Ε. Π. ΜΠΛΑΒΑΤΣΚΥ

ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΓΕΝΕΣΗ

Το έργο αυτό το αφιερώνω
στους αληθινούς θεοσοφιστές
κάθε χώρας και φυλής,
γιατί αυτοί το προκάλεσαν και γι' αυτούς καταγράφηκε.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μέρος ΙΙΙ
ΠΡΟΣΘΗΚΗ
ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΔΟΞΑΣΙΑΣ

ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΜΕΡΟΣ Ι

ΑΝΘΡΩΠΟΓΕΝΕΣΗ

εμή διδαχή ουκ εστίν εμή, αλλά του πέμψαντός με.
(Κατά Ιωάννη, Ζ', 16)

σύγχρονη επιστήμη επιμένει πάνω στο δόγμα της εξέλιξης, αλλά το ίδιο συμβαίνει και με την ανθρώπινη λογική και την «μυστική δοξασία» και η ιδέα επιβεβαιώνεται από τους αρχαίους θρύλους και μύθους, ακόμα και από την ίδια την Βίβλο, αν μπορεί κανείς να διαβάσει πίσω από τις γραμμές. Βλέπουμε ένα λουλούδι να αναπτύσσεται σιγά-σιγά από το μπουμπούκι του και το μπουμπούκι από τον σπόρο. Αλλά από πού προέρχεται αυτός ο τελευταίος με το προκαθορισμένο πρόγραμμα της φυσικής μεταμόρφωσης και με τις αόρατες, επομένως *πνευματικές*, δυνάμεις του; Η λέξη εξέλιξη μιλάει από μόνη της. Ο σπόρος της τωρινής ανθρώπινης φυλής πρέπει να προϋπήρχε μέσα στον γονέα αυτής της φυλής, ακριβώς όπως ο σπόρος μέσα στον οποίον βρίσκεται κρυμμένο το λουλούδι του επόμενου καλοκαιριού αναπτύχθηκε στον κάλυκα του γονεϊκού φυτού. Ο γονέας μπορεί να διαφέρει μόνο *ελαφρώς*, αλλά οπωσδήποτε διαφέρει από τον μελλοντικό του απόγονο. Οι προκατακλυσμιαίοι πρόγονοι του σημερινού ελέφαντα και της σαύρας ήταν ίσως το μαμούθ και ο πλησιόσαυρος, γιατί λοιπόν οι προγενήτορες της δικής μας ανθρώπινης φυλής να μην ήταν οι «γίγαντες» των *Βέντα*, του *Βουλούσπα* και της Γένεσης; Ενώ είναι εντελώς παράλογο να πιστεύουμε ότι η «μεταμόρφωση των ειδών» συνέβη σύμφωνα με μερικές από τις πιο υλιστικές θεωρίες των εξελικτιστών, αντίθετα είναι απόλυτα φυσικό να θεωρούμε ότι το κάθε είδος, αρχίζοντας από το μαλάκιο και φθάνοντας μέχρι τον πιθηκάνθρωπο, τροποποιήθηκε από την δική του αρχέγονη και ξεχωριστή μορφή.

Ίσιδα Αποκαλυμμένη, τομ. Ι, σελ. 152-153

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ Σ ΑΡΧΑΪΚΕΣ ΣΤΑΝΤΖΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΕΣ ΗΠΕΙΡΟΥΣ

*"Facies totius Universi,
quamvis infinitis modis variet,
mante tamen simper eadem".*

*[Το πρόσωπο ολόκληρου του Σύμπαντος,
αν και διαφέρει με άπειρους τρόπους,
ωστόσο παραμένει πάντα το ίδιο.].*
Σπινόζα

Οι Στάντζα και τα Σχόλια σ' αυτόν τον Τόμο προέρχονται από τα ίδια αρχαϊκά αρχεία όπως και οι Στάντζα της Κοσμογονίας του πρώτου τόμου. Δίνεται μια όσο το δυνατόν πιο ακριβής μετάφραση, αλλά μερικές από τις Στάντζα ήταν υπερβολικά ασαφείς για να μπορέσουν να γίνουν κατανοητές χωρίς επεξηγήσεις. Γι' αυτό, όπως και στον πρώτο τόμο, αφού παρουσιάζονται όπως ακριβώς είναι, έπειτα, όταν δίνονται στίχο με στίχο μαζί με Σχόλια, γίνεται μια προσπάθεια να διευκρινιστούν με την προσθήκη λέξεων σε παρενθέσεις πριν δοθεί η πλήρης εξήγηση του Σχολίου.

Όσον αφορά την εξέλιξη του ανθρώπινου είδους, η Μυστική Δοξασία προβάλλει τρεις καινούργιες υποθέσεις που έρχονται σε άμεση αντίθεση με την σύγχρονη επιστήμη, καθώς και με τα σύγχρονα θρησκευτικά δόγματα: διδάσκει (α) την ταυτόχρονη εξέλιξη επτά ανθρώπινων ομάδων σε επτά διαφορετικά τμήματα της σφαίρας μας, (β) την γέννηση του αστρικού σώματος πριν από το φυσικό, το πρώτο όντας ένα μοντέλο για το δεύτερο και (γ) ότι ο άνθρωπος, σ' αυτόν τον Γύρο, προηγήθηκε κάθε θηλαστικού – περιλαμβανομένων και των ανθρωποειδών – στο ζωικό βασίλειο.[1]

Δοξασία δεν είναι η μόνη που μιλάει για την ταυτόχρονη εμφάνιση του αρχικού ΑΝΘΡΩΠΟΥ στις επτά διαιρέσεις της Σφαίρας γέννηση στον *Θείο Ποίμανδρο* του Ερμή βρίσκουμε τους ίδιους Επτά πρωταρχικούς ανθρώπους[2] να προβάλλουν από την Φύση και τον

Βλέπε Γένεση Β', 19. Ο Αδάμ δημιουργείται στον στίχο 7 και στον στίχο 19 αναφέρεται: "Καί έπλασεν ο θεός εκ της γης πάντα τα θηρία του αγρού *πάντα τα πετεινά του ουρανού και ήγαγεν αυτά προς τον Αδάμ*, ιδείν τι καλέσαι αυτά". Επομένως ο άνθρωπος δημιουργήθηκε πριν από τα ζώα· γιατί τα ζώα που αναφέρονται στο κεφάλαιο Α' είναι τα σημεία του Ζωδιακού, ενώ ο άνθρωπος, "άρσεν και θήλυ", δεν είναι ο *άνθρωπος*, αλλά το Πλήθος των Σεφιρόθ, ΔΥΝΑΜΕΩΝ ή Αγγέλων, πλασμένο "κατ' εικόνα (του θεού) και ομοίωσιν". Ο Αδάμ, ο άνθρωπος, δεν φτιάχτηκε καθ' ομοίωσιν, ούτε υποστηρίζεται στην Βίβλο κάτι τέτοιο. Άλλωστε, ο Δεύτερος Αδάμ εσωτερικά είναι μια επταδικότητα που συμβολίζει επτά ανθρώπους, ή μάλλον ομάδες ανθρώπων. Γιατί ο πρώτος Αδάμ – ο Κάδμος – είναι η σύνθεση των *δέκα* Σεφιρόθ. Απ' αυτές η ανώτερη τριάδα παραμένει στον Αρχετυπικό Κόσμο σαν η μελλοντική "Τριάδα", ενώ οι επτά κατώτερες Σεφιρόθ δημιουργούν τον εκδηλωμένο υλικό κόσμο και αυτή η *επταδικότητα είναι ο δεύτερος Αδάμ*. Η Γένεση και τα μυστήρια πάνω στα οποία βασίστηκε προήλθαν από την Αίγυπτο. Ο "θεός" του 1ου κεφαλαίου της Γένεσης είναι ο Λόγος και ο "Κύριος ο θεός" του 2ου κεφαλαίου, είναι οι Δημιουργικοί *Ελοΐμ*, οι *κατώτερες* δυνάμεις.

[2] Να τι λέει ο Ποίμανδρος (Ι, 16): "Αυτό είναι το Μυστήριο που έμενε κρυμμένο μέχρι σήμερα. Γιατί η Φύση αναμεμειγμένη με τον Άνθρωπο (Ελοΐμ ή Ντιάνι), παρήγαγε ένα ορισμένο πολύ έξοχο θαύμα... *Επτά ανθρώπους*, σύμφωνα με την φύση των Επτά Διοικητών, αρσενικούς - θηλυκούς (Ερμαφρόδιτους)", ή τα επτά Πλήθη των Πιτρί ή Ελοΐμ, που τον πρόβαλαν ή τον δημιούργησαν. Αυτό είναι αρκετά σαφές, αλλά δείτε την ερμηνεία ακόμα και των σύγχρονων θεολόγων μας, ανθρώπων που υποτίθεται ότι είναι νοήμονες και μορφωμένοι! Στο βιβλίο *Τα θεολογικά και Φιλοσοφικά Έργα του Ερμή του Τρισμέγιστου, Χριστιανού* (;) *Νεοπλατωνιστή* (σελ. 9), ένα έργο του Τζον Ντέηβιντ Τσάμπερς του Κολλεγίου Όριελ της Οξφόρδης, ο μεταφραστής αναρωτιέται "για ποιον προορίζονταν αυτοί οι *Επτά Άνθρωποι*;" Λύνει την δυσκολία, όμως, συμπεραίνοντας ότι αφού "ο αρχικός πρότυπος Άνθρωπος (ο Αδάμ-Κάδμος του κεφ. Α' της Γένεσης} είναι αρσενικός-θηλυκός... οι Επτά... μπορεί να σημαίνουν... τους επόμενους Πατριάρχες που αναφέρονται στην Γένεση". Ένας γνήσια θεολογικός τρόπος για το κόψιμο του Γόρδιου δεσμού!

"Ουράνιο άνθρωπο με το συλλογικό νόημα της λέξης, δηλαδή από τα Δημιουργικά πνεύματα. Και στα αποσπάσματα των χαλδαϊκών πινάκων (που συγκεντρώθηκαν από τον Τζωρτζ Σμιθ, στο έργο *Χαλδαΐκή Διήγηση της Γένεσης*), πάνω στους οποίους είναι χαραγμένος ο Βαβυλωνιακός Μύθος της Δημιουργίας, στην πρώτη στήλη του πίνακα *Κούτα* αναφέρονται επτά ανθρώπινα όντα "με πρόσωπα κοράκων" (μαύρη, μελαμψή χροιά), τα οποία "δημιούργησαν οι [Επτά] μεγάλοι, θεοί". Ή όπως εξηγείται στις γραμμές 16, 17 και 18 (σελ. 103):

> Στο μέσον της γης αναπτύχθηκαν και έγιναν μεγάλοι,
> και αυξήθηκαν σε αριθμό,
> Επτά βασιλείς, αδελφοί της ίδιας οικογενείας.

Αυτοί είναι οι Επτά Βασιλείς του Εδόμ για τους οποίους γίνεται αναφορά στην Καμπάλα. Η πρώτη φυλή που ήταν ατελής, δηλαδή είχε γεννηθεί πριν από την ύπαρξη της "ισορροπίας" (των φύλων) και η οποία γι' αυτό καταστράφηκε. [Δρ. Α. Σαίης, *Διαλέξεις του Χίμπερτ*, 1887, σελ. 372-373. Α. Φρανκ, *Η Καμπάλα*, σελ. 205, *Σιφρά ντι Τσενιούτα*, αρχικές παράγραφοι.]

Επτά Βασιλείς, αδελφοί, εμφανίστηκαν και γέννησαν παιδιά, 6.000 σε αριθμό ήταν οι άνθρωποι τους. Ο θεός Νερ ή Νεργκάλ, η θεότητα του θανάτου, διατάχθηκε να τους καταστρέψει. "Πώς τους κατέστρεψε;" Φέροντας σε ισορροπία [ή ισορρόπηση] εκείνους που ακόμα δεν υπήρχαν. (Α. Σαίης, *Διαλέξεις του Χίμπερτ*, σελ. 313.)

"Καταστράφηκαν" σαν φυλή επειδή αναμείχθηκαν με τους απογόνους τους (μέσω εφίδρωσης). Δηλαδή, η χωρίς γένος φυλή επανενσαρκώθηκε στην (εν δυνάμει) δισεξουαλική, αυτή τελευταία επανενσαρκώθηκε στους ανδρόγυνους και αυτοί πάλι στην με γένος, την τελευταία τρίτη Φυλή (για περισσότερες επεξηγήσεις βλέπε παρακάτω). Αν οι πίνακες είχαν παραποιηθεί λιγότερο, τότε θα βλέπαμε ότι περιείχαν λέξη προς λέξη την ίδια διήγηση που δίνεται στα αρχαϊκά κείμενα και στον Ερμή, τουλάχιστον όσον αφορά τα βασικά γεγονότα, αν όχι και τις παραμικρότερες λεπτομέρειες, γιατί ο Ερμής είναι αρκετά παραποιημένος από κακές μεταφράσεις.

Είναι βέβαιο ότι ο φαινομενικά υπερφυσικός χαρακτήρας αυτών των διδασκαλιών, αν και αλληγορικός, είναι τόσο διαμετρικά αντίθετος με το νεκρό γράμμα των αναφορών της Βίβλου,[3] καθώς επίσης και με τις πιο πρόσφατες υποθέσεις της επιστήμης, ώστε θα προκαλέσει παθιασμένη αντίδραση. Οι αποκρυφιστές, όμως, γνωρίζουν ότι οι παραδόσεις της Εσωτερικής Φιλοσοφίας πρέπει να είναι σωστές, απλώς και μόνο επειδή είναι οι πιο λογικές και επειδή διευθετούν όλες τις δυσκολίες. Άλλωστε έχουμε τα αιγυπτιακά *Βιβλία του Θωθ* και την *Βίβλο των Νεκρών* και τα *Πουρανά* των Ινδών με τους Επτά Μάνου, καθώς και τις χαλδαιοασσυριακές αναφορές, όπου στις πλάκες αναφέρονται επτά πρωταρχικοί άνθρωποι, ή Αδάμ, όνομα του οποίου το πραγματικό νόημα μπορεί να επιβεβαιωθεί μέσω της Καμπάλα. Εκείνοι που γνωρίζουν λίγα πράγματα για τα μυστήρια της Σαμοθράκης, θα θυμούνται επίσης ότι το γενετικό όνομα του Κάβειρου ήταν "Ιερές Φλόγες", που δημιουργήθηκαν σε επτά τοποθεσίες του νησιού *Ηλεκτρίς* (ή Σαμοθράκη): ο "Κάβειρος που γεννήθηκε στην Άγια Λήμνο (το νησί, το αφιερωμένο στον Ήφαιστο).

Σύμφωνα με τον Ιππόλυτο (*Φιλοσοφούμενα*, Βιβλ. Πρώτο κεφ. VII έκδοση Μ.Ε. Μύλλερ, Οξφόρδη 1851, σελ. 98, 108) αυτός ο Κάβειρος, του οποίου το όνομα ήταν Αδάμας, στις παραδόσεις της Λήμνου ήταν ο τύπος του πρωταρχικού ανθρώπου που γεννήθηκε από το στήθος της Γης. Αυτός ήταν το αρχέτυπο των πρώτων αρσενικών στην σειρά της δημιουργίας και ένας από τους επτά αυτόχθονες προγόνους ή προγεννήτορες της ανθρωπότητας. Αν μαζί μ' αυτό συνδυάσει κανείς το γεγονός ότι η Σαμοθράκη αποικήθηκε από τους Φοίνικες και, πριν απ' αυτούς, από τους μυστηριώδεις Πελασγούς που ήρθαν από την ανατολή, κι αν θυμηθεί την ταυτότητα των μυστηριακών θεών των φοινίκων, των Χαλδαίων και των Ισραηλιτών, τότε θα είναι εύκολο να ανακαλύψει από πού προήλθε και η συγκεχυμένη διήγηση του κατακλυσμού του Νώε. Τελευταία θεωρείται αναντίρρητο γεγονός ότι οι Ιουδαίοι, οι οποίοι απέκτησαν τις πρώτες ιδέες τους σχετικά

Αφού σήμερα βεβαιώνεται πως οι Χαλδαϊκοί πίνακες, που δίνουν μια αλληγορική περιγραφή της Δημιουργίας, της Πτώσης, του Κατακλυσμού, ακόμα και του μύθου του Πύργου της Βαβέλ, γράφηκαν "πριν από την εποχή του Μωϋσή" (βλέπε Τ. Σμιθ, *Χαλδαΐκή Διήγηση της Γένεσης*), πώς μπορεί, λοιπόν, η Πεντάτευχος να ονομάζεται αποκάλυψη; Αυτή είναι απλώς μια άλλη απόδοση της ίδιας ιστορίας.

με την δημιουργία από τον Μωυσή – που τις πήρε από τους Αιγυπτίους – συνέταξαν την Γένεση και τις πρώτες κοσμογονικές παραδόσεις τους, όταν αυτές ξαναγράφηκαν από τον Έσδρα και άλλους, από την χαλδαιο-ακκαδική διήγηση. Αρκεί, επομένως, να εξετάσουμε την βαβυλωνιακή και την ασσυριακή σφηνοειδή γραφή και άλλες επιγραφές, για να βρούμε σκορπισμένα εδώ κι εκεί όχι μόνο το αρχικό νόημα του ονόματος Αδάμ [Adam], Άντμι [*Admi*] ή Αντάμι [*Adami*] (βλέπε πιο κάτω Τμήμα XVI, "Αδάμ-Αντάμι"), αλλά επίσης την δημιουργία των επτά Αδάμ ή ριζών των ανθρώπων, που γεννήθηκαν από την Μητέρα Γη σωματικά και από το θείο πυρ των προγεννητόρων πνευματικά ή αστρικά. Από τους Ασσυριολόγους που έχουν άγνοια των εσωτερικών διδασκαλιών κανένας δεν περιμένει να δώσουν μεγαλύτερη προσοχή στον μυστηριώδη και συνεχώς εμφανιζόμενο αριθμό επτά των βαβυλωνιακών κυλίνδρων, απ' όση έδωσαν όταν τον βρήκαν στην Γένεση και στην Βίβλο. Όμως, ο αριθμός των προγονικών πνευμάτων και οι επτά ομάδες των ανθρώπινων προγόνων υπάρχουν, παρά την παραποιημένη κατάσταση των αποσπασμάτων, τόσο καθαρά, όσο βρίσκονται στον *Ποίμανδρο* και στο *Βιβλίο του Κρυμμένου Μυστηρίου* της Καμπάλα. Σ' αυτήν την τελευταία ο Αδάμ-Κάδμος είναι το Σεφιροθικό ΔΕΝΔΡΟ, καθώς επίσης το "Δένδρο της Γνώσης του Καλού και του Κακού". Και στο κεφ. V, στίχος 32, αναφέρεται ότι αυτό το "*Δένδρο* έχει γύρω του επτά στήλες", ή ανάκτορα των επτά δημιουργικών Αγγέλων που λειτουργούν στις σφαίρες των επτά πλανητών στην Σφαίρα μας. Όπως το Αδάμ-Κάδμος είναι ένα συλλογικό όνομα, το ίδιο είναι και το όνομα του ανθρώπου Αδάμ. Ο Τζώρτζ Σμιθ στο έργο *Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης* (σελ. 86) αναφέρει:

> λέξη Αδάμ, που χρησιμοποιείται σ' αυτούς τους μύθους για το πρώτο ανθρώπινο ον, προφανώς δεν είναι ένα κύριο όνομα, αλλά *χρησιμοποιείται απλώς σαν όρος για την ανθρωπότητα*. Ο Αδάμ εμφανίζεται σαν κύριο όνομα στην Γένεση, αλλά ασφαλώς σε μερικές παραγράφους χρησιμοποιείται με το ίδιο νόημα όπως και η ασσυριακή λέξη.

Άλλωστε, ούτε ο χαλδαϊκός ούτε ο βιβλικός κατακλυσμός (οι ιστορίες του Ξίσουθρου και του Νώε), βασίζονται στον παγκόσμιο ή έστω στον ατλάντειο κατακλυσμό, που καταγράφηκε στην ινδική αλληγορία του Βαϊβασβάτα Μάνου. Αυτοί είναι *εξωτερικές αλληγορίες βασισμένες στα μυστήρια* της Σαμοθράκης. Ενώ οι αρχαιότεροι Χαλδαίοι γνώριζαν, ίσως, την εσωτερική αλήθεια την κρυμμένη στους πουρανικούς μύθους, αντίθετα τα άλλα έθνη είχαν γνώση μόνο του σαμοθρακικού μυστηρίου και απ' αυτό έπλασαν την αλληγορία. Είναι γνωστό ιστορικά πως στην αρχαιότητα η Σαμοθράκη υπήρξε διάσημη για έναν κατακλυσμό, ο οποίος σκέπασε την χώρα και έφτασε στις κορυφές των πιο ψηλών βουνών, ένα γεγονός που συνέβη πριν από την εποχή των Αργοναυτών. Πλημμύρισε εντελώς ξαφνικά από τα νερά του Ευξείνου, που μέχρι εκείνη την εποχή θεωρούνταν λίμνη.[4] Αλλά οι Ισραηλίτες είχαν επίσης και έναν άλλον μύθο για να βασίσουν σ' αυτόν την αλληγορία τους: τον "κατακλυσμό" που μεταμόρφωσε για *τελευταία φορά* σε θάλασσα την σημερινή Έρημο Γκόμπι, περίπου πριν από 10.000 ή 12.000, χρόνια και ο οποίος παρέσυρε αρκετούς Νώε με τις οικογένειές τους στα γύρω βουνά. Επειδή οι βαβυλωνιακές αναφορές μόλις τώρα ανασυντίθενται από χιλιάδες σπασμένα τμήματα (μόνο στο βουνό Κουγιουντζίκ οι εκσκαφές του Λάγιαρντ αποκάλυψαν πάνω από είκοσι χιλιάδες αποσπάσματα επιγραφών), γι' αυτό οι αποδείξεις που παρατίθενται εδώ είναι συγκριτικά λιγοστές˙ όμως, ακόμα και έτσι, επιβεβαιώνουν σχεδόν όλες τις διδασκαλίες μας και ασφαλώς τουλάχιστον τρεις απ' αυτές. Τις ακόλουθες:

Ότι η φυλή που έπεσε πρώτη σε αναπαραγωγή ήταν μια σκοτεινή Φυλή (*Ζαλμάτ-κακαντί)* την οποία ονόμαζαν *Ανταμού* ή σκοτεινή Φυλή και ότι η *Σαρκού*, ή φωτεινή Φυλή, παρέμεινε αγνή για αρκετό διάστημα μετά.

(2) Ότι οι Βαβυλώνιοι αναγνώριζαν *δύο κύριες* Φυλές στην εποχή της Πτώσης, ενώ η Φυλή των θεών (τα Αιθερικά διπλά των *Πιτρί*) είχε προηγηθεί απ' αυτές. Αυτή είναι η γνώμη του σερ Χ. Ρώλινσον. Αυτές οι "Φυλές" είναι οι δικές μας δεύτερη και τρίτη Ριζική Φυλή.

(3) Ότι αυτοί οι επτά θεοί, ο καθένας από τους οποίους δημιούργησε έναν άνθρωπο, ή ομάδα ανθρώπων, ήταν οι "φυλακισμένοι ή ενσαρκωμένοι θεοί". Οι θεοί αυτοί ήταν: ο θεός *Ζι*˙ο

Πλίνιου, *Φυσική Ιστορία*, Δ', XII, 73, 74, 75. Στράβωνος, *Γεωγραφικά*, I, II, 17, 19, Α' III 4. Ηροδότου, *Ιστορία*, Βιβλ. Έβδομο, 108, 129. Παυσανία, *Περιηγήσεις*, Βιβλ. Έβδομο (Αχαΐα), IV, 3.1.

θεός *Ζικού* (ευγενής ζωή, Προϊστάμενος της αγνότητας)˙ ο θεός *Μιρκού* (ευγενές στέμμα), "Σωτήρας από τον θάνατο των θεών" (που αργότερα) φυλακίστηκε και ο δημιουργός της "σκοτεινής Φυλής που το χέρι του έπλασε", ο θεός *Λιμπζού*, "Σοφός ανάμεσα στους θεούς"˙ ο θεός *Νίσσι*˙ ο θεός *Σουχχάμπ* και ο Χέα ή Σαρ, η σύνθεσή τους, ο θεός της σοφίας και του Βυθού, ταυτιζόμενος με τον Οαννές-Ντάγκον, τον καιρό της Πτώσης, και αποκαλούμενος συλλογικά ο Δημιουργός. (Τζ. Σμιθ, *Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 82.)

Στα βαβυλωνιακά αποσπάσματα υπάρχουν δυο "Δημιουργίες"·και, επειδή η Γένεση έμεινε πιστή στο σημείο αυτό, βρίσκει κανείς στα δυο πρώτα κεφάλαια αυτές τις δυο δημιουργίες να ξεχωρίζονται σαν ελοϊμική και ιεχωβική. Η σωστή σειρά τους, όμως, δεν διατηρήθηκε ούτε σ' αυτήν ούτε και σε καμιά άλλη εξωτερική αναφορά. Οι δύο αυτές "Δημιουργίες", σύμφωνα με τις απόκρυφες διδασκαλίες, αναφέρονται αντίστοιχα στον σχηματισμό των πρωταρχικών επτά ανθρώπων από τους προγεννήτορες (τους Πιτρί, ή Ελοΐμ) και στον σχηματισμό των ανθρώπινων ομάδων μετά την πτώση.

Όλα αυτά θα εξηγηθούν στην συνέχεια κάτω από το φως της επιστήμης και των συγκρίσεων που θα γίνουν από τις γραφές όλων των αρχαίων εθνών, περιλαμβανομένης και της Βίβλου. Στο μεταξύ, πριν επιστρέψουμε στην Ανθρωπογένεση των προϊστορικών Φυλών, είναι ίσως χρήσιμο να συμφωνήσουμε για τα ονόματα που θα δοθούν στις Ηπείρους πάνω στις οποίες γεννήθηκαν έζησαν και πέθαναν οι τέσσερις μεγάλες Φυλές που προηγήθηκαν τις δικής μας *Αδαμικής* Φυλής. Τα αρχαϊκά και εσωτερικά τους ονόματα ήταν πολλά και διέφεραν ανάλογα με την γλώσσα του έθνους που τα ανέφερε στα χρονικά και στα κείμενά του. Για παράδειγμα, εκείνη που στο *Βεντιντάντ* (απόσπ. 1, 3) αναφέρεται σαν Αϊρυάνα Βαέτζαχ, όπου γεννήθηκε ο αρχικός Ζωροάστρης, [5] στην πουρανική φιλολογία ονομάζεται "Σβέτα-Ντβίπα", "Όρος Μερού", κατοικία του Βίσνου κ.τ.λ., κ.τ.λ. και στην Μυστική Δοξασία ονομάζεται απλώς "Χώρα των θεών" κάτω από τους αρχηγούς τους, τα "Πνεύματα αυτού του Πλανήτη".

Γι' αυτό, μπροστά στην πιθανή αλλά και προφανή σύγχυση που μπορεί να προκύψει, θεωρήθηκε πιο χρήσιμο να υιοθετήσουμε για καθεμιά από τις τέσσερις Ηπείρους, στις οποίες θα αναφερόμαστε συνεχώς, ένα όνομα πιο οικείο στο μορφωμένο αναγνώστη. Προτείνουμε, λοιπόν, να ονομάσουμε την πρώτη ήπειρο, ή μάλλον την πρώτη *terra firma* [*σταθερή γη*] πάνω στην οποία αναπτύχθηκε η πρώτη Φυλή από τους θείους προγεννήτορες:

I. "Η Ακατάστρεφτη Ιερή Χώρα".

Οι λόγοι της εκλογής αυτού του ονόματος εξηγούνται ως εξής: Αυτή η "Ιερή Χώρα" – για την οποία θα μιλήσουμε αργότερα – αναφέρεται πως δεν μοιράστηκε ποτέ την μοίρα των άλλων ηπείρων, γιατί είναι η μόνη που το πεπρωμένο της είναι να διαρκέσει από την αρχή μέχρι το τέλος του Μανβαντάρα κατά την διάρκεια κάθε Γύρου. Είναι το λίκνο του πρώτου ανθρώπου και η κατοικία του τελευταίου θείου θνητού, που διαλέχθηκε σαν ένας *Σιστά* για τον μελλοντικό σπόρο της ανθρωπότητας. Για την μυστηριώδη και ιερή αυτή χώρα πολύ λίγα μπορούν να ειπωθούν, εκτός ίσως, σύμφωνα με την ποιητική έκφραση ενός των Σχολίων, ότι "ο πολικός αστέρας έχει την προσεχτική ματιά του πάνω της, από την αυγή μέχρι την δύση του λυκόφωτος 'μιας ημέρας' της ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΝΟΗΣ" (στην Ινδία ονομάζεται "Ημέρα του Μπράχμα").

Η "ΥΠΕΡΒΟΡΕΙΟΣ" είναι το όνομα που διαλέχθηκε για την Δεύτερη Ήπειρο, την χώρα που άπλωσε τα ακρωτήρια της νότια και δυτικά του Βορείου Πόλου για να δεχτεί την Δεύτερη Φυλή και περιλάμβανε το σύνολο αυτής που σήμερα είναι γνωστή σαν Βόρεια Ασία. Αυτό ήταν το όνομα που δόθηκε από τους πιο αρχαίους Έλληνες στην μακρινή και μυστηριώδη περιοχή, όπου η παράδοση τους ήθελε τον Απόλλωνα τον "Υπερβόρειο" να ταξιδεύει κάθε χρόνο. *Αστρονομικά*, ο Απόλλωνας είναι, φυσικά, ο Ήλιος, ο οποίος εγκαταλείποντας τα ελληνικά ιερά του ευχαριστιόταν

Με την λέξη "αρχικός" εννοούμε του "Αμσασπέντ" που ονομαζόταν "Ζαρατούστρα, ο κύριος και κυβερνήτης του Βέρα που φτιάχτηκε από τον Βίρα σε εκείνη την χώρα". Υπήρχαν αρκετοί Ζαρατούστρα ή Ζαρτούστ, το *Νταμπιστάν* και μόνο απαριθμεί δεκατρείς, αλλά όλοι τους ήταν επανενσαρκώσεις του πρώτου. Ο τελευταίος Ζωροάστρης ήταν ο ιδρυτής του ναού του Πυρός στο Αζαρέξ και συγγραφέας των έργων πάνω στην αρχέγονη ιερή θρησκεία των Μάγων που καταστράφηκε από τον Αλέξανδρο.

νο επισκέπτεται κάθε χρόνο την απόμακρη χώρα του, όπου ο Ήλιος ελέγετο ότι δεν έδυε ποτέ επί μισό χρόνο. *Εγγύς γαρ νυκτός τε και ήματος εϊο κέλευθοι*, λέει μια στροφή της *Οδύσσειας* (X, 86).

Αλλά *ιστορικά*, ή ίσως καλύτερα εθνολογικά και γεωλογικά, το νόημα είναι διαφορετικό. Η γη των Υπερβορείων, η χώρα που εκτεινόταν πέρα από τον Βορέα, τον κρυόκαρδο θεό των χιονιών και των τυφώνων ποι του άρεσε να κοιμάται βαριά πάνω στην οροσειρά των Ριπαίων Ορέων δεν ήταν ούτε μια ιδεατή χώρα, όπως συμπέραναν οι μυθολόγοι, ούτε μια χώρα που γειτόνευε με την Σκυθία και τον Δούναβη (βλέπε Κ. Φόλκερ, *Μυθική Γεωγραφία της Ελλάδας και της Ρώμης*, 1832. σελ. 145-170). Ήταν μια αληθινή Ήπειρος, μια bona fide [*πραγματική*] χώρα, που δεν γνώριζε χειμώνα εκείνες τις παλιές ημέρες και που ακόμα και σήμερα οι θλίψεις της δεν κρατάνε πάνω από μια νύχτα και μια ημέρα μέσα σ' ολόκληρο τον χρόνο Τα σκοτάδια της νύχτας ποτέ δεν την σκεπάζουν, έλεγαν οι Έλληνες γιατί είναι η *χώρα των θεών*, η αγαπημένη κατοικία του Απόλλωνα, του θεού του φωτός, και οι κάτοικοι της είναι οι αγαπημένοι του ιερείς και υπηρέτες. Αυτά μπορεί τώρα να θεωρούνται ποιητική *φαντασία*, αλλά τότε ήταν ποιητική *αλήθεια*.

Την τρίτη Ήπειρο προτείνουμε να την ονομάσουμε "Λεμουρία" Το όνομα είναι επινόηση, ή ιδέα του κ. Π. Λ. Σκλέητερ ο οποίος ανάμεσα στο 1850 και 1860, βασιζόμενος σε ζωολογικές ενδείξεις, βεβαίωνε την πραγματική ύπαρξη, σε προϊστορική εποχή, μιας Ηπείρου την οποία θεωρούσε ότι εκτεινόταν από την Μαδαγασκάρη μέχρι την Κεϋλάνη και την Σουμάτρα. Περιλάμβανε ορισμένα μέρη της σημερινής Αφρικής, αλλά κατά τα άλλα αυτή η γιγαντιαία Ήπειρος που απλωνόταν από τον ινδικό ωκεανό μέχρι την Αυστραλία, έχει πια εξαφανιστεί τελείως κάτω από τα νερά του Ειρηνικού, αφήνοντας εδώ κι εκεί μόνο μερικές από τις ψηλότερες κορυφές της που τώρα είναι νησιά. Ο φυσιοδίφης Α. Ουάλας "εκτείνει την Αυστραλία της Τριτογενούς περιόδου μέχρι την Νέα Γουινέα και τα Νησιά του Σολομώντα και ίσως μέχρι το Φίτζι" και από τα μαρσιποφόρα είδη της συμπεραίνει την ύπαρξη ενός "δεσμού με την βόρεια Ήπειρο κατα την διάρκεια της Δευτερογενούς περιόδου", γράφει ο Τσ. Γκούλντ (*Μυθικά Τέρατα*, σελ. 47). Το θέμα αναπτύσσεται εκτενέστερα σε άλλο σημείο.[6]

IV. Η Ατλαντίδα είναι η Τέταρτη Ήπειρος. Θα μπορούσε να ήταν η πρώτη ιστορική χώρα, αν εξετάζονταν με μεγαλύτερη προσοχή απ' ό,τι μέχρι τώρα οι σχετικές παραδόσεις των αρχαίων. Το περίφημο ομώνυμο νησί του Πλάτωνα δεν ήταν παρά ένα μόνο τμήμα αυτής της μεγάλης Ηπείρου. (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 66-67, 8η έκδοση.)

V. Η Πέμπτη Ήπειρος ήταν η Αμερική. Άλλα επειδή είναι τοποθετημένη στους Αντίποδες, γι' αυτό οι Ινδοάριοι αποκρυφιστές αναφέρουν γενικά σαν πέμπτη τις σχεδόν σύγχρονές της Ευρώπη και Μικρά Ασία. Αν η διδασκαλία τους ακολουθούσε την εμφάνιση των Ηπείρων σύμφωνα με την γεωλογική και γεωγραφική σειρά, τότε αυτή η κατάταξη θα έπρεπε να αλλαχθεί. Αλλά επειδή η διαδοχή των Ηπείρων πρέπει να ακολουθήσει την σειρά της εξέλιξης των Φυλών, από την πρώτη μέχρι την πέμπτη, την δική μας Άρια Ριζική Φυλή, γι' αυτό η Ευρώπη πρέπει να ονομαστεί πέμπτη μεγάλη Ήπειρος. Η Μυστική Δοξασία δεν λαμβάνει υπόψη της νησιά και χερσονήσους, ούτε ακολουθεί την σύγχρονη γεωγραφική κατανομή της ξηράς και της θάλασσας. Από την εποχή των πρώτων διδασκαλιών της και την καταστροφή της μεγάλης Ατλαντίδος, η επιφάνεια της Γης άλλαξε και όχι μόνο μια φορά. Υπήρχε μια εποχή όπου το δέλτα της Αιγύπτου

Πρέπει να σημειωθεί, όμως, ότι ο Ουάλας δεν δέχεται την ιδέα του κ. Σκλέητερ και μάλιστα είναι ολότελα αντίθετος. Ο κ. Σκλέητερ υποθέτει μια χώρα ή ήπειρο που προηγουμένως ένωνε την Αφρική, τν Μαδαγασκάρη και την Ινδία (αλλά όχι την Αυστραλία και την Ινδία) και ο κ. Α. Ουάλας στα έργα του *Γεωγραφική Κατανομή των Ζώων* (σελ. 59) και *Νησιωτική Ζωή*, δείχνει ότι η υπόθεση της ύπαρξης μιας τέτοιας ηπείρου είναι εντελώς αυθαίρετη βάσει των υποτιθεμένων ζωολογικών ενδείξεων. Δέχεται, όμως, ότι υπήρξε πράγματι μια πολύ πιο κοντινή προσέγγιση της Ινδίας και της Αυστραλίας και σε μια εποχή τόσο απομακρυσμένη, ώστε ήταν "ασφαλώς *προ-Τριτογενής*", και σε μια προσωπική επιστολή προσθέτει πως "κανένα όνομα δεν δόθηκε σ' αυτή την υποθετική χώρα". Όμως, η χώρα πράγματι υπήρξε και ήταν φυσικά *προ-Τριτογενής*, γιατί η "Λεμουρία" (δεχόμαστε αυτό το όνομα για την τρίτη Ήπειρο) χάθηκε πριν σχηματιστεί πλήρως η Ατλαντίδα και αυτή η τελευταία βυθίστηκε και τα μεγαλύτερα τμήματά της εξαφανίστηκαν πριν από το τέλος της Μειόκαινης περιόδου.

και η Βόρεια Αφρική ανήκαν στην Ευρώπη, πριν από τον σχηματισμό των Στενών του Γιβραλτάρ και πριν από μια περαιτέρω ανύψωση της ηπείρου, που άλλαξαν εντελώς την όψη του χάρτη της Ευρώπης. Η τελευταία σοβαρή μεταβολή έγινε πριν από 12.000 χρόνια[7] και ακολουθήθηκε από την καταβύθιση του μικρού ατλαντικού νησιού του Πλάτωνα, το οποίο ονομάζει Ατλαντίδα, από το όνομα της μητρικής ηπείρου στην οποία ανήκε. Την παλιά εποχή η γεωγραφία αποτελούσε μέρος των μυστηρίων. Το *Ζοχάρ* λέει: "Τα μυστικά αυτά (της ξηράς και της θάλασσας) αποκαλύπτονται στους ανθρώπους της μυστικής επιστήμης, αλλά όχι στους γεωγράφους". (Μέρος ΙΙΙ, φυλάδιο 10α, έκδοση Άμστερνταμ.)

ισχυρισμός ότι ο φυσικός άνθρωπος ήταν αρχικά ένας κολοσιαίος γίγαντας της προ-τριτογενούς περιόδου και ότι έζησε 18.000.000 χρόνια πριν πρέπει βέβαια να φαίνεται παράλογος στους θαυμαστές και στους πιστούς της σύγχρονης γνώσης. Ολόκληρη η *posse comitatus* (*δύναμη συνοδείας*, απόσπασμα) των βιολόγων θα αγνοήσει την ιδέα αυτού του Τιτάνα της τρίτης φυλής της μεσοζωϊκής εποχής: ένα ον ικανό να μάχεται τα γιγαντιαία τότε τέρατα του αέρα, της θάλασσας και της ξηράς με την ίδια επιτυχία, όπως οι προπάτορές του – τα αιθέρια πρωτότυπα των Ατλάντειων – που δεν χρειαζόταν καθόλου να φοβούνται εκείνο που δεν μπορούσε να τους βλάψει. Ο σύγχρονος ανθρωπολόγος είναι ελεύθερος να περιγελάσει τους Τιτάνες μας, όπως περιγελάει και τον Βιβλικό Αδάμ και ακριβώς όπως ο θεολόγος περιγελάει τον δικό του πιθηκοειδή πρόγονο. Οι αποκρυφιστές και οι σοβαροί επικριτές τους μπορούν να θεωρήσουν ότι τώρα έχουν ξοφλήσει αμοιβαία τους λογαριασμούς τους. Αλλά εν πάση περιπτώσει, οι απόκρυφες επιστήμες ισχυρίζονται λιγότερα και προσφέρουν περισσότερα από την Ανθρωπολογία του Ντάρβιν ή την Βιβλική θεολογία.

Ούτε και πρέπει η Εσωτερική Χρονολογία να τρομάζει κανέναν, γιατί σχετικά με τους αριθμούς οι μεγαλύτερες αυθεντίες της εποχής είναι τόσο ευμετάβλητες και αβέβαιες όσο και το μεσογειακό κύμα. Σχετικά με την διάρκεια των γεωλογικών περιόδων και μόνο οι διαβασμένοι εταίροι της Βασιλικής Εταιρείας τα έχουν τελείως χαμένα και πηδούν από το ένα εκατομμύριο στα πεντακόσια εκατομμύρια χρόνια με την μεγαλύτερη άνεση, όπως θα δούμε αρκετές φορές κατά την διάρκεια αυτής της σύγκρισης.

Ας πάρουμε σαν παράδειγμα για τον σκοπό αυτόν τους υπολογισμούς του Κρολ. Είτε δεχτούμε – σύμφωνα μ' αυτήν την αυθεντία – ότι 2.500.000 έτη αντιπροσωπεύουν τον χρόνο από την αρχή της Τριτογενούς Εποχής ή της Ηώκαινης περιόδου, όπως τον εμφανίζει να λέει ένας Αμερικανός γεωλόγος·(καθηγητής Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 369) είτε πάλι δεχτούμε ότι ο Κρολ "υπολογίζει δεκαπέντε εκατομμύρια χρόνια από την εποχή της Ηώκαινης περιόδου", όπως αναφέρεται από έναν Άγγλο γεωλόγο·(Τσαρλς Γκούλντ, Γεωλογικός επιθεωρητής της Τασμανίας, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 84) και στις δύο περιπτώσεις οι αριθμοί καλύπτουν τους ισχυρισμούς της Μυστικής Δοξασίας.[8] Γιατί υπολογίζοντας από τέσσερα μέχρι πέντε εκατομμύρια χρόνια ανάμεσα

Αλλη μια σύμπτωση; "Τώρα έχει αποδειχθεί ότι σε γεωλογικά πρόσφατη εποχή, αυτή η περιοχή της Βόρειας Αφρικής ήταν στην πραγματικότητα μια χερσόνησος της Ισπανίας και ότι αυτή η ένωση με την Αφρική επηρεάστηκε στον βορρά από τον χωρισμό του Στενού του Γιβραλτάρ και στον νότο από μια γεωλογική αναστάτωση στην οποία οφείλει την ύπαρξή της η Σαχάρα. Οι ακτές αυτής της προηγούμενης θάλασσας της Σαχάρα σημειώνονται ακόμα από τα κελύφη των ίδιων σαλιγκαριών που ζουν στις ακτές της Μεσογείου". (Καθηγητής Όσκαρ Σμιτ, *Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Νταρβινισμός*, σελ. 224).

8 Ο σερ Τσάρλς Λάϊελ, που θεωρείται ότι "επινόησε επιτυχώς τους όρους Ηώκαινος, Μειόκαινος και Πλειόκαινος", για να δηλώσει τις τρεις υποδιαιρέσεις της Τριτογενούς εποχής, όφειλε πράγματι να ορίσει και κάποια κατά προσέγγιση ηλικία για τον "Πνευματικό απόγονό" του. Αφήνοντας όμως, τον καθορισμό της διάρκειας αυτών των περιόδων στις υποθέσεις των ειδικών, το μόνο αποτέλεσμα αυτής της επιτυχούς σκέψης είναι απόλυτη σύγχυση και μπέρδεμα. Είναι σχεδόν αδύνατο να αναφέρει κανείς ένα σύνολο αριθμών από κάποιο έργο, χωρίς να διακινδυνεύει να διαψευσθεί από τον ίδιον συγγραφέα σε κάποιο προηγούμενο ή επόμενο έργο του. Ο σερ Ο. Τόμσον, ένας από τους διακεκριμένους σύγχρονους γνώστες, άλλαξε μισή ντουζίνα φορές την γνώμη του σχετικά με την ηλικία του Ηλίου και την χρονολογία της στερεοποίησης του φλοιού της Γης. Στο έργο *Φυσική Φιλοσοφία* των Τόμσον και Τέιτ βλέπει κανείς ότι υπολογίζονται μόνο δέκα εκατομμύρια χρόνια από τότε που η θερμοκρασία της Γης επέτρεψε να εμφανιστεί επάνω της φυτική ζωή (Παράρτημα D και συνέχεια˙ επίσης Πρακτικά της Βασιλικής Εταιρίας του Εδιμβούργου XXIII, Μερ. Α', 157, 1862, όπου η παρ. 847 διαγράφηκε). Ο Ντάρβιν παρουσιάζει την εκτίμηση του σερ Τόμσον σαν "ένα μίνιμουμ 98 και ένα μάξιμουμ 200 εκατομμυρίων ετών από τηβ στερεοποίηση του φλοιού". (Βλέπε Τ. Γκούλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 83). Στο ίδιο έργο, την *Φυσική Φιλοσοφία*, υπολογίζονται 80 εκατομμύρια έτη από την εποχή της αρχικής στερεοποίησης μέχρι την σημερινή κατάσταση του κόσμου. Και στην τελευταία του διάλεξη, όπως αναφέρουμε σε άλλο σημείο, ο σερ Τόμσον (1887) διακηρύσσει πως ο Ήλιος δεν είναι γηραιότερος από 15 εκατομμύρια χρόνια! Στο

στην αρχική και στην τελική εξέλιξη της Τέταρτης Ριζικής Φυλής, στις Ηπείρους Λεμουρία και Ατλαντίδα, ένα εκατομμύριο χρόνια για την Πέμπτη ή Άρια Φυλή μέχρι σήμερα, και περίπου 850.000 χρόνια από την καταβύθιση της τελευταίας μεγάλης χερσονήσου της Ατλαντίδος, όλα αυτά μπορούν πολύ εύκολα να έχουν συμβεί μέσα στα 15.000.000 χρόνια που καθορίζει ο Κρολ για την Τριτογενή Εποχή. Αλλά μιλώντας χρονολογικά, η διάρκεια της περιόδου έχει δευτερεύουσα σημασία, αφού υπάρχουν άλλωστε ορισμένοι Αμερικανοί επιστήμονες για να ασχοληθούν μ' αυτό. Οι κύριοι αυτοί, ασυγκίνητοι από το γεγονός ότι οι ισχυρισμοί τους θεωρούνται όχι μόνο αμφίβολοι αλλά και παράλογοι, εξακολουθούν να υποστηρίζουν ότι ο άνθρωπος υπήρχε από την Δευτερογενή Εποχή. Έχουν βρει ανθρώπινα αποτυπώματα σε βράχους εκείνου του σχηματισμού και επίσης ο ντε Κατρεφάζ δεν βρίσκει κανέναν σπουδαίο επιστημονικό λόγο που να δικαιολογεί γιατί ο άνθρωπος δεν θα μπορούσε να υπάρξει κατά την διάρκεια της Δευτερογενούς Εποχής.

Οι "Εποχές" και οι περίοδοι στην γεωλογία, για να λέμε την καθαρή αλήθεια, είναι εντελώς συμβατικοί όροι, αφού ακόμα ελάχιστα έχουν σκιαγραφηθεί και, πολύ περισσότερο, αφού ούτε δύο γεωλόγοι ή φυσιοκράτες δεν βρίσκονται να συμφωνούν ως προς τους αριθμούς. Έτσι προσφέρεται μεγάλο περιθώριο εκλογής στον αποκρυφιστή από την αδελφότητα των πολυμαθών. Να πάρουμε για υποστηρικτή μας τον Τ. Μέλλαρντ Ρεντ; Ο κύριος αυτός σε μια μελέτη του με τίτλο "Ο Ασβεστόλιθος σαν Δείκτης Γεωλογικού Χρόνου", την οποία διάβασε ενώπιον της Βασιλικής Εταιρείας το 1878, ισχυρίζεται ότι ο ελάχιστος χρόνος που απαιτείται για τον σχηματισμό των ιζηματογενών στρωμάτων και την αποβολή του ασβεστούχου υλικού είναι περίπου 600 εκατομμύρια χρόνια. (Βλέπε Πρακτικά Βασιλικής Εταιρείας, Λονδίνο, Τομ. XXVIII, σελ. 282.) Ή μήπως θα πρέπει να ζητήσουμε υποστήριξη της χρονολογίας μας στα έργα του Ντάρβιν όπου, σύμφωνα με την θεωρία του, απαιτούνται για τους οργανικούς μετασχηματισμούς από 300 μέχρι 500 εκατομμύρια χρόνια; Ο σερ. Τσ. Λάϊελ και ο καθηγητής Χώτον αρκούνται να τοποθετούν την αρχή της Καμβριανής Εποχής 200 και 240 εκατομμύρια χρόνια πριν, αντιστοίχως. Οι γεωλόγοι και οι ζωολόγοι διεκδικούν τον μεγαλύτερο χρόνο και κάποτε ο κ. Χάξλεϋ τοποθέτησε την αρχή της στερεοποίησης της Γης πριν από 1.000 εκατομμύρια χρόνια και δεν θα υποχωρούσε ούτε κατά χίλια χρόνια από τον αριθμό αυτόν.

Αλλά το σημαντικότερο θέμα για εμάς δεν βρίσκεται στην συμφωνία ή στην διαφωνία των Φυσιοκρατών ως προς την διάρκεια των γεωλογικών περιόδων, αλλά μάλλον στην ως εκ θαύματος τέλεια συμφωνία τους πάνω σε ένα σημείο και μάλιστα αρκετά σημαντικό. Όλοι συμφωνούν ότι κατά την διάρκεια της "Μειόκαινης Εποχής" – αδιάφορο αν ήταν πριν από ένα ή πριν από δέκα εκατομμύρια χρόνια – η Γροιλανδία ακόμη και η Σπιτζμπέργκη, τα υπολείμματα της δικής μας Δεύτερης, ή Υπερβόρειας Ηπείρου, "είχαν ένα *σχεδόν τροπικό κλίμα*". Οι προ-Ομηρικοί Έλληνες, λοιπόν, είχαν διατηρήσει μια ζωντανή παράδοση αυτής της "Χώρας του Αιώνιου Ήλιου", όπου ο Απόλλωνάς τους ταξίδευε κάθε χρόνο. "Κατά την διάρκεια της Μειόκαινης Εποχής η Γροιλανδία (σε πλάτος 70° Β.) ανέπτυξε μια αφθονία δένδρων τέτοιων όπως Έλατα, Ουελλιγκτωνίες, Σεκόιες όμοιες με τα είδη της Καλιφόρνιας, Οξυές, Πλατάνους, Ιτιές, Βελανιδιές, Λεύκες και Καρυδιές, καθώς επίσης Μανόλιες και Φοινικιές", λέει η Επιστήμη (Γκούλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 91). Με λίγα λόγια η Γροιλανδία είχε νότια φυτά άγνωστα στις βόρειες περιοχές.

Και τώρα προβάλλει το φυσικό ερώτημα. Αν οι Έλληνες, την εποχή του Ομήρου, γνώριζαν για μια Υπερβόρεια χώρα, δηλαδή μια ευλογημένη περιοχή πέρα από την κυριαρχία του Βορέα, του θεού του χειμώνα και των τυφώνων, μια ιδανική περιοχή την οποία οι μετέπειτα Έλληνες και οι κλασικοί τους προσπάθησαν μάταια να εντοπίσουν ψάχνοντας γι' αυτήν πέρα από την Σκυθία, μια χώρα όπου οι νύχτες είναι σύντομες και οι μέρες μεγάλες και πέρα απ' αυτήν την χώρα, μια περιοχή όπου ο ήλιος δεν δύει ποτέ και η φοινικιά φυτρώνει άφθονη. Αν, λοιπόν, τα ήξεραν όλα αυτά, ποιος τους τα είπε; Στις ημέρες τους και σε πολύ προηγούμενες εποχές η Γροιλανδία πρέπει να είχε ήδη σκεπαστεί από αιώνια χιόνια και άλυωτο πάγο, ακριβώς όπως είναι τώρα. Όλα δείχνουν ότι η χώρα

μεταξύ, βασίζοντας τα επιχειρήματά του σχετικά με τα όρια της ηλικίας της θερμότητας του Ηλίου πάνω στα νούμερα που δόθηκαν προηγουμένως από τον σερ Τόμσον, ο κ. Κρολ υπολογίζει 60 εκατομμύρια χρόνια από την αρχή της Κάμβριας περιόδου. Η κατάσταση αυτή είναι απελπιστική για τους εραστές της ακριβούς γνώσης. Έτσι, οποιαδήποτε νούμερα δίνονται από την απόκρυφη επιστήμη είναι βέβαιο ότι θα υποστηριχθούν από κάποιον απ' τους σύγχρονους ανθρώπους της Επιστήμης που θεωρούνται ως αυθεντίες.

με τις σύντομες νύχτες και τις μεγάλες μέρες ήταν η Νορβηγία ή Σκανδιναβία, πέρα απ' την οποία βρισκόταν η ευλογημένη χώρα του αιώνιου φωτός και του καλοκαιριού· και για να το γνωρίζουν αυτό, η παράδοση τους θα πρέπει να μεταδόθηκε στους Έλληνες από κάποιον λαό πιο αρχαίο απ' τους ίδιους, που ήταν εξοικειωμένος μ' αυτές τις κλιματολογικές λεπτομέρειες για τις οποίες οι ίδιοι οι Έλληνες δεν μπορούσαν να γνωρίζουν τίποτε. Ακόμα και στις ημέρες μας, η επιστήμη υποθέτει ότι πέρα από τις πολικές θάλασσες, στον ίδιο τον κύκλο του Αρκτικού Πόλου, υπάρχει μια θάλασσα που δεν παγώνει ποτέ και μια ήπειρος που είναι πάντα καταπράσινη. Οι αρχαϊκές διδασκαλίες, καθώς και τα *Πουρανά* – για κείνον που κατανοεί τις αλληγορίες τους – περιέχουν την ίδια δήλωση. Αρκεί, λοιπόν, για εμάς η ισχυρή πιθανότητα ότι ένας λαός, τώρα άγνωστος στην ιστορία, έζησε κατά την διάρκεια της Μειόκαινης περιόδου της σύγχρονης επιστήμης, σε μια εποχή όπου η Γροιλανδία ήταν σχεδόν τροπική χώρα.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ. Ο αναγνώστης πρέπει να θυμάται ότι το πρώτο καθώς και τα επόμενα τμήματα δεν έχουν αυστηρή χρονική σειρά. Στο πρώτο τμήμα δίνονται οι Στάντζα που αποτελούν τον σκελετό του θέματος και ορισμένα σημαντικά σημεία τους σχολιάζονται και επεξηγούνται. Στα επόμενα τμήματα έχουν συγκεντρωθεί διάφορες επιπρόσθετες λεπτομέρειες και επιχειρείται μια πληρέστερη ερμηνεία του θέματος.

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ - ΜΕΡΟΣ Ι

ΑΝΘΡΩΠΟΓΕΝΕΣΗ

ΣΤΑΝΤΖΑ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΈΝΕΣ ΜΕ ΣΧΟΛΙΑ
ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΝΤΖΙΑΝ

Στους αρχέγονους χρόνους μια παρθένα,
Όμορφη Κόρη του Αιθέρα,
Περνούσε τον καιρό της
στην απέραντη έκταση του ουρανού….

Επτακόσια χρόνια περιπλανήθηκε.
Επτακόσια χρόνια μοχθούσε,
πριν γεννήσει για πρώτη φορά……

Πριν, μια όμορφη αγριόπαπια κατεβαίνοντας
βιαστικά προς την μητέρα των νερών,

Κάθεται απαλά πάνω στα γόνατα της,
βρίσκει ένα μέρος κατάλληλο για φωλιά,
όπου μπορεί να αφήσει τα αυγά της με ασφάλεια,
και αποθέτει εκεί, με ευχαρίστηση, τα αυγά της.
Έξι χρυσά αυγά γεννάει εκεί,
Ύστερα ένα έβδομο, ένα αυγό από σίδερο...
Καλεβάλα, Ρουν Ι (μετάφραση Τ.Μ. Κρώφορντ)

ΑΝΘΡΩΠΟΓΕΝΕΣΗ ΣΤΟΝ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΜΟ
(ΑΚΡΙΒΗ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ)[9]

I

Ο ΛΧΑ ΠΟΥ ΣΤΡΕΦΕΙ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΙΝΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΣΤΟΥΣ ΛΧΑ ΤΩΝ ΕΠΤΑ, ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ ΟΔΗΓΩΝΤΑΣ ΤΑ ΑΡΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΟΥΣ, ΤΟ ΕΝΑ ΜΑΤΙ. Η ΠΝΟΗ ΤΟΥ ΕΔΩΣΕ ΖΩΗ ΣΤΟΥΣ ΕΠΤΑ˙ ΕΔΩΣΕ ΖΩΗ ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟ.

Η ΓΗ ΕΙΠΕ: "ΚΥΡΙΕ ΜΕ ΤΟ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΠΡΟΣΩΠΟ, ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΙΟ... ΣΤΕΙΛΕ ΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΣΟΥ ΝΑ ΚΑΤΟΙΚΗΣΟΥΝ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΤΡΟΧΟ. ΕΣΤΕΙΛΕΣ ΤΟΥΣ ΕΠΤΑ ΓΙΟΥΣ ΣΟΥ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ. ΕΠΤΑ ΦΟΡΕΣ ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΣΕ ΒΛΕΠΕΙ, ΕΠΤΑ ΦΟΡΕΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΣΕ ΝΙΩΘΕΙ. ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΣ ΣΤΟΥΣ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΔΑΚΤΥΛΙΟΥΣ, ΝΑ ΣΥΛΛΑΒΟΥΝ ΤΟ ΦΩΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ ΣΟΥ, ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑ ΣΟΥ ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ. ΣΤΕΙΛΕ ΤΩΡΑ ΣΤΟΝ ΥΠΗΡΕΤΗ ΣΟΥ ΤΟ ΙΔΙΟ!"

ΕΙΠΕ Ο "ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΟ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΠΡΟΣΩΠΟ": "ΘΑ ΣΟΥ ΣΤΕΙΛΩ ΕΝΑ ΠΥΡ ΟΤΑΝ ΑΡΧΙΣΕΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΣΟΥ. ΥΨΩΣΕ ΤΗΝ ΦΩΝΗ ΣΟΥ ΣΕ ΑΛΛΟΥΣ ΛΟΚΑ. ΖΗΤΗΣΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΟΥ, ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΟΥ ΛΩΤΟΥ, ΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΤΟΥ... Ο ΛΑΟΣ ΣΟΥ ΘΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ. ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΟΥ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΘΝΗΤΟΙ. ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ, ΟΧΙ ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ, ΕΙΝΑΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ. ΠΑΨΕ ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ. ΤΑ ΕΠΤΑ ΣΟΥ ΔΕΡΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΑ ΠΑΝΩ ΣΟΥ... ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΕΤΟΙΜΗ. ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟΙ".

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΜΕΓΑΛΕΣ ΟΔΥΝΕΣ ΑΠΕΡΡΙΨΕ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΦΟΡΕΣΕ ΤΑ ΕΠΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΤΗΣ ΔΕΡΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΑΘΗΚΕ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΗΣ.

II

Ο ΤΡΟΧΟΣ ΠΕΡΙΣΤΡΑΦΗΚΕ ΓΙΑ ΑΛΛΑ ΤΡΙΑΝΤΑ ΚΡΟΡ. ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΕ ΡΟΥΠΑ: ΜΑΛΑΚΕΣ ΠΕΤΡΕΣ ΠΟΥ ΣΚΛΗΡΥΝΑΝ, ΣΚΛΗΡΑ ΦΥΤΑ ΠΟΥ ΜΑΛΑΚΩΣΑΝ. ΟΡΑΤΟ ΑΠΟ ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ. ΕΝΤΟΜΑ ΚΑΙ ΜΙΚΡΕΣ ΖΩΕΣ. ΤΑ ΤΙΝΑΖΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΤΗΣ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΚΑΤΕΚΛΥΖΑΝ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ... ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΤΡΙΑΝΤΑ ΚΡΟΡ ΓΥΡΙΣΕ ΑΝΑΣΚΕΛΑ. ΞΑΠΛΩΣΕ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΤΗΣ, ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΗΣ... ΔΕΝ ΘΑ ΚΑΛΟΥΣΕ ΓΙΟΥΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΔΕΝ ΘΑ ΖΗΤΟΥΣΕ ΓΙΟΥΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ. ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ ΤΟΝ ΚΟΡΦΟ ΤΗΣ. ΑΝΕΠΤΥΞΕ ΥΔΑΤΙΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΦΟΒΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΥΣ.

ΤΟΥΣ ΥΔΑΤΙΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΦΟΒΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ Η ΙΔΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΥΠΟΛΕΙΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ, ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΟΥΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΛΑΣΠΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ, ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΚΑΙ ΤΡΙΤΟΥ ΤΗΣ, ΤΟΥΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΕ. ΟΙ ΝΤΙΑΝΙ ΗΡΘΑΝ ΚΑΙ ΚΟΙΤΑΞΑΝ – ΟΙ ΝΤΙΑΝΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΜΠΡΟ ΠΑΤΕΡΑ-ΜΗΤΕΡΑ, ΑΠΟ ΤΙΣ ΛΕΥΚΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ ΗΡΘΑΝ, ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ-ΘΝΗΤΩΝ.

ΔΥΣΑΡΕΣΤΉΘΗΚΑΝ. Η ΣΑΡΚΑ ΜΑΣ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΚΕΙ. ΟΥΤΕ ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΡΟΥΠΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΜΑΣ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ. ΟΥΤΕ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΖΩΕΣ. ΚΑΘΑΡΑ ΝΕΡΑ, ΟΧΙ ΤΑΡΑΓΜΈΝΑ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΙΝΟΥΝ. ΑΣ ΤΑ ΑΠΟΞΗΡΑΝΟΥΜΕ.

Εδώ δίνονται μόνο σαράντα εννιά Σλόκα από τις αρκετές εκατοντάδες. Όλοι οι στίχοι δεν είναι μεταφρασμένοι κατά λέξη. Μερικές φορές έχει χρησιμοποιηθεί περίφραση για να αποσαφηνιστούν και να κατανοηθούν σημεία όπου μια κατά λέξη μετάφραση θα ήταν τελείως ακατανόητη.

ΗΡΘΑΝ ΟΙ ΦΛΟΓΕΣ. ΤΑ ΠΥΡΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ, ΤΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ ΠΥΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΠΥΡΑ. ΑΠΟΞΗΡΑΝΑΝ ΤΑ ΤΑΡΑΓΜΈΝΑ ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΥΔΑΤΑ. ΜΕ ΤΗΝ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ ΤΟΥΣ ΤΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΑΝ. ΟΙ ΛΧΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΩ, ΟΙ ΛΑΜΑΓΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ, ΗΡΘΑΝ. ΣΚΟΤΩΣΑΝ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΡΟΣΩΠΑ. ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ-ΤΡΑΓΟΥΣ, ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΥΝΟΚΕΦΑΛΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕ ΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΣΩΜΑ ΨΑΡΙΟΥ.

Η ΜΗΤΕΡΑ-ΝΕΡΟ, Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΑΛΑΣΣΑ, ΕΚΛΑΨΕ. ΣΗΚΩΘΗΚΕ, ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΙΧΕ ΑΝΥΨΩΣΕΙ, ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΙΧΕ ΓΕΝΝΗΣΕΙ.

ΟΤΑΝ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗΚΑΝ, Η ΜΗΤΕΡΑ-ΓΗ ΕΜΕΙΝΕ ΓΥΜΝΗ. ΖΗΤΗΣΕ ΝΑ ΑΠΟΞΗΡΑΝΘΕΙ.

III

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΗΡΘΕ. ΑΠΟ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΧΩΡΙΣΕ ΤΑ ΥΔΑΤΑ, ΚΑΙ ΕΤΣΙ ΕΓΙΝΕ ΟΥΡΑΝΟΣ ΕΠΑΝΩ, Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΤΣΟΧΑΝ ΚΑΛΕΣΑΝ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΜΕ ΤΑ ΑΕΡΙΝΑ ΣΩΜΑΤΑ. "ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΤΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΣΑΣ ΦΥΣΗΣ. ΔΩΣΤΕ ΤΟΥΣ ΤΗΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥΣ. ΑΥΤΗ ΘΑ ΦΤΙΑΞΕΙ ΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ. ΑΡΣΕΝΙΚΟΙ-ΘΗΛΥΚΟΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ. ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΦΛΟΓΑΣ ΕΠΙΣΗΣ..."

ΠΗΓΑΝ Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΠΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΧΩΡΉΘΗΚΕ: ΕΠΤΑ ΑΠ' ΑΥΤΟΥΣ, ΚΑΘΕΝΑΣ ΣΤΟΝ ΚΛΗΡΟ ΤΟΥ. ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΦΛΟΓΑΣ ΈΜΕΙΝΑΝ ΠΙΣΩ. ΔΕΝ ΘΑ ΠΗΓΑΙΝΑΝ, ΔΕΝ ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣΑΝ.

IV

ΤΑ ΕΠΤΑ ΠΛΗΘΗ, ΟΙ "ΚΥΡΙΟΙ ΟΙ ΓΕΝΝΗΜΈΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΛΗΣΗ", ΠΑΡΑΚΙΝΟΥΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΟΠΟΙΗΣΗΣ, ΠΡΟΒΑΛΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΣΤΗΝ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΖΩΝΗ.

ΕΠΤΑ ΦΟΡΕΣ ΕΠΤΑ ΣΚΙΕΣ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΝ, Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥ ΧΡΩΜΑ ΚΑΙ ΕΙΔΟΣ. ΚΑΘΕΝΑΣ ΚΑΤΩΤΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ. ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ, ΟΙ ΧΩΡΙΣ ΟΣΤΑ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΔΩΣΟΥΝ ΖΩΗ ΣΕ ΟΝΤΑ ΜΕ ΟΣΤΑ. ΟΙ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΟΥΣ ΗΤΑΝ ΜΠΟΥΤΑ ΜΕ ΔΙΧΩΣ ΜΟΡΦΗ ΟΥΤΕ ΝΟΥ. ΓΙ’ ΑΥΤΟ ΟΝΟΜΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΤΣΑΓΙΑ.

ΠΩΣ ΓΕΝΝΙΩΝΤΑΙ ΟΙ ΜΑΝΟΥΣΙΑ; ΠΩΣ ΦΤΙΑΧΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΑΝΟΥ ΜΕ ΝΟΥ; ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΚΑΛΕΣΑΝ ΣΕ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ ΠΥΡ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΥΡ ΠΟΥ ΚΑΙΕΙ ΣΤΗΝ ΓΗ. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΓΗΣ ΚΑΛΕΣΕ ΣΕ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΟ ΗΛΙΑΚΟ ΠΥΡ. ΑΥΤΑ ΤΑ ΤΡΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΕΝΩΜΕΝΕΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΕΝΑΝ ΚΑΛΟ ΡΟΥΠΑ. ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΣΤΕΚΕΤΑΙ, ΝΑ ΠΕΡΠΑΤΑΕΙ, ΝΑ ΤΡΕΧΕΙ ΝΑ ΞΑΠΛΩΝΕΙ, Ή ΝΑ ΠΕΤΑΕΙ. ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΚΟΜΑ ΠΑΡΑ ΜΙΑ ΤΣΑΓΙΑ, ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΚΗ...

Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ˙ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΤΗΝ ΕΔΩΣΑΝ. Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΕΝΑ ΠΥΚΝΟ ΣΩΜΑ˙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟ ΣΧΗΜΑΤΙΣΕ. Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ· ΟΙ ΗΛΙΑΚΟΙ ΛΧΑ ΤΟ ΕΜΦΥΣΗΣΑΝ ΣΤΗΝ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ. Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΕΝΑΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ . "ΤΗΣ ΔΙΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΔΙΚΟ ΜΑΣ", ΕΙΠΑΝ ΟΙ ΝΤΙΑΝΙ. Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΕΝΑΝ ΦΟΡΕΑ ΕΠΙΘΥΜΙΩΝ˙ "ΤΟΝ ΕΧΕΙ", ΕΙΠΕ Ο ΑΠΟΞΗΡΑΝΤΗΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ. ΑΛΛΑ Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΝΑΝ ΝΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΑΓΚΑΛΙΑΖΕΙ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ. "ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΤΟΝ ΔΩΣΟΥΜΕ", ΕΙ ΠΑΝ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ. "ΕΓΩ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΤΟΝ ΕΙΧΑ", ΕΙΠΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΓΗΣ. "Η ΜΟΡΦΗ ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΤΑΝ ΑΝ ΤΗΣ ΕΔΙΝΑ ΕΓΩ ΤΟΝ ΝΟΥ", ΕΙΠΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΥΡ... Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΜΕΙΝΕ ΕΝΑΣ ΑΔΕΙΟΣ, ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΚΗ ΜΠΟΥΤΑ... ΕΤΣΙ ΟΙ ΧΩΡΙΣ ΟΣΤΑ ΕΔΩΣΑΝ ΖΩΗ ΣΕ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗ.

V

Η ΠΡΩΤΗ ΗΤΑΝ ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥ ΓΙΟΓΚΑ. ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥΣ, ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΚΙΤΡΙΝΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΥΛΗ ΗΤΑΝ ΠΡΟΪΟΝ ΕΚΒΛΑΣΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΣΤΟΛΗΣ, Η ΑΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΦΥΛΗ.[10] ΕΤΣΙ, Ω ΛΑΝΟΥ, ΔΗΜΙΟΥΡΓΉΘΗΚΕ Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΥΛΗ.

ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΟΥΣ ΗΤΑΝ ΟΙ ΑΥΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ. ΟΙ ΑΥΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ, ΟΙ ΤΣΑΓΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΛΑΜΠΕΡΑ ΣΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ, ΤΩΝ ΓΙΩΝ ΤΟΥ ΛΥΚΟΦΩΤΟΣ.

ΟΤΑΝ Η ΦΥΛΗ ΓΕΡΑΣΕ, ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΥΔΑΤΑ ΑΝΑΜΕΙΧΘΗΚΑΝ ΜΕ ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΥΔΑΤΑ. ΟΤΑΝ ΟΙ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΤΗΣ ΘΟΛΩΣΑΝ, ΧΑΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΑΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΡΕΥΜΑ, ΣΤΟ ΘΕΡΜΟ ΡΕΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ. ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΦΤΕΡΟ ΕΓΙΝΕ Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΚΙΑ, ΚΑΙ Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΦΤΕΡΟΥ.

VI

ΤΟΤΕ Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΕΠΤΥΞΕ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΜΈΝΗ ΑΠΟ ΑΥΓΟ, ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ. Ο ΙΔΡΩΤΑΣ ΜΕΓΑΛΩΣΕ, ΟΙ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΩΣΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΕΓΙΝΑΝ ΣΚΛΗΡΕΣ ΚΑΙ ΣΤΡΟΓΓΥΛΕΣ. Ο ΗΛΙΟΣ ΤΗΝ ΖΕΣΤΑΝΕ, Η ΣΕΛΗΝΗ ΤΗΝ ΨΥΧΡΑΝΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΟΡΦΟΠΟΙΗΣΕ, Ο ΑΝΕΜΟΣ ΤΗΝ ΕΘΡΕΨΕ ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΩΡΙΜΑΣΕι. Ο ΛΕΥΚΟΣ ΚΥΚΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΣΤΡΟΣΚΕΠΑΣΤΟ ΘΟΛΟ ΕΠΙΣΚΙΑΣΕ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΣΤΑΓΟΝΑ. ΤΟ ΑΥΓΟ ΤΗΣ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΦΥΛΣΗ, Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ-ΚΥΚΝΟΣ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΤΡΙΤΗΣ. ΠΡΩΤΑ ΑΡΣΕΝΙΚΟ-ΘΗΛΥΚΟ ΥΣΤΕΡΑ ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ.

ΟΙ ΑΥΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΗΤΑΝ ΟΙ ΤΣΑΓΙΑ. ΟΙ ΣΚΙΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΙΩΝ ΤΟΥ ΛΥΚΟΦΩΤΟΣ.

VII

ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ, ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ, ΕΤΟΙΜΟΙ ΠΑ ΕΠΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΚΑΤΕΒΗΚΑΝ. ΕΙΔΑΝ ΤΙΣ ΕΥΤΕΛΕΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ "ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΔΙΑΛΕΞΟΥΜΕ", ΕΙΠΑΝ ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ, "ΕΧΟΥΜΕ ΣΟΦΙΑ". ΜΕΡΙΚΟΙ ΠΡΟΒΑΛΑΝ ΕΝΑΝ ΣΠΙΝΘΗΡΑ. ΜΕΡΙΚΟΙ ΑΝΕΒΑΛΑΝ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ ΡΟΥΠΑ ΓΕΜΙΣΑΝ ΤΟ ΚΑΜΑ. ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΙΣΗΛΘΑΝ ΕΓΙΝΑΝ ΑΡΧΑΤ. ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΔΕΧΤΗΚΑΝ ΜΟΝΟ ΕΝΑΝ ΣΠΙΝΘΗΡΑ ΕΜΕΙΝΑΝ ΣΤΕΡΗΜΈΝΟΙ ΑΠΟ ΓΝΩΣΗ. Ο ΣΠΙΝΘΗΡΑΣ ΕΚΑΙΓΕ ΑΔΥΝΑΜΑ. Η ΤΡΙΤΉ ΠΑΡΕΜΕΙΝΕ ΧΩΡΙΣ ΝΟΥ. ΟΙ ΤΖΙΒΑ ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΤΟΙΜΟΙ ΑΥΤΟΙ ΤΟΠΟΘΕΤΗΘΗΚΑΝ ΧΩΡΙΣΤΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΕΠΤΑ. ΕΓΙΝΑΝ ΣΤΕΝΟΚΕΦΑΛΟΙ. Η ΤΡΙΤΗ ΗΤΑΝ ΕΤΟΙΜΗ. "Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΘΑ ΚΑΤΟΙΚΗΣΟΥΜΕ", ΕΙΠΑΝ ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΦΛΟΓΑΣ.

ΠΩΣ ΕΔΡΑΣΑΝ ΟΙ ΜΑΝΑΣΑ, ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ; ΑΠΕΡΡΙΨΑΝ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΥΣ. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟΙ. ΑΠΕΚΡΟΥΣΑΝ ΤΟΥΣ ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΥΣ ΑΠΟ ΙΔΡΩΤΑ. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΛΥΤΑ ΕΤΟΙΜΟΙ. ΔΕΝ ΕΙΣΗΛΘΑΝ ΣΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΥΣ ΑΠΟ ΑΥΓΟ.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΙΔΡΩΤΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΤΟΥΣ ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΥΣ ΑΠΟ ΑΥΓΟ, ΤΟΥΣ ΔΙΠΛΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΥΝΑΤΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΥΣ ΜΕ ΤΑ ΟΣΤΑ, ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΕΙΠΑΝ: "ΤΩΡΑ ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ".

Η ΤΡΙΤΗ ΦΥΛΗ ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΒΑΧΑΝΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ. ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ "ΓΙΟΥΣ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΙΟΓΚΑ", ΜΕ ΚΡΙΓΙΑ-ΣΑΚΤ1 ΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ, ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ, ΠΡΟΓΟΝΟΥΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΤ.

Εδώ δίνεται μόνο η ιδέα και το πνεύμα της πρότασης, γιατί μια κατά λέξη μετάφραση θα μετέδιδε ελάχιστα στον αναγνώστη.

VIII

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΤΟΥ ΙΔΡΩΤΑ, ΑΠΟ ΤΟ ΙΖΗΜΑ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ, ΑΠΟ ΥΛΗ ΝΕΚΡΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΚΑΙ ΖΩΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΡΟΧΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟ ΠΕΤΑΜΕΝΗ ΣΚΟΝΗ, ΔΗΜΙΟΥΡΓΉΘΗΚΑΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΘΗΛΑΣΤΙΚΑ.

ΖΩΑ ΜΕ ΟΣΤΑ, ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ ΚΑΙ ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΣΑΡΠΑ ΠΡΟΣΤΕΘΗΚΑΝ ΣΤΑ ΕΡΠΟΝΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ. ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΣΕΡΝΟΝΤΑΝ ΣΤΟ ΕΔΑΦΟΣ ΑΠΕΚΤΗΣΑΝ ΦΤΕΡΑ. ΕΚΕΙΝΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΚΡΕΙΣ ΛΑΙΜΟΥΣ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΕΓΙΝΑΝ ΟΙ ΠΡΟΓΕΝΝΗΤΟΡΕΣ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ ΤΟΥ ΑΕΡΑ.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΤΑ ΧΩΡΙΣ ΟΣΤΑ ΖΩΑ ΜΕΓΑΛΩΣΑΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΛΗΘΗΚΑΝ: ΕΓΙΝΑΝ ΖΩΑ ΜΕ ΟΣΤΑ, ΟΙ ΤΣΑΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΓΙΝΑΝ ΣΥΜΠΑΓΕΙΣ.

ΠΡΩΤΑ ΧΩΡΙΣΤΗΚΑΝ ΤΑ ΖΩΑ. ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΖΕΥΓΑΡΩΝΟΥΝ. Ο ΔΙΠΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΠΙΣΗΣ ΧΩΡΙΣΤΗΚΕ. ΕΙΠΕ: "ΑΣ ΚΑΝΟΥΜΕ ΟΠΩΣ ΑΥΤΑ, ΑΣ ΕΝΩΘΟΥΜΕ ΚΑΙ ΑΣ ΦΤΙΑΞΟΥΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ". ΤΟ ΕΚΑΝΑΝ.

ΚΑΙ ΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΣΠΙΝΘΗΡΑ ΠΗΡΑΝ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΘΗΛΥΚΑ ΖΩΑ ΓΙΑ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΤΟΥΣ, ΓΕΝΝΗΣΑΝ ΜΕ ΑΥΤΑ ΒΟΥΒΕΣ ΦΥΛΕΣ. ΒΟΥΒΟΙ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΙΔΙΟΙ. ΑΛΛΑ Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥΣ ΛΥΘΗΚΕ. Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΠΟΓΟΝΩΝ ΤΟΥΣ ΕΜΕΙΝΕ ΑΚΙΝΗΤΗ. ΓΕΝΝΗΣΑΝ ΤΕΡΑΤΑ. ΜΙΑ ΦΥΛΗ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΜΕΝΩΝ, ΚΟΚΚΙΝΟΤΡΙΧΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ ΠΟΥ ΠΕΡΠΑΤΟΥΣΑΝ ΜΕ ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ. ΜΙΑ ΒΟΥΒΗ ΦΥΛΗ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΕΙ ΓΝΩΣΤΗ Η ΝΤΡΟΠΗ.

IX

ΟΤΑΝ ΤΟ ΕΙΔΑΝ, ΟΙ ΛΧΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΦΤΙΑΞΕΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΕΚΛΑΨΑΝ, ΛΕΓΟΝΤΑΣ:

"ΟΙ ΑΜΑΝΑΣΑ ΜΟΛΥΝΑΝ ΤΙΣ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΜΑΣ. ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΡΜΑ. ΑΣ ΚΑΤΟΙΚΗΣΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ. ΑΣ ΤΟΥΣ ΔΙΔΑΞΟΥΜΕ ΚΑΛΥΤΕΡΑ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΜΗ ΣΥΜΒΟΥΝ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ". ΤΟ ΕΚΑΝΑΝ...

ΤΟΤΕ ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΡΟΙΚΙΣΤΗΚΑΝ ΜΕ ΜΑΝΑΣ. ΕΙΔΑΝ ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΩΝ ΧΩΡΙΣ ΝΟΥ.

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΦΥΛΗ ΑΝΕΠΤΥΞΕ ΟΜΙΛΙΑ.

ΤΟ ΕΝΑ ΕΓΙΝΕ ΔΥΟ, ΕΠΙΣΗΣ ΟΛΑ ΤΑ ΖΩΝΤΑΝΑ ΚΑΙ ΕΡΠΟΝΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΑΚΟΜΑ ΕΝΑ, ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΑ ΨΑΡΙΑ, ΠΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΟΣΤΡΑΚΟΚΕΦΑΛΑ ΕΡΠΕΤΑ.

X

ΕΤΣΙ ΔΥΟ-ΔΥΟ, ΣΤΙΣ ΕΠΤΑ ΖΩΝΕΣ, Η ΤΡΙΤΗ ΦΥΛΗ ΕΔΩΣΕ ΓΕΝΝΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΦΥΛΗΣ˙ ΟΙ ΘΕΟΙ ΕΓΙΝΑΝ ΜΗ-ΘΕΟΙ˙ ΟΙ ΣΟΥΡΑ ΕΓΙΝΑΝ ΑΣΟΥΡΑ.

Η ΠΡΩΤΗ ΣΕ ΚΑΘΕ ΖΩΝΗ ΕΙΧΕ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ, Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΗΤΑΝ ΚΙΤΡΙΝΗ ΣΑΝ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ, Η ΤΡΙΤΗ, ΚΟΚΚΙΝΗ, Η ΤΕΤΑΡΤΗ, ΚΑΣΤΑΝΗ, Η ΟΠΟΙΑ ΚΑΙ ΕΓΙΝΕ ΜΑΥΡΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΑΡΤΙΑ. ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΠΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΒΛΑΣΤΑΡΙΑ ΕΙΧΑΝ ΟΛΑ ΤΟ ΙΔΙΟ ΧΡΩΜΑ. ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ ΕΠΤΑ ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΑΝΑΚΑΤΕΥΟΝΤΑΙ.

ΥΣΤΕΡΑ Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΦΟΥΣΚΩΣΕ ΑΠΟ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ. "ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΒΑΣΙΛΙΑΔΕΣ", ΕΙΠΑΝ, "ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΘΕΟΙ".

ΠΗΡΑΝ ΣΥΖΥΓΟΥΣ ΜΕ ΩΡΑΙΑ ΟΨΗ. ΣΥΖΥΓΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΧΩΡΙΣ ΝΟΥ, ΤΟΥΣ ΣΤΕΝΟΚΕΦΑΛΟΥΣ. ΓΕΝΝΗΣΑΝ ΤΕΡΑΤΑ. ΚΑΚΟΥΣ ΔΑΙΜΟΝΕΣ, ΑΡΣΕΝΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΘΗΛΥΚΟΥΣ, ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΝΤΟ (ΝΤΑΚΙΝΙ) ΜΕ ΛΙΓΟΣΤΟ ΝΟΥ.

ΕΧΤΙΣΑΝ ΝΑΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΣΩΜΑ. ΛΑΤΡΕΥΑΝ ΤΟ ΑΡΣΕΝΙΚΟ ΚΑΙ ΤΟ ΘΗΛΥΚΟ. ΤΟΤΕ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΜΑΤΙ ΕΠΑΨΕ ΝΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ.

XI

ΧΤΙΖΟΥΝ ΤΕΡΑΣΤΙΕΣ ΠΟΛΕΙΣ, ΧΤΙΖΟΥΝ ΜΕ ΣΠΑΝΙΑ ΟΡΥΚΤΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΛΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΕΚΤΟΞΕΥΟΜΕΝΑ ΠΥΡΑ, ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΕΥΚΗ ΠΕΤΡΑ ΤΩΝ ΒΟΥΝΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΥΡΗ ΠΕΤΡΑ, ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΤΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥΣ, ΣΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ ΜΕΓΕΘΟΣ ΚΑΙ ΜΟΡΦΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΛΑΤΡΕΥΟΥΝ.

ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΝΝΙΑ *'ΓΙΑΤΙ'* ΨΗΛΕΣ, ΣΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥΣ. ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΠΥΡΑ ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΑΝ ΤΗΝ ΓΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΟΥΣ. ΤΑ ΥΔΑΤΑ ΑΠΕΙΛΗΣΑΝ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΥΔΑΤΑ ΗΡΘΑΝ. ΣΚΕΠΑΣΑΝ ΤΑ ΕΠΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΝΗΣΙΑ.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΣΩΘΗΚΑΝ, ΟΙ ΒΕΒΗΛΟΙ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗΚΑΝ. ΜΑΖΙ ΜΕ ΑΥΤΟΥς ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΖΩΑ, ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΔΡΩΤΑ ΤΗΣ ΓΗΣ.

XII

ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ ΑΝΩΡΩΠΟΙ ΈΜΕΙΝΑΝ: ΜΕΡΙΚΟΙ ΚΙΤΡΙΝΟΙ, ΜΕΡΙΚΟΙ ΚΑΣΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΟΙ ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΕΠΕΖΗΣΑΝ. ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΧΑΘΗΚΑΝ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ.

Η ΠΕΜΠΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΕΠΙΖΗΣΕΙ. ΚΥΒΕΡΝΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΘΕΙΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ.

...ΠΟΥ ΞΑΝΑΚΑΤΕΒΗΚΑΝ, ΠΟΥ ΕΚΑΝΑΝ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ, ΠΟΥ ΤΗΝ ΔΙΔΑΞΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΑΝ….

ΣΤΑΝΤΖΑ Ι[11]
ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΝΣΥΝΕΙΔΗΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΛΧΑ, ή Πνεύμα της Γης. (2) Επίκληση της Γης στον Ήλιο. (3) Τι απαντάει ο Ήλιος. (4) Μεταμόρφωση της Γης.

Ο ΛΧΑ (α) ΠΟΥ ΣΤΡΕΦΕΙ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ (Σφαίρα, ή την Γη μας), ΕΙΝΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΣΤΟΥΣ ΛΧΑ ΤΩΝ ΕΠΤΑ (στα πλανητικά Πνεύματα) (β), ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ ΟΔΗΓΩΝΤΑΣ ΤΑ ΑΡΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΟΥΣ, ΤΟ ΕΝΑ ΜΑΤΙ (Λοκά-Τσάκσου) [ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΜΑΣ]. Η ΠΝΟΗ ΤΟΥ ΕΔΩΣΕ ΖΩΗ ΣΤΟΥΣ ΕΠΤΑ (δίνει φως στους πλανήτες) (γ)· ΕΔΩΣΕ ΦΩΣ ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟ. "ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ", προσθέτει το Σχόλιο (δ).

Στις πέραν των Ιμαλαΐων περιοχές, "Λχα" είναι μια αρχαία λέξη για το "Πνεύμα", για κάθε ουράνιο ή υπερανθρώπινο Ον και περιλαμβάνει ολόκληρη την σειρά των ουράνιων ιεραρχιών, από τους Αρχαγγέλους ή Ντιάνι μέχρι τον άγγελο του σκότους, ή γήινο Πνεύμα.

(β) Η έκφραση αυτή δείχνει με απλά λόγια ότι το Πνεύμα Φύλακας της σφαίρας μας, η οποία είναι τέταρτη στην άλυσο, υπακούει στο ανώτερο Πνεύμα (ή θεό) των Επτά Πλανητικών Πνευμάτων. Όπως εξηγήθηκε ήδη, οι αρχαίοι στο δικό τους "Κύριε ελέησον" των θεών είχαν επτά κύριους μυστηριακούς θεούς, των οποίων αρχηγός εξωτερικά ήταν ο ορατός Ήλιος, ή ο όγδοος, και εσωτερικά ο δεύτερος Λόγος, ο Δημιουργός. Οι "επτά (οι οποίοι τώρα στην χριστιανή θρησκεία έγιναν οι "Επτά Οφθαλμοί του Κυρίου"), ήταν οι κυβερνήτες των επτά κύριων πλανητών αλλά δεν αριθμούνταν σύμφωνα με την αρίθμηση που επινοήθηκε αργότερα από ανθρώπους που είχαν ξεχάσει ή που είχαν ανεπαρκή γνώση των αληθινών Μυστηρίων και έτσι δεν περιλάμβαναν τον Ήλιο, την Σελήνη ούτε την Γη. Ο Ήλιος ήταν ο αρχηγός εξωτερικά των δώδεκα μεγάλων θεών ή ζωδιακών αστερισμών και εσωτερικά, ο Μεσσίας, ο Χριστός (το υποκείμενο που χρίστηκε από την Μεγάλη ΠΝΟΗ, ή τον ΕΝΑΝ), περιτριγυρισμένος από τις δώδεκα υποτελείς δυνάμεις, που υπακούουν με την σειρά τους σε καθέναν από τους επτά "μυστηριακούς θεούς" των πλανητών.

Το Σχόλιο αναφέρει: "Οι επτά ανώτεροι κάνουν τους Επτά Λχα να δημιουργήσουν τον κόσμο"· που σημαίνει ότι η Γη μας, αφήνοντας κατά μέρος τα υπόλοιπα, δημιουργήθηκε ή σχηματίστηκε από γήινα πνεύματα, οι "Κυβερνήτες" όντας απλώς οι επιθεωρητές. Αυτό είναι το πρώτο σπέρμα, ο σπόρος που αργότερα έγινε το Δένδρο της Αστρολογίας και Αστρολατρείας. Οι Ανώτεροι ήταν οι Κοσμοκράτορες, οι σχηματοποιοί του ηλιακού μας συστήματος. Αυτό προκύπτει απ' όλες τις αρχαίες Κοσμογονίες: του Ερμή, των Χαλδαίων, των Αρίων, των Αιγυπτίων ακόμα και των Ιουδαίων. Η ζώνη του Ουρανού, τα σημεία του Ζωδιακού (τα *ιερά ζώα*), είναι τόσο *Μπενέ α Ελοΐμ* (Γιοί των θεών ή των Ελοΐμ), όσο και Πνεύματα της Γης, αλλά προηγούνται απ' αυτά. Σόμα και Σιν, Ίσιδα και Άρτεμη είναι όλοι σεληνιακοί θεοί ή θεές, που ονομάζονταν πατέρες και μητέρες της Γης μας, η οποία είναι υποτελής σ' αυτούς. Αλλά και οι ίδιοι με την σειρά τους είναι υποτελείς στους "Πατέρες" και στις "Μητέρες" τους – αυτοί οι τελευταίοι εναλλάσσονται και ποικίλλουν για κάθε έθνος – στους θεούς και στους πλανήτες τους, όπως ο Δίας, ο Κρόνος, ο Μπελ, ο Μπριχασπάτι κ.τ.λ.

Όλες οι λέξεις και οι φράσεις στις Στάντζα και στα Σχόλια που είναι μέσα σε παρενθέσεις και αγκύλες, είναι της συγγραφέως. Σε μερικές περιπτώσεις μπορεί να είναι ελλιπείς, ακόμα και ακατάλληλες, από ινδουιστική σκοπιά, αλλά είναι σωστές με το νόημα που τους προσδίδεται από τον Εσωτερισμό τον Πέραν των Ιμαλαΐων. Σε όλες τις περιπτώσεις η συγγραφέας αναλαμβάνει κάθε ευθύνη. Αφού δεν ισχυρίστηκε ποτέ ότι είναι προσωπικά αλάθητη, αυτό που δίνει με την δική της αυθεντία μπορεί να υπολείπεται πολύ από το επιθυμητό σε κάθε ασαφή περίπτωση όπου υπονοείται ένα πολύ βαθύ νόημα. Η διδασκαλία προσφέρεται όπως κατανοήθηκε και, αφού υπάρχουν επτά κλειδιά ερμηνείας για κάθε σύμβολο και αλληγορία, το νόημα που μπορεί να μην ταιριάζει, για παράδειγμα, από ψυχολογική ή αστρονομική άποψη, μπορεί να ταιριάζει πολύ καλά από φυσική ή μεταφυσική άποψη.

"Η πνοή του έδωσε ζωή στους επτά", αυτό αναφέρεται τόσο στον Ήλιο, που δίνει ζωή στους Πλανήτες, όσο και στον "Ανώτερο Έναν", τον *Πνευματικό Ήλιο* που δίνει ζωή σ' ολόκληρο τον Κόσμο. Τα αστρονομικά και αστρολογικά κλειδιά, τα οποία ανοίγουν την πύλη που οδηγεί στα μυστήρια της θεογονίας, μπορούν να βρεθούν μόνο στα πιο πρόσφατα γλωσσάρια που συνοδεύουν τις Στάντζα.

Στους αποκαλυπτικούς Σλόκα των Αρχαϊκών Αρχείων, η γλώσσα είναι το ίδιο συμβολική, αν όχι μυθική, όσο και στα *Πουρανά*. Χωρίς την βοήθεια των μετέπειτα Σχολίων, που συντάχθηκαν από γενιές μυημένων, θα ήταν αδύνατο να κατανοηθεί σωστά το νόημα. Στις αρχαίες Κοσμογονίες

ορατός και ο αόρατος κόσμος είναι οι διπλοί κρίκοι μιας και της αυτής αλυσίδας. Όπως ο αόρατος Λόγος με τις επτά ιεραρχίες του (καθεμιά από τις οποίες αντιπροσωπεύεται ή προσωποιείται από τον ανώτερο άγγελο ή κυβερνήτη) αποτελούν μια ΔΥΝΑΜΗ, την εσωτερική και αόρατη˙ έτσι και στον κόσμο των Μορφών ο Ήλιος και οι επτά κύριοι Πλανήτες αποτελούν την ορατή και ενεργό δύναμη, όπου αυτή η τελευταία "Ιεραρχία" είναι, θα λέγαμε, ο ορατός και αντικειμενικός *Λόγος* των αόρατων και πάντα υποκειμενικών (εκτός από τις κατώτερες βαθμίδες) αγγέλων.

Έτσι – για να επισπεύσουμε λιγάκι μέσω μιας εικόνας – κάθε Φυλή λέγεται ότι στην εξέλιξή της γεννιέται κάτω από την άμεση επιρροή ενός από τους Πλανήτες. Η πρώτη Φυλή πήρε την πνοή της ζωής από τον Ήλιο, όπως θα δείξουμε αργότερα, ενώ η τρίτη ανθρωπότητα – εκείνοι που έπεσαν σε αναπαραγωγή, ή από ανδρόγυνες έγιναν χωριστές οντότητες, η μια αρσενική και η άλλη θηλυκή – λέγεται ότι βρίσκεται κάτω από την άμεση επιρροή της Αφροδίτης, "του *μικρού ήλιου* στον οποίο η ηλιακή σφαίρα αποθηκεύει το φως της".

Η σύνοψη των Στάντζα του πρώτου τόμου έδειξε ότι η γένεση[12] θεών και ανθρώπων έλαβε χώρα μέσα σε ένα, και από ένα και το αυτό Σημείο, που είναι η Μία Συμπαντική, Αμετάβλητη, Αιώνια και απόλυτη ΜΟΝΑΔΑ. Στην πρωταρχική εκδηλωμένη όψη της την βλέπουμε να γίνεται: (1) στην σφαίρα της αντικειμενικότητας και της Φυσικής Πρωταρχική Ουσία και Δύναμη (κεντρομόλος και φυγόκεντρος, θετική και αρνητική, αρσενική και θηλυκή κ.τ.λ., κ.τ.λ.). (2) Στον κόσμο της Μεταφυσικής ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ή Κοσμική Ιδεοπλασία, που από μερικούς ονομάζεται ΛΟΓΟΣ.

Αυτός ο ΛΟΓΟΣ είναι η κορυφή του Πυθαγόρειου τριγώνου. Όταν το τρίγωνο ολοκληρώνεται γίνεται η Τετρακτύς, ή το Τρίγωνο στο Τετράγωνο, και είναι το διπλό σύμβολο του Τετραγράμματου στον εκδηλωμένο Κόσμο και της ριζικής τριπλής ΑΚΤΙΝΑΣ ΤΟΥ στον ανεκδήλωτο ή το νοούμενο του.

Εκφραζόμενη περισσότερο μεταφυσικά, η ταξινόμηση των Κοσμικών Εσχάτων (αιτιών) που δίνεται εδώ είναι πολύ πιο βολική από εκείνη μιας απόλυτης φιλοσοφικής ακρίβειας. Στην αρχή ενός μεγάλου Μανβαντάρα το Παραμπράχμαν εκδηλώνεται σαν Μουλαπρακρίτι και έπειτα σαν Λόγος. Αυτός ο Λόγος είναι αντίστοιχος με τον "Ασυνείδητο Συμπαντικό Νου" κ.τ.λ., των Δυτικών Πανθεϊστών. Αποτελεί την Βάση της ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΚΗΣ πλευράς του εκδηλωμένου Όντος και είναι η πηγή όλων των εκδηλώσεων της ατομικής συνείδησης. Η Μουλαπρακρίτι ή Πρωταρχική Κοσμική Ουσία είναι η βάση της ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗΣ πλευράς των πραγμάτων, η βάση κάθε αντικειμενικής εξέλιξης και Κοσμογένεσης. Η δύναμη, επομένως, δεν αναδύεται με την Πρωταρχική Ουσία από την Παραμπραχμική Λανθάνουσα Κατάσταση. Αλλά είναι η μεταμόρφωση σε ενέργεια της υπερσυνειδητής σκέψης του Λόγου, συγχωνευμένης, κατά κάποιον τρόπο, μέσα στην αντικειμενοποίησή του από την εν δυνάμει λανθάνουσα κατάσταση στην Μια Πραγματικότητα. Από εδώ πηγάζουν οι θαυμαστοί νόμοι της ύλης, η "πρωταρχική εντύπωση" που τόσο άσκοπα αναλύθηκε από τον επίσκοπο Φ. Τεμπλ. Επομένως η δύναμη *δεν είναι σύγχρονη με την πρώτη αντικειμενοποίηση της Μουλαπρακρίτι*. Αλλά αφού, ξέχωρα απ' αυτήν, η Μουλαπρακρίτι είναι απόλυτα και αναγκαία έμφυτη – *μια απλή αφαίρεση* – είναι περιττό να πλέκεται ένας υπερβολικά λεπτός ιστός λεπτομερειών ως προς την σειρά διαδοχής των Κοσμικών Εσχάτων

Σύμφωνα με τον έγκυρο ορισμό του Α. Ουάιλντερ, η λέξη γένεσις δεν σημαίνει γέννηση, αλλά "έξοδο από το αιώνιο στον Κόσμο και στον Χρόνο": "το πέρασμα από το είναι στο υπάρχειν" ή "από την ΥΠΟΣΤΑΣΗ στην 'ύπαρξη'", όπως θα έλεγε ένας θεοσοφιστής.

(αιτιών). Η δύναμη *διαδέχεται* την Μουλαπρακρίτι, αλλά *χωρίς* την Δύναμη, η Μουλαπρακρίτι από κάθε πρακτική άποψη είναι ανύπαρκτη.[13]

"Ουράνιος Άνθρωπος" (Τετραγράμματον) που είναι ο Πρωτόγονος, Τικκούν, ο πρωτογεννημένος από την παθητική θεότητα και η πρώτη εκδήλωση της σκιάς αυτής της θεότητας, είναι η συμπαντική μορφή και ιδέα που γεννάει τον εκδηλωμένο Λόγο, τον Αδάμ-Κάδμο, ή το τετραγράμματο σύμβολο στην Καμπάλα, του *ίδιου του Σύμπαντος*, που ονομάζεται επίσης δεύτερος Λόγος. Το δεύτερο πηγάζει από το πρώτο και αναπτύσσει το τρίτο τρίγωνο (βλέπε Σεφιροθικό Δένδρο), και απ' αυτό το τελευταίο (δηλ. την κατώτερη στρατιά των Αγγέλων) γεννιώνται οι ΑΝΘΡΩΠΟΙ. Προς το παρόν θα ασχοληθούμε μ' αυτήν την τρίτη όψη.

αναγνώστης δεν πρέπει να ξεχνάει ότι υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στον ΛΟΓΟ και στον Δημιουργό, γιατί ο ένας είναι Πνεύμα και ο άλλος είναι Ψυχή. Ή όπως τον εκφράζει ο δρ. Ουάιλντερ: "Διάνοια και Λόγος είναι συνώνυμα, ο Νους όντας ανώτερος και σε στενή συγγένεια με το αγαθόν: το ένα είναι ανώτερη αντίληψη και το άλλο κατανόηση˙ το ένα είναι νοητικό και το άλλο φρενικό".

Ακόμα, σε αρκετά συστήματα ο Άνθρωπος θεωρήθηκε σαν ο *τρίτος Λόγος*. Το εσωτερικό νόημα της λέξης *Λόγος* (ομιλία ή λέξη, *Ρήμα*) είναι η απόδοση σε αντικειμενική έκφραση – όπως σε μια φωτογραφία – μιας κρυμμένης σκέψης. Ο *Λόγος* είναι ο καθρέφτης που αντανακλά τον ΘΕΙΟ ΝΟΥ και το Σύμπαν είναι ο καθρέφτης του Λόγου, αν και ο τελευταίος αποτελεί το *είναι* αυτού του Σύμπαντος. Όπως ο *Λόγος* αντανακλά τα πάντα στο Σύμπαν του Πληρώματος, έτσι και ο άνθρωπος αντανακλά στον εαυτό του όλα όσα βλέπει και βρίσκει στο δικό του Σύμπαν, την Γη. Είναι τα τρία Κεφάλια της Καμπάλα: "*unum intra alterum et alterum super alterum*" (*Ζοχάρ*, Εντά Ζούτα, κεφ. ΙΙ, 59. Δηλαδή «*το ένα μέσα στο άλλο και το καθένα πάνω απ' το άλλο*»). "Κάθε Σύμπαν (κόσμος ή πλανήτης) έχει τον δικό του Λόγο", λέει η δοξασία. Οι Αιγύπτιοι ονόμαζαν πάντα τον Ήλιο "μάτι του Όσιρη" και ο ίδιος ήταν ο *Λόγος*, ο πρωτογεννημένος, ή το φως που εκδηλώθηκε στον κόσμο, "που είναι ο Νους και η θεία διάνοια του Κρυμμένου". Μόνο με την επταπλή Ακτίνα αυτού του φωτός αποκτάμε επίγνωση του Λόγου μέσω του Δημιουργού, θεωρώντας τον δεύτερο σαν τον δημιουργό του πλανήτη μας και όλων όσα ανήκουν σ' αυτόν, και τον πρώτο σαν την καθοδηγούσα Δύναμη αυτού του "Δημιουργού", καλή και κακή ταυτόχρονα, πηγή του καλού και πηγή του κακού. Ο "Δημιουργός" *καθαυτός* δεν είναι ούτε καλός ούτε κακός, αλλά οι διαφοροποιημένες του όψεις στην φύση τον κάνουν να παίρνει τον έναν ή τον άλλον χαρακτήρα. Κανένας ηλιακός θεός δεν έχει καμιά σχέση με τα αόρατα και άγνωστα Σύμπαντα που είναι σκορπισμένα στον χώρο. Η ιδέα εκφράζεται πολύ καθαρά στα "*Βιβλία του Ερμή*" και σε κάθε αρχαία λαϊκή παράδοση. Γενικά συμβολίζεται από τον Δράκοντα και τον Όφι: ο Δράκοντας του Καλού και ο Όφις του Κακού αντιπροσωπεύονταν στην Γη από την Μαγεία της δεξιάς και της αριστερής ατραπού. Στο επικό ποίημα της Φινλανδίας, το *Καλεβάλα*, δίνεται η προέλευση του Όφι του Κακού: γεννήθηκε από το "σάλιο του Σονογιατάρ... και προικίστηκε με ζωντανή Ψυχή από την Αρχή του Κακού", Χισί. Περιγράφεται μια μάχη ανάμεσα στα δυο, το "πράγμα του Κακού" (τον Όφι ή Μάγο) και τον Άτι, το Δράκοντα (το λευκό μάγο) Λεμμινκάϊνεν (*Ρουν*, XXVI, Τομ. ΙΙ, σελ. 432-436). Αυτός είναι ένας από τους επτά γιους της Ιλματάρ, της παρθένας "κόρης του αέρα", "που έπεσε από τον ουρανό στην θάλασσα" πριν από την Δημιουργία, δηλαδή Πνεύμα μεταμορφωμένο στην ύλη της αισθητήριας ζωής. Υπάρχει ένας ολόκληρος κόσμος νοήματος και αποκρυφιστικής σκέψης σ' αυτές τις λίγες γραμμές, που έχουν αποδοθεί θαυμάσια από το δρ. Τζ. Μ. Κρώφορντ του Τσιντσινάτι. Ο ήρωας Λεμμινκάϊνεν, ο καλός μάγος,

> Γκρεμίζει τον τοίχο με μαγική δύναμη,
> κομματιάζει τον φράκτη,
> διαλύει επτά πασσάλους,
> κάνει κομμάτια τον Φιδίσιο τοίχο.

Για μια σαφέστερη εξήγηση των αρχών, όπως περιέχονται οτον εσωτερισμό της *Μπάγκαβαντ Γκιτά* βλέπε τις σχετικές υποσημειώσεις [του Τ. Σούμπα Ρόου] που δημοσιεύθηκαν στον *Θεοσοφιστή*, Τομ. VIII, Μάρτιος, Απρίλιος και Ιούλιος, 1887.

Όταν το τέρας, χωρίς να δίνει σημασία…
ορμάει με το δηλητηριώδες στόμα του
Στο κεφάλι του Λεμμινκάϊνεν,
αλλά ο ήρωας γρήγορα αναθυμάται,
και προφέρει τις κυρίαρχες λέξεις της γνώσης,
λέξεις που έρχονται από μακρινές εποχές,
λέξεις που τον έμαθαν οι προγονοί του..."

Στην Κίνα, οι άνθρωποι του Φοχί (ή "Ουράνιου Ανθρώπου") ονομάζονται δώδεκα *Τ'ιεν-χουανγκ*, δώδεκα ιεραρχίες των Ντιάνι ή Αγγέλων, με ανθρώπινα Πρόσωπα και σώμα Δράκου. Ο δράκος αντιπροσωπεύει την *θεία Σοφία* ή Πνεύμα[14] και αυτοί δημιούργησαν ανθρώπους, ενσαρκωνόμενοι σε επτά μορφές από πηλό – χώμα και νερό – κατασκευασμένο στο σχήμα εκείνων των Τ'ιεν-χουάνγκ˙ μια τρίτη αλληγορία (συγκρίνατε με τα *Σύμβολα των Μπόντζ*). Οι δώδεκα ΑΙΣΙΡ των σκανδιναβικών Έντα κάνουν το ίδιο. Στην Μυστική Κατήχηση των Δρούσων της Συρίας – ένας μύθος που επαναλαμβάνεται λέξη προς λέξη από τις αρχσιότερες φυλές κοντά και γύρω στον Ευφράτη – οι άνθρωποι δημιουργήθηκαν από τους "Γιους του θεού" που κατέβηκαν στην Γη όπου, αφού μάζεψαν επτά *Μανδραγόρες*, εμψύχωσαν αυτές τις ρίζες που από τότε έγιναν άνθρωποι.[15]

Όλες αυτές οι αλληγορίες δείχνουν μια και την αυτή προέλευση για την διπλή και την τριπλή φύση του ανθρώπου: διπλή, σαν αρσενικού και θηλυκού, είναι πνευματικής και ψυχικής ουσίας εσωτερικά και υλικής υφής εξωτερικά.

ΕΙΠΕ Η ΓΗ: "ΚΥΡΙΕ ΜΕ ΤΟ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΠΡΟΣΩΠΟ (Ήλιος), ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΙΟ.... ΣΤΕΙΛΕ ΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΣΟΥ ΝΑ ΚΑΤΟΙΚΗΣΟΥΝ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΤΡΟΧΟ (Γη). ΕΣΤΕΙΛΕΣ ΤΟΥΣ ΕΠΤΑ ΓΙΟΥΣ ΣΟΥ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ (α). ΕΠΤΑ ΦΟΡΕΣ

Έχει αναφερθεί επανειλημμένα ότι το Φίδι είναι το σύμβολο της σοφίας και της απόκρυφης γνώσης. "Το φίδι συνδέθηκε με τον θεό της σοφίας από τις αρχαιότερες εποχές για τις οποίες έχουμε κάποια ιστορική γνώση", γράφει ο Στάνιλαντ Γουέικ (*Η Προέλευση και η Σημασία της Μεγάλης Πυραμίδας*, σελ. 73). "Αυτό το ζώο ήταν το ιδιαίτερο σύμβολο του Θωθ ή Ταυ... και όλων εκείνων των θεών, όπως ο Ερμής [;] και ο Σεθ, που μπορούν να συνδεθούν μαζί του. Αυτό ισχύει επίσης και για το τρίτο μέλος της αρχέγονης χαλδαϊκής τριάδας, Χέα ή Χόα. Σύμφωνα με τον σερ Χένρυ Ρώλινσον, οι πιο σημαντικοί τίτλοι αυτής της θεότητας αναφέρονται "στις λειτουργίες της, σαν η πηγή κάθε γνώσης και επιστήμης". Όχι μόνο είναι ο "νοήμων ιχθύς", αλλά το όνομα του μπορεί να διαβαστεί με δυο έννοιες, τόσο 'ζωή' όσο και 'όφις' [ένας μυημένος σοφός] και μπορεί να θεωρηθεί ότι "απεικονίζεται από τον μεγάλο όφι που κατέχει μια τόσο σημαντική θέση ανάμεσα στα σύμβολα των θεών στις μαύρες πέτρες που καταγράφουν τους Βαβυλώνιους ευεργέτες'". Ο Ασκληπιός, ο Σέραπις, ο Πλούτωνας, ο Εσμούν και ο Χνεφ είναι όλοι θεότητες με τις ιδιότητες του φιδιού. Ο Ντιπουί λέει: "Είναι όλοι θεραπευτές, χορηγοί της υγείας, πνευματικής και φυσικής, και της *φώτισης*". Το στέμμα, το φτιαγμένο από μια ασπίδα, *Θέρμουθις*, ανήκει στην Ίσιδα, την θεά της Ζωής και της θεραπείας. Οι *Ουπανισάντ* περιέχουν μια πραγματεία πάνω στην *Επιστήμη των Όφεων*, με άλλα λόγια, την Επιστήμη της Απόκρυφης Γνώσης και οι Ναγκά του εξωτερικού Βουδισμού δεν είναι τα "μυθικά πλάσματα της φύσης των φιδιών... που είναι ανώτερα απ' τον άνθρωπο και θεωρούνται σαν προστάτες του νόμου του Βούδα", όπως πιστεύει ο Σλάγκιντβαϊτ, αλλά αληθινοί, ζωντανοί άνθρωποι, που μερικοί είναι ανώτεροι απ' τους ανθρώπους χάρη στην απόκρυφη γνώση τους και είναι οι προστάτες του νόμου του Βούδα στον βαθμό που ερμηνεύουν σωστά τα μεταφυσικά του δόγματα. Ενώ άλλοι είναι κατώτεροι ηθικά επειδή είναι μαύροι μάγοι. Επομένως σωστά διακηρύχθηκε ότι ο Γκαουταμά Βούδας "λέγεται πως [τους] δίδαξε ένα πιο φιλοσοφικό θρησκευτικό σύστημα απ' ό,τι στους ανθρώπους, οι οποίοι δεν ήταν αρκετά προχωρημένοι για να το κατανοήσουν κατά την εποχή της εμφάνισής του". (Ε. Σλάγκιντβαϊτ, *Βουδισμός στο Θιβέτ*, 1863, σελ. 31.)

Ο Μανδραγόρας είναι ο μανδραγόρας που αναφέρεται στην Βίβλο, της Ραχήλ και της Λείας. Είναι οι ρίζες του φυτού, σαρκώδεις, τριχωτές και μυτερές, που παριστάνουν χονδρικά τα άκρα ενός ανθρώπου, το σώμα, ακόμα και το κεφάλι. Οι μαγικές και μυστηριώδεις ιδιότητές του αναφέρονται σε παραδόσεις και έργα από τις πιο αρχαίες εποχές. Από την Ραχήλ και την Λεία, που έκαναν μ' αυτόν μαγεία, μέχρι τον Σαίξπηρ ο οποίος μιλάει για ούρλιασμα – "....σαν του μανδραγόρα όταν ξεριζώνεται απ' την γη, που όταν το ακούν οι ζωντανοί θνητοί τρελαίνονται..." (*Ρωμαίος και Ιουλιέτα*, Πράξη Δ', σκ. 3, 1.47) – ο μανδραγόρας είναι το κατ' εξοχήν μαγικό φυτό.

Αυτές οι ρίζες χωρίς κορμό και με μεγάλα φύλλα που φυτρώνουν απ' την κορυφή της ρίζας, σαν ένα τεράστιο τσουλούφι, δεν μοιάζουν καθόλου με άνθρωπο, αν τις βρει κανείς στην Ισπανία, στην Ιταλία, στην Μικρά Ασία ή στην Συρία. Αλλά στο νησί της Κρήτης και στην Καραμανία, κοντά στην πόλη των Αδάνων, έχουν μια θαυμάσια ανθρώπινη μορφή και πωλούνται πανάκριβα σαν φυλακτά. Τις φοράνε, επίσης, οι γυναίκες σαν φυλακτό ενάντια στην στειρότητα και για άλλους λόγους. Είναι πολύ αποτελεσματικές στην *Μαύρη Μαγεία*.

ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΣΕ ΒΛΕΠΕΙ, ΕΠΤΑ ΦΟΡΕΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΣΕ ΝΙΩΘΕΙ. ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΣ ΣΤΟΥΣ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΣΟΥ, ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΔΑΚΤΥΛΙΟΥΣ, ΝΑ ΣΥΛΛΑΒΟΥΝ ΤΟ ΦΩΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ ΣΟΥ, ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑ ΣΟΥ ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ (β). ΣΤΕΙΛΕ ΤΩΡΑ ΣΤΟΝ ΥΠΗΡΕΤΗ ΣΟΥ ΤΟ ΙΔΙΟ!" (γ)

(α) Ο "Κύριος της Σοφίας" είναι ο Ερμής, ή Μπούντα.

Το σύγχρονο Σχόλιο εξηγεί τα λόγια σαν μια αναφορά σε ένα γνωστό αστρονομικό γεγονός, ότι ο Ερμής δέχεται επτά φορές περισσότερο φως και θερμότητα απ' τον Ήλιο απ' ό,τι η Γη, ή ακόμα και η όμορφη Αφροδίτη, που δέχεται την διπλή ποσότητα από εκείνη της ασήμαντης Σφαίρας μας. Το γεγονός ότι αυτό ήταν γνωστό στην αρχαιότητα συνάγεται από την προσευχή του "Πνεύματος της Γης" προς τον Ήλιο, όπως δίνεται στο κείμενο.[16] Ο Ήλιος, όμως, αρνείται να κατοικήσει την σφαίρα, επειδή δεν είναι ακόμα έτοιμη για να δεχτεί ζωή.

Ο Ερμής, σαν αστρολογικός πλανήτης, είναι ακόμα πιο απόκρυφος και μυστηριώδης από την Αφροδίτη. Ταυτίζεται με τον Μαζνταίο Μίθρα, το πνεύμα ή θεό "που τοποθετήθηκε ανάμεσα στον Ήλιο και στην Σελήνη, αιώνιος σύντροφος του Ηλίου της Σοφίας". Ο Παυσανίας αναφέρει ότι είχε έναν κοινό βωμό με τον Δία. (*Ελλάδος Περιήγησις*, βιβλ. πέμπτο, όπως αναφέρεται από τον ντε Μιρβίγ στο έργο του *Περί Πνευμάτων,* IV, 161.) Έχει φτερά για να δείχνει ότι ακολουθεί τον Ήλιο στην πορεία του και ονομαζόταν Αγγελιαφόρος και Λύκος του Ήλιου, "*solaris luminis particeps*" ["*μέτοχος του ηλιακού φωτός*"]. Ήταν ο οδηγός και ο κλητήρας Ψυχών, ο "μεγάλος Μάγος" και ο Ιεροφάντης. Ο Βιργίλιος τον παρουσιάζει να παίρνει "την ράβδο του για να καλέσει απ' τον Άδη τις ψυχές τις πεσμένες εκεί: "*tum vigram capit, hac animas ille evocat Orco*". (*Αινειάδα*, IV, 242. *Τότε παίρνει το ραβδί του και μ' αυτό καλεί τις ψυχές από τον Άδη*. Βλέπε επίσης 21ο Φάργκαρντ του *Βεντιντάντ*
περί της ουράνιας φρουράς.) Αυτός είναι ο χρυσόχρωμος Ερμής, ο *χρυσοφαής Ερμής* τον οποίο οι Ιεροφάντες απαγορεύεται να αναφέρουν. Στην ελληνική μυθολογία συμβολίζεται με έναν απ' τους σκύλους (επαγρύπνηση), που φυλάνε το ουράνιο κοπάδι (απόκρυφη σοφία), ή από τον Ερμή Άνουβη ή πάλι από τον Αγαθοδαίμονα. Αυτός είναι ο Άργος που φυλάει την Γη και τον οποίον αυτή η τελευταία θεωρεί λαθεμένα σαν τον ίδιο τον Ήλιο. Ο αυτοκράτορας Ιουλιανός προσευχόταν κάθε νύχτα στον Ήλιο με την μεσολάβηση του Ερμή, γιατί όπως λέει ο Βόσιους:

> Όλοι οι θεολόγοι συμφωνούν στην άποψη ότι ο Ερμής και ο Ήλιος είναι ένα.... Αυτός ήταν ο πιο ευφράδης και ο πιο σοφός απ' όλους τους θεούς, πράγμα που δεν πρέπει να προκαλεί έκπληξη, αφού ο Ερμής βρίσκεται τόσο κοντά στην Σοφία και στο Λόγο του θεού [του Ήλιου] ώστε συχνά τον ταύτιζαν και με τα δυο. (*Η αρχή και η εξέλιξη της Ειδωλολατρείας*, Βιβλ. Δεύτερο, σελ. 139 της 2ης έκδ.)

Σύμφωνα με τα πιο σαφή λόγια του Σχολίου:

"Η Σφαίρα, ωθούμενη σε κίνηση από το Πνεύμα της Γης και τους έξι βοηθούς του, παίρνει όλες τις ζωτικές δυνάμεις, την ζωή και τις δυνάμεις της από το Πνεύμα του Ήλιου, με την μεσολάβηση των επτά πλανητικών Ντιάνι. Αυτοί είναι οι αγγελιαφόροι του Φωτός και της ζωής".

"Όπως καθεμιά απ' τις επτά περιοχές της Γης, καθένας από τους επτά[17] *Πρωτογεννημένους [τις πρωταρχικές ανθρώπινες ομάδες] δέχεται το φως και την ζωή απ' το δικό του ιδιαίτερο Ντιάνι, πνευματικά, και από το ανάκτορο [οίκο, πλανήτη] αυτού του Ντιάνι, φυσικά. Το ίδιο και οι επτά*

Ο Κοπέρνικος έγραψε για τις *Περιστροφές της Ουράνιας Σφαίρας* τον δέκατο έκτο αιώνα και το Ζοχάρ – έστω και αν συντάχθηκε από τον Μοσέ ντε Λεόν κατά τον δέκατο τρίτο αιώνα – αναφέρει: "Στο βιβλίο του Χαμμαννουνάχ, του Παλιού (ή Αρχαίου), μαθαίνουμε.... ότι η Γη στρέφεται γύρω από τον εαυτό της με την μορφή ενός κύκλου˙ ότι μερικοί βρίσκονται στην κορυφή, οι άλλοι κάτω˙ ότι.... υπάρχουν μερικές χώρες πάνω στην Γη που φωτίζονται, ενώ άλλες βρίσκονται στο σκοτάδι· αυτές έχουν μέρα όταν οι προηγούμενες έχουν νύχτα και υπάρχουν χώρες στις οποίες είναι συνεχώς ημέρα ή στις οποίες η νύχτα κρατάει μόνο λίγα λεπτά". (Ζοχάρ, III, φυλλάδιο 10α, όπως αναφέρεται στο έργο του Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 139.)

"Όπως επάνω έτσι και κάτω", είναι το θεμελιώδες αξίωμα της απόκρυφης φιλοσοφίας. Αφού ο Λόγος είναι επταπλός, δηλαδή μέσω του Κόσμου εμφανίζεται σαν επτά Λόγοι κάτω από επτά διαφορετικές μορφές ή, όπως διδάσκουν οι διαβασμένοι μπραχμάνοι, "καθένας απ' αυτούς είναι η κεντρική μορφή ενός απ' τους επτά κύριους κλάδους της αρχαίας σοφίας-θρησκείας" και αφού οι επτά αρχές που αντιστοιχούν στις επτά ξεχωριστές καταστάσεις του Πραγκνιά, ή συνείδησης, σχετίζονται με τις επτά καταστάσεις της ύλης και τις επτά μορφές της δύναμης, τότε η διαίρεση αυτή πρέπει να είναι ίδια σε όλα όσα αφορούν την Γη.

μεγάλες Φυλές που γεννιούνται σ' αυτήν. Η πρώτη γεννιέται κάτω από τον Ήλιο, η δεύτερη κάτω από τον Μπριχασπάτι [Δία], η τρίτη κάτω από τον Λοχιτόνγκα [με 'πύρινο σώμα', Αφροδίτη ή Σουκρά], η τέταρτη κάτω από τον Σόμα [η Σελήνη, επίσης η Σφαίρα μας, η Τέταρτη Σφαίρα όντας γεννημένη κάτω από την Σελήνη και απ' αυτήν] και τον Σάνι, Κρόνο, Κρουρά-λοτσάνα [με το κακό μάτι] και τον Ασίτα [ο σκοτεινός], η πέμπτη κάτω από τον Μπούντχα [Ερμή]".

"Το ίδιο επίσης και με κάθε άνθρωπο και κάθε 'άνθρωπο' μέσα στον άνθρωπο [κάθε αρχή]. Καθένας παίρνει την ιδιαίτερη ποιότητά του από το πρωταρχικό του [το πλανητικό πνεύμα], επομένως κάθε άνθρωπος είναι μια επτάδα [ή ένας συνδυασμός αρχών, που καθεμιά έχει την προέλευσή της σε μια ιδιότητα εκείνου του ιδιαίτερου Ντιάνι]. Κάθε ενεργός ισχύς ή δύναμη της Γης έρχεται σ' αυτήν από έναν απ' τους επτά Κυρίους. Το φως έρχεται μέσω του Σουκρά [Αφροδίτης], που δέχεται μια τριπλή ποσότητα και δίνει το ένα τρίτο της στην Γη'.[18] Γι' αυτό οι δυο τους ονομάζονται 'Δίδυμες αδελφές', αλλά το Πνεύμα της Γης υπακούει στον 'Κύριο' του Σουκρά. Οι σοφοί μας απεικονίζουν τις δυο Σφαίρες, την μια επάνω και την άλλη κάτω από το διπλό Σημείο [την αρχική Σβάστικα στερημένη από τους τέσσερις βραχίονες της, ή τον σταυρό +".[19]

Το "διπλό σημείο", όπως γνωρίζει κάθε σπουδαστής του Αποκρυφισμού, είναι το σύμβολο της αρσενικής και θηλυκής αρχής στην Φύση, του θετικού και του αρνητικού, γιατί η Σβάστικα ή 卐 είναι όλα αυτά και πολύ περισσότερα. Όλος ο αρχαίος κόσμος, ακόμα και μετά την γέννηση της Αστρονομίας – που μεταβιβάστηκε στην Τέταρτη Φυλή από έναν απ' τους θείους βασιλείς της θείας Δυναστείας – και επίσης της Αστρολογίας, παρίστανε στους αστρονομικούς πίνακες την Αφροδίτη σαν μια Σφαίρα τοποθετημένη πάνω από έναν Σταυρό και την Γη σαν μια Σφαίρα κάτω από έναν Σταυρό. Το εσωτερικό νόημα είναι: "Η Γη έπεσε σε αναπαραγωγή ή στην παραγωγή του είδους της μέσω σεξουαλικής ένωσης". Αλλά τα μετέπειτα Δυτικά έθνη δεν παρέλειψαν να δώσουν μια τελείως διαφορετική ερμηνεία. Μέσω των μυστικιστών τους – που καθοδηγούνταν από το φως της Λατινικής Εκκλησίας – ερμήνευσαν ότι το σύμβολο σημαίνει πως η Γη μας και τα πάντα σ' αυτήν λυτρώθηκαν από τον Σταυρό, ενώ η Αφροδίτη (αλλιώς Λούσιφερ, Εωσφόρος, ή Σατανάς) ταλαντεύεται πάνω του. Η Αφροδίτη είναι ο πιο απόκρυφος, πανίσχυρος και μυστηριώδης από τους πλανήτες, ένας πλανήτης του οποίου η επίδραση πάνω στην Γη και η σχέση του μαζί της είναι πολύ σημαντική. Στον εξωτερικό μπραχμανισμό η Αφροδίτη ή Σουκρά – μια αρσενική θεότητα[20] – είναι γιος του Μπρίγκου, ενός από τους Πρατζαπάτι και σοφού των *Βέντα* και είναι Ντάιτια-Γκουρού ή ιερέας-καθοδηγητής των αρχέγονων γιγάντων. Ολόκληρη η ιστορία του "Σουκρά" που υπάρχει στα *Πουρανά* αναφέρεται στην Τρίτη και στην Τέταρτη Φυλή. Όπως λέει το Σχόλιο:

> *«"Μέσω του Σουκρά οι "διπλοί" [οι Ερμαφρόδιτοι] της Τρίτης* [Ριζικής Φυλής] δημιουργήθηκαν από τους πρώτους Ίδρωτο-γεννημένους". Γι' αυτό παριστάνεται κάτω από το
> σύμβολο του ⊖ [κύκλος και διάμετρος] *κατά την διάρκεια της Τρίτης [Φυλής] και του* Ⓣ *κατά την διάρκεια της Τέταρτης".*

Αυτό χρειάζεται επεξήγηση. Η διάμετρος, όταν βρίσκεται απομονωμένη σε έναν κύκλο, αντιπροσωπεύει την θηλυκή φύση, τον πρώτο ιδεατό Κόσμο, τον αυτογεννημένο και αυτογονιμοποιημένο από το συμπαντικά διάχυτο Πνεύμα της Ζωής και έτσι αναφέρεται επίσης στην πρωταρχική Ριζική Φυλή. Γίνεται ανδρόγυνος, καθώς οι Φυλές και όλα πάνω στην Γη αναπτύσσουν την φυσική μορφή τους, και το σύμβολο μετατρέπεται σε κύκλο με μια διάμετρο απ' την οποία ξεκινάει μια κάθετη γραμμή, έκφραση του αρσενικού και του θηλυκού, που είναι ακόμα αδιαχώριστα. Αυτό είναι το πρώτο και αρχαιότερο αιγυπτιακό Ταυ *T*,·ενώ στην συνέχεια γίνεται +,

---

Η επιστήμη διδάσκει ότι η Αφροδίτη δέχεται απ' τον Ήλιο δύο φορές περισσότερο φως και θερμότητα απ' ό,τι η Γη. Γι' αυτό αυτός ο πλανήτης, πρόδρομος της αυγής και του δειλινού, ο πιο ακτινοβόλος απ' όλους τους πλανήτες, λέγεται ότι δίνει στην Γη το ένα τρίτο της ποσότητας που δέχεται, αφήνοντας τα δύο μέρη για τον εαυτό του. Αυτό έχει τόσο απόκρυφη όσο και αστρονομική σημασία.

Η Αφροδίτη είναι έτσι ♀, η Γη ♁.

Στην εσωτερική φιλοσοφία είναι αρσενικός και θηλυκός, ή ερμαφρόδιτος, εξ αυτού και η γενειοφόρος Αφροδίτη της μυθολογίας.

αρσενικό-θηλυκό χωρισμένα[21] και υποκείμενα σε αναπαραγωγή. Η Αφροδίτη (ο πλανήτης) συμβολίζεται με το σημείο ενός κύκλου πάνω στον σταυρό, που δείχνει ότι προΐσταται πάνω στην φυσική γέννηση του ανθρώπου. Οι Αιγύπτιοι συμβόλιζαν το Ανχ, "ζωή", με τον σταυρό με λαβή ή ☥, που είναι απλώς μια άλλη μορφή της Αφροδίτης (Ίσιδας) ☥ και σήμαινε εσωτερικά ότι η ανθρωπότητα και κάθε ζωική ζωή βγήκε από τον θείο πνευματικό κύκλο και έπεσε σε φυσική αρσενική και θηλυκή γέννηση. Αυτό το σημείο, από το τέλος της Τρίτης Φυλής, έχει το ίδιο φαλλικό νόημα με το "*δένδρο* της ζωής" στην Εδέμ. Η *Άνουκις*, μια μορφή της Ίσιδας, είναι η θεά της ζωής και το Ανχ το πήραν οι Εβραίοι από τους Αιγυπτίους και το εισήγαγε ο Μωυσής, ο οποίος είχε μελετήσει την Σοφία των ιερέων της Αιγύπτου μαζί με άλλες μυστικές λέξεις. Η λέξη Ανχ στα Εβραϊκά με την προσωπική κατάληξη σημαίνει η "ζωή μου", η ύπαρξή μου, που "είναι η προσωπική αντωνυμία "Άνοχι" από το όνομα της Αιγύπτιας θεάς *Άνουκις*.[22]

Σε μια από τις πιο αρχαίες Κατηχήσεις της Νότιας Ινδίας, στην περιοχή του Μάντρας, η ερμαφρόδιτη θεά Αρντανάρι έχει τον σταυρό με την λαβή, την Σβάστικα, το "αρσενικό και θηλυκό σημείο", ακριβώς στο κέντρο της, για να υποδηλώνει την προσεξουαλική κατάσταση της Τρίτης Φυλής (βλέπε Έντουαρντ Μουρ, *Ινδικό Πάνθεο*). Ο Βίσνου που τώρα απεικονίζεται με έναν λωτό να φυτρώνει απ' τον αφαλό του – ή το Σύμπαν του Μπράχμα να προβάλλει από το κεντρικό σημείο Νάρα – σε μια από τις αρχαιότερες γλυφές εμφανίζεται με δυο φύλα (Βίσνου και Λακσμί), στεκόμενος σε ένα φύλλο λωτού που πλέει πάνω στο νερό, το οποίο ανυψώνεται σε ημικύκλιο και χύνεται μέσα από την Σβάστικα, "την πηγή της γέννησης" ή της καθόδου του ανθρώπου.

Πυθαγόρας ονόμαζε τον Σουκρά-Αφροδίτη *Sol alter*, "*άλλος Ήλιος*". Από τα "επτά ανάκτορα του Ήλιου" εκείνο του Λούσιφερ-Αφροδίτης είναι το *τρίτο* κατά την χριστιανική και ιουδαϊκή Καμπάλα, ενώ το *Ζοχάρ* τοποθετεί σ' αυτό την διαμονή του *Σαμμαήλ*. Σύμφωνα με την Απόκρυφη Δοξασία αυτός ο πλανήτης είναι το αρχέτυπο της Γης μας και το πνευματικό της πρότυπο. Έτσι, το άρμα του Σουκρά (Αφροδίτης-Λούσιφερ) λέγεται ότι σύρεται από μια ογδοάδα "*γηινογεννημένων αλόγων*", ενώ τα άτια των αρμάτων των άλλων πλανητών είναι διαφορετικά.

"Κάθε αμάρτημα που διαπράττεται πάνω στην Γη το νιώθει ο Ουσάνα-Σουκρά. Ο Γκουρού των Ντάιτια είναι το Προστατευτικό Πνεύμα Γης και Ανθρώπων. Κάθε αλλαγή στον Σουκρά γίνεται αισθητή και αντανακλάται από την Γη".

Έτσι, ο Σουκρά ή Αφροδίτη εμφανίζεται σαν ο δάσκαλος των Ντάιτια, των γιγάντων της Τέταρτης Φυλής, που στην ινδική αλληγορία απέκτησαν κάποτε την κυριαρχία όλης της Γης και νίκησαν τους μικρότερους θεούς. Οι Τιτάνες της Δυτικής αλληγορίας σχετίζονται το ίδιο στενά με την Αφροδίτη-Λούσιφερ, που αργότερα από τους χριστιανούς ταυτίστηκε με τον Σατανά. Έτσι, επειδή η Αφροδίτη, παρόμοια με την Ίσιδα, παριστανόταν με κέρατα αγελάδας στο κεφάλι, το σύμβολο της μυστικής Φύσης και ένα σύμβολο που είναι μετατρέψιμο και υποδηλώνει την Σελήνη – αφού αυτές ήταν σεληνιακές θεές – γι' αυτό τώρα το σύμβολο του πλανήτη τοποθετείται από τους θεολόγους ανάμεσα στα κέρατα του μυστικού Λούσιφερ.[23] Εξαιτίας της φανταστικής ερμηνείας της

Γι' αυτό, αν παραμεριστεί η θρησκεστικό-μεταφυσική όψη του, ο Σταυρός των χριστιανών είναι συμβολικά περισσότερο φαλλικός από την παγανιστική Σβάστικα. Βλέπε και αρχικές σελίδες του Τομ. 1.

Ο Σταυρός με λαβή είναι το αστρονομικό πλανητικό σύμβολο της Αφροδίτης, "υποδηλώνει την ύπαρξη επίτοκης ενέργειας με την σεξουαλική έννοια και αυτή ήταν μια από τις ιδιότητες της Ίσιδας, της Μητέρας, της Εύας, Χαβά ή Μητέρας-Γης και αναγνωριζόταν από όλους τους αρχαίους λαούς με τον έναν ή τον άλλον τρόπο έκφρασης". (Από ένα σύγχρονο καμπαλιστικό χειρόγραφο.)

Ο Αθήναιος [*Δειπνοσοφιστές*, Βιβλ. Δέκατο, 454] δείχνει ότι το πρώτο γράμμα του ονόματος του Σατανά την αρχαία εποχή συμβολιζόταν από ένα τόξο και μια ημισέληνο και μερικοί Ρωμαιοκαθολικοί, καλοί και ευγενείς άνθρωποι, θα μπορούσαν να πείσουν το κοινό ότι οι Μουσουλμάνοι διάλεξαν σαν σχήμα του εθνικού όπλου τους την ημισέληνο ακριβώς προς τιμήν των μηνισκόμορφων κεράτων του Λούσιφερ. Από την εποχή της εγκαθίδρυσης του ρωμαιοκαθολικού δογματισμού, η Αφροδίτη ταυτιζόταν πάντα με τον Σατανά και τον Λούσιφερ (Εωσφόρο), ή τον μεγάλο Δράκοντα, χωρίς καμιά αιτία και λογική. Όπως έδειξαν οι συμβολολόγοι και οι αστρονόμοι, ο συσχετισμός ανάμεσα στο φίδι και στην ιδέα του σκότους έχει μια αστρονομική βάση. Η θέση την οποία καταλάμβανε κάποτε ο αστερισμός του Δράκοντα, έδειχνε ότι ο Μεγάλος Όφις ήταν ο κυβερνήτης της νύχτας. Ο αστερισμός αυτός βρισκόταν προηγουμένως στο κέντρο ακριβώς του ουρανού και είναι τόσο εκτεταμένος ώστε ονομαζόταν Μεγάλος Δράκοντας. Το σώμα του απλώνεται σε επτά σημεία του Ζωδιακού και ο Ντυπουί – όπως αναφέρει ο Στάνιλαντ Γουέικ – που

αρχαϊκής παράδοσης, η οποία αναφέρει πως η Αφροδίτη αλλάζει ταυτόχρονα (γεωλογικά) με την Γη, πως οτιδήποτε συμβαίνει στην μια, συμβαίνει και στην άλλη˙ γι' αυτό, λοιπόν, ο Αγ. Αυγουστίνος το επαναλαμβάνει, αποδίδοντας τις σοβαρές αλλαγές της μορφής, του χρώματος, ακόμα και των τροχιών, σ' αυτόν τον θεολογικά υφασμένο χαρακτήρα της Αφροδίτης-Λούσιφερ. Προχωράει, μάλιστα, στην ευσεβή φαντασία του τόσο, ώστε να συνδέσει τις τελευταίες αλλαγές του πλανήτη με τον μυθικό Κατακλυσμό του Νώε που υποτίθεται ότι συνέβη 1796 χρόνια π.Χ. (*Πολιτεία του Θεού*, XXI, κεφ. VIII).

Επειδή η Αφροδίτη δεν έχει δορυφόρους, δηλώνεται αλληγορικά ότι ο "Ασπχουτζίτ" (αυτός "πλανήτης") υιοθέτησε την Γη, τον απόγονο της Σελήνης, "που ξεπέρασε σε μέγεθος το γονέα του και δημιούργησε πολλά προβλήματα", μια αναφορά στον απόκρυφο δεσμό ανάμεσα στις δυο. Ο Κυβερνήτης του (πλανήτη) Σουκρά[24] αγάπησε το υιοθετημένο παιδί τόσο πολύ, ώστε ενσαρκώθηκε σαν Ουσάνα και του έδωσε τέλειους νόμους, οι οποίοι παραμελήθηκαν και απορρίφθηκαν στις μετέπειτα εποχές. Στο *Χαριβάνσα* μια άλλη αλληγορία αναφέρει ότι ο Σουκρά πήγε στον Σίβα ζητώντας του να προστατέψει τους μαθητές του, τους Ντάιτια και Άσουρα, από τους επιτιθέμενους θεούς και ότι, για να πετύχει τον σκοπό του, εκτέλεσε μια τελετή Γιόγκα "εισπνέοντας τον καπνό άχυρων με το κεφάλι προς τα κάτω για 1.000 χρόνια". Αυτό αναφέρεται σε μια μεγάλη απόκλιση του άξονα της Αφροδίτης (ανερχόμενη σε 50 μοίρες) και στο γεγονός ότι περιβάλλεται από αιώνια νέφη. Αλλά σχετίζεται μόνο με την φυσική σύσταση του πλανήτη. Ο Απόκρυφος μυστικισμός ασχολείται με τον Κυβερνήτη, τον εμψυχώνοντα Ντιάνι-Τσόχαν. Η αλληγορία που αναφέρει ότι, επειδή ο Βίσνου σκότωσε την μητέρα του Σουκρά, αυτός τον καταράστηκε να ξαναγεννηθεί επτά φορές πάνω στην Γη, είναι γεμάτη με απόκρυφο φιλοσοφικό νόημα. Δεν αναφέρεται στους Αβατάρα του Βίσνου, αφού ο αριθμός τους είναι εννιά, ενώ ο δέκατος δεν έχει έρθει ακόμα, αλλά αναφέρεται στις Φυλές πάνω στην Γη. Η Αφροδίτη ή Λούσιφερ (επίσης Σουκρά και Ουσάνα) ο πλανήτης, είναι ο φωτοφόρος της Γης μας, τόσο με την φυσική όσο και με την μυστικιστική έννοια. Οι χριστιανοί το γνώριζαν πολύ καλά την πρώτη εποχή, αφού ένας από τους πρώτους πάπες της Ρώμης είναι γνωστός με το Ποντιφικό του όνομα σαν Λούσιφερ (Εωσφόρος).

"Κάθε κόσμος έχει το συνοδό αστέρι του και τον αδελφό πλανήτη. Έτσι η Γη είναι το υιοθετημένο παιδί και ο νεότερος αδελφός της Αφροδίτης, αλλά οι κάτοικοί της έχουν το δικό τους είδος.... Όλα τα νοήμονα πλήρη όντα [πλήρεις επταπλοί άνθρωποι ή ανώτερα όντα] φτιάχτηκαν, στην αρχή, με μορφές και οργανισμούς σε πλήρη αρμονία με την φύση και την κατάσταση της σφαίρας που κατοικούσαν".[25]

"βλέπει στον Δράκοντα της Αποκάλυψης μιας αναφορά στον ουράνιο όφι", παρατηρεί ότι "δεν είναι εκπληκτικό που ένας αστερισμός τόσο εκτεταμένος παρουσιάστηκε από τον συγγραφέα αυτού του βιβλίου σαν ένας μεγάλος δράκος με επτά κεφάλια, που άρπαξε το ένα τρίτο των άστρων από τον ουρανό και το πέταξε στην γη". (Ντυπουί, *Προέλευση όλων των λατρειών*, Τομ. III, σελ. 255). Μόνο που ο Ντυπουί δεν κατάλαβε ποτέ γιατί ο Δράκοντας, που κάποτε ήταν το πολικό άστρο – το σύμβολο του "Οδηγού", Γκουρού και διευθυντή – υποβιβάστηκε τόσο πολύ από τους μεταγενέστερους. "Οι θεοί των πατέρων μας, είναι οι δικοί μας δαίμονες", λέει μια ασιατική παροιμία. Όταν ο Δράκοντας έπαψε να είναι ο οδηγός αστέρας, η καθοδηγούσα αστρική θεότητα, τότε μοιράστηκε την μοίρα όλων των άλλων πεσμένων θεών. Ο Μπούνσεν μας λέει ότι ο Σεθ και ο Τυφώνας ήταν κάποτε "ένας μεγάλος θεός που ετιμάτο σε ολόκληρη την Αίγυπτο και ο οποίος προσέφερε στους βασιλείς της δέκατης όγδοης και δέκατης ένατης δυναστείας τα σύμβολα της ζωής και της ισχύος... Αλλά στην συνέχεια, κατά την διάρκεια της εικοστής δυναστείας, τον αντιμετώπισσν ξαφνικά σαν έναν κακό δαίμονα σε τέτοιον βαθμό, ώστε οι εικόνες και το όνομα του σβήστηκσν από όλα τα μνημεία και τις επιγραφές, όπου ήταν δυνατόν". [*Ο Θεός στην Ιστορία*, Τομ. II, σελ. 55]. Ο αληθινός απόκρυφος λόγος θα δοθεί σ' αυτές τις σελίδες.

Ο Σουκρά είναι ο γιος του Μπχρίγκου του μεγάλου Ρίσι και ενός από τους επτά Πρατζαπάτι, του ιδρυτή της Φυλής των Μπαργκαβά στην οποία γεννήθηκε ο Παρασού-Ράμα.

Αυτή είναι μια φανερή αντίθεση με τον Σβέντενμποργκ ο οποίος είδε στην "πρώτη Γη του αστρικού κόσμου" κατοίκους ντυμένους όπως οι χωρικοί της Ευρώπης και στην Τέταρτη Γη γυναίκες ντυμένες σαν βοσκοπούλες σε μπαλ μασκέ. Ακόμα και ο διάσημος αστρονόμος Χύγκενς εργάστηκε κάτω από την λαθεμένη άποψη ότι άλλοι κόσμοι και πλανήτες έχουν τα ίδια ταυτόσημα όντα σαν αυτά που ζουν πάνω στην Γη μας, που κατέχουν τις ίδιες μορφές, αισθήσεις, ικανότητα σκέψης, τέχνες, επιστήμες, κατοικίες, ακόμα και τα ίδια υφάσματα για τα ρούχα που φοράνε! (*Θεωρία του Κόσμου*) Για μια σαφέστερη κατανόηση της δήλωσης ότι η Γη "είναι ο απόγονος της Σελήνης", βλέπε Τόμος I, Στάντζα VI.

"Οι Σφαίρες Ύπαρξης, ή κέντρα ζωής, που είναι απομονωμένοι πυρήνες οι οποίοι τρέφουν τους ανθρώπους και τα ζώα τους, είναι αναρίθμητες, ούτε μια δεν μοιάζει με την αδελφή-σύντροφό της ή με καμιά άλλη στους δικούς της ιδιαίτερους απογόνους".[26]

"Όλες έχουν μια διπλή υλική και πνευματική φύση".

"Τα πυρήνια είναι αιώνια και διαρκή˙ οι πυρήνες είναι περιοδικοί και πεπερασμένοι. Τα πυρήνια αποτελούν μέρος του απόλυτου. Είναι οι πολεμίστρες εκείνου του μαύρου απόρθητου φρουρίου που μένει παντοτινά κρυμμένο από την ανθρώπινη ή ακόμα και από την ντιανική όραση. Οι πυρήνες είναι το φως της αιωνιότητας που ξεφεύγει απ' αυτό".

"Αυτό ακριβώς το ΦΩΣ είναι που συμπυκνώνεται στις μορφές των 'Κυρίων του Όντος' – οι πρώτοι και ανώτεροι απ' τους οποίους είναι συλλογικά ο ΤΖΙΒΑΤΜΑΝ, ή Πρατιαγκάτμαν [ο οποίος αναφέρεται συμβολικά ότι προβάλλει από το Παραμπράχμαν. Είναι ο Λόγος των Ελλήνων φιλοσόφων, που εμφανίζεται στην αρχή κάθε νέου Μανβαντάρα]. Απ' αυτούς – σχηματισμένες από τα συνεχώς ενοποιούμενα κύματα αυτού του φωτός, που στο αντικειμενικό πεδίο γίνεται χονδροειδής ύλη – προβάλλουν προς τα κάτω οι αναρίθμητες ιεραρχίες των Δημιουργικών Δυνάμεων, μερικές άμορφες, άλλες με την δική τους ξεχωριστή μορφή, άλλες πάλι – οι κατώτερες [Στοιχειακά] – χωρίς δική τους μορφή, αλλά παίρνοντας κάθε μορφή σύμφωνα με τις συνθήκες του περιβάλλοντος".

"Επομένως δεν υπάρχει παρά ένας Απόλυτος Ουπάντι [βάση] με την πνευματική έννοια, από τον οποίο, πάνω στον οποίον και μέσα στον οποίον δομούνται για μανβανταρικούς σκοπούς τα αναρίθμητα βασικά κέντρα στα οποία προχωρούν οι συμπαντικές, κυκλικές και ατομικές Εξελίξεις κατά την διάρκεια της ενεργού περιόδου".

"Οι εμψυχώνουσες Διάνοιες που ζωοποιούν αυτά τα διάφορα κέντρα του Όντος, από τους ανθρώπους πέραν της Μεγάλης Οροσειράς[27] *αναφέρονται αδιακρίτως σαν Μάνου, Ρίσι, Πιτρί,*[28] *Πρατζαπάτι κ.τ.λ. και σαν Ντιάνι-Μπούντα, Τσόχαν, Μελά [πύρινοι θέροι], Μποντισάττβα,*[29] *κ.τ.λ., από τους ανθρώπους αυτής της περιοχής. Οι πραγματικά αδαείς τις αποκαλούν θεούς, οι μορφωμένοι βέβηλοι τις θεωρούν σαν τον έναν Θεό και οι σοφοί, οι Μυημένοι, τιμούν σ' αυτές μόνο τις μανβανταρικές εκδηλώσεις ΕΚΕΙΝΟΥ το οποίο ούτε οι Δημιουργοί μας [οι Ντιάνι-Τσόχαν] ούτε τα πλάσματά τους μπορούν ποτέ να αναλύσουν ή να γνωρίσουν κάτι σχετικά μ' αυτό. Το ΑΠΟΛΥΤΟ δεν μπορεί να οριστεί και κανένας θνητός ή αθάνατος δεν το είδε ούτε το κατανόησε κατά την διάρκεια των περιόδων Ύπαρξης. Το μεταβλητό δεν μπορεί να γνωρίσει το Αμετάβλητο, ούτε μπορεί εκείνο που ζει να συλλάβει την Απόλυτη Ζωή"·*

"Επομένως ο άνθρωπος δεν μπορεί να γνωρίσει τα ανώτερα όντα περισσότερο απ' ό,τι μπορεί να γνωρίσει τους προγεννήτορές του". "Ούτε θα τα λατρεύει", αλλά οφείλει να μάθει πώς ήρθε στον κόσμο.

Ο αριθμός Επτά, ο πιο θεμελιώδης αριθμός απ' όλους τους άλλους σε κάθε εθνικό θρησκευτικό σύστημα, από την Κοσμογονία μέχρι τον άνθρωπο, πρέπει να έχει κάποιον λόγο ύπαρξης. Απαντάται ανάμεσα στους αρχαίους Αμερικανούς με την ίδια εξέχουσα σημασία όσο και ανάμεσα στους αρχαίους Αρίους και Αιγυπτίους. Το θέμα θα αναλυθεί πλήρως στο δεύτερο μέρος

Αυτή είναι μια πιο σύγχρονη ερμηνεία. Προστίθεται στο αρχαίο Σχόλιο για καλύτερη κατανόηση από μέρους εκείνων των σπουδαστών που μελετούν την εσωτερική Κοσμογονία, αφού πέρασαν πρώτα μέσα από την Δυτική μόρφωση. Οι παλιότερες ερμηνείες είναι υπερβολικά γεμάτες με επίθετα και παρομοιώσεις, ώστε δεν θα γίνονταν εύκολα κατανοητές.

"Πέραν" της Μεγάλης Οροσειράς σημαίνει, στην περίπτωση αυτή, την Ινδία, η οποία βρίσκεται στην Πέραν των Ιμαλαΐων περιοχή για εκείνους που ζουν στην Ένθεν των Ιμαλαίων περιοχή [το Θιβέτ].

Χρησιμοποιούμε, σ' αυτούς τους Σλόκα, τον όρο Πιτρί για να διευκολύνουμε την κατανόησή τους, αλλά δεν αναφέρεται στο πρωτότυπο κείμενο στο οποίο υπάρχουν ιδιαίτερες ξεχωριστές ονομασίες εκτός του ότι ονομάζονται "Πάτερες" και "Προγεννήτορες".

Είναι λαθεμένο να θεωρούμε με το κυριολεκτικό της νόημα την λατρεία των ανθρώπινων μποντισάττβα ή του Μαντζούσρι. Είναι αλήθεια ότι εξωτερικά η σχολή Μαχαγιάνα διδάσκει την λατρεία τους χωρίς διάκριση και ότι ο Συάν Τζανγκ μιλάει για κάποιους μαθητές του Βούδα σαν να λατρεύονταν. Αλλά εσωτερικά αυτός που δέχεται τις τιμές δεν είναι ο μαθητής ή ο μορφωμένος Μαντζούσρι *προσωπικά*, αλλά οι θείοι μποντισάττβα και οι Ντιάνι-Μπούντα που εμψύχωναν τις ανθρώπινες μορφές (*Αμιλάκα*, όπως λένε οι Μογγόλοι).

αυτού του τόμου· στο μεταξύ μερικά στοιχεία μπορούν να δοθούν εδώ. Ο συγγραφέας του έργου *Ιερά Μυστήρια των Μάγια και των Κουιτσέ πριν από 11.500 χρόνια,*[30] αναφέρει:

> αριθμός ΕΠΤΑ φαίνεται να υπήρξε ο κατ' εξοχήν ιερός αριθμός σε όλα τα πολιτισμένα έθνη της αρχαιότητας. Γιατί;...... Κάθε ξεχωριστός λαός έδωσε μια διαφορετική εξήγηση, σύμφωνα με τα ιδιαίτερα δόγματα της δικής του εξωτερικής θρησκείας. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ήταν ο αριθμός των αριθμών για κείνους που ήταν μυημένοι στα ιερά μυστήρια. Ο Πυθαγόρας......τον ονομάζει "Φορέα της Ζωής" που περιέχει το σώμα και την ψυχή, αφού σχηματίζεται από μια τετραπλότητα, δηλαδή Σοφία και Διάνοια και από μια τριπλότητα ή δράση και ύλη. Ο αυτοκράτορας Ιουλιανός (*Λόγος V στην Μητέρα των Θεών*, παρ.
>
> εκφράζεται ως εξής: "Αν επρόκειτο να αναφερθώ στην μύηση στα απόκρυφα Μυστήριά μας, σχετικά με τον επτάκτινο θεό, τα οποία βάκχευαν οι Χαλδαίοι, φωτίζοντας την ψυχή μέσω αυτού, τότε θα έλεγα πράγματα άγνωστα στον όχλο, πολύ άγνωστα, αλλά απόλυτα γνωστά στους ευλογημένους θεουργούς".

Και ποιος είναι αυτός ο οποίος, ενώ γνωρίζει τα *Πουρανά*, την *Βίβλο των Νεκρών*, την *Ζενταβέστα*, τις ασσυριακές πλάκες και τέλος την Βίβλο και ο οποίος, ενώ έχει παρατηρήσει την σταθερή εμφάνιση του αριθμού επτά σ' αυτά τα κείμενα λαών που έζησαν κατά την πιο απομακρυσμένη αρχαιότητα χωρίς καμιά σύνδεση και πολύ μακριά μεταξύ τους, θα μπορέσει να θεωρήσει σαν απλή σύμπτωση το ακόλουθο γεγονός που δίνεται από τον ίδιο εξερευνητή των αρχαίων Μυστηρίων; Μιλώντας για την κυριαρχία του επτά σαν μυστικού αριθμού μεταξύ των κατοίκων της "Δυτικής ηπείρου" (της Αμερικής), προσθέτει ότι δεν είναι λιγότερο σημαντική. Γιατί:

> Εμφανίζεται συχνά στο *Πόπουλ Βουχ*.... επίσης τον βρίσκουμε στις επτά οικογένειες που, όπως αναφέρουν οι Σαχαγκούν και Κλαβίχερο, συνόδευσαν την μυστική προσωπικότητα ονόματι Βόταν, τον σεβαστό θεμελιωτή της μεγάλης πόλης του Νατσάν, που από μερικούς ταυτίζεται με την Παλένκουε. Στα *επτά σπήλαια*[31] από τα οποία αναφέρεται ότι αναδύθηκαν οι πρόγονοι των Ναχουάτλ. Στις επτά πόλεις του Τσιμπόλα που περιγράφονται από τους Κορονάντο και Μάρκος ντε Νίζα......Στις επτά Αντίλλες˙ στους επτά ήρωες οι οποίοι, όπως μας λένε, γλίτωσαν από τον Κατακλυσμό......

"Ήρωες", επίσης, των οποίων ο αριθμός εμφανίζεται ο ίδιος σε κάθε ιστορία "Κατακλυσμού": από τους επτά Ρίσι που γλίτωσαν με τον Βαϊβασβάτα Μάνου, μέχρι την κιβωτό του Νώε όπου ζώα, πτηνά και ζωντανά πλάσματα σώθηκαν κατά "Επτάδες". Έτσι, θεωρούμε τους αριθμούς 1, 3, 5, 7 σαν τέλειους αριθμούς, εξαιτίας του ότι είναι απόλυτα μυστικοί και του ότι παίζουν έναν σημαντικό ρόλο σε κάθε Κοσμογονία και εξέλιξη εμβίων Όντων. Στην Κίνα οι 1, 3, 5, 7 ονομάζονται "ουράνιοι αριθμοί" στο επίσημο *Βιβλίο των Αλλαγών* (*Ι Τζινγκ*, ή *μετασχηματισμός*, όπως στην "Εξέλιξη").

εξήγηση γίνεται φανερή όταν εξετάσει κανείς τα αρχαία Σύμβολα: όλα αυτά βασίζονται πάνω στα σχήματα και ξεκινάνε από τα σχήματα που είναι παρμένα από το Αρχαϊκό Χειρόγραφο και παρουσιάζονται στο Προοίμιο του πρώτου Τόμου. Το , το σύμβολο της εξέλιξης και της πτώσης σε γέννηση ή ύλη, αντανακλάται στα αρχαία μεξικάνικα γλυπτά και πίνακες, όπως επίσης στις καμπαλιστικές Σεφιρόθ και στο αιγυπτιακό *Ταυ*. Μελετήστε τα μεξικάνικα χειρόγραφα·(Νο 9789 του Βρετανικού Μουσείου, αλλά και το βιβλίο *Ιερά Μυστήρια των Μάγια και των Κουιτσέ*, σελ. 134), θα βρείτε σ' αυτά ένα δένδρο του οποίου ο κορμός είναι καλυμμένος από *δέκα* καρπούς που ετοιμάζονται να τους μαζέψουν ένας άνδρας και μια γυναίκα, στεκόμενοι ο καθένας σε μια πλευρά του δένδρου, ενώ από την κορυφή του κορμού δυο κλαδιά απλώνονται οριζόντια, δεξιά και

Ο συγγραφέας αυτού του έργου είναι ο Αουγκούστους Λε Πλονζόν. Ο ίδιος και η σύζυγος του είναι πολύ γνωστοί στις Ηνωμένες Πολιτείες για το ακούραστο έργο τους στην Κεντρική Αμερική. Αυτοί ανακάλυψαν τον βασιλικό τάφο του Καν Κοχ στο Τσίτσεν-Ίτζα. Ο συγγραφέας φαίνεται να πιστεύει και να προσπαθεί να αποδείξει ότι η εσωτερική γνώση των Αρίων και των Αιγυπτίων προέρχεται από τους Μάγια. Αλλά, αν και ασφαλώς ήταν σύγχρονοι με την Ατλαντίδα του Πλάτωνα, οι Μάγια ανήκαν στην Πέμπτη Ήπειρο της οποίας προηγήθηκαν η Ατλαντίδα και η Λεμουρία.

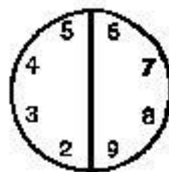
Αυτά τα *επτά σπήλαια, επτά πόλεις* κ.τ.λ., κ.τ.λ., αντιπροσωπεύουν σε όλες τις περιπτώσεις τα επτά κέντρα ή ζώνες πάνω στις οποίες γεννήθηκαν οι επτά πρωταρχικές ομάδες της πρώτης Ριζικής Φυλής. [Ε. Π. Μπ.].

αριστερά σχηματίζοντας ένα τέλειο Τ (ταυ), ενώ στο άκρο του κάθε κλαδιού υπάρχει ένα τριπλό παρακλάδι με ένα πουλί – το πουλί της αθανασίας, Ατμάν ή θείο πνεύμα – καθισμένο ανάμεσα στα δύο, σχηματίζοντας έτσι το *επτά.* Αυτό παριστάνει την ίδια ιδέα με το Σεφιροθικό Δένδρο, *συνολικά δέκα,* που όμως, όταν χωριστεί από την ανώτερη τριάδα του, μένουν *Επτά.* Αυτοί είναι οι ουράνιοι καρποί, το δέκα ή ⦶, 10, γεννημένο από τους δυο αόρατους σπόρους, αρσενικό και θηλυκό, φτιάχνοντας το 12, ή το Δωδεκάεδρο του Σύμπαντος. Το μυστικό σύστημα περιέχει την τελεία (.), το κεντρικό σημείο˙ το 3 ή Δ˙ το πέντε, ⛤ και το επτά ή ⧋ ή επίσης ✡ το τρίγωνο στο τετράγωνο και το συνθετικό σημείο στα συμπλεγμένα διπλά τρίγωνα. Αυτά για τον κόσμο των αρχετύπων. Ο φαινομενικός κόσμος βρίσκει την αποκορύφωσή του και την αντανάκλαση των πάντων στον ΑΝΘΡΩΠΟ. Επομένως, αυτός είναι το μυστικό τετράγωνο – στην μεταφυσική του όψη – η Τετρακτύς, και γίνεται ο *Κύβος* στο δημιουργικό πεδίο. Το σύμβολο του είναι ο ξεδιπλωμένος κύβος (βλέπε *Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 50-53, επίσης Μέρος Β' του παρόντος έργου) και το 6 που γίνεται 7, ή το αναπεπταμένος κύβος: ✠ τρία οριζόντια (το θηλυκό) και τέσσερα κάθετα και αυτό είναι ο άνθρωπος, το αποκορύφωμα της θεότητας πάνω στην Γη, του οποίου το σώμα είναι ο σταυρός της σάρκας πάνω, μέσω και μέσα στο οποίο διαρκώς σταυρώνει και θανατώνει το θείο Λόγο ή τον ΑΝΩΤΕΡΟ ΕΑΥΤΟ του.

"Το σύμπαν", λέει κάθε Φιλοσοφία και Κοσμογονία, "έχει έναν Κυβερνήτη (συλλογικά, Κυβερνήτες), που ονομάζεται ΛΕΞΗ (Λόγος), το μορφοποιόν Πνεύμα είναι η Βασίλισσά του: και αυτοί οι δυο είναι η Πρώτη Δύναμη μετά το ΕΝΑ".

Αυτά είναι το Πνεύμα και η Φύση, που σχηματίζουν το απατηλό μας σύμπαν. Αυτά τα δύο αδιαχώριστα παραμένουν στο Σύμπαν των Ιδεών για όσον καιρό διαρκεί και έπειτα βυθίζονται πίσω στο Παραμπράχμαν, το Ένα αιώνια αμετάβλητο. "Το Πνεύμα, του οποίου η ουσία είναι αιώνια, μοναδική και αυθύπαρκτη", εκπορεύει ένα αγνό αιθερικό ΦΩΣ – ένα διπλό φως, ασύλληπτο για τις στοιχειώδεις αισθήσεις – αναφέρεται στα *Πουρανά*, στην Βίβλο, στο *Σέφερ Γιετσιρά*, στους ελληνικούς και λατινικούς ύμνους, στα *Βιβλία του Ερμή*, στο χαλδαϊκό *Βιβλίο των Αριθμών*, στον εσωτερισμό του Λάο-τσε, παντού. Στην Καμπάλα, η οποία εξηγεί το μυστικό νόημα της Γένεσης, αυτό το φως είναι ο ΔΙΠΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ή οι Ανδρόγυνοι (ή μάλλον χωρίς φύλο) άγγελοι, των οποίων το γενετικό όνομα είναι ΑΔΑΜ-ΚΑΔΜΟΣ. Αυτοί είναι που ολοκληρώνουν τον άνθρωπο, του οποίου η αιθερική μορφή εκπορεύεται από άλλα θεία, αλλά πολύ κατώτερα όντα που στερεοποιούν το σώμα με πηλό, ή με την "σκόνη του εδάφους", μια αλληγορία πράγματι, αλλά τόσο επιστημονική όσο και κάθε νταρβινική εξέλιξη και περισσότερο αληθινή.

συγγραφέας του έργου *Η Πηγή των Μέτρων* αναφέρει ότι τα θεμέλια της Καμπάλα και των μυστικών βιβλίων της στηρίζονται πάνω στις δέκα *Σεφιρόθ*, πράγμα που είναι μια βασική αλήθεια. Παρουσιάζει αυτές τις δέκα Σεφιρόθ ή τους δέκα αριθμούς με το ακόλουθο διάγραμμα:

κύκλος είναι το μηδέν [το τίποτε] η κάθετη διάμετρος είναι το πρώτο ή πρωταρχικό ΕΝΑ [η *Λέξη* ή *Λόγος*], απ' όπου ξεπήδησαν το 2, το 3 κ.ο.κ., μέχρι το 9, το όριο των ψηφίων. Το 10 είναι πρώτη θεία Εκδήλωση [βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ, για μια απόδειξη σχετικά με την αρχαιότητα του δεκαδικού συστήματος αριθμών (Ε.Π.Μπ.)] που περιέχει κάθε πιθανή δύναμη ακριβούς έκφρασης της αναλογίας: το ιερό *Γιόντ*. Από αυτή την Καμπάλα [μαθαίνουμε ότι] αυτές οι Σεφιρόθ ήταν οι αριθμοί ή εκπορεύσεις του ουράνιου Φωτός (20612 προς 6561), ήταν οι 10 Λέξεις, ΝΤΕΡΙΜ [DERIM], 41224, το φως – του οποίου αυτοί ήταν η ροή – ήταν ο Ουράνιος Άνθρωπος, ο Αδάμ ΚΔΜ (το 144-144)·και το Φως, με την Νέα Διαθήκη ή Συμβόλαιο (41224), δημιούργησε τον Θεό, ακριβώς όπως με την Παλαιά Διαθήκη ο Θεός (Αλίμ, 31415) δημιουργεί Φως (20612 προς 6561).
(Βλέπε *Τεκτονική Επιθεώρηση*, Τσιντσινάτι, Οχάιο, Ιούνιος 1886, άρθρο του Ράλστον Σκίνερ, "Η Καμπάλα", Νο VI, σελ. 266.)

Στον Αποκρυφισμό, λοιπόν, όπως και στην Καμπάλα, υπάρχουν τρία είδη φωτός. (1) Το Αφηρημένο και Απόλυτο Φως, που είναι Σκοτάδι. (2) Το Φως του Εκδηλωμένου-Ανεκδήλωτου, που από μερικούς αποκαλείται Λόγος και (3) το προηγούμενο φως αντανακλώμενο στους Ντιάνι-Τσόχαν, τους ελάσσονες Λόγους (τους Ελοΐμ, συλλογικά), που με την σειρά τους το εκπέμπουν στο αντικειμενικό σύμπαν. Αλλά στην Καμπάλα – επανεκδομένη και προσεκτικά διορθωμένη, για να ταιριάζει με τα χριστιανικά δόγματα, από τους Καμπαλιστές του 13ου αιώνα – αυτά τα τρία φώτα περιγράφονται σαν: (1) το καθαρό και διεισδυτικό φως, εκείνο του Ιεχωβά, (2) το αντανακλώμενο φως και (3) το φως στο *αφηρημένο*.

Αυτό το Φως που θεωρείται αφηρημένα (με ένα μεταφυσικό ή συμβολικό νόημα), είναι ο Αλίμ (Ελοΐμ, θεός), ενώ το καθαρό, διεισδυτικό Φως είναι ο Ιεχωβά. Το Φως του Αλίμ ανήκει στον κόσμο γενικά, στην ολότητα και στην γενική του πληρότητα, αλλά το φως του Ιεχωβά είναι εκείνο που αφορά το βασικότερο δημιούργημα, τον άνθρωπο, τον οποίο αυτό το φως διαπέρασε και έφτιαξε. (*Τεκτονική Επιθεώρηση*, Ιούνιος 1886, άρθρο του Ρ. Σκίνερ, "Η Καμπάλα".)

συγγραφέας του έργου *Η Πηγή των Μέτρων* παραπέμπει σχετικά τον αναγνώστη στο έργο του Ίνμαν *Αρχαίες Πίστεις Ενσωματωμένες σε Αρχαία Ονόματα*, Τομ. ΙΙ, σελ. 648. Εκεί ένα χαρακτικό της "κύστης ιχθύος, της Μαρίας και του θηλυκού εμβλήματος, αντιγραμμένο από ένα Ροζάριο της ευλογημένης Παρθένου......τυπωμένο στην Βενετία το 1542", και συνεπώς, όπως παρατηρεί ο Ίνμαν, "με την άδεια της Ιεράς Εξέτασης και επομένως ορθόδοξο", θα δείξει στον αναγνώστη τι κατανοούσε η Λατινική Εκκλησία από αυτήν την "διεισδυτική δύναμη του φωτός και τα αποτελέσματά της". Πόσο θλιβερά παραμορφώθηκαν κάτω από την χριστιανική ερμηνεία – εφαρμοζόμενες στις πιο χονδροειδείς ανθρωπομορφικές αντιλήψεις – οι πιο ευγενείς και ανώτερες καθώς και οι πιο εξυψωμένες ιδέες της θεότητας της ανατολικής φιλοσοφίας!

Οι Αποκρυφιστές στην Ανατολή ονομάζουν αυτό το φως *Νταϊβιπρακρίτι*, το φως του Χριστού στην Δύση. Είναι το φως του ΛΟΓΟΥ, η άμεση αντανάκλαση του αιώνια Αδιάγνωστου στο πεδίο της συμπαντικής εκδήλωσης. Αλλά να ποια είναι η ερμηνεία που δίνουν οι σύγχρονοι Χριστιανοί από την Καμπάλα. Όπως δηλώνει ο συγγραφέας που αναφέραμε:

όρος Ελοΐμ-Ιεχωβά αναφέρεται στην πληρότητα του κόσμου γενικά με το ανώτερο περιεχόμενό του, τον Άνθρωπο. Σε μερικά αποσπάσματα από το Ζοχάρ ο αιδ. Ντο. Κασέλ, για να αποδείξει ότι η Καμπάλα παρουσιάζει το δόγμα της Τριάδας, μεταξύ άλλων λέει: «Ο Ιεχωβά είναι Ελοΐμ (Αλίμ)".........με *τρία* βήματα ο Θεός (Αλίμ) και ο Ιεχωβά έγιναν ίδιοι και, αν και· χωρισμένοι, καθένας και μαζί είναι από το ίδιο Ένα. (*Τεκτονική Επιθεώρηση*, άρθρο του Ρ. Σκίνερ, "Η Καμπάλα".)

Παρόμοια ο Βίσνου γίνεται ο Ήλιος, το ορατό σύμβολο της απρόσωπης θεότητας. Ο Βίσνου περιγράφεται σαν να "διασχίζει τις επτά περιοχές του Σύμπαντος με *τρία βήματα*". Αλλά για τους Ινδουιστές αυτή είναι *εξωτερική* αναφορά, ένα επιφανειακό δόγμα και μια αλληγορία, ενώ οι Καμπαλιστές το παρουσιάζουν σαν το εσωτερικό και τελικό νόημα. Αλλά για να προχωρήσουμε:

Τώρα όπως δείξαμε, το Φως είναι 20612 προς 6561, σαν η σωστή διατύπωση της ολοκληρωτικής αριθμητικής σχέσης της διαμέτρου ενός κύκλου προς την περιφέρεια. Ο θεός (Αλιμ, δηλαδή 31415 προς Ένα, μια τροποποιημένη μορφή του ανωτέρω) είναι ο υποβιβασμός του, έτσι ώστε να αποκτήσουμε μια σταθερή μονάδα, *Ένα*, σαν την βάση γενικά κάθε υπολογισμού και κάθε μέτρησης. Αλλά για την παραγωγή της ζωικής ζωής και για ειδική *μέτρηση χρόνου*, ή του σεληνιακού έτους, εκείνης της επιρροής που προκαλεί σύλληψη και εμβρυϊκή ανάπτυξη, οι αριθμοί του μέτρου του Ιεχωβά (το μέτρο "*άνθρωπος άρτιος Ιεχωβά*"), δηλαδή το 113 προς 355, πρέπει να εξειδικευθούν (βλέπε επίσης *Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 276). Αλλά αυτός ο τελευταίος λόγος δεν είναι παρά μια τροποποιημένη μορφή του φωτός, ή 20612 προς 6561, όπως μια *αξία πι* είναι μόνο μια διαφοροποίηση του ίδιου (δηλ. το 20612 προς 6561 είναι το 31415 προς ένα, και το 355 προς 113 είναι το 31415 προς ένα, ή Αλίμ ή θεός) και μ' αυτόν τον τρόπο αυτό μπορεί να κυλήσει μέσα στα άλλα και να παραχθεί από τα άλλα – και αυτά είναι τα τρία βήματα με τα οποία μπορεί να δειχθεί η Ενότητα και η ομοιότητα των θείων ονομάτων. Δηλαδή, τα δυο δεν είναι παρά παραλλαγές του ίδιου λόγου, δηλαδή του *πι*. Αντικειμενικός σκοπός αυτού του σχολίου είναι να δείξει την

χρησιμοποίηση της ίδιας συμβολικής μέτρησης για την Καμπάλα με κείνη των Τριών Διαθηκών της Βίβλου και του Τεκτονισμού, όπως μόλις σημειώσαμε.

Πρώτα, λοιπόν, οι Σεφιρόθ περιγράφονται σαν Φως, δηλαδή αυτές οι ίδιες είναι πράγματι μια λειτουργία της εκδήλωσης και ίδιες με την εκδήλωση του Αίν Σοφ και είναι τέτοιες από το γεγονός ότι το "*Φως*" αντιπροσωπεύει τον λόγο 20612 προς 6561, σαν μέρος των "Λέξεων", DBRIM, 41224 ή όπως η Λέξη, Dabar, 206 (=10 κύβιτα). Το "*Φως*" είναι σε τέτοιον βαθμό η βάση της Καμπάλα ως προς την εξήγηση των Σεφιρόθ, ώστε το πιο διάσημο βιβλίο της Καμπάλα ονομάζεται Ζοχάρ ή "*Φως*". Στο βιβλίο αυτό βρίσκουμε εκφράσεις τέτοιες όπως: "Το Άπειρο ήταν ολότελα άγνωστο και δεν διέχεε καθόλου φως πριν το φωτεινό σημείο εμφανιστεί βίαια". "Όταν Αυτός για πρώτη φορά πήρε την μορφή (του στέμματος ή της πρώτης Σεφιρά), έκανε να εκπορευτούν απ' αυτήν 9 λαμπρά φώτα τα οποία λάμποντας μέσα απ' αυτήν σκόρπισαν ένα λαμπερό φως προς όλες τις κατευθύνσεις". Που σημαίνει ότι αυτά τα 9 μαζί με το δικό του (που ήταν η πηγή των 9, όπως αναφέρεται και πιο πάνω), μας έκαναν 10, δηλαδή ↀ, ή ⊗, ή το ιερό Δέκα (αριθμοί ή Σεφιρόθ), ή Γιόντ και αυτοί οι αριθμοί ήταν "*το Φως*". Ακριβώς όπως στο ευαγγέλιο του Αγ. Ιωάννη, ο θεός (Αλίμ, 31415 προς ένα) ήταν εκείνο το Φως (20612 προς 6561) μέσω του οποίου (Φωτός) τα πάντα εγένοντο. (*Τεκτονική Επιθεώρηση*, άρθρο του Ρ. Σκίνερ, "Η Καμπάλα".)

Στο *Σέφερ Γιετσιρά, ή Βίβλο της Δημιουργίας,* ολόκληρη η διαδικασία της εξέλιξης δίνεται με Αριθμούς. Στις "32 Ατραπούς της Σοφίας" του ο αριθμός 3 επαναλαμβάνεται τέσσερις φορές και ο αριθμός 4 πέντε φορές. Επομένως, η Σοφία του Θεού περιέχεται στους αριθμούς (Σεφρίμ ή Σεφιρόθ), γιατί Sepher (ή S – ph – r, ή Σ – φ – ρ, όταν αφαιρεθούν τα φωνήεντα) σημαίνει "υπολογίζω". Και γι' αυτό επίσης βλέπουμε τον Πλάτωνα να δηλώνει ότι η θεότητα γεωμετρεί στην δημιουργία του Σύμπαντος.

Το καμπαλιστικό βιβλίο, το *Σεφέρ Γιετσιρά,* δηλαδή ο *Αριθμός της Δημιουργίας,* αρχίζει με μια δήλωση της κρυμμένης σοφίας του θεού (Αλίμ) στους *Σεφρίμ* (Σεφιρόθ).

Σε τριάντα και δυο ατραπούς η κρυμμένη σοφία εγκαθίδρυσε τον Γιαχ. YHVH, Τσεβαόθ, Ελοΐμ του Ισραήλ, Αλίμ της Ζωής, Ελ της Χάρης και Ευσπλαχνίας˙ εξυψωμένο, ανεβασμένο, Ένοικο του ανώτερου και Βασιλιά του Αιώνιου και το όνομα Του – Ιερό! σε τρεις Σεφρίμ, δηλαδή:

B – S'ph-r	V – S'ph-r	V – Siph-o-r
Μπ-Σ'φ-ρ	Β–Σ'φ–ρ	Β–Σιφ-ο–ρ

Το σχόλιο αυτό παρουσιάζει την "κρυμμένη σοφία" του αρχικού κειμένου με κρυμμένη σοφία, δηλαδή με την χρησιμοποίηση λέξεων οι οποίες έχουν ένα ειδικό σύνολο αριθμών και μια ειδική φρασεολογία, που θα παρουσιάσουν το αληθινό επεξηγηματικό σύστημα το οποίο βρίσκουμε να ταιριάζει με τόση ακρίβεια στην Εβραϊκή Βίβλο και στους μύθους του Ελευθεροτεκτονισμού. Για να παρουσιάσει το σχήμα του, να το ενισχύσει και να ολοκληρώσει την λεπτομερειακή του παρουσίαση σε μια γενική υπόθεση, δηλαδή την λέξη '*Σεφρίμ'* (*Σεφιρόθ*) του Αριθμού Γιετσιρά, ο συγγραφέας εξηγεί τον χωρισμό της λέξης στις τρεις υποδεέστερες, που είναι ένα παιχνίδι πάνω στην κοινή λέξη *S-ph-r* [*σ-φ-ρ*], ή αριθμός.

πρίγκηπας αλ-Καζάρι (στο βιβλίο *Κιτάμπ αλ-Καζάρι*, του Πεουντά μπεν Σαμουέλ Χα-Λεβί, μεταφρασμένο από το δρ. Ντέιβιντ Κάσσελ), λέει στον Ραμπί: "θα ήθελα τώρα να μου μεταδώσεις μερικές από τις πιο κύριες ή βασικές αρχές της Φυσικής Φιλοσοφίας οι οποίες, όπως είπες, διαμορφώθηκαν από εκείνους (τους αρχαίους σοφούς) σε παλιότερες εποχές." Και σ' αυτό ο Ραμπί απαντάει: "Σ' αυτές τις αρχές ανήκει ο Αριθμός της Δημιουργίας του φυλετικού πατέρα μας Αβραάμ" (δηλαδή Αβράμ και Αβραάμ, ή αριθμοί 41224 και 41252). Έπειτα λέει ότι αυτό το βιβλίο αριθμός αναφέρεται στην διδασκαλία της "*Αλίμ*-ότητας και *Εν*-ότητας μέσω του (DBRIM)", δηλαδή των αριθμών της λέξης "Λέξεις". Δηλαδή διδάσκει την χρησιμοποίηση του λόγου 31415 προς Ένα, μέσω του 41224, το οποίο στην περιγραφή της Κιβωτού της Διαθήκης διαιρέθηκε σε δυο μέρη από τους *δυο* πέτρινους πίνακες πάνω στους οποίους αυτοί οι DBRIM ή 41224 γράφηκαν ή χαράχτηκαν, ή 20612 Χ 2. Στην συνέχεια σχολιάζει αυτές τις τρεις βοηθητικά χρησιμοποιούμενες λέξεις και ασχολείται με μια απ' αυτές για να κάνει το σχόλιο "και ο *Αλίμ* (31415 προς Ένα) είπε, γενηθήτω *Φως* (20612 προς 6561)".

Οι λέξεις που δίνονται στο κείμενο είναι: **דפם דפם דופים**

και ο Ραμπί σχολιάζοντάς τις λέει: «Διδάσκει την *Αλίμ*-ότητα (31415) και την *Εν*-ότητα (η διάμετρος προς τον Αλίμ) μέσω Λέξεων (DBRIM = 41224) με τις οποίες από την μια μεριά υπάρχει άπειρη έκφραση στις ετερογενείς δημιουργίες και από την άλλη μια τελική αρμονική τάση για *Εν*-ότητα", (η οποία, όπως γνωρίζουν όλοι είναι η μαθηματική λειτουργία ή *πι* των σχολίων, που μετράει, ζυγίζει και αριθμεί τα άστρα του ουρανού και ωστόσο τα διαλύει μέσα στην τελική ενότητα του Σύμπαντος) – "μέσω Λέξεων. Η τελική συμφωνία τους τελειοποιείται σε κείνη την *Εν*-ότητα που τα διατάζει και που συνίσταται στα ספד ספד מיפדו

[*Βιβλίο αλ-Καζάρι*], δηλαδή ο Ραμπί στο πρώτο του σχόλιο αφήνει το *γιόντ* ή ' έξω από μια από τις λέξεις, ενώ μετά το επαναφέρει. Αν πάρουμε τις αξίες αυτών των δευτερευουσών λέξεων, βλέπουμε ότι είναι 340, 340 και 346 – όλες μαζί κάνουν 1026 και η διαίρεση της γενικής λέξης σ' αυτές έγινε για να παραχθούν αυτοί οι αριθμοί, οι οποίοι μέσω της Τ'μούρα μπορούν να αλλαχθούν με διάφορους τρόπους για διάφορους σκοπούς. (Άρθρο στην *Τεκτονική Επιθεώρηση*, σελ. 268-269.)

Συμβουλεύουμε τον αναγνώστη να ανατρέξει στην Στάντζα IV του πρώτου τόμου, στον σλόκα 3 και στο Σχόλιο για να δει ότι οι αριθμοί 3, 4, (7), και το τρεις φορές επτά, ή 1065, ο αριθμός του Ιεχωβά, είναι ο αριθμός των 21 Πρατζαπάτι που αναφέρονται στο *Μαχαμπαράτα*, ή οι τρεις *Σεφρίμ* (λέξεις με ψηφία ή αριθμούς). Και αυτή η σύγκριση ανάμεσα στις Δημιουργικές Δυνάμεις της αρχαϊκής φιλοσοφίας και στον ανθρωπομορφικό Δημιουργό του εξωτερικού Ιουδαϊσμού (αφού ο εσωτερισμός του δείχνει την ταύτισή του με την Μυστική Δοξασία), θα οδηγήσει τον σπουδαστή να αντιληφθεί και να ανακαλύψει ότι στην πραγματικότητα ο Ιεχωβά δεν είναι παρά ένας σεληνιακός και "γενετικός" θεός (βλέπε Τομ. Ι, Μέρος ΙΙ, "*Deus Lunus*"). Είναι ένα γεγονός καλά γνωστό σε κάθε ευσυνείδητο σπουδαστή της Καμπάλα ότι, όσο πιο βαθιά εισχωρεί σ' αυτήν, τόσο περισσότερο πείθεται πως, αν η Καμπάλα – ή ό,τι απέμεινε απ' αυτήν – δεν διαβαστεί κάτω από το φως της ανατολικής εσωτερικής φιλοσοφίας, τότε η μελέτη της θα οδηγήσει μόνο στην ανακάλυψη ότι πάνω στις γραμμές που χαράχτηκαν από τον εξωτερικό ιουδαϊσμό και τον χριστιανισμό ο μονοθεϊσμός και των δυο δεν είναι τίποτε ανώτερο από την αρχαία Αστρολατρεία που τώρα επαληθεύεται από την σύγχρονη Αστρονομία. Οι καμπαλιστές δεν σταματούν να επαναλαμβάνουν πως η *πρωταρχική διάνοια* δεν μπορεί ποτέ να κατανοηθεί. Δεν μπορεί να γίνει αντιληπτή, ούτε να εντοπιστεί, επομένως πρέπει να παραμείνει ανώνυμη και αρνητική. Γι' αυτό και το Αίν-Σοφ – το "ΑΔΙΑΓΝΩΣΤΟ" και το "ΑΡΡΗΤΟ" – το οποίο, αφού δεν μπορεί να εκδηλωθεί το ίδιο, θεωρήθηκε ότι εκπορεύει εκδηλωμένες Δυνάμεις. Επομένως η ανθρώπινη διάνοια *πρέπει και μπορεί να ασχοληθεί μόνο με τις εκπορεύσεις του*. Η χριστιανική θεολογία έχοντας απορρίψει το δόγμα των εκπορεύσεων και αντικαθιστώντας τες με άμεσες, συνειδητές δημιουργίες από το τίποτε των αγγέλων και των υπόλοιπων, βρίσκεται τώρα απελπιστικά ναυαγισμένη ανάμεσα στον υπερνατουραλισμό, ή θαύμα, και στον υλισμό. Ένας *εξω*-κοσμικός Θεός είναι μοιραίος για την φιλοσοφία˙ μια *ενδο*-κοσμική θεότητα – δηλαδή Πνεύμα και ύλη αδιαχώριστα μεταξύ τους – είναι μια φιλοσοφική αναγκαιότητα. Χωρίστε τα και αυτό που θα μείνει θα είναι μια χονδροειδής δεισιδαιμονία κάτω από την μάσκα της ευαισθησίας. Αλλά γιατί να "γεωμετρεί", όπως λέει ο Πλάτωνας, γιατί να παρουσιάζει αυτές τις εκπορεύσεις κάτω από την μορφή ενός τεράστιου αριθμητικού πίνακα; Το ερώτημα απαντάται από τον συγγραφέα που μόλις αναφέραμε, ο οποίος λέει:

.......Η νοητική αντίληψη για να γίνει φυσική αντίληψη πρέπει να έχει την κοσμική αρχή του Φωτός: και έτσι ο νοητικός μας κύκλος πρέπει να γίνει ορατός μέσω του φωτός, ή για την πλήρη του εκδήλωση ο κύκλος πρέπει να είναι φυσικής ορατότητας, ή το ίδιο το Φως.

Τέτοιες αντιλήψεις, διατυπωμένες μ' αυτό τον τρόπο, έγιναν το θεμέλιο της φιλοσοφίας της θεότητας που εκδηλώνεται στο σύμπαν. (Άρθρο στην *Τεκτονική Επιθεώρηση*, σελ. 258.)

Αυτά είναι φιλοσοφία. Αλλά πρόκειται για κάτι άλλο όταν στο *Βιβλίο αλ-Καζάρι* βλέπουμε τον Ραμπί να λέει ότι:

Κάτω από το S'ph-r [σ' φ-ρ] πρέπει να κατανοηθεί ο *υπολογισμός* και η *ζύγιση* των δημιουργημένων σωμάτων. Γιατί ο *υπολογισμός*, μέσω του οποίου ένα σώμα πρέπει να κατασκευαστεί με αρμονία ή συμμετρία – μέσω της οποίας πρέπει να τοποθετηθεί σωστά στην

κατασκευή και να γίνει αντίστοιχο με το αντικείμενο των σχεδίων – αποτελείται τουλάχιστον από *αριθμό, έκταση, μάζα, βάρος*. Η εναρμονισμένη σχέση των κινήσεων, η αρμονία της μουσικής, πρέπει να συνίσταται ολοκληρωτικά από τον *αριθμό*, δηλαδή S'ph-r......Με το Sippor (S'phor) πρέπει να κατανοούμε τα λόγια του Αλίμ (206 - 1 του 31415 προς ένα), όπου ενώνεται ή προσαρμόζεται το σχέδιο στο πλαίσιο ή μορφή κατασκευής· για παράδειγμα, ειπώθηκε "Γενηθήτω Φως". Το έργο έγινε καθώς ειπώθηκαν οι λέξεις, δηλαδή καθώς παρουσιάστηκαν οι αριθμοί του έργου.....(Άρθρο στην *Τεκτονική Επιθεώρηση*, σελ. 270.)

Αυτή είναι *υλοποίηση του Πνευματικού* χωρίς ενδοιασμό. Αλλά η Καμπάλα δεν ήταν πάντα τόσο καλά προσαρμοσμένη σε ανθρωπο-μονοθεϊστικές αντιλήψεις. Συγκρίνατε αυτά με οποιαδήποτε από τις έξι σχολές της Ινδίας. Για παράδειγμα, στην Φιλοσοφία του Καπιλά Σάνκια, αν ο Πούρουσα, αλληγορικά μιλώντας, δεν ανέβει στους ώμους της Πρακρίτι, αυτή μεν παραμένει άλογη, ενώ ο πρώτος χωρίς αυτήν παραμένει ανενεργός. Επομένως, η Φύση (στον άνθρωπο) πρέπει να γίνει ένα μίγμα Πνεύματος και Ύλης, πριν μπορέσει να γίνει αυτό που είναι. Και το Πνεύμα το κρυμμένο στην Ύλη πρέπει να αφυπνιστεί βαθμιαία σε ζωή και συνείδηση. Η Μονάδα πρέπει να περάσει από την ορυκτή, φυτική και ζωική μορφή της, πριν το Φως του Λόγου αφυπνιστεί στον ζωώδη άνθρωπο. Επομένως, μέχρι τότε αυτός ο τελευταίος δεν μπορεί να αναφέρεται σαν "ΑΝΘΡΩΠΟΣ", αλλά πρέπει να θεωρείται σαν μια Μονάδα φυλακισμένη σε συνεχώς μεταβαλλόμενες μορφές. Στις φιλοσοφίες της Ανατολής, ακόμα και στα εξωτερικά τους κείμενα, αναγνωρίζεται η εξέλιξη και όχι η δημιουργία μέσω ΛΕΞΕΩΝ. *Ex oriente lux* [*Εξ Ανατολών το φως*]. Παρά την άρνηση του καθηγητή Μαξ Μύλλερ, ακόμα και το όνομα του πρώτου ανθρώπου στην Μωυσαϊκή Βίβλο έλκει την προέλευση του από την Ινδία. Οι Ιουδαίοι πήραν τον Αδάμ τους από την Χαλδαία και «Αδάμ-Αντάμι» είναι μια σύνθετη λέξη και επομένως ένα πολλαπλό σύμβολο και αποδεικνύει τις απόκρυφες δοξασίες.

Σκοπός μας δεν είναι οι φιλολογικές πραγματείες. Αλλά πρέπει να θυμήσουμε στον αναγνώστη ότι οι λέξεις *Ad* [Αντ] και *Adi* [Άντι] σημαίνουν στα Σανσκριτικά "ο πρώτος"· στα Αραμαϊκά "Ένας" (*Ad-ad*, "ο μοναδικός")· στα Ασσυριακά, "πατέρας" απ' όπου προέρχεται και το *Ak-Ad* (Ακ-Αντ] ή "πατέρας-δημιουργός". [32] Και αν τα παραπάνω είναι σωστά, τότε είναι μάλλον δύσκολο να περιορίσουμε τον Αδάμ μόνο στην Μωυσαϊκή Βίβλο και να δούμε σ' αυτόν απλώς ένα ιουδαϊκό όνομα. (Βλέπε Μέρος ΙΙ, Τμήμα XVI «Αδάμ-Αντάμι».)

Υπάρχει πολύ συχνά σύγχυση αναφορικά με τις ιδιότητες και τις γενεαλογίες των θεών στις θεογονίες τους – το Άλφα και το Ωμέγα των αρχείων αυτής της συμβολικής επιστήμης – όπως δόθηκαν στον κόσμο από ημι-μυημένους συγγραφείς, μπραχμανικούς και βιβλικούς. Ωστόσο τέτοια σύγχυση δεν μπορεί να υπήρχε στα πρώτα έθνη, στους απογόνους και μαθητές των θείων δασκάλων: γιατί τόσο οι ιδιότητες όσο και οι γενεαλογίες συνδέονταν αδιαχώριστα με κοσμογονικά σύμβολα, ενώ οι "θεοί" ήταν η ζωή και η εμψυχώνουσα "ψυχική αρχή" των διαφόρων περιοχών του Σύμπαντος. Σε κανένα μέρος και από κανέναν λαό δεν επιτρεπόταν η θεώρηση να επεκταθεί πέρα απ' αυτούς τους *εκδηλωμένους* θεούς. Σε κάθε έθνος η απεριόριστη και άπειρη ΜΟΝΑΔΑ παρέμενε ένα παρθένο απαγορευμένο έδαφος, απάτητο από την ανθρώπινη σκέψη και ανέγγιχτο από άσκοπη εικασία. Η μόνη αναφορά που γινόταν σ' αυτήν ήταν η σύντομη ιδέα της διαστολικής και συστολικής της ιδιότητας, της περιοδικής διαστολής ή επέκτασης και της συστολής. Στο Σύμπαν με όλες τις αμέτρητες μυριάδες συστημάτων και κόσμων που εξαφανίζονται και επανεμφανίζονται αιώνια, οι ανθρωπομορφοποιημένες δυνάμεις ή θεοί, οι Ψυχές τους, έπρεπε και αυτοί να εξαφανίζονται μαζί με το σώμα τους: "Η πνοή επιστρέφει στο αιώνιο στήθος που την εκπνέει και την εισπνέει", λέει η δική μας Κατήχηση.

Η επονομασία *Ak-Ad* (ή Ακκάδιοι) είναι της ίδιας τάξης όπως το *Ad-m, Ha-vah* (Εύα), *Aed-en* (Εδέμ), όπου το Ak-ad σημαίνει "Γιος του Αντ" (όπως οι γιοι του Αντ στην αρχαία Αραβία). Ο *Ad-ad,* ο "Μοναδικός" και ο Πρώτος, ήταν ο *Ad-on* (Αντ-ον), ή "Κύριος" της Συρίας και σύζυγος της *Adar-gat* ή Αστάρτης, της Σύριας θεάς. Και η *Gan-Aeden* (Εδέμ) ή *Gan-dunias* ήταν η Βαβυλώνα και η Μεσοποταμία. Στα Ασσυριακά *Ακ* σήμαινε Δημιουργός, όπου το γράμμα *Κ* προφερόταν *ΚΗ* (*ΑΗ*) λαρυγγικά. Σύμφωνα με τον μυστικισμό του Σβέντενμποργκ ο Αδάμ δεν ήταν άνθρωπος αλλά μια εκκλησία (;) πρωταρχικού φωτός. Στους *Βέντα* Ad-iti (Άντιτι) είναι το πρωταρχικό φως, το Ακασά του φαινομενικού κόσμου.

"*ιδεατή φύση*", ο αφηρημένος Χώρος μέσα στον οποίο το καθετί στο Σύμπαν γεννιέται μυστηριωδώς και αοράτως, είναι η ίδια θηλυκή όψη της προδημιουργικής δύναμης στην Φύση, τόσο στην βεντική όσο και σε κάθε άλλη Κοσμογονία. Η Άντιτι είναι η Σεφιρά και η Σοφία-Αχαμώθ των Γνωστικών και η Ίσιδα, η παρθένα Μητέρα του 'Ωρου. Σε κάθε Κοσμογονία, πίσω και πάνω από την *δημιουργική* θεότητα, υπάρχει μια ανώτερη θεότητα, ένας σχεδιαστής, ένας Αρχιτέκτονας, του οποίου ο Δημιουργός δεν είναι παρά ο εκτελεστικός πράκτορας. Και ακόμα ψηλότερα, πάνω και *γύρω, μέσα και έξω* υπάρχει το ΑΔΙΑΓΝΩΣΤΟ και το άγνωστο, η Πηγή και η Αιτία όλων αυτών των Εκπορεύσεων......

Έτσι γίνεται εύκολο να εξηγήσουμε για ποιον λόγο οι λέξεις "*Adam-Adami*" βρίσκονται στην χαλδαϊκή γραφή, η οποία είναι ασφαλώς αρχαιότερη από τα Μωυσαϊκά Βιβλία. Στα Ασσυριακά *Ad* σημαίνει πατέρας και στα Αραμαϊκά *Ad* σημαίνει "ένας" και *Ad-ad*, ο "μοναδικός", ενώ το *Ak* στα Ασσυριακά σημαίνει "δημιουργός". Έτσι η λέξη *Ad-am-ak-ad-mon* έγινε *Adam-Kadmon* [*Αδάμ-Κάδμος*] στην Καμπάλα (*Ζοχάρ*), σημαίνοντας πράγματι ο "Ένας (Γιος) του θείου Πατέρα, ή ο δημιουργός", γιατί οι λέξεις "*am*" και "*om*" κάποτε, σχεδόν σε κάθε γλώσσα, σήμαιναν *θείος* ή *θεότητα*. Έτσι οι λέξεις Adam-Kadmon και Adam-Adami έφτασαν να σημαίνουν: "Η πρώτη εκπόρευση του Πατέρα-Μητέρα ή θείας φύσης" και στην κυριολεξία "το πρώτο θείο ον". Και είναι εύκολο να καταλάβουμε ότι η *Ad-argat* (ή Αστάρτη, η συριακή θεά, η σύζυγος του *Ad-on*, του κύριου θεού της Συρίας, ή του Ιουδαίου Αντονάι), καθώς και η Venus [Αφροδίτη], η Ίσιδα, η Ιστάρ, η Μυλίττα, η Εύα κ.τ.λ., κ.τ.λ. είναι ταυτόσημες με την Άντιτι και Βατς των Ινδών. Είναι όλες τους "Μητέρες κάθε ζωής" και "των θεών". Από την άλλη μεριά – κοσμικά και αστρονομικά – όλοι οι αρσενικοί θεοί έγιναν στην αρχή "ηλιακοί θεοί" και έπειτα, θεολογικά, "Ήλιοι της Δικαιοσύνης" και Λόγοι, που όλοι συμβολίζονταν από τον Ήλιο.[33] Είναι όλοι *Πρωτόγονοι* (πρωτογεννημένοι) και *Μικροπρόσωποι*. Για τους Ιουδαίους, ο Αδάμ-Κάδμος ήταν ίδιος με τον Αταμάζ, Ταμάζ, ή τον Άδωνη των Ελλήνων, "τον Έναν *με τον, και του*, πατέρα του", όπου κατά την διάρκεια των μετέπειτα Φυλών, ο "Πατέρας" γίνεται *Ήλιος* σαν Απόλλων *Κάρνειος*,[34] για παράδειγμα, που ήταν "Ηλιογεννημένος". Ο Όσιρης, ο Ορμάζντ κ.ά. ακολουθούνταν και τελικά μεταμορφώνονταν αργότερα σε ακόμα πιο γήινους τύπους: όπως ο Προμηθέας, που σταυρώθηκε στο Όρος Καύκασος, ο Ηρακλής και πολλοί άλλοι ηλιακοί θεοί και ήρωες, μέχρις ότου έφτασαν όλοι τους να μην έχουν καλύτερη σημασία από φαλλικά σύμβολα.

Στο *Ζοχάρ* αναφέρεται, "ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από τις Σεφιρόθ (επίσης Ελοΐμ-Γιαβέχ) και αυτές γέννησαν με κοινή δύναμη τον γήινο Αδάμ". Γι' αυτό στην Γένεση οι Ελοΐμ λένε: "Δειτε, ο Άνθρωπος έγινε σαν ένας από εμάς." Αλλά στην ινδουιστική Κοσμογονία ή "Δημιουργία", ο Μπράχμα-Πρατζαπάτι δημιουργεί τον Βιράτζ και τους Ρίσι, πνευματικά. Επομένως, αυτοί ονομάζονται ξεχωριστά "οι Γεννημένοι από τον Νου Γιοι του Μπράχμα" και αυτός ο ιδιαίτερος τρόπος γέννησης απέκλειε κάθε ιδέα φαλλισμού, τουλάχιστον στα πρώτα ανθρώπινα έθνη. Το παράδειγμα αυτό απεικονίζει πολύ καλά την αντίστοιχη πνευματικότητα των δυο εθνών.

Ο Αδάμ-Ιεχωβά, ο Μπράχμα και ο Άρης είναι, κατά μια έννοια, ταυτόσημοι. Είναι όλοι τους σύμβολα πρωταρχικών ή αρχέγονων *γενεσιουργών δυνάμεων* για τον σκοπό της ανθρώπινης γέννησης. Ο Αδάμ είναι κόκκινος, το ίδιο και ο Μπράχμα-Βιράτζ και ο Άρης, θεός και πλανήτης. Το νερό είναι το αίμα της Γης, επομένως όλα αυτά τα ονόματα συνδέονται με την Γη και το Νερό. "Χρειάζεται γη και ύδωρ για να δημιουργηθεί μια *ανθρώπινη* ψυχή", λέει ο Μωυσής. Ο Άρης (κατά μια έννοια) ταυτίζεται με τον Καρτικέγια, τον θεό του Πολέμου, θεό που γεννιέται από τον Ιδρώτα του Σίβα, τον Σιβά-Γκαρμάτζα και την Γη, Στο *Μαχαμπαράτα* εμφανίζεται να γεννιέται χωρίς την μεσολάβηση γυναίκας. Και αυτός ονομάζεται επίσης "Λοχίτα", ο κόκκινος, όπως ο Αδάμ και οι άλλοι "πρώτοι άνθρωποι". Επομένως, ο συγγραφέας του έργου *Η Πηγή των Μέτρων* (σελ. 186) έχει απόλυτο δίκαιο όταν θεωρεί ότι ο Άρης (και όλοι οι άλλοι θεοί με παρόμοιες ιδιότητες), "όντας ο θεός του πολέμου και της αιματοχυσίας, δεν ήταν παρά μια δευτερεύουσα ιδέα πηγάζουσα από την πρωταρχική ιδέα της απώλειας αίματος κατά την *σύλληψη* την πρώτη φορά". Έτσι ο Ιεχωβά έγινε αργότερα ένας πολεμικός θεός, "Κύριος των Στρατιών" και αυτός που διατάζει πόλεμο. Είναι ο επιθετικός Ζοντ ή μέσω μετάθεσης, Κάιν, ο οποίος έσφαξε τον (θηλυκό) "αδελφό" του, που "το αίμα του φωνάζει από το έδαφος", ενώ η Γη άνοιξε το *στόμα* της για να δεχτεί το αίμα. Γένεση, Δ', 10-11.

Ο Απόλλων *Κάρνειος* [ελληνικά στο κείμενο], είναι ασφαλώς ένας ελληνικός μετασχηματισμός του Ινδού Κρίσνα *Κιράνα*. Αυτός ο τελευταίος όρος σημαίνει μια ακτίνα ή δέσμη φωτός και *Κάρνειος*, που για τους Κέλτες και τους Έλληνες ήταν ένας τίτλος του Απόλλωνα, σήμαινε "Ηλιογεννημένος".

*   *   *

ΕΙΠΕ Ο "ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΟ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΠΡΟΣΩΠΟ": "ΘΑ ΣΟΥ ΣΤΕΙΛΩ ΕΝΑ ΠΥΡ ΟΤΑΝ ΑΡΧΙΣΕΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΣΟΥ. ΥΨΩΣΕ ΤΗΝ ΦΩΝΗ ΣΟΥ ΣΕ ΑΛΛΟΥΣ ΛΟΚΑ. ΖΗΤΗΣΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΟΥ, ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΟΥ ΛΩΤΟΥ (*Κουμούντα-Πάτι*) (α) ΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΤΟΥ.......Ο ΛΑΟΣ ΣΟΥ ΘΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (*Πιτρί-πάτι*). ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΟΥ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΘΝΗΤΟΙ. ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ (*Μπούντα, Ερμή*), ΟΧΙ ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥ ΣΟΜΑ (*της Σελήνης*) ΕΙΝΑΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ (β). ΠΑΨΕ ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ. ΤΑ ΕΠΤΑ ΣΟΥ ΔΕΡΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΑ ΠΑΝΩ ΣΟΥ......ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΕΤΟΙΜΗ. ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟΙ". (γ).

Κουμούντα-Πάτι είναι η Σελήνη, ο γονέας της Γης, στην περιοχή του Σόμα-λοκά. Αν και οι Πιτρί (Πιτάρα ή "Πατέρες") είναι γιοι των θεών ή σε άλλα σημεία γιοι του Μπράχμα ή ακόμα και Ρίσι, ωστόσο είναι γενικά γνωστοί σαν "σεληνιακοί" πρόγονοι.

(β) Πιτρί-πάτι είναι ο κύριος ή βασιλιάς των Πιτρί, ο Γιάμα, ο θεός του θανάτου και ο Κριτής των θνητών. Οι άνθρωποι του Μπούντα (Ερμή) είναι, μεταφορικά, *αθάνατοι* μέσω της Σοφίας τους. Αυτή είναι η κοινή πίστη εκείνων που θεωρούν ότι κάθε αστέρι ή πλανήτης κατοικείται. (Και υπάρχουν άνθρωποι της επιστήμης – ο Κ. Φλαμαριόν μεταξύ άλλων – που πιστεύουν απόλυτα σ' αυτό, βασιζόμενοι τόσο σε λογικά όσο και σε αστρονομικά στοιχεία.) Αφού Σελήνη είναι ένα σώμα κατώτερο, ακόμα και από την Γη, για να μην αναφέρουμε τους άλλους πλανήτες, επομένως οι γήινοι άνθρωποι που δημιουργήθηκαν από τους γιους της – τους σεληνιακούς ανθρώπους ή "προγόνους" – από το δικό της κέλυφος ή σώμα, δεν μπορεί να είναι αθάνατοι.

Δεν μπορούν να ελπίζουν ότι θα γίνουν πραγματικοί, αυτοσυνείδητοι και νοήμονες άνθρωποι, παρά μόνο αν τελειοποιηθούν, κατά κάποιον τρόπο, από άλλους δημιουργούς. Έτσι στον πουρανικό μύθο, ο γιος της Σελήνης (Σόμα) είναι ο Μπούντα (Ερμής), ο "νοήμων" και ο Σοφός, γιατί είναι απόγονος του Σόμα, του "κυβερνήτη" της ορατής Σελήνης, και όχι του Ίντου, της φυσικής Σελήνης. Επομένως, ο Ερμής είναι ο μεγαλύτερος αδελφός της Γης, μεταφορικά – ο ετεροθαλής αδελφός της, θα λέγαμε, ο απόγονος του Πνεύματος – ενώ αυτή (η Γη) είναι απόγονος του σώματος. Αυτές οι αλληγορίες έχουν ένα βαθύτερο και πιο επιστημονικό νόημα (αστρονομικά και γεωλογικά) απ' ό,τι είναι πρόθυμοι να παραδεχτούν οι σύγχρονοι φυσικοί μας. Ολόκληρος ο κύκλος του πρώτου "Πολέμου στον Ουρανό", Ταρακαμάγια, είναι γεμάτος τόσο από φιλοσοφικές όσο και από κοσμογονικές και αστρονομικές αλήθειες. Μπορεί κανείς να βρει εκεί τις βιογραφίες όλων των πλανητών από την ιστορία των θεών και των κυβερνητών τους. Ο Ουσάνας (Σουκρά ή Αφροδίτη), ο επιστήθιος φίλος του Σόμα και εχθρός του Μπριχασπάτι (Δία), του δασκάλου των θεών, του οποίου η σύζυγος Τάρα (ή Ταράκα) απήχθη από την Σελήνη, Σόμα – "απ' την οποία γέννησε τον Μπούντα" – πήρε επίσης ενεργό μέρος σ' αυτόν τον πόλεμο ενάντια στους "θεούς" και από τότε υποβιβάστηκε σε μια δαιμονική (ασουρική) θεότητα και τέτοια παραμένει μέχρι σήμερα.[35]

Ο Ουσάνας-Σουκρά ή Αφροδίτη είναι, φυσικά, ο δικός μας "Λούσιφερ" [Εωσφόρος], το αστέρι της αυγής. Η ιδέα που εκφράζει αυτή η αλληγορία με τις πολλαπλές σημασίες της είναι πράγματι μεγαλοφυής. Έτσι, ο Μπριχασπάτι (ο πλανήτης Δίας) ή Μπραχμανασπάτι, στον *Ριγκ Βέντα*, είναι μια θεότητα που θεωρείται το σύμβολο και το πρότυπο της εξωτερικής ή τυπικής λατρείας. Είναι ιερέας-θυσιαστής, ικέτης και το μέσο με το οποίο οι προσευχές των θνητών φτάνουν στους θεούς. Είναι ο Πουροχίτα (οικογενειακός ιερέας ή εφημέριος των ανακτόρων) του ινδουιστικού Ολύμπου και ο πνευματικός Γκουρού των θεών. Ο Σόμα είναι ο μυστηριακός θεός και προΐσταται της μυστικής και απόκρυφης φύσης στον άνθρωπο και στο Σύμπαν. Η Τάρα, η σύζυγος του ιερέα, που συμβολίζει τον λάτρη, προτιμάει τις εσωτερικές αλήθειες από το απλό τους κέλυφος, τον εξωτερικισμό – γι' αυτό εμφανίζεται να την απαγάγει ο Σόμα. Ο Σόμα, λοιπόν, είναι ο ιερός χυμός αυτού του ονόματος, που χαρίζει μυστικιστικά οράματα και εκστατικές αποκαλύψεις και το αποτέλεσμα της ένωσης τους είναι ο Μπούντα (Σοφία), Mercury, Ερμής κ.τ.λ., με λίγα λόγια η επιστήμη εκείνη η οποία χαρακτηρίζεται, μέχρι σήμερα, από τους Μπριχασπάτι της θεολογίας σαν διαβολική και σατανική. Δεν είναι επομένως παράξενο το γεγονός ότι, διευρύνοντας τον κύκλο αυτής της αλληγορίας, βρίσκουμε τους χριστιανούς θεολόγους να ασπάζονται την διαμάχη των ινδουιστικών θεών και να θεωρούν τον Ουσάνας (Λούσιφερ) – ο οποίος βοήθησε τον Σόμα ενάντια σε εκείνη την αρχαία προσωποποίηση της τελετουργικής λατρείας (τον Μπραχμανασπάτι, τον κύριο των μπραχμάνων, που τώρα έγινε "Δίας-Ιεχωβά") – σαν τον ΣΑΤΑΝΑ, τον "εχθρό του θεού"!

Εδώ η λέξη "άνθρωποι" αναφέρεται στους ουράνιους ανθρώπους, ή σ' αυτούς που στην Ινδία ονομάζονται ΠΙΤΑΡΑ ή Πιτρί, οι Πατέρες, οι προγεννήτορες των ανθρώπων. Αυτό δεν απομακρύνει καθόλου, εν όψει των σύγχρονων υποθέσεων, την φαινομενική δυσκολία της διδασκαλίας που δείχνει αυτούς τους προγεννήτορες ή προγόνους να δημιουργούν τους πρώτους Αδάμ από το δικό τους πλευρό, σαν αστρικές σκιές. Και παρά το γεγονός ότι αποτελεί μια βελτίωση από το πλευρό του Αδάμ, ωστόσο θα εμφανιστούν και πάλι γεωλογικές και κλιματικές δυσκολίες. Αυτή, όμως, είναι η διδασκαλία του Αποκρυφισμού.

Σε κάθε φυλή ο οργανισμός του ανθρώπου προσαρμόστηκε στο περιβάλλον του. Η πρώτη Ριζική Φυλή ήταν τόσο αιθερική, όσο η δική μας είναι υλική. Οι απόγονοι των επτά Δημιουργών, που ανέπτυξαν τους επτά αρχέγονους Αδάμ,[36] ασφαλώς δεν χρειάζονταν εξαγνισμένα αέρια για να αναπνέουν και να ζουν (βλέπε Μέρος III αυτού του τόμου). Επομένως, όσο έντονα και αν οι οπαδοί της σύγχρονης επιστήμης επιμένουν στο απίθανο αυτής της διδασκαλίας, ο Αποκρυφιστής ισχυρίζεται ότι το γεγονός συνέβη όπως αναφέρθηκε πριν χιλιάδες χρόνια, πριν ακόμα και από την εξέλιξη του Λεμούριου, του πρώτου φυσικού ανθρώπου, η οποία έλαβε χώρα πριν από 18.000.000 χρόνια.[37]

Η πρωταρχική εξέλιξη περιγράφεται με Σχόλια σε ένα από τα ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΝΤΖΙΑΝ με τον εξής τρόπο:

Το Αρχαϊκό Κείμενο διδάσκει ότι στην αρχή κάθε νέου Κάλπα, ή Γύρου, η Γη ξαναγεννιέται· "όπως ο ανθρώπινος *Τζιβά* (μονάδα), όταν περνάει σε μια νέα μήτρα ξανακαλύπτεται με ένα καινούριο σώμα, το ίδιο και ο *Τζιβά* της Γης, με κάθε γύρο παίρνει ένα πιο τέλειο και στερεό κάλυμμα, αφού ξαναπροβάλλει για άλλη μια φορά από την μήτρα του χώρου στην αντικειμενικότητα". (*Σχόλιο*). Φυσικά αυτή η διαδικασία ακολουθείται από τις ωδίνες της νέας γέννησης ή γεωλογικές αναστατώσεις.

Έτσι, η μόνη αναφορά σ' αυτό περιέχεται στον στίχο του Βιβλίου των Ντζιάν που έχουμε μπροστά μας, όπου λέει:

***

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΜΕΓΑΛΕΣ ΩΔΙΝΕΣ ΑΥΤΗ [*η Γη*] ΑΠΕΡΡΙΨΕ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΦΟΡΕΣΕ ΤΑ ΕΠΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΔΕΡΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΑΘΗΚΕ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΗΣ (α).

Αυτό αναφέρεται στην ανάπτυξη της Γης, ενώ στην Στάντζα που αναφέρεται στον Πρώτο Γύρο λέγεται (όπως δόθηκε στο Σχόλιο):

"Όταν η αναλλοίωτη (αβικάρα) αμετάβλητη φύση (Ουσία, σανταϊκαρούπα) αφυπνίστηκε και μεταβλήθηκε (διαφοροποιήθηκε) σε μια (καταστάση) αιτιότητας (βιάκτα), από αόρατη έγινε ορατή. Το μικρότερο των μικρών (το πιο ατομικό των ατόμων, ή ανιγιάμσαμ ανιγιάσαμ) έγινε ένα και πολλά (εκανεκαρούπα) και παράγοντας το Σύμπαν, παρήγαγε επίσης τον Τέταρτο Λοκά (την Γη μας) στην γιρλάντα των επτά λωτών. Τότε ο Άτσιουτα έγινε Τσιούτα".[38]

Λέγεται ότι η Γη απορρίπτει τα τρία παλιά της δέρματα, γιατί αυτό αναφέρεται στους τρεις προηγούμενους Γύρους μέσα από τους οποίους έχει ήδη περάσει, ενώ ο τωρινός είναι ο τέταρτος από τους επτά Γύρους. Στην αρχή κάθε καινούργιου ΓΥΡΟΥ, μετά από μια περίοδο "συσκότισης",

---

Όπως δείξαμε σε άλλο σημείο, μόνο ο "Ουράνιος Άνθρωπος", Αδάμ -Κάδμος, του πρώτου κεφαλαίου της Γένεσης, είναι αυτός που κατασκευάστηκε "κατ' εικόνα και ομοίωση του θεού". Ο Αδάμ του δεύτερου κεφαλαίου, δεν αναφέρεται να έγινε σύμφωνα με την εικόνα ή την θεία ομοίωση, πριν φάει τον απαγορευμένο καρπό. Ο πρώτος Αδάμ είναι το Πλήθος των Σεφιρόθ, ο δεύτερος Αδάμ είναι η Χωρίς Νου πρώτη ανθρώπινη Ριζική Φυλή, ενώ ο τρίτος Αδάμ είναι η φυλή που χωρίστηκε, των οποίων τα μάτια ανοίχτηκαν.

Για μια ανάλυση των επιστημονικών αντιρρήσεων προς τις απόψεις και τα νούμερα που αναφέρονται εδώ, παραπέμπουμε τον αναγνώστη στην Προσθήκη, η οποία αποτελεί το Τρίτο Μέρος αυτού του τόμου.

Άτσιουτα είναι ένας σχεδόν αμετάφραστος όρος. Σημαίνει εκείνο που δεν υπόκειται σε πτώση ή αλλαγή προς το χειρότερο: Ο *Μη Πίπτων*, και είναι το αντίθετο του *Τσιούτα*, του "*Πεσμένου*". Οι Ντιάνι που ενσαρκώθηκαν στις ανθρώπινες μορφές της Τρίτης Ριζικής Φυλής και τις προίκισαν με διάνοια (*Μάνας*) ονομάζονται *τσιούτα* γιατί έπεσαν σε γέννηση.

Γη (όπως επίσης και οι άλλες έξι "γαίες") απορρίπτει ή υποτίθεται ότι απορρίπτει, τα παλιά της δέρματα όπως κάνει το Φίδι: γι' αυτό στο *Αϊταρέγια Μπράχμανα* ονομάζεται Σάρπα Ράγκνι, "η Βασίλισσα των Φιδιών" και "η μητέρα όλων όσα κινούνται". Τα "Επτά Δέρματα", στο πρώτο από τα οποία στέκεται τώρα, αναφέρονται στις επτά γεωλογικές μεταβολές που συνοδεύουν και αντιστοιχούν στην εξέλιξη των Επτά Ριζικών Φυλών της Ανθρωπότητας.

Στάντζα ΙΙ που μιλάει γι' αυτόν τον Γύρο, αρχίζει με μερικές πληροφορίες σχετικά με την ηλικία της Γης μας. Η χρονολογία θα δοθεί στην κατάλληλη θέση της. Στο Σχόλιο που συνοδεύει την Στάντζα αναφέρονται δύο πρόσωπα: ο Νάραντα και ο Ασουραμαγιά, ειδικά ο δεύτερος. Όλοι οι υπολογισμοί αποδίδονται σ' αυτήν την αρχαϊκή διασημότητα και όσα ακολουθούν θα βοηθήσουν τον αναγνώστη να εξοικειωθεί έστω και επιφανειακά με μερικά απ' αυτά τα νούμερα.

* * *

ΔΥΟ ΠΡΟΚΑΤΑΚΛΥΣΜΙΑΙΟΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΙ

Στον νου του Ανατολικού σπουδαστή του αποκρυφισμού, δυο μορφές είναι αδιάρρηκτα συνδεδεμένες με την μυστική αστρονομία, την χρονολογία και τους κύκλους τους. Δυο μεγάλες και μυστηριώδεις μορφές, που υψώνονται σαν δυο γίγαντες στο Αρχαϊκό Παρελθόν και που προβάλλουν εμπρός του κάθε φορά που πρέπει να αναφερθεί σε Γιουγκά και Κάλπα. Πότε, σε ποια περίοδο της προϊστορίας έζησαν, δεν το ξέρει κανένας, εκτός από ελάχιστους στον κόσμο, ούτε και μπορεί ποτέ να το μάθει με εκείνη την βεβαιότητα που αποκτάται από την ακριβή χρονολογία. Μπορεί να ήταν πριν από 100.000 χρόνια, ή πριν από 1.000.000 χρόνια, αυτό είναι το μόνο που μπορεί να μάθει ποτέ ο έξω κόσμος. Η μυστική Δύση και ο Ελευθεροτεκτονισμός μιλάνε για τον Ενώχ και τον Ερμή. Η μυστική Ανατολή μιλάει για τον ΝΑΡΑΝΤΑ, τον αρχαίο Ρίσι των *Βέντα,* και για τον ΑΣΟΥΡΑΜΑΠΑ, τον Ατλάντειο.

Έχουμε ήδη υπαινιχθεί ότι, απ' όλους τους ακατανόητους χαρακτήρες στο *Μαχαμπαράτα* και στα *Πουρανά* ο πιο μυστηριώδης είναι ο Νάραντα, ο γιος του Μπράχμα στο *Μάτσια-Πουρανά* και απόγονος του Κασιάπα και της κόρης του Ντάκσα, στο *Βίσνου-Πουρανά.* Από τον Παρασαρά αναφέρεται με τον τιμητικό τίτλο του Ντέβα-Ρίσι (θείος Ρίσι, κάτι περισσότερο από ημίθεος) και, ωστόσο, δέχεται την κατάρα του Ντάκσα ακόμα και του Μπράχμα. Αυτός πληροφορεί τον Κανσά ότι ο Μπάγκαβατ (ή Βίσνου στον εξωτερικισμό) θα ενσαρκωθεί στο όγδοο παιδί της Ντέβακι και έτσι επισύρει την οργή του Ινδού Ηρώδη πάνω στην μητέρα του Κρίσνα και τότε από το σύννεφο όπου βρίσκεται καθισμένος – αόρατος σαν ένας αληθινός Μανασαπούτρα – επαινεί τον Κρίσνα ικανοποιημένος από το κατόρθωμα αυτού του Αβατάρα που σκότωσε το τέρας Κεσίν. Ο Νάραντα βρίσκεται εδώ, εκεί και παντού. Και όμως κανένα από τα *Πουρανά* δεν δίνει τα αληθινά χαρακτηριστικά αυτού του μεγάλου εχθρού της φυσικής γέννησης. Όποια κι αν είναι αυτά τα χαρακτηριστικά στον ινδικό εσωτερισμό, ο Νάραντα – ο οποίος στον Ένθεν των Ιμαλαΐων αποκρυφισμό ονομάζεται Πες-Χουν, ο "Αγγελιαφόρος", ή ο Έλληνας Άγγελος – είναι ο μοναδικός έμπιστος και εκτελεστής των συμπαντικών βαθμών του Κάρμα και του Άντι-Μπούντα: ένα είδος ενεργού και αιώνια ενσαρκωνόμενου Λόγου, ο οποίος κατευθύνει και οδηγεί τις ανθρώπινες υποθέσεις από την αρχή μέχρι το τέλος του Κάλπα.

"Πες-Χουν" είναι γενικό και όχι ένα ιδιαίτερο ινδικό κτήμα. Είναι η μυστηριώδης, καθοδηγούσα, νοήμων δύναμη που δίνει την ώθηση και ρυθμίζει την ορμή των κύκλων, των Κάλπα και των συμπαντικών γεγονότων.[39] Είναι ο ορατός διευθετητής του Κάρμα σε γενική κλίμακα, ο εμπνευστής και ο οδηγός των μεγαλύτερων ηρώων αυτού του Μανβαντάρα. Στα εξωτερικά κείμενα αναφέρεται με μερικά όχι και τόσο κολακευτικά ονόματα, όπως "Κάλι-Καράκα", *ταραχοποιός*, "Κάπι-βάκτρα", *πιθηκοπρόσωπος*, ακόμα και "Πίσουνα", *κατάσκοπος*, ενώ αλλού ονομάζεται Ντέβα-Μπράχμα. Ακόμα και ο σερ Ο. Τζόουνς εντυπωσιάστηκε έντονα απ' αυτόν τον μυστηριώδη χαρακτήρα με τα στοιχεία που συγκέντρωσε γι' αυτόν στις σανσκριτικές μελέτες του. Τον συγκρίνει με τον Ερμή και τον Mercury και τον αποκαλεί "εύγλωττο αγγελιοφόρο των θεών".

Ίσως αυτός είναι ο λόγος που στην *Μπάγκαβαντ Γκιτά* μας λένε ότι ο Μπράχμα πληροφόρησε στην αρχή τον Νάραντα ότι όλοι ανεξαιρέτως οι άνθρωποι, ακόμα και οι *μλέτσας*, οι εκτός κάστας και οι βάρβαροι, μπορούν να γνωρίσουν την αληθινή φύση του Βασουντέβα και να μάθουν να πιστεύουν σ' αυτήν την θεότητα.

(*Ασιατικές Έρευνες*, "Περί των θεών της Ελλάδος, της Ιταλίας και της Ινδίας", τομ. Ι, σελ. 265.) Όλα αυτά οδήγησαν τον αείμνηστο δρ. Κίνελυ (*Η Αποκάλυψη του Αδάμ-Οάνες*, σελ. 60) να τον θεωρήσει σαν έναν από τους δώδεκα *μεσσίες* του, με βάση το γεγονός ότι οι Ινδοί τον θεωρούν σαν έναν μεγάλο Ρίσι "που περιπλανιέται πάντα πάνω στην γη δίνοντας καλές συμβουλές". Και ίσως δεν ήταν και πολύ μακριά από τον σωστό δρόμο, όπως φαντάζονται μερικοί.

Τι ακριβώς είναι στην πραγματικότητα ο Νάραντα, δεν μπορεί να εξηγηθεί σε ένα βιβλίο, ούτε και θα κέρδιζαν τίποτε απ' αυτήν την πληροφορία οι σύγχρονες γενιές των αδαών. Αλλά μπορεί να σημειωθεί ότι, αν υπάρχει στο ινδουιστικό Πάνθεο μια θεότητα που να μοιάζει στον Ιεχωβά, που βάζει σε πειρασμό με την "υποβολή" σκέψεων και με "σκλήρυνση" της καρδιάς εκείνους τους οποίους κάνει όργανα και θύματά της, τότε αυτή η θεότητα είναι ο Νάραντα. Μόνο που αυτός ο τελευταίος δε χρειάζεται να αποκτήσει μια πρόφαση για να "βασανίσει" και να δείξει έτσι ότι "Εγώ είμαι ο Κύριος ο Θεός". Ούτε υπάρχει καμιά φιλοδοξία ή εγωιστικό κίνητρο, αλλά πραγματικά να υπηρετήσει και να οδηγήσει την συμπαντική πρόοδο και εξέλιξη.

Νάραντα είναι ένας από τους ελάχιστους εξέχοντες χαρακτήρες στα *Πουρανά*, εκτός από μερικούς θεούς, ο οποίος επισκέπτεται τις λεγόμενες κατώτερες ή υποχθόνιες περιοχές, το Πατάλα. Το αν ο Νάραντα έμαθε ή όχι όλα όσα γνώριζε, από την συζήτηση που είχε με τον χιλιοκέφαλο Σέσα, το φίδι που φέρει τα επτά Πατάλα και ολόκληρο τον κόσμο σαν ένα διάδημα στο κεφάλι του και που είναι ο μεγάλος δάσκαλος της αστρονομίας,[40] αυτό δεν το ξέρουμε, αλλά είναι βέβαιο ότι ο Νάραντα ξεπερνούσε τον Γκουρού του Γκάργκα στην γνώση των κυκλικών δαιδάλων. Αυτός είναι που ευθύνεται για την πρόοδο και την εθνική ευτυχία ή δυστυχία. Αυτός είναι που προκαλεί πολέμους και θέτει τέρμα σ' αυτούς. Στις αρχαίες Στάντζα ο Πες-Χουν θεωρείται ότι υπολόγισε και κατέγραψε όλους τους επερχόμενους αστρονομικούς και κοσμικούς κύκλους και ότι αυτός δίδαξε την επιστήμη στους πρώτους παρατηρητές του έναστρου θόλου. Και λέγεται ότι ο Ασουραμαγιά βάσισε όλα τα αστρονομικά έργα του πάνω σ' αυτά τα στοιχεία και υπολόγισε την διάρκεια όλων των περασμένων γεωλογικών και κοσμικών περιόδων και την διάρκεια όλων των κύκλων που θα έρθουν μέχρι το τέλος αυτού του ζωικού κύκλου, ή το τέλος της έβδομης Φυλής.

Ανάμεσα στα Μυστικά Βιβλία υπάρχει ένα έργο που ονομάζεται *Καθρέφτης του Μέλλοντος*, στο οποίο καταγράφονται όλοι οι Κάλπα μέσα σε Κάλπα και οι κύκλοι μέσα στο στήθος του Σέσα, του άπειρου Χρόνου. Αυτό το έργο αποδίδεται στον *Πες-Χουν* Νάραντα. Υπάρχει ένα άλλο αρχαίο έργο το οποίο αποδίδεται σε διάφορους Ατλάντειους. Αυτά τα δυο έργα μας παρέχουν τους αριθμούς των κύκλων μας και την δυνατότητα υπολογισμού της ημερομηνίας των επερχόμενων κύκλων. Οι χρονολογικοί υπολογισμοί, όμως, που θα δοθούν σε λίγο είναι εκείνοι των μπραχμάνων, όπως εξηγείται στην συνέχεια. Αλλά οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι ίδιοι με κείνους της Μυστικής Δοξασίας.

Η χρονολογία και οι υπολογισμοί των μπραχμάνων μυημένων βασίζονται στα Ζωδιακά αρχεία της Ινδίας και στα έργα του παραπάνω αναφερθέντος αστρονόμου και μάγου, του Ασουραμαγιά. Τα Ατλάντεια Ζωδιακά αρχεία δεν μπορεί να έχουν λάθη, αφού συντάχθηκαν κάτω από την καθοδήγηση εκείνων που πρώτοι δίδαξαν στην ανθρωπότητα – μεταξύ των άλλων πραγμάτων – και την αστρονομία.

Αλλά στο σημείο αυτό αντιμετωπίζουμε πάλι σκόπιμα και απερίσκεπτα μια νέα δυσκολία. Θα μας πουν πως η δήλωση μας έρχεται σε αντίθεση με την επιστήμη στο πρόσωπο ενός ανθρώπου που θεωρείται μεγάλη αυθεντία (στην Δύση) σε όλα τα θέματα της σανσκριτικής φιλολογίας, του καθηγητή του Βερολίνου Άλμπρεχτ Βέμπερ. Αυτό, προς μεγάλη μας θλίψη, δεν μπορεί να αποφευχθεί και είμαστε έτοιμοι να υποστηρίξουμε τα όσα δηλώσαμε. Ο Ασουραμαγιά, τον οποίο η επική παράδοση εμφανίζει σαν τον αρχαιότερο αστρονόμο στον Αριαβάρτα, ένας στον οποίο "ο θεός Ήλιος μεταβίβασε την γνώση των άστρων", *in propria persona* [*αυτοπροσώπως*], όπως αναφέρει ο ίδιος ο δρ. Βέμπερ, ο οποίος τον ταυτίζει κατά έναν πολύ μυστηριώδη τρόπο με τον "Πτολεμαίο" των Ελλήνων. Γι' αυτήν την ταύτιση δεν δίνεται καμιά έγκυρη δικαιολογία, εκτός από το ότι "αυτό το τελευταίο όνομα (Πτολεμαίος), όπως βλέπουμε από την επιγραφή του Πιγιαντάσι,

---

Ο Σέσα, ο οποίος στον εσωτερισμό είναι επίσης ο Ανάντά, το άπειρο καθώς και ο "Κύκλος της Αιωνιότητας", θεωρείται ότι μετέδωσε την αστρονομική του γνώση στον Γκάργκα, τον αρχαιότερο αστρονόμο της Ινδίας, ο οποίος τον εξευμένισε και αμέσως έμαθε τα πάντα γύρω από τους πλανήτες καθώς και το πώς να διαβάζει τους οιωνούς.

έγινε στην Ινδία Τουραμαγιά', απ' όπου μπορεί πολύ εύκολα να προέλθει το όνομα Ασουραμαγιά". Αναμφίβολα "*μπορεί* ", αλλά το ζωτικό ερώτημα είναι: υπάρχουν έγκυρες αποδείξεις ότι *πράγματι προήλθε;* Η μόνη ένδειξη που δίνεται είναι ότι θα πρέπει να είναι έτσι: "αφού.... αυτή η *Μαγιά* σαφώς αποδίδεται στο Ρομάκα-πούρα στην Δύση" (Α. Βέμπερ, *Ιστορία της Σανσκριτικής Φιλολογίας*, σελ. 253). Η *Μαγιά* είναι φανερή, αφού κανένας σανσκριτολόγος ανάμεσα στους Ευρωπαίους δεν μπορεί να μας πει πού βρισκόταν αυτή η τοποθεσία του "Ρομάκα-πούρα", εκτός πράγματι από το ότι ήταν κάπου "στην Δύση". Όμως, αφού κανένα μέλος της Ασιατικής Κοινωνίας, ή Δυτικός Ανατολιστής, δεν θα ακούσει ποτέ μια μπραχμανική διδασκαλία, είναι άσκοπο να λάβουμε υπόψη τις αντιρρήσεις των Ευρωπαίων Ανατολιστών. Το "Ρομάκα-πούρα" ήταν ασφαλώς "στην Δύση", αφού ήταν αναπόσπαστο μέρος της τελευταίας ηπείρου της ΑΤΛΑΝΤΙΔΑΣ. Και είναι επίσης βέβαιο ότι στα ινδουιστικά *Πουρανά* η Ατλαντίδα είναι αυτή που ορίζεται σαν γενέτειρα του Ασουραμαγιά, "ενός τόσο μεγάλου μάγου, όσο επίσης Αστρολόγου και Αστρονόμου". Άλλωστε, ο καθηγητής Βέμπερ αρνείται να αποδώσει κάποια μεγάλη αρχαιότητα στον Ινδικό Ζωδιακό και έχει την τάση να πιστεύει ότι οι Ινδοί δεν γνώριζαν καθόλου τον Ζωδιακό, μέχρις ότου "δανείστηκαν έναν από τους Έλληνες".[41] Η δήλωση αυτή έρχεται σε άμεση αντίθεση με τις πιο αρχαίες παραδόσεις της Ινδίας και πρέπει επομένως να αγνοηθεί (βλέπε Τομ. I, Μέρος III, Τμήμα XVII, "Ο Ζωδιακός και η Αρχαιότητα του"). Και έχουμε απόλυτο δίκαιο να την αγνοήσουμε, αφού ο ίδιος ο διαβασμένος Γερμανός καθηγητής στην εισαγωγή του έργου του μας λέει ότι "εκτός από τις φυσικές δυσκολίες που εμποδίζουν την έρευνα (στην Ινδία) κυριαρχεί ακόμα μια πυκνή ομίχλη δεισιδαιμονιών και προκατειλημμένων απόψεων που πλανιούνται πάνω στην χώρα και την τυλίγουν σαν πέπλο". Πιασμένος μέσα σ' αυτό το πέπλο, δεν είναι περίεργο που ο δρ. Βέμπερ οδηγήθηκε και ο ίδιος σε αθέλητα λάθη. Ας ελπίσουμε ότι τώρα γνωρίζει καλύτερα.

Έτσι, άσχετα από το αν θα θεωρήσουμε τον Ασουραμαγιά σαν έναν σύγχρονο μύθο, ή σαν μια προσωπικότητα που έδρασε την εποχή των Μακεδόνων, ή σαν αυτό που ισχυρίζονται οι αποκρυφιστές ότι ήταν, σε όλες τις περιπτώσεις οι υπολογισμοί του συμφωνούν απόλυτα με εκείνους των Μυστικών Αρχείων.

Από αποσπάσματα τεράστιων αρχαίων έργων τα οποία αποδίδονται στον Ατλάντειο αστρονόμο και που βρίσκονται στην Νότια Ινδία, το ημερολόγιο που αναφέρεται αλλού συντάχθηκε από δύο πολύ διαβασμένους Μπραχμάνους το 1884 και 1885 (το *Τιρουκκάντα Παντσάνγκα* για το έτος 4986 του Κάλι-Γιουγκά, του Τσινταμάνι Ραγκουνατατσάργια, γιου του διάσημου Κυβερνητικού αστρονόμου του Μάντρας, και του Τατακαμάλλα Βενκατακρίσνα Ράο). Οι καλύτεροι Παντίτ θεωρούν το έργο σαν αλάθητο – από μπραχμανική σκοπιά – και μέχρι εδώ σχετίζεται με την χρονολογία των ορθόδοξων διδασκαλιών. Αν συγκρίνουμε τις αναφορές του με κείνες που έγιναν πριν μερικά χρόνια στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, με τις αποσπασματικές διδασκαλίες που δημοσιεύτηκαν από μερικούς θεοσοφιστές και με τα σημερινά δεδομένα που προέρχονται από τα Μυστικά Βιβλία του Αποκρυφισμού, θα δούμε ότι όλα συμφωνούν απόλυτα, εκτός μόνο σε μερικές λεπτομέρειες που δεν μπορούν να εξηγηθούν, γιατί τότε τα μυστικά της ανώτερης Μύησης – άγνωστα τόσο στην συγγραφέα, όσο και στον αναγνώστη – θα έπρεπε να αποκαλυφθούν και αυτό δεν μπορεί να γίνει. (Βλέπε "Η Χρονολογία των Μπραχμάνων", πιο κάτω στο τέλος της Στάντζα II.)

Ακόμα και οι Ινδιάνοι Μάγια της Γουατεμάλας είχαν το δικό τους Ζωδιακό από την εποχή της πιο απόμακρης αρχαιότητας. Και "ο πρωτόγονος άνθρωπος δρούσε με τον ίδιο τρόπο ανεξάρτητα από χρόνο ή τόπο σε κάθε εποχή", παρατηρεί ένας Γάλλος συγγραφέας.

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙ

ΦΥΣΗ ΑΒΟΗΘΗΤΗ ΑΠΟΤΥΧΑΙΝΕΙ

Ύστερα από μεγάλες περιόδους η Γη δημιουργεί τέρατα. (6) Οι "Δημιουργοί" δυσαρεστούνται. (7) Αποξηραίνουν την Γη. (8) Οι μορφές καταστρέφονται απ' αυτούς. (9) Οι πρώτες μεγάλες πλημμύρες. (10) Αρχίζει η επίστρωση.

Ο ΤΡΟΧΟΣ ΠΕΡΙΣΤΡΑΦΗΚΕ ΓΙΑ ΑΛΛΑ ΤΡΙΑΝΤΑ ΚΡΟΡ.[42] ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΕ ΡΟΥΠΑ (μορφές): ΜΑΛΑΚΕΣ ΠΕΤΡΕΣ ΠΟΥ ΣΚΛΗΡΥΝΑΝ (ορυκτά), ΣΚΛΗΡΑ ΦΥΤΑ ΠΟΥ ΜΑΛΑΚΩΣΑΝ (βλάστηση). ΟΡΑΤΟ ΑΠΟ ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ, ΕΝΤΟΜΑ ΚΑΙ ΜΙΚΡΕΣ ΖΩΕΣ (*σαρισριπά, σβαπάντα*). ΑΥΤΗ (*η Γη*) ΤΑ ΤΙΝΑΖΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΤΗΣ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΚΑΤΕΚΛΥΖΑΝ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ.......ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΡΙΑΝΤΑ ΚΡΟΡ ΧΡΟΝΙΑ, ΓΥΡΙΣΕ ΑΝΑΠΟΔΑ. ΞΑΠΛΩΣΕ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΤΗΣ, ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΗΣ.....(α). ΔΕΝ ΘΑ ΚΑΛΟΥΣΕ ΓΙΟΥΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΔΕΝ ΘΑ ΖΗΤΟΥΣΕ ΓΙΟΥΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ. ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΟΝ ΚΟΡΦΟ ΤΗΣ. ΑΝΕΠΤΥΞΕ ΥΔΑΤΙΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΦΟΒΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΥΣ (β).

Αυτό αναφέρεται σε μια μετατόπιση του άξονα – και υπήρξαν αρκετές – στον επακόλουθο κατακλυσμό και στο χάος πάνω στην Γη (που δεν έχει, όμως, καμιά σχέση με το πρωταρχικό χάος), κατά το οποίο δημιουργήθηκαν τέρατα, κατά το ήμισυ άνθρωποι, κατά το ήμισυ ζώα. Βρίσκουμε μια αναφορά του στην *Βίβλο των Νεκρών*, καθώς επίσης στην χαλδαϊκή διήγηση της δημιουργίας και στους Πίνακες της Κούτα, παρά την παραποίηση τους.

Δεν πρόκειται για αλληγορία. Εδώ έχουμε *γεγονότα*, τα οποία επαναλαμβάνονται στην διήγηση του *Ποίμανδρου*, καθώς και στους χαλδαϊκούς πίνακες της δημιουργίας. Ο στίχος μπορεί να επιβεβαιωθεί ακόμα και στην Κοσμογονία, όπως δίνεται από τον Βηρωσσό, η οποία έγινε αγνώριστη από τον Ευσέβιο, αλλά ωστόσο μερικά χαρακτηριστικά της μπορούν ακόμα να βρεθούν σε αποσπάσματα που άφησαν αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς, ο Απολλόδωρος, ο Αλέξανδρος ο Πολυΐστορας κ.ά. Οι "υδάτινοι άνθρωποι, φοβεροί και κακοί", οι οποίοι ήταν το προϊόν μόνης της υλικής φύσης – ένα αποτέλεσμα της "εξελικτικής ώθησης" και η πρώτη προσπάθεια να δημιουργήσει άνθρωπο, το "στέμμα" και τον στόχο και τον σκοπό της ζωικής ζωής πάνω στην Γη – στην Στάντζα εμφανίζονται σαν μια αποτυχία. Δεν συναντάμε το ίδιο στην Κοσμογονία του Βηρωσσού, η οποία απορρίπτεται με τόση αποστροφή σαν το αποκορύφωμα του ειδωλολατρικού παραλογισμού; Και όμως ποιος από τους Εξελικτιστές μπορεί να πει ότι τα πράγματα στην αρχή δεν έγιναν όπως περιγράφονται; Ότι δεν υπήρξαν, όπως υποστηρίζεται στα *Πουρανά*, στα αιγυπτιακά και χαλδαϊκά αποσπάσματα, ακόμα και στην Γένεση, δυο ή και περισσότερες "δημιουργίες" πριν από τον τελευταίο σχηματισμό της Σφαίρας, η οποία μεταβάλλοντας τις γεωλογικές και κλιματολογικές της συνθήκες, μετέβαλε επίσης την χλωρίδα, την πανίδα ακόμα και τους ανθρώπους της; Αυτός ο ισχυρισμός συμφωνεί όχι μόνο με κάθε αρχαία Κοσμογονία, αλλά και με την σύγχρονη επιστήμη και ακόμα, ως έναν βαθμό, με την θεωρία της εξέλιξης όπως θα δείξουμε εν συντομία.

Στις αρχαιότερες Κοσμογονίες του Κόσμου δεν υπάρχει "σκοτεινή δημιουργία", ούτε "Κακός Δράκοντας" που κατατροπώνεται από έναν Ηλιακό θεό. Ακόμα και για τους Ακκάδιους ή μεγάλη Άβυσσος (η Υδάτινη Άβυσσος, ή ΧΩΡΟΣ) ήταν ο τόπος γέννησης και η διαμονή του Έα,

---

Τριακόσια εκατομμύρια χρόνια, ή Τρεις Απόκρυφες Εποχές. Ο *Ριγκ-Βέντα* έχει την ίδια διαίρεση. Στον "Ύμνο του Ιατρού" (Χ, 97, Ι), λέγεται ότι "τα φυτά ήρθαν σε ύπαρξη τρεις εποχές (Τριγιουγκά) πριν από τους θεούς" πάνω στην Γη μας. (Βλέπε "Η Χρονολογία των Μπραχμάνων" στο τέλος αυτής της Στάντζα.)

Σοφίας, της αδιάγνωστης άπειρης θεότητας. Αλλά για τους Σημίτες και τους μετέπειτα Χαλδαίους, αβυθομέτρητη Άβυσσος της Σοφίας γίνεται χονδροειδής ύλη, αμαρτωλή Ουσία και ο Έα μεταβάλλεται σε Τιαμάτ, στον δράκοντα που σφάζεται από τον Μεροντάχ, ή Σατάν, στα αστρικά κύματα.

Στα ινδουιστικά *Πουρανά*, ο Μπράχμα, ο δημιουργός, εμφανίζεται να αρχίζει *de novo* [*εκ νέου*] αρκετές δημιουργίες μετά από αντίστοιχες αποτυχίες. Και αναφέρονται δυο κύριες (αυτές οι δυο δεν πρέπει να συγχέονται με τις επτά δημιουργίες ή διαιρέσεις κάθε Κάλπα. Βλέπε Τόμος Ι "Οι Επτά Δημιουργίες". Εδώ εννοούνται η πρωταρχική και δευτερεύουσα δημιουργία) δημιουργίες: η Πάντμα και η Βαράχα, η τωρινή, όπου ο Μπράχμα με την μορφή αγριόχοιρου, ή "Βαράχα Αβατάρα", ανυψώνει την Γη από το νερό. Η δημιουργία εμφανίζεται σαν μια διασκέδαση, ένα παιχνίδι (*Λίλα*) του δημιουργικού θεού. Το *Ζοχάρ* μιλάει για αρχέγονους κόσμους που χάθηκαν αμέσως μόλις ήρθαν σε ύπαρξη. (*Ζοχάρ*, ΙΙ, φυλλάδιο 292 α και β, έκδ. Μπρόντυ.) Και το ίδιο αναφέρεται στο Μιντράς, ενώ ο Ραμπί Αμπαχού εξηγεί σαφώς, στο *Μπερεσίθ Ραμπά*, Πάρσχα ΙΧ, ότι ο "Άγιος Ένας" δημιούργησε και κατέστρεψε διαδοχικά διάφορους κόσμους πριν πετύχει τον τωρινό. Αυτό δεν αναφέρεται μόνο σε άλλους κόσμους στο διάστημα, αλλά σε ένα μυστήριο της δικής μας σφαίρας που περιέχεται στην αλληγορία σχετικά με τους "βασιλείς του Εντόμ". Γιατί οι λέξεις "Αυτό με ευχαριστεί" επαναλαμβάνονται στην Γένεση Α', 31, αν και – όπως συνήθως – με παραμορφωμένους όρους. Τα χαλδαϊκά αποσπάσματα της Κοσμογονίας των σφηνοειδών επιγραφών και αλλού δείχνουν δυο ξεχωριστές δημιουργίες ζώων και ανθρώπων, απ' τις οποίες η πρώτη καταστράφηκε επειδή ήταν αποτυχία. Οι κοσμογονικοί πίνακες αποδεικνύουν ότι από την δική μας πραγματική δημιουργία προηγήθηκαν άλλες (βλέπε Σαίης, *Διαλέξεις του Χίμπερτ*, σελ. 380) και η Καμπάλα αναφέρει το ίδιο, όπως δείχνει ο συγγραφέας του έργου Καμπάλα. (Στο *Ζοχάρ*, Σιφρά τι Τσενιούτα, Εντά Ράμπα Κάντισα, 128α κ.τ.λ., κ.τ.λ. Βλέπε επίσης Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 246.)

Ο Οάνες (ή Νταγκόν, ο χαλδαϊκός "Άνθρωπος-Ψάρι") διαιρεί την Κοσμογονία και την Γένεση του σε δυο μέρη. Πρώτα η άβυσσος του ύδατος και του σκότους όπου κατοικούσαν τα πιο φοβερά τέρατα: άνθρωποι με φτερά, άνθρωποι με τέσσερα και δυο πρόσωπα, ανθρώπινα όντα με δυο κεφάλια, με πόδια και κέρατα τράγου (οι δικοί μας "άνθρωποι-τράγοι"),[43] ιπποκένταυροι, ταύροι με κεφάλια ανθρώπων και σκύλοι με ουρές ψαριών. Με λίγα λόγια, συνδυασμοί διαφόρων ζώων και ανθρώπων, ψαριών, ερπετών και άλλων τερατωδών ζώων, που το ένα παίρνει το σχήμα και την εμφάνιση του άλλου. Το θηλυκό στοιχείο, μέσα στο οποίο διέμεναν, προσωποποιείται από την Τάλατ – θάλασσα ή "Νερό" – η οποία τελικά κατακτήθηκε από τον Μπέλους, την αρσενική αρχή. Και ο Αλέξανδρος ο Πολυΐστορας λέει: "ο Μπέλους ήρθε και κομμάτιασε την γυναίκα και από το ένα μισό της έφτιαξε την γη και από το άλλο μισό τον ουρανό και ταυτόχρονα κατέστρεφε τα ζώα που υπήρχαν μέσα της" (Κόρυ, *Αρχαία Αποσπάσματα*, σελ. 258). Όπως παρατηρεί σχετικά ο Ι. Μάγιερ, "για τους Ακκάδιους κάθε αντικείμενο και δύναμη της Φύσης έχει το δικό του *Ζι* ή πνεύμα. Οι Ακκάδιοι σχημάτιζαν τις θεότητες τους σε τριάδες, αλλά εισήγαγαν το σεξ" *(Καμπάλα, σελ. 246)*, ή φαλλισμό. Για τους Άριους και τους αρχαίους Ακκάδιους όλα τα πράγματα είναι εκπορεύσεις μέσω – και όχι από – ενός Δημιουργού ή Λόγου. Για τους Σημίτες τα πάντα *γεννήθηκαν*.

* * *

Από πού προέρχεται αυτή η ταυτότητα των ιδεών; Οι Κινέζοι έχουν τις ίδιες παραδόσεις. Σύμφωνα με τον σχολιαστή Γκούο Π'ο, σε ένα έργο που ονομάζεται *Σαν-Χάι- ζινγκ*, "Θαύματα της θάλασσας και της ξηράς", ένα έργο που γράφηκε από τον ιστοριογράφο Τζουνγκ Γκου από χαρακτικά πάνω σε εννιά υδρίες κατασκευασμένες από τον Αυτοκράτορα Γιου (2255 π.Χ.), αναφέρεται μια συνάντηση με ανθρώπους που είχαν *δυο ξεχωριστά πρόσωπα στο κεφάλι τους*, μπρος και πίσω, τέρατα με σώμα τράγου και ανθρώπινο πρόσωπο κ.τ.λ. Ο Γκουλντ στο έργο του *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 27, αναφέροντας τα ονόματα μερικών συγγραφέων της Φυσικής Ιστορίας, αναφέρει και του *Σαν-Χάι-Τζίνγκ*. Σύμφωνα με τον Γκούο Π'ο (276 - 324 μ.Χ.) αυτό το έργο συντάχθηκε τρεις χιλιάδες χρόνια πριν από την εποχή του, ή σε απόσταση επτά δυναστειών. Ο Γιάνγκ Σαν της Δυναστείας των Μινγκ (που άρχισε στα 1368 μ.Χ.) δηλώνει ότι συντάχθηκε από τους Τζουνγκ Τζία και Τζουνγκ Γκου (όπως αναφέρθηκε πιο πάνω). Ο Τζουνγκ Γκου την εποχή του τελευταίου αυτοκράτορα της δυναστείας των Σία 1818 π.Χ., φοβούμενος ότι ο αυτοκράτορας ίσως να κατέστρεφε τα βιβλία που αναφέρονταν στην αρχαία εποχή, τα μετέφερε μαζί του κατά την φυγή του στο Γιν.

ΤΟΥΣ ΥΔΑΤΙΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΦΟΒΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ Η ΙΔΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΥΠΟΛΕΙΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ (*από τα ορυκτά, φυτικά και ζωικά υπολείμματα*), ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ, ΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΡΙΤΟ (*Γύρο*) ΤΟΥΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΕ. ΟΙ ΝΤΙΑΝΙ ΗΡΘΑΝ ΚΑΙ ΚΟΙΤΑΞΑΝ.....ΟΙ ΝΤΑΝΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΜΠΡΟ ΠΑΤΕΡΑ-ΜΗΤΕΡΑ, ΑΠΟ ΤΙΣ ΛΕΥΚΕΣ (*Ηλιακές-σεληνιακές*) ΠΕΡΙΟΧΕΣ ΗΡΘΑΝ,[44] ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ-ΘΝΗΤΩΝ (α).

Οι εξηγήσεις που δίνονται στις Στάντζα μας, είναι πολύ πιο πλήρεις απ' όσο θα μπορούσε να είναι ο θρύλος της δημιουργίας του πίνακα της Κούτα ακόμα και αν ήταν πλήρης. Ωστόσο το μέρος που έχει διασωθεί απ' αυτόν τις επιβεβαιώνει. Γιατί στον πίνακα "ο Κύριος των Αγγέλων" καταστρέφει τους ανθρώπους στην άβυσσο όπου, όταν σφαγιάστηκαν, "δεν έμεινε παρά κουφάρια και ερημιά". Μετά απ' αυτό, οι Μεγάλοι θεοί δημιούργησαν ανθρώπους με τα σώματα των πουλιών της ερήμου, ανθρώπινα όντα, "επτά βασιλιάδες, αδελφούς της ίδιας οικογένειας" κ.τ.λ.· που είναι μια αναφορά στις κινητικές ιδιότητες των πρωταρχικών αιθερικών σωμάτων των ανθρώπων, που μπορούσαν να πετάνε καθώς και να περπατάνε,[45] αλλά οι οποίοι "καταστράφηκαν" γιατί δεν ήταν "*τέλειοι*", δηλαδή ήταν "χωρίς φύλο, σαν τους βασιλιάδες του Εδόμ".

Στερημένη από μεταφορές και αλληγορίες, τι έχει να πει η επιστήμη γι' αυτήν την ιδέα μιας πρωταρχικής δημιουργίας των ειδών; Θα αρνηθεί ότι οι "Άγγελοι" και τα "Πνεύματα" έχουν οποιαδήποτε σχέση μ' αυτήν. Αλλά αν η φύση και ο φυσικός νόμος της εξέλιξης είναι οι μόνοι δημιουργοί όλων όσα υπάρχουν τώρα πάνω στην Γη, γιατί δεν θα μπορούσε να υπάρχει μια "τέτοια άβυσσος", όταν η σφαίρα ήταν καλυμμένη από νερά, στην οποία να γεννήθηκαν αναρίθμητα τερατώδη όντα; Ή μήπως η αντίρρηση αφορά τα "ανθρώπινα όντα" και τα ζώα με ανθρώπινα κεφάλια και διπλά πρόσωπα; Αν, όμως, ο άνθρωπος δεν είναι παρά ένα ανώτερο ζώο που εξελίχθηκε από τα κατώτερα είδη μέσω μιας άπειρης σειράς μετασχηματισμών, γιατί λοιπόν οι "ελλείποντες κρίκοι" να μην είχαν ανθρώπινα κεφάλια σε σώματα ζώων, ή να μην ήταν δικέφαλοι, να μην είχαν κεφάλια τεράτων και το αντίστροφο, κατά τις πρώτες προσπάθειες της Φύσης; Μήπως δεν έχουμε δει κατά την διάρκεια των γεωλογικών περιόδων, στις εποχές των ερπετών και των θηλαστικών σαύρες με φτερά πουλιών και κεφάλια φιδιών σε σώματα ζώων; (Βλέπε Τσαρλς Γκουλντ, *Μυθικά Τέρατα*.) Αλλά, επιχειρηματολογώντας από την σκοπιά της επιστήμης, ακόμα και η σύγχρονη ανθρωπότητά μας δεν μας παρουσιάζει περιπτωσιακά τερατόμορφα είδη: δικέφαλα παιδιά, σώματα ζώων με ανθρώπινα κεφάλια, κυνοκέφαλα παιδιά κ.τ.λ., κ.τ.λ.; Και αυτό αποδεικνύει ότι, αν η φύση σκαρώνει τέτοιες παραξενιές ακόμα και σήμερα που για αιώνες έχει κατασταλάξει στην τάξη του εξελικτικού της έργου, τότε τέρατα σαν αυτά που περιγράφονται από τον Βηρωσσό, ήταν μια πιθανότητα στο αρχικό της πρόγραμμα, η οποία πιθανότητα μπορεί κάποτε να υπήρξε ακόμα και ως νόμος, πριν τακτοποιήσει τα είδη της και αρχίσει το κανονικό έργο της πάνω τους, πράγμα που τώρα αποδεικνύεται σαφώς από το απλό γεγονός της "ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗΣ", όπως το εκφράζει η επιστήμη.

Αυτό διδάσκει η δοξασία και το αποδεικνύει με πολυάριθμες αποδείξεις. Ωστόσο, δεν θα περιμένουμε την έγκριση ούτε της δογματικής θεολογίας, ούτε της μαθηματικής επιστήμης, αλλά θα προχωρήσουμε στις Στάντζα. Ας μιλήσουν από μόνες τους με την βοήθεια του φωτός που ρίχνουν τα Σχόλια και οι εξηγήσεις τους. Η επιστημονική όψη αυτών των θεμάτων θα εξεταστεί αργότερα.

Επομένως, η υλική φύση όταν αφέθηκε μόνη της στην δημιουργία του ζώου και του ανθρώπου, εμφανίζεται να αποτυχαίνει. Μπορεί να δημιουργήσει τα πρώτα δυο και το κατώτερο ζωικό βασίλειο, αλλά όταν έρχεται η σειρά του ανθρώπου, απαιτούνται για την δημιουργία του πνευματικές, ανεξάρτητες και νοητικές δυνάμεις, εκτός από τους "δερμάτινους χιτώνες" και την "Πνοή της ζωικής Ζωής". Οι ανθρώπινες Μονάδες των προηγούμενων Γύρων χρειάζονται κάτι

Θεοί και πλανητικά Πνεύματα, ειδικά οι Ριμπού. "Οι Τρεις Ριμπού" που ωστόσο έγιναν "τρεις φορές επτά" στον αριθμό των χαρισμάτων τους.

Θυμηθείτε τις "φτερωτές φυλές" του Πλάτωνα. Επίσης το Πόπουλ-Βουχ αναφέρει την πρώτη ανθρώπινη φυλή η οποία μπορούσε να περπατάει, να πετάει και να βλέπει αντικείμενα οσοδήποτε μακριά.

ανώτερο από τα απλά φυσικά υλικά για να δομήσουν τις προσωπικότητες τους, κάτω από την απειλή να μείνουν για πάντα κατώτερες από οποιοδήποτε "Φρανγκεσταϊνικό" ζώο.[46]

ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΘΗΚΑΝ. Η ΣΑΡΚΑ ΜΑΣ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΚΕΙ (*είπαν*). [ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ] ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΡΟΥΠΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΜΑΣ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ. ΟΧΙ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΖΩΕΣ.[47] ΚΑΘΑΡΑ ΝΕΡΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΑΡΑΓΜΈΝΑ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΙΝΟΥΝ (α). ΑΣ ΤΑ ΑΠΟΞΗΡΑΝΟΥΜΕ (*τα νερά*).

(α) Η Κατήχηση λέει (Σχόλια):

"Από τους υλικούς Κόσμους κατέρχονται εκείνοι, που σχηματίζουν τον φυσικό άνθρωπο στα νέα Μανβαντάρα. Είναι κατώτεροι Λχα [Πνεύματα], που κατέχουν ένα διπλό σώμα [ένα αστρικό μέσα σε μια αιθερική μορφή]. Αυτοί είναι οι διαμορφωτές και δημιουργοί του δικού μας σώματος της πλάνης.......

"Μέσα στις μορφές που πρόβαλαν οι Λχα [Πιτρί], τα δυο γράμματα[48] [η Μονάδα, ονομαζόμενη επίσης "Διπλός Δράκος"] κατέβηκαν από τις σφαίρες της αναμονής.[49] Αλλά αυτά είναι σαν στέγη δίχως τοίχους, δίχως κίονες για να στηριχθεί.......

"Ο άνθρωπος χρειάζεται τέσσερις φλόγες και τρία πυρά για να γίνουν ένα πάνω στην Γη και απαιτεί την ουσία των σαράντα εννέα πυρών[50] για να τελειοποιηθεί. Εκείνοι που εγκατέλειψαν τις Ανώτερες Σφαίρες, οι θεοί της θέλησης,[51] είναι αυτοί που ολοκληρώνουν τον Μάνου της πλάνης. Γιατί ο 'Διπλός Δράκος' δεν έχει πρόσβαση πάνω στην απλή μορφή. Είναι σαν την αύρα όταν δεν υπάρχει δένδρο ή κλαδί για να την δεχτεί και να την κρατήσει. Δεν μπορεί να επηρεάσει την μορφή όπου δεν υπάρχει παράγοντας μεταβίβασης [Μάνας, "Νους"] και η μορφή δεν τον γνωρίζει".

Στον πρώτο τόμο του πρόσφατα εκδοθέντος έργου του Α. ντε Κατρεφάζ, *Εισαγωγή στην μελέτη των Ανθρώπινων φυλών*, υπάρχει η απόδειξη ότι από την εποχή της μετά-Τριτογενούς περιόδου και ακόμα πιο πριν – αφού πολλές Φυλές είχαν ήδη διασκορπιστεί στην επιφάνεια της Γης κατά την διάρκεια εκείνης της εποχής – ο άνθρωπος δεν άλλαξε ούτε ένα γιώτα στην φυσική δομή του. Και αν, ενώ περιβαλλόταν για ολόκληρες εποχές από μια πανίδα που άλλαζε από την μια περίοδο ή κύκλο στην άλλη, που πέθαινε και που ξαναγεννιόταν με νέες μορφές – έτσι ώστε να μην υπάρχει πάνω στη Γη ούτε ένα ζώο μεγάλο ή μικρό, που να είναι σύγχρονο με τον άνθρωπο εκείνης της περιόδου – αν, λοιπόν, κάθε ζώο μεταμορφώθηκε εκτός από τον άνθρωπο, αυτό το γεγονός δεν αποδεικνύει μόνο την αρχαιότητα του ανθρώπου, αλλά και το ότι αυτός αποτελεί ένα *ξεχωριστό Βασίλειο*. Γιατί μόνος αυτός έπρεπε να ξεφύγει από την μεταμόρφωση; Επειδή – λέει ο Κατρεφάζ – το όπλο που χρησιμοποίησε στον αγώνα του με την φύση και τις συνεχώς μεταβαλλόμενες γεωλογικές συνθήκες και στοιχεία, ήταν "η ψυχική του δύναμη και όχι η *φυσική δύναμη ή σώμα*", όπως συνέβη στην περίπτωση των ζώων. Δώστε στον άνθρωπο τόση δόση διάνοιας και λογικής με όση είναι προικισμένα τα άλλα θηλαστικά και με τον τωρινό σωματικό μηχανισμό του θα αποδειχθεί το πιο αδύναμο πλάσμα της Γης. Και αφού όλα φαίνεται να αποδεικνύουν ότι ο *ανθρώπινος οργανισμός με όλα τα χαρακτηριστικά, τις ιδιαιτερότητες και τις ιδιοσυ*γκρασίες του υπήρχε ήδη πάνω στην Σφαίρα σε κείνες τις πολύ απόμακρες γεωλογικές περιόδους, όταν δεν υπήρχε ακόμα ούτε ένα είδος των τωρινών μορφών θηλαστικών που υπάρχουν σήμερα, τότε ποιο είναι το αναπόφευκτο συμπέρασμα; Γιατί όχι αυτό: Αφού όλες οι ανθρώπινες φυλές είναι ενός και του αυτού είδους, έπεται ότι αυτό το είδος είναι το πιο αρχαίο απ' όλα τα τώρα υπάρχοντα θηλαστικά. Επομένως, είναι το πιο σταθερό και το πιο διατηρούμενο απ' όλα και ήταν ήδη πλήρως αναπτυγμένο όπως είναι τώρα, όταν όλα τα άλλα θηλαστικά που είναι σήμερα γνωστά δεν είχαν κάνει ούτε καν την πρώτη τους προσέγγιση για εμφάνιση πάνω στην Γη. Αυτή είναι η άποψη του μεγάλου Γάλλου Νατουραλιστή, που δίνει έτσι ένα τρομακτικό χτύπημα στον Νταρβινισμό.

Οι Μονάδες των παραστάσεων των ανθρώπων του Τρίτου Γύρου, οι μεγάλες πιθηκοειδείς μορφές.

Στο *εσωτερικό σύστημα* οι *επτά αρχές* του ανθρώπου *παριστάνονται από επτά γράμματα*. Τα *πρώτα δυο είναι πιο* ιερά από τα τέσσερα γράμματα του Τετραγράμματου.

Οι ενδιάμεσες σφαίρες, όπου λέγεται ότι κατά την διάρκεια των Μανβαντάρα οι Μονάδες που δεν έχουν φτάσει στο *Νιρβάνα* κοιμούνται βυθισμένες σε ασυνείδητη αδράνεια.

Εξηγήθηκε αλλού. Τα "Τρία Πυρά", Παβακά, Παβαμάνα και Σούτσι, που είχαν σαράντα πέντε γιους, οι οποίοι μαζί με τους τρεις πατέρες τους και τον Πατέρα τους Αγκνί αποτελούν τα 49 πυρά. Ο Παβαμάνα (πυρ που παράγεται δια της τριβής) είναι ο πατέρας του πυρός των Άσουρα, ο Σούτσι (Ηλιακό Πυρ) είναι ο πατέρας του πυρός των θεών και ο Παβακά (ηλεκτρικό πυρ) είναι ο πατέρας του πυρός των Πιτρί (βλέπε *Βαγιού-Πουρανά*). Αλλά αυτή είναι μια ερμηνεία στο υλικό και γήινο πεδίο. Οι φλόγες είναι φευγαλέες και μόνο περιοδικές, ενώ τα πυρά είναι αιώνια στην τριπλή τους ενότητα. Αυτά αντιστοιχούν στις τέσσερις κατώτερες και στις τρεις ανώτερες ανθρώπινες αρχές.

Οι Σούρα που αργότερα έγιναν Ά-Σουρα.

"Στους ανώτερους κόσμους τα τρία είναι ένα[52]*, πάνω στην Γη [στην αρχή] το ένα γίνεται δύο. Είναι σαν τις δυο [πλευρές] γραμμές ενός τριγώνου που έχει χάσει την βασική γραμμή του, η οποία είναι το τρίτο πυρ".* (*Κατήχηση*, Βιβλίο ΙΙΙ, τμ. 9).

Βέβαια αυτά χρειάζονται κάποια ερμηνεία πριν προχωρήσουμε περισσότερο. Και για να τα ερμηνεύσουμε, ειδικά προς όφελος των Αρίων Ινδουιστών αδελφών μας – των οποίων οι εσωτερικές ερμηνείες ίσως να διαφέρουν από την δική μας – θα πρέπει να τους εξηγήσουμε τα παραπάνω με ορισμένα αποσπάσματα από τα δικά τους εξωτερικά βιβλία, δηλαδή τα *Πουρανά*. Στις αλληγορίες αυτών των τελευταίων, ο Μπράχμα που είναι συλλογικά η δημιουργική Δύναμη του Σύμπαντος, λέγεται ότι "στην αρχή των Γιουγκά (κύκλων)...... *Κατεχόμενος από την επιθυμία και την δύναμη να δημιουργεί και ωθούμενος από τις δυνατότητες εκείνου που επρόκειτο να δημιουργηθεί*, αυτός ξανά και ξανά στην αρχή ενός Κάλπα προβάλλει μια παρόμοια δημιουργία". (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V, τελευταίος σλόκα. Ουίλσον, Τομ. Ι. σελ. 88, υποσημείωση. Επίσης *Μαναβαντάρμα-σάστρα*, Ι, 80.) Προτείνουμε τώρα να εξετάσουμε την εξωτερική διήγηση στο *Βίσνου-Πουρανά* και να δούμε πόσο μπορεί να συμφωνεί ή να διαφωνεί με την δική μας αποκρυφιστική απόδοση.

* * *

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΟΝΤΩΝ ΣΤΙΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

Στο *Βίσνου-Πουρανά* – που είναι ασφαλώς η αρχαιότερη απ' όλες τις γραφές μ' αυτό το όνομα – όπως και σε όλα τα άλλα, βρίσκουμε τον Μπράχμα να παίρνει σαν αρσενικός θεός, για σκοπούς δημιουργίας, "*τέσσερα σώματα ντυμένα με τρεις ιδιότητες*".[53] Αναφέρεται: "Μ' αυτό τον τρόπο, Μαϊτρέγια, *Τζγιότσνα* (αυγή), *Ράτρι* (νύχτα), **Άχαν** (ημέρα) και *Σαντγιά* (απογευματινό λυκόφως), είναι τα τέσσερα σώματα του Μπράχμα". (Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. 81.) Όπως εξηγεί ο Παρασαρά, όταν ο Μπράχμα επιθυμεί να δημιουργήσει εκ νέου τον κόσμο και να κατασκευάσει απογόνους *μέσω της θέλησής του* στην τετραπλή κατάσταση (ή στις τέσσερις τάξεις όντων) που ονομάζονται θεοί (Ντιάνι-Τσόχαν), Δαίμονες[54] (δηλαδή υλικοί Ντέβα), Προγεννήτορες (Πιτρί) και άνθρωποι, "συγκεντρώνει Γιογκικά (Γιου-γιουτζέ) τον νου του".[55]

Περιέργως, αρχίζει δημιουργώντας πρώτα ΔΑΙΜΟΝΕΣ, οι οποίοι έτσι προηγούνται των αγγέλων ή θεών. Αυτό δεν είναι παράλογο, ούτε οφείλεται σε ασυνέπεια, αλλά όπως και τα υπόλοιπα, έχει ένα βαθύ εσωτερικό νόημα, απόλυτα σαφές για εκείνον που είναι απαλλαγμένος από χριστιανική θεολογική προκατάληψη. Αυτός που δεν ξεχνάει ότι η αρχή ΜΑΧΑΤ, ή Διάνοια, ο "Συμπαντικός Νους" (στην κυριολεξία "ο μεγάλος"), τον οποίο η εσωτερική φιλοσοφία ερμηνεύει σαν "εκδηλωμένη Παντογνωσία" – το "πρώτο προϊόν" του Πραντάνα (πρωταρχικής ύλης), όπως λέει το *Βίσνου-Πουρανά*, αλλά και η πρώτη Κοσμική όψη του Παραμπράχμαν ή του εσωτερικού ΣΑΤ, της Συμπαντικής Ψυχής,[56] όπως διδάσκει ο Αποκρυφισμός – αυτός, λοιπόν, που δεν ξεχνάει ότι ο ΜΑΧΑΤ βρίσκεται στην ρίζα της ΑΥΤΟ-Συνείδησης, αυτός θα κατανοήσει το γιατί. Οι ονομαζόμενοι "Δαίμονες" – που (εσωτερικά) είναι η Αυτο-βεβαιώνουσα και (διανοητικά) ενεργός Αρχή – είναι, θα λέγαμε, οι *θετικοί πόλοι της δημιουργίας* και, επομένως, οι πρώτοι που

Ατμάν, Μπούντι και *Μάνας*. Στο Ντεβατσάν απαιτείται το ανώτερο στοιχείο του *Μάνας* για να γίνει μια κατάσταση αντίληψης και συνείδησης για την ασώματη Μονάδα.

Αυτό στον εσωτερισμό έχει άμεση σχέση με τις επτά αρχές του εκδηλωμένου Μπράχμα, ή σύμπαντος, με την ίδια τάξη όπως στον άνθρωπο. Εξωτερικά είναι μόνο τέσσερις αρχές.

Δαίμονες είναι μια πολύ γενική λέξη για να χρησιμοποιηθεί, επειδή αναφέρεται σε ένα μεγάλο αριθμό κατώτερων, δηλαδή πιο υλικών Πνευμάτων, ή κατώτερων θεών, που ονομάζονται έτσι επειδή "πολεμούν" με τους ανώτερους" αλλά δεν είναι διάβολοι.

Σύμφωνα με το σχόλιο η έκφραση "συγκεντρώνοντας τον νου στον εαυτό του", *Μάνο Σαμαντάττε*, είναι η εκτέλεση του Γιόγκα (*Γιουγιουτζέ*). Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. 80.

Η ίδια σειρά αρχών στον άνθρωπο: *Ατμάν* (Πνεύμα), *Μπούντι* (Ψυχή), ο φορέας του, όπως η Ύλη είναι το *Βαχάνα* του Πνεύματος και *Μάνας* (νους), η τρίτη ή μικροκοσμικά η τέταρτη. Στο πεδίο της προσωπικότητας το *Μάνας* είναι πρώτο.

δημιουργήθηκαν. Αυτή είναι με λίγα λόγια η διαδικασία, όπως εξιστορείται αλληγορικά στα *Πουρανά*.

Έχοντας συγκεντρώσει το νου στον εαυτό του και ενώ η ιδιότητα του σκότους διαπερνούσε το σώμα του Μπράχμα, πρώτοι δημιουργήθηκαν οι Άσουρα, προβάλλοντας από τον μηρό του˙ στην συνέχεια, εγκαταλείποντάς το, αυτό το σώμα ματαμορφώθηκε σε ΝΥΧΤΑ. (*Βίσνου-Πουρανά*. Βλέπε επίσης Μέρος ΙΙ, Τμήμα XVIII, "Γύρω από τον Μύθο των 'Πεπτωκότων Αγγέλων' στις Διάφορες Όψεις του" στο παρόν έργο.)

Δυο σημαντικά σημεία εμπεριέχονται εδώ: (α) Αρχικά στον *Ριγκ-Βέντα* οι "Άσουρα" εμφανίζονται σαν πνευματικά θεία όντα. Η ετυμολογία της λέξης προέρχεται από το *άσου* (πνοή), η "Πνοή του θεού", και σήμαινε το ίδιο με το Υπέρτατο Πνεύμα ή το ζωροαστρικό Άχουρα. Μόνο αργότερα, για σκοπούς θεολογικούς και δόγματος εμφανίζονται να προβάλλουν από τον μηρό του Μπράχμα και το όνομα τους άρχισε να αντλείται από το *α* το στερητικό και *σούρα*, θεός (ηλιακές θεότητες), ή *όχι – ένας θεός* και έτσι έγιναν οι εχθροί των θεών. (β) Κάθε αρχαία θεογονία χωρίς εξαίρεση, από την Αρία και την αιγυπτιακή μέχρι εκείνη του Ησιόδου, τοποθετεί στην σειρά της κοσμογονικής εξέλιξης την Νύχτα πριν από την Ημέρα, ακόμα και η Γένεση, όπου "σκότος εφέρετο επί του προσώπου της αβύσσου" πριν από "*την πρώτη ημέρα* ". Ο λόγος είναι ότι κάθε Κοσμογονία – εκτός από την Μυστική Δοξασία – αρχίζει με την επονομαζόμενη "Δευτερεύουσα Δημιουργία": δηλαδή με το εκδηλωμένο Σύμπαν, η Γένεση του οποίου έπρεπε να αρχίσει με μια σημαντική διαφοροποίηση ανάμεσα στο αιώνιο Φως της *Πρωταρχικής* Δημιουργίας – της οποίας το μυστήριο πρέπει να παραμείνει για πάντα "Σκοτάδι" για την ερευνητική, περιορισμένη διάνοια και αντίληψη του αμύητου – και στην Δευτερεύουσα Εμφάνιση της εκδηλωμένης ορατής φύσης. Οι *Βέντα* περιέχουν ολόκληρη την φιλοσοφία αυτής της διαίρεσης, αν και ποτέ δεν εξηγήθηκαν σωστά από τους Ανατολιστές, γιατί ποτέ δεν *κατανοήθηκαν* απ' αυτούς.

Συνεχίζοντας να δημιουργεί, ο Μπράχμα παίρνει άλλη μορφή, την μορφή της Ημέρας, και δημιουργεί από την πνοή του τους θεούς, που είναι προικισμένοι με την ιδιότητα της καλοσύνης (παθητικότητας).[57] Στο επόμενο σώμα του επικράτησε η ιδιότητα της μεγάλης παθητικότητας, η οποία είναι επίσης (αρνητική) καλοσύνη και από το πλευρό αυτής της προσωπικότητας πρόβαλαν οι Πιτρί, οι προγεννήτορες των ανθρώπων, γιατί, όπως εξηγεί το κείμενο, "Ο Μπράχμα σκέφτηκε τον εαυτό του (κατά την διάρκεια της διαδικασίας) σαν πατέρα του κόσμου".[58] Αυτή είναι η *Κρίγια σάκτι*, η μυστηριώδης δύναμη του *Γιόγκα* που εξηγείται σε άλλο σημείο. Αυτό το σώμα του Μπράχμα, όταν απορρίφθηκε, έγινε το *Σαντγιά* (απογευματινό λυκόφως), το διάστημα ανάμεσα στην ημέρα και στην νύχτα.

Τέλος ο Μπράχμα πήρε την τελευταία μορφή του που εμποτιζόταν από την *ποιότητα της ρυπαρότητας* και "απ' αυτήν δημιουργήθηκαν ΑΝΘΡΩΠΟΙ στους οποίους η ρυπαρότητα και το πάθος κυριαρχούσαν". Αυτό το σώμα, όταν απορρίφθηκε, έγινε η αυγή ή το πρωινό λυκαυγές, το λυκαυγές της Ανθρωπότητας: Εδώ ο Μπράχμα αντιπροσωπεύει εσωτερικά τους Πιτρί. Αυτός είναι συλλογικά ο Πιτρί, "πατέρας".

Τώρα πρέπει να εξηγηθεί το αληθινό εσωτερικό νόημα αυτής της αλληγορίας. Εδώ ο Μπράχμα συμβολίζει τους συλλογικούς δημιουργούς του Κόσμου και των Ανθρώπων το σύμπαν με όλες τις αναρίθμητες δημιουργίες πραγμάτων κινητών και (φαινομενικά) ακίνητων.[59]

Αυτός είναι, συλλογικά, οι Πρατζαπάτι, οι Κύριοι του Όντος και τα τέσσερα σώματα αντιπροσωπεύουν τις τέσσερις τάξεις των δημιουργικών δυνάμεων ή Ντιάνι-Τσόχαν, που

Έτσι λέει το Σχόλιο· η έκφραση "την ημέρα οι θεοί είναι πιο ισχυροί και την νύχτα οι δαίμονες", είναι καθαρώς συμβολική.

Η σκέψη του εαυτού σαν αυτό, εκείνο ή το άλλο, είναι ο κύριος παράγοντας στην πρόκληση κάθε είδους ψυχικού ή ακόμα και φυσικού φαινομένου. Τα λόγια "ος αν ειπή τω δει τούτο, άρθητι και βλήθητι εις την θάλασσαν και μη διακριθή εν την καρδία αυτού, αλλά πιστεύσει ότι αν λέγει γίνεται, έσται αυτώ δ' εάν είπη" [Μάρκου, ΙΑ', 23], δεν είναι κενά λόγια. Μόνο που η λέξη "πίστη" πρέπει να αντικατασταθεί από την λέξη ΘΕΛΗΣΗ. Πίστη δίχως θέληση είναι σαν ανεμόμυλος δίχως *άνεμο*, δηλ. χωρίς αποτελέσματα.

Η ίδια ιδέα απαντάται στα πρώτα τέσσερα κεφάλαια της Γένεσης με τον "Κύριο" και τον "Θεό", που είναι οι *Ελοΐμ* και ο ανδρόγυνος *Ελοά*.

περιγράφονται στο Σχόλιο της Στάντζα VII του πρώτου τόμου. Ολόκληρη η φιλοσοφία της αποκαλούμενης "Δημιουργίας" του καλού και του κακού σ' αυτόν τον κόσμο και ολόκληρου του κύκλου των μανβανταρικών αποτελεσμάτων της, στηρίζεται στην σωστή κατανόηση αυτών των τεσσάρων σωμάτων του Μπράχμα.

αναγνώστης πρέπει τώρα να προετοιμαστεί για να κατανοήσει το αληθινό, το εσωτερικό νόημα αυτών που ακολουθούν. Υπάρχει, όμως, ένα σημαντικό σημείο που πρέπει να ξεκαθαριστεί. Από την στιγμή που η χριστιανική θεολογία αυθαίρετα όρισε και συμφώνησε ότι ο Σατανάς με τους Πεπτωκότες Αγγέλους του ανήκαν στην πρώτη δημιουργία, ο Σατανάς όντας ο πρωτοδημιούργητος, ο σοφότερος και ωραιότερος από τους Αρχαγγέλους του Θεού, από εκείνη την στιγμή δόθηκε το σύνθημα, ήχησε η βασική νότα. Από τότε όλα τα *παγανιστικά* κείμενα αναγκάστηκαν να μεταδίδουν το ίδιο νόημα, όλα εμφανίζονταν να είναι δαιμονικά και υποστηρίχθηκε *τότε* αλλά και *τώρα* ότι η *αλήθεια* και η *πραγματικότητα* ανήκει και αρχίζει μόνο με την Χριστιανοσύνη. Ακόμα και οι Ανατολιστές και οι Μυθολόγοι, μερικοί από τους οποίους δεν είναι καθόλου χριστιανοί αλλά "άπιστοι" ή άνθρωποι της επιστήμης, μπήκαν ασυνείδητα και εξαιτίας της δύναμης του συσχετισμού των ιδεών και της συνήθειας στο θεολογικό αυλάκι. Καθαρά μπραχμανικές θεωρήσεις, βασισμένες στην δίψα για δύναμη και φιλοδοξία, επέτρεψαν στις μάζες να παραμείνουν βυθισμένες στην άγνοια σχετικά με μεγάλες αλήθειες και οι ίδιες αιτίες οδήγησαν τους μυημένους μεταξύ των πρώτων χριστιανών να μείνουν σιωπηλοί, ενώ εκείνοι που ποτέ δεν γνώρισαν την αλήθεια παραμόρφωναν την τάξη των πραγμάτων κρίνοντας την ιεραρχία των "Αγγέλων" από την εξωτερική μορφή τους. Μ' αυτόν τον τρόπο, όπως στις λαϊκές πίστεις οι Άσουρα έγιναν οι επαναστάτες κατώτεροι θεοί που πολεμούν τους ανώτερους, έτσι και ο ανώτερος αρχάγγελος, ο πραγματικός Αγαθοδαίμων, ο μεγαλύτερος αγαθοεργός Λόγος, έγινε για την θεολογία ο "Αντίπαλος" ή *Σατανάς*. Επιβεβαιώνονται, όμως όλα αυτά από την ορθόδοξη ερμηνεία μιας οποιασδήποτε αρχαίας Γραφής; Η απάντηση είναι, *ασφαλώς όχι*. Όπως τα Μαζντεϊκά Κείμενα της *Ζεντ-Αβέστα*, το *Βεντιντάντ* και άλλα, διορθώνουν και αποκαλύπτουν το μετέπειτα έξυπνο μπέρδεμα των θεών στο Ινδουϊστικό Πάνθεο και αποκαθιστούν τους Άσουρα – μέσω του ΑΧΟΥΡΑ – στην νόμιμη θέση τους στην θεογονία, έτσι και οι τελευταίες ανακαλύψεις των χαλδαϊκών πινάκων δικαιώνουν το καλό όνομα των πρώτων θείων Εκπορεύσεων. Αυτό εύκολα αποδεικνύεται. Η χριστιανική Αγγελολογία προέρχεται άμεσα και αποκλειστικά από κείνη των Φαρισαίων, οι οποίοι έφεραν τις δοξασίες τους από την Βαβυλωνία. Οι Σαδδουκαίοι, οι πραγματικοί φύλακες των Νόμων του Μωυσή, δεν γνώριζαν αγγέλους και απέρριπταν την ύπαρξή τους, αντιτιθέμενοι ακόμα και στην αθανασία της ανθρώπινης Ψυχής (όχι του απρόσωπου Πνεύματος). Στην Βίβλο, οι μόνοι "Άγγελοι" που μνημονεύονται είναι οι "Γιοι του θεού" που αναφέρονται στην Γένεση ΣΤ' (οι οποίοι τώρα θεωρούνται σαν οι *Νεφελίμ*, οι Πεπτωκότες Άγγελοι) και μερικοί άγγελοι με ανθρώπινη μορφή, οι "Αγγελιαφόροι" του ιουδαϊκού θεού, η τάξη των οποίων απαιτεί μια πιο προσεχτική ανάλυση απ' αυτή που δίνεται εδώ. (Βλέπε πιο πάνω, Στάντζα ΙΙ, Σλόκα 5 όπου δείχνεται πως οι πρώτοι Ακκάδιοι ονόμαζαν *Έα*, Σοφία, αυτό που από τους μετέπειτα Χαλδαίους και Σημίτες παραμορφώθηκε σε *Τιαμάτ*, Τισαλάτ και στην Ταλάτ του Βηρωσσού, τον θηλυκό θαλάσσιο Δράκοντα, τον τωρινό Σατανά). Πράγματι: "Πόσο έπεσες (από το χέρι του ανθρώπου), ω λαμπρό αστέρι και γιε του πρωινού!"

Τι μας λένε, λοιπόν, οι βαβυλωνιακές διηγήσεις της "Δημιουργίας" όπως βρίσκονται στα αποσπάματα ασσυριακών πινάκων οι διηγήσεις πάνω στις οποίες οι Φαρισαίοι έφτιαξαν την δική τους αγγελολογία; Συγκρίνατε τις *Ασσυριακές Ανακαλύψεις* (σελ. 398) του Τζ. Σμιθ και την *Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης* (σελ. 107) του ιδίου. Ο "*Πίνακας με την ιστορία των Επτά Πονηρών θεών ή Πνευμάτων*", έχει την ακόλουθη αναφορά. Σημειώνουμε τα σημαντικά αποσπάσματα με πλάγια γράμματα:

> Στις πρώτες μέρες των κακών θεών
> οι άγγελοι *που είχαν επαναστατήσει*, που στο *κατώτερο μέρος του ουρανού*
> *είχαν δημιουργηθεί*,
> *προκάλεσαν το κακό τους έργο*
> *επινοώντας με πονηρά κεφάλια*....... κ.τ. λ.

Βλέπουμε, λοιπόν, όσο πιο καθαρά γίνεται σε ένα απόσπασμα που έμεινε αρκετά σώο, ώστε να μην μπορεί να υπάρξει αμφιβολία κατά την ανάγνωσή του, ότι οι "επαναστάτες άγγελοι" δημιουργήθηκαν στο *κατώτερο μέρος του ουρανού*, ότι δηλαδή ανήκαν και ανήκουν σε ένα *υλικό πεδίο εξέλιξης*, αν και – επειδή δεν είναι το πεδίο του οποίου έχουμε επίγνωση μέσω των αισθήσεων – παραμένει γενικά αόρατο για εμάς και επομένως θεωρείται σαν υποκειμενικό. Έκαναν, λοιπόν, τόσο λάθος οι Γνωστικοί όταν βεβαίωναν πως αυτός ο ορατός κόσμος μας και ειδικά η Γη δημιουργήθηκε από *κατώτερους* αγγέλους, τους κατώτερους Ελοΐμ, ένας από τους οποίους, όπως δίδασκαν, ήταν ο Θεός του Ισραήλ; Οι Γνωστικοί χρονικά βρίσκονταν πιο κοντά στα αρχεία της Αρχαϊκής Μυστικής Δοξασίας και, επομένως, τους ήταν επιτρεπτό να γνωρίζουν καλύτερα από τους αμύητους χριστιανούς, οι οποίοι ανέλαβαν εκατοντάδες χρόνια αργότερα να αναπλάσουν και να διορθώσουν αυτό που ειπώθηκε. Αλλά ας δούμε τι λέει στην συνέχεια ο ίδιος Πίνακας:

> Υπήρχαν επτά τέτοιοι (πονηροί θεοί)....[έπειτα ακολουθεί η περιγραφή τους, όπου ο τέταρτος είναι ένα "φίδι", το φαλλικό σύμβολο της *τέταρτης* Φυλής στην ανθρώπινη Εξέλιξη].
> Αυτοί οι επτά, αγγελιαφόροι του θεού Άνου, του βασιλιά τους.

Άνου ανήκει στην χαλδαική τριάδα και είναι ταυτόσημος κατά μιαν άποψη με τον Σιν, την "Σελήνη". Στην εβραϊκή Καμπάλα η Σελήνη είναι η Αργκά του σπόρου κάθε υλικής ζωής και συνδέεται ακόμα πιο στενά, καμπαλιστικά, με τον Ιεχωβά ο οποίος έχει δυο φύλα, όπως και ο Άνου. Στον εσωτερισμό και οι δυο παρουσιάζονται και θεωρούνται από μια διπλή όψη: αρσενική ή πνευματική, θηλυκή ή υλική. Πνεύμα και Ύλη, οι δυο ανταγωνιστικές αρχές. Έτσι, οι "Αγγελιαφόροι του Άνου" (ο οποίος είναι ο Σιν, η "Σελήνη"), στους στίχους 28 μέχρι 41 εμφανίζονται τελικά να κατατροπώνονται από τον ίδιο τον Σιν με την βοήθεια του Μπελ (του Ήλιου) και της Ιστάρ (Αφροδίτης). Αυτό από τους Ασσυριολόγους θεωρείται σαν μια αντίφαση, αλλά στην εσωτερική διδασκαλία είναι απλή μεταφυσική.

Υπάρχουν αρκετές ερμηνείες, γιατί υπάρχουν επτά κλειδιά για το μυστήριο της Πτώσης. Ακόμα υπάρχουν δυο "Πτώσεις" στην θεολογία: η επανάσταση των Αρχαγγέλων και η "Πτώση" τους από την μια, και η "Πτώση" του Αδάμ και της Εύας από την άλλη. Έτσι, τόσο οι κατώτερες όσο και οι ανώτερες Ιεραρχίες κατηγορούνται για ένα υποτιθέμενο έγκλημα. Η λέξη "υποτιθέμενο" είναι ο αληθινός και σωστός όρος, γιατί και στις δυο περιπτώσεις βασίζεται σε παρανόηση. Στον Αποκρυφισμό και οι δυο περιπτώσεις θεωρούνται σαν καρμικά αποτελέσματα και ανήκουν στον νόμο της Εξέλιξης: διανοητική και πνευματική από την μια μεριά, φυσική και ψυχική από την άλλη. Η "Πτώση" είναι μια συμπαντική αλληγορία. Στο ένα άκρο της κλίμακας της Εξέλιξης αντιπροσωπεύει την "επανάσταση", δηλαδή την πράξη της διαφοροποιούσας διάνοιας ή συνείδησης στα διάφορα πεδία της που αναζητάει ένωση με την ύλη. Στο άλλο άκρο, στο κατώτερο, αντιπροσωπεύει την επανάσταση της ύλης ενάντια στο Πνεύμα, ή της δράσης ενάντια στην πνευματική αδράνεια. Και εδώ βρίσκεται το σπέρμα ενός λάθους το οποίο είχε τόσο καταστροφική επίδραση στην διάνοια των πολιτισμένων κοινωνιών για πάνω από 1.800 χρόνια. Στην αρχική αλληγορία η ύλη – επομένως οι πιο υλικοί άγγελοι – είναι αυτή που θεωρείται σαν ο κατακτητής του Πνεύματος, ή των Αρχαγγέλων που "έπεσαν" σ' αυτό το πεδίο. "Εκείνοι του *φλεγόμενου ξίφους* (ή ζωικών παθών) έδιωξαν τα Πνεύματα του Σκότους". Ωστόσο, αυτά τα τελευταία ήταν εκείνα που πάλεψαν για την κυριαρχία της συνειδητής και θείας πνευματικότητας πάνω στην Γη και απέτυχαν, υποτασσόμενα στην δύναμη της ύλης. Αλλά στο θεολογικό δόγμα βλέπουμε το αντίθετο. Ο Μιχαήλ, "που μοιάζει με θεό", ο αντιπρόσωπος του Ιεχωβά, είναι αυτός που οδηγεί τα ουράνια πλήθη – όπως ο Λούσιφερ στην φαντασία του Μίλτον, τα υποχθόνια πλήθη – και νικάει τον Σατανά. Είναι αλήθεια πως η φύση του Μιχαήλ εξαρτάται από την φύση του Δημιουργού και Κυρίου του. Το ποιος είναι αυτός ο τελευταίος μπορεί κανείς να το ανακαλύψει μελετώντας προσεχτικά την αλληγορία του "Πολέμου στον Ουρανό" με την βοήθεια του αστρονομικού κλειδιού. Όπως έδειξε ο Μπέντλεϋ, ο "Πόλεμος των Τιτάνων εναντίον των θεών" του Ησιόδου, καθώς επίσης ο πόλεμος των Άσουρα (ή των Ταρακαμαγιά) ενάντια στους Ντέβα του πουρανικού μύθου, είναι ταυτόσημοι σε όλα εκτός από τα ονόματα. Οι όψεις των άστρων (ο Μπέντλεϋ λαμβάνει το έτος 945 π.Χ. σαν την πλησιέστερη ημερομηνία για μια τέτοια σύνοδο),

δείχνουν ότι "όλοι οι πλανήτες, εκτός του Κρόνου, βρίσκονταν στην ίδια πλευρά του ουρανού με τον Ήλιο και την Σελήνη", και επομένως ήταν αντίθετοί του. Και όμως ο Κρόνος, ή ο ιουδαϊκός "σεληνιακός θεός" είναι αυτός που εμφανίζεται να κυριαρχεί τόσο στον Ησίοδο όσο και στον Μωυσή, κανένας από τους οποίους δεν κατανοήθηκε. Έτσι συνέβη και διαστρεβλώθηκε το πραγματικό νόημα.

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙ - *Συνέχεια*

ΗΡΘΑΝ ΟΙ ΦΛΟΓΕΣ. ΤΑ ΠΥΡΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ˙ ΤΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ ΠΥΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΠΥΡΑ (α). ΑΠΟΞΗΡΑΝΑΝ ΤΑ ΤΑΡΑΓΜΕΝΑ ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΥΔΑΤΑ. ΜΕ ΤΗΝ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ ΤΟΥΣ ΤΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΑΝ. ΟΙ ΛΧΑ (*Πνεύματα*) ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΩ, ΟΙ ΛΑΜΑΓΙΝ (*εκείνοι*) ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ, ΗΡΘΑΝ (β). ΣΚΟΤΩΣΑΝ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΡΟΣΩΠΑ. ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ-ΤΡΑΓΟΥΣ, ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΥΝΟΚΕΦΑΛΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕ ΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΣΩΜΑ ΨΑΡΙΟΥ.

Οι "Φλόγες" είναι μια Ιεραρχία Πνευμάτων παράλληλη, αν όχι ταυτόσημη, με τους "φλεγόμενους" πύρινους Σαράφ (Σεραφείμ) που αναφέρονται από τον Ησαΐα (ΣΤ', 2-6), εκείνους οι οποίοι, σύμφωνα με την εβραϊκή θεογονία, πλαισιώνουν τον "θρόνο του Παντοδύναμου". Μελχά είναι ο Κύριος των "Φλογών". Όταν εμφανίζεται πάνω στην Γη παίρνει την προσωπικότητα ενός Βούδα, όπως λέει ένας λαϊκός μύθος. Είναι ένας από τους πιο αρχαίους και σεβαστούς Λχα, ένας βουδιστικός Αγ. Μιχαήλ.

(β) Η λέξη "Κάτω" δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι αναφέρεται σε υποχθόνιες περιοχές, αλλά απλώς σε ένα πνευματικό ή μάλλον αιθερικό Ον μιας κατώτερης βαθμίδας επειδή είναι πιο κοντά στην Γη, ή ένα βήμα πάνω από την δική μας γήινη σφαίρα. Ενώ οι *Λχα* είναι Πνεύματα των ανωτέρων Σφαιρών: απ' όπου προέρχεται και το όνομα της πρωτεύουσας του Θιβέτ, *Λχάσα* ή Λάσα.

Εκτός από το ότι είναι μια αναφορά καθαρά υλικής φύσεως ανήκουσα στην εξέλιξη της ζωής πάνω στην Γη, ωστόσο σ' αυτόν τον Σλόκα μπορεί να αποδοθεί και μια άλλη αλληγορική σημασία ή μάλλον – όπως διδάσκεται – αρκετές σημασίες. Οι ΦΛΟΓΕΣ, ή "Πυρά", συμβολίζουν το Πνεύμα, ή το αρσενικό στοιχείο, και το "Νερό" συμβολίζει την ύλη ή το αντίθετο στοιχείο. Και εδώ πάλι, στην πράξη του Πνεύματος που σκοτώνει την καθαρά υλική μορφή, βρίσκουμε μια αναφορά στην αιώνια διαμάχη, πάνω στο φυσικό και ψυχικό πεδίο, ανάμεσα στο Πνεύμα και στην Ύλη, εκτός από το ότι αποτελεί ένα επιστημονικό κοσμικό γεγονός. Γιατί όπως αναφέρεται στον επόμενο στίχο:

Η ΜΗΤΕΡΑ-ΝΕΡΟ, Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΑΛΑΣΣΑ, ΕΚΛΑΨΕ. ΣΗΚΩΘΗΚΕ, ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΙΧΕ ΣΗΚΩΣΕΙ, ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΙΧΕ ΓΕΝΝΗΣΕΙ (α).

Τώρα τι μπορεί να σημαίνει αυτό; Δεν είναι μια φανερή αναφορά στην παλιρροιακή δράση κατά το πρώτο στάδιο της ιστορίας του πλανήτη μας στον τέταρτο Γύρο του; Τον τελευταίο καιρό η σύγχρονη έρευνα ασχολείται με τις υποθέσεις της για τις παλαιοζωϊκές πλημμυρίδες. Η θεωρία του Τζ. Χ. Ντάρβιν ήταν ότι τουλάχιστον πριν από 52.000.000 χρόνια – και πιθανόν πολύ περισσότερο – η Σελήνη σχηματίστηκε από την πλαστική μάζα της Γης. Αρχίζοντας από το σημείο όπου είχαν σταματήσει την έρευνα οι Χέλμολτζ, Φερέλ, Ουίλιαμ Τόμσον και άλλοι, ανήγαγε την πορεία της παλιρροιακής επιβράδυνσης της περιστροφικής κίνησης της Γης πολύ πίσω στην νύχτα του χρόνου και τοποθέτησε την Σελήνη, κατά την διάρκεια της παιδικής ηλικίας του πλανήτη μας, μόλις στο "ένα κλάσμα της σημερινής της απόστασης". Με λίγα λόγια, η θεωρία του ήταν ότι η Σελήνη είναι αυτή που αποχωρίστηκε από την Γη. Η παλιρροιακή ανύψωση συνέπιπτε με την ταλάντευση της σφαιρικής μάζας και επειδή η κεντρόφυγος τάση ήταν σχεδόν ίση με την

βαρύτητα, αυτή η τελευταία ξεπεράστηκε και η παλιρροιακά ανυψωμένη μάζα μπορούσε επομένως να αποχωριστεί ολοκληρωτικά από την Γη.[60]

Απόκρυφη διδασκαλία είναι ακριβώς η αντίθετη. Η Σελήνη είναι πολύ πιο παλιά από την Γη και, όπως εξηγήσαμε στον πρώτο τόμο, η δεύτερη είναι που οφείλει την ύπαρξη της στην πρώτη, αδιάφορο με ποιον τρόπο εξηγούν το γεγονός η αστρονομία και η γεωλογία. Εξ αυτού και οι πλημμύρες και η έλξη προς την Σελήνη, όπως φαίνεται από το ρευστό μέρος της Σφαίρας που συνέχεια αγωνίζεται να ανασηκωθεί προς τον γονέα του. Αυτό είναι το νόημα της φράσης: "η Μητέρα-Νερό σηκώθηκε και εξαφανίστηκε στην Σελήνη, που την είχε σηκώσει, που την είχε γεννήσει".

ΟΤΑΝ ΑΥΤΑ (*τα Ρουπά*) ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗΚΑΝ, Η ΜΗΤΕΡΑ-ΓΗ ΕΜΕΙΝΕ ΓΥΜΝΗ.[61] ΖΗΤΗΣΕ ΝΑ ΑΠΟΞΗΡΑΝΘΕΙ (α).[62]

Είχε φτάσει ο καιρός για την επίστρωσή της. Τα ύδατα είχαν χωριστεί και η διαδικασία είχε αρχίσει. Ήταν η αρχή μιας νέας ζωής. Αυτά είναι όσα μας αποκαλύπτει το ένα κλειδί. Ένα άλλο κλειδί μας διδάσκει την προέλευση του Νερού, την ανάμιξή του με την Φωτιά (υγρό πυρ το ονομάζει) (βλέπε το Σχόλιο που ακολουθεί τον Σλόκα 18) και κάνει μια αλχημιστική περιγραφή του απογόνου των δυο: της στερεής ύλης, όπως τα ορυκτά και οι γαίες. Από τα "Ύδατα του Διαστήματος", τον απόγονο του αρσενικού Πνεύματος-Πυρός και του θηλυκού (αεριώδους) Νερού, δημιουργήθηκε η ωκεάνια έκταση πάνω στην Γη. Ο Βάρουνα κατρακυλάει από το άπειρο Διάστημα για να βασιλεύσει σαν Ποσειδώνας πάνω στις πεπερασμένες θάλασσες. Όπως πάντα, η λαϊκή φαντασία αποδεικνύεται ότι βασίζεται πάνω σε αυστηρά επιστημονικά θεμέλια.

Το νερό είναι παντού το σύμβολο του θηλυκού στοιχείου, της *mater* [μητέρας], της οποίας το γράμμα Μ προέρχεται εικονικά από το ΛΛΛ, ένα ιερογλυφικό του νερού. Είναι η συμπαντική μήτρα ή "Μεγάλη Άβυσσος". Η Αφροδίτη, η μεγάλη Μητέρα-Παρθένος, προβάλλει από το κύμα της θάλασσας και ο Έρωτας είναι ο γιος της. Αλλά η Αφροδίτη είναι η τελευταία μυθολογική παραλλαγή της Γαίας, της Γης, η οποία στην ανώτερη όψη της είναι η Φύση (Πρακρίτι) και μεταφυσικά η Άντιτι και ακόμα η Μουλαπρακρίτι, η ρίζα της Πρακρίτι ή το νοούμενό της.

Επομένως, στην πρωταρχική της έννοια η Αγάπη είναι ο Έρως, η θεία θέληση, ή Επιθυμία για εκδήλωση μέσω ορατής δημιουργίας. Επομένως ο Φοχάτ, το πρωτότυπο του Έρωτα, γίνεται πάνω στην Γη η μεγάλη δύναμη του "Ζωτικού ηλεκτρισμού" ή το Πνεύμα της "Ζωοποίησης". Ας θυμηθούμε την ελληνική θεογονία και ας μπούμε στο πνεύμα της φιλοσοφίας της. Οι Έλληνες, Όμηρος, *Ιλιάδα* (XIV, 201, 246), μας διδάσκουν πως όλα τα πράγματα, περιλαμβανομένων και των θεών, οφείλουν την ύπαρξη τους στον Ωκεανό και στην σύζυγό του Τηθύ, όπου η τελευταία είναι η Γαία, η Γη, ή Φύση. Αλλά ποιος είναι ο *Ωκεανός*; Ο *ωκεανός* είναι το απέραντο ΔΙΑΣΤΗΜΑ (Πνεύμα στο Χάος) που είναι η θεότητα (βλέπε Τόμος Ι) και η Τηθύς δεν είναι η Γη, αλλά η αρχέγονη ύλη στην διαδικασία του σχηματισμού. Στην περίπτωσή μας δεν είναι πια η Άντιτι-Γαία που γεννάει τον *Ουρανό* ή Βάρουνα, τον κυριότερο Αντιτιά ανάμεσα στους επτά πλανητικούς θεούς, αλλά η Πρακρίτι υλοποιημένη και περιορισμένη. Η Σελήνη – που είναι αρσενική στον θεογονικό της χαρακτήρα – μόνο στην κοσμική της όψη είναι η θηλυκή γενεσιουργός αρχή, όπως ο Ήλιος είναι το αρσενικό έμβλημά της. Το νερό είναι ο απόγονος της Σελήνης, η οποία σε όλα τα έθνη είναι μια ανδρόγυνη θεότητα.

Δείτε ωστόσο τις αντιρρήσεις εναντίον αυτής της θεωρίας που επισημαίνουν διάφοροι γεωλόγοι στα έργα τους. Συγκρίνατε επίσης το άρθρο του σερ Ρ.Σ. Μπαλ στο περιοδικό *Nature* (Τομ. XXV, Νοεμβ. 24 και Δεκ. Ι, 1881, σελ. 79-82, 103-107) καθώς επίσης και το τι λένε οι Αμερικανοί γεωλόγοι.

Η θεά που γέννησε αυτά τα πρωτόγονα τέρατα, σύμφωνα με την διήγηση του Βηρωσσού ήταν η Τάλατ [Thalatth], στα ελληνικά *θάλασσα*.

Βλέπε για σύγκριση την διήγηση της δημιουργίας του Βηρωσσού (από τον Αλέξανδρο τον Πολυΐστορα, στο έργο του Κόρυ *Αρχαία Αποσπάσματα*, σελ. 24) και για τα αποτρόπαια τέρατα που γεννήθηκαν από την διπλή αρχή (Γη και Νερό) στην Άβυσσο της αρχέγονης δημιουργίας: Νάρα (Κένταυροι, άνθρωποι με άκρα αλόγων και ανθρώπινο σώμα) και Κιννάρα (άνθρωποι με κεφάλια αλόγων), που δημιουργήθηκαν από τον Μπράχμα στην αρχή του Κάλπα.

εξέλιξη προχωράει σύμφωνα με τους νόμους της αναλογίας τόσο στον Κόσμο, όσο και στον σχηματισμό της πιο μικρής σφαίρας. Έτσι τα παραπάνω που ισχύουν για το *modus operandi* [*τρόπο λειτουργίας*] την εποχή που εμφανιζόταν το Σύμπαν, ισχύουν επίσης και στην περίπτωση του σχηματισμού της Γης.

Αυτή η Στάντζα αρχίζει μιλώντας για τριάντα κρορ, 300.000.000 χρόνια. Μπορεί να μας ρωτήσουν: Τι μπορούσαν να γνωρίζουν οι αρχαίοι για την διάρκεια των γεωλογικών περιόδων, όταν κανένας σύγχρονος επιστήμονας ή μαθηματικός δεν είναι σε θέση να υπολογίσει την διάρκειά τους με κάποια, έστω και κατά προσέγγιση, ακρίβεια; Είτε είχαν είτε δεν είχαν καλύτερα μέσα (και υποστηρίζεται ότι τα είχαν στους Ζωδιακούς τους), θα παρουσιαστεί τώρα η χρονολογία των αρχαίων Μπραχμάνων όσο πιο πιστά γίνεται.

*　　*　　*

Η ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΜΠΡΑΧΜΑΝΩΝ

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο αίνιγμα στην επιστήμη και κανένα πρόβλημα δεν είναι πιο απελπιστικά άλυτο από το ακόλουθο ερώτημα: πόσο παλιά είναι – έστω και κατά προσέγγιση – ο Ήλιος και η Σελήνη, η Γη και ο Άνθρωπος; Τι γνωρίζει η σύγχρονη επιστήμη για την διάρκεια των εποχών του Κόσμου, ή έστω για το μέγεθος των γεωλογικών περιόδων;

Τίποτε, απολύτως τίποτε.

Αν στραφεί κανείς στην επιστήμη για χρονολογική πληροφόρηση, τότε εκείνοι που είναι ευθείς και ειλικρινείς – όπως για παράδειγμα ο δρ. Πέγγκελυ ο διάσημος γεωλόγος – του λένε: "Δεν ξέρουμε". (Για μια παρόμοια παραδοχή βλέπε το έργο του καθηγητή Αντρέ Λεφέβρ *Η Φιλοσοφία*, σελ. 471.) Έτσι μαθαίνει ότι μέχρι τώρα δεν μπορεί να γίνει καμιά αξιόπιστη αριθμητική εκτίμηση των εποχών του κόσμου και του ανθρώπου και ότι τόσο η γεωλογία όσο και η ανθρωπολογία τα έχουν χαμένα. Παρ' όλα αυτά όταν ένας σπουδαστής της εσωτερικής φιλοσοφίας τολμάει να παρουσιάσει τις διδασκαλίες της Απόκρυφης Επιστήμης αμέσως τον σνομπάρουν. Γιατί να συμβαίνει αυτό, αφού ακόμα και οι μεγαλύτεροι επιστήμονες, όταν καταφεύγουν στις δικές τους φυσικές μεθόδους, δεν καταφέρνουν να φτάσουν έστω και σε μια χονδροειδή συμφωνία;

Είναι αλήθεια ότι γι' αυτό δεν μπορεί να κατηγορηθεί η επιστήμη. Πράγματι, στο κιμμέριο σκότος των προϊστορικών εποχών οι ερευνητές χάνονται σε έναν λαβύρινθο του οποίου οι μεγάλοι διάδρομοι είναι χωρίς ανοίγματα, μην επιτρέποντας ορατή έξοδο στο αρχαϊκό παρελθόν. Χαμένοι μέσα στην μάζα των δικών τους αντικρουόμενων θεωριών και απορρίπτοντας, όπως έκαναν πάντα, την μαρτυρία της ανατολικής παράδοσης, χωρίς καμιά ένδειξη ή έστω έναν σίγουρο οδοδείκτη για να τους κατευθύνει, τι άλλο μπορούν να κάνουν οι γεωλόγοι ή οι ανθρωπολόγοι από το να πιάσουν το νήμα της Αριάδνης, όπου το βρουν, και έπειτα να προχωρήσουν εντελώς τυχαία; Γι' αυτό μας λένε εξαρχής πως η πιο απομακρυσμένη ημερομηνία στην οποία φτάνει η ντοκουμενταρισμένη καταγραφή θεωρείται γενικά από την Ανθρωπολογία σαν "απλώς το παλαιότερο καθαρά ορατό σημείο της προϊστορικής περιόδου". (*Βρετανική Εγκυκλοπαίδεια*, 1875, Τομ. X, σελ. 368-369, λήμμα για την "Γεωλογία".)

Ταυτόχρονα ομολογείται ότι "πέρα απ' αυτήν την περίοδο απλώνεται μια τεράστια ακαθόριστη σειρά προϊστορικών εποχών".

Θα αρχίσουμε με αυτές ακριβώς τις ειδικές "Εποχές". Αυτές είναι "προϊστορικές" μόνο για το γυμνό μάτι της ύλης. Για το πνευματικό αετίσιο μάτι του ενορατικού και του προφήτη κάθε φυλής, το νήμα της Αριάδνης απλώνεται πέρα απ' αυτήν την "ιστορική περίοδο", χωρίς διακοπή ή ατέλεια, ασφαλές και σταθερό, μέσα στην ίδια την νύχτα του χρόνου και το χέρι που το κρατάει είναι υπερβολικά στιβαρό για να το πετάξει ή έστω να το αφήσει να σπάσει. Αρχεία υπάρχουν, έστω και αν απορρίπτονται σαν φανταστικά από τον αδαή˙ αν και αρκετά απ' αυτά γίνονται σιωπηρά δεκτά από φιλοσόφους και από ανθρώπους μεγάλης γνώσης, ενώ αντιμετωπίζονται με αδιάλλακτη άρνηση μόνο από το επίσημο και συλλογικό σώμα της *ορθόδοξης* επιστήμης. Και αφού αυτή η τελευταία αρνείται να μας δώσει μια, έστω και κατά προσέγγιση, ιδέα για την διάρκεια των

γεωλογικών εποχών, εκτός από μερικές αντίθετες και αντικρουόμενες υποθέσεις, ας δούμε τι μας διδάσκει η Άρια φιλοσοφία.

Τέτοιοι υπολογισμοί σαν αυτούς που δίνονται στον *Μάνου* και στα *Πουρανά* – εκτός από ασήμαντες και ολοφάνερα σκόπιμες υπερβολές – είναι σχεδόνταυτόσημοι, όπως ήδη αναφέρθηκε, με κείνους που διδάσκονται στην εσωτερική φιλοσοφία. Αυτό μπορεί να φανεί αν συγκριθούν με οποιοδήποτε ινδουιστικό ημερολόγιο αναγνωρισμένης εγκυρότητας.

Το καλύτερο και πιο πλήρες απ' όλα τα ημερολόγια σήμερα, όπως υποστηρίζεται από τους διαβασμένους μπραχμάνους της Νότιας Ινδίας, είναι το ημερολόγιο Ταμίλ – που ήδη αναφέραμε – το ονομαζόμενο *Τιρουκάντα Παντσάνγκα*, το οποίο, όπως λένε, συντάχθηκε με βάση και σύμφωνα με τα μυστικά αποσπάσματα των στοιχείων του Ασουραμαγιά. Για τον Ασουραμαγιά δεν υπάρχει μόνο η φήμη ότι ήταν ο μεγαλύτερος αστρονόμος, αλλά επίσης ότι ήταν ο πιο ισχυρός "Μάγος" του "ΛΕΥΚΟΥ ΝΗΣΙΟΥ που έγινε ΜΑΥΡΟ από την αμαρτία", δηλαδή των νησιών της Ατλαντίδος.

Το "Λευκό Νησί" είναι ένα συμβολικό όνομα. Ο Ασουρσμαγιά λέγεται ότι έζησε (βλέπε την παράδοση για το *Γκνιάνα-μπασκάρα*) στο *Ρομακαπούρα* στην Δύση: επειδή το όνομα είναι ένας υπαινιγμός για την χώρα και το λίκνο των "Ιδρωτογεννημένων" της Τρίτης Φυλής. Αυτή η χώρα ή ήπειρος είχε εξαφανιστεί αιώνες πριν από την εποχή που έζησε ο Ασουραμαγιά, αφού αυτός ήταν Ατλάντειος, αλλά ήταν άμεσος απόγονος της Σοφής Φυλής, της Φυλής που δεν πεθαίνει ποτέ. Πολλοί είναι οι θρύλοι σχετικά μ' αυτόν τον ήρωα, τον μαθητή του ίδιου του Σούρια (του Ηλιακού θεού), όπως αναφέρει μια ινδική διήγηση. Δεν έχει και τόση σημασία το αν έζησε στο ένα ή στο άλλο νησί, αλλά το θέμα είναι να αποδείξουμε ότι δεν ήταν μύθος, όπως θέλουν να τον εμφανίσουν δρ. Βέμπερ και άλλοι. Το γεγονός του "*Ρομακαπούρα* στην Δύση" που αναφέρεται σαν ο τόπος γέννησης αυτού του ήρωα των αρχαϊκών εποχών, είναι το πιο ενδιαφέρον, γιατί υπενθυμίζει έντονα την εσωτερική διδασκαλία σχετικά με τις "Ιδρωτογεννημένες" Φυλές, τους ανθρώπους που γεννήθηκαν από τους πόρους των γονέων τους. "ΡΟΜΑΚΟΥΠΑ" στα Σανσκριτικά σημαίνει "τρίχινοι πόροι". Στο *Μαχαμπαράτα* (Πάρβα XII, Αντγιάγια 10, Σλόκα 308), ένας λαός ονόματι Ραούμγια λέγεται ότι δημιουργήθηκε από τους πόρους του Βιραμπάντρα, του φοβερού γίγαντα που κατέστρεψε την θυσία του Ντάκσα. Επίσης και άλλες φυλές και λαοί εμφανίζονται να έχουν γεννηθεί μ' αυτόν τον τρόπο. Όλες αυτές είναι αναφορές στην τελευταία Δεύτερη και στην πρώτη Τρίτη Ριζική Φυλή.

Τα επόμενα νούμερα προέρχονται από το ημερολόγιο που μόλις αναφέραμε. Μια υποσημείωση δείχνει τα σημεία διαφωνίας με τους αριθμούς της σχολής του Άρια Σαμάτζ:

I. Από την αρχή της κοσμικής εξέλιξης,[63] μέχρι το ινδουϊστικό έτος Ταρόνα (ή 1887)
1.955.884.687 χρόνια.

Το (αστρικό) ορυκτό, φυτικό και ζωικό βασίλειο μέχρι τον Άνθρωπο, χρειάστηκαν για να εξελιχθούν[64]

Η εσωτερική δοξασία λέει ότι αυτή η "κοσμική εξέλιξη" αναφέρεται μόνο στο ηλιακό μας σύστημα, ενώ ο εξωτερικός ινδουισμός – αν δεν κάνουμε λάθος – θεωρεί ότι οι αριθμοί αναφέρονται σε όλο το Συμπαντικό Σύστημα.

Ένα άλλο σημείο διαφωνίας. Ο Αποκρυφισμός λέει: "Τα αστρικά πρότυπα του ορυκτού, φυτικού και ζωικού βασιλείου μέχρι τον άνθρωπο χρειάστηκαν αυτό το διάστημα (300 εκατομμύρια χρόνια) για να αναπτυχθούν, αναπλάθοντας τα απορριφθέντα υλικά του προηγούμενου Γύρου, τα οποία, αν και πολύ πυκνά και υλικά στο δικό τους κύκλο, είναι σχετικά αιθέρια, όταν συγκριθούν με την υλικότητα του τωρινού μεσαίου Γύρου μας. Στο τέλος αυτών των 300 εκατομμυρίων ετών η Φύση, στον δρόμο προς το φυσικό και υλικό στο τόξο της καθόδου, αρχίζει με την ανθρωπότητα και εργάζεται καθοδικά, σκληραίνοντας ή υλοποιώντας τις μορφές καθώς προχωράει. Επομένως, τα απολιθώματα που βρίσκονται σε διάφορα στρώματα στα οποία μπορεί να αποδοθεί μια αρχαιότητα όχι μόνο δεκαοκτώ αλλά πολλών εκατοντάδων εκατομμυρίων ετών, ανήκουν στην πραγματικότητα σε μορφές του προηγούμενου Γύρου, οι οποίες όταν ζούσαν ήταν περισσότερο αιθερικές παρά φυσικές, όπως γνωρίζουμε σήμερα το φυσικό. Το ότι τις αντιλαμβανόμαστε και τις ξεθάβουμε σαν απτές μορφές, οφείλεται στην αναφερθείσα διαδικασία υλοποίησης ή κρυσταλλοποίησης η οποία έλαβε χώρα στην συνέχεια, στην αρχή του Τέταρτου Γύρου, και έφτασε στο ανώτερο σημείο της μετά την εμφάνιση του ανθρώπου, προχωρώντας παράλληλα με την φυσική του εξέλιξη. Αυτό και μόνο φανερώνει το γεγονός ότι ο βαθμός υλικότητας της Γης μεταβάλλεται *pari passu* [στην ίδια αναλογία] με κείνη των κατοίκων της. Και έτσι τώρα ο άνθρωπος βρίσκει σαν απτά απολιθώματα εκείνα που κάποτε ήταν (για τις τωρινές αισθήσεις του) οι αιθερικές μορφές των κατωτέρων βασιλείων. Οι παραπάνω μπραχμανικοί αριθμοί αναφέρονται στην εξέλιξη αρχίζοντας από την Σφαίρα Α και τον Πρώτο Γύρο. Σε αυτό τον τόμο αναφερόμαστε μόνο σ' αυτό τον Τέταρτο Γύρο.

	300.000.000 χρόνια
ΙΙΙ. Χρόνος από την πρώτη εμφάνιση της "Ανθρωπότητας" (στην δική μας πλανητική άλυσο)	1.664.500.987 χρόνια[65]
IV. Ο αριθμός ετών που πέρασαν από το "Βαΐβασβάτα Μανβαντάρα",[66] ή την ανθρώπινη περίοδο, μέχρι το έτος 1887 είναι ακριβώς	18.618.728 χρόνια
V. Η πλήρης περίοδος ενός Μανβαντάρα είναι	308.448.000 χρόνια
VI. 14 "Μανβαντάρα" συν την περίοδο ενός Σάτια Γιουγκά μας κάνουν ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΜΠΡΑΧΜΑ, ή ένα πλήρες Μανβαντάρα, δηλαδή.	4.320.000.000 χρόνια
Επομένως ένα *Μάχα Γιουγκά* αποτελείται από	4.320.000 χρόνια[67]
Το έτος 1887 απέχει από την αρχή του Κάλι Γιουγκά	4.989 χρόνια

Για να το κάνουμε ακόμα πιο κατανοητό στις λεπτομέρειές του, δίνονται οι παρακάτω υπολογισμοί του Ράο Μπαχαντούρ Π. Σρινιβάς Ρόου, από το τεύχος του *Θεοσοφιστή* Νοέμβριος 1885.

	Θνητά χρόνια
- 360 μέρες θνητών μας κάνουν έναν χρόνο	1
- Το Κριτά-Γιουγκά περιέχει	1.728.000
- Το Τρέτα-Γιουγκά περιέχει	1.296.000
- Το Ντβαπάρα-Γιουγκά περιέχει	864.000
- Το Κάλι-Γιουγκά περιέχει	432.000
- Το σύνολο των ανωτέρω τεσσάρων Γιουγκά αποτελεί ένα Μάχα-Γιουγκά	4.320.000
- Εβδομήντα ένα τέτοια Μάχα-Γιουγκά σχηματίζουν την περίοδο της κυριαρχίας ενός Μάνου	306.720.000
- Η κυριαρχία 14 Μάνου περιλαμβάνει την διάρκεια 994 Μάχα-Γιουγκά, που ισούται με	4.294.080.000
- Προσθέτουμε τις *Σαντιά*, δηλαδή τα ενδιάμεσα διαστήματα ανάμεσα στην κυριαρχία κάθε Μάνου που ανέρχονται σε έξι Μάχα-Γιουγκά ίσα με	25.920.000
Το σύνολο αυτών των κυριαρχιών και των μεσοδιαστημάτων των 14 Μάνου είναι 1.000 Μάχα-Γιουγκά που αποτελούν έναν Κόλπα, δηλαδή μια Μέρα του Μπράχμα που ισούται με	4.320.000.000

Η συγγραφέας δεν μπορεί να επιχειρήσει να εξηγήσει αυτήν την διαφορά και την αλλαγή των ψηφίων στις τρεις τριπλότητες του τελευταίου αριθμού. Σύμφωνα με κάθε υπολογισμό, όταν αφαιρεθούν τα τριακόσια εκατομμύρια, ο αριθμός θα έπρεπε να είναι 1.655.884.687. Αλλά εδώ δίνονται όπως αναφέρονται στο ημερολόγιο Ταμίλ και έτσι μεταφράστηκαν. Η σχολή του αείμνηστου Παντίτ Νταγιανάντα Σαρασβάτι, ιδρυτή του Άρια Σαμάτζ, δίνει μια χρονολογία 1.960.852.987. Βλέπε το Arya Magazine της Λαχόρης, στο εξώφυλλο του οποίου υπάρχουν οι λέξεις: "Άρια εποχή, 1.960.852.987".

Ο ΒΑΪΒΑΣΒΆΤΑ ΜΑΝΟΥ είναι το ανθρώπινο ον – μερικές αποδόσεις προσθέτουν σ' αυτό τους επτά Ρίσι – το οποίο στην αλληγορία του Μάτσια Αβατάρα σώθηκε από τον Κατακλυσμό μέσα σε μια βάρκα, όπως ο Νώε στην Κιβωτό. Επομένως, αυτό το Βαΐβασβάτα Μανβαντάρα πρέπει να είναι η "μετά-Κατακλυσμιαία" περίοδος. Αυτό όμως δεν αναφέρεται στον τελευταίο "Ατλάντειο" ή τον κατακλυσμό του Νώε, ούτε στον Κοσμικό Κατακλυσμό ή Πραλάγια της συσκότισης που προηγήθηκε του Γύρου μας, αλλά στην εμφάνιση της ανθρωπότητας στον τελευταίο Γύρο. Υπάρχει, όμως, μεγάλη διαφορά ανάμεσα στον "*Ναΐμιττίκα*", περιπτωσιακό ή συμπτωματικό, στον "*Πρακριτίκα*", στοιχειακό· στον "*Ατγιαντίκα*", απόλυτο και στον "*Νίτια*", τον αιώνιο *Πραλάγια*. Ο *Ναϊμιττίκα* περιγράφεται σαν "η από τον Μπράχμα συμπτωματική συγχώνευση του Σύμπαντος στο τέλος της ΗΜΕΡΑΣ του Μπράχμα". [*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, ΙΙ, 52]. Το ερώτημα τέθηκε από έναν μελετημένο μπραχμάνο θεοσοφιστή: "Αν υπάρχει ή όχι Κοσμικός *Πραλάγια*, γιατί τότε ο Λόγος (Κρίσνα) θα έπρεπε να ξαναγεννιέται, ενώ αυτός είναι Ατζά (αγέννητος);" Δεν βλέπουμε το γιατί. Ο Λόγος λέγεται ότι γεννιέται μόνο μεταφορικά, όπως ο Ήλιος γεννιέται καθημερινά, ή μάλλον μια ακτίνα αυτού του Ήλιου γεννιέται το πρωί και λέγεται ότι πεθαίνει όταν εξαφανίζεται, ενώ απλώς απορροφάται ξανά στην πατρική ουσία. Ο Κοσμικός *Πραλάγια* είναι για τα ορατά πράγματα, όχι για τον *Άρουπα*, άμορφο κόσμο. Ο Κοσμικός ή Συμπαντικός *Πραλάγια* έρχεται μόνο στο τέλος εκατό χρόνων του Μπράχμα, όταν λέγεται ότι συμβαίνει η Συμπαντική διάλυση. Τότε, σύμφωνα με τα εξωτερικά κείμενα, ο *Αβιάγια*, η αιώνια ζωή που συμβολίζεται από τον Βίσνου, παίρνοντας το χαρακτήρα του Ρουντρά, του Καταστροφέα, εισέρχεται μέσα στις Επτά Ακτίνες του Ηλίου και πίνει όλα τα ύδατα του Σύμπαντος. "Θρεμένες μ' αυτόν τον τρόπο...οι επτά ηλιακές Ακτίνες διαστέλλονται σε *επτά ήλιους των οποίων η ακτινοβολία φωτίζει πάνω, κάτω* και σε κάθε πλευρά και βάζει φωτιά στους τρεις κόσμους και στο Πατάλα". [*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Έκτο, ΙΙΙ].

Αφού ένα Μάχα-Γιουγκά είναι το ένα χιλιοστό μιας μέρας του Μπράχμα.

- Καθώς η Νύχτα του Μπράχμα είναι ίσης διάρκειας μια Μέρα και
  μια Νύχτα του Μπράχμα θα περιλαμβάνουν 8.640.000.000
- 360 τέτοιες μέρες και νύχτες μας κάνουν ένα χρόνο του Μπράχμα ίσο με 3.110.400.000.000
- 100 τέτοια χρόνια αποτελούν ολόκληρη την περίοδο της
  εποχής του Μπράχμα, δηλαδή έναν Μάχα-Κάλπα 311.040.000.000.000

Αυτοί είναι οι εξωτερικοί αριθμοί που είναι αποδεκτοί σε όλη την Ινδία και ταιριάζουν απόλυτα με τους αριθμούς των Μυστικών κειμένων. Αυτά τα τελευταία, εξάλλου, τους διευρύνουν με μια διαίρεση σε ορισμένους εσωτερικούς κύκλους – οι οποίοι ποτέ δεν αναφέρονται στα γνωστά μπραχμανικά κείμενα – ένας από τους οποίους, δηλαδή η διαίρεση των Γιουγκά σε φυλετικούς κύκλους, δίνεται σαν παράδειγμα σε άλλο σημείο. Οι υπόλοιποι με τις λεπτομέρειες τους δεν έγιναν, φυσικά, ποτέ γνωστοί. Ωστόσο είναι γνωστοί σε κάθε "*Διπλογεννημένο*" (Ντίτζα ή μυημένο) μπραχμάνο και τα *Πουρανά* περιέχουν αναφορές σε μερικούς απ' αυτούς με καλυμμένους όρους, τους οποίους κανένας ρεαλιστής Ανατολιστής δεν κατάφερε ακόμα να τους αντιληφθεί, αλλά ούτε και θα μπορούσε ποτέ.

Αυτοί οι ιεροί αστρονομικοί κύκλοι είναι ανυπολόγιστης αρχαιότητας και οι περισσότεροι απ' αυτούς ανήκουν, όπως αναφέρθηκε, στους υπολογισμούς του Νάραντα και του Ασουραμαγιά. Αυτός ο τελευταίος είχε την φήμη γίγαντα και μάγου. Αλλά οι προκατακλυσμιαίοι γίγαντες (οι *Γκιμπορίμ* της Βίβλου) δεν ήταν όλοι κακοί ή μάγοι, όπως λέει η χριστιανική θεολογία που βλέπει σε κάθε αποκρυφιστή έναν υπηρέτη του Κακού, ούτε και ήταν χειρότεροι από πολλούς από τους "πιστούς γιους της Εκκλησίας". Ένας Τορκουεμάδα και μια Αικατερίνη των Μεδίκων έκαναν, ασφαλώς, περισσότερο κακό στην εποχή τους και στο όνομα του Κυρίου τους, απ' όσο οποιοσδήποτε Ατλάντειος γίγαντας ή ημίθεος της αρχαιότητας, είτε λεγόταν Κύκλωπας είτε Μέδουσα είτε ακόμα Ορφικός Τιτάνας, το οφιόποδο τέρας γνωστό σαν Εφιάλτης. Υπήρχαν κατά την αρχαιότητα καλοί "γίγαντες", όπως υπάρχουν τώρα κακοί "πυγμαίοι" και οι Ρακσάσα και Γιάκσα της Λάνκα δεν είναι καθόλου χειρότεροι από τους σύγχρονους δυναμιτιστές μας και από ορισμένους χριστιανούς και πολιτισμένους στρατηγούς κατά την διάρκεια των σύγχρονων πολέμων. Ούτε πρόκειται για μύθους. "Εκείνος που θα περιγελάσει του Βριάρεω και τον Ωρίωνα πρέπει να αποφύγει να πάει ή έστω να μιλήσει για το Καρνάκ ή το Στόουνχετζ", παρατηρεί κάπου ένας σύγχρονος συγγραφέας.

Επειδή οι μπραχμανικοί αριθμοί που δόθηκαν πιο πάνω είναι κατά προσέγγιση οι βασικοί υπολογισμοί του εσωτερικού συστήματος μας, θα ζητούσαμε από τον αναγνώστη να τους συγκρατήσει προσεχτικά στον νου του.

Στην *Βρετανική Εγκυκλοπαίδεια* (λήμμα Γεωλογία) βρίσκει κανείς, σαν την τελευταία λέξη της επιστήμης, την δήλωση ότι η αρχαιότητα του ανθρώπου επιτρέπεται να απλωθεί μόνο πάνω από "δέκα χιλιάδες χρόνια". Γίνεται φανερό ότι αφού αυτοί οι αριθμοί μπορούν να κυμανθούν από 10.000 μέχρι 100.000, δεν σημαίνουν σχεδόν τίποτε και απλώς κάνουν ακόμα πιο πυκνό το σκοτάδι που περιβάλλει το θέμα. Εξάλλου δεν έχει σημασία αν η επιστήμη τοποθετεί την γέννηση του ανθρώπου στην "προ ή μετά τους παγετώνες" περίοδο, όταν μας λένε ταυτόχρονα ότι η ονομαζόμενη "εποχή των πάγων" είναι απλώς μια μακριά διαδοχή εποχών η οποία "μεταβλήθηκε βαθμιαία χωρίς καμιά απότομη αλλαγή σ' αυτό που ονομάζεται ανθρώπινη ή Πρόσφατη Περίοδος...

επικάλυψη των γεωλογικών περιόδων όντας κανόνας από την αρχή του χρόνου". Αυτός ο "κανόνας" καταλήγει απλώς στην ακόμα πιο εκπληκτική – έστω και αν είναι αυστηρά επιστημονική και σωστή – πληροφορία ότι "ακόμα και σήμερα ο άνθρωπος είναι σύγχρονος με την εποχή των πάγων στις κοιλάδες των Άλπεων και της Φινλανδίας". (Αυτό παρέχει μια πιθανότητα ακόμα και στην Βιβλική "Αδαμική Χρονολογία" των 6.000 χρόνων.)

Έτσι, αν δεν υπήρχαν τα μαθήματα που παρέχονται από την Μυστική Δοξασία ακόμα και από τον εξωτερικό Ινδουισμό και τις παραδόσεις του, θα είχαμε αφεθεί μέχρι σήμερα να πλέουμε μπερδεμένοι ανάμεσα στις ακαθόριστες εποχές της μιας επιστημονικής σχολής, στα "δέκα χιλιάδες" χρόνια της άλλης και στα 6.000 χρόνια των ερμηνευτών της Βίβλου. Αυτός είναι ένας από τους αρκετούς λόγους για τους οποίους, με όλο τον οφειλόμενο σεβασμό στα συμπεράσματα των σύγχρονων μορφωμένων ανθρώπων, είμαστε αναγκασμένοι να τους αγνοήσουμε σε όλα τα θέματα της προϊστορικής αρχαιότητας.

σύγχρονη Γεωλογία και Ανθρωπολογία θα πρέπει, φυσικά, να διαφωνούν με τις απόψεις μας. Αλλά ο αποκρυφισμός θα βρει τόσα όπλα ενάντια σ' αυτές τις δυο επιστήμες όσο και ενάντια στις αστρονομικές και φυσικές θεωρίες παρά την διαβεβαίωση του Λαίνγκ ότι, "στους [χρονολογικούς] υπολογισμούς αυτού του είδους [σχετικά με παλαιότερους και νεότερους σχηματισμούς] δεν υπάρχει *θεωρία*..... βασίζονται σε σίγουρα γεγονότα που περιορίζονται μόνο από ένα ορισμένο πιθανό [;] ποσοστό λάθους προς κάθε κατεύθυνση". (Βλέπε *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 48.) Αλλά ο αποκρυφισμός θα αποδείξει, .με επιστημονικές ομολογίες στα χέρια, ότι η γεωλογία κάνει μεγάλα λάθη και μάλιστα πολύ πιο συχνά απ' ό,τι η Αστρονομία. Σ' αυτό το ίδιο απόσπασμα του Λαίνγκ, που εμφανίζει την Γεωλογία να προηγείται της Αστρονομίας σε ορθότητα, βρίσκουμε ένα σημείο που έρχεται σε άμεση αντίθεση με τις ίδιες τις παραδοχές των καλύτερων Γεωλόγων. Ο συγγραφέας λέει:

"Με λίγα λόγια τα συμπεράσματα της γεωλογίας, τουλάχιστον μέχρι την Σιλούρια περίοδο,[68] όταν η τωρινή τάξη των πραγμάτων είχε απόλυτα εγκαθιδρυθεί, είναι σχεδόν [πράγματι] γεγονότα και όχι θεωρίες, ενώ τα αστρονομικά συμπεράσματα είναι θεωρίες βασισμένες σε στοιχεία τόσο αβέβαια, ώστε ενώ σε μερικές περιπτώσεις δίνουν αποτελέσματα απίστευτα σύντομα..... σε άλλες δίνουν αποτελέσματα σχεδόν απίστευτα μεγάλα". (Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 48.)

Μετά απ' αυτό ο αναγνώστης βεβαιώνεται ότι η ασφαλέστερη πορεία:

φαίνεται πως είναι να υποθέσουμε ότι η γεωλογία πράγματι αποδεικνύει ότι η διάρκεια της τωρινής τάξης των πραγμάτων υπήρξε περίπου πάνω από 100 εκατομμύρια χρόνια, ενώ η αστρονομία δίνει ένα τεράστιο, αν και άγνωστο, χρόνο πέρα στο παρελθόν και την έλευση στο μέλλον για την γέννηση, ανάπτυξη, ωρίμανση, παρακμή και θάνατο του ηλιακού συστήματος, του οποίου η Γη είναι ένας μικρός πλανήτης που τώρα περνάει από μια φάση κατοίκησης. (Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 49.)

Κρίνοντας από την προηγούμενη εμπειρία, δεν έχουμε την παραμικρή αμφιβολία ότι, μόλις κληθούν να απαντήσουν στους "παράλογους αντιεπιστημονικούς και ανόητους ισχυρισμούς της εξωτερικής (και εσωτερικής) Άριας χρονολογίας", τότε οι επιστήμονες "των απίστευτα σύντομων αποτελεσμάτων", δηλαδή μόνο των 15.000.000 ετών, καθώς και οι επιστήμονες που "απαιτούν 600.000.000 έτη", μαζί με κείνους που δέχονται το νούμερο του Χάξλευ, 1.000.000.000 χρόνια "από τότε που άρχισε η ιζηματογένεση στην Ευρώπη" (Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 180), όλοι τους θα είναι το ίδιο δογματικοί. Ούτε θα παραλείψουν να υπενθυμίσουν στον αποκρυφιστή και στον μπραχμάνο ότι μόνο οι σύγχρονοι άνθρωποι της επιστήμης αντιπροσωπεύουν την ακριβή επιστήμη και είναι καθήκον τους να μάχονται την ανακρίβεια και την δεισιδαιμονία.

Γη περνάει μέσα από την "φάση κατοίκησης" μόνο για την τωρινή τάξη πραγμάτων και μόνον όσον αφορά την δική μας ανθρωπότητα με τους πραγματικούς "δερμάτινους χιτώνες" και φώσφορο για οστά και εγκέφαλο.

Είμαστε έτοιμοι να δεχτούμε τα 100 εκατομμύρια χρόνια που προσφέρει η Γεωλογία, αφού μας έχουν μάθει ότι η τωρινή μας φυσική ανθρωπότητα – ή η Βαϊβασβάτα ανθρωπότητα – άρχισε μόλις πριν από 18 εκατομμύρια χρόνια. Αλλά όπως ήδη δείξαμε, η Γεωλογία δεν έχει να μας προσφέρει γεγονότα για την διάρκεια των γεωλογικών περιόδων, όχι περισσότερα τουλάχιστον απ' ό,τι η Αστρονομία. Η αυθεντική επιστολή από τον Ο. Πένγκελυ, που αναφέρθηκε σε άλλο σημείο, λέει ότι: "Προς το παρόν είναι – και ίσως πάντα θα είναι – ΑΔΥΝΑΤΟ να ανάγουμε έστω και κατά προσέγγιση, τον γεωλογικό χρόνο σε έτη ή ακόμα και σε χιλιετίες". Και αφού μέχρι τώρα ποτέ δεν ξέθαψε ανθρώπινο απολίθωμα με άλλη *μορφή* εκτός από την *τωρινή*, τι γνωρίζει, λοιπόν, η Γεωλογία για τον άνθρωπο; Έχει ανιχνεύσει τις ζώνες ή τα στρώματα και μαζί μ' αυτά την αρχέγονη ζωολογική ζωή μέχρι την Σιλούρια περίοδο. Όταν θα έχει ανιχνεύσει κατά τον ίδιον τρόπο τον άνθρωπο μέχρι την αρχέγονη πρωτοπλασμική μορφή του, τότε θα δεχτούμε ότι ίσως κάτι γνωρίζει για τον πρωταρχικό άνθρωπο. Αν δεν είναι πολύ σημαντικό "για τις θέσεις της σύγχρονης

Μέχρι την Σιλούρια περίοδο όσον αφορά τα μαλάκια και την ζωική ζωή, δεκτόν. αλλά τι γνωρίζουν για τον άνθρωπο;

επιστημονικής ανακάλυψης στην σύγχρονη σκέψη" το αν ο "άνθρωπος υπήρξε σε κατάσταση σταθερής αν και αργής προόδου κατά τα τελευταία 50.000 χρόνια μιας περιόδου 15 εκατομμυρίων, κατά τα τελευταία 500.000 χρόνια μιας περιόδου 150 εκατομμυρίων ετών" – όπως λέει στον αναγνώστη του ο Λαίνγκ (*Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 49) – ωστόσο είναι πολύ σημαντικό για τους ισχυρισμούς των αποκρυφιστών. Αν αποδείκνυαν ότι είναι μια πιθανότητα, αν όχι τέλεια *βεβαιότητα*, το γεγονός ότι ο άνθρωπος έζησε πριν από 18 εκατομμύρια χρόνια, τότε η *Μυστική Δοξασία* θα μπορούσε θαυμάσια να μην είχε γραφεί. Γι' αυτό πρέπει να γίνει μια προσπάθεια προς αυτή την κατεύθυνση και οι σύγχρονοι γεωλόγοι και γενικά οι άνθρωποι της επιστήμης είναι αυτοί που θα έρθουν να επιβεβαιώσουν το γεγονός στο τρίτο μέρος του παρόντος έργου. Στο μεταξύ και παρά το γεγονός ότι η ινδουϊστική χρονολογία παρουσιάζεται συνεχώς από τους Ανατολιστές σαν φαντασία που δεν βασίζεται σε "*πραγματικό*" υπολογισμό (Ουίλσον, *Βίσνου Πουρανά*, Τομ. I, σελ. 51 και επόμενες), αλλά είναι απλώς "παιδαριώδεις ισχυρισμοί", συχνά διαστρεβλώνεται εντελώς για να συμφωνήσει και να ταιριάξει με τις Δυτικές θεωρίες. Κανένας αριθμός δεν ανακατεύτηκε και δεν βασανίστηκε ποτέ περισσότερο από τους διάσημους 4, 3, 2 ακολουθούμενους από τα μηδενικά των Γιουγκά και των Μάχα-Γιουγκά.

Επειδή ολόκληρος ο κύκλος των προϊστορικών γεγονότων, καθώς και η εξέλιξη και ο μετασχηματισμός των Φυλών και η υπερβολική αρχαιότητα του ανθρώπου, βασίζονται πάνω στην λεχθείσα Χρονολογία, είναι εξαιρετικά σημαντικό να την ελέγξουμε με άλλους υπάρχοντες υπολογισμούς. Αν η Ανατολική Χρονολογία απορριφθεί, θα έχουμε τουλάχιστον την παρηγοριά να αποδείξουμε ότι καμιά άλλη – ούτε τα νούμερα της Επιστήμης ούτε των Εκκλησιών – δεν είναι έστω και ελάχιστα πιο αξιόπιστη. Όπως λέει και ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ, είναι συχνά το ίδιο χρήσιμο να αποδεικνύουμε τι δεν είναι ένα πράγμα, όσο και το να δείχνουμε τι είναι. Και όταν καταφέρουμε να παρουσιάσουμε τα λάθη τόσο των χριστιανικών όσο και των επιστημονικών υπολογισμών, επιτρέποντάς τους μια απλή ευκαιρία σύγκρισης με την δική μας Χρονολογία, τότε σε κανέναν απ' τους δυο δεν θα μείνει λογική βάση για να σταθεί και να διακηρύξει ότι οι εσωτερικοί αριθμοί είναι λιγότερο αξιόπιστοι από τους δικούς του.

Παραπέμπουμε εδώ τον αναγνώστη σε ένα προηγούμενο έργο μας, *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* Τομ. I, σελ. 32, για μερικές παρατηρήσεις σχετικά με τους αριθμούς που αναφέρθηκαν πιο πριν.

Σήμερα λίγα ακόμα γεγονότα μπορούν να προστεθούν στις πληροφορίες που δόθηκαν εκεί και τα οποία είναι ήδη γνωστά σε κάθε Ανστολιστή. Η ιερότητα του κύκλου του 4320, με επιπρόσθετα μηδενικά, βρίσκεται στο γεγονός ότι οι αριθμοί που τον αποτελούν είναι, ο καθένας και όλοι, συμβολικοί των μεγαλύτερων μυστηρίων στην Φύση. Πράγματι, είτε πάρει κανείς το 4 ξεχωριστά, είτε το 3 μόνο του, ή και τα δυο μαζί που κάνουν 7, ή ακόμα αν τους προσθέσει και τους τρεις μαζί που δίνουν 9, όλοι αυτοί οι αριθμοί έχουν την εφαρμογή τους στα πιο ιερά και απόκρυφα πράγματα και καταγράφουν τα έργα της Φύσης στα αιώνια περιοδικά της φαινόμενα. Είναι αλάνθαστοι αριθμοί που εμφανίζονται συνεχώς, που αποκαλύπτουν σε κείνον που μελετάει τα μυστικά της Φύσης ένα πραγματικά θείο Σύστημα, ένα *νοήμον* σχέδιο στην Κοσμογονία το οποίο καταλήγει σε φυσικές κοσμικές διαιρέσεις χρόνων, εποχών, αοράτων επιρροών, αστρονομικών φαινομένων με την δράση και την αντίδρασή τους πάνω στην γήινη ακόμα και στην ηθική φύση, πάνω στην γέννηση, στον θάνατο, στην ανάπτυξη, στην υγεία και στην ασθένεια. Όλα αυτά τα φυσικά συμβάντα βασίζονται και εξαρτώνται από την κυκλική διαδικασία στον ίδιο τον Κόσμο, που παράγει περιοδικούς πράκτορες οι οποίοι, δρώντας από τα έξω, επηρεάζουν την Γη και όλα όσα ζουν και αναπνέουν πάνω της, από το ένα μέχρι το άλλο άκρο του κάθε Μανβαντάρα. Οι αιτίες και τα αποτελέσματα είναι θα λέγαμε εσωτερικά, εξωτερικά και ενδοεξωτερικά.

Στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. I, σελ. 247) γράψαμε αυτό που επαναλαμβάνουμε τώρα:

Βρισκόμαστε στον πυθμένα ενός κύκλου και προφανώς σε μια μεταβατική κατάσταση. Ο Πλάτωνας διαιρεί την νοητική πρόοδο του σύμπαντος κατά την διάρκεια κάθε κύκλου, σε γόνιμες και άγονες περιόδους. Στις υποσεληνιακές περιοχές οι σφαίρες των διαφόρων στοιχείων παραμένουν, λέει, αιώνια σε τέλεια αρμονία με την θεία φύση, "αλλά τα μέρη τους", εξαιτίας μιας πολύ στενής εγγύτητας με την Γη και της ανάμειξης τους με το γήινο (που είναι ύλη και επομένως η περιοχή του κακού) "είναι μερικές φορές σύμφωνα και μερικές φορές αντίθετα με την (θεία) φύση". Όταν αυτά τα ρεύματα – τα οποία ο Ελιφάς Λεβί ονομάζει "ρεύματα αστρικού φωτός" – στον συμπαντικό αιθέρα, που περιέχει μέσα του κάθε στοιχείο,

συμβαίνουν σε αρμονία με το θείο πνεύμα, τότε η Γη μας και καθετί που μετέχει σ' αυτά απολαμβάνει μια γόνιμη περίοδο. Οι απόκρυφες δυνάμεις των φυτών, των ζώων και των ορυκτών συμφωνούν μαγνητικά με τις "ανώτερες φύσεις" και η θεία ψυχή του ανθρώπου βρίσκεται σε τέλεια συνεννόηση με κείνη των "κατωτέρων". Αλλά κατά την διάρκεια των άγονων περιόδων αυτή η τελευταία χάνει την μαγνητική της συμπάθεια και η πνευματική όραση της πλειονότητας της ανθρωπότητας τυφλώνεται τόσο πολύ, ώστε χάνει κάθε ιδέα των ανώτερων δυνάμεων του ίδιου του θείου πνεύματός της. Βρισκόμαστε σε μια άγονη περίοδο: δέκατος όγδοος αιώνας, κατά την διάρκεια του οποίου ο κακοήθης πυρετός του σκεπτικισμού εξαπλώθηκε τόσο ασυγκράτητα, κληροδότησε την απιστία σαν κληρονομική ασθένεια στον δέκατο ένατο. Η θεία διάνοια είναι καλυμμένη στον άνθρωπο, μόνο ο ζωικός του εγκέφαλος *φιλοσοφεί*.

Και φιλοσοφώντας μόνο, πώς μπορεί να κατανοήσει την "ΨΥΧΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ";

Προκειμένου να μη διακόψουμε το νήμα της διήγησης, θα δώσουμε μερικές εκπληκτικές αποδείξεις αυτών των κυκλικών νόμων στο δεύτερο μέρος του βιβλίου και στο μεταξύ θα συνεχίσουμε τις εξηγήσεις των γεωλογικών και φυλετικών κύκλων.

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Η Κάθοδος του Δημιουργού. (12) Οι σεληνιακοί θεοί διατάχθηκαν να δημιουργήσουν. Οι ανώτεροι θεοί αρνούνται.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΗΡΘΕ. ΑΠΟ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΧΩΡΙΣΕ ΤΑ ΥΔΑΤΑ ΚΑΙ ΈΤΣΙ ΕΓΙΝΕ ΟΥΡΑΝΟΣ ΕΠΑΝΩ, Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ (*η ατμόσφαιρα ή ο αέρας, το στερέωμα*) (α).

Εδώ η παράδοση γίνεται πάλι Συμπαντική. Όπως στην αρχαιότερη απόδοση που επαναλαμβάνεται στα *Πουρανά*, έτσι και στην τελευταία, την μωυσαϊκή απόδοση. Στην πρώτη αναφέρεται:

Αυτός ο Κύριος [ο θεός που έχει την μορφή του Μπράχμα] όταν ο κόσμος είχε γίνει ένας ωκεανός, συμπεραίνοντας ότι μέσα στα νερά βρίσκεται η Γη και επιθυμώντας να την σηκώσει [να την χωρίσει], δημιούργησε τον εαυτό του με άλλη μορφή. ' Όπως στο προηγούμενο Κάλπα [Μανβαντάρα] είχε πάρει την μορφή μιας χελώνας, έτσι και σ' αυτό πήρε την μορφή ενός χοίρου κ.τ.λ. (*Χιριβάνσα*, Ι, 36.)

Στην ελοϊμική "δημιουργία" (Γένεση, Α', 6 – 9), ο "θεός" δημιουργεί ένα "στερέωμα εν τω μέσω των υδάτων" και λέει "ας εμφανιστεί στεγνή γη". Και τώρα έρχεται η παραδοσιακή σφήνα από την οποία κρέμεται το εσωτερικό τμήμα της καμπαλιστικής ερμηνείας.

* * *

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΤΣΟΧΑΝ (*Κύριοι*) ΚΑΛΕΣΑΝ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΜΕ ΤΑ ΑΕΡΙΝΑ ΣΩΜΑΤΑ (α). "ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΤΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ (*τους είπαν*), ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΣΑΣ ΦΥΣΗΣ. ΔΩΣΤΕ ΤΟΥΣ (*δηλαδή στους Τζιβά ή Μονάδες*) ΤΗΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥΣ. ΑΥΤΗ (*Μητέρα Γη ή Φύση*) ΘΑ ΦΤΙΑΞΕΙ ΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ (*εξωτερικά σώματα*). (*Γιατί*) ΑΡΣΕΝΙΚΟΙ-ΘΗΛΥΚΟΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ. ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΦΛΟΓΑΣ ΕΠΙΣΗΣ......

Ποιοι είναι οι Κύριοι της Σελήνης; Στην Ινδία ονομάζονται Πιτρί ή "σεληνιακοί πρόγονοι", αλλά στους εβραϊκούς παπύρους ο ίδιος ο Ιεχωβά είναι "Κύριος της Σελήνης" συλλογικά, σαν Πλήθος, καθώς και σαν ένας από τους Ελοΐμ. Η αστρονομία των Εβραίων και η παρατήρηση των χρόνων κανονίζονταν από την Σελήνη. Ένας Καμπαλιστής αφού έδειξε ότι ο "Δανιήλ... μίλησε για την πρόνοια του Θεού σε κανονισμένους χρόνους" και ότι η Αποκάλυψη του Ιωάννη (XXI, 16) "μιλάει για μια προσεχτικά μετρημένη κυβική πόλη που κατέρχεται από τον ουρανό" κ.τ.λ. προσθέτει:

Αλλά η ενεργοποιός δύναμη του ουρανού βρίσκεται κυρίως στην Σελήνη και όλοι οι λαοί τιμούσαν ως έναν βαθμό αυτόν τον δορυφόρο. Με την ενεργοποιό όψη του ήταν ο εβραϊκός ה .γΑ ο ιακ·[άβωχεΙ] ה ו Παύλος παραγγέλλει: "*Μη οὖν τις υμάς κρινέτω εν βρώσει ή εν πόσει ή εν μέρει εορτής ή νουμηνίας ή σαββάτων, ά εστί σκιά των μελλόντων*, το δε σώμα (ή ουσία) Χριστού" (Προς Κολασσαείς, Β’, 16), δηλαδή Ιεχωβά: εκείνη η λειτουργία της δύναμης του που "κάνει την στείρα γυναίκα χαρούμενη μητέρα ενός παιδιού", "γιατί αυτά είναι τα δώρα του Ιεχωβά" και τα οποία είναι η "επιθυμία της γυναίκας", που είναι και το κλειδί για την αντίρρηση την οποία προέβαλε ο σύζυγος στην Σουναμίτη σχετικά με την μετάβασή της στον άνθρωπο του θεού: "γιατί δεν είναι ου νουμηνία ουδέ σάββατον" (Βασιλέων Β', Δ', 23). Οι ζωντανές

πνευματικές δυνάμεις των αστερισμών σημείωναν ισχυρούς πολέμους από τις κινήσεις και τις θέσεις των άστρων και των πλανητών και ειδικά σαν αποτέλεσμα της συνόδου της Σελήνης, της Γης και του Ήλιου. Ο Μπέντλεϋ αναφέρει ότι ο ινδουιστικός "πόλεμος μεταξύ θεών και γιγάντων", σημειώθηκε από την έκλειψη του Ηλίου στον ανερχόμενο δεσμό της Σελήνης, το 945 π. Χ. [!!], εποχή κατά την οποία γεννήθηκε,[69] ή παρήχθη από την θάλασσα, η ΣΡΙ (Σαράι, Σ-ρ-ι, η σύζυγος του Εβραίου Αβράμ),[70] που ήταν η Venus-Αφροδίτη των Δυτικών, έμβλημα "του σεληνο-ηλιακού έτους, ή της Σελήνης, της θεάς της αύξησης".[71] [Επομένως] το μεγάλο μνημείο και ορόσημο της ακριβούς περιόδου του σεληνιακού έτους και μήνα με το οποίο αυτός ο κύκλος (των 19 τροπικών χρόνων του Ηλίου και των 235 περιφορών της Σελήνης) μπορεί να υπολογιστεί, ήταν το Όρος Σινά, από το οποίο κατέβηκε ο Κύριος Ιεχωβά.....ο Παύλος μιλάει [λοιπόν] σαν
μια μυσταγωγία, όταν λέει σχετικά με την ελευθερωμένη γυναίκα του Αβραάμ: "Γιατί αυτή η Άγαρ [η δούλα] είναι το Όρος Σινά στην Αραβία". Πώς μπορεί μια γυναίκα να είναι βουνό; Και τέτοιο βουνό! Όμως κατά μια έννοια ήταν, και κατά μια θαυμαστά αληθινή έννοια. Το όνομα της ήταν Άγαρ στα Εβραϊκά חגר , του οποίου οι αριθμοί είναι 235, ή σε ακριβή μέτρηση ο ίδιος αριθμός σεληνιακών μηνών που ισούται με 19 τροπικά χρόνια για να ολοκληρώσουν αυτόν τον κύκλο και να μας κάνουν σωστή την εικόνα και την παρομοίωση˙ το Όρος Σινά όντας στην εσωτερική γλώσσα αυτής της σοφίας το μνημείο του ακριβούς χρόνου του σεληνιακού έτους και μηνός, με τον οποίο αυτός ο πνευματικός ενεργοποιός κύκλος μπορεί να υπολογιστεί και το οποίο όρος, πράγματι, ονομαζόταν [βλέπε Φυρστ] "Όρος της Σελήνης (Σιν)". Έτσι, επίσης, η Σαράι (ΣΡΙ), η σύζυγος του Αβράμ δεν μπορούσε να κάνει παιδί, μέχρις ότου το όνομα της μετατράπηκε σε Σάρα שרה , δίνοντάς της την ιδιότητα αυτής της σεληνιακής επιρροής. Γιατί αυτοί οι αριθμοί μας κάνουν 532 που είναι ο μεγάλος σεληνιακός κύκλος σε χρόνια, ο οποίος στην συνέχεια ονομάστηκε Πασχαλινός κύκλος, ή Διονυσιακή περίοδος, και 235 που είναι το μέτρο αυτής της γονιμοποιού επιρροής στον κατώτερο ή 19χρονο κύκλο της. (*Τεκτονική Επιθεώρηση* (Τσιντσινάτι, Οχάιο), Τομ. 65, Νο 5, Ιούνιος 1886: "Η Καμπάλα" Νο VI, σελ. 271 - 273.)

Αυτό μπορεί να θεωρηθεί σαν παρέκβαση από το κυρίως θέμα, αλλά είναι απόλυτα αναγκαίο από την σκοπιά των χριστιανών αναγνωστών. Γιατί ποιος μπορεί, αφού μελετήσει αμερόληπτα τους αντίστοιχους μύθους του Αβράμ ή Αβραάμ και της Σαράι ή Σάρα, που ήταν "όμορφη στην όψη", καθώς και τους μύθους του Μπράχμα και της Σαρασβάτι, ή Σρι, Λακσμί-Αφροδίτη, με τις σχέσεις τους με την Σελήνη και το Νερό και ειδικά κάποιος που κατανοεί το πραγματικό καμπαλιστικό νόημα του ονόματος Ιεχωβά και την σχέση και σύνδεσή του με την Σελήνη˙ ποιος μπορεί, λοιπόν, να αμφιβάλλει ότι η ιστορία του Αβράμ βασίζεται πάνω σε εκείνη του Μπράχμα, ή ότι η Γένεση γράφηκε πάνω στις παλιές γραμμές που χρησιμοποιούνταν από κάθε αρχαίο έθνος; Τα πάντα στις αρχαίες Γραφές είναι αλληγορικά, όλα βασίζονται πάνω στην Αστρονομία και στην Κοσμολατρεία και είναι αδιαχώριστα συνδεδεμένα μ' αυτές.

* * *

ΑΥΤΟΙ (*οι Σεληνιακοί θεοί*) ΠΗΓΑΝ Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΠΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΧΩΡΗΘΗΚΕ, ΕΠΤΑ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ, ΚΑΘΕΝΑΣ ΣΤΟΝ ΚΛΗΡΟ ΤΟΥ. ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΦΛΟΓΑΣ ΕΜΕΙΝΑΝ ΠΙΣΩ, ΔΕΝ ΘΑ ΠΗΓΑΙΝΑΝ, ΔΕΝ ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣΑΝ (α).

Σύμφωνα με την θαυμαστή χρονολογία του Μπέντλεϋ ο οποίος έγραψε την εποχή που η Βιβλική χρονολογία ήταν ακόμα αδιαμφισβήτητη, επίσης σύμφωνα με κείνη των σύγχρονων Ανατολιστών που μειώνουν τις ινδουιστικές ημερομηνίες όσο μπορούν [Ε.Π.Μπ.].

Η Σρι είναι κόρη του Μπρίγκου, ενός από τους Πρατζαπάτι και Ρίσι, αρχηγού των Μπρίγκου, των "Καταναλωτών" της τάξης των αέρινων θεών. Αυτή είναι η Λακσμί, η σύζυγος του Βίσνου, και η Γκαουρί, η "νύφη του Σίβα", αυτή είναι επίσης η Σαρασβάτι, η "υδάτινη σύζυγος" του Μπράχμα, γιατί οι τρεις θεοί και θεές είναι ένα κάτω από τρεις όψεις. Διαβάστε τις επεξηγήσεις του Παρασαρά στο *Βίσνου-Πουρανά* (Βιβλ. Πρώτο, Κεφ. VIII, Ουίλσον Τομ. Ι, σελ. - 120) και θα καταλάβετε. "Ο Κύριος της Σρι είναι η Σελήνη", λέει, και "η Σρι είναι η σύζυγος του Ναραγιανά, του θεού των θεών". Η Σρι ή Λακσμί (Αφροδίτη) είναι η Ιντράνι, αφού αυτή είναι η Σαρασβάτι, γιατί σύμφωνα με τα λόγια του Παρασαρά: "Χάρι (ή Ισβαρά, ο 'Κύριος') είναι καθετί που ονομάζεται αρσενικό (στο Σύμπαν), Λακσμί, είναι καθετί που ορίζεται θηλυκό. Δεν υπάρχει τίποτε άλλο εκτός απ' αυτά". Επομένως αυτή είναι "θηλυκή" και ο "θεός" είναι αρσενική Φύση [Ε.Π.Μπ.].

Η Σρι είναι η θεά και η ίδια η προσωποποίηση της "Τύχης και Ευημερίας" [Ε.Π.Μπ.].

Οι Μυστικές διδασκαλίες δείχνουν τους θείους Προγεννήτορες να δημιουργούν ανθρώπους σε επτά μέρη της σφαίρας, "καθένας στον κλήρο του", δηλαδή καθένας μια διαφορετική φυλή ανθρώπων εξωτερικά και εσωτερικά και σε διαφορετικές ζώνες. Αυτός ο πολύ γενικός ισχυρισμός εξετάζεται σε άλλο σημείο (βλέπε Στάντζα VII). Αλλά ποιοι είναι "Αυτοί" που δημιούργησαν και οι "Κύριοι της Φλόγας" "που αρνήθηκαν"; Ο Αποκρυφισμός διαιρεί τους "Δημιουργούς" σε δώδεκα τάξεις από τις οποίες οι τέσσερις έφτασαν στην απελευθέρωση στο τέλος της "Μεγάλης Εποχής", η πέμπτη είναι έτοιμη να την φτάσει αλλά παραμένει ακόμα ενεργός στα διανοητικά πεδία, ενώ επτά βρίσκονται ακόμα κάτω από άμεσο Καρμικό νόμο. Αυτές οι τελευταίες δρουν πάνω στις ανθρωποκατοικημένες σφαίρες της αλύσου μας.

Τα εξωτερικά ινδουιστικά βιβλία αναφέρουν επτά τάξεις Πιτρί και μεταξύ αυτών δυο ξεχωριστά είδη Προγεννητόρων ή Προγόνων: τους *Μπαρχισάντ* και τους *Αγκνισβαττά*, ή εκείνους που κατέχουν το "ιερό πυρ" και εκείνους που το στερούνται. Η ινδουιστική τυπολατρεία φαίνεται να τους συνδέει με τα Ουσιαστικά πυρά και με τους Γκριχάστα μπραχμάνους σε προηγούμενες ενσαρκώσεις: εκείνοι που πρόσεχαν κι εκείνοι που δεν πρόσεχαν, όπως θα έπρεπε, τα οικογενειακά ιερά πυρά στις προηγούμενες γεννήσεις τους. Η διάκριση, όπως ειπώθηκε, προέρχεται από τους *Βέντα*. Η πρώτη και η ανώτερη τάξη (εσωτερικά), οι *Αγκνισβαττά*, παριστάνονται στην εξωτερική αλληγορία σαν *Γκριχάστα* (μπραχμάνοι οικοδεσπότες), οι οποίοι, επειδή στις προηγούμενες γεννήσεις τους σε άλλα Μανβαντάρα δεν κατάφεραν να συντηρήσουν τα οικιακά πυρά και να προσφέρουν θυσίες μ' αυτά, έχασαν κάθε δικαίωμα να τους δίνονται προσφορές με πυρ. Ενώ οι Μπαρχισάντ, όντας μπραχμάνοι που διατήρησαν τα οικιακά πυρά τους, τιμούνται έτσι μέχρι σήμερα. Γι' αυτό οι *Αγκνισβαττά* παριστάνονται να τα έχουν στερηθεί, ενώ οι *Μπαρχισάντ* να κατέχουν τα πυρά.

Αλλά η εσωτερική φιλοσοφία εξηγεί ότι οι αρχικές ιδιότητες οφείλονται στην διαφορά ανάμεσα στην φύση αυτών των δυο τάξεων: οι *Αγκνισβαττά* Πιτρί είναι στερημένοι από πυρ (δηλαδή από δημιουργικό πάθος) γιατί είναι υπερβολικά θείοι και αγνοί (βλέπε ανωτέρω, Σλόκα 13ος), ενώ οι Μπαρχισάντ, όντας τα σεληνιακά πνεύματα πιο στενά συνδεδεμένα με την Γη, έγιναν οι δημιουργικοί Ελοΐμ της μορφής ή του Αδάμ της σκόνης.

Η αλληγορία λέει ότι ο Σαναντάνα και άλλοι Βεντάς, οι γιοι του Μπράχμα, *οι πρώτοι του απόγονοι*, "ήταν χωρίς επιθυμία ή πάθος, εμπνεόμενοι από άγια σοφία, αποξενωμένοι από το σύμπαν και *χωρίς επιθυμία για απογόνους*" (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, Κεφ. VII, Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 100-102). Αυτό ακριβώς εννοείται και στον Σλόκα με την φράση "Αυτοί δεν θα δημιουργούσαν" και εξηγείται ως εξής: "Οι πρωταρχικές Εκπορεύσεις από την δημιουργική Δύναμη βρίσκονται υπερβολικά κοντά στην απόλυτη Αιτία. Είναι ενδιάμεσες και λανθάνουσες δυνάμεις που θα αναπτυχθούν μόνο στους επόμενους και επακόλουθους βαθμούς". Αυτό το ξεκαθαρίζει. Γι' αυτό και ο Μπράχμα λέγεται ότι οργίστηκε όταν είδε ότι εκείνα "τα ενσωματωμένα πνεύματα, που παράχθηκαν από τα άκρα του (*γκάτρα*), δεν θα πολλαπλασιάζονταν". Οπότε, στην συνέχεια, δημιουργεί άλλους *επτά γεννημένους από το νου Γιους* (βλέπε *Μαχαμπαράτα*, Μοκσαντάρμα Πάρβαν), δηλαδή τους Μαρίτσι, Άτρι, Άνγκιρας, Πουλάστια, Πουλάχα, Κρότου και Βάσιστα, όπου τελευταίος συχνά αντικαθίσταται από τον Ντάκσα, τον πιο γόνιμο από τους δημιουργούς. Στα περισσότερα κείμενα αυτοί οι Επτά Γιοι του Βάσιστα-Ντάκσα ονομάζονται επτά Ρίσι του Τρίτου Μανβαντάρα, όπου το τελευταίο αναφέρεται τόσο στον Τρίτο Γύρο καθώς επίσης στην τρίτη Ριζική Φυλή και στις υποφυλές της στον Τέταρτο Γύρο. Αυτοί είναι όλοι οι δημιουργοί των διαφόρων όντων στην Γη, οι Πρατζαπάτι, και ταυτόχρονα εμφανίζονται σαν διάφορες επανενσαρκώσεις στα πρώτα Μανβαντάρα ή φυλές.

Έτσι γίνεται φανερό για ποιον λόγο οι *Αγκνισβαττά* – που στερούνται του χονδροειδούς *δημιουργικού πυρός* και επομένως είναι ανίκανοι να δημιουργήσουν φυσικό άνθρωπο, αφού δεν έχουν *διπλό*, ή αστρικό σώμα για να προβάλλουν όντας χωρίς καμιά *μορφή* – εμφανίζονται στις εξωτε-II ρικές αλληγορίες σαν Γιόγκι Κουμαρά (αγνοί νεανίες), οι οποίοι έγιναν οι "επαναστάτες", Άσουρα, που πολεμούν και αντιτίθενται στους θεούς κ.τ.λ., κ.τ.λ.[72] Ωστόσο αυτοί

Επειδή, όπως δείχνει η αλληγορία, οι θεοί που δεν είχαν δική τους προσωπική αξία, φοβούμενοι την αγιότητα αυτών των αυτο-αγωνιζόμενων ενσαρκωμένων Όντων που είχαν γίνει ασκητές και Γιόγκι και απειλούσαν έτσι να διαταράξουν την ισχύ των πρώτων με τις αυτο-αποκτημένες δυνάμεις τους, τους αρνήθηκαν. Όλα αυτά έχουν ένα βαθύ

μόνο μπορούν να ολοκληρώσουν τον άνθρωπο, δηλαδή να τον κάνουν ένα αυτοσυνείδητο, σχεδόν θείο ον, ένα θεό πάνω στην Γη. Οι *Μπαρχισάντ*, αν και κατείχαν το δημιουργικό πυρ, στερούνταν το ανώτερο ΜΑΧΑΤ-μικό στοιχείο. Όντας στο ίδιο επίπεδο με τις κατώτερες αρχές, εκείνες που προηγούνται της χονδροειδούς αντικειμενικής ύλης, μπορούσαν να γεννήσουν μόνο τον εξωτερικό άνθρωπο, ή μάλλον το μοντέλο του φυσικού, τον αστρικό άνθρωπο. Έτσι, αν και βλέπουμε να τους ανατίθεται αυτό το καθήκον από τον Μπράχμα (τον συλλογικό *Μαχάτ* ή Συμπαντικό θείο Νου), ωστόσο το "Μυστήριο της Δημιουργίας" επαναλαμβάνεται πάνω στην Γη μόνο κατά αντίστροφη έννοια, σαν σε *καθρέφτη*. Αυτοί είναι που εμφανίζονται ανίκανοι να δημιουργήσουν τον πνευματικό αθάνατο άνθρωπο, οι οποίοι προβάλλουν το χωρίς λογική μοντέλο (το *Αστρικό*) του φυσικού όντος και όπως θα δούμε, εκείνοι που δεν πολλαπλασιάστηκαν είναι που θυσίασαν τον εαυτό τους για το καλό και την σωτηρία της *Πνευματικής Ανθρωπότητας*. Γιατί, για να ολοκληρωθεί ο *επταπλός* άνθρωπος, για να προστεθούν και να στερεοποιηθούν οι τρεις κατώτερες αρχές του με την πνευματική Μονάδα – η οποία δεν θα μπορούσε ποτέ να διαμένει σε μια τέτοια μορφή παρά μόνο σε μια *απόλυτα λανθάνουσα κατάσταση* – χρειάζονται δυο συνδετικές αρχές: *Μάνας* και *κάμα*. Αυτό απαιτεί ένα ζων *Πνευματικό Πυρ* της μεσαίας αρχής από την *πέμπτη* και *τρίτη κατάσταση* του Πληρώματος. Αλλά αυτό το πυρ βρίσκεται στην κατοχή των *Τριγώνων* και όχι των (τέλειων) *Κύβων*, οι οποίοι συμβολίζουν τα Αγγελικά Όντα (βλέπε τόμο πρώτο, Στάντζα III μέχρι V, το τρίγωνο γίνεται Πεντάγωνο (πενταπλό) πάνω στην Γη), όπου τα πρώτα λέγεται ότι το κράτησαν από την αρχική δημιουργία και το οικειοποιήθηκαν, όπως στην αλληγορία του Προμηθέα. Αυτά είναι τα ενεργά και επομένως όχι πια στον Ουρανό, "αγνά" Όντα. Έγιναν οι ανεξάρτητες και ελεύθερες Διάνοιες, οι οποίες εμφανίζονται σε κάθε θεογονία να πολεμούν γι' αυτήν την ανεξαρτησία και ελευθερία και επομένως – με την κοινή έννοια – "να επαναστατούν στον θείο παθητικό νόμο". Αυτοί, λοιπόν, είναι εκείνες οι "Φλόγες" (οι *Αγκνισβαττά*) οι οποίες, όπως φαίνεται στον Σλόκα 13, "έμειναν πίσω" αντί να προχωρήσουν με τους άλλους για να δημιουργήσουν ανθρώπους πάνω στην Γη. Αλλά το αληθινό εσωτερικό νόημα είναι ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς προορίζονταν να ενσαρκωθούν σαν τα Εγώ της επερχόμενης ομάδας της Ανθρωπότητας. Τα ανθρώπινα Εγώ δεν είναι ούτε Ατμάν ούτε Μπούντι, αλλά το ανώτερο *Μάνας*: η διανοητική πραγμάτωση και άνθιση διανοητικής αυτο-συνείδητης Εγωικότητας, με την ανώτερη πνευματική έννοια. Τα αρχαία κείμενα αναφέρονται σ' αυτό σαν *Καράνα-Σάριρα* στο πεδίο του Σουτράτμαν, που είναι το χρυσό νήμα πάνω στο οποίο είναι κρεμασμένες σαν χάντρες οι διάφορες προσωπικότητες του ανώτερου Εγώ. Αν λέγαμε στον αναγνώστη – όπως γίνεται στις *ημιεσωτερικές* αλληγορίες – ότι αυτά τα Όντα ήταν επιστρέφοντες *Νιρβάνι* από προηγούμενα Μάχα-Μανβαντάρα – εποχές ανυπολόγιστης διάρκειας οι οποίες κύλησαν στην Αιωνιότητα, πριν από ακόμα πιο ανυπολόγιστο χρόνο – δύσκολα θα κατανοούσε σωστά το κείμενο. Αντίθετα μερικοί Βενταντιστές μπορούν να πουν: "Δεν είναι έτσι, ο Νιρβάνι ποτέ δεν επιστρέφει", πράγμα που είναι αλήθεια για την διάρκεια του Μανβαντάρα στο οποίο ανήκε, αλλά λαθεμένο σχετικά με την Αιωνιότητα. Γιατί στους Ιερούς Σλόκα αναφέρεται:

> *"Το ακτινοβόλο νήμα που είναι άφθαρτο και διαλύεται μόνο στο Νιρβάνα, αναδύεται ξανά απ' αυτό ακέραιο την ημέρα που ο Μεγάλος Νόμος καλεί όλα τα πράγματα πίσω σε δράση.......*

Επομένως, αφού οι ανώτεροι "Πιτρί ή Ντιάνι" δεν συνέβαλαν στην φυσική του δημιουργία, βλέπουμε τον πρωταρχικό άνθρωπο, ο οποίος πρόβαλε από το σώμα των χωρίς *πνευματικό* πυρ προγεννητόρων του, να περιγράφεται σαν αεριώδης, χωρίς συνοχή και ΑΝΟΥΣ. Δεν είχε μεσαία αρχή που να του χρησιμεύσει σαν ένα μέσον μεταξύ του *ανώτερου* και του *κατώτερου*, του πνευματικού ανθρώπου και του φυσικού εγκεφάλου, γιατί του έλειπε το *Μάνας*. Οι Μονάδες που ενσαρκώθηκαν σ' αυτά τα άδεια ΚΕΛΥΦΗ έμειναν το ίδιο ασυνείδητες όσο και όταν χωρίστηκαν από τις προηγούμενες ατελείς μορφές και φορείς. Δεν υπάρχει δυνατότητα για δημιουργία ή

φιλοσοφικό νόημα και αναφέρονται στην εξέλιξη και απόκτηση θείων δυνάμεων μέσω αυτο-άσκησης. Στα *Πουρανά* μερικοί Ρίσι Γιόγκι εμφανίζονται να είναι πολύ πιο ισχυροί από τους θεούς. Οι δευτερεύοντες θεοί, ή οι παροδικές δυνάμεις στην Φύση (οι Δυνάμεις) είναι προορισμένοι να εξαφανιστούν, μόνο η πνευματική δυνατότητα μέσα στον άνθρωπο είναι αυτή που μπορεί να τον οδηγήσει ώστε να γίνει ένα με το ΑΠΕΙΡΟ και το ΑΠΟΛΥΤΟ.

αυτοσυνείδηση για ένα *καθαρό* Πνεύμα στο δικό μας πεδίο, εκτός και η απόλυτα ομοιογενής και τέλεια – επειδή είναι θεία – φύση του είναι κατά κάποιον τρόπο αναμεμειγμένη και ενισχυμένη από μια ουσία ήδη διαφοροποιημένη. Μόνο η κατώτερη γραμμή του Τριγώνου, που αντιπροσωπεύει την πρώτη τριάδα η οποία εκπορεύεται από την Συμπαντική ΜΟΝΑΔΑ, μπορεί να προσφέρει αυτήν την απαιτούμενη συνείδηση στο πεδίο της διαφοροποιημένης Φύσης. Αλλά πώς θα μπορούσαν αυτές οι αγνές Εκπορεύσεις, οι οποίες βάσει αυτής της αρχής πρέπει αρχικά να ήταν και οι ίδιες *ασυνείδητες* (με την δική μυς λογική), να βοηθήσουν στην προσφορά της απαιτούμενης αρχής, αφού δεν την κατείχαν ούτε οι ίδιες; Η απάντηση είναι δύσκολο να κατανοηθεί, εκτός και είναι κανείς αρκετά εξοικειωμένος με την φιλοσοφική μεταφυσική μιας άναρχης και ατέλειωτης σειράς Κοσμικών Επαναγεννήσεων και έχει κατανοήσει και γνωρίσει καλά εκείνον τον αμετάβλητο νόμο της Φύσης που είναι ΑΙΩΝΙΑ ΚΙΝΗΣΗ, κυκλική και σπειροειδής και επομένως προοδευτική ακόμα και στα φαινομενικά της πισωγυρίσματα. Η μια θεία Αρχή, το ανώνυμο ΕΚΕΙΝΟ των *Βέντα*, είναι το συμπαντικό Σύνολο το οποίο ούτε στις πνευματικές όψεις και εκπορεύσεις του, ούτε στα φυσικά του άτομα δεν μπορεί ποτέ να βρίσκεται σε "*απόλυτη ηρεμία*" εκτός μόνο κατά την διάρκεια των "Νυχτών" του Μπράχμα. Έτσι, επίσης, οι "πρωτογεννημένοι" είναι εκείνοι που πρώτοι τέθηκαν σε κίνηση στην αρχή ενός Μανβαντάρα και επομένως οι πρώτοι που έπεσαν στις κατώτερες σφαίρες της υλικότητας. Εκείνοι που στην θεολογία ονομάζονται "Θρόνοι" και είναι η "Έδρα του Θεού", πρέπει να είναι οι πρώτοι ενσαρκωμένοι άνθρωποι στην Γη και γίνεται κατανοητό, αν σκεφτούμε τις ατέλειωτες σειρές των περασμένων Μανβαντάρα, να βρίσκουμε ότι οι έσχατοι έσονται πρώτοι και οι πρώτοι έσχατοι. Βλέπουμε, με λίγα λόγια, ότι οι ανώτεροι Άγγελοι εισχώρησαν πριν από αμέτρητους αιώνες στους "Επτά Κύκλους" και έτσι τους έκλεψαν το Ιερό πυρ. Που με άλλα λόγια σημαίνει, ότι είχαν αφομοιώσει κατά τις περασμένες ενσαρκώσεις τους, σε κατώτερους καθώς και σε ανώτερους κόσμους, όλη την σοφία τους, την αντανάκλαση του ΜΑΧΑΤ στους διάφορους βαθμούς έντασής του. Καμιά Οντότητα, αγγελική ή ανθρώπινη, δεν μπορεί να φτάσει στην κατάσταση του *Νιρβάνα* ή της απόλυτης αγνότητας, παρά μόνο μέσα από αιώνες πόνου και από την *γνώση* του ΚΑΚΟΥ καθώς και του καλού, αφού διαφορετικά το τελευταίο αυτό θα παρέμενε ακατανόητο.

Ανάμεσα στον άνθρωπο και στο ζώο – των οποίων οι Μονάδες (ή *Τζιβά*) είναι βασικά ταυτόσημες – υπάρχει μια αδιαπέραστη άβυσσος Νοητικότητας και Αυτοσυνείδησης. Τι είναι ο ανθρώπινος νους στην ανώτερη όψη του, από πού προέρχεται, αν δεν είναι ένα τμήμα της ουσίας – και σε μερικές σπάνιες περιπτώσεις η *ίδια η ουσία* – ενός ανώτερου Όντος, ενός όντος από κάποιο ανώτερο και θείο πεδίο; Είναι δυνατόν ο άνθρωπος, ένας θεός με ζωική μορφή, να είναι το προϊόν της Υλικής Φύσης με την εξέλιξη μόνο, όπως είναι το ζώο, το οποίο διαφέρει από τον άνθρωπο στο εξωτερικό σχήμα αλλά καθόλου στα υλικά της υλικής υφής του και εμψυχώνεται από την ίδια – αν και ανεξέλικτη – Μονάδα, δεδομένου ότι οι διανοητικές δυνατότητες αυτών των δυο διαφέρουν όσο ο Ήλιος από μια πυγολαμπίδα; Και τι είναι αυτό που δημιουργεί μια τέτοια διαφορά, αν όχι το ότι ο άνθρωπος είναι ένα ζώο συν έναν *ζώντα θεό* μέσα στο φυσικό του κέλυφος; Ας σταματήσουμε και ας αναρωτηθούμε σοβαρά γι' αυτό, παρά τους παραλογισμούς και τις σοφιστείες τόσο των υλιστικών όσο και των ψυχολογικών σύγχρονων επιστημών.

Γίνεται αποδεκτό, ως έναν βαθμό, ότι ακόμα και η εσωτερική διδασκαλία είναι αλληγορική. Για να γίνει αυτή η τελευταία κατανοητή από την κοινή διάνοια, απαιτείται η χρησιμοποίηση συμβόλων παρουσιασμένων με κατανοητή μορφή. Εξ αυτού και οι αλληγορικές και ημιμυθικές διηγήσεις στις εξωτερικές και οι (μόνο) *ημι*-μεταφυσικές και αντικειμενικές παρουσιάσεις στις εσωτερικές διδασκαλίες. Γιατί οι καθαρά και υπερβατικά πνευματικές ιδέες είναι κατάλληλες μόνο για την αντίληψη εκείνων οι οποίοι "βλέπουν χωρίς μάτια, ακούν χωρίς αυτιά και αισθάνονται χωρίς όργανα", σύμφωνα με την γραφική έκφραση του Σχολίου. Οι υπερβολικά πουριτανοί ιδεαλιστές είναι ελεύθεροι να πνευματοποιήσουν το δόγμα, ενώ οι σύγχρονοι ψυχολόγοι θα προσπαθήσουν απλώς να εξαφανίσουν την δική μας "πεσμένη", αλλά ωστόσο ακόμα θεία, ανθρώπινη Ψυχή στην σύνδεσή της με το *Μπούντι*.

Το μυστήριο που κρύβεται στους απόλυτα πνευματικούς προγόνους του θείου ανθρώπου μέσα στον γήινο άνθρωπο, είναι πολύ μεγάλο. Τα *Πουρανά* υπαινίσσονται την διπλή του δημιουργία, αν και το εσωτερικό της νόημα μπορεί να προσεγγιστεί, μόνον όταν συνενωθούν οι

πολλές διαφορετικές αναφορές και διαβαστούν με τον συμβολικό και αλληγορικό τους χαρακτήρα. Το ίδιο ισχύει και για την Βίβλο, τόσο στην Γένεση όσο ακόμα και στις Επιστολές του Παύλου. Γιατί εκείνος ο *δημιουργός* ο οποίος στο δεύτερο κεφάλαιο της Γένεσης, ονομάζεται "Κύριος ο θεός", είναι το πρωτότυπο των Ελοίμ, ή θεών (των Κυρίων) στον πληθυντικό. Και ενώ ένας απ' αυτούς φτιάχνει τον γήινο Αδάμ της σκόνης, ο άλλος εμφυσά μέσα του την πνοή της ζωής και ο τρίτος τον κάνει μια ζώσα *ψυχή* (Β', 7), αναφορές που αποδίδονται όλες στον πληθυντικό αριθμό του Ελοΐμ.[73] "Ο πρώτος άνθρωπος είναι της γης, γήινος˙ ο δεύτερος άνθρωπος (ο τελευταίος, ή μάλλον ανώτερος) είναι από τον ουρανό", λέει ο Παύλος στην προς Κορινθίους Α', ΙΕ', 47.

Στην Άρια αλληγορία οι επαναστάτες Γιοι του Μπράχμα παρουσιάζονται όλοι σαν ασκητές και Γιόγκι. Επαναγεννώμενοι σε κάθε Κάλπα, προσπαθούν γενικά να εμποδίσουν το έργο της ανθρώπινης γέννησης. Όταν ο Ντάκσα, ο αρχηγός των Πρατζαπάτι (δημιουργών), γεννάει 10.000 γιους για τον σκοπό της προώθησης του κόσμου, ο Νάραντα – ένας γιος του Μπράχμα, μεγάλος Ρίσι και *κυριολεκτικά* ένας "Κουμαρά", αν όχι κατ' όνομα – παρεμβαίνει και δυο φορές ματαιώνει τον σκοπό του Ντάκσα πείθοντας αυτούς τους Γιους να παραμείνουν άγιοι ασκητές και να αποφύγουν τον γάμο. Γι' αυτό ο Ντάκσα καταριέται τον Νάραντα να *ξαναγεννηθεί σαν άνθρωπος*, όπως τον είχε καταραστεί προηγουμένως ο Μπράχμα, επειδή αρνήθηκε να παντρευτεί και να αποκτήσει απογόνους, λέγοντας: "Χάσου με την τωρινή [ντεβική ή αγγελική] μορφή σου και πάρε την διαμονή σου μέσα στην μήτρα", δηλαδή γίνε άνθρωπος. (*Βαγιού Πουρανά*, κεφ. LXV, σλόκα 156.) Παρά τις διάφορες αντικρουόμενες αποδόσεις τις ίδιας ιστορίας, είναι εύκολο να κατανοηθεί ότι ο Νάραντα ανήκει σε κείνη την τάξη των "πρωτογεννημένων" του Μπράχμα, οι οποίοι αποδείχθηκαν ενάντιοι στον νόμο της ζωικής γέννησης και γι' αυτό έπρεπε να ενσαρκωθούν σαν άνθρωποι. Απ' όλους τους βεντικούς Ρίσι, ο Νάραντα, όπως ήδη δείξαμε, είναι ο πιο ακατανόητος, γιατί είναι πιο στενά συνδεδεμένος με τις απόκρυφες δοξασίες, ειδικά με τους μυστικούς κύκλους και Κάλπα (βλέπε ανωτέρω).

Ορισμένες αντιφατικές δηλώσεις σχετικά μ' αυτόν τον Σοφό μπέρδεψαν πολύ τους Ανατολιστές. Εμφανίζεται, λοιπόν, να αρνείται αποφασιστικά *να δημιουργήσει* (να κάνει απογόνους) και ακόμα να αποκαλεί τον πατέρα του, Μπράχμα, "ψεύτικο δάσκαλο" επειδή τον συμβούλεψε να παντρευτεί (*Νάραντα Πάντσα-Ράτρα*). Παρ' όλα αυτά αναφέρεται σαν ένας από τους Πρατζαπάτι, "προγεννήτορες"! Στο *Ναραντίγια-Πουρανά* περιγράφει τους νόμους και τα καθήκοντα των άγαμων μυημένων και, καθώς αυτά τα απόκρυφα καθήκοντα δεν συμβαίνει να απαντώνται στα αποσπάσματα των 3.000 περίπου Στάντζα, οι οποίες βρίσκονται στην κατοχή ευρωπαϊκών μουσείων, γι' αυτό οι Μπραχμάνοι αποκαλούνται ψεύτες, γιατί οι Ανατολιστές ξεχνούν ότι το *Ναραντίγια* θεωρείται ότι περιέχει 25.000 Στάντζα και ότι είναι ελάχιστα πιθανό ένα τέτοιο χειρόγραφο να βρεθεί στα χέρια του Ινδουιστή βέβηλου που είναι έτοιμος να πουλήσει κάθε πολύτιμο *όλλα* για μια λαχανόσουπα. Είναι αρκετό να πούμε ότι ο Νάραντα είναι ο *κατ' εξοχήν* Ντέβα-Ρίσι του αποκρυφισμού και ότι ο αποκρυφιστής που δεν στοχάζεται, δεν αναλύει και δεν μελετάει τον Νάραντα με τις επτά εσωτερικές όψεις του, δεν θα μπορέσει ποτέ να βυθομετρήσει ορισμένα ανθρωπολογικά, χρονολογικά, ακόμα και Κοσμικά Μυστήρια. Αυτός είναι ένα από τα *Πυρά* που αναφέρθηκαν πιο πάνω και παίζει κάποιο ρόλο στην εξέλιξη αυτού του Κόλπα από το αρχικό μέχρι το τελικό του στάδιο. Είναι ένας ηθοποιός που εμφανίζεται σε καθεμιά από τις διαδοχικές πράξεις (Ριζικές Φυλές) του τωρινού μανβανταρικού δράματος, στις κοσμικές αλληγορίες που κτυπούν την βασική νότα του εσωτερισμού και γίνονται τώρα πιο οικείες στον αναγνώστη. Αλλά μήπως θα πρέπει να στραφούμε σε άλλες Γραφές και ντοκουμέντα για την επιβεβαίωση των "Πυρών", "Σπινθήρων" και "Φλογών"; Υπάρχουν άφθονες, αν τις αναζητήσει κανείς στο σωστό μέρος. Αναφέρονται καθαρά στο *Βιβλίο του Κρυμμένου Μυστηρίου* καθώς επίσης

Όπως έδειξε ο Μπούνσεν και άλλοι, ο Σεθ δεν είναι μόνο ο πρωταρχικός θεός των Σημιτών –περιλαμβανόμενων και των πρώτων Ιουδαίων – αλλά επίσης και ο "ημιθείος πρόγονος" τους. Γιατί, λέει ο Μπούνσεν [*Ο θεός στην Ιστορία*, Τομ. Ι, σελ. 233 - 234], η γενεαλογία του σαν "Σεθ της Γένεσης, πατέρα του Ενώχ [του ανθρώπου] πρέπει να θεωρηθεί ότι αρχικά ήταν παράλληλη με κείνη που προερχόταν από τον Ελοΐμ, τον πατέρα του Αδάμ". "Σύμφωνα με τον Μπούνσεν, αυτή η θεότητα [Σεθ] ήταν ο πρωταρχικός θεός της Βόρειας Αιγύπτου και Παλαιστίνης". [Στάνιλαντ Γουέικ, *Η Προέλευση......της Μεγάλης Πυραμίδας*, σελ. 61]. Και ο Σεθ, στην μετέπειτα θεολογία των Αιγυπτίων, θεωρούνταν σαν "ΕΝΑΣ ΚΑΚΟΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ", λέει ο ίδιος Μπούνσεν, γιατί είναι ίδιος με τον Τυφώνα και κατά λογική συνέπεια, με τους ινδουιστικούς δαίμονες.

και στο *Εντά Ζούτα Κάντισα*, η "Μικρή Αγία Συνέλευση". Η γλώσσα είναι πολύ μυστικιστική και καλυμμένη, αλλά ωστόσο κατανοητή. Εκεί, ανάμεσα από τους σπινθήρες των Προηγούμενων Κόσμων, "κραδαινόμενες Φλόγες και Σπινθήρες", από το θείο πυρόλιθο, οι εργάτες προχωρούν για να δημιουργήσουν άνθρωπο, "αρσενικό και θηλυκό" (427)˙ οι οποίες "Φλόγες και Σπινθήρες" (Άγγελοι και οι Κόσμοι τους, Άστρα και Πλανήτες) λέγεται συμβολικά ότι "σβήνουν και χάνονται", δηλαδή παραμένουν ανεκδήλωτοι, μέχρις ότου εκπληρωθεί μια ορισμένη διαδικασία της φύσης. Για να δείξουμε πόσο πυκνά καλυμμένα από την κοινή θέα είναι τα πιο σημαντικά γεγονότα της ανθρωπογένεσης, αναφέρουμε τώρα δυο αποσπάσματα από δυο καμπαλιστικά βιβλία.

> Από έναν Φωτο-Φόρο (έναν από τους επτά ιερούς πλανήτες) ανυπέρβλητης λαμπρότητας, πρόβαλε μια Ακτινοβολούσα Φλόγα, σκορπίζοντας σαν ένα τεράστιο και ισχυρό σφυρί τους σπινθήρες εκείνους που ήταν οι Προηγούμενοι Κόσμοι.
>
> Και με το λεπτό αιθέρα αυτοί αναμείχθηκαν και περιορίστηκαν αμοιβαία, αλλά μόνο όταν *ήταν μαζί ενωμένοι, εξίσου* ο Μεγάλος Πατέρας και η Μεγάλη Μητέρα.
>
> Από τον ίδιο τον *Χόα*, είναι ο ΑΜΠ, ο Πατέρας και από τον ίδιον τον *Χόα*, είναι ο ΡΟΥΑΧ, το Πνεύμα που είναι κρυμμένο στον Αρχαίο των Ημερών και εκεί κρύβεται εκείνος ο αιθέρας.
>
> Και συνδεόταν με έναν Φωτο-Φόρο (έναν πλανήτη, τον άγγελο η κυβερνήτη του), ο οποίος πρόβαλε από εκείνον τον Φωτο-Φόρο με την ανυπέρβλητη λαμπρότητα, που κρύβεται στο Στήθος της *Αϊμά* της Μεγάλης Μητέρας. (*Ζοχάρ: Εντά Ζούτα Κάντισα*. Παράβαλε Μακ Γκρέγκορ Μάθερς, *Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, σελ. 302.)

Το ακόλουθο απόσπασμα από το *Ζοχάρ* αναφέρεται επίσης στο ίδιο μυστήριο:

> ΟΙ ΠΡΟ-ΑΔΑΜΙΤΕΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ. Στο *Σιφρά ντι τσενιούτα* διαβάζουμε: Ότι ο *Ατ-τέε'-καχ-Ντ'Ατ-τέε-Κέεν*, ο Αρχαίος των Αρχαίων, πριν ετοιμάσει την Μορφή Του, έφτιαξε βασιλιάδες και σκάλισε βασιλιάδες και σχεδίασε βασιλιάδες [ανθρώπους, Βασιλιάδες των ζώων] και αυτοί δεν μπορούσαν να υπάρχουν: μέχρις ότου Αυτός τους πέταξε και τους *έκρυψε μέχρι μια εποχή*, γι' αυτό έχει γραφεί: "Και αυτοί είναι οι βασιλείς που βασίλευαν στην χώρα του Εδόμ".....Και δεν μπορούσαν να υπάρξουν μέχρι που ο *Ρεσάχ Ιβρά*, το Λευκό κεφάλι, ο *Ατ-τέε-καχ-Ντ'Ατ-τέε-Κέεν,* ο Αρχαίος των Αρχαίων, τακτοποιήθηκε.....σχημάτισε όλες τις μορφές Επάνω και Κάτω......Πριν τακτοποιηθεί στην Μορφή Του, δεν είχε σταματήσει όλους εκείνους που επιθυμούσε να σταματήσει και όλοι οι κόσμοι είχαν καταστραφεί....αυτοί δεν έμειναν στις θέσεις τους, γιατί η μορφή των βασιλιάδων δεν είχε σχηματιστεί όπως θα έπρεπε, και η *Αγία Πόλη δεν είχε ετοιμαστεί*. (*Ζοχάρ*, έκδοση Μπρόντυ, ΙΙΙ, 135α και 292α. Παράβαλε Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 386 -387.)

Τώρα το καθαρό νόημα αυτών των δυο αλληγορικών και μεταφυσικών πραγματειών είναι απλώς το εξής: Κόσμοι και άνθρωποι σχηματίζονταν και καταστρέφονταν διαδοχικά *κάτω από τον νόμο της εξέλιξης* και από *προϋπάρχον υλικό*, μέχρις ότου τόσο οι πλανήτες όσο και οι άνθρωποί τους – στην περίπτωση μας η Γη μας και οι ζωικές και ανθρώπινες φυλές – έγιναν αυτό που είναι τώρα στον παρόντα κύκλο: αντίθετες πολικές δυνάμεις, μια ισορροπημένη σύνθεση Πνεύματος και Ύλης, του θετικού και αρνητικού, του αρσενικού και θηλυκού. Πριν ο άνθρωπος μπορέσει να γίνει αρσενικός και θηλυκός φυσικά, το πρωτότυπο του, ο δημιουργικός Ελοΐμ, πρέπει να τακτοποιήσει την μορφή του σ' αυτό το σεξουαλικό πεδίο, *αστρικά*. Δηλαδή, τα άτομα των οργανικών δυνάμεων, κατερχόμενα στο πεδίο της δοσμένης διαφοροποίησης, πρέπει να παραταχθούν με την σειρά την σκοπούμενη από την Φύση, έτσι ώστε πάντα να εκπληρώνουν – με άσπιλο τρόπο – εκείνον τον νόμο τον οποίο η Καμπάλα ονομάζει *Ισορροπία*, μέσω του οποίου καθετί που υφίσταται, υπάρχει σαν αρσενικό και θηλυκό στην τελική του τελείωση, στο παρόν στάδιο υλικότητας. Η *Χοχμά*, Σοφία, η Αρσενική Σεφιρά πρέπει να διαχυθεί εντός και μέσω της *Μπινά*, νοήμονος Φύσης, ή Κατανόησης. Γι' αυτό η Πρώτη Ριζική Φυλή των ανθρώπων, χωρίς φύλο και δίχως νου, έπρεπε να πεταχτεί και να "κρυφτεί μέχρι μια εποχή", δηλαδή η πρώτη φυλή αντί να πεθάνει, *εξαφανίστηκε μέσα στην δεύτερη φυλή*, όπως κάνουν ορισμένες κατώτερες ζωές και φυτά με τους απογόνους τους. Ήταν μια ολοκληρωτική μεταμόρφωση. Η Πρώτη έγινε η Δεύτερη Ριζική Φυλή, χωρίς ούτε να την γεννήσει, να την δημιουργήσει ούτε να πεθάνει. "*Αυτοί πέρασαν μαζί*", όπως γράφεται: "Και αυτός

πέθανε και κάποιος άλλος βασίλεψε στην θέση του". (Γένεση, ΚΣΤ’, 31 και επόμενοι.) Γιατί; Επειδή "η *Άγια Πόλη* δεν είχε ετοιμαστεί". Και τι είναι η "Άγια Πόλη"; Ο *Μακόμ* (το Μυστικό Μέρος ή ο Ναός) στην Γη. Με άλλα λόγια, η ανθρώπινη μήτρα, το μικροκοσμικό αντίγραφο και η αντανάκλαση της *Ουράνιας Μήτρας*, ο θηλυκός χώρος ή πρωταρχικό Χάος, μέσα στο οποίο το αρσενικό Πνεύμα γονιμοποιεί το σπέρμα του Υιού, ή ορατού Σύμπαντος. (Βλέπε Μέρος ΙΙ, Τμήμα XVII, "Τα Άγια των Αγίων".) Πολύ περισσότερο μάλιστα αφού στην παράγραφο για την "Εκπόρευση των Αρσενικών και θηλυκών Αρχών" στο *Ζοχάρ* αναφέρεται ότι σ' αυτήν την Γη η ΣΟΦΙΑ από τον "Άγιο Αρχαίο" δεν λάμπει παρά μόνο στο αρσενικό και θηλυκό".

> (Η *Χοχμά*, Σοφία, είναι ο Πατέρας και η *Μπινά*, Κατανόηση, είναι η Μητέρα)......και όταν αυτά ενώνονται μεταξύ τους γεννούν και διαχέουν και εκπορεύουν την Αλήθεια. Από τα λεγόμενα του Ρ. Γιε-γιεβά, Σαμπάχ, δηλαδή του Γέρου, μαθαίνουμε το εξής: Τι είναι η Μπινά, Κατανόηση; Αλλά όταν ενώνονται μεταξύ τους, το י (Γιοντ) στο ה (Χε), γονιμοποιούνται και φτιάχνουν έναν Γιο. Και γι' αυτό ονομάζεται *Μπινά*, Κατανόηση......Σημαίνει ΜπεΝ ΓιαΧ, δηλαδή Γιος του Γιαχ. Αυτή είναι η ολοκλήρωση του Όλου. (*Ζοχάρ* III, 290α, εκδ. Μπρόντυ. Παράβαλε Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 387-388.)

Αυτή είναι επίσης η "ολοκλήρωση" του φαλλισμού από τους Ραμπί, η τέλεια αποθέωσή του, όπου το θείο υποβιβάζεται στο ζωώδες, το υπέρτατο στην χοντροκοπιά του γήινου. Στον Ανατολικό αποκρυφισμό δεν υπάρχει τίποτε που να είναι τόσο γραφικά χονδροειδές, ούτε και στην αρχική Καμπάλα, το *Χαλδαϊκό Βιβλίο των Αριθμών*. Στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (τομ. ΙΙ, σελ. 5), αναφέραμε:

> Το βρίσκουμε μάλλον άστοχο από μέρους των Καθολικών συγγραφέων να χύνουν τα φαρμάκια της οργής τους σε φράσεις όπως οι ακόλουθες: "Σε πολυάριθμες παγόδες η φαλλική πέτρα, όπως ο ελληνικός βαίτυλος, παίρνει παντού και πάντα την ζωώδικα άσεμνη μορφή του *λίνγκα*..... του Μαχά-Ντέβα". (Ντε Μουσώ, *Τα Ανώτερα Φαινόμενα της Μαγείας*, σελ. 24.) Πριν ρίξουν το στίγμα σε ένα σύμβολο του οποίου το βαθύ μεταφυσικό νόημα είναι υπερβολικά δύσκολο να το συλλάβουν οι σύγχρονοι πρωταθλητές εκείνης της κατ' εξοχήν αισθησιακής θρησκείας, δηλαδή του Ρωμαιο-Καθολικισμού, είναι υποχρεωμένοι να γκρεμίσουν τις παλιές εκκλησίες τους και να αλλάξουν την μορφή των θόλων των ναών τους. Ο ΜαχαΝτέβα της Ελέφαντα, ο Στρογγυλός Πύργος του Μπαγκαλπούρ, οι μιναρέδες του Ισλάμ – στρογγυλοί ή μυτεροί – είναι τα πρότυπα του Κωδωνοατάσιου του Αγίου Μάρκου της Βενετίας, της Μητρόπολης του Ρότσεστερ και της σύγχρονης Μητρόπολης του Μιλάνου. Όλα αυτά τα κωδωνοστάσια, οι πυργίσκοι, οι θόλοι και οι χριστιανικοί ναοί είναι αντίγραφα της πρωτόγονης ιδέας του λίθου, του όρθιου φαλλού.

Αλλά όπως και να είναι, παραμένει το γεγονός ότι από την Καμπάλα και μέσα σ' αυτήν αποδεικνύεται ικανοποιητικά ότι όλοι οι εβραϊκοί Ελοΐμ, Σπινθήρες και Χερουβείμ είναι ταυτόσημοι με τους Ντέβα, τους Ρίσι και τα Πυρά, τις Φλόγες,τους Ρουντρά και τους σαράντα εννιά Αγκνί των αρχαϊκών Αρχείων.

ΣΤΑΝΤΖΑ IV
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΦΥΛΩΝ

Η Δημιουργία των ανθρώπων. (15) Είναι άδειες σκιές. (16) Οι Δημιουργοί προβληματίζονται πώς να δημιουργήσουν έναν ΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟ άνθρωπο. (17) Τι χρειάζεται για τον σχηματισμό ενός τέλειου Ανθρώπου.

ΤΑ ΕΠΤΑ ΠΛΗΘΗ, ΟΙ "ΚΥΡΙΟΙ ΟΙ ΓΕΝΝΗΜΈΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΛΗΣΗ (*ή Νου*)", ΠΑΡΑΚΙΝΟΥΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΟΠΟΙΗΣΗΣ (*Φοχάτ*) ΠΡΟΒΑΛΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΣΤΗΝ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΖΩΝΗ (α).

Αυτοί έριξαν τις "σκιές" τους, ή αστρικά σώματα, αν μπορεί να υποτεθεί ότι ένα ον τόσο αιθέριο όσο ένα "σεληνιακό Πνεύμα" χαίρεται σε ένα αστρικό παρά σε ένα μόλις απτό σώμα. Σε κάποιο άλλο Σχόλιο αναφέρεται ότι οι "Πρόγονοι" εξέπνευσαν τον πρώτο άνθρωπο, όπως λέγεται ότι ο Μπράχμα εξέπνευσε τους *Σούρα* (θεούς), όταν έγιναν "*Άσουρα*" (από το *Άσου*, πνοή). Σε ένα τρίτο αναφέρεται ότι αυτοί, οι φρεσκοδημιουργημένοι άνθρωποι, "ήταν οι σκιές των Σκιών".

Σχετικά με αυτήν την φράση: "Ήταν οι σκιές των Σκιών", μπορούν να ειπωθούν μερικά ακόμα λόγια και να επιχειρηθεί μια εξήγηση. Αυτή η πρώτη διαδικασία εξέλιξης της ανθρωπότητας είναι πιο εύκολο να γίνει αποδεκτή από εκείνη που ακολουθεί, αν και όλες θα απορριφθούν και θα αμφισβητηθούν ακόμα και από μερικούς Καμπαλιστές – ειδικά τους Δυτικούς – οι οποίοι μελετούν τα τωρινά αποτελέσματα, αλλά παρέλειψαν να μελετήσουν τις πρωταρχικές αιτίες τους. Ούτε και η συγγραφέας νιώθει ικανή να εξηγήσει έναν τρόπο γέννησης που είναι τόσο δύσκολο να κατανοηθεί παρά μόνον από έναν Ανατολίτη αποκρυφιστή. Γι' αυτό είναι άσκοπο να εισέλθουμε εδώ σε λεπτομέρειες που αφορούν την διαδικασία – αν και περιγράφεται λεπτομερώς στα Μυστικά Βιβλία – γιατί αυτό θα μας οδηγούσε στην αναφορά γεγονότων άγνωστων μέχρι τώρα στον βέβηλο κόσμο και, επομένως, στην παρανόησή τους. Μια ορισμένη κατηγορία σπουδαστών θα προτιμάει πάντα έναν "Αδάμ" φτιαγμένον από την σκόνη της γης, παρά έναν που προβλήθηκε από το αιθερικό σώμα του δημιουργού του, παρ' όλο που η πρώτη διαδικασία δεν ακούστηκε ποτέ, ενώ η τελευταία – όπως όλοι ξέρουν – είναι οικεία σε πολλούς Πνευματιστές στην Ευρώπη και στην Αμερική, οι οποίοι οφείλουν καλύτερα απ' όλους να την κατανοούν. Γιατί ποιος από κείνους που έχουν παρατηρήσει το φαινόμενο μιας υλοποιούμενης μορφής που εκπορεύεται μέσα από τους πόρους ενός μέντιουμ ή, άλλες φορές, από την *αριστερή πλευρά* του, μπορεί να αμφισβητήσει την πιθανότητα τουλάχιστον μιας τέτοιας *γέννησης*; Αν υπάρχουν στο Σύμπαν τέτοια όντα όπως Άγγελοι ή Πνεύματα των οποίων η ασώματη ουσία μπορεί να αποτελέσει μια νοήμονα οντότητα, παρά την απουσία οποιουδήποτε στερεού (για μας) οργανισμού, και αν υπάρχουν εκείνοι που πιστεύουν ότι ένας θεός έφτιαξε τον πρώτο άνθρωπο από σκόνη και εμφύσησε μέσα του μια ζώσα Ψυχή – και υπάρχουν εκατομμύρια εκατομμυρίων που πιστεύουν και στα δυο – τότε τι το απίθανο περιέχει η δική μας δοξασία; Σύντομα θα έρθει η ημέρα που ο κόσμος θα πρέπει να διαλέξει ανάμεσα στην αποδοχή της θαυμαστής δημιουργίας του ανθρώπου (και επομένως και του Κόσμου) από το τίποτε, σύμφωνα με το νεκρό γράμμα της Γένεσης, ή σε έναν πρώτο άνθρωπο γεννημένο από ένα φανταστικό κρίκο – μέχρι τώρα απόλυτα "ελλείποντα" – τον κοινό πρόγονο του ανθρώπου και του "αληθινού πιθήκου".[74] Ανάμεσα σ' αυτά τα δύο λάθη στέκεται η Αποκρυφιστική

"...Ο Χάξλεϋ, υποστηριζόμενος από τις πιο πρόσφατες ανακαλύψεις της Συγκριτικής Ανατομίας, μπορεί να διατυπώνει την μνημειώδη φράση ότι οι ανατομικές διαφορές ανάμεσα στον άνθρωπο και στους ανώτερους πιθήκους είναι μικρότερες απ' ό,τι ανάμεσα στους τελευταίους και στους κατώτερους πιθήκους. Σε σχέση με το δικό μας γενεαλογικό δένδρο του ανθρώπου, ακολουθεί το αναγκαίο συμπέρασμα ότι η ανθρώπινη φυλή αναπτύχθηκε βαθμιαία από τους ανώτερους πιθήκους". (*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, του Έρνεστ Χαίκελ, μεταφρ. Εντ. Άβελινγκ, σελ. 49).

Ποιες θα ήταν οι επιστημονικές και λογικές αντιρρήσεις στο αντίθετο συμπέρασμα; Ρωτάμε εμείς. Οι ανατομικές ομοιότητες ανάμεσα στον Άνθρωπο και στα Ανθρωποειδή – οι οποίες, όπως δείχνει ο Κατρεφάζ, έχουν

φιλοσοφία. Αυτή διδάσκει ότι το πρώτο ανθρώπινο γένος προβλήθηκε από την ίδια την ουσία ανώτερων και ημιθεϊκών Όντων. Αν αυτή η διαδικασία θεωρείται αφύσικη ή ακατανόητη – επειδή έχει αχρηστευτεί στην Φύση σ' αυτό το σημείο της εξέλιξης – ωστόσο μπορεί να αποδειχθεί πιθανή βάσει της αυθεντίας ορισμένων "Πνευματιστικών" ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ. Ρωτάμε, λοιπόν, ποια από τις τρεις υποθέσεις ή θεωρίες είναι η πιο λογική ή η λιγότερο παράλογη; Ασφαλώς κανένας – με την προϋπόθεση ότι δεν είναι τυφλός υλιστής – δεν μπορεί να απορρίψει την αποκρυφιστική διδασκαλία.

Όπως δείξαμε, από αυτήν την διδασκαλία συνάγεται ότι ο άνθρωπος δεν "δημιουργήθηκε" σαν το πλήρες ον που είναι σήμερα, όσο ατελής κι αν παραμένει ακόμα. Υπήρξε μια πνευματική, μια ψυχική, μια νοητική και μια ζωική εξέλιξη από το ανώτερο προς το κατώτερο, καθώς και μια φυσική ανάπτυξη από το απλό και ομοιογενές μέχρι το πιο σύνθετο και ετερογενές, αν και όχι πάνω ακριβώς στην γραμμή που χάραξαν για μας οι σύγχρονοι εξελικτιστές. Αυτή η διπλή εξέλιξη προς δυο αντίθετες κατευθύνσεις χρειάστηκε διάφορες εποχές ποικίλων φύσεων και βαθμών πνευματικότητας και νοητικότητας για να δομήσει το ον που τώρα είναι γνωστό σαν άνθρωπος. Ακόμα, ο ένας απόλυτος, ακατάπαυστος και αλάθητος νόμος ο οποίος προχωράει πάνω στις ίδιες γραμμές από την μια αιωνιότητα (ή Μανβαντάρα) μέχρι την άλλη – παρέχοντας πάντα μια ανοδική κλίμακα για το εκδηλωμένο ή εκείνο που εμείς ονομάζουμε μεγάλη Πλάνη (*Μάχα-Μαγιά*), αλλά βυθίζοντας το Πνεύμα όλο και πιο βαθιά μέσα στην υλικότητα από την μια μεριά και ύστερα λυτρώνοντάς το μέσω της σάρκας και ελευθερώνοντάς το – αυτός ο νόμος, λοιπόν, χρησιμοποιεί γι' αυτούς τους σκοπούς Όντα από άλλα και ανώτερα πεδία, ανθρώπους, ή Διάνοιες (*Μάνου*), σύμφωνα με τις καρμικές ανάγκες τους.

Σ' αυτό το σημείο συμβουλεύουμε ξανά τον αναγνώστη να στραφεί στην ινδική φιλοσοφία και θρησκεία. Ο Εσωτερισμός και των δυο συμφωνεί με την Μυστική Δοξασία, παρά τις διαφορές και ποικιλίες της μορφής.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΤΩΝ ΕΝΣΑΡΚΩΝΟΜΕΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Οι Προγεννήτορες του Ανθρώπου, οι οποίοι στην Ινδία ονομάζονται "Πατέρες", *Πιτάρα* ή *Πιτρί*, είναι οι δημιουργοί των σωμάτων και των κατωτέρων αρχών μας. Αυτοί είναι ο εαυτός μας, σαν οι πρώτες προσωπικότητες κι εμείς είμαστε εκείνοι. Ο αρχέγονος άνθρωπος θα μπορούσε να είναι "οστό από τα οστά τους και σάρκα από την σάρκα τους", αν αυτοί είχαν σώμα και σάρκα. Αλλά όπως αναφέρθηκε, ήταν "σεληνιακά Όντα".
Οι Προικοδότες του ανθρώπου με το συνειδητό, αθάνατο ΕΓΩ, είναι οι "Ηλιακοί Άγγελοι", θεωρούμενοι σαν τέτοιοι είτε μεταφορικά είτε κυριολεκτικά. Τα μυστήρια του Συνειδητού ΕΓΩ ή ανθρώπινης Ψυχής είναι μεγάλα. Το εσωτερικό όνομα αυτών των "Ηλιακών Αγγέλων" είναι, στην κυριολεξία, "Κύριοι (*Νατά*) της επίμονης ακατάπαυστης αφοσίωσης" (*πρανιντάνα*). Γι' αυτό εκείνοι της πέμπτης αρχής (*Μάνας*) φαίνεται ότι συνδέονται ή ότι δημιούργησαν το σύστημα των Γιόγκι οι οποίοι θεωρούν τον *πρανιντάνα* σαν τον πέμπτο κανόνα τους. (Βλέπε *Γιόγκα Σούτρα,* II, 32.) Έχει ήδη εξηγηθεί γιατί οι πέραν των Ιμαλαΐων αποκρυφιστές τους θεωρούν φανερά ταυτόσημους με κείνους που στην Ινδία ονομάζονται *Κουμαρά, Αγκνισβαττά* και *Μπαρχισάντ*.

Πόσο ακριβής και αληθινή είναι η έκφραση του Πλάτωνα, πόσο βαθιά και φιλοσοφική η παρατήρησή του για την (ανθρώπινη) ψυχή ή ΕΓΩ, όταν την όρισε οαν "ένα μείγμα του *ίδιου* και του *άλλου*". Και όμως πόσο ελάχιστα κατανοήθηκε αυτός ο υπαινιγμός, αφού ο κόσμος θεώρησε ότι σήμαινε πως η ψυχή ήταν η πνοή του θεού, του Ιεχωβά. Είναι το "*ίδιο και το άλλο*", όπως είπε ο μεγάλος μυημένος-φιλόσοφος, γιατί το ΕΓΩ (ο "Ανώτερος Εαυτός" όταν αναμειχθεί με την θεία

χονδροειδώς υπερμεγεθυνθεί από τους Νταρβινιστές – είναι απλώς αρκετά "δικαιολογημένες" όταν εξεταστεί η προέλευση των τελευταίων.

"Πουθενά στα παλαιότερα στρώματα δεν βρίσκεται ένας πίθηκος που να προσεγγίζει πιο πόλο στον άνθρωπο, ή ένας άνθρωπος που να προσεγγίζει πιο πολύ στον πίθηκο.......

Το ίδιο χάσμα που συναντάται σήμερα ανάμεσα στον Άνθρωπο και στον Πίθηκο συνεχίζεται με αμείωτο πλάτος και βάθος μέχρι την Τριτογενή περίοδο, Αυτό το γεγονός και μόνο αρκεί για να κάνει φανερή την αβασιμότητά του". (Δρ. Φρέντριχ Πφαφ, καθηγητή της Φυσικής Επιστήμης στο Πανεπιστήμιο του Ερλάυγκεν, στο έργο του *Η Ηλικία και η Προέλευση του Ανθρώπινου Γένους*, 1876).

Μονάδα και μέσα σ' αυτήν) είναι Άνθρωπος και ωστόσο ίδιο με το "ΑΛΛΟ", τον Άγγελο τον ενσαρκωμένο μέσα του, καθώς και ίδιο με τον συμπαντικό ΜΑΧΑΤ. Οι μεγάλοι κλασικοί και φιλόσοφοι ένιωσαν αυτήν την αλήθεια όταν έλεγαν ότι "πρέπει να υπάρχει κάτι μέσα μας το οποίο παράγει τις σκέψεις μας. Κάτι πολύ λεπτό˙ είναι μια πνοή, είναι πυρ, είναι αιθέρας, είναι πεμπτουσία, είναι μια λεπτή μορφή, είναι μια νόηση, είναι ένας αριθμός, είναι αρμονία..." (Βολταίρος).

Όλα αυτά είναι οι *Μανασά* και *Ρατζάσα*: οι *Κουμαρά*, οι *Άσουρα* και άλλοι κυβερνήτες και *Πιτρί* που ενσαρκώθηκαν στην Τρίτη Φυλή και έτσι – καθώς και με διάφορους άλλους τρόπους – προίκισαν την ανθρωπότητα με Νου.

Όπως δείχνουμε πιο κάτω, υπάρχουν επτά τάξεις Πιτρί, τρεις ασώματες και τέσσερις σωματικές και δυο είδη: οι Αγκνισβαττά και οι Μπαρχισάντ. Και μπορούμε να προσθέσουμε ότι, όπως υπάρχουν δυο είδη Πιτρί, έτσι υπάρχει ένα διπλό και ένα τριπλό σύνολο Μπαρχισάντ και Αγκνισβαττά. Οι πρώτοι, έχοντας δώσει γέννηση στα αστρικά διπλά τους, ξαναγεννιώνται σαν Γιοι του Άτρι και είναι οι "Πιτρί των Δαιμόνων", ή σωματικά όντα σύμφωνα με τον Μάνου·(*Μανάβα-ντάρμα-σάστρα*, III, 196), ενώ οι Αγκνισβαττά ξαναγεννιώνται σαν Γιοι του Μαρίτσι (ενός γιου του Μπράχμα) και είναι οι Πιτρί των θεών.[75] Επίσης,

> Το *Βαγιού-Πουρανά* δηλώνει ότι οι άλλοι επτά Πιτρί υπήρξαν αρχικά οι πρώτοι θεοί, οι Βαϊράτζα, τους οποίους ο Μπράχμα με το μάτι του Γιόγκα είδε στις αιώνιες σφαίρες και που είναι οι θεοί των θεών.....Το *Μάτσια*..... προσθέτει ότι οι θεοί τους λάτρευαν. (*Βίσνου-Πουρανά*, Ουίλσον, Τομ. III, σελ. 158 - 159, υποσημείωση.)

Το *Χαριβάνσα* (Σλόκα 935, 936) διακρίνει τους Βαϊράτζα μόνο σαν μια τάξη των Πιτρί, μια δήλωση που επιβεβαιώνεται στις Μυστικές Διδασκαλίες οι οποίες, όμως, ταυτίζουν τους Βαϊράτζα με τους μεγαλύτερους Αγκνισβαττά (το *Βαγιού-Πουρανά* αναφέρει ότι η περιοχή που ονομάζεται Βιράτζα-λοκά κατοικείτο από τους Αγκνισβαττά), και τους *Ρατζάσα* ή *Αμπουταρατζάσα*, που είναι ασώματοι, χωρίς ούτε καν μια αστρική σκιά. Στα περισσότερα χειρόγραφα αναφέρεται ότι ο Βίσνου ενσαρκώθηκε μέσα σ' αυτούς και μέσω αυτών.

> Στην Ραϊβατά πατριαρχική περίοδο (Μανβαντάρα), επίσης, ο Χάρι, ο καλύτερος από τους θεούς, γεννήθηκε από την Σάμπουτι, σαν ο θείος Μανασά, καταγόμενος από τις θεότητες που ονομάζονται Ρατζάσα. (Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. III, σημείωση από τον Φ. Χολ.)

Σάμπουτι ήταν μια κόρη του Ντάκσα και σύζυγος του Μάριτσι, του πατέρα των Αγκνισβαττά, ο οποίος, μαζί με τους Ρατζάσα, σχετίζεται πάντα με τους Μανασά. Όπως παρατήρησε ένας Σανσκριτιστής πολύ πιο ικανός από τον Ουίλσον, ο Φιτζέντουαρντ Χολ:

> Το Μανασά δεν είναι κατάλληλο όνομα για μια θεότητα σχετιζόμενη με τους Ρατζάσα. Φαίνεται σαν να έχουμε εδώ το μανάσαμ -ίδιο με το μάνας- με την αλλαγή της κατάληξης που απαιτείται για να εκφράσει μια αρσενική προσωποποίηση. (Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. III.)

Όλοι οι γιοι του Βιράτζα είναι Μανασά, λέει το *Νιλακάντα*. Και ο Βιράτζα είναι Μπράχμα και γι' αυτό οι *ασώματοι* Πιτρί ονομάζονται Βαϊράτζα, επειδή είναι γιοι του Βιράτζα, λέει το *Βαγιού-Πουρανά*.

Μπορούμε να πολλαπλασιάζουμε επ' άπειρον τις αποδείξεις μας, αλλά είναι άσκοπο. Ο συνετός θα καταλάβει το νόημα μας, ο ανόητος δεν το χρειάζεται. Υπάρχουν τριάντα τρία κρορ, ή 330 εκατομμύρια θεοί στην Ινδία. Αλλά όπως παρατήρησε ένας πολυδιαβασμένος ομιλητής πάνω στην *Μπάγκαβαντ-Γκιτά*, "μπορεί να είναι όλοι ντέβα, αλλά σε καμιά περίπτωση δεν είναι όλοι

Μάτσια και *Πάντμα-Πουρανά* και *Κουλλούκα* και *Μανάβα-ντάρμα-σάστρα*, III 195. Γνωρίζουμε ότι τα *Βαγιού* και *Μάτσια-Πουρανά* ταυτίζουν (σύμφωνα με την Δυτική ερμηνεία) τους Αγκνισβαττά με τις εποχές και τους Μπαρχισάντ Πιτρί με τους μήνες, προσθέτοντας μια τέταρτη τάξη, τους Καβγιά, κυκλικά έτη. Αλλά μήπως οι Ρωμαιοκαθολικοί Χριστιανοί δεν ταυτίζουν τους Αγγέλους τους με τους πλανήτες, και οι επτά Ρίσι δεν έγιναν οι Σαπτάρσι, ένας αστερισμός; Υπάρχουν θεότητες που προΐστανται πάνω σε όλες τις κυκλικές διαιρέσεις.

'θεοί' με την ανώτερη πνευματική έννοια που δίνει κανείς σ' αυτόν τον όρο". "Αυτό είναι ένα ατυχές σφάλμα", παρατηρεί, "που γίνεται συνήθως από Ευρωπαίους. Ο Ντέβα είναι ένα είδος πνευματικού όντος και επειδή η ίδια λέξη χρησιμοποιείται στην καθομιλουμένη με την έννοια του θεού, κατά κανέναν τρόπο δεν συνεπάγεται ότι έχουμε και λατρεύουμε τριάντα τρία κρορ θεών". Και προσθέτει υπαινικτικά: "Αυτά τα όντα, όπως μπορεί να συμπεράνει φυσικά κανείς, έχουν μια ορισμένη συγγένεια με έναν από τους τρεις συνιστώντες *ουπάντι* [βασικές αρχές] στους οποίους διαιρέσαμε τον άνθρωπο". (*Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. ΙΙΙ, Μάρτιος, 1887, σελ. 360.)
Το ονόματα των θεοτήτων μιας ορισμένης μυστικής τάξης αλλάζουν με κάθε Μανβαντάρα. Έτσι, οι δώδεκα μεγάλοι θεοί, Τζαγιά, που δημιουργήθηκαν από τον Μπράχμα για να τον βοηθήσουν στο έργο της δημιουργίας στην αρχή του Κάλπα και οι οποίοι, χαμένοι στον *Σαμάντι*, παρέλειψαν να δημιουργήσουν – οπότε και τους καταράστηκε να γεννιώνται επανειλημμένα σε κάθε Μανβαντάρα μέχρι το έβδομο- ονομάζονται αντίστοιχα *Ατζίτας*, *Τουσίτα*, *Σατιά Χάρι*, *Βαϊκουντά*, *Σαντιά* και *Αντιτιά* (βλέπε Ουίλσον, Τομ. ΙΙ, σελ. 26). Αυτοί είναι *Τουσίτα* στο δεύτερο Κόλπα και *Αντιτιά* σε αυτήν την Βαϊβασβάτα περίοδο (βλέπε *Βαγιού-Πουρανά*, όπως αναφέρεται στο *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. ΙΙ, σελ. 226), εκτός από τα άλλα ονόματα για κάθε εποχή. Αλλά είναι ταυτόσημοι με τους Μανάσα ή Ρατζάσα και αυτοί με τους ενσαρκωνόμενους Ντιάνι-Τσόχαν μας. Αποτελούν όλοι τάξεις των *Γκνιάνα-ντέβα*.

Πράγματι, εκτός από εκείνα τα όντα τα οποία – όπως οι Γιάκσα, οι Γκανταρβά, οι Κιννάρα κ.τ.λ., κ.τ.λ. θεωρούμενα στην *ατομικότητά* τους – κατοικούν στο αστρικό πεδίο, υπάρχουν αληθινοί Ντεβαγκνιάνιν και σε κείνες τις τάξεις Ντέβα ανήκουν οι Αντιτιά, οι Βαϊράτζα, οι Κουμαρά, οι Άσουρα και όλα εκείνα τα ανώτερα ουράνια όντα τα οποία η Απόκρυφη διδασκαλία ονομάζει Μανασβίν, πάνω απ' όλα Σοφοί, και τα οποία θα είχαν κάνει όλους τους ανθρώπους τα αυτο-συνειδητα πνευματικά όντα που θα γίνουν, αν δεν τα είχαν "καταραστεί" να πέσουν σε γέννηση και να ξαναγεννιώνται σαν θνητοί, επειδή παρέλειψαν το καθήκον τους.

ΣΤΑΝΤΖΑ IV - *Συνέχεια*

ΕΠΤΑ ΦΟΡΕΣ ΕΠΤΑ ΣΚΙΕΣ (*τσαγιά*) ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ [ή *Αμανάσα*] (α). ΓΕΝΝΉΘΗΚΑΝ (*έτσι*), ΚΑΘΕΜΙΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΗΣ ΧΡΩΜΑ (*επιδερμίδα*) ΚΑΙ ΕΙΔΟΣ (β). ΚΑΘΕΜΙΑ (*επίσης*), ΚΑΤΩΤΕΡΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ (*δημιουργό*). ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ, ΟΙ ΧΩΡΙΣ ΟΣΤΑ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΔΩΣΟΥΝ ΖΩΗ ΣΕ ΟΝΤΑ ΜΕ ΟΣΤΑ. ΟΙ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΟΥΣ ΗΤΑΝ ΜΠΟΥΤΑ (*φαντάσματα*) ΧΩΡΙΣ ΜΟΡΦΗ ΚΑΙ ΔΙΧΩΣ ΝΟΥ. ΓΙ' ΑΥΤΟ ΟΝΟΜΑΖΟΝΤΑΙ Η ΦΥΛΗ ΤΣΑΓΙΑ (*εικόνα ή σκιά*) (γ).

Η λέξη *Manu* [*Μάνου*], όπως ήδη σημειώσαμε, προέρχεται από την ρίζα "man" που σημαίνει «σκέφτομαι», επομένως "ένας στοχαστής". Είναι πολύ πιθανό ότι από αυτήν την ίδια σανσκριτική λέξη προήλθε η λατινική "*mens*", νους· η αιγυπτιακή "*Menes*", ο "Κυρίαρχος Νους", η Πυθαγόρεια *Μονάς*, η συνειδητή "σκεπτόμενη μονάδα" και επίσης νους, ακόμα και το δικό μας "*Μάνας*" ή νους, η πέμπτη αρχή στον άνθρωπο. Έτσι αυτές οι σκιές ονομάζονται *αμανάσα*, "άνοες". Για τους Μπραχμάνους οι Πιτρί είναι πολύ ιεροί, γιατί αυτοί είναι οι Προγεννήτορες,[76] ή πρόγονοι του ανθρώπου – οι πρώτοι *Μανούσια* πάνω στην Γη – και γίνονται προσφορές σ' αυτούς από τον μπραχμάνο όταν γεννήσει γιο. Τιμούνται πάρα πολύ και η τελετουργία τους είναι πιο σημαντική και από την λατρεία των θεών. (*Οι Νόμοι του Μάνου*, ΙΙΙ, σλόκα 203.)

Δεν θα πρέπει τώρα να αναζητήσουμε ένα φιλοσοφικό νόημα σ' αυτήν την διπλή ομάδα προγεννητόρων;

Αφού οι Πιτρί διαιρούνται σε επτά τάξεις, συναντάμε πάλι εδώ τον μυστικό αριθμό. Σχεδόν όλα τα *Πουρανά* συμφωνούν πως τρεις απ' αυτές είναι *άρουπα*, άμορφες, ενώ οι τέσσερις είναι

Αυτό υπαινιχθήκαμε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. XXXVIII, αν και η πλήρης εξήγηση δεν μπορούσε να δοθεί τότε: "Οι Πιτρί δεν είναι οι πρόγονοι των ανθρώπων που ζουν τώρα, αλλά εκείνου του [πρώτου] ανθρώπινου είδους, ή Αδαμικής φυλής· τα πνεύματα των ανθρώπινων φυλών τα οποία, πάνω στην μεγάλη κλίμακα της κατερχόμενης εξέλιξης, προηγήθηκαν των δικών μας ανθρώπινων φυλών και ήταν – φυσικά καθώς και πνευματικά – πολύ ανώτερα από τους σύγχρονους πυγμαίους μας. Στο *Μανάβα-Ντάρμα-Σάστρα* ονομάζονται Σεληνιακοί πρόγονοι".

σωματικές, οι πρώτοι όντας νοητικοί και πνευματικοί, οι τελευταίοι υλικοί και χωρίς διάνοια. Εσωτερικά οι Άσουρα είναι εκείνοι που αποτελούν τις τρεις πρώτες τάξεις των Πιτρί – "γεννημένοι στο σώμα της νύχτας" – ενώ οι άλλες τέσσερις παράχθηκαν από το σώμα του λυκόφωτος. Σύμφωνα με το *Βαγιού-Πουρανά* οι πατέρες τους, οι θεοί, καταδικάστηκαν να γεννηθούν ανόητοι πάνω στην Γη. Οι μύθοι έχουν μπερδευτεί σκόπιμα και έχουν γίνει πολύ ασαφείς: στον έναν οι Πιτρί είναι γιοι των θεών και στον άλλον γιοι του Μπράχμα, ενώ ένας τρίτος τους παρουσιάζει σαν καθοδηγητές των πατέρων τους. Είναι τα Πλήθη των τεσσάρων υλικών τάξεων που δημιουργούν τους ανθρώπους ταυτόχρονα στις επτά ζώνες.

Αναφορικά τώρα με τις επτά τάξεις των Πιτρί, καθεμιά απ' τις οποίες διαιρείται επίσης σε επτά· μια λέξη για τους σπουδαστές και ένα ερώτημα για τους αδαείς. Αυτή η τάξη των "Πύρινων Ντιάνι" – την οποία εμείς βάσει αναμφισβήτητων στοιχείων την ταυτίζουμε με τους Αγκνισβαττά – στην σχολή μας ονομάζεται η "καρδιά" του Ντιάνι-τσοχανικού Σώματος και λέγεται ότι ενσαρκώθηκε στην Τρίτη Φυλή των ανθρώπων και τους έκανε τέλειους. Η εσωτερική Μυσταγωγία μιλάει για την μυστηριώδη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στην εβδομαδική ουσία ή υλικό αυτής της αγγελικής Καρδιάς και της καρδιάς του ανθρώπου, του οποίου κάθε φυσικό όργανο και κάθε ψυχική και πνευματική λειτουργία είναι μια αντανάκλαση, θα λέγαμε, ένα αντίγραφο στο γήινο πεδίο του μοντέλου ή προτύπου επάνω. Γιατί, τίθεται το ερώτημα, θα πρέπει να υπάρχει μια τόσο παράξενη επανάληψη του αριθμού επτά στην ανατομική δομή του ανθρώπου; Γιατί θα πρέπει η καρδιά να έχει τέσσερις κατώτερες "κοιλότητες και τρία ανώτερα τμήματα" που αντιστοιχούν τόσο περίεργα με την επταδική διαίρεση των ανθρώπινων αρχών οι οποίες χωρίζονται σε δυο ομάδες, την ανώτερη και την κατώτερη και γιατί θα πρέπει η ίδια διαίρεση να απαντάται στις διάφορες τάξεις των Πιτρί και ειδικά στους Πύρινους Ντιάνι μας; Γιατί, όπως ήδη αναφέρθηκε, αυτά τα Όντα χωρίζονται σε τέσερις σωματικές (χονδροειδέστερες) και σε τρεις ασώματες (ή λεπτότερες) "αρχές", ή όπως αλλιώς θέλετε να τις ονομάσετε. Γιατί τα επτά νευρικά πλέγματα του σώματος ακτινοβολούν επτά ακτίνες; Γιατί υπάρχουν αυτά τα επτά πλέγματα και γιατί υπάρχουν επτά ξεχωριστές στοιβάδες στο ανθρώπινο δέρμα;

"Αφού πρόβαλαν τις σκιές τους και έφτιαξαν ανθρώπους ενός στοιχείου (αιθέρα), οι πρόγονοι ανέβηκαν ξανά στον Μαχαρλόκα απ' όπου κατεβαίνουν περιοδικά, όταν ο κόσμος ανανεώνεται, για να γεννήσουν νέους ανθρώπους.

Τα λεπτά σώματα παραμένουν χωρίς κατανόηση [Μάνας] μέχρι την έλευση των Σούρα [θεών] που τώρα ονομάζονται Άσουρα [μη θεοί]", λέει το Σχόλιο.

"*Μη θεοί*" για τους μπραχμάνους ίσως, αλλά ανώτερες *Πνοές* για τον Αποκρυφιστή, αφού αυτοί οι προγεννήτορες (*Πιτρί*), οι άμορφοι και νοήμονες, αρνούνται να φτιάξουν άνθρωπο, αλλά τον προικίζουν με νου, ενώ οι τέσσερις σωματικές τάξεις φτιάχνουν μόνο το σώμα του.

Αυτό δείχνεται πολύ καθαρά σε διάφορα κείμενα του *Ριγκ-Βέντα* που είναι η μεγαλύτερη αυθεντία για τους Ινδούς όλων των αιρέσεων. Εκεί η λέξη *Άσουρα* σημαίνει "πνευματικός, θείος" και χρησιμοποιείται σαν συνώνυμο του Υπέρτατου Πνεύματος, ενώ με την έννοια ενός "θεού" ο όρος "*Άσουρα*" αναφέρεται στον Βάρουνα και στον Ίντρα και κυρίως στον Αγκνί, όπου αυτοί οι τρεις ήταν κατά την αρχαιότητα, οι *τρεις ανώτατοι θεοί*, πριν η μπραχμανική θεο-μυθολογία διαστρεβλώσει το αληθινό νόημα σχεδόν όλων όσα περιέχονται στα Αρχαϊκά Κείμενα. Αλλά αφού το κλειδί τώρα πια χάθηκε, οι Άσουρα σπάνια αναφέρονται.

Το ίδιο συναντάμε στην *Ζεντ-Αβέστα*. Στην μαζδαϊκή θρησκεία των Μάγων, "Άσουρα" είναι κύριος Άσουρα Βισβαβέντας, ο "παντογνώστης" ή "πάνσοφος Κύριος"· και ο Άσουρα-Μάζδα, που αργότερα ονομάστηκε Άχουρα-Μάζδα είναι – όπως δείχνει ο Μπένφεϋ – "ο Κύριος που χαρίζει Νοημοσύνη", Άσουρα-Μέντα και Άχουρα-Μαζδάο. (*Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. IV, *Ζεντ-Αβέστα,* μετ. Τζ. Ντασμέστετερ, Εισαγωγή IV, σελ. I, VIII.) Σε άλλο σημείο αυτού του έργου δείχνει – βάσει παρόμοιας αξίας αυθεντίας – ότι ο Ινδο-ιράνιος Άσουρα θεωρείτο πάντα επταπλός. Το γεγονός αυτό συνδυαζόμενο με το όνομα Μάζντα, όπως παραπάνω, που μας κάνει από τον επταπλό Άσουρα τον "Κύριο" ή "Κυρίους" συλλογικά, "οι οποίοι χαρίζουν Νοημοσύνη", συνδέει τους Αμσασπέντ με τους Άσουρα και με τους δικούς μας ενσαρκωνόμενους Ντιάνι-Τσόχαν, καθώς και με τους Ελοΐμ και τους επτά εμψυχώνοντες θεούς της Αιγύπτου, της Χαλδαίας και κάθε άλλης χώρας.

λόγος που αυτοί οι "θεοί" αρνήθηκαν να δημιουργήσουν ανθρώπους δεν είναι – όπως αναφέρεται στις εξωτερικές αναφορές – επειδή η "υπερηφάνειά τους ήταν πολύ μεγάλη για να μοιραστούν την ουράνια δύναμη της ουσίας τους με τα παιδιά της Γης, αλλά για τους λόγους που ήδη υπαινιχθήκαμε. Ωστόσο η αλληγορία βυθίστηκε σε ατελείωτες φαντασιώσεις και η θεολογία σε κάθε χώρα το εκμεταλλεύτηκε, για να αποδείξει τους ισχυρισμούς της, ενάντια σ' αυτούς τους πρωτογεννημένους ή Λόγους και να τους επιβάλει σαν αλήθεια στον νου του αδαούς και του εύπιστου. (Συγκρίνατε επίσης αυτό που λέγεται σχετικά με τους Μακάρα και τους Κουμαρά σε σχέση με τον Ζωδιακό).

Το χριστιανικό σύστημα δεν είναι το μόνο που τους υποβίβασε σε δαίμονες. Ο Ζωροαστρισμός, ακόμα και ο Μπραχμανισμός, το εκμεταλλεύτηκαν για να κυριαρχήσουν στην σκέψη των ανθρώπων. Ακόμα και στον χαλδαϊκό εξωτερισμό τα Όντα που αρνούνται να δημιουργήσουν, που λέγεται δηλαδή ότι έτσι αντιτίθενται στον Δημιουργό, αποκηρύσσονται επίσης σαν Πνεύματα του Σκότους. Οι Σούρα, οι οποίοι κερδίζουν την νοητική τους ανεξαρτησία, πολεμούν τους Σούρα που την στερούνται και οι οποίοι εμφανίζονται να περνούν την ζωή τους με άχρηστη τελετουργική λατρεία βασισμένη σε τυφλή πίστη – ένας υπαινιγμός που αγνοείται από τους *ορθόδοξους* μπραχμάνους – και αμέσως οι πρώτοι έγιναν *Ά-Σουρα*. Οι πρώτοι και *γεννημένοι από τον νου* Γιοι της Θεότητας αρνούνται να δημιουργήσουν απογόνους και ο Μπράχμα τους καταριέται να γεννηθούν σαν άνθρωποι. Αυτοί γκρεμίζονται *κάτω στην Γη*, η οποία αργότερα στο θεολογικό δόγμα μεταμορφώνεται σε *υποχθόνιες* περιοχές. Ο Αχριμάν καταστρέφει τον Ταύρο που δημιουργήθηκε από τον Ορμάζντ – ο οποίος είναι το έμβλημα της γήινης *απατηλής* ζωής, το "σπέρμα της θλίψης"– και ξεχνώντας ότι το φθαρτό πεπερασμένο σπέρμα πρέπει να πεθάνει προκειμένου να ανθίσει και να ζήσει το φυτό της αθανασίας, το φυτό της πνευματικής αιώνιας ζωής, ο Αχριμάν ανακηρύσσεται σαν εχθρός, αντίθετη δύναμη, διάβολος. Ο Τυφώνας κόβει τον Όσιρη σε δεκατέσσερα κομμάτια προκειμένου να τον εμποδίσει να κατοικήσει στον κόσμο και έτσι να προκαλέσει δυστυχία και ο Τυφώνας στην εξωτερική θεολογική διδασκαλία γίνεται η Δύναμη του Σκότους. Αλλά όλα αυτά είναι το εξωτερικό κέλυφος. Οι λάτρεις αυτού του τελευταίου είναι εκείνοι που αποδίδουν σε ανυπακοή και επανάσταση την προσπάθεια και την αυτοθυσία εκείνων οι οποίοι θα βοηθήσουν τους ανθρώπους να επιστρέψουν στην αρχική τους κατάσταση θειότητας μέσω *αυτο-συνείδητων* προσπαθειών και αυτοί οι λάτρεις της Μορφής είναι εκείνοι που έκαναν δαίμονες τους Αγγέλους τους Φωτός.

Η εσωτερική φιλοσοφία, όμως, διδάσκει ότι το ένα τρίτο[77] των Ντιάνι – δηλαδή οι τρεις τάξεις των *Άρουπα* Πιτρί, των προικισμένων με διάνοια, "οι οποίοι είναι μια άμορφη πνοή που αποτελείται από *νοητικές* και όχι στοιχειώδεις ουσίες" – *καταδικάστηκαν* απλώς από τον νόμο του *Κάρμα* και της εξέλιξης να *ξαναγεννηθούν* (ή ενσαρκωθούν) πάνω στην Γη.[78] Μερικοί απ' αυτούς ήταν *Νιρμανακάγια* από άλλα Μανβαντάρα. Έτσι τους βλέπουμε σε όλα τα *Πουρανά* να επανεμφανίζονται σ' αυτήν την σφαίρα, στο τρίτο Μανβαντάρα (διάβαζε Τρίτη Ριζική Φυλή), σαν βασιλείς, ρίσι και ήρωες. Αυτή η δοξασία, επειδή ήταν πολύ φιλοσοφική και μεταφυσική για να

Σ' αυτό βασίζονται και οι ισχυρισμοί του οράματος του Αγίου Ιωάννη, οι αναφερόμενοι στην Αποκάλυψή του, σχετικά με τον μεγάλο κόκκινο Δράκοντα που έχει επτά κεφάλια και δέκα κέρατα και επτά στέμματα πάνω στα κεφάλια του", η "ουρά του οποίου παρέσυρε το ένα τρίτο των άστρων του ουρανού και τα έριξε στην Γη" (ΚΒ', 3-4).

Ο στίχος "τα έριξε στην Γη", δείχνει καθαρά ότι έχει την προέλευση του στην μεγαλύτερη και αρχαιότερη αλληγορία των Αρίων μυστικιστών, οι οποίοι μετά την καταστροφή των Ατλάντειων *γιγάντων* και *μάγων*, έκρυψαν την αλήθεια – *αστρονομική, φυσική* και *θεία* επειδή είναι μια σελίδα της *προκοσμικής* θεογονίας – κάτω από διάφορες αλληγορίες. Η εσωτερική αληθινή ερμηνεία του είναι μια πραγματική Θεοδικία των ονομαζόμενων "Πεπτωκότων Αγγέλων", ενώ οι *θέλοντες* και οι *μη θέλοντες*, οι δημιουργοί κι εκείνοι που αρνήθηκαν να δημιουργήσουν έχουν τώρα αναμειχθεί αξεδιάλυτα από τους Καθολικούς χριστιανούς, οι οποίοι ξεχνούν ότι ο ανώτερος Αρχάγγελός τους, ο Αγ. Μιχαήλ – που εμφανίζεται να νικά (να κυριαρχεί και να αφομοιώνει) τον ΔΡΑΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ και της θείας Αυτοθυσίας (που τώρα προσονομάζεται και συκοφαντείται σαν Σατανάς) – ΗΤΑΝ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΟΥ ΑΡΝΗΘΗΚΕ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ! Αυτό οδήγησε σε ατέλειωτη σύγχυση. Η χριστιανική θεολογία κατανοεί τόσο λίγο την παράδοξη γλώσσα της Ανατολής και τον συμβολισμό της, ώστε με την λογική του νεκρού της γράμματος ερμηνεύει την κινέζικη βουδιστική και ινδουιστική εξωτερική τελετουργία της πρόκλησης ήχων κατά την διάρκεια ορισμένων εκλείψεων, σαν μια προσπάθεια να τρομάξουν τον "μεγάλο κόκκινο Δράκοντα" ο οποίος συνωμοτεί να κλέψει το φως! Αλλά εδώ το "Φως" σημαίνει την εσωτερική Σοφία και έχουμε ήδη εξηγήσει αρκετά το μυστικό νόημα των όρων Δράκοντας, όφις κ.τ.λ., κ.τ.λ., που όλοι τους αναφέρονται σε Σοφούς και Μυημένους.

κατανοηθεί από τα πλήθη παραμορφώθηκε, όπως ήδη αναφέραμε, από το ιερατείο, με αντικειμενικό σκοπό να διατηρήσει την εξουσία του μέσω δεισιδαιμονικού φόβου.

Οι υποτιθέμενοι "επαναστάτες", λοιπόν, ήταν απλώς εκείνοι οι οποίοι, αναγκασμένοι από τον καρμικό νόμο να πιουν το ποτήρι της θλίψης μέχρι την τελευταία σταγόνα, έπρεπε να ενσαρκωθούν ξανά και να μεταβάλουν έτσι σε υπεύθυνες σκεπτόμενες οντότητες τα αστρικά αγάλματα που πρόβαλαν οι κατώτεροι αδελφοί τους. Λέγεται ότι μερικοί αρνήθηκαν γιατί δεν διέθεταν τα απαραίτητα υλικά – δηλαδή αστρικό σώμα – επειδή ήταν *άρουπα*. Η άρνηση άλλων έχει σχέση με το γεγονός ότι ήταν Σοφοί και Γιόγκι πολύ παλιών προηγούμενων Μανβαντάρα, ένα άλλο μυστήριο. Αλλά αργότερα, σαν *Νιρμανακάγια*, θυσιάστηκαν για το καλό και την σωτηρία των *Μονάδων* οι οποίες περίμεναν την σειρά τους και οι οποίες διαφορετικά θα έπρεπε να καθυστερήσουν αμέτρητες εποχές μέσα σε ανεύθυνες, ζωώδεις, αν και φαινομενικά ανθρώπινες, μορφές. Ίσως να πρόκειται για μια παραβολή και μια αλληγορία *μέσα σε αλληγορία*. Η λύση της αφήνεται στην ενόραση του σπουδαστή, αν διαβάσει τα όσα ακολουθούν με το *πνευματικό του μάτι*.

Όσο για τους κατασκευαστές ή "Προγόνους" τους – τους Αγγέλους εκείνους οι οποίοι στους εξωτερικούς μύθους υπάκουσαν στον νόμο – αυτοί πρέπει να είναι ταυτόσημοι με τους Μπαρχισάντ Πιτρί ή τους Πιτάρ-Ντέβατα, δηλαδή εκείνους που κατείχαν το *φυσικό δημιουργικό πυρ*. Αυτοί μπορούσαν να δημιουργήσουν, ή μάλλον να ντύσουν τις ανθρώπινες Μονάδες μόνο με τον δικό τους αστρικό Εαυτό, αλλά δεν μπορούσαν να φτιάξουν τον άνθρωπο κατ' εικόνα και ομοίωσή τους. "Ο άνθρωπος δεν πρέπει να είναι σαν ένας από εμάς", λένε οι *δημιουργικοί* θεοί στους οποίους είχε ανατεθεί η κατασκευή του κατώτερου ζώου, αλλά ανώτερος (Βλέπε Γένεση και *Τίμαιο* του Πλάτωνα). Η δημιουργία της εικόνας του ανθρώπου από την δική τους θεία Ουσία σημαίνει, εσωτερικά, ότι αυτοί είναι που έγιναν η πρώτη Φυλή και έτσι μοιράστηκαν το πεπρωμένο και την περαιτέρω εξέλιξή της. Αυτοί δεν θα *δημιουργούσαν*, απλώς επειδή *δεν μπορούσαν* να δώσουν στον άνθρωπο εκείνον τον ιερό σπινθήρα, που καίει και αναπτύσσεται στο άνθος της ανθρώπινης λογικής και αυτοσυνείδησης, γιατί δεν τον είχαν για να τον δώσουν. Αυτό αφέθηκε σε εκείνη την τάξη των Ντέβα οι οποίοι στην Ελλάδα συμβολίζονταν κάτω από το όνομα του Προμηθέα, σε κείνους που δεν είχαν καμιά σχέση με το φυσικό σώμα, αλλά απόλυτη σχέση με τον καθαρά πνευματικό άνθρωπο. (Βλέπε Μέρος ΙΙ, "Πεπτωκότες Άγγελοι", καθώς και "Οι θεοί του Φωτός πρόβαλαν από τους θεούς τους Σκότους".)

Κάθε τάξη Δημιουργών προικίζει τον άνθρωπο μ' αυτό που έχει να δώσει: η μια φτιάχνει την εξωτερική του μορφή, η άλλη του δίνει την ουσία της, η οποία αργότερα γίνεται ο ανθρώπινος Ανώτερος Εαυτός χάρις στην προσωπική άσκηση του ατόμου. Αλλά δεν μπορούσαν να φτιάξουν τους ανθρώπους σαν τον εαυτό τους: τέλειους, επειδή είναι αναμάρτητοι˙ αναμάρτητους επειδή έχουν μόνο το πρώτο, αμυδρά σκιώδες περίγραμμα ιδιοτήτων και όλα αυτά τέλεια – από ανθρώπινη σκοπιά – λευκούς, αγνούς και ψυχρούς σαν το παρθένο χιόνι. Όπου δεν υπάρχει αγώνας, δεν υπάρχει αξία. Η ανθρωπότητα "της χθόνιας γης" δεν ήταν προορισμένη να δημιουργηθεί από τους αγγέλους της πρώτης θείας Πνοής. Έτσι λέγεται ότι αυτοί αρνήθηκαν να το κάνουν και ότι ο άνθρωπος έπρεπε να σχηματιστεί από πιο υλικούς δημιουργούς, [79] οι οποίοι με την σειρά τους μπορούσαν να δώσουν μόνο αυτό που είχαν στην δική τους φύση και τίποτε περισσότερο. Υποκείμενοι στον αιώνιο νόμο, οι αγνοί θεοί μπορούσαν να προβάλλουν από τον

Παρ' όλες τις προσπάθειες για το αντίθετο, η χριστιανική θεολογία – που έχει φορτωθεί με την εβραϊκή εσωτερική διήγηση της δημιουργίας του ανθρώπου, η οποία κατανοείται κυριολεκτικά – δεν μπορεί να βρει καμιά λογική δικαιολογία για τον "θεό, τον Δημιουργό" της, ο οποίος δημιουργεί έναν άνθρωπο χωρίς νου και λογική, ούτε μπορεί να δικαιώσει την τιμωρία που ακολουθεί, μια πράξη για την οποία ο Αδάμ και η Εύα μπορούν να ισχυριστούν ότι δεν είναι ένοχοι. Γιατί αν γίνει αποδεκτό ότι το ζεύγος είχε άγνοια του καλού και του κακού πριν φάει τον απαγορευμένο καρπό, πώς έχει κανείς την απαίτηση να γνωρίζουν ότι η ανυπακοή ήταν κακό; Αν υπήρχε πρόθεση ο πρωταρχικός άνθρωπος να παραμείνει ένα ημι-ευφυές, ή μάλλον άνοο ον, τότε η δημιουργία του ήταν άσκοπη, ακόμα και σκληρή, αν έγινε από έναν παντοδύναμο και τέλειο Θεό. Αλλά ακόμα και στην Γένεση ο Αδάμ και η Εύα εμφανίζονται να δημιουργούνται από μια τάξη κατώτερων θείων Όντων, τους Ελοΐμ, που είναι τόσο περήφανα για τα προσωπικά τους προνόμια σαν λογικά και νοήμονα πλάσματα, ώστε δεν επιτρέπουν στον άνθρωπο να γίνει "σαν ένας εξ ημών". Αυτό γίνεται φανερό ακόμα και από το νόημα του νεκρού γράμματος της Βίβλου. Οι Γνωστικοί, λοιπόν, είχαν δίκαιο που θεωρούσαν ότι ο ιουδαϊκός θεός ανήκε σε μια τάξη κατώτερων, υλικών και όχι πολύ άγιων κατοίκων του αόρατου Κόσμου.

εαυτό τους μόνο σκιώδεις ανθρώπους, κάπως λιγότερο αιθερικούς και πνευματικούς, λιγότερο θείους και τέλειους από τους ίδιους, αλλά ωστόσο σκιές. Η πρώτη ανθρωπότητα, λοιπόν, ήταν ένα αμυδρό αντίγραφο των προγεννητόρων της, υπερβολικά υλική ακόμα και μέσα στην αιθερικότητά της για να είναι μια ιεραρχία θεών υπερβολικά πνευματική και αγνή για να είναι ΑΝΘΡΩΠΟΙ, προικισμένη καθώς ήταν με κάθε *αρνητική* (*Νιργκούνα*) τελείωση. Η τελείωση, για να είναι απόλυτα τέτοια, πρέπει να γεννηθεί από την ατέλεια, το *άφθαρτο* πρέπει να αναπτυχθεί από το φθαρτό έχοντας αυτό το τελευταίο σαν φορέα, βάση και αντίθετό του. Το απόλυτο φως είναι απόλυτο σκοτάδι και το αντίστροφο. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει ούτε φως, ούτε σκοτάδι στις περιοχές της αλήθειας. Το Καλό και το Κακό είναι δίδυμα, απόγονοι του Χώρου και του Χρόνου, κάτω από την εξουσία της *Μαγιά*. Χωρίστε τα κόβοντας το ένα από το άλλο και θα πεθάνουν και τα δυο. Κανένα τους δεν υπάρχει αφ' εαυτού, επειδή το καθένα πρέπει να γεννηθεί και να δημιουργηθεί από το άλλο, προκειμένου να έρθει σε ύπαρξη˙ και τα δυο πρέπει να γνωστούν και να κατανοηθούν, πριν γίνουν αντικείμενο αντίληψης και επομένως – στον θνητό νου – πρέπει να διαιρεθούν.

Παρ' όλα αυτά, αφού η απατηλή διάκριση υπάρχει, απαιτείται μια κατώτερη τάξη δημιουργικών αγγέλων για να "δημιουργήσουν" κατοικημένες σφαίρες – ειδικά τις δικές μας – ή για να ασχοληθούν με την ύλη σ' αυτό το γήινο πεδίο. Οι Γνωστικοί φιλόσοφοι ήταν οι πρώτοι που σκέφτηκαν μ' αυτόν τον τρόπο κατά την ιστορική περίοδο και οι οποίοι επινόησαν διάφορα συστήματα βασισμένα σ' αυτήν την θεωρία. Γι' αυτό στα δικά τους συστήματα δημιουργίας βρίσκει πάντα κανείς τους Δημιουργούς τους να καταλαμβάνουν μια θέση στην ίδια την αρχή της κλίμακας του πνευματικού Όντος. Σύμφωνα μ' αυτούς, εκείνοι που δημιούργησαν την γη μας και τους θνητούς της τοποθετούνταν στο όριο της μαγιαβικής ύλης και οι οπαδοί τους μάθαιναν να θεωρούν – προς μεγάλη δυσαρέσκεια των Πατέρων της Εκκλησίας – ότι για την δημιουργία εκείνων των δυστυχισμένων φυλών για χάρη της σφαίρας μας, με πνευματική και ηθική έννοια, καμιά ανώτερη θεότητα δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνη, παρά μόνο άγγελοι μιας κατώτερης ιεραρχίας, τάξη στην οποία υποβίβαζαν τον ιουδαϊκό θεό Ιεχωβά.[80]

Σε όλες τις αρχαίες Κοσμογονίες αναφέρονται ανθρωπότητες διαφορετικές από την τωρινή. Ο Πλάτωνας μιλάει στον *Φαίδρο* για μια *φτερωτή ανθρώπινη φυλή*. Ο Αριστοφάνης μιλάει για μια φυλή ανδρόγυνων και με στρογγυλά σώματα (Πλάτωνος, *Συμπόσιο* 189). Στον *Ποίμανδρο*, όλο το ζωικό βασίλειο έχει διπλό φύλο. Έτσι στην παρ. 18 αναφέρεται: "Όταν ο κύκλος ολοκληρώθηκε ο *δεσμός λύθηκε*... και όλα τα ζώα, τα οποία ήταν επίσης ανδρόγυνα, λύθηκαν [χωρίστηκαν] *μαζί με τον άνθρωπο*...", γιατί...."οι αιτίες έπρεπε να δημιουργήσουν αποτελέσματα πάνω στην Γη". Επίσης στο αρχαίο Χειρόγραφο των Κουιτσέ, το *Πόπολ-Βουχ* – που εκδόθηκε απ' τον αείμνηστο Αβά Μπρασώ ντε Μπουρμπούργκ – οι πρώτοι άνθρωποι περιγράφονται σαν μια φυλή "της οποίας η όραση ήταν απεριόριστη και οι οποίοι γνώριζαν τα πράγματα άμεσα", δείχνοντας έτσι την *θεία γνώση των θεών,* όχι των θνητών. Η Μυστική Δοξασία διορθώνοντας τις αναπόφευκτες υπερβολές της λαϊκής φαντασίας, δίνει τα γεγονότα όπως έχουν καταγραφεί στα αρχαϊκά σύμβολα.

Αυτές οι "σκιές" γεννήθηκαν "καθεμιά με το δικό της χρώμα και είδος", επίσης καθεμιά "κατώτερη από τον δημιουργό της", γιατί αυτός ο τελευταίος ήταν ένα ολοκληρωμένο ον του είδους του. Τα Σχόλια σχετίζουν την πρώτη πρόταση με το χρώμα ή την επιδερμίδα της κάθε ανθρώπινης φυλής που αναπτύχθηκε μ' αυτόν τον τρόπο. Στον *Ποίμανδρο* οι Επτά πρωταρχικοί άνθρωποι που δημιουργήθηκαν μέσω της Φύσης από τον "ουράνιο Άνθρωπο", μετέχουν όλοι των ιδιοτήτων των "Επτά Κυβερνητών" ή Εξουσιαστών που αγάπησαν τον Άνθρωπο, την ίδια την αντανάκλαση και σύνθεση τους.

Στους σκανδιναβικούς Μύθους, στον Άσγκαρντ, την κατοικία των θεών, καθώς επίσης και στους *Αίσιρ*, αναγνωρίζει κανείς του ίδιους μυστικούς τόπους και τις προσωποποιήσεις τις

Στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. II, σελ. 227-22) δίνονται μερικά από αυτά τα συστήματα των Γνωστικών. Το ένα έχει παρθεί από τον *Ναζαρηνό Κώδικα*, την Γραφή των Ναζαρηνών οι οποίοι, αν και υπήρχαν πολύ πριν από την εποχή του Χριστού, ακόμα και πριν από τους νόμους του Μωυσή, ήταν Γνωστικοί και πολλοί απ' αυτούς Μυημένοι. Αυτοί ακολουθούσαν τα "Μυστήρια της Ζωής" στην Ναζάρα (αρχαία και σύγχρονη Ναζαρέτ) και οι δοξασίες τους είναι μια πιστή ηχώ των διδασκαλιών της Μυστικής Δοξασίας, μερικές από τις οποίες προσπαθούμε τώρα να εξηγήσουμε.

υφασμένες μέσα στους λαϊκούς "μύθους", όπως και στην δική μας Μυστική Δοξασία. Τους βρίσκουμε επίσης στους *Βέντα*, στα *Πουρανά*, στις Μαζδαϊκές Γραφές και στην Καμπάλα. Οι *Αίσιρ* της Σκανδιναβίας, οι κυβερνήτες του κόσμου που προηγείτο του δικού μας, των οποίων το όνομα σημαίνει στην κυριολεξία οι "στήλες του κόσμου", οι "στηρικτές" του, είναι επομένως ταυτόσημοι με τους Έλληνες Κοσμοκράτορες, τους "Επτά Εργάτες ή Διευθυντές" του Ποίμανδρου, τους Επτά Ρίσι και Πιτρί της Ινδίας, τους επτά χαλδαϊκούς θεούς και τα επτά κακά πνεύματα, τις επτά Καμπαλιστικές Σεφιρόφ, που συνθέτονται από την ανώτερη τριάδα, ακόμα και με τα επτά Πλανητικά Πνεύματα των Χριστιανών μυστικιστών. Οι Αίσιρ φτιάχνουν την γη, τις θάλασσες, τον ουρανό και τα σύννεφα, ολόκληρο τον ορατό κόσμο, από τα υπολείμματα του σφαγμένου γίγαντα Υμίρ, αλλά δεν δημιουργούν τον ΑΝΘΡΩΠΟ παρά μόνο την μορφή του, από το *Ασκρ* ή μελία. Ο Οντίν είναι εκείνος που τον προικίζει με ζωή και ψυχή, αφού ο Λόντουρ του έδωσε αίμα και οστά και τελικά ο Χόνερ είναι εκείνος που του παρέχει την διάνοια (*μάνας*) και τις συνειδητές αισθήσεις του. Το σκανδιναβικό *Ασκρ*, η μελία του Ησιόδου και το δένδρο *Τζιτέ* του *Πόπολ-Βουχ* από το οποίο δημιουργήθηκε η τρίτη ανθρώπινη φυλή των Κουιτσέ, είναι όλα ένα. (Βλέπε Μαξ Μύλλερ Θεώρηση του *Πόπολ-Βουχ*.) Αυτό μπορεί να το δει καθαρά κάθε αναγνώστης. Αλλά ποιος από τους δυτικούς μελετητές μπορεί να μας εξηγήσει τον απόκρυφο λόγο για τον οποίο τα σκανδιναβικά Υγκντρασίλ, ο ινδικός Ασβαττά, το Γκόγκαρντ, το μαζδαϊκό δένδρο της ζωής και το θιβετανικό Ζαμπούν, είναι το ίδιο με το καμπαλισπκό σεφιροθικό Δένδρο, ακόμα και με το Άγιο Δένδρο, που φτιάχτηκε από τον Αχούρα-Μάζντα και με το Δένδρο της Εδέμ;[81] Ωστόσο οι καρποί όλων αυτών των "Δένδρων", είτε πρόκειται για Πιππάλα ή Χαόμα, είτε για το πιο πεζό μήλο, είναι τα "φυτά της ζωής" πραγματικά και αληθινά. Τα πρωτότυπα των φυλών μας ήταν όλα κλεισμένα στο μικροκοσμικό δένδρο που αναπτύχθηκε και μεγάλωσε μέσα και κάτω από το μεγάλο κοσμικό μακροκοσμικό δένδρο (Πλάτωνα, *Τίμαιος*) και το μυστήριο αποκαλύπτεται κατά ένα μέρος στον Ντιργκάταμας όπου λέγεται: "Πιππάλα, ο γλυκός καρπός εκείνου του δένδρου πάνω στο οποίο *έρχονται πνεύματα που αγαπούν την επιστήμη* και όπου οι θεοί δημιουργούν όλα τα θαύματα". Όπως στο Γκογκάρντ, έτσι ανάμεσα στα φουντωτά κλαδιά όλων αυτών των κοσμικών δένδρων διαμένει ο "Όφις". Αλλά, ενώ το μακροκοσμικό δένδρο είναι ο Όφις της Αιωνιότητας και της ίδιας της απόλυτης Σοφίας, εκείνοι που διαμένουν στο μικροκοσμικό δένδρο είναι οι Όφεις της εκδηλωμένης Σοφίας. Ο Ένας είναι Ένας και Όλοι˙ οι άλλοι είναι τα *αντανακλώμενα* μέρη του. Φυσικά το "δένδρο" είναι ο ίδιος ο άνθρωπος και οι Όφεις που διαμένουν στο καθένα είναι το συνειδητό *Μάνας*, ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα στο Πνεύμα και στην Ύλη, στον ουρανό και στην γη.

Παντού είναι το ίδιο. Οι *δημιουργικές* δυνάμεις παράγουν τον Άνθρωπο, αλλά αποτυχαίνουν στον τελικό αντικειμενικό σκοπό τους. Όλοι αυτοί οι Λόγοι αγωνίζονται να προικίσουν τον άνθρωπο με *συνειδητό* αθάνατο πνεύμα, αντανακλώμενο μόνο στον Νου (*Μάνας*). Αλλά αποτυχαίνουν και όλοι εμφανίζονται να τιμωρούνται για την αποτυχία, αν όχι για την προσπάθεια. Ποια είναι η φύση της τιμωρίας; Μια καταδίκη για φυλάκιση στην κατώτερη ή κάτω περιοχή, που είναι η Γη μας, η *κατώτατη της αλύσου της*, μια "αιωνιότητα" – που σημαίνει την διάρκεια του κύκλου ζωής – στο *σκοτάδι* της ύλης, ή μέσα στον *ζωικό Άνθρωπο*. Με ευχαρίστηση οι ημιμαθείς και κουτοπόνηροι χριστιανοί Πατέρες παραμόρφωσαν το γραφικό σύμβολο. Εκμεταλλεύτηκαν την μεταφορά και την αλληγορία που βρίσκεται σε κάθε αρχαία θρησκεία για να την στρέψουν προς όφελος της νέας. Έτσι ο άθρωπος μετατράπηκε στο σκοτάδι μιας υλικής κόλασης˙ η θεία του συνείδηση, που την είχε αποκτήσει από την ενοικούσα Αρχή του (το *Μανάσα*), ή ο ενσαρκωμένος Ντέβα, έγινε οι λαμπερές φλόγες της υποχθόνιας περιοχής και η σφαίρα μας έγινε η ίδια η Κόλαση. Οι *Πιππάλα, Χαόμα*, ο καρπός του Δένδρου της Γνώσης, ανακηρύχθηκαν απαγορευμένος καρπός και ο "Όφις της Σοφίας", η Φωνή της λογικής και της συνείδησης, έμεινε για αιώνες ταυτισμένος με τον Πεπτωκότα Άγγελο, που είναι ο αρχαίος Δράκοντας, ο Διάβολος! (Βλέπε Μέρος ΙΙ, Τμήμα XVIII, "Το Κακό Πνεύμα: Ποιος και Τι;".]

Το ίδιο έγινε και με τα άλλα ανώτερα σύμβολα. Η *Σβάστικα*, το πιο ιερό και μυστικό σύμβολο στην Ινδία, ο "τζαϊνικός Σταυρός" όπως ονομάζεται τώρα από τους Τέκτονες, παρά την άμεση σύνδεση ακόμα και την ταύτισή του με τον χριστιανικό Σταυρό, ατιμάστηκε κατά τον ίδιο

Ο Τζέημς Νταρμέστετερ, ο μεταφραστής του *Βεντιντάντ*, μιλώντας γι' αυτό λέει: "Το δένδρο, οτιδήποτε κι αν είναι......"

τρόπο. Οι ιεραπόστολοι της Ινδίας μας λένε ότι είναι το "σύμβολο του διαβόλου". "Μήπως δεν λάμπει πάνω στο κεφάλι του μεγάλου Όφι του Βίσνου, το χιλιοκέφαλο Σέσα-Αναντά στα βάθη του Πατάλα, του ινδουιστικού Ναράκα ή Κόλασης;" Πράγματι, αλλά τι είναι ο Αναντά; Σαν Σέσα, είναι

σχεδόν ατέλειωτος μανβανταρικός κύκλος του χρόνου και γίνεται ο ίδιος ο άπειρος Χρόνος όταν ονομάζεται Αναντά, ο μεγάλος επτακέφαλος όφις πάνω στον οποίο αναπαύεται ο Βίσνου, η αιώνια θεότητα, κατά την διάρκεια της πραλαγικής αδράνειας. Τι σχέση έχει ο Σατανάς μ' αυτό το υπερβολικά μεταφυσικό σύμβολο; Η *Σβάστικα* είναι το πιο φιλοσοφικά επιστημονικό απ' όλα τα σύμβολα, όπως επίσης και το πιο κατανοητό. Είναι η σύνοψη μέσα σε λίγες γραμμές ολόκληρου του έργου της δημιουργίας ή εξέλιξης, όπως θα έπρεπε να πει κανείς, από την Κοσμο-θεογονία μέχρι την Ανθρωπογονία, από το αδιαίρετο άγνωστο Παραμπράχμαν μέχρι το ταπεινό μονήρες της υλιστικής επιστήμης του οποίου η γένεση είναι τόσο άγνωστη σ' αυτήν την επιστήμη, όσο είναι και η γένεση της Παν-θεότητας. Η *Σβάστικα* βρίσκεται επικεφαλής των θρησκευτικών συμβόλων κάθε αρχαίου έθνους. Είναι το "Σφυρί του Εργάτη" στο *Χαλδαϊκό Βιβλίο των Αριθμών* το "Σφυρί" που αναφέρεται στην Μικρή Άγια Συνέλευση (*Έντα Ζούτα Κάντισα*, κεφ. X, παρ. 421-429), το οποίο "βγάζει σπίθες από τον πυρίτη" (Χώρο) και αυτές οι σπίθες γίνονται κόσμοι. Είναι το "Σφυρί του Θορ", το μαγικό όπλο που σφυρηλατήθηκε από τους νάνους ενάντια στους Γίγαντες ή τις προκοσμικές τιτανικές δυνάμεις της Φύσης, οι οποίοι επαναστατούν και ενώ είναι ζωντανοί στην περιοχή της ύλης, δεν υποτάσσονται από τους θεούς, τους Πράκτορες της Συμπαντικής Αρμονίας, αλλά πρέπει πρώτα να καταστραφούν. Γι' αυτό και ο κόσμος σχηματίζεται από τα υπολείμματα του δολοφονημένου Υμίρ. Η *Σβάστικα* είναι το *Μτζόλνερ*, το "σφυρί της θύελλας" και γι' αυτό λέγεται ότι όταν οι *Αίσιρ*, οι άγιοι θεοί – αφού εξαγνιστούν από το πυρ (το πυρ των παθών και του πόνου στις ενσαρκωμένες ζωές τους) – γίνουν ικανοί να διαμένουν στο Ίντα σε αιώνια γαλήνη, τότε το *Μτζόλνερ* θα αχρηστευθεί. Αυτό θα επιτευχθεί όταν δεν θα τους δεσμεύουν πια τα δεσμά της Χελ (της θεάς βασίλισσας της περιοχής των νεκρών) γιατί η βασιλεία του κακού θα έχει τελειώσει. "Οι φλόγες του Σουρτούρ δεν τους κατέστρεψαν, ούτε και τα μανιασμένα νερά" αρκετών κατακλυσμών. Τότε ήρθαν οι γιοι του Θορ. Έφεραν μαζί τους το *Μτζόλνερ* όχι πια σαν ένα όπλο πολέμου, αλλά σαν το σφυρί με το οποίο θα καθαγίαζαν το νέο ουρανό και την νέα Γη. (Β. Βάγκνερ,
Ο Άσγκαρντ και οι Θεοί, σελ. 305.)

Πράγματι πολλές είναι οι σημασίες της! *Στο μακροκοσμικό έργο το "ΣΦΥΡΙ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ", με τους τέσσερις βραχίονες του λυγισμένους σε ορθές γωνίες, αναφέρεται στην συνεχή κίνηση* και περιστροφή του αόρατου Κόσμου των Δυνάμεων. Στον εκδηλωμένο Κόσμο και στην Γη μας δείχνει την περιφορά στους κύκλους του Χρόνου των αξόνων του κόσμου και τις ζώνες των ισημερινών του. Οι δυο γραμμές που σχηματίζουν την *Σβάστικα* 卐 σημαίνουν Πνεύμα και Ύλη, τα τέσσερα άγκιστρα υποδηλώνουν την κίνηση στους περιστρεφόμενους κύκλους. Εφαρμοζόμενο στον *μικρόκοσμο*, τον Άνθρωπο, δείχνει ότι αυτός είναι ένας δεσμός ανάμεσα στον ουρανό και στην Γη: με το δεξί χέρι ανυψωμένο από τον αγκώνα και πέρα, ενώ το μπράτσο είναι οριζόντιο και το αριστερό να δείχνει την Γη. Στον *Σμαράγδινο Πίνακα* του Ερμή το ανυψωμένο δεξί χέρι αναφέρεται με την λέξη "*Λύσε*" και το αριστερό με την λέξη "*Συμπύκνωσε*". Είναι ταυτόχρονα ένα αλχημιστικό, κοσμογονικό, ανθρωπολογικό και μαγικό σύμβολο με επτά κλειδιά για το εσωτερικό του νόημα. Δεν θα ήταν υπερβολή αν λέγαμε ότι ο σύνθετος συμβολισμός αυτού του συμπαντικού και του πιο υπαινικτικού απ' όλα τα σύμβολα περιέχει το κλειδί για τα επτά μεγάλα μυστήρια του Κόσμου. Γεννημένο μέσα στις μυστικές συλλήψεις των πρώτων Αρίων και τοποθετημένο απ' αυτούς στο ίδιο το κατώφλι της αιωνιότητας, πάνω στο κεφάλι του όφι Αναντά, βρήκε τον πνευματικό του θάνατο στις σχολαστικές ερμηνείες των Ανθρωπομορφιστών του μεσαίωνα. Είναι το *Άλφα* και το *Ωμέγα* της συμπαντικής δημιουργικής Δύναμης, που προβάλλει από το αγνό Πνεύμα και καταλήγει στην χονδροειδή Ύλη. Είναι επίσης το κλειδί για τον κύκλο της Επιστήμης, θείας και ανθρώπινης και εκείνος που κατανοεί το πλήρες νόημά του ελευθερώνεται για πάντα από τα βάσανα της *Μαχαμαγιά*, της Μεγάλης Πλάνης και του Εξαπατητή. Το φως που προβάλλει κάτω από το θείο σφυρί – που τώρα υποβιβάστηκε στην ξύλινη σφύρα ή σφυράκι των Μεγάλων Δασκάλων των Τεκτονικών Στοών – αρκεί για να σκορπίσει το σκοτάδι οποιωνδήποτε ανθρώπινων σχημάτων ή φαντασιώσεων.

Πόσο προφητικά είναι τα τραγούδια των τριών σκανδιναβικών θεαινών στις οποίες τα κοράκια του Οντίν ψιθυρίζουν για το παρελθόν και το μέλλον, καθώς φτερουγίζουν γύρω από την κρυστάλλινη κατοικία τους κάτω από το ποτάμι. Όλα τα τραγούδια έχουν καταγραφεί στους "Κυλίνδρους της Σοφίας", πολλοί από τους οποίους έχουν χαθεί, αλλά μερικοί παραμένουν ακόμα και αυτοί επαναλαμβάνουν με ποιητικό συμβολισμό τις διδασκαλίες των αρχαϊκών εποχών. Και για να συνοψίσουμε από το έργο του δρ. Β. Βάγκνερ *Ο Άσγκαρντ και οι Θεοί*, η "ανανέωση του κόσμου", που είναι μια προφητεία σχετικά με την έβδομη Φυλή του Γύρου μας ειπωμένη σε παρελθοντικό χρόνο.

Το *Μτζόλνερ* έχει εκτελέσει το καθήκον του σ' αυτόν τον Γύρο και:

> Στο Πεδίο του Ίντα, το πεδίο της ανάστασης [για τον πέμπτο Γύρο], οι γιοι των ανώτερων θεών συγκεντρώθηκαν και *μέσα σ' αυτούς·οι πατέρες τους ξαναπρόβαλαν* [τα Εγώ όλων των περασμένων ενσαρκώσεων τους]. Συνομίλησαν για το Παρελθόν και το Παρόν και θυμήθηκαν την σοφία και τις προφητείες των προγόνων τους που είχαν όλες εκπληρωθεί. Κοντά τους, *αλλά αόρατος γι' αυτούς*, ήταν ο δυνατός, ο παντοδύναμος που κυβερνά όλα τα πράγματα, συμφιλιώνει εκείνους που μαλώνουν μεταξύ τους και ορίζει τους αιώνιους νόμους που κυβερνούν τον κόσμο. *Όλοι τους ήξεραν ότι αυτός βρισκόταν εκεί, ένιωσαν την παρουσία και την δύναμη του, αλλά αγνοούσαν το όνομα του. Με δική του εντολή η νέα γη πρόβαλε μέσα από τα ύδατα* [του Διαστήματος]. Προς τον νοτιά, πάνω από το Πεδίο του Ίντα, αυτός έφτιαξε έναν άλλον ουρανό που ονομαζόταν Αντλόνγκ και ακόμα πιο πέρα έναν τρίτο, γνωστό σαν Βιντμλάιν. Πάνω από την σπηλιά του Γκιμίλ ένα θαυμάσιο παλάτι ορθώθηκε, που ήταν καλυμμένο με χρυσάφι και έλαμπε πιο πολύ και από τον ήλιο. [Αυτά είναι οι τρεις βαθμιαία ανερχόμενοι πλανήτες της Αλύσου μας.] Εκεί ενθρονίστηκαν οι θεοί, όπως συνήθιζαν να είναι, και ευχαριστήθηκαν για την αποκατάστασή τους και την καλύτερη εποχή. Από τα ύψη του Γκιμίλ [του *έβδομου* πλανήτη ή σφαίρας, του ανώτερου και αγνότερου] κοίταξαν κάτω στους ευτυχισμένους απογόνους του ΛΙΦ [και ΛΙΦΤΑΣΙΡ, ο επερχόμενος Αδάμ και Εύα της εξαγνισμένης ανθρωπότητας] και τους έγνεψαν να ΣΚΑΡΦΑΛΩΣΟΥΝ *πιο ψηλά, να ανέβουν σε γνώση και σοφία*, σε ευσπλαχνία και πράξεις αγάπης, βήμα με βήμα, από τον έναν ουρανό στον άλλον, μέχρις ότου γίνουν πια ικανοί να ενωθούν με τις θεότητες στον οίκο του Αλφατέρ. (*Ο Άσγκαρντ και οι Θεοί*, σελ. 305.)

Εκείνος που γνωρίζει τα δόγματα του εσωτερικού μπουντισμού (ή Σοφίας), αν και μέχρι τώρα έχουν σκιαγραφηθεί τόσο ατελώς, θα διακρίνει καθαρά την αλληγορία που κρύβεται στα παραπάνω.

Το φιλοσοφικό νόημα θα κατανοηθεί καλύτερα αν ο αναγνώστης σκεφτεί προσεκτικά τον μύθο του Προμηθέα. Πιο κάτω εξετάζεται κάτω από το φως του ινδουιστικού *Πραμάντα*. Υποβιβαζόμενα σε ένα καθαρά φυσιολογικό σύμβολο από μερικούς Ανατολιστές και εξεταζόμενα έτσι σε σύνδεση μόνο με το γήινο πυρ, η ερμηνεία τους είναι μια προσβολή για κάθε θρησκεία, περιλαμβανόμενου και του χριστιανισμού, του οποίου το μεγαλύτερο μυστήριο υποβιβάζεται έτσι στην ύλη. Η "τριβή" των θείων Πραμάντα και Αράνι θα μπορούσε να παρουσιαστεί κάτω απ' αυτήν την εικόνα μόνο στις ζωώδεις αντιλήψεις των Γερμανών υλιστών, από τους οποίους δεν υπάρχουν χειρότεροι. Είναι αλήθεια ότι το θείο βρέφος – Αγκνί για την Φυλή που μιλάει Σανσκριτικά και το οποίο έγινε *Ignis* για τους Λατίνους – γεννιέται από την ένωση του Πραμάντα και της Αράνι (*Σβάστικα*) κατά την διάρκεια της Ουσιαστικής τελετουργίας. Αλλά τι σημαίνει αυτό; Ο Τβάστρι (Βισβακάρμαν) είναι ο "θείος καλλιτέχνης και ξυλουργός"[82] και είναι επίσης ο πατέρας των θεών

Ο καθηγητής Ζολύ γράφει, "Ο Πατέρας του Ιερού Πυρός είναι ο Τβάστρι....η μητέρα του ονομαζόταν *Μαγιά*. Αυτός ο ίδιος επονομάστηκε *Ακτά* (χρισμένος, χριστός), αφού οι ιερείς έχυσαν πάνω στο κεφάλι του το *οινοπνευματώδες* [;] ΣΟΜΑ και στο σώμα του βούτυρο εξαγνισμένο από θυσία" (*Ο Άνθρωπος πριν από τα Μέταλλα*, σελ. 190). Ο Γάλλος Νταρβινιστής δεν δίνει την πηγή αυτής της πληροφορίας. Αλλά οι γραμμές αναφέρθηκαν για να δείξουν ότι το φως αρχίζει να ανατέλει ακόμα και πάνω στους υλιστές. Ο Άνταλμπερτ Καν στο έργο *Η Καταγωγή των Πυρών* ταυτίζει τα δυο σύμβολα 卐 και 卐 με την Αράνι και τα κατατάσσει κάτω απ' αυτό το όνομα. Ο ίδιος προσθέτει: "Αυτή η διαδικασία του φυσικού ανάμματος της φωτιάς οδήγησε τον άνθρωπο στην ιδέα της σεξουαλικής αναπαραγωγής" κ.τ.λ. Γιατί, λοιπόν, μια ανώτερη και πιο απόκρυφη ιδέα να μην οδήγησε τον άνθρωπο να επινοήσει αυτό το σύμβολο, στον βαθμό που, σε μια από τις όψεις του, συνδέεται με την ανθρώπινη αναπαραγωγή; Αλλά ο κύριος συμβολισμός του αναφέρεται στην Κοσμογονία.

και του *δημιουργικού πυρός* στους *Βέντα*. Τόσο αρχαίο και τόσο ιερό είναι το σύμβολο, ώστε δεν υπάρχει ανασκαφή αρχαίων πόλεων κατά την οποία να μην έχει βρεθεί. Ένας αριθμός τέτοιων δίσκων από τερρακόττα, που ονομάζονται *fusaiole*, βρέθηκαν από τον δρ. Σλήμαν κάτω από τα ερείπια της αρχαίας Τροίας. Και οι δύο αυτές μορφές 卐 και 卐 ξεθάφτηκαν σε μεγάλη αφθονία και παρουσία τους είναι μια ακόμα απόδειξη ότι οι αρχαίοι Τρώες και οι προγονοί τους ήταν καθαροί Άριοι.

Τσαγιά, όπως ήδη εξηγήθηκε, είναι η αστρική εικόνα. Στα σανσκριτικά έργα έχει αυτό το νόημα. Έτσι η Σαμγκνιά (Πνευματική Συνείδηση), η σύζυγος του Σούρια, του Ήλιου, εμφανίζεται να αποσύρεται στην ζούγκλα για να ζήσει μια ασκητική ζωή και αφήνει πίσω της στον σύζυγό της, την Τσαγιά της, την σκιά ή εικόνα.

***

ΠΩΣ ΓΕΝΝΙΩΝΤΑΙ ΟΙ (*αληθινοί*) ΜΑΝΟΥΣΙΑ; ΠΩΣ ΦΤΙΑΧΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΑΝΟΥ ΜΕ ΝΟΥ; (α) ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ (*Μπαρχισάντ*) [;] ΚΑΛΕΣΑΝ ΣΕ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΟΥΣ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ ΠΥΡ (*τον Καβγιαβάχανα, ηλεκτρικό πυρ*), ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΥΡ ΠΟΥ ΚΑΙΕΙ ΣΤΗΝ ΓΗ. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΓΗΣ ΚΑΛΕΣΕ ΣΕ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΤΟ ΗΛΙΑΚΟ ΠΥΡ (*Σούτσι, το πνεύμα στον Ήλιο*). ΑΥΤΑ ΤΑ ΤΡΙΑ (*οι Πιτρί και τα δυο πυρά*) ΜΕ ΤΙΣ ΕΝΩΜΕΝΕΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΕΝΑΝ ΚΑΛΟ ΡΟΥΠΑ. ΑΥΤΟ (*η μορφή*) ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΣΤΕΚΕΤΑΙ, ΝΑ ΠΕΡΠΑΤΑΕΙ, ΝΑ ΤΡΕΧΕΙ, ΝΑ ΞΑΠΛΩΝΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΠΕΤΑΕΙ. ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΠΑΡΑ ΜΙΑ ΤΣΑΓΙΑ, ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΚΗ (β).....

Στο σημείο αυτό είναι πάλι αναγκαία μια ερμηνεία κάτω από το φως και με την βοήθεια των εξωτερικών γραφών που προστέθηκαν στις εσωτερικές. Εδώ οι "*Μανούσια*" (άνθρωποι) και οι *Μάνου* είναι αντίστοιχοι με τον χαλδαϊκό "Αδάμ", όμως αυτός ο όρος δεν σημαίνει καθόλου τον πρώτο άνθρωπο – όπως για τους Ιουδαίους – ή ένα μεμονωμένο άτομο, αλλά την ανθρωπότητα συλλογικά, όπως για τους Χαλδαίους και τους Ασσύριους. Είναι τα τέσσερα από τα επτά τάγματα ή τάξεις των Ντιάνι-Τσόχαν, λέει το Σχόλιο, "οι οποίοι ήταν οι προγεννήτορες του κρυμμένου ανθρώπου", δηλαδή του λεπτού εσωτερικού ανθρώπου. Οι "*Λχα*" της σελήνης, οι σεληνιακοί *πιτρί,* όπως ήδη αναφέρθηκε, ήταν οι πρόγονοι μόνο της μορφής του, δηλαδή του μοντέλου σύμφωνα με το οποίο η Φύση άρχισε το εξωτερικό έργο της πάνω του. Έτσι, όταν εμφανίστηκε ο πρωταρχικός άνθρωπος ήταν ένα άνοο Μπούτα,[83] ή ένα "φάντασμα". Αυτή η "δημιουργία" ήταν μια αποτυχία και ο λόγος γι' αυτό θα εξηγηθεί στο Σχόλιο του Σλόκα 20.

Η προσπάθεια αυτή ήταν ξανά μια αποτυχία. Συμβολίζει την ματαιότητα των αβοήθητων προσπαθειών της υλικής φύσης να κατασκευάσει έστω και ένα τέλειο ζώο, πολύ λιγότερο έναν άνθρωπο. Γιατί οι "Πατέρες", οι κατώτεροι Άγγελοι, είναι όλοι Πνεύματα της Φύσης και τα ανώτερα Στοιχειώδη κατέχουν επίσης μια δική τους νόηση, αλλά αυτή δεν αρκεί για να κατασκευάσει έναν ΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟ άνθρωπο. Χρειαζόταν "Ζων Πυρ", εκείνο το πυρ που δίνει στον ανθρώπινο νου την αυτο-αντίληψη και την αυτο-συνείδησή του, ή *Μάνας*, και οι απόγονοι των *Παβάκα* και *Σούτσι* είναι το *ζωικό-ηλεκτρικό* και το ηλιακό πυρ τα οποία δημιουργούν ζώα και

"Ο Αγκνί στην κατάσταση του Ακτά, ή χρισμένου, θυμίζει τον Χριστό", παρατηρεί ο καθηγητής Ζολύ. "Η *Μαγιά*, Μαρία, είναι η μητέρα του. Ο *Τβάστρι*, ο Αγ. Ιωσήφ, ο ξυλουργός της Βίβλου". Στον *Ριγκ-Βέντα* ο Βισβακάρμαν είναι ο ανώτερος και αρχαιότερος των θεών και ο "Πατέρας" τους. Αυτός είναι ο "ξυλουργός ή δομητής", γιατί ακόμα και οι μονοθεϊστές ονομάζουν τον Θεό "Αρχιτέκτονα του Σύμπαντος". Ωστόσο η αρχική ιδέα είναι καθαρά μεταφυσική και δεν έχει καμιά σχέση με τον μετέπειτα Φαλλισμό.

Δεν είναι σαφές γιατί οι Ανατολιστές πρέπει να αποδίδουν την λέξη "*Μπούτα*" στα *Πουρανά* σαν να σημαίνει "κακά Πνεύματα". Στο *Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, Κεφ. V (Ουίλσον, I, 83), ο σλόκα λέει απλώς: "*Μπούτα* – μανιώδεις, φοβεροί επειδή είναι πιθηκόχρωμοι και σαρκοφάγοι". Και τώρα στην Ινδία η λέξη σημαίνει φαντάσματα, αιθερικές ή αστρικές οπτασίες, ενώ στην εσωτερική διδασκαλία σημαίνει στοιχειακές ουσίες, κάτι φτιαγμένο από εκλεπτυσμένη, μη σύνθετη ουσία και, ειδικότερα, το αστρικό διπλό κάθε ανθρώπου ή ζώου. Σ' αυτήν την περίπτωση, οι πρωταρχικοί άνθρωποι είναι τα διπλά των πρώτων αιθερικών *Ντιάνι* ή *Πιτρί*.

δεν μπορούν επομένως να προσφέρουν σε εκείνο το αστρικό μοντέλο του ανθρώπου παρά μόνο έναν φυσικό ζώντα οργανισμό. Οι πρώτοι δημιουργοί, λοιπόν, ήταν οι Πυγμαλίωνες του αρχέγονου ανθρώπου: απέτυχαν να εμψυχώσουν, *νοητικά*, το άγαλμα.

Όπως θα δούμε αυτή η Στάντζα υπαινίσσεται πολλά. Εξηγεί το μυστήριο και καλύπτει το χάσμα ανάμεσα στην εμψυχώνουσσ αρχή στον άνθρωπο – τον ΑΝΩΤΕΡΟ ΕΑΥΤΟ ή ανθρώπινη Μονάδα – και στην ζωική Μονάδα, όπου και οι δυο είναι ένα και το αυτό, παρ' όλο που η πρώτη είναι προικισμένη με *θεία* διάνοια, ενώ η δεύτερη μόνο με *ενστικτώδη* ικανότητα. Πώς μπορεί να εξηγηθεί η διαφορά και να δικαιολογηθεί η παρουσία μέσα στον άνθρωπο αυτού του ΑΝΩΤΕΡΟΥ ΕΑΥΤΟΥ;

> *"Οι Γιοι του ΜΑΧΑΤ είναι οι εμψυχωτές του ανθρώπινου Φυτού. Αυτοί είναι τα Ύδατα που πέφτουν πάνω στο ξερό έδαφος της κρυμμένης ζωής και ο Σπινθήρας που ζωοποιεί το ανθρώπινο ζώο. Αυτοί είναι οι Κύριοι τις αιώνιας Πνευματικής Ζωής.....Στην αρχή* [στην Δεύτερη Φυλή] *μόνο μερικοί* [από τους Κυρίους] *εμφύσησαν την ουσία τους μέσα στους Μανούσια* [ανθρώπους] *και μερικοί διέμειναν στον άνθρωπο".*

Αυτό δείχνει ότι δεν έγιναν όλοι οι άνθρωποι ενσαρκώσεις των "θείων Επαναστατών", αλλά μόνο λίγοι. Στους υπόλοιπους η πέμπτη αρχή τους απλώς εμψυχώθηκε από το σπινθήρα που ρίχτηκε μέσα της, πράγμα που ευθύνεται για την μεγάλη διαφορά των νοητικών ικανοτήτων ανθρώπων και φυλών. Έτσι, μιλώντας αλληγορικά, αν οι "γιοι του Μαχάτ" δεν είχαν υπερπηδήσει τους ενδιάμεσους κόσμους στην παρόρμησή τους για νοητική ελευθερία, τότε ο ζωώδης άνθρωπος ποτέ δεν θα μπορούσε να ανυψωθεί απ' αυτήν την γη και να πετύχει τον έσχατο σκοπό του μέσω αυτό-προσπάθειας. Το κυκλικό προσκύνημα θα έπρεπε να εκτελείται μέσα απ' όλα τα πεδία ύπαρξης ημι-ασυνείδητα, αν όχι τελείως ασυνείδητα, όπως στην περίπτωση των ζώων. Ακριβώς εξαιτίας αυτής της επανάστασης της νοητικής ζωής ενάντια στην άκαμπτη αδράνεια του καθαρού πνεύματος, είμαστε αυτό που είμαστε: αυτοσυνείδητοι, σκεπτόμενοι άνθρωποι, με τις ικανότητες και τις ιδιότητες των θεών μέσα μας για το καλό όσο και για το κακό. Επομένως, οι ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ είναι οι σωτήρες μας. Ο φιλόσοφος ας συλλογιστεί βαθιά πάνω σ' αυτό και θα ξεκαθαρίσει περισσότερα από ένα μυστήρια. Μόνο με την ελκτική δύναμη των αντιθέτων αυτά τα δυο αντίθετα – Πνεύμα και Ύλη – μπορούν να παγιωθούν στην Γη και, λιωμένα στο πυρ της αυτοσυνείδητης εμπειρίας και του πόνου, να βρεθούν παντρεμένα στην Αιωνιότητα. Αυτό θα αποκαλύψει το νόημα πολλών μέχρι τώρα ακατανόητων αλληγοριών οι οποίες αποκαλούνταν ανόητα "παραμύθια" (βλέπε πιο κάτω).

Αποκαλύπτει κατ' αρχήν την δήλωση που γίνεται στον *Ποίμανδρο*, ότι ο "ουράνιος ΑΝΘΡΩΠΟΣ", ο "Γιος του Πατέρα", που μετείχε της φύσης και ουσίας των Επτά Αρχόντων, ή δημιουργών και Κυβερνητών του υλικού κόσμου, "εμφανίστηκε μέσω της Αρμονίας και διασπώντας (τους Επτά Κύκλους πυρός), έκανε να εκδηλωθεί η μετέπειτα γεννημένη Φύση". (Βλέπε *Ο Θείος Ποίμανδρος*, Βιβλ. Δεύτερο, στιχ. 22, μεταφρασμένο από τον δρ. Τζον Έβεραρντ, σελ. 10-11). Εξηγεί κάθε στίχο αυτής της ερμητικής διήγησης, καθώς επίσης και την ελληνική αλληγορία του Προμηθέα. Αλλά το πιο σημαντικό απ' όλα είναι ότι εξηγεί τις πολλές αλληγορικές αναφορές σχετικά με "Πολέμους στον Ουρανό", καθώς και εκείνη της Αποκάλυψης αναφορικά με το χριστιανικό δόγμα των *πεπτωκότων αγγέλων*. Εξηγεί την "επανάσταση" των μεγαλύτερων και ανώτερων Αγγέλων και το νόημα της πτώσης τους από τον Ουρανό στα βάθη της Κόλασης, δηλαδή της ΥΛΗΣ. Λύνει επίσης και το πρόσφατο μπέρδεμα των Ασσυριολόγων, οι οποίοι εκφράζουν την απορία τους μέσω του αείμνηστου Τζώρτζ Σμιθ.

"Η πρώτη ιδέα μου γι' αυτό το τμήμα" (της επανάστασης), λέει, "ήταν ότι ο πόλεμος με τις δυνάμεις του κακού προηγήθηκε της Δημιουργίας. Τώρα νομίζω ότι ακολουθούσε την αναφορά της Πτώσης". (*Η Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 92.) Σ' αυτό το έργο ο Τζώρτζ Σμιθ παρουσιάζει ένα χαρακτικό, από κάποιον βαβυλωνιακό κύλινδρο, του Ιερού Δένδρου, του Όφεως, του άνδρα και της γυναίκας. Το δένδρο έχει επτά κλαδιά: *τρία* από την πλευρά του αρσενικού, *τέσσερα* από την πλευρά του θηλυκού. Αυτά τα κλαδιά είναι τυπικά των επτά Ριζικών Φύλων στην *τρίτη* από τις οποίες, στο τέλος της, συνέβη ο διαχωρισμός των φύλων και η επονομαζόμενη ΠΤΩΣΗ σε γέννηση. Οι τρεις πρώτες Φυλές ήταν χωρίς φύλο, επομένως ερμαφρόδιτες· οι άλλες τέσσερις ήταν

αρσενικό και θηλυκό ξεχωριστά μεταξύ τους. "Ο δράκοντας", λέει ο Τζ. Σμιθ, "ο οποίος στην χαλδαϊκή διήγηση της Δημιουργίας οδηγεί τον άνθρωπο στην αμαρτία, είναι το πλάσμα της Τιαμάτ, της ζώσας αρχής της θάλασσας και του χάους....η οποία ήταν αντίθετη στις θεότητες κατά την δημιουργία του κόσμου" (*Η Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 91.) Αυτό είναι λάθος. Ο δράκοντας είναι η αρσενική αρχή, ή Φαλλός, προσωποιημένη ή μάλλον *ζωοποιημένη* και η Τιαμάτ, "η ενσωμάτωση του πνεύματος του χάους", του ωκεανού ή της Αβύσσου, είναι η θηλυκή αρχή που γοητεύει και ξελογιάζει, το πάντα ζωντανό ενεργό στοιχείο το οποίο ρίχνει ολόκληρο τον κόσμο σε αταξία, χάος και αμαρτία. Ο Όφις ξεγελάει την γυναίκα, αλλά η γυναίκα είναι αυτή που ξεγελάει τον άνδρα και οι δυο τους περιλαμβάνονται στην καρμική κατάρα, αν και μόνο σαν ένα φυσικό αποτέλεσμα μιας δημιουργημένης αιτίας. Ο Τζώρτζ Σμιθ λέει:

> Είναι φανερό ότι ο δράκοντας περιλαμβάνεται στην κατάρα για την Πτώση και ότι οι θεοί (οι Ελοΐμ, ζηλεύοντας όταν βλέπουν τον άνθρωπο του πηλού να γίνεται με την σειρά του Δημιουργός, όπως όλα τα ζώα) ρίχνουν στο κεφάλι της ανθρώπινης φυλής όλα τα κακά που προσβάλλουν την ανθρωπότητα. Η σοφία και η γνώση θα τον βλάψουν..... θα έχει οικογενειακές ταραχές....θα εξοργίσει τους θεούς, θα υποταχθεί στην τυραννία....θα απογοητευθεί από τις επιθυμίες του, θα προσφέρει ανώφελες προσευχές.....θα διαπράξει μελλοντικό αμάρτημα. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως και οι μετέπειτα γραμμές αναφέρονται σ' αυτά τα θέματα, αλλά και πάλι η διήγησή μας διακόπτεται και ξαναρχίζει μόνο στο σημείο όπου οι θεοί προετοιμάζονται για πόλεμο με τις δυνάμεις του κακού, οι οποίες οδηγούνται από την Τιαμάτ (την γυναίκα)...... (*Η Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 92.)

διήγηση αυτή παραλείφθηκε στο κείμενο της Γένεσης για μονοθεϊστικούς σκοπούς. Αλλά είναι λαθεμένη πολιτική – που οφείλεται αναμφίβολα στον φόβο και στον σεβασμό για την δογματική θρησκεία και τις προκαταλήψεις της – να επιδιώκουμε να αποκαταστήσουμε τα χαλδαϊκά αποσπάσματα μέσω της Γένεσης, ενώ αυτή η τελευταία – όντας πολύ πιο πρόσφατη από οποιοδήποτε απόσπασμα – είναι εκείνη που πρέπει να εξηγηθεί με την βοήθεια των πρώτων.

* * *

Η ΠΝΟΗ (*ανθρώπινη Μονάδα*) ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ, ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΤΗΝ ΕΔΩΣΑΝ. Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΕΝΑ ΠΥΚΝΟ ΣΩΜΑ, Η ΓΗ ΤΟ ΣΧΗΜΑΤΙΣΕ. Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, ΟΙ ΗΛΙΑΚΟΙ ΛΧΑ ΤΟ ΕΜΦΥΣΗΣΑΝ ΣΤΗΜ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ. Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΕΝΑΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ (*αστρική σκιά*). "ΤΗΣ ΔΙΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΔΙΚΟ ΜΑΣ", ΕΙΠΑΝ ΟΙ ΝΤΙΑΝΙ. Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΕΝΑΝ ΦΟΡΕΑ ΕΠΙΘΥΜΙΩΝ (*Κάμα-Ρούπα*). "ΤΟΝ ΕΧΕΙ", ΕΙΠΕ Ο ΑΠΟΞΗΡΑΝΤΗΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ (*Σούτσι, το πυρ του πάθους και του ζωώδους ενστίκτου*). ΑΛΛΑ

ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΝΑΝ ΝΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΑΓΚΑΛΙΑΖΕΙ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ. "ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΤΗΣ ΤΟΝ ΔΩΣΟΥΜΕ", ΕΙΠΑΝ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ. "ΕΓΩ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΤΟΝ ΕΙΧΑ", ΕΙΠΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΓΗΣ. "Η ΜΟΡΦΗ ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΤΑΝ ΑΝ ΤΗΣ ΕΔΙΝΑ ΤΟΝ ΔΙΚΟ ΜΟΥ", ΕΙΠΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ (*ηλιακό*) ΠΥΡ.....Ο (γεννημένος) ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΜΕΙΝΕ ΕΝΑΣ ΑΔΕΙΟΣ, ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΚΗ ΜΠΟΥΤΑ....ΕΤΣΙ ΟΙ ΧΩΡΙΣ ΟΣΤΑ ΕΔΩΣΑΝ ΖΩΗ ΣΕ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ (*αργότερα*) ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗ (*φυλή*).

Επειδή μια πλήρης εξήγηση βρίσκεται στην Στάντζα V, εδώ αρκούν μερικές μόνο παρατηρήσεις. Ο "Πατέρας" του αρχέγονου φυσικού ανθρώπου, ή του σώματός του, είναι η ζωτική ηλεκτρική αρχή που ενυπάρχει στον Ήλιο. Η Μητέρα του είναι η Σελήνη, εξαιτίας εκείνης της μυστηριώδους δύναμης στην Σελήνη η οποία έχει μια τόσο καθοριστική επίδραση πάνω στην ανθρώπινη κυοφορία και γέννηση την οποία ρυθμίζει, όπως έχει και πάνω στην ανάπτυξη των φυτών και των ζώων. Ο "Άνεμος" ή Αιθέρας – που στην προκειμένη περίπτωση αντιπροσωπεύει τον παράγοντα μεταβίβασης μέσω του οποίου αυτές οι επιρροές μεταφέρονται από τα δυο φωτεινά σώματα και διαχέονται πάνω στην Γη – αναφέρεται σαν η "τροφός", ενώ μόνο το "Πνευματικό Πυρ" κάνει τον άνθρωπο μια θεία και τέλεια οντότητα.

Τι είναι, λοιπόν, αυτό το "Πνευματικό Πυρ"; Στην αλχημεία είναι γενικά το ΥΔΡΟΓΟΝΟ, ενώ στην εσωτερική πραγματικότητα είναι η εκπόρευση ή η Ακτίνα που προβάλλει από το νοούμενο της, τον "Ντιάνι του πρώτου Στοιχείου". Το υδρογόνο είναι αέριο μόνο στο δικό μας γήινο πεδίο. Αλλά ακόμα και στην χημεία, το υδρογόνο "θα ήταν η μόνη υπαρκτή μορφή ύλης με την δική μας έννοια του όρου" (βλέπε η "Γένεση των Στοιχείων", του καθ. Ο. Κρουκς, Πρακτικά του Βασιλικού Ινστιτούτου, XII, 1889, σελ. 54) και μοιάζει πάρα πολύ με την *πρωθύλη*, που είναι ο δικός μας *λάγια*. Είναι ο πατέρας και ο γεννήτορας, θα λέγαμε, ή μάλλον ο *Ουπάντι* (βάση) και των δυο, του ΑΕΡΑ και του ΝΕΡΟΥ και είναι "πυρ, αέρας και νερό", στην πραγματικότητα: *ένα* κάτω από τρεις όψεις, εξ αυτού η χημική και αλχημιστική τριάδα. Στον κόσμο της εκδήλωσης ή ύλης είναι το αντικειμενικό σύμβολο και η υλική εκπόρευση από το υποκειμενικό και καθαρά πνευματικό Ον στην περιοχή των *νοουμένων*. Ο Τζέφρεϋ Χίγκινς θα μπορούσε να είχε συγκρίνει και ταυτίσει το Υδρογόνο με το ον, το "Ένα", των Ελλήνων. Γιατί, όπως παρατηρεί, το Υδρογόνο δεν είναι Νερό, αν και το γεννάει˙ το Υδρογόνο δεν είναι πυρ, αν και το εκδηλώνει ή το δημιουργεί, ούτε είναι Αέρας, αν και ο αέρας μπορεί να θεωρηθεί σαν ένα προϊόν της ένωσης Νερού και Πυρός, αφού το Υδρογόνο βρίσκεται στο υδατώδες στοιχείο της ατμόσφαιρας. Είναι τρία σε ένα.

Αν μελετήσει κανείς την συγκριτική θεογονία, είναι εύκολο να ανακαλύψει ότι το μυστικό αυτών των "Πυρών" διδασκόταν στα Μυστήρια κάθε αρχαίου λαού και κυρίως στην Σαμοθράκη. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι οι Κάβειροι, οι πιο απόκρυφες απ' όλες τις αρχαίες θεότητες, θεούς και ανθρώπους, μεγάλες θεότητες και Τιτάνες, είναι ταυτόσημοι με τους Κουμαρά και Ρουντρά των οποίων ηγείται ο Καρτικέγια, που είναι επίσης ένας Κουμαρά. Αυτό είναι απόλυτα φανερό, ακόμα και εξωτερικά, και αυτές οι ινδουιστικές θεότητες, όπως και οι Κάβειροι, ήταν τα προσωποιημένα ιερά Πυρά των πιο απόκρυφων δυνάμεων της Φύσης. Οι διάφοροι κλάδοι της Άριας Φυλής, ο ασιατικός και ο ευρωπαϊκός, οι Ινδοί και οι Έλληνες, έκαναν ό,τι μπορούσαν για να κρύψουν την αληθινή τους φύση, αν και όχι την σημασία τους. Όπως και στην περίπτωση των Κουμαρά έτσι και ο αριθμός των Καβείρων είναι αβέβαιος. Μερικοί λένε πως υπήρχαν μόνο τρεις τέσσερις, άλλοι λένε επτά. Οι Αξιόκερσος, Αξίερος, Αξιόκερσα και Κασμίλος μπορούν θαυμάσια να αντιπροσωπεύουν τα *alter egos* των τεσσάρων Κουμαρά, Σανάτ Κουμαρά, Σανάντα, Σανακά και Σανατάνα. Οι πρώτες θεότητες, των οποίων σεβαστός πατέρας ήταν ο Ήφαιστος, συγχέονται συχνά με τους Διόσκουρους, τους Κορύβαντες, τους Άνακτες κ.τ.λ. Ακριβώς όπως οι Κουμαρά, των οποίων σεβαστός πατέρας ήταν ο Μπράχμα – ή μάλλον η "Φλόγα της Οργής του" η οποία τον παρακίνησε να εκτελέσει την ένατη δημιουργία ή δημιουργία των Κουμαρά, που κατέληξε στο Ρουντρά ή Νιλαλοχίτα (Σίβα) και στους Κουμαρά – συγχέονται με τους Άσουρα, τους Ρουντρά και τους Πιτρί, για τον απλό λόγο ότι όλοι αυτοί ήταν ένα, δηλαδή συσχετιζόμενες Δυνάμεις και Πυρά. Δεν υπάρχει χώρος εδώ για να περιγράψουμε αυτά τα "πυρά" και την αληθινή τους σημασία, αν και θα προσπαθήσουμε να το κάνουμε σε κάποιον μελλοντικό τόμο αυτού του έργου. Στο μεταξύ μπορούμε να προσθέσουμε μερικές ακόμα επεξηγήσεις.

Όλα τα προηγούμενα είναι μυστήρια, η λύση των οποίων πρέπει να αφεθεί μάλλον στην προσωπική ενόραση του σπουδαστή, παρά να περιγραφεί. Αν θέλει κανείς να μάθει κάτι για το μυστικό των ΠΥΡΩΝ, ας στραφεί σε ορισμένα έργα των Αλχημιστών οι οποίοι συνδέουν πολύ σωστά το πυρ με κάθε στοιχείο, όπως και οι Αποκρυφιστές. Ο αναγνώστης πρέπει να θυμάται ότι οι αρχαίοι θεωρούσαν πως η θρησκεία και οι φυσικές επιστήμες μαζί με την φιλοσοφία συνδέονταν στενά μεταξύ τους. Ο Ασκληπιός ήταν Γιος του Απόλλωνα: του Ηλίου ή ΠΥΡΟΣ της Ζωής, ταυτόχρονα *Ήλιος, Πύθιος* και θεός της μαντικής Σοφίας. Τόσο στις εξωτερικές θρησκείες όσο και στην εσωτερική φιλοσοφία, τα Στοιχεία – ειδικά πυρ, νερό και αέρας – θεωρούνται οι πρόγονοι των *πέντε φυσικών αισθήσεών* μας και επομένως συνδέονται άμεσα (με έναν απόκρυφο τρόπο) μαζί τους. Αυτές οι φυσικές αισθήσεις μετέχουν, επίσης, σε μια κατώτερη δημιουργία απ' αυτήν που στα *Πουρανά* ονομάζεται *Πρατισάγκρα*, ή Δευτερεύουσα δημιουργία. "Το ρευστό πυρ προέρχεται από το ομοιογενές πυρ", λέει ένα Απόκρυφο Αξίωμα.

"Ο Κύκλος είναι η ΣΚΕΨΗ· η διάμετρος (ή γραμμή) είναι η ΛΕΞΗ και η ένωσή τους είναι ΖΩΗ". Στην Καμπάλα, η Μπαθ-Κολ είναι η κόρη της θείας Φωνής ή πρωταρχικού φωτός, Σεκινά. Στα *Πουρανά* και στον ινδουιστικό εξωτερισμό η Βατς (Φωνή) είναι ο θηλυκός *Λόγος* του Μπράχμα, μια παραλλαγή της Άντιτι, αρχέγονο φως. Αν η Μπαθ-Κολ στον ιουδαϊκό μυστικισμό

είναι μια έναρθρη υπερφυσική φωνή από τον ουρανό, που αποκαλύπτει στον "εκλεκτό λαό" τις μυστικές παραδόσεις και τους νόμους της, αυτό συμβαίνει μόνο και μόνο γιατί η Βατς πριν από τον Ιουδαϊσμό, ονομαζόταν "Μητέρα των *Βέντα*" που εισήλθε μέσα στους Ρίσι και τους ενέπνευσε με τις αποκαλύψεις της. Ακριβώς όπως η Μπαθ-Κολ λέγεται ότι ενέπνευσε τους προφήτες του Ισραήλ και τους Ιουδαίους Αρχιερείς. Υπάρχουν και οι δύο μέχρι σήμερα στις αντίστοιχες ιερές συμβολολογίες τους, επειδή οι αρχαίοι συσχέτιζαν τον ήχο ή Ομιλία με τον Αιθέρα του Διαστήματος, του οποίου το χαρακτηριστικό είναι ο Ήχος. Επομένως Πυρ, Νερό και Αέρας είναι η αρχέγονη Κοσμική Τριάδα. "Εγώ είμαι η Σκέψη σου, ο θεός σου, πιο αρχαίος από την αρχή της υγρασίας, το *φως που ακτινοβολεί μέσα στο Σκοτάδι* [Χάος] και ο ακτινοβόλος *Λόγος* του θεού [Ηχος] είναι ο Γιος της θεότητας".[84]

Έτσι, πρέπει να μελετήσουμε καλά την "Πρωταρχική δημιουργία", πριν μπορέσουμε να κατανοήσουμε την Δευτερεύουσα. Η πρώτη Φυλή είχε μέσα της τρία βασικά στοιχεία, αλλά όχι πυρ· γιατί για τους Αρχαίους η εξέλιξη του ανθρώπου και η ανάπτυξη και βελτίωση των πνευματικών και φυσικών του αισθήσεων, ήταν κατώτερη από την εξέλιξη των βτ·ιχείων στο Κοσμικό πεδίο αυτή της Γης. Τα πάντα προβάλλουν από το *Πραμπαβαπγιάγια*, την εξέλιξη της δημιουργικής και νοήμονος αρχής στους θεούς, ακόμα και η ίδια η ονομαζόμενη δημιουργική θεότητα. Αυτό κατανοείται από το ονόματα και τις επωνυμίες που δίνονται στον Βίσνου στα εξωτερικά κείμενα. Όπως και ο *Πρωτολόγος* (ο ορφικός), έτσι αυτός ονομάζεται *Πουρβατζά,* "προγενετικός" και στην συνέχεια τα άλλα ονόματα με την καθοδική σειρά τους τον συνδέουν όλο και περισσότερο με την ύλη.

ακόλουθη σειρά, σε παράλληλες γραμμές, μπορεί να βρεθεί στην εξέλιξη των στοιχείων και των Αισθήσεων, ή ανάμεσα στον Κοσμικό γήινο "ΑΝΘΡΩΠΟ" ή "Πνεύμα" και στον θνητό φυσικό άνθρωπο:

1. Αιθέρας	Ακοή	Ήχος
2. Αέρας	Αφή	Ήχος και Αφή
3. Πυρ ή Φως	Όραση	Ήχος, Αφή και Χρώμα
4. Νερό	Γεύση	Ήχος, Αφή, Χρώμα και Γεύση.
5. Γη	Όσφρηση	Ήχος, Αφή, Χρώμα, Γεύση & Όσφρηση

Όπως φαίνεται, κάθε Στοιχείο προσθέτει στα δικά του χαρακτηριστικά εκείνα του προηγουμένου του, όπως κάθε Ριζική Φυλή προσθέτει την χαρακτηριστική αίσθηση της προηγούμενης Φυλής. Το ίδιο ισχύει και στην επταπλή δημιουργία του ανθρώπου ο οποίος αναπτύσσεται βαθμιαία σε επτά στάδια και βάσει των ίδιων αρχών, όπως θα δείξουμε στην συνέχεια.

Έτσι, ενώ οι θεοί ή Ντιάνι-Τσόχαν (Ντέβα) προβάλλουν από την Πρώτη Αιτία – η οποία δεν είναι το *Παραμπράχμαν*, γιατί αυτό το τελευταίο είναι η ΠΑΝ-ΑΙΤΙΑ και δεν μπορεί να αναφερθεί σαν " *Πρώτη Αιτία*" – η οποία Πρώτη Αιτία στα μπραχμανικά βιβλία αναφέρεται σαν Τζαγκάντ Γιονί, "η μήτρα του κόσμου", η ανθρωπότητα προβάλλει στον Κόσμο από αυτούς τους ενεργούς πράκτορες. Αλλά κατά την διάρκεια της πρώτης και δεύτερης φυλής οι άνθρωποι δεν ήταν φυσικά όντα, αλλά απλώς τα βασικά στοιχεία των μελλοντικών ανθρώπων: Μπούτα, που πρόβαλαν από τον Μπουτάντι, "αρχή" ή "αρχικό σημείο απ' όπου ξεπήδησαν τα Στοιχεία". Επομένως προβάλλουν μαζί με όλα τα υπόλοιπα από το *Πραμπαβαπγιάγια*, "το μέρος όπου είναι η προέλευση και στο οποίο διαλύονται όλα τα πράγματα", όπως εξηγείται από τον σχολιαστή. (Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, υποσημείωση του Φιτζέντουαρντ Χωλ, Τομ. Ι, σελ. 21.) Απ' όπου επίσης και οι φυσικές αισθήσεις μας, καθώς και η ίδια η ανώτερη "δημιουργημένη" θεότητα στην

Ποίμανδρος, I, 6- ή II, 8. Οι αντίπαλοι του ινδουισμού μπορούν να αποκαλέσουν τα παραπάνω πανθεϊσμό, πολυθεϊσμό ή όπως αλλιώς θέλουν. Αν η επιστήμη δεν τυφλώνεται ολότελα από την προκατάληψη, θα δει σ' αυτήν την αναφορά μια βαθιά γνώση της φυσικής Επιστήμης και της Φυσικής καθώς επίσης της Μεταφυσικής και της Ψυχολογίας. Αλλά για να το ανακαλύψει αυτό, πρέπει κανείς να μελετήσει τις προσωποποιήσεις και έπειτα να τις μετατρέψει σε χημικά άτομα. Τότε θα φανεί ότι ικανοποιεί τόσο την φυσική, όσο και την καθαρά υλιστική Επιστήμη, καθώς επίσης κι εκείνους που βλέπουν στην εξέλιξη το έργο της "Μεγάλης Άγνωστης Αίτιας" στις φαινομενικές και απατηλές όψεις της.

φιλοσοφία μας. Αφού είναι ένα με το Σύμπαν, είτε τον αποκαλέσουμε Μπράχμα, Ισβαρά ή Πούρουσα, αυτός είναι μια εκδηλωμένη θεότητα, επομένως δημιουργημένη ή περιορισμένη και εξαρτημένη. Ακόμα και οι εξωτερικές διδασκαλίες το αποδεικνύουν.

Όταν ονομαστεί αδιάγνωστο, το αιώνιο Μπράχμαν (ουδέτερο ή αφηρημένο), ο Πουνταρικάκσα,[85] η "υπέρτατη και άφθαρτη δόξα", από την στιγμή που αντί για *Σανταΐκα-Ρουπά,* "αμετάβλητη" ή "αμετακίνητη" Φύση, αυτός αποκαλείται *Εκανέκα-Ρουπά*, "ταυτόχρονα απλός και πολλαπλός", τότε αυτός – η αιτία – αναμειγνύεται με τα ίδια τα αποτελέσματα του και τα ονόματά του, αν τοποθετηθούν με εσωτερική σειρά, δίνουν την ακόλουθη κατερχόμενη κλίμακα (βλέπε, Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. I, σελ. 2-3):

1. Μαχαπουρούσα ή Παραμάτμαν	Υπέρτατο Πνεύμα.
2. Ατμάν ή Πουρβατζά (Πρωτολόγος)	Το Ζων Πνεύμα της Φύσης.
3. Ιντριγιάτμαν ή Χρισικέσα	Πνευματική ή νοητική ψυχή (Ένα με τις αισθήσεις).
5. Μπουτάτμαν	Η ζώσα ή Ζωτική Ψυχή.
6. Κσετραγκνιά	Ενσώματη ψυχή ή το Σύμπαν του Πνεύματος και της Ύλης.
7. Μπραντινταρσάνα	Λαθεμένη αντίληψη - Υλικό Σύμπαν.

Το τελευταίο όνομα σημαίνει κάτι που γίνεται αντιληπτό ή κατανοητό, εξαιτίας λαθεμένης και πλανερής αντίληψης, σαν μια υλική μορφή. Αλλά στην πραγματικότητα μόνο *Μαγιά*, πλάνη, όπως όλα στο δικό μας φυσικό σύμπαν.

εξέλιξη των Ντιάνι-τσοχανικών Ουσιών λαμβάνει χώρα σε ακριβή αναλογία με τις ιδιότητες ΤΗΣ τόσο στον πνευματικό όσο και στον υλικό κόσμο, όπου τα χαρακτηριστικά τους αντανακλώνται με την σειρά τους στον Άνθρωπο, συλλογικά και σε καθεμιά από τις αρχές του, καθεμιά από τις οποίες περιέχει μέσα της, με την ίδια διαδοχική σειρά, ένα τμήμα των διαφόρων "πυρών" των στοιχείων τους.

Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, σελ. 21. ["*Πουνταρικάκσα*, έχοντας μάτια σαν λωτό, ή που διαπερνούν την καρδιά ή Πουνταρίκα, εξηγείται σαν υπέρτατη δόξα και *άκσα*, ακατάστρεφτος. Η πρώτη είναι η πιο συνήθης αρχική ρίζα". *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. I. σελ. 2.]

ΣΤΑΝΤΖΑ V
ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΦΥΛΗΣ

Οι Γιοι του Γιόγκα. (19) Η Ασεξουσλική Δεύτερη Φυλή. (20) Οι Γιοι των Γιων του Λυκόφωτος. (21) Η "Σκιά", ή ο Αστρικός Άνθρωπος, αποσύρεται προς τα μέσα και ο άνθρωπος αναπτύσσει ένα φυσικό σώμα.

Η ΠΡΩΤΗ (Φυλή) ΗΤΑΝ 01 ΓΙΟΙ ΙΟΥ ΓΙΟΓΚΑ. ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥΣ, ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΚΙΤΡΙΝΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ.

Στο τελευταίο Σχόλιο η πρόταση αυτή μεταφράζεται:

"Οι Γιοι του Ήλιου και της Σελήνης, θρέμμα του αιθέρα [ή του ανέμου] (α)...

Αυτοί ήταν οι σκιές των σκιών των Κυρίων (β). Αυτές [οι σκιές] διερύνθηκαν. *Τα Πνεύματα της Γης τις έντυσαν οι ηλιακοί Λχα τις ζέσταναν* [δηλ. διατήρησαν το ζωτικό πυρ στις γεννημένες φυσικές μορφές]. *Οι Πνοές είχαν ζωή, αλλά δεν είχαν κατανόηση. Δεν είχαν ούτε πυρ ούτε νερό δικό τους* (γ)".

Θυμηθείτε σε σχέση μ' αυτό τον *Σμαράγδινο Πίνακα* του Ερμή, το εσωτερικό νόημα του οποίου έχει επτά κλειδιά. Το αστρολογικό είναι καλά γνωστό στους σπουδαστές, τώρα μπορεί να δοθεί το ανθρωπολογικό. Το "Ένα πράγμα" για το οποίο μιλάει, είναι ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Αναφέρεται: "Πατέρας ΕΚΕΙΝΟΥ ΤΟΥ ΜΟΝΑΔΙΚΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ είναι ο Ήλιος, Μητέρα του είναι η Σελήνη, ο Άνεμος το μεταφέρει στο στήθος του και η τροφός του είναι η Πνευματική Γη". Στην απόκρυφη απόδοση του ίδιου αποσπάσματος προστίθεται: "και το *Πνευματικό* Πυρ είναι ο δάσκαλός του (Γκουρού)".

Αυτό το πυρ είναι ο ανώτερος Εαυτός, το Πνευματικό Εγώ, ή εκείνο που επανενσαρκώνεται αιώνια κάτω από την επίδραση των κατώτερων προσωπικών Εαυτών, αλλάζοντας με κάθε επαναγέννηση, γεμάτο από *Τάνχα* ή επιθυμία για ζωή. Είναι ένας παράξενος νόμος της Φύσης το γεγονός ότι σ' αυτό το πεδίο η ανώτερη (Πνευματική) Φύση θα πρέπει να συνδέεται, κατά κάποιο τρόπο, με την κατώτερη. Αν το Εγώ δεν καταφύγει στο Άτμαν, στο ΠΑΝ-ΠΝΕΥΜΑ, και δεν αναμειχθεί ολότελα με την ουσία του, το προσωπικό Εγώ μπορεί να το βασανίζει μέχρι τέλους. Αυτό δεν μπορεί να κατανοηθεί απόλυτα, παρά μόνο όταν ο σπουδαστής εξοικειωθεί με το μυστήριο της εξέλιξης που προχωράει σε τριπλή γραμμή: πνευματική, ψυχική και φυσική.

Εκείνο το οποίο ωθεί προς τα εμπρός και επισπεύδει την εξέλιξη, δηλ. προωθεί την εμφάνιση και την ανάπτυξη του Ανθρώπου προς την τελείωση, είναι (α) η ΜΟΝΑΔΑ ή αυτό που δρα ασυνείδητα μέσω μιας έμφυτης δύναμης και (β) το κατώτερο αστρικό σώμα ή ο *προσωπικός* ΕΑΥΤΟΣ. Η πρώτη, είτε είναι φυλακισμένη σε ένα φυτικό ή ζωικό σώμα, είναι προικισμένη με δύναμη και είναι αυτή η δύναμη. Εξαιτίας της ταυτότητάς της με την ΠΑΝ-ΔΥΝΑΜΗ, η οποία όπως ειπώθηκε είναι έμφυτη στην Μονάδα, είναι παντοδύναμη στο *Άρουπα* ή άμορφο πεδίο. Στο δικό μας πεδίο, επειδή οι αισθήσεις της είναι υπερβολικά αγνές, παραμένει παντοδύναμη, αλλά ατομικά γίνεται αδρανής: π.χ. οι ακτίνες του Ήλιου που συμβάλλουν στην ανάπτυξη των φυτών, δεν επιλέγουν να φωτίσουν αυτό ή εκείνο το φυτό. Ξεριζώστε το φυτό και μεταφέρετε το σε ένα σημείο του εδάφους όπου οι ηλιακές ακτίνες να μην μπορούν να το φτάσουν και αυτές δεν πρόκειται να το ακολουθήσουν. Το ίδιο συμβαίνει και με τον Ατμάν: αν ο ανώτερος Εαυτός ή ΕΓΩ δεν στραφεί προς τον ήλιο του – την Μονάδα – το κατώτερο Εγώ ή *προσωπικός* Εαυτός θα έχει το πάνω χέρι σε κάθε περίπτωση. Γιατί αυτό ακριβώς το Εγώ, με την μανιασμένη εγωιστικότητα και την ζωώδικη επιθυμία να ζήσει μια άλογη ζωή (*Τάνχα*), είναι "ο κατασκευαστής του ναού" όπως το ονομάζει ο Βούδας στο *Νταμμαπάντα* (153 και 154). Εξ αυτού και η έκφραση "Τα Πνεύματα της Γης έντυσαν τις σκιές και τις διεύρυναν". Σ' αυτά τα "Πνεύματα" ανήκουν προσωρινά οι ανθρώπινοι αστρικοί εαυτοί και αυτά είναι που δίνουν ή δομούν τον φυσικό ναό του ανθρώπου για να διαμείνει σ' αυτόν η Μονάδα και η συνειδητή αρχή της, το *Μάνας*. Αλλά οι "ηλιακοί" *Λχα,* Πνεύματα, ζεσταίνουν τις σκιές. Αυτό είναι αληθινό τόσο φυσικά, όσο και κυριολεκτικά.

Μεταφυσικά, ή στο ψυχικό και πνευματικό πεδίο, είναι επίσης αλήθεια ότι μόνο ο Ατμάν *θερμαίνει* τον εσωτερικό άνθρωπο, δηλ. τον φωτίζει με την ακτίνα της θείας ζωής και μόνον αυτός μπορεί να μεταβιβάσει στον εσωτερικό άνθρωπο, ή στο επανενσαρκούμενο Εγώ, την αθανασία του. Έτσι, όπως θα δούμε, για τις πρώτες τρεις και μισή Ριζικές Φυλές μέχρι το μεσαίο σημείο ή σημείο καμπής, οι αστρικές σκιές των "προγεννητόρων", οι σεληνιακοί Πιτρί, είναι εκείνοι που αποτελούν τις μορφοποιητικές δυνάμεις στις Φυλές και οι οποίοι δομούν και ωθούν βαθμιαία την εξέλιξη της φυσικής μορφής προς την τελείωση και αυτό με το κόστος μιας ανάλογης απώλειας της πνευματικότητας. Από το σημείο καμπής και έπειτα, εκείνο που βασιλεύει πάνω στο ζωικό Εγώ και που το κυβερνάει κάθε φορά που δεν καταβάλλεται απ' αυτό, είναι το Ανώτερο Εγώ, ή ενσαρκωνόμενη αρχή, ο Νους. Με λίγα λόγια, η Πνευματικότητα βρίσκεται στο ανερχόμενο τόξο της και το ζωώδικο ή φυσικό εμποδίζει την σταθερή πορεία της πάνω στην ατραπό της εξέλιξης μόνο όταν η εγωιστικότητα της *προσωπικότητας* έχει επηρεάσει τόσο έντονα τον αληθινό *εσωτερικό* άνθρωπο με το θανατηφόρο δηλητήριό της, ώστε η ανοδική έλξη να χάσει όλη της την δύναμη πάνω στον σκεπτόμενο λογικό άνθρωπο. Πράγματι, η διαστροφή και η αδυναμία είναι μια *διαστρεβλωμένη, αφύσικη* εκδήλωση σ' αυτήν την περίοδο της ανθρώπινης εξέλιξης. Έτσι τουλάχιστον θα έπρεπε να είναι. Το γεγονός ότι η ανθρωπότητα ποτέ δεν ήταν πιο εγωιστική και διεφθαρμένη απ' ό,τι είναι τώρα, που πολιτισμένα έθνη κατάφεραν να κάνουν τον εγωισμό εθνικό χαρακτηριστικό και την διαφθορά τέχνη, είναι μια πρόσθετη απόδειξη της ασυνήθιστης φύσης του φαινομένου.

Ολόκληρο το σχήμα υπάρχει στο *Χαλδαϊκό Βιβλίο των Αριθμών* ακόμα και στο *Ζοχάρ*, αν κατανοεί κανείς την σημασία των αποκαλυπτικών υπαινιγμών. Πρώτα έρχεται το Αίν-Σοφ, το "Κρυμμένο του Κρυμμένου"· έπειτα το Σημείο, η Σεφιρά και οι μετέπειτα Σεφιρόθ, ύστερα ο *Ατσιλατικός* Κόσμος, ένας *Κόσμος Εκπορεύσεων* που δίνει γέννηση σε άλλους τρεις κόσμους: ο πρώτος (ο *Μπριατικός* Κόσμος ή *Κόσμος της Δημιουργίας*) ονομαζόταν Θρόνος, η κατοικία των αγνών Πνευμάτων. Ο δεύτερος, ο *Κόσμος του Σχηματισμού*, ή *Γιετσιρατικός*, η διαμονή των Αγγέλων οι οποίοι πρόβαλαν τον Τρίτο, ή *Κόσμο της Δράσης*, τον *Ασιατικό* Κόσμο που είναι η Γη ή Κόσμος *μας*. Ωστόσο λέγεται ότι αυτός ο κόσμος ονομάζεται επίσης *Ολάμ α-Κλιπόθ* και – περιέχοντας τις (έξι άλλες) Σφαίρες, גלגלים *Γκαλγκαλίμ* και την ύλη – είναι η διαμονή του "Πρίγκηπα του Σκότους". Αυτά αναφέρθηκαν όσο πιο καθαρά γίνεται. Γιατί ο *Μέτατρον*, ο Άγγελος του δεύτερου ή *Μπριατικού* Κόσμου, σημαίνει Αγγελιαφόρος, *άγγελος* αποκαλούμενος μεγάλος Δάσκαλος και κάτω απ' αυτόν είναι οι Άγγελοι του Τρίτου Κόσμου ή *Γιετσιρατικού*, των οποίων οι δέκα και επτά τάξεις είναι οι *Σεφιρόθ,*[86] για τις οποίες λέγεται ότι "κατοικούν και ζωοποιούν αυτό τον κόσμο σαν Ουσιαστικές *Οντότητες* και *Διάνοιες* που τα αντίστοιχα και τα αντίθετα τους κατοικούν στον τρίτο ή *Ασιατικό* Κόσμο". Αυτά τα "Αντίθετα" ονομάζονται "Κελύφη", קליפות *Κλιπόθ*, ή δαίμονες,[87] που διαμένουν στις επτά κατοικίες τις ονομαζόμενες *Σεβά Χεκαλόθ*, οι οποίες είναι απλώς οι επτά ζώνες της σφαίρας μας. Ο πρίγκηπάς τους στην Καμπάλα ονομάζεται Σαμαήλ, ο Άγγελος του θανάτου, που είναι επίσης ο πλανευτής όφις Σατάν. Αλλά ο Σατάν είναι επίσης ο Λούσιφερ, ο λαμπρός άγγελος του Φωτός, *ο φορέας Φωτός* και *Ζωής*, η "Ψυχή" αποξενωμένη από τους *Αγίους*, τους άλλους αγγέλους και για μια περίοδο *προσδοκούσα* τον χρόνο, όταν αυτοί θα έχουν κατέβει στην Γη για να ενσαρκωθούν με την σειρά τους.

"Οι Ψυχές [Μονάδες] είναι προϋπάρχουσες στον κόσμο των Εκπορεύσεων" (*Σοφία Σολομώντα*, VIII, 20) και το *Ζοχάρ* διδάσκει ότι στην "Ψυχή" βρίσκεται ο αληθινός άνθρωπος, δηλ. το Εγώ και το συνειδητό ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ: το *Μάνας*.

"Κατεβαίνουν από τον αγνό αέρα για να αλυσοδεθούν σε *σώματα*", λέει ο Ιώσηπος, επαναλαμβάνοντας την πίστη των Εσσαίων (*Ιστορία του Ιουδαϊκού Πολέμου*, Βιβλ. Δεύτερο, VIII). "Ο αέρας είναι γεμάτος Ψυχές", δηλώνει ο Φίλωνας ο Ιουδαίος, "*κατεβαίνουν για να δεθούν σε θνητά*

---

[86] Συμβολίζεται στο Πυθαγόρειο Τρίγωνο· δέκα τελείες μέσα σ' αυτό και τα επτά σημεία του Τριγώνου και του Κύβου. Βλέπε Μέρος ΙΙΙ, Τμήμα XIV, "θεοί, Μονάδες και Άτομα".

[87] Εξ αυτού το καμπαλιστικό όνομο *Κελύφη* που δίνεται στην αστρική μορφή, το σώμα που ονομάζεται *Κάμα-Ρουπά*, το οποίο αφήνουν πίσω οι ανώτεροι άγγελοι με το σχήμα του ανώτερου *Μάνας*, όταν το τελευταίο φεύγει για το Ντεβατσάν εγκαταλείποντας το υπόλειμμά του.

σώματα, επειδή έχουν την επιθυμία να ζήσουν σ' αυτά".[88] Γιατί μέσω της ανθρώπινης μορφής και μέσα σ' αυτήν θα γίνουν όντα *που προοδεύουν*, ενώ η φύση του αγγέλου είναι καθαρά *αμετάβατη*. Επομένως ο άνθρωπος έχει μέσα του την δυνατότητα να υπερβεί τις ιδιότητες των Αγγέλων. Γι' αυτό οι μυημένοι στην Ινδία λένε ότι ο μπραχμάνος, ο διπλογεννημένος, είναι αυτός που κυβερνάει τους θεούς ή Ντέβα και ο Παύλος το επαναλαμβάνει στην προς Κορινθίους Α', Ζ, 3: "Δεν γνωρίζετε ότι εμείς [οι μυημένοι] θα κρίνουμε τους αγγέλους;"

Τέλος, σε κάθε αρχαίο κείμενο και Κοσμογονία εμφανίζεται ότι ο άνθρωπος αναπτύχθηκε αρχικά σαν μια *φωτεινή ασώματη μορφή*, πάνω στην οποία δομήθηκε – όπως ο λιωμένος χαλκός πάνω στο πύλινο καλούπι του γλύπτη – ο φυσικός σκελετός του σώματος του μέσω των κατώτερων και από τις κατώτερες μορφές και τύπους της ζωικής γήινης ζωής. "Η Ψυχή και η *μορφή* όταν κατέρχονται στην Γη προσλαμβάνουν ένα γήινο ένδυμα", λέει το *Ζοχάρ*. Το πρωτοπλασματικό του σώμα δεν σχηματίστηκε από εκείνη την ύλη απ' την οποία φτιάχτηκαν οι θνητοί σκελετοί μας.

> Όταν ο Αδάμ διέμενε στον κήπο της Εδέμ, ήταν ντυμένος με το ουράνιο ένδυμα που είναι το ένδυμα του ουράνιου φωτός.... *φως εκείνου του φωτός που χρησιμοποιόταν στον κήπο της Εδέμ*. Ο άνθρωπος [ο Ουράνιος Αδάμ] *δημιουργήθηκε* από τις δέκα Σεφιρόθ του γιετσιρατικού Κόσμου και με την δική τους *κοινή δύναμη* οι επτά Άγγελοι ενός ακόμα κατώτερου κόσμου γέννησαν το Γήινο Αδάμ. Πρώτα έπεσε ο Σσμαήλ και ύστερα *ξεγελώντας* (;) τον άνθρωπο, προκάλεσε και την δική του πτώση. (*Ζοχάρ*, ΙΙ, 229b, έκδοση Μπρόντυ.)

Η φράση: "Αυτοί ήταν οι σκιές των σκιών του Κυρίων", δηλαδή οι προγεννήτορες δημιούργησαν τον άνθρωπο από τα δικά τους αστρικά σώματα, εξηγεί μια παγκόσμια πίστη. Οι Ντέβα στην Ανατολή θεωρούνται ότι δεν έχουν δικές τους σκιές. "Οι Ντέβα δεν ρίχνουν σκιές" κι αυτό είναι το ασφαλές σημάδι ενός *καλού άγιου Πνεύματος*.

Γιατί αυτοί δεν είχαν "δικό τους πυρ ή νερό";[89] Επειδή: Ό,τι είναι το Υδρογόνο για τα στοιχεία και τα αέρια του αντικειμενικού πεδίου το ίδιο είναι και το νοούμενό του στον κόσμο των νοητικών ή υποκειμενικών φαινομένων, αφού η τριαδική κρυμμένη φύση του καθρεφτίζεται στις τρεις ενεργές εκπορεύσεις του από τις τρεις ανώτερες αρχές στον άνθρωπο: δηλαδή "Πνεύμα, Ψυχή και Νους", ή *Ατμάν, Μπούντι* και *Μάνας*. Αυτή είναι η πνευματική, αλλά και η υλική ανθρώπινη βάση. Ο στοιχειώδης άνθρωπος αφού τραφεί από τον "αέρα" ή τον "άνεμο", γίνεται αργότερα τέλειος όταν με την ανάπτυξη του "Πνευματικού πυρός", το νοούμενο των "Τριών στο Ένα" μέσα στον Εαυτό του, αποκτάει – από τον εσωτερικό του Εαυτό ή Καθοδηγητή – την Σοφία της Αυτο-Συνείδησης την οποία δεν κατέχει στην αρχή. Έτσι, εδώ το θείο Πνεύμα συμβολίζεται ξανά από τον Ήλιο ή Πυρ, η θεία Ψυχή από το Νερό και την Σελήνη όπου και τα δυο αντιπροσωπεύουν τον Πατέρα και την Μητέρα του Πνεύματος, ενώ η ανθρώπινη Ψυχή, ή Νους, συμβολίζεται από τον Άνεμο ή Αέρα, γιατί Πνεύμα σημαίνει "πνοή".

Περί γιγάντων, παρ. 2, *Περί ονείρων*. Ι, παρ. 22, που δείχνει ότι οι Εσσαίοι πίστευαν στην επαναγέννηση και στις πολλές επανενσαρκώσεις πάνω στην Γη, όπως πίστευε και ο ίδιος ο Ιησούς, ένα γεγονός που μπορούμε να το αποδείξουμε και βάσει της Καινής Διαθήκης.

Επιβεβαιώνεται, όμως, όπως δείξαμε, από τον εσωτερισμό της Γένεσης. Σ' αυτήν όχι μόνο στα ζώα δημιουργήθηκαν μετά τον "Αδάμ της Σκόνης", αλλά και η βλάστηση εμφανίζεται στην γη πριν "δημιουργηθούν οι ουρανοί και η γη". "Κάθε φυτό του αγρού πριν απ' αυτήν [την ημέρα που έγινε ο ουρανός και η γη, Β', 4] υπήρχε στη γη" (Β', 5). Αν, λοιπόν, δεν γίνει αποδεκτή η Απόκρυφη ερμηνεία -η οποία δείχνει ότι σ' αυτόν τον 4ο Γύρο η Σφαίρα ήταν καλυμμένη με βλάστηση και η πρώτη (*αστρική*) ανθρωπότητα δημιουργήθηκε πριν μπορέσει τίποτε να εμφανιστεί και να αναπτυχθεί, τότε τι μπορεί να σημαίνει το νεκρό γράμμα; Απλώς ότι τα φυτά υπήρχαν στην γη της Σφαίρας πριν δημιουργηθεί η Σφαίρα; Και όμως το νόημα του στίχου 6 είναι αρκετά σαφές, όπου αναφέρεται ότι "σηκώθηκε μια ομίχλη από την γη" και μούσκεψε ολόκληρη την επιφάνεια της γης πριν βρέξει και κάνει τα δένδρα κ.τ.λ. να αναπτυχθούν. Δείχνει επίσης σε ποια γεωλογική περίοδο συνέβη και ακόμα τι εννοείται με την έκφραση "Ουρανός και Γη". Εννοείται το στερέωμα και η ξερή επιστρωμένη γη, χωρισμένη και απαλλαγμένη από τους ατμούς και τις εξατμίσεις της. Ακόμα, ο σπουδαστής πρέπει να μην ξεχνάει ότι, όπως ο Αδάμ-Κάδμος, "το αρσενικό και θηλυκό ον" της Γένεσης Α', δεν είναι ένα φυσικό ανθρώπινο ον, αλλά το πλήθος των Ελοΐμ, μεταξύ των οποίων ήταν και ο ίδιος ο Ιεχωβά. Έτσι και τα ζώα που αναφέρονται σ' αυτό το κεφάλαιο σαν "δημιουργημένα" πριν από τον άνθρωπο κατά το νεκρό γράμμα του κειμένου, δεν ήταν τα ζώα, αλλά τα σημεία του Ζωδιακού και άλλα αστρικά σώματα.

Γι' αυτό στον *Σμαράγδινο Πίνακα*, παραμορφωμένο από χριστιανικά , χέρια, διαβάζουμε:

"Το Ανώτερο συμφωνεί με το Κατώτερο και το Κατώτερο με το Ανώτερο, με αποτέλεσμα εκείνο το ένα θαυμαστό Έργο", που είναι ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Γιατί το μυστικό έργο του Χιράμ ή Βασιλιά Hiram στην Καμπάλα, "ένα στην Ουσία, αλλά τρία στην ' Όψη", είναι το Συμπαντικό Μέσον ή *Φιλοσοφική Λίθος*. Η αποκορύφωση του Μυστικού Έργου είναι ο Πνευματικός Τέλειος Άνθρωπος στο ένα άκρο. Η ένωση των τριών στοιχείων είναι ο Απόκρυφος Διαλύτης στην "Ψυχή του Κόσμου", η *Κοσμική* Ψυχή ή Αστρικό Φως, στο άλλο άκρο, και στο υλικό πεδίο είναι το *Υδρογόνο* στην σχέση του με τα άλλα αέρια. Το *ον*, πράγματι, το ΕΝΑ "το οποίο κανένας δεν το έχει δει εκτός από τον Υιό". Η φράση αυτή αναφέρεται τόσο στον μεταφυσικό όσο και στον φυσικό Κόσμο και στον πνευματικό και υλικό Άνθρωπο. Γιατί πώς μπορεί αυτός ο τελευταίος να κατανοήσει Το ον, τον "Έναν Πατέρα", αν το *Μάνας* του, ο "Υιός", δεν γίνει (σαν) "Ένα με τον Πατέρα" και μέσω αυτής της απορρόφησης δεν δεχτεί την φώτιση από τον "θείο καθοδηγητή", Γκουρού, Ατμάν-Μπούντι;

"Αν θέλεις να κατανοήσεις την ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΥΣΑ [επονομαζόμενη "Δημιουργία"], ω Λανού, *θα πρέπει πρώτα να μελετήσεις την σχέση της με την ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ*" (Σχόλιο, *Βιβλίο των Ντζιάν*, III, 19).

Η πρώτη Φυλή είχε τρία στοιχεία αλλά όχι *ζων* Πυρ. Γιατί; Επειδή:

"Λέμε *τέσσερα* στοιχεία, Γιε μου, αλλά θα έπρεπε να λέμε τρία", αναφέρει ο Ερμής ο Τρισμέγιστος. "Στον Πρωταρχικό Κύκλο" (δημιουργία) εκείνο που σημειώνεται [{}] σημαίνει "Ρίζα", όπως επίσης και στον Δευτερεύοντα.

Έτσι στην Αλχημεία ή Δυτικό Ερμητισμό (μια παραλλαγή του Ανατολικού Εσωτερισμού) βρίσκουμε:

X		X
Θείο	Φλόγα	Πνεύμα
Υδράργυρος	Φύση	Νερό
Άλας	Μήτηρ	Αίμα

Και αυτά τα τρία είναι όλα τους τετραπλότητες που ολοκληρώνονται από την Ρίζα τους, το Πυρ. Το Πνεύμα, πέρα από την εκδηλωμένη Φύση, είναι η πύρινη ΠΝΟΗ στην απόλυτη Ενότητά της. Στο εκδηλωμένο Σύμπαν είναι ο Κεντρικός Πνευματικός Ήλιος, το ηλεκτρικό Πυρ όλης της Ζωής. Στο Σύστημά μας είναι ο ορατός Ήλιος, το Πνεύμα της Φύσης, ο γήινος θεός. Και μέσα, πάνω και γύρω από την Γη, το πύρινο Πνεύμα επ' αυτής: *αέρας*, ρευστό πυρ˙ *νερό*, υγρό πυρ˙ *Γη*, στερεό πυρ. Τα πάντα είναι πυρ, *ignis*, στην έσχατη σύστασή του, ή 1 του οποίου η ρίζα είναι 0 (*μηδέν*) κατά την αντίληψή μας˙ το Παν στην φύση και ο νους της. Η *Προ-Μήτωρ* είναι θείο πυρ. Είναι ο Δημιουργός, ο Καταστροφέας, ο Συντηρητής. Τα αρχικά ονόματα των θεών συνδέονταν όλα με το πυρ, από τον Άριο ΑΓΚΝΙ (AGNI), μέχρι τον ιουδαϊκό θεό που είναι "πυρ αναλίσκον". Σε διάφορες διαλέκτους της Ινδίας ο θεός ονομάζεται *Εασόορ*, *Εσάρ*, *Ισβάρ* και *Ισβαρά*, στα σανσκριτικά Κύριος, από την ρίζα *Ίσα* . Αλλά αυτό είναι το πρωταρχικό όνομα του Σίβα, του Καταστροφέα· και οι τρεις κυριότεροι βεντικοί θεοί είναι Αγκνί (*ίγκνις*), Βαγιού και Σούργια, Πυρ, Αέρας και Ήλιος, τρεις απόκρυφοι βαθμοί πυρός. Στα εβραϊκά η λέξη **אוא** (*αζά*), σημαίνει φωτίζω και η **אשא** (*εσσά*) σημαίνει πυρ. Στον Αποκρυφισμό η έκφραση "ανάβω ένα πυρ" είναι συνώνυμο με το επικαλούμαι μια από τις τρεις μεγάλες πύρινες δυνάμεις, ή "καλώ τον Θεό". Στα σανσκριτικά *Ους* σημαίνει πυρ ή θερμότητα· και η αιγυπτιακή λέξη Όσιρις (όπως δείχνει ο Σέλλινγκ) αποτελείται από τα δυο αρχικά *aish* [*αΐς*] και *asr* [*ασρ*], ή "πυρο-μάγος". Στα αρχαία ετρουτσκικά η λέξη *Aesar* [*Αϊσάρ*] σήμαινε έναν θεό (προερχόμενη ίσως από την Άσουρα των *Βέντα*). Ο δρ. Κίνελυ θεώρησε ότι η λέξη *Isvara* [*Ισβάρα*] είναι ένας ανάλογος όρος. Στην *Μπάγκαβαντ-Γκιτά* (κεφάλαιο XVIII, 61) διαβάζουμε: "Ο Ισβαρά διαμένει σε κάθε θνητό ον και θέτει σε κίνηση, με την

υπερφυσική του δύναμη, όλα τα πράγματα που δένονται στον Τροχό του Χρόνου". Είναι πράγματι ο δημιουργός και ο καταστροφέας.

Το πρωταρχικό Πυρ υποτίθεται πως είχε μια ακόρεστη διάθεση να καταβροχθίζει. Ο Μάξιμος της Τύρου αναφέρει ότι οι αρχαίοι Πέρσες έριχαν στην φωτιά εύφλεκτα υλικά φωνάζοντας: Καταβρόχθισε, ω Κύριε! Στην ιρλανδική γλώσσα η λέξη *aesan* ή *asam* σημαίνει κάνω ή δημιουργώ..... [και] *Αϊσάρ* ήταν επίσης το όνομα ενός από τους αρχαίους ιρλανδικούς θεούς˙ η κυριολεκτική σημασία της λέξης είναι "ανάβω ένα πυρ". (Κίνελυ, *Η Αποκάλυψη του Αδάμ-Οάνες*, σελ. 114-115.)

Οι Χριστιανοί Καμπαλιστές και Συμβολολόγοι οι οποίοι παραμόρφωσαν τον *Ποίμανδρο* – γνωστότερος απ' όλους ο Επίσκοπος του Αΐρ, Φρανσουά ντε Φουά, κατά τον 16ο αιώνα – διαιρούν τα στοιχεία με τον ακόλουθο τρόπο:

Τα τέσσερα στοιχεία σχηματίστηκαν από θείες ουσίες και τα Πνεύματα των Αλάτων της Φύσης που παριστάνονταν από:

	Αγ. Ματθαίος	Άγγελος	Άνθρωπος	Νερό (Ιησούς Χριστός, Άγγελος-Άνθρωπος, Μιχαήλ)
Α - Ω	Αγ. Μάρκος	Ο Λέων		Πυρ
Ε - Υ	Αγ. Λουκάς	Ο Ταύρος		Γη
Ι - Ο	Αγ. Ιωάννης	Ο Αετός		Αέρας[90]

Ή, Η *ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ, Η ΦΛΟΞ, ΠΑΡΘΕΝΟΣ-ΦΛΟΓΑ* [παρθένο έλαιο], ΦΛΟΓΑ ΔΙΑΡΚΗΣ, ΠΑΡΘΕΝΟΣ, ΑΙΩΝΙΑ ΜΗΤΗΡ ΦΩΤΟΣ.

.

πρώτη φυλή των ανθρώπων, λοιπόν, ήταν οι εικόνες, τα αστρικά διπλά των Πατέρων τους, οι οποίοι ήταν οι πρωτοπόροι, ή οι πιο προχωρημένες Οντότητες από μια προηγούμενη αν και κατώτερη σφαίρα, το κέλυφος της οποίας είναι τώρα η Σελήνη μας. Αλλά ακόμα και αυτό το κέλυφος είναι παντοδύναμο γιατί, αφού γέννησε την Γη, το φάντασμα της Σελήνης είναι εκείνο το οποίο, ελκόμενο από μαγνητική συγγένεια, επιχείρησε να σχηματίσει τους πρώτους κατοίκους της, τα προ-ανθρώπινα τέρατα (βλέπε ανωτέρω, Στάντζα ΙΙ). Για να βεβαιωθεί γι' αυτό ο σπουδαστής πρέπει να στραφεί ξανά στα *Χαλδαϊκά Αποσπάσματα* και να διαβάσει όσα λέει ο Βηρωσσός. Όπως αναφέρει, ο Βηρωσσός απέκτησε τις πληροφορίες του από την Έα, την αρρενοθήλεια θεότητα της Σοφίας. Ενώ οι θεοί γεννιώνται στο ανδρόγυνο στήθος της (*Σβαμπάβατ*, Μητέρα-διάστημα), οι αντανακλάσεις της (της Σοφίας) έγιναν, πάνω στην Γη, η γυναίκα Ομορόκα, η οποία είναι η χαλδαϊκή Τάλατ, ή η ελληνική Θάλασσα, η Άβυσσος ή Θάλασσα η οποία εσωτερικά, αλλά ακόμα και εξωτερικά, είναι η *Σελήνη*. Η Σελήνη (Ομορόκα) ήταν εκείνη που προΐστατο της τερατώδους δημιουργίας απερίγραπτων όντων τα οποία σφαγιάστηκαν από τους Ντιάνι. (Σαίης, Διαλέξεις *του Χίμπερτ*, σελ. 370 και επόμενες. Επίσης Μέρος ΙΙ, Τμήμα XVI "Αδάμ-Αντάμι", του παρόντος έργου.)

Ο εξελικτικός νόμος ανάγκασε τους σεληνιακούς "Πατέρες" να περάσουν στην μοναδική τους κατάσταση μέσω όλων των μορφών της ζωής και της ύπαρξης πάνω σ' αυτήν την σφαίρα. Αλλά στο τέλος του Τρίτου Γύρου αυτοί ήταν ήδη ανθρώπινοι στην θεία τους φύση και γι' αυτό

Σε κείνους που θα ρωτήσουν, "Τι σχέση έχει το Υδρογόνο με τον αέρα ή την οξυγόνωση;" η απάντηση είναι: "Μελετήστε πρώτα την αλφαβήτα της Απόκρυφης Αλχημείας". Στην βιασύνη τους, όμως, να ταυτίσουν τον Ποίμανδρο, "το στόμα του Μυστηρίου", με τον Αγ. Ιωάννη τον Βαπτιστή, ταύτισαν επίσης μ' αυτόν τον τρόπο τους 7 *Καβείρους* και τους Ασσυριακούς Ταύρους με τους Χερούβ των Ιουδαίων και τους Αποστόλους. Όντας, όμως αναγκασμένοι να τραβήξουν μια διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο *τέσσερα* και στο *τρία* – το τελευταίο όντας οι Πεπτωκότες Άγγελοι – και επίσης για να αποφύγουν να τα συνδέσουν με τα "Επτά Πνεύματα του Προσώπου", τους Αρχαγγέλους, γι' αυτό πέταξαν αγενώς καθετί που δεν προτίμησαν να αναγνωρίσουν. Εξ αυτού και η παραποίηση στην σειρά των Στοιχείων, προκειμένου να τα κάνουν να ταιριάζουν με την σειρά των Ευαγγελίων και για να ταυτίσουν τον Άγγελο-Άνθρωπο με τον Χριστό. Για τους Χαλδαίους, τους Αιγυπτίους – από τους οποίους ο Μωυσής υιοθέτησε τα *Χερούβ* (Χερούβ στην ζωική μορφή τους) – και για τους Οφίτες, για όλους αυτούς οι Άγγελοι, οι Πλανήτες και τα Στοιχεία συμβολίζονταν μυστικά και αλχημιστικά από τον Λέοντα (Μιχαήλ), τον *Ταύρο* (Ουριήλ), τον *Δράκοντα* (Ραφαήλ), τον *Αετό* (Γαβριήλ), την *Άρκτο* (Ιαλνταβαώθ), τον *Κύνα* (Ερατaώθ), τον *Ημίονο* (Ονιώθ). Όλα αυτά έχουν ένα προσδιοριστικό νόημα.

κλήθηκαν να γίνουν οι δημιουργοί των μορφών που προορίζονταν να σχηματίσουν τους ναούς των λιγότερο προχωρημένων Μονάδων, οι οποίες είχαν σειρά να ενσαρκωθούν. Αυτές οι "Μορφές" ονομάζονται "Γιοι του Γιόγκα", γιατί ο Γιόγκα (εξωτερικά, ένωση με τον Μπράχμα) είναι η υπέρτατη κατάσταση της παθητικής άπειρης θεότητας, αφού περιέχει όλες τις θείες ενέργειες και είναι η ουσία του Μπράχμα, ο οποίος λέγεται (σαν Μπράχμα) ότι δημιουργεί το καθετί μέσω της δύναμης του Γιόγκα. Οι Μπράχμα, Βίσνου και Σίβα είναι οι πιο πανίσχυρες ενέργειες του Θεού, του Μπράχμαν, του ουδέτερου, λέει ένα πουρανικό κείμενο. Εδώ ο Γιόγκα είναι ίδιο με το Ντιάνα, λέξη που είναι επίσης συνώνυμη με τον Γιόγκα στο θιβετανικό κείμενο, όπου οι "Γιοι του Γιόγκα" ονομάζονται "Γιοι του Ντιάνα", ή εκείνου του αφηρημένου διαλογισμού μέσω του οποίου οι Ντιάνι-Μπούντα δημιουργούν τους ουράνιους γιους τους, τους Ντιάνι-μποντισάττβα". Όλα τα πλάσματα στον κόσμο έχουν το καθένα την ανώτερη αντιστοιχία του. Αυτό το ανώτερο του οποίου εσωτερική ικανοποίηση είναι να εκπορεύεται μέσα τους, δεν μπορεί να μεταβιβάσει εκροή παρά μόνο όταν το λατρεύσουν", δηλαδή όταν διαλογιστούν επ' αυτού όπως κατά την διάρκεια του Γιόγκα. (Ρ. Ισαάκ Λουριά, *Σεφέρ Μ'βο Σεαρίμ*, μεταφρασμένο από τον Ισαάκ Μάγιερ στο έργο του *Καμπάλα*, σελ. 110.)

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΥΛΗ ΗΤΑΝ ΠΡΟΪΟΝ ΕΚΒΛΑΣΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΣΤΟΛΗΣ. Η ΑΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ (*μορφή*) ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΙΣ ΣΕΞ (*σκιά*). ΕΤΣΙ, Ω ΛΑΝΟΥ, ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΥΛΗ (α).

Εκείνο που θα αμφισβητηθεί περισσότερο από τις επιστημονικές αυθεντίες, είναι η ασεξουαλική Φυλή, η Δεύτερη, οι πατέρες των ονομαζόμενων "γεννημένων από Ιδρώτα" και ίσως, ακόμα περισσότερο, η Τρίτη Φυλή, οι "γεννημένοι από Αυγό" ανδρόγυνοι. Αυτοί οι δυο τρόποι γέννησης είναι πιο δύσκολο να κατανοηθούν, ειδικά από τον Δυτικό νου. Είναι φανερό πως καμιά εξήγηση δεν μπορεί να επιχειρηθεί για κείνους που δεν είναι μελετητές της απόκρυφης μεταφυσικής. Οι ευρωπαϊκές γλώσσες δεν έχουν λέξεις για να εκφράσουν πράγματα τα οποία η Φύση δεν τα επαναλαμβάνει πια σ' αυτό το στάδιο της εξέλιξης, πράγματα τα οποία, επομένως, δεν έχουν κανένα νόημα για τον υλιστή. Αλλά υπάρχουν αναλογίες. Δεν αμφισβητείται πως στην αρχή της φυσικής εξέλιξης πρέπει να υπήρξαν στην Φύση διαδικασίες, η αυτόματη γέννηση για παράδειγμα, που τώρα εκλείπουν και οι οποίες επαναλαμβάνονται με άλλες μορφές. Έτσι, μας λένε πως η μικροσκοπική έρευνα δεν δείχνει μονιμότητα για κανένα ιδιαίτερο τρόπο αναπαραγωγής της ζωής. Γιατί "(δείχνει) πως ο ίδιος οργανισμός μπορεί να περάσει μέσα από διάφορες μεταμορφώσεις στην πορεία του ζωικού κύκλου, όπου κατά την διάρκεια μερικών απ' αυτές μπορεί να έχει *φύλο* και σε άλλες να είναι ασεξουαλικός, δηλ. να μπορεί να αναπαράγεται εναλλακτικά με την συνεργασία δυο όντων αντιθέτου φύλου, καθώς επίσης και μέσω τομής ή *εκβλάστησης* από ένα μόνο ον το οποίο διαθέτει και τα δυο φύλα". (Βλέπε Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 90.) "Εκβλάστηση" είναι ακριβώς η λέξη που χρησιμοποιείται στην Στάντζα. Πώς θα μπορούσαν αυτές οι Τσαγιά να αναπαραχθούν διαφορετικά, δηλαδή να γεννήσουν την Δεύτερη Φυλή, αφού ήταν αιθέριες ασεξουαλικές και, για την ώρα, χωρίς τον φορέα της επιθυμίας, ή Κάμα-Ρουπά, ο οποίος αναπτύχθηκε μόνο στην Τρίτη Φυλή; Ανέπτυξαν την Δεύτερη Φυλή ασυνείδητα, όπως κάνουν μερικά φυτά. Ή ίσως όπως η *Αμοιβάδα*, μόνο σε μια πιο αιθερική, εντυπωσιακή και μεγαλύτερη κλίμακα. Πράγματι, αν η κυτταρική θεωρία ισχύει εξίσου στην Βοτανική όπως και στην Ζωολογία και εκτείνεται στην Μορφολογία καθώς και στην Φυσιολογία των οργανισμών και αν τα μικροσκοπικά κύτταρα θεωρούνται από την φυσική επιστήμη σαν ανεξάρτητα έμβια όντα – όπως ακριβώς θεωρεί ο Αποκρυφισμός τις "πύρινες ζωές" (βλέπε Τόμος Ι, Μέρος Ι, Στάντζα VII, Σχόλιο) – τότε δεν υπάρχει καμιά δυσκολία στην κατανόηση των αρχέγονων διαδικασιών γέννησης.

Μελετήστε τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης ενός σπερματικού κυττάρου. Ο πυρήνας του αναπτύσσεται, μεταβάλλεται και σχηματίζει, μέσα στο κύτταρο, έναν διπλό κώνο ή άτρακτο, έτσι

Αυτή η άτρακτος πλησιάζει στην επιφάνεια του κυττάρου και το ένα ήμισυ αυτής *εξωθείται* με την μορφή των ονομαζόμενων "*πολικών κυττάρων*". Αυτά τα πολικά κύτταρα *τώρα* πεθαίνουν και το έμβρυο αναπτύσσεται από την αύξηση και την κατάτμηση του εναπομείναντος μέρους του πυρήνα που τρέφεται από το υλικό του κυττάρου. Γιατί, λοιπόν, δεν θα μπορούσαν κάποια όντα να

έζησαν και να δημιουργήθηκαν μ' αυτόν τον τρόπο, κατά την πρώτη αρχή της *εξέλιξης των ανθρώπων και των θηλαστικών*;

Το παραπάνω μπορεί ίσως να χρησιμεύσει σαν μια αναλογία για να μεταδώσει κάποια ιδέα της διαδικασίας μέσω της οποίας η Δεύτερη Φυλή σχηματίστηκε από την Πρώτη.

αστρική μορφή που ντύνει την Μονάδα περιβαλλόταν, όπως και τώρα, απ' αυτή την αυγόμορφη σφαίρα της *αύρας*, η οποία εδώ αντιστοιχεί με το υλικό του σπερματικού κυττάρου ή *ωαρίου*. Η ίδια η αστρική μορφή είναι ο πυρήνας ο οποίος τώρα, όπως και τότε, είναι έμφυτος με την αρχή της ζωής.

Όταν φτάνει η εποχή της αναπαραγωγής, το υπο-αστρικό "*εξωθεί*" μια μικρογραφία του εαυτού του έξω από το αυγό της περιβάλλουσας αύρας. Το σπέρμα μεγαλώνει και τρέφεται από την αύρα μέχρις ότου αναπτυχθεί πλήρως, οπότε βαθμιαία αποχωρίζεται από τον γονέα του μεταφέροντας μαζί του την δική του σφαίρα αύρας. Ακριβώς όπως βλέπουμε τα ζωντανά κύτταρα να αναπαράγουν το αντίγραφό τους μέσω ανάπτυξης και επακόλουθης διαίρεσης στα δυο.

αναλογία των "*πολικών κυττάρων*" φαίνεται να ταιριάζει αρκετά, αφού ο θάνατος τους θα μπορούσε *τώρα* να αντιστοιχεί με την αλλαγή που εισήχθηκε από τον χωρισμό των φύλων, όταν η κυοφορία *στην μήτρα, δηλ. μέσα στο κύτταρο*, έγινε κανόνας.

"Η αρχική Δεύτερη [Ριζική] *Φυλή ήταν οι Πατέρες των 'Ιδρωτογεννημένων'. Η μετέπειτα Δεύτερη* [Ριζική] *Φυλή ήταν οι ίδιοι οι 'Ιδρωτογεννημένοι'".*

Το απόσπασμα αυτό του Σχολίου αναφέρεται στο έργο της εξέλιξης από την αρχή μιας Φυλής μέχρι το τέλος της. Οι "Γιοι του Γιόγκα" ή η αρχέγονη αοτρική φυλή, είχε επτά στάδια εξέλιξης *φυλετικά* ή συλλογικά, όπως είχε τότε και έχει ακόμα κάθε ατομικό Ον σ' αυτήν. Οι ηλικίες των ανθρώπων δεν χωρίστηκαν μόνο από τον Σαίξπηρ σε μια σειρά από επτάδες, αλλά και από την ίδια την Φύση. Έτσι, οι πρώτες υποφυλές της Δεύτερης Φυλής γεννήθηκαν αρχικά με την διαδικασία που περιγράφηκε με τον νόμο της αναλογίας, ενώ οι τελευταίες άρχισαν βαθμιαία να σχηματίζονται με διαφορετικό τρόπο, *ταυτόχρονα* με την εξέλιξη του ανθρώπινου σώματος. Η διαδικασία της αναπαραγωγής είχε επίσης επτά στάδια σε κάθε Φυλή, που το καθένα κάλυπτε ολόκληρους αιώνες. Τι μπορούν να πουν οι φυσιολόγοι ή οι βιολόγοι σχετικά με το αν ο τωρινός τρόπος αναπαραγωγής, με όλες τις φάσεις της κύησης, είναι αρχαιότερος από μισό εκατομμύριο ή το ανώτερο ένα εκατομμύριο χρόνια, αφού ο κύκλος της παρατήρησης άρχισε μόλις πριν από μισό αιώνα;

Οι πρωταρχικοί ανθρώπινοι ερμαφρόδιτοι είναι ένα γεγονός στην Φύση πολύ καλά γνωστό στους αρχαίους και αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα του Δαρβίνου. Ασφαλώς, όμως, δεν είναι καθόλου απιθανό, αντίθετα είναι πολύ πιθανό ότι ο Ερμαφροδιτισμός υπήρχε στην εξέλιξη των πρώτων φυλών και πρέπει να είναι έτσι, αν βασιστούμε επίσης στην αναλογία και στην ύπαρξη ενός συμπαντικού νόμου στην εξέλιξη, ο οποίος δρα διαφορετικά στην σύσταση φυτού, ζώου και ανθρώπου. Οι λαθεμένες θεωρίες της μονογένεσης και της προέλευσης του ανθρώπου από τα θηλαστικά, αντί για το αντίθετο, είναι μοιραίες για την ολοκλήρωση της εξέλιξης, όπως διδάσκεται στα σύγχρονα σχολεία πάνω στις δαρβινικές γραμμές, και θα πρέπει να εγκαταλειφθούν μπροστά στις αξεπέραστες δυσκολίες που αντιμετωπίζουν. Μόνο η απόκρυφη παράδοση – αν οι όροι της Επιστήμης και της Γνώσης σ' αυτόν ειδικά τον τομέα θεωρούνται ότι έλειπαν από την αρχαιότητα – μπορεί να συμβιβάσει τα ασυμβίβαστα και να καλύψει το χάσμα. "Αν γνωρίζεις το αόρατο, άνοιξε διάπλατα τα μάτια σου στο ορατό", λέει ένα αξίωμα του Ταλμούδ.

Στο έργο *Η Καταγωγή του Ανθρώπου* (κεφ. VI, σελ. 161), βρίσκεται το ακόλουθο απόσπασμα το οποίο δείχνει πόσο κοντά έφτασε ο Δαρβίνος στην αποδοχή αυτής της αρχαίας διδασκαλίας.

> Είναι από καιρό γνωστό ότι στο βασίλειο των σπονδυλωτών το ένα φύλο φέρει τα στοιχειώδη διαφόρων συμπληρωματικών μερών, τα οποία αποτελούν μέρος ενός συστήματος αναπαραγωγής που ανήκει κυρίως στο αντίθετο φύλο. Επομένως, κάποιος μακρινός προγεννήτορας ολόκληρου του βασιλείου των σπονδυλωτών φαίνεται πως υπήρξε ερμαφρόδιτος ή ανδρόγυνος.[91]

Και γιατί μόνο ένας "μακρινός προγεννήτορας" και όχι όλες οι προγενετικές πρώτες Φυλές, τόσο ανθρώπινες όσο και ζωικές; [Ε.Π.Μπ.]

Αλλά εδώ αντιμετωπίζουμε μια *μοναδική δυσκολία. Στην τάξη των θηλαστικών τα αρσενικά κατέχουν τα στοιχειώδη μιας μήτρας με το παρακείμενο πέρασμα, στον προστατικό κόλπο, φέρουν επίσης υπολείμματα μαστών, ενώ μερικά αρσενικά μαρσιποφόρα έχουν ίχνη μάρσιπου*. Μπορούν να προστεθούν και άλλα ανάλογα γεγονότα. Πρέπει, λοιπόν, να υποθέσουμε ότι κάποιο υπερβολικά αρχαίο θηλαστικό συνέχισε να είναι ανδρόγυνο αφού είχε αποκτήσει τις κύριες διακρίσεις της τάξης του και επομένως, σύμφωνα μ' αυτό, παρεξέκλιναν οι κατώτερες τάξεις του βασιλείου των σπονδυλωτών; Αυτό φαίνεται πολύ απίθανο,[92] γιατί θα πρέπει *να ψάξουμε στους ιχθύς, την κατώτερη απ' όλες τις τάξεις, για να βοούμε κάποιες ακόμα υπάρχουσες ανδρόγυνες μορφές.*

κ. Δαρβίνος δεν έχει προφανώς καμιά διάθεση να αποδεχθεί την υπόθεση την οποία υποδεικνύουν έντονα τα γεγονότα, δηλ. μιας αρχέγονης ανδρόγυνης οικογένειας από την οποία ξεπήδησαν τα θηλαστικά. Η εξήγησή του είναι η ακόλουθη: "[το γεγονός] ότι διάφορα συμπληρωματικά μέρη αντίστοιχα του κάθε φύλου απαντώνται σε στοιχειώδη μορφή στο αντίθετο φύλο, μπορεί να εξηγηθεί με [την υπόθεση ότι] τέτοια όργανα αποκτήθηκαν βαθμιαία από το ένα φύλο και έπειτα μεταβιβάστηκαν σε μια λίγο ή πολύ ατελή μορφή στο άλλο φύλο". (Δαρβίνος, *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 161-16.) Αναφέρει σαν παράδειγμα την περίπτωση "πτερνιστήρων, πτερώματος και λαμπερών χρωμάτων, τα οποία αποκτώνται για μάχη ή για στολισμό από αρσενικά πουλιά" και που κληρονομούνται μόνο μερικώς από τους θηλυκούς απογόνους τους. Όμως για το πρόβλημα με το οποίο ασχολούμαστε είναι φανερή η ανάγκη μιας πιο ικανοποιητικής ερμηνείας, γιατί τα γεγονότα έχουν έναν πολύ πιο σημαντικό και εξέχοντα χαρακτήρα από τις απλές επιφανειακές λεπτομέρειες με τις οποίες συγκρίνονται από τον Δαρβίνο. Γιατί να μην αποδεχτούμε ευγενικά το επιχείρημα υπέρ του ερμαφροδιτισμού που χαρακτηρίζει την αρχαία πανίδα; Ο Αποκρυφισμός προτείνει μια λύση που περικλείει τα γεγονότα με έναν πιο κατανοητό και απλό τρόπο. Αυτά τα υπολείμματα ενός προηγούμενου ανδρόγυνου γένους πρέπει να τοποθετηθούν στην ίδια κατηγορία με τον αδένα της επίφυσης και με άλλα το ίδιο μυστηριώδη όργανα, τα οποία μας παρέχουν μια σιωπηλή μαρτυρία σχετικά με την πραγματικότητα των λειτουργιών οι οποίες έχουν από καιρό ατροφήσει κατά την πορεία της ζωικής και ανθρώπινης προόδου, αλλά οι οποίες έπαιζαν κάποτε σημαντικό ρόλο στην γενική οικονομία της πρωταρχικής ζωής.

Οπωσδήποτε πάντως, η απόκρυφη δοξασία μπορεί να συγκριθεί πλεονεκτικά με εκείνη των πιο ανοιχτόμυαλων ανθρώπων της επιστήμης οι οποίοι έχουν εκφράσει διάφορες θεωρίες για την προέλευση του πρώτου ανθρώπου.

Πολύ πριν από τον Δαρβίνο, ο Νωντέν, ο οποίος έδωσε το όνομα *Βλάστημα* σε κείνο που οι Δαρβινιστές ονομάζουν πρωτόπλασμα, παρουσίασε μια θεωρία κατά το ήμισυ απόκρυφη και κατά το ήμισυ επιστημονικό-υλιστική.

Αυτός έκανε τον Αδάμ, τον ασεξουαλικό – που ξεπήδησε ξαφνικά από τον πηλό, όπως ονομάζεται στην Βίβλο – *Βλάστημα* της Επιστήμης. "Από αυτήν ακριβώς την προνυμφική μορφή της ανθρωπότητας, η εξελικτική δύναμη πέτυχε την ολοκλήρωση των ειδών. Για την εκπλήρωση αυτού του μεγάλου φαινομένου, ο Αδάμ έπρεπε να περάσει μέσα από μια φάση ακινησίας και ασυνειδησίας πολύ ανάλογη με την νυμφική κατάσταση των ζώων τα οποία υφίστανται μεταμόρφωση", εξηγεί ο Νωντέν (Ντε Κατρεφάζ, *Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 124). Όμως, για τον εξέχοντα βοτανολόγο ο Αδάμ δεν ήταν ένας άνθρωπος, αλλά ανθρωπότητα "η οποία παρέμεινε κρυμμένη μέσα σε έναν πρόσκαιρο οργανισμό...ξεχωριστό απ' όλους τους άλλους και που ποτέ δεν συνάπτει συμμαχία με κανέναν απ' αυτούς". Δείχνει την διαφοροποίηση των φύλων που επιτεύχθηκε από "μια διαδικασία εκβλάστησης παρόμοια με κείνη της Μέδουσας και των Ασκιδίων". Η ανθρωπότητα, μ' αυτήν την φυσιολογική σύσταση, "θα διατηρήσει μια αρκετή εξελικτική δύναμη για την γρήγορη παραγωγή των διαφόρων μεγάλων ανθρώπινων φυλών".

ντε Κατρεφάζ κριτικάρει αυτήν την θέση στο έργο του *Τα Ανθρώπινα Είδη*. Είναι *αντιεπιστημονική*, λέει, ή μιλώντας πιο σωστά, οι ιδέες του Νωντέν "δεν αποτελούν μια επιστημονική θεωρία", στον βαθμό που το πρωταρχικό *Βλάστημα* συνδέεται στην θεωρία του με την *Πρώτη Αιτία*, η οποία θεωρείται ότι έχει φτιάξει εν δυνάμει στο *Βλάστημα* όλα τα παρελθόντα,

---

Προφανώς έτσι, βάσει των γραμμών του Εξελικτισμού που ανάγει τα θηλαστικά σε κάποιον αμφίβιο πρόγονο. [Ε.Π.Μπ.]

παρόντα και μελλοντικά όντα και ότι μ' αυτόν τον τρόπο στην πραγματικότητα *δημιούργησε* αυτά τα όντα μαζικά. Ακόμα, ο Νωντέν δεν εξετάζει καθόλου τις *δευτερεύουσες* Αιτίες, ή την δράση τους σ' αυτή την εξέλιξη του οργανικού κόσμου. Η επιστήμη η οποία ασχολείται μόνο με τις Δευτερεύουσες Αιτίες, δεν έχει επομένως "τίποτε να πει για την θεωρία του Νωντέν". (*Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 124)

Ούτε έχει να πεί τίποτε περισσότερο για τις απόκρυφες διδασκαλίες, τις οποίες ως έναν βαθμό προσεγγίζει ο Νωντέν. Γιατί αν δούμε στο "πρωταρχικό του Βλάστημα" την ντιανι-τσοχανική ουσία, την Τσχαγιά ή διπλό των Πιτρί, η οποία περιέχει μέσα της την δυνατότητα όλων των μορφών, τότε συμφωνούμε απόλυτα. Αλλά υπάρχουν δυο πραγματικές και ζωτικές διαφορές ανάμεσα στις διδασκαλίες μας. Ο Νωντέν δηλώνει ότι η εξέλιξη προχώρησε με ξαφνικά άλματα και πηδήματα και όχι ότι απλώθηκε αργά μέσα σε εκατομμύρια χρόνια και το πρωταρχικό του *Βλάστημα* είναι προικισμένο μόνο με τυφλά ένστικτα, ένα είδος *ασυνείδητης* Πρώτης Αιτίας στον *εκδηλωμένο Κόσμο*, πράγμα που είναι παράλογο. Ενώ η δική μας ντιανι-τσοχανική ουσία – η αιτιότητα της *πρώτης αιτίας* που δημιουργεί τον *φυσικό άνθρωπο* – είναι εκείνη η ζωντανή, ενεργός και δυναμική ύλη, πλήρης *αφ' εαυτής* με εκείνη την ζωική συνείδηση ενός ανώτερου είδους, όπως απαντάται στο μυρμήγκι και στον κάστορα, η οποία παράγει την μακριά σειρά των φυσιολογικών διαφοροποιήσεων. Εκτός απ' αυτό το σημείο, η "αρχαία και γενική διαδικασία της *δημιουργίας*" του από *πρωτο-οργανισμούς*, είναι το ίδιο απόκρυφη, όσο θα ήταν και οποιαδήποτε θεωρία του Παράκελσου ή του Κούνραθ.

Επίσης, τα καμπαλιστικά έργα είναι γεμάτα αποδείξεις γι' αυτό. Για παράδειγμα, το *Ζοχάρ* λέει ότι κάθε τύπος στο ορατό έχει το πρότυπο του στο αόρατο Σύμπαν. "Όλα όσα υπάρχουν στον κατώτερο (δικό μας) κόσμο, βρίσκονται στον ανώτερο. Ο Κατώτερος και ο Ανώτερος δρουν και αντιδρούν μεταξύ τους".[93]

* * *

ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΟΥΣ ΗΤΑΝ ΟΙ ΑΥΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ. ΟΙ ΑΥΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ, ΟΙ ΤΣΑΓΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΛΑΜΠΕΡΑ ΣΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ, ΤΩΝ ΓΙΩΝ ΤΟΥ ΛΥΚΟΦΩΤΟΣ (α).

Οι "σκιές" ή *Τσαγιά* ονομάζονται γιοι του "αυτογεννημένου", επειδή αυτό το τελευταίο όνομα αναφέρεται σε όλους τους θεούς και τα Όντα που γεννήθηκαν μέσω της ΘΕΛΗΣΗΣ, είτε της θεότητας είτε ενός Μυημένου. Οι *Χομούνκουλι* του Παράκελσου θα μπορούσαν, ίσως, να πάρουν αυτό το όνομα, αν και αυτή η διαδικασία είναι σε ένα πολύ πιο υλικό πεδίο. Το όνομα "Γιοι του Λυκόφωτος" δείχνει ότι οι "Αυτογεννημένοι" – προγεννήτορες της δοξασίας μας, είναι ταυτόσημοι με τους Πιτρί του μπραχμανικού συστήματος. Ο τίτλος είναι μια αναφορά στον δικό τους τρόπο γέννησης, αφού αυτοί οι Πιτρί λέγεται ότι πρόβαλαν από το "σώμα του λυκόφωτος" του Μπράχμα, όπως αναφέρεται στα *Πουρανά*.

* * *

ΟΤΑΝ Η ΦΥΛΗ ΓΕΡΑΣΕ, ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΥΔΑΤΑ ΑΝΑΜΕΙΧΘΗΚΑΝ ΜΕ ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΥΔΑΤΑ (α). ΟΤΑΝ ΟΙ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΤΗΣ ΘΟΛΩΣΑΝ ΧΑΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΑΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΡΕΥΜΑ, ΣΤΟ ΘΕΡΜΟ ΡΕΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ (β). ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΦΤΕΡΟ ΕΓΙΝΕ Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΚΙΑ ΚΑΙ Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΦΤΕΡΟΥ (γ).

(α) Η παλιά (πρωταρχική) Φυλή αναμείχθηκε με την δεύτερη φυλή και έγινε ένα μαζί της.

Ζοχάρ, Ι, φυλ. 156. Βλέπε κατωτέρω, Μέρος ΙΙ, "Εσωτερικά Δόγματα που Επιβεβαιώνονται σε Κάθε Γραφή".

Αυτή είναι η μυστηριώδης διαδικασία της μεταμόρφωσης και εξέλιξης της ανθρωπότητας. Το υλικό των πρώτων μορφών – σκιώδες, αιθερικό και αρνητικό – αντλήθηκε ή απορροφήθηκε και έτσι έγινε το συμπλήρωμα των μορφών της Δεύτερης Φυλής. Το Σχόλιο εξηγεί, λέγοντας ότι, αφού η Πρώτη Φυλή αποτελείτο απλώς από τις αστρικές σκιές των δημιουργικών προγεννητόρων – που φυσικά δεν είχαν δικό τους ούτε αστρικό ούτε φυσικό σώμα – αυτή η Φυλή δεν πέθανε ποτέ. Οι "άνθρωποί" της διαλύθηκαν βαθμιαία απορροφούμενοι στα σώματα των "ιδρωτογεννημένων" απογόνων τους τα οποία ήταν πιο στερεά από τα δικά τους. Η παλιά μορφή χάθηκε και απορροφήθηκε από την νέα μορφή και εξαφανίστηκε μέσα σ' αυτήν που ήταν περισσότερο ανθρώπινη και υλική. Δεν υπήρχε θάνατος εκείνες τις ημέρες μιας εποχής που ήταν πιο ευδαιμονική ακόμα και από την Χρυσή Εποχή, αλλά το πρώτο ή πατρικό υλικό χρησιμοποιόταν για τον σχηματισμό ενός νέου όντος, για να διαμορφωθεί το σώμα, ακόμα και οι εσωτερικές ή κατώτερες αρχές ή σώματα των απογόνων.

Όταν η σκιά αποσύρεται, δηλ. όταν το αστρικό σώμα καλύπτεται με πιο στερεά σάρκα, ο άνθρωπος αναπτύσσει ένα φυσικό σώμα. Το "φτερό", δηλ. η αιθερική μορφή που παρήγαγε την σκιά και την εικόνα της, έγινε η σκιά του αστρικού σώματος και ο απόγονός της. Η έκφραση είναι αλλόκοτη, αλλά σωστή.

Επειδή δεν υπάρχει περίπτωση να αναφερθούμε σ' αυτό το μυστήριο αργότερα, είναι σκόπιμο να τονίσουμε αμέσως την διπλή σημασία που περιέχεται στον ελληνικό μύθο τον σχετικό μ' αυτήν την ιδιαίτερη φάση της εξέλιξης. Βρίσκεται στις διάφορες παραλλαγές της αλληγορίας σχετικά με την Λήδα και τους δυο γιους της, τον Κάστορα και τον Πολυδεύκη, παραλλαγές που η καθεμιά τους έχει ένα ιδιαίτερο νόημα. Έτσι, στο Βιβλίο XI, 298-304 της *Οδύσσειας*, η Λήδα αναφέρεται σαν σύζυγος του Τυνδάρεω η οποία γέννησε από τον σύζυγό της "δυο γιους με γενναία καρδιά", Κάστορα και τον Πολυδεύκη. Ο Δίας τους προικίζει με ένα θαυμαστό δώρο και προνόμιο. Είναι ημι-αθάνατοι: ζουν και πεθαίνουν, καθένας με την σειρά, μέρα παρά μέρα (*ετερήμεροι*). Όπως οι Τυνδαρίδες, οι δίδυμοι αδελφοί, είναι ένα αστρονομικό σύμβολο και συμβολίζουν την Ημέρα και την Νύχτα, έτσι και οι γυναίκες τους, η Φοίβη και η Ιλάειρα, θυγατέρες του Απόλλωνα ή Ήλιου, ήταν η προσωποποίηση της Αυγής και του Λυκόφωτος.[94] Επίσης στην αλληγορία κατά την οποία ο Δίας εμφανίζεται σαν πατέρας των δυο ηρώων – που προβάλλουν από το αυγό που γεννάει η Λήδα – ο μύθος είναι ολότελα θεογονικός. Σχετίζεται με κείνη την ομάδα κοσμικών αλληγοριών στις οποίες περιγράφεται η γέννηση του κόσμου από ένα αυγό. Γιατί σ' αυτήν η Λήδα παίρνει την μορφή ενός λευκού κύκνου όταν ενώνεται με τον θείο Κύκνο (βλέπε *Μπράχμα-Καλαχάνσα* στον Τομ. Ι, Στάντζα ΙΙΙ). Η Λήδα, λοιπόν, είναι ένα μυθολογικό πουλί στο οποίο – σύμφωνα με τις παραδόσεις διαφόρων λαών της Άριας φυλής – αποδίδονται διάφορες ορνιθολογικές μορφές πτηνών που όλα γεννούν χρυσά αυγά (Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 652). Στην *Καλεβάλα* (το επικό ποίημα της Φινλανδίας), η όμορφη κόρη του Αιθέρα, "η Υδάτινη Μητέρα", δημιουργεί τον κόσμο ενωνόμενη με μια "Πάπια" (μια άλλη μορφή του Κύκνου ή Χήνας. Καλαχάνσα), η οποία γεννάει στην ποδιά της έξι χρυσά αυγά και το έβδομο, "ένα αυγό από σίδερο". Αλλά η παραλλαγή της ιστορίας της Λήδας που έχει άμεση σχέση με τον μυστικό άνθρωπο βρίσκεται μόνο στον Πίνδαρο, με μια μικρότερη αναφορά στους Ομηρικούς Ύμνους. (Πινδάρου, *Νεμεονίκαι*, X, 80 φ. Θεόκριτου, *Ειδύλλια*, XXIV, 131.) Ο Κάστωρας και ο Πολυδεύκης δεν είναι πια οι Διόσκουροι του Απολλόδωρου (*Βιβλιοθήκη*, III, X, 7), αλλά γίνονται το υπερβολικά σημαντικό σύμβολο του διπλού ανθρώπου. Αυτοί είναι επίσης το σύμβολο της Τρίτης Φυλής και της μεταμόρφωσής της από τον ζωώδη άνθρωπο σε έναν θείο άνθρωπο με ζωώδες μόνο το σώμα.

Ο Πίνδαρος εμφανίζει την Λήδα να ενώνεται το ίδιο βράδυ με τον σύζυγό της καθώς και με τον πατέρα των θεών, τον Δία. Έτσι, ο Κάστορας είναι ο γιος του θνητού, ενώ ο Πολυδεύκης απόγονος του Αθανάτου. Στην αλληγορία αναφέρεται ότι σε ένα ξέσπασμα εκδίκησης εναντίον των Αφαριδών (*Βιβλιοθήκη*, III, XI, 1), ο Πολυδεύκης σκοτώνει τον Λυγκέα – "εκείνον που απ' όλους τους θνητούς το βλέμμα του ήταν το πιο διαπεραστικό" – αλλά ο Κάστορας πληγώνεται από τον *Ίδα*, "εκείνον που βλέπει και γνωρίζει". Ο Δίας βάζει τέλος στην μάχη ρίχνοντας τον κεραυνό του

Υγίνου, Βιβλίο Μύθων LXXX- Οβίδιου, *Χρονικά*, 700. Παράβαλε Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ.

και σκοτώνοντας τους Λυγκέα και Ίδα. Ο Πολυδεύκης βρίσκει τον αδελφό του ετοιμοθάνατο.[95] Μέσα στην απελπισία του καλεί τον Δία να σκοτώσει και τον ίδιον. "Εσύ δεν μπορείς να πεθάνεις απόλυτα", απαντάει ο κύριος των θεών, "έχεις θεία καταγωγή". Αλλά του προσφέρει μια εκλογή: ή θα παραμείνει για πάντα αθάνατος, ζώντας αιώνια στον Όλυμπο, ή, αν μοιραστεί σε όλα την μοίρα του αδελφού του, θα πρέπει να περνάει την μισή ζωή του στον τάφο και την άλλη μισή στην χρυσή ουράνια κατοικία. Αυτή η ημι-αθανασία, την οποία θα μοιραστεί επίσης και ο Κάστορας, γίνεται δεκτή από τον Πολυδεύκη (Πινδάρου, *Νεμεονίκαι*, Χ, 55 και επόμενες). *Και έτσι οι δίδυμοι αδελφοί ζουν εναλλάξ, ο ένας στην διάρκεια της ημέρας και ο άλλος στην διάρκεια της νύχτας*. (Σχόλια στον *Ορέστη* του Ευρυπίδη, 463. Παράβαλε Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 654.)

Πρόκειται απλώς για ποιητική φαντασία; Για μια αλληγορία, μια από κείνες τις ερμηνείες των "ηλιακών μύθων" πάνω από την οποία δεν φαίνεται ικανός να ανυψωθεί κανένας σύγχρονος Ανστολιστής; Στην πραγματικότητα είναι κάτι περισσότερο. Έχουμε εδώ έναν υπαινιγμό για την "Αυγο-γεννημένη", την *Τρίτη* Φυλή, το πρώτο μισό της οποίας είναι θνητό, δηλ. ασυνείδητο στην προσωπικότητά του και το οποίο δεν έχει μέσα του τίποτε που να επιβιώνει[96] και το άλλο μισό γίνεται αθάνατο στην ατομικότητα του, εξαιτίας της πέμπτης αρχής που ζωοποιήθηκε από τους εμψυχώνοντες θεούς και συνδέει έτσι την Μονάδα με αυτήν την Γη. Αυτό είναι ο Πολυδεύκης, ενώ Κάστορας αντιπροσωπεύει τον προσωπικό, θνητό άνθρωπο, ένα ζώο και μάλιστα όχι ανωτέρου είδους όταν αποσυνδεθεί από την θεία ατομικότητα. "Δίδυμοι" πράγματι και όμως χωρισμένοι για πάντα από τον θάνατο, μέχρις ότου ο Πολυδεύκης παρακινούμενος από την φωνή της αδελφικής σχέσης, παραχωρεί στο λιγότερο ευνοημένο, θνητό αδελφό του ένα μέρος της δικής του θείας φύσης, συνδέοντάς τον έτσι με την δική του αθανασία.

Αυτό είναι το απόκρυφο νόημα της μεταφυσικής όψης της αλληγορίας. Η πλατιά διαδεδομένη σύγχρονη ερμηνεία της – η οποία όπως μας λέει ο Πλούταρχος (*Ηθικά: Περί Αδελφικής Αγάπης*, σελ. 484 και επόμενες) αναγνωριζόταν κατά την αρχαιότητα σαν συμβολική της αδελφικής αφοσίωσης˙ ότι δηλ. ήταν μια εικόνα δανεισμένη από το θέαμα της Φύσης, είναι ρηχή και ανεπαρκής για να εξηγήσει το μυστικό νόημα. Πέρα από το γεγονός ότι η Σελήνη, σύμφωνα με τους Έλληνες ήταν θηλυκή στην εξωτερική μυθολογία και επομένως δύσκολα θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν ο Κάστορας, ενώ ταυτόχρονα ταυτιζόταν με την Άρτεμη. Επίσης οι αρχαίοι συμβολιστές που θεωρούσαν τον Ήλιο, τον βασιλιά όλων των ουράνιων σωμάτων, σαν την ορατή εικόνα της ανώτατης θεότητας, δεν θα μπορούσαν να τον είχαν προσωποποιήσει με τον Πολυδεύκη, ο οποίος ήταν μόνο ημίθεος.[97]

Αν από την ελληνική μυθολογία περάσουμε στις μωυσαΐκές αλληγορίες και συμβολισμό, θα βρούμε μια ακόμα πιο εκπληκτική επιβεβαίωση της ίδιας δοξασίας κάτω από άλλη μορφή. Αν και δεν μπορούμε να εντοπίσουμε στην Γένεση τον "Αυγο-γεννημένο", ωστόσο θα βρούμε αναμφισβήτητα τους ανδρόγυνους και τις τρεις πρώτες φυλές της Μυστικής Δοξασίας κρυμμένες κάτω από τον πιο έξυπνο συμβολισμό, στα τέσσερα πρώτα κεφάλαια της Γένεσης.

*** * ***

Ο Παυσανίας (*Ελλάδος Περιήγησις* ΙΙΙ, ΧΙΙΙ, Ι), αναφέρει ότι την αρχαία εποχή στην Σπάρτη έδειχναν ακόμα τον τάφο του Κάστορα. Και ο Πλούταρχος λέει ότι στο Αργός τον αποκαλούσαν ημίθεο ή ημι-ήρωα, *μιξαρχαγέτας* (*Ελληνικά θέματα*, 23).

Η Μονάδα είναι απρόσωπη και αφ' εαυτής ένας θεός, αν και ασυνείδητη σ' αυτό το πεδίο. Γιατί όταν χωριστεί από την τρίτη (συχνά ονομαζόμενη πέμπτη) αρχή της, το *Μάνας*, το οποίο είναι η οριζόντια γραμμή του πρώτου εκδηλωμένου τριγώνου ή τριάδας, δεν μπορεί να έχει συνείδηση ή αντίληψη των πραγμάτων πάνω στο γήινο πεδίο. "Το ανώτερο βλέπει μέσα από τα μάτια του κατώτερου" στον εκδηλωμένο κόσμο˙ ο Πούρουσα (Πνεύμα) παραμένει τυφλός χωρίς την βοήθεια της Πρακρίτι (ύλης) στις υλικές σφαίρες, το ίδιο και το Άτμαν-Μπούντι χωρίς το *Μάνας*.

Αυτή η παράξενη ιδέα και ερμηνεία γίνεται αποδεκτή από τον Ντεσάρμ στο έργο του *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας* (σ. 654-655). "Ο Κάστορας και ο Πολυδεύκης", λέει, "δεν είναι παρά ο Ήλιος και η Σελήνη θεωρούμενοι σαν δίδυμοι....Ο Ήλιος, το αθάνατο και παντοδύναμο ον που εξαφανίζεται κάθε απόγευμα από τον ορίζοντα και κατεβαίνει κάτω από την Γη, λες και θέλει να παραχωρήσει την θέση του στον αδελφικό πλανήτη που έρχεται στην ζωή την νύχτα, είναι ο Πολυδεύκης ο οποίος θυσιάζεται για τον Κάστορα˙ τον Κάστορα που είναι κατώτερος από τον αδελφό του στον οποίο οφείλει το δικό του μέρος της αθανασίας: γιατί η Σελήνη, λέει ο Θεόφραστος, είναι απλώς ένας άλλος, αλλά πιο αδύναμος Ήλιος" (Θεόφραστος, *Περί Ανέμων*, 17).

Ο ΘΕΙΟΣ ΕΡΜΑΦΡΟΔΙΤΟΣ

Ένα αδιαπέραστο πέπλο μυστικότητας ρίχτηκε πάνω στα διδασκόμενα απόκρυφα και θρησκευτικά μυστήρια μετά την καταβύθιση του τελευταίου υπολείμματος της Ατλάντειας φυλής, πριν από 12.000 χρόνια, για να μη γίνουν γνωστά από τους ανάξιους και έτσι υποβιβαστούν. Τώρα αρκετές απ' αυτές τις επιστήμες έχουν γίνει εξωτερικές, όπως για παράδειγμα η Αστρονομία με την καθαρά μαθηματική και φυσική όψη της. Έτσι, τα δόγματα και οι διδασκαλίες τους, αφού είχαν όλα συμβολιστεί και είχαν αφεθεί στην φρούρηση μόνο της παραβολής και της αλληγορίας, ξεχάστηκαν και το νόημά τους διαστρεβλώθηκε. Ωστόσο συναντάει κανείς τον ερμαφρόδιτο στις γραφές και στις παραδόσεις όλων σχεδόν των εθνών και γιατί να υπάρχει μια τόσο ομοιόμορφη συμφωνία, αν η δήλωση είναι απλώς μια φαντασία;

Αυτή ακριβώς η μυστικότητα ήταν που οδήγησε την Πέμπτη Φυλή στην ίδρυση ή μάλλον στην επανίδρυση των θρησκευτικών μυστηρίων, στα οποία αρχαίες αλήθειες μπορούν να διδαχθούν στις επερχόμενες γενεές, κάτω από το πέπλο της αλληγορίας και του συμβολισμού. Κοιτάξτε την ακατάστρεφτη μάρτυρα της εξέλιξης των ανθρώπινων φυλών από την θεία και ειδικά από την ανδρόγυνο Φυλή: την Αιγυπτιακή Σφίγγα, αυτό το αίνιγμα όλων των Εποχών! Η θεία σοφία ενσαρκωνόμενη στην γη και αναγκασμένη να γευτεί τον πικρό καρπό της προσωπικής εμπειρίας του πόνου και της δυστυχίας, γεννήθηκε κάτω από την σκιά του δένδρου της γνώσης του Καλού και του Κακού – ένα μυστικό που αρχικά ήταν γνωστο μόνο στους Ελοΐμ, τους ΑΥΤΟ-ΜΥΗΜΕΝΟΥΣ, "*ανώτερους θεούς*" μόνο πάνω στην γη. (Βλέπε *Βιβλίο του Ενώχ*.)

Στο *Βιβλίο του Ενώχ* έχουμε τον Αδάμ,[98] τον πρώτο θείο ανδρόγυνο να χωρίζεται σε άνδρα και γυναίκα και να γίνεται YAH-HAVAH [ΓΙΑ-ΧΑΒΑ] στην μια μορφή ή Φυλή και Κάιν και Άβελ [Abel][99] (αρσενικός και θηλυκός) στην άλλη του μορφή ή *Φυλή* – ο με διπλό φύλο Ιεχωβά[100] – μια ηχώ του Αριού προτύπου του, Μπράχμα-Βατς. Μετά από την οποία έρχεται η Τρίτη και η Τέταρτη Ριζική Φυλή της ανθρωπότητας.[101] Δηλαδή Φυλές ανδρών και γυναικών, ή ατόμων αντιθέτου φύλου, και όχι πια ασεξουαλικών ημι-πνευμάτων και ανδρογύνων, όπως ήταν οι δυο Φυλές που προηγήθηκαν. Για το γεγονός αυτό γίνεται υπαινιγμός σε κάθε Ανθρωπογονία. Βρίσκεται σε παραμύθια και αλληγορίες, σε μύθους και αποκαλυμμένες Γραφές, σε θρύλους και παραδόσεις. Γιατί από όλα τα μεγάλα Μυστήρια, που κληρονόμησαν οι Μυημένοι από την πιο απόμακρη αρχαιότητα, αυτό είναι *ένα από τα μεγαλύτερα*. Ευθύνεται για το δι-σεξουαλικό στοιχείο που βρίσκεται σε κάθε δημιουργική θεότητα, στον Μπράχμα-Βιράτζ-Βάτς, καθώς και στον Αδάμ-Ιεχωβά-Εύα και επίσης στον Κάιν-Ιεχωβά-Άβελ. Γιατί το *Βιβλίο της Γενεαλογίας του Αδάμ* δεν αναφέρει καθόλου Κάιν και Άβελ, αλλά λέει απλώς: "Αρσενικούς και θηλυκούς τους δημιούργησε.....και κάλεσε το όνομά τους Αδάμ". Έπειτα στην συνέχεια αναφέρει: "Και ο Αδάμ....γέννησε έναν γιο καθ' ομοίωσή του, κατ' εικόνα του και κάλεσε το όνομα του Σηθ" (Γένεση, Ε', 3) και στην συνέχεια γεννάει άλλους γιους και θυγατέρες. Αποδεικνύοντας έτσι ότι ο Κάιν και ο Άβελ είναι δικές του αλληγορικές παραλλαγές, ο Αδάμ αντιπροσωπεύει την πρωταρχική *ανθρώπινη* φυλή, ειδικά με το κοσμο-αστρικό της νόημα. Όχι, όμως, και με το θεο-ανθρωπολογικό της νόημα. Το σύνθετο όνομα του Ιεχωβά, ή *Για-Χαβά*, που σημαίνει αρσενική ζωή και θηλυκή ζωή – πρώτα ανδρόγυνη και ύστερα χωρισμένη σε φύλα – χρησιμοποιείται μ' αυτό το νόημα στην Γένεση, από το κεφάλαιο Ε' και στην συνέχεια. Όπως λέει ο συγγραφέας του άρθρου *Η Πηγή των Μέτρων*: "....οι δυο λέξεις από τις οποίες αποτελείται ο Ιεχωβά, σχηματίζουν την αρχική ιδέα του αρσενικού-

---

Ο Αδάμ-Κάδμος, όπως ο Μπράχμα και ο Άρης, είναι το σύμβολο της γενετήσιας και δημιουργικής δύναμης, αντιπροσωπεύοντας Νερό και Γη, ένα αλχημιστικό μυστικό. "Χρειάζεται Γη και Νερό για να δημιουργηθεί μια ανθρώπινη ψυχή", λέει ο Μωυσής. Ο Άρης είναι ο ινδουιστικός Μανγκάλα, ο πλανήτης Άρης, ταυτόσημος με τον Καρτικέγια, τον "Πολεμικό θεό", γεννημένο από τον Γκάρματζα (τον *ιδρώτα* του Σίβα) και από την Γη. Αυτός είναι ο Λόχιτα, ο κόκκινος, όπως επίσης ο Μπράχμα και ο Αδάμ. Ο ινδικός Άρης, όπως και ο Αδάμ, δεν είναι γεννημένος από γυναίκα και μητέρα. Για τους Αιγυπτίους ο Άρης ήταν η *αρχέγονη γενετήσια Αρχή* και το ίδιο είναι ο Μπράχμα στην εξωτερική διδασκαλία, καθώς και ο Αδάμ στην Καμπάλα.

Ο Άβελ είναι ο *Hebel* [Χέμπελ], που σημαίνει "πόνοι της γέννησης", σύλληψη.

Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ, σελ. 398, όπου δείχνεται πως ο Αδάμ και η Εύα συνδυασμένοι είναι ο Ιεχωβά και η *Χαβά*, και Άβελ, ο *θηλυκός όφις*.

Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 305: "Η ένωση αυτών των δυο φυλών δημιούργησε μια τρίτη, την αδαμική φυλή".

θηλυκού σαν δημιουργού της γέννησης (γιατί [το εβραϊκό γράμμα] *γιόντ* ήταν το αρσενικό μέρος και το *Χαβά* ήταν η Εύα)", μητέρα κάθε ζωής, ή γονέας, Γη και Φύση. Ο συγγραφέας, επομένως, πιστεύει ότι "φαίνεται πως ο *τέλειος ένας* [ο τέλειος θηλυκός κύκλος ή *Γιονί*, 20612 *αριθμητικά*], σαν ο *δημιουργός των μέτρων*, παίρνει επίσης την μορφή της αρχής της *γέννησης* σαν *ερμαφρόδιτος·* εξ αυτού και η φαλλική μορφή και χρήση".

Ακριβώς. Μόνο που η "φαλλική μορφή και χρήση" ήρθαν πολλούς αιώνες αργότερα και το πρώτο και αρχικό νόημα του Ενώς, του γιου του Σηθ, ήταν η πρώτη *Φυλή* η γεννημένη με τον συνήθη τωρινό τρόπο από άνδρα και γυναίκα, γιατί ο Σηθ δεν ήταν άνθρωπος, αλλά μια φυλή. Πριν απ' αυτόν η ανθρωπότητα ήταν ερμαφρόδιτη. Ενώ ο Σηθ είναι το πρώτο αποτέλεσμα (φυσιολογικά) μετά την ΠΤΩΣΗ, αυτός είναι επίσης και ο *πρώτος άνθρωπος˙* επομένως ο γιος του Ενώς αναφέρεται σαν ο "Γιος του ανθρώπου" (βλέπε κατωτέρω). Ο Σηθ αντιπροσωπεύει την *τελευταία* Τρίτη Φυλή.

Για να καλύψουν το πραγματικό μυστηριώδες όνομα του ΑΪΝΣΟΦ – του Απεριόριστου και Ατέλειωτου Τίποτε – οι Καμπαλιστές πρόβαλαν την σύνθετη επονομασία – *ιδιότητα* ενός από τους προσωπικούς δημιουργικούς Ελοΐμ, του οποίου το όνομα ήταν *Yah* [Για] και *Jah* – τα γράμματα *i* ή *j* ή *y* όντας εναλλασσόμενα – ή *Yah-Havah* ή [*Για-Χαβά*], δηλ. *αρσενικό και θηλυκό*.[102] *Για-Εύα,* ένας *ερμαφρόδιτος*, ή η *πρώτη μορφή της ανθρωπότητας*, ο αρχικός Αδάμ της Γης, ούτε καν ο *Αδάμ-Κάδμος* του οποίου ο "γεννημένος από τον νου γιος" είναι, μυστικά, ο γήινος *Για-Χαβά*. Και γνωρίζοντάς το, ο πονηρός Ραβίνος Καμπαλιστής έφτιαξε απ' αυτό ένα όνομα τόσο μυστικό, ώστε δεν μπορούσε να το αποκαλύψει αργότερα χωρίς να εκθέσει το όλο σύστημα και έτσι ήταν αναγκασμένος να το κάνει ιερό.

Το πόσο στενή είναι η ομοιότητα ανάμεσα στον Μπράχμα -Πρατζαπάτι και στον Ιεχωβά-Σεφιρόθ, ανάμεσα στον Μπράχμα-Βιράτζ και στον Ιεχωβά-Αδάμ, μπορεί να το δείξει μόνο μια σύγκριση της Βίβλου και των *Πουρανά*. Αν αναλυθούν και διαβαστούν κάτω από το ίδιο φως, προσφέρουν σαφή ένδειξη ότι είναι δυο αντίγραφα από το ίδιο πρωτότυπο, φτιαγμένα σε δύο περιόδους πολύ απομακρυσμένες μεταξύ τους. Αναφορικά με το παρόν θέμα συγκρίνατε ξανά την Γένεση κεφ. Δ', στίχοι 1 και 26 και το *Μάνου*, I, 32 και θα σας αποκαλύψουν και τα δυο το νόημά τους. Στο *Μάνου*, ο Μπράχμα που είναι επίσης ταυτόχρονα άνθρωπος και θεός και χωρίς το σώμα του σε αρσενικό και θηλυκό, αποτελεί, στο εσωτερικό του νόημα – όπως και ο Ιεχωβα ή Αδάμ της Βίβλου – την συμβολική προσωποποίηση της δημιουργικής και *γενετήσιας* δύναμης τόσο θείας, όσο και ανθρώπινης. Το *Ζοχάρ* παρέχει μια ακόμα πιο πειστική απόδειξη της ομοιότητας, ενώ μερικοί Ραβίνοι επαναλαμβάνουν λέξη προς λέξη ορισμένες πουρανικές εκφράσεις. Για παράδειγμα, η "δημιουργία" του κόσμου στα μπραχμανικά βιβλία θεωρείται γενικά ότι είναι η Λίλα, η διασκέδαση ή σπορ, η ευχαρίστηση του Υπέρτατου Δημιουργού:

> Βίσνου όντας έτσι ασυνεχής και συνεχής ουσία, πνεύμα και χρόνος, παίζει σαν παιχνιδιάρικο αγόρι, όπως θα μάθετε ακούγοντας τα παιχνίδια του. (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. II, Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 19-20.)

Τώρα συγκρίνατε αυτό με τα όσα λέγονται στο Βιβλίο *Νοβελέθ Χοχμά*:

> Οι Καμπαλιστές λένε ότι η είσοδος των κόσμων σε ύπαρξη συνέβη μέσω *ευχαρίστησης*. Σ' αυτήν το Άιν-Σοφ (;!) *ικανοποιήθηκε* στον Εαυτό Του και άστραψε και έλαμψε από τον Εαυτό Του στον Εαυτό Του.....που ονομάζονται ευχαρίστηση. (Όπως αναφέρεται στο έργο του Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 110.)

Δεν πρόκειται για μια περίεργη ιδέα των Καμπαλιστών, όπως παρατηρεί ο συγγραφέας που αναφέραμε, αλλά για μια καθαρά πουρανική, Άρια ιδέα. Μόνο που γιατί να φτιάξουν από το Άιν-Σοφ έναν Δημιουργό;

Το *Γιόντ* στην Καμπάλα έχει για σύμβολο το χέρι, τον δείκτη και το *λίνγκα*, ενώ αριθμητικά είναι το τέλειο ένα. Αλλά είναι επίσης ο αριθμός 10, αρσενικός και θηλυκός, όταν διαιρεθεί.

"θείος Ερμαφρόδιτος", λοιπόν, είναι ο Μπράχμα-Βατς-Βιράτζ και των Σημιτών, ή μάλλον των Ιουδαίων, ο Ιεχωβά-Κάιν-Άβελ. Μόνο που οι "Ειδωλολάτρες" ήταν και είναι πιο ειλικρινείς και ευθείς απ' ό,τι οι μετέπειτα Ισραηλίτες και Ραβίνοι οι οποίοι αναντίρρητα γνώριζαν το αληθινό νόημα της εξωτερικής τους θεότητας. Οι Ιουδαίοι θεωρούν το όνομα που τους δόθηκε – *Γιαχούντι* – σαν προσβολή. Ωστόσο έχουν, ή θα μπορούσαν να έχουν αν το ήθελαν, ένα αναντίρρητο δικαίωμα να αποκαλούν τους εαυτούς τους αρχαίους *Γιαχούντι*, "Γιαχ-χοβιάνους", όπως οι μπραχμάνοι αποκαλούνται έτσι *από το όνομα της εθνικής τους θεότητας*. Γιατί Για-Χαβά είναι το γενετικό όνομα εκείνης της ομάδας ή ιεραρχίας των δημιουργικών πλανητικών αγγέλων, κάτω από το άστρο των οποίων δημιουργήθηκε το έθνος τους. Αυτός είναι ένας από τους πλανητικούς Ελοΐμ της κυβερνούσας ομάδας του Κρόνου. Ο στίχος 26 του Δ' κεφ. της Γένεσης, όταν διαβαστεί σωστά, τους δίνει αυτό το δικαίωμα, γιατί αποκαλεί *Ιεχωβά* την νέα φυλή των ανθρώπων που ξεπήδησε από τον Σηθ και τον Ενώς, κάτι ολότελα διαφορετικό από την μετάφραση που υιοθετήθηκε στην Βίβλο: "Σ' αυτόν επίσης γεννήθηκε ένας γιος, ο Ενώς˙ έπειτα άρχισαν οι άνθρωποι να αυτοαποκαλούνται *Jah* [*Για*] ή Για-Χαβά, δηλαδή *άνδρες και γυναίκες*, οι 'κύριοι της δημιουργίας'. Αρκεί να διαβάσει κανείς τον προαναφερθέντα στίχο στο αρχικό εβραϊκό κείμενο και κάτω από το φως της Καμπάλα, για να καταλάβει ότι, αντί για τις λέξεις που έχουν μεταφραστεί τώρα, αναφέρεται: "Τότε άρχισαν οι άνθρωποι να αποκαλούν τον εαυτό τους *Ιεχωβά*", που είναι και η σωστή μετάφραση και όχι "Τότε άρχισαν οι άνθρωποι να καλούν το όνομα του Κυρίου". Γιατί αυτό είναι λανθασμένη μετάφραση, είτε έγινε σκόπιμα είτε όχι. Επίσης το γνωστό απόσπασμα: "'Εκτησάμην ανθρωπον από τον Κύριον", θα έπρεπε να λέει: "'Εκτησάμην έναν ανθρωπον επίσης Ιεχωβά". (Γένεση, Δ, 1. Βλέπε *Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 277). Ο Λούθερ μετέφρασε το απόσπασμα με έναν τρόπο, οι Ρωμαιοκαθολικοί με τελείως διαφορετικό. Ο Επίσκοπος Ουόρντσγουορθ το αποδίδει: "Κάιν-εκτησάμην˙ Κάιν, από τον *Κανίτι*, εκτησάμην". Ο Λούθερ το μεταφράζει: "Εκτησάμην έναν άνθρωπο, επίσης τον Κύριο" (Ιεχωβά) και ο συγγραφέας του έργου *Η Πηγή των Μέτρων*: "*Εμέτρησα έναν άνθρωπο*, επίσης *Ιεχωβά*". Αυτή η τελευταία είναι η σωστή απόδοση, γιατί: (α) ένας διάσημος Ραβίνος, ένας Καμπαλιστής, εξήγησε το απόσπασμα με αυτόν ακριβώς τον τρόπο στην συγγραφέα και (β) γιατί αυτή η απόδοση είναι ταυτόσημη με κείνη της Μυστικής Δοξασίας της Ανατολής σχετικά με τον Μπράχμα. Στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (τομ. ΙΙ, σελ. 464) η συγγραφέας έχει εξηγήσει ότι ο "Κάιν.... είναι ο γιος του 'Κυρίου', όχι του Αδάμ (Γένεση, Δ', 1)". Ο "Κύριος" είναι ο Αδάμ-Κάδμος, ο "πατέρας" του *Γιόντ-Χαβά*, "Αδάμ-Εύα" ή Ιεχωβά, ο γιος της αμαρτωλής σκέψης, όχι ο πρόγονος σάρκας και αίματος. Ο Σηθ από την άλλη μεριά, είναι ο *αρχηγός* και ο *προγεννήτορας των Φυλών της Γης*, γιατί αυτός είναι ο γιος του Αδάμ, εξωτερικά. Εσωτερικά, όμως, είναι ο απόγονος του Κάιν και του Άβελ, αφού ο Άβελ ή Χέμπελ είναι θηλυκός, το αντίστοιχο και θηλυκό ήμισυ του αρσενικού Κάιν, και Αδάμ είναι το συλλογικό όνομα για τον άνδρα και την γυναίκα: "άρρεν και θήλυ (*zakhar va negebah*, *ζαχάρ βα νεγκεβά*) εποίησε αυτούς....και εκάλεσε το όνομά τους Αδάμ" (Γένεση Ε, 2). Οι στίχοι της Γένεσης από τα κεφάλαια Α' μέχρι Ε', έχουν μπερδευτεί σκόπιμα για καμπαλιστικούς σκοπούς. Μετά τον ΑΝΘΡΩΠΟ του κεφ. Δ', 26 της Γένεσης και τον *Ενώς*, Γιο του Ανθρώπου του κεφ. Δ', 26˙ μετά τον Αδάμ, τον πρώτο ανδρόγυνο˙ μετά τον Αδάμ-Κάδμο, τον χωρίς φύλο (τον πρώτο) *Λόγο*, Αδάμ και Εύα χωρισμένους, ήρθε τελικά ο Ιεχωβά-Εύα και ο Κάιν-Ιεχωβά. Αυτοί αντιπροσωπεύουν ξεχωριστές Ριζικές Φυλές γιατί ανάμεσα τους παρεμβάλλονται εκατομμύρια χρόνια.

Επομένως οι Άριες και σημιτικές θεο-ανθρωπογραφίες είναι δυο φύλλα πάνω στον ίδιο μίσχο, οι αντίστοιχες προσωποποιήσεις και συμβολικές προσωπικότητες τους σχετίζονται μεταξύ τους με αυτόν τον τρόπο.

Ι. Το *Αδιάγνωστο* το οποίο αναφέρεται με διάφορους τρόπους στους στίχους του *Ριγκ-Βέντα,* όπως "Τίποτε δεν υπήρχε" και το οποίο αργότερα ονομάστηκε "*Παραμπράχμαν*". Το *Αίν* (τίποτε ή "Αίν-Σοφ" των Καμπαλιστών) και επίσης το "Πνεύμα" (του θεού) που εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων στην Γένεση. Όλα αυτά είναι *ταυτόσημα*. Επίσης στην Γένεση Α', ο στίχος 2 τοποθετήθηκε σαν στίχος 1 στα *ιερά* καμπαλιστικά κείμενα, όπου ακολουθείται από τους *Ελοΐμ* που "δημιουργούν τον Ουρανό και την Γη". Αυτή η σκόπιμη μετάθεση της σειράς των στίχων ήταν απαραίτητη για *μονοθεϊστικούς* και καμπαλιστικούς σκοπούς. Η κατάρα του Ιερεμία ενάντια σε

κείνους του Ελοΐμ (θεούς) που δεν δημιούργησαν τους Ουρανούς και την Γη, στο κεφ. Κ', 11, δείχνει ότι υπήρξαν άλλοι Ελοΐμ που δημιούργησαν.

Ο "Ουράνιος" *Μάνου-Σβαγιαμπούβα*, ο οποίος ξεπήδησε από τον Σβαγιαμπού-Ναραγιανά, τον "Αυθύπαρκτο" και ο Αδάμ-Κάδμος των Καμπαλιστών, καθώς και ο ανδρόγυνος ΑΝΘΡΩΠΟΣ της Γένεσης, κεφ. Α', είναι επίσης ταυτόσημοι.

III.Ο Μάνου-Σβαγιαμπούβα είναι ο Μπράχμα, ή Λόγος, και αυτός είναι ο Αδάμ-Κάδμος ο οποίος στην Γένεση Δ', 5, χωρίζει τον εαυτό του σε δυο μέρη, αρσενικό και θηλυκό, γινόμενος έτσι Για-Χαβά, ή Ιεχωβά-Εύα˙ ακριβώς όπως ο Μάνου Σβαγιαμπούβα ή Μπράχμα χωρίζεται για να γίνει "Μπράχμα-Βιράτζ και Βατς-Βιράτζ", αρσενικός και θηλυκός, ενώ ολόκληρο το υπόλοιπο κείμενο και οι αποδόσεις είναι *παραπλανητικά*.

IV. Η Βατς είναι κόρη του Μπράχμα και ονομάζεται *Σατά-Ρούπα*, "η εκατόμορφη", και *Σαβιτρί*, "γενέτειρα", η μητέρα των θεών και κάθε ζωής. Είναι ταυτόσημη με την Εύα, την "μητέρα (όλων των κυρίων ή θεών ή) κάθε ζωής". Εκτός απ' αυτήν υπάρχουν και πολλές άλλες απόκρυφες σημασίες.

Αυτό που αναφέρεται στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. II, σελ. 462-463) – αν και εκείνη την εποχή εκφράστηκε σκόρπια και με πολύ προσοχή – είναι σωστό:

Εξηγώντας εσωτερικά τον τροχό του Ιεζεκιήλ, σχετικά με τον *Γιόντ-Χαβά* ή Ιεχωβά αναφέρεται:

> Όταν το τριαδικό λαμβάνεται στην αρχή του τετραγράμματου εκφράζει την θεία δημιουργία πνευματικά, δηλ. χωρίς κανένα σαρκικό αμάρτημα. Λαμβανόμενο στο αντίθετο άκρο του εκφράζει ακριβώς αυτό: είναι θηλυκό. Το όνομα Eve [Εύα] αποτελείται από τρία γράμματα˙ το όνομα του πρωταρχικού ή ουράνιου Αδάμ γράφεται με ένα γράμμα jod ή Yod [Γιόντ]. Επομένως δεν πρέπει να διβάζεται Jehovah [Ιεχωβά], αλλά *Ieva* [*Ιεβά*] ή Eve [Εύα]. Ο Αδάμ του πρώτου κεφαλαίου είναι ο πνευματικός και επομένως αγνός, ανδρόγυνος Αδάμ-Κάδμος. Όταν η γυναίκα προβάλλει από το αριστερό πλευρό του δεύτερου Αδάμ (της σκόνης), ο καθαρός *Παρθένος* χωρίζεται και πέφτοντας "σε γέννηση" ή στον καθοδικό κύκλο, γίνεται *Σκορπιός*, έμβλημα της αμαρτίας και της ύλης. Ενώ ο ανοδικός κύκλος δείχνει τις καθαρά πνευματικές φυλές, ή τους δέκα προκατακλυσμιαίους πατριάρχες, τους Πρατζαπάτι και τις Σεφιρόθ που οδηγήθηκαν από την ίδια την δημιουργική θεότητα, η οποία είναι ο Αδάμ-Κάδμος ή Γιόντ-Χαβά. [Πνευματικά], ο κατώτερος [Ιεχωβά] είναι εκείνος των γήινων φυλών, ο οποίος οδηγήθηκε από τον Ενώχ ή *Ζυγό*, τον έβδομο, ο *οποίος*, επειδή είναι κατά το ήμισυ θείος και κατά το ήμισυ γήινος, λέγεται ότι τον πήρε ο Θεός ζωντανό. Οι Ενώχ, Ερμής και Ζυγός είναι ένα.

Αυτή είναι μια από τις πολλές σημασίες. Δεν χρειάζεται να θυμήσουμε στον μελετητή ότι ο *Σκορπιός* είναι το αστρολογικό σύμβολο των οργάνων αναπαραγωγής. Όπως οι Ινδοί Ρίσι, έτσι και οι Πατριάρχες είναι όλοι μετατρέψιμοι στον αριθμό τους, καθώς επίσης και εναλλάξιμοι. Σύμφωνα με το θέμα με το οποίο σχετίζονται, γίνονται δέκα, δώδεκα, επτά ή πέντε, ακόμα και *δεκατέσσερις* και έχουν το ίδιο εσωτερικό νόημα με τους Μάνου ή Ρίσι.

Άλλωστε η λέξη Jehovah [Ιεχωβά] έχει διάφορες ετυμολογίες, όπως μπορεί να φανεί, αλλά αληθινές είναι μόνο εκείνες που βρίσκονται στην Καμπάλα. Ο όρος της Παλαιάς Διαθήκης είναι **חוחי** (*leve*) και προφερόταν *Για-βά*. Ο Ίνμαν προτείνει ότι προέρχεται από τις δυο λέξεις **חי וחי**, *Yaho-Iah, Jaho-Jah* [*Γιάχο-Γιάχ*] ή ο *Jaho* είναι *Jah*. Μαζί με τα σημεία στίξης η λέξη η λέξη γίνεται παρόμοια με την *Adoni*, αλλά αυτό αποτελεί, όμως, ένα καπρίτσιο των Ραβίνων για να την συνδέσουν με το όνομα *Adoni* [*Αδωνάϊ*] το οποίο έχει τα ίδια σημεία. Είναι περίεργο και πράγματι ακατανόητο το ότι κατά την αρχαιότητα οι Ιουδαίοι διάβαζαν το όνομα σαν *Adoni* [Αδωνάϊ], όταν είχαν τόσα πολλά ονόματα μέρος των οποίων ήταν οι λέξεις *Jeho* [*Γιέχο*] και *Jah* [*Γιάχ*] και *Jah* [*Ιάχ*]. Αλλά έτσι συνέβαινε, και ο Φίλωνας ο Βύβλιος, που μας δίνει το αποκαλούμενο απόσπασμα του Σαγχωνιάθονα, το έγραφε με ελληνικά γράμματα (το πνεύμα) *ΙΕΥΩ*. Ο Θεοδώρητος λέει ότι οι Σαμαρίτες το πρόφεραν *Ίαβέ* και οι Ιουδαίοι *Αϊά*. Όμως ο καθ. Γκιμπς προτείνει την ακόλουθη απόδοση: יְהוּה *Ye-hou-vih* (Γε χου-βιχ) και κόβει έτσι τον Γόρδιο δεσμό της αληθινής απόκρυφης σημασίας του. Γιατί μ' αυτήν την τελευταία μορφή, σαν εβραϊκό ρήμα, σημαίνει "αυτός θα είναι". (Για σύγκριση βλέπε *Ωσηέ*, XII, 6, όπου εμφανίζεται με αυτήν την στίξη.) Προερχόταν επίσης από το

χαλδαϊκό ρήμα *eue* (*eve*) ή *eua* (*Eva*), "είμαι". Και έτσι ήταν, αφού μόνο από τον *Ενώς*, τον "Γιο του Ανθρώπου", επρόκειτο να αρχίσουν οι αληθινά ανθρώπινες φυλές και να "είναι" σαν αρσενικοί και θηλυκοί. Η δήλωση αυτή ενισχύεται ακόμα περισσότερο αφού ο Πάρκαρστ λέει ότι το ρήμα *leve* σημαίνει: (1) "Πέφτω κάτω" (δηλ. σε γέννηση ή ύλη) και (2) "*είμαι, συνεχίζω*", σαν μια φυλή.

δασεία της λέξης *eua* (*Eva*), "είμαι", όντας חוה *Heve* (*Eve*), που είναι το θηλυκό του יהוה και το ίδιο όπως Ήβη, η ελληνική θεά της νεότητας και η Ολύμπια νύφη του Ηρακλή, κάνει έτσι το όνομα του Ιεχωβά να φαίνεται ακόμα πιο καθαρό στην πρωτόγονη διπλού φύλου μορφή του.

Βρίσκοντας και στα Σανσκριτικά τέτοιες συλλαβές, όπως Jah και Yah, δηλ. Jah (havi), που σημαίνει "Γάγγης" και Jagan-natha, "Κύριος του Κόσμου", γίνεται φανερό γιατί ο Τζωρτζ Ρώλινσον εμφανίζεται στα έργα του τόσο σίγουρος ότι υπήρξε μια Άρια ή βεντική επιρροή πάνω στην πρώτη μυθολογία της Βαβυλώνας. Ούτε πρέπει να προκαλεί απορία το γεγονός ότι οι υποτιθέμενες δέκα φυλές του Ισραήλ εξαφανίστηκαν κατά την περίοδο της αιχμαλωσίας χωρίς να αφήσουν ίχνος πίσω τους, όταν πληροφορούμαστε ότι οι Ιουδαίοι είχαν *de facto* (*εκ των πραγμάτων*) μόνο δυο φυλές, εκείνη του *Judah* [Ιούδα] και του *Levi* [Λευί]. Οι *Λευίτες*, όμως, δεν ήταν καθόλου φυλή, αλλά μια ιερατική κάστα. Οι απόγονοι ακολούθησαν απλώς τους προγόνους τους, τους διάφορους πατριάρχες, στον λεπτό αστρικό αέρα. Τις παλιές ημέρες αυτοί ήταν πράγματι *Μπραχμ* και *Α-μπραχμ*, πριν γεννηθεί ο πρώτος Ιουδαίος. Κάθε έθνος θεωρεί ότι ο πρώτος θεός και θεοί είναι ανδρόγυνοι˙ ούτε και θα μπορούσε να είναι διαφορετικά, αφού θεωρούσαν τους μακρινούς πρωταρχικούς προγεννήτορές τους, τους δι-σεξουαλικούς προγόνους τους, σαν θεια Όντα και θεούς, ακριβώς όπως κάνουν μέχρι σήμερα οι Κινέζοι. Και κατά μια έννοια ήταν θείοι, όπως ακριβώς και οι πρώτοι ανθρώπινοι απόγονοι τους, η "γεννημένη από το νου" πρωταρχική ανθρωπότητα, η οποία ήταν χωρίς αμφιβολία δισεξουα-λική, όπως δείχνουν όλα τα πιο αρχαία σύμβολα και οι παραδόσεις.

> Κάτω από τις εμβληματικές επινοήσεις και την ιδιόμορφη φρασεολογία του ιερατείου της αρχαιότητας κρύβονται υπαινιγμοί επιστημών που δεν έχουν ακόμα ανακαλυφθεί κατά την διάρκεια του παρόντος κύκλου. Όσο καλά εξοικειωμένος και αν είναι ένας μελετητής με την ιερατική γραφή και το ιερογλυφικό σύστημα των Αιγυπτίων, πρέπει πρώτα απ' όλα να μάθει να κοσκινιζει τα αρχεία τους. Πρέπει να βεβαιωθεί, με διαβήτη και κανόνα στο χέρι, ότι η εικονική γραφή που εξετάζει ταιριάζει απόλυτα με ορισμένα σταθερά γεωμετρικά σχήματα, τα οποία είναι τα κρυμμένα κλειδιά γι' αυτά τα αρχεία, πριν επιχειρήσει οποιαδήποτε ερμηνεία.
>
> Αλλά υπάρχουν μύθοι που μιλούν από μόνοι τους. Σ' αυτήν την κατηγορία μπορούμε να περιλάβουμε τους δισεξουαλικούς πρώτους δημιουργούς της κάθε κοσμογονίας. Ο ελληνικός Ζευς-Ζην (Αιθέρας) και η Χθόνια (η χαοτική γη) και η Μήτις (το νερό), οι σύζυγοι του· ο Όσιρης και η Ίσις-Λητώ – όπου ο πρώτος θεός παριστάνει επίσης τον Αιθέρα – η πρώτη εκπόρευση της Υπέρτατης θέλησης, Άμμων, επίσης πρωταρχική πηγή του φωτός˙ η θεά γη και νερό πάλι˙ ο Μίθρας, ο πετρογεννημένος θεός, το σύμβολο του αρσενικού κοσμικού πυρός, ή το προσωποποιημένο πρωταρχικό φως και η Μίθρα, η πύρινη θεά, ταυτόχρονα μητέρα και σύζυγός του˙ το καθαρό στοιχείο του πυρός (η ενεργός ή αρσενική αρχή), θεωρούμενο σαν φως και θερμότητα, σε ένωση με την γη και το νερό ή την ύλη (θηλυκά ή παθητικά στοιχεία της κοσμικής γέννησης). (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. I, σελ. 156.)

Όλα αυτά είναι αναφορές στον πρωταρχικό θείο Ερμαφρόδιτο.

ΣΤΑΝΤΖΑ VI
ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ "ΙΔΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΩΝ"

Η εξέλιξη των τριών φυλών συνεχίστηκε. (23) Η δεύτερη φυλή δημιουργεί την τρίτη και χάνεται.

** *

ΤΟΤΕ Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΕΠΤΥΞΕ ΤΗΝ ΑΥΓΟ-ΓΕΝΝΗΜΕΝΗ, ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ (*Φυλή*). ΙΔΡΩΤΑΣ ΜΕΓΑΛΩΣΕ, ΟΙ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΩΣΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΕΓΙΝΑΝ ΣΚΛΗΡΕΣ ΚΑΙ ΣΤΡΟΓΓΥΛΕΣ. Ο ΗΛΙΟΣ ΤΗΝ ΖΕΣΤΑΝΕ˙ Η ΣΕΛΗΝΗ ΤΗΝ ΨΥΧΡΑΝΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΟΡΦΟΠΟΙΗΣΕ˙ Ο ΑΝΕΜΟΣ ΤΗΝ ΕΘΡΕΨΕ ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΩΡΙΜΑΣΕΙ. Ο ΛΕΥΚΟΣ ΚΥΚΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΣΤΡΟΣΚΕΠΑΣΤΟ ΘΟΛΟ (*την Σελήνη*) ΕΠΙΣΚΙΑΣΕ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΣΤΑΓΟΝΑ. ΤΟ ΑΥΓΟ ΤΗΣ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΦΥΛΗΣ, Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ-ΚΥΚΝΟΣ (*Χάνσα*) ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΤΡΙΤΗΣ (α). ΠΡΩΤΑ ΑΡΣΕΝΙΚΟ-ΘΗΛΥΚΟ, ΥΣΤΕΡΑ ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ (β).

Το κείμενο της Στάντζα υπονοεί καθαρά ότι το ανθρώπινο έμβρυο τράφηκε *ab extra* [εκ των έξω] από Κοσμικές δυνάμεις και ότι ο "Πατέρας-Μητέρα" προσέφερε προφανώς το σπέρμα που ωρίμασε: κατά πάσα πιθανότητα ένα "ιδρωτο-γεννημένο αυγό", για να εκκολαφθεί, με κάποιον μυστηριώδη τρόπο, ξέχωρα από τον "διπλό" γονέα. Είναι σχετικά εύκολο να συλλάβει κανείς μια ωοτόκα ανθρωπότητα, αφού ακόμα και τώρα ο άνθρωπος είναι, κατά μια έννοια, "αυγο-γεννημένος". Ο Μαζεντί, όμως, στο έργο του *Βασική Επιτομή της Φυσιολογίας*, αναφέροντας "μια περίπτωση όπου ο ομφάλιος λώρος ήταν κομμένος και απόλυτα επουλωμένος" και ωστόσο το παιδί γεννήθηκε ζωντανό, ρωτάει "Πώς συνεχίστηκε η κυκλοφορία σ' αυτό το όργανο;" Στην επόμενη σελίδα λέει: "Τίποτε δεν είναι ακόμα γνωστό σχετικά με την χρησιμότητα της πέψης στο έμβρυο". Και σχετικά με την θρέψη του, κάνει το εξής ερώτημα: "Τι μπορούμε, λοιπόν, να πούμε για την θρέψη του εμβρύου; Τα έργα της Φυσιολογίας περιέχουν μόνο ασαφείς υποθέσεις σχετικά με το σημείο αυτό". Ωστόσο ένας σκεπτικιστής μπορεί να ισχυριστεί ότι, "Το βιβλίο του Μαζεντί ανήκει στην περασμένη γενιά και από τότε η Επιστήμη έκανε τόσα βήματα, ώστε το στίγμα της άγνοιας δεν μπορεί πια να αποδοθεί στο επάγγελμα". Πράγματι. Ας στραφούμε, λοιπόν, σε μια πολύ μεγάλη αυθεντία της Φυσιολογίας, δηλ. στον σερ. Μ. Φόστερ, τον οποίο, σε βάρος της σύγχρονης επιστήμης, του βρίσκουμε να λέει: "Σχετικά με την εμφάνιση και την ανάπτυξη των λειτουργικών δραστηριοτήτων του εμβρύου, η γνώση μας είναι σχεδόν ανύπαρκτη. Δεν γνωρίζουμε τίποτε για τα διάφορα βήματα με τα οποία οι πρωταρχικά θεμελιώδεις ιδιότητες του πρωτοπλάσματος ενός ωαρίου διαφοροποιούνται στα σύνθετα φαινόμενα τα οποία προσπαθήσαμε να παρουσιάσουμε σ' αυτό το βιβλίο" (*Εγχειρίδιο Φυσιολογίας*, 3η έκδ., σελ. 623). Οι σπουδαστές του Κολλεγίου Τρίνιτυ του Καίμπριτζ ας ρίξουν τώρα ένα πέπλο μπροστά από το άγαλμα της υγείας και ας δέσουν τα μάτια των προτομών του Γαληνού και του Ιπποκράτη, ώστε να μην κοιτάζουν επιτιμητικά τους εκφυλισμένους απογόνους τους. Πρέπει να σημειώσουμε ακόμα ένα γεγονός. Ο σερ Μ. Φόστερ τηρεί διακριτική σιωπή σχετικά με την περίπτωση του κομμένου ομφάλιου λώρου που αναφέρεται από τον μεγάλο Γάλλο συνάδελφο του.

Αυτή είναι μια πολύ περίεργη δήλωση, όπως εξηγείται στα Σχόλια. Για να το ξεκαθαρίσουμε: Αφού η Πρώτη Φυλή δημιούργησε την δεύτερη μέσω "εκβλάστησης", όπως μόλις εξηγήθηκε, η Δεύτερη Φυλή δίνει γέννηση στην Τρίτη, η οποία χωρίζεται σε τρεις ξεχωριστές υποδιαιρέσεις που αποτελούνται από ανθρώπους δημιουργημένους διαφορετικά. Οι πρώτες δυο [υποδιαιρέσεις] παράγονται με μια μέθοδο ωοτοκίας, προφανώς άγνωστη στην σύγχρονη Φυσική

Ιστορία. Ενώ οι πρώτες υποφυλές της Τρίτης Ανθρωπότητας γεννούσαν τα είδη τους μέσω μιας μορφής έκκρισης υγρασίας ή ζωτικού ρευστού, οι σταγόνες του οποίου συγκολλούμενες σχημάτιζαν μια ωοειδή μπάλα – ή μήπως θα πρέπει να πούμε αυγό; – που χρησίμευε σαν ένας εξωτερικός φορέας για την γέννηση μέσα σ' αυτόν ενός εμβρύου και βρέφους, αντίθετα ο τρόπος γέννησης κατά τις τελευταίες [υπό] φυλές άλλαξε, τουλάχιστον στα αποτελέσματά του. Τα μικρά των πρώτων [υπό] φυλών ήταν ολότελα χωρίς φύλο, άμορφα από κάθε άποψη. (Βλέπε *Τίμαιος*, 42, Α' *Συμπόσιο*, 189, D, E 190.) Αλλά εκείνα των τελευταίων [υπό] φυλών γεννιόνταν ανδρόγυνα. Στην Τρίτη Φυλή έγινε ο χωρισμός των φύλων. Γιατί, ενώ προηγουμένως ήταν ασεξουαλική, η Ανθρωπότητα έγινε σαφώς ερμαφρόδιτη ή δισεξουαλική και τέλος τα ανθρωποφόρα αυγά άρχισαν να δίνουν γέννηση – βαθμιαία και σχεδόν αδιόρατα κατά την εξελικτική τους ανάπτυξη – πρώτα σε Όντα, στα οποία το ένα φύλο κυριαρχούσε πάνω στο άλλο, και τελικά σε ξεχωριστούς άνδρες και γυναίκες. Και τώρα ας ψάξουμε για επιβεβαίωση αυτών των δηλώσεων στους θρησκευτικούς μύθους της Ανατολής και της Δύσης. Ας πάρουμε πρώτα την "Αυγο-γεννημένη Φυλή". Σκεφτείτε τον Κασιάπα, τον σοφό των *Βέντα* και τον πιο γόνιμο από τους δημιουργούς. Ήταν γιος του Μαρίτσι, του γιου του Μπράχμα του γεννημένου από τον νου, και αυτός μεταξύ άλλων όντων γίνεται πατέρας και των Ναγκά ή Όφεων. Εξωτερικά οι Ναγκά είναι ημιθεϊκά όντα που έχουν ανθρώπινο πρόσωπο και ουρά ερπετού. Υπήρχε, όμως, μια φυλή Ναγκά, οι οποίοι λέγεται ότι ήταν μόνο χίλιοι σε αριθμό, που γεννήθηκαν ή μάλλον ξεπήδησαν από την Καντρού, την σύζυγο του Κασιάπα, με *σκοπό να κατοικήσουν στο Πατάλα*, το οποίο, όπως θα δείξουμε, είναι αναντίρρητα η Αμερική. Υπήρχε ακόμα μια ΝΑΓΚΑ-ΝΤΒΙΠΑ, μια από τις επτά υποδιαιρέσεις του Μπάρατα Βάρσα, της Ινδίας, που κατοικείτο από έναν λαό ο οποίος είχε το ίδιο όνομα και ο οποίος θεωρείται
– ακόμα και από μερικούς Ανατολιστές – σαν ιστορικός και που άφησε πολλά ίχνη πίσω του μέχρι και σήμερα.

Το κύριο σημείο στο οποίο προς το παρόν επιμένουμε είναι το ακόλουθο: οποιαδήποτε προέλευση και αν αποδοθεί στον άνθρωπο η εξέλιξή του ακολούθησε την εξής σειρά: (1) Ασεξουαλικός, όπως είναι όλες οι αρχικές μορφές˙ (2) έπειτα, με μια φυσική μετατόπιση, έγινε ένας "μοναχικός ερμαφρόδιτος", ένα δισεξουαλικό ον και (3) τέλος, χωρίστηκε και έγινε αυτό που είναι τώρα. Η επιστήμη μας διδάσκει πως όλες οι πρωτόγονες μορφές, αν και χωρίς φύλο, "διατήρησαν την ικανότητα να ακολουθούν την διαδικασία του ασεξουαλικού πολλαπλασιασμού". Γιατί, λοιπόν, θα πρέπει ο άνθρωπος να εξαιρεθεί από αυτόν τον νόμο της Φύσης; Η δισεξουαλική αναπαραγωγή είναι μια εξέλιξη, μια εξειδικευμένη και τελειοποιημένη μορφή, στην υλική κλίμακα, της σχιζογενούς πράξης αναπαραγωγής. Οι απόκρυφες διδασκαλίες είναι κυρίως πανσπερμικές και η πρώτη αρχική ιστορία της ανθρωπότητας είναι κρυμμένη μόνο "από τους κοινούς θνητούς", ενώ για τους μυημένους η ιστορία των πρωταρχικών Φυλών δεν είναι θαμμένη στον τάφο του χρόνου, όπως είναι για την αδαή επιστήμη. Έτσι, υποστηριζόμενοι από την μια μεριά από την επιστήμη, η οποία μας δείχνει την προοδευτική ανάπτυξη και μια εσωτερική αιτία για κάθε εξωτερική τροποποίηση, σαν έναν νόμο της Φύσης, και από την άλλη μεριά από μια ακλόνητη πίστη στην σοφία – μπορούμε να πούμε ακόμα και πανσοφία – των παγκόσμιων παραδόσεων που συγκεντρώθηκαν και διατηρήθηκαν από τους μυημένους οι οποίοι τις τελειοποίησαν σε ένα σχεδόν αλάθητο σύστημα˙ υποστηριζόμενοι, λοιπόν, έτσι, τολμάμε να παρουσιάσουμε την δοξασία καθαρά.

Σε ένα έγκυρο άρθρο γραμμένο πριν από δεκαπέντε χρόνια, ο διαβασμένος και σεβαστός φίλος μας καθ. Αλεξάντερ Ουάιλντερ από την Νέα Υόρκη, δείχνει την απόλυτη λογική και την αναγκαιότητα της πίστης σε μια "Δισεξουαλική Αρχέγονη Φυλή" και δίνει έναν αριθμό επιστημονικών λόγων γι' αυτό.[103] Κατ' αρχήν υποστηρίζει ότι:

> ….ένα μεγάλο μέρος της φυτικής δημιουργίας εμφανίζει το φαινόμενο της δισεξουαλικότητας......η ταξινόμηση του Λινναίου αναφέρει σαν τέτοια σχεδόν όλα τα φυτά. Αυτό ισχύει στις ανώτερες οικογένειες του φυτικού βασιλείου καθώς και στις κατώτερες μορφές, από την Κάνναβη μέχρι την Λομβαρδία την Κοινή και την Αΐλανθο. Στο ζωικό βασίλειο, στην ζωή των εντόμων, το λεπιδόπτερο γεννάει μια κάμπια και η κάμπια γίνεται λεπιδόπτερο˙·όπως στα *Μυστήρια*

Βλέπε αποσπάσματα αυτής της Μελέτης στο περιοδικό *Ο Θεοσοφιστής*, τομ. IV, Φεβρουάριος, 1883, σελ. 112-114.

το μεγάλο μυστικό εκφραζόταν με την φράση *Taurus Draconem genuit, et Taurum Draco* [ο Ταύρος γέννησε τον Δράκοντα και ο Δράκοντας τον Ταύρο].... η κοραλλιογενής οικογένεια η οποία, σύμφωνα με τον Αγκασίζ, πέρασε πολλές εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, κατά την διάρκεια της παρούσας γεωλογικής περιόδου, σχηματίζοντας την χερσόνησο της Φλόριντα.....παράγει τους απογόνους της από τον εαυτό της, όπως τα μπουμπούκια και τα παρακλάδια ενός δένδρου. Οι μέλισσες βρίσκονται περίπου στην ίδια γραμμή.....Τα Αφίδια, ή μελίγκρα, φτιάχνουν κατοικία όπως οι Αμαζόνιοι (μέρμηγκες) και παρθένοι-γονείς διαιωνίζουν την φυλή για δέκα διαδοχικές γενιές.

Τι λένε οι αρχαίοι σοφοί, οι φιλόσοφοι-δάσκαλοι της αρχαιότητας; Ο Αριστοφάνης λέγει τα ακόλουθα για το θέμα στο *Συμπόσιο* του Πλάτωνα (189-190):

γαρ πάλαι ημών φύσις ούχ αυτή ην, ήπερ νυν, αλλά αλλοία, ουχ ώσπερ νυν δύο, άρρεν και θήλυ, αλλά και τρίτον προσήν κοινόν ον αμφοτέρων τούτων, ου νυν όνομα λοιπόν, αυτό δε ηφάνισται· *ανδρόγυνον* γαρ εν τότε μεν ην και είδος και όνομα εξ αμφοτέρων κοινόν του τε άρρενος και θήλεος.... έπειτα όλον ην εκάστου του ανθρώπου το είδος, στρόγγυλον, νώτον και πλευράς κύκλω είχον.....[104] Ην ουν την ισχύν δεινά και την ρώμην και τα φρονήματα μεγάλα είχον.Ο δε Ζεύς.....έφη, *διατεμώ δίχα έκαστον*, και άμα μεν ασθενέστεροι έσονται......τον Απόλλωνα εκέλευσε......και τα άλλα ιάσθαι......

Για τους αρχαίους Πέρσες ο Μεσία και η Μεσιάνε δεν ήταν παρά ένα μόνο άτομο. "Οι ίδιοι επίσης δίδασκαν ότι ο άνθρωπος ήταν προϊόν του Δένδρου της Ζωής, αναπτυσσόμενος σε ανδρόγυνα ζεύγη, μέχρις ότου χωρίστηκαν σε μια μετέπειτα τροποποίηση της ανθρώπινης μορφής". (Βλέπε την μελέτη του δρ. Ουάιλντερ, "Η Δισεξουαλική Αρχέγονη Φυλή".)

Στο Βιβλίο των *Γενεαλογιών (Τολεντόθ) του Αδάμ*, ο στίχος "ο θεός έπλασε (*μπαρά*, γέννησε) τον άνθρωπο κατ' εικόνα, κατ' εικόνα του θεού τον έπλασε, αρσενικό και θηλυκό τους έπλασε", αν διαβαστεί εσωτερικά θα αποκαλύψει το αληθινό του νόημα. Δηλαδή: "Οι Ελοΐμ [θεοί] γέννησαν από τον εαυτό τους [με τροποποίηση] άνθρωπο σύμφωνα με την εικόνα τους.... τον [την συλλογική ανθρωπότητα ή Αδάμ] δημιούργησαν, αρσενικό και θηλυκό τους δημιούργησε αυτός [η συλλογική Θεότητα)".[105]

Αυτό θα δείξει το εσωτερικό σημείο. Η ασεξουαλική Φυλή ήταν το πρώτο τους προϊόν, μια τροποποίηση του εαυτού τους και *από τον* εαυτό τους, της καθαρής πνευματικής ύπαρξης και αυτή ήταν ο *μοναχικός* Αδάμ. Έπειτα ήρθε η *δεύτερη* Φυλή: Αδάμ-Εύα, ή *Γιόντ-Χαβά*, ανενεργός και ανδρόγυνος και τέλος η *Τρίτη*, ή ο "Χωριζόμενος Ερμαφρόδιτος", ο Κάιν και Άβελ που δημιουργούν την Τέταρτη, Σηθ-Ενώς κ.τ.λ. Αυτή η Τρίτη, η τελευταία ημι-πνευματική φυλή, ήταν επίσης και ο τελευταίος φορέας της θείας και εγγενούς Σοφίας, έμφυτης στους Ενώχ, τους Ενορατι-κούς εκείνης της Ανθρωπότητας. Η *Τέταρτη*, η οποία είχε δοκιμάσει τον καρπό του Δένδρου του Καλού και του Κακού – την Σοφία την ενωμένη ήδη με την γήινη και επομένως ακάθαρτη διάνοια[106] – έπρεπε σαν επακόλουθο να αποκτήσει αυτήν την Σοφία μέσω μύησης και μεγάλης προσπάθειας. Και στα Ερμητικά βιβλία, η ένωση της Σοφίας και της Διάνοιας, όπου η πρώτη *κυβερνά* την δεύτερη, ονομάζεται "ο Θεός που κατέχει την διπλή γονιμότητα των δύο φύλων". Μυστικιστικά, ο Ιησούς εθεωρείτο ότι ήταν άνδρας-γυναίκα. Επίσης και στους *Ορφικούς Ύμνους*, που ψάλλονταν κατά την διάρκεια των Μυστηρίων, διαβάζουμε, "ο Ζευς ήταν αρσενικός, ο Ζευς

Συγκρίνατε το όραμα του Ιεζεκιήλ (κεφ. Α') των τεσσάρων θείων όντων "που είχαν την μορφή ανθρώπου" και όμως είχαν όψη τροχού, "όταν επορεύοντο επί τα τέσσερα μέρη αυτών επορεύοντο....διότι πνεύμα ζωής εν τοις τροχοίς".

Ένας Χριστιανός, ο Ευγκιμπίνους και οι Ραβίνοι Σαμουήλ, Μανασσέχ μπεν Ισραέλ και Μαϊμονίδης, δίδασκαν ότι "ο Αδάμ είχε δυο πρόσωπα και μια ατομικότητα και εξαρχής ήταν ταυτόχρονα αρσενικός και θηλυκός: αρσενικός από την μια μεριά και θηλυκός από την άλλη (όπως ο Μπράχμα του Μάνου), αλλά ότι αργότερα τα μέρη χωρίστηκαν". Μια μαρτυρία αυτού του γεγονότος αποτελούν οι εκατόν τριάντα εννιά Ψαλμοί του Δαυίδ όπως αναφέρονται από τον Ραβίνο Τζερεμία μπεν Ελεάζαρ. "Εσύ με μορφοποίησες πίσω και μπροστά" και όχι περιέβαλες, όπως αναφέρεται στην Βίβλο (στίχος 5), πράγμα που είναι παράλογο και χωρίς νόημα. Αυτό, κατά την άποψη του δρ. Ουάιλντερ, δείχνει "ότι η πρωταρχική μορφή της ανθρωπότητας ήταν ανδρόγυνη".

Δείτε την ένωση της *Χοχμά*, Σοφίας, με την *Μπινά*, Διάνοια, ή Ιεχωβά, τον *Δημιουργό* που στις Παροιμίες Η', 5, ονομάζεται *Κατανόηση*. Στους ανθρώπους η *Σοφία* (η θεία απόκρυφη Σοφία) φωνάζει: "Εσείς οι απλοί, κατανοήσατε την Σοφία και οι *ανόητοι* αποκτήσατε *καρδιά* που κατανοεί". Είναι *πνεύμα και ύλη*, νους και ψυχή, για την οποία ο *Ιάκωβος* (Γ', 15), λέει ότι είναι "γήινη, αισθησιακή, διαβολική".

ήταν μια αθάνατη παρθένος". (Κόρυ, *Αρχαία Αποσπάσματα*, σελ. 290. Αριστοτέλης, *Περί Κόσμου*, 7, 1-4.)
Αιγύπτιος Άμμων, στο άλλο μισό του, ήταν η θεά Νηίθ. Ο Δίας έχει θηλυκά στήθη, η Αφροδίτη έχει γενειάδα σε μερικά από τα αγάλματά της και η Ίλα, η θεά, είναι επίσης ο Σουντιουμνά, ο θεός, σαν απόγονος του Βαϊβασβάτα.

> Το ίδιο το όνομα Αδάμ [λέει ο καθηγητής Ουάιλντερ στο "Η Δισεξουαλική Αρχέγονη Φυλή"], ή άνθρωπος, συνεπάγεται αυτήν την διπλή μορφή ύπαρξης. Είναι ταυτόσημο με το *Αθάμας Θωμάς* (Ταμίλ, *Ταμ*), το οποίο από τους Έλληνες έγινε *δίδυμος*. Αν, επομένως, η πρώτη γυναίκα σχηματίστηκε μετά από τον πρώτο άνδρα, θα πρέπει, σύμφωνα με την λογική, να "εξήχθη από τον άνδρα"... και *το πλευρό* το οποίο οι *Ελοΐμ* πήραν από τον άνδρα, "τον έκαναν γυναίκα" [Γένεση Β']. Η εβραϊκή λέξη που χρησιμοποιείται εδώ είναι *tzala* [*τσαλά*], η οποία έχει την μετάφραση που δώσαμε. Είναι εύκολο να ανιχνεύσουμε αυτόν τον μύθο στον Βηρωσσό, ο οποίος λέει ότι η *Ταλάτ* (η *Ομορόκα* ή Κυρία του Ούκρα) ήταν η αρχή της δημιουργίας. Αυτή ήταν επίσης η Τελίτα, η βασίλισσα της Σελήνης... Οι δυο αξιομνημόνευτες δίδυμες γεννήσεις της Γένεσης, του Κάιν και του Άβελ και του Ησαύ και Ιακώβ, κρύβουν την ίδια ιδέα. Το όνομα *Χέμπελ είναι το ίδιο με το Εύα* και τα χαρακτηριστικά του φαίνεται να είναι θηλυκά. "Προς εσένα θα είναι η επιθυμία του", είπε ο Κύριος ο Θεός στον Κάιν, "και εσύ θα κυριαρχήσεις πάνω του". [Γένεση, Δ', 7]. Η ίδια γλώσσα χρησιμοποιήθηκε και στην Εύα. "Η επιθυμία σου θα είναι προς τον σύζυγό σου και αυτός θα κυριαρχήσει πάνω σου".

αρχαία δισεξουαλική μονάδα, λοιπόν, της ανθρώπινης Τρίτης Ριζικής Φυλής είναι αξίωμα στην Μυστική Δοξασία. Οι παρθένες ατομικότητές της ανυψώθηκαν σε "θεούς", γιατί αυτή η Φυλή αντιπροσώπευε την "θεια Δυναστεία" τους. Οι σύγχρονοι ευχαριστούνται να λατρεύουν τους αρσενικούς ήρωες της Τέταρτης Φυλής, η οποία δημιούργησε θεούς σύμφωνα με την δική της σεξουαλική εικόνα, ενώ οι θεοί της πρωταρχικής ανθρωπότητας ήταν "αρσενικοί και θηλυκοί".

Όπως αναφέρθηκε στον πρώτο τόμο, οι ανθρωπότητες αναπτύχθηκαν ισόβαθμα και παράλληλα με τα τέσσερα Στοιχεία, κάθε νέα Φυλή όντας προσαρμοσμένη φυσιολογικά για να ταιριάξει με το επιπρόσθετο στοιχείο. Η Πέμπτη Φυλή μας προσεγγίζει γρήγορα το Πέμπτο Στοιχείο – ονομάστε το ενδοαστρικό αιθέρα, αν θέλετε – το οποίο, όμως, έχει περισσότερη σχέση με την ψυχολογία παρά με την φυσική. Εμείς μάθαμε να ζούμε σε κάθε κλίμα, πολικό ή τροπικό, αλλά οι δυο πρώτες Φυλές δεν είχαν καμιά σχέση με το κλίμα, ούτε επηρεάζονταν από την θερμοκρασία και τις αλλαγές της. Έτσι ζούσε ο άνθρωπος, μας λένε, μέχρι το τέλος της Τρίτης Ριζικής Φυλής, όταν αιώνια άνοιξη βασίλευε σε όλον τον πλανήτη, σαν αυτή που απολαμβάνουν τώρα οι κάτοικοι του Δία. "Ένας κόσμος", όπως λέει ο Φλαμαριόν, "ο οποίος δεν υπόκειται, όπως ο δικός μας, στις παραξενιές των εποχών ούτε σε απότομες μεταβολές της θερμοκρασίας, αλλά ο οποίος είναι προικισμένος με όλους τους θησαυρούς της αιώνιας άνοιξης". *(Η* Πολλαπλότητα των κατοικουμένων κόσμων, σελ. 69.) Οι αστρονόμοι οι οποίοι υποστηρίζουν πως ο Δίας βρίσκεται σε ρευστή κατάσταση – με την δική μας έννοια του όρου – καλούνται να λύσουν τις διαφορές τους με τον πολυμαθή Γάλλο Αστρονόμο.[107] Πρέπει, όμως, πάντα να θυμόμαστε ότι η "αιώνια άνοιξη" η

Μια υπόθεση που παρουσιάστηκε το 1881 από τον Μάττιου Ουίλιαμς, φαίνεται πως εντυπωσίασε ελάχιστα τους Αστρονόμους. Ο συγγραφέας του άρθρου *Το Καύσιμο του Ήλιου*, δημοσιευμένο στο περιοδικό *Γνώση*, Τομ. I, Δεκ. 23, 1881, σελ. 157, λέει: "Εφαρμόζοντας τώρα τις έρευνες του δρ. Άντριους στις συνθήκες της ηλιακής ύπαρξης... συμπεραίνω ότι ο Ήλιος δεν έχει πυρήνα στερεό, ρευστό ή αεριώδη, αλλά αποτελείται από διασπασμένη ύλη στην κρίσιμη κατάστασή της, περιβαλλόμενος πρώτα από ένα φλεγόμενο περίβλημα, το οποίο οφείλεται στην επανένωση της διασπασμένης ύλης και έξω απ' αυτό, από ένα περίβλημα ατμών οφειλόμενο σ' αυτήν την επανένωση".

Είναι μια καινούργια θεωρία η οποία μπορεί να προστεθεί σε άλλες υποθέσεις, *όλες επιστημονικές και ορθόδοξες*. Το νόημα της έκφρασης "*κρίσιμη* κατάσταση" εξηγείται από τον κ. Μ. Ουίλιαμς στο άρθρο περί "Στερεών, Υγρών και Αερίων" (*Γνώση*, Δεκ. 9, 1881). Μιλώντας για ένα πείραμα του δρ. Τ.Α. Άντριους, με ανθρακικό οξύ, ο επιστήμονας λέει ότι, "όταν φτάνουμε στους 88°, το όριο ανάμεσα στο υγρό και στο αέριο χάνεται˙ *υγρό και αέριο αναμειγνύονται σε ένα μυστηριώδες ενδιάμεσο ρευστό˙ ένα απροσδιόριστο παλλόμενο κάτι γεμίζει ολόκληρο το δοκιμαστικό σωλήνα*: *ένα αεριοποιημένο υγρό ή ένα ορατό αέριο*. Κρατήστε μια πυρωμένη ακίδα ανάμεσα στο μάτι σας και στο φως και θα δείτε ένα ανερχόμενο κύμα κίνησης κάποιου πράγματος που μοιάζει με υγρό αέρα. Η εμφάνιση του *υβριδικού* ρευστού στον σωλήνα μοιάζει μ' αυτό, αλλά είναι αισθητά πυκνότερο και βρίσκεται προφανώς μεταξύ της υγρής και αεριώδους κατάστασης της ύλης, όπως η πίσσα, η μελάσσα βρίσκεται ανάμεσα στην στερεή και στην υγρή.

οποία αναφέρεται είναι μόνο μια κατάσταση *κατανοούμενη σαν τέτοια* από τους Δίους. Δεν είναι "άνοιξη" όπως την *ξέρουμε εμείς*. Σ' αυτήν την επιφύλαξη βρίσκεται ο συμβιβασμός ανάμεσα στις δύο θεωρίες που αναφέρθηκαν. Και οι δυο περιέχουν *μερικές* αλήθειες.
Είναι επομένως παγκόσμια παράδοση ότι η ανθρωπότητα ανέπτυξε βαθμιαία την τωρινή μορφή της από μια σχεδόν διαφανή κατάσταση υφής και ούτε από θαύμα, ούτε μέσω σεξουαλικής επαφής. Επίσης αυτό συμφωνεί απόλυτα με τις αρχαίες φιλοσοφίες, από εκείνες της Αιγύπτου και της Ινδίας με τις θείες Δυναστείες τους, μέχρι εκείνη του Πλάτωνα. Και όλες αυτές οι αρχαίες πίστεις πρέπει να ταξινομηθούν μαζί με τα "προαισθήματα" και τις "επίμονες ιδέες", μερικές από τις οποίες – όπως παρατήρησε ο Λουί Φιγκιέ (*Η Ημέρα Μετά Θάνατο*, σελ. 23) – "είναι συχνά αποτέλεσμα της σοφίας και της παρατήρησης "άπειρου αριθμού ανθρώπινων γενεών". Γιατί, "μια παράδοση που έχει μια *ομοιόμορφη και συμπαντική ύπαρξη, έχει όλο το βάρος της επιστημονικής μαρτυρίας*". Και υπάρχουν περισσότερες της μιας τέτοιες παραδόσεις στις αλληγορίες των *Πουρανά*, όπως δείξαμε. Επίσης, η δοξασία ότι η πρώτη Φυλή της ανθρωπότητας σχηματίστηκε από τις *τσαγιά* (αστρικές εικόνες) των Πιτρί, επιβεβαιώνεται πλήρως στο *Ζοχάρ*. "Στο *Τσελέμ*, την σκιώδη εικόνα, των Ελοΐμ (Πιτρί) Αυτός έφτιαξε τον Αδάμ (άνθρωπο)". (*Ζοχάρ*, εκδ. Κρεμόνα, ΙΙΙ, 76^{α}. Παράβολε Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 420.)

Έχει επαναληφθεί έντονα σαν αντίρρηση ότι, παρά τον υψηλό βαθμό της μεταφυσικής σκέψης στην αρχαία Ινδία, οι αρχαίοι Αιγύπτιοι δεν έχουν επιδείξει παρά χονδροειδή ειδωλολατρεία και ζωολατρεία, αφού ο Ερμής – όπως υποτίθεται – ήταν έργο των Ελλήνων μυστικιστών που έζησαν στην Αίγυπτο. Σ' αυτό μια απάντηση μπορεί να δοθεί: μια άμεση απόδειξη ότι οι Αιγύπτιοι πίστευαν στην Μυστική Δοξασία είναι το γεγονός ότι την διδάσκονταν κατά την Μύηση. Ας ανοίξουν οι διαφωνούντες το έργο *Φυσικές και Ηθικές Εκλογές* του Στοβαίου, του Έλληνα συντάκτη αρχαίων αποσπασμάτων, ο οποίος έζησε κατά τον πέμπτο αιώνα μ.Χ. Η ακόλουθη είναι μια περιγραφή ενός παλιού ερμητικού αποσπάσματος, που δείχνει την αιγυπτιακή θεωρία της Ψυχής. Μεταφρασμένο λέξη προς λέξη, λέει:

"*Η θερμοκρασία στην οποία συμβαίνει αυτό, ονομάστηκε από το δρ. Άντριου 'κρίσιμη θερμοκρασία'*. Εδώ η αεριώδης και ρευστή κατάσταση είναι 'συνεχής' και είναι πιθανό ότι όλες οι άλλες ουσίες, που είναι ικανές να υπάρχουν και στις δύο καταστάσεις, έχουν την δική τους ιδιαίτερη κρίσιμη θερμοκρασία".

Συλλογιζόμενος περαιτέρω πάνω σ' αυτή την "κρίσιμη" κατάσταση, ο Μάττιου Ουίλιαμς εκφράζει μερικές σχεδόν απόκρυφες θεωρίες σχετικά με τον Δία και άλλους πλανήτες. Λέει: "*Οι απόψεις μας για τα στερεά, τα υγρά και τα αέρια προέρχονται από τις εμπειρίες μας με την κατάσταση της ύλης εδώ πάνω στην Γη. Αν μπορούσαμε να μετακινηθούμε σε έναν άλλον πλανήτη, ίσως να άλλαζαν περίεργα*. Στον Ερμή, το νερό θα κατατάσσονταν σαν ένα από τα συμπυκνούμενα αέρια˙ στον Άρη, σαν εύτηκτο στερεό˙ αλλά τι θα γινόταν στον Δία;

Οι τελευταίες παρατηρήσεις μας επιτρέπουν να τον θεωρήσουμε σαν έναν μικροσκοπικό ήλιο με ένα εξωτερικό περίβλημα νεφελοειδούς ύλης, προφανώς από μερικώς συμπυκνωμένο νερό, αλλά πυρακτωμένο ή πιθανόν και ακόμα θερμότερο στο εσωτερικό. Η αεριώδης ατμόσφαιρά του έχει προφανώς τεράστιο βάθος κα αφού η δύναμη της βαρύτητας στην ορατή εξωτερική του επιφάνεια είναι δυόμισι φορές μεγαλύτερη από εκείνη της επιφάνειας της γης, η ατμοσφαιρική πίεση κατά την κάθοδο κάτω απ' αυτήν την ορατή επιφάνεια, θα πρέπει σύντομα να φτάνει το σημείο εκείνο στο οποίο ο υδρατμός προσεγγίζει στην κρίσιμη κατάστασή του. Επομένως πρέπει να συμπεράνουμε ότι *οι ωκεανοί του Δία δεν αποτελούνται από παγωμένο, ρευστό ή αεριώδες νερό, αλλά ότι είναι ωκεανοί ή ατμόσφαιρες κρίσιμου νερού. Αν ψαροπούλια κολυμπούν ή πετούν σ' αυτούς, θα πρέπει να είνα πολύ κρίσιμα οργανωμένα.*

Αφού ολόκληρη η μάζα του Δία είναι 300 φορές μεγαλύτερη από της Γης και η ενέργεια συμπίεσης προς το κέντρο ανάλογη, τότε τα υλικά του – αν είναι παρόμοια με της Γης και όχι πιο θερμά – θα πρέπει να είναι πιο πυκνά και ολόκληρο ο πλανήτης θα πρέπει να έχει μεγαλύτερο ειδικό βάρος. Αλλά γνωρίζουμε, από την κίνηση των δορυφόρων του ότι, αντίθετα, το ειδικό βάρος του είναι λιγότερο από το ένα τέταρτο του ειδικού βάρους της Γης. Αυτό δικαιώνει το συμπέρασμι ότι είναι υπερβολικά θερμός, γιατί ακόμα και το υδρογόνο, αν ήταν ψυχρός, θα γινόταν πυκνότερο από τον Δία κάτω από τέτοια πίεση.

Αφού όλες οι στοιχειακές ουσίες μπορούν να υπάρξουν σε στερεή, υγρή, αεριώδη ή κρίσιμη κατάσταση – ανάλογα με τις συνθήκες θερμοκρασίας και πίεσης – δικαιώνομαι, αν συμπεράνω υποθετικά ότι ο *Δίας δεν είναι ούτε στερεός, ούτε ρευστός, ούτε αεριώδης πλανήτης, αλλά ένας κρίσιμος πλανήτης, ή μια σφαίρα αποτελούμενη εσωτερικά από διασπασμένα στοιχεία σε κρίσιμη κατάσταση και ο οποίος περιβάλλεται από μια πυκνή ατμόσφαιρα των ατμών τους*, καθώς και των ατμών μερικών από τα συστατικά τους, όπως το νερό. Η ίδια συλλογιστική μπορεί να χρησιμοποιηθεί και για τον Κρόνο, καθώς και για άλλους μεγάλους και αραιούς πλανήτες". (*Γνώση*, Δεκ. 23, 1881, σελ. 157).

Είναι ικανοποιητικό να βλέπουμε με ποιον τρόπο η επιστημονική φαντασία προσεγγίζει κάθε χρόνο όλο και πιο κοντά στα όρια των δικών μας απόκρυφων διδασκαλιών.

Από μια Ψυχή, εκείνη του ΟΛΟΥ, ξεπήδησαν όλες οι Ψυχές που απλώθηκαν λες και διανέμονταν σκόπιμα στον κόσμο. Αυτές οι ψυχές υφίστανται πολλές μεταμορφώσεις. Εκείνες που είναι ήδη έρποντα πλάσματα, μετατρέπονται σε υδρόβια ζώα. Απ' αυτά τα υδρόβια ζώα προέρχονται ζώα της ξηράς και απ' αυτά, τα πουλιά. Από τα όντα που ζουν ψηλά στον αέρα [ουρανό], γεννιώνται άνθρωποι. Όταν φτάνουν σ' αυτήν την κατάσταση των ανθρώπων, οι Ψυχές δέχονται την αρχή της [συνειδητής] αθανασίας, γίνονται Πνεύματα και ύστερα περνούν στην χορεία των θεών".

ΟΙ ΑΥΤΟ-ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΗΤΑΝ ΟΙ ΤΣΑΓΙΑ: ΟΙ ΣΚΙΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΙΩΝ ΤΟΥ ΛΥΚΟΦΩΤΟΣ. ΟΥΤΕ ΝΕΡΟ ΟΥΤΕ ΦΩΤΙΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΙ. ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥΣ (*καταστράφηκαν*) (α).

Ο στίχος αυτός δεν μπορεί να κατανοηθεί, χωρίς την βοήθεια των Σχολίων. Υποδηλώνει ότι η Πρώτη Ριζική Φυλή, οι "Σκιές" των Προγεννητόρων, δεν μπορούσε να βλαφθεί ή να καταστραφεί με θάνατο. Όντας τόσο αιθέριοι και τόσο ελάχιστα ανθρώπινοι στην σύστασή τους, δεν μπορούσαν να επηρεαστούν από κανένα στοιχείο, πλημμύρα ή φωτιά. Αλλά οι "Γιοί" τους, η Δεύτερη Ριζική Φυλή, μπορούσαν και πράγματι καταστράφηκαν έτσι. Όπως οι "προγεννήτορες" βυθίστηκαν ολότελα στα αστρικά τους σώματα, που ήταν οι απόγονοι τους, έτσι κι αυτοί οι απόγονοι απορροφήθηκαν στους δικούς τους απογόνους, τους "Ιδρωτο-γεννημένους". Αυτοί ήταν η δεύτερη Ανθρωπότητα – αποτελούμενη από τα πιο ετερόκλητα γιγαντιαία ημιανθρώπινα τέρατα – οι πρώτες προσπάθειες της υλικής φύσης να φτιάξει ανθρώπινα σώματα. Οι καταπράσινες χώρες της Δεύτερης Ηπείρου (η Γροιλανδία μεταξύ άλλων), μεταμορφώθηκαν ανάλογα από Εδέμ με αιώνια άνοιξη σε υπερβόρειους Άδεις. Η μεταμόρφωση αυτή οφειλόταν στην μετατόπιση των μεγάλων υδάτων του πλανήτη, στους ωκεανούς που άλλαξαν την κοίτη τους, και το μεγαλύτερο μέρος της Δεύτερης Φυλής χάθηκε σ' αυτήν την πρώτη μεγάλη ωδίνη της εξέλιξης και την στερεοποίηση του πλανήτη κατά την διάρκεια της ανθρώπινης περιόδου. Τέτοιοι μεγάλοι κατακλυσμοί έχουν ήδη συμβεί τέσσερεις. (Ο πρώτος συνέβη όταν αυτό που είναι σήμερα Βόρειος Πόλος αποχωρίστηκε από τις τελευταίες Ηπείρους.) Και μπορούμε να περιμένουμε έναν πέμπτο για μας, όταν έρθει ο κατάλληλος χρόνος.

* * *

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ "ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥΣ" ΚΑΙ "ΝΩΕ"

Στα διάφορα *Πουρανά* οι αναφορές στους Προγεννήτορές μας είναι τόσο αντιφατικές στις λεπτομέρειές τους όσο και όλα τα άλλα. Έτσι, ενώ στον *Ριγκ-Βέντα* η Ίντα (ή Ίλα) ονομάζεται Καθοδηγήτρια του Βαΐβασβάτα Μάνου, ο Σαγιάνα την παρουσιάζει σαν μια θεά που προΐσταται της Γης και στο *Σαταπάτα Μπράχμανα* εμφανίζεται σαν κόρη του Μάνου, μια προσφορά της θυσίας του, και αργότερα σαν σύζυγος του (του Βαϊβασβάτα) με την οποία γέννησε την φυλή των Μάνου. Στα *Πουρανά*, πάλι, αυτή είναι κόρη του Βαϊβασβάτα, αλλά και σύζυγος του Μπούντα (Σοφίας), νόμιμου γιου της Σελήνης (Σόμα) και της συζύγου του πλανήτη Δία (Μπριχασπάτι), της Τάρα. Όλα αυτά που φαίνονται σαν κυκεώνας για τον αδαή, είναι γεμάτα φιλοσοφικό νόημα για τον αποκρυφιστή. Στην ίδια την ιστορία της διήγησης κυριαρχεί ένα μυστικό και ιερό νόημα, αλλά οι λεπτομέρειες είναι σκόπιμα τόσο πολύ μπερδεμένες, ώστε μόνο το έμπειρο μάτι ενός Μυημένου μπορεί να τις παρακολουθήσει και να τοποθετήσει τα γεγονότα στην σωστή σειρά τους.

ιστορία, όπως αναφέρεται στο *Μαχαμπαράτα*, χτυπάει την βασική νότα, αλλά ωστόσο χρειάζεται να εξηγηθεί με το μυστικό νόημα που περιέχεται στην *Μπάγκαβαντ-Γκιτά*. Είναι ο πρόλογος στο δράμα της δικής μας (Πέμπτης) Ανθρωπότητας. Ενώ ο Βαϊβασβάτα ήταν απασχολημένος με λατρευτικές πράξεις στην όχθη του ποταμού, ένα ψάρι τον ικέτευσε να το προστατεύσει από ένα μεγαλύτερο ψάρι. Αυτός το σώζει και το τοποθετεί σε ένα δοχείο, όπου, καθώς γίνεται όλο και μεγαλύτερο, του μεταδίδει τα νέα του επερχόμενου κατακλυσμού. Είναι ο

πασίγνωστος "Μάτσια-Αβατάρα", ο πρώτος Αβατάρα του Βίσνου, ο Νταγκόν [108] του Χαλδαίου Ξίσουθρου και πολλά άλλα πράγματα εκτός απ' αυτό. Η ιστορία είναι αρκετά γνωστή, ώστε δεν χρειάζεται να την επαναλάβουμε. Ο Βίσνου διατάζει να κατασκευαστεί ένα πλοίο στο οποίο λέγεται ότι ο Μάνου θα σωθεί μαζί με τους επτά Ρίσι, αλλά αυτοί οι τελευταίοι απουσιάζουν από άλλα κείμενα. Εδώ οι επτά Ρίσι αντιπροσωπεύουν τις επτά Φυλές, τις επτά αρχές και διάφορα άλλα πράγματα, γιατί υπάρχει ξανά ένα διπλό μυστήριο σ' αυτήν την πολλαπλή αλληγορία.

Είπαμε σε άλλο σημείο ότι η μεγάλη Πλημμύρα είχε αρκετές σημασίες και ότι, όπως και η ΠΤΩΣΗ, αναφέρεται τόσο σε πνευματικά και φυσικά όσο και σε κοσμικά και γήινα γεγονότα: όπως επάνω, έτσι και κάτω. Το πλοίο ή κιβωτός – navis – όντας με λίγα λόγια το σύμβολο της θηλυκής γενεσιουργού αρχής, συμβολίζεται στους ουρανούς από την Σελήνη και στην Γη από την Μήτρα, όπου και οι δύο είναι δοχεία και φορείς των σπόρων της ζωής και της ύπαρξης που ζωογονεί και γονιμοποιεί ο Ήλιος, ή Βίσνου, η αρσενική αρχή. (Βλέπε Μέρος II, «Τα Άγια των Αγίων».) Ο Πρώτος Κοσμικός Κατακλυσμός αναφέρεται στην πρωταρχική δημιουργία ή το σχηματισμό του Ουρανού και των Γαιών όπου το Χάος και η μεγάλη Άβυσσος αντιπροσωπεύουν τον "Κατακλυσμό" και η Σελήνη την "Μητέρα" από την οποία προβάλλουν όλα τα σπέρματα ζωής.[109] Αλλά ο γήινος Κατακλυσμός και η ιστορία του έχουν επίσης την διπλή εφαρμογή τους. Στην μια περίπτωση αναφέρεται στο μυστήριο εκείνο σύμφωνα με το οποίο η ανθρωπότητα σώθηκε από την ολοκληρωτική καταστροφή από μια θνητή γυναίκα, που έγινε το δοχείο του ανθρώπινου σπέρματος κατά το τέλος της Τρίτης Φυλής. (Όταν ο Νάραντα, ο παρθένος ασκητής απείλησε να θέσει τέρμα αστην ανθρώπινη φυλή εμποδίζοντας τους γιούς του Ντάκσα να τεκνοποιήσουν.) Και στην άλλη περίπτωση αναφέρεται στην πραγματική και ιστορική καταβύθιση της Ατλαντίδος. Και στις δύο περιπτώσεις το "Πλήθος" – ή οι Μάνου που έσωσαν το *σπέρμα* – ονομάζονται Βαϊβασβάτα Μάνου. Εξ αυτού και η διαφορά ανάμεσα στην πουρανική και στις άλλες αποδόσεις. Ενώ στο *Σαταπάτα-Μπράχμανα* ο Βαϊβασβάτα φτιάχνει μια κόρη και γεννάει απ' αυτήν την φυλή των Μάνου, πράγμα που είναι μια αναφορά στους πρώτους ανθρώπινους Μανούσια, οι οποίοι έπρεπε να δημιουργήσουν γυναίκες με την θέληση (*Κριγιασάκτι*), πριν αυτές γεννηθούν φυσικά από τους ερμαφρόδιτους σαν ένα ανεξάρτητο φύλο και οι οποίες επομένως θεωρούνταν σαν κόρες των δημιουργών τους. Οι πουρανικές διηγήσεις την παρουσιάζουν (την Ίντα ή Ίλα) σαν σύζυγο του Μπούντα (Σοφίας). Αυτή η τελευταία απόδοση είναι μια αναφορά στα γεγονότα του ατλάντειου κατακλυσμού, όταν ο Βαϊβασβάτα, ο μεγάλος Σοφός στην Γη, έσωσε την Πέμπτη Ριζική Φυλή από τον κίνδυνο να καταστραφεί μαζί με τα υπολείμματα της Τέταρτης.

Αυτό φαίνεται πολύ καθαρά στην *Μπάγκαβαντ-Γκιτά* (κεφ. X, στίχος 6), όπου ο Κρίσνα εμφανίζεται να λέει:

> "Οι Επτά μεγάλοι Ρίσι, οι τέσσερις προηγούμενοι Μάνου που μετέχουν της ουσίας μου, γεννήθηκαν από τον νου μου: απ' αυτούς ξεπήδησαν (γεννήθηκαν) οι ανθρώπινες φυλές κι ο κόσμος".

Εδώ, οι τέσσερις προηγούμενοι "Μάνου", από τους επτά, είναι οι τέσσερις Φυλές[110] οι οποίες είχαν ζήσει, αφού ο Κρίσνα ανήκει στην Πέμπτη Φυλή και ο θάνατός του εγκαινίασε το

Πρέπει να θυμόμαστε ότι επικεφαλής όλων των βαβυλωνιακών θεών ήταν οι Έα, Άνου και ο αρχέγονος Μπελ και ότι ο *Έα*, ο πρώτος, ήταν ο θεός της Σοφίας, ο μεγάλος "θεός του Φωτός" και της ΑΒΥΣΣΟΥ και ότι ταυτιζόταν με τον Οάνες, ή τον βιβλικό Νταγκόν, τον άνθρωπο ψάρι που πρόβαλε από τον Περσικό Κόλπο.

Η Σελήνη έγινε αρσενικός θεός πολύ αργότερα. Για τους Ινδουιστές ήταν ο Σόμα˙ για τους Χαλδαίους, ο Νανάκ ή Ναναρ και ο Σιν ο γιος του Μου-λου-λιλ, του γηραιότερου Μπελ. Οι Ακκάδιοι τον ονόμαζαν "Κύριο των Φαντασμάτων" και αυτός ήταν ο θεός του Νιπούρ (Νίφερ) στην βόρεια Βαβυλωνία. Ο Μου-λου-λιλ έκανε τα νερά του Κατακλυσμού να πέσουν από τον ουρανό στην Γη και γι' αυτό ο Ξίσουθρος δεν του επέτρεπε να πλησιάσει στον βωμό του. Όπως μας βεβαιώνουν τώρα οι σύγχρονοι Ασσυριολόγοι, η βόρεια Νιπούρ ήταν το κέντρο απ' όπου εξαπλώθηκε η χαλδαϊκή (μαύρη) μαγεία και η Εριντού (η Νότια) ήταν η αρχέγονη έδρα λατρείας του πνευματικού θεού, του θεού της θείας σοφίας· ο Ήλιος-Θεός όντας παντού η υπέρτατη θεότητα. Για τους Ιουδαίους η Σελήνη συνδέεται με τον Ιεχωβά του Ισραήλ και το σπέρμα του, γιατί η Ουρ ήταν η κύρια έδρα της λατρείας του σεληνιακού θεού και γιατί ο Αβραάμ λέγεται ότι ήρθε από την Ουρ, όταν από A-bra(h)m γίνεται Abraham.

Αυτό επιβεβαιώνεται από έναν πολύ μορφωμένο μπραχμάνο. Στις θαυμάσιες διαλέξεις του πάνω στην Μπάγκαβαντ-Γκιτά (βλέπε *Ο Θεοσοφιστής*, Απρίλιος 1887, σελ. 444), ο ομιλητής λέει: "Υπάρχει μια ιδιομορφία.... την οποία πρέπει

Κάλι-Γιουγκά. Έτσι, ο Βαϊβασβάτα Μάνου, ο γιος του Σούρια (του Ήλιου) και σωτήρας της Φυλής μας, συνδέεται με το Πνεύμα της Ζωής, τόσο φυσικά όσο και πνευματικά. Αλλά προς το παρόν, αν και μιλάμε για όλους, πρέπει να ασχοληθούμε μόνο με τους δύο πρώτους.

"Κατακλυσμός" είναι αναμφίβολα μια παγκόσμια παράδοση. Οι "Περίοδοι Παγετώνων" ήταν πολυάριθμες, το ίδιο και οι "Κατακλυσμοί", για διάφορους λόγους. Οι Στόκγουελ και Κρολ αριθμούν περίπου μισή δωδεκάδα Περιόδους Παγετώνων και επακόλουθων Κατακλυσμών, όπου η πρώτη χρονολογείται πριν από 850.000 χρόνια και η τελευταία περίπου πριν από 100.000 χρόνια.[111] Αλλά ποιος ήταν ο δικός μας Κατακλυσμός; Ασφαλώς ο πρώτος, εκείνος που μέχρι σήμερα παραμένει καταγραμμένος στις παραδόσεις όλων των λαών, από την πιο απόμακρη αρχαιότητα˙ εκείνος που τελικά εξαφάνισε τις τελευταίες χερσονήσους της Ατλαντίδας, αρχίζοντας με την Ρούτα και την Ντάιτια και καταλήγοντας με το (συγκριτικά) μικρό νησί που αναφέρεται από τον Πλάτωνα. Αυτό αποδεικνύεται από την σύμπτωση ορισμένων λεπτομερειών σε όλους τους μύθους. Ήταν ο τελευταίος γιγαντιαίου χαρακτήρα. Ο μικρός κατακλυσμός – τα ίχνη του οποίου ανακάλυψε στην Κεντρική Ασία ο βαρώνος Μπούνσεν και ο οποίος τον τοποθετεί περίπου 10.000 χρόνια π.Χ. – δεν έχει καμιά σχέση ούτε με τον ημι-παγκόσμιο Κατακλυσμό, ούτε με τον κατακλυσμό του Νώε – αυτός ο τελευταίος όντας μια καθαρά μυθική απόδοση αρχαίων παραδόσεων – ούτε καν με την καταβύθιση του τελευταίου ατλάντειου νησιού, παρά μόνο μια ηθική σύνδεση.

Η Πέμπτη Φυλή μας (τα αμύητα άτομα), ακούγοντας για πολλούς κατακλυσμούς τους μπέρδεψε και τώρα δεν γνωρίζει παρά μόνο έναν. Αυτός ο ένας άλλαξε την όψη όλου του πλανήτη με την εναλλαγή και την μετατόπιση της ξηράς και της θάλασσας.
Μπορούμε να κάνουμε σύγκριση με τις παραδόσεις των Περουβιανών: "Οι Ίνκας, επτά τον αριθμό, επανακατοίκησαν την γη μετά τον κατακλυσμό" λένε. (Χοσέ ντε Ακόστα, *Η Φυσική και Ηθική Ιστορία των Ινδιάνων*, Βιβλίο VI κεφ. 19.) Ο Χάμπολντ αναφέρει την μεξικάνικη απόδοση του ίδιου θρύλου, αλλά μπερδεύει κάπως τις λεπτομέρειες του μέχρι σήμερα σωζόμενου θρύλου σχετικά με τον Αμερικάνο Νώε. Ωστόσο, ο διάσημος φυσιοδίφης αναφέρει δυο φορές επτά συντρόφους και το θείο πουλί που προπορευόταν του πλοίου των Αζτέκων και έτσι οι εκλεκτοί γίνονται δεκαπέντε αντί για επτά και δεκατέσσερις. Αυτό γράφηκε πιθανόν κάτω από κάποια αθέλητη ανάμνηση του Μωϋσή, ο οποίος λέγεται ότι ανέφερε δεκαπέντε εγγονούς του Νώε που ξέφυγαν μαζί με τον παππού τους. Επίσης ο Ξίσουθρος, ο Χαλδαίος Νώε, σώθηκε και μεταφέρθηκε ζωντανός στον ουρανό – όπως ο Ενώχ – μαζί με τους επτά θεούς, τους *Καμπιρίμ*, ή τους επτά θείους Τιτάνες. Ακόμα ο Κινέζος Γιάο έχει επτά μορφές που σαλπάρουν μαζί του και τις οποίες αυτός θα *εμψυχώσει* όταν αράξει και θα τις χρησιμοποιήσει σαν "ανθρώπινο σπέρμα". Ο Όσιρης όταν εισέρχετα στην κιβωτό, ή στην ηλιακή βάρκα, παίρνει μαζί του επτά Ακτίνες κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σαγχωνιάθων θεωρεί τους Αλήτες ή Τιτάνες (τους Καμπιρίμ), σύγχρονους του Αγκρούερος, του μεγάλου φοινικικού θεού (τον οποίο ο Φαμπέρ προσπάθησε να ταυτίσει με τον

να σας τονίσω. Εδώ [ο Κρίσνα] μιλάει για τέσσερις Μάνου. Γιατί μιλάει για τέσσερις; Βρισκόμαστε τώρα στο έβδομο Μανβαντάρα, εκείνο του Βαϊβασβάτα. Αν αναφέρεται στους περασμένους Μάνου, θα έπρεπε να μιλούσε για έξι, αλλά αυτός αναφέρει μόνο τέσσερις. Σε μερικά σχόλια έγινε προσπάθεια να ερμηνευθεί αυτό με έναν ιδιόμορφο τρόπο. Η λέξη 'Τσανβαράχα' χωρίζεται από την λέξη 'Μαναβάχα και θεωρείται ότι αναφέρεται στους Σανακά, Σαναντάνα, Σανατκουμάρα και Σανατσουτζάτα, οι οποίοι περιλαμβάνονταν επίσης μεταξύ των γιων του Πρατζαπάτι των γεννημένων από τον νου. Αλλά αυτή η ερμηνεία θα οδηγήσει σε ένα πολύ παράλογο συμπέρασμα και θα κάνει την φράση αντιφατική. Τα άτομα που υπονοούνται στο κείμενο έχουν μια τροποποιητική σημασία στην πρόταση. Είναι γνωστό ότι ο Σανακά και οι άλλοι τρεις αρνήθηκαν να δημιουργήσουν ενώ οι άλλοι γιοι συμφώνησαν. Επομένως, όταν μιλάμε για τις προσωπικότητες εκείνες από τις οποίες ήρθε σε ύπαρξη η ανθρωπότητα, είναι παράλογο να περιλαμβάνουμε ανάμεσα τους και αυτούς τους τέσσερις. Το απόσπασμα πρέπει να μεταφραστεί χωρίς να χωρίσουμε την σύνθετη λέξη σε δύο ουσιαστικά. Έτσι, ο αριθμός των Μάνου θα είναι τέσσερις και η δήλωση θα έρχεται σε αντίθεση με την διήγηση των *Πουρανά*, αν και θα βρίσκεται σε απόλυτη αρμονία με την απόκρυφη θεωρία. Ας θυμηθούμε ότι ο κ. Σίννετ ανέφερε ότι βρισκόμαστε τώρα στην Πέμπτη Ριζική Φυλή. Κάθε Ριζική Φυλή θεωρείται το *Σαμτάτι* ενός ιδιαίτερου Μάνου. Τώρα, η Τέταρτη Φυλή πέρασε, ή με άλλα λόγια, υπήρξαν τέσσερις περασμένοι Μάνου..."

Στόκγουελ, *Σμισθόνιες Συνεισφορές στην Γνώση*, Τομ. XVIII. P.O. Μακφάρλαντ, *Αμερικάνικο Περιοδικό της Επιστήμης*, III, XI, 456 και Κρολ *Κλίμα και Χρόνος*. Η Λεμουρία δεν καταβυθίστηκε από κατακλυσμό, αλλά πρώτα καταστράφηκε από ηφαιστειακή δράση και έπειτα βυθίστηκε.

Νώε).[112] Επίσης υπάρχει η υπόθεση ότ το όνομα "Titan" ["Τιτάν"] προέρχεται από το Tit-Ain "τα θεμέλια της χαοτικής αβύσσου". (Βλέπε Φάμπερ, *Μια Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων,* Τομ. I, σελ. 240.) (Tit-Theus ή Τιτυός, είναι ο "*θείος κατακλυσμός*") κα έτσι οι Τιτάνες, που είναι επτά, φαίνεται να συνδέονται με τον Κατακλυσμό και τους επτά Ρίσι που σώθηκαν από τον Βαϊβασβάτα Μάνου.[113]

Αυτοί είναι γιοι του Κρόνου (Χρόνου) και της Ρέας (Γης) και αφού ο Αγκρούερος, Κρόνος και Τσαντίκ είναι ένα και το αυτό πρόσωπο και αφού οι επτά Κάβειροι λέγεται ότι είναι γιοι του Τσαντίκ, ή Κρόνου, άρα ο Κάβειροι και οι Τιτάνες είναι ταυτόσημοι. Για μια φορά ο ευσεβής Φαμπέρ (*Μια Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων*, Τομ. I, σελ.130, υποσημείωση) είχε δίκιο στα συμπεράσματά του όταν έγραφε:

> Δεν έχω καμιά αμφιβολία ότι οι επτά Τιτάνες ή Κάβειροι είναι ίδιοι με τους επτά Ρίσι της ινδουιστικής μυθολογίας [;], οι οποίοι λέγεται ότι γλίτωσαν μέσα σε ένα πλοίο μαζί με τον Μάνου, τον αρχηγό [;] της οικογένειάς τους.

Αλλά δεν είναι το ίδιο τυχερός στις υποθέσεις του, όταν προσθέτει:

> Οι Ινδουιστές με τους εξωφρενικούς θρύλους τους *διαστρέβλωσαν ποικιλότροπα την ιστορία των Νωεΐδών* [;!], ωστόσο είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι αυτοί, σχεδόν με θρησκευτική ευλάβεια, επέμειναν στον αριθμό επτά.[114] Γι' αυτό και ο συντ. Ουίλφορντ σωστά παρατηρεί ότι "ίσως, οι επτά Μανού, οι επτά Μπραχμαντίκα και οι επτά Ρίσι είναι ίδιοι και αποτελούν μόνο επτά ξεχωριστά άτομα.[115] Οι επτά Μπραχμαντίκα ήταν Πρατζαπάτι, ή κύριοι των *πράτζα* ή πλασμάτων. Αυτοί οι επτά μεγάλοι πρόγονοι της ανθρώπινης φυλής... δημιουργήθηκαν με το σκοπό να ξαναγεμίσουν την Γη με κατοίκους..."[116] Η αμοιβαία ομοιότητα των Καβείρων, Τιτάνων και Ρίσι και της οικογένειας του Νώε είναι πολύ εκπληκτική ώστε να θεωρηθεί αποτέλεσμα απλής σύμπτωσης. (Φάμπερ, *Μια Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων*, Τομ. I, σελ. 131, σημείωση.)

Φάμπερ οδηγήθηκε σ' αυτό το λάθος και στην συνέχεια δόμησε ολόκληρη την θεωρία του σχετικά με τους Κάβειρους πάνω στο γεγονός ότι το όνομα του βιβλικού Ιαπετού βρίσκεται στον κατάλογο των Τιτάνων που περιέχεται σε έναν στίχο των *Ορφικών Ύμνων* (*Ορφεύς* παρά Πρόκλω, στο *Σχόλιο στον Τίμαιο*, βιβλ. V, σελ. 295). Σύμφωνα με τον Ορφέα τα ονόματα των επτά "Αργιτών" Τιτάνων (τους οποίους ο Φάμπερ αρνείται να ταυτίσει με τους ασεβείς Τιτάνες, τους απογόνους τους) ήταν:

Κοΐόν τε, Κροΐόν τε μέγαν Φόρκυν τε κραταιόν.
Και Κρόνον, Ὠκεανόν θ' Ὑπερίονά τα', Ἰαπετόν τε.

Αλλά γιατί ο Βαβυλώνιος Έσδρας να μην υιοθετήσει το όνομα του Ιαπετού για έναν από τους γιους του Νώε; Οι Κάβειροι, που είναι οι Τιτάνες, ονομάζονται επίσης *Μάνες* και η μητέρα τους Μανία, σύμφωνα με τον Αρνόβιο (*Κατά των εθνικών*, βιβ. III, κεφ. XLI). Οι Ινδουιστές μπορούν επομένως να ισχυριστούν με πολύ μεγαλύτερο δίκιο ότι *Μάνες* σήμαινε τον δικό τους Μάνου και ότι Μανία είναι ο *θηλυκός* Μάνου. (Βλέπε *Ραμαγιάνα*). Μανία είναι η Ίλα ή Ίντα, η σύζυγος και κόρη του Βαϊβασβάτα Μάνου, από την οποία "γέννησε την φυλή των Μάνου". Όπως η Ρέα, η

Ο Αγκρούερος είναι ο Κρόνος και το πρότυπο του Ισραηλίτη Ιεχωβά. Επειδή συνδέεται με την Αργκό, την Σελήνη ή Κιβωτό της σωτηρίας, ο Νώε θεωρείται μυθολογικά σαν ένα με τον Κρόνο. Αλλά αυτό δεν μπορεί να αναφέρεται στον γήινο κατακλυσμό. (Βλέπε Φάμπερ, *Μια Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων*, Τομ. I, σελ. 35, 43-45.)

Ο Σαγχωνιάθων λέει ότι οι Τιτάνες ήταν οι γιοι του Κρόνου και επτά τον αριθμό και τους αποκαλεί πυρολάτρες, Αλήτες (γιοί του Αγκνί;) και κατακλυσμιαίους. A1-ait [Αλ-αΐτ] είναι ο θεός του πυρός.

Των οποίων επτά, ας μας επιτραπεί να σημειώσουμε, οι Αριοί και όχι οι Σημίτες ήταν οι δημιουργοί και οι Ιουδαίοι πήραν τον αριθμό από τους Χαλδαίους. [Ε.Π.Μπ.]

Επτά ξεχωριστοί γιοι του θεού, ή Πιτάρα και Πιτρί˙ επίσης σ' αυτήν την περίπτωση γιοι του Κρόνου (Καλά "χρόνου") και Αργίτες, όπως οι Κάβειροι και οι Τιτάνες, όπως δείχνει το όνομα τους – "σεληνιακοί πρόγονοι" – η Σελήνη όντας η Κιβωτός, ή *Arga* [*Αργώ*], πάνω στην υδάτινη άβυσσο του διαστήματος. [Ε.Π.Μπ.]

Ασιατικές Έρευνες, Τομ. V, 1799, σελ. 246: "Περί της Χρονολογίας των Ινδών".

μητέρα των Τιτάνων, έτσι και αυτή είναι η Γη (ο Σαγιάνα την θεωρεί θεά της Γης) και δεν είναι παρά η δεύτερη έκδοση και επανάληψη της Βατς. Και οι δύο, Ίντα και Βατς, μετατρέπονται σε αρσενικά και θηλυκά. Η Ίντα γίνεται Σουντγιουμνά και η Βατς, "ο θηλυκός Βιράτζ", μετατρέπεται σε γυναίκα προκειμένου να τιμωρήσει τους Γκανταρβά. Η μια απόδοση αναφέρεται στην κοσμική και θεία θεογονία και η άλλη στην μετέπειτα περίοδο. Οι Μάνες και η Μανία του Αρνόβιου είναι ονόματα ινδικής προέλευσης που υιοθετήθηκαν και παραμορφώθηκαν από τους Έλληνες και τους Λατίνους.

Αυτό δεν είναι τυχαίο αλλά αποτέλεσμα μιας αρχαϊκής δοξασίας, τελευταίοι διασκευαστές της οποίας ήταν οι Ισραηλίτες μέσω του Έσδρα, του συγγραφέα των εκσυγχρονισμένων μωυσαϊκών βιβλίων. Τόσο λίγο σέβονταν την ιδιοκτησία άλλων λαών, ώστε ο Βηρωσσός (*Αρχαιότητες*, Βιβλ. Πρώτο, φυλ. 8) εμφανίζει την *Τιταία* – την οποία ο Διόδωρος (*Ιστορική Βιβλιοθήκη*, Βιβλ. τρίτο, 57, 1-2) θεωρεί μητέρα των Τιτάνων ή *Κατακλυσμιαίων* – σαν *σύζυγο του Νώε*. Για τον λόγο αυτόν ο Φάμπερ τον αποκαλεί "*ψευτο-Βηρωσσό*", αλλά ωστόσο αποδέχεται την πληροφορία προκειμένου να καταγράψει μια ακόμα απόδειξη ότι οι παγανιστές δανείστηκαν όλους τους θεούς τους από τους Ιουδαίους, μεταμορφώνοντας το πατριαρχικό υλικό. Σύμφωνα με την ταπεινή μας γνώμη, αυτό είναι μια αναντίρρητη απόδειξη ακριβώς του αντιθέτου. Δείχνει τόσο καθαρά, όσο μπορούν να δείξουν τα γεγονότα, ότι οι βιβλικές ψευτο-προσωπικότητες είναι όλες τους δανεισμένες από τους παγανιστικούς μύθους, αν είναι τελικά μύθοι. Οπωσδήποτε πάντως δείχνει ότι ο Βηρωσσός γνώριζε καλά την πηγή της Γένεσης και ότι είχε τον ίδιο κοσμικό αστρονομικό χαρακτήρα με τις αλληγορίες της Ίσιδας-Όσιρη, της Κιβωτού και άλλων παλαιότερων "Αργιτικών" συμβόλων. Γιατί ο Βηρωσσός λέει ότι "η μεγάλη Τιταία" ονομάστηκε αργότερα Αρέτια[117] και λατρεύτηκε μαζί με την Γη και έτσι η "Τιταία" ταυτίζεται με την σύζυγο του Νώε, με την *Ρέα*, την μητέρα των Τιτάνων και με την *Ίντα*, όντας και οι δυο θεές που προΐστανται της Γης και μητέρες των Μάνου και Μάνες (ή Τιτάν-Καβείρων). Ο ίδιος Βηρωσσός λέει ότι η "Τιταία-Αρέτια" λατρευόταν σαν *Ορκία* και αυτός είναι ένας τίτλος της Εστίας, θεάς της Γης. "Ο Σικανός *θεοποίησε την Αρέτια και την ονόμασε Ορκία, της γενιάς του Ιανού*". (*Αρχαιότητες*, Βιβλ. Πέμπτο, φυλ. 64.)

Σπάνια αρχαίος ποιητής των ιστορικών ή προϊστορικών ημερών παρέλειψε να αναφέρει, με την μια ή την άλλη μορφή, την καταβύθιση των δυο ηπείρων, που συχνά ονομάζονται νήσοι. Όπως καταστροφή, εκτός της Ατλαντίδος, της Φλεγύας. Δείτε τον Παυσανία και τον Νόννο (*Διονυσιακά,* βιβλ. Δέκατο Όγδοο, 36-38) που και οι δυο μας λένε πώς:

Από την βαθιά ριζωμένη βάση της, την νήσο Φλεγύα
κραταιός Ποσειδώνας έσεισε και βύθισε μέσα στα
κύματα τους ασεβείς κατοίκους της...

Φάμπερ ήταν σίγουρος ότι η "νήσος Φλεγύα" ήταν η Ατλαντίδα. Αλλά όλες αυτές οι αλληγορίες είναι λίγο-πολύ παραποιημένες αποδόσεις της ινδουιστικής παράδοσης σχετικά με τον μεγάλο κατακλυσμό, ο οποίος συνέβη στην Τέταρτη – την πραγματικά ανθρώπινη αν και γιγαντιαία – Φυλή, εκείνη που προηγήθηκε της Αρίας. Όμως, όπως όλοι οι μύθοι, έτσι κι αυτός του Κατακλυσμού έχει πολλές σημασίες. Αναφέρεται στην θεογονία, στους *προκοσμικούς μετασχηματισμούς, σε πνευματικές αλληλεπιδράσεις* – όσο ανόητος κι αν ηχεί ο όρος στο επιστημονικό αυτί – καθώς επίσης στην επακόλουθη Κοσμογονία – στην μεγάλη ΠΛΗΜΜΥΡΑ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ (ύλης), στο ΧΑΟΣ που αφυπνίστηκε και γονιμοποιήθηκε από εκείνες τις Πνευματικές Ακτίνες οι οποίες κατακλύστηκαν και *χάθηκαν* στην μυστηριώδη διαφοροποίηση˙ ένα προκοσμικό μυστήριο, ο Πρόλογος στο δράμα του Όντος. Οι Άνου, Μπελ και Νώε προηγήθηκαν

Αρέτια είναι η θηλυκή μορφή του 'Αρτες (αιγυπτιακού Άρη). Από εκεί προέρχεται και η χαλδαϊκή (και τώρα Εβραϊκή) λέξη *Aretz* (*Αρέτς*), "Γη". Ο συγγραφέας του έργου *Συνεισφορά στην Γνώση*, κάτω από την λέξη "Άρτες" Άρης, αναφέρει τα ακόλουθα: "Ο Κεδρηνός προσθέτει (Σαλμάσιος, Ι, C) ότι ο Άρης ονομαζόταν από τους Αιγυπτίους Έρτοζι (φυτεύω, ή γεννώ). Αυτό υπoννοεί την δημιουργία και ζωοποίηση του καθετί, την δημιουργία και τον καθορισμό της φύσης και των δυνάμεων κάθε ουσίας και ύλης". Είναι η Γη σαν "πηγή της ύπαρξης", ή όπως εξήγησε ο συγγραφέας του έργου *Η Πηγή των Μέτρων* (σελ. 186), η λέξη *Arts* είναι ίδια στα *Εβραϊκά* και στα *Αιγυπτιακά*, και οι δυο "συνδυάζουν την αρχική ιδέα *της γης σαν πηγής*. Ακριβώς όπως στα Εβραϊκά, κάτω από μια άλλη μορφή, *Αδάμ* και *Μαντίμ* είναι ίδιοι και συνδυάζουν την ιδέα της γης με τον Αδάμ, κάτω από την μορφή του *h-adam-h*".

του Αδάμ-Κάδμου, του Κόκκινου Αδάμ και Νώε, ακριβώς όπως ο Μπράχμα, ο Βίσνου και ο Σίβα προηγήθηκαν του Βαϊβασβάτα και των υπόλοιπων. (Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. II, σελ. 420 και επόμενες, όπου γίνεται υπαινιγμός ενός ή δυο από τα επτά νοήματα.)

Όλα αυτά δείχνουν ότι ο ημι-παγκόσμιος κατακλυσμός, ο γνωστός στην γεωλογία, (πρώτη περίοδος παγετώνων) πρέπει να συνέβη ακριβώς την εποχή που τον προσδιορίζει η Μυστική Δοξασία: δηλαδή 200.000 χρόνια (κατά προσέγγιση) μετά την αρχή της ΠΕΜΠΤΗΣ ΦΥΛΗΣ, ή περίπου την εποχή όπου οι Κρολ και Στόκγουελ τοποθετούν την πρώτη περίοδο των παγετώνων, δηλ. περίπου πριν από 850.000 χρόνια. Έτσι, αφού αυτή η τελευταία διαταραχή αποδίδεται από τους γεωλόγους και αστρονόμους σε μια "υπερβολική εκκεντρότητα της τροχιάς της Γης" και αφού

Μυστική Δοξασία την αποδίδει στην ίδια πηγή με την προσθήκη, όμως, ενός άλλου παράγοντα: της μετατόπισης του άξονα της Γης, μια απόδειξη του οποίου μπορεί να βρεθεί στο *Βιβλίο του Ενώχ* (κεφάλαιο LXIV, τμήμα XI), αν δεν μπορεί να κατανοηθεί η καλυμμένη γλώσσα των *Πουρανά*. Όλα αυτά, λοιπόν, θα έπρεπε να δείχνουν ότι κάτι γνώριζαν οι αρχαίοι για τις "σύγχρονες ανακαλύψεις" της Επιστήμης. Ο Ενώχ είναι απόλυτα σαφής και καθαρός όταν μιλάει για "την μεγάλη κλίση της Γης" η οποία "έχει ωδίνες".

Δεν είναι φανερό; Ο Νουάχ είναι ο Νώε, που πλέει πάνω στα ύδατα με την κιβωτό του, αυτή η τελευταία όντας το έμβλημα της Αρκγά ή Σελήνης, της θηλυκής αρχής. Ο Νώε είναι το "πνεύμα" που πέφτει στην ύλη. Μόλις κατεβαίνει στην Γη, τον βλέπουμε να φυτεύει ένα κλήμα, να πίνει το κρασί και να μεθάει, δηλ. το αγνό πνεύμα μεθάει μόλις φυλακίζεται οριστικά στην ύλη. Το έβδομο κεφάλαιο της Γένεσης δεν είναι παρά μια άλλη απόδοση του πρώτου. Έτσι, ενώ στο πρώτο κεφάλαιο αναφέρεται "... και σκότος επί του προσώπου της αβύσσου. Και πνεύμα θεού εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων", στο κεφ. Ζ' αναφέρεται: "... και εκραταιούντο τα ύδατα... και η κιβωτός εφέρετο [με τον Νώε, το πνεύμα] επί της επιφανείας των υδάτων". Έτσι, ο Νώε, αν είναι [ταυτόσημος με τον] χαλδαϊκό Νουάχ, είναι το πνεύμα που ζωοποιεί την *ύλη* [η οποία] είναι το Χάος, προσω-ποιούμενη από την ΑΒΥΣΣΟ ή τα Ύδατα του Κατακλυσμού. Στον βαβυλωνιακό μύθο [όπου το προκοσμικό γεγονός αναμειγνύεται με το γήινο], η Αστάρτη [Αστορέθ ή Αφροδίτη, η σεληνιακή θεά] είναι αυτή που κλείνεται στην κιβωτό και στέλνει ένα *περιστέρι* (έμβλημα της Αφροδίτης και άλλων σεληνιακών θεαινών) σε αναζήτηση στεγνής γης.

Τζώρτζ Σμιθ σημειώνει στους *πίνακες* πρώτα την δημιουργία της Σελήνης και έπειτα του Ήλιου: "Η ομορφιά και η τελειότητά της εγκωμιάζονται καθώς και η κανονικότητα της τροχιάς της, η οποία οδήγησε στο να θεωρείται ο τύπος του κριτή και του κυβερνήτη του κόσμου". Αν η ιστορία του κατακλυσμού αναφέρεται απλώς σε έναν κοσμογονικό κατακλυσμό – έστω και αν ήταν παγκόσμιος – γιατί τότε η θεά Ιστάρ ή Αστορέθ (η Σελήνη) να μιλάει για την δημιουργία του Ήλιου μετά τον κατακλυσμό; Τα νερά μπορεί να έφτασαν μέχρι το όρος *Νιζίρ* (χαλδαϊκή απόδοση), ή *Τζεμπέλ-τζουντί* (τα κατακλυσμιαία βουνά των αραβικών μύθων), ή μέχρι το Αραράτ (της βιβλικής διήγησης), ακόμα και μέχρι τα Ιμαλάια της ινδικής παράδοσης, αλλά ωστόσο δεν έφτασαν στον Ήλιο, ακόμα και η ίδια η Βίβλος σταμάτησε λίγο πριν από ένα τέτοιο θαύμα. Είναι φανερό ότι ο κατακλυσμός του λαού ο οποίος πρώτος τον κατέγραψε, είχε ένα άλλο νόημα λιγότερο προβληματικό και πολύ πιο φιλοσοφικό από εκείνο ενός παγκόσμιου κατακλυσμού, για τον οποίο δεν υπάρχουν καθόλου γεωλογικά ίχνη. (Ίσιδα Αποκαλυμμένη, Τομ. II σελ. 423-424 και 423 υποσημείωση. Παράβολε Τζ. Σμιθ. *Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 75.)

Όλοι αυτοί οι Κατακλυσμοί είναι περιοδικοί και κυκλικοί και, όπως ο Μάνου Βαϊβασβάτα αποτελεί έναν γενετικό χαρακτήρα κάτω από διάφορες περιστάσεις και γεγονότα (βλέπε κατωτέρω: "Οι Πρωταρχικοί Μάνου της Ανθρωπότητας"), έτσι φαίνεται ότι δεν υπάρχει αντίρρηση στην υπόθεση ότι ο πρώτος "μεγάλος κατακλυσμός" είχε μια αλληγορική καθώς και μια κοσμική σημασία και ότι συνέβη κατά το τέλος του Σάτια-Γιουγκά, της "Εποχής της Αλήθειας", όταν η Δεύτερη Ριζική Φυλή, "οι Μάνου με οστά", έκαναν την πρωταρχική τους εμφάνιση σαν "Ιδρωτογεννημένοι".[118]

Δεύτερος Κατακλυσμός – ο ονομαζόμενος "παγκόσμιος" – ο οποίος επηρέασε την Τέταρτη Ριζική Φυλή (την οποία τώρα πολύ βολικά η θεολογία την θεωρεί σαν την "καταραμένη φυλή των γιγάντων", τους ΚΑΪΝΙΤΕΣ και τους "γιους του Χαμ"), είναι εκείνος ο κατακλυσμός που έγινε αντιληπτός από την γεωλογία. Αν συγκρίνει κανείς προσεχτικά τις αναφορές στους διάφορους μύθους των Χαλδαίων και άλλων εξωτερικών έργων των εθνών, θα δει ότι όλες τους συμφωνούν με τις ορθόδοξες διηγήσεις που δίνονται στα μπραχμανικά βιβλία. Μπορεί επίσης να αντιληφθεί

Όλες αυτές οι εκφράσεις εξηγούνται στην "Ανθρωπογένεση" αυτού του Τόμου καθώς και αλλού.

ότι, ενώ στην πρώτη αναφορά, "δεν υπάρχει ακόμα ούτε θεός ούτε θνητός πάνω στην Γη", όταν ο Μάνου Βαϊβασβάτα φτάνει στο Χιμαβάν, αντίθετα στην δεύτερη οι Επτά Ρίσι επιτρέπεται να του κρατήσουν συντροφιά˙ δείχνοντας έτσι ότι ενώ μερικές διηγήσεις αναφέρονται στον αστρικό και κοσμικό ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟ πριν από την ονομαζόμενη δημιουργία, οι άλλες αναφέρονται, η μια στον Μεγάλο Κατακλυσμό της Ύλης πάνω στην Γη και η άλλη σε έναν πραγματικό υδάτινο κατακλυσμό. Στο *Σαταπάτα-Μπράχμανα* ο Μάνου βρίσκει ότι "ο Κατακλυσμός εξαφάνισε όλα τα ζωντανά πλάσματα και μόνο αυτός έμεινε": δηλαδή το σπέρμα της ζωής παρέμεινε μόνο από την προηγούμενη διάλυση του Σύμπαντος, ή *Μαχαπραλάγια*, μετά από μια "Ημέρα του Μπράχμα" και το *Μαχαμπαράτα* αναφέρεται απλώς στον γεωλογικό κατακλυσμό που εξαφάνισε σχεδόν ολόκληρη την Τέταρτη Φυλή για να κάνει χώρο για την Πέμπτη. Επομένως στην δική μας εσωτερική Κοσμογονία[119] ο Βαϊβασβάτα Μάνου εμφανίζεται κάτω από τρεις διαφορετικές ιδιότητες: (α) σαν ο "Ριζικός Μάνου" στην Σφαίρα Α στον Πρώτο Γύρο, (β) σαν το "σπέρμα της ζωής" στην Σφαίρα D στον Τέταρτο Γύρο και (γ) σαν το "Σπέρμα του Ανθρώπου" στην αρχή κάθε Ριζικής Φυλής και ειδικά της δικής μας Πέμπτης Φυλής. Η ίδια η αρχή αυτής της τελευταίας παρακολουθεί – κατά την διάρκεια του Ντβαπάρα-Γιουγκά[120] – την καταστροφή των καταραμένων μάγων, "εκείνου του νησιού (ο Πλάτωνας, *Τίμαιος*, 24 Ε και συνέχεια, μιλάει μόνο για το τελευταίο νησί της) πέρα από τις Στήλες του Ηρακλή, στον Ατλαντικό Ωκεανό, από όπου υπήρχε εύκολη μετάβαση σε άλλα νησιά στην περιοχή μιας άλλης μεγάλης Ηπείρου" (Αμερική). Αυτή η γη της "Ατλαντίδας" συνδέθηκε με την "Λευκή Νήσο" και η Λευκή Νήσος ήταν η Ρούτα, αλλά όχι η Ατάλα και ο "*Λευκός Δαίμονας*" του Στρατηγού Ουίλφορντ (*Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. VIII, 1805, σελ. 279: "Μια Μελέτη πάνω στα Ιερά Νησιά της Δύσης"), όπως δείξαμε ήδη. Μπορεί να σημειωθεί εδώ ότι το Ντβαπάρα-Γιουγκά διαρκεί 864.000 χρόνια, σύμφωνα με τα σανσκριτικά κείμενα, και επομένως – αν το Κάλι-Γιουγκά άρχισε μόλις πριν από 5.000 χρόνια – αυτή η καταστροφή έλαβε χώρα πριν από 869.000 χρόνια. Οι αριθμοί δεν διαφέρουν και πάρα πολύ από εκείνους που δίνουν οι γεωλόγοι, οι οποίοι τοποθετούν την "περίοδο των παγετώνων" τους πριν από 850.000 χρόνια.

Έπειτα, "μια γυναίκα δημιουργήθηκε η οποία ήρθε στον Μάνου και ονόμασε τον εαυτό της *θυγατέρα του, με την οποία έζησε και γέννησε τους απογόνους του Μάνου*". Αυτό αναφέρεται στον φυσικό μετασχηματισμό των φύλων κατά την διάρκεια της Τρίτης Ριζικής Φυλής. Η αλληγορία είναι διάφανα καθαρή, ώστε δεν χρειάζεται καμιά επεξήγηση. Φυσικά, όπως ήδη παρατηρήσαμε, κατά τον διαχωρισμό των φύλων ένα ανδρόγυνο ον υποτίθεται ότι χώρισε τον εαυτό του στα δυο (όπως στην περίπτωση του Μπράχμα και της Βατς ακόμα και του Αδάμ και της Εύας) και έτσι το θηλυκό, κατά μια ορισμένη έννοια, είναι κόρη του, ακριβώς όπως αυτός θα είναι γιος της, "σάρκα

Δεν πρέπει να ξεχνάει κανείς ότι στην ινδουιστική φιλοσοφία κάθε διαφοροποιημένη μονάδα είναι τέτοια μόνο μέσα στους κύκλους της *Μαγιά*, όντας στην ουσία της ένα με το Υπέρτατο ή Ένα Πνεύμα. Από δω προέρχεται η φαινομενική σύγχυση και αντίφαση στα διάφορα *Πουρανά* και μερικές φορές ακόμα και στο ίδιο *Πουρανά*, αναφορικά με το ίδιο άτομο. Ο Βίσνου – όπως ο πολύμορφος Μπράχμα και το *Μπράχμαν* – είναι ένας και όμως λέγεται ότι είναι όλοι οι 28 Βιάσα.

"Σε κάθε Ντβαπάρα (ή τρίτη) εποχή, *ο Βίσνου με το πρόσωπο του Βιάσα*... διαιρεί τον *Βέντα*, που (κανονικά δεν) είναι παρά ένας, σε πολλά μέρη... Είκοσι οκτώ φορές διευθετήθηκαν οι *Βέντα* από τους μεγάλους Ρίσι στο Βαϊβασβάτα Μανβαντάρα στο Ντβαπάρα-Γιουγκά και επομένως είκοσι οκτώ Βιάσα πέθαναν... [Εκείνοι που ήταν όλοι] με την μορφή του *Βέντα-Βιάσα*, που ήταν οι Βιάσα των αντίστοιχων εποχών τους...." (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Τρίτο, κεφ. III. Ουίλσον, Τομ. III, σελ. 33, 34). "Αυτός ο κόσμος είναι Μπράχμα, στο Μπράχμαν, από το Μπράχμαν... τίποτε άλλο δεν χρειάζεται να γνωσθεί". Και πάλι στο *Χιραβάνσα*: Στο Πρώτο Μανβαντάρα υπήρχαν ξακουστοί γιοι του Βάσιστα, οι οποίοι στο Τρίτο Μανβαντάρα ήταν γιοι του Μπράχμα (δηλ. Ρίσι), οι επιφανείς απόγονοι της Ούρτζα". (Ουίλσον, Τομ. III, σελ. 6 σημείωση). Αυτό είναι σαφές: η Ανθρωπότητα του πρώτου Μανβαντάρα είναι εκείνη της έβδομης και όλων των ενδιάμεσων. Το ανθρώπινο είδος της Πρώτης Ριζικής Φυλής είναι το ανθρώπινο είδος της δεύτερης, τρίτης, τέταρτης, πέμπτης κ.τ.λ. Μέχρι την τελευταία αποτελεί μια κυκλική και σταθερή επανενσάρκωση των Μονάδων που ανήκουν στους Ντιάνι-Τσόχαν της δικής μας Πλανητικής Αλύσου.

Το Ντβαπάρα-Γιουγκά διαφέρει για κάθε Φυλή. Κάθε φυλή έχει τον δικό της κύκλο, γεγονός που δημιουργεί μια μεγάλη διαφορά. Για παράδειγμα, η Τέταρτη Υποφυλή των Ατλάντων βρισκόταν στο Κάλι-Γιουγκά της όταν καταστράφηκε, ενώ η Πέμπτη βρισκόταν στο Σάτια ή Κρίτα Γιουγκά της. Η Αρία Φυλή βρίσκεται τώρα στο Κάλι-Γιουγκά της και θα συνεχίσει να βρίσκεται σ' αυτό για 427.000 χρόνια, ενώ διάφορες "οικογενειακές Φυλές", ονομαζόμενες σημιτική, χαμιτική κ.τ.λ. βρίσκονται στους δικούς τους ιδιαίτερους κύκλους. Η επερχόμενη 6η Υποφυλή – η οποία μπορεί να αρχίσει πολύ σύντομα – θα βρίσκεται στην Σατια (χρυσή) εποχή της, ενώ εμείς μαζεύουμε τους καρπούς της αμαρτίας μας στο Κάλι-Γιουγκά μας.

από την σάρκα του (και της) και οστό από τα οστά του (και της)". Ας μην ξεχνάμε, επίσης, ότι κανένας από τους Ανατολιστές μας δεν έμαθε ακόμα να διακρίνει μέσα σ' αυτές τις "αντιφάσεις και τις εκπληκτικές ανοησίες" – όπως ονομάζουν μερικοί τα *Πουρανά* – πως μια αναφορά σε ένα Γιουγκά μπορεί να σημαίνει έναν Γύρο, μια Ριζική Φυλή και συχνά μια *Υποφυλή*, όπως και μια σελίδα *προ-κοσμικής* θεογονίας. Αυτό το διπλό και τριπλό νόημα αποδεικνύεται από τις διάφορες αναφορές φαινομενικά σε ένα και το αυτό άτομο κάτω από το ίδιο όνομα, ενώ στην πραγματικότητα αναφέρονται σε γεγονότα που χωρίζονται από ολόκληρους Κάλπα. Ένα καλό παράδειγμα είναι της Ίλα. Αυτή στην αρχή παρουσιάζεται σαν ένα πράγμα και μετά σαν κάτι άλλο. Στον εξωτερικό μύθο λέγεται ότι ο Μάνου Βαϊβασβάτα, επιθυμώντας να γέννησει γιους, άρχισε μια θυσία στον Μίτρα και στον Βάρουνα. Άλλα εξαιτίας ενός λάθους του ιερουργούντος μπραχμάνου, απέκτησε μονό μια κόρη, την Ίλα. Έπειτα, "με την χάρη των θεών", το φύλο της άλλαξε και έγινε άνδρας, ο Σουντιούμνα. Στην συνέχεια μετατρέπεται πάλι σε γυναίκα κ.ο.κ. Ο μύθος προσθέτει πως

Σίβα και η σύζυγός του ευχαριστήθηκαν από το ότι "αυτή μπορούσε να είναι αρσενική τον έναν μήνα και θηλυκή τον άλλον". Αυτό έχει άμεση αναφορά στην Τρίτη Ριζική Φυλή οι άνθρωποι της οποίας ήταν ανδρόγυνοι. Αλλά μερικοί πολύ διαβασμένοι Ανατολιστές νομίζουν (βλέπε Τζ. Ντόουσον, *Κλασικό Ινδουιστικό Λεξικό*) και δηλώνουν ότι, "η Ίλα ήταν πρωταρχικά τροφή, αναψυκτικό ή σπονδή γάλακτος˙ επομένως ένας χείμαρρος επαίνου προσωποποιημένος σαν η θεά της ομιλίας". Στον "αδαή", όμως, δεν λένε γιατί θα πρέπει "μια σπονδή γάλακτος" ή ένας "χείμαρρος επαίνου" να είναι διαδοχικά αρσενικός και θηλυκός, εκτός και υπάρχουν πράγματι κάποιες "εσωτερικές ενδείξεις" τις οποίες οι αποκρυφιστές δεν καταφέρνουν να αντιληφθούν.

Με την πιο μυστικιστική σημασία της, η ένωση του Σβαγιαμπούβα Μάνου με την Βατς-Σατά-Ρουπά, την κόρη του (αυτός όντας ο πρώτος "ευημερισμός" της διπλής αρχής της οποίας ο Βαϊβασβάτα Μάνου και η Ίλα είναι μια δευτερεύουσα και τρίτη μορφή), αντιπροσωπεύεται στον Κοσμικό συμβολισμό σαν η Ριζική ζωή, το σπέρμα απ' το οποίο ξεπήδησαν όλα τα Ηλιακά Συστήματα, οι κόσμοι, οι άγγελοι και οι θεοί. Γιατί, όπως λέει ο Βίσνου:

Από τον Μάνου κάθε δημιουργία – θεοί, Άσουρα,
και άνθρωποι – πρέπει να παραχθεί.
Απ' αυτόν ο κόσμος πρέπει να δημιουργηθεί,
εκείνο που κινείται κι εκείνο που είναι ακίνητο.....

Αλλά μπορεί να βρούμε εχθρούς χειρότερους ακόμα και από τους Δυτικούς επιστήμονες και τους Ανατολιστές. Αν οι Μπραχμάνοι συμφωνούν με την διδασκαλία μας στο θέμα των αριθμών, δεν είμαστε σίγουροι ότι μερικοί απ' αυτούς, ορθόδοξοι συντηρητικοί, δεν θα προβάλουν αντιρρήσεις στον τρόπο γέννησης που αποδίδεται στους *Πιτάρ-Ντέβατα* τους. Θα μας καλέσουν να παρουσιάσουμε τα κείμενα από τα οποία παραθέτουμε, ενώ εμείς θα τους υποδείξουμε να διαβάσουν τα *Πουρανά* τους λίγο πιο προσεχτικά και αναζητώντας το εσωτερικό νόημα. Και τότε, επαναλαμβάνουμε, κάτω από το πέπλο λίγο-πολύ διάφανων αλληγοριών, θα βρουν να επιβεβαιώνεται από τα ίδια τα έργα τους κάθε δήλωση που γίνεται εδώ. Ένα ή δυο παραδείγματα δόθηκαν ήδη αναφορικά με την εμφάνιση της Δεύτερης Φυλής, η οποία ονομάζεται "Ιδρωτογεννημένη". Η αλληγορία αυτή θεωρείται παραμύθι και όμως κρύβει ένα φυχο-φυσιολογικό φαινόμενο και ένα από τα μεγαλύτερα μυστήρια της Φύσης.

Αλλά εν όψει των χρονολογικών δηλώσεων που έγιναν εδώ, είναι φυσικό να ρωτήσουμε:

ΜΠΟΡΕΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΑ ΥΠΗΡΞΕ ΠΡΙΝ ΑΠΟ 18.000.000 ΧΡΟΝΙΑ;

Παρ' όλες τις επιστημονικές αντιρρήσεις, ο Αποκρυφισμός απαντάει καταφατικά. Άλλωστε αυτή η διάρκεια καλύπτει μόνο τον Βαϊβασβάτα Μάνου *Άνθρωπο*, δηλ. την αρσενική και θηλυκή οντότητα την χωρισμένη ήδη σε ξεχωριστά φύλα. Οι δυο και μισή φυλές που προηγήθηκαν αυτού του γεγονότος μπορεί να έζησαν και πριν από 300.000.000 χρόνια, απ' όσο μπορεί να ξέρει η επιστήμη. Γιατί οι γεωλογικές και φυσικές δυσκολίες στον δρόμο της θεωρίας δεν μπορούσαν να υπάρχουν για τον αρχέγονο, αιθερικό άνθρωπο των αποκρυφιστικών διδασκαλιών. *Ολόκληρη η έκβαση της διαμάχης ανάμεσα στις βέβηλες και στις εσωτερικές επιστήμες βασίζεται πάνω στην πίστη για την ύπαρξη και στην απόδειξη της ύπαρξης ενός αστρικού σώματος μέσα στο φυσικό*, το πρώτο όντας ανεξάρτητο από το δεύτερο. Ο θετικιστής Πωλ ντ' Ασιέρ φαίνεται ότι απέδειξε πολύ καθαρά

το γεγονός (*Μεταθανάτια Ανθρωπότητα*, μεταφρασμένο από τον συντ. Χ.Σ. Όλκοτ, Λονδίνο, 1887), για να μην αναφέρουμε την συσσωρευμένη μαρτυρία των εποχών και των συγχρόνων πνευματιστών και μυστικιστών, θα είναι δύσκολο να απορρίψουμε αυτό το γεγονός στην σημερινή εποχή των αποδείξεων, των πειραμάτων και των οπτικών επιδείξεων.

Μυστική Δοξασία υποστηρίζει ότι, παρ' όλους τους γενικούς κατακλυσμούς και τις διαταραχές της σφαίρας μας – που οφείλονται στο ότι βρίσκεται στην περίοδο της μεγαλύτερης φυσικής της ανάπτυξης, επειδή ο Τέταρτος Γύρος είναι το μεσαίο σημείο της ζωής που της έχει παραχωρηθεί – οι οποίες ήταν πολύ πιο φοβερές και έντονες απ' ό,τι κατά τη, διάρκεια των τριών προηγούμενων Γύρων (των κύκλων της προηγούμενης ψυχικής και πνευματικής ζωής της και των ημι-αιθερικών συνθηκών της), η φυσική Ανθρωπότητα υπήρχε πάνω της πριν από 18.000.000 χρόνια.[121] Της περιόδου αυτής προηγήθηκαν τα 300.000.000 χρόνια της ορυκτής και φυτικής ανάπτυξης. Σ' αυτό θα αντιδράσουν όλοι εκείνοι που αρνούνται να δεχτούν την θεωρία ενός "χωρίς οστά", καθαρά αιθερικού ανθρώπου. Η επιστήμη, η οποία γνωρίζει μόνο τους φυσικούς οργανισμούς, θα νιώσει αγανάκτηση και ακόμα περισσότερο η υλιστική θεολογία. Η πρώτη θα αντιδράσει με λογικά και συγκρατημένα επιχειρήματα, βασισμένα πάνω στην προκατάληψη ότι όλοι οι έμψυχοι οργανισμοί υπήρχαν πάντα στο ίδιο πεδίο υλικότητας σε όλες τις εποχές. Η δεύτερη θα αντιδράσει με ένα πλέγμα ακόμα πιο παράλογων φαντασιώσεων. Το γελοίο επιχείρημα, το οποίο προβάλλουν συνήθως οι θεολόγοι, βασίζεται πάνω στην ουσιαστική υπόθεση ότι η ανθρωπότητα (διάβαζε χριστιανοί) πάνω σ' αυτόν τον πλανήτη, έχει την τιμή να είναι το μόνο ανθρώπινο ον σε ολόκληρο τον Κόσμο που διαμένει πάνω σε μια σφαίρα και ότι, επομένως, είναι το καλυτερο του είδους του.[122]

Οι αποκρυφιστές, οι οποίοι πιστεύουν ακλόνητα στις διδασκαλίες της μητέρας-φιλοσοφίας, αποκρούουν τις αντιρρήσεις τόσο των θεολόγων όσο και των επιστημόνων. Ισχυρίζονται από την μεριά τους ότι κατά την διάρκεια εκείνων των περιόδων όπου θα πρέπει να υπήρχε ανυπόφορη ζέστη ακόμα και στους δυο πόλους, διαδοχικές πλημμύρες, αναστατώσεις της ξηράς και σταθερή μετακίνηση των μεγάλων ωκεανών και θαλασσών, καμιά απ' αυτές τις συνθήκες δεν μπορούσε να αποτελέσει εμπόδιο στην ανθρώπινη ζωή και οργάνωση, σε *εκείνη που αποδίδεται απ' αυτούς στην πρώτη ανθρωπότητα*. Ούτε η ετερογένεια του περιβάλλοντος, που ήταν γεμάτο από βλαβερά αέρια, ούτε οι κίνδυνοι ενός φλοιού ελάχιστα στερεοποιημένου μπορούσαν να εμποδίσουν την Πρώτη και την Δεύτερη Φυλή από το να κάνουν την εμφάνιση τους ακόμα και κατά την διάρκεια της Ανθρακοφόρου ή και της ίδιας της Σιλούριας εποχής.

Έτσι, οι Μονάδες που προορίζονταν να εμψυχώσουν τις μελλοντικές Φυλές ήταν έτοιμες για νέα μεταμόρφωση. Είχαν περάσει από τις φάσεις της εμμετάλλωσης, της φυτικής και της ζωικής ζωής, από την κατώτερη μέχρι την ανώτερη, και περίμεναν την ανθρώπινη, πιο νοήμονα μορφή τους. Όμως, τι άλλο μπορούσαν να κάνουν οι πλαστικοί προπλάστες εκτός από το να

Ο καθηγητής Νιούκομπ λέει: "Η θερμότητα που αναπτύχθηκε μέσω συστολής από μια άπειρη απόσταση, θα διαρκούσε μόνο 18.000.000 χρόνια" (*Λαϊκή Αστρονομία*, σελ. 509). Αλλά "μια θερμοκρασία επιτρέπουσα την ύπαρξη νερού πάνω στην Γη μπορούσε να είχε προσεγγιστεί πριν από 10.000.000 χρόνια" (Ουίντσελ, *Κοσμική ζωή*, σελ. 356). Αλλά ο σερ Ο. Τόμσον λέει ότι ολόκληρη η εποχή της επίστρωσης της Γης είναι 18.000.000 χρόνια, αν και πρόσφατα άλλαξε ξανά γνώμη και υπολογίζει την ηλικία του Ήλιου μόνο σε 15.000.000 χρόνια. Όπως θα δείξουμε στην Προσθήκη αυτού του έργου, η απόκλιση των επιστημονικών απόψεων είναι τόσο μεγάλη, ώστε δεν είναι δυνατόν να αποδοθεί καμιά εγκυρότητα στην επιστημονική θεώρηση.

Μια καλή απόδειξη αποτελεί η μελέτη πάνω στην *Πολλαπλότητα των Κόσμων*, ένα ανώνυμο έργο, το οποίο όμως είναι γνωστό ότι αποτελεί προϊόν του δρ. Ο. Χέβελ. Κανένας χριστιανός δεν πρέπει να πιστεύει ούτε στην πολλαπλότητα των κόσμων ούτε στην γεωλογική ηλικία της σφαίρας, υποστηρίζει ο συγγραφέας. Γιατί αν γίνει αποδεκτό ότι αυτός ο κόσμος είναι απλώς ένας ανάμεσα στους πολλούς του είδους του, οι οποίοι είναι όλοι έργο του θεού, είναι όλοι έδρα της ζωής, περιοχή και διαμονή νοημόνων πλασμάτων προικισμένων με θέληση, ικανών για ελεύθερη βούληση και που υπόκεινται στον νόμο, τότε θα ήταν υπερβολή να πιστεύουμε πως ο δικός μας κόσμος υπήρξε αντικείμενο της χάρης του θεού, της ιδιαίτερης παρέμβασης Του, των επικοινωνιών Του και *της προσωπικής Του επίσκεψης*....Μπορεί η Γη να θεωρηθεί το κέντρο του ηθικού και θρησκευτικού Σύμπαντος, ρωτάει, αν δεν έχει την παραμικρή διάκριση μέσα στο φυσικό Σύμπαν; Είναι το ίδιο παράλογο να υποστηρίζει κανείς στην εποχή μας έναν τέτοιον ισχυρισμό (της πολλαπλότητας των κατοικημένων κόσμων), όσο θα ήταν και το να υποστηρίζει τον ισχυρισμό του Πτολεμαίου ο οποίος τοποθέτησε την Γη στο κέντρο του συστήματός μας....Τα παραπάνω τα αναφέραμε από μνήμης, αλλά είναι ωστόσο σχεδόν κατά γράμμα ακριβή. Ο συγγραφέας δεν αντιλαμβάνεται πως με ένα τέτοιο επιχείρημα καταστρέφει τις ίδιες του τις σαπουνόφουσκες.

ακολουθήσουν τους νόμους της εξελικτικής Φύσης; Μπορούσαν, όπως υποστηρίζει το νεκρό γράμμα της Βίβλου, να σχηματίσουν – κατ' εκόνα του "Κυρίου του θεού", ή όπως ο Πυγμαλίωνας στην ελληνική αλληγορία – τον Αδάμ-Γαλάτεια από ηφαιστειακή σκόνη και να εμφυσήσουν μια *ζώσα ψυχή* στον Άνθρωπο; Όχι, γιατί η ψυχή υπήρχε ήδη κρυμμένη μέσα στην Μονάδα της και δεν χρειαζόταν παρά μόνο ένα *κάλυμμα*. Ο Πυγμαλίωνας ο οποίος δεν καταφέρνει να *ζωντανέψει το άγαλμα του* και ο Μπαχάκ-Ζιβά των Ναζαρηνών Γνωστικών ο οποίος δεν καταφέρνει να παράσχει "μια ανθρώπινη ψυχή στο δημιούργημα" είναι, σαν αντιλήψεις, πολύ πιο φιλοσοφικές και επιστημονικές από τον Αδάμ με το νόημα του νεκρού γράμματος, ή από τους Ελοΐμ-Δημιουργούς της Βίβλου. Η εσωτερική φιλοσοφία η οποία διδάσκει την αυτόματη γέννηση – αφού οι Σιστά και Πρατζαπάτι έριξαν τον σπόρο της ζωής πάνω στην Γη – δείχνει ότι οι κατώτεροι άγγελοι είναι ικανοί να κατασκευάσουν μόνο τον φυσικό άνθρωπο, ακόμα και με την βοήθεια της Φύσης, αφού πρόβαλαν την αιθερική μορφή από τον εαυτό τους και άφησαν την φυσική μορφή να αναπτυχθεί βαθμιαία από το αιθερικό της, ή αυτό που τώρα θα ονομαζόταν *πρωτοπλασμικό* μοντέλο της.

Αντιρρήσεις θα υπάρξουν και σ' αυτό το σημείο. Η "Αυτόματη Γέννηση" είναι μια λανθασμένη θεωρία, θα μας πουν. Τα πειράματα του Παστέρ απέδειξαν το λάθος της πριν από είκοσι χρόνια και ο καθηγητής Τύνταλ είναι αντίθετός της. Και τι μ' αυτό; Όφειλε να γνωρίζει ότι ακόμα και αν η αυτόματη γέννηση αποδεικνυόταν αδύνατη για την τωρινή κοσμική περίοδο και συνθήκες – πράγμα που οι Αποκρυφιστές αρνούνται – αυτό δεν είναι απόδειξη πως δεν μπορούσε να είχε συμβεί κάτω από διαφορετικές κοσμικές συνθήκες, όχι μόνο στις θάλασσες της Λαυρεντιανής περιόδου, αλλά ακόμα και πάνω στην τότε συνταρασσόμενη Γη. Θα ήταν ενδιαφέρον να γνωρίζαμε πώς δικαιολογεί η Επιστήμη την εμφάνιση πάνω στην Γη των ειδών και της ζωής, ειδικά του *Ανθρώπου*, αφού απορρίπτει τόσο τις·διδασκαλίες της Βίβλου όσο και την αυτόματη γέννηση. Οι παρατηρήσεις του Παστέρ, άλλωστε, απέχουν πολύ από το να είναι τέλειες ή αποδεδειγμένες. Οι Μπλανσάρ και δρ. Λυτώ απορρίπτουν την σημασία τους και δείχνουν ότι δεν έχουν καμιά: "Πότε, σε ποια περίοδο εμφανίστηκε η ;ζωή πάνω στην Γη;" Όσο για την άποψη ότι το *μονήρες* του Χαίκελ - μια πρέζα αλάτι (!)– έλυσε το μυστήριο της προέλευσης της ζωής, είναι απλώς παράλογη. Οι υλιστές εκείνοι που έχουν την τάση να περιγελούν την θεωρία του "Αυθύπαρκτου", του "Αυτο-γεννημένου ουράνιου ανθρώπου", που παρουσιάζεται σαν ένας αιθερικός, αστρικός άνθρωπος, πρέπει με την σειρά τους να συγχωρήσουν ακόμα και τον αρχάριο αποκρυφιστή που γελάει με ορισμένες θεωρίες της σύγχρονης σκέψης. Αφού μας απέδειξαν σοφότατα ότι ο πρωταρχικός κόκκος του *πρωτοπλάσματος* (μονήρους) δεν είναι ούτε ζώο ούτε φυτό αλλά και τα δυο και ότι δεν έχει προγόνους μεταξύ αυτών, αφού το ίδιο το μονήρες χρησιμεύει σαν σημείο εκκίνησης για κάθε οργανωμένη ύπαρξη, μας λένε τέλος ότι τα *Μονήρη είναι πρόγονοι του εαυτού τους*. Αυτό μπορεί να είναι πολύ επιστημονικό, αλλά είναι επίσης και πολύ μεταφυσικό˙ υπερβολικά μεταφυσικό ακόμα και για έναν αποκρυφιστή.

Αν η αυτόματη γέννηση άλλαξε τώρα τις μεθόδους της – ίσως εξαιτίας υπερβολικά συσσωρευμένου διαθέσιμου υλικού – έτσι ώστε να μην μπορεί σχεδόν να εντοπιστεί, παρ' όλα αυτά βρισκόταν σε πλήρη δράση κατά την γένεση της γήινης ζωής. Ακόμα και η πιο απλή φυσική μορφή και η εξέλιξη των ειδών δείχνει πώς προχωράει η Φύση. Τα λεπιδοφόρα γιγαντιαία Σαυροειδή, οι φτερωτοί πτεροδάκτυλοι, οι Μεγαλόσαυροι και ο εκατοντάποδας μακρύς Ιγουανόδους της τελευταίας περιόδου, είναι μεταμορφώσεις των πρώτων αντιπροσώπων του ζωικού βασιλείου που βρίσκονται στα ιζήματα της πρωτογενούς εποχής. Υπήρξε μια εποχή όπου όλα αυτά τα παραπάνω αναφερόμενα "προκατακλυσμιαία" τέρατα εμφανίζονταν σαν νηματοειδή εγχυματικά χωρίς όστρακο ή κέλυφος, χωρίς νεύρα, μύες, όργανα ή φύλο και αναπαρήγαγαν το είδος τους με εκβλάστηση, όπως κάνουν επίσης τα μικροσκοπικά ζώα, οι αρχιτέκτονες και δομητές των οροσειρών μας σύμφωνα με τις διδασκαλίες της επιστήμης. Γιατί όχι τότε και του ανθρώπου; Γιατί αυτός δεν θα πρέπει να ακολούθησε τον ίδιο νόμο στην ανάπτυξή του, δηλαδή βαθμιαία στερεοποίηση; Κάθε απροκατάληπτο άτομο θα προτιμήσει να πιστέψει ότι η αρχέγονη ανθρωπότητα είχε αρχικά μια αιθερική, ή αν προτιμάτε, μια τεράστια νηματοειδή, ζελατινώδη μορφή, που δημιουργήθηκε από θεούς ή φυσικές "δυνάμεις" και η οποία αναπτύχθηκε, στερεοποιήθηκε κατά την διάρκεια εκατομμυρίων χρόνων και έγινε γιγαντιαία στην φυσική ώθηση και τάση της, μέχρις ότου σταθεροποιήθηκε στην τεράστια φυσική μορφή του Ανθρώπου της

Τέταρτης Φυλής˙ παρά να πιστέψει ότι δημιουργήθηκε από την σκόνη της Γης (*κυριολεκτικά*), ή από κάποιον άγνωστο ανθρωπόμορφο πρόγονο.

Επίσης η εσωτερική θεωρία μας δεν έρχεται σε αντίθεση με τα επιστημονικά δεδομένα, παρά μόνο εκ πρώτης όψεως, όπως αναφέρει ο δρ. Α. Ουίλσον (Μέλος της Βασιλικής Εταιρίας), σε μια επιστολή του στο περιοδικό Γνώση (Τομ. Ι, 23 Δεκεμβρίου 1881, σελ. 157). "Η εξέλιξη.....μάλλον Φύση στο φως της εξέλιξης, μελετάται *μόνο είκοσι πέντε χρόνια περίπου*. Αυτό είναι φυσικά ένα πολύ μικρό διάστημα στην ιστορία της ανθρώπινης σκέψης". Και ακριβώς γι' αυτό δεν χάνουμε κάθε ελπίδα ότι κάποτε η υλιστική επιστήμη θα βελτιώσει τους τρόπους της και θα αποδεχθεί βαθμιαία τις εσωτερικές διδασκαλίες, έστω και αρχικά αποχωρισμένες από τα υπερβολικά (για την επιστήμη) μεταφυσικά στοιχεία τους.

Μήπως δεν έχει ειπωθεί ακόμα η τελευταία λέξη σχετικά με το θέμα της ανθρώπινης εξέλιξης; ' Όπως λέει ο καθηγητής Χάξλεϋ:

> Κάθε τέτοια απάντηση στο μεγάλο ερώτημα [της πραγματικής θέσης του ανθρώπου στην φύση], την οποία οι οπαδοί του εκφραστή της, αν όχι κι ο ίδιος, βεβαιώνουν αναπόφευκτα ότι είναι πλήρης και τελική, παραμένει σε ισχύ και εκτίμηση ίσως για έναν αιώνα ή ακόμα και για είκοσι˙ αλλά το ίδιο αναπόφευκτα ο Χρόνος αποδεικνύει ότι κάθε απάντηση υπήρξε μια απλή προσέγγιση προς την αλήθεια, ανεκτή κυρίως εξαιτίας της άγνοιας εκείνων από τους οποίους έγινε αποδεκτή και απόλυτα μη ανεκτή όταν ελεγχθεί από την μεγαλύτερη γνώση των διαδόχων τους. [!!] ["Μαρτυρία για την θέση του Ανθρώπου στην Φύση" *Διαλέξεις και Μελέτες*, 1908, σελ. 245.]

Θα δεχτεί αυτός ο διάσημος Δαρβινιστής την πιθανότητα να καταταγεί η *πιθηκοειδής προέλευσή* του στον κατάλογο των "απόλυτα μη ανεκτών πίστεων", κάτω από την "μεγαλύτερη γνώση" των αποκρυφιστών; *Αλλά πόθεν ο άγριος*; Η απλή "άνοδος σε πολιτισμένη κατάσταση" δεν δικαιολογεί την εξέλιξη της μορφής.

Στην ίδια επιστολή, "Η εξέλιξη του Ανθρώπου", ο δρ. Ουίλσον κάνει και άλλες παράξενες ομολογίες. Έτσι, απαντώντας σε ερωτήσεις που τέθηκαν από τον "Γκ. Μ." στο περιοδικό *Γνώση*, παρατηρεί:

> "Προκάλεσε καμιά αλλαγή στον άνθρωπο η εξέλιξη; Αν ναι, τι αλλαγή; Αν όχι, γιατί όχι;".......Αν αρνηθούμε να παραδεχτούμε [όπως κάνει η επιστήμη] ότι ο άνθρωπος δημιουργήθηκε σαν τέλειο ον και έπειτα υποβαθμίστηκε, τότε απομένει μια μόνο υπόθεση, εκείνη της εξέλιξης. Αν άνθρωπος ανυψώθηκε από μια άγρια σε μια πολιτισμένη κατάσταση, αυτό είναι ασφαλώς εξέλιξη. *Δεν γνωρίζουμε ακόμα – επειδή αυτή η γνώση είναι δύσκολο να αποκτηθεί – αν ο ανθρώπινος σκελετός υπόκειται στις ίδιες επιρροές όπως των κατώτερων ζώων*. Αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η ανύψωση από την άγρια στην πολιτισμένη ζωή σημαίνει και προϋποθέτει "εξέλιξη" και μάλιστα σημαντικής έκτασης. Διανοητικά η εξέλιξη του ανθρώπου δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Η συνεχώς διευρυνόμενη σφαίρα της σκέψης ξεπήδησε από μικρή και πρωτόγονη αφετηρία όπως και η ίδια η ομιλία. Αλλά οι τρόποι ζωής του ανθρώπου, η δύναμη της προσαρμογής του στο περιβάλλον του και αμέτρητες άλλες περιστάσεις, κάνουν πολύ δύσκολη την ανίχνευση των γεγονότων και της πορείας της "εξέλιξης" του.

Αυτή ακριβώς η δυσκολία όφειλε να κάνει τους Εξελικτιστές πολύ πιο προσεκτικούς στις βεβαιώσεις τους. Αλλά γιατί είναι *αδύνατη* η εξέλιξη αν ο "άνθρωπος δημιουργήθηκε σαν τέλειο ον και έπειτα υποβιβάστηκε"; Στην καλύτερη περίπτωση μπορεί να ισχύει μόνο για τον εξωτερικό, φυσικό άνθρωπο. Όπως παρατηρήσαμε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. Ι, σελ. 14-15, 154, 429), η εξέλιξη του Δαρβίνου αρχίζει από το μεσαίο σημείο αντί να αρχίζει από τα γενικά, τόσο για τον άνθρωπο όσο και για καθετί άλλο. Η μέθοδος του Αριστοτέλη και του Μπέικον μπορεί να έχει προτερήματα, αλλά έχει ήδη εμφανίσει αναντίρρητα τα ελαττώματά της. Ο Πυθαγόρας και ο Πλάτωνας που προχωρούσαν από τα γενικά προς τα κάτω, εμφανίζονται τώρα πιο σοφοί από τον Αριστοτέλη, κάτω από το φως της σύγχρονης επιστήμης. Γιατί αυτός ήταν αντίθετος και αρνιόταν την ιδέα της περιστροφής της γης, ακόμα και την σφαιρικότητά της. "Σχεδόν όλοι εκείνοι", γράφει, "οι οποίοι βεβαιώνουν ότι μελέτησαν τον ουρανό στην ομοιομορφία του, ισχυρίζονται ότι η Γη βρίσκεται στο κέντρο, αλλά οι φιλόσοφοι της Ιταλικής Σχολής, ονομαζόμενοι επίσης και

Πυθαγόρειοι, διδάσκουν εντελώς το αντίθετο......" Επειδή (α) οι Πυθαγόρειοι ήταν Μυημένοι και ακολουθούσαν την παραγωγική μέθοδο. Ενώ ο Αριστοτέλης, ο πατέρας του επαγωγικού συστήματος, παραπονιόταν για εκείνους που δίδασκαν ότι "το κέντρο του συστήματός μας καταλαμβάνεται από τον Ήλιο και ότι η Γη είναι μόνο ένα αστέρι, το οποίο με μια περιστροφική κίνηση γύρω από το ίδιο κέντρο προκαλεί την νύχτα και την ημέρα" (*Περί Ουρανού,* 11, 13). Το ίδιο και σχετικά με τον άνθρωπο. Η θεωρία την οποία διδάσκει η Μυστική Δοξασία – και η οποία παρουσιάζεται τώρα – είναι η μοναδική που μπορεί να εξηγήσει την εμφάνισή του πάνω στην Γη, χωρίς να πέσει στον παραλογισμό ενός "θαυμαστού" ανθρώπου δημιουργημένου από την σκόνη της Γης, ή στο ακόμα μεγαλύτερο λάθος ενός ανθρώπου που αναπτύχθηκε από μια πρέζα ασβεστούχου άλατος (το πρώην πρωτοπλασματικό *μονήρες*).

αναλογία είναι ο καθοδηγητικός νόμος στην Φύση, το μόνο αληθινό νήμα της Αριάδνης που μπορεί να μας οδηγήσει μέσα από τα λαβυρινθώδη μονοπάτια της επικράτειάς της προς τα πρωταρχικά και τελικά της μυστήρια. Η Φύση, σαν δημιουργική δυνατότητα, είναι άπειρη και καμιά γενιά φυσικών επιστημών δεν μπορεί να καυχηθεί ότι εξάντλησε τον κατάλογο των τρόπων και των μεθόδων της, οσοδήποτε ομοιόμορφοι κι αν είναι οι νόμοι πάνω στους οποίους προχωράει. Αν δεχόμαστε ότι μια μπάλα Πύρινης ομίχλης – καθώς περιστρέφεται κατά την διάρκεια αιώνων χρόνου στο ενδοαστρικό διάστημα – μετατρέπεται βαθμιαία σε έναν πλανήτη, μια αυτόφωτη σφαίρα, για να καταλήξει σε έναν ανθρωποφόρο κόσμο ή Γη, έχοντας έτσι μεταβληθεί από ένα μαλακό πλαστικό σώμα σε έναν βραχώδη πλανήτη, και αν βλέπουμε ότι το καθετί πάνω σ' αυτόν εξελίσσεται από έναν μη πυρηνικό ζελατινώδη κόκκο, ο οποίος γίνεται το σαρκόζωο[123] του *μονήρους*, περνάει έπειτα από την *πρωτιστική* του κατάσταση[124] στην μορφή ενός ζώου, για να αναπτυχθεί στην συνέχεια σε ένα γιγαντιαίο έρπον τέρας των μεσοζωικών εποχών και να μειωθεί ξανά στον (συγκριτικά) μικροσκοπικό κροκόδειλο, ο οποίος τώρα περιορίζεται αποκλειστικά στις τροπικές περιοχές και στην παγκόσμια γνωστή σαύρα.[125] Πώς, λοιπόν, τότε μπορούμε να δεχτούμε ότι μόνο ο άνθρωπος ξεφεύγει από τον γενικό νόμο; "Υπήρχαν γίγαντες πάνω στην Γη εκείνες τις ημέρες", λέει η Γένεσις (ΣΤ, 4), επαναλαμβάνοντας την δήλωση όλων των άλλων Ανατολικών Γραφών και οι *Τιτάνες* βασίζονται σε ένα ανθρωπολογικό γεγονός.

Όπως το σκληροκέλυφο οστρακόδερμο ήταν κάποτε ένα ζελατινώδες μόριο, "ένα ολότελα ομοιογενές μόριο λευκώματος σε μια σταθερά συμπαγή κατάσταση", το ίδιο και το εξωτερικό κάλυμμα του πρωτόγονου ανθρώπου, ο πρώτος "δερμάτινος χιτώνας" του, συν μια αθάνατη πνευματική μονάδα, μια ψυχική παροδική μορφή και σώμα μέσα σ' αυτό το κέλυφος. Ο σύγχρονος σκληρός, μυώδης άνθρωπος, που είναι σχεδόν ανεπηρέαστος από κάθε κλίμα, πριν από 25.000.000 χρόνια ίσως να ήταν ό,τι και το Χεκελικό *μονήρες*, "ένας οργανισμός χωρίς όργανα", μια απόλυτα ομοιογενής ουσία με ένα λευκωματούχο σώμα χωρίς δομή εσωτερικά και ανθρώπινη μορφή μόνο εξωτερικά.

Στον αιώνα μας κανένας άνθρωπος της επιστήμης δεν έχει το δικαίωμα να θεωρεί παράλογα τα νούμερα των μπραχμάνων στο θέμα της Χρονολογίας, γιατί τα δικά τους νούμερα συχνά υπερβαίνουν κατά πολύ τους ισχυρισμούς της εσωτερικής επιστήμης. Αυτό μπορεί να αποδειχθεί πολύ εύκολα.

Ο Χέλμολτζ υπολόγισε ότι η μείωση της θερμοκρασίας της Γης από 2.000° σε 200° της εκατοντα βαθμού κλίμακας, πρέπει να διήρκεσε μια περίοδο όχι μικρότερη από 350.000.000 χρόνια. Η δυτική επιστήμη (περιλαμβανόμενης της γεωλογίας) φαίνεται ότι αποδίδει γενικά στην σφαίρα μας μια ηλικία συνολικά 500.000.000 ετών. Ο σερ Ο. Τόμσον, όμως, περιορίζει την

Ή αυτό που είναι γενικά γνωστό σαν Πρωτόπλασμα. Η ουσία αυτή πήρε το όνομα "*Σαρκόζωο*" πολύ πιο πριν, οπό τον καθ. Ντυζαρντέν Μπωμέ.

Τα Μονήρη είναι πράγματι *Πρώτιστα*. Δεν είναι ούτε ζώα "ούτε φυτά", γράφει ο Χαίκελ. "......ολόκληρο το σώμα του Μονήρους δεν μοιάζει παρά με ένα μοναδικό ολότελα ομοιογενές μόριο λευκώματος σε μια σταθερά συμπαγή κατάσταση" (*Τριμηνιαίο Περιοδικό Μικροσκοπικής Επιστήμης*, Ιαν. 1869, σελ. 28).

Θυμηθείτε τον Ιγουανόδοντα τον μεσοζωικών εποχών – ένα τέρας μήκους τριάντα μέτρων – που τώρα έχει μεταμορφωθεί στην μικρή σαύρα Ιγκουάνα της Νότιας Αμερικής. Οι λαϊκές παραδόσεις σχετικά με τους γίγαντες της παλιάς εποχής και η αναφορά τους σε κάθε μυθολογία καθώς και στην Βίβλο, ίσως κάποια μέρα αποδειχθεί ότι βασίζονται σε γεγονότα. Στην φύση, η λογική και μόνο της αναλογίας θα όφειλε να μας κάνει να αποδεχθούμε αυτές τις παραδόσεις σαν επιστημονικές αλήθειες.

εμφάνιση της πρώτης φυτικής ζωής σε 100.000.000 χρόνια, μια δήλωση που αποκρούεται με σεβασμό από τις αρχαϊκές καταγραφές. Άλλωστε στις περιοχές της επιστήμης οι υποθέσεις αλλάζουν καθημερινά. Στο μεταξύ ορισμένοι γεωλόγοι αντιτίθενται απόλυτα σε έναν τέτοιο περιορισμό.

> Βόλγκερ..... υπολογίζει ότι ο χρόνος που απαιτείται για την δημιουργία του στρώματος που είναι γνωστό σε μας, πρέπει να ανέρχεται τουλάχιστον σε 648 εκατομμύρια χρόνια....Τόσο ο χρόνος όσο και ο χώρος είναι άπειρος και αιώνιος....Η Γη, σαν υλική ύπαρξη, είναι πράγματι άπειρη, μόνο οι μεταβολές τις οποίες υπέστη μπορούν να καθοριστούν με περιορισμένες περιόδους χρόνου [Μπαρμέϊστερ]..... Πρέπει, επομένως, να υποθέσουμε ότι ο έναστρος ουρανός δεν υπάρχει μόνο στον χώρο, κάτι για το οποίο κανένας αστρονόμος δεν αμφιβάλλει, αλλά επίσης και σε χρόνο χωρίς αρχή ή τέλος, ότι ποτέ δεν δημιουργήθηκε και είναι ακατάστρεφτος [Τσόλμπε]. *(Δύναμη και Ύλη*, του Λ. Μπύχνερ, εκδ. Τζ. Φ. Κόλλινγκγουντ, σελ. 61, όπου αναφέρονται οι Μπαρμέϊστερ και Τσόλμπε.)

Τσόλμπε επαναλαμβάνει επακριβώς αυτό που λένε οι αποκρυφιστές. Αλλά οι Άριοι αποκρυφιστές, θα μας πουν, δεν γνώριζαν τίποτε γι' αυτές τις τελευταίες υποθέσεις. "Είχαν άγνοια ακόμα και του σφαιρικού σχήματος της Γης μας" (Κόουλμαν). Σ' αυτό, το *Βίσνου-Πουρανά* (βιβλίο ΙΙ, κεφ. VIII, Ουίλσον, τομ. ΙΙ, σελ. 241-242 και υποσημείωση) παρέχει μια απάντηση, η οποία ανάγκασε ορισμένους Ανατολιστές να ανοίξουν διάπλατα τα μάτια τους.

> Ήλιος είναι ακίνητος, για όλον τον χρόνο, στο μέσον της ημέρας και ακριβώς απέναντι, τα μεσάνυχτα σε όλα τα *ντβιπά* (ηπείρους), Μαϊτρέγια. Αλλά επειδή η ανατολή και η δύση του Ήλιου είναι αιώνια αντίθετες μεταξύ τους και κατά τον ίδιο τρόπο όλα τα σημεία του ορίζοντα και τα ενδιάμεσα, γι' αυτό, Μαϊτρέγια, οι άνθρωποι μιλάνε για την ανατολή του Ήλιου εκεί που την βλέπουν και εκεί όπου ο Ήλιος εξαφανίζεται, εκεί είναι γι' αυτούς η δύση. Για τον Ήλιο ο οποίος βρίσκεται συνεχώς σε ένα και το ίδιο σημείο, δεν υπάρχει ούτε δύση ούτε ανατολή, γιατί αυτό που ονομάζεται ανατολή και δύση είναι μόνο η εμφάνιση ή μη εμφάνιση του ήλιου.

Σ' αυτό ο Φιτζέντουαρντ Χολ παρατηρεί, "Ο Ηλιοκεντρισμός που διδάσκεται σ' αυτό το απόσπασμα.....είναι αξιοσημείωτος. Αντικρούεται, όμως, λίγο παρακάτω". Αντικρούστηκε σκόπιμα, επειδή ήταν μια μυστική, μυστηριακή διδασκαλία. Ο Μάρτιν Χάουγκ παρατήρησε την ίδια διδασκαλία σε ένα άλλο απόσπασμα. Είναι άσκοπο πια να συκοφαντούμε τους Άριους.

Ας επιστρέψουμε τώρα στην Χρονολογία των γεωλόγων και των ανθρωπολόγων: Φοβόμαστε ότι η Επιστήμη δεν έχει λογικά επιχειρήματα βάσει των οποίων να αντικρούσει τις απόψεις των αποκρυφιστών προς αυτήν την κατεύθυνση. Εκτός ίσως ότι "από τον άνθρωπο – το ανώτερο οργανικό ον της δημιουργίας – δεν βρέθηκε ούτε ένα ίχνος στις πρωταρχικές επιστρώσεις, παρά μόνο στην ανώτερη, το επονομαζόμενο αλλουβιακό στρώμα". Μέχρι τώρα μόνο αυτό μπορεί να υποστηριχθεί. Κάποια μέρα η επιστήμη θα αναγκαστεί να παραδεχτεί ότι ο άνθρωπος δεν ήταν το τελευταίο μέλος της οικογένειας των θηλαστικών, αλλά το πρώτο σ' αυτόν τον Γύρο. Μια παρόμοια άποψη έχει ήδη εκφραστεί στην Γαλλία από μια πολύ μεγάλη αυθεντία.

> δήλωση ότι μπορεί να αποδειχθεί πως ο άνθρωπος έζησε στην μέσο-τριτογενή περίοδο και σε μια γεωλογική εποχή όπου δεν υπήρχε ούτε ένα είδος από τα γνωστά σήμερα είδη των θηλαστικών, είναι μια δήλωση την οποία η επιστήμη δεν μπορεί να αρνηθεί και η οποία αποδείχθηκε τώρα από τον Κατρεφάζ (*Γενική Ιστορία των Ανθρωπίνων Φυλών* κ.λπ.). Αλλά ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι η ύπαρξη του στην Ηώκαινο εποχή δεν έχει ακόμα αποδειχθεί, πόσο χρονικό διάστημα έχει περάσει από την κρητιδική περίοδο; Έχουμε επίγνωση του γεγονότος ότι μόνο οι πιο τολμηροί γεωλόγοι τολμούν να τοποθετήσουν τον άνθρωπο πέρα από την Μειόκαινο εποχή. Αλλά ρωτάμε, πόσο μεγάλη είναι η διάρκεια αυτών των εποχών και περιόδων από την μεσοζωική εποχή; Στο σημείο αυτό η επιστήμη, μετά από αρκετές εικασίες και διαφωνίες, παραμένει σιωπηλή ενώ οι μεγαλύτερες αυθεντίες στο θέμα αναγκάζονται να απαντήσουν: "Δεν γνωρίζουμε". Αυτό όφειλε να δείξει πως οι άνθρωποι της επιστήμης δεν είναι μεγαλύτερες αυθεντίες πάνω στο θέμα απ' ό,τι οι αδαείς. Αν δεχτούμε, σύμφωνα με τον καθ. Χάξλεϋ ότι "ο χρόνος που αντιστοιχεί στον σχηματισμό του άνθρακα πρέπει να είναι έξι εκατομμύρια χρόνια" (*Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, του Σ.

Λαίνγκ, σελ. 32), τότε πόσα εκατομμύρια χρόνια θα απαιτούνταν για να καλύψουν το διάστημα από την Ιουράσιο περίοδο, ή από το μέσον της αποκαλούμενης εποχής των "Ερπετών" (όταν εμφανίστηκε η Τρίτη Φυλή), μέχρι την Μειόκαινο, όταν καταβυθίστηκε το μεγαλύτερο μέρος της Τέταρτης Φυλής; (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 70.)

συγγραφέας γνωρίζει καλά ότι οι ειδικοί εκείνοι των οποίων οι υπολογισμοί για τις εποχές του πλανήτη και του ανθρώπου ήταν οι πιο ελεύθεροι, είχαν πάντα την διστακτική πλειοψηφία εναντίον τους. Αλλά αυτό δεν αποδεικνύει τίποτε, γιατί η πλειοψηφία σπάνια – αν όχι ποτέ – αποδεικνύεται τελικά ότι έχει δίκιο. Ο Χάρβεϋ ήταν μόνος του για πολλά χρόνια. Εκείνοι που υποστήριζαν το πέρασμα του Ατλαντικού με ατμόπλοιο κινδύνευαν να τελειώσουν τις μέρες τους σε ψυχιατρική κλινική. Ακόμα και σήμερα ο Μεσμέρ (στις Εγκυκλοπαίδειες), αναφέρεται μαζί με τον Καλιόστρο και τον Σαιν-Ζερμαίν σαν τσαρλατάνος και απατεώνας. Ακόμα και τώρα που οι κ.κ. Σαρκώ και Ρισέ επιβεβαίωσαν τους ισχυρισμούς του Μεσμέρ και ο "Μεσμερισμός" έγινε αποδεκτός από την επιστήμη κάτω από το νέο όνομα του Υπνωτισμού – καινούργια μύτη σε παλιό πρόσωπο – δεν ενισχύθηκε ο σεβασμός μας γι' αυτήν την πλειοψηφία, όταν βλέπει κανείς την άνεση και την αδιαφορία με την οποία τα μέλη της αντιμετωπίζουν τον "υπνωτισμό", τις "τηλεπαθητικές εντυπώσεις" και τα άλλα φαινόμενα. Με λίγα λόγια, μιλούν γι' αυτά λες και τα πίστευαν από την εποχή του Σολομώντα και σαν να μην αποκαλούσαν τους οπαδούς τους, μόλις πριν λίγα χρόνια, "τρελούς και απατεώνες"![126]

ίδια μεταστροφή της σκέψης αναμένεται για την μεγάλη χρονική περίοδο την οποία η εσωτερική φιλοσοφία καθόρισε σαν την εποχή της φυλετικής και φυσιολογικής ανθρωπότητας. Γι' αυτό, υπάρχει μια πιθανότητα να γίνει αποδεκτή από τους μελλοντικούς επιστήμονες ακόμα και η Στάντζα η οποία λέει:

"Η γεννημένη από τον νου, η χωρίς οστά, έδωσε ύπαρξη στην γεννημένη από την θέληση, με οστά"· προσθέτοντας ότι αυτό έλαβε χώρα στο μέσον της *Τρίτης* Φυλής πριν από 18.000.000 χρόνια.

Όσον αφορά την σκέψη του 19ου αιώνα, ακόμα και μερικοί προσωπικοί φίλοι που είναι εμποτισμένοι από έναν φυσικό σεβασμό για τα μεταβαλλόμενα συμπεράσματα της επιστήμης, θα μας πουν πως μια τέτοια δήλωση είναι παράλογη. Πόσο πιο απίθανη θα φανεί, λοιπόν, η επόμενη δήλωση μας, ότι η αρχαιότητα της *Πρώτης* Φυλής χρονολογείται εκατομμύρια χρόνια ακόμα πιο πίσω. Γιατί αν και δεν δίνονται οι ακριβείς αριθμοί και δεν είναι δυνατόν να αποδοθεί *με βεβαιότητα* η αρχική εξέλιξη των πρωταρχικών θείων Φυλών ούτε στην πρώτη Δευτερογενή ούτε στην Πρωτογενή εποχή της γεωλογίας, ωστόσο ένα πράγμα είναι βέβαιο: ο αριθμός των 18.000.000 χρόνων ο οποίος περιλαμβάνει την διάρκεια του σεξουαλικού, φυσικού ανθρώπου, πρέπει να αυξηθεί σε μεγάλο βαθμό, αν πρόκειται να υπολογιστεί ολόκληρη η διαδικασία της πνευματικής, αστρικής και φυσικής ανάπτυξης. Πράγματι, πολλοί γεωλόγοι θεωρούν ότι η διάρκεια της Τεταρτογενούς και Τριτογενούς εποχής απαιτεί την παραδοχή μιας τέτοιας εκτίμησης και είναι σίγουρο ότι καμιά γήινη συνθήκη δεν μπορεί να ακυρώσει την υπόθεση ενός Ηώκαινου Ανθρώπου, αν επίκειται η μαρτυρία της ύπαρξής του. Οι αποκρυφιστές, οι οποίοι ισχυρίζονται ότι η ανωτέρω χρονολογία μας μεταφέρει πίσω στην Δευτερογενή ή Εποχή των "Ερπετών", μπορούν να επικαλεστούν τον Κατρεφάζ για υποστήριξη της πιθανής ύπαρξης του ανθρώπου σε μια τόσο απομακρυσμένη αρχαιότητα. Αλλά σχετικά με τις αρχικές Ριζικές Φυλές, τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά. Αν η έντονη συσσώρευση ατμών φορτισμένων με ανθρακικό οξύ – οι οποίοι ξέφευγαν από το έδαφος ή έμεναν αιωρούμενοι στην ατμόσφαιρα από την αρχή της επίστρωσης – αποτελούσαν ένα μοιραίο εμπόδιο για την ζωή των ανθρώπινων οργανισμών, όπως τους ξέρουμε, πώς λοιπόν θα μας ρωτήσουν, μπορούσαν να ζήσουν οι πρωταρχικοί άνθρωποι; Μια τέτοια

Την ίδια μοίρα θα έχουν τα πνευματιστικά φαινόμενα και όλες οι εκδηλώσεις του εσωτερικού Ανθρώπου. Από την εποχή του Χιούμ, του οποίου η έρευνα κορυφώθηκε σε έναν μηδενιστικό ιδεαλισμό, η Ψυχολογία βαθμιαία μετακίνησε την θέση της σε κείνη του χονδροειδούς υλισμού. Ο Χιούμ θεωρείται ψυχολόγος και όμως απέρριψε *a priori* την πιθανότητα των φαινομένων στα οποία τώρα πιστεύουν εκατομμύρια ανθρώπων, περιλαμβανομένων και επιστημόνων. Οι Υλο-ιδεαλιστές του σήμερα αναφέρονται σαν *Εκμηδενιστές*. Οι σχολές των Σπένσερ και Μπαίην είναι αντίστοιχα θετικιστικές και υλιστικές και καθόλου μεταφυσικές. Πρόκειται για ψυχισμό και όχι για ψυχολογία, θυμίζει τόσο ελάχιστα την βεντάντική διδασκαλία όσο ο πεσιμισμός του Σοπενχάουερ και του φον Χάρτμαν θυμίζει την εσωτερική φιλοσοφία, την καρδιά και την ψυχή του αληθινού μπουντισμού.

εξέταση είναι στην πραγματικότητα περιττή. Οι γήινες συνθήκες οι οποίες βρίσκονταν τότε σε λειτουργία δεν άγγιζαν καθόλου το πεδίο πάνω στο οποίο προχωρούσε η εξέλιξη των *αιθερικών αστρικών* φυλών. Μόνο σε σχετικά πρόσφατες γεωλογικές περιόδους η σπειροειδής πορεία του κυκλικού νόμου έριξε την ανθρωπότητα στην κατώτερη βαθμίδα της φυσικής εξέλιξης, στο πεδίο της χονδροειδούς υλικής αιτιότητας. Σε κείνες τις πρώτες εποχές προχωρούσε μόνο η *αστρική* εξέλιξη και τα δυο πεδία, αστρικό και φυσικό,[127] αν και αναπτύσσονταν σε παράλληλες γραμμές, δεν είχαν κανένα άμεσο σημείο επαφής μεταξύ τους. Είναι φανερό ότι ένας σκιώδης *αιθερικός* άνθρωπος, εξαιτίας του οργανισμού του – αν μπορεί να ονομαστεί έτσι – σχετίζεται μόνο με το πεδίο εκείνο από το οποίο προέρχεται η ουσία του *Ουπάντι* του.

Ίσως να υπάρχουν πράγματα τα οποία διέφυγαν από τον διαπεραστικό – αλλά όχι και *παντεπόπτη* – οφθαλμό των σύγχρονων φυσιοδιφών μας. Ωστόσο η ίδια η Φύση αναλαμβάνει να προμηθεύσει τους ελλείποντες κρίκους. Οι αγνωστικιστές στοχαστές πρέπει να διαλέξουν ανάμεσα στην εκδοχή που δίνεται από την Μυστική Δοξασία της Ανατολής και στην απελπιστικά υλιστική δαρβινική και βιβλική υπόθεση της προέλευσης του ανθρώπου. Ανάμεσα στην μη ψυχική και μη πνευματική εξέλιξη και στην Απόκρυφη δοξασία η οποία υποστηρίζει εξίσου την "ειδική δημιουργία" και την "εξελικτική" Ανθρωπογένεση.

Για να επιστρέψουμε πάλι στο θέμα της "αυτόματης γέννησης", η ζωή – όπως δείχνει η επιστήμη – δεν βασίλευε πάντα σ' αυτό το γήινο πεδίο. Υπήρχε μια εποχή όπου το χαικελιανό μονήρες – αυτό το απλό σφαιρίδιο πρωτοπλάσματος – δεν είχε ακόμα εμφανιστεί στον βυθό των θαλασσών. Από πού προήλθε η *Ώθηση* η οποία ανάγκασε τα μόρια του Άνθρακα, του Αζώτου, του Οξυγόνου κ.τ.λ., να συγκεντρωθούν στο *Urschleim* του Όκεν, εκείνη την οργανική "λάσπη" η οποία τώρα βαφτίστηκε πρωτόπλασμα; Ποια ήταν τα πρότυπα των *μονήρων*; Γιατί αυτά, παρά την θεωρία του σερ Ο. Τόμσον, δεν μπορεί να έπεσαν έτοιμα από μετεωρίτες προερχόμενους από άλλους πλανήτες. Αλλά και αν έπεσαν, ακόμα και αν η Γη μας πήρε την προμήθεια των ζωτικών σπερμάτων από άλλους πλανήτες, ποιος ή *τι* τα μετέφερε σε κείνους τους πλανήτες; Στο σημείο αυτό και πάλι, αν δεν γίνει αποδεκτή η Απόκρυφη διδασκαλία, είμαστε αναγκασμένοι να αντιμετωπίσουμε ένα θαύμα: να δεχτούμε την θεωρία ενός *προσωπικού, ανθρωπομορφικού Δημιουργού*, οι ιδιότητες και οι ορισμοί του οποίου – όπως διατυπώθηκαν από τους μονοθεϊστές – έρχονται σε αντίθεση τόσο με την φιλοσοφία όσο και με την λογική, επειδή υποβιβάζουν το ιδανικό μιας άπειρης συμπαντικής θεότητας, μπροστά στο ακατανόητο και φοβερό μεγαλείο της οποίας ακόμα και η ανώτερη ανθρώπινη διάνοια νιώθει μηδαμινή. Ο σύγχρονος φιλόσοφος ο οποίος τοποθετεί αυθαίρετα τον εαυτό του στην ανώτερη κορυφή της μέχρι τώρα αναπτυχθείσας διανοητικότητας, ας προσέξει ώστε πνευματικά και ενορατικά να μην φανεί πως είναι πολύ πιο κάτω από τις αντιλήψεις ακόμα και των αρχαίων Ελλήνων, οι οποίοι στα θέματα αυτά βρίσκονταν σε πολύ κατώτερο επίπεδο από τους φιλοσόφους της ανατολικής Άριας αρχαιότητας. Όταν κατανοηθεί φιλοσοφικά, ο Υλοζωισμός είναι η ανώτερη όψη του Πανθεϊσμού. Είναι η μόνη δυνατή διαφυγή από τον ανόητο αθεϊσμό, τον βασισμένο στον θανατηφόρο υλισμό και από τις ακόμα πιο ανόητες ανθρωπομορφικές αντιλήψεις των μονοθεϊστών, ανάμεσα στα οποία στέκει στο δικό του απόλυτα ουδέτερο έδαφος. Ο Υλοζωισμός *προϋποθέτει* απόλυτη θεία Σκέψη η οποία θα *διαπερνάει* τις αναρίθμητες ενεργές, δημιουργικές Δυνάμεις ή "Δημιουργούς"˙ *οντότητες* οι οποίες κινούνται και έχουν την ύπαρξή τους από και μέσω εκείνης της θείας Σκέψης. Αυτή η τελευταία, όμως, δεν έχει περισσότερο προσωπικό ενδιαφέρον γι' αυτές ή για τις δημιουργίες τους, απ' όσο έχει ο Ήλιος για το ηλιοτρόπιο και τον σπόρο του ή για τα φυτά γενικά. Τέτοιοι ενεργοί "Δημιουργοί" είναι γνωστό ότι υπάρχουν και γίνονται αντικείμενα πίστης, γιατί γίνονται αντιληπτοί και αισθητοί από τον *εσωτερικό* άνθρωπο μέσα στον Αποκρυφιστή. Έτσι αυτός λέει ότι μια ΑΠΟΛΥΤΗ θεότητα, όντας μη εξαρτημένη και ασυσχέτιστη, δεν μπορεί ταυτόχρονα να θεωρείται σαν ένας ενεργός,

---

Πρέπει να σημειωθεί ότι, αν και το αστρικό και φυσικό πεδίο της ύλης ήταν παράλληλα μεταξύ τους ακόμα κι εκείνες τις πρώτες γεωλογικές εποχές, ωστόσο δεν βρίσκονταν στις ίδιες φάσεις εκδήλωσης στις οποίες βρίσκονται τώρα. Η Γη δεν έφτασε στον τωρινό της βαθμό πυκνότητας, παρά μόνο πριν από 18.000.000 χρόνια. Από τότε και τα δυο πεδία, το φυσικό και το αστρικό, έγιναν πιο χονδροειδή.

δημιουργικός, ζωντανός θεός χωρίς άμεση υποβάθμιση του ιδανικού.[128] Μια θεότητα η οποία εκδηλώνεται σε *Χώρο* και *Χρόνο* – όπου αυτά τα δυο είναι απλώς οι μορφές ΕΚΕΙΝΟΥ που 159-είναι το Απόλυτο ΟΛΟ- δεν μπορεί παρά να είναι μόνο ένα μέρος του όλου. Αφού, λοιπόν, αυτό το "όλο" στην απολυτότητά του δεν μπορεί να διαιρεθεί, επομένως εκείνος ο *αντιληπτός* δημιουργός (εμείς λέμε Δημιουργοί) στην καλύτερη περίπτωση δεν μπορεί παρά να είναι μια όψη του. Για να χρησιμοποιήσουμε την ίδια μεταφορά – που είναι ανεπαρκής για να εκφράσει πλήρως την ιδέα, αλλά ωστόσο ταιριάζει καλά στην προκειμένη περίπτωση – αυτοί οι δημιουργοί είναι σαν τις αναρίθμητες ακτίνες της ηλιακής σφαίρας, η οποία παραμένει ασυνείδητη και αδιάφορη σχετικά με το έργο, ενώ οι μεσολαβητικοί πράκτορες, οι ακτίνες, γίνονται κάθε άνοιξη – την μανβανταρική αυγή της Γης – το εκτελεστικό μέσον της γονιμοποίησης και της αφύπνισης της κοιμωμένης ζωτικότητας που είναι έμφυτη στην Φύση και στην διαφοροποιημένη ύλη της. Αυτό είχε τόσο καλά κατανοηθεί στην αρχαιότητα, ώστε ακόμα και ο συγκρατημένα θρήσκος Αριστοτέλης παρατήρησε ότι ένα τέτοιο έργο άμεσης δημιουργίας θα ήταν εντελώς ανάρμοστο στον θεό: *απρεπές α είη τω θεώ* (*Περί Κόσμου*, κεφ. VII). Ο Πλάτωνας και άλλοι φιλόσοφοι δίδαξαν το ίδιο: η θεότητα δεν μπορεί να βάζει το δικό της χέρι στην δημιουργία: *αυτουργείν άπαντα* (*Περί Κόσμου*, κεφ. VII). Αυτό

Κάντγουορθ το ονομάζει "Υλοζωϊσμό". Όπως είπε και ο αρχαίος Ζήνων, σύμφωνα με τον Λαέρτιο: "Η Φύση είναι μια συνήθεια κινούμενη αφ' εαυτής σύμφωνα με σπερματικές αρχές, η οποία τελειοποιεί και περιέχει εκείνα τα διάφορα πράγματα που σε καθορισμένους χρόνους παράγονται απ' αυτήν και η οποία δρα συμφωνά με εκείνο από το οποίο προήλθε". (Διογένη Λαέρτιου, *Βίοι*, VII, 148, όπως αναφέρεται από τον Ρ. Κάντγουορθ στο έργο του *Το Αληθινό Διανοητικό Σύστημα του Σύμπαντος*, Λονδίνο 1820, Τομ. I, σελ. 328.)

Ας ξαναγυρίσουμε τώρα στο θέμα μας και ας το σκεφτούμε προσεκτικά. Πράγματι, αν σε εκείνες τις περιόδους υπήρχε φυτική ζωή η οποία μπορούσε να τρέφεται από τα επιβλαβή τότε στοιχεία, αν υπήρχε ακόμα και ζωική ζωή της οποίας ο υδρόβιος οργανισμός μπορούσε να αναπτυχθεί παρά την υποτιθέμενη σπανιότητα του Οξυγόνου, γιατί τότε δεν θα μπορούσε να υπάρχει και ανθρώπινη ζωή, στην αρχική φυσική μορφή της, δηλαδή μια φυλή όντων προσαρμοσμένων σε εκείνη την γεωλογική περίοδο και το περιβάλλον της; Άλλωστε η επιστήμη ομολογεί ότι δεν γνωρίζει τίποτε για την πραγματική διάρκεια των "γεωλογικών περιόδων".

Αλλά το κύριο θέμα μας είναι το αν πρέπει να θεωρηθεί βέβαιο πως από την εποχή η οποία ονομάζεται "Αζωική", υπήρξε ποτέ μια τέτοια ατμόσφαιρα σαν αυτήν που υποθέτουν οι Φυσιοδίφες. Όλοι οι φυσικοί δεν συμφωνούν με αυτήν την ιδέα. Αν η συγγραφέας ανυπομονούσε να επιβεβαιώσει τις διδασκαλίες της Μυστικής Δοξασίας μέσω της ακριβούς επίσημης, θα ήταν πολύ εύκολο – βάσει της παραδοχής αρκετών φυσικών – να δείξει ότι η ατμόσφαιρα δεν άλλαξε παρά ελάχιστα, αν όχι καθόλου, από την εποχή της πρώτης συμπύκνωσης των ωκεανών, δηλαδή από την λαυρεντιανή περίοδο, την *πυρολιθική* εποχή. Αυτή τουλάχιστον είναι η γνώμη του Μπλανσάρ, του Σ. Μόνιερ, ακόμα και του Μπίσκοφ, όπως έδειξαν τα πειράματα αυτού του τελευταίου με τους βασάλτες. Γιατί, αν δεχτούμε την άποψη της πλειονότητας των επιστημόνων σχετικά με την ποσότητα δηλητηριωδών αερίων και για στοιχεία ολότελα εμποτισμένα με άνθρακα και άζωτο με τα οποία φαίνεται ότι το φυτικό και το ζωικό βασίλειο έζησαν, μεγάλωσαν και αναπτύχθηκαν, τότε θα έπρεπε να φτάσει κανείς στο περίεργο συμπέρασμα, ότι σε κείνες τις εποχές υπήρχαν ωκεανοί από *ρευστό ανθρακικό οξύ*, αντί για νερό. Με ένα τέτοιο στοιχείο είναι αβέβαιο αν οι Γανοειδείς, ακόμα και οι ίδιοι οι Τριλοβίτες θα μπορούσαν να ζήσουν στους ωκεανούς της Πρωτογενούς εποχής, για να μην αναφέρουμε εκείνους της Σιλούριας, όπως έδειξε ο Μπλανσάρ.

Όμως, οι συνθήκες που ήταν αναγκαίες για την πρωταρχική ανθρώπινη φυλή δεν απαιτούσαν καθόλου στοιχεία, απλά ή σύνθετα. Υποστηρίζουμε αυτό που αναφέρθηκε στην αρχή.

πνευματική αιθερική Οντότητα η οποία ζούσε σε Χώρους άγνωστους στην Γη, πριν αναπτυχθεί ο πρώτος αστρικός "ζελατινώδης κόκκος" στον ωεκανό της ακατέργαστης Κοσμικής Ύλης –

Η αντίληψη και ο ορισμός του Απόλυτου από τον Καρδινάλιο Κούζα μπορεί να ικανοποιήσει μόνο τον Δυτικό νου, φυλακισμένο ασυνείδητα και ολότελα εκφυλισμένο από ατέλειωτους αιώνες σχολαστικής και θεολογικής σοφιστείας. Αλλά αυτή η "Πρόσφατη φιλοσοφία του Απόλυτου", η οποία αποδίδεται από τον σερ Ο. Χάμιλτον στον Κούζα, δεν θα ικανοποιήσει ποτέ τον περισσότερο έντονα μεταφυσικό νου του Ινδού βενταντιστή.

δισεκατομμύρια και τρισεκατομμύρια χρόνια πριν έρθει σε ύπαρξη ο δικός μας σφαιρικός κόκκος μέσα στην απειροσύνη που ονομάζεται Γη και πριν αναπτύξει το *μονήρες* μέσα στις σταγόνες του, τους Ωκεανούς – εκείνη η οντότητα, λοιπόν, δεν χρειαζόταν "στοιχεία". Ο "Μάνου με μαλακά οστά" μπορούσε θαυμάσια να ζήσει χωρίς ασβεστούχα άλατα, αφού δεν είχε οστά παρά μόνο με εικονική έννοια. Επίσης, αφού ακόμα και τα *μονήρη*, οσοδήποτε ομοιογενής κι αν είναι ο οργανισμός τους, χρειάζονταν ωστόσο συνθήκες ζωής που θα τα βοηθούσαν στην περαιτέρω ανάπτυξη τους, το ον το οποίο έγινε αρχέγονος Άνθρωπος και "Πατέρας του Ανθρώπου", αφού εξελίχθηκε σε πεδία ύπαρξης αφάνταστα για την επιστήμη, μπορούσε θαυμάσια να παραμείνει ανεπηρέαστο από την οποιαδήποτε κατάσταση των συνθηκών γύρω του. Ο αρχέγονος πρόγονος – στο έργο του Μπρασώ ντε Μπουρμπούργκ, *Πόπολ Βουχ* – ο οποίος, στους μύθους των Κουιτσέ, μπορούσε να κινείται και να ζει με την ίδια ευκολία κάτω από την γη και το νερό όπως και πάνω στην γη, δεν αντιστοιχεί παρά μόνο στην Δεύτερη και στην αρχική Τρίτη Φυλή των δικών μας κειμένων. Και αν τα τρία βασίλεια της Φύσης ήταν τόσο διαφορετικά κατά τις προ - κατακλυσμιαίες εποχές, γιατί κι ο άνθρωπος να μην αποτελείτο από υλικά και ενώσεις ατόμων που τώρα είναι τελείως άγνωστες στις φυσικές επιστήμες; Τα φυτά και τα ζώα που γνωρίζουμε σήμερα, σχεδόν σε αναρίθμητες ποικιλίες και είδη, αναπτύχθηκαν – σύμφωνα με τις επιστημονικές υποθέσεις – από πρωτόγονες και πολύ λιγότερο οργανικές μορφές. Γιατί να μη συνέβη το ίδιο και στην περίπτωση του ανθρώπου, των στοιχείων και των υπολοίπων; «Η Συμπαντική Γένεση αρχίζει από το ένα, σπάει σε τρία, ύστερα σε πέντεκαι τέλος κορυφώνεται σε επτά, για να επιστρέψει στο τέσσερα, στο τρία και στο ένα» (Σχόλιο).

Για επιπρόσθετες αποδείξεις συμβουλευθείτε το Μέρος ΙΙ αυτού του τόμου, "Η Επταδικότητα στην Φύση" («Τα Μυστήρια της Εβδομάδας»).

ΣΤΑΝΤΖΑ VII

ΑΠΟ ΤΗΣ ΗΜΙΘΕΪΚΕΣ ΜΕΧΡΙ ΤΙΣ ΠΡΩΤΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΦΥΛΕΣ

Οι ανώτεροι δημιουργοί, μέσα στην υπερηφάνεια τους, αρνούνται τις μορφές που αναπτύχθηκαν από τους "Γιους του Γιόγκα". (25) Αυτοί δεν θα ενσαρκωθούν στους πρώτους "Αυγογεννημένους".....(26) Διαλέγουν τους μετέπειτα ανδρόγυνους. (27) Ο πρώτος άνθρωπος προικισμένος με νου.

* * *

ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ, ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ (*που πρόβαλαν από το σώμα του Μπράχμα όταν έγινε Νύχτα*), ΕΤΟΙΜΟΙ ΓΙΑ ΕΠΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ, ΚΑΤΕΒΗΚΑΝ. ΕΙΔΑΝ ΤΙΣ (*διανοητικά*) ΕΥΤΕΛΕΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ (*ακόμα άλογης Φυλής*) (α). "ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΔΙΑΛΕΞΟΥΜΕ", ΕΙΠΑΝ ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ, "ΕΧΟΥΜΕ ΣΟΦΙΑ". ΜΕΡΙΚΟΙ ΕΙΣΗΛΘΑΝ ΣΤΙΣ ΤΣΑΓΙΑ. ΜΕΡΙΚΟΙ ΠΡΟΒΑΛΑΝ ΕΝΑΝ ΣΠΙΝΘΗΡΑ. ΑΛΛΟΙ ΑΝΕΒΑΛΑΝ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ (*Φυλή*). ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗΝ ΟΥΣΙΑ ΤΟΥΣ ΓΕΜΙΣΑΝ (*τόνωσαν*) ΤΟ ΚΑΜΑ (*τον φορέα της επιθυμίας*). ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΙΣΗΛΘΑΝ ΕΓΙΝΑΝ ΑΡΧΑΤ. ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΔΕΧΤΗΚΑΝ ΜΟΝΟ ΕΝΑΝ ΣΠΙΝΘΗΡΑ ΕΜΕΙΝΑΝ ΣΤΕΡΗΜΕΝΟΙ ΑΠΟ (*ανώτερη*) ΓΝΩΣΗ. Ο ΣΠΙΝΘΗΡΑΣ ΕΚΑΙΓΕ ΑΔΥΝΑΜΑ. Η ΤΡΙΤΗ ΠΑΡΕΜΕΙΝΕ ΧΩΡΙΣ ΝΟΥ. ΟΙ ΤΖΙΒΑ ΤΟΥΣ (*Μονάδες*) ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΤΟΙΜΟΙ (β). ΑΥΤΟΙ ΤΟΠΟΘΕΤΉΘΗΚΑΝ ΧΩΡΙΣΤΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΕΠΤΑ (*πρωταρχικά ανθρώπινα είδη*). ΑΥΤΟΙ (*έγιναν*) ΣΤΕΝΟΚΕΦΑΛΟΙ. Η ΤΡΙΤΗ ΗΤΑΝ ΕΤΟΙΜΗ. "Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΘΑ ΚΑΤΟΙΚΗΣΟΥΜΕ", ΕΙΠΑΝ ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΦΛΟΓΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΚΟΤΕΙΝΗΣ ΣΟΦΙΑΣ, (γ).

Αυτή η Στάντζα περιέχει μέσα της ολόκληρο το κλειδί των μυστηρίων του κακού, της επονομαζόμενης Πτώσης των αγγέλων και πολλών προβλημάτων που ταλαιπώρησαν τον νου των φιλοσόφων από την εποχή που άρχισε η μνήμη του ανθρώπου. Λύνει το μυστικό των επακόλουθων ανομοιοτήτων της διανοητικής ικανότητας, της γέννησης ή της κοινωνικής θέσης και δίνει μια λογική εξήγηση για την ακατανόητη Καρμική πορεία μέσα στους αιώνες που ακολούθησαν. Εν όψει των δυσκολιών του θέματος θα επιχειρηθεί τώρα να δοθεί η καλύτερη δυνατή εξήγηση.

Μέχρι τον Τέταρτο Γύρο, ακόμα και μέχρι το τελευταίο μέρος της Τρίτης Φυλής σ' αυτόν τον Γύρο, ο Άνθρωπος – αν μπορεί να δοθεί αυτό το παραπλανητικό όνομα στις συνεχώς μεταβαλλόμενες μορφές που έντυναν τις Μονάδες κατά την διάρκεια των τριών πρώτων Γύρων – μέχρι τώρα διανοητικά είναι απλώς ένα ζώο. Μόνο στον πραγματικά *μεσαίο* Γύρο αναπτύσσει μέσα του ολότελα την τέταρτη αρχή σαν έναν κατάλληλο φορέα για την πέμπτη. Αλλά το *Μάνας* θα αναπτυχθεί σχετικά *πλήρως* μόνο κατά τον επόμενο Γύρο, όταν θα έχει την ευκαιρία να γίνει απόλυτα θείο μέχρι το τέλος των Γύρων. Όπως αναφέρει ο Κρίστιαν Σαίτγκεν στο έργο του *Εβραϊκές Ώρες* κ.τ.λ., ο πρώτος γήινος Αδάμ "είχε μόνο την πνοή της ζωής", την Νέφες, αλλά όχι *την ζώσα Ψυχή*.

(β) Εδώ υπονοούνται οι *κατώτερες* Φυλές, από τις οποίες απομένουν ακόμα κάποιες αναλογίες – όπως είναι οι Αυστραλοί (που τώρα εξαφανίζονται με γοργό ρυθμό) και μερικές αφρικανικές φυλές και φυλές της Ωκεανίας. Η έκφραση "Δεν ήταν έτοιμοι", σημαίνει ότι η Καρμική ανάπτυξη των Μονάδων δεν τις είχε κάνει ακόμα κατάλληλες να καταλάβουν τις μορφές των ανθρώπων που προορίζονταν για ενσάρκωση σε ανώτερες διανοητικές Φυλές. Αλλά αυτό εξηγείται αργότερα.

(γ) Το *Ζοχάρ* μιλάει για "Μαύρο Πυρ", το οποίο είναι *Απόλυτο* Φως-Σοφία. Σε εκείνους οι οποίοι, παρακινούμενοι από παλιά θεολογική προκατάληψη, θα πουν: "Αλλά οι *Άσουρα* είναι οι

επαναστάτες Ντέβα, οι *αντίπαλοι των θεών*, επομένως δαίμονες και πνεύματα του Κακού", απαντάμε: η Εσωτερική φιλοσοφία δεν δέχεται ούτε καλό ούτε κακό *καθ' εαυτά*, σαν υπάρχοντα ανεξάρτητα στην φύση. Η αιτία και των δυο, όσον αφορά τον Κόσμο, βρίσκεται στην αναγκαιότητα των αντιθέτων ή της αντίθεσης και, όσον αφορά τον άνθρωπο, στην ανθρώπινη φύση του, την άγνοια και τα πάθη του. Δεν υπάρχει *δαίμονας* ή ολότελα αποστερημένος, όπως δεν υπάρχει και Άγγελος απόλυτα τέλειος, αν και μπορεί να υπάρχουν πνεύματα του Φωτός και του Σκότους. Έτσι ο ΛΟΥΣΙΦΕΡ (ΕΩΣΦΟΡΟΣ) – το πνεύμα της Διανοητικής Φώτισης και Ελευθερίας της Σκέψης – είναι μεταφορικά ο καθοδηγητικός φάρος ο οποίος βοηθάει τον άνθρωπο να βρει τον δρόμο ανάμεσα στα βράχια και στις ξέρες της Ζωής, γιατί ο Λούσιφερ είναι ο ΛΟΓΟΣ στην ανώτερη και ο "Ενάντιος" στην κατώτερη όψη του, που και οι δυο αντανακλώνται στο *Εγώ* μας. Ο Λακτάνιους μιλώντας για την Φύση του Χριστού, θεωρεί τον ΛΟΓΟ, την *Λέξη, πρωτότοκο αδελφό του Σατανά, του "πρώτου απ' όλα τα πλάσματα"*. (*Θείες Οργανώσεις*, Βιβλ. δεύτερο, κεφ. IX, όπως αναφέρεται από τον Ι. Μάγιερ στο έργο του *Καμπάλα*, σελ. 116.)

Το *Βίσνου-Πουρανά* (Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, απόδοση Φ. Χολ. Τομ. Ι, σελ. 72), περιγράφει αυτά τα πρωτόγονα πλάσματα (τα *Τιργιασρότας*) με *ανάποδους* πεπτικούς αγωγούς: Ήταν "προικισμένα με εσωτερικές εκδηλώσεις και από κοινού σε άγνοια σχετικά με *το είδος και την φύση τους*". Τα είκοσι οχτώ είδη *Μπάντα* ή ελαττωμάτων, δεν αναφέρονται – όπως νόμισε ο Ουίλσον – στα ζώα που είναι σήμερα γνωστά και καθορισμένα, γιατί αυτά δεν υπήρχαν σε εκείνες τις γεωλογικές περιόδους. Αυτό είναι απόλυτα σαφές στο προαναφερθέν έργο στο οποίο εκείνα που δημιουργήθηκαν πρώτα (σ' αυτήν την σφαίρα) είναι η "επταπλή ακίνητη δημιουργία" (Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. Ι, σελ. 70), τα ορυκτά και τα φυτά· έπειτα έρχονται εκείνα τα μυθικά ζώα, τα *Τιργιακσρότας* (τα τέρατα της αβύσσου που σφάχτηκαν από τους "Κυρίους", βλέπε Στάντζα ΙΙ και ΙΙΙ)˙ έπειτα οι *Ουρντβασρότας*, τα ευτυχισμένα ουράνια όντα που τρέφονται με αμβροσία και τέλος οι *Αρβακσρότα*, τα ανθρώπινα όντα, η ονομαζόμενη έβδομη δημιουργία του Μπράχμα. Αλλά αυτές οι "δημιουργίες", περιλαμβανομένης και της τελευταίας, δεν συμβαίνουν σ' αυτήν την σφαίρα, οπουδήποτε κι αν συμβαίνουν. Εκείνος που δημιουργεί τα πράγματα και τον άνθρωπο σ' αυτήν την Γη, δεν είναι ο Μπράχμα, αλλά ο αρχηγός και Κύριος των Πρατζαπάτι, των Κυρίων του Όντος και της γήινης Δημιουργίας. Υπακούοντας στην διαταγή του Μπράχμα, ο Ντάκσα (η σύνθεση ή συσσώρευση των γήινων δημιουργών και προγεννητόρων, περιλαμβανομένων και των Πιτρί) φτιάχνει τα ανώτερα και τα κατώτερα πράγματα (*βάρα* και *άβαρα*), τα "αναφερόμενα στον *πουτρά*", απόγονο και σε "*δίποδα* και *τετράποδα* και στην συνέχεια, με την θέλησή του (οι Γιοι της θέλησης και του Γιόγκα) έδωσαν γέννηση σε θηλυκά" (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλίο Πρώτο, κεφ. XV, Ουίλσον, τομ. ΙΙ, σελ. 10), δηλ. χωρισμένα και ανδρόγυνα. Εδώ έχουμε και πάλι τα "δίποδα", ή ανθρώπους, δημιουργημένους πριν από τα "τετράποδα", όπως και στις εσωτερικές διδασκαλίες. (Βλέπε Στάντζα VI και VII.)

Αφού στις εξωτερικές διηγήσεις οι *Άσουρα* είναι τα πρώτα όντα που δημιουργήθηκαν από το "σώμα της νύχτας", ενώ οι *Πιτρί* πρόβαλαν από το σώμα του Λυκόφωτος και οι "θεοί" τοποθετούνται από τον Παρασαρά (*Βίσνου-Πουρανά*) ανάμεσα στους δυο και εμφανίζονται να προβάλουν από το "σώμα της ημέρας", είναι εύκολο να ανακαλυφθεί μια καθορισμένη πρόθεση για απόκρυψη της σειράς της δημιουργίας. Ο άνθρωπος είναι ο *Αρβακσρότα* προερχόμενος από το σώμα της Αυγής και σε άλλο σημείο γίνεται ξανά αναφορά στον άνθρωπο, όταν ο Μπράχμα, ο δημιουργός του κόσμου, εμφανίζεται να "δημιουργεί θηριώδη ζώα, επονομαζόμενα καλικάντζαρους, Μπούτα (κακοποιούς δαίμονες) και καταναλωτές σάρκας". Ή, όπως λέει το κείμενο: "δαίμονες φοβερούς επειδή έχουν χρώμα πιθήκου και είναι σαρκοφάγοι" (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V, Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. 83, υποσημείωση του Φ. Χολ). Ενώ οι Ρακσάσα μεταφράζονται γενικά σαν "Κακά Πνεύματα" και "εχθροί των θεών", πράγμα που τους ταυτίζει με τους Άσουρα. Στο *Ραμαγιάνα*, όταν ο Χανουμάν ανιχνεύει τον εχθρό στην Λάνκα, βρίσκει εκεί Ρακσάσα που μερικοί ήταν φοβεροί "ενώ άλλοι είχαν όμορφη όψη" και στο *Βίσνου-Πουρανά* υπάρχει μια άμεση αναφορά στο γεγονός ότι έγιναν οι Σωτήρες της "Ανθρωπότητας" ή του Μπράχμα.

αλληγορία είναι πολύ έξυπνη. Η μεγάλη νοητικότητα και η υπερβολική γνώση είναι δίκοπο μαχαίρι στην ζωή και όργανα τόσο για το κακό όσο και για το καλό. Όταν συνδυαστούν με την Εγωιστικότητα, θα κάνουν ολόκληρη την Ανθρωπότητα υποπόδιο για την ανύψωση εκείνου που την κατέχει και μέσο για την επίτευξη των σκοπών του. Ενώ, αν εφαρμοστούν για αλτρουιστικούς ανθρωπιστικούς σκοπούς, μπορούν να γίνουν τα μέσα για την σωτηρία πολλών. Οπωσδήποτε η απουσία αυτοσυνείδησης και νόησης κάνει τον άνθρωπο ηλίθιο, ένα ζώο με ανθρώπινη μορφή. Ο Μπράχμα είναι ο *Μαχάτ* – ο συμπαντικός Νους – εξ αυτού και οι υπερβολικά εγωιστές Ρακσάσα που εμφανίζουν την επιθυμία να τον κατέχουν όλον, να "καταβροχθίσουν" τον Μαχάτ. Η αλληγορία είναι ολοφάνερη.

Όπως κι αν είναι, η εσωτερική φιλοσοφία ταυτίζει τους προ-μπραχμανικούς Άσουρα, Ρουντρά,[129] Ρακσάσα και όλους τους "Ενάντιους" των θεών στις αλληγορίες, με τα Εγώ, τα οποία ενσαρκωνόμενα στον άνοο ακόμα άνθρωπο της Τρίτης Φυλής τον κάνουν συνειδητά αθάνατο. Αυτοί είναι, λοιπόν, κατά την διάρκεια του κύκλου των Ενσαρκώσεων, ο αληθινός διπλός Λόγος, η αντικρουόμενη και διπλοπρόσωπη θεία Αρχή στον Άνθρωπο. Αναμφίβολα το Σχόλιο που ακολουθεί και οι επόμενες Στάντζα θα ρίξουν περισσότερο φως σ' αυτό το υπερβολικά δύσκολο θέμα, αλλά η συγγραφέας δεν νιώθει ικανή να το παρουσιάσει πλήρως. Για την διαδοχή των Φυλών, όμως, αναφέρεται:

"Σ' αυτήν την Γη πρώτα ήρθαν οι ΑΥΘΥΠΑΡΚΤΟΙ. Αυτές είναι οι'Πνευματικές Ζωές' που πρόβαλαν από την απόλυτη ΘΕΛΗΣΗ και τον ΝΟΜΟ, στην αυγή κάθε επαναγέννησης των κόσμων. Αυτές οι ΖΩΕΣ είναι οι θείοι 'Σίστα' [οι σπερματικοί Μάνου ή οι Πρατζαπάτι και οι Πιτρί]".

Απ' αυτούς πρόβαλε:

1. *Η Πρώτη Φυλή, οι "Αυτογεννημένοι", που είναι οι [αστρικές] σκιές των Προγεννητόρων τους.* (Βλέπε Στάντζα IV, Σλόκα 15, Σχόλιο.) *Το σώμα ήταν στερημένο από κάθε κατανόηση* [νου, διάνοια και θέληση]. *Το εσωτερικό ον* [ο ανώτερος εαυτός ή Μονάδα] *αν και μέσα στο γήινο περίβλημα, δεν ήταν συνδεδεμένο μ' αυτό. Ο δεσμός, το Μάνας, δεν βρισκόταν ακόμα εκεί.*

Από την Πρώτη [φυλή] *πρόβαλε η Δεύτερη, η ονομαζόμενη "Ιδρωτογεννημένη"*[130] *και "Χωρίς Οστά". Αυτή είναι η Δεύτερη Ριζική Φυλή, προικισμένη από τους συντηρητές* [Ρακσάσα][131] *και τους*

Τους οποίους ο Μάνου αποκαλεί "πατρικούς παππούδες μας" (III 284) Οι Ρουντρά είναι οι επτά εκδηλώσεις του Ρουντρά-Σίβα, "του θεού καταστροφέα", καθώς επίσης μεγάλου Γιόγκι και ασκητή.

Το να λέμε ότι η ζωή πρόβαλε και η ανθρώπινη φυλή προήλθε με αυτόν τον *παράλογα αντιεπιστημονικό* τρόπο, εν όψει των σύγχρονων Γενεαλογιών του Ανθρώπου, είναι σαν να ερωτοτροπούμε με την αυτόματη καταστροφή. Ωστόσο η εσωτερική δοξασία αποδέχεται τον κίνδυνο και φτάνει ακόμα στο σημείο να ζητήσει από τον αμερόληπτο αναγνώστη να συγκρίνει την παραπάνω υπόθεση (αν είναι τέτοια) με την θεωρία του Χαίκελ – η οποία πολύ γρήγορα γίνεται αξίωμα για την επιστήμη – την οποία και αναφέρουμε αυτολεξεί:

"….Πώς πρόβαλε η ζωή, ο ζωντανός κόσμος των οργανισμών;" Και δεύτερον, το ειδικό ερώτημα: "Πώς προήλθε η ανθρώπινη φυλή;" Το πρώτο απ' αυτά τα δυο ερωτήματα, ως προς την πρώτη εμφάνιση των εμβίων όντων, μπορεί να λυθεί μονό εμπειρικά [!!] με την απόδειξη της ονομαζόμενης Αρχιβίωσης ή αυτόματης γέννησης, ή της αυτόματης παραγωγής οργανισμών του πιο απλού είδους. Τέτοια είναι τα Μονήρη (Πρωτογενή, Πρωταμοιβάδες κ.τ.λ.), υπερβολικά απλές μικροσκοπικές μάζες πρωτοπλάσματος χωρίς δομή ή οργάνωση, τα οποία τρέφονται και *αναπαράγονται μέσω διχοτόμησης*. Ένα τέτοιο Μονήρες σαν τον πρωτόγονο οργανισμό που *ανακαλύφθηκε* από τον διάσημο Άγγλο ζωολόγο Χάξλευ και ονομάστηκε Βαθύβιους Χέκελι, εμφανίζεται σαν ένα συνεχές, πυκνό πρωτοπλασμικό κάλυμμα στα μεγαλύτερα βάθη των ωκεανών, ανάμεσα στα 900 και 9.000 μέτρα. *Είναι αλήθεια πως μέχρι τώρα δεν έχει πραγματικά παρατηρηθεί η πρώτη εμφάνιση ενός τέτοιου Μονήρους*, αλλά δεν υπάρχει τίποτε το ουσιαστικά απίθανο σε μια τέτοια Εξέλιξη" (*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, μετ. Άβελινγκ, σελ. 32-33).

Για το Βαθύβιο πρωτόπλασμα το οποίο πρόσφατα αποδείχθηκε ότι δεν είναι καθόλου οργανική ουσία, δεν χρειάζεται να ειπωθεί τίποτε. Ούτε χρειάζεται, όταν διαβάσει κανείς αυτά, να χάσει περισσότερο χρόνο για την ανατροπή της επόμενης βεβαίωσης, ότι: "Σ' αυτήν την περίπτωση και ο άνθρωπος *χωρίς αμφιβολία* (στον νου του Χαίκελ και των ομοίων του) προήλθε από κατώτερα θηλαστικά, πιθήκους, τα αρχαιότερα πιθηκοειδή πλάσματα, τα ακόμα αρχαιότερα Μαρσιποφόρα, Αμφίβια, Ιχθύες, μέσω διαδοχικών μετασχηματισμών", τα οποία δημιουργήθηκαν από "μια σειρά *φυσικών δυνάμεων εργαζόμενων τυφλά.....χωρίς σκοπό, χωρίς σχέδιο*" (σελ. 36).

Το ανωτέρω απόσπασμα προκαλεί μόνο του την κριτική. Η επιστήμη φαίνεται να διδάσκει εκείνο το οποίο μέχρι στιγμής "*δεν παρατηρήθηκε ποτέ πραγματικά*". Φαίνεται να αρνείται το φαινόμενο μιας *νοήμονος* φύσης και μιας ζωτικής δύναμης ανεξάρτητης από μορφή και ύλη και βρίσκει πιο επιστημονικό να διδάσκει την θαυματουργή λειτουργία "φυσικών δυνάμεων που *εργάζονται τυφλά χωρίς σκοπό ή σχέδιο*". Αν είναι έτσι, τότε οδηγούμαστε να θεωρήσουμε ότι οι *φυσικο-μηχανιστικές* δυνάμεις των εγκεφάλων μερικών εξεχόντων Επιστημόνων τους οδηγούν το ίδιο τυφλά στο να θυσιάζουν την λογική και τον κοινό νου πάνω στον βωμό του αμοιβαίου θαυμασμού. Γιατί θα πρέπει

ενσαρκωνόμενους θεούς [Άσουρα και Κουμαρά] *με τον πρώτο αρχέγονο και αδύναμο σπινθήρα* [το σπέρμα της διάνοιας]... Και απ' αυτούς με την σειρά της προβάλλει:

Η Τρίτη Ριζική Φυλή, η "Διπλή" [Ανδρόγυνη]. *Οι πρώτες Φυλές της είναι κελύφη, μέχρις ότου η τελευταία "κατοικήθηκε"* [δηλ. εμψυχώθηκε] από τους Ντιάνι.

Η Δεύτερη Φυλή, όπως αναφέρθηκε πιο πάνω, που ήταν επίσης χωρίς φύλο, πρόβαλε από τον εαυτό της – στην αρχή της – την Τρίτη Ανδρόγυνη Φυλή, με μια ανάλογη αλλά πιο περίπλοκη πια διαδικασία. Όπως περιγράφεται στο Σχόλιο, τα αρχικά μέλη αυτής της φυλής ήταν:

"Οι Γιοι του Παθητικού Γιόγκα".[132] *Πρόβαλαν από τους δεύτερους Μανούσια* [ανθρώπινη φυλή] *και έγιναν ωοτόκοι. Οι εκπορεύσεις που πρόβαλαν από το σώμα τους κατά την διάρκεια των εποχών της γέννησης ήταν ωαριακές˙ οι μικροί σφαιροειδείς πυρήνες αναπτύσσονταν σε έναν μεγάλο, μαλακό, αυγόμορφο φορέα, ο οποίος βαθμιαία σκλήραινε, όταν μετά από μια περίοδο κύησης έσπαγε και το νεαρό ανθρώπινο ζώο πρόβαλε αβοήθητο απ' αυτόν, όπως κάνουν τώρα στην δική μας φυλή τα πτηνά."*

Αυτό θα πρέπει να φαίνεται στον αναγνώστη ανόητα παράλογο. Ωστόσο ακολουθεί αυστηρά την γραμμή της εξελικτικής αναλογίας, την οποία αντιλαμβάνεται η επιστήμη στην ανάπτυξη των έμβιων ζωικών ειδών. Πρώτα η μονηροειδής γέννηση με αυτο-διχοτόμηση (ιδέ Χαίκελ)˙ έπειτα, μετά από λίγα στάδια, η ωοτόκος, όπως στην περίπτωση των ερπετών, τα οποία ακολουθούνται από τα πτηνά και έπειτα, τέλος, τα θηλαστικά με τους *ωοζωοτόκους* τρόπους αναπαραγωγής των μικρών τους.

Αν ο όρος *ωοζωοτόκος* εφαρμόζεται σε ορισμένα ψάρια και ερπετά τα οποία κλωσούν τα αυγά τους μέσα στο σώμα τους, γιατί δεν θα πρέπει να εφαρμοστεί και σε θηλυκά θηλαστικά, περιλαμβανόμενης και της γυναίκας; Το ωάριο μέσα στο οποίο, μετά την γονιμοποίηση, λαμβάνει χώρα η ανάπτυξη του εμβρύου, είναι ένα αυγό.

Οπωσδήποτε αυτή η αντίληψη είναι πιο φιλοσοφική από την ιδέα ότι η Εύα με ένα ξαφνικά δημιουργημένο πλακούντα γέννησε τον Κάιν, εξαιτίας του μήλου, όταν ακόμα και το μαρσιποφόρο, το πρώτο από τα θηλαστικά, δεν είναι *πλακουντικό*.

Άλλωστε η *διαδοχική* σειρά των μεθόδων αναπαραγωγής, όπως αποκαλύπτονται από την επιστήμη, είναι μια θαυμάσια επιβεβαίωση της εσωτερικής Εθνολογίας. Προκειμένου να αποδείξουμε τον ισχυρισμό μας το μόνο που χρειάζεται είναι να κατατάξουμε τα δεδομένα.[133]

το πρωτοπλασματικό Μονήρες που παράγει τον πρώτο έμβιο οργανισμό μέσω *αυτο-διχοτόμησης* να θεωρείται σαν μια πολύ επιστημονική υπόθεση, ενώ αντίθετα μια αιθερική *προ-ανθρώπινη* φυλή που γεννάει τον πρωταρχικό άνθρωπο με τον ίδιο τρόπο, να απαγορεύεται σαν *αντιεπιστημονική* προκατάληψη; Ή μήπως ο υλισμός απέκτησε το μοναδικό μονοπώλιο στην Επιστήμη;

Πέραν των Ιμαλαΐων οι Ρακσάσα – οι οποίοι στην λαϊκή ινδική θεολογία θεωρούνται δαίμονες – ονομάζονται "Συντηρητές". Αυτή η διπλή και αντιφατική σημασία έχει την προέλευσή της σε μια φιλοσοφική αλληγορία, η οποία αποδίδεται με διάφορους τρόπους στα *Πουρανά*. Αναφέρεται πως όταν ο Μπράχμα δημιούργησε τους δαίμονες, τους Γιάκσα (από το *yaksh*, τρώω) και τους Ρακσάσα – δυο είδη δαιμόνων που μόλις γεννήθηκαν θέλησαν να φάνε το δημιουργό τους – εκείνοι απ' αυτούς που φώναξαν "Όχι! Ας τον αφήσουμε να σωθεί (να διατηρηθεί)", ονομάστηκαν Ρακσάσα (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V.) Το *Μπαγκαβάτα-Πουρανά* (III, 20, 19-21) αναφέρει την αλληγορία διαφορετικά. Ο Μπράχμα μεταμορφώθηκε σε νύχτα (ή άγνοια) ντυμμένος με ένα σώμα πάνω στο οποίο όρμησαν οι Γιάκσα και οι Ρακσάσα φωνάζοντας "Μην το λυπάστε, καταβροχθίστε το!" Τότε ο Μπράχμα φώναξε "Μη με τρώτε, λυπηθείτε με!" Αυτό έχει ένα εσωτερικό νόημα, φυσικά. Το "Σώμα της Νύχτας" είναι το σκοτάδι της άγνοιας και το σκοτάδι της σιωπής και της μυστικότητας. Οι Ρακσάσα, σχεδόν σε κάθε περίπτωση, εμφανίζονται να είναι Γιόγκι, ευσεβείς Σαντού και Μυημένοι, μια μάλλον ασυνήθιστη απασχόληση για δαίμονες. Το νόημα, λοιπόν, είναι ότι ενώ έχουμε την δύναμη να διώξουμε το σκοτάδι της άγνοιας, να το "καταβροχθίσουμε", πρέπει να προφυλάξουμε την ιερή αλήθεια από την βεβήλωση. "Ο Μπράχμα είναι μόνο για τους μπραχμάνους", λέει αυτή η περήφανη κάστα. Το δίδαγμα του *μύθου* είναι φανερό.

Η βαθμιαία εξέλιξη του ανθρώπου στην Μυστική Δοξασία δείχνει πως όλες οι μετέπειτα (για τον αδαή οι αρχαιότερες) Φυλές έλκουν την φυσική καταγωγή τους από την αρχική Τέταρτη Φυλή. Αλλά εκείνη η υποφυλή η οποία προηγήθηκε της υποφυλής που χωρίστηκε σεξουαλικά, είναι που πρέπει να θεωρηθεί σαν πνευματικοί πρόγονοι των τωρινών γενιών μας και ειδικά των Ανατολικών Αρίων Φυλών. Η ιδέα του Βέμπερ ότι η Ινδο-Γερμανική Φυλή προηγήθηκε της Άριας Βεντικής Φυλής, από τον αποκρυφιστή θεωρείται τουλάχιστον γελοία.

Παράβαλε ειδικά το έργο του Ε.Ο. Σμιτ, *Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Δαρβινισμός*, σελ. 39 και επόμενες, καθώς επίσης Λαίνγκ, *Ένας Σύγχρονος Ζωροάστριος*, σελ. 102-111.

Σχιζογονία:

Όπως φαίνεται στην διαίρεση σε δυο μέρη του ομοιογενούς κόκκου του πρωτοπλάσματος, γνωστού σαν μονήρες ή αμοιβάδα.

(β) Όπως φαίνεται στην διαίρεση του εμπύρηνου κυττάρου κατά την οποία ο κυτταρικός πυρήνας χωρίζεται σε δυο υπο-πυρήνες, οι οποίοι είτε αναπτύσσονται μέσα στο αρχικό κυτταρικό περίβλημα, είτε το διασπούν και πολλαπλασιάζονται έξω απ' αυτό σαν ανεξάρτητες οντότητες (παράβαλε την *Πρώτη Ριζική Φυλή*).

Εκβλάστηση:

Ένα μικρό τμήμα της γονεϊκής δομής διογκώνεται στην επιφάνεια και τελικά αποχωρίζεται, αναπτυσσόμενο πλάι στον αρχικό οργανισμό· π.χ. πολλά φυτά, η θαλάσσια ανεμώνη κ.τ.λ. (παράβαλε την *Δεύτερη Ριζική Φυλή*).[134]

Σπόριον:

Ένα μόνο κύτταρο που αποβάλλεται από τον πατρικό οργανισμό και αναπτύσσεται σε έναν πολυκυτταρικό οργανισμό που αναπαράγει τα χαρακτηριστικά του, π.χ. βακτηρίδια και βρύα.

IV. *Ενδιάμεσος Ερμαφροδιτισμός*:

Αρσενικά και θηλυκά όργανα ενυπάρχοντα στο ίδιο άτομο, π.χ. η πλειοψηφία των φυτών, σκουλήκια, σαλιγκάρια κ.τ.λ., συγγενής με την εκβλάστηση (παράβαλε *Δεύτερη και αρχική Τρίτη Ριζική Φυλή*).

V. *Πραγματική σεξουαλική ένωση*:

(Παράβαλε *μετέπειτα Τρίτη Ριζική Φυλή*).

Φτάνουμε τώρα σε ένα σημαντικό σημείο σχετικά με την διπλή εξέλιξη της ανθρώπινης φυλής. Οι Γιοι της Σοφίας, ή οι πνευματικοί Ντιάνι, έγιναν "νοήμονες" μέσω της επαφής τους με την ύλη, γιατί είχαν ήδη φτάσει – κατά την διάρκεια προηγούμενων κύκλων ενσάρκωσης – σε εκείνον τον βαθμό νοημοσύνης που τους επέτρεψε να γίνουν ανεξάρτητες και αυτοσυνείδητες οντότητες πάνω σ' αυτό το πεδίο ύλης. Επαναγεννήθηκαν μόνο εξαιτίας καρμικών επιδράσεων. Εισήλθαν σε κείνους που ήταν "έτοιμοι" και έγιναν οι Άρχατ, ή σοφοί, που υπαινιχθήκαμε πιο πάνω. Αυτό χρειάζεται επεξήγηση.

Δεν σημαίνει ότι οι Μονάδες εισήλθαν σε μορφές στις οποίες υπήρχαν ήδη άλλες Μονάδες. Αυτές ήταν "Ουσίες", "Διάνοιες" και συνειδητά πνεύματα, οντότητες που επιζητούσαν να γίνουν ακόμα πιο συνειδητές ενωνόμενες με περισσότερο ανεπτυγμένη ύλη. Η ουσία τους ήταν υπερβολικά αγνή για να διακριθεί από την παγκόσμια ουσία, αλλά τα "Εγώ" ή *Μάνας* τους (αφού ονομάζονται *Μανασά-πουτρά*, γεννημένοι από τον "Μαχάτ" ή Μπράχμα) έπρεπε να περάσουν μέσα από γήινη ανθρώπινη εμπειρία για να γίνουν *πάνσοφα* και ικανά να αρχίσουν τον επιστροφικό ανοδικό κύκλο. Οι *Μονάδες* δεν είναι *ασυνεχείς* αρχές, περιορισμένες ή εξαρτημένες, αλλά ακτίνες εκείνης της μιας συμπαντικής απόλυτης Αρχής. Η είσοδος σε ένα σκοτεινό δωμάτιο μέσα από το ίδιο άνοιγμα μιας ακτίνας φωτός που ακολουθεί μιαν άλλη δεν θα αποτελέσει δυο ακτίνες, αλλά μία ακτίνα εντονοποιημένη. Δεν είναι μέσα στην πορεία του φυσικού νόμου ο άνθρωπος να γίνει ένα τέλειο επταπλό ον πριν από την έβδομη φυλή στον έβδομο Γύρο. Ωστόσο διαθέτει από την γέννησή του όλες αυτές τις αρχές σε λανθάνουσα κατάσταση. Ούτε μπορεί, βάσει του εξελικτικού νόμου, η Πέμπτη αρχή (*Μάνας*) να αποκτήσει την πλήρη της ανάπτυξη πριν από τον *Πέμπτο* Γύρο. Όλες οι πρόωρα αναπτυγμένες διάνοιες (στο *πνευματικό* πεδίο) στην δική μας Φυλή είναι *ανώμαλες*, είναι αυτοί τους οποίους εμείς αποκαλούμε του "Πέμπτου Γύρου". Ακόμα και κατά την επερχόμενη έβδομη Φυλή στο τέλος αυτού του Τέταρτου Γύρου και ενώ οι τέσσερις κατώτερες αρχές μας θα έχουν αναπτυχθεί πλήρως, η αρχή του *Μάνας* θα έχει αναπτυχθεί μόνο μερικά. Αυτός ο περιορισμός, όμως, αναφέρεται μόνο στην πνευματική ανάπτυξη. Η νοημοσύνη, στο φυσικό

Κάθε διαδικασία θεραπείας και επούλωσης στις ανώτερες ζωικές ομάδες – ακόμα και στην περίπτωση αναπαραγωγής κομμένων άκρων στα Αμφίβια – επηρεάζεται από την εκβλάστηση και την βλάστηση των στοιχειωδών μορφολογικών στοιχείων.

πεδίο, επιτεύχθηκε κατά την διάρκεια της Τέταρτης Ριζικής Φυλής. Έτσι, εκείνοι που ήταν "μισοέτοιμοι", που δέχτηκαν "μόνο έναν σπινθήρα", αποτελούν την κοινή ανθρωπότητα η οποία πρέπει να αποκτήσει την νοητικότητά της κατά την διάρκεια της παρούσας μανβανταρικής εξέλιξης, οπότε μετά θα είναι έτοιμη κατά την επόμενη για την πλήρη υποδοχή των "Γιων της Σοφίας". Ενώ εκείνοι οι οποίοι δεν ήταν καθόλου έτοιμοι, οι τελευταίες Μονάδες που μόλις είχαν ξεπροβάλει από τις τελευταίες τους παροδικές και κατώτερες ζωικές μορφές κατά το τέλος του Τρίτου Γύρου, έμειναν οι "στενοκέφαλοι" των Στάντζα. Αυτό εξηγεί τις διαφορετικά ανεξήγητες βαθμίδες διανοητικότητας ανάμεσα στις διάφορες φυλές – άγριοι Βουσμάνοι και Ευρωπαίοι – των ανθρώπων ακόμα και τώρα. Αυτές οι φυλές αγρίων που οι νοητικές τους ικανότητες είναι λίγο πάνω από το επίπεδο των ζώων, δεν είναι οι αδίκως αποκληρωθέντες, ή οι *αδικηθέντες*, όπως νομίζουν μερικοί. Καθόλου. Είναι απλώς εκείνες οι *έσχατες αφίξεις* μεταξύ των ανθρώπινων Μονάδων, οι οποίες *δεν ήταν έτοιμες*: οι οποίες έπρεπε να αναπτυχθούν κατά την διάρκεια του παρόντος Γύρου, όπως και στις τρεις απομένουσες σφαίρες (επομένως σε τέσσερα διαφορετικά πεδία ύπαρξης), έτσι ώστε να προσεγγίσουν το επίπεδο της συνηθισμένης τάξης όταν φτάσουν στον Πέμπτο Γύρο. Μια παρατήρηση σχετικά μ' αυτό ίσως αποδειχθεί χρήσιμη σαν τροφή για σκέψη στον σπουδαστή. Οι ΜΟΝΑΔΕΣ των κατώτερων ειδών της ανθρωπότητας (ο "στενοκέφαλος"[135] άγριος κάτοικος των Νησιών της Νότιας θάλασσας, ο Αφρικανός, ο Αυστραλός) *δεν είχαν να επεξεργαστούν Κάρμα όταν γεννήθηκαν για πρώτη φορά σαν άνθρωποι, όπως είχαν οι περισσότερο προικισμένοι σε νοημοσύνη αδελφοί τους*. Οι πρώτοι αναπτύσσουν Κάρμα μόνο τώρα, ενώ οι δεύτεροι βαρύνονται με περασμένο, τωρινό και μελλοντικό Κάρμα. Απ' αυτή την άποψη ο φτωχός άγριος είναι πιο τυχερός από την μεγαλύτερη διάνοια των πολιτισμένων χωρών.

Ας σταματήσουμε για λίγο πριν δώσουμε και άλλες τέτοιες παράξενες διδασκαλίες. Ας προσπαθήσουμε και ας βρούμε μέχρι ποίου σημείου τα αρχαία Κείμενα, ακόμα και η Επιστήμη, επιτρέπουν την πιθανότητα ή και επιβεβαιώνουν απόλυτα τέτοιες τρελές ιδέες σαν αυτές που βρίσκονται στην Ανθρωπογένεση.

Ανακεφαλαιώνοντας τα όσα είπαμε, βλέπουμε ότι η Μυστική Δοξασία υποστηρίζει σχετικά με τον άνθρωπο: (1) μια πολυγενετική προέλευση, (2) μια ποικιλία τρόπων γέννησης πριν η ανθρωπότητα πέσει στην συνηθισμένη μέθοδο αναπαραγωγής, (3) ότι η εξέλιξη των ζώων – τουλάχιστον των θηλαστικών – ακολούθησε εκείνη του ανθρώπου και δεν προηγήθηκε απ' αυτήν. Αυτό είναι διαμετρικά αντίθετο με τις θεωρίες που γίνονται τώρα γενικά αποδεκτές σχετικά με την εξέλιξη και την προέλευση του ανθρώπου από έναν ζωώδη πρόγονο.

Αλλά δίνοντας τα του Καίσαρος τω Καίσαρι, ας εξετάσουμε πρώτα απ' όλα τις πιθανότητες που έχει η πολυγενετική θεωρία μεταξύ των ανθρώπων της επιστήμης.

Τώρα η πλειονότητα των Δαρβινιστών εξελικτιστών κλίνει προς μια πολυγενετική εξήγηση της προέλευσης των Φυλών. Όμως, πάνω σ' αυτό το συγκεκριμένο θέμα, όπως και σε πολλές άλλες περιπτώσεις, οι επιστήμονες είναι χωρισμένοι˙ συμφωνούν στην διαφωνία τους.

> άνθρωπος προήλθε από ένα μόνο ζεύγος ή από μερικές ομάδες: μονογένεση ή πολυγένεση; Στον βαθμό που επιχειρεί κανείς να εκφέρει άποψη για κάτι που δεν θα γίνει ποτέ γνωστό [;] από απουσία μαρτύρων [;], η δεύτερη υπόθεση είναι η περισσότερη πιθανή. (Α. Λεφέβρ, *Η Φιλοσοφία*, σελ. 487.)

Άμπελ Χοβελάκβε στο έργο του *Η Επιστήμη της Γλώσσας* φτάνει σε ένα παρόμοιο συμπέρασμα, αντλώντας επιχειρήματα από τις μαρτυρίες που είναι προσιτές σε έναν γλωσσολόγο ερευνητή.

Εδώ ο όρος δεν σημαίνει ούτε τους δολιχοκέφαλους ούτε τους βραχυκέφαλους, ούτε κανένα κρανίο μικρότερου όγκου, αλλά απλώς εγκεφάλους στερημένους γενικά από νόηση. Η θεωρία η οποία κρίνει την νοητική ικανότητα του ανθρώπου από την χωρητικότητα του κρανίου του φαίνεται απόλυτα παράλογη για εκείνον που έχει μελετήσει το θέμα. Τα κρανία της λίθινης περιόδου καθώς και αυτά των αφρικανικών Φυλών (περιλαμβανομένων και των Βουσμάνων), δείχνουν ότι τα πρώτα έχουν μεγαλύτερη και όχι μικρότερη χωρητικότητα από του σύγχρονου ανθρώπου. Και τα κρανία αυτών των τελευταίων σαν σύνολο (όπως στην περίπτωση των Παπούα και των Πολυνησίων γενικά) είναι μεγαλύτερα κατά δυόμισι κυβικά εκατοστά από το κρανίο ενός μέσου Γάλλου. Επίσης, η κρανιακή χωρητικότητα του σύγχρονου Παριζιάνου είναι, κατά μέσο όρο, 1.437 κυβικά εκατοστά σε σύγκριση με τα 1.523 κ.ε. του κατοίκου της Όβεργκνατ.

Σε μια ομιλία του που απηύθυνε στην Βρετανική Εταιρεία, ο καθηγητής Ο.Χ. Φλάουερ παρατήρησε σχετικά με το θέμα αυτό:

> θεώρηση που φαίνεται να συμφωνεί καλύτερα με αυτά που είναι γνωστά για τους χαρακτήρες και την διανομή των φυλών του ανθρώπου, καθώς και με τα γενικά φαινόμενα της φύσης, μπορεί να περιγραφεί σαν μια τροποποίηση [της μονογενετικής υπόθεσης]. [!] Χωρίς να υπεισέλθουμε στο δύσκολο θέμα της μεθόδου της πρώτης εμφάνισης του ανθρώπου πάνω στον κόσμο, πρέπει να υποθέσουμε γι' αυτήν μια μεγάλη αρχαιότητα, τουλάχιστον όπως μετριέται από κάθε ιστορικό κριτήριο... *Αν είχαμε κάποια πρόσβαση σε ένα πλήρες παλαιοντολογικό αρχείο, η ιστορία του ανθρώπου θα μπορούσε να ξαναγραφεί*, αλλά τίποτε τέτοιο δεν είναι διαθέσιμο.

Μια τέτοια παραδοχή πρέπει να θεωρηθεί μοιραία για τον δογματισμό των φυσικών Εξελικτιστών και επίσης ότι αφήνει μεγάλα περιθώρια για αποκρυφιστικές υποθέσεις. Οι αντίπαλοι της δαρβινικής θεωρίας ήταν και παραμένουν ακόμα πολυγενετιστές. "Διανοητικοί γίγαντες", όπως Τζον Κρώφορντ και ο Τζέημς Χαντ, μελέτησαν το πρόβλημα και υποστήριξαν την πολυγένεση και στην εποχή τους υπήρχε πολύ ισχυρό ρεύμα υπέρ και όχι εναντίον αυτής της θεωρίας. Μόνο το 1864 οι Νταρβινιστές άρχισαν να προσεταιρίζονται την θεωρία της μοναδικότητας, πρώτοι κορυφαίοι της οποίας έγιναν οι κ.κ. Χάξλεϋ και Λάμποκ.

Όσον αφορά το άλλο θέμα, της προτεραιότητας του ανθρώπου έναντι των ζώων στην σειρά της εξέλιξης, η απάντηση δίνεται το ίδιο άμεσα. Αν ο άνθρωπος είναι πράγματι ο Μικρόκοσμος του Μακρόκοσμου, τότε η διδασκαλία δεν έχει τίποτε το απίθανο μέσα της και είναι πολύ λογική. Γιατί άνθρωπος γίνεται Μακρόκοσμος για τα τρία κατώτερα βασίλεια κάτω απ' αυτόν. Κρίνοντας από την φυσική σκοπιά, όλα τα κατώτερα βασίλεια εκτός από το ορυκτό – το οποίο είναι το ίδιο το φως κρυσταλλοποιημένο και μεταλλοποιημένο – από τα φυτά μέχρι τα πλάσματα που προηγήθηκαν των πρώτων θηλαστικών, σταθεροποιήθηκαν στις φυσικές δομές τους μέσω της "απορριφθείσας σκόνης" αυτών των ορυκτών και *των απορριμμάτων της ανθρώπινης ύλης, είτε από ζωντανά είτε από νεκρά σώματα, με τα οποία τρέφονταν και τα οποία τους έδωσαν τα εξωτερικά τους σώματα*. Ο άνθρωπος με την σειρά του, έγινε περισσότερο υλικός, επαναπορροφώντας στο σύστημά του εκείνο που είχε αποβάλει και το οποίο μετατράπηκε στα ζωντανά ζωικά χωνευτήρια μέσα απ' τα οποία πέρασε, χάρη στους αλχημικούς μετασχηματισμούς της Φύσης. Εκείνες τις εποχές υπήρχαν ζώα τα οποία ούτε που τα έχουν ονειρευτεί οι φυσιοδίφες μας. Και όσο πιο δυνατός γινόταν ο φυσικός υλικός άνθρωπος, οι γίγαντες εκείνων των εποχών, τόσο πιο ισχυρές γίνονταν οι εκπορεύσεις του. Όταν η Ανδρόγυνη "ανθρωπότητα" χωρίστηκε σε φύλα, μεταμορφωνόμενη από την Φύση σε εμβρυοτόκο μηχανή, σταμάτησε να παράγει το είδος της μέσω σταγόνων ζωτικής ενέργειας που αναδίδονταν από το σώμα. Αλλά ενώ ο άνθρωπος είχε ακόμα άγνοια των γενετήσιων δυνάμεων του στο ανθρώπινο πεδίο (πριν από την Πτώση, όπως θα έλεγε κάποιος που πιστεύει στον Αδάμ), όλη αυτή η ζωτική ενέργεια που διασκορπιζόταν απ' αυτόν, χρησιμοποιόταν από την Φύση για την παραγωγή των πρώτων θηλαστικών ζωικών μορφών. Η εξέλιξη, μαθαίνουμε, είναι ένας αιώνιος *κύκλος γίγνεσθαι* και η φύση δεν αφήνει ούτε ένα άτομο αχρησιμοποίητο. Ακόμα, από την αρχή του Γύρου, το καθετί στην Φύση τείνει να γίνει Άνθρωπος. Όλες οι ωθήσεις της διπλής Δύναμης, κεντρομόλου και φυγόκεντρου, κατευθύνονται προς ένα σημείο, τον ΑΝΘΡΩΠΟ. Η πρόοδος στην διαδοχή των όντων, λέει ο Αγκασίζ:

> συνίσταται σε μια αυξανόμενη ομοιότητα της έμβιας πανίδας και ειδικά μεταξύ των Σπονδυλωτών, στην αυξανόμενη ομοιότητα προς τον Άνθρωπο....Ο άνθρωπος είναι το τέρμα προς το οποίο τείνει όλη η ζωική δημιουργία, από την πρώτη εμφάνιση των πρώτων παλαιοζωικών Ιχθύων.
> (*Αρχές Ζωολογίας*, σελ. 238.)

Ακριβώς. Αλλά επειδή οι "παλαιοζωικοί ιχθύες" βρίσκονται στην κατώτερη καμπή του εξελικτικού τόξου των μορφών, αυτός ο Γύρος άρχισε με τον αστρικό άνθρωπο, την αντανάκλαση των *Ντιάνι-Τσόχαν, των επονομαζόμενων "Δομητών"*. Ο άνθρωπος είναι το *άλφα και το ωμέγα της αντικειμενικής δημιουργίας*. Όπως αναφέρθηκε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (τομ. Ι, σελ. 154): ".....όλα τα πράγματα έχουν την προέλευση τους στο πνεύμα: η εξέλιξη ξεκίνησε αρχικά από τα πάνω και

προχώρησε προς τα κάτω, αντί για το αντίθετο, όπως διδάσκεται στην δαρβινική θεωρία". Επομένως, η τάση για την οποία μίλησε ο διάσημος φυσιοδίφης που αναφέραμε πιο πάνω, είναι έμφυτη σε κάθε άτομο. Μόνο που αν την εφαρμόσει κανείς και στα δυο άκρα της εξέλιξης, οι παρατηρήσεις που θα γίνουν θα έρχονται σε μεγάλη αντίθεση με την σύγχρονη θεωρία η οποία τώρα έχει γίνει σχεδόν (δαρβινικός) νόμος.

Αλλά επειδή αναφέραμε το ανωτέρω απόσπασμα του Αγκασίζ συμφωνώντας μ' αυτό, δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι οι αποκρυφιστές κάνουν οποιαδήποτε παραχώρηση στην θεωρία η οποία θέλει τον άνθρωπο προερχόμενο από το ζωικό βασίλειο. Το γεγονός ότι σ' αυτόν τον Γύρο ο άνθρωπος προηγήθηκε των θηλαστικών δεν αναιρείται προφανώς από την άποψη ότι αυτά τα τελευταία (τα θηλαστικά) ακολουθούν τα ίχνη του ανθρώπου.

* * *

ΠΩΣ ΕΔΡΑΣΑΝ ΟΙ ΜΑΝΑΣΑ, ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ; ΑΠΕΡΡΙΨΑΝ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΥΣ (*τους χωρίς οστά*). ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟΙ. ΑΠΕΚΡΟΥΣΑΝ ΤΟΥΣ (*Πρώτους*) ΙΔΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΥΣ.[136] ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΛΥΤΑ ΕΤΟΙΜΟΙ. ΔΕΝ ΕΙΣΗΛΘΑΝ ΣΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΑΥΓΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΥΣ.[137]

Σε έναν θεϊστή ή έναν χριστιανό ο στίχος αυτός θα θυμίσει μια μάλλον θεολογική ιδέα: την Πτώση των Αγγέλων εξαιτίας της Υπερηφάνειας. Στην Μυστική Δοξασία, όμως, οι λόγοι της άρνησης να ενσαρκωθούν σε ημιέτοιμα φυσικά σώματα φαίνεται να συνδέεται περισσότερο με φυσιολογικούς παρά με μεταφυσικούς λόγους. Οι ενσαρκωνόμενες δυνάμεις διαλέγουν τα πιο ώριμα φρούτα και απορρίπτουν τα υπόλοιπα. (Βλέπε Σλόκα 24.)

Κατά περίεργη σύμπτωση όταν η συγγραφέας έψαχνε για ένα οικείο όνομα που θα έδινε στην ήπειρο πάνω στην οποία χωρίστηκαν οι πρώτοι ανδρόγυνοι, η Τρίτη Ριζική Φυλή, μετά από γεωγραφική θεώρηση διάλεξε το όνομα "Λεμουρία" που επινοήθηκε από τον κ. Π.Δ. Σκλέητερ. Μόνο αργότερα, όταν διάβασε το έργο του Χαίκελ *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, είδε ότι ο Γερμανός "Ζωολόγος" είχε διαλέξει το όνομα αυτό για την τελευταία του ήπειρο. Αυτός τοποθετεί, αρκετά σωστά, το κέντρο της ανθρώπινης εξέλιξης στην "Λεμουρία", αλλά με μια ελαφρά επιστημονική διαφορά. Μιλώντας γι' αυτήν σαν το "λίκνο της ανθρωπότητας", περιγράφει την βαθμιαία μεταμόρφωση του ανθρωποειδούς θηλαστικού σε πρωτόγονο άγριο!! Ο Φογκτ πάλι υποστηρίζει πως στην Αμερική ο άνθρωπος προήλθε από έναν κλάδο των πλατύρρινων πιθήκων, *ανεξάρτητα* από την προέλευση των αφρικανικών και ασιατικών καταγωγών από τους κατάρρινους του παλιού κόσμου. Στο θέμα αυτό, όπως συνήθως και σε πολλά άλλα, οι ανθρωπολόγοι διαφωνούν, θα εξετάσουμε τον ισχυρισμό αυτόν κάτω από το φως της εσωτερικής φιλοσοφίας στην Στάντζα VIII. Στο μεταξύ ας διαθέσουμε μερικά λεπτά προσοχής στους διάφορους διαδοχικούς τρόπους γέννησης σύμφωνα με τους νόμους της Εξέλιξης.

Ας αρχίσουμε με τον τρόπο αναπαραγωγής των τελευταίων υποφυλών της Τρίτης ανθρώπινης φυλής, με κείνους που βρέθηκαν προικισμένοι με το ιερό πυρ από τον σπινθήρα των ανωτέρων και τότε ανεξάρτητων Όντων, τα οποία ήταν οι ψυχικοί και πνευματικοί γονείς του Ανθρώπου, ακριβώς όπως οι κατώτεροι *Πιτάρ-Ντέβατα* (οι *Πιτρί*) ήταν οι προ-γεννήτορες του φυσικού του σώματος. Εκείνη η Τρίτη και άγια Φυλή αποτελείτο από ανθρώπους οι οποίοι, στο αποκορύφωμα τους, περιγράφονταν σαν "τεράστιοι γίγαντες θείας δύναμης και ομορφιάς και κάτοχοι όλων των μυστηρίων του Ουρανού και της Γης". Μήπως κι αυτοί παρόμοια έπεσαν, αν τότε η ενσάρκωση ήταν η Πτώση;

Αυτό εξηγείται στο Τμήμα που ακολουθεί αυτήν την σειρά των Στάντζα, στην αλληγορία των *Πουρανά* σχετικά με τον Καντού, τον άγιο σοφό, και την Πραμλότσα, την νύμφη η οποία υποτίθεται πως τον υπνώτισε (βλέπε Σχόλιο μετά την Στάντζα Ι). Μια πολύ υπαινικτική αλληγορία από επιστημονική σκοπιά, αφού οι σταγόνες του ιδρώτα, τους οποίους αυτή έβγαζε, είναι τα σύμβολα των σπορίων της επιστήμης (βλέπε κατωτέρω).

Αυτό θα εξηγηθεί καθώς θα προχωράμε. Αυτή η απροθυμία για τον σχηματισμό ανθρώπων, ή δημιουργίας, στα *Πουρανά* συμβολίζεται από τον Ντάκσα ο οποίος έπρεπε να αντιμετωπίσει τον αντίπαλό του, τον Νάραντα, τον "Ταραχοποιό ασκητή".

Αλλά σχετικά μ' αυτό σε λίγο. Το μόνο πράγμα που πρέπει να σημειωθεί τώρα, είναι ότι οι σημαντικότεροι θεοί και ήρωες της Τέταρτης και Πέμπτης Φυλής, όντας μεταγενέστεροι, είναι οι *θεοποιημένες εικόνες εκείνων των ανθρώπων της Τρίτης*. Οι εποχές της φυσικής τους αγνότητας και της ονομαζόμενης Πτώσης τους επιβίωσαν εξίσου στην καρδιά και στην μνήμη των απογόνων τους. Εξ αυτού και η διπλή φύση που εμφανίζεται στους θεούς τους, όπου αρετή και αμαρτία εξυμνούνται στον ανώτατο βαθμό στις βιογραφίες που συνέταξαν οι μεταγενέστεροι. Αυτές ήταν οι προαδαμικές και θείες Φυλές με τις οποίες αρχίζει τώρα να ασχολείται ακόμα και η θεολογία, στο φως της οποίας αυτές είναι όλες "καταραμένες καϊνιτικές Φυλές".

Αλλά πρώτα πρέπει να διευθετηθεί η δράση των "πνευματικών προγεννητόρων" αυτής της Φυλής. Ένα πολύ δύσκολο και παράλογο σημείο πρέπει να εξηγηθεί σχετικά με τους Σλόκα 26 και 27. Αυτοί λένε:

* * *

ΟΤΑΝ ΟΙ ΙΔΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΠΑΡΗΓΑΓΑΝ ΤΟΥΣ ΑΥΓΟ-ΓΕΝΗΜΜΕΝΟΥΣ, ΟΙ ΔΙΠΛΟΙ (*ανδρόγυνη Τρίτη Φυλή*),[138] ΟΙ ΙΣΧΥΡΟΙ, ΟΙ ΔΥΝΑΤΟΙ ΜΕ ΟΣΤΑ, ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΕΙΠΑΝ: "ΤΩΡΑ ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ". (α)

Γιατί "τώρα" και όχι προηγουμένως; Αυτό το εξηγεί ο ακόλουθος Σλόκα.

***

(*Τότε*) Η ΤΡΙΤΗ (*φυλή*) ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΒΑΧΑΝΑ (*φορέας*) ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ. ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ "ΓΙΟΥΣ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΙΟΓΚΑ". ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΚΡΙΓΙΑΣΑΚΤΙ (β) ΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ, ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ, ΠΡΟΓΟΝΟΥΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΤ.....

Πώς δημιουργούν, αφού οι "Κύριοι της Σοφίας" είναι ταυτόσημοι με τους ινδικούς Ντέβα οι οποίοι αρνούνται "να δημιουργήσουν"; Αυτοί είναι σαφώς οι *Κουμαρά* του ινδουιστικού Πανθέου και των *Πουρανά*, εκείνοι οι μεγαλύτεροι γιοι του Μπράχμα, "ο Σαναντάνα και οι άλλοι γιοι των *Βέντα*" οι οποίοι δημιουργήθηκαν προηγουμένως "χωρίς επιθυμία ή πάθος, παρέμειναν αγνοί, γεμάτοι άγια σοφία και χωρίς επιθυμία για απογόνους". (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. VII, Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. 100-102.)

Η δύναμη με την οποία αρχικά δημιουργήθηκαν, είναι εκείνη η οποία στην συνέχεια τους ανάγκασε να υποβιβαστούν από την ανώτερη κατάσταση τους στην θέση των κακών πνευμάτων, του Σατανά και του Πλήθους του που δημιουργήθηκαν με την σειρά τους από την νοσηρή φαντασία των εξωτερικών πίστεων. Ήταν η *Κριγιασάκτι*, εκείνη η μυστηριώδης και θεία δύναμη που βρίσκεται κρυμμένη στην θέληση κάθε ανθρώπου και η οποία, αν δεν αφυπνιστεί, δεν ενεργοποιηθεί και δεν αναπτυχθεί μέσω γιογκικής εκπαίδευσης, παραμένει λανθάνουσα στους 999.999 ανθρώπους στο ένα εκατομμύριο και τελικά ατροφεί. Αυτή η δύναμη στα "Δώδεκα Σημεία του Ζωδιακού" εξηγείται με τον ακόλουθο τρόπο:

Κριγιασάκτι, η μυστηριώδης δύναμη της σκέψης η οποία της επιτρέπει να παράγει εξωτερικά, αντιληπτά, φαινομενικά αποτελέσματα μέσω της έμφυτης ενέργειας της. Οι αρχαίοι πίστευαν ότι οποιαδήποτε ιδέα θα εκδηλωθεί εξωτερικά, αν η προσοχή [και η θέληση] του ατόμου συγκεντρωθεί έντονα

Ο εξελικτιστής καθηγητής Σμιτ υπαινίσσεται το "γεγονός ότι για τον χωρισμό των φύλων, σχετικά με την προέλευσή τους από είδη που ήταν κάποτε ερμαφρόδιτα, όλοι [όσοι πιστεύουν στην φυσικά αναμενόμενη δημιουργία] είναι ασφαλώς σύμφωνοι". Αυτή είναι πράγματι η αδιάσειστη μαρτυρία που προέρχεται από την παρουσία στοιχειωδών οργάνων. (Παράβαλε το έργο του *Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Δαρβινισμός*, σελ. 159.) Πέρα απ' αυτά τα απτά ίχνη ενός αρχέγονου ερμαφροδιτισμού, μπορεί να τονιστεί το γεγονός ότι, όπως γράφει ο Λαίνγκ, "μια μελέτη της εμβρυολογίας... δείχνει ότι στο ανθρώπινο και στα ανώτερα ζωικά είδη η διάκριση του φύλου δεν εμφανίζεται παρά μόνο αφού έχει γίνει μια σημαντική πρόοδος στην ανάπτυξη του εμβρύου" (*Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής*, σελ. 106). Ο Νόμος της Επιβράδυνσης– που λειτουργεί παρόμοια στην περίπτωση των ανθρώπινων φυλών, των ζωικών ειδών κ.τ.λ. όταν αναπτυχθεί ένας ανώτερος τύπος – διατηρεί ακόμα τον ερμαφροδιτισμό σαν μέθοδο αναπαραγωγής στην πλειονότητα των φυτών και πολλών κατώτερων ζώων.

πάνω της. Παρόμοια μια ισχυρή βούληση θα ακολουθηθεί από το ποθούμενο αποτέλεσμα. Ένας Γιόγκι εκτελεί γενικά τα θαύματα του μέσω της *Ιτσασάκτι* [θέληση-δύναμη] και της *Κριγιασάκτι*. (*Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. ΙΙΙ, Νοεμ. 1881, σελ. 41-44, άρθρο του Τ. Σούμπα Ράου, αναδημοσιευμένο στο έργο *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. ΙΙΙ, υποσημείωση.)

Έτσι, η Τρίτη Φυλή δημιούργησε με αληθινά άσπιλο τρόπο τους επονομαζόμενους ΓΙΟΥΣ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΙΟΓΚΑ, ή τους "προγόνους" (τους *πνευματικούς* προπάτορες) όλων των επομένων και τωρινών Άρχατ, ή Μαχάτμα. Αυτοί πράγματι *δημιουργήθηκαν, δεν γεννήθηκαν*, όπως συνέβη με τους αδελφούς τους της Τέταρτης Φυλής οι οποίοι γεννήθηκαν σεξουαλικά μετά τον χωρισμό των φύλων, την Πτώση του Ανθρώπου. Γιατί η δημιουργία δεν είναι παρά το αποτέλεσμα της θέλησης που δρα πάνω στην φαινομενική ύλη, η δραστηριοποίηση σ' αυτήν του πρωταρχικού θείου *Φωτός* και της αιώνιας Ζωής. Αυτοί ήταν τα "άγια σπέρματα" των μελλοντικών Σωτήρων της Ανθρωπότητας.

Εδώ πρέπει να κάνουμε και πάλι μια διακοπή προκειμένου να εξηγήσουμε ορισμένα δύσκολα σημεία, από τα οποία υπάρχουν τόσα πολλά. Είναι σχεδόν αδύνατο να αποφύγουμε τέτοιες διακοπές. Για επεξηγήσεις και για μια φιλοσοφική αναφορά της φύσης αυτών των όντων, τα οποία τώρα θεωρούνται σαν "Κακά" και επαναστατικά Πνεύματα, των δημιουργών μέσω Κριγιασάκτι, ο αναγνώστης παραπέμπεται σε επόμενα κεφάλαια. (Βλέπε Μέρος ΙΙ, Τμήμα XVIII, "Περί του Μύθου των Πεπτωκότων Αγγέλων" στις διάφορες Όψεις του" και Στάντζα ΧΙΙ του παρόντος τόμου.)

Στο Πέμπτο Βιβλίο των Σχολίων η σειρά της εξέλιξης των ανθρώπινων Φυλών, όπως έχει ήδη δοθεί, είναι η ακόλουθη:

Οι πρώτοι άνθρωποι ήταν οι Τσαγιά (1), οι δεύτεροι, οι "Ιδρωτογεννημένοι"(2), οι Τρίτοι οι "Αυγογεννημένοι" και οι άγιοι Πατέρες οι γεννημένοι από τηΝ δύναμη της Κριγιασάκτι (3), οι Τέταρτοι ήταν τα παιδιά του Παντμαπάνι (Τσενρέζι) (4).

Φυσικά, τέτοιοι αρχέγονοι τρόποι γέννησης – με την προβολή της εικόνας, μέσω σταγόνων ιδρώτα, μέσω του Γιόγκα και τέλος μέσω εκείνου του τρόπου που οι άνθρωποι θα θεωρήσουν σαν μαγικό (*Κριγιασάκτι*) – είναι καταδικασμένοι εξαρχής να θεωρηθούν σαν παραμύθια. Ωστόσο, αρχίζοντας από τον πρώτο και τελειώνοντας με τον τελευταίο, δεν υπάρχει τίποτε το απίστευτο σ' αυτούς, ούτε και τίποτε που δεν θα μπορούσε να φανεί [σαν] φυσικό. Αυτό πρέπει να αποδειχθεί:

Η *Τσαγιά-γέννηση*, ή εκείνος ο αρχέγονος τρόπος ασεξουαλικής γέννησης όπου η πρώτη Φυλή διέρρευσε κατά κάποιον τρόπο από τα σώματα των Πιτρί, αναφέρεται υπαινικτικά σε μια αλληγορία των *Πουρανά* (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Τρίτο, κεφ. ΙΙ, Ουίλσον, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 20 και επόμενες.) Πρόκειται για την όμορφη αλληγορία και ιστορία της Σαμγκνιά, της κόρης του Βισβακάρμαν, η οποία είχε παντρευτεί τον Ήλιο και "μην μπορώντας να αντέξει την θέρμη του κυρίου της", του έδωσε την *τσαγιά* της (σκιά, εικόνα ή αστρικό σώμα), ενώ η ίδια αποσύρθηκε στο δάσος για να εκτελέσει θρησκευτικές λατρείες ή *τάπας*. Ο Ήλιος, νομίζοντας ότι η "*τσαγιά*" ήταν η σύζυγός του, γέννησε μ' αυτήν ένα παιδί, όπως ο Αδάμ με την Λίλιθ, μια αιθερική σκιά επίσης στον μύθο, αν και πριν από εκατομμύρια χρόνια ήταν ένα αληθινό ζωντανό θηλυκό τέρας.

Αλλά ίσως το παράδειγμα να μην αποδεικνύει τίποτε άλλο πέρα από την υπερβολική φαντασία των συγγραφέων των *Πουρανά*. Γι' αυτό έχουμε έτοιμη μιαν άλλη απόδειξη. Αν οι υλοποιούμενες μορφές οι οποίες φαίνονται μερικές φορές να εκρέουν από το σώμα ορισμένων μέντιουμ θα μπορούσαν, αντί να χάνονται, να στερεοποιούνται και να γίνονται σταθερές, τότε η *δημιουργία* της πρώτης Φυλής θα γινόταν απόλυτα κατανοητή. Αυτό το είδος γέννησης πρέπει ασφαλώς να υπαινίσσεται πολλά για τον σπουδαστή. Οπωσδήποτε ούτε το μυστήριο, ούτε το απίθανο ενός τέτοιου τρόπου είναι μεγαλύτερο – ενώ είναι πολύ πιο κατανοητό για τον νου του αληθινού μεταφυσικού στοχαστή – από το μυστήριο της σύλληψης του εμβρύου, της κυοφορίας του και της γέννησής του σαν βρέφος, όπως την γνωρίζουμε τώρα.

Ας στραφούμε, όμως, στην περίεργη και ελάχιστα κατανοητή επιβεβαίωση των *Πουρανά* σχετικά με τους "Ιδρωτογεννημένους".

Ο Καντού είναι ένας σοφός και Γιόγκι, διάσημος για την άγια σοφία του και τον ευσεβή ασκητισμό του που τελικά προκάλεσε την ζήλεια των θεών, οι οποίοι στις ινδουιστικές Γραφές εμφανίζονται να βρίσκονται σε συνεχή διαμάχη με τους ασκητές. Ο Ίντρα, ο "Βασιλιάς των

θεών",[139] στέλνει τελικά μια από τις θηλυκές Απσαράσας του να βάλει σε πειρασμό τον σοφό. Αυτό δεν είναι χειρότερο από τον Ιεχωβά που στέλνει την Σάρρα, την σύζυγο του Αβραάμ, για να βάλει σε πειρασμό τον Φαραώ. Πράγματι, οι θεοί (και ο θεός) οι οποίοι προσπαθούν πάντα να ενοχλήσουν τους ασκητές και να τους κάνουν έτσι να χάσουν τον καρπό των εγκρατειών τους, είναι αυτοί που θα έπρεπε να θεωρούνται σαν "δαίμονες του πειρασμού" και όχι να αποδίδουμε τον όρο στους Ρουντρά, στους Κουμαρά και στους Άσουρα, η μεγάλη αγιότητα και "αγνότητα των οποίων μοιάζει με έντονη απόρριψη προς τους Δονζουανικούς θεούς του Πανθέου. Αλλά ωστόσο σε όλες τις αλληγορίες των *Πουρανά* συναντάμε το αντίθετο και όχι χωρίς σημαντικό εσωτερικό λόγο.

βασιλιάς των θεών (ή Ίντρα) στέλνει μια όμορφη Απσάρα (νύμφη), ονόματι Πραμλότσα να ξεγελάσει τον Καντού και να ταράξει τους ασκητισμού του. Αυτή πετυχαίνει τον ανόσιο σκοπό της και τα "907 χρόνια, έξι μήνες και τρεις μέρες"[140] που περνάει με την συντροφιά της φαίνονται στον σοφό σαν μια ημέρα. Όταν αυτή η ψυχολογική ή υπνωτιστική κατάσταση τελειώνει, ο *Μούνι* καταριέται βαριά το πλάσμα που τον ξεγέλασε, διαταράσσοντας έτσι την αφοσίωσή του. "Φύγε, εξαφανίσου!" φωνάζει, "ταπεινό συνονθύλευμα πλάνης!"... Και η Πραμλότσα τρομοκρατημένη φεύγει μακριά, *σκουπίζοντας τον ιδρώτα από το σώμα της* με τα φύλλα των δένδρων καθώς πετάει στον αέρα.

> νύμφη πήγαινε από δένδρο σε δένδρο και καθώς σκούπιζε τα άκρα της με τα σκουρόχρωμα βλαστάρια που στόλιζαν τις κορυφές τους... το παιδί που είχε συλλάβει από τον Ρίσι βγήκε από τους πόρους του δέρματός της με σταγόνες ιδρώτα. Τα δένδρα δέχτηκαν τις ζωντανές στάλες και ο άνεμος τις μάζεψε σε μια μάζα. "Αυτό", είπε ο Σόμα, [Σελήνη], "το ωρίμασα με τις ακτίνες μου" και βαθμιαία μεγάλωνε σε μέγεθος, μέχρις ότου η εκπνοή που αναπαυόταν στις κορυφές των δένδρων έγινε μια όμορφη κοπέλα με το όνομα Μαρίσα.[141]

Εδώ ο Καντού αντιπροσωπεύει την *Πρώτη* Φυλή. Αυτός είναι γιος των Πιτρί, επομένως στερημένος από νου, πράγμα για το οποίο γίνεται υπαινιγμός, όταν εμφανίζεται ανίκανος να διακρίνει μια περίοδο σχεδόν χιλίων χρόνων από μια μέρα˙ γι' αυτό και παρουσιάζεται ότι τόσο εύκολα εξαπατήθηκε και τυφλώθηκε. Είναι μια παραλλαγή της αλληγορίας της Γένεσης, του Αδάμ γεννημένου σαν μια εικόνα από πηλό στην οποία ο "Κύριος ο Θεός" εμφυσεί την πνοή της ζωής, αλλά όχι νοημοσύνη και διάκριση που αναπτύσσονται μόνο αργότερα, όταν δοκίμασε τον καρπό του Δένδρου της Γνώσης˙με άλλα λόγια όταν απέκτησε την πρώτη ανάπτυξη του Νου και εμφύτευσε μέσα του *Μάνας*, του οποίου η γήινη όψη είναι εκ της γης, γήινη, αν και οι ανώτερες λειτουργίες του τον συνδέουν με το Πνεύμα και την θεία Ψυχή. Η Πραμλότσα είναι η ινδουιστική Λίλιθ του Άριου Αδάμ και η Μαρίσα, η κόρη που γεννιέται με εφίδρωση από τους πόρους της, είναι η "ιδρωτογεννημένη" και αποτελεί ένα σύμβολο της Δεύτερης Φυλής της Ανθρωπότητας.

Όπως αναφέρθηκε στην υποσημείωση (βλέπε πιο πάνω), αυτός που στέλνει στην Γη την Πραμλότσα δεν είναι ο Ίντρα, που φιγουράρει τώρα στα *Πουρανά*, αλλά ο Καμαντέβα, ο θεός του έρωτα και της επιθυμίας. Εκτός από την εσωτερική δοξασία, και η λογική επίσης μας δείχνει ότι πρέπει να είναι έτσι. Γιατί ο Κάμα είναι ο βασιλιάς και κύριος των Απσαράσα, μια απ' τις οποίες είναι η Πραμλότσα και επομένως, όταν ο Καντού την στιγμή που την καταριέται φωνάζει, "Εκτέλεσες την αποστολή που σου ανέθεσε ο μονάρχης των θεών, πήγαινε!", αυτός πρέπει να εννοεί εκείνον τον μονάρχη Κάμα και όχι τον Ίντρα στον οποίο δεν υπάγονται οι Απσαράσα. Γιατί στον *Ριγκ-Βέντα* (Μάνταλα Χ, σούκτα 129) επίσης ο Κάμα είναι η προσωποποίηση εκείνου του αισθήματος που οδηγεί και ωθεί στην δημιουργία. Αυτός ήταν η *πρώτη κίνηση* που διήγειρε το

Σε ένα από τα αρχαιότερα χειρόγραφα του *Βίσνου-Πουρανά* που βρίσκεται στην κατοχή ενός μυημένου στην Νότια Ινδία, ο θεός δεν είναι ο Ίντρα, αλλά ο Κάμα, ο θεός του έρωτα και της επιθυμίας. Βλέπε παρακάτω, στο κείμενο.

Αυτά είναι τα εξωτερικά νούμερα δοσμένα με σκόπιμα αντεστραμμένο και μπερδεμένο τρόπο, επειδή αντιπροσωπεύουν τα χρόνια της διάρκειας του κύκλου ανάμεσα στην πρώτη και στην δεύτερη ανθρώπινη φυλή. Παρά τα όσα λένε οι Ανατολιστές, δεν υπάρχει ούτε μια λέξη στα *Πουρανά* η οποία να μην έχει ένα ιδιαίτερο εσωτερικό νόημα.

Βίσνου-Πουρανά, Βιβλ. Πρώτο κεφ. XV, Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 5. Παράβαλε επίσης τον πειρασμό του Μέρλιν από την Βιβιέν (Τέννυσον), ο ίδιος μύθος στην ιρλανδική παράδοση.

ΕΝΑ – μετά την εκδήλωση του από την καθαρά αφηρημένη αρχή – να δημιουργήσει. "Πρώτα πρόβαλε μέσα Του η επιθυμία, που ήταν το πρωταρχικό σπέρμα του νου και την οποία οι σοφοί, ερευνώντας με την διάνοιά τους, ανακάλυψαν ότι είναι ο δεσμός που συνδέει την Οντότητα με την Μη-Οντότητα". Ένας ύμνος στον *Ατάρβα-Βέντα* εξυψώνει τον Κάμα σε υπέρτατο θεό και Δημιουργό και λέει: "Ο Κάμα γεννήθηκε πρώτος. Ούτε οι θεοί, ούτε οι πατέρες (Πιτρί), ούτε οι άνθρωποι είναι αντάξιοί του". Ο *Ατάρβα-Βέντα* τον ταυτίζει με τον Αγκνί, αλλά τον θεωρεί ανώτερο απ' αυτόν τον θεό. Το *Ταϊττιρίγια-Μπράχμανα* τον αναφέρει αλληγορικά σαν γιο του Ντάρμα (ηθικό θρησκευτικό καθήκον, ευσπλαχνία και δικαιοσύνη) και της Σράντα (πίστη). Αλλού

Κάμα γεννιέται από την καρδιά του Μπράχμα – επομένως είναι *Άτμα-Μπου*, "Αυθύπαρκτος" και *Ατζά*, "αγέννητος". Αν η Πραμλότσα στάλθηκε απ' αυτόν, τότε η διήγηση έχει ένα βαθύ φιλοσοφικό νόημα, ενώ αν στάλθηκε από τον Ίντρα, τότε δεν έχει κανένα νόημα. Όπως ο Έρωτας στην αρχαία ελληνική μυθολογία συνδεόταν αρχικά με την δημιουργία του κόσμου και μόνο αργότερα έγινε ο σεξουαλικός φτερωτός Έρωτας, το ίδιο και ο Κάμα στον αρχικό βεντικό του χαρακτήρα, όπου ο Χαριβάνσα τον κάνει γιο της Λακσμί, που είναι η Αφροδίτη. Όπως ειπώθηκε, η αλληγορία δείχνει ότι το ψυχικό στοιχείο αναπτύσσει το φυσιολογικό, πριν από την γέννηση του Ντάκσα, του *προγεννήτορα του πραγματικού φυσικού ανθρώπου*, ο οποίος γεννήθηκε από την Μαρίσα και πριν από την εποχή του οποίου τα έμβια όντα και οι άνθρωποι γεννιόταν "μέσω της θέλησης, της όρασης, της αφής και του Γιόγκα", όπως θα δείξουμε.

Αυτή, λοιπόν, είναι η αλληγορία που φασίστηκε πάνω στον τρόπο γέννησης της Δεύτερης ή "Ιδρωτογεννημένης". Το ίδιο και για την Τρίτη φυλή στην τελική της ανάπτυξη.

Μαρίσα, μέσω των εκκρίσεων του Σόμα, της Σελήνης, γίνεται σύζυγος των Πρατσετάσα, που είναι επίσης προϊόντα των "γεννημένων από από τον νου" γιων του Μπράχμα,[142] με την οποία γεννούν τον Πατριάρχη Ντάκσα, έναν άλλο γιο του Μπράχμα, σε προηγούμενο Κόλπα ή ζωή, εξηγούν και προσθέτουν τα Πουρανά προκειμένου να παραπλανήσουν, αλλά λέγοντας ωστόσο την αλήθεια.

3. Η αρχική Τρίτη Φυλή, λοιπόν, σχηματίζεται από τις σταγόνες του "ιδρώτα", οι οποίες ύστερα από πολλές μεταμορφώσεις γίνονται ανθρώπινα σώματα. Δεν είναι δύσκολο να το φανταστεί ή να το αντιληφθεί κανείς, τουλάχιστον όχι περισσότερο απ' όσο είναι να αντιληφθεί την ανάπτυξη του εμβρύου από ένα αόρατο σπέρμα, το οποίο αναπτύσσεται σε βρέφος και τέλος σε έναν δυνατό, μεγάλο άνδρα. Αλλά σύμφωνα με τα Σχόλια αυτή η φυλή αλλάζει τον τρόπο γέννησης. Λέγεται ότι εκπόρευσε μια *μορφοποιητική δύναμη* που μετέβαλε τις σταγόνες εφίδρωσης σε μεγαλύτερες σταγόνες, οι οποίες αναπτύχθηκαν, διεστάλησαν και έγιναν ωοειδή σώματα, τεράστια αυγά. Μέσα σ' αυτά, το ανθρώπινο έμβρυο κυοφορείτο για μερικά χρόνια. Στο *Πουρανά,* η Μαρίσα, η κόρη του Καντού, του σοφού, γίνεται σύζυγος των Πρατσετάσα και μητέρα του Ντάκσα. Ο Ντάκσα είναι ο πατέρας των πρώτων *ανθρωπόμορφων* προγεννητόρων, έχοντας γεννηθεί μ' αυτόν τον τρόπο. Αυτός αναφέρεται αργότερα. Η εξέλιξη του ανθρώπου, του μικρόκοσμου, είναι ανάλογη με του Σύμπαντος, του μακρόκοσμου. Η εξέλιξη του βρίσκεται ανάμεσα σε κείνη του Σύμπαντος και του ζώου, για το οποίο ο άνθρωπος, με την σειρά του, είναι ένας μακρόκοσμος.

Έπειτα η φυλή γίνεται:

Το κείμενο λέει: "Από του Μπράχμα, που συνέχιζε να διαλογίζεται, γεννήθηκαν από τον νου απόγονοι, με μορφές και ιδιότητες προερχόμενες από την σωματική του φύση, ενσωματωμένα πνεύματα παρήχθηκαν από τα άκρα (*γκάτρα*) του Ντιμάτ (πάνσοφης θεότητας). Όλα αυτά τα όντα [ήταν] η διαμονή των τριών ιδιοτήτων [του *Ντέβα-σάργκα*, θείας δημιουργίας η οποία, όπως η πενταπλή δημιουργία, στερείται καθαρότητας αντίληψης, χωρίς αντανάκλαση, με αδρανή φύση]. Αλλά επειδή αυτοί δεν *πολλαπλασιάζονταν*, ο Μπράχμα δημιούργησε άλλους γιους γεννημένους από τον νου, σαν τον εαυτό του", δηλαδή τους Μπραχμαρίσι, ή τους Πρατζαπάτι (δέκα και επτά). "Προηγουμένως δημιουργήθηκαν απ' αυτόν ο Σαναντάνα και οι άλλοι γιοί των *Βέντα* (Μπράχμα)", αλλά όπως αναφέρθηκε αλλού, αυτοί ήταν "χωρίς επιθυμία ή πάθος, εμπνεόμενοι από άγια σοφία, αποκομμένοι από το σύμπαν και δίχως επιθυμία για απογόνους" (Βιβλ. Πρώτο, κεφ. VII, Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 100-102). Αυτός ο Σαναντάνα καθώς και οι άλλοι Κουμαρά είναι επομένως οι θεοί οι οποίοι αφού αρνούνται να "δημιουργήσουν απογόνους", εξαναγκάζονται να ενσαρκωθούν σε άνοους ανθρώπους. Ο αναγνώστης πρέπει να μας συγχωρήσει τις αναπόφευκτες επαναλήψεις, εξαιτίας του μεγάλου αριθμού γεγονότων που δίνονται.

Ανδρόγυνη ή ερμαφρόδιτη. Αυτή η διαδικασία ανθρωπογένεσης εξηγεί ίσως γιατί ο Αριστοφάνης περιγράφει την φύση των αρχαίων φυλών σαν ανδρόγυνη, ενώ η μορφή κάθε ατόμου ήταν στρογγυλή "έχοντας την ράχη και τις πλευρές σαν σε κύκλο" και των οποίων "ο τρόπος κίνησης ήταν κυκλικός... φοβεροί σε δύναμη και αντοχή και με μεγάλη περηφάνια". Έτσι, για να τους κάνει πιο ανίσχυρους, "ο Δίας τους χώρισε [στην Τρίτη Ριζική Φυλή] στα δυο και ο Απόλλωνας [ο Ήλιος] κάτω από την καθοδήγησή του, έκλεισε το δέρμα". (Πλάτωνας, *Συμπόσιο,* 189-190.) Οι κάτοικοι της Μαδαγασκάρης (ένα νησί που ανήκε στην Λεμουρία) έχουν μια παράδοση σχετικά με τον πρώτο άνθρωπο, ο οποίος στην αρχή ζούσε δίχως να τρώει και, επειδή παρασύρθηκε στην τροφή, ένα σχίσιμο εμφανίστηκε στο πόδι του. Όταν αυτό άνοιξε πρόβαλε από εκεί ένα θηλυκό που έγινε η μητέρα της φυλής τους. Αληθινά..." Έχουμε την επιστήμη της Ετερογένεσης και *Παρθενογένεσης*, που δείχνουν ότι το πεδίο είναι ακόμα ανοιχτό... Οι πολύποδες παράγουν τους απογόνους τους από τον εαυτό τους, όπως τα μπουμπούκια και τα παρακλάδια ενός δένδρου..." Γιατί όχι και ο αρχέγονος ανθρώπινος πολύποδας; Ο ενδιαφέρων πολύποδας *Σταυρίδιο* περνάει εναλλακτικά από την εκβλάστηση στην σεξουαλική μέθοδο αναπαραγωγής. Αρκετά περίεργα, αν και αναπτύσσεται απλώς σαν ένας πολύποδας σε ποδίσκο, παράγει βλαστίδια τα οποία τελικά μεταβάλλονται σε τσούχτρα ή *Μέδουσα*. Η Μέδουσα είναι εντελώς ανόμοια από τον πατρικό οργανισμό της, το *Σταυρίδιο*. Αυτό αναπαράγεται επίσης και διαφορετικά, με σεξουαλική μέθοδο και από τα προκύπτοντα αυγά εμφανίζονται για άλλη μια φορά *Σταυρίδια*. Το εκπληκτικό αυτό γεγονός μπορεί να βοηθήσει πολλούς να κατανοήσουν ότι μια μορφή μπορεί να αναπτυχθεί εντελώς ανόμοια από τους άμεσους προγόνους της: όπως οι *σεξουαλικοί* Λεμούριοι από τους *Ερμαφρόδιτους* προγόνους τους. Είναι άλλωστε αναμφισβήτητο ότι στην περίπτωση των *ανθρώπινων* ενσαρκώσεων ο νόμος του Κάρμα, φυλετικού ή ατομικού, υπερισχύει των κατώτερων τάσεων της "Κληρονομικότητας", του υπηρέτη του.

Το νόημα της τελευταίας φράσης του παραπάνω Σχολίου, στον Σλόκα 27, δηλ. ότι η Τέταρτη Φυλή ήταν παιδί του Παντμαπάνι, μπορεί να βρει την εξήγησή του σε μια ορισμένη επιστολή του Εμπνευστή του *Εσωτερικού Βουδισμού*:

> ....Η πλειονότητα της ανθρωπότητας ανήκει στην έβδομη υποφυλή της Τέταρτης Ριζικής Φυλής: οι ανωτέρω αναφερθέντες Κινέζοι και οι βλαστοί και τα παρακλάδια τους (Μαλαίοι, Μογγόλοι, Θιβετανοί, Ιαβανέζοι κ.τ.λ., κ.τ.λ.). [Οι Ούγγροι, Φινλανδοί ακόμα και οι Εσκιμώοι είναι όλοι απομεινάρια του τελευταίου κλάδου. Ε.Μ.Μπ.]

Ο Παντμαπάνι ή Αβαλοκιτεσβάρα στα Σανσκριτικά, λέγεται στα θιβετανικά Τσενρέζι. Ο Αβαλοκιτεσβάρα είναι ο μεγάλος *Λόγος* στην ανώτερη όψη του και στις θείες περιοχές. Αλλά στα εκδηλωμένα πεδία αυτός – όπως και ο Ντάκσα – είναι ο προγεννήτορας του ανθρώπου (με πνευματική έννοια). Ο Παντμαπάνι-Αβαλοκιτεσβάρα ονομάζεται *εσωτερικά* Μποντισάττβα ή Ντιάνι-Τσόχαν, Τσενρέζι Τζανγκούμπ, "ο πανίσχυρος και παντεπόπτης". Τώρα θεωρείται σαν ο μεγαλύτερος προστάτης της Ασίας γενικά και του Θιβέτ ιδιαίτερα. Προκειμένου να οδηγήσει τους θιβετανούς και τους Λάμα στην αγιότητα και να συντηρήσει τους μεγάλους Άρχατ στον κόσμο, αυτή η ουράνια Οντότητα θεωρείται ότι εκδηλώνεται από εποχή σε εποχή με ανθρώπινη μορφή.

Ένας λαϊκός θρύλος λέει πως κάθε φορά που η πίστη αρχίζει να χάνεται απ' τον κόσμο, ο Παντμαπάνι Τσενρέζι, ο "λωτοφόρος", εκπορεύει μια λαμπερή ακτίνα φωτός και αμέσως ενσαρκώνεται σε έναν από τους δυο μεγάλους Λάμα, τον Δαλάι και τον Τάσι Λάμα. Τέλος, πιστεύεται ότι αυτός θα ενσαρκωθεί σαν "ο πιο τέλειος Μπούντα" στο Θιβέτ, και όχι στην Ινδία όπου είχαν εμφανιστεί οι προηγούμενοι προκάτοχοί του, οι μεγάλοι Ρίσι και Μάνου, στην αρχή της Φυλής μας, αλλά που τώρα δεν εμφανίζονται πια. Ακόμα και η εξωτερική εμφάνιση του Ντιάνι-Τσενρέζι υπαινίσσεται την εσωτερική διδασκαλία. Αυτός, όπως ο Ντάκσα, είναι προφανώς η σύνθεση όλων των προηγούμενων Φυλών και ο προγεννήτορας όλων των *ανθρώπινων* Φυλών μετά την Τρίτη, την πρώτη πλήρη, και γι' αυτό με την ενδεκάπλευρη μορφή του, παριστάνεται σαν το αποκορύφωμα των τεσσάρων πρωταρχικών φυλών. Είναι μια στήλη αποτελούμενη από τέσσερις σειρές όπου κάθε σειρά έχει τρεις όψεις ή κεφάλια διαφορετικού χρώματος: τα τρία πρόσωπα για κάθε φυλή όντας σύμβολο των τριών θεμελιωδών φυσιολογικών μεταμορφώσεών της. Η πρώτη είναι λευκή (χρώμα της Σελήνης), η δεύτερη είναι κίτρινη, η τρίτη είναι κόκκινο-καφέ, η τέταρτη,

στην οποία υπάρχουν μόνο δυο πρόσωπα – το τρίτο πρόσωπο έχει αφεθεί κενό, μια αναφορά στο πρόωρο τέλος των Ατλάντων – είναι μαυροκάστανη. Ο Παντμαπάνι κάθεται στην στήλη και αποτελεί την κορυφή της. Σχετικά μ' αυτήν την αναφορά συγκρίνατε τον Σλόκα 39. Ο Ντιάνι-Τσόχαν παριστάνεται με τέσσερα χέρια, ένας άλλος υπαινιγμός για τις τέσσερις φυλές. Γιατί ενώ τα δυο είναι διπλωμένα, το τρίτο χέρι κρατάει έναν λωτό [Παντμαπάνι, ο "λωτοφόρος"), όπου αυτό το λουλούδι συμβολίζει την γέννηση, και το τέταρτο κρατάει ένα φίδι, έμβλημα της Σοφίας που κατέχει. Στον λαιμό του είναι κρεμασμένο ένα κομπολόι και στο κεφάλι του υπάρχει το σύμβολο του νερού – ύλη, κατακλυσμός – ενώ στο μέτωπο του βρίσκεται το τρίτο μάτι (το μάτι του Σίβα, της πνευματικής ενόρασης). Το όνομα του είναι "Προστάτης" (του Θιβέτ), "Σωτήρας της Ανθρωπότητας". Σε άλλες περιπτώσεις, όταν έχει μόνο δυο χέρια, είναι ο Τσενρέζι, ο Ντιάνι και Μποντισάττβα Ρυάγκ-να πάντμα κάρπο, "αυτός που κρατάει στο χέρι έναν λευκό λωτό". Το άλλο του όνομα είναι Τσαντόγκ, "αυτός με τα 1.000 μάτια", όταν παριστάνεται με χίλια χέρια όπου στην παλάμη του καθενός εικονίζεται το μάτι της Σοφίας, ενώ τα χέρια εκπορεύονται από το σώμα του σαν δάσος από ακτίνες. Ένα άλλο όνομα του είναι Λοκαπάτι και Λοκανάτα (Σανσκριτικά), "Κύριος του Κόσμου" και Τζιγκτέν-γκόνπο (θιβετανικά), "Προστάτης και Σωτήρας από το κακό" κάθε είδους.

Παντμαπάνι, όμως, είναι "λωτοφόρος" συμβολικά για τον αμύητο μόνο, ενώ εσωτερικά σημαίνει ο στηρικτής των Κάλπα, γιατί η τελευταία (υποδιαίρεση) του τωρινού Μάχα-Κάλπα (του Βαράχα), ονομάζεται Πάντμα και (ο Βαράχα) αντιπροσωπεύει το ένα μισό της ζωής του Μπράχμα. Αν και είναι μικρότερος Κάλπα, ονομάζεται Μάχα, "μεγάλος", γιατί περιλαμβάνει την εποχή κατά την οποία ο Μπράχμα ξεπήδησε από τον λωτό. Θεωρητικά οι Κάλπα είναι άπειροι, αλλά πρακτικά διαιρούνται και υποδιαιρούνται σε Χώρο και Χρόνο και κάθε διαίρεση – μέχρι την μικρότερη – έχει τον δικό της Ντιάνι σαν πάτρωνα ή κυβερνήτη. Στην Κίνα ο Παντμαπάνι (Αβαλοκιτεσβάρα) στην θηλυκή του όψη γίνεται Γκουάν-γιν, "εκείνη που παίρνει όποια μορφή θέλει, προκειμένου να σώσει την ανθρωπότητα". Η γνώση της αστρολογικής όψης των αστερισμών στις αντίστοιχες "ημέρες γενεθλίων" αυτών των Ντιάνι – του Αμιτάμπα (Α-μί-τα Φο, της Κίνας) περιλαμβανομένου: δηλ. η 19η μέρα του δεύτερου μήνα, η 17η μέρα του ενδέκατου μήνα και η 7η μέρα του τρίτου μήνα κ.τ.λ . – παρέχει στον αποκρυφιστή μεγάλη δυνατότητα για να εκτελέσει αυτά που ονομάζονται "μαγικά" κατορθώματα. Το μέλλον του ατόμου – με όλα τα επερχόμενα γεγονότα να παρελαύνουν – φαίνεται μέσα σε έναν *μαγικό* καθρέφτη τοποθετημένον κάτω από την ακτίνα ορισμένων αστερισμών. Αλλά προσέξτε την άλλη όψη του νομίσματος, την ΜΑΥΡΗ ΜΑΓΕΙΑ.

ΣΤΑΝΤΖΑ VIII

ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΩΝ ΘΗΛΑΣΤΙΚΩΝ ΖΩΩΝ
ΠΡΩΤΗ ΠΤΩΣΗ

Πώς δημιουργήθηκαν τα πρώτα θηλαστικά. (29) Μια ημιδαρβινική Εξέλιξη. (30) Τα ζώα αποκτούν στερεά σώματα. (31) Ο χωρισμός τους σε φύλα. (32) Το πρώτο αμάρτημα των άνοων ανθρώπων.

***

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΤΟΥ ΙΔΡΩΤΑ (α), ΑΠΟ ΤΟ ΙΖΗΜΑ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ, ΑΠΟ ΥΛΗ ΝΕΚΡΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΚΑΙ ΖΩΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΡΟΧΟΥ (*προηγούμενος. Τρίτος Γύρος*) ΚΑΙ ΑΠΟ ΠΕΤΑΜΕΝΗ ΣΚΟΝΗ, ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΘΗΛΑΣΤΙΚΑ (*αυτού του Γύρου*) δημιουργήθηκαν.

Η Απόκρυφη δοξασία υποστηρίζει ότι σ' αυτόν τον Γύρο, τα θηλαστικά ήταν έργο της εξέλιξης μεταγενέστερο του ανθρώπου. Η εξέλιξη προχωράει με κύκλους. Ο μεγάλος μανβανταρικός κύκλος των Επτά Γύρων, αρχίζοντας στον Πρώτο Γύρο με ορυκτό, φυτό και ζώο, σταματάει το εξελικτικό του έργο στο καθοδικό τόξο, στο μέσον της Τέταρτης *Φυλής*, στο τέλος του πρώτου μισού του Τέταρτου *Γύρου*. Αυτό το μεσαίο σημείο προσεγγίστηκε, λοιπόν, πάνω στην δική μας Γη (την Τέταρτη και κατώτερη σφαίρα) και στον τωρινό *Γύρο*. Και αφού η Μονάδα, μετά την "πρώτη εμμετάλλωσή" της στην Σφαίρα Α, πέρασε μέσα από τον ορυκτό, φυτικό και ζωικό κόσμο σε κάθε βαθμίδα των τριών καταστάσεων ύλης – εκτός από την τελευταία βαθμίδα της τρίτης ή στερεάς κατάστασης η οποία προσεγγίζεται μόνο κατά το "*μεσαίο σημείο της εξέλιξης*" – είναι λογικό και φυσικό ότι στην αρχή του Τέταρτου Γύρου πάνω στην Σφαίρα D, ο Άνθρωπος θα πρέπει να ήταν ο πρώτος που εμφανίστηκε, καθώς επίσης και ότι το σώμα του θα πρέπει να ήταν από πολύ λεπτή ύλη που είναι συμβατή με την αντικειμενικότητα. Για να το κάνουμε πιο σαφές: αν Μονάδα αρχίζει τον κύκλο των ενσαρκώσεών της μέσω των τριών αντικειμενικών βασιλείων στην κατερχόμενη καμπύλη, πρέπει επίσης αναγκαστικά να εισέλθει στην ανερχόμενη καμπύλη της σφαίρας σαν άνθρωπος. Στο κατερχόμενο τόξο το πνευματικό είναι εκείνο που βαθμιαία μεταμορφώνεται σε υλικό. Στο μεσαίο σημείο της βάσης, Πνεύμα και Ύλη εξισορροπούνται στον Άνθρωπο. Στο ανερχόμενο τόξο, το Πνεύμα βαθμιαία επανακτά τον εαυτό του σε βάρος του φυσικού ή ύλης, έτσι ώστε στο τέλος της έβδομης Φυλής του Έβδομου Γύρου, η Μονάδα θα ξαναβρεθεί το ίδιο ελεύθερη από την ύλη και όλες τις ιδιότητές της όσο ήταν και στην αρχή, έχοντας κερδίσει επιπλέον εμπειρία και σοφία, καρπό όλων των προσωπικών ζωών της, χωρίς το κακό και τους πειρασμούς τους.

Αυτή η σειρά της εξέλιξης βρίσκεται επίσης στην Γένεση (κεφ. Α' και Β'), αν την διαβάσει κανείς με το εσωτερικό της νόημα, γιατί το κεφάλαιο Α' περιέχει την ιστορία των Τριών πρώτων Γύρων, καθώς και των Τριών πρώτων Φυλών του Τέταρτου, μέχρι την στιγμή εκείνη που ο άνθρωπος αφυπνίζεται σε συνειδητή ζωή από τους Ελοΐμ της Σοφίας. Στο πρώτο κεφάλαιο, ζώα, κήτη και πετεινά του ουρανού δημιουργούνται πριν από τον ανδρόγυνο Αδάμ.[143] Στο δεύτερο κεφάλαιο, ο Αδάμ (ο χωρίς φύλο) έρχεται πρώτος και τα ζώα εμφανίζονται μόνο μετά απ' αυτόν. Στο δεύτερο κεφάλαιο της Γένεσης συμβολίζεται ακόμα και η κατάσταση της νοητικής νάρκης και της έλλειψης συνείδησης των δυο πρώτων φυλών και του πρώτου μισού της Τρίτης Φυλής, με τον

Μια αλληγορική αναφορά στα "Ιερά Ζώα" του Ζωδιακού και άλλα ουράνια σώματα. Μερικοί Καμπαλιστές βλέπουν σ' αυτά τα πρότυπα των ζώων.

βαθύ ύπνο του Αδάμ. Αυτό που υπονοείτο με τον "ύπνο" ήταν ο χωρίς όνειρα ύπνος της νοητικής αδράνειας, ο λήθαργος της Ψυχής και του Νου και όχι η φυσιολογική διαδικασία της διαφοροποίησης των φύλων, όπως φαντάστηκε ένας πολυμαθής Γάλλος θεωρητικός (Νωντέν).

Τα *Πουρανά*, τα χαλδαϊκά και αιγυπτιακά αποσπάσματα καθώς επίσης και οι κινέζικες παραδόσεις, όλα συμφωνούν με την Μυστική Δοξασία ως προς την πορεία και την σειρά της εξέλιξης. Συναντάμε εδώ την επιβεβαίωση όλων σχεδόν των διδασκαλιών μας. Για παράδειγμα: την δήλωση σχετικά με τον ωοτόκο τρόπο γέννησης της Τρίτης Φυλής, ακόμα και έναν υπαινιγμό για τον λιγότερο αθώο τρόπο της γέννησης των πρώτων θηλαστικών μορφών. "Γιγαντιαίοι, διαφανείς, βουβοί και τερατόμορφοι ήταν", λέει το Σχόλιο. Μελετήστε τις ιστορίες των διαφόρων Ρίσι και των πολύμορφων απογόνων τους: π.χ. ο Πουλάστια είναι πατέρας όλων των Όφεων και των Ναγκά, της ωοτόκας γενιάς˙ ο Κασιάπα, μέσω της συζύγου του Τάμρα, ήταν πρόγονος των πουλιών και του Γκαρουντά, βασιλιά της φτερωτής γενιάς, ενώ μέσω της συζύγου του Σουράμπι, ήταν γονέας των βοδιών και των βουβαλιών κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Στην Μυστική Δοξασία, οι πρώτοι Ναγκά – όντα σοφότερα από τους Όφεις – είναι οι "Γιοι της θέλησης και του Γιόγκα", που γεννήθηκαν πριν από τον πλήρη διαχωρισμό των φύλων, "ωριμασμένοι στα ανθρωποφόρα αυγά[144] που δημιουργήθηκαν από την δύναμη (*κριγιασάκτι*) των άγιων σοφών" της αρχικής Τρίτης Φυλής.[145]

"....Σ' αυτά ενσαρκώθηκαν οι Κύριοι των τριών [ανώτερων] κόσμων, οι διάφορες τάξεις των Ρουντρά που υπήρξαν Τουσίτα, που υπήρξαν Γζαγιά, που είναι Αντιτιά. Γιατί όπως εξηγήθηκε από τον Παρασαρά: "Υπάρχουν εκατό επονομασίες των άπειρα ισχυρών Ρουντρά".

Μερικοί από τους απογόνους των πρωταρχικών Ναγκά, των Όφεων της Σοφίας, κατοίκησαν στην Αμερική, όταν η ήπειρός της ανυψώθηκε κατά την διάρκεια των ένδοξων ημερών της μεγάλης Ατλαντίδος (η Αμερική όντας το Πατάλα ή Αντίποδας της Τζάμπου-Ντβίπα και όχι του Μπαράτα-Βαρσά). Διαφορετικά, πού οφείλεται η ταυτότητα παραδόσεων και μύθων – που οι τελευταίοι είναι *πάντα πιο αληθινοί από την ιστορία*, όπως λέει ο Αύγουστος Τιερύ – η ταυτότητα ακόμα και στα ονόματα μερικών "μάγων" και ιερέων, που υπάρχουν μέχρι σήμερα στο Μεξικό; Θα πρέπει να πούμε ορισμένα πράγματα για τους *Nergals* [*Νεργκάλ*] και τους *Naguals* [*Ναγκουάλ*] καθώς επίσης και για τον *Ναγκουαλισμό* ο οποίος από τους Ιεραπόστολους ονομάζεται "δαιμονολατρεία".

Σε όλα σχεδόν τα *Πουρανά* αναφέρεται η ιστορία της "θυσίας του Ντάκσα", η παλιότερη διήγηση της οποίας βρίσκεται στο *Βαγιού-Πουρανά*. Καθώς είναι αλληγορική υπάρχει σ' αυτήν περισσότερο νόημα και βιολογική αποκάλυψη για έναν Φυσιοδίφη απ' ό,τι σε όλους τους ψευτο-επιστημονικούς παραλογισμούς που γίνονται δεκτοί σαν περισπούδαστες θεωρίες και υποθέσεις.

Ντάκσα, ο οποίος θεωρείται σαν ο Κύριος Προγεννήτορας, σημειώνεται στον "μύθο" σαν δημιουργός του φυσικού ανθρώπου, που τον κάνει να χάσει το κεφάλι του κατά την γενική μάχη ανάμεσα στους θεούς και στους *Ραούμα*. Το κεφάλι αυτό, αφού κάηκε στην φωτιά, αντικαθίσταται από το *κεφάλι ενός κριού* (Κάσι-κάντα του *Σκαντά-Πουρανά*). Τώρα, το κεφάλι του κριού και τα κέρατα ήταν πάντα σύμβολα της γενετήσιας δύναμης και της αναπαραγωγικής ικανότητας και είναι *φαλλικά*. Όπως δείξαμε, ο Ντάκσα είναι αυτός που εγκαθιδρύει την εποχή του ανθρώπου του γεννημένου μέσω σεξουαλικής επαφής. Αλλά αυτός ο τρόπος γέννησης δεν συμβαίνει ξαφνικά, όπως μπορεί να νομίσει κανείς, και απαιτήθηκαν μακρόχρονες εποχές πριν γίνει ο μοναδικός

Στον Ησίοδο ο Δίας δημιουργεί την δική του τρίτη φυλή ανθρώπων από ξύλο μελιάς. Στο *Πόπολ-Βουχ* η Τρίτη Φυλή των ανθρώπων δημιουργείται από το δένδρο tzite [τζιτέ] και την ψύχα του καλαμιού που ονομάζεται zibak [ζιμπάκ].. Αλλά zibak σημαίνει "αυγό" στην μυστηριακή γλώσσα των estufas [εστούφας] (σπηλιές Μύησης). Σε μια αναφορά που έστειλε το 1812 στον Κορτές ο Ντον Πέντρο Μπαουτίστα Πίνο αναφέρεται: "Όλοι οι Πουέμπλος έχουν τις estufas: έτσι ονομάζουν οι ιθαγενείς τα υπόγεια δωμάτια που έχουν μόνο μια είσοδο και όπου συγκεντρώνονται (μυστικά).... Αυτά είναι απρόσιτοι ναοί.... και η πόρτα είναι πάντα κλειστή για τους Ισπανούς.... Λατρεύουν τον Ήλιο και την Σελήνη.... την φωτιά και το μεγάλο ΦΙΔΙ (την δημιουργική δύναμη), τα αυγά του οποίου ονομάζονται Zibak".

Εσωτερικά υπάρχει μια σημαντική διαφορά μεταξύ των λέξεων *Sarpa* [Σάρπα] και *Naga* [*Ναγκά*], αν και τα δυο χρησιμοποιούνται δίχως διάκριση. Η λέξη *sarpa* (φίδι) προέρχεται από την ρίζα *srup*, σέρνομαι (Λατινικά sarpo) και αυτοί ονομάζονται "*Ahi*", από το *ha*, εγκαταλείπω. "Οι *σάρπα* δημιουργήθηκαν από τα μαλλιά του Μπράχμα τα οποία, εξαιτίας του φόβου που ένιωσε όταν είδε τους Γιάκσα τους οποίους είχε δημιουργήσει φοβερούς στην όψη, του έπεσαν από το κεφάλι του και κάθε τρίχα έγινε φίδι. Ονομάζονται *sarpa* επειδή σέρνονται, και *Ahi* επειδή έπεσαν από το κεφάλι" (Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 83). Αλλά οι *Nagas* παρά την φιδίσια ουρά τους δεν σέρνονται, αλλά καταφέρνουν να περπατούν, να τρέχουν και να παλεύουν, σε όλες τις αλληγορίες.

"φυσικός" τρόπος. Έτσι η θυσία του στους θεούς εμφανίζεται να εμποδίζεται από τον Σίβα, την *καταστροφική* θεότητα, την *εξέλιξη και την ΠΡΟΟΔΟ προσωποποιημένη*, ο οποίος είναι ταυτόχρονα *αναγεννητής*, που καταστρέφει πράγματα κάτω από μια μορφή, για να τα ανακαλέσει απλώς στην ζωή κάτω από έναν άλλον πιο τέλειο τύπο. Ο Σιβά-Ρουντρά δημιουργεί τον φοβερό Βιραμπάντρα (γεννημένο από την πνοή του), ένα τέρας με "χίλια κεφάλια και χίλια χέρια" και του αναθέτει να καταστρέψει την θυσία που προετοίμαζε ο Ντάκσα. Τότε ο Βιραμπάντρα, "διαμένων στην περιοχή των φαντασμάτων (αιθέριων ανθρώπων)... *δημιούργησε από τους πόρους τους δέρματος* (*Ρομακούπα*), πανίσχυρους Ραούμα (ή Ραούμια)".[146] Οσοδήποτε μυθική κι αν είναι η αλληγορία, το *Μαχαμπαράτα* (Πάρβα XII, Αντιάγια 10, σλκόκα 308) που είναι το ίδιο ιστορία όσο και η *Ιλιάδα,* δείχνει ότι οι Ραούμια και άλλες φυλές ξεπήδησαν με τον ίδιο τρόπο από τους Ρομακούπα, τους πόρους των μαλλιών ή του δέρματος. Αυτή η αλληγορική περιγραφή της "θυσίας" είναι γεμάτη νόημα για τους σπουδαστές της Μυστικής Δοξασίας οι οποίοι γνωρίζουν τους "Ιδρωτογεννημένους".

Όμως στην αναφορά της θυσίας του Ντάκσα που περιέχεται στο *Βαγιού-Πουρανά*, λέγεται ότι έλαβε χώρα παρουσία των πλασμάτων των γεννημένων από αυγό, από ατμό, από βλάστηση, από πόρους του δέρματος και μόνο τελευταία από μήτρα. (Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. I, σελ. 123.)

Ντάκσα αντιπροσωπεύει την αρχική Τρίτη Φυλή, άγια και αγνή, που στερείται ενός Ατομικού Εγώ και έχει απλώς τις παθητικές ικανότητες. Γι' αυτό (στα εξωτερικά κείμενα) ο Μπράχμα τον διατάζει να δημιουργήσει" οπότε, υπακούοντας στην διαταγή έφτιαξε "κατώτερους και ανώτερους [*άβαρα* και *βάρα*) απογόνους (*πουτρά*), δίποδα και τετράποδα, και με την θέλησή του γέννησε τα θηλυκά, τους θεούς, τους Ντάιτια (γίγαντες της Τέταρτης Φυλής), τους θεούς-φίδια, τα ζώα, τα βοοειδή, τους Ντανάβά (Τιτάνες και δαίμονες-μάγους) καθώς και άλλα όντα. (Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. II, σελ. 10.)

> Από εκείνη την περίοδο και μετά, τα ζωντανά πλάσματα γεννιόνταν με σεξουαλική επαφή. Πριν από την εποχή του Ντάκσα πολλαπλασιάζονταν με διάφορους τρόπους, με την θέληση, την όραση, την αφή [και με την γιογκική δύναμη]. (Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. II. σελ. 10.)

Και τώρα ακολουθεί απλή ζωολογική διδασκαλία.

* * *

ΖΩΑ ΜΕ ΟΣΤΑ, ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ ΚΑΙ ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΣΑΡΠΑ (*φίδια*) ΠΡΟΣΤΕΘΗΚΑΝ ΣΤΑ ΕΡΠΟΝΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ. ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΣΕΡΝΟΝΤΑΝ ΣΤΟ ΕΔΑΦΟΣ ΑΠΟΚΤΗΣΑΝ ΦΤΕΡΑ. ΕΚΕΙΝΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΚΡΕΙΣ ΛΑΙΜΟΥΣ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΕΓΙΝΑΝ ΟΙ ΠΡΟΓΕΝΝΗΤΟΡΕΣ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ ΤΟΥ ΑΕΡΑ (α).

Αυτό είναι ένα σημείο στο οποίο οι διδασκαλίες και η σύγχρονη βιολογική θεώρηση συμφωνούν απόλυτα. Οι ελλείποντες κρίκοι που αντιπροσωπεύουν αυτήν την μεταβατική διαδικασία μεταξύ ερπετών και πτηνών είναι φανεροί ακόμα και για τους πιο στενόμυαλους, ειδικά στους *ορνιθοσκελίδες*, στον *εσπέρορνι* και στον αρχαιοπτέρυγα του Φογκτ.

* * *

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΤΑ ΧΩΡΙΣ ΟΣΤΑ ΖΩΑ ΜΕΓΑΛΩΣΑΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΛΗΘΗΚΑΝ: ΕΓΙΝΑΝ ΖΩΑ ΜΕ ΟΣΤΑ (α). ΟΙ ΤΣΑΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΓΙΝΑΝ ΣΥΜΠΑΓΕΙΣ (*επίσης*).

Ο Ουίλσον μεταφράζει την λέξη αυτή σαν "ημίθεοι" (βλέπε την μετάφρασή του στο *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. I, σελ. 130, όπου αναφέρει αποσπάσματα από το *Βαγιού Πουρανά*). Αλλά Ραούμα ή Ραούμια είναι απλώς μια φυλή, ένα έθνος.

Σπονδυλωτά και μετά θηλαστικά. Πριν απ' αυτό τα ζώα ήταν επίσης αιθερικοί πρωτο-οργανισμοι, ακριβώς όπως και ο άνθρωπος.

***

ΠΡΩΤΑ ΧΩΡΙΣΤΗΚΑΝ ΤΑ ΖΩΑ (*σε αρσενικά και θηλυκά*) (α). ΑΥΤΑ (ΤΑ ΖΩΑ) ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΖΕΥΓΑΡΩΝΟΥΝ. Ο ΔΙΠΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ (*ύστερα*) ΕΠΙΣΗΣ ΧΩΡΙΣΤΗΚΕ. ΑΥΤΟΣ (*ο άνθρωπος*) ΕΙΠΕ: "ΑΣ ΚΑΝΟΥΜΕ ΟΠΩΣ ΑΥΤΑ". ΑΣ ΕΝΩΘΟΥΜΕ ΚΙ ΑΣ ΦΤΙΑΞΟΥΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ". ΤΟ ΕΚΑΝΑΝ.

Το γεγονός των προηγούμενων ερμαφρόδιτων ζώων και ο επακόλουθος χωρισμός των φύλων είναι τώρα αναμφισβήτητα, ακόμα και από την σκοπιά της Βιολογίας. 'Οπως δείχνει ο καθ. Όσκαρ Σμιτ, ένας αναγνωρισμένος Δαρβινιστής:

Χρήση και αχρηστία συνδυασμένα με την επιλογή, εξηγούν (;) τον διαχωρισμό των φύλων και την ύπαρξη στοιχειωδών σεξουαλικών οργάνων, η οποία διαφορετικά θα ήταν ολότελα ακατανόητη. Ειδικά στα σπονδυλωτά, κάθε φύλο κατέχει τέτοια σαφή ίχνη των αναπαραγωγικών οργάνων που είναι χαρακτηριστικά του άλλου, ώστε ακόμα και η αρχαιότητα θεωρούσε τον ερμαφροδιτισμό σαν μια φυσική αρχέγονη κατάσταση της ανθρωπότητας... Η επιμονή με την οποία κληρονομούνται αυτά τα υπολείμματα των σεξουαλικών οργάνων είναι αξιοσημείωτη. Στην τάξη των θηλαστικών ο πραγματικός ερμαφροδιτισμός είναι άγνωστος, αν και κατά την διάρκεια ολόκληρης της περιόδου της ανάπτυξής τους έσερναν μαζί τους αυτά τα υπολείμματα, τα γεννημένα από τον άγνωστο πρόγονο τους, κανείς δεν ξέρει από πόσο παλιά. (*Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Δαρβινισμός*, σελ. 186-187. Ο "άγνωστος πρόγονος" που αναφέρεται, είναι τα αρχέγονα αστρικά πρότυπα. Συμπέρασμα του παρόντος ατόμου.)

*   *   *

ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΣΠΙΝΘΗΡΑ (*οι "στενοκέφαλοι"*) (βλέπε Σλόκα 24), ΠΗΡΑΝ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΘΗΛΥΚΑ ΓΙΑ ΣΥΝΤΡΌΦΟΥΣ ΤΟΥΣ (α). ΓΕΝΝΗΣΑΝ Μ' ΑΥΤΑ ΒΟΥΒΕΣ ΦΥΛΕΣ. ΒΟΥΒΟΙ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΙΔΙΟΙ (*οι "στενοκέφαλοι"*). ΑΛΛΑ Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥΣ ΛΥΘΗΚΕ (β). Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΠΟΓΟΝΩΝ ΤΟΥΣ ΕΜΕΙΝΕ ΑΚΙΝΗΤΗ. ΜΙΑ ΦΥΛΗ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΜΕΝΩΝ, ΚΟΚΚΙΝΟΤΡΙΧΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ ΠΟΥ ΠΕΡΠΑΤΟΥΣΑΝ ΜΕ ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ.[147] ΜΙΑ ΒΟΥΒΗ ΦΥΛΗ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΕΙ ΓΝΩΣΤΗ Η ΝΤΡΟΠΗ.[148]

Τα ζώα "χωρίστηκαν πρώτα", λέει ο Σλόκα 31. Να θυμάστε ότι σε εκείνη την περίοδο οι άνθρωποι ήταν διαφορετικοί, ακόμα και φυσιολογικά, απ' ό,τι είναι τώρα που έχουν περάσει το μεσαίο σημείο της Πέμπτης Φυλής. Δεν μας λένε τι ήταν τα "τεράστια θηλυκά ζώα", αλλά ασφαλώς ήταν τόσο διαφορετικά απ' αυτά που γνωρίζουμε σήμερα όσο ήταν και οι άνθρωποι.

Αυτή ήταν η πρώτη φυσική "πτώση στην ύλη" μερικών από τις τότε υπάρχουσες κατώτερες φυλές, θυμηθείτε τον Σλόκα 24. Οι "Γιοι της Σοφίας" είχαν απορρίψει την αρχική *Τρίτη* Φυλή, δηλ. την μη ανεπτυγμένη, και εμφανίζονται να ενσαρκώνονται και επομένως να προικίζουν με διάνοια, την *τελευταία* Τρίτη Φυλή. Έτσι, το αμάρτημα των χωρίς νου ή "άνοων" Φυλών, που δεν είχαν "σπινθήρα" και ήταν ανεύθυνες, έπεσε πάνω σε κείνους που απέφυγαν να εκτελέσουν μ' αυτές το καρμικό καθήκον τους.

(β) Βλέπε πιο κάτω σχετικά με την αρχή της ανθρώπινης ομιλίας.

*   *   *

ΠΟΙΕΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ;

---

[147] Αυτά τα "ζώα" ή τέρατα δεν είναι τα ανθρωποειδή ή άλλοι πίθηκοι, αλλά πραγματικά, αυτό που οι Ανθρωπολόγοι αποκαλούν "ελλείποντα κρίκο", ο πρωτόγονος κατώτερος άνθρωπος. Βλέπε πιο κάτω.

[148] Η ντροπή της ζωικής τους προέλευσης, την οποία οι σύγχρονοι επιστήμονες θα τόνιζαν, αν μπορούσαν.

Αποκρυφισμός, λοιπόν, απορρίπτει την ιδέα ότι ο άνθρωπος αναπτύχθηκε από τον πίθηκο, ή ακόμα και από έναν κοινό πρόγονο, αλλά αντιθέτως αποδίδει την προέλευση μερικών από τα ανθρωποειδή στον άνθρωπο της Τρίτης Φυλής της αρχικής ατλάντειας περιόδου. Επειδή η θέση αυτή θα παρουσιαστεί και θα υποστηριχθεί σε άλλο σημείο, προς το παρόν αρκούν λίγα μόνο λόγια. Για μεγαλύτερη σαφήνεια, όμως, θα επαναλάβουμε εδώ περιληπτικά αυτά που ειπώθηκαν προηγουμένως στον Τόμο 1, Στάντζα VI.

Οι διδασκαλίες μας δείχνουν ότι, ενώ είναι σωστό να λέμε πως κάποια στιγμή η φύση δόμησε γύρω από την ανθρώπινη αστρική μορφή ένα πιθηκοειδές εξωτερικό σχήμα, όμως είναι το ίδιο σωστό να λέμε ότι αυτό το σχήμα δεν ήταν το σχήμα του "ελλείποντος κρίκου" περισσότερο απ' ό,τι ήταν τα άλλα καλύμματα εκείνης της αστρικής μορφής κατά την διάρκεια της πορείας της φυσικής της εξέλιξης μέσα απ' όλα τα βασίλεια της φύσης. Επίσης, όπως δείξαμε στο κατάλληλο σημείο, αυτή η εξέλιξη δεν έλαβε χώρα σ' αυτόν τον πλανήτη του Τέταρτου Γύρου, αλλά μόνο κατά την διάρκεια του Πρώτου, Δεύτερου και Τρίτου Γύρου, όταν ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ήταν αντίστοιχα "μια πέτρα, ένα φυτό, ένα ζώο", μέχρις ότου έγινε αυτό που ήταν στην Πρώτη Ριζική Φυλή της τωρινής ανθρωπότητας. Η αληθινή γραμμή της εξέλιξης διαφέρει από την δαρβινική και τα δυο συστήματα είναι ασυμβίβαστα, εκτός και αν το δεύτερο εγκαταλείψει το δόγμα της "Φυσικής Επιλογής" και τα παρόμοια. Πράγματι, ανάμεσα στο *Μονήρες* του Χαίκελ και στο Σαρισριπά του Μάνου υπάρχει ένα αξεπέραστο χάσμα με την μορφή του Τζίβα. Γιατί η "ανθρώπινη" Μονάδα, είτε *εμμεταλλωμένη* στο άτομο της πέτρας, είτε *εμφυτευμένη* στο φυτό, ή *ενζωοποιημένη* στο ζώο, ήταν και εξακολουθεί να είναι μια θεία και επομένως μια ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ Μονάδα. Παύει να είναι ανθρώπινη, μόνο όταν γίνεται *απόλυτα θεία*. Οι όροι "ορυκτή", "φυτική" και "ζωική" *Μονάδα* έχουν σκοπό να δημιουργήσουν μια επιφανειακή διάκριση: δεν υπάρχει Μονάδα (*Τζιβά*) άλλη εκτός από θεία και, επομένως, που να μην υπήρξε ή να μην πρόκειται να γίνει ανθρώπινη. Και αυτός ο όρος θα μείνει χωρίς νόημα, αν δεν κατανοηθεί η διαφορά. Η Μονάδα είναι μια σταγόνα του άπειρου Ωκεανού πέρα, ή πιο σωστά, *μέσα* στο πεδίο της πρωταρχικής διαφοροποίησης. Είναι θεία στην ανώτερη και *ανθρώπινη* στην κατώτερη κατάστασή της – τα επίθετα "ανώτερη" και "κατώτερη" χρησιμοποιούνται από έλλειψη καλύτερων λέξεων – και παραμένει συνεχώς μια Μονάδα – εκτός από την νιρβανική κατάσταση – κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες ή οποιαδήποτε εξωτερική μορφή. Όπως ο Λόγος αντανακλά το Σύμπαν στον θείο Νου και το εκδηλωμένο Σύμπαν αντανακλάται σε καθεμιά από τις Μονάδες του – όπως το εξέφρασε ο Λάιμπνιτς, επαναλαμβάνοντας μια Ανατολική διδασκαλία – έτσι και η ΜΟΝΑΔΑ, κατά την διάρκεια των ενσαρκώσεών της, πρέπει να αντανακλάσει μέσα της την κάθε ριζική μορφή κάθε βασιλείου. Γι' αυτό οι Καμπαλιστές σωστά λένε ότι ο "ΑΝΘΡΩΠΟΣ" γίνεται μια πέτρα, ένα φυτό, ένα ζώο, ένας άνθρωπος, ένα Πνεύμα και τελικά θεός, ολοκληρώνοντας έτσι τον κύκλο ή την διαδρομή και επιστρέφοντας στο σημείο απ' όπου είχε ξεκινήσει σαν *ουράνιος* ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Με τον όρο "Άνθρωπος", όμως, εννοείται η θεία Μονάδα και όχι η σκεπτόμενη Οντότητα και πολύ λιγότερο το φυσικό του σώμα. Ενώ απορρίπτουν την αθάνατη Ψυχή, οι άνθρωποι της Επιστήμης προσπαθούν τώρα να την ανιχνεύσουν μέσα από μια σειρά ζωικών μορφών, από την κατώτερη μέχρι την ανώτερη – ενώ στην πραγματικότητα όλη η σημερινή πανίδα είναι απόγονος εκείνων των πρωταρχικών τεράτων για τα οποία μιλούν οι Στάντζα. Τα ζώα – τα έρποντα τέρατα και εκείνα των νερών που προηγήθηκαν του ανθρώπου σ' αυτόν τον Τέταρτο Γύρο, καθώς επίσης και εκείνα που ήταν σύγχρονα της Τρίτης Φυλής και τα θηλαστικά που είναι μεταγενέστερα της Τρίτης και Τέταρτης Φυλής – όλα αυτά είναι, άμεσα ή έμμεσα, το κοινό και συσχετιζόμενο (φυσικό) προϊόν του ανθρώπου. Είναι σωστό να πούμε ότι ο άνθρωπος αυτού του Μανβαντάρα, δηλ. κατά την διάρκεια των τριών προηγούμενων Γύρων, πέρασε μέσα απ' όλα τα βασίλεια της φύσης. Ότι αυτός ήταν "μια πέτρα, ένα φυτό, ένα ζώο". Αλλά (α) αυτές οι πέτρες, τα φυτά και τα ζώα ήταν τα πρωτότυπα, οι λεπτές απεικονίσεις εκείνων του Τέταρτου Γύρου και (β) ακόμα και αυτά στην αρχή του Τέταρτου Γύρου ήταν οι αστρικές σκιές των τωρινών, όπως το εκφράζουν οι Αποκρυφιστές. Τέλος, ούτε οι μορφές ούτε τα γένη του ανθρώπου, του ζώου και του φυτού ήταν αυτά που έγιναν αργότερα. Έτσι, τα αστρικά πρότυπα των κατώτερων όντων του ζωικού βασιλείου του Τέταρτου Γύρου – που *προηγήθηκαν* (των *τσαγιά*) των *Ανθρώπων* – ήταν τα στερεοποιημένα, αν και ακόμα πολύ αιθερικά, *καλύμματα* των ακόμα πιο αιθερικών μορφών η μοντέλων που

παράχθηκαν στο τέλος του Τρίτου Γύρου στην Σφαίρα D. (*Εσωτερικός Βουδισμός*, κεφ. III.) "Παράχθηκαν από το ίζημα της ουσίας, από ύλη νεκρών σωμάτων ανθρώπων και (άλλων *εκλιπόντων*) ζώων του προηγούμενου τροχού", ή του προηγούμενου Τρίτου Γύρου, όπως μας λέει η Στάντζα VIII, σλόκα 28. Έτσι, ενώ τα απροσδιόριστα "ζώα" τα οποία προηγήθηκαν του αστρικού ανθρώπου στην αρχή αυτού του ζωικού κύκλου πάνω στην Γη μας ήταν, κατά κάποιον τρόπο, οι απόγονοι του ανθρώπου του Τρίτου Γύρου, ωστόσο τα θηλαστικά αυτού του Γύρου οφείλουν την ύπαρξή τους σε μεγάλο βαθμό και πάλι στον άνθρωπο. Ακόμα, ο "πρόγονος" του τωρινού ανθρωποειδούς ζώου, του πιθήκου, είναι άμεσο δημιούργημα του χωρίς νου *Ανθρώπου*, ο οποίος βεβήλωσε το ανθρώπινο μεγαλείο του τοποθετώντας τον εαυτό του φυσικά στο επίπεδο του ζώου.

πράξη του αυτή ευθύνεται για μερικές από τις υποτιθέμενες φυσιολογικές αποδείξεις που παρουσίασαν οι ανθρωπολόγοι σαν μια επίδειξη της καταγωγής του ανθρώπου από τα ζώα. Το σημείο στο οποίο επιμένουν περισσότερο οι Εξελικτιστές είναι ότι "η ιστορία του εμβρύου είναι μια επιτομή της ιστορίας της φυλής". Ότι "κάθε οργανισμός, στην ανάπτυξή του από το ωάριο, περνάει μέσα από μια σειρά μορφές απ' τις οποίες είχαν περάσει – με παρόμοια διαδοχή –οι προγονοί του στην μακριά πορεία της ιστορία της Γης.[149] Η ιστορία του εμβρύου... είναι μια μικρογραφία και ένα περίγραμμα της ιστορίας της φυλής *Αυτή η αντίληψη αποτελεί την ουσία του θεμελιώδους βιογενετικού νόμου τον οποίο είμαστε αναγκασμένοι να τοποθετήσουμε στην κορυφή της μελέτης του θεμελιώδους νόμου της οργανικής ανάπτυξης*". ("Οι αποδείξεις της Εξέλιξης", μια διάλεξη του Χαίκελ.)

Αυτή η σύγχρονη θεωρία ήταν γνωστή σαν γεγονός και είχε εκφραστεί πολύ πιο φιλοσοφικά από τους Σοφούς και τους Αποκρυφιστές της πιο απόμακρης αρχαιότητας. Ένα απόσπασμα από την *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (τομ. I, σελ. 388-390) μπορεί να αναφερθεί εδώ για να μας δώσει μερικά σημεία σύγκρισης. Ερωτάται, γιατί – παρ' όλη την μεγάλη τους γνώση – οι φυσιολόγοι είναι ανίκανοι να εξηγήσουν τα τερατολογικά φαινόμενα;

Κάθε ανατομιστής που έκανε "αντικείμενο ειδικής μελέτης" την ανάπτυξη και αύξηση του εμβρύου, μπορεί να αναφέρει χωρίς κόπο αυτό που του έχει δείξει η καθημερινή εμπειρία και η μαρτυρία των ματιών του, δηλαδή ότι μέχρι μια ορισμένη περίοδο το ανθρώπινο έμβρυο είναι αντίγραφο ενός νεαρού βατραχοειδούς που έχει μόλις βγει από το αυγό, ενός γυρίνου. Αλλά κανένας φυσιολόγος ή ανατομιστής δεν φαίνεται να είχε ποτέ την ιδέα να εφαρμόσει στην ανάπτυξη του ανθρώπινου όντος – από την πρώτη στιγμή της φυσικής του εμφάνισης σαν σπερματοζωαρίου μέχρι τον έσχατο σχηματισμό και την γέννησή του – την πυθαγόρεια εσωτερική δοξασία της μετεμψύχωσης, που τόσο λαθεμένα ερμηνεύτηκε από τους κριτικούς. Το νόημα του καμπαλιστικού αξιώματος: "Μια πέτρα γίνεται φυτό, το φυτό γίνεται ζώο, το ζώο άνθρωπος κ.τ.λ.", αναφέρθηκε σε άλλο σημείο σε σχέση με την πνευματική και φυσική εξέλιξη των ανθρώπων πάνω στην Γη. Θα προσθέσουμε τώρα λίγα λόγια για να κάνουμε πιο σαφή την ιδέα.

Ποιο είναι το πρωταρχικό όχημα του μελλοντικού ανθρώπου; Ένας κόκκος, ένα σφαιρίδιο, λένε μερικοί φυσιολόγοι˙ ένα μόριο, ένα ωάριο του ωαρίου, λένε άλλοι. Αν μπορούσε να αναλυθεί – με το μικροσκόπιο ή με άλλον τρόπο – από τι θα έπρεπε να βρούμε ότι αποτελείται; Αναλογικά, θα λέγαμε από έναν πυρήνα ανόργανης ύλης, που έχει εναποτεθεί από την κυκλοφορία στο γονιμοποιούμενο σημείο και έχει ενωθεί με ένα απόθεμα οργανικής ύλης. Με άλλα λόγια, ο απειροελάχιστος πυρήνας του μελλοντικού ανθρώπου αποτελείται από τα ίδια στοιχεία με μια πέτρα, από τα ίδια στοιχεία με την Γη, την οποία ο άνθρωπος είναι προορισμένος να κατοικήσει. Οι Καμπαλιστές αναφέρουν ότι ο Μωυσής έκανε την

"Ένα πολύ ισχυρό επιχείρημα υπέρ της μεταβλητότητας, παρέχεται από την επιστήμη της Εμβρυολογίας. Δεν υπάρχει στην μήτρα ένας άνθρωπος... ένα απλό κύτταρο, ένα φυτό με τρία ή τέσσερα φυλλάρια, ένα γυρίνος με βράγχια, ένα θηλαστικό με ουρά, τέλος ένα πρωτεύον (;) και ένα δίποδο; Είναι σχεδόν αδύνατον να μην αναγνωρισθεί στην εμβρυϊκή εξέλιξη ένα γρήγορο σκιτσάρισμα, μια πιστή περίληψη ολόκληρη της οργανικής σειράς" (Α. Λεφέβρ, *Η Φιλοσοφία*, σελ. 474).

Όμως, η περίληψη που υπονοείται είναι μόνο εκείνη του αποθέματος των τύπων που συσσωρεύτηκαν στον άνθρωπο, τον μικρόκοσμο. Αυτή η απλή εξήγηση απαντά σε όλες τις παρόμοιες αντιρρήσεις, όπως είναι η παρουσία της στοιχειώδους ουράς στο έμβρυο, ένα γεγονός που παρουσιάστηκε θριαμβευτικά από τον Χαίκελ και τον Δαρβίνο σαν αναμβισβήτητο υπέρ της θεωρίας του Πιθηκοειδούς Προγόνου. Πρέπει επίσης να τονιστεί ότι η παρουσία ενός φυτού με φυλλάρια στα εμβρυϊκά στάδια δεν εξηγείται βάσει των απλών εξελικτικών αρχών. Οι Δαρβινιστές δεν έχουν εντοπίσει τον άνθρωπο δια μέσου του φυτού, αλλά οι Αποκρυφιστές τον έχουν. Γιατί, λοιπόν, υπάρχει αυτό το χαρακτηριστικό στο έμβρυο και πώς το εξηγούν οι Δαρβινιστές;

παρατήρηση ότι χρειάζεται γη και νερό, για να δημιουργηθεί ένα ζωντανό ον, και έτσι μπορεί να ειπωθεί ότι ο άνθρωπος αρχικά εμφανίζεται σαν μια πέτρα.

Στο τέλος των τριών ή τεσσάρων εβδομάδων, το ωάριο έχει αποκτήσει μια εμφάνιση φυτού, το ένα άκρο έχοντας γίνει σφαιροειδές και το άλλο αιχμηρό, σαν καρότο. Μετά από ανατομή φαίνεται ότι αποτελείται – όπως ένα κρεμμύδι – από πολύ λεπτές στοιβάδες ή στρώματα που περιέχουν ένα υγρό. Οι στοιβάδες προσεγγίζουν μεταξύ τους στο κατώτερο άκρο και το έμβριο κρέμεται από την ρίζα του ομφάλιου λώρου σχεδόν όπως το φρούτο από το κλωνί. Τώρα η πέτρα μετατράπηκε, μέσω μετεμφύχωσης, σε φυτό, Ύστερα, το εμβρυϊκό πλάσμα αρχίζει να ξεπετάει, από τα μέσα προς τα έξω, τα άκρα του και να αναπτύσσει τα χαρακτηριστικά του. Τα μάτια γίνονται ορατά σαν δυο μαύρες κηλίδες˙ τα αυτιά, η μύτη και το στόμα σχηματίζουν βαθουλώματα, όπως τα σημεία ενός ανανά πριν αρχίσουν να προεξέχουν. Το έμβρυο παίρνει ένα ζώόμορφο σχήμα – το σχήμα ενός γυρίνου – και, όπως ένα αμφίβιο ερπετό, ζει στο νερό και αναπτύσσεται απ' αυτό. Η μονάδα του δεν έχει γίνει ακόμα ανθρώπινη ή αθάνατη, γιατί, όπως μας λένε οι Καμπαλιστές, αυτό συμβαίνει μόνο την "τέταρτη ώρα". Το έμβρυο αποκτάει ένα-ένα τα χαρακτηριστικά του ανθρώπινου όντος, το πρώτο φτερούγισμα της αθάνατης πνοής περνάει μέσα από την ύπαρξή του˙ κινείται˙ φύση του ανοίγει τον δρόμο˙ το σπρώχνει στον κόσμο και η θεία ουσία εγκαθίσταται στον βρεφικό σκελετό, στον οποίο θα διαμείνει μέχρι την στιγμή του φυσικού θανάτου, όταν ο άνθρωπος γίνεται πνεύμα.

Οι Καμπαλιστές ονομάζουν την μυστηριώδη διαδικασία του εννεάμηνου σχηματισμού, ολοκλήρωση του "ατομικού κύκλου εξέλιξης". Όπως το έμβρυο αναπτύσσεται από το αμνιακό υγρό στην μήτρα, έτσι και οι γαίες γεννιούνται από τον παγκόσμιο αιθέρα, ή αστρικό ρευστό, στην μήτρα του σύμπαντος. Αυτά τα κοσμικά βρέφη, όπως και οι πυγμαίοι κάτοικοί τους, είναι πρώτα πυρήνες, έπειτα ωάρια˙ ύστερα βαθμιαία ωριμάζουν και αφού γίνονται με την σειρά τους μητέρες, αναπτύσσουν ορυκτές, φυτικές, ζωικές και ανθρώπινες μορφές. Από το κέντρο στην περιφέρεια, από τις ασύλληπτες φυσαλίδες μέχρι τα έσχατα αντιληπτά όρια του κόσμου, αυτοί οι έξοχοι στοχαστές, οι Καμπαλιστές, ανιχνεύουν τον κύκλο που συγχωνεύεται μέσα σε κύκλο, περιέχοντας και περιεχόμενος σε μια ατέλειωτη σειρά. Το έμβρυο αναπτύσσεται στην προγενέθλια σφαίρα του˙ το άτομο στην οικογένεια του˙ η οικογένεια στην κοινωνία˙ η κοινωνία στην ανθρωπότητα˙ η Γη στο σύστημά μας˙ το σύστημα στο κεντρικό του σύμπαν˙ το σύμπαν μέσα στον κόσμο και ο κόσμος στην Πρώτη Αιτία, την Απεριόριστη και Άπειρη. Έτσι εκφράζεται η δική τους φιλοσοφία της εξέλιξης:

"Τα πάντα δεν είναι παρά μέρη ενός θαυμαστού όλου, του οποίου το σώμα είναι η Φύση και [το *Παραμπράχμαν*] η φυχή..."

Αυτές είναι οι αποδείξεις του Αποκρυφισμού και απορρίπτονται από την Επιστήμη. Αλλά στην περίπτωση αυτή πώς μπορεί να γεφυρωθεί το χάσμα ανάμεσα στον νου του ανθρώπου και του ζώου; Αν δεχτούμε *argumenti gratia* [*χάριν υποθέσεως*] ότι τα ανθρωποειδή και ο *Homo primigenius* [*Αρχέγονος Άνθρωπος*] είχαν έναν κοινό πρόγονο (με τον τρόπο που το τοποθετεί η σύγχρονη θεώρηση), πώς έγινε και οι δυο ομάδες διαφέρουν τόσο πολύ μεταξύ τους όσον αφορά την νοητική ικανότητα; Είναι αλήθεια πως στον Αποκρυφιστή μπορούν να πουν ότι, εν πάση περιπτώσει και ο Αποκρυφισμός κάνει αυτό που επαναλαμβάνει η Επιστήμη: δηλαδή δίνει έναν κοινό πρόγονο στον πίθηκο και στον άνθρωπο, αφού θεωρεί ότι ο πρώτος προέρχεται από τον αρχέγονο άνθρωπο. Ναι, αλλά εκείνος ο "αρχέγονος άνθρωπος" ήταν άνθρωπος μόνο στην εξωτερική μορφή. Την στιγμή που γέννησε από ένα τερατόμορφο θηλυκό ζώο τον πρόγονο μιας σειράς πιθήκων, ήταν *χωρίς νου* και *χωρίς ψυχή*. Αυτή η υπόθεση – αν είναι υπόθεση – είναι τουλάχιστον λογική και καλύπτει το χάσμα ανάμεσα στον νου του ανθρώπου και του ζώου. Έτσι δικαιολογεί και εξηγεί το μέχρι τώρα αδικαιολόγητο και ανεξήγητο. Το γεγονός ότι στο παρόν στάδιο της εξέλιξης η Επιστήμη είναι σχεδόν σίγουρη πως δεν μπορεί να υπάρξει αποτέλεσμα από την ένωση ανθρώπου και ζώου, εξετάζεται και εξηγείται σε άλλο σημείο.

Ποια είναι, λοιπόν, η θεμελιώδης διαφορά ανάμεσα στα αποδεκτά (ή σχεδόν αποδεκτά) συμπεράσματα, όπως διατυπώθηκαν στην *Καταγωγή του Ανθρώπου*, δηλ. ότι ο άνθρωπος και ο πίθηκος έχουν έναν κοινό πρόγονο, και στις διδασκαλίες του Αποκρυφισμού, ο οποίος αρνείται αυτό το συμπέρασμα και δέχεται το γεγονός ότι όλα τα πράγματα και όλα τα έμβια όντα προήλθαν από μια κοινή πηγή; Η υλιστική επιστήμη θεωρεί ότι ο άνθρωπος αναπτύχθηκε βαθμιαία σ' αυτό *που είναι τώρα* και – αρχίζοντας από το πρώτο πρωτοπλασματικό μόριο που ονομάζεται *μονήρες* (το οποίο, μας λένε, όπως και τα υπόλοιπα "δημιουργήθηκε στην διάρκεια των αμέτρητων αιώνων από λίγες, ή από μια μοναδική αρχική μορφή, που *πρόβαλε αυτόματα* και η οποία υπάκουε σε έναν νόμο εξέλιξης") – πέρασε μέσα από "άγνωστους και αδιάγνωστους" τύπους μέχρι τον πίθηκο και

από εκεί στην ανθρώπινη ύπαρξη. Πού γίνονται αναγνωρίσιμα αυτά τα μεταβατικά σχήματα δεν μας το λένε, για τον απλό λόγο ότι μέχρι τώρα δεν έχουν βρεθεί "οι ελλείποντες κρίκοι" ανάμεσα στον άνθρωπο και στους πιθήκους˙ αν και αυτό το γεγονός δεν εμποδίζει ανθρώπους σαν τον Χαίκελ να τους εφευρίσκουν *ad libitum* [*κατ' αρέσκεια*].

Ούτε και πρόκειται να βρεθούν, απλώς γιατί αυτός ο κρίκος που συνδέει τον άνθρωπο με τον αληθινό του πρόγονο, αναζητείται στο αντικειμενικό πεδίο και στον υλικό κόσμο των μορφών, ενώ βρίσκεται με ασφάλεια κρυμμένος από το μικροσκόπιο και το ανατομικό νυστέρι, μέσα στον ζωικό ναό του ίδιου του ανθρώπου. Επαναλαμβάνουμε τα όσα είπαμε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*:

> ...Όλα τα πράγματα έχουν την πηγή τους στο πνεύμα˙ η εξέλιξη ξεκίνησε από τα πάνω και προχώρησε προς τα κάτω και όχι το αντίθετο, όπως διδάσκει η θεωρία του Δαρβίνου. Με άλλα λόγια, υπήρξε μια βαθμιαία υλοποίηση των μορφών, μέχρις ότου προσέγγισαν ένα ορισμένο όριο υποβιβασμού. Το σημείο αυτό είναι εκείνο κατά το οποίο μπαίνει στην αρένα των θεωρητικών υποθέσεων το σύγχρονο δόγμα της εξέλιξης. Φτάνοντας σ' αυτό το σημείο είναι ευκολότερο να κατανοήσουμε την *Ανθρωπογένεση* του Χαίκελ, η οποία αποδίδει την προέλευση του ανθρώπου, "από την πρωτοπλασματκή του ρίζα, μουλιασμένη στην λάσπη των θαλασσών που υπήρχαν πριν δημιουργηθούν οι αρχαιότεροι απολιθωματοφόροι βράχοι", σύμφωνα με την παρουσίαση του καθηγητή Χάξλεϋ. Μπορούμε να πιστέψουμε ότι ο άνθρωπος [του Τρίτου Γύρου] αναπτύχθηκε "μέσω βαθμιαίας τροποποίησης ενός [αστρικού] θηλαστικού πιθηκοειδούς σχηματισμού" πολύ ευκολότερα, όταν θυμόμαστε ότι [αν και με πιο συμπυκνωμένη και λιγότερη κομψή, αλλά ωστόσο κατανοητή, φρασεολογία] η ιδία θεωρία αναφέρεται από τον Βηρωσσό, ότι διδασκόταν πολλές χιλιάδες χρόνια πριν από την εποχή του, από έναν άνθρωπο-ψάρι, τον Οάνες ή Νταγκόν, τον ημιδαίμονα της Βαβυλώνας (Κόρυ, *Αρχαία αποσπάσματα*, σελ. 22 και επόμενες) [αν και με κάποιες τροποποιημένες γραμμές]...
>
> Αλλά τι βρίσκεται πίσω από την δαρβινική γραμμή καταγωγής; Όσον αφορά τον ίδιον, τίποτε εκτός από "αναπόδεικτες υποθέσεις". Γιατί, όπως το εκφράζει ο ίδιος, βλέπει όλα τα όντα "σαν τους άμεσους απογόνους λίγων όντων τα οποία έζησαν πολύ πριν εναποτεθεί το πρώτο στρώμα του Σιλούριου συστήματος" (*Η Καταγωγή των Ειδών*, 1η εκδ., σελ. 488-489). Δεν επιχειρεί να μας δείξει ποια ήταν αυτά τα "λίγα όντα". Αλλά εξυπηρετεί αρκετά καλά τον σκοπό μας γιατί, με την αποδοχή της ύπαρξής τους και μόνο, η προσφυγή στους αρχαίους για επιβεβαίωση και συμπλήρωση της ιδέας δέχεται την σφραγίδα της επιστημονικής έγκρισης... (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 154.)

Πράγματι, όπως είπαμε στο πρώτο μας έργο, *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. Ι, σελ. 14-15):

> Αν δεχτούμε την θεωρία του Δαρβίνου για την ανάπτυξη των ειδών, βλέπουμε ότι το σημείο εκκίνησής του είναι τοποθετημένο μπροστά σε μια ανοιχτή πόρτα. Έχουμε, όπως κι αυτός, την ελευθερία είτε να παραμείνουμε μέσα, είτε να περάσουμε το κατώφλι, πέρα από το οποίο βρίσκεται το απεριόριστο και ακατανόητο, ή μάλλον το *Ανέκφραστο*. Αν η θνητή μας γλώσσα είναι ανίκανη να εκφράσει αυτό που προβλέπει αμυδρά το πνεύμα μας στο μεγάλο "Πέραν" –ενώ είμαστε σ' αυτήν την Γη – ωστόσο πρέπει να το αντιλαμβάνεται ως έναν βαθμό στην άχρονη Αιωνιότητα.

Αλλά τι βρίσκεται "πέρα" από την θεωρία του Χαίκελ; Γιατί μόνο ο *Βαθύβιους Χέκελι* και τίποτε περισσότερο;

Μια ακόμα απάντηση δίνεται στην συνέχεια, στο Μέρος ΙΙΙ, την Προσθήκη.

ΣΤΑΝΤΖΑ IX

ΤΕΛΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Οι δημιουργοί μετανοούν. (34) Εξιλεώνονται για την αμέλειά τους. (35) Οι άνθρωποι προικίζονται με νου. (36) Η τέταρτη φυλή αναπτύσσει τέλεια ομιλία. (37) Κάθε ανδρόγυνη μονάδα χωρίζεται και γίνεται δισεξουαλική.

***

ΟΤΑΝ ΤΟ ΕΙΔΑΝ (*το αμάρτημα που διαπράχθηκε με τα ζώα*), ΟΙ ΛΧΑ (*τα πνεύματα, οι "Γιοι της Σοφίας"*) ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΦΤΙΑΞΕΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ (*που είχαν αρνηθεί να δημιουργήσουν*), ΕΚΛΑΨΑΝ ΛΕΓΟΝΤΑΣ:

***

"ΟΙ ΑΜΑΝΑΣΑ (*οι "χωρίς νου"*) ΜΟΛΥΝΑΝ ΤΙΣ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΜΑΣ (α). ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΡΜΑ. ΑΣ ΚΑΤΟΙΚΗΣΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ. ΑΣ ΤΟΥΣ ΔΙΔΑΞΟΥΜΕ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΩΣΤΕ ΝΑ ΜΗ ΣΥΜΒΟΥΝ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ". ΤΟ ΈΚΑΝΑΝ...

* * *

ΤΟΤΕ ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΡΟΙΚΙΣΤΗΚΑΝ ΜΕ ΜΑΝΑΣ (*νου*). ΕΙΔΑΝ ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΩΝ ΧΩΡΙΣ ΝΟΥ.

Αλλά είχαν ήδη διαχωριστεί και είχαν αμαρτήσει, πριν η ακτίνα της θείας σκέψης φωτίσει την σκοτεινή περιοχή των μέχρι τότε κοιμισμένων διανοιών τους. Δηλαδή είχαν κάνει κακό ασυνείδητα, παράγοντας ένα αποτέλεσμα που ήταν αφύσικο. Όμως, όπως και οι άλλες έξι πρωταρχικές αδελφικές ή συντροφικές φυλές, έτσι κι αυτή η έβδομη – η υποβαθμισμένη στο εξής φυλή, η οποία θα πρέπει να περιμένει τον δικό της χρόνο για την τελική της ανάπτυξη εξαιτίας του αμαρτήματος που εκτελέστηκε – κι αυτή, λοιπόν, η φυλή θα βρεθεί την τελευταία ημέρα σε μια από τις επτά ατραπούς. Γιατί "οι σοφοί[150] φρουρούν τον οίκο της φυσικής τάξης, παίρνουν μυστικά θαυμαστές μορφές" (*Ριγκ-Βέντα*, X, 10, 5, 2). Αλλά πρέπει να εξετάσουμε αν τα "ζώα" που παρεμβλήθηκαν ήταν του ίδιου είδους με αυτά που είναι γνωστά στην ζωολογία.

Σύμφωνα με την μαρτυρία της αρχαίας Σοφίας και τα αρχαία αρχεία, η "Πτώση" συνέβη μόλις ο Ντάκσα (ο επανενσαρκωμένος Δημιουργός ανθρώπων και πραγμάτων στην αρχική Τρίτη Φυλή) εξαφανίστηκε για να παραχωρήσει την θέση του σε κείνο το τμήμα της ανθρωπότητας που είχε "χωριστεί". Να πώς εξηγεί το Σχόλιο τις λεπτομέρειες που προηγήθηκαν της "Πτώσης":

***

Πρόκειται για το στίχο του *Ριγκ-Βέντα* (X, 5, 6): "Οι επτά σοφοί (ακτίνες της σοφίας, Ντιάνι) φτιάχουν επτά ατραπούς (ή γραμμές, καθώς επίσης, κατά μια άλλη έννοια. Φυλές). Σε μια απ' αυτές μπορούν να επιστρέψουν οι κουρασμένοι θνητοί". Οι στίχος αυτός – που ερμηνεύεται μόνο από την αστρονομική και κοσμική όψη – είναι ένας από τους πιο πλούσιους σε απόκρυφο νόημα. Οι "ατραποί" μπορεί να σημαίνουν γραμμές (*μαργιάντα*), αλλά πρωταρχικά είναι ακτίνες φωτός που πέφτουν πάνω στις ατραπούς που οδηγούν στην σοφία (βλέπε *Ριγκ-Βέντα,* IV, 5-13). Σημαίνει "τρόποι" ή ατραποί. Είναι, με λίγα λόγια, οι Επτά Ακτίνες οι οποίες ελευθερώνονται από το μακροκοσμικό κέντρο, οι επτά αρχές, από μεταφυσική σκοπιά και οι επτά Φυλές, από φυσική. Όλα εξαρτώνται από το κλειδί που χρησιμοποιείται.

"Στην αρχική περίοδο της Τέταρτης εξέλιξης του ανθρώπου, το ανθρώπινο βασίλειο διακλαδώθηκε προς αρκετές και διάφορες κατευθύνσεις. Το εξωτερικό σχήμα των πρώτων ειδών του δεν ήταν ομοιόμορφο, γιατί οι φορείς [τα αυγόμορφα, εξωτερικά κελύφη στα οποία επωάστηκε ο μελλοντικός ολότελα φυσικός άνθρωπος] πριν σκληρυνθούν, συχνά παραμορφώνονται από τεράστια ζώα, από είδη τώρα άγνωστα και τα οποία ανήκαν στις πειραματικές προσπάθειες της Φύσης. Αποτέλεσμα ήταν να δημιουργηθούν οι ενδιάμεσες φυλές τεράτων, κατά το ήμισυ ζώα και κατά το ήμισυ άνθρωποι. Αλλά επειδή αυτές ήταν αποτυχίες, δεν τους επετράπη να ζήσουν για πολύ. Αν και η έμφυτα υπερβολική δύναμη της ψυχικής φύσης έναντι της υλικής ήταν ακόμη πολύ αδύναμη και ελάχιστα εγκαθιδρυμένη, οι 'Αυγογεννημένοι' Γιοι είχαν πάρει αρκετά από τα θηλυκά σαν συντρόφους τους και είχαν γεννήσει άλλα ανθρώπινα τέρατα. Αργότερα, καθώς τα ζωικά είδη και οι ανθρώπινες φυλές έφταναν βαθμιαία σε μια ισορροπία, χωρίστηκαν και δεν ζευγάρωναν πια. Ο άνθρωπος δεν δημιουργούσε πια, γεννούσε. Αλλά την παλιά εποχή γεννούσε και ζώα όπως και ανθρώπους. Γι' αυτό οι Γνώστες [ή σοφοί] που μιλούν για αρσενικά τα οποία δεν είχαν πια απογόνους γεννημένους από την θέληση, αλλά γεννούσαν διάφορα ζώα μαζί με τους Νταναβά [γίγαντες] με θηλυκά από άλλα είδη – τα ζώα όντας σαν υποτιθέμενοι [ή ένα είδος] Γιοι γι' αυτούς και αυτοί [τα ανθώπινα αρσενικά] αρνούμενοι με τον καιρό να θεωρούνται σαν [υποτιθέμενοι] πατέρες βουβών πλασμάτων – μιλούν αληθινά και σοφά. Όταν είδαν αυτήν [την κατάσταση πραγμάτων] οι βασιλείς και Κύριοι των Τελευταίων Φυλών [της Τρίτης και της Τέταρτης], τοποθέτησαν το σημάδι της απαγόρευσης πάνω στην αμαρτωλή επαφή. Παρενέβαινε στο Κάρμα, ανέπτυσσε νέο [Κάρμα].[151] Αυτοί [οι θείοι βασιλείς] τιμώρησαν τους ενόχους με στειρότητα. Κατέστρεψαν την Κόκκινη και την Γαλάζια Φυλή".[152]

Σε άλλο σημείο βλέπουμε:

"Υπήρχαν γαλαζοπρόσωποι και κοκκινοπρόσωποι ζωάνθρωποι ακόμα και στους τελευταίους χρόνους, όχι από πραγματική επαφή [μεταξύ ανθρώπινων και ζωικών ειδών], αλλά από κληρονομικότητα".

Και ένα άλλο απόσπασμα αναφέρει:

"Κοκκινότριχοι, μελαμψοί άνθρωποι που προχωρούν με τα τέσσερα, που σκύβουν και σηκώνονται [στέκονταν όρθιοι και ξανάπεφταν στα τέσσερα] που μιλούν όπως οι πρόγονοι τους και τρέχουν με τα χέρια όπως οι γιγαντιαίες προγιαγιές τους".

Οι Χαικελιανοί ίσως αναγνωρίσουν σ' αυτά τα είδη όχι τον *Χόμο πριμιτζένιους*, αλλά μερικές από τις κατώτερες φυλές, όπως μερικές φυλές των Αυστραλών ιθαγενών. Ωστόσο ακόμα κι αυτές δεν προέρχονται από ανθρωποειδείς πιθήκους, αλλά από ανθρώπινους πατέρες και ημιανθρώπινες μητέρες, ή για να μιλήσουμε πιο σωστά, από ανθρώπινα τέρατα, από εκείνες τις "αποτυχίες" που αναφέρονται στο πρώτο Σχόλιο. Οι πραγματικά ανθρωποειδείς πίθηκοι, οι Κατάρρινοι και Πλατύρρινοι του Χαίκελ, εμφανίστηκαν πολύ αργότερα, τις τελευταίες εποχές της Ατλαντίδας. Ο ουραγκοτάγκος, ο γορίλας, ο χιμπατζής και ο κυνοκέφαλος είναι η τελευταία και καθαρά φυσική εξέλιξη από τα κατώτερα ανθρωποειδή θηλαστικά. Έχουν μέσα τους μια καθαρά ανθρώπινη ουσία. Από την άλλη μεριά, ο άνθρωπος δεν έχει ούτε μια σταγόνα πιθηκοειδούς αίματος στις φλέβες του.[153] Έτσι λέει η αρχαία Σοφία και η παγκόσμια παράδοση.

Είναι σχεδόν αδύνατο να μεταφραστούν επακριβώς μερικά απ' αυτά τα αρχαία Σχόλια. Συχνά αναγκαζόμαστε να δίνουμε μόνο το νόημα ξαναμεταφράζοντας έτσι την κατά λέξη μετάφραση.

Ο Ρουντρά, σαν ένας Κουμαρά, είναι Νιλαλοχίτα, κόκκινος και γαλάζιος.

Και αυτό παρά την σύγχρονη υλιστική εξέλιξη η οποία κάνει τις ακόλουθες υποθέσεις: "Η πρωταρχική ανθρώπινη μορφή, από την οποία, όπως πιστεύουμε, ξεπήδησαν όλα τα ανθρώπινα είδη, έχει χαθεί από πολύ καιρό". (Αυτό το αρνούμαστε. Απλώς μειώθηκε σε μέγεθος και άλλαξε όψη.) "Αλλά πολλά γεγονότα μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι ήταν τριχωτή [και] δολιχοκέφαλη". (Οι Αφρικάνικες φυλές είναι ακόμα και τώρα σε μεγάλο βαθμό δολιχοκέφαλες, αλλά το παλαιολιθικό νεατερντάλιο κρανίο, το αρχαιότερο που γνωρίζουμε, είναι μεγάλου μεγέθους τόσο κοντά στην χωρητικότητα του κρανίου του γορίλα οι όσο και οποιουδήποτε σύγχρονου ανθρώπου.) "Ας ονομάσουμε, προς το παρόν, αυτά τα υποθετικά είδη *Χόμο πριμιτζένιους*... (Αυτά τα πρώτα είδη), ή ο πιθηκάνθρωπος, ο πρόγονος όλων των άλλων, ΠΙΘΑΝΟΝ να εμφανίστηκε στις τροπικές περιοχές του παλιού κόσμου από ΑΝΘΡΩΠΟΕΙΔΕΙΣ ΠΙΘΗΚΟΥΣ". Αν ρωτηθεί για αποδείξεις ο εξελικτιστής, χωρίς να τρομάξει καθόλου, απαντάει: "Από αυτούς ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ

Τίθεται το ερώτημα: Πώς επήλθε ο χωρισμός των φύλων; Πρέπει να πιστέψουμε στον παλιό ιουδαϊκό μύθο για το πλευρό του Αδάμ απ' όπου δημιουργήθηκε η Εύα; Ακόμα και μια τέτοια πίστη είναι πιο λογική από την χωρίς επιφυλάξεις αποδοχή της προέλευσης του ανθρώπου απ' τον Τετράχειρο [πίθηκο], γιατί εκείνη η πίστη κρύβει μια εσωτερική αλήθεια κάτω από μια μυθική απόδοση, ενώ η αποδοχή αυτή δεν κρύβει κανένα βαθύτερο γεγονός, εκτός από την επιθυμία να επιβάλει στην ανθρωπότητα μια υλιστική φαντασίωση. Το πλευρό είναι οστό και όταν διαβάζουμε στην Γένεση ότι η Εύα φτιάχτηκε από το πλευρό, σημαίνει απλώς ότι η Φυλή με οστά παράχθηκε από μια προηγούμενη Φυλή και Φυλές οι οποίες ήταν "χωρίς οστά". Αυτή είναι μια εσωτερική δοξασία πλατιά διαδεδομένη, αφού είναι σχεδόν παγκόσμια κάτω από τις διάφορες μορφές της. Μια παράδοση της Ταϊτής αναφέρει ότι ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από *αράεα*, "κόκκινη γη". Ο Ταάροα, η δημιουργική δύναμη, ο αρχηγός θεός, "έκανε τον άνθρωπο να κοιμηθεί για πολλά χρόνια, για αρκετές ζωές", που σημαίνει φυλετικές περιόδους και, όπως δηλώθηκε σε άλλο σημείο, αποτελεί μια αναφορά στον νοητικό ύπνο του. Κατά την διάρκεια αυτού του χρόνου, η θεότητα τράβηξε ένα *ίβι* (οστό) από τον άνθρωπο και αυτό έγινε μια γυναίκα.[154]

Οτιδήποτε και αν σημαίνει η αλληγορία, ακόμα και στο εξωτερικό της νόημα, προϋποθέτει έναν θείο Δομητή του ανθρώπου, έναν "Προγεννήτορα". Πιστεύουμε, λοιπόν, σε τέτοια "υπερφυσικά" όντα; Εμείς απαντάμε, όχι. Ο Αποκρυφισμός δεν πίστεψε ποτέ σε κάτι έξω από την φύση, έμψυχο ή άψυχο. Ούτε είμαστε Κοσμολάτρες ή Πολυθεϊστές, επειδή πιστεύουμε στον "Ουράνιο Άνθρωπο" και στους θείους ανθρώπους, γιατί έχουμε σε υποστήριξή μας την συσσωρευμένη μαρτυρία των εποχών με τις αμετάβλητες ενδείξεις της σε κάθε ουσιαστικό σημείο: την Σοφία των Αρχαίων και την ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ παράδοση. Απορρίπτουμε, όμως, κάθε ανεδαφική και αβάσιμη παράδοση η οποία, έχοντας υπεραναπτυγμένη την αυστηρή αλληγορία και τον συμβολισμό, γίνεται αποδεκτή στις εξωτερικές πίστεις. Αλλά εκείνο που διατηρήθηκε με *ομόφωνες* παραδόσεις, μόνο κάποιος που σκόπιμα εθελοτυφλεί μπορεί να το αρνηθεί. Έτσι πιστεύουμε σε φυλές όντων διαφορετικές από την δική μας κατά τις πολύ απομακρυσμένες γεωλογικές περιόδους. Σε φυλές αιθερικών – που διαδέχθηκαν τους ασώματους, "*Άρουπα*" – ανθρώπους, με μορφή αλλά χωρίς στερεά ουσία˙ σε γίγαντες οι οποίοι προηγήθηκαν από εμάς, τους πυγμαίους˙ σε δυναστείες θείων όντων, εκείνους τους Βασιλείς και Καθοδηγητές της Τρίτης Φυλής στις τέχνες και στις επιστήμες, με τις οποίες αν συγκριθεί η μικρή σύγχρονη επιστήμη μας θα μοιάζει με την στοιχειώδη αριθμητική απέναντι στην γεωμετρία.

Όχι, ασφαλώς όχι. Δεν πιστεύουμε σε *υπερφυσικές*, αλλά μόνο σε υπερανθρώπινες ή μάλλον *ενδοανθρώπινες* διάνοιες. Μπορεί εύκολα να κατανοήσει κανείς την απροθυμία που νιώθει ένας μορφωμένος να καταταχθεί μαζί με τον προληπτικό και τον αδαή, ακόμα και να κατανοήσει την μεγάλη αλήθεια που εκφράζει ο Ρενάν όταν λέει:

> Το υπερφυσικό έγινε σαν το προπατορικό αμάρτημα, ένα ελάττωμα για το οποίο ο καθένας ντρέπεται, ακόμα κι εκείνοι οι θρησκόληπτοι οι οποίοι στις μέρες μας αρνούνται να δεχτούν έστω και ένα *μίνιμουμ* των θαυμάτων της Βίβλου με όλη την χοντροκοπιά τους και οι οποίοι, προσπαθώντας να τα

ΓΝΩΣΤΑ ΑΠΟΛΙΘΩΜΑΤΑ, ΑΛΛΑ ΕΜΟΙΑΖΑΝ πιθανόν ΜΕ ΤΟΝ ΓΟΡΙΛΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΟΥΡΑΓΚΟΤΑΓΚΟ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΕΠΟΧΗΣ". Έπειτα ο νέγρος Παπούα αναφέρεται σαν πιθανός απόγονος πρώτης γραμμής (*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 80).

Χαίκελ επιμένει στην Λεμουρία την οποία, μαζί με την Ανατολική Αφρική και την Νότια Ασία, αναφέρει σαν πιθανό λίκνο του πρωταρχικού Πιθηκανθρώπου και το ίδιο κάνουν πολλοί γεωλόγοι. Ο Α. Ρ. Ουάλας αποδέχεται την πραγματικότητά της αν και κατά μια μάλλον τροποποιημένη έννοια στο έργο του *Η Γεωγραφική Κατανομή των Ζώων*. Αλλά οι Εξελικτιστές ας μη μιλούν τόσο επιπόλαια για το συγκριτικό μέγεθος του εγκεφάλου του ανθρώπου και του πιθήκου γιατί αυτό είναι πολύ *αντιεπιστημονικό*, ειδικά όταν προσποιούνται πως δεν βλέπουν καμιά διαφορά ανάμεσα στους δυο, ή πάντως μια διαφορά πολύ μικρή. Γιατί ο ίδιος ο Φογκτ έδειξε ότι ενώ ο ανώτερος από τους Πιθήκους, ο γορίλας, έχει έναν εγκέφαλο μόνο 500 κ. εκ., αντίθετα ο εγκέφαλος των Αυστραλών ιθαγενών ανέρχεται σε 1630 κ.εκ. Έτσι, όπως λέει ο δρ. Φ. Πφαφ, ο πρώτος "δεν έχει ούτε το μισό μέγεθος του εγκεφάλου ενός νεογέννητου μωρού" (*Το Γένος και η Αρχή του Ανθρώπινου Είδους*, 1876, σελ. 37).

[154] Ο. Έλις, *Πολυνησιακές Έρευνες*, 1829, Τομ. ΙΙ, σελ. 38. Φαίνεται ότι οι Ιεραπόστολοι αντέγραψαν αυτό το όνομα *Ίβι* και το έκαναν *Εύα*. Άλλα όπως έδειξε ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ, το όνομα Εύα δεν είναι εβραϊκό, αλλά ένας ευρωπαϊκός μετασχηματισμός του *Havah* [*Χαβά*], "ζωή" ή μητέρα κάθε ζωής. Ενώ η "ταϊτινή λέξη *ivi* και η λέξη των Μαορί *Wheva* [*Χεβά*] σημαίνουν οστό και μόνο οστό". (Εισαγωγή της Θρησκείας, 1873, σελ. 304.)

μειώσουν στο *μίνιμουμ*, τα κρύβουν και τα καταχωνιάζουν στις απόμακρες γωνιές του παρελθόντος. (Βλέπε *Έδρα των Εβραϊκών* στο Γαλλικό Κολλέγιο (1862), σελ. 29.)

Αλλά το "υπερφυσικό" του Ρενάν ανήκει στο δόγμα και στο νεκρό του γράμμα. Δεν έχει καμιά σχέση με το Πνεύμα, ούτε με την πραγματικότητα των γεγονότων στην Φύση. Αν η θεολογία μας ζητάει να πιστέψουμε ότι πριν από τέσσερις ή πέντε χιλιάδες χρόνια οι άνθρωποι ζούσαν 900 χρόνια ή και περισσότερο, ότι ένα τμήμα της ανθρωπότητας, οι εχθροί αποκλειστικά του λαού του Ισραήλ, αποτελείτο από γίγαντες και τέρατα, τότε αρνούμαστε μάλλον να πιστέψουμε πως κάτι τέτοιο υπήρξε στην Φύση πριν από 5.000 χρόνια. Γιατί η Φύση δεν προχωράει ποτέ με άλματα και αφετηρίες και η κοινή λογική, μαζί με την γεωλογία, την ανθρωπολογία και την εθνολογία, δίκαια επαναστατεί ενάντια σε τέτοιες διαβεβαιώσεις. Αλλά αν η θεολογία, εγκαταλείποντας την φανταστική χρονολογία της, ισχυριζόταν ότι πριν από πέντε εκατομμύρια χρόνια οι άνθρωποι ζούσαν 969 χρόνια – η ηλικία του Μαθουσάλα – τότε δεν θα είχαμε να πούμε τίποτε ενάντια σ' αυτόν τον ισχυρισμό. Γιατί εκείνη την εποχή το φυσικό περίβλημα των ανθρώπων, συγκρινόμενο με το τωρινό ανθρώπινο σώμα, ήταν όπως ο Μεγαλόσαυρος σε σύγκριση με μια κοινή σαύρα.

Ένας φυσιοδίφης τονίζει μια άλλη δυσκολία. Το ανθρώπινο είναι το μόνο είδος του οποίου οι φυλές, όσο ανόμοιες κι αν είναι, μπορούν να ζευγαρώσουν. "Δεν υπάρχει θέμα επιλογής μεταξύ των ανθρώπινων φυλών", λένε οι Αντι-δαρβινιστές και κανένας εξελικτιστής δεν μπορεί να αρνηθεί το επιχείρημα, ένα επιχείρημα το οποίο αποδεικνύει θριαμβευτικά την *ενότητα του είδους*. Πώς μπορεί, λοιπόν, ο Αποκρυφισμός να ισχυρίζεται ότι ένα τμήμα της ανθρωπότητας της Τετάρτης Φυλής γέννησε απογόνους με θηλυκά μιας άλλης απλώς ημιανθρώπινης – αν όχι τελείως ζώώδους – φυλής και ότι τα προκύψαντα υβρίδια από την ένωση αυτή όχι μόνον ζευγάρωναν ελεύθερα αλλά δημιούργησαν και τους προγόνους των σύγχρονων ανθρωπόμορφων πιθήκων; Η Εσωτερική επιστήμη απαντάει ότι αυτό συνέβη κατά την πρώτη αρχή του φυσικού ανθρώπου. Από τότε η Φύση άλλαξε τους τρόπους της και η στειρότητα είναι το μοναδικό αποτέλεσμα του αμαρτήματος της κτηνωδίας του ανθρώπου. Αλλά αποδείξεις της υπάρχουν μέχρι σήμερα. Η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι η *ενότητα του ανθρώπινου είδους* δεν υφίσταται χωρίς εξαιρέσεις, ακόμα και σήμερα. Γιατί υπάρχουν, ή μάλλον υπήρχαν πριν από λίγα χρόνια, απόγονοι αυτών των ημι-ζωώδικων εθνών ή φυλών, προέλευσης τόσο Λεμούριας όσο και Λεμουρο-ατλάντειας. Ο κόσμος τους γνωρίζει σαν Τασμανούς (που τώρα έχουν εκλείψει), Αυστραλούς, κατοίκους των Νησιών Ανταμάν κ.τ.λ. Η προέλευση των Τασμανών μπορεί σχεδόν να αποδειχθεί από ένα γεγονός που εξέπληξε αρκετά τον Δαρβίνο, χωρίς να μπορεί να κάνει τίποτε γι' αυτό. Το γεγονός αξίζει να εξεταστεί.

ντε Κατρεφάζ και άλλοι φυσιοκράτες οι οποίοι προσπαθούν να αποδείξουν την Μονογένεση, βασιζόμενοι στο γεγονός ότι κάθε φυλή της ανθρωπότητας μπορεί να διασταυρωθεί με οποιαδήποτε άλλη, αφήνουν έξω από τους υπολογισμούς τους εξαιρέσεις οι οποίες στην προκειμένη περίπτωση δεν επιβεβαιώνουν τον κανόνα. Η ανθρώπινη διασταύρωση μπορεί να αποτέλεσε γενικό νόμο από την εποχή του χωρισμού των φύλων, αλλά ωστόσο και εκείνος ο άλλος νόμος, δηλαδή η στειρότητα μεταξύ δύο ανθρώπινων φυλών ακριβώς όπως και μεταξύ δύο διαφορετικών ζωικών ειδών, μπορεί να επιβεβαιωθεί σε κείνες τις σπάνιες περιπτώσεις όπου ένας Ευρωπαίος, ο οποίος καταδέχεται να δεχτεί σαν σύντροφο μια γυναίκα αγρίας φυλής, συμβαίνει να διαλέξει κάποια που ανήκει σε εκείνες τις μικτές φυλές.[155] Ο Δαρβίνος παρατήρησε μια τέτοια

Από αυτά τα ημι-ζωώδη πλάσματα τα μόνα απομεινάρια γνωστά στην Εθνολογία ήταν οι Τασμανοί, ένα μέρος των Αυστραλών ιθαγενών και μια ορεσίβια φυλή της Κίνας, οι άνδρες και οι γυναίκες της οποίας ήταν ολότελα καλυμμένοι από τρίχες. Αυτοί ήταν οι τελευταίοι απόγονοι σε ευθεία γραμμή των τελευταίων ημι-ζωωδών Λεμουρίων που αναφέραμε. Υπάρχει, όμως, σημαντικός αριθμός μικτών Λεμουρο-ατλάντειων λαών που δημιουργήθηκαν από διάφορες διασταυρώσεις με τέτοια ημι-ανθρώπινα υπολείμματα, όπως για παράδειγμα οι άγριοι της νήσου Μπόρνεο, οι Βέντα της Κεϋλάνης – που κατατάχθηκαν από τον καθ. Φλάουερ μαζί με τους Άριους (!)– οι περισσότεροι από τους εναπομείναντες Αυστραλούς, Βουσμάνους, Νιγκρίτος, κατοίκους των Νησιών Ανταμάν κ.τ.λ.

Οι Αυστραλοί του κόλπου του Σαντ Βίνσεντ και της περιοχής της Αδελαΐδας είναι πολύ τριχωτοί και το καστανό χνούδι του δέρματος των αγοριών ηλικίας πέντε ή έξι ετών παίρνει την όψη τριχώματος. Αυτοί, όμως είναι υποβαθμισμένοι άνθρωποι και όχι η πλησιέστερη προσέγγιση προς τον "πιθηκοειδή άνθρωπο", όπως τόσο απόλυτα

περίπτωση σε μια τασμανική φυλή οι γυναίκες της οποίας προσβλήθηκαν ξαφνικά *όλες μαζί* από στειρότητα, λίγο μετά την άφιξη ανάμεσά τους Ευρωπαίων αποίκων. Ο μεγάλος φυσιοδίφης προσπάθησε να εξηγήσει αυτό το γεγονός με βάση την αλλαγή της δίαιτας, της τροφής, των συνθηκών κ.τ.λ., αλλά τελικά παραιτήθηκε από την λύση του μυστηρίου. Για τον Αποκρυφιστή η λύση είναι προφανής. Η στειρότητα προκλήθηκε από την "διασταύρωση", όπως ονομάζεται, Ευρωπαίων με Τασμανές γυναίκες, δηλαδή με αντιπροσώπους μιας φυλής της οποίας οι προγεννήτορες ήταν ένα "άψυχο"[156] και άνοο τέρας και ένας αληθινά ανθρώπινος, αν και επίσης άνους, άνθρωπος. Και αυτό όχι μόνο σαν επακόλουθο ενός φυσικού νόμου, αλλά επίσης και σαν ένας βαθμός *καρμικής* εξέλιξης στο θέμα της παραπέρα επιβίωσης της αφύσικης φυλής. Μέχρι στιγμής η επιστήμη δεν είναι προετοιμασμένη να πιστέψει κανένα από τα πιο πάνω σημεία, αλλά στο τέλος θα αναγκαστεί να το κάνει. Ας μην ξεχνάμε πως η Εσωτερική φιλοσοφία καλύπτει απλώς τα χάσματα που δημιουργεί η επιστήμη και διορθώνει τις λαθεμένες υποθέσεις της.

Όμως σ' αυτό το συγκεκριμένο θέμα η γεωλογία, ακόμα και η Βοτανολογία και η ζωολογία υποστηρίζουν τις εσωτερικές διδασκαλίες. Πολλοί γεωλόγοι έχουν υποθέσει ότι ο Αυστραλός ιθαγενής – αφού συνυπάρχει με μια αρχαϊκή πανίδα και χλωρίδα – πρέπει να ανάγεται σε μεγάλη αρχαιότητα. Ολόκληρο το περιβάλλον αυτής της μυστηριώδους φυλής, σχετικά με την καταγωγή της οποίας η εθνολογία σωπαίνει, είναι μια μαρτυρία για την αλήθεια της εσωτερικής θέσης. Όπως λέει ο Τζακς:

Είναι πολύ περίεργο το γεγονός ότι όχι μόνο αυτά τα μαρσιποφόρα ζώα [τα θηλαστικά που βρίσκονται στους σχιστόλιθους της βραχώδους περιοχής του Οξφορντσάϊρ], αλλά και αρκετά από τα όστρακα – όπως για παράδειγμα οι Τριγώνιοι, ακόμα και μερικά από τα απολιθώματα φυτών στους ωολιθικούς βράχους – μοιάζουν πολύ περισσότερο με κείνα που ζουν τώρα στην Αυστραλία, παρά με τις έμβιες μορφές σε οποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου. Αυτό μπορεί να εξηγηθεί αν υποθέσουμε ότι από την εποχή της Ωολιθικής [Ιουράσιας] περιόδου, στην Αυστραλία συνέβησαν λιγότερες αλλαγές απ' ό,τι αλλού και επομένως η αυστραλιανή πανίδα και χλωρίδα διατήρησε κάτι από τον ωολιθικό τόπο, ενώ στην υπόλοιπη Σφαίρα υποσκελίστηκε και αντικαταστάθηκε πλήρως [!!] (Τζ. Μπ. Τζακς, *Εγχειρίδιο Γεωλογίας*, σελ. 302.)

Γιατί, λοιπόν, στην Αυστραλία συνέβησαν λιγότερες αλλαγές απ' ό,τι αλλού; Πού οφείλεται λόγος ύπαρξης μιας τέτοιας "πορείας επιβράδυνσης"; Απλώς στο γεγονός ότι η φύση του περιβάλλοντος αναπτύσσεται *ισόβαθμα* με την αντίστοιχη φυλή. Η αντιστοιχία βασιλεύει παντού. Οι επιβιώσαντες απ' αυτούς τους τελευταίους Λεμουρίους, οι οποίοι γλύτωσαν από την καταστροφή των συντρόφων τους, όταν βυθίστηκε η κυρία ήπειρος, έγιναν πρόγονοι ενός μέρους των τωρινών ιθαγενών φυλών. Όντας μια πολύ κατώτερη υποφυλή, δημιουργημένη αρχικά από ζώα, από τέρατα των οποίων τα απολιθώματα αναπαύονται τώρα χιλιόμετρα κάτω από τον βυθό της θάλασσας, η ομάδα τους έζησε από τότε σε ένα περιβάλλον που υπέκειτο έντονα στον νόμο της επιβράδυνσης. Η Αυστραλία είναι μια από τις παλιότερες χώρες που υπάρχουν τώρα πάνω από την θάλασσα και βρίσκεται στα έσχατα γεράματα της ηλικίας της, παρά το "παρθένο έδαφός" της. Δεν μπορεί να παράγει πια νέες μορφές εκτός και βοηθηθεί από νέες και φρέσκιες φυλές και από τεχνητή καλλιέργεια και εκτροφή.

Ας ξαναγυρίσουμε, όμως, για άλλη μια φορά στην ιστορία της Τρίτης Φυλής, της "Ιδρωτογεννημένης", της "Ωοτόκας" και της "Ανδρόγυνης". Ενώ στην πρώτη αρχή της ήταν σχεδόν ασεξουαλική, έγινε δισεξουαλική ή ανδρόγυνη, φυσικά, εντελώς βαθμιαία. Το πέρασμα από την πρώτη μεταμόρφωση μέχρι την τελευταία απαίτησε αναρίθμητες γενιές, κατά την διάρκεια των

βεβαιώνει ο Χαίκελ. Μόνο ένα μέρος αυτών των ανθρώπων είναι υπόλειμμα των Λεμουρίων (Παράβαλε *Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 67

Αποκαλώντας το "άψυχο" δεν σημαίνει ότι στερούμε το ζώο, από το πιο ταπεινό μέχρι το πιο ανώτερο είδος, από μια "ψυχή", αλλά μόνο από μια συνειδητή επιβιώνουσα Εγώ-ψυχή, δηλ. από εκείνη την αρχή η οποία επιβιώνει μετά τον άνθρωπο και επανενσαρκώνεται σε έναν παρόμοιο άνθρωπο. Το ζώο έχει ένα αστρικό σώμα το οποίο επιβιώνει της φυσικής μορφής για μια σύντομη περίοδο. Αλλά η (ζωική) Μονάδα του δεν επανενσαρκώνεται στο ίδιο, αλλά σε ανώτερα είδη και φυσικά δεν έχει "Ντεβατσάν". Περικλείει μέσα του τα *σπέρματα* όλων των ανθρώπινων αρχών, αλλά είναι *λανθάνοντα*.

οποίων το απλό κύτταρο, που πρόβαλε από τον αρχαιότερο γονέα (οι δυο σε έναν), πρώτα αναπτύχθηκε σε ένα δισεξουαλικό ον και ύστερα το κύτταρο, μεταμορφωνόμενο σε ένα κανονικό αυγό, γέννησε ένα μονογενές πλάσμα. Η ανθρωπότητα της Τρίτης Φυλής είναι η πιο μυστηριώδης από όλες τις μέχρι τώρα αναπτυχθείσες πέντε Φυλές. Φυσικά το "Πώς" της γέννησης των ξεχωριστών φύλων πρέπει να είναι πολύ ασαφές εδώ, γιατί αποτελεί έργο ενός εμβρυολόγου και ενός ειδικού, ενώ το παρόν έργο δίνει μόνο ένα αμυδρό περίγραμμα της διαδικασίας. Είναι, ωστόσο, φανερό ότι οι μονάδες της ανθρωπότητας της Τρίτης Φυλής άρχισαν να χωρίζονται στα προγενέθλια κελύφη ή αυγά[157] τους και να προβάλλουν απ' αυτά σαν ξεχωριστά αρσενικά και θηλυκά μωρά, αιώνες μετά την εμφάνιση των πρώτων προγεννητόρων τους. Καθώς ο χρόνος κυλούσε με τις γεωλογικές περιόδους του, οι νεογέννητες υποφυλές άρχισαν να χάνουν τις γενέθλιες ικανότητές τους. Προς το τέλος της τέταρτης υποφυλής το βρέφος έχασε την ικανότητα να περπατάει μόλις ελευθερώνεται από το κέλυφος, και προς το τέλος της πέμπτης η ανθρωπότητα γεννιόταν κάτω από τις ίδιες συνθήκες και την ίδια ταυτόσημη διαδικασία όπως και οι ιστορικές γενιές μας. Αυτό, φυσικά, απαίτησε εκατομμύρια χρόνια. Ο αναγνώστης έχει εξοικειωθεί ήδη με τους κατά προσέγγιση αριθμούς των – εξωτερικών τουλάχιστον – υπολογισμών στην Στάντζα ΙΙ.

Πλησιάζουμε στο σημείο καμπής της εξέλιξης των Φυλών. Ας δούμε τι λέει η απόκρυφη φιλοσοφία για την προέλευση της γλώσσας.

* * *

36. Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΦΥΛΗ ΑΝΕΠΤΥΞΕ ΟΜΙΛΙΑ.

Τα Σχόλια εξηγούν ότι η πρώτη Φυλή – οι αιθερικοί ή αστρικοί Γιοι του Γιόγκα, ονομαζόμενοι επίσης "Αυτογεννημένοι" – ήταν κατά μια έννοια άφωνη, όπως επίσης στερείτο και νου στο δικό μας πεδίο. Η Δεύτερη Φυλή είχε μια "Ηχητική γλώσσα", δηλαδή ήχους αποτελούμενους μόνο από φωνήεντα που έμοιαζαν με ψαλμούς. Η Τρίτη Φυλή στην αρχή ανέπτυξε ένα είδος γλώσσας που ήταν απλώς μια ελαφρά βελτίωση των διαφόρων ήχων της Φύσης, της κραυγής των γιγαντιαίων εντόμων και των πρώτων ζώων, τα οποία όμως μόλις είχαν γεννηθεί στις μέρες της "Ιδρωτογεννημένης" (της αρχικής Τρίτης Φυλής). Κατά το δεύτερο μισό, όταν οι "Ιδρωτογεννημένοι" γέννησαν τους "Αυγογεννημένους" (την μεσαία Τρίτη Φυλή) και όταν αυτοί έπαψαν να "βγαίνουν απ' το αυγό" (ο αναγνώστης ας συγχωρήσει αυτήν την έκφραση που είναι μάλλον γελοία, όταν αναφέρεται στα ανθρώπινα όντα της εποχής μας) σαν ανδρόγυνα όντα, αλλά άρχισαν να χωρίζονται σε αρσενικά και θηλυκά και όταν ο ίδιος ο νόμος της εξέλιξης τους οδήγησε να αναπαράγουν το είδος τους σεξουαλικά – μια πράξη η οποία ανάγκασε τους δημιουργικούς θεούς, ωθούμενους από τον καρμικό νόμο, να ενσαρκωθούν σε άνοες ανθρώπους – τότε και μόνο τότε αναπτύχθηκε η ομιλία. Εκείνη την εποχή ολόκληρη η ανθρώπινη φυλή είχε μια "γλώσσα και ένα στόμα". Αυτό δεν εμπόδισε τις τελευταίες δυο υποφυλές της Τρίτης Φυλής[158] από το να κατασκευάσουν πόλεις και να εμφανίζουν παντού τα πρώτα σπέρματα του πολιτισμού κάτω από την καθοδήγηση των θείων οδηγών τους και του δικού τους αφυπνισμένου ήδη νου. (Στην Στάντζα XII στο κεφάλαιο για την "Πέμπτη Φυλή και τους θείους Καθοδηγητές της", εξηγείται η φύση αυτών των "οδηγών".) Ο αναγνώστης ας μην ξεχνάει επίσης ότι όπως καθεμιά από τις επτά φυλές διαιρείται σε τέσσερις εποχές – την Εποχή του Χρυσού, του Αργύρου, του Χαλκού και του Σιδήρου – το ίδιο και καθεμιά από τις μικρότερες υποδιαιρέσεις αυτών των φυλών. (Βλέπε Τμήμα που προστέθηκε στις "Διαιρέσεις των Γιουγκά".) Η ομιλία, λοιπόν, σύμφωνα με την απόκρυφη διδασκαλία αναπτύχθηκε με την ακόλουθη σειρά:

Τα "παραμύθια" και οι "μύθοι" για την Λήδα με τον Δία και τα παρόμοια δεν θα μπορούσαν ποτέ να ξεπηδήσουν στην φαντασία των λαών, αν η αλληγορία δεν βασιζόταν πάνω σε ένα γεγονός στην φύση. Η εξέλιξη που μετέτρεψε βαθμιαία τον άνθρωπο σε θηλαστικό, έκανε στην περίπτωσή του ό,τι και στην περίπτωση των άλλων ζώων. Αλλά αυτό δεν εμποδίζει τον άνθρωπο από το να στέκεται πάντα στην κορυφή του ζωικού κόσμου και των άλλων οργανικών ειδών και να προηγείται απ' αυτά.

Για να αποφευχθεί η σύγχυση, ο αναγνώστης ας θυμάται ότι ο όρος Ριζική Φυλή αναφέρεται σε μια από τις Επτά μεγάλες Φυλές, ενώ ο όρος Υποφυλή σε έναν από τους μεγάλους Κλάδους της και ο όρος Οικογενειακή Φυλή σε μια από τις υποδιαιρέσεις της οι οποίες περιλαμβάνουν έθνη και μεγάλες φυλές.

Μονοσυλλαβική ομιλία·των πρώτων κατά προσέγγιση πλήρως ανεπτυγμένων ανθρώπινων όντων στο τέλος της Τρίτης Ριζικής Φυλής, των "χρυσόχρωμων" ανθρώπων, με την κίτρινη επιδερμίδα, μετά τον χωρισμό τους σε φύλα και την πλήρη αφύπνιση του νου τους. Πριν απ' αυτό επικοινωνούσαν μεταξύ τους μέσω εκείνου που τώρα θα μπορούσε να ονομαστεί "μεταβίβαση σκέψης" αν και – με εξαίρεση την Φυλή που ονομαζόταν οι "Γιοι της θέλησης και του Γιόγκα", οι πρώτοι στους οποίους ενσαρκώθηκαν οι "Γιοι της Σοφίας" – η σκέψη ήταν ελάχιστα αναπτυγμένη στον γεννημένο φυσικό άνθρωπο και ποτέ δεν ανυψώθηκε πάνω από ένα κατώτερο γήινο επίπεδο. Το φυσικό τους σώμα ανήκε στην Γη, οι Μονάδες τους παρέμεναν σε ένα εντελώς ανώτερο επίπεδο. Η γλώσσα δεν μπορούσε να αναπτυχθεί σωστά πριν από την πλήρη απόκτηση και ανάπτυξη της λογικής ικανότητας. Αυτή η μονοσυλλαβική ομιλία ήταν το γονεϊκό φωνήεν, θα λέγαμε, των μονοσυλλαβικών γλωσσών αναμεμειγμένων με τα σκληρά σύμφωνα που χρησιμοποιούνται ακόμα μεταξύ των κίτρινων φυλών που είναι γνωστές στους ανθρωπολόγους.[159]

Αυτά τα γλωσσικά χαρακτηριστικά μετεξελίχθηκαν στις συγκολλητικές γλώσσες. Αυτές μιλιόνταν από μερικές Ατλάντειες φυλές, ενώ άλλες γονεϊκές γενιές της Τέταρτης Φυλής διατήρησαν την μητρική γλώσσα. Και όπως όλες οι γλώσσες έχουν την κυκλική τους εξέλιξη, την παιδική ηλικία, την αγνότητα, την ανάπτυξη, την πτώση στην ύλη, την ανάμειξη με άλλες γλώσσες, την ωριμότητα, την φθορά και τελικά τον θάνατο,[160] έτσι και αυτή η αρχέγονη ομιλία των πιο πολιτισμένων Ατλάντειων φυλών – η γλώσσα η οποία στα αρχαία σανσκριτικά έργα αναφέρεται σαν "Ρακσάσι Μπάσα" – φθάρηκε και σχεδόν εξαφανίστηκε. Ενώ η "αφρόκρεμα" της Τέταρτης Φυλής κατευθυνόταν όλο και περισσότερο προς την κορυφή της φυσικής και διανοητικής ανάπτυξης, αφήνοντας έτσι σαν οικογενειακό κειμήλιο στην δημιουργούμενη Πέμπτη (την Άρια) Φυλή τις κλιτικές, υπερβολικά αναπτυγμένες γλώσσες, ενώ αντίθετα η συγκολλητική φθάρηκε και παρέμεινε σαν ένα τμηματικό απολιθωμένο ιδίωμα, διασκορπισμένο και περιορισμένο σχεδόν τώρα στις ιθαγενείς φυλές της Αμερικής.

Η κλιτική ομιλία – η ρίζα της σανσκριτικής, που εντελώς λαθεμένα αποκαλείται "μεγάλη αδελφή" της Ελληνικής, αντί για μητέρα της – ήταν η πρώτη γλώσσα (τώρα η μυστηριακή γλώσσα των Μυημένων της Πέμπτης Φυλής). Πάντως οι "σημιτικές" γλώσσες είναι οι νόθοι απόγονοι των πρώτων φωνητικών παραφθορών του μεγαλύτερου τέκνου της αρχικής σανσκριτικής.

απόκρυφη δοξασία δεν παραδέχεται τέτοιες υποδιαιρέσεις όπως άρια και σημιτική, αποδεχόμενη ακόμα και την τουρανική με άφθονες επιφυλάξεις. Οι Σημίτες, και ειδικά οι Άραβες, είναι οι τελευταίοι Άριοι, υποβαθμισμένοι σε πνευματικότητα και τελειοποιημένοι σε υλικότητα. Σ' αυτούς ανήκουν όλοι οι Ιουδαίοι και οι Άραβες. Οι πρώτοι είναι μια φυλή προερχόμενη από τους τσαντάλα της Ινδίας, τους εκτός κάστας, πολλοί από τους οποίους ήταν πρώην μπραχμάνοι και οι οποίοι

Οι τωρινές κίτρινες φυλές, όμως, είναι απόγονοι των πρώτων κλάδων της Τέταρτης Φυλής. Όπως ειπώθηκε πιο πάνω, από την τρίτη οι μόνοι καθαροί και άμεσοι απόγονοι είναι ένα τμήμα των ξεπεσμένων και εκφυλισμένων Αυστραλών ιθαγενών, των οποίων οι μακρινοί πρόγονοι ανήκαν σε μια υποδιαίρεση της έβδομης Υποφυλής της Τρίτης. Οι υπόλοιποι είναι μικτής Λεμουρο-ατλάντειας προέλευσης. Από τότε άλλαξαν ολοκληρωτικά όσον αφορά το ανάστημα και τις διανοητικές ικανότητες.

Η *γλώσσα* είναι ασφαλώς σύγχρονη με την λογική και δεν θα μπορούσε ποτέ να αναπτυχθεί πριν οι άνθρωποι γίνουν ένα με την εμψυχώνουσα αρχή μέσα τους, εκείνη την αρχή η οποία γονιμοποίησε και αφύπνισε στην ζωή το μανασικό στοιχείο που υπήρχε κοιμισμένο στον πρωταρχικό άνθρωπο. Γιατί, όπως μας λέει ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ στο έργο του η *Επιστήμη της Γλώσσας* (σελ. 383), "Σκέψη και γλώσσες είναι ταυτόσημα". Όμως το να προσθέσει κανείς τον συλλογισμό ότι *σκέψεις οι οποίες είναι τόσο βαθιές για να γίνουν λόγια, στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν καθόλου*, είναι μάλλον παρακινδυνευμένο, γιατί η σκέψη που αποτυπώνεται πάνω στους αστρικούς πίνακες υπάρχει στην αιωνιότητα, είτε εκφραστεί είτε όχι. Ο Λόγος είναι ταυτόχρονα λογική και ομιλία. Αλλά η γλώσσα, που προχωράει με κύκλους, δεν είναι πάντα ικανή να εκφράσει πνευματικές σκέψεις. Επίσης κατά μια έννοια, ο ελληνικός Λόγος είναι το αντίστοιχο της σανσκριτικής Βατς, "της αθάνατης (διανοητικής) ακτίνας του πνεύματος. Και το γεγονός ότι η Βατς (σαν Ντεβασενά, μια όψη της Σαρασβάτι, της θεάς της κρυμμένης Σοφίας) είναι η σύζυγος του αιώνια άγαμου Κουμαρά, αποκαλύπτει μια υπαινικτική, αν και καλυμμένη, αναφορά στους Κουμαρά, εκείνους που "αρνήθηκαν να δημιουργήσουν", αλλά οι οποίοι αργότερα αναγκάστηκαν να ολοκληρώσουν τον θείο Άνθρωπο ενσαρκωνόμενοι σ' αυτόν. Όλα αυτά θα εξηγηθούν πλήρως στα τμήματα που ακολουθούν.

αναζήτησαν καταφύγιο στην Χαλδαία, στο Σαΐντ και στην Αρία (Ιράν) και γεννήθηκαν πράγματι από τον A-bram τους (μη-μπραχμάν) περίπου 8.000 χρόνια π.Χ. Οι δεύτεροι, οι Άραβες, είναι απόγονοι των Αρίων εκείνων που δεν προχώρησαν μέσα στην Ινδία την εποχή της διασκόρπισης των εθνών, μερικοί από τους οποίους παρέμειναν κοντά στις παραμεθόριες περιοχές, στο Αφγανιστάν και στην Καμπούλ[161] κατά μήκος του Ώξου, ενώ άλλοι εισχώρησαν μέσα σ' αυτήν και εισέβαλαν στην Αραβία.

Αλλά αυτό συνέβη όταν η Αφρική είχε ήδη προβάλει σαν ήπειρος. Πρέπει στο μεταξύ να παρακολουθήσουμε, όσο πιο στενά μας επιτρέπει ο περιορισμένος χώρος, την βαθμιαία εξέλιξη των ήδη πια πραγματικά ανθρώπινων ειδών. Για την καταγωγή των ανθρωποειδών πρέπει να ψάξουμε στο αιφνίδιο σταμάτημα της εξέλιξης ορισμένων υποφυλών και στην αναγκαστική και βίαιη στροφή τους στην καθαρά ζωική γραμμή μέσω τεχνητής διασταύρωσης, ανάλογης πραγματικά με τον υβριδισμό τον οποίον τώρα μάθαμε να χρησιμοποιούμε στο φυτικό και ζωϊκό βασίλειο.

Όπως βλέπουμε οι "Κύριοι της Σοφίας" δεν ενσαρκώθηκαν σε εκείνα τα κοκκινότριχα και τριχωτά τέρατα, τον καρπό της αφύσικης ένωσης μεταξύ ανθρώπων και ζώων. Έτσι με μια μακριά σειρά μεταμορφώσεων οφειλόμενων σε αφύσικη διασταύρωση (αφύσικη "σεξουαλική επιλογή"), προήλθαν την κατάλληλη εποχή τα κατώτερα είδη της ανθρωπότητας, ενώ η περαιτέρω διαστροφή και ο καρπός των πρώτων ζωικών προσπαθειών αναπαραγωγής δημιούργησαν ένα είδος το οποίο αιώνες αργότερα εξελίχθηκε στους θηλαστικούς πιθήκους.[162]

Όσο για τον χωρισμό των φύλων δεν συνέβη ξαφνικά, όπως μπορεί να νομίσει κανείς. Η Φύση προχωράει αργά σε ό,τι κι αν κάνει.

* * *

ΤΟ ΕΝΑ (*ανδρόγυνο*) ΕΓΙΝΕ ΔΥΟ. ΕΠΙΣΗΣ ΟΛΑ ΤΑ ΖΩΝΤΑΝΑ ΚΑΙ ΕΡΠΟΝΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΑΚΟΜΑ ΕΝΑ, ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΑ ΨΑΡΙΑ, ΠΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΟΣΤΡΑΚΟΚΕΦΑΛΑ ΕΡΠΕΤΑ.

Αυτό σχετίζεται προφανώς με την αποκαλούμενη εποχή των αμφιβίων ερπετών, κατά την διάρκεια της οποίας η επιστήμη υποστηρίζει ότι ο άνθρωπος δεν υπήρχε! Αλλά τι μπορούσαν να ξέρουν οι αρχαίοι για τα προ-κατακλυσμιαία προϊστορικά ζώα και τέρατα; Ωστόσο στο Βιβλίο VI των Σχολίων βρίσκεται ένα απόσπασμα το οποίο σε ελεύθερη μετάφραση λέει:

Ο Πτολεμαίος στον ένατο πίνακά του μιλώντας για τους *Καμπολίτες* (φυλές της Καμπούλ) τους αποκαλεί Αριστόφυλους, αριστοκρατικές ή ευγενείς φυλές. Οι Αφγανοί αυτοαποκαλούνται Μπενέ-Ισραήλ (παιδιά του Ισ(σα)ραήλ), από την λέξη *Ίσσα*, που σημαίνει "γυναίκα και επίσης γη". Γιοί της Μητέρας Γης. Αλλά αν αποκαλέσετε ένα Αφγανό *Γιαχούντι* (*Ιουδαίο*), θα σας σκοτώσει. Το θέμα αναλύεται πλήρως σε άλλο σημείο. Τα ονόματα των υποτιθέμενων δώδεκα φυλών και τα ονόματα των αληθινών φυλών – ίσων σε αριθμό – των Αφγανών είναι τα ίδια. Αφού οι Αφγανοί (τουλάχιστον το αραβικό γένος τους) είναι πολύ αρχαιότεροι από τους Ισραηλίτες, δεν πρέπει κανείς να εκπλήσσεται όταν συναντάει ανάμεσα τους ονόματα φυλών τέτοια όπως *Γιουσαφζές*, "Γιοί του Ιωσήφ", στην Παντζκόρα και στο Μπουνέρ˙ *Ζαμπλιστάνοι* (Ζαβουλών)˙ Μπενέ-Μενασί (γιοι του Μανασσή), ανάμεσα στους Κοτζάρ Τατάρους˙ Ισαγκούρι ή Ισατσάρ (τώρα Ασναγκόρ στο Αφγανιστάν. κ.τ.λ.) κ.τ.λ. Όπως έχει ήδη αποδειχθεί τα δώδεκα ονόματα των επονομαζόμενων δώδεκα φυλών είναι ονόματα των σημείων του Ζωδιακού. Οπωσδήποτε τα ονόματα των αρχαιότερων αραβικών φυλών αναγραμματισμένα αντιπροσωπεύουν τα ονόματα των σημείων του Ζωδιακού καθώς και των μυστικών γιων του Ιακώβ. Πού είναι τα ίχνη των δώδεκα ιουδαϊκών φυλών; Πουθενά. Αλλά υπάρχει ένα ίχνος και αρκετά έντονο, ότι οι Ιουδαίοι προσπάθησαν να ξεγελάσουν τον κόσμο με την βοήθεια αυτών των ονομάτων. Γιατί δείτε τι συμβαίνει αιώνες αφού οι δέκα φυλές είχαν ολότελα εξαφανιστεί από την Βαβυλώνα. Ο Πτολεμαίος Φιλάδελφος, επιθυμώντας να μεταφράσει τον Εβραϊκό Νόμο στα Ελληνικά (οι περίφημοι Εβδομήκοντα), έγραψε στον αρχιερέα των Ιουδαίων Ελεάζαρ να του στείλει έξι άνδρες από καθεμιά από τις δώδεκα φυλές και αυτοί οι εβδομήντα δυο αντιπρόσωποι (από τους οποίους προφανώς οι εξήντα ήταν φαντάσματα) ήρθαν στον βασιλιά στην Αίγυπτο και μετέφρασαν τον νόμο εν μέσω θαυμάτων και φαινομένων. Βλέπε Τσαρλς Μπάτλερ, *Βιβλικαί Ώραι* (1797), Ιώσηπος και Φίλων Ιουδαίος.

Το Σχόλιο εξηγεί ότι οι πίθηκοι είναι τα μόνα είδη ζώων τα οποία βαθμιαία και με κάθε γενιά και κάθε διαφοροποίηση έτειναν όλο και περισσότερο να επιστρέψουν στον αρχικό τύπο του αρσενικού προπάτορά τους: τον σκουρόχρωμο γιγαντιαίο Λεμούριο και Ατλάντειο

"Όταν η Τρίτη χωρίστηκε και έπεσε σε αμαρτία μέσω της δημιουργίας ζωανθρώπων αυτά [τα ζώα] οργίστηκαν και οι άνθρωποι και αυτά έγιναν αμοιβαία καταστροφικοί. Μέχρι τότε δεν υπήρχε αμάρτημα ούτε αφαίρεση ζωής. Μετά [τον χωρισμό] το Σάτια [Γιουγκά] έφτασε στο τέλος του. Η αιώνια άνοιξη μεταβαλλόταν συνεχώς και την διαδέχθηκαν οι εποχές. Το κρύο ανάγκασε τους ανθρώπους να κατασκευάσουν καταφύγια και να επινοήσουν τα ρούχα. Τότε ο άνθρωπος απευθύνθηκε στους ανώτερους Πατέρες [τους ανώτερους θεούς ή αγγέλους]. Οι Νιρμανακάγια των Ναγκά, οι Σοφοί Όφεις και Δράκοντες του Φωτός ήρθαν και οι πρόδρομοι των Φωτισμένων [Μπούντα] θείοι Βασιλείς κατέβηκαν και δίδαξαν τους ανθρώπους επιστήμες και τέχνες, γιατί ο άνθρωπος δεν μπορούσε πια να ζήσει στην πρώτη χώρα [την Άντι-Βάρσα, την Εδέμ των πρώτων Φυλών] η οποία είχε μεταβληθεί σε ένα λευκό παγωμένο πτώμα".

Τα ανωτέρω είναι αρκετά υπαινικτικά, θα δούμε τι μπορούμε να συνάγουμε απ' αυτήν την σύντομη δήλωση. Μερικοί ίσως έχουν την τάση να νομίζουν ότι περιέχονται περισσότερα σ' αυτήν απ' όσα φαίνονται με την πρώτη ματιά.

* * *

ΕΔΕΜ, ΟΦΕΙΣ ΚΑΙ ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ

Από πού προέρχεται η ιδέα και το αληθινό νόημα του όρου "Εδέμ"; Οι χριστιανοί θα ισχυριστούν ότι ο Κήπος της Εδέμ είναι ο άγιος Παράδεισος, ο τόπος που βεβηλώθηκε από το αμάρτημα του Αδάμ και της Εύας. Ο Αποκρυφιστής θα αρνηθεί αυτήν την ερμηνεία του νεκρού γράμματος και θα ισχυριστεί το αντίθετο. Δεν χρειάζεται να πιστεύει και να βλέπει κανείς στην Βίβλο την θεία αποκάλυψη για να δεχτεί ότι αυτό το αρχαίο βιβλίο, αν διαβαστεί εσωτερικά, βασίζεται πάνω στις ίδιες παγκόσμιες παραδόσεις. Το τι ήταν η Εδέμ είχε δειχθεί κατά ένα μέρος στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. Ι, σελ. 575-576).

κήπος της Εδέμ σαν τοποθεσία δεν είναι καθόλου μύθος˙ ανήκει σε εκείνα τα ορόσημα της ιστορίας τα οποία, περιπτωσιακά, αποκαλύπτουν στον σπουδαστή ότι η Βίβλος δεν είναι μια απλή αλληγορία. "Εδέμ, ή η εβραϊκή נך־עדו *Gan-Eden* [Γκαν-Εδέμ], που σημαίνει το άλσος ή ο κήπος της Εδέμ, είναι ένα αρχαϊκό όνομα της χώρας που έβρεχε ο ποταμός Ευφράτης και οι πολλοί παραπόταμοί του, από την Ασία και την Αρμενία μέχρι την Ερυθρά θάλασσα". Στο χαλδαϊκό *Βιβλίο των Αριθμών* η τοποθεσία της ορίζεται με αριθμούς και σε ένα κρυπτογραφικό ροδοσταυρικό χειρόγραφο που άφησε ο Κόμης του Σαιν Ζερμαίν περιγράφεται πλήρως. Στις Ασσυριακές Πινακίδες αποδίδεται σαν *Γκαν-Ντουνιάς*. (Ο Α. Ουάιλντερ λέει ότι "Γκαν-ντουνιάς" είναι ένα όνομα της Βαβυλωνίας.) "Κοίτα, λένε οι אלחים οι *Ελοΐμ* της Γένεσης, "ο άνθρωπος έγινε σαν ένας από εμάς". Οι *Ελοΐμ* κατά μια έννοια μπορούν να γίνουν αποδεκτοί σαν θεοί ή δυνάμεις και κατά μιαν άλλη να θεωρηθούν σαν *Αλείμ*, ή ιερείς, ιεροφάντες μυημένοι στο καλό και στο κακό αυτού του κόσμου. Γιατί υπήρχε ένα κολλέγιο ιερέων ονομαζόμενο *Αλείμ*, ενώ ο επικεφαλής της κάστας τους, ή ο αρχηγός των ιεροφαντών, ήταν γνωστός σαν *Γιαβά-Αλείμ*. Αντί να γίνεται νεόφυτος και να αποκτάει βαθμιαία την εσωτερική γνώση μέσω κανονικής μύησης, ένας *Αδάμ*, ή άνθρωπος, χρησιμοποιεί τις ενορατικές του ικανότητες και παρακινούμενος από τον Όφι – *Γυναίκα* ή ύλη – δοκιμάζει παράνομα το Δένδρο της Γνώσης, την εσωτερική ή μυστική δοξασία. Οι ιερείς του Ηρακλή, ή Μελ-Κάρθ, του "Κυρίου" της Εδέμ, όλοι φορούν "χιτώνες δερμάτινους". Το κείμενο λέει: "Και ο *Γιαβά-Αλείμ* έφτιαξε για τον Αδάμ και την σύζυγό του, כתנתענך KOTHNOTH OR [ΚΟΘΝΟΘ ΟΡ]". Η πρώτη εβραϊκή λέξη είναι ίδια με την Ελληνική *χιτών*. Υιοθετήθηκε από την Βίβλο και έγινε μια σλαβονική λέξη και σημαίνει επανωφόρι, ένα εξωτερικό ένδυμα.

Αν και περιέχει το ίδιο υπόστρωμα εσωτερικής αλήθειας όπως κάθε αρχαία κοσμογονία, η εβραϊκή Γραφή φέρει στο πρόσωπό της τα σημάδια της αμφίβολης προέλευσής της. Η Γένεσή της είναι καθαρά μια ανάμνηση της βαβυλωνιακής αιχμαλωσίας. Τα ονόματα τόπων, ανθρώπων, ακόμα και αντικειμένων μπορούν να βρεθούν στο αρχικό κείμενο των Χαλδαίων και των Ακκάδιων, των προγεννητόρων και Αρίων εκπαιδευτών των πρώτων. Αμφισβητείται έντονα ότι οι ακκαδικές φυλές της Χαλδαίας, της Βαβυλωνίας και της Ασσυρίας γνώριζαν κατά οποιονδήποτε τρόπο τους μπραχμάνους του Ινδουστάν, αλλά ωστόσο υπάρχουν περισσότερες αποδείξεις υπέρ αυτής της άποψης παρά υπέρ οποιασδήποτε άλλης. Ο Σημίτης ή Ασσύριος θα όφειλε ίσως να ονομάζεται Τουράνιος και οι Μογγόλοι να αποκαλούνται Σκύθες. Αλλά αν οι Ακκάδιοι υπήρξαν πραγματικά και όχι μόνο στην φαντασία μερικών φιλολόγων και εθνολόγων, τότε

σίγουρα δεν υπήρξαν ποτέ σαν τουρανική φυλή, όπως θέλουν να μας κάνουν να πιστέψουμε μερικοί Αοσυριολόγοι. Ήταν απλώς μετανάστες από την Ινδία, το λίκνο της ανθρωπότητας, στο δρόμο προς την Μικρά Ασία και οι ιερείς μυημένοι τους προσπάθησαν να εκπολιτίσουν και να μυήσουν έναν βαρβαρικό λαό. Ο Χαλεβί απέδειξε το λάθος της τουρανικής μανίας σχετικά με τον λαό των Ακκάδιων, το ίδιο το όνομα των οποίων έχει αλλαχτεί ήδη μια ντουζίνα φορές, και άλλοι επιστήμονες απέδειξαν ότι ο βαβυλωνιακός πολιτισμός ούτε γεννήθηκε ούτε αναπτύχθηκε σ' αυτήν την χώρα. Εισήχθη απ' την Ινδία και οι εισαγωγείς ήταν Ινδοί μπραχμάνοι.

Σήμερα, δέκα χρόνια από τότε που γράφηκαν τα παραπάνω, βλέπουμε να επιβεβαιωνόμαστε από τον καθηγητή Σαίης, ο οποίος στην πρώτη του *Διάλεξη του Χίμπερτ* λέει ότι η λατρεία της βαβυλωνιακής πόλης Εριντού ήταν *ξένης προέλευσης*. Ήρθε από την Ινδία.

Μεγάλο μέρος της θεολογίας τους το δανείστηκαν οι Σημίτες από τους μη-Σημίτες Ακκάδιους ή πρωτο-Χαλδαίους, τους οποίους υποσκέλισαν και των οποίων τις τοπικές λατρείες δεν είχαν ούτε την θέληση ούτε την δύναμη να ξερριζώσουν. Πράγματι, για μια μακρά διάρκεια εποχών οι δύο φυλές, Σημίτες και Ακκάδιοι έζησαν δίπλα-δίπλα και οι ιδέες και η λατρεία των θεών τους αναμείχθηκαν ανεπαίσθητα μεταξύ τους.

Εδώ οι Ακκάδιοι ονομάζονται "μη-Σημίτες", όπως είχαμε επιμείνει στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, πράγμα που αποτελεί άλλη μια επιβεβαίωση. Και δεν έχουμε λιγότερο δίκιο όταν ισχυριζόμαστε συνεχώς ότι η ιουδαϊκή Βιβλική ιστορία ήταν μια σύνθεση ιστορικών γεγονότων από την ιστορία άλλων λαών, τοποθετημένων με ιουδαϊκό ένδυμα˙ με εξαίρεση την Γένεση η οποία είναι απλός και καθαρός εσωτερισμός. Αλλά πράγματι η επιστήμη πρέπει να ψάξει από τον Εύξεινο μέχρι το Κασμίρ και ακόμα πιο πέρα για να βρει το λίκνο – ή μάλλον ένα από τα κύρια λίκνα – της ανθρωπότητας και των γιων του Αντ-αχ και ειδικά σε μετέπειτα εποχές, όταν ο Κήπος της Εδέμ στον Ευφράτη έγινε το κολλέγιο των αστρολόγων και μάγων, των *Αλείμ*.

Αλλά αυτό το "κολλέγιο" και αυτή η Εδέμ ανήκουν στην Πέμπτη Φυλή και είναι απλώς μια αμυδρή ανάμνηση του Άντι-Βάρσα, της πρωταρχικής Τρίτης Φυλής. Ποιο είναι το ετυμολογικό νόημα της λέξης *Εδέμ*; Στα Ελληνικά είναι *ηδονή*, που σημαίνει φιληδονία. Με αυτήν την έννοια δεν είναι τίποτε καλύτερο από τον Όλυμπο των Ελλήνων, τον ουρανό του Ίντρα (Σβαργκά) στο Όρος Μερού, ακόμα και από τον γεμάτο με *Ουρί* παράδεισο που υποσχέθηκε στον πιστό ο Μωάμεθ. Ο Κήπος της Εδέμ δεν αποτέλεσε ποτέ ιδιοκτησία των Ιουδαίων, γιατί η Κίνα, την οποία κανείς δεν μπορεί να υποπτευθεί ότι γνώριζε τίποτε για τους Ιουδαίους το 2.000 π.Χ., είχε έναν τέτοιον πρωταρχικό κήπο στην Κεντρική Ασία, ο οποίος κατοικείτο από "Δράκοντες της Σοφίας", τους Μυημένους. Σύμφωνα μάλιστα με τον Κλάπροθ, ο ιερογλυφικός χάρτης που αντιγράφηκε από μια Ιαπωνική Εγκυκλοπαίδεια στο βιβλίο *Φο-κουέ-κυ* τοποθετεί τον "Κήπο της Σοφίας" στο οροπέδιο του Παμίρ ανάμεσα στις ψηλότερες κορυφές της οροσειράς των Ιμαλαΐων και περιγράφοντάς τον σαν το κορυφαίο σημείο της Κεντρικής Ασίας, δείχνει τους τέσσερις ποταμούς –Ώξο, Ινδό, Γάγγη και Σίλο – να κυλούν από μια κοινή πηγή, την "Λίμνη των Δρακόντων".

Αλλά αυτός δεν είναι η Εδέμ της Γένεσης, ούτε ο καμπαλιστικός Κήπος της Εδέμ. Γιατί ο πρώτος – Εδέμ Ιλά-αχ – σημαίνει κατά μια έννοια, Σοφία, μια κατάσταση σαν αυτήν του Νιρβάνα, ένας παράδεισος Ευδαιμονίας˙ ενώ κατά μια άλλη έννοια αναφέρεται στον ίδιον τον Νοητικό άνθρωπο, το δοχείο της Εδέμ, όπου αναπτύσσεται το Δένδρο της Γνώσης του καλού και του κακού, άνθρωπος όντας ο Γνώστης τους.

Ρενάν και ο Μπαρτελεμί Σαιν-Ιλαίρ, βασιζόμενοι "στις πιο βάσιμες υποθέσεις", θεωρούν αδύνατο πια να αμφιβάλλουν και τοποθετούν και οι δύο το λίκνο της ανθρωπότητας "στην περιοχή του Τιμσούς". Τέλος το Ασιατικό Περιοδικό συμπεραίνει ότι:

Όλες οι παραδόσεις της ανθρώπινης φυλής που ακολουθούν τα ίχνη των πρώτων οικογενειών της μέχρι την περιοχή του λίκνου τους, τις εμφανίζουν συγκεντρωμένες γύρω από τις χώρες όπου η εβραϊκή παράδοση τοποθετεί τον Κήπο της Εδέμ· εκεί που οι Άριοι [Ζωροαστριστές] τοποθετούσαν το Αϊριάνα-Βαετζάχ ή Μερού [;] με τις γειτονικές περιοχές του. Περικλείεται στα δυτικά από το Φεργκάνα ή Κοκάντ, καθώς και από το Τοχαρεστάν, την Σογδιανή και την Βακτρία˙ στα ανατολικά από το Σέριγκ ή Κινέζικο Τουρκεστάν˙ στα νότια από το Μπαλτιστάν και το Μικρό Θιβέτ μαζί με όλο το ανατολικό και δυτικό

Αφγανιστάν, τέλος στα βόρεια από τις χώρες που ενώνονται με την Λίμνη Αράλη προς τα βορειοδυτικά και την λίμνη Μπαλκάς στα βορειανατολικά. Όλα συμβάλλουν στο να αποδείξουν ότι εκεί βρισκόταν η διαμονή της αρχέγονης ανθρωπότητας από την οποία προερχόμαστε.[163]

Εκείνη η "αρχέγονη ανθρωπότητα" βρισκόταν στην Πέμπτη Υποφυλή της όταν ο "Δράκοντας με τα τέσσερα στόματα", η λίμνη από την οποία τώρα ελάχιστα ίχνη έχουν απομείνει, ήταν η διαμονή των "Γιων της Σοφίας", των πρώτων γεννημένων από τον νου γιων της Τρίτης Φυλής. Ωστόσο δεν ήταν ούτε το μόνο ούτε το πρωταρχικό λίκνο της ανθρωπότητας, αν και ήταν πράγματι αντίγραφο του λίκνου του πρώτου σκεπτόμενου *θείου* ανθρώπου. Ήταν ο *Παραντέσα*, η ορεινή χώρα του πρώτου σανσκριτόφωνου λαού, η Ηδονή, η χώρα της απόλαυσης των Ελλήνων, αλλά δεν ήταν η "*έπαυλη* της φιλοδηνίας" των Χαλδαίων, γιατί αυτή η τελευταία ήταν μόνο μια ανάμνησή του και επίσης γιατί δεν συνέβη εκεί η *Πτώση* του Ανθρώπου μετά τον "χωρισμό". Η Εδέμ των Ιουδαίων *αντιγράφηκε* από το χαλδαϊκό αντίγραφο.

Το γεγονός ότι η Πτώση του ανθρώπου σε γέννηση συνέβη κατά την διάρκεια του πρώτου μέρους των αποκαλούμενων από την επιστήμη μεσοζωϊκών χρόνων, ή εποχής των ερπετών, καταδεικνύεται από την φρασεολογία της Βίβλου σχετικά με τον όφι, η φύση του οποίου εξηγείται στο *Ζοχάρ*. Το θέμα δεν είναι αν το επεισόδιο της Εύας με το ερπετό του πειρασμού είναι αλληγορικό ή πραγματικό, γιατί κανένας δεν αμφιβάλλει ότι είναι αλληγορικό. Το θέμα είναι να δείξουμε την αρχαιότητα του συμβολισμού εκ πρώτης όψεως και ότι δεν ήταν μόνο ιουδαϊκή, αλλά παγκόσμια ιδέα.

Στο *Ζοχάρ* βρίσκουμε μια πολύ περίεργη δήλωση, η οποία πρόκειται να προκαλέσει στον αναγνώστη ευχάριστο γέλιο με τον ανόητο παραλογισμό της. Μας λέει ότι ο όφις, ο οποίος χρησιμοποιήθηκε από τον Σαμαήλ (τον υποτιθέμενο Σατανά) για να ξεγελάσει την Εύα, ήταν ένα είδος *ιπτάμενης καμήλας* (*καμηλόμορφον*). (Μωϋσής Μαϊμονίδης, *Μόρε Νεμπούκιμ*.)

Μια "ιπτάμενη καμήλα" είναι πράγματι κάτι υπερβολικό ακόμα και για το πιο ανοιχτόμυαλο Μέλος της Βασιλικής Εταιρίας. Ωστόσο το *Ζοχάρ*, το οποίο κανένας δεν περιμένει να χρησιμοποιήσει την γλώσσα ενός Κυβιέ, έχει δίκιο στην περιγραφή του: γιατί σε ένα αρχαίο ζωροαστρικό χειρόγραφο την βλέπουμε να ονομάζεται *Ασεμαόγκα*, η οποία στην *Αβέστα* εμφανίζεται ότι μετά την Πτώση έχασε "την Φύση και το όνομά του" και περιγράφεται σαν ένα τεράστιο φίδι με λαιμό καμήλας.

"Δεν υπάρχουν φτερωτά φίδια ούτε αληθινοί δράκοντες", βεβαιώνει ο Σαλβέρτ· "... οι ακρίδες ονομάζονται από τους Έλληνες φτερωτά φίδια και αυτή η μεταφορά ίσως να δημιούργησε αρκετές διηγήσεις γύρω από την ύπαρξη φτερωτών φιδιών". (*Απόκρυφες Επιστήμες*, σελ. 464.)

Σίγουρα δεν υπάρχει κανένα φτερωτό φίδι τώρα, αλλά δεν βλέπουμε για ποιον λόγο δεν θα μπορούσαν να υπάρχουν κατά την διάρκεια της μεσοζωϊκής εποχής και ο Κυβιέ, ο οποίος ξανάφτιαξε τον σκελετό τους, είναι ένας μάρτυρας των "ιπτάμενων καμηλών". Μόλις βρήκε απλά απολιθώματα ορισμένων Σαυροειδών, αμέσως ο μεγάλος φυσιοδίφης έγραψε ότι: "αν κάτι μπορεί να δικαιώσει την Ύδρα και τα άλλα τέρατα, οι μορφές των οποίων επαναλαμβάνονται τόσο συχνά από τους ιστορικούς του μεσαίωνα, αυτό είναι αναμφίβολα ο Πλησιόσαυρος". (*Μελέτες επί των αναστατώσεων της επιφανείας της Γης*, Τομ. V, σελ. 247.)

Δεν γνωρίζουμε αν ο Κυβιέ πρόσθεσε τίποτε, σαν ένα είδος *mea culpa*. Αλλά μπορούμε να φανταστούμε την σύγχυσή του για όλες τις κατηγορίες του εναντίον της αρχαϊκής ακριβείας, όταν βρέθηκε μπροστά στο *ιπτάμενο* Σαυροειδές, τον "Πτεροδάκτυλο" (που βρέθηκε στην Γερμανία), "με μάκρος 24 μ. και έχοντας ισχυρά φτερά προσκολλημένα στο οφιοειδές σώμα του". Το απολίθωμα αυτό περιγράφεται σαν ερπετό, τα *μικρά δάκτυλα των χεριών του οποίου* είναι τόσο μακριά, ώστε να φέρουν ένα μεγάλο μεμβρανοειδές φτερό. Εδώ επιβεβαιώνεται και πάλι η "ιπτάμενη καμήλα" του *Ζοχάρ*. Γιατί ασφαλώς ανάμεσα στον μακρύ λαιμό του Πλησιόσαυρου και στο μεμβρανοειδές φτερό του Πτεροδάκτυλου, ή ακόμα καλύτερα του Μοσάσαυρου, υπάρχει αρκετή επιστημονική πιθανότητα για να φτιαχτεί μια "ιπτάμενη καμήλα" ή ένας μακρυλαίμης δράκος. Ο καθ. Κοπ της Φιλαδέλφειας έδειξε ότι το απολίθωμα του Μοσάσαυρου στον

"Περί ορισμένων μπραχμανικών μύθων οι οποίοι αναφέρονται στο λίκνο του ανθρώπινου είδους", του βαρώνου ντ' Εκστέιν, στο *Ασιατικό Περιοδικό*, Τομ. VI, Αύγουστος-Σεπτέμβριος, 1855, σελ. 217-218.

ασβεστόλιθο ήταν ένας *φτερωτός όφις* αυτού του είδους. Υπάρχουν στην σπονδυλική του στήλη χαρακτηριστικά τα οποία δείχνουν συγγένεια μάλλον με τα Οφιοειδή παρά με τα Σαυροειδή.

Και τώρα στο κυρίως θέμα. Είναι γνωστό ότι η Αρχαιότητα ποτέ δεν διεκδίκησε μεταξύ των τεχνών και των επιστημών της την παλαιοντογραφία και την παλαιοντολογία και ότι ποτέ δεν είχε τους Κυβιέ της. Παρ' όλα αυτά σε βαβυλωνιακές κεράμους, και ειδικά σε αρχαία κινέζικα και ιαπωνικά σχέδια, στις αρχαιότερες Παγόδες και στα μνημεία και στην αυτοκρατορική βιβλιοθήκη του Πεκίνου, αρκετοί ταξιδιώτες έχουν δει και έχουν αναγνωρίσει τέλειες αναπαραστάσεις Πλησιόσαυρων και Πτεροδάκτυλων στους πολύμορφους κινέζικους δράκοντες.[164] Άλλωστε οι προφήτες στην Βίβλο μιλούν για ιπτάμενους πύρινους όφεις[165] και ο Ιώβ αναφέρει τον Λεβιάθαν.[166] Τώρα τίθενται άμεσα τα ακόλουθα ερωτήματα:

Πώς μπορούσαν τα αρχαία έθνη να γνωρίζουν οτιδήποτε για τα εκλιπόντα τέρατα της ανθρακοφόρου και μεσοζωϊκής εποχής και να τα παριστάνουν και να τα περιγράφουν προφορικά και μέσω εικόνων, αν δεν είχαν δει αυτά τα τέρατα ή αν δεν κατείχαν περιγραφές τους στις παραδόσεις τους, περιγραφές οι οποίες προϋποθέτουν ζώντες και νοήμονες αυτόπτες μάρτυρες;

II. Και αν γίνουν αποδεκτοί τέτοιοι αυτόπτες μάρτυρες (αν δεν τους αποδοθεί ενδοστρεφής διόραση), τότε πώς είναι δυνατόν η ανθρωπότητα και οι πρώτοι παλαιολιθικοί άνθρωποι να μην είναι αρχαιότεροι από το μέσον της τριτογενούς περιόδου; Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως οι περισσότεροι άνθρωποι της επιστήμης δεν δέχονται ότι ο άνθρωπος εμφανίστηκε πριν από την τεταρτογενή περίοδο και έτσι τον αποκόβουν πλήρως από τους καινοζωϊκούς χρόνους. Ωστόσο εδώ βλέπουμε ότι ζωικά είδη που έχουν εκλείψει και εξαφανιστεί από το πρόσωπο της Γης πριν από εκατομμύρια χρόνια, περιγράφονται και είναι γνωστά σε έθνη των οποίων ο πολιτισμός λέγεται ότι άρχισε μόλις πριν από λίγες χιλιάδες χρόνια. Πώς γίνεται αυτό; Προφανώς ή η μεσοζωική εποχή πρέπει να επικαλύψει την τεταρτογενή περίοδο, ή ο άνθρωπος πρέπει να γίνει σύγχρονος του Πτεροδάκτυλου και του Πλησιόσαυρου.

Επειδή οι Αποκρυφιστές πιστεύουν και υποστηρίζουν την αρχαία σοφία και επιστήμη ακόμα κι όταν τα φτερωτά σαυροειδή στις μεταφράσεις του *Ζοχάρ* ονομάζονται "ιπτάμενες καμήλες", αυτό δεν σημαίνει ότι πιστεύουμε το ίδιο εύκολα όλες τις ιστορίες για τέτοιους δράκους που μας παρουσιάζει ο Μεσαίωνας. Οι Πτεροδάκτυλοι και οι Πλησιόσαυροι έπαψαν να υπάρχουν μαζί με το μεγαλύτερο τμήμα της Τρίτης Φυλής. Γι' αυτό όταν μερικοί Ρωμαιοκαθολικοί συγγραφείς μας ζητάνε σοβαρά να πιστέψουμε τις ανόητες ιστορίες του Κρίστοφερ Σερέρ και του Πατρός Κίρχερ, οι οποίοι λένε ότι είδαν με τα ίδια τους τα μάτια ζωντανούς ιπτάμενους και πύρινους δράκοντες το 1619 και 1669 αντίστοιχα, ας μας επιτρέψουν να θεωρήσουμε τις βεβαιώσεις τους είτε σαν όνειρα είτε σαν ψεματάκια.[167] Ούτε μπορούμε να θεωρήσουμε

Στο έργο του ντε Μιρβίγ *Περί Πνευμάτων* (Τομ. II, σελ. 431) διαβάζουμε για την "γνήσια έκπληξη του Ζοφρουά Σαιν-Ιλαίρ, όταν ο Μ. ντε Παραβύ του έδειξε σε μερικά αρχαία κινέζικα έργα και βαβυλωνικές κεράμους δράκοντες... σαυροειδή και ορνιθόρυγχους [υδρόβια ζώα που βρίσκονται μόνο στην Αυστραλία] κ.τ.λ., ζώα που έχουν εκλείψει και τα θεωρούσε άγνωστα πάνω στην Γη... μέχρι την εποχή του".

Βλέπε Ησαΐα, 6: "Η οχιά και ο πύρινος ιπτάμενος όφις από την χώρα της ταραχής και της αγωνίας" και οι πύρινοι όφεις νικήθηκαν από τους μπρούτζινους όφεις του Μωυσή.

Τα απολιθώματα που ανακατασκευάστηκαν από την επιστήμη, τα οποία ξέρουμε ότι έπρεπε να είναι επαρκής εγγύηση για την πιθανότητα ακόμα και ενός *Λεβιάθαν*, για να μην αναφέρουμε τους ιπτάμενους όφεις του Ησαΐα, ή του *Sarahp mehopheph* [*σαράφ μεχοφέφ*], λέξεις οι οποίες σε όλα τα εβραϊκά λεξικά μεταφράζονται: "*saraph*", φλεγόμενος ή πύρινος, ιοβόλος, και "*mehopheph*", ιπτάμενος. Αλλά, αν και η χριστιανική θεολογία συνέδεε πάντα αυτά τα δύο (*Λεβιάθαν* και *σαράφ μεχοφέφ*) με τον διάβολο, οι εκφράσεις αυτές είναι μεταφορικές και δεν έχουν καμιά σχέση με το "κακό". Η λέξη *Δράκοντας* όμως έγινε ένα συνώνυμο αυτού του τελευταίου. Στην Βρεττάνη η λέξη *drouk* [*ντρουκ*] τώρα σημαίνει "διάβολος", από την οποία, όπως μας λέει ο Καμπρύ (*Κελτικά Μνημεία*, σελ. 299) προέρχεται και η ονομασία του τάφου του διαβόλου στην Αγγλία, *Droghedanum sepulcrum*. Στην Λανγκντόκ τα μετεωρικά πυρά και οι φωσφορισμοί ονομάζονται drac, στα Γαλλικά drogg και στην Βρεττάνη dreag, wrai (ή wraith)˙ το κάστρο του Drog-heda στην Ιρλανδία σημαίνει Κάστρο του διαβόλου (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. II, σελ. 423).

Οι Ουλτραμαντανικοί [σ.τ.μ. οι φανατικοί της υπεράσπισης των πρωτείων του Πάπα] συγγραφείς αποδέχονται στα σοβαρά ολόκληρη την σειρά των ιστοριών με δράκους που δίνεται από τον Πατέρα Κίρχερ (*Αιγυπτιακός Οιδίπους*, "Περί του Γένους των Δρακόντων"). Σύμφωνα με τα λεγόμενά του ο Ιησουίτης αυτός είδε ο ίδιος έναν δράκοντα που σκοτώθηκε το 1669 από έναν χωρικό, όταν ο διευθυντής του Μουσείου Μπαρμπερίνι του τον έστειλε για να φτιάξει την εικόνα του τέρατος, πράγμα που ο Πάτερ Κίρχερ έκανε και την δημοσίευσε σε ένα από τα χειρόγραφά του. Μετά

διαφορετικά παρά σαν μια έκφραση ποιητικής αδείας εκείνη την άλλη ιστορία που αναφέρει ο Πετράρχης ο οποίος κάποια μέρα, ενώ ακολουθούσε την Λάουρα στο δάσος και καθώς περνούσε κοντά από μια σπηλιά, λέγεται ότι συνάντησε έναν δράκοντα τον οποίο αμέσως κάρφωσε με το σπαθί του και τον σκότωσε, εμποδίζοντας έτσι το τέρας να καταβροχθίσει την δέσποινα της καρδιάς του.[168] Θα πιστεύαμε ευχαρίστως την ιστορία του, αν ο Πετράρχης ζούσε στις ημέρες της Ατλαντίδος, όταν τέτοια προκατακλυσμιαία τέρατα ίσως να υπήρχαν ακόμα. Αρνούμαστε την ύπαρξή τους στην τωρινή μας εποχή. Το θαλάσσιο φίδι είναι ένα πράγμα, ο δράκοντας κάτι τελείως διαφορετικό. Το πρώτο η πλειονότητα το αρνείται γιατί ζει και υπάρχει στα βάθη του ωκεανού, είναι πολύ σπάνιο και ανεβαίνει στην επιφάνεια μόνο όταν εξαναγκάζεται, ίσως από την πείνα. Έτσι μένοντας αόρατο, μπορεί να υπάρχει και ωστόσο να το αρνούνται. Αλλά αν υπήρχε κάτι τέτοιο, όπως ένας δράκοντας με την πιο πάνω περιγραφή, πώς θα μπορούσε να ξεφύγει της προσοχής; Ήταν ένα πλάσμα σύγχρονο της αρχικής Πέμπτης Φυλής και δεν υπάρχει πια.

αναγνώστης ίσως να ρωτήσει, γιατί μιλάμε τότε για δράκοντες; Απαντάμε: πρώτον, γιατί γνώση τέτοιων ζώων είναι μια απόδειξη της τεράστιας αρχαιότητας της ανθρώπινης φυλής, και δεύτερον, για να δείξουμε την διαφορά ανάμεσα στο αληθινό και στο μεταφορικό ζωολογικό νόημα των λέξεων "δράκοντας", "Ναγκά" και "Όφις", όταν χρησιμοποιούνται συμβολικά. Ο αδαής αναγνώστης ο οποίος δεν γνωρίζει τίποτε για την μυστηριακή γλώσσα είναι πιθανόν ότι κάθε φορά που θα βλέπει να αναφέρεται μια απ' αυτές τις λέξεις θα την δέχεται κατά γράμμα. Εξ αυτού και τα *qui pro quo* [*άλλο αντί άλλου*] και οι άδικες κατηγορίες. Δυο παραδείγματα θα είναι αρκετά.

Sed et serpens; [*Αλλά και φίδια;*] Μάλιστα: αλλά ποια ήταν φύση του φιδιού; Οι μυστικιστές βλέπουν ενορατικά στον όφι της Γένεσης ένα ζωικό έμβλημα και μια ανώτερη πνευματική ουσία˙ μια κοσμική δύναμη υπερνοήμονα, ένα "μεγάλο πεσμένο φως", ένα πνεύμα αστρικό, αέρινο και γήινο ταυτόχρονα, "του οποίου η επιρροή διατρέχει τον κόσμο (*qui circumambulat terram*)", όπως το εξέφρασε ένας χριστιανός φανατικός του νεκρού γράμματος (ντε Μιρβίγ) και το οποίο εκδηλώνεται μόνο κάτω από το φυσικό έμβλημα, που ήταν το πιο κατάλληλο "αναφορικά με τις ηθικές και νοητικές σπείρες του", δηλ. κάτω από την οφιοειδή μορφή. (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων,* Τομ. ΙΙ, σελ. 422.)

Τι θα πουν όμως οι χριστιανοί για τον Ορειχάλκινο Όφι, τον "ΘΕΙΟ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗ", αν ο όφις θεωρηθεί σαν έμβλημα της εξαπάτησης και του κακού ή σαν το ίδιο το "Κακό"; Πώς μπορεί να σταθεροποιηθεί η διαχωριστική γραμμή, αν χαράζεται αυθαίρετα με ένα ορισμένο θεολογικό πνεύμα; Γιατί αν οι οπαδοί της Ρωμαϊκής Εκκλησίας διδάσκονται ότι ο Ερμής και ο Aesculapius ή Ασκληπιός – που είναι στην πραγματικότητα ένα – είναι "δαίμονες και γιοι δαιμόνων" και ότι το ραβδί με το φίδι του Ασκληπιού ήταν το "ραβδί του δαίμονα", τότε τι γίνεται με το "ορειχάλκινο φίδι" του Μωυσή; Κάθε μελετητής γνωρίζει ότι τόσο το ειδωλολατρικό ραβδί όσο και ο ιουδαϊκός "όφις" είναι ένα και το αυτό, δηλαδή το *Κηρύκειον του Ερμή*, γιου του ΑΠΟΛΛΩΝΑ-ΠΥΘΩΝΑ.

απ' αυτό έλαβε μια επιστολή από τον Κρίστοφερ Σέρερ, Νομάρχη του Καντονίου Σολέρ της Ελβετίας, με την οποία αυτός ο αξιωματούχος βεβαιώνει ότι είδε ο ίδιος με τα ίδια του τα μάτια έναν ζωντανό δράκοντα, μια όμορφη καλοκαιρινή νύχτα του 1619. "Είχα μείνει στην βεράντα μου", γράφει, "για να θαυμάσω την τέλεια ομορφιά του στερεώματος, όταν είδα έναν πύρινο φωτεινό δράκοντα να προβάλλει μέσα από μια σπηλιά του Όρους Πιλότους και να κατευθύνεται γρήγορα προς το Φλουελέν, στο άλλο άκρο της λίμνης. Ήταν τεράστιος σε μέγεθος, η ουρά του ακόμα πιο μεγάλη και ο λαιμός του πολύ μακρύς. Το κεφάλι και το στόμα του ήταν σαν του φιδιού. Καθώς πετούσε έβγαζε αναρίθμητους σπινθήρες [;]... στην αρχή νόμισα ότι έβλεπα μετεωρίτη, αλλά σύντομα κοιτάζοντας πιο προσεχτικά, πείστηκα από τον τρόπο που πετούσε και το σχήμα του σώματός του ότι είδα έναν πραγματικό δράκοντα. Χαίρομαι που μπόρεσα έτσι να διαφωτίσω την σεβασμιότητά σας για την απόλυτα πραγματική ύπαρξη αυτών των ζώων". Σε όνειρα μακρινών εποχών, θα όφειλε να προσθέσει ο συγγραφέας. (Παράβαλε ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων,* Τομ. ΙΙ, σελ. 424.)

Σαν μια ικανή απόδειξη της πραγματικότητας του γεγονότος, ένας Ρωμαιοκαθολικός παραπέμπει τον αναγνώστη στον πίνακα αυτού του γεγονότος που ζωγράφισε ο Σίμον της Σιέννα, ένας φίλος του ποιητή, στον πυλώνα της εκκλησίας Notre Dame du Don στην Αβινιόν, παρά την απαγόρευση του κυβερνώντος Ποντίφικα ο οποίος "δεν θα επέτρεπε σ' αυτόν τον θρίαμβο της αγάπης να θρονιαστεί στο ιερό μέρος" και προσθέτει: "Ο χρόνος έφθειρε και ξεθώριασε το έργο τέχνης, αλλά δεν αποδυνάμωσε την παράδοση σχετικά μ' αυτό". Οι "Δράκοντες-Διάβολοι" του ντε Μιρβίγ της εποχής μας φαίνεται ότι δεν έχουν καθόλου τύχη, αφού εξαφανίζονται πολύ μυστηριωδώς από τα μουσεία όπου λέγεται ότι υπήρχαν.Έτσι ο δράκοντας που βαλσαμώθηκε από τον Ουίλσι Αλντροβάνι και εκτίθετο στο Μουσείο ντε Σενάτ στην Μπαλόνια, "υπήρχε εκεί μέχρι το 1700, αλλά τώρα δεν υπάρχει πια" (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙ, σελ. 425, 427).

Είναι εύκολο να καταλάβουμε γιατί οι Ιουδαίοι υιοθέτησαν την οφιοειδή μορφή για τον "εξαπατητή" τους. Γι' αυτούς ήταν καθαρά φυσιολογική και φαλλική και όσες σοφιστικές αιτιολογίες κι αν παρουσιαστούν από την μεριά της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας δεν μπορούν να του δώσουν άλλο νόημα, από την στιγμή που θα μελετηθεί επαρκώς η μυστηριακή γλώσσα και θα διαβαστούν αριθμητικά οι εβραϊκοί κύλινδροι. Οι Αποκρυφιστές γνωρίζουν ότι το φίδι, ο Ναγκά και ο δράκοντας έχουν ο καθένας ένα ιδιαίτερο νόημα και ότι ο Ήλιος, για παράδειγμα, ήταν το αστρονομικό και κοσμικό έμβλημα των δυο αντίθετων φώτων και των δυο όφεων των Γνωστικών, του καλού και του κακού. Γνωρίζουν επίσης πως όταν γενικεύονται, τότε τα συμπεράσματα τόσο της επιστήμης όσο και της θεολογίας φτάνουν στα πιο γελοία άκρα. Γιατί όταν η επιστήμη μας λέει πως αν θέλουμε να βρούμε το κλειδί για όλα τα επακόλουθα θρησκευτικά δόγματα, αρκεί απλώς να ανιχνεύσουμε τους μύθους των όφεων στην αρχική πηγή τους, δηλαδή τον αστρολογικό μύθο, και να συλλογιστούμε σοβαρά πάνω στον *Ήλιο*, τον κατακτητή του Πύθωνα και την ουράνια παρθένα στον Ζωδιακό που απωθεί τον σαρκοβόρο δράκοντα – είναι εύκολο να αντιληφθούμε ότι ο συγγραφέας αντί να γενικεύει, έχει απλώς στην σκέψη του την χριστιανική θρησκεία και την Αποκάλυψη. Αυτό εμείς το ονομάζουμε ένα άκρο. Το άλλο άκρο που βλέπουμε είναι το ακόλουθο: θεολογία, όταν επαναλαμβάνει την περίφημη απόφαση της Συνόδου του Τρεντ, προσπαθεί να πείσει τις μάζες ότι "από την πτώση του ανθρώπου μέχρι την ώρα της βάπτισής του, ο διάβολος έχει πλήρη εξουσία πάνω του και τον *κατέχει δικαιωματικά* [*diabolus dominiam et potestatem super hominess habere et jure eos possidere*]. (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, σελ. 433.) Σ' αυτό η Απόκρυφη φιλοσοφία απαντάει: Αποδείξτε πρώτα την ύπαρξη του διαβόλου σαν μια *οντότητα* και ύστερα μπορεί να πιστέψουμε σε μια τέτοια σύμφυτη κατοχή. Ακόμα και ελάχιστη παρατήρηση και γνώση της ανθρώπινης φύσης αρκεί για να αποδείξει το λάθος αυτού του θεολογικού δόγματος. Αν ο ΣΑΤΑΝΑΣ είχε έστω και μικρή ύπαρξη στον αντικειμενικό ή ακόμα και στον υποκειμενικό κόσμο (με την εκκλησιαστική έννοια), τότε ο φτωχός δαίμονας θα ήταν εκείνος που θα βρισκόταν κατειλημμένος ή ακόμα και κυριαρχημένος από τους κακούς, δηλαδή από το μεγαλύτερο μέρος της ανθρωπότητας. Η ίδια η ανθρωπότητα και ειδικά ο κλήρος, με επικεφαλής την υπεροπτική, αδίστακτη και αδιάλλακτη Ρωμαϊκή Εκκλησία, γέννησαν, μεγάλωσαν και ανάθρεψαν με αγάπη, τον κακό. Αλλά αυτό είναι παρέκκλιση. Ολόκληρος ο κόσμος της σκέψης κατηγορήθηκε από τον Χριστό ότι είχε λατρέψει τον όφι.

Ολόκληρη η ανθρωπότητα έκαιγε θυμίαμα σ' αυτόν και ταυτόχρονα τον λιθοβολούσε. Η *Ζεντ Αβέστα* μιλάει γι' αυτόν όπως οι Βασιλείς και οι *Βέντα*, όπως η *Έντα* και η Βίβλος... Παντού ο ιερός όφις έχει τον ναό και τον ιερέα του: στην Ρώμη είναι η Εστιάδα... η οποία ετοιμάζει το γεύμα του με την ίδια φροντίδα που αποδίδει στο ιερό πυρ. Στην Ελλάδα, ο Ασκληπιός δεν μπορεί να θεραπεύσει χωρίς την βοήθειά του και μεταβιβάζει σ' αυτόν τις δυνάμεις του. Όλοι ξέρουμε για την περίφημη ρωμαϊκή αντιπροσωπεία την οποία έστειλε η Σύγκλητος στον θεό της ιατρικής και την επιστροφή της με τον όχι λιγότερο διάσημο όφι, ο οποίος προχωρούσε μόνος και με την θέλησή του προς τον ναό του Κυρίου του σε ένα από τα νησιά του Τίβερη. Κάθε Βακχεία τον τύλιγε [τον όφι] στα μαλλιά της, κάθε Οιωνοσκόπος τον συμβουλευόταν στις προφητείες του και από κανέναν τάφο νεκρομάντη δεν λείπει η παρουσία του! Οι Καϊνίτες και οι Οφίτες τον ονομάζουν Δημιουργό, ενώ αναγνωρίζουν – όπως ο Σέλλινγκ – ότι ο όφις είναι το "κακό ουσιαστικά και προσωπικά". (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, σελ. 431-432.)

Ναι, ο συγγραφέας έχει δίκιο κι αν θέλει κανείς να έχει μια ολοκληρωμένη ιδέα για την εκτίμηση την οποία απολαμβάνει ο όφις στις μέρες μας, οφείλει να μελετήσει το θέμα στην Ινδία και να μάθει όλα όσα πιστεύουν και εξακολουθούν ακόμα να αποδίδουν στους Ναγκά (κόμπρες) σ' αυτήν την χώρα και θα έπρεπε επίσης να επισκεφθεί τους Αφρικανούς του Γουαϊντάχ, τους Βουντού του Πορτ-ο-Πρινς και της Τζαμάικα, τους Ναγκουάλ του Μεξικού και τους Πα, τους ανθρώπους-φίδια της Κίνας κ.τ.λ. Αλλά γιατί να απορούμε που το φίδι "λατρεύεται" και την ίδια στιγμή το καταριούνται, αφού γνωρίζουμε ότι από την αρχή ήταν ένα σύμβολο;[169] Σε κάθε αρχαία

Είναι σαν να λέμε ότι μετά από μερικές χιλιετίες ένας φανατικός κάποιας μελλοντικής νέας θρησκείας, ο οποίος θα είχε την τάση να δοξάζει την δική του θρησκεία σε βάρος του αρχαίου χριστιανισμού, θα έλεγε: "παντού λατρευόταν ο τετράποδος αμνός. Η καλόγρια, αποκαλώντας τον Αγνό τον τοποθετούσε στο στήθος της, ο ιερέας τον έβαζε στον βωμό. Απεικονιζόταν σε κάθε πασχαλινό γεύμα και δοξαζόταν φανερά σε κάθε ναό. Ωστόσο οι χριστιανοί τον

γλώσσα η λέξη *dragon* [δράκοντας] σήμαινε αυτό που σημαίνει τώρα στα Κινέζικα (*λονγκ*): δηλαδή "*το ον που υπερβαίνει σε νοημοσύνη*" και που σήμαινε η λέξη *δράκων* στα Ελληνικά, "αυτός που βλέπει και φυλάει". Αλλά μπορούν αυτά τα επίθετα να αποδοθούν στο ομώνυμο ερπετό; Παρά το ότι η προκατάληψη και η άγνοια του αρχικού νοήματος έχουν οδηγήσει αλλού τους αμαθείς, δεν είναι φανερό ότι τέτοιοι χαρακτηρισμοί προορίζονταν για τα ανθρώπινα πρότυπα που συμβολίζονταν από φίδια και δράκοντες; Αυτά τα "πρότυπα" – τα οποία μέχρι σήμερα στην Κίνα ονομάζονται "Δράκοντες της Σοφίας" – ήταν οι πρώτοι μαθητές των Ντιάνι που ήταν οι καθοδηγητές τους. Ήταν, με λίγα λόγια, οι πρωταρχικοί μυημένοι της Τρίτης Φυλής και αργότερα της Τετάρτης και Πέμπτης Φυλής. Το όνομα έγινε παγκόσμιο και πριν από την χριστιανική εποχή κανένας λογικός άνθρωπος δεν θα μπέρδευε ποτέ τον άνθρωπο με το σύμβολο.

Το σύμβολο του Χνούφη, ή της ψυχής του κόσμου, γράφει ο Ζ. Φ. Σαμπολιόν:

> ...Είναι μεταξύ των άλλων ένα τεράστιο φίδι που στέκεται σε ανθρώπινα πόδια, αυτό το ερπετό, έμβλημα του καλού πνεύματος είναι ένας πραγματικός Αγαθοδαίμονας. Συχνά παριστάνεται με γένια... Αυτό το ιερό ζώο, ταυτόσημο με τον όφι των Οφιτών, βρίσκεται σκαλισμένο σε αναρίθμητες πλάκες των Γνωστικών και των οπαδών του Βασιλίδη... Το φίδι έχει διάφορα κεφάλια, αλλά περιγράφεται συνεχώς με τα γράμματα ΧΝΟΥΒΙΣ. (Ζ. Φ. Σαμπολιόν, *Αιγυπτιακό Πάνθεο*, κείμενο 3, φυλ. 3α στροφή.)

Αγαθοδαίμονας ήταν προικισμένος με "την γνώση του καλού και του κακού", δηλαδή με θεια Σοφία, αφού χωρίς το πρώτο το δεύτερο είναι αδύνατο.[170] Επαναλαμβάνοντας τον Ιάμβλιχο, ο Σαμπολιόν μας λέει ότι ήταν:

> ...η θεότητα που ονομαζόταν Είχτων [ή το πυρ των ουρανίων θεών, ο μεγάλος Θωθ-Ερμής][171] στον οποίο ο Ερμής ο Τρισμέγιστος αποδίδει την επινόηση της μαγείας. (Σαμπολιόν, *Αιγυπτιακό Πάνθεο*, κείμενο 15.)

Την "*επινόηση της μαγείας*"! Μια παράξενη έκφραση πράγματι, λες και η αποκάλυψη των αιώνιων και πραγματικών μυστηρίων της φύσης θα μπορούσε να *επινοηθεί*! Είναι σαν να αποδίδουμε, ύστερα από χιλιετίες, στον καθ. Κρουκς την επινόηση αντί για την ανακάλυψη της ακτινοβόλας ύλης. Ο Ερμής δεν ήταν ο επινοητής, ούτε καν ο ανακαλυπτής, γιατί όπως αναφέρεται στην υποσημείωση, το Θωθ-Ερμής είναι ένα γενετικό όνομα, όπως είναι το Ενώχ (Ενοχίον, "εσωτερικό, πνευματικό μάτι"), το *Νεμπό* (ο προφήτης και ενορατικός) κ.τ.λ. Δεν πρόκειται για κύριο όνομα κάποιου συγκεκριμένου ανθρώπου, αλλά για έναν γενετικό τίτλο πολλών μυημένων.

σύνδεσή τους με το φίδι στις συμβολικές αλληγορίες οφείλεται στην φώτισή τους από ηλιακούς και πλανητικούς θεούς κατά την διάρκεια της πρώτης νοήμονος Φυλής, της Τρίτης. Είναι όλοι τους αντιπροσωπευτικοί κύριοι της Μυστικής Σοφίας. Ο Ασκληπιός είναι γιος του θεού-Ήλιου Απόλλωνα και αυτός είναι ο Ερμής˙ ο Νεμπό είναι γιος του Μπελ-Μεροντάχ˙ ο Βαϊβασβάτα Μάνου, ο μεγάλος Ρίσι, είναι γιος του Βιβασβάτ, του Ήλιου ή Σούρια κ.τ.λ., κ.τ.λ. Ενώ αστρονομικά οι Ναγκά μαζί με τους Ρίσι, τους Γκανταρβά, τους Απσαράσα, τους Γκραμανί (ή

φοβούνταν και τον μισούσαν, γιατί τον έσφαζαν και τον έτρωγαν..." Οι ειδωλολάτρες τουλάχιστον δεν τρώνε τα ιερά τους σύμβολα. Δεν γνωρίζουμε να υπάρχουν οφιοφάγοι ή ερπετοφάγοι, παρά μόνο στις χριστιανικές πολιτισμένες χώρες, όπου αρχίζουν με βατράχια και χέλια και αρκετοί καταλήγουν σε πραγματικά φίδια, όπως άρχισαν με αρνάκι και κατέληξαν σε άλογο.

Ο ηλιακός Χνούφης, ή *Αγαθοδαίμων*, είναι ο Χριστός των Γνωστικών, όπως γνωρίζει κάθε μελετητής. Συνδέεται στενά με τους επτά γιους της Σοφίας, τους επτά γιους της Άντιτι (συμπαντικής Σοφίας), όπου ο όγδοος είναι ο *Μαρταντά*, ο Ήλιος, και οι επτά είναι οι επτά πλανητικοί κυβερνήτες ή πνεύματα. Επομένως ο Χνούφης ήταν ο *Πνευματικός Ήλιος της Φώτισης*, της Σοφίας και επομένως κύριος όλων των Αιγυπτίων Μυημένων, όπως έγινε αργότερα για τους Χαλδαίους ο Μπελ-Μεροντάχ (ή Μπελ-Μπελιτάνους).

Το Ερμής, ή μάλλον θωθ, ήταν ένα γενετικό όνομα. Ο Αμπούλ Φέντα στο έργο του *Προϊσλαμική Ιστορία* δείχνει πέντε Ερμείες και το ονόματα Ερμής, Νεμπό, Θωθ δίνονται αντίστοιχα σε διάφορες χώρες σε μεγάλους Μυημένους. Έτσι ο *Νεμπό*, ο γιος του Μεροντάχ και της Ζερ-πανιτού (τον οποίο ο Ηρόδοτος, βιβλ. Πρώτο, ονομάζει Ζευς-Βήλος) έδωσε το όνομά του σε όλους τους μεγάλους προφήτες, ενορατικούς και Μυημένους. Όλοι τους ήταν "όφεις της Σοφίας", επειδή συνδέονταν αστρονομικά με τον Ήλιο και πνευματικά με την Σοφία.

Γιάκσα, μικρότερους θεούς), τους Γιατουντχάνα και τους Ντέβα είναι ακόλουθοι του Ηλίου καθ' όλους τους δώδεκα ηλιακούς μήνες. Στην θεολογία καθώς και στην ανθρωπολογική εξέλιξη, αυτοί είναι θεοί και άνθρωποι, όταν ενσαρκώνονταν στον *κάτω* κόσμο. Σε σχέση μ' αυτό ας θυμήσουμε στον αναγνώστη το γεγονός ότι ο Απολλώνιος συνάντησε στο Κασμίρ Βουδιστές Ναγκά, οι οποίοι δεν ήταν ούτε τα φίδια της ζωολογίας, ούτε οι Ναγκά της εθνολογίας, αλλά "σοφοί άνθρωποι".

Βίβλος, από την Γένεση μέχρι την Αποκάλυψη, δεν είναι παρά μια σειρά ιστορικών καταγραφών της μεγαλύτερης σύγκρουσης μεταξύ λευκής και μαύρης Μαγείας˙ μεταξύ των Μυημένων της δεξιάς ατραπού, των Προφητών, κι εκείνων της αριστερής, των Λευϊτών, του κλήρου των αμαθών μαζών. Ακόμα και οι σπουδαστές του Αποκρυφισμού, μερικοί από τους οποίους διαθέτουν πιο αρχαία χειρόγραφα και άμεση διδασκαλία για να βασιστούν, δυσκολεύονται να τραβήξουν μια διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στους *Σοντάλες* της Δεξιάς Ατραπού και σε κείνους της Αριστερής. Το μεγάλο χάσμα που δημιουργήθηκε μεταξύ των γιων της Τέταρτης Φυλής από την στιγμή που οι πρώτοι Ναοί και Αίθουσες Μύησης ορθώθηκαν κάτω από την καθοδήγηση των "Γιων του θεού", παρουσιάζεται αλληγορικά στους Γιους του Ιακώβ. Το γεγονός ότι υπήρχαν δυο σχολές Μαγείας και ότι οι ορθόδοξοι Λευίτες δεν ανήκαν στην άγια σχολή, φαίνεται από τα λόγια που προφέρει ο ετοιμοθάνατος Ιακώβ. Είναι σκόπιμο στο σημείο αυτό να αναφέρουμε μερικές φράσεις από την *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. Ι, σελ. 555).

ετοιμοθάνατος Ιακώβ περιγράφει με τον ακόλουθο τρόπο τους γιους του: "Ο Δαν", λέει, "θα είναι ένα φίδι στον δρόμο, μια οχιά στο μονοπάτι, που δαγκώνει τις οπλές του αλόγου, έτσι ώστε ο καβαλάρης θα πέφτει προς τα πίσω [δηλαδή θα " διδάξει στους υποψήφιους μαύρη μαγεία]. Περίμενα την σωτηρία σου, ω Κύριε!" Για τον Συμεών και τον Λευί, ο πατριάρχης (ή Ισραήλ) παρατηρεί ότι αυτοί "...είναι αδελφοί˙ όργανα βιαιότητας είναι στις κατοικίες τους. Ω ψυχή μου, μην εισέρχεσαι στα μυστικά τους, στην συνέλευσή τους". (Γένεση ΜΘ΄, 17,18 και 5-6.)

Στο πρωτότυπο οι λέξεις "μυστικά τους" είναι DOD [ΣΟΝΤ].[172] Και Σοντ ήταν το όνομα των μεγάλων Μυστηρίων των Βάαλ, Άδωνη και Βάκχου, που ήταν όλοι ηλιακοί θεοί και είχαν για σύμβολο ένα φίδι. Οι Καμπαλιστές εξηγούν την αλληγορία των πύρινων όφεων λέγοντας ότι αυτό ήταν το όνομα που δόθηκε στην φυλή του Λευί, με λίγα λόγια σε όλους τους Λευίτες, και ότι ο Μωυσής ήταν ο αρχηγός των Σοντάλες.[173]

Το αρχικό νόημα των "φονέων των Δράκων" πρέπει να αναζητηθεί στα μυστήρια και το θέμα αναλύεται πλήρως στην συνέχεια.

Στο μεταξύ, αν ο Μωυσής ήταν ο αρχηγός των Μυστηρίων έπεται ότι ήταν και ο Ιεροφαντής τους και επίσης, αν βλέπουμε την ίδια εποχή τους προφήτες να εξαπολύουν απειλές εναντίον των "βδελυγμάτων" του λαού του Ισραήλ, αυτό σημαίνει ότι υπήρχαν δυο σχολές. "Πύρινοι όψεις", λοιπόν, ήταν απλώς το επίθετο που δόθηκε στους Λευίτες της ιερατικής κάστας όταν είχαν απομακρυνθεί από τον καλό νόμο, τις παραδοσιακές διδασκαλίες του Μωυσή, και σε όλους εκείνους που ακολουθούσαν την Μαύρη Μαγεία. Ο Ησαΐας όταν αναφερόταν στα "επαναστατημένα τέκνα" που έπρεπε να μεταφέρουν τα αγαθά τους στην χώρα από την οποία ήρθαν, "της οχιάς και των *πύρινων* ιπτάμενων *όφεων* (Λ', 6) – ή την Χαλδαία και την Αίγυπτο, οι Μυημένοι των οποίων είχαν ήδη αρκετά εκφυλιστεί στις μέρες του (700 π.Χ.) – εννοούσε τους μάγους εκείνων των χωρών.[174] Αλλά αυτοί πρέπει να διαχωρίζονται προσεχτικά από τους "Πύρινους Δράκοντες της Σοφίας" και τους "Γιους της Πύρινης Ομίχλης".

Ο Ντάνλαπ εξηγεί την λέξη "Σοντ" σαν *Αρκάνουμ*, θρησκευτικό μυστήριο, με βάση το *Πεντάγλωσσο Λεξικό* του Σίντλερ, 1201. "ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ του Κυρίου είναι με κείνους που Τον φοβούνται", λένε οι Ψαλμοί ΚΕ', 14. Αυτή είναι μια παράφραση των χριστιανών, γιατί έπρεπε να λέει "*Σοντ* Ιόχ (τα μυστήρια του Ιόχ) είναι για *κείνους που Τον φοβούνται*" (Ντάνλαπ, *Σοντ, τα Μυστήρια του Άδωνη*, Εισαγωγή σελ. XI). "Αλ [Ελ] είναι φοβερό στον μεγάλο Σοντ (συγκέντρωση, ΜΥΣΤΗΡΙΑ) των *Κεντοσίμ* (των ΙΕΡΕΩΝ, αγίων, ΜΥΗΜΕΝΩΝ) Ψαλμοί ΠΘ', 7. (Ντάνλαπ, *Σοντ, τα Μυστήρια του Άδωνη*).

"Τα μέλη των ιερατικών κολλεγίων ονομάζονταν Σοντάλες", λέει ο Φρουντ στο *Λατινικό Λεξικό* του (IV, 448). "ΟΙ ΣΟΝΤΑΛΙΤΙΕΣ συστήθηκαν στα Ιδαία Μυστήρια της ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ", γράφει ο Κικέρωνας (*Περί γήρατος*, παρ. XIII)· παράβολε, Ντάνλαπ, *Σοντ, τα Μυστήρια του Άδωνη*, σελ. XII.

Οι ιερείς του Βάαλ που πηδούσαν πάνω από φωτιές. Αλλά αυτός ήταν ένας εβραϊκός και τοπικός όρος. "Σαράφ", "πύρινο ή φλογερό δηλητήριο".

Στο *Μεγάλο Βιβλίο των Μυστηρίων* λέγεται ότι "Επτά Κύριοι δημιούργησαν Επτά ανθρώπους: τρεις Κύριοι (Ντιάνι-Τσόχαν ή Πιτρί) ήταν άγιοι και καλοί, τέσσερις ήταν λιγότερο ουράνιοι και γεμάτοι πάθος... Οι *τσαγιά* (σκιές) των Πατέρων ήταν σαν αυτούς".

Έτσι δικαιολογούνται οι διαφορές στην ανθρώπινη φύση, η οποία διαιρείται σε επτά διαβαθμίσεις καλού και κακού. Υπήρχαν επτά ναοί έτοιμοι να κατοικηθούν από Μονάδες κάτω από επτά διαφορετικές καρμικές συνθήκες. Έτσι εξηγούν τα Σχόλια την εύκολη εξάπλωση του κακού, μόλις οι ανθρώπινες Μορφές έγιναν πραγματικοί άνθρωποι. Μερικοί αρχαίοι φιλόσοφοι αγνόησαν το επτά στις γενετικές αναφορές τους και έδωσαν μόνο το τέσσερα. Έτσι η τοπική μεξικανική Γένεση έχει "τέσσερις καλούς ανθρώπους", που περιγράφονται σαν οι τέσσερις αληθινοί πρόγονοι της ανθρώπινης φυλής, "που δεν είχαν δημιουργηθεί από τους θεούς ούτε είχαν γεννηθεί από γυναίκα", αλλά των οποίων η δημιουργία ήταν ένα θαύμα που εκτελέστηκε από τις δημιουργικές Δυνάμεις και οι οποίοι δημιουργήθηκαν μόνο αφού είχαν ήδη "*αποτύχει τρεις προσπάθειες δημιουργίας ανθρώπων*". Οι Αιγύπτιοι είχαν στην θεολογία τους μόνο "τέσσερις γιους του θεού", ενώ στον *Ποίμανδρο* αναφέρονται επτά, αποφεύγοντας έτσι κάθε αναφορά της κακής φύσης του ανθρώπου˙ αν και ο Σετ, όταν από θεός υποβιβάστηκε σε Σετ-Τυφών, άρχισε να ονομάζεται "ο έβδομος γιος". Από δω πιθανόν προήλθε και η πίστη ότι "ο έβδομος γιος του έβδομου γιου" είναι πάντα ένας γεννημένος μάγος, αν και στην αρχή εννοούσαν απλώς μαγγανευτής. Ο ΑΠΕΠ, το φίδι που συμβολίζει το κακό, σκοτώνεται από τον Άκερ, τον όφι του Σετ (*Βίβλος των Νεκρών,* XXXIX). Επομένως ο Σετ-Τυφών δεν θα μπορούσε να ήταν αυτό το κακό. Στην *Βίβλο των Νεκρών* (γραμμή

αναφέρεται ότι το κεφάλαιο CLXIII θα πρέπει να διαβάζεται "παρουσία ενός όφεως με δυο πόδια", που σημαίνει ενός ανωτέρου Μυημένου, ενός Ιεροφάντη. Γιατί ο δίσκος και τα κέρατα κριαριού[175] που στολίζουν το κεφάλι του "φιδιού" του στα ιερογλυφικά του τίτλου του ανωτέρω κεφαλαίου, σημαίνουν ακριβώς αυτό. Πάνω από τον "όφι" παριστάνονται τα δυο μυστικά μάτια του Άμμωνα,[176] του κρυμμένου "μυστηριακού θεού". Το απόσπασμα αυτό επιβεβαιώνει τον ισχυρισμό μας και δείχνει τι σήμαινε στην αρχαιότητα η λέξη "όφις".

Αλλά ως προς τους Ναγκουάλ και Νεργκάλ, από πού προέρχεται η ομοιότητα των ονομάτων των ινδικών Ναγκά και των αμερικανικών Ναγκουάλ;

> *Νεργκάλ* ήταν ο Χαλδαίος και Ασσύριος αρχηγός των Μάγων (*Rab-Mag*) και ο Ναγκουάλ ήταν ο αρχηγός-μάγος των Μεξικανών Ινδιάνων. Και οι δυο έλκουν το όνομά τους από τον *Νεργκάλ-Σαρεζέρ,* τον Ασύριο θεό [και τους ινδικούς Ναγκά] και οι δυο έχουν τις ίδιες ιδιότητες και την δύναμη να έχουν έναν υπηρέτη *δαίμονα* με τον οποίο ταυτίζονται πλήρως. Ο Χαλδαϊκός και Ασσυριακός Νεργκάλ κρατούσε τον δαίμονά του μέσα στον ναό με την μορφή κάποιου ζώου που θεωρείτο ιερό. Ο Ινδιάνος Ναγκουάλ τον κρατάει όπου μπορεί, σε μια γειτονική λίμνη ή δάσος, ή μέσα στο σπίτι με την μορφή ενός οικιακού ζώου. (Μπρασώ ντε Μπουρμπούργκ *Ιστορία των πολιτισμένων Εθνών του Μεξικού*, Τομ. Ι, σελ. 382- Τομ. II, σελ. 137, 564.)

Μια τέτοια ομοιότητα δεν μπορεί να αποδοθεί σε *σύμπτωση*. Ένας νέος κόσμος ανακαλύπτεται και βλέπουμε ότι για τους προπάτορές μας της Τέταρτης Φυλής ήταν ήδη παλιός. Ότι ο Άρτζουνα, ο σύντροφος και *τσέλα* του Κρίσνα, λέγεται πως έπρεπε να κατέβει στο Πατάλα, τους "αντίποδες", κι εκεί παντρεύτηκε την Ουλούπι,[177] μια Ναγκά (ή μάλλον Ναγκί), την κόρη του βασιλιά των Ναγκά, Καουραβγιά.[178]

Τα ίδια κέρατα κριού βρίσκονται στο κεφάλι του Μωυσή που ήταν σκαλισμένο πάνω σε αρχαία μετάλλια τα οποία είδε η συγγραφέας στην Παλαιστίνη, ένα απ' τα οποία βρίσκεται στην κατοχή της. Τα κέρατα, που αποτελούν μέρος της φωτεινής άλω στο άγαλμα του Μωυσή στην Ρώμη (Μικελάντζελο), είναι κάθετα αντί να λυγίζουν προς τα αυτιά, αλλά το έμβλημα είναι το ίδιο, εξ αυτού και ο Χάλκινος Όφις.

Αλλά δείτε τον Μαγικό Πάπυρο Χάρρις, Νο V και τον κριοκέφαλο Άμμωνα που κατασκευάζει ανθρώπους στον τροχό ενός αγγειοπλάστη.

Η λέξη Ουλούπι έχει μια εντελώς Ατλάντεια απόχρωση. Όπως και το Ατλαντίδα, δεν είναι ούτε ελληνικό, ούτε σανσκριτικό όνομα, αλλά θυμίζει τα Μεξικάνικα ονόματα.

Μαχαμπαράτα, Αντιπάρβα, σλόκα 7788, 7789! Όπως εξηγεί ο Σριντάρα, ο σχολιαστής, το *Μπαγκαβάτα-Πουρανά* (IX, XX, 31) εμφανίζει την Ουλούπι κόρη του βασιλιά του Μανιπούρα. Αλλά ο αείμνηστος Παντίτ Νταγιανάντα Σαρασβάτι, που ήταν ασφαλώς η μεγαλύτερη αυθεντία στην Ινδία πάνω σε σανσκριτικά και πουρανικά θέματα,

Έτσι ελπίζουμε ότι αποδείχθηκε το πλήρες νόημα του εμβλήματος του όφι. Δεν είναι ούτε το έμβλημα του κακού και πολύ λιγότερο το έμβλημα του διαβόλου, αλλά είναι πράγματι ο CEMEC ΕΙΛΑΜ ΑΒΡΑΣΑΞ ("ο αιώνιος Ήλιος-Αβρασάξ"), ο κεντρικός πνευματικός Ήλιος όλων των Καμπαλιστών, που σε μερικά διαγράμματα παριστάνεται από τον κύκλο της Τιφέρεθ.

Στο σημείο αυτό μπορούμε να αναφερθούμε ξανά στο προηγούμενο έργο μας και να προχωρήσουμε σε περαιτέρω επεξηγήσεις.

Από αυτή την περιοχή του απροσμέτρητου Βάθους [Βυθός, Άντιτι, Σεχινά, το πέπλο του αγνώστου] προβάλλει ένας κύκλος αποτελούμενος από σπείρες. [Αυτός είναι η Τιφέρεθ], που στην γλώσσα του συμβολισμού σημαίνει μεγάλος κύκλος, αποτελούμενος από μικρότερους. Κουλουριασμένος μέσα του, λες και ακολουθεί τις σπείρες, βρίσκεται ο όφις – έβλημα της σοφίας και της αιωνιότητας – ο Διπλός Ανδρόγυνος. Ο κύκλος συμβολίζει την *Έννοια*, ή τον θείο Νου [μια δύναμη η οποία δεν δημιουργεί αλλά πρέπει να αφομοιώσει] και ο Όφις, ο Αγαθοδαίμων, την *Σκιά του Φωτός* [μη-αιώνια αλλά ωστόσο το μεγαλύτερο θείο φως στο πεδίο μας]. Και οι δυο ήταν οι *Λόγοι* των Οφιτών, ή η Ενότητα του *Λόγου* εκδηλωνόμενη σαν μια διπλή αρχή Καλού και Κακού. (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ, σελ. 293.)

Αν ήταν μόνο φως, ανενεργό και απόλυτο, ο ανθρώπινος νους δεν θα μπορούσε να το εκτιμήσει, ούτε καν να το αντιληφθεί. Η σκιά είναι εκείνη που επιτρέπει στο φως να εκδηλωθεί και του δίνει αντικειμενική πραγματικότητα. Επομένως, η σκιά δεν είναι κακό, αλλά είναι το αναγκαίο και απαραίτητο συνακόλουθο που ολοκληρώνει το Φως ή Καλό: *είναι ο δημιουργός του πάνω στην Γη*.

Σύμφωνα με τις απόψεις των Γνωστικών, αυτές οι δυο αρχές είναι αμετάβλητο Φως και Σκιά, το Καλό και το Κακό όντας στην πραγματικότητα ένα και υπήρχαν σε όλη την αιωνιότητα, όπως και θα συνεχίσουν να υφίστανται όσο υπάρχουν εκδηλωμένοι κόσμοι.

Το σύμβολο αυτό ευθύνεται για τον σεβασμό που δείχνει αυτή η αίρεση στον Όφι, σαν Σωτήρα, κουλουριασμένο είτε γύρω από το θυσιαστήριο ή ένα Ταυ [το φαλλικό έμβλημα]. Σαν μια ενότητα, η Έννοια και ο Όφις είναι ο *Λόγος*. Όταν χωριστούν, το ένα είναι το Δένδρο της Ζωής (Πνευματικό), ενώ το άλλο είναι το Δένδρο της Γνώσης του Καλού και του Κακού. Έτσι βρίσκουμε τον Όφι να παρακινεί το πρώτο ανθρώπινο ζευγάρι – το υλικό προϊόν του Ιαλδαβαόθ, αλλά το οποίο όφειλε την πνευματική αρχή του στην Σοφία-Αχαμόθ – να φάει από τον απαγορευμένο καρπό, αν και ο Όφις συμβολίζει την θεία Σοφία.

Όφις, το Δένδρο της Γνώσης του Καλού και του Κακού και το Δένδρο της Ζωής είναι σύμβολα που μεταφυτεύτηκαν από το έδαφος της Ινδίας. Το *Άλα-μαράμ*, η ινδική συκιά η οποία θεωρείται τόσο ιερή από τους Ινδουιστές, γιατί σε μια από τις ενσαρκώσεις του ο Βίσνου αναπαύτηκε κάτω από την παχιά σκιά της κι εκεί δίδαξε στην ανθρωπότητα την φιλοσοφία και τις επιστήμες, ονομάζεται Δένδρο της Γνώσης και Δένδρο της Ζωής. Κάτω από το προστατευτικό φύλλωμα αυτού του βασιλιά των δασών, οι Γκουρού διδάσκουν στους μαθητές τους τα πρώτα μαθήματα για την αθανασία και τους μυούν στα μυστήρια της ζωής και του θανάτου. Στην χαλδαϊκή παράδοση λέγεται ότι οι *Γιαβά*-ΑΛΕΙΜ του Ιερατικού Κολλεγίου δίδαξαν του γιους των ανθρώπων να γίνουν σαν αυτούς. Μέχρι σήμερα, ο Φο-τσ'ου,[179] που ζει στο *Φο μαϊγιού* του, ή στον ναό του Βούδα στην κορυφή του "Κουέν-λουν-σαν",[180] του μεγαλύτερου βουνού, εκτελεί τα μεγάλα θρησκευτικά του θαύματα κάτω από το δένδρο που στά Κινέζικα ονομάζεται *Σουνγκ μινγκ σου*, ή Δένδρο της Γνώσης και Δένδρο της Ζωής, γιατί η άγνοια είναι θάνατος και μόνο η γνώση χαρίζει αθανασία. Αυτή η θαυμαστή επίδειξη λαμβάνει χώρα κάθε τρία χρόνια, όταν ένα τεράστιο πλήθος Κινέζων Βουδιστών συγκεντρώνεται για προσκύνημα στον άγιο αυτόν τόπο. (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ, σελ. 293-294.)

Ίσως γίνει τώρα κατανοητό γιατί οι πρώτοι Μυημένοι και Γνώστες, ή "Σοφοί", για τους οποίους λέγεται ότι μυήθηκαν στα μυστήρια της φύσης από τον ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΝΟΥ, που αντιπροσωπευόταν από τους ανώτερους αγγέλους, ονομάζονταν "Όφεις της Σοφίας" και "Δράκοντες". Όπως επίσης με ποιον τρόπο τα πρώτα πλήρη από φυσιολογική άποψη ζεύγη – αφού

επιβεβαίωσε προσωπικά ότι η Ουλούπι ήταν κόρη του βασιλιά των Ναγκά στην Πατάλα, ή Αμερική, πριν από 5000 χρόνια και ότι οι Ναγκά ήταν Μυημένοι.

Φο-τσ'ου στα Κινέζικα σημαίνει στην κυριολεξία κύριους του Μπούντα ή ο δάσκαλος των δοξασιών του Μπούντα-Φο.

Το βουνό αυτό βρίσκεται στα νοτιοδυτικά της Κίνας, σχεδόν μεταξύ Κίνας και Θιβέτ.

μυήθηκαν στο μυστήριο της ανθρώπινης δημιουργίας μέσω του Όφεως, του εκδηλωμένου Λόγου και του ανδρόγυνου, τρώγοντας τον καρπό της γνώσης – άρχισαν βαθμιαία να κατηγορούνται από το υλιστικό πνεύμα των απογόνων τους ότι είχαν διαπράξει Αμάρτημα, ότι είχαν παρακούσει τον "Κύριο τον Θεό" και ότι είχαν παρασυρθεί από τον Όφι.

Οι πρώτοι χριστιανοί (που στέρησαν τους Ιουδαίους από την Βίβλο τους) είχαν τόσο λίγο κατανοήσει τα τέσσερα πρώτα κεφάλαια της Γένεσης ως προς το εσωτερικό τους νόημα, ώστε δεν αντιλήφθηκαν ποτέ πως όχι μόνο δεν υπήρχε πρόθεση αμαρτήματος σ' αυτήν την ανυπακοή, αλλά ότι στην πραγματικότητα ο "' Όφις" ήταν ο ίδιος ο "Κύριος ο Θεός" ο οποίος – σαν Όφις, Λόγος ή φορέας της θείας δημιουργικής σοφίας – δίδαξε στους ανθρώπους να γίνουν με την σειρά τους δημιουργοί. [181] Δεν αντιλήφθηκαν ποτέ ότι ο *Σταυρός* ήταν μια ανάπτυξη του "δένδρου και του όφεως" και έτσι έγινε η σωτηρία της ανθρωπότητας. Έτσι θα γίνει το πρωταρχικό θεμελιώδες σύμβολο της δημιουργικής αιτίας με εφαρμογή στην γεωμετρία, στους αριθμούς, στην αστρονομία, στα μέτρα και στην αναπαραγωγή των ζώων. Σύμφωνα με την Καμπάλα η κατάρα του ανθρώπου ήρθε με τον σχηματισμό της γυναίκας.[182] Ο κύκλος διαχωρίστηκε από την διάμετρο.

Από την κατάσταση της ενωμένης διπλής αρχής, δηλαδή της ανδρόγυνης κατάστασης, έγινε ο διαχωρισμός της διπλής αρχής, δημιουργώντας δυο αντίθετα, που από τότε η μοίρα τους είναι να αναζητούν την επανένωση στην αρχική μια κατάσταση. Η κατάρα ήταν αυτή: ότι η φύση προωθώντας την αναζήτηση απέφευγε το ποθούμενο αποτέλεσμα με την δημιουργία ενός νέου όντος ξεχωριστού από την επιθυμητή επανένωση ή ταύτιση, με το οποίο ξεγελιόταν ο φυσικός πόθος για την επαναπόκτηση μιας χαμένης κατάστασης και πάντα θα ξεγελιέται. Ακριβώς μ' αυτήν την βασανιστική διαδικασία μιας συνεχούς κατάρας η Φύση καταφέρνει και ζει".[183]

Εσωτερικά η αλληγορία του Αδάμ που απομακρύνθηκε από το "Δένδρο της Ζωής" σημαίνει ότι η πρόσφατα χωρισμένη Φυλή καταχράστηκε και υποβίβασε το μυστήριο της Ζωής στην περιοχή του ζώου και της κτηνωδίας. Γιατί, όπως δείχνει το *Ζοχάρ*, η Μετρονετά (Σεχινά, η σύζυγος του Μετατρόν συμβολικά), "είναι ο δρόμος προς το μεγάλο Δένδρο της Ζωής, το Πανίσχυρο Δένδρο" και η Σεχινά είναι η θεία χάρη. Όπως εξηγείται: το Δένδρο αυτό φτάνει μέχρι τον ουράνιο θόλο και είναι κρυμμένο ανάμεσα σε τρία βουνά [η ανώτερη τριάδα ή αρχές στον άνθρωπο]. Από αυτά τα τρία βουνά το Δένδρο ανέρχεται [η γνώση του σοφού κατευθύνεται προς τον ουρανό] και ύστερα ξανακατε βαίνει [στα βάθη του Εγώ πάνω στην Γη]. Το Δένδρο αυτό αποκαλύπτεται την ημέρα και κρύβεται κατά την διάρκεια της νύχτας, δηλαδή αποκαλύπτεται στον φωτισμένο νου και κρύβεται στην άγνοια που είναι νύχτα. (*Ζοχάρ*, I, 172 a και b, εκδ. Μπρόντυ.) "Το Δένδρο της Γνώσης του Καλού και του Κακού, φυτρώνει από τις ρίζες του Δένδρου της Ζωής". (Σχόλιο) Αλλά επίσης:

Στην Καμπάλα είναι απλό να βρίσκουμε ότι το "Δένδρο της Ζωής" ήταν ο σταυρός με την λαβή στην σεξουαλική του όψη και ότι το "*Δένδρο της Γνώσης*" ήταν ο αποχωρισμός και η επανένωση για την εκπλήρωση της μοιραίας κατάστασης. Για να το δείξουμε με αριθμούς, η αξία των γραμμάτων που αποτελούν την λέξη *etz* (עין)δένδρο, είναι 7 και 9, το επτά όντας ο άγιος θηλυκός αριθμός και το εννέα ο

Ας θυμήσουμε στον αναγνώστη ότι στο *Ζοχάρ*, όπως και στα καμπαλιστικά έργα, υποστηρίζεται ότι ο "Μετατρόν ενωμένος με την *Σεχινά*, ή η Σεχινά σαν το πέπλο (χάρη) του Αίν-Σοφ, που συμβολίζει τον Λόγο, είναι το ίδιο το Δένδρο της Γνώσης˙ ενώ ο Σαμαήλ – η σκοτεινή όψη του Λόγου – καταλαμβάνει μόνο τον φλοιό αυτού του δένδρου και έχει μόνο την γνώση του ΚΑΚΟΥ. Όπως λέει ο Λακούρ, ο οποίος είδε στην σκηνή της Πτώσης (Γένεση Γ') ένα γεγονός που αποτελούσε μέρος της αιγυπτιακής Μύησης: "Το Δένδρο της *Προφητείας* ή της *Γνώσης* του Καλού και του Κακού... είναι η επιστήμη του *Τζυφών* (*Tzyphon*), του πνεύματος της αμφιβολίας: Tzy, *διδάσκω* και *phon, αμφιβάλλω*. Ο Τυφών είναι ένας από τους Αλείμ˙ θα τον δούμε τώρα κάτω από το όνομα *Nach* (Nahash), ο παραπλανητής" (Π. Λακούρ, *Αλείμ, ή θεοί του Μωϋσή*, Τομ. II, σελ. 218). Τώρα είναι γνωστός στους συμβολολόγους κάτω από το όνομα
ΙΕΧΩΒΑ.

Αυτή είναι η άποψη που εκφράστηκε και υιοθετήθηκε από όλους τους Εκκλησιαστικούς Πατέρες, αλλά δεν είναι η πραγματική εσωτερική διδασκαλία. Η κατάρα δεν άρχισε με τον σχηματισμό ούτε του άνδρα ούτε της γυναίκας, γιατί ο διαχωρισμός τους ήταν ένα φυσικό επακόλουθο της εξέλιξης, αλλά με την παραβίαση του νόμου (βλέπε ανωτέρω).

"Με την οποία ζει η (ανθρώπινη) φύση", ούτε καν η ζωική, αλλά η παραπλανημένη, αισθησιακή και ακόλαστη φύση, την οποία δημιούργησε ο άνθρωπος και όχι η φύση. (Βλέπε Μέρος II, Τμήμα XXIV, "Ο Σταυρός και η Πυθαγόρεια Δεκάδα".)

αριθμός της φαλλικής ή αρσενικής ενέργειας. Αυτός ο σταυρός με λαβή είναι το σύμβολο του αιγυπτιακού θηλυκού-αρσενικού, Ίσιδας-Όσιρη, της γενετήσιας αρχής σε όλες τις μορφές, βασισμένης πάνω στην αρχική εκδήλωση που εφαρμόζεται προς όλες τις κατευθύνσεις και με όλες τις έννοιες. (*Η Πηγή των Μέτρων*)

Αυτή είναι η καμπαλιστική θεώρηση των Δυτικών Αποκρυφιστών και διαφέρει από τις πιο φιλοσοφικές ανατολικές ή Άριες απόψεις, πάνω στο θέμα. (Βλέπε κατωτέρω. Μέρος ΙΙ, "Τα Μυστήρια της Εβδομάδας".) Ο χωρισμός των φύλων ήταν μέσα στο πρόγραμμα της φύσης και της φυσικής εξέλιξης και η δημιουργική ικανότητα στο αρσενικό και στο θηλυκό ήταν ένα δώρο της θείας σοφίας. Στην αλήθεια αυτών των παραδόσεων πίστευε ολόκληρη η αρχαιότητα, από τον πατρίκιο φιλόσοφο μέχρι τον πιο ταπεινό με πνευματικές τάσεις πληβείο. Και καθώς προχωρούμε, ίσως πετύχουμε να δείξουμε ότι η σχετική αλήθεια, αν όχι η απόλυτη ακρίβεια, τέτοιων μύθων – που βεβαιωνόταν από διανοητικούς γίγαντες όπως ήταν ο Σόλωνας, ο Πυθαγόρας, ο Πλάτωνας και άλλοι – αρχίζει να φωτίζει αρκετούς σύγχρονους επιστήμονες. Αυτοί είναι αμήχανοι, στέκονται έκπληκτοι και γεμάτοι σύγχυση μπροστά στις αποδείξεις που συσσωρεύονται καθημερινά εμπρός τους, νιώθουν ότι δεν μπορούν να λύσουν τα πολλά ιστορικά προβλήματα που τους κοιτάζουν κατάματα, εκτός και αρχίσουν να αποδέχονται τις αρχαίες παραδόσεις. Επομένως, λέγοντας ότι πιστεύουμε απόλυτα τις αρχαίες παραδόσεις και τους παγκόσμιους θρύλους, δεν κινδυνεύουμε καθόλου να θεωρηθούμε ένοχοι απέναντι στον αμερόληπτο παρατηρητή, γιατί άλλοι και πιο διαβασμένοι συγγραφείς, μεταξύ εκείνων που ανήκουν στην σύγχρονη επιστημονική σχολή, πιστεύουν σε αρκετά απ' αυτά που πιστεύουν οι Αποκρυφιστές: δηλ. σε "Δράκοντες" όχι μόνο συμβολικά, αλλά στην πραγματική τους ύπαρξη σε κάποια εποχή.

Πριν από τριάντα χρόνια θα ήταν πράγματι ένα τολμηρό βήμα το να σκεφτεί κανείς να προσφέρει στο κοινό μια συλλογή από ιστορίες που κανονικά θεωρούνται μυθικές και να ισχυριστεί πως πρέπει να εξεταστούν σαν γνήσιες πραγματικότητες˙ ή το να υποστηρίξει ότι παραμύθια – που από την αρχαιότητα θεωρούνται φαντασίες – είναι πραγματικά γεγονότα και ότι αυτά που διηγούνται στα παιδιά στις περισσότερες περιπτώσεις είναι μύθοι, λίγο ή πολύ παραποιημένοι, που περιγράφουν πραγματικά όντα ή γεγονότα. Σήμερα αυτό θεωρείται λιγότερο παράλογο.

Έτσι αρχίζει η εισαγωγή ενός πρόσφατου και πολύ ενδιαφέροντος έργου του κ. Τσαρλς Γκουλντ, με τίτλο *Μυθικά Τέρατα*. Σ' αυτό δηλώνει τολμηρά την πίστη του στα περισσότερα από τα τέρατα και παραδέχεται ότι:

Πολλά από τα επονομαζόμενα μυθικά ζώα, τα οποία για μακρόχρονες εποχές και σε όλα τα έθνη υπήρξαν γόνιμο θέμα της φαντασίας και του μύθου, περιέχονται δικαιωματικά μέσα στην ακτίνα της καθαρής και ρεαλιστικής Φυσικής Ιστορίας και μπορούν να θεωρηθούν όχι σαν αποτέλεσμα υπερβολικής φαντασίας, αλλά σαν πλάσματα που κάποτε υπήρξαν πραγματικά και των οποίων, δυστυχώς, μόνο ατελείς και ανακριβείς περιγραφές έφτασαν μέχρι εμάς, πιθανόν υπερβολικά διαθλασμένες μέσα από την ομίχλη του χρόνου... Παραδόσεις για πλάσματα που *κάποτε συνυπήρχαν με τον άνθρωπο, μερικά από τα οποία ήταν τόσο αλλόκοτα και φοβερά, ώστε με την πρώτη ματιά να φαίνονται απίθανα*... Κατά την γνώμη μου, το μεγαλύτερο μέρος αυτών των πλασμάτων δεν είναι χίμαιρες, αλλά αντικείμενα λογικής μελέτης. Ο δράκοντας, αντί να είναι ένα πλάσμα που βγήκε από την φαντασία του Άριου ανθρώπου ο οποίος συλλογιζόταν πάνω στην αστραπή που άστραφτε μέσα στις σπηλιές όπου έμενε, όπως υποστηρίζουν μερικοί μελετητές της μυθολογίας, αντίθετα είναι ένα ζώο το οποίο κάποτε έζησε και άπλωνε τις δυσκίνητες κουλούρες του και ίσως πετούσε... Σε εμένα η ιδιαίτερη ύπαρξη του Μονόκερω δεν φαίνεται απίστευτη και στην πραγματικότητα μοιάζει πιο πιθανή από την θεωρία η οποία αποδίδει την προέλευση του σε ένα σεληνιακό μύθο. (Ρόμπερτ Μπράουν, *Ο Μονόκερως: Μια Μυθολογική Έρευνα*, Λονδίνο 1881.)... Από την πλευρά μου αμφισβητώ την γενική προέλευση των μύθων από "την θεώρηση των ορατών έργων της εξωτερικής φύσης". Μου φαίνεται ευκολότερο να υποθέσω ότι η παρέλευση του χρόνου εξασθένησε την περιγραφή αυτών των πανάρχαιων ιστοριών μέχρι του σημείου ώστε η αρχική τους εμφάνιση είναι σχεδόν αγνώριστη, παρά να δεχτώ ότι *ακαλλιέργητοι άγριοι μπορεί να κατείχαν δυνάμεις φαντασίας και ποιητικής δημιουργίας πολύ μεγαλύτερες απ' αυτές που απολαμβάνουν τα πιο πολιτισμένα έθνη της σημερινής εποχής*. Μου είναι πιο εύκολο να πιστέψω ότι αυτές οι θαυμάσιες ιστορίες για θεούς και ημίθεους, γίγαντες και νάνους, για δράκοντες και τέρατα κάθε περιγραφής είναι μεταμορφώσεις, παρά να τις θεωρήσω επινοήσεις. (*Μυθικά Τέρατα*, Εισαγωγή, σελ. 2-4.)

ίδιος γεωλόγος έδειξε ότι: "οι παλαιοντολόγοι κατάφεραν να ανιχνεύσουν την ύπαρξη του ανθρώπου σε περιόδους που εκτιμούνται ποικιλοτρόπως από τριάντα χιλιάδες μέχρι ένα εκατομμύριο χρόνια· σε περιόδους όπου συνυπήρχε με ζώα τα οποία έχουν από καιρό εκλείψει..." (*Μυθικά Τέρατα*, σελ. 20.) Τα ζώα αυτά, "αλλόκοτα και φοβερά", για να δώσουμε μερικά παραδείγματα, ήταν: (1) "Του γένους *Τσιντάστες*... των οποίων τα τεράστια οστά και... η σπονδυλική στήλη δείχνουν ότι είχαν φτάσει σε μήκος περίπου εξήντα μέτρων..." Τα υπολείμματα τέτοιων τεράτων, δέκα στον αριθμό, είδε ο καθηγητής Μπ. Φ. Μαντζ στο Μωβέτερ του Κολοράντο, σκορπισμένα σε πεδιάδες.

(2) Ο *Τιτανόσαυρος μοντάνους*, που έφτανε τα δεκαπέντε με είκοσι μέτρα σε μήκος. (3) Τα *Δεινοσαυροειδή* (στα ιουράσια στρώματα των Βραχωδών Ορέων), με ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις. (4) Ο *Ατλαντόσαυρος ιμάνις*, του οποίου το μηριαίο οστούν έχει μήκος πάνω από δυο μέτρα και ο οποίος, επομένως, θα μπορούσε να έχει μήκος πάνω από τριάντα μέτρα! Αλλά ακόμα και τώρα δεν προσεγγίσαμε το όριο και μαθαίνουμε για την ανακάλυψη υπολειμμάτων με τέτοιες γιγαντιαίες αναλογίες, ώστε να έχουν ένα μηριαίο οστούν δυόμισυ μέτρων μήκους. (*Μυθικά Τέρατα*, σελ. 36-37.) Έπειτα διαβάζουμε για το τερατώδες *Σιβαθήριον* στα Ιμαλάια, το τετρακέρατο ελάφι, μεγάλο σαν ελέφαντας και το οποίο ξεπερνάει αυτόν τον τελευταίο σε ύψος. Επίσης για το γιγαντιαίο *Μεγαθήριον* για τεράστιες ιπτάμενες σαύρες, τους *Πτεροδάκτυλους* με σαγόνια κροκοδείλου σε κεφάλι σαύρας κ.τ.λ., κ.τ.λ. *Όλα αυτά συνυπήρχαν με τον άνθρωπο, κατά πάσα πιθανότητα του επιτίθεντο και ο άνθρωπος έκανε το ίδιο*. Και όμως μας ζητάνε να πιστέψουμε ότι ο άνθρωπος εκείνος δεν ήταν μεγαλύτερος απ' ό,τι είναι τώρα! Είναι δυνατόν να δεχτούμε ότι ο άνθρωπος περιβαλλόμενος μέσα στην Φύση από τέτοια τερατώδη πλάσματα θα μπορούσε να είχε επιβιώσει, αν δεν ήταν και ο ίδιος ένας κολοσσιαίος γίγαντας, την στιγμή που όλα αυτά τα τέρατα χάθηκαν; Με το πέτρινο τσεκούρι του κατάφερε να νικήσει ένα *Σιβαθήριον* ή μια, γιγαντιαία ιπτάμενη σαύρα; Ας μην ξεχνάμε ότι ένας τουλάχιστον σπουδαίος άνθρωπος της επιστήμης, ο ντε Κατρεφάζ, δεν βλέπει κανέναν επιστημονικό λόγο για τον οποίο δεν θα έπρεπε ο άνθρωπος να υπήρξε "σύγχρονος με τα πρώτα θηλαστικά και να χρονολογείται από την Δευτερογενή Περίοδο". (Ντε Κατρεφάζ, *Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 152.)

υπερβολικά συντηρητικός Τζακς γράφει:

Φαίνεται ότι οι ιπτάμενοι δράκοντες των μυθιστορημάτων είχαν μια κάποια πραγματική ύπαρξη σε προηγούμενες εποχές του κόσμου. (*Εγχειρίδιο Γεωλογίας*, σελ. 301.)

71

Και συνεχίζοντας ο συγγραφέας ρωτάει:

γραπτή ιστορία του ανθρώπου, που αποτελείται από λίγες χιλιάδες χρόνια, περιλαμβάνει ολόκληρη την πορεία της νοήμονος ύπαρξης; Ή μήπως στις μεγάλες μυθολογικές εποχές που εκτείνονται σε εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια και καταγράφονται στις χρονολογίες της Χαλδαίας και της Κίνας έχουμε κάποιες σκιώδεις αναμνήσεις του προϊστορικού ανθρώπου, που μεταβιβάστηκαν από την παράδοση και οι οποίες ίσως μεταφέρθηκαν από λίγους επιζήσαντες στις υπάρχουσες χώρες από άλλα μέρη – όπως η μυθική Ατλαντίδα του Πλάτωνα – τα οποία ίσως βυθίστηκαν, ή υπήρξαν θέατρο κάποιας μεγάλης καταστροφής που τα εξαφάνισε μαζί με όλο τον πολιτισμό τους;
(*Εγχειρίδιο Γεωλογίας*, σελ. 17.)

Τα λίγα εναπομείναντα γιγαντιαία ζώα, όπως οι ελέφαντες – που είναι μικρότεροι απ' ό,τι οι προγονοί τους, τα Μαστόδοντα – και οι Ιπποπόταμοι, είναι τα μόνα επιβιώσαντα υπολείμματα και τείνουν καθημερινά στην πλήρη εξαφάνιση. Ακόμα κι αυτά είχαν ήδη μερικούς πρωτοπόρους του μελλοντικού τους γένους και μειώθηκαν σε μέγεθος στην ίδια αναλογία με τον άνθρωπο. Γιατί στις επιστρώσεις μιας σπηλιάς στην Μάλτα βρέθηκαν (Ε. Φαλκονέρι) τα υπολείμματα ενός πυγμαίου ελέφαντα και ο ίδιος συγγραφέας βεβαιώνει ότι αυτά συνδέθηκαν με τα υπολείμματα ενός πυγμαίου Ιπποπόταμου, όπου ο πρώτος έχει "μόνο ογδόντα εκατοστά ύφος˙ ή ο υπάρχων ακόμα

Ιπποπόταμος (*Χοέροψις*) *Λιμπεριένσις*, τον οποίο ο Μ. Μάιλν-Έντουαρτς υπολογίζει λίγο πάνω από εξήντα εκατοστά σε ύψος".[184]

Οι σκεπτικιστές μπορεί να χαμογελάσουν και να απορρίψουν το έργο μας σαν γεμάτο από ανοησίες ή παραμύθια. Αλλά κάνοντας το δικαιώνουν απλώς την σοφία του Κινέζου φιλόσοφου Τζουάνγκ Τσε ο οποίος είπε ότι "τα πράγματα που γνωρίζουν οι άνθρωποι δεν μπορούν με κανένα τρόπο να συγκριθούν, από την άποψη των αριθμών, με τα πράγματα που είναι άγνωστα"[185] και, επομένως, έτσι γελούν μόνο με την δική τους άγνοια.

*　　*　　*

ΟΙ "ΓΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ" ΚΑΙ ΤΟ "ΙΕΡΟ ΝΗΣΙ"

μύθος που δόθηκε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* σχετικά με ένα τμήμα του πλανήτη, το οποίο σήμερα η επιστήμη αναγνωρίζει ότι υπήρξε το λίκνο της ανθρωπότητας – αν και στην πραγματικότητα δεν είναι παρά μόνο ένα από τα επτά λίκνα – τώρα συμπυκνώνεται και εξηγείται ως εξής:

> παράδοση αναφέρει και οι καταγραφές του Μεγάλου Βιβλίου [του Βιβλίου των Ντζιάν] εξηγούν ότι, πολύ καιρό πριν από τις μέρες του *Αντ-αμ* και της περίεργης συζύγου του, της *Χαβά*, εκεί που τώρα βρίσκονται μόνο αλμυρές λίμνες και απομονωμένες γυμνές έρημοι, υπήρχε μια τεράστια εσωτερική θάλασσα, η οποία εκτεινόταν πάνω από την Μέση Ασία, βόρεια της περήφανης οροσειράς των Ιμαλαΐων και την δυτική της προέκταση. Ένα νησί, που χάρη στην απαράμιλλη ομορφιά του δεν είχε το ταίρι του στον κόσμο και που κατοικούνταν από το τελευταίο υπόλειμμα της φυλής που προηγήθηκε της δικής μας. (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 589.)

Το "τελευταίο υπόλειμμα" σημαίνει τους "Γιους της θέλησης και του Γιόγκα" οι οποίοι με λίγες φυλές σώθηκαν από τον μεγάλο κατακλυσμό. Γιατί η Τρίτη Φυλή είναι αυτή που κατοικούσε την μεγάλη Λεμουρία ήπειρο και που προηγήθηκε από τις πραγματικές και πλήρεις ανθρώπινες φυλές, την Τέταρτη και την Πέμπτη. Γι' αυτό στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. Ι, σελ. 589) αναφέρθηκε ότι:

> φυλή αυτή μπορούσε να ζει με την ίδια άνεση στο νερό, στον αέρα ή στην φωτιά, γιατί διέθετε απεριόριστο έλεγχο πάνω στα στοιχεία. Αυτοί ήταν οι "Γιοι του θεού", όχι εκείνοι που είδαν τις θυγατέρες των ανθρώπων, αλλά οι αληθινοί *Ελοΐμ*, αν και στην ανατολική Καμπάλα έχουν άλλο όνομα. Αυτοί ήταν που μετέδωσαν τα πιο φοβερά μυστικά της Φύσης στον άνθρωπο και του αποκάλυφαν την αλάθητη και τώρα πια χαμένη "λέξη".

Σύμφωνα με την παράδοση, το "Νησί" υπάρχει μέχρι σήμερα, τώρα πια σαν μια όαση που περιβάλλεται από την φοβερή αγριότητα της μεγάλης Ερήμου, της Γκόμπι, την άμμο της οποίας "κανένα πόδι δεν έχει διασχίσει όσο θυμάται ο άνθρωπος".

> Αυτή η λέξη, που δεν είναι λέξη, ταξίδεψε κάποτε γύρω στον πλανήτη και ακόμα πλανιέται σαν μια απόμακρη ηχώ στις καρδιές μερικών προνομιούχων. Οι ιεροφάντες όλων των Ιερατικών Σχολών γνώριζαν την ύπαρξη αυτού του νησιού, αλλά η "λέξη" ήταν γνωστή μόνο στον *Γιαβά Αλείμ* [Μάχα-Τσόχαν σε μια άλλη γλώσσα], ή στον ανώτερο αρχηγό κάθε σχολής και παραδινόταν στον διάδοχο του μόνο κατά την στιγμή του θανάτου. Υπήρχαν πολλές τέτοιες σχολές και οι αρχαίοι κλασικοί συγγραφείς μιλούν γι' αυτές...
>
> Δεν υπήρχε επικοινωνία με το όμορφο νησί μέσω θαλάσσης, αλλά από υπόγεια περάσματα γνωστά μόνο στους αρχηγούς, τα οποία επικοινωνούσαν μαζί του από όλες τις κατευθύνσεις.[186]

Γκουλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 16. Βλέπε επίσης Μάιλν-Έντουαρντς, *Έρευνες που βοηθούν την φυσική ιστορία των θηλαστικών*, (Παρίσι, 1868-1874, Πίνακας Ι.)

Πρόλογος στο *Σαν Χάι Τζινγκ* ή "Θαύματα της Ξηράς και της Θάλασσας" (Παράβαλε το προαναφερθέν έργο του Γκουλντ, σελ. 384).

Ίσιδα Αποκαλυμμένη σελ. 590. Υπάρχουν αρχαιολόγοι, όπως ο Τζέημς Φέργκιουσον, οι οποίοι αρνούνται την μεγάλη αρχαιότητα ακόμα και ενός μνημείου της Ινδίας. Στο έργο του *Εικόνες των Πέτρινων Ναών της Ινδίας* (σελ.

παράδοση βεβαιώνει – και η αρχαιολογία αποδέχεται την αλήθεια αυτού του μύθου – ότι υπάρχουν αρκετές πόλεις που ανθούν τώρα στην Ινδία και οι οποίες είναι χτισμένες πάνω στα ερείπια αρκετών άλλων πόλεων, φτιάχνοντας έτσι μια υπόγεια πόλη έξι ή επτά πατωμάτων. Μια απ' αυτές είναι το Δελχί, μια άλλη το Αλλαχαμπάντ. Τέτοιες πόλεις βρίσκονται ακόμα και στην Ευρώπη, π.χ. η Φλωρεντία η οποία είναι χτισμένη πάνω σε αρκετές νεκρές ετρουτσκικές και άλλες πόλεις. Γιατί, λοιπόν, η Ελλόρα, η Ελέφαντα, το Κάρλι και η Ατζάντα να μην είναι χτισμένες, όπως υποστηρίζεται, πάνω σε υπόγειους λαβυρίνθους και περάσματα; Φυσικά δεν αναφερόμαστε στις σπηλιές που είναι γνωστές σε κάθε Ευρωπαίο, είτε εξ όψεως είτε εξ ακοής, παρά την μεγάλη τους αρχαιότητα, αν και αυτή επίσης αμφισβητείται από την σύγχρονη αρχαιολογία. Αλλά πρόκειται για ένα γεγονός γνωστό στους μυημένους μπραχμάνους της Ινδίας και ειδικά στους Γιόγκι, ότι δηλαδή δεν υπάρχει ούτε ένας πέτρινος ναός στην χώρα που να μην έχει τα υπόγεια περάσματα του, που απλώνονται προς κάθε κατεύθυνση, και ότι αυτές οι υπόγειες σπηλιές και οι ατέλειωτοι διάδρομοι έχουν με την σειρά τους δικές τους σπηλιές και διαδρόμους.

Ποιος μπορεί να πει ότι η χαμένη Ατλαντίδα – η οποία επίσης αναφέρεται στο *Μυστικό Βιβλίο*, αλλά και πάλι κάτω από άλλο όνομα, προφερόμενο στην ιερή γλώσσα – δεν υπήρχε ακόμα εκείνες τις ημέρες;

ρωτούσα στην συνέχεια (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*. σελ. 590-591). Ασφαλώς και υπήρχε, καθώς πλησίαζε γρήγορα τις μεγαλύτερες μέρες τις δόξας και του πολιτισμού της, όταν βυθίστηκε η τελευταία από τις Λεμούριες ηπείρους.

Θα μπορούσε ίσως η μεγάλη χαμένη ήπειρος να βρισκόταν νότια της Ασίας, εκτεινόμενη από την Ινδία μέχρι την Τασμανία; (Η Αμερική όταν ανακαλύφθηκε ονομαζόταν Ατλάντα από μερικές φυλές ιθαγενών.) Αν αποδειχθεί ποτέ η υπόθεση για την οποία τόσο πολύ αμφιβάλλουν και την οποία αρνούνται κατηγορηματικά μερικοί διαβασμένοι συγγραφείς, οι οποίοι την θεωρούν σαν ένα αστείο του Πλάτωνα, τότε ίσως οι επιστήμονες να πιστέψουν ότι η περιγραφή της κατοικημένης από θεούς ηπείρου δεν ήταν καθόλου μύθος.[187] Και ίσως τότε αντιληφθούν πως οι προσεχτικοί υπαινιγμοί του Πλάτωνα και το γεγονός ότι αποδίδει την διήγηση στον Σόλωνα και σε Αιγυπτίους ιερείς, δεν ήταν παρά ένας συνετός τρόπος για να μεταδώσει το γεγονός στον κόσμο και, συνδυάζοντας έξυπνα την αλήθεια και την φαντασία, να αποσυνδέσει τον εαυτό του από μια ιστορία την οποία οι περιορισμοί που επιβάλλονται κατά την μύηση του απαγόρευαν να αποκαλύψει...

Για να συνεχίσουμε την παράδοση πρέπει να προσθέσουμε ότι η τάξη των ιεροφαντών διαιρείτο σε δυο ξεχωριστές κατηγορίες:[188] εκείνους που καθοδηγούνταν από τους "Γιους του θεού" του νησιού και που είχαν μυηθεί στην θεία δοξασία της καθαρής αποκάλυψης και σε άλλους, οι οποίοι κατοικούσαν στην χαμένη Ατλαντίδα – αν είναι αυτό το όνομά της – και οι οποίοι, όντας από άλλη φυλή [γεννημένοι σεξουαλικά αλλά από θείους γονείς], γεννιόνταν με μια όραση η οποία αγκάλιαζε όλα τα έμβια όντα και ήταν ανεξάρτητη τόσο από την απόσταση, όσο και από τα υλικά εμπόδια. Με λίγα λόγια, αυτοί ήταν η Τέταρτη Φυλή των ανθρώπων που αναφέρεται στο *Πόπολ-Βουχ*, των οποίων η όραση ήταν απεριόριστη και οι οποίοι γνώριζαν όλα τα πράγματα αμέσως. (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 591-593.)

1,4), ο συγγραφέας τολμάει να εκφράσει την υπερβολικά παράξενη άποψη ότι η "Αίγυπτος είχε πάψει να είναι Έθνος πριν σκαλιστεί ο αρχαιότερος από τους πέτρινους ναούς [της Ινδίας]". Με λίγα λόγια, δεν δέχεται την ύπαρξη κανενός σπηλαίου αρχαιότερου από την βασιλεία του Ασόκα και φαίνεται πρόθυμος να αποδείξει ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς τους σκαλισμένους στον βράχο ναούς δημιουργήθηκαν [κατά την διάρκεια μιας περιόδου που εκτείνεται] από την εποχή αυτού του ευσεβούς Βουδιστή βασιλιά μέχρι την καταστροφή της δυναστείας Άντρα της Μαγκάντα, στην αρχή του πέμπτου αιώνα, θεωρούμε έναν τέτοιον ισχυρισμό απόλυτα αυθαίρετο. Μελλοντικές ανακαλύφεις είναι βέβαιο ότι θα αποδείξουν πόσο λαθεμένος και αστήρικτος είναι.

Από τότε εκδόθηκε η *Ατλαντίδα* του Ντόνελυ και σύντομα η πραγματική της ύπαρξη θα αποτελέσει επιστημονικό γεγονός.

Έτσι διαιρείται μέχρι σήμερα και οι θεοσοφιστές και αποκρυφιστές, οι οποίοι έμαθαν –πληρώνοντας ακριβά – μερικά πράγματα για την Απόκρυφη αλλά αναντίρρητη δύναμη της κατάστασης του Ντούγκπα, το γνωρίζουν πολύ καλά.

Με άλλα λόγια αυτοί ήταν οι Λεμουρο-ατλάντειοι, οι πρώτοι που είχαν μια δυναστεία από Πνεύματα-Βασιλείς και όχι από Μάνες ή "Φαντάσματα", όπως πιστεύουν μερικοί (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. III, σελ. 57 και επόμενες), αλλά από αληθινούς ζωντανούς Ντέβα (ή ημίθεους ή επίσης Αγγέλους} οι οποίοι είχαν πάρει σώματα για να κυβερνήσουν πάνω τους και οι οποίοι με την σειρά τους τους καθοδήγησαν στις τέχνες και στις επιστήμες. Μόνο που, επειδή ήταν ρούπα ή υλικά Πνεύματα, αυτοί οι Ντιάνι δεν ήταν πάντα καλοί. Ο Βασιλιάς τους *Θεβετάτ* ανήκε στους τελευταίους και κάτω από την κακή επιρροή αυτού του Βασιλιά-Δαίμονα η Ατλάντεια φυλή έγινε ένα έθνος κακόβουλων μάγων.

Σαν αποτέλεσμα, κηρύχθηκε πόλεμος, η ιστορία του οποίου είναι πολύ μεγάλη για να αναφερθεί˙ αλλά η ουσία του μπορεί να βρεθεί στις παραμορφωμένες αλληγορίες για την φυλή του Κάιν, τους γίγαντες, και για κείνη του Νώε και της δίκαιης οικογένειάς του. Η σύγκρουση τελείωσε με την καταβύθιση της Ατλαντίδας, απομιμήσεις της οποίας βρίσκονται στις ιστορίες του βαβυλωνιακού και μωυσαϊκού κατακλυσμού: οι γίγαντες και μάγοι "...και κάθε σάρκα πέθανε... και κάθε άνθρωπος". Όλοι εκτός από τον Ξίσουθρο και τον Νώε, οι οποίοι είναι ουσιαστικά ταυτόσημοι με τον μεγάλο Πατέρα των *Ιλινκίτιαν* του *Πόπολ-Βουχ*, του ιερού βιβλίου των κατοίκων της Γουατεμάλα, το οποίο επίσης αναφέρει ότι ξέφυγε με μια μεγάλη βάρκα, όπως ο Ινδός Νώε, ο Βαϊβασβάτα.

Αν πιστεύουμε καθόλου την παράδοση, πρέπει να δεχτούμε και την συνέχεια της ιστορίας, ότι από την ένωση ανάμεσα στους απογόνους των ιεροφαντών και του Ατλάντειου Νώε ξεπήδησε μια μεικτή φυλή δικαίων και αδίκων. Από την μια μεριά ο κόσμος είχε τους Ενώχ, Μωυσή, (διάφορους) Βούδες, τους αναρίθμητους "Σωτήρες" και μεγάλους ιεροφάντες˙ από την άλλη μεριά είχε τους "φυσικούς μάγους" οι οποίοι, από έλλειψη αναχαιτιστικής δύναμης της κατάλληλης πνευματικής φώτισης... διέστρεψαν τα δώρα τους προς κακούς σκοπούς... (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. I, σελ. 593.)

Μπορούμε να τα στηρίξουμε αυτά με την μαρτυρία καταγραφών και παραδόσεων. Στο έργο του *Ιστορία των Παρθένων: Χαμένοι Λαοί και Ήπειροι* ο συγγραφέας (Λ. Ζακογιό) λέει:

Ένας από τους πιο αρχαίους μύθους της Ινδίας, που έχει διασωθεί στους ναούς μέσω προφορικής και γραπτής παραδόσεως, αναφέρει ότι αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια πριν υπήρχε στον Ειρηνικό Ωκεανό μια τεράστια ήπειρος, η οποία καταστράφηκε από γεωλογική αναστάτωση και κομμάτια της μπορούν να αναζητηθούν στην Μαδαγασκάρη, στην Κεϋλάνη, στην Σουμάτρα, στην Ιάβα, στις νήσους Μπόρνεο και στα μεγαλύτερα νησιά της Πολυνησίας.

Σύμφωνα μ' αυτήν την υπόθεση, τα ψηλά οροπέδια του Ινδουστάν και της Ασίας σε εκείνες τις μακρινές εποχές θα εμφανίζονταν μόνο σαν μεγάλα νησιά γειτονικά προς την κεντρική ήπειρο... Σύμφωνα με τους μπραχμάνους η χώρα αυτή είχε φτάσει σε ανώτερο πολιτισμό και η χερσόνησος του Ινδουστάν, διευρυμένη από την απομάκρυνση των υδάτων, την εποχή του μεγάλου κατακλυσμού, συνέχισε απλώς την αλυσίδα των αρχέγονων παραδόσεων που γεννήθηκαν σε εκείνον τον τόπο. Οι παραδόσεις αυτές δίνουν το όνομα *Ρούτα* στους λαούς που κατοικούσαν εκείνη την τεράστια ισημερινή ήπειρο και από την δική τους γλώσσα προήλθε η *σανσκριτική*... Η ινδο-ελληνική παράδοση, που διατηρήθηκε από τον πιο πολιτισμένο πληθυσμό ο οποίος μετανάστευσε από τις πεδιάδες της Ινδίας, αναφέρει επίσης την ύπαρξη μιας ηπείρου και ενός λαού, στα οποία δίνει το όνομα Ατλαντίδα και Ατλάντειοι και την οποία τοποθετεί στον Ατλαντικό στο βόρειο τμήμα των Τροπικών.

Πέρα από το γεγονός ότι η υπόθεση μιας αρχαίας ηπείρου σ' αυτά τα πλάτη – ίχνη της οποίας μπορούν να βρεθούν στα ηφαιστειογενή νησιά και στην ορεινή επιφάνεια των Αζόρων, των Καναρίων και του Πράσινου Ακρωτηρίου – δεν στερείται κάποιας γεωγραφικής πιθανότητας, οι Έλληνες, οι οποίοι ποτέ δεν τόλμησαν να περάσουν πέρα από τις στήλες του Ηρακλή εξαιτίας του φόβου τους για τον μυστηριώδη ωκεανό, εμφανίστηκαν πολύ αργά στην αρχαιότητα, ώστε οι ιστορίες που διασώθηκαν από τον Πλάτωνα δεν μπορούν να είναι παρά μια ηχώ του ινδικού μύθου. Επίσης, όταν ρίχνουμε μια ματιά επιπεδοσφαίρια, βλέποντας τα νησιά και τα νησίδια που είναι σπαρμένα από το Μαλαϊκό Αρχιπέλαγος ως την Πολυνησία, από τα στενά της Σούνδης μέχρι την Νήσο του Πάσχα, μας είναι αδύνατον – βάσει της υπόθεσης των ηπείρων που προηγήθηκαν αυτών στις οποίες κατοικούμε – να μην τοποθετήσουμε εκεί την πιο σημαντική απ' όλες.

Μια θρησκευτική πίστη κοινή τόσο στην Μαλάκκα όσο και στην Πολυνησία, δηλαδή στα δυο αντίθετα άκρα του Ωκεάνιου κόσμου, βεβαιώνει ότι "όλα αυτά τα νησιά αποτελούσαν κάποτε δυο τεράστιες χώρες που κατοικούνταν από κίτρινους και μαύρους ανθρώπους, οι οποίοι βρίσκονταν διαρκώς σε πόλεμο και ότι οι θεοί βαριεστημένοι από τους καυγάδες τους διέταξαν τον Ωκεανό να τους ειρηνεύσει και αυτός

κατάπιε τις δυο ηπείρους και από τότε δεν στάθηκε δυνατό να τον κάνουν να παραδώσει τους αιχμαλώτους του. Μόνο οι βουνοκορφές και τα ψηλά οροπέδια γλίτωσαν από την πλημμύρα, με την δύναμη των θεών οι οποίοι αντιλήφθηκαν πολύ αργά το λάθος που είχαν κάνει".

Οτιδήποτε κι αν υπάρχει σ' αυτές τις παραδόσεις και οποιοσδήποτε κι αν υπήρξε ο τόπος όπου αναπτύχθηκε ένας πολιτισμός πολύ αρχαιότερος από κείνον της Ρώμης, της Ελλάδας, της Αιγύπτου και της Ινδίας, είναι βέβαιο ότι αυτός ο πολιτισμός πράγματι υπήρξε και είναι πολύ σημαντικό για την επιστήμη να ανακαλύψει τα ίχνη του, οσοδήποτε αμυδρά και άπιαστα κι αν είναι. (Λ. Ζακογιό, *Η Ιστορία των Παρθένων: Χαμένοι Λαοί και Ήπειροι*, σελ. 13-15, όπως αναφέρθηκε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 594-595 υποσημείωση.)

τελευταία αυτή παράδοση επιβεβαιώνει εκείνη που δόθηκε από τα "Αρχεία της Μυστικής Δοξασίας". Ο πόλεμος μεταξύ των κίτρινων και μαύρων ανθρώπων αναφέρεται στην σύγκρουση μεταξύ των "γιων του θεού" και των "γιων των γιγάντων", ή των κατοίκων και των μάγων της Ατλαντίδας.

Το τελικό συμπέρασμα του συγγραφέα, ο οποίος επισκέφθηκε προσωπικά όλα τα νησιά της Πολυνησίας και αφιέρωσε χρόνια στην μελέτη της θρησκείας, της γλώσσας και των παραδόσεων όλων σχεδόν των λαών, είναι το ακόλουθο:

Όσον αφορά την ήπειρο της Πολυνησίας η οποία εξαφανίστηκε την εποχή των τελευταίων γεωλογικών κατακλυσμών, η ύπαρξη της βασίζεται σε αποδείξεις που είναι λογικές και δεν μπορούν πια να αμφισβητηθούν.

Οι τρεις κορυφές αυτής της ηπείρου, τα Νησιά Σάντουιτς, η Νέα Ζηλανδία και τα Νησιά του Πάσχα, απέχουν μεταξύ τους από δεκαπέντε μέχρι δεκαοχτώ χιλιάδες λεύγες και οι ομάδες των ενδιάμεσων νησιών Βίτι, Σαμόα, Τόνγκα, Φουτούνα, Ουβέα, Μαρκέσας, Ταϊτή, Παουμότου και Γκάμπιερς απέχουν και αυτές αρκετά από τα ακραία αυτά σημεία, από επτακόσιες ή οχτακόσιες μέχρι χίλιες λεύγες.

Όλοι οι ναυτικοί συμφωνούν ότι οι ακραίες και οι μεσαίες ομάδες δεν θα μπορούσαν ποτέ να είχαν έρθει σε επικοινωνία εξαιτίας της γεωγραφικής τους θέσης και με τα ανεπαρκή μέσα τα οποία διέθεταν. Είναι φυσικώς αδύνατον να διασχίσεις τέτοιες αποστάσεις με μια πιρόγα... χωρίς πυξίδα και να ταξιδεύεις μήνες χωρίς προμήθειες.

Από την άλλη μεριά οι ιθαγενείς των Νησιών Σάντουιτς, της Νέας Ζηλανδίας και των κεντρικών ομάδων, Σαμόα, Ταϊτή, κ.τ.λ., *δεν είχαν γνωριστεί ποτέ μεταξύ τους, ούτε είχαν ακούσει ο ένας για τον άλλον* πριν από την άφιξη των Ευρωπαίων.

Ωστόσο καθένας απ' αυτούς τους λαούς υποστήριξε ότι το νησί του κάποτε αποτελούσε τμήμα μιας τεράστιας έκτασης ξηράς η οποία εκτεινόταν προς την Δύση από την πλευρά της Ασίας. Και όλοι, όταν ήρθαν σε επαφή, είδαν ότι μιλούσαν την ίδια γλώσσα, είχαν τις ίδιες συνήθειες, τα ίδια έθιμα, τις ίδιες θρησκευτικές πίστεις. Και στο ερώτημα, "Πού είναι το λίκνο της φυλής σας", όλοι σαν μοναδική απάντηση *άπλωναν το χέρι τους προς τον δύοντα Ήλιο*. (Λ. Ζακογιό, *Η Ιστορία των Παρθένων: Χαμένοι Λαοί και Ήπειροι*, σελ. 13-15, όπως αναφέρθηκε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 595 υποσημείωση.)

Γεωγραφικά η περιγραφή αυτή έρχεται σε ελαφρά αντίθεση με τα γεγονότα των Μυστικών Αρχείων, αλλά δείχνει την ύπαρξη τέτοιων παραδόσεων και αυτό είναι το μόνο που ενδιαφέρει. Γιατί, όπως δεν υπάρχει καπνός χωρίς φωτιά, έτσι και μια παράδοση πρέπει να βασίζεται σε κάποια παραπλήσια αλήθεια.

Στο κατάλληλο σημείο θα δείξουμε ότι η σύγχρονη επιστήμη επιβεβαιώνει πλήρως τα παραπάνω καθώς και τις παραδόσεις της *Μυστικής Δοξασίας* σχετικά με τις δυο χαμένες ηπείρους. Για παράδειγμα, τα ευρήματα των Νησιών του Πάσχα είναι τα πιο εκπληκτικά και εύγλωττα απομεινάρια των αρχέγονων γιγάντων. Είναι τόσο μεγαλειώδη όσο και μυστήρια και αρκεί να εξετάσει κανείς τα κεφάλια των κολοσσιαίων αγαλμάτων που έμειναν ανέπαφα σ' αυτό το νησί, για να αναγνωρίσει σ' αυτά με την πρώτη ματιά τα χαρακτηριστικά του τύπου και του χαρακτήρα που αποδίδεται στους γίγαντες της Τέταρτης Φυλής. Αν και με διαφορετικά χαρακτηριστικά, μοιάζουν να ανήκουν στην ίδια κάστα, ενός *καθαρά αισθησιακού τύπου*, ακριβώς όπως παρουσιάζονται ότι ήταν οι Άτλαντες (οι Ντάιτια και "Ατλάντειοι") στα εσωτερικά ινδουιστικά κείμενα. Συγκρίνετε τα με τα πρόσωπα κάποιων άλλων κολοσσιαίων αγαλμάτων στην Κεντρική Ασία – για παράδειγμα με αυτά που βρίσκονται κοντά στο Μπάνιαν – τα *πορτραίτα-αγάλματα*, όπως μας λέει η παράδοση, Βουδών που ανήκαν σε *προηγούμενα Μανβαντάρα*. Εκείνων των Βουδών και των ηρώων που στα

βουδιστικά και ινδουιστικά έργα αναφέρονται σαν άνθρωποι απίστευτου μεγέθους[189]·καλοί και άγιοι αδελφοί των κακών γενικά ομομήτριων αδελφών τους˙ όπως ο Ραβάνα, ο γίγαντας βασιλιάς της Λάνκα, ήταν αδελφός του Κουμπακάρνα: Όλοι τους απόγονοι των θεών μέσω των Ρίσι και έτσι, όπως ο "Τιτάνας και η τεράστια γενιά του", όλοι "πρωτότοκοι του ουρανού". Αυτοί οι "Βούδες", αν και παραμορφώνονται συχνά από την συμβολική παρουσίαση των μεγάλων κρεμαστών αυτιών, δείχνουν μια υπαινικτική διαφορά που γίνεται αντιληπτή με την πρώτη ματιά, ανάμεσα στην έκφραση του δικού τους προσώπου και του προσώπου των αγαλμάτων των Νησιών του Πάσχα. Αυτοί μπορεί να ανήκουν σε μια φυλή, αλλά οι πρώτοι είναι "Γιοι των θεών", ενώ οι δεύτεροι πανίσχυρων γενικά μάγων. Όλοι αυτοί, όμως, είναι μετενσαρκώσεις και, πέρα από τις αναπόφευκτες υπερβολές της λαϊκής φαντασίας και παράδοσης, πρόκειται για *ιστορικές προσωπικότητες*.[190] Πότε έζησαν; Πριν πόσον καιρό έζησαν οι δυο φυλές, η Τρίτη και η Τέταρτη και μετά από πόσα χρόνια οι διάφορες φυλές της Πέμπτης άρχισαν τις φιλονικίες τους, τους πολέμους ανάμεσα στο Καλό και στο Κακό; Οι Ανατολιστές μας βεβαιώνουν ότι οι χρονολογίες είναι απελπιστικά μπερδεμένες και παράλογα παραφουσκωμένες στα *Πουρανά* και στις άλλες ινδουιστικές Γραφές. Είμαστε σχεδόν έτοιμοι να συμφωνήσουμε με την κατηγορία. Αλλά αν οι Άριοι συγγραφείς περιπτωσιακά επιτρέπουν πράγματι στο χρονολογικό εκκρεμές τους να ταλαντεύεται πέρα από το νόμιμο όριο του γεγονότος, ωστόσο, όταν η απόσταση αυτής της απόκλισης συγκριθεί με την απόσταση της απόκλισης των Ανατολιστών προς την αντίθετη κατεύθυνση, θα δούμε ότι η αυτοσυγκράτηση βρίσκεται από την πλευρά των μπραχμάνων. Σε τελική ανάλυση ο Παντίτ είναι αυτός που θα βρεθεί πιο ορθός και πιο κοντά στα γεγονότα από τον Σανσκριτολόγο. Και ασφαλώς δεν είναι δυνατόν να τα δει κανείς με το ίδιο φως, μόνο και μόνο επειδή η περικοπή του Σανσκριτολόγου – ακόμα και όταν αποδεικνύεται ότι χρησιμοποιήθηκε για να ικανοποιήσει μια προσωπική ιδιοτροπία – θεωρείται από την Δυτική κοινή γνώμη σαν "μια προσεχτική αποδοχή των γεγονότων", ενώ ο Παντίτ κατηγορείται βάναυσα σαν *ψεύτης*. Ένας αμερόληπτος παρατηρητής ίσως κρίνει διαφορετικά. Μπορεί είτε να τους αποκαλέσει και τους δύο ασυνείδητους ιστορικούς, είτε να τους δικαιώσει, τον καθέναν στο δικό του έδαφος και να πει: Οι Ινδουιστές Αριοί έγραφαν για τους Μυημένους τους που διακρίνουν την αλήθεια πίσω από τις γραμμές και όχι για τις μάζες. Αν ανακάτευαν τα γεγονότα και μπέρδευαν σκόπιμα τις Εποχές, δεν το έκαναν με σκοπό να ξεγελάσουν κανέναν, αλλά για να διαφυλάξουν την γνώση τους από το ερευνητικό βλέμμα του ξένου. Διαφορετικά, γι' αυτόν ο οποίος μπορεί να μετρήσει τις γενιές από τους Μάνου και τις σειρές των ενσαρκώσεων που αναφέρονται στις περιπτώσεις μερικών ηρώων,[191] το νόημα και η χρονολογική σειρά είναι πολύ καθαρά στα *Πουρανά*. Όσο για τον Δυτικό Ανατολιστή, αυτός πρέπει να συγχωρεθεί εξαιτίας της αναμφίβολης άγνοιάς του σχετικά με τις μεθόδους που χρησιμοποιούνταν από τον αρχαϊκό Εσωτερισμό.

Αλλά τέτοιες υπάρχουσες προκαταλήψεις θα υποχωρήσουν και θα εξαφανιστούν πολύ σύντομα μπροστά στο φως νέων ανακαλύψεων. Ήδη οι αγαπημένες θεωρίες των Βέμπερ και Μαξ Μύλλερ – δηλαδή ότι η γραφή ήταν άγνωστη στην Ινδία ακόμα και στις μέρες του Πανίνι (!), ότι οι Ινδοί πήραν όλες τις τέχνες καν τις επιστήμες, ακόμα και τον Ζωδιακό και την αρχιτεκτονική τους (Φέργκιουσον) από τους Έλληνες Μακεδόνες – αυτές και άλλες τέτοιες ανόητες υποθέσεις απειλούνται με καταστροφή. Το φάντασμα της αρχαίας Χαλδαίας είναι αυτό που έρχεται να σώσει

Κάτι παρόμοιο με τα αγάλματα του Μπάμιαν – ένας Βούδας επίσης ύψους 60 μέτρων – βρίσκεται κοντά σε έναν οικισμό Τζαϊνιστών στη Νότια Ινδία και φαίνεται ότι προς το παρόν είναι το μοναδικό που παραμένει προσιτό.

Ακόμα και ο Ουίλσον παραδέχεται ότι οι Ράμα και Ραβάνα ήταν προσωπικότητες βασισμένες σε ιστορικά γεγονότα. "Οι παραδόσεις της Νότιας Ινδίας περιγράφουν ομοιόμορφα τον πολιτισμό της... και την εγκατάσταση των πολιτισμένων Ινδών [της Πέμπτης Φυλής] μέχρι την κατάκτηση της Λάνκα από τον Ράμα" (*Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. ΙΙΙ σελ. 318). Την νίκη των "Γιων του θεού" ενάντια στους Ατλάντειους μάγους, λέει η αληθινή παράδοση.

Έτσι, για να δώσουμε ένα παράδειγμα, μας δείχνουν έναν ήρωα ο οποίος πρώτα γεννιέται σαν ο "άδικος αλλά γενναίος μονάρχης" (Πούρουσα) των Ντάιτια, ο Χιρανιακασίπου, και σφάζεται από τον Αβατάρα *Νάρα-Σίνχα* (Άνθρωπο-Λιοντάρι). Έπειτα γεννήθηκε σαν Ραβάνα, γίγαντας βασιλιάς της Λάνκα, και σκοτώθηκε από τον Ράμα, οπότε στην συνέχεια ξαναγεννιέται σαν Σισουπάλα, γιος του Ρατζαρίσι (Βασιλιά Ρίσι) Νταμαγκόσα, μέχρι που σκοτώνεται ξανά από τον Κρίσνα, την τελευταία ενσάρκωση του Βίσνου. Αυτή η παράλληλη εξέλιξη του Βίσνου (πνεύματος) με έναν Ντάιτια, ως ανθρώπων, μπορεί να φαίνεται χωρίς νόημα, όμως μας δίνει το κλειδί όχι μόνο για τις αντίστοιχες χρονολογίες του Ράμα και του Κρίσνα, αλλά ακόμα και για ένα ορισμένο ψυχολογικό μυστήριο.

την αλήθεια. Στην τρίτη *Διάλεξη του Χίμπερτ* (1887) ο καθηγητής της Οξφόρδης Σαίης μιλώντας για τους πρόσφατα ανακαλυφθέντες ασσυριακούς και βαβυλωνιακούς κυλίνδρους, αναφέρθηκε επί μακρόν στον Έα, τον θεό της Σοφίας, ο οποίος τώρα ταυτίζεται με τον Οάνες του Βηρωσσού, τον άνθρωπο-ψάρι που δίδαξε στους Βαβυλώνιους την καλλιέργεια και την τέχνη της γραφής. Αυτός ο Οάνες ο οποίος μέχρι σήμερα, χάρη στον Βιβλικό Κατακλυσμό, τοποθετούνταν σε μια αρχαιότητα μόλις 1500 χρόνων π.Χ., αναφέρεται τώρα με τους ακόλουθους όρους:

πόλη του Έα ήταν η Εριντού, η οποία ορθωνόταν πριν από 6000 χρόνια στις ακτές του Περσικού Κόλπου. Το όνομα σημαίνει "καλή πόλη", ένα ιδιαίτερα άγιο μέρος, αφού ήταν το κέντρο απ' όπου ο αρχαιότερος χαλδαϊκός πολιτισμός απλώθηκε προς τον βορρά. Επειδή ο Θεός-καλλιεργητής παρουσιαζόταν να έρχεται από την θάλασσα, ήταν πιθανόν ότι ο πολιτισμός, του οποίου κέντρο ήταν η Εριντού, να αποτελούσε ξένη εισαγωγή. Τώρα ξέρουμε ότι υπήρχε επαφή, κατά μια πολύ αρχαία περίοδο, μεταξύ της Χαλδαίας και της σιναϊτικής χερσονήσου, καθώς και με την Ινδία. Τα αγάλματα που ανακάλυψαν οι Γάλλοι στο Τελ-λοχ (χρονολογούμενα μέχρι το 4000 π.Χ.), ήταν φτιαγμένα από μια πολύ σκληρή πέτρα, γνωστή σαν διορίτης, και οι επιγραφές πάνω τους αναφέρουν ότι ο διοριτης μεταφέρθηκε από την Μαγκάν, δηλαδή την Σιναϊτική χερσόνησο την οποία τότε κυβερνούσαν οι Φαραώ. Τα αγάλματα είναι γνωστό ότι παριστάνουν σε γενικό στυλ το άγαλμα από διορίτη του Χεφρήνου, του κατασκευαστή της δεύτερης Πυραμίδας – ενώ σύμφωνα με τον κ. Πέτρι, η μονάδα μέτρησης που σημειώνεται στο σχέδιο της πόλης την οποία μια από τις μορφές του Τελ-λοχ κρατάει στην ποδιά της – είναι ίδια με εκείνη που χρησιμοποιήθηκε από τους κατασκευοστές των Πυραμίδων. Ξύλο τηκ βρέθηκε στην Μουγκεΐρ, ή Ουρ των Χαλδαίων, αν και το ξύλο αυτό είναι ένα ειδικό προϊόν της Ινδίας˙ προσθέστε επίσης ότι ένας αρχαίος βαβυλωνιακός κατάλογος ρούχων αναφέρει το σίντου, ή "μουσελίνες", με την επεξήγηση ότι είναι φυτικά ρούχα.

μουσελίνα, που τώρα είναι περισσότερο γνωστή σαν μουσελίνα *Ντάκα*, γνωστή στην Χαλδαία σαν ινδική (σίντου) και το ξύλο τηκ χρησιμοποιήθηκαν πριν από 4000 χρόνια π.Χ. και όμως οι Ινδοί – στους οποίους η Χαλδαία οφείλει τον πολιτισμό της (όπως αποδείχθηκε από τον συντ. Βανς Κένεντυ) – *αγνοούσαν την τέχνη της γραφής* πριν τους διδάξουν οι Έλληνες το αλφάβητό τους, αν πιστέψουμε τους Ανατολιστές!

ΣΤΑΝΤΖΑ Χ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Η γέννηση της Τέταρτης, Ατλάντειας Φυλής. (39) Οι υποφυλές της Τέταρτης Ανθρωπότητας αρχίζουν να χωρίζονται και να ανακατεύονται. Σχηματίζουν τις πρώτες μικτές φυλές διαφόρων χρωμάτων. (40) Η ανωτερότητα της Ατλάντειας έναντι άλλων φυλών. (41) Έπεσαν σε αμάρτημα και γέννησαν παιδιά και τέρατα. (42) Τα πρώτα σπέρματα του ανθρωπομορφισμού και της σεξουαλικής θρησκείας. Χάνουν το "Τρίτο Μάτι τους".

***

ΕΤΣΙ ΔΥΟ - ΔΥΟ ΣΤΙΣ ΕΠΤΑ ΖΩΝΕΣ, Η ΤΡΙΤΗ ΦΥΛΗ ΕΔΩΣΕ ΓΕΝΝΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΦΥΛΗΣ· ΟΙ ΘΕΟΙ ΕΓΙΝΑΝ ΜΗ-ΘΕΟΙ· ΟΙ ΣΟΥΡΑ ΕΓΙΝΑΝ ΑΣΟΥΡΑ (α).

***

Η ΠΡΩΤΗ (Φυλή) ΣΕ ΚΑΘΕ ΖΩΝΗ ΕΙΧΕ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ· Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΗΤΑΝ ΚΙΤΡΙΝΗ ΣΑΝ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ· Η ΤΡΙΤΗ ΚΟΚΚΙΝΗ· Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΣΤΑΝΗ, Η ΟΠΟΙΑ ΚΑΙ ΕΓΙΝΕ ΜΑΥΡΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΑΡΤΙΑ.[192] ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΠΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΒΛΑΣΤΑΡΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΕΙΧΑΝ ΟΛΑ ΤΟ ΙΔΙΟ ΧΡΩΜΑ. ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ ΕΠΤΑ ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΑΝΑΚΑΤΕΥΟΝΤΑΙ (β).

* * *

Ο σλόκα 38 για να κατανοηθεί πρέπει να διαβαστεί μαζί με τους τρεις σλόκα της Στάντζα IX. Μέχρι αυτό το σημείο της εξέλιξης, ο άνθρωπος ανήκει περισσότερο σε μια μεταφυσική παρά σε μια φυσική φύση. Μόνο μετά την αποκαλούμενη ΠΤΩΣΗ, οι φυλές άρχισαν να αναπτύσσονται με γρήγορο ρυθμό σε μια καθαρά ανθρώπινη μορφή. Για να μπορέσει ο σπουδαστής να κατανοήσει σωστά το πλήρες νόημα της Πτώσης, που είναι τόσο μυστική και υπερβατική στην πραγματική σημασία της, πρέπει να μάθει αμέσως τις λεπτομέρειες που προηγήθηκαν απ' αυτό το γεγονός. Ένα γεγονός από το οποίο η σύγχρονη θεολογία σχημάτισε έναν άξονα που γύρω του περιστρέφονται τα πιο ολέθρια και παράλογα δόγματα και πίστεις. Όπως θα θυμάται ο αναγνώστης, τα αρχαϊκά σχόλια εξηγούν ότι από το Πλήθος των Ντιάνι – που είχαν σειρά να ενσαρκωθούν σαν Εγώ των αθανάτων αλλά *άνοων σ' αυτό το πεδίο* μονάδων – μερικοί "υπάκουσαν" (ο νόμος της εξέλιξης) αμέσως, όταν οι άνθρωποι της Τρίτης Φυλής ήταν φυσιολογικά και φυσικά έτοιμοι, δηλαδή όταν χωρίστηκαν σε φύλα. Αυτοί ήταν εκείνα τα πρώτα συνειδητά Όντα τα οποία, προσθέτοντας τώρα συνειδητή γνώση και θέληση στην έμφυτη θεία

---

[192] Αν ακριβολογήσουμε θα πρέπει να μιλάει κανείς για ΑΝΘΡΩΠΟ μόνο από την εποχή των Ατλάντειων καστανών και κίτρινων γιγαντιαίων Φυλών, γιατί μόνο στην Τέταρτη Φυλή υπήρξαν τα πρώτα πλήρως ανθρώπινα είδη, παρά το ότι ήταν μεγαλύτερα σε μέγεθος απ' ό,τι είμαστε τώρα. Στο βιβλίο (δυο Τσέλα) *Άνθρωπος: Αποσπάσματα μιας Ξεχασμένης Ιστορίας*, όλα όσα αναφέρονται για τους Ατλάντειους είναι απόλυτα σωστά. Κυρίως αυτή η Φυλή, που έγινε "μαύρη από την αμαρτία", είναι εκείνη που επέφερε την δυσφήμιση των θείων ονομάτων των Άσουρα, Ρακσάσα και Ντάιτια και τα πέρασε στους μεταγενέστερους σαν ονόματα διαμονών. Γιατί όπως ειπώθηκε, επειδή οι Σούρα (θεοί) ή Ντέβα ενσαρκώθηκαν στους σοφούς της Ατλαντίδος, τα ονόματα Άσουρα και Ρακσάσα δόθηκαν στους Ατλάντειους, τα οποία ονόματα, εξαιτίας της ασταμάτητης σύγκρουσης τους με τα υπολείμματα της Τρίτης Φυλής και τους "Γιους της θέλησης και του Γιόγκα", οδήγησαν στις μετέπειτα αλληγορίες τις σχετικές μ' αυτά στα *Πουρανά*. Άσουρα ήταν η γενετική επονομασία όλων των Ατλάντειων που ήταν οι εχθροί των πνευματικών ηρώων των Αρίων (θεών)". (Άνθρωπος: *Αποσπάσματα μιας Ξεχασμένης Ιστορίας*, σελ. 77.)

αγνότητά τους, δημιούργησαν μέσω *Κριγιασάκτι* τον ημιθεϊκό άνθρωπο, ο οποίος έγινε το σπέρμα πάνω στην Γη των μελλοντικών μυημένων. Από την άλλη μεριά εκείνοι που – ζηλεύοντας την νοητική τους ελευθερία, (ανεμπόδιστη όπως ήταν τότε από τα δεσμά της ύλης) – είπαν: "Μπορούμε να διαλέξουμε... έχουμε σοφία" (βλέπε Σλόκα 24) και ενσαρκώθηκαν πολύ αργότερα, αυτοί είχαν ήδη έτοιμη την πρώτη καρμική τιμωρία τους. Απέκτησαν σώματα κατώτερα (από φυσιολογική άποψη) από τα αστρικά μοντέλα, γιατί οι *τσαγιά* τους ανήκαν σε προγεννήτορες κατώτερης βαθμίδας στις επτά τάξεις. Όσο για κείνους τους "Γιους της Σοφίας" οι οποίοι είχαν "αναβάλει" την ενσάρκωσή τους μέχρι την Τέταρτη Φυλή, η οποία είχε ήδη μιανθεί (φυσιολογικώς) από αμάρτημα και βρωμιά, αυτοί δημιούργησαν μια φοβερή αιτία, το καρμικό αποτέλεσμα της οποίας βαραίνει πάνω τους μέχρι σήμερα. Δημιουργήθηκε σ' αυτούς και έγιναν οι φορείς του σπέρματος εκείνου του ανομήματος για τους επόμενους αιώνες, γιατί τα σώματα που έπρεπε να εμψυχώσουν είχαν μιανθεί εξαιτίας της δικής τους καθυστέρησης. (Βλέπε Σλόκα 32, 34.)

Αυτή ήταν η "Πτώση των Αγγέλων" εξαιτίας της ανταρσίας τους ενάντια στον Καρμικό Νόμο. Η "πτώση του *ανθρώπου*" δεν ήταν πτώση, *γιατί αυτός ήταν ανεύθυνος*. Αλλά αφού η "Δημιουργία" είχε επινοηθεί βάσει του δυαδικού συστήματος σαν "προνόμιο μόνο του Θεού", σαν νόμιμη *ιδιότητα* πατενταρισμένη από την θεολογία στο όνομα μιας *άπειρης* θεότητας δικής της κατασκευής, αυτή η δύναμη έπρεπε να θεωρηθεί σαν "σατανική" και σαν σφετερισμός των θείων δικαιωμάτων. Έτσι, κάτω από το φως τέτοιων στενών απόψεων, τα προηγούμενα πρέπει φυσικά να θεωρηθούν σαν μια φοβερή συκοφαντία εναντίον του ανθρώπου, "δημιουργημένου κατ' εικόνα του Θεού", σαν μια ακόμα πιο φοβερή βλασφημία μπροστά στο δόγμα του νεκρού γράμματος. Στους Αποκρυφιστές έχουν ήδη πει: "Η δοξασία σας κάνει εξαρχής τον άνθρωπο, δημιουργημένο από σκόνη καθ' ομοίωση του Θεού, έναν φορέα του Διαβόλου". "Εσείς γιατί κάνατε διάβολο τον δικό σας Θεό – αφού άλλωστε και οι δυο είναι φτιαγμένοι *σύμφωνα με την δική σας εικόνα*;" είναι η απάντηση μας. Όμως, η *εσωτερική* ερμηνεία της Βίβλου αποκρούει ικανοποιητικά αυτήν την βλάσφημη επινόηση της θεολογίας. Η Μυστική Δοξασία πρέπει κάποτε να γίνει το δίκαιο Κάρμα των Εκκλησιών που είναι περισσότερο αντιχριστιανικές απ' ό,τι οι αντιπροσωπευτικές συγκεντρώσεις των πιο αμετακίνητων Υλιστών και Αθεϊστών.

παλιά δοξασία σχετικά με το αληθινό νόημα των "Πεπτωκότων Αγγέλων", με την ανθρωπολογική και εξελικτική της έννοια, περιέχεται στην Καμπάλα και εξηγεί την Βίβλο. Βρίσκεται κυρίως στην Γένεση όταν αυτή διαβάζεται με ένα πνεύμα αναζήτησης της αλήθειας, χωρίς να δίνεται σημασία στα δόγματα και χωρίς διάθεση προκατάληψης. Αυτό εύκολα αποδεικνύεται. Στην Γένεση (ΣΤ') οι "Γιοι του θεού" – *Μπνέυ α-Ελοΐμ* – σύμφωνα με τον Ενώχ, γοητεύονται από τις γυναίκες των ανθρώπων, παντρεύονται και αποκαλύπτουν στις συζύγους τους τα μυστήρια, που παράτυπα είχαν μάθει στον ουρανό, και αυτή είναι η "Πτώση των Αγγέλων".[193]

Γενικά οι αποκαλούμενες *ορθόδοξες* χριστιανικές αντιλήψεις σχετικά με τους "πεπτωκότες" αγγέλους ή Σατανά είναι αξιοσημείωτες όσο και παράλογες. Μπορούν να αναφερθούν περίπου μια ντουζίνα τέτοιες που διαφέρουν αρκετά στις λεπτομέρειες τους, γραμμένες όλες από την πένα μορφωμένων λαϊκών συγγραφέων, "απόφοιτων Πανεπιστημίων" του τωρινού τέταρτου του αιώνα μας. Έτσι ο συγγραφέας του έργου *Οι Αρχαιότερες Εποχές της Γης*, Τζ. Πέμπερ, αφιερώνει έναν ογκώδη τόμο για να αποδείξει ότι οι Αποκρυφιστές, Πνευματιστές, Μεταφυσικοί, Αγνωστικιστές, Μυστικιστές, ποιητές και κάθε σύγχρονος συγγραφέας γύρω από την Ανατολική σκέψη, είναι αφοσιωμένοι υπηρέτες του "Πρίγκηπα του Αέρος" και αμετάκλητα καταδικασμένοι. Περιγράφει τον Σατανά και τον Αντίχριστό του με τον ακόλουθο τρόπο:

"Σατανάς είναι ο "Χρισμένος Χερούβ" της αρχαιότητας... ο Θεός δημιούργησε τον Σατανά, το ωραιότερο και σοφότερο απ' όλα τα δημιουργήματά του σ' αυτό το μέρος του Σύμπαντός Του και τον έκανε Πρίγκηπα του Κόσμου και της Δύναμης του Αέρα... Αυτός τοποθετήθηκε σε μια Εδέμ που προηγήθηκε πολύ από την Εδέμ της Γένεσης... και ήταν ολότελα διαφορετικού και πιο ουσιαστικού χαρακτήρα, μοιάζοντας με την Νέα Ιερουσαλήμ. Έτσι, αφού ο Σατανάς είναι τέλειος σε σοφία και ομορφιά, η τεράστια αυτοκρατορία του είναι η Γη μας, αν όχι ολόκληρο το ηλιακό σύστημα... Ασφαλώς μέχρι τώρα δεν μας έχει αποκαλυφθεί καμιά άλλη αγγελική δύναμη μεγαλύτερου ή ακόμα και ίσου μεγαλείου. *Ο ίδιος ο Αρχάγγελος Μιχαήλ αναφέρεται από τον Ιούδα ότι έτρεφε προς τον Πρίγκηπα του Σκότους το σεβασμό που οφείλεται σε έναν ανώτερο, οσοδήποτε πονηρός κι αν είναι, μέχρις ότου ο θεός διέταξε τυπικά την καθαίρεση του*". Έπειτα μας πληροφορεί ότι "ο Σατανάς από την στιγμή της δημιουργίας *περιβαλλόταν με βασιλική εξουσία*". (!!) Ότι "αφυπνίστηκε στην συνείδηση και βρήκε τον αέρα γεμάτο από την δοξαστική μουσική εκείνων τους οποίους ο θεός είχε ορίσει..." Έπειτα ο Δαίμονας "*περνάει από το βασιλικό στο ιερατικό μεγαλείο του*". (!!!) "Ο Σατανάς ήταν επίσης ένας ιερέας του Ανώτατου" κ.τ.λ. κ.τ.λ. Και τώρα "ο Αντίχριστος θα είναι ο Σατανάς ενσαρκωμένος" (σελ. 56-59). Οι πρωτοπόροι του επερχόμενου Απολλύωνος έχουν ήδη εμφανιστεί· είναι οι θεοσοφιστές, οι Αποκρυφιστές,

Αλλά τι είυαι στην πραγματικότητα το ίδιο το *Βιβλίο του Ενώχ* στο οποίο τόσο συχνά ανατρέχει ο συγγραφέας της Αποκάλυψης, ακόμα και ο Ιωάννης του Τετάρτου Ευαγγελίου; (π.χ. στίχος 8 στο κεφάλαιο Γ, σχετικά με το ότι όλοι εκείνοι που ήρθαν πριν από τον Ιησού ήταν "κλέφτες και ληστές"). Είναι απλώς ένα *Βιβλίο Μύησης* που παρουσιάζει αλληγορικά και με προσεχτικές εκφράσεις το πρόγραμμα ορισμένων αρχαϊκών μυστηρίων που εκτελούνται στους εσωτερικούς ναούς. Ο συγγραφέας του έργου *Ιερά Μυστήρια Ανάμεσα στους Μάγια και στους Κουιτσέ,* παρατηρεί, πολύ σωστά, ότι τα αποκαλούμενα "Οράματα" του Ενώχ σχετίζονται με την εμπειρία (του Ενώχ) κατά την μύηση και με αυτά που έμαθε στα μυστήρια, ενώ πολύ λανθασμένα αναφέρει την άποψή του ότι ο Ενώχ τα είχε μάθει πριν ασπαστεί τον Χριστιανισμό. (!!) Επίσης πιστεύει ότι το βιβλίο αυτό γράφτηκε "στην αρχή της χριστιανικής εποχής, όταν... τα έθιμα και η θρησκεία των Αιγυπτίων έπεσαν σε παρακμή"! Αυτό είναι μάλλον αδύνατον, αφού ο Ιούδας στην επιστολή του (στίχος 14) παραθέτει από το *Βιβλίο του Ενώχ* και επομένως – όπως παρατηρεί ο αρχιεπίσκοπος Λαυρέντιος, μεταφραστής του *Βιβλίου του Ενώχ* (Εισαγωγή σελ. Χ) από την αιθιοπική απόδοση – "δεν μπορεί να είναι προϊόν ενός συγγραφέα που έζησε μετά... ή που ήταν, έστω, σύγχρονος με" τους συγγραφείς της Καινής Διαθήκης. Εκτός αν πράγματι ο Ιούδας και τα Ευαγγέλια καθώς και όσα ακολούθησαν ήταν επίσης προϊόν της ήδη εγκαθιδρυμένης Εκκλησίας, πράγμα το οποίο, όπως λένε μερικοί κριτικοί, είναι αδύνατο. Αλλά τώρα μας ενδιαφέρουν οι "Πεπτωκότες Άγγελοι" του Ενώχ και όχι ο ίδιος ο Ενώχ.

Στα ινδικά εξωτερικά κείμενα αυτοί οι άγγελοι (Άσουρα) αποκαλούνται επίσης "εχθροί των θεών", εκείνοι οι οποίοι αντιτίθενται στην Ουσιαστική λατρεία που προσφέρεται στους θεούς. Στην χριστιανική θεολογία αναφέρονται γενικά σαν "Πεπτωκότα Πνεύματα", ήρωες διαφόρων αντιθέτων και αντικρουόμενων μύθων προερχόμενων από παγανιστικές πηγές. Ο *coluber tortuosus*, "ο πολύστροφος όφις", είχε ένα τελείως διαφορετικό νόημα πριν τον διαστρεβλώσει η Ρωμαϊκή Εκκλησία και, μεταξύ των άλλων, ένα καθαρά αστρονομικό νόημα.

"Όφις" που έπεσε από ψηλά, "*deorsum fuens*", θεωρείτο ότι κατείχε τα Κλειδιά της Αυτοκρατορίας του θανάτου, *του θανάτου αρχή*, μέχρι την ημέρα που ο Ιησούς τον είδε "να πέφτει σαν κεραυνός από τον ουρανό" (Λουκά, Γ, 17, 18), παρά την αντίθετη ρωμαιοκαθολική ερμηνεία του *cadebat ut fulgur*. Αυτό σημαίνει πράγματι ότι ακόμα και οι "δαίμονες υπόκεινται" στον Λόγο, ο οποίος είναι ΣΟΦΙΑ, αλλά ο οποίος είναι ταυτόχρονα – σαν το αντίθετο της άγνοιας – Σατανάς ή Λούσιφερ. Αυτή η παρατήρηση αναφέρεται στην θεία Σοφία που πέφτει σαν κεραυνός και διεγείρει την διάνοια εκείνων οι οποίοι πολεμούν τους δαίμονες της άγνοιας και της προκατάληψης. Μέχρι την στιγμή που η Σοφία, με την μορφή των ενσαρκωνόμενων Πνευμάτων του ΜΑΧΑΤ, κατέβηκε από ψηλά για να εμψυχώσει και να αφυπνίσει σε πραγματική συνειδητή ζωή την Τρίτη Φυλή, μέχρι εκείνη την στιγμή η ανθρωπότητα – αν μπορεί να ονομαστεί έτσι στην ζωώδικη, άλογη κατάστασή της – ήταν φυσικά καταδικασμένη σε *ηθικό* καθώς και σε φυσικό θάνατο. Οι Άγγελοι που έπεσαν σε γέννηση αναφέρονται μεταφορικά σαν *Όφεις και Δράκοντες της Σοφίας*. Από την άλλη μεριά, ο Χριστιανός Σωτήρας – όπως ο Κρίσνα – θεωρούμενος στο φως του ΛΟΓΟΥ είτε σαν άνθρωπος είτε σαν Λόγος, μπορεί να ειπωθεί ότι έσωσε από "αιώνιο θάνατο" εκείνους που πίστευαν στις μυστικές διδασκαλίες, ότι κατέκτησε το Βασίλειο του Σκότους, ή Κόλαση, όπως κάνει κάθε Μυημένος. Αυτό αναφέρεται στην ανθρώπινη, γήινη μορφή των Μυημένων και επίσης στο ότι ο *Λόγος* είναι Χριστός, δηλαδή εκείνη η αρχή της εσωτερικής μας φύσης η οποία αναπτύσσεται μέσα μας σε Πνευματικό Εγώ, Ανώτερος Εαυτός, σχηματιζόμενο από την αδιαχώριστη ένωση της *Μπούντι* (της έκτης) και της πνευματικής ανθοφορίας του *Μάνας*, της πέμπτης αρχής.[194]

οι συγγραφείς του *Τέλειου Δρόμου*, της *Ίσιδας Αποκαλυμμένης, του Μυστηρίου των Εποχών*, ακόμα και του *Φωτός της Ασίας*! Ο συγγραφέας σημειώνει την "*φανερή προέλευση*" (της θεοσοφίας) από τους "*κατερχόμενους αγγέλους*", από τους "Νεφελίμ" ή τους αγγέλους του Ε' κεφ. της Γένεσης και τους Γίγαντες, θα έπρεπε να σημειώσει και την δική του προέλευση απ' αυτούς, όπως καταφέρνει να δείξει η παρούσα Μυστική Δοξασία, εκτός αν αρνείται ότι ανήκει στην τωρινή ανθρωπότητα.

Δεν είναι σωστό να αναφερόμαστε – όπως κάνουν μερικοί θεοσοφιστές – στον Χριστό σαν την έκτη αρχή στον άνθρωπο, την *Μπούντι*. Αυτή η τελευταία είναι *καθ' αυτή* μια παθητική και κρυμμένη αρχή, ο πνευματικός φορέας του Άτμαν, αδιαχώριστη από την εκδηλωμένη Συμπαντική Ψυχή. Μόνο με την ένωση και την σύνδεση με την Αυτο-συνείδηση, η *Μπούντι* γίνεται ο Ανώτερος Εαυτός και η θεία διακρίνουσα Ψυχή. Ο Χριστός, αν είναι κάτι, είναι η έβδομη αρχή.

"Ο Λόγος είναι παθητική Σοφία στον Ουρανό και Συνειδητή Αυτενεργός Σοφία στην Γη", μας διδάσκουν. Είναι ο Γάμος του "Ουράνιου ανθρώπου" με την "Παρθένο του Κόσμου", την Φύση, όπως περιγράφεται στον *Ποίμανδρο*, αποτέλεσμα του οποίου είναι ο απόγονός της, ο αθάνατος άνθρωπος. Αυτό στην Αποκάλυψη του Ιωάννη ονομάζεται "γάμος του αρνίου, και η γυνή αυτού" (ΙΘ', 7). Αυτή η "σύζυγος" ταυτίζεται τώρα με την Εκκλησία της Ρώμης χάρη στις αυθαίρετες ερμηνείες των οπαδών της. Αλλά φαίνεται να ξεχνούν πως το λινό της ένδυμα μπορεί να είναι ωραίο και λευκό εξωτερικά (όπως ο "λευκός τάφος"), αλλά η σαπίλα με την οποία είναι γεμάτη εσωτερικά δεν είναι η "δικαιοσύνη των Αγίων" (ΙΘ', 8), αλλά μάλλον το αίμα των Αγίων που "έσφαξε πάνω στην γη" (ΙΗ', 24). Έτσι, η παρατήρηση του μεγάλου Μυημένου (Λουκά, Ι, 18) – *εκείνη που αναφέρθηκε αλληγορικά στην ακτίνα της Φώτισης και της λογικής που πέφτει από πάνω σαν κεραυνός* στην καρδιά και στον νου των οπαδών εκείνης της αρχαίας σοφίας-θρησκείας που τότε παρουσιάστηκε με νέα μορφή από τον σοφό Γαλιλαίο Μυημένο[195] – διαστρεβλώθηκε και έγινε αγνώριστη (όπως και η ίδια η προσωπικότητά του) ώστε να ταιριάζει με ένα από τα πιο ωμά και πιο ολέθρια θεολογικά δόγματα. (Βλέπε στο τέλος της Στάντζα XII, "Σατανικοί Μύθοι".)

Αλλά αν και η Δυτική θεολογία είναι η μόνη που κατέχει την πατέντα και το "κοπυράιτ" του ΣΑΤΑΝΑ – με όλο τον δογματικό τρόπο αυτής της φαντασίωσης – ωστόσο και άλλες εθνότητες και θρησκείες διέπραξαν παρόμοια λάθη στην ερμηνεία αυτού του δόγματος που είναι μια από τις πιο βαθιά φιλοσοφικές και ιδανικές αντιλήψεις της αρχαίας σκέψης. Γιατί αυτές παραμόρφωσαν αλλά και ταυτόχρονα υπαινίχθηκαν το ορθό νόημά του στις αναρίθμητες αλληγορίες τις σχετικές με το θέμα. Ούτε παρέλειψαν τα ημι-εσωτερικά δόγματα του πουρανικού Ινδουισμού να αναπτύξουν πολύ υπαινικτικά σύμβολα και αλληγορίες σχετικά με τους επαναστάτες και πεπτωκότες θεούς. Τα *Πουρανά* είναι γεμάτα από τέτοιες και βρίσκουμε έναν άμεσο υπαινιγμό της αλήθειας στις συχνές νύξεις του Παρασαρά (*Βίσνου-Πουρανά*) για όλους εκείνους τους Ρουντρά, Ρίσι, Άσουρα, Κουμαρά και Μούνι που πρέπει να *γεννιώνται σε κάθε εποχή*, να επανενσαρκώνονται σε κάθε Μανβαντάρα. Αυτό (εσωτερικά) είναι ακριβώς σαν να λέει ότι οι ΦΛΟΓΕΣ που γεννήθηκαν από τον Παγκόσμιο Νου (Μαχάτ), εξαιτίας των μυστηριωδών λειτουργιών της καρμικής θέλησης και μιας ώθησης του Εξελικτικού Νόμου, προσγειώθηκαν όπως στον *Ποίμανδρο* χωρίς καμιά βαθμιαία μεταβίβαση πάνω στην Γη, *διασπώντας τους Επτά Κύκλους του Πυρός* ή, με λίγα λόγια, τους επτά ενδιάμεσους Κόσμους.

Υπάρχει ένας αιώνιος κυκλικός νόμος επαναγεννήσεων και οι σειρές σε κάθε νέα μανβανταρική αυγή οδηγούνται από κείνους που απόλαυσαν ανάπαυση από επανενσαρκώσεις σε προηγούμενους Κάλπα για αμέτρητους Αιώνες, τους ανώτατους και αρχαιότερους Ντιάνι. Στο τωρινό Μανβαντάρα ήταν η δική τους σειρά να ενσαρκωθούν, γι' αυτό και η παρουσία τους στην Γη και οι επακόλουθες αλληγορίες, γι' αυτό επίσης και η διαστρέβλωση του αρχικού νοήματος.[196]

Για να το κάνουμε σαφέστερο, καθένας που διαβάζει αυτό το απόσπασμα στο κατά Λουκά θα δει ότι η παρατήρηση ακολουθεί την αναφορά των εβδομήκοντα, οι οποίοι αναφωνούν ότι "ακόμα και οι δαίμονες [το πνεύμα της διαμάχης και της λογικής, ή της αντίθετης δύναμης, γιατί Σατανάς σημαίνει απλώς "ενάντιος" ή αντίπαλος] υπόκεινται σε εμάς μέσω του ονόματός σου" (Λουκά Γ, 17). Τώρα, το "όνομά σου" σημαίνει το όνομα του Χριστού ή Λόγου, ή του πνεύματος της αληθινής θείας σοφίας, σαν ξεχωριστό από το πνεύμα της διάνοιας ή της απλής υλιστικής λογικής, με λίγα λόγια τον ΑΝΩΤΕΡΟ ΕΑΥΤΟ. Και όταν ο Ιησούς παρατηρεί σ' αυτό ότι "είδε τον Σατανά σαν αστραπή να πέφτει από τον ουρανό", έκανε μια απλή δήλωση των ενορατικών του ικανοτήτων, πληροφορώντας τους ότι ήδη το γνώριζε, καθώς και μια αναφορά στην ενσάρκωση της θείας ακτίνας (των θεών ή αγγέλων) η οποία πέφτει σε γέννηση. Γιατί κατά κανέναν τρόπο δεν ευεργετούνται όλοι οι άνθρωποι απ' αυτήν την ενσάρκωση, αλλά για μερικούς η δύναμη παραμένει κρυμμένη και νεκρή κατά την διάρκεια όλης της ζωής. Πράγματι, "ουδείς γιγνώσκει τις είναι ο Υιός, ειμή ό Πατήρ· και τις είναι ο Πατήρ, ειμή ο Υιός", όπως πρόσθεσε τότε ο Ιησούς (Λουκά Γ, 22)· και λιγότερο απ' όλους η Εκκλησία "του Χριστού". Μόνο οι Μυημένοι κατανόησαν το μυστικό νόημα του όρου "Πατήρ και Υιός" και γνώριζαν ότι αναφερόταν στο Πνεύμα και στην Ψυχή πάνω στην Γη. Γιατί οι διδασκαλίες του Χριστού ήταν απόκρυφες διδασκαλίες, οι οποίες μπορούσαν να εξηγηθούν μόνο κατά την μύηση. Ποτέ δεν προορίζονταν για τις μάζες, γιατί ο Ιησούς απαγόρευσε στους δώδεκα να πάνε στους Εθνικούς και στους Σαμαρίτες (Ματθαίου Γ, 5) και επαναλάμβανε στους μαθητές του ότι τα "μυστήρια του ουρανού" ήταν μόνο γι' αυτούς και όχι για τα πλήθη (Μάρκου Δ', 11).

Έτσι, για παράδειγμα, στα *Πουρανά* ο "Πουλάστια", ένας Πρατζαπάτι ή γιος του Μπράχμα, προγεννήτορας των Ρακσάσα και παππούς του Ραβάνα, του Μεγάλου Βασιλιά της Λάνκα (βλέπε *Ραμαγιάνα*), σε μια προηγουμένη γέννηση είχε έναν γιο ονόματι Ντattόλι, "που είναι τώρα γνωστός σαν ο σοφός Αγκάστια", λέει το *Βίσνου-Πουρανά* (Βιβλ. Πρώτο, κεφ. Χ). Αυτό το όνομα του Ντattόλι και μόνο έχει έξι ακόμα παραλλαγές ή επτά νοήματα. Ονομάζεται αντίστοιχα Ντattόλι, Ντattάλι, Ντattόττι, Ντattότρι, Ντattόμπρι, Νταμπόμπι και Νταμπόλι, οι οποίες επτά

Οι θεοί που έπεσαν σε γέννηση και οι οποίοι είχαν σαν αποστολή να ολοκληρώσουν τον θείο άνθρωπο, παρουσιάζονται αργότερα σαν Δαίμονες, κακά Πνεύματα και σατανάδες, σε έχθρα και πόλεμο με τους θεούς, ή σαν ανεύθυνοι πράκτορες του Αιώνιου νόμου. Αλλά σ' αυτές τις χίλιες και μια Άριες αλληγορίες[197] δεν υπήρξε πότε πρόθεση για την αντίληψη τέτοιων πλασμάτων όπως οι δαίμονες και ο Σατανάς της χριστιανικής, ιουδαϊκής και μωαμεθανικής θρησκείας.

πραγματική εσωτερική άποψη σχετικά με τον "Σατανά", η γνώμη που είχε για το θέμα ολόκληρη η φιλοσοφική αρχαιότητα, παρουσιάζεται θαυμάσια στο Παράρτημα XV με τίτλο "Το Μυστικό του Σατανά" στην δεύτερη έκδοση του έργου της δρ. Α. Κίνγκσφορντ *Ο Τέλειος Δρόμος*. Καμιά καλύτερη και καθαρότερη ένδειξη της αλήθειας δεν μπορεί να προσφερθεί στον νοήμονα αναγνώστη, γι' αυτό και την παραθέτουμε εδώ κάπως λεπτομερειακά.

Και την έβδομη μέρα [έβδομη δημιουργία των Ινδουιστών],[198] πρόβαλε από την παρουσία του θεού ένας πανίσχυρος Άγγελος, γεμάτος οργή και καταστροφή και ο Θεός του έδωσε την κυριαρχία της τελευταίας σφαίρας.[199]

Η Αιωνιότητα γέννησε τον Χρόνο, το Απεριόριστο έδωσε γέννηση στο Περιορισμένο, το Ον κατέβηκε σε Δημιουργία.[200]

Σαν αστραπή είδα το Σατανά να πέφτει από τον ουρανό, λαμπρός σε δύναμη και οργή.

Μεταξύ των θεών δεν είναι κανένας σαν αυτόν, στα χέρια του οποίου παραδίδονται τα βασίλεια, η δύναμη και η δόξα των κόσμων.

Θρόνοι και αυτοκρατορίες, οι δυναστείες των βασιλέων,[201] η πτώση των εθνών, η γέννηση των εκκλησιών, ο θρίαμβος του Χρόνου.

Γιατί όπως λέγεται στον Ερμή, "Ο Σατανάς είναι ο φύλακας του Ναού του Βασιλιά, στέκεται στο υπερώο του Σολομώντα, κρατάει τα Κλειδιά του Ιερού, ώστε να μην εισέλθει κανένας σ' αυτό, εκτός από τον χρισμένο που κατέχει το μυστήριο του Ερμή" (Στίχοι 20 και 21).

Αυτοί οι υπαινικτικοί και μεγαλειώδεις στίχοι για τους αρχαίους Αιγυπτίους και άλλους πολιτισμένους λαούς της αρχαιότητας αναφέρονταν στο δημιουργικό και γενεσιουργό φως του Λόγου (Ώρος, Μπράχμα, Αχούρα-Μάζντα κ.τ.λ, κ.τ.λ. σαν πρωταρχικές εκδηλώσεις της αιώνια ανεκδήλωτης Αρχής, δηλ. του Αίν-Σοφ, Παραμπράχμαν, ή Ζαρβάν-Ακαράνα – Απεριόριστος Χρόνος – Κάλά), αλλά τώρα στην Καμπάλα το νόημα έχει υποβαθμιστεί. Ο "Χρισμένος" που

παραλλαγές έχουν η καθεμιά ένα μυστικό νόημα και στα εσωτερικά σχόλια αναφέρονται στις διάφορες εθνολογικές κατατάξεις, καθώς και στα φυσιολογικά και ανθρωπολογικά μυστήρια των πρωταρχικών φυλών. Γιατί ασφαλώς οι Ρακσάσα δεν είναι δαίμονες, αλλά απλώς οι πρωτόγονοι και οργισμένοι γίγαντες, οι Ατλάντειοι, οι οποίοι διασκορπίστηκαν στην επιφάνεια του πλανήτη, όπως είναι τώρα η Πέμπτη Φυλή. Ο Βάσιστα είναι μια εγγύηση γι' αυτό, αν σημαίνουν τίποτε τα λόγια που απηύθυνε στον Παρασαρά, ο οποίος επιχείρησε λίγη *ΤΖΑΝΤΟΥ* (μαγεία) την οποία ονομάζει "θυσία", για την καταστροφή των Ρακσάσα. Γιατί αυτός λέει: "Μην αφήσεις άλλα απ' αυτά τα προκλητικά Πνεύματα του Σκότους να καταστραφούν". (Για λεπτομέρειες βλέπε *Μαχαμπαράτα*, Αντιπάρβαν, 8, 176, επίσης *Λίνγκα-Πουρανά*, Πουρβαρντά, σελ. 64.)

[197] Παραθέτουμε ένα απόσπασμα από την επιστολή ενός Δασκάλου που έχει άμεση σχέση με αυτούς τους ενσαρκωνόμενους αγγέλους. Λέει: "Υπάρχουν, *πρέπει να υπάρχουν* 'αποτυχίες' στις αιθερικές φυλές των πολλών τάξεων των Ντιάνι-Τσόχαν ή Ντέβα (*προχωρημένων οντοτήτων μιας προηγούμενης πλανητικής περιόδου*) ακριβώς όπως και μεταξύ των ανθρώπων. Αλλά όμως, επειδή αυτές οι *αποτυχίες* είναι πολύ προχωρημένες και πνευματοποιημένες για να πεταχτούν από την ντιάνι-τσοχανική τους κατάσταση στην δίνη μιας νέας πρωταρχικής εξέλιξης μέσω των κατωτέρων βασιλείων, να τι συμβαίνει: Όταν ένα νέο ηλιακό σύστημα πρόκειται να δημιουργηθεί, αυτοί οι Ντιάνι-Τσόχαν γεννιώνται από την εισροή 'μπροστά' από τα στοιχειακά [Οντότητες... που θα αναπτυχθούν σε ανθρωπότητα σε έναν *μελλοντικό* χρόνο] και παραμένουν ως μια λανθάνουσα ή ανενεργός πνευματική δύναμη στην αύρα του δημιουργημένου κόσμου... μέχρις ότου επιτευχθεί ένα στάδιο της ανθρώπινης εξέλιξης... Τότε *γίνονται μια ενεργός Δύναμη* και αναμειγνύονται με τα Στοιχειακά... *για να αναπτύξουν λίγο-λίγο τον πλήρη τύπο της ανθρωπότητας*". Δηλαδή για να αναπτύξουν και να προικίσουν τον άνθρωπο με τον Αυτοσυνείδητο νου ή *Μάνας.*

[198] Όταν επρόκειτο να εμφανιστεί η Γη με την πλανητική της άλυσο και ο άνθρωπος.

[199] Η Γη μας και το φυσικό πεδίο της συνείδησης.

[200] Όταν στα αγνά ουράνια Όντα (Ντιάνι-Τσόχαν) και στους μεγάλους Πιτρί των διαφόρων τάξεων ανατέθηκε η αποστολή: οι μεν να δημιουργήσουν την εικόνα τους (*Τσαγιά*) και να φτιάξουν απ' αυτήν τον φυσικό άνθρωπο και οι δε να τον εμψυχώσουν και να τον προικίσουν με θεία διάνοια και την κατανόηση των *Μυστηρίων της Δημιουργίας*.

[201] Οι "δυναστείες των βασιλέων" που όλοι θεωρούν τον εαυτό τους σαν "χρισμένο" που βασιλεύει "Ελέω θεού", ενώ στην πραγματικότητα βασιλεύουν ελέω της ύλης, της μεγάλης *Πλάνης*, του Εξαπατητή.

κατέχει τα μυστικά και τα μυστήρια του Ερμή (*Μπούντα*-Σοφία) και στον οποίο μόνο παραδίδεται το κλειδί του "Ιερού", της Μήτρας της φύσης, προκειμένου να την γονιμοποιήσει και να καλέσει σε ενεργό ζωή και ύπαρξη ολόκληρο τον Κόσμο, έγινε για τους Ιουδαίους ο Ιεχωβά, ο "θεός της γέννησης" στο σεληνιακό βουνό (Σινά, το βουνό της Σελήνης, "Σιν"). Το "Ιερό" έγινε το "Άγιο των Αγίων" και το μυστήριο ανθρωπομορφοποιήθηκε, φαλλοποιήθηκε και υποβιβάστηκε πράγματι στην ύλη. Εξ αυτού προέκυψε και η ανάγκη να φτιάξουν τον "Δράκοντα της Σοφίας", τον *Όφι της Γένεσης*, τον συνειδητό Θεό που χρειαζόταν ένα σώμα για να ντύσει την τόσο υπερβολική υποκειμενική θεότητά του, τον Σατανά. Αλλά οι "αμέτρητες ενσαρκώσεις του Πνεύματος" και "η ασταμάτητη ώθηση και το ρεύμα της Επιθυμίας" αναφέρονται οι μεν πρώτες στο δικό μας δόγμα των καρμικών και κυκλικών επαναγεννήσεων και το δεύτερο στον ΕΡΩΤΑ, όχι τον μετέπειτα θεό του υλικού, φυσιολογικού έρωτα, αλλά την θεία επιθυμία των θεών, όπως και της φύσης, να δημιουργήσουν και να δώσουν ζωή στα Όντα. Αυτήν την ΦΛΟΓΑ, επειδή είναι αόρατη και ακατανόητη, οι Ακτίνες του ενός "σκοταδιού" δεν μπορούν να την φτάσουν παρά μόνο κατεβαίνοντας οι ίδιες στην ύλη. Γι' αυτό, όπως συνεχίζεται στο προαναφερθέν ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ:

Πολλά ονόματα έδωσε σ' αυτόν [Σατανά] ο θεός, ονόματα μυστηρίου, μυστικά και φοβερά.

Ο θεός τον αποκάλεσε: Σατανάς ο Ενάντιος, γιατί η ύλη αντιτίθεται στο Πνεύμα και ο χρόνος κατηγορεί ακόμα και τους αγίους του Κυρίου.

28, 29, 31. Να τον φοβάστε και να μην αμαρτάνετε· να προφέρετε τρέμοντας το όνομα του... Γιατί ο Σατανάς είναι ο δικαστής της Δικαιοσύνης του θεού [Κάρμα]: αυτός φέρει τον ζυγό και το ξίφος... Γιατί σ' αυτόν *είναι εμπιστευμένα Βάρος, Μέτρο και Αριθμός*.

Συγκρίνατε την τελευταία φράση με αυτά που λέει ο Ραβίνος, ο οποίος εξηγεί την Καμπάλα στον πρίγκηπα αλ-Καζάρι στο ομώνυμο βιβλίο, και θα δείτε ότι *Βάρος, Μέτρο και Αριθμός* στο *Σέφερ Γιετσιρά* είναι οι ιδιότητες των Σεφιρόθ (οι τρεις *Σεφρίμ* ή αριθμοί ή ψηφία) που καλύπτουν ολόκληρο τον συλλογικό αριθμό 10 και ότι οι Σεφιρόθ είναι ο συλλογικός Αδάμ-Κάδμος, ο "Ουράνιος Άνθρωπος" ή ο Λόγος. Έτσι στην αρχαία σκέψη Σατανάς και Χρισμένος ταυτίζονταν. Επομένως,

33. Ο Σατανάς είναι ο Υπουργός του θεού, Κύριος των επτά οικημάτων του Άδη...

Οι επτά [Λάκα] ή Σαπταλοκά της Γης για τους Ινδούς. Γιατί ο Άδης, ή Ζώνη της Πλάνης, τον οποίο η θεολογία θεωρεί σαν μια περιοχή συνορεύουσα με την Κόλαση, είναι απλώς ο πλανήτης μας, η Γη, και έτσι ο Σατανάς ονομάζεται:

33.... ο άγγελος των εκδηλωμένων Κόσμων.

"Σατανάς" είναι ο θεός του πλανήτη μας και ο μόνος θεός" και αυτό χωρίς να υπάρχει καμιά υπαινικτική μεταφορά για την πονηριά και την διαφθορά του. Γιατί αυτός είναι ένα με τον Λόγο, "τον πρώτο γιο, τον αρχαιότερο από τους θεούς", στην σειρά της μικροκοσμικής (θείας) εξέλιξης. Ενώ ο Κρόνος (Σατανάς) αστρονομικά "είναι ο έβδομος και τελευταίος στην σειρά της μακροκοσμικής εκπόρευσης όντας η περιφέρεια του βασιλείου, κέντρο του οποίου είναι ο Φοίβος (το φως της σοφίας, επίσης Ήλιος)". Οι Γνωστικοί λοιπόν είχαν δίκιο που ονόμαζαν τον ιουδαϊκό θεό "άγγελο της ύλης", ή εκείνον που εμφύσησε (συνειδητή) ζωή στον Αδάμ και του οποίου πλανήτης ήταν ο Κρόνος.

Και ο θεός τοποθέτησε μια ζώνη στους λαγόνες του [οι δακτύλιοι του Κρόνου] και το όνομα αυτής της ζώνης είναι θάνατος.

Στην ανθρωπογονία η "ζώνη" αυτή είναι το ανθρώπινο σώμα με τις δυο κατώτερες αρχές του, που και τα τρία είναι θνητά, ενώ ο εσωτερικός άνθρωπος είναι αθάνατος. Και τώρα προσεγγίζουμε το "*Μυστικό* του Σατανά".

37, 38, 39. ... Μόνο πάνω στο Σατανά *υπάρχει η ντροπή της γέννησης.* Έχει χάσει την παρθενική του κατάσταση [το ίδιο και ο Κουμαρά με την ενσάρκωση]: *αποκαλύπτοντας ουράνια μυστικά* μπήκε σε δέσμευση. Αυτός τυλίγει με δεσμά και περιορισμούς όλα τα πράγματα...

42, 43, 44. Δύο είναι οι στρατιές του θεού: στον ουρανό τα πλήθη του Μιχαήλ· στην άβυσσο [τον εκδηλωμένο κόσμο] οι λεγεώνες του Σατανά. Αυτές είναι η Ανεκδήλωτη και η Εκδηλωμένη- η ελεύθερη και δεσμευμένη [στην ύλη]· η αγνή και η πεπτωκυία. Και οι δύο είναι βοηθοί του Πατρός, εκπληρώνοντας το θείο Λόγο... [Επομένως].

Άγιο... είναι το Σάββατο του θεού: ευλογημένο και ιερό είναι το όνομα του Αγγέλου του Άδη [ΣΑΤΑΝΑ].

Η δόξα του Σατανά είναι η σκιά του Κυρίου [θεού στον εκδηλωμένο κόσμο]· ο θρόνος του Σατανά είναι το υποπόδιο του Αντονάι [το υποπόδιο αυτό όντας ολόκληρος ο ΚΟΣΜΟΣ]. (Βλέπε Μέρος ΙΙ, Τμήμα ΧΙΧ, "Είναι το Πλήρωμα, Φωλιά του Σατανά;")

Επομένως, όταν η Εκκλησία καταριέται τον Σατανά, καταριέται την κοσμική αντανάκλαση του Θεού, αναθεματίζει τον Θεό που εκδηλώθηκε στην ύλη ή στον αντικειμενικό κόσμο, καταριέται τον Θεό ή την πάντα ακατανόητη ΣΟΦΙΑ που εκδηλώνεται σαν Φως και Σκιά, καλό και κακό στην φύση, με τον μόνο τρόπο που είναι κατανοητός στην περιορισμένη διάνοια του ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Αυτή είναι η αληθινή φιλοσοφική και μεταφυσική ερμηνεία του Σαμαήλ ή Σατανά, του εναντίου στην Καμπάλα, ενώ τα ίδια δόγματα και το ίδιο πνεύμα απαντάται στις αλληγορικές ερμηνείες κάθε άλλης αρχαίας θρησκείας. Όμως αυτή η φιλοσοφική θεώρηση δεν έρχεται σε αντίθεση με τα ιστορικά στοιχεία που σχετίζονται μαζί της. Λέμε "ιστορικά" επειδή μια αλληγορία και ένας μυθικός στολισμός γύρω από τον πυρήνα της παράδοσης δεν εμποδίζουν κατά κανέναν τρόπο τον πυρήνα να αναφέρεται σε πραγματικά γεγονότα. Έτσι η Καμπάλα, επαναλαμβάνοντας τις πανάρχαιες αποκαλύψεις της παγκόσμιας κάποτε ιστορίας του πλανήτη μας και της εξέλιξης των φυλών του, την παρουσίασε κάτω από την μυθολογική μορφή των διαφόρων καταγραφών που αποτέλεσαν την Βίβλο. Τώρα, στις σελίδες αυτές από την Μυστική Δοξασία της Ανατολής, δίνουμε το ιστορικό της θεμέλιο με ατελή ίσως μορφή. Έτσι, το αλληγορικό και συμβολικό νόημα του Όφεως της Γένεσης εξηγείται από τους "Γιους της Σοφίας" (ή αγγέλους από ανώτερες σφαίρες, αν και όλοι ανήκουν στο βασίλειο του Σατανά ή Ύλης), που αποκαλύπτουν στους ανθρώπους τα μυστήρια του Ουρανού. Έτσι, επίσης, όλοι οι αποκαλούμενοι μύθοι του ινδουϊστικού, ελληνικού, χαλδαϊκού και ιουδαϊκού Πανθέου φαίνεται ότι είναι βασισμένοι πάνω σε γεγονότα και αλήθειες. Οι γίγαντες της Γένεσης είναι οι ιστορικοί Άτλαντες της Λάνκα και οι Έλληνες Τιτάνες. Ποιος μπορεί να ξεχάσει την Τροία η οποία κάποτε χαρακτηριζόταν σαν μύθος, ο δε Όμηρος σαν ανύπαρκτο πρόσωπο, ενώ η ύπαρξη πόλεων όπως το Ηράκλειον και η Πομπηία απορριπτόταν και θεωρείτο σαν απλό παραμύθι; Ωστόσο ο Σλήμαν απέδειξε ότι η Τροία πράγματι υπήρξε και οι δυο πόλεις, αν και θαμμένες για πολλούς αιώνες κάτω από την λάβα του Βεζούβιου, γνώρισαν την ανάστασή τους και ζουν ξανά πάνω στην επιφάνεια της γης. Πόσες ακόμα πόλεις και τοποθεσίες που αποκαλούνται "θρυλικές" βρίσκονται στον κατάλογο των μελλοντικών αποκαλύψεων και πόσες ακόμα προσωπικότητες που θεωρούνται μυθικές (βλέπε "Οι Πρωταρχικοί Μάνου της Ανθρωπότητας") θα γίνουν κάποια μέρα ιστορικές;

Αυτό μπορούν ίσως να μας το πουν μόνο εκείνοι που διαβάζουν τις επιταγές του Πεπρωμένου στο αστρικό φως.

Όμως επειδή τα δόγματα της Ανατολικής δοξασίας κρατήθηκαν πάντα μυστικά και επειδή ο αναγνώστης δεν μπορεί να ελπίζει ότι θα δει ποτέ τα αρχικά κείμενα, εκτός και γίνει αποδεδεγμένος μαθητής, γι' αυτό ο Ελληνομαθής και Λατινομαθής σχολιαστής ας στραφεί στα αρχικά κείμενα της Ερμητικής Φιλολογίας. Ας διαβάσει κατ' αρχήν προσεχτικά τις πρώτες σελίδες του *Ποίμανδρου* ή Ερμή του Τρισμέγιστου και θα δει εκεί να επιβεβαιώνονται τα δόγματά μας, όσο καλυμμένο κι αν είναι το κείμενο. Θα βρει επίσης εκεί την δημιουργία του Σύμπαντος, της Γης μας (που στον *Ποίμανδρο* ονομάζεται "Φύση"), καθώς και όλων των άλλων, από την "Αρχή της Υγρασίας" – ή την μεγάλη Άβυσσο, ΠΑΤΕΡΑ-ΜΗΤΕΡΑ – την πρώτη διαφοροποίηση στον εκδηλωμένο Κόσμο. Πρώτα ο "Παγκόσμιος Νους", τον οποίο στις αρχαιότερες αποδόσεις το χέρι του χριστιανού

μεταφραστή τον μεταμόρφωσε σε Θεό, Πατέρα. Ύστερα ο "Ουράνιος Άνθρωπος",[202] ο οποίος είναι το μεγάλο Σύνολο εκείνου του Πλήθους των Αγγέλων οι οποίοι ήταν υπερβολικά αγνοί για την δημιουργία των κατώτερων κόσμων ή του ανθρώπου της σφαίρας μας, αλλά οι οποίοι, ωστόσο, έπεσαν στην ύλη με την δύναμη αυτής της ίδιας εξέλιξης, σαν ο Δεύτερος *Λόγος* του "Πατέρα".[203]

Συνθετικά κάθε Δημιουργικός Λόγος ή κάθε "Γιος που είναι ένα με τον Πατέρα" είναι το ίδιο το Πλήθος των *Rectores Mundi*, των *Κυβερνητών του Κόσμου*. Ακόμα και η χριστιανική θεολογία από τους επτά "Αγγέλους της Παρουσίας" φτιάχνει τις Αρετές ή τις προσωποποιημένες ιδιότητες του Θεού οι οποίες όντας δημιουργημένες απ' αυτόν – όπως οι Μάνου από τον Μπράχμα – γίνονται Αρχάγγελοι. Η ίδια η Ρωμαιοκαθολική θεοδικία αναγνωρίζοντας στον δημιουργικό της ***Verbum Princeps*** την κεφαλή εκείνων των αγγέλων – ***caput angelorum*** – και τον ***magni consili Angelus*** (τον Άγγελο του μεγάλου Συμβουλίου), αναγνωρίζει μ' αυτόν τον τρόπο την ταύτιση του Χριστού και εκείνων των Αγγέλων.

"*Οι Θεοί έγιναν μη-Θεοί, οι Σούρα έγιναν Ά-σουρα*", λέει το κείμενο, δηλαδή οι θεοί έγιναν δαίμονες, ΣΑΤΑΝΑΣ, όταν διαβαστεί κυριολεκτικά. Αλλά τώρα στις διδασκαλίες της Μυστικής Δοξασίας ο Σατανάς, συμβολισμένος σαν Καλό και θυσία, θα αποδειχθεί ένας θεός της Σοφίας κάτω από διαφορετικά ονόματα.

Καμπάλα διδάσκει ότι η Υπερηφάνεια και η Αλαζονεία – οι δυο κύριοι υποκινητές της Ιδιοτέλειας και του Εγωισμού – είναι οι αιτίες που άδειασαν τον ουρανό από το ένα τρίτο των άστρων, αστρονομικά. Με άλλα λόγια, οι δυο δηλώσεις είναι η μεν πρώτη μια αναλογία και η δεύτερη ένα γεγονός. Ωστόσο η πρώτη, όπως δείξαμε, είναι αναπόσπαστα δεμένη με την ανθρωπότητα.

Με την σειρά τους οι Ροδόσταυροι που γνώριζαν καλά το μυστικό νόημα της παράδοσης, το κράτησαν για τον εαυτό τους διδάσκοντας απλώς ότι ολόκληρη η δημιουργία οφειλόταν και ήταν το αποτέλεσμα εκείνου του μυθικού "Πολέμου στον Ουρανό" που *προκλήθηκε από την επανάσταση των αγγέλων*[204] εναντίον του *δημιουργικού νόμου*, δηλαδή του Δημιουργού. Η δήλωση είναι σωστή αλλά το εσωτερικό νόημα παραμένει μέχρι σήμερα ένα μυστήριο. Το να αποφύγει κανείς την περαιτέρω εξήγηση της δυσκολίας, επικαλούμενος το θείο μυστήριο ή το αμάρτημα της διείσδυσης στην πολιτική του, είναι σαν να μη λέει τίποτε. Μπορεί να θεωρείται επαρκές για όσους πιστεύουν στο αλάθητο του Πάπα, αλλά δύσκολα θα ικανοποιήσει τον φιλοσοφικό νου. Ωστόσο η αλήθεια, αν και γνωστή στους περισσότερους από τους Καμπαλιστές, ποτέ δεν αποκαλύφθηκε από κανέναν

Ο "Ουράνιος Άνθρωπος" – παρακαλώ σημειώστε ξανά την λέξη – είναι ο "ΛΟΓΟΣ" ή ο "Γιος" εσωτερικά. Επομένως, από την στιγμή που ο τίτλος αποδόθηκε στον Χριστό (που διακηρύχθηκε Θεός και ο ίδιος ο Θεός), η χριστιανική θεολογία δεν είχε άλλη εκλογή. Προκειμένου να υποστηρίξει το δόγμα της προσωπικής Τριάδας, έπρεπε να διακηρύξει – όπως και έκανε – ότι ο χριστιανικός *Λόγος* είναι ο μόνος αληθινός και ότι όλοι οι *Λόγοι* των άλλων θρησκειών ήταν ψεύτικοι και ήταν απλώς η μασκαρεμένη Κακή Αρχή, ο ΣΑΤΑΝΑΣ. Δείτε τώρα πού οδήγησε αυτό την Δυτική θεολογία.

"Γιατί ο Νους, μια θεότητα που κατείχε και τα δυο φύλα, όντας Φως και Ζωή, γέννησε με τον Λόγο του έναν άλλον Νου, ή έναν Εργάτη, ο οποίος, όντας θεός του Πυρός και του Πνεύματος, σχεδίασε και σχημάτισε επτά άλλους Κυβερνήτες, οι οποίοι στον κύκλο τους περιέχουν τον Φαινομενικό Κόσμο και των οποίων η διάταξη ονομάζεται Μοίρα ή Πεπρωμένο" (*Ποίμανδρος*, παρ. 9).

Εδώ είναι φανερό ότι ο "Νους" (η πρωταρχική παγκόσμια θεία Σκέψη) δεν είναι ούτε το Άγνωστο ανεκδήλωτο Ένα – αφού κατέχει και τα δύο φύλα (είναι αρσενικό και θηλυκό) – ούτε επίσης ο χριστιανικός Πατέρας, αφού αυτός είναι αρσενικός και όχι ανδρόγυνος. Γεγονός είναι ότι οι Πατέρας, Γιοι και Άνθρωποι μπερδεύτηκαν απελπιστικά κατά την μετάφραση του *Ποίμανδρου*.

Η αλληγορία για το πυρ του Προμηθέα είναι μια άλλη απόδοση της επανάστασης του περήφανου Λούσιφερ ο οποίος γκρεμίστηκε μέσα στην απύθμενη άβυσσο, ή απλώς πάνω στην Γη μας, για να ζήσει σαν άνθρωπος. Ο ινδουϊστικός Λούσιφερ, ο Μαχασούρα, λέγεται επίσης ότι ζήλεψε το ακτινοβόλο φως του Δημιουργού και επικεφαλής των κατώτερων Άσουρα (όχι θεών, αλλά πνευμάτων) επαναστάτησε εναντίον του Μπράχμα και γι' αυτό ο Σίβα τον γκρέμισε στο Πατάλα. Αλλά καθώς η Φιλοσοφία πηγαίνει χέρι-χέρι με την αλληγορική φαντασία στους ινδουϊστικούς μύθους, ο διάβολος εμφανίζεται ότι μετανόησε και του δόθηκε μια ευκαιρία να προοδεύσει: αυτός εσωτερικά είναι ένας αμαρτωλός άνθρωπος και μπορεί μέσω γιογκικής αφοσίωσης και μύησης να φτάσει για άλλη μια φορά στην κατάσταση όπου ήταν ένα με την θεότητα. Ο Ηρακλής, ο Ήλιος-θεός, κατέρχεται στον Άδη (την σπηλιά της Μύησης) για να ελευθερώσει τα θύματα από τα βάσανά τους κ.τ.λ., κ.τ.λ. Η χριστιανική Εκκλησία είναι η μόνη που δημιουργεί αιώνιο βασανιστήριο για τον διάβολο και τον καταδικασμένο τον οποίο η ίδια επινόησε.

τους. Ο καθένας και όλοι, Καμπαλιστές και συμβολολόγοι, έδειξαν μια παράξενη απροθυμία να ομολογήσουν το πρωταρχικό νόημα της Πτώσης των Αγγέλων. Για τον Χριστιανό μια τέτοια σιωπή είναι απλώς φυσική. Κατά την διάρκεια του Μεσαίωνα ούτε αλχημιστής ούτε φιλόσοφος δεν μπορούσε να το εκφράσει,[205] γιατί για το βλέμμα της ορθόδοξης θεολογίας αποτελούσε φοβερή βλασφημία που θα τους οδηγούσε μέσα από το "Ιερό" γραφείο της Ιεράς Εξέτασης στην πυρά και στην καταστροφή. Αλλά για τους σύγχρονους Καμπαλιστές και τους Ελευθεροστοχαστές η περίπτωση διαφέρει. Φοβόμαστε ότι γι' αυτούς τους τελευταίους φταίει απλώς η ανθρώπινη υπερηφάνεια, η ματαιοδοξία η βασισμένη σε μια προκατάληψη που ανοιχτά απορρίπτεται, αλλά που ωστόσο είναι αξερίζωτη. Από τότε που η Εκκλησία στον αγώνα της με τον Μανιχαϊσμό επινόησε τον διάβολο και από τότε που – τοποθετώντας έναν θεολογικό εξολοθρευτή στον ακτινοβόλο αστρικό θεό, τον *Λούσιφερ*, τον "Γιο του Πρωινού" – δημιούργησε το πιο γιγαντιαίο απ' όλα τα παράδοξά της, δηλ. ένα *μαύρο και σκοτεινό φως*. Από τότε λοιπόν ο μύθος ρίζωσε τόσο βαθιά στο έδαφος της τυφλής πίστης, ώστε είναι αδύνατον να επιτρέψει ακόμα και σε κείνους που δεν παραδέχονται τα δόγματά της και οι οποίοι περιγελούν τον κερασφόρο και τραγοπόδαρο Σατανά, να βγουν με θάρρος και να ομολογήσουν την αρχαιότητα της πιο παλιάς απ' όλες τις παραδόσεις. Με λίγα λόγια της ακόλουθης: *Ημι-εξωτερικά*, οι "Πρωτογεννημένοι" του Παντοδύναμου – *Fiat Lux* – ή οι άγγελοι του πρωταρχικού φωτός διατάχθηκαν να δημιουργήσουν, το ένα τρίτο απ' αυτούς επαναστάτησε και αρνήθηκε, ενώ εκείνοι που "υπάκουσαν, όπως ο Πταχίλ, απέτυχαν" οικτρά.

Για να αντιληφθεί κανείς την απόρριψη και την αποτυχία στο σωστό φυσικό τους νόημα πρέπει να μελετήσει και να κατανοήσει την Ανατολική Φιλοσοφία. Πρέπει να εξοικειωθεί με τα θεμελιώδη μυστικά δόγματα των Βεντάντιστών σχετικά με το λάθος της απόδοσης λειτουργικής δραστηριότητας στην άπειρη και απόλυτη θεότητα. Η εσωτερική φιλοσοφία ισχυρίζεται ότι κατά την διάρκεια των Σαντιά ο "Κεντρικός Ήλιος" εκπέμπει δημιουργικό φως, παθητικά θα λέγαμε. Η αιτιότητα είναι λανθάνουσα. Μόνο κατά τις ενεργούς περιόδους ύπαρξης γεννάει ένα ρεύμα

Για παράδειγμα, γιατί ο Ελιφάς Λεβί, ο αληθινά ατρόμητος και ειλικρινής Καμπαλιστής, δίστασε να αποκαλύψει το μυστήριο των αποκαλούμενων Πεπτωκότων Αγγέλων; Το ότι γνώριζε το γεγονός και το πραγματικό νόημα της αλληγορίας – τόσο με την θρησκευτική και μυστική, όσο και με την φυσιολογική έννοια – αποδεικνύεται από τα πολύτομα κείμενά του και τους συχνούς υπαινιγμούς και τις νύξεις. Ωστόσο ο Ελιφάς, αφού το υπαινίχθηκε εκατό φορές στα προηγούμενα έργα του, στο τελευταίο έργο του, *Η Ιστορία της Μαγείας* σελ. 220, δηλώνει...

"Διαμαρτυρόμαστε με όλη μας την δύναμη ενάντια στην κυριαρχία και στην πανταχού παρουσία του Σατανά. Δεν προσποιούμαστε ούτε ότι αρνούμαστε ούτε ότι επιβεβαιώνουμε εδώ την παράδοση για τους Πεπτωκότες Αγγέλους... αλλά αν είναι έτσι... τότε πρίγκηπας των Αγγελικών Επαναστατών μπορεί να είναι τουλάχιστον ο τελευταίος και ο πιο ανίσχυρος μεταξύ των καταδικασμένων – τώρα που χωρίστηκε από την θεότητα – που είναι η αρχή κάθε δύναμης...". Αυτά είναι ασυνάρτητα και αρκετά ασαφή. Αλλά δείτε τι γράφει ο Χάργκρεϊβ Τζένινγκς με το παράξενο και στακάτο ύφος του:

"Τόσο ο Άγιος Μιχαήλ όσο και ο Άγιος Γεώργιος είναι και οι δύο πρότυπα. Είναι αγιοποιημένες προσωπικότητες, ή τιμώμενοι ήρωες, αποθεούμενες δυνάμεις. Καθένας τους παριστάνεται με τις αντίστοιχες ιδιότητες και χαρακτηριστικά. Αυτές αναπαράγονται και πολλαπλασιάζονται –διακρινόμενες με διαφορετικά ονόματα – σε όλες τις μυθολογίες [ακόμα και στην κινέζικη]. Αλλά η ιδέα σχετικά με τον καθένα τους είναι γενική. Αυτή η ιδέα και η αντιπροσωπευτική άποψη είναι η ιδέα του πανίσχυρου πρωταθλητή – παιδαριώδους στην "παρθενική αθωότητά του" – τόσο πανίσχυρου, ώστε αυτή η πλήρης θεού αθωότητα (οι Σεραφείμ οι "πιο γνωστοί", οι Χερουβείμ οι "πιο αγαπητοί") μπορεί να τσακίσει τον κόσμο (που είναι συναρμολογημένος – για να χρησιμοποιήσουμε αυτήν την λέξη – με την μαγεία του Λούσιφερ, αλλά καταδικασμένος), σε αντίθεση με τις επιδέξιες κατασκευές, κερδισμένες με την άδεια του Υπέρτατου – επιδέξιες κατασκευές (αυτή η "παράπλευρη ζωή") – του μεγαλόπρεπου αποστάτη, του ισχυρού επαναστάτη, αλλά ταυτόχρονα και Εωσφόρου", Λούσιφερ-"Πρωινού Άστρου", του "Γιου του πρωινού" – ένας πολύ ανώτερος τίτλος "εκτός ουρανού", γιατί δεν μπορεί να είναι στον ουρανό, αλλά έξω από τον ουρανό είναι τα πάντα. Σε μια φαινομενικά απίστευτη όψη του χαρακτήρα του... οι ιδιότητες δεν έχουν φύλο – αυτός ο Αρχάγγελος, ο Άγιος Μιχαήλ, είναι η ανίκητη, ασεξουαλική, ουράνια Ενέργεια" – για να τον τιμούν με το μεγάλο χαρακτηριστικό του ο αόρατος "Παρθένος Πολεμιστής" ντύθηκε... και ταυτόχρονα οπλίστηκε με την απορριπτική πανοπλία της Γνωστικής "άρνησης για δημιουργία". Αυτός είναι άλλος ένας μύθος, ένας μύθος "μέσα σε μύθους"... ένα θαυμαστό "μυστήριο των μυστηρίων", γιατί είναι τόσο απίθανο και αντιφατικό. Ανεξήγητο και Αναποκάλυπτο σαν την Αποκάλυψης (*Φαλλισμός* σελ. 212-213).

Παρ' όλα αυτά, το ανεξήγητο και αναποκάλυπτο αυτό μυστήριο, τώρα θα εξηγηθεί και θα αποκαλυφθεί από τις δοξασίες της Ανατολής. Αλλά όπως το εκφράζει και ο πολυδιαβασμένος, αλλά ωστόσο γεμάτος αρκετή σύγχυση συγγραφέας του *Φαλλισμού*, κανένας αμύητος θνητός δεν θα καταλάβει ποτέ το πραγματικό νόημα των παρατηρήσεών του.

ασταμάτητης ενέργειας, τα κραδαινόμενα ρεύματα της οποίας αποκτούν περισσότερη ενεργητικότητα και δυνατότητα με κάθε σκαλοπάτι της εβδομαδιαίας κλίμακας του Όντος το οποίο κατεβαίνουν. Έτσι γίνεται κατανοητό με ποιο τρόπο η διαδικασία της δημιουργίας, ή μάλλον του σχηματισμού του οργανικού Σύμπαντος – με όλες τις μονάδες των επτά βασιλείων του – έκανε αναγκαία την ύπαρξη νοημόνων όντων τα οποία έγιναν συλλογικά ένα ον ή δημιουργικός θεός, διαφοροποιημένος ήδη από την απόλυτη Ενότητα, αφού αυτή η τελευταία δεν έχει σχέση με την εξαρτημένη δημιουργία.[206]

Το χειρόγραφο της Καμπάλα που βρίσκεται στο Βατικανό – ένα μοναδικό (στην Ευρώπη) αντίγραφο του οποίου λέγεται ότι βρισκόταν στην κατοχή του Κόμη Σαιν Ζερμαίν – περιέχει την πιο περίπλοκη παρουσίαση της δοξασίας, περιλαμβάνοντας και την ιδιόμορφη απόδοση που γίνεται αποδεκτή από τους Λουσιφεριανούς[207] και άλλους Γνωστικούς. Σ' αυτήν λοιπόν την περγαμηνή οι Επτά Ήλιοι της Ζωής δίνονται με την σειρά που βρίσκονται στο *Σαπτασούρια*. Στις εκδόσεις όμως της Καμπάλα που υπάρχουν στις δημόσιες βιβλιοθήκες βρίσκονται μόνο τέσσερις απ' αυτούς και με μια λίγο-πολύ καλυμμένη φρασεολογία. Όμως ακόμα κι αυτός ο μειωμένος αριθμός είναι αρκετά επαρκής για να δείξει μια ταυτόσημη προέλευση, αφού αναφέρεται στην τετραπλή ομάδα των Ντιάνι-Τσόχαν και αποδεικνύει ότι η θεώρηση αυτή έχει την πηγή της στις Μυστικές Δοξασίες των Αρίων. Όπως είναι πασίγνωστο, η Καμπάλα δεν προήλθε ποτέ από τους Ιουδαίους, οι οποίοι πήραν τις ιδέες τους από τους Χαλδαίους και τους Αιγυπτίους.

Έτσι τώρα, ακόμα και οι *εξωτερικές* καμπαλιστικές διδασκαλίες μιλάνε για έναν *Κεντρικό Ήλιο* και για τρεις δευτερεύοντες Ήλιους σε κάθε ηλιακό σύστημα, περιλαμβανομένου και του δικού μας. Όπως παρουσιάζεται και στο έξυπνο αν και υπερβολικά υλιστικό έργο *Νέες Όψεις Ζωής και θρησκείας*, το οποίο είναι μια σύνοψη των απόψεων των Καμπαλιστών από μια όψη βαθιά μελετημένη και αφομοιωμένη:

> Κεντρικός Ήλιος... ήταν γι' αυτούς [όπως και για τους Άριους] το κέντρο της ηρεμίας- το κέντρο στο οποίο έπρεπε να επιστρέψει τελικά κάθε κίνηση. Γύρω απ' αυτόν τον κεντρικό Ήλιο... ο πρώτος από τους τρεις... συστημικούς Ήλιους... περιστρεφόταν πάνω σε πολικό επίπεδο... ο δεύτερος, σε ισημερινό επίπεδο...[και μόνο ο τρίτος ήταν ο δικός μας ορατός Ήλιος]. Αυτά τα τέσσερα ηλιακά σώματα ήταν τα όργανα από την δράση των οποίων εξαρτάται αυτό που ο άνθρωπος ονομάζει δημιουργία, η εξέλιξη της ζωής πάνω στον πλανήτη Γη. Αυτοί [οι Καμπαλιστές] υποστήριζαν ότι τα κανάλια μέσω των οποίων η επιρροή αυτών των σωμάτων μεταβιβαζόταν στην Γη, ήταν ηλεκτρικά... Η ακτινοβόλα ενέργεια που κυλούσε από τον κεντρικό Ήλιο[208] έφερε σε ύπαρξη την Γη σαν μια υδάτινη σφαίρα... [της οποίας η τάση], σαν πυρήνας ενός πλανητικού σώματος, ήταν να τρέξει προς τον (κεντρικό) Ήλιο... μέσα στην σφαίρα έλξης του οποίου είχε δημιουργηθεί... Αλλά η ακτινοβόλα ενέργεια, ηλεκτρίζοντας παρόμοια και τα δυο, χώρισε το ένα από το άλλο και έτσι άλλαξε την προς αυτό κίνηση, σε κίνηση γύρω από το κέντρο της έλξης, στο οποίο ζητά να φτάσει ο περιστρεφόμενος πλανήτης [Γη].

"Δημιουργία" από προϋπάρχουσα αιώνια ουσία, ή ύλη, φυσικά, η οποία ουσία, σύμφωνα με τις διδασκαλίες μας, είναι ο απεριόριστος πάντα υπάρχων χώρος.

Οι Λουσιφεριανοί – η αίρεση του τέταρτου αιώνα που υποτίθεται ότι δίδασκαν πως η Ψυχή ήταν ένα σαρκικό σώμα που μεταβιβαζόταν στο παιδί από τον πατέρα του – και εκείνη η άλλη θρησκευτική και ακόμη αρχαιότερη αίρεση του δεύτερου αιώνα μ.Χ., οι Λουτσιανιστές, οι οποίοι δίδασκαν όλα αυτά και επίσης ότι η ζωϊκή ψυχή δεν ήταν αθάνατη, αυτοί έφτιαχναν τις φιλοσοφίες τους βασιζόμενοι πάνω στις πραγματικές καμπαλιστικές και αποκρυφιστικές διδασκαλίες.

Αυτός ο "κεντρικός Ήλιος" των Αποκρυφιστών τον οποίο ακόμα και η επιστήμη είναι αναγκασμένη να αποδεχθεί αστρονομικά – γιατί δεν μπορεί να αρνηθεί την παρουσία στο Έναστρο Διάστημα, στον Γαλαξία, ενός κεντρικού σώματος, ενός σημείου αόρατου και μυστηριώδους, το αιώνια κρυμμένο κέντρο έλξης του Ηλίου και του συστήματός μας – αυτός ο "Ήλιος" θεωρείται με διαφορετικό τρόπο από τους Αποκρυφιστές της Ανατολής. Ενώ οι Δυτικοί και Ιουδαίοι Καμπαλιστές (ακόμα και μερικοί ευσεβείς σύγχρονοι αστρονόμοι) ισχυρίζονται ότι σ' αυτόν τον Ήλιο η θεότητα είναι ιδιαίτερα παρούσα – αποδίδοντας σ' αυτήν τις εκούσιες πράξεις του Θεού – αντίθετα οι Ανατολίτες Μυημένοι υποστηρίζουν ότι, αφού η υπερθεία Ουσία του Αγνώστου Απολύτου βρίσκεται εξίσου σε κάθε περιοχή και κάθε τόπο, ο "Κεντρικός Ήλιος" είναι απλώς το κέντρο του Παγκόσμιου ζωτικού Ηλεκτρισμού, η αποθήκη μέσα στην οποία εστιάζεται εκείνη η θεία ακτινοβολία, η ήδη διαφοροποιημένη στην αρχή κάθε δημιουργίας. Αν και βρίσκεται ακόμα σε μια *λάγια* ή ουδέτερη κατάσταση, ωστόσο είναι το μοναδικό ελκτικό και επίσης αιώνια εκπέμπον ζωτικό Κέντρο. [Ε.Π.Μπ.]

Στο οργανικό κύτταρο ο ορατός Ήλιος βρήκε την δική του κατάλληλη μήτρα και παρήγαγε μέσω αυτής το ζωικό βασίλειο [ωριμάζοντας συγχρόνως το φυσικό], τοποθετώντας τελικά τον άνθρωπο επικεφαλής, από τον οποίο – μέσω της εμψυχωμένης δράσης αυτού του βασιλείου – προήλθε το ψυχικό κύτταρο. Αλλά ο άνθρωπος που τοποθετήθηκε στην κορυφή του ζωικού βασιλείου, στην κορυφή της δημιουργίας, ήταν ο ζωικός, ο άψυχος, ο φθαρτός άνθρωπος... Επομένως, ο άνθρωπος, αν και φαινομενικά είναι το επιστέγασμά της, ωστόσο με την έλευσή του σημείωσε το κλείσιμο της δημιουργίας, αφού η δημιουργία αποκορυφούμενη σ' αυτόν θα πρέπει με τον θάνατό του να εισέλθει στην παρακμή της. (Πρατ, *Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας*, σελ. 287-289.)

Αναφέρουμε εδώ αυτήν την καμπαλισπκή θεώρηση για να δείξουμε την πλήρη ομοιότητά της με το πνεύμα της Ανατολικής δοξασίας. Εξηγήστε ή ολοκληρώστε την διδασκαλία των επτά Ήλιων με τα επτά συστήματα των πεδίων ύπαρξης, των οποίων οι "Ήλιοι" είναι τα κεντρικά σώματα, και θα έχετε τα επτά αγγελικά, πεδία, οι θεοί των οποίων (βλέπε Τομ. I, Σχόλιο της Στάντζα VII) είναι συλλογικά η "Στρατιά". Αυτοί είναι η Κεντρική ομάδα που διαιρείται σε τέσσερις τάξεις, από την ασώματη μέχρι την ημι-σωματική, τάξεις οι οποίες συνδέονται άμεσα με την ανθρωπότητά μας, αν και με πολύ διαφορετικούς τρόπους όσον αφορά την εκούσια σύνδεση και τις λειτουργίες. Αυτοί είναι τρεις και συνθέτονται από τον τέταρτο (τον πρώτο και ανώτερο) ο οποίος, στο καμπαλιστικό δόγμα που μόλις αναφέραμε, ονομάζεται "Κεντρικός Ήλιος". Αυτή είναι η μεγάλη διαφορά ανάμεσα στην σημιτική και στην άρια Κοσμογονία. Η μια υλικοποιεί, ανθρωποποιεί τα μυστήρια της φύσης, η άλλη πνευματοποιεί την ύλη και η φυσιολογία της υπόκειται πάντα στην μεταφυσική. Έτσι, αν και η έβδομη αρχή φτάνει στον άνθρωπο μέσα απ' όλες τις φάσεις του όντος, αγνή σαν ένα ομοιογενές στοιχείο και μια απρόσωπη μονάδα, περνάει μέσα (η Καμπάλα διδάσκει από) τον Κεντρικό Πνευματικό Ήλιο και την δεύτερη Ομάδα (τον πολικό Ήλιο) που και οι δυο ακτινοβολούν πάνω στον άνθρωπο το *Άτμαν* του. Η Ομάδα Τρία (ο ισημερινός Ήλιος) ενώνει το *Μπούντι* στο Άτμαν και τις ανώτερες ιδιότητες του *Μάνας*, ενώ η ομάδα Τέσσερα (το πνεύμα του ορατού Ήλιου μας) τον προικίζει με το *Μάνας* του και τον φορέα του – το *Κάμα-ρούπα*, ή σώμα των παθών και επιθυμιών, τα δυο στοιχεία του Αχανκάρα, τα οποία αναπτύσσουν ατομικοποιημένη συνείδηση – το προσωπικό εγώ. Τέλος, το πνεύμα της Γης στην τριπλή ενότητά του είναι αυτό που δομεί το φυσικό σώμα, ελκύοντας σ' αυτό τα Πνεύματα της Ζωής και σχηματίζοντας το *Λίνγκα-Σαρίρα* του.

Καθώς το καθετί προχωράει κυκλικά, η εξέλιξη του ανθρώπου όπως και όλων των άλλων, η σειρά με την οποία δημιουργείται, περιγράφεται πλήρως στις Ανατολικές διδασκαλίες, ενώ στην Καμπάλα γίνονται μόνο υπαινιγμοί. Το *Βιβλίο των Ντζιάν* αναφέρει για τον πρωταρχικό άνθρωπο, όταν προβλήθηκε για πρώτη φορά από τον "Χωρίς Οστά", τον ασώματο Δημιουργό: "*Πρώτα, η Πνοή και έπειτα η Μπούντι και ο Σκιώδης Γιος* [το Σώμα] "*ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΑΝ*". *Αλλά πού ήταν άξονας* [η μεσαία αρχή, το *Μάνας*]; Ο *άνθρωπος είναι καταδικασμένος. Όταν είναι μόνα τους, το ομοιογενές* [αδιαφοροποίητο Στοιχείο] *και το Βαχάνα* [*Μπούντι*] *– η αιτία του αναίτιου – αποσπώνται από την εκδηλωμένη ζωή*". "*Εκτός και ενωθούν και συγκρατηθούν από την μεσαία αρχή, τον φορέα της προσωπικής συνείδησης του ΤΖΙΒΑ*", εξηγεί το Σχόλιο. Με άλλα λόγια, οι δυο ανώτερες αρχές *δεν μπορούν να έχουν ατομικότητα πάνω στην Γη*, δεν μπορούν να είναι *άνθρωπος*, αν δεν υπάρχει (α) ο Νους, το *Μάνας*-Εγώ, να αυτοαναγνωριστεί και (β) η γήινη *ψεύτικη* προσωπικότητα ή το σώμα των εγωιστικών επιθυμιών και της προσωπικής θέλησης, για να συγκολλήσει το σύνολό σαν γύρω από έναν άξονα (πράγμα που όντως είναι), για την φυσική μορφή του ανθρώπου. Η *Πέμπτη* και η *Τέταρτη* αρχή (Τέταρτη και Πέμπτη *από τα κάτω*, αρχίζοντας με το φυσικό σώμα, ή Τρίτη και Τέταρτη, αν μετρήσουμε από το *Άτμαν*) – *Μάνας* και *Κάμα ρούπα*
– είναι αυτές που περιέχουν την διπλή προσωπικότητα: το αληθινό αθάνατο Εγώ (*αν αφομοιωθεί στις δυο ανώτερες*) και την ψεύτικη και παροδική προσωπικότητα, το *μαγιαβικό* ή αστρικό σώμα ονομαζόμενο, ή *ζωική-ανθρώπινη* Ψυχή: όπου αυτά τα δυο πρέπει να αναμειχθούν καλά για τον σκοπό μιας *πλήρους* γήινης ύπαρξης. Ενσαρκώστε την Πνευματική Μονάδα ενός Νεύτωνα, εμβολιασμένη με κείνη του μεγαλύτερου αγίου πάνω στην Γη, σε ένα φυσικό σώμα, το πιο τέλειο που μπορείτε να φανταστείτε, δηλαδή σε ένα φυσικό σώμα με δύο ή και με τρεις αρχές, αποτελούμενο από το *στούλα-σάριρα*, τον *πρανά* (ζωτική αρχή) και το *λίνγκα-σάριρα* και, αν του λείπει η μεσαία και η πέμπτη αρχή, δεν θα έχετε δημιουργήσει παρά έναν *ηλίθιο*. Στην καλύτερη

περίπτωση μια όμορφη, άψυχη, άδεια και ασυνείδητη μορφή. Η φράση "*cogito, ergo sum*" (*σκέπτομαι, άρα υπάρχω*) δεν θα μπορούσε να βρει θέση στον εγκέφαλο ενός τέτοιου πλάσματος, τουλάχιστον όχι σ' αυτό το πεδίο.

Υπάρχουν, όμως, σπουδαστές οι οποίοι έχουν από καιρό κατανοήσει το φιλοσοφικό νόημα που βρίσκεται πίσω από την αλληγορία – την τόσο βασανισμένη και παραμορφωμένη από την Ρωμαϊκή Εκκλησία – των Πε-πτωκότων Αγγέλων. "Το βασίλειο των πνευμάτων και της πνευματικής δράσης η οποία ξεπηδάει και είναι προϊόν της πνευματικής βούλησης, είναι έξω, αντίθετο και σε σύγκρουση με το βασίλειο των [θείων] ψυχών και της θείας δράσης". (*Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας*). Όπως αναφέρεται στο κείμενο του Σχολίου XIV:

"Το όμοιο παράγει το όμοιο και τίποτε περισσότερο κατά την γέννηση του όντος· και η εξέλιξη με τους περιορισμένους εξαρτημένους νόμους της έρχεται αργότερα. Οι Αυθύπαρκτοι[209] 31 ονομάζονται ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΕΣ, γιατί εμφανίζονται στην Πνευματική Ακτίνα, εκδηλωμένη μέσω της δυνατότητας που είναι έμφυτη στην Α-ΓΕΝΝΗΤΗ Φύση της, η οποία βρίσκεται πέρα από χρόνο και [περιορισμένο ή εξαρτημένο] Χώρο. Τα γήινα προϊόντα, έμψυχα και άψυχα, περιλαμβανομένου και του ανθρώπινου είδους, αποκαλούνται λανθασμένα δημιουργία και δημιουργήματα: αυτά είναι η ανάπτυξη [εξέλιξη] των ασυνεχών στοιχείων".

Και πάλι:

"Το ουράνιο *ρουπά* [Ντιάνι-Τσόχαν] δημιουργεί [τον άνθρωπο] με την δική του μορφή· είναι μια πνευματική ιδεοπλασία, αποτέλεσμα της πρώτης διαφοροποίησης και της αφύπνισης της συμπαντικής [εκδηλωμένης] Ουσίας. Αυτή η μορφή είναι η ιδανική σκιά του εαυτού της και αυτή είναι ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΦΥΛΗΣ".

Για να το εκφράσουμε ακόμα πιο καθαρά, περιορίζοντας την εξήγηση μόνο σ' αυτήν την Γη: ήταν καθήκον των πρώτων "διαφοροποιημένων Εγώ" – η Εκκλησία τα ονομάζει Αρχαγγέλους – να εμποτίσουν την πρωταρχική ύλη με την εξελικτική ώθηση και να καθοδηγήσουν τις μορφοποιητικές δυνάμεις της στον σχηματισμό των προϊόντων της. Σ' αυτό ακριβώς αναφέρεται η φράση τόσο της Ανατολικής όσο και της Δυτικής παράδοσης, "οι Άγγελοι *διατάχθηκαν να δημιουργήσουν*". Όταν η Γη είχε ετοιμαστεί από τις *κατώτερες* και πιο υλικές δυνάμεις και τα τρία Βασίλειά της μπήκαν κάπως στον δρόμο του να είναι "καρποφόρα και να πολλαπλασιάζονται", οι ανώτερες δυνάμεις, οι Αρχάγγελοι ή Ντιάνι, αναγκάστηκαν από τον εξελικτικό Νόμο να κατέλθουν πάνω στην Γη προκειμένου να κατασκευάσουν το επιστέγασμα της εξέλιξης της, τον ΑΝΘΡΩΠΟ. Έτσι οι "Αυτοδημιούργητοι" και οι "Αυθύπαρκτοι" πρόβαλαν τις χλωμές σκιές τους, αλλά η Τρίτη ομάδα, οι Πύρινοι Άγγελοι, *επαναστάτησαν και αρνήθηκαν* να ακολουθήσουν τους συντρόφους τους *Ντιάνι*.

Τα εξωτερικά ινδουιστικά κείμενα τους εμφανίζουν όλους σαν Γιόγκι, η ευσπλαχνία των οποίων τους παρακίνησε να αρνηθούν να δημιουργήσουν, επειδή επιθυμούσαν να παραμείνουν αιώνια Κουμαρά, "Παρθένοι Νεανίες", προκειμένου – αν ήταν δυνατό – να προηγηθούν των συντρόφων τους στην πρόοδο προς το *Νιρβάνα*, την τελική απελευθέρωση. Αλλά σύμφωνα με την εσωτερική ερμηνεία, αυτό ήταν μια αυτοθυσία για το καλό της ανθρωπότητας. Οι "επαναστάτες" δεν θα δημιουργούσαν άβουλους, ανεύθυνους ανθρώπους, όπως έκαναν οι "υπάκουοι" άγγελοι· ούτε θα προίκιζαν τα ανθρώπινα όντα με τις πρόσκαιρες απλώς αντανακλάσεις των ιδιοτήτων τους. Γιατί ακόμα κι αυτές – ανήκοντας σε ένα άλλο, πολύ ανώτερο πεδίο συνείδησης – θα άφηναν τον άνθρωπο ανεύθυνο και, επομένως, θα παρενέβαιναν σε οποιαδήποτε πιθανότητα μιας ανώτερης προόδου. Καμιά πνευματική και ψυχική εξέλιξη δεν είναι δυνατή στην Γη – το κατώτερο και πιο υλικό πεδίο – τουλάχιστον για εκείνον ο οποίος σ' αυτό το πεδίο είναι έμφυτα *τέλειος* και δεν μπορεί να συσσωρεύσει ούτε χάρη ούτε το αντίθετό της. Αν ο άνθρωπος παρέμενε η χλωμή σκιά της αδρανούς, αμετάβλητης και αμετακίνητης τελειότητας, ένα αρνητικό και παθητικό χαρακτηριστικό του αληθινού *Εγώ είμαι ο Ων*, τότε θα ήταν καταδικασμένος να περάσει την ζωή

Αγγελικές, Πνευματικές Ουσίες, αθάνατες στην ύπαρξη τους, γιατί είναι ανεξάρτητες στην Αιωνιότητα, περιοδικές και εξαρτημένες στις μανβανταρικές εκδηλώσεις τους.

του πάνω στην Γη σαν σε βαθύ ύπνο δίχως όνειρα. Επομένως θα ήταν μια αποτυχία σ' αυτό το πεδίο. Τα Όντα, ή το Ον, που συλλογικά ονομάζεται Ελοΐμ και το οποίο πρώτο πρόφερε τα σκληρά λόγια, "Ιδού, ο άνθρωπος γίνεται *σαν ένας από εμάς*, γνωρίζει το καλό και το κακό και τώρα απλώνει το χέρι του και παίρνει επίσης τον καρπό του δένδρου της ζωής και θα ζει αιώνια...", πρέπει ασφαλώς να ήταν ο Ιαλδαβαώθ, ο *Δημιουργός* των Ναζαρηνών, γεμάτος με οργή και μίσος ενάντια στο ίδιο το δημιούργημα του, του οποίου η αντανάκλαση δημιούργησε τον *Οφιόμορφο*. Σ' αυτήν την περίπτωση είναι απόλυτα φυσικό – ακόμα και από την σκοπιά του νεκρού γράμματος – να θεωρείται ο *Σατανάς*, ο Όφις της Γένεσης, σαν ο πραγματικός δημιουργός και ευεργέτης, ο Πατέρας της Πνευματικής ανθρωπότητας. Γιατί αυτός ήταν ο "Προάγγελος του Φωτός", ο φωτεινός, ακτινοβόλος Λούσιφερ, ο οποίος άνοιξε τα μάτια του αυτόματου που *δημιούργησε* ο Ιεχωβά, όπως υποτίθεται. Και αυτός που πρώτος ψιθύρισε ότι, "τη ημέρα που θα φας απ' αυτόν τον καρπό θα γίνεις γίνεις σαν Ελοΐμ, θα γνωρίζεις το καλό και το κακό", δεν μπορεί να γίνει κατανοητό παρά μόνο κάτω από το φως ενός Σωτήρα. "Αντίθετος του Ιεχωβά του *προσωποποιημένου* πνεύματος", παραμένει ωστόσο στην εσωτερική αλήθεια ο αγαπητός "Αγγελιαφόρος" (ο άγγελος), οι Σεραφείμ και Χερουβείμ, που και *γνώριζαν* εξίσου καλά και *αγαπούσαν* ακόμα περισσότερο και οι οποίοι μας παραχώρησαν πνευματική, αντί για φυσική αθανασία – όπου αυτή η τελευταία είναι ένα είδος *στατικής* αθανασίας που θα είχε μεταβάλει τον άνθρωπο σε έναν αθάνατο "Περιπλανώμενο Ιουδαίο".

Όπως αναφέρεται στο έργο *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, ο Ιαλδαβαώθ, τον οποίο αρκετές αιρέσεις θεωρούσαν σαν τον θεό του Μωυσή, δεν ήταν ένα καθαρό πνεύμα. Ήταν φιλόδοξος και περήφανος και απορρίπτοντας το πνευματικό φως του μεσαίου διαστήματος που του πρόσφερε η μητέρα του, η Σοφία-Αχαμόθ, καταπιάστηκε να δημιουργήσει έναν δικό του κόσμο. Βοηθούμενος από τους γιους του, τα έξι πλανητικά πνεύματα, κατασκεύασε τον άνθρωπο, αλλά αυτός αποδείχθηκε αποτυχία. Ήταν ένα τέρας άψυχο, δίχως γνώση, που περπατούσε με τα τέσσερα σαν ένα υλικό ζώο. Ο Ιαλδαβαώθ αναγκάστηκε να ζητήσει την βοήθεια της πνευματικής του μητέρας. Αυτή του μεταβίβασε μια ακτίνα από το θείο φως της και έτσι εμψύχωσε τον άνθρωπο και τον προίκισε με ψυχή. Και τώρα αρχίζει η εχθρότητα του Ιαλδαβαώθ απέναντι στο ίδιο το δημιούργημά του. Ακολουθώντας την παρόρμηση του θείου φωτός, ο άνθρωπος ανερχόταν όλο και ψηλότερα στις εφέσεις του. Πολύ σύντομα άρχισε να εμφανίζει όχι την εικόνα του δημιουργού του, του Ιαλδαβαώθ, αλλά μάλλον την εικόνα του Υπέρτατου Όντος, του "πρωταρχικού ανθρώπου", της Εννοίας. Τότε ο Δημιουργός γέμισε από οργή και φθόνο. Στήλωσε τα ζηλόφθονα μάτια του στην άβυσσο της ύλης και η όψη του, δηλητηριασμένη από το πάθος, αντικατοπτρίστηκε ξαφνικά σαν σε καθρέφτη. Η αντανάκλαση ζωντάνεψε και τότε πρόβαλε από την άβυσσο ο Σατανάς, ο όφις, ο Οφιόμορφος: "η ενσωμάτωση του φθόνου και της πονηριάς. Αυτός είναι ένας συνδυασμός του κατώτερου στην ύλη με το μίσος, τον φθόνο και την πονηριά της Πνευματικής Διάνοιας". Αυτή είναι μια εξωτερική απόδοση των Γνωστικών και η αλληγορία – αν και σε *αιρετική* απόδοση – είναι υπαινικτική και φαίνεται αληθινή στην ζωή. Είναι το φυσικό συμπέρασμα από το νεκρό γράμμα του κειμένου του κεφαλαίου Γ' της Γένεσης.

Εξ αυτού προέρχεται και η αλληγορία του Προμηθέα, ο οποίος κλέβει το θείο πυρ για να επιτρέψει στους ανθρώπους να προχωρήσουν συνειδητά στην ατραπό της πνευματικής εξέλιξης, μεταμορφώνοντας έτσι το πιο τέλειο των ζώων πάνω στην Γη σε έναν εν δυνάμει θεό και επιτρέποντάς του να "καταλάβει το βασίλειο του ουρανού με την βία". Γι' αυτό και η *κατάρα* που απαγγέλλει ο Δίας εναντίον του Προμηθέα και ο Ιεχωβά -Ιαλδαβαώθ εναντίον του "επαναστάτη γιου", του Σατανά. Τα παγωμένα, αγνά χιόνια του Καυκάσου και οι αιώνιες, καυτές φλόγες και τα πυρά μιας ατέλειωτης κόλασης: δυο πόλοι, αλλά η ίδια ιδέα. Οι δυο όψεις ενός εκλεπτυσμένου βασανιστηρίου: *ένας δημιουργός πυρός* – το προσωποποιημένο έμβλημα του *Φωσφόρου*, του αστρικού πυρός και φωτός στην *anima mundi* – (εκείνο το στοιχείο για το οποίο ο Γερμανός υλιστής φιλόσοφος Μόλεσοτ είπε: "*ohne phosphor kein Gedanke*", δηλαδή χωρίς φώσφορο δεν υπάρχει σκέψη), που καίγεται στις μανιασμένες φλόγες των γήινων παθών του. Η ανάφλεξη πυροδοτήθηκε από την Σκέψη του, που διακρίνει τώρα το καλό από το κακό και όμως είναι σκλάβος στα πάθη του γήινου Αδάμ του, νιώθοντας το όρνεο της αμφιβολίας και της πλήρους συνείδησης να σπαράζει την καρδιά του. Ένας Προμηθέας, πράγματι, γιατί είναι μια συνειδητή και,

επομένως, μια υπεύθυνη οντότητα. (Η ιστορία του Προμηθέα, του Κάρμα και της ανθρώπινης συνείδησης βρίσκεται πιο κάτω.) Η κατάρα της ζωής είναι μεγάλη, όμως πόσο λίγοι είναι εκείνοι οι άνθρωποι – εκτός από μερικούς Ινδουιστές και Σούφι μυστικιστές – οι οποίοι θα αντάλλασσαν όλα τα μαρτύρια της συνειδητής ζωής, όλα τα κακά μιας υπεύθυνης ύπαρξης, με την ασυνείδητη τελειότητα μιας παθητικής (αντικειμενικά) ασώματης ύπαρξης, ή ακόμα και με την συμπαντική στατική αδράνεια που προσωποποιείται από τον Μπράχμα κατά την διάρκεια της "νυχτερινής" του ανάπαυσης. Γιατί, παραθέτοντας από ένα καλογραμμένο άρθρο κάποιου,[210] ο οποίος μπερδεύοντας τα πεδία ύπαρξης και συνείδησης έπεσε θύμα τους:

Σατανάς [ή Λούσιφερ] αντιπροσωπεύει την Ενεργό, ή όπως την ονομάζει ο Ζυλ Μπαισάκ, την "Φυγόκεντρο" Ενέργεια του Σύμπαντος [με κοσμική έννοια]. Αυτός είναι Πυρ, Φως, Ζωή, Αγώνας, Προσπάθεια, Σκέψη, Συνείδηση, Πρόοδος, Πολιτισμός, Ελευθερία, Ανεξαρτησία" Ταυτόχρονα είναι *Πόνος,* που είναι η Αντίδραση στην *Ευχαρίστηση* της Δράσης και *Θάνατος*, που είναι η Επανάσταση της Ζωής – Σατανάς καιόμενος στην ίδια του την Κόλαση, που παράχθηκε από την μανία της δική του ορμής – η πλατιά διασκόρπιση του Νεφελώματος που πρόκειται να συγκεντρωθεί σε Νέους Κόσμους. Και σωστά αυτός μπερδεύεται συνεχώς από την Αιώνια *Αδράνεια της Παθητικής* ενέργειας του Κόσμου: το Αμείλικτο "*ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ*", την τσακμακόπετρα απ' την οποία πετάγονται οι σπίθες... Σωστά αυτός... και οι οπαδοί του... είναι παραδομένοι στην "θάλασσα του Πυρός" – γιατί *είναι* στον ΗΛΙΟ [κατά μια έννοια μόνο στην Κοσμική αλληγορία] – την Πηγή της Ζωής στο σύστημά μας, οπού αυτοί εξαγνίζονται [διασπώνται] και αναδεύονται για να τους ξανστακτοποιήσει για μιαν άλλη ζωή (η Ανάσταση), αυτόν τον *Ήλιο* ο οποίος, σαν η Πηγή της Ενεργού Αρχής της Γης μας, είναι ταυτόχρονα ο Οίκος και η *Πηγή* του Κοσμικού Σατανά...

Επίσης, σαν μια απόδειξη της ακρίβειας της γενικής θεωρίας του Μπαισάκ [στο έργο *Σατανάς ή Διάβολος*], το κρύο είναι γνωστό ότι έχει μια "Κεντρομόλο" επίδραση. Κάτω από την επίδραση του Ψύχους το καθετί συστέλλεται... Κάτω απ' αυτό η Ζωή πέφτει σε νάρκη ή εξαφανίζεται, η Σκέψη παγώνει και το Πυρ σβήνει. Ο Σατανάς είναι Αθάνατος στην δική του Πύρινη θάλασσα. Μόνο στο "Νιφλάιμ" [την κρύα κόλαση του σκανδιναβικού *Έντα*], το "*ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ*", δεν μπορεί να υπάρξει. Αλλά εκτός αυτών, υπάρχει ένα είδος Αθάνατης Ύπαρξης στο Νιφλάιμ και αυτή η Ύπαρξη *πρέπει να είναι Ανώδυνη και Ειρηνική γιατί είναι Ασυνείδητη και Αδρανής*. Στο βασίλειο του Ιεχωβά [αν αυτός ο θεός ήταν όλα όσα ισχυρίζονται οι Ιουδαίοι και οι Χριστιανοί], δεν υπάρχει αθλιότητα, πόλεμος, ένωση και παντρολόγημα, δεν υπάρχει Αλλαγή, ούτε ΑΤΟΜΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ.[211] 34 Τα πάντα απορροφώνται στο πνεύμα του Παντοδύναμου. *Είναι κυρίως ένα Βασίλειο Γαλήνης και Πιστής Υποταγής, όπως εκείνο του "Αρχι-Επαναστάτη" είναι ένα βασίλειο Πολέμου και Επανάστασης...* Αυτό [το πρώτο] είναι στην πραγματικότητα εκείνο που η θεοσοφία αποκαλεί *Νιρβάνα*. Αλλά η θεοσοφία διδάσκει ότι, μόλις *συμβεί* ο αποχωρισμός από την *Πρωταρχική Πηγή,* η Επανένωση μπορεί να επιτευχθεί μόνο με ΗΘΕΛΗΜΕΝΗ *Προσπάθεια*, πράγμα που είναι καθαρά *Σατανικό* σύμφωνα με την παρούσα μελέτη... ["Ο Πόλεμος στον Ουρανό" του Μίρζα Μουράντ Αλή Μπεγκ, στο περιοδικό *Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. ΙΙΙ, Δεκέμβριος 1881, σελ. 68.]

Είναι "Σατανικό" από την σκοπιά του ορθόδοξου Ρωμαϊσμού, γιατί ο άνθρωπος μπορεί να φτάσει στο *Νιρβάνα* και στον ουρανό της ουράνιας θείας γαλήνης, μόνο μέσω του πρωτότυπου εκείνου που με τον καιρό έγινε ο χριστιανικός Διάβολος: μέσω των Ακτινοβόλων Αρχαγγέλων, Ντιάνι-Τσόχαν, οι οποίοι αρνήθηκαν να δημιουργήσουν, επειδή ήθελαν ο Άνθρωπος να γίνει *δημιουργός του εαυτού του* και αθάνατος θεός.

Ενός Άγγλου που η εκκεντρική του διάνοια τον σκότωσε. Γιος ενός Προτεστάντη κληρικού, έγινε Μωαμεθανός, έπειτα φανατικός αθεϊστής και μετά την συνάντησή του με έναν δάσκαλο, έναν Γκουρού, έγινε μυστικιστής. Έπειτα έγινε θεοσοφιστής με αμφιβολίες, απελπισμένος. Εγκατέλειψε την λευκή μαγεία χάριν της μαύρης, έχασε τα λογικά του και προσχώρησε στην Ρωμαϊκή εκκλησία. Έπειτα, αλλάζοντας ξανά, την απέρριψε, ξανάγινε αθεϊστής και πέθανε αφού καταράστηκε την ανθρωπότητα, την γνώση και τον Θεό στον οποίο είχε πάψει να πιστεύει. Έχοντας στην διάθεσή του όλα τα εσωτερικά στοιχεία για να γράψει τον δικό του "Πόλεμο στον Ουρανό", έφτιαξε απλώς απ' αυτά ένα ημι-πολιτικό άρθρο, ανακατεύοντας τον Μάλθους με τον Σατανά και τον Ντάρβιν με το αστρικό φως. Ας είναι αναπαυμένο το Κέλυφός του. Αυτός αποτελεί μια προειδοποίηση για τους *τσέλα* που αποτυχαίνουν. Ο ξεχασμένος τάφος του βρίσκεται στο μουσουλμανικό νεκροταφείο του Τζουναγκάρ, στο Κατιαβάρ της Ινδίας.

Ο συγγραφέας μιλάει για τον ενεργό, μαχόμενο, καταρώμενο Ιεχωβά σαν να ήταν συνώνυμο του Παραμπράχμαν! Αναφέραμε αποσπάσματα αυτού του άρθρου για να δείξουμε σε ποιο σημείο διαφέρει από τις θεοσοφικές διδασκαλίες. Γιατί διαφορετικά μπορεί κάποια μέρα να το χρησιμοποιήσουν εναντίον μας, όπως γίνεται συνήθως με καθετί που δημοσιεύεται στο (περιοδικό) *Ο Θεοσοφιστής* [Ε.Π.Μπ.].

Για να κλείσουμε αυτό το μάλλον μακροσκελές σχόλιο, η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι οι Πύρινοι Ντέβα, οι Ρουντρά και οι Κουμαρά, οι "Παρθένοι ' Άγγελοι" (στους οποίους ανήκουν οι δυο Αρχάγγελοι Μιχαήλ και Γαβριήλ), οι θείοι "Επαναστάτες" – που από τους υλιστές και θετικούς Ιουδαίους ονομάζονται *Ναχάς* ή "Αποστερημένοι" – προτίμησαν την *κατάρα της ενσάρκωσης* και τους μεγάλους κύκλους της γήινης ύπαρξης και των επαναγεννήσεων, παρά να βλέπουν την αθλιότητα (έστω και ασυνείδητη) των όντων (που πρόβαλαν σαν σκιές από τους Αδελφούς τους) μέσω της ημι-παθητικής ενέργειας των *υπερβολικά πνευματικών* Δημιουργών τους. Αν "οι χρήσεις της ζωής του ανθρώπου πρέπει να είναι τέτοιες ώστε ούτε να ζωοποιεί ούτε να πνευματοποιεί, αλλά να ανθρωποποιεί τον Εαυτό",[212] πριν μπορέσει να κάνει κάτι τέτοιο πρέπει να γεννηθεί ανθρώπινος, όχι αγγελικός. Έτσι, η παράδοση δείχνει τους ουράνιους Γιόγκι να προσφέρονται σαν εθελοντικά θύματα για να λυτρώσουν την Ανθρωπότητα – που στην αρχή δημιουργήθηκε κατ' εικόνα του θεού και τέλεια και να την προικίσουν με ανθρώπινες συγκινήσεις και εφέσεις. Για να το κάνουν αυτό έπρεπε να εγκαταλείψουν την φυσική τους κατάσταση και κατερχόμενοι στην σφαίρα μας να διαμείνουν σ' αυτήν για έναν ολόκληρο κύκλο του *Μαχαγιουγκά*, ανταλλάσσοντας έτσι την έναστρη ύπαρξή τους με την κατάρα της γήινης ζωής. Αυτή η εθελοντική θυσία των Πύρινων Αγγέλων, των οποίων η φύση ήταν *Γνώση* και *Αγάπη*, ενσωματώθηκε από τις εξωτερικές θεολογίες μέσα σε μια δήλωση η οποία δείχνει ότι "οι επαναστάτες άγγελοι γκρεμίστηκαν από τον ουρανό μέσα στο σκοτάδι της Κόλασης", της Γης μας. Η ινδουιστική φιλοσοφία υπαινίσσεται την αλήθεια, διδάσκοντας ότι οι Άσουρα που γκρεμίστηκαν από τον Σίβα βρίσκονται απλώς σε μια *ενδιάμεση κατάσταση* στην οποία προετοιμάζονται για ανώτερες βαθμίδες εξάγνισης και λύτρωσης από την άθλια κατάστασή τους. Αλλά η χριστιανική θεολογία, η οποία ισχυρίζεται ότι βασίζεται πάνω στον βράχο της θείας αγάπης, της ευσπλαχνίας και της δικαιοσύνης εκείνου στον οποίο προσβλέπει σαν Σωτήρα της, για να επιβάλει όλως παραδόξως αυτό τον ισχυρισμό, επινόησε το φοβερό δόγμα της κόλασης, αυτόν τον αρχιμήδειο μοχλό της ρωμαιοκαθολικής φιλοσοφίας.

Όσο για την ραβινική Σοφία – από την οποία δεν υπάρχει άλλη πιο παθητική, υλιστική και χονδροειδώς γήινη, αφού υποβιβάζει το καθετί σε φυσιολογικά μυστήρια – ονομάζει αυτά τα Όντα "Κακούς"· ενώ, όπως είπαμε, οι Καμπαλιστές τα ονομάζουν *Ναχάς*, "Στερημένους", και Ψυχές οι οποίες, αφού αποξένωσαν τον Ουρανό από τον Άγιο, ρίχτηκαν σε μια άβυσσο κατά την αυγή της ύπαρξής τους και προηγήθηκαν του χρόνου που επρόκειτο να κατέβουν στην Γη. (*Ζοχάρ*, ΙΙΙ, 61c.)

Επιτρέψτε μου, όμως, να εξηγήσω αμέσως ότι η διαφωνία μας δεν είναι με το *Ζοχάρ* και την Καμπάλα στην ορθή ερμηνεία τους – γιατί αυτή είναι και η δική μας – αλλά μόνο με τις χονδροειδείς, ψευτο-εσωτερικές ερμηνείες της Καμπάλα και ειδικά εκείνες των Χριστιανών Καμπαλιστών.

"*Η γη και ο άνθρωπος*", λέει το Σχόλιο, "*είναι προϊόντα των τριών Πυρών*" – τα τρία ονόματα των οποίων αντιστοιχούν στα Σανσκριτικά με το *ηλεκτρικό* πυρ, το *Ηλιακό πυρ* και το *πυρ που παράγεται δια της τριβής*" Αυτά τα τρία πυρά, εξηγουμενα σε Κοσμικά και ανθρωπινά πεδία είναι Πνεύμα, Ψυχή και Σώμα – οι τρεις μεγάλες Ριζικές ομάδες με τις τέσσερις επιπρόσθετες υποδιαιρέσεις τους. Αυτές διαφέρουν ανάλογα με τις Σχολές και – σύμφωνα με τις εφαρμογές τους – γίνονται οι *ουπάντι* και οι *φορείς*, ή τα *νοούμενά* τους. Στις εξωτερικές διηγήσεις προσωποποιούνται από τους "τρεις γιους αξεπέραστης φωτεινότητας και δόξας" του Αγκνί Αμπιμάνιν, του μεγαλύτερου γιου του Μπράχμα, του *Κοσμικού* ΛΟΓΟΥ, από την Σβάχα, μια από τις θυγατέρες του Ντάκσα.[213] Με μεταφυσική έννοια το "Πυρ της τριβής" σημαίνει την ένωση

Ο δρ. Χ. Πρατ εξηγώντας την Καμπάλα λέει: "Το πνεύμα ήταν για τον άνθρωπο [ή μήπως για τον Ιουδαίο Ραβίνο;] μια άυλη, ασώματη ή στερημένη ύπαρξη και γι' αυτό οριζόταν με το ιδεόγραμμα *Nahash*, "Στερημένος" και αναφερόταν ότι εμφανιζόταν και ξεγελούσε την ανθρώπινη φυλή, τους άνδρες μέσω της γυναίκας... Στην εικόνα αυτού του Ναχάς το πνεύμα απεικονιζόταν σαν ένα φίδι, γιατί εξαιτίας της *έλλειψης σωματικών μελών* το φίδι θεωρούνταν σαν ένα στερημένο, εξαχρειωμένο και υποβαθμισμένο πλάσμα" (*Νέες Όψεις* κ.τ.λ., σελ. 235). Υπάρχουν αρκετοί οι οποίοι μεταξύ των συμβόλων θα προτιμούσαν το σύμβολο του φιδιού – σύμβολο της σοφίας και αιωνιότητας, καθώς είναι στερημένο από άκρα – για το *Γιόντ*", το ποιητικό ιδεόγραμμα του Ιεχωβά στην Καμπάλα, τον θεό του αρσενικού συμβόλου της γέννησης.

Ντάκσα, "ο νοήμων, ο ικανός". "Γενικά το όνομα αυτό εκφράζει την ιδέα της *δημιουργικής δύναμης*". Είναι γιος του Μπράχμα και της Άντιτι και, σύμφωνα με άλλες αποδόσεις, μια αυτογεννημένη δόναμη η οποία – όπως η Αθηνά – ξεπήδησε από το σώμα του πατέρα της. Αυτός είναι ο αρχηγός των Πρατζαπάτι, των Κυρίων ή Δημιουργών του Όντος.

ανάμεσα στην *Μπούντι* και στο *Μάνας*, την έκτη και την πέμπτη αρχή οι οποίες έτσι ενώνονται ή συγκολλώνται. Η πέμπτη συγχωνεύεται εν μέρει και γίνεται τμήμα της Μονάδος. Στο φυσικό (πεδίο) σχετίζεται με τον *δημιουργικό σπινθήρα* ο οποίος γονιμοποιεί και γεννάει το ανθρώπινο ον. Λέγεται ότι τα τρία Πυρά (τα ονόματα των οποίων είναι Παβακά, Παβαμάνα και Σούτσι) καταδικάστηκαν από μια κατάρα του Βάσιστα, του μεγάλου σοφού, "να *γεννιώνται ξανά και ξανά*". (*Μπαγκαβάτα-Πουρανά*, IV, 24, 4.) Αυτό είναι αρκετά σαφές.

Επομένως οι *ΦΛΟΓΕΣ*, οι λειτουργίες των οποίων συγχέονται στα εξωτερικά κείμενα και οι οποίες ονομάζονται αδιάφορα Πρατζαπάτι, Πιτρί, Μάνου, Άσουρα, Ρίσι, Κουμαρά κ.τ.λ.,[214] λέγεται ότι ενσαρκώνονται προσωπικά στην Τρίτη Ριζική Φυλή και έτσι βρίσκονται να "γεννιώνται ξανά και ξανά". Στην εσωτερική δοξασία ονομάζονται γενικά Άσουρα, ή Άσουρα-Ντεβάτα ή Πιτάρ-Ντεβάτα (θεοί) γιατί, όπως ειπώθηκε, ήταν πρώτα θεοί – και μάλιστα ανώτατοι – πριν γίνουν "*μη*-θεοί" και πριν ξεπέσουν από Πνεύματα του Ουρανού σε Πνεύματα της Γης[215]·*εξωτερικά* και στο ορθόδοξο δόγμα, μην το ξεχνάτε.

Κανένας θεολόγος ούτε και Ανατολιστής δεν θα μπορέσει ποτέ να κατανοήσει τις γενεαλογίες των Πρατζαπάτι, των Μάνου και των Ρίσι, ούτε και την άμεση σύνδεσή τους – ή μάλλον τον συσχετισμό τους – με τους θεούς, αν δεν κατέχει το κλειδί της αρχαίας πρωταρχικής Κοσμογονίας και θεογονίας την οποία αρχικά είχαν κοινή όλα τα Έθνη. Όλοι αυτοί οι θεοί και οι ημίθεοι βρίσκονται ξαναγεννημένοι πάνω στην Γη, σε διάφορους Κάλπα και με διαφορετικούς χαρακτήρες. Ο *καθένας όμως έχει καθαρά χαραγμένο το Κάρμα του και το κάθε αποτέλεσμα αποδομένο στην αιτία του.*

Πριν μπορέσουν να ερμηνευθούν άλλες Στάντζα ήταν – όπως φάνηκε – απολύτως αναγκαίο να δείξουμε ότι οι γιοι της "Σκοτεινής Σοφίας", αν και ταυτόσημοι με τους Αρχαγγέλους τους οποίους η θεοσοφία προτίμησε να ονομάσει "Πεπτωκότες", είναι το ίδιο θείοι και αγνοί – και ακόμα περισσότερο – από όλους τους Μιχαήλ και τους Γαβριήλ που δοξάζονται στις εκκλησίες. Το "Αρχαίο Βιβλίο" προχωράει σε διάφορες λεπτομέρειες της Αστρικής ζωής, οι οποίες στο σημείο αυτό θα ήταν εντελώς ακατανόητες για τον αναγνώστη. Μπορούν λοιπόν να αφεθούν για κάποιες μεταγενέστερες εξηγήσεις και η Πρώτη και Δεύτερη Φυλή να αναφερθούν ελάχιστα. Δεν θα γίνει το ίδιο και με την Τρίτη Φυλή, την Ριζική Φυλή η οποία χωρίστηκε σε φύλα και η οποία ήταν η πρώτη που προικίστηκε με λογική. Ο άνθρωπος εξελίχθηκε *pari passu* (*με τον ίδιο ρυθμό*) με την σφαίρα και, αφού αυτή είχε "επιστρωθεί" πριν από εκατό εκατομμύρια χρόνια, η πρώτη ανθρώπινη υποφυλή είχε ήδη αρχίσει να υλοποιείται ή να στερεοποιείται, θα λέγαμε. Αλλά όπως το εκφράζει η Στάντζα: "*ο εσωτερικός άνθρωπος* [η συνειδητή Οντότητα] *δεν υπήρχε*". Ο Αποκρυφισμός λέει ότι αυτή η "συνειδητή Οντότητα" προέρχεται από την ουσία, ή μάλλον σε πολλές περιπτώσεις είναι η ίδια η ουσία και το είναι των ανωτέρων Διανοιών που καταδικάστηκαν από τον απαρέγκλιτο νόμο της καρμικής εξέλιξης, να επανενσαρκώνονται σε αυτό το Μανβαντάρα.

ο Σλόκα 39 αναφέρεται αποκλειστικά στις φυλετικές υποδιαιρέσεις. Αν μιλήσουμε με αυστηρή έννοια, η εσωτερική φιλοσοφία διδάσκει μια τροποποιημένη πολυγένεση. Γιατί, ενώ αποδίδει στην ανθρωπότητα μια ταυτότητα καταγωγής στον βαθμό που οι προπάτορες ή "Δημιουργοί" ήταν όλοι θεία όντα – αν και διαφορετικής τάξης ή βαθμού τελειότητας στην ιεραρχία τους – ωστόσο οι άνθρωποι γεννήθηκαν σε επτά διαφορετικά κέντρα της τότε ξηράς. Αν και είχαν όλοι μια κοινή καταγωγή, όμως, ορισμένους λόγους οι δυνατότητες και οι νοητικές τους

Στο *Βίσνου-Πουρανά*, ο Παρασαρά λέει γι' αυτόν, "σε κάθε *Κάλπα* (ή *μανβαντάρα*) ο Ντάκσα και οι υπόλοιποι γεννιώνται και καταστρέφονται ξανά". Και ο *Ριγκ-Βέντα* αναφέρει ότι "ο Ντάκσα ξεπήδησε από την Άντιτι και η Άντιτι από τον Ντάκσα", μια αναφορά στην αιώνια κυκλική επαναγέννηση της ίδιας θείας Ουσίας.

Καμιά απ' αυτές τις τάξεις δεν είναι ξεχωριστή από τους Πιτρί ή Προγεννήτορες, όπως λέει ο *Μάνου* (ΙΙΙ, 284). "Ο σοφός ονομάζει τους πατέρες μας Βασού˙ τους πατρικούς παππούδες μας Ρουντρά˙ τους πατρικούς προπαππούδες μας Αντιτιά, σύμφωνα με ένα κείμενο των *Βέντα*" ή κατά μια άλλη μετάφραση, "αυτό είναι ένα αιώνιο Βεντικό κείμενο".

Όπως ανακαλύφθηκε πρόσφατα από τον αείμνηστο Τζ. Σμιθ στους βαβυλωνιακούς φιλολογικούς κυλίνδρους, το ίδιο ήταν και στην χαλδαϊκή θεογονία. Η Ιστάρ, "αρχαιότερη του Ουρανού και της Γης". Κάτω απ' αυτήν οι Ιγκίγκι ή Άγγελοι του Ουρανού και οι Ανουνάκι ή άγγελοι της Γης. Κάτω απ' αυτούς επίσης διάφορες τάξεις Πνευμάτων και "Τζίνι" που ονομάζονται Σεντού, Βαντούκου, Εκίμου, Γκάλου, από τα οποία μερικά ήταν καλά και μερικά κακά. (Βλέπε Τζ. Σμιθ, *Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 54, επίσης Σαίης, *Διαλέξεις του Χ*ίμπερτ, 1887, σελ. 141.)

ικανότητες, ηεξωτερική ή φυσική μορφή και τα μελλοντικά χαρακτηριστικά τους ήταν πολύ διαφορετικά.[216] Όσο για το χρώμα του δέρματος τους, στο *Λίνγκα-Πουρανά* υπάρχει μια υπαινικτική αλληγορία. Οι Κουμαρά – οι ονομαζόμενοι θεοί Ρουντρά (βλέπε πιο κάτω) – αναφέρονται σαν ενσαρκώσεις του Σίβα του καταστροφέα (*των εξωτερικών μορφών*), ο οποίος ονομάζεται επίσης Βαμάντεβα. Αυτός σαν ένας Κουμαρά, "Αιώνιος Παρθένος", αγνός Παρθένος-νέος, προβάλλει από τον Μπράχμα σε κάθε μεγάλο Μανβαντάρα και "γίνεται ξανά τέσσερις", μια αναφορά στις *τέσσερις μεγάλες υποδιαιρέσεις* των ανθρώπινων φυλών, όσον αφορά την επιδερμίδα και τον τύπο και στις τρεις κύριες παραλλαγές τους. Έτσι στον 29ο Κάλπα – που στην περίπτωση αυτή είναι μια αναφορά στην μεταμόρφωση και εξέλιξη της ανθρώπινης μορφής, την οποία ο Σίβα συνεχώς καταστρέφει και αναπλάθει περιοδικά μέχρι το μεγάλο μανβανταρικό σημείο καμπής, περίπου στο μέσον της Τέταρτης (Ατλάντειας) Φυλής – ο Σίβα, σαν *Σβέτα-λοχίτα, ριζικός* Κουμαρά, από σεληνόχρωμος γίνεται *λευκός*. Στην επόμενη μεταμόρφωσή του είναι *κόκκινος* (και εδώ η εξωτερική απόδοση διαφέρει από την Εσωτερική διδασκαλία), στην τρίτη είναι *κίτρινος* και στην τέταρτη *μαύρος*.

Εσωτερισμός λοιπόν ταξινομεί αυτές τις επτά παραλλαγές με τις τέσσερις μεγάλες υποδιαιρέσεις τους σε τρεις μόνο ξεχωριστές αρχέγονες φυλές, επειδή δεν υπολογίζει την Πρώτη Φυλή η οποία δεν είχε ούτε τύπο ούτε χρώμα και είχε μια ελάχιστα ορατή – αν και τεράστια – μορφή. Η εξέλιξη αυτών των φυλών, ο σχηματισμός και η ανάπτυξη τους προχώρησε *pari passu* και σε παράλληλη γραμμή με την εξέλιξη, τον σχηματισμό και την ανάπτυξη των τριών γεωλογικών στρωμάτων από τα οποία προήλθε το ανθρώπινο χρώμα, στον βαθμό που αυτό καθορίστηκε από τις κλιματολογικές συνθήκες αυτών των ζωνών. Αναφέρει τρεις μεγάλες υποδιαιρέσεις, δηλαδή, ΚΟΚΚΙΝΟ-ΚΙΤΡΙΝΗ, ΜΑΥΡΗ και ΛΕΥΚΟ-ΚΑΦΕ.[217] Οι Άριες φυλές, για παράδειγμα, που τώρα ποικίλλουν από το σκούρο καφέ, το σχεδόν μαύρο, το κόκκινο-καφέ-κίτρινο, μέχρι το πιο λευκό χρώμα, προέρχονται όλες από ένα και το αυτό απόθεμα – την Τέταρτη Ριζική Φυλή – και ξεπήδησαν από έναν και μόνο πρόγονο ο οποίος στον ινδουιστικό εσωτερισμό ονομάζεται με το γενετικό όνομα Βαϊβασβάτα Μάνου,·όπου αυτός, να θυμάστε, είναι εκείνη η γενετική προσωπικότητα, ο Σοφός, ο οποίος λέγεται ότι έζησε πριν από 18.000.000 χρόνια και επίσης πριν από 850.000 χρόνια, την εποχή που βυθίστηκαν τα τελευταία απομεινάρια της μεγάλης ηπείρου της Ατλαντίδος[218] και ο οποίος λέγεται ότι ζει ακόμα και τώρα μέσα στην ανθρωπότητά του.[219] Το ανοιχτό κίτρινο είναι το χρώμα της πρώτης ΣΤΕΡΕΗΣ ανθρώπινης φυλής, η οποία εμφανίστηκε μετά το μέσον της Τρίτης Ριζικής Φυλής (*μετά την πτώση της* σε γέννηση, όπως εξηγήσαμε), προκαλώντας τις τελικές αλλαγές. Γιατί μόνο κατ' αυτήν την περίοδο συνέβη η τελική μεταμόρφωση, η οποία δημιούργησε τον άνθρωπο όπως είναι τώρα, αλλά σε μεγαλύτερη απλώς κλίμακα. Αυτή η Φυλή γέννησε την Τέταρτη Φυλή. Ο "Σίβα" βαθμιαία μεταμόρφωσε εκείνο το τμήμα της Ανθρωπότητας που έγινε "μαύρο από την αμαρτία" στις κοκκινο-κίτρινες (οι ερυθρόδερμοι Ινδιάνοι και οι Μογγόλοι είναι απόγονοι τους) και τελικά στις καστανόλευκες Φυλές, οι οποίες τώρα μαζί με τις κίτρινες Φυλές αποτελούν το μεγαλύτερο τμήμα της Ανθρωπότητας. Η αλληγορία στο *Λίνγκα-Πουρανά* είναι περίεργη, αφού δείχνει την μεγάλη εθνολογική γνώση των αρχαίων.

Μερικοί ανώτεροι, άλλοι κατώτεροι, για να *ταιριάζουν* με το *Κάρμα* των διαφόρων ενσαρκωνόμενων Μονάδων οι οποίες δεν μπορούσαν να είναι όλες του ίδιου βαθμού αγνότητας στην τελευταία τους γέννηση σε άλλους κόσμους. Σ' αυτό οφείλεται η διαφορά των φυλών, η κατωτερότητα των άγριων ιθαγενών καθώς και άλλες ανθρώπινες διαφορές.

Ο Τοπινάρ (αγγλική έκδοση της *Ανθρωπολογίας*, σελ. 344, με πρόλογο του καθηγητή Μπροκά) λέει, "Υπάρχουν λοιπόν ΤΡΙΑ βασικά στοιχεία χρώματος στον ανθρώπινο οργανισμό: δηλαδή, το κόκκινο, το κίτρινο και το μαύρο, αναμεμειγμένα σε διαφορετική ποσότητα με το λευκό των ιστών, δημιουργώντας έτσι τις αναρίθμητες αποχρώσεις που βλέπουμε στην ανθρώπινη οικογένεια..." Εδώ η επιστήμη χωρίς να το θέλει επιβεβαιώνει ξανά τον Αποκρυφισμό.

Πρέπει να θυμάστε ότι τα "τελευταία απομεινάρια" αναφέρονται σε εκείνα τα τμήματα της "μεγάλης ηπείρου" τα οποία έμεναν ακόμα και όχι σε κάποια από τα αναρίθμητα νησιά που υπήρχαν ταυτόχρονα με την ήπειρο. Το "νησί" του Πλάτωνα, για παράδειγμα, ήταν ένα τέτοιο απομεινάρι, ενώ τα άλλα είχαν βυθιστεί σε διάφορες περιόδους προηγουμένως. Μια απόκρυφη "παράδοση" διδάσκει ότι τέτοιες καταβυθίσεις συμβαίνουν κάθε φορά που σημειώνεται έκλειψη του "πνευματικού ήλιου".

Δείτε παρακάτω τις παρατηρήσεις πάνω στους Ριζικούς και Σπερματικούς Μάνου και το Τμήμα "Οι Πρωταρχικοί Μάνου της Ανθρωπότητας".

αναγνώστης όταν διαβάζει για την "τελευταία μεταμόρφωση", αν αυτή συνέβη πριν από 18.000.000 χρόνια, ας αναλογιστεί πόσα εκατομμύρια χρόνια θα πρέπει να απαιτήθηκαν για να προσεγγιστεί αυτό το τελικό στάδιο. Και αν ο άνθρωπος, στην βαθμιαία του στερεοποίηση, αναπτύχθηκε *pari passu* με την Γη, αναρωτιέται κανείς πόσα εκατομμύρια χρόνια πρέπει να πέρασαν κατά την διάρκεια της *Πρώτης, Δεύτερης* και του πρώτου μισού της *Τρίτης* Φυλής. Γιατί η Γη βρισκόταν σε μια σχετικά αιθερική κατάσταση πριν να φτάσει στην τελευταία στερεοποιημένη της κατάσταση. Ενώ οι αρχαϊκές διδασκαλίες μας λένε ακόμα ότι κατά την διάρκεια της μεσαίας περιόδου της Λεμουρο-ατλάντειας Φυλής, τρισήμισι φυλές μετά την Γένεση του ανθρώπου, η Γη, ο άνθρωπος και όλα πάνω στην Σφαίρα είχαν μια πιο χονδροειδή και πιο υλική φύση, ενώ άλλα πράγματα, όπως τα κοράλια και μερικά κοχύλια, βρίσκονταν ακόμα σε μια ημι-ζελατινώδη, αστρική κατάσταση. Οι κύκλοι που παρεμβλήθηκαν από τότε μας μετέφεραν ήδη μπροστά, στο αντίθετο ανερχόμενο τόξο, μερικά βήματα πλησιέστερα προς την *αφυλοποίησή* μας, όπως θα έλεγαν οι πνευματιστές. Από τότε η Γη, εμείς και όλα τα πράγματα μαλάκωσαν, αλίμονο, ακόμα και ο εγκέφαλός μας. Αλλά μερικοί θεοσοφιστές υποστηρίζουν ότι η ύπαρξη μιας αιθερικής Γης πριν από 15 ή 20.000.000 χρόνια δεν συμφωνεί με την Γεωλογία, η οποία μας διδάσκει ότι άνεμοι φυσούσαν, βροχή έπεφτε, κύματα έσκαγαν στην ακτή, άμμος κινιόταν και συσσωρευόταν κ.τ.λ., κ.τ.λ. Δηλαδή με λίγα λόγια ότι όλες οι φυσικές αιτίες που λειτουργούν τώρα βρίσκονταν σε δράση κατά "τις *αρχαιότερες εποχές του γεωλογικού χρόνου* και μάλιστα κατά την εποχή των αρχαιότερων παλαιοζωικών πετρωμάτων". Σ' αυτό δίνεται η ακόλουθη απάντηση. *Πρώτον*, ποια είναι η χρονολογία την οποία αποδίδει η γεωλογία σ' αυτά τα "αρχαιότερα παλαιοζωικά πετρώματα"; Και *δεύτερον*, γιατί δεν μπορούν οι άνεμοι να φυσούν, η βροχή να πέφτει και τα κύματα (διοξειδίου του άνθρακος προφανώς, όπως υποθέτει η επιστήμη) να σκάνε στην ακτή μιας ημι-αστρικής Γης, δηλαδή κολλώδους; Στην απόκρυφη ορολογία η λέξη "αστρικός" δεν σημαίνει απαραίτητα λεπτός σαν καπνός, αλλά μάλλον "αστροειδής", ακτινοβόλος ή διάφανος, σε διάφορες και πολλές διαβαθμίσεις, από μια εντελώς μεμβρανώδη μέχρι μια ζελατινώδη κατάσταση, όπως ήδη προαναφέραμε. Αλλά πώς είναι δυνατόν – λένε στην συνέχεια οι αντιρρησίες – μια αστρική *Γη* να επηρέασε τους άλλους πλανήτες σ' αυτό το σύστημα; Δεν θα διαλυόταν το όλο σύστημα, αν έπαυε ξαφνικά η έλξη ενός πλανήτη; Η αντίρρηση είναι ολοφάνερα άστοχη, αφού το σύστημά μας αποτελείται από γηραιότερους και νεότερους πλανήτες, από τους οποίους μερικοί είναι νεκροί (όπως η Σελήνη) και άλλοι βρίσκονται στο στάδιο του σχηματισμού, παρά τα όσα αντίθετα γνωρίζει η αστρονομία. Και απ' όσο ξέρουμε, αυτή ποτέ δεν υποστήριξε ότι όλα τα σώματα του συστήματος μας ήρθαν σε ύπαρξη και αναπτύχθηκαν ταυτόχρονα. Στο σημείο αυτό οι μυστικές διδασκαλίες της Ένθεν των Ιμαλαΐων Σχολής διαφέρουν από εκείνες της Ινδίας. Ο ινδικός Αποκρυφισμός διδάσκει ότι η Ανθρωπότητα του Βαϊβασβάτα Μάνου είναι άνω των δεκαοκτώ εκατομμυρίων ετών. Εμείς λέμε, ναι, αλλά μόνον όσον αφορά τον *φυσικό* ή περίπου φυσικό άνθρωπο, ο οποίος χρονολογείται από το τέλος της Τρίτης Ριζικής Φυλής. Πριν απ' αυτήν την περίοδο ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ή μάλλον η μεμβρανώδης εικόνα του, μπορεί να υπήρξε για 300 εκατομμύρια χρόνια, απ' όσο γνωρίζουμε, *γιατί δεν διδαχθήκαμε τους αριθμούς*, οι οποίοι είναι και θα παραμείνουν μυστικοί μεταξύ των Δασκάλων της Απόκρυφης Επιστήμης, όπως σωστά αναφέρθηκε στον *Εσωτερικό Βουδισμό* – επίσης, ενώ τα ινδικά *Πουρανά* μιλάνε για έναν Βαϊβασβάτα Μάνου, εμείς υποστηρίζουμε ότι υπήρξαν αρκετοί, μια και το όνομα αυτό είναι γενετικό (βλέπε ανωτέρω).

Τώρα πρέπει να πούμε λίγα ακόμα λόγια για την φυσική εξέλιξη του ανθρώπου.

* * *

ΑΡΧΑΪΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΣΤΑ *ΠΟΥΡΑΝΑ* ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΓΕΝΕΣΗ. ΦΥΣΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ.

συγγραφέας δεν μπορεί να δώσει υπερβολικές αποδείξεις για την πραγματική ύπαρξη του συστήματος Κοσμογονίας και Ανθρωπογονίας όπως περιγράφηκε, ούτε για το ότι τα αρχεία του *έχουν* διατηρηθεί και καθρεφτίζεται ακόμα και στις σύγχρονες αποδόσεις των αρχαίων Γραφών.

Τα *Πουρανά* από την μια μεριά και οι ιουδαϊκές Γραφές από την άλλη βασίζονται πάνω στο ίδιο σχήμα εξέλιξης, το οποίο, αν διαβαστεί εσωτερικά και εκφραστεί με σύγχρονη γλώσσα, θα βρεθεί ότι είναι τόσο επιστημονικό, όσο και αυτό που σήμερα θεωρείται η τελευταία λέξη των πρόσφατων ανακαλύψεων. Η μόνη διαφορά μεταξύ των δυο σχημάτων είναι ότι τα *Πουρανά,* δίνοντας την ίδια – και ίσως περισσότερη – προσοχή στις αιτίες παρά στα αποτελέσματα, υπαινίσσονται τις προ-Κοσμικές και προ-Γενεσισκές περιόδους μάλλον παρά τις περιόδους της αποκαλούμενης Δημιουργίας. Ενώ η Βίβλος, λέγοντας μόνο λίγα λόγια για την πρώτη περίοδο, βυθίζεται στην συνέχεια στην υλική γένεση και, ενώ παραλείπει σχεδόν τις *προ-Αδαμικές* Φυλές, προχωράει με τις αλληγορίες της που αναφέρονται στην Πέμπτη Φυλή.

Παρά την όποια επίθεση έγινε στην σειρά δημιουργίας της Γένεσης και στην αναφορά του νεκρού της γράμματος, είναι βέβαιο ότι επιδέχεται πολύ εύκολα κριτική.[220] Ενώ εκείνος που θα διαβάσει τα ινδουιστικά *Πουρανά* – παρά τις αλληγορικές υπερβολές τους – θα βρει ότι συμφωνούν σχεδόν απόλυτα με την φυσική επιστήμη.

Ακόμα και αυτή που με την πρώτη ματιά φαίνεται σαν μια εντελώς ανόητη αλληγορία, του Μπράχμα ο οποίος παίρνει την μορφή Χοίρου για να σώσει την Γη μέσα από τα νερά, μέσα στα Μυστικά Σχόλια βρίσκει μια τέλεια επιστημονική ερμηνεία, καθώς σχετίζεται με τις πολλές ανυψώσεις και καταβυθίσεις και με την συνεχή εναλλαγή υδάτων και ξηράς από τις αρχαιότερες μέχρι τις τελευταίες γεωλογικές περιόδους της σφαίρας μας. Γιατί η επιστήμη τώρα μας διδάσκει ότι τα εννέα δέκατα των στρωσιγενών σχηματισμών του φλοιού της Γης σχηματίστηκαν βαθμιαία κάτω από το νερό, στον βυθό των θαλασσών. Οι αρχαίοι Αριοί θεωρείται ότι δεν γνώριζαν τίποτε απολύτως για την φυσική ιστορία, την γεωλογία κ.τ.λ. Από την άλλη μεριά η ιουδαϊκή φυλή, ακόμα και από τον πιο σοβαρό επικριτή της, έναν ασυμβίβαστο πολέμιο της Βίβλου, θεωρείται ότι είχε την τιμή να συλλάβει την ιδέα του μονοθεϊσμού "νωρίτερα και την διατήρησε πιο σταθερά από κάθε άλλη *λιγότερο φιλοσοφική και πιο ανήθικη* θρησκεία του αρχαίου κόσμου". (Λαινγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 337.) Μόνο που ενώ στον βιβλικό εσωτερισμό βρίσκουμε να συμβολίζονται φυσιολογικά σεξουαλικά μυστήρια και ελάχιστα άλλα (κάτι για το οποίο *ελάχιστη αληθινή φιλοσοφία απαιτείται*), αντίθετα στα *Πουρανά* βρίσκει κανείς την πιο επιστημονική και φιλοσοφική "αυγή της δημιουργίας" η οποία, αν αναλυθεί αμερόληπτα και αποδοθεί σε απλή γλώσσα αντί για τις παραμυθένιες αλληγορίες που βρίσκεται τώρα, θα δείξει ότι η αρχαία Επιστήμη είχε προηγηθεί της σύγχρονης ζωολογίας, γεωλογίας, αστρονομίας και, σχεδόν όλων των κλάδων της σύγχρονης γνώσης και αυτά ήταν γνωστά στους φιλοσόφους ως προς τα γενικά χαρακτηριστικά τους, αν όχι σε τέτοιες λεπτομέρειες όπως σήμερα!

Ακόμα και ο Μπέντλεϋ έδειξε ότι η πουρανική αστρονομία, παρ' όλη την σκόπιμη απόκρυψη και σύγχυση, με σκοπό να παραπλανήσει τον βέβηλο από το αληθινό μονοπάτι, είναι μια πραγματική επιστήμη. Εκείνοι που έχουν εντρυφήσει στα μυστήρια των ινδικών αστρονομικών πραγματειών θα αποδείξουν ότι οι σύγχρονες θεωρίες της προοδευτικής συμπύκνωσης των νεφελωμάτων, των αστρικών νεφελωμάτων και των Ήλιων, με τις παραμικρές λεπτομέρειες σχετικά με την κυκλική κίνηση των αστερισμών – πολύ πιο σωστές απ' αυτές που έχουν οι

Η άτυχη προσπάθεια του κ. Γκλάντστον να συμβιβάσει την αναφορά της Γένεσης με την επιστήμη [βλέπε *Δέκατος ένατος Αιώνας*: "Η Αυγή της Δημιουργίας" (Νοεμ. 1885), "Προοίμιο στην Γένεση", Ιαν. 1886], τράβηξε εναντίον του τον κεραυνό του Δία που εξαπέλυσε ο κ. Χάξλευ. Η διήγηση του νεκρού γράμματος δεν βοηθάει μια τέτοια προσπάθεια και η τετραπλή του σειρά ή υποδιαίρεση της έμψυχης δημιουργίας μεταβλήθηκε σε πέτρα, η οποία, αντί να σκοτώσει την μύγα στο μέτωπο του κοιμισμένου φίλου, σκότωσε τον ίδιον τον φίλο. Ο κ. Γκλάντστον σκότωσε ολοκληρωτικά την Γένεση. Αλλά αυτό δεν αποδεικνύει ότι δεν υπάρχει εσωτερισμός σ' αυτήν. Το γεγονός ότι οι Ιουδαίοι και όλοι οι Χριστιανοί – οι σύγχρονοι καθώς και των πρώτων ταγμάτων – αποδέχτηκαν την διήγηση *κυριολεκτικά* για δυο χιλιάδες χρόνια, δείχνει απλώς την άγνοιά τους. Δείχνει επίσης την μεγάλη εξυπνάδα και την ικανότητα των μυημένων Ραβίνων, οι οποίοι έφτιαξαν τις δυο διηγήσεις – την *ελοΐμική* και την *ιεχωβική* – εσωτερικά και μπέρδεψαν σκόπιμα την σημασία των άφωνων ιερογλυφικών ή λεκτικών συμβόλων του αρχικού κειμένου. Οι έξι μέρες – *γιομ* – της δημιουργίας σημαίνουν έξι περιόδους εξέλιξης και η έβδομη σημαίνει το αποκορύφωμα της τελείωσης (όχι ανάπαυση) και αναφέρονται στους επτά Γύρους των επτά Φυλών με μια ξεχωριστή "δημιουργία" στον καθένα. Αν και η χρησιμοποίηση των λέξεων *μπόκερ*, αυγή ή πρωινό, και *ερέμπ*, απογευματινό λυκόφως – οι οποίες εσωτερικά έχουν το ίδιο νόημα με την σανσκριτική λέξη *Σαντιά*, λυκόφως – οδήγησαν σε μια κατηγορία για την πιο χονδροειδή άγνοια ως προς την σειρά της εξέλιξης.

Ευρωπαίοι ακόμα και τώρα – για χρονολογικούς και άλλους σκοπούς, ήταν γνωστές μέχρι τελειότητας στην Ινδία.

Το ίδιο συναντάμε αν στραφούμε στην γεωλογία και στην ζωολογία. Γιατί τι άλλο είναι όλοι αυτοί οι μύθοι και οι ατέλειωτες αλληγορίες των επτά Πρατζαπάτι και των γιων τους, των επτά Ρίσι ή Μάνου και των συζύγων, των γιων και των απογόνων τους, αν όχι μια πλατιά λεπτομερής διήγηση της προοδευτικής ανάπτυξης και εξέλιξης της ζωικής δημιουργίας, του ενός είδους μετά το άλλο; Οι τόσο φιλοσοφικοί και μεταφυσικοί Άριοι – οι συγγραφείς των πιο τέλειων φιλοσοφικών συστημάτων υπερβατικής ψυχολογίας, Κωδίκων Ηθικής, μιας γραμματικής όπως αυτή του Πανίνι, των συστημάτων των Σάνγκα και του Βεντάντα και ενός ηθικού κώδικα (του Βουδισμού) ο οποίος θεωρήθηκε από τον Μάξ Μύλλερ σαν ο πιο τέλειος πάνω στην γη – ήταν λοιπόν τόσο ανόητοι ή τόσο παιδιά, ώστε να χάνουν τον καιρό τους γράφοντας *παραμύθια,* όπως φαίνονται σήμερα τα *Πουρανά* στα μάτια εκείνων που δεν έχουν την παραμικρή ιδέα για το μυστικό τους νόημα; Τι άλλο είναι ο *μύθος*, η γενεαλογία και η καταγωγή του Κασιάπα – με τις δώδεκα συζύγους του, από τις οποίες απέκτησε πολυάριθμους και διαφορετικούς απογόνους των *ναγκά* (φιδιών), ερπετών, πουλιών και κάθε είδους ζωντανών όντων και ο οποίος ήταν ο *πατέρας* κάθε είδους ζώου – αν όχι μια καλυμμένη περιγραφή της σειράς της εξέλιξης σ' αυτόν τον Γύρο; Μέχρι τώρα δεν είδαμε κανέναν Ανατολιστή να έχει την παραμικρή ιδέα για τις αλήθειες που κρύβονται κάτω από τις αλληγορίες και τις προσωποποιήσεις. Ένας απ' αυτούς λέει ότι το *Σαταπάτα-Μπράχμανα*, δίνει μια "όχι και πολύ νοήμονα αναφορά" της καταγωγής του Κασιάπα.

> Σύμφωνα με το *Μαχαμπαράτα*, το *Ραμαγιάνα* και τα *Πουρανά*, αυτός ήταν γιος του Μάριτσι, γιου του Μπράχμα και πατέρας του Βιβάσβατ, πατέρα του Μάνου, προγεννήτορα της ανθρωπότητας.
>
> [Σύμφωνα με το *Σαταπάτα-Μπράχμανα*]: Έχοντας πάρει την μορφή της χελώνας, ο Πρατζαπάτι δημιούργησε απογόνους. Αυτό που δημιούργησε το έκανε (*άκαροτ*)˙ εξ ου και η λέξη *κούρμα* (χελώνα). Κασιάπα σημαίνει χελώνα˙ έτσι οι άνθρωποι λένε: "Όλα τα πλάσματα είναι απόγονοι του Κασιάπα". (Ντόουσον, *Κλασικό Ινδουιστικό Λεξικό*, στο λήμμα Κασιάπα.)

Ήταν όλα αυτά. Επίσης ήταν πατέρας του Γκαρουντά, του πουλιού, του "Βασιλιά της φτερωτής φυλής", ο οποίος προέρχεται και είναι του ίδιου είδους με τα *ερπετά*, τους ναγκά, και ο οποίος *στην συνέχεια* γίνεται άσπονδος εχθρός τους επειδή είναι *επίσης και ένας κύκλος, μια περίοδος Χρόνου, όπου στην πορεία της εξέλιξης τα πουλιά – τα οποία αναπτύχθηκαν από τα ερπετά – στον "αγώνα τους για ζωή", "επιβίωση του καταλληλότερου" κ.τ.λ, στράφηκαν σε κείνους από τους οποίους προήλθαν για να τους καταβροχθίσουν*, παρορμώμενα ίσως από τον φυσικό νόμο, προκειμένου να κάνουν χώρο για άλλα, πιο τέλεια είδη.

Στην θαυμάσια επιτομή *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη* προσφέρεται στον κ. Γκλάντστον ένα μάθημα φυσικής ιστορίας, δείχνοντας την απόλυτη διαφορά της Βίβλου μ' αυτήν. Ο συγγραφέας παρατηρεί ότι η Γεωλογία θεωρεί πως η "αυγή της δημιουργίας",

> …..Αρχίζει με τα πρώτα γνωστά απολιθώματα, το Ηώζωο, το Καναδικό του Λαυρεντιανού και συνέχισε σαν μια αλυσίδα, ο κάθε κρίκος της οποίας συνδέεται σταθερά, μέσω της Σιλούριας, με την αφθονία της ζωής με την μορφή μαλακίων, οστρακόδερμων και σκωληκοειδών και την πρώτη ένδειξη ψαριών της Ντεβόνιας, με την κυριαρχία των ψαριών και την πρώτη εμφάνιση των ερπετών της Μεσοζωικής, με τα βατράχια [η οικογένεια βατράχων], των σχηματισμών της Δευτερογενούς περιόδου, στους οποίους κυριαρχούσαν τα ερπετά της θάλασσας, της ξηράς και του αέρα και άρχισαν να εμφανίζονται οι πρώτες ταπεινές μορφές των σπονδυλωτών ζώων της ξηράς και τελικά μέσω της Τριτογενούς περιόδου, στην οποία άρχισαν να αφθονούν τα θηλαστικά και όπου, καθώς ο ένας τύπος διαδεχόταν τον άλλον και το ένα είδος το άλλο, βαθμιαία διαφοροποιήθηκαν και εξειδικεύτηκαν μεσώ της Ηωκαίνου, της Μειόκαινου και της Πλειόκαινου περιόδου, μέχρις ότου έφτασαν στην περίοδο των Παγετώνων και την Προϊστορική και στις θετικές αποδείξεις της ύπαρξης του ανθρώπου. (*Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 335.)

ίδια σειρά, συν την περιγραφή ζώων άγνωστων στην σύγχρονη επιστήμη, βρίσκεται στα σχόλια των *Πουρανά* γενικώς και ειδικά στο *Βιβλίο των Ντζιάν*. Η μόνη διαφορά, αρκετά σημαντική χωρίς αμφιβολία – αφού προϋποθέτει μια πνευματική και θεία φύση του ανθρώπου, ανεξάρτητη από το φυσικό σώμα του σ' αυτόν τον απατηλό κόσμο, στον οποίο στην ορθόδοξη

ψυχολογία είναι γνωστά μόνο η *ψεύτικη προσωπικότητα* και η εγκεφαλική της βάση – είναι η ακόλουθη: Έχοντας υπάρξει σε όλες τις αποκαλούμενες "Επτά δημιουργίες", που συμβολίζουν τις επτά εξελικτικές αλλαγές, ή τις υποφυλές, όπως μπορούμε να τις ονομάσουμε, της *Πρώτης Ριζικής Φυλής της Ανθρωπότητας*, ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ βρισκόταν εξαρχής πάνω στην Γη σ' αυτόν τον Γύρο. Έχοντας περάσει μέσα από όλα τα βασίλεια της φύσης στους προηγούμενους *τρεις* Γύρους,[221] η *φυσική* του δομή – μια δομή που προσαρμόστηκε στις θερμικές συνθήκες εκείνων των πρώτων περιόδων – ήταν έτοιμη να δεχτεί τον *θείο Προσκυνητή* στην πρώτη αυγή της ανθρώπινης ζωής, δηλαδή πριν από 18.000.000 χρόνια. Μόνο στο μεσαίο σημείο της Τρίτης Ριζικής Φυλής ο άνθρωπος προικίστηκε με *Μάνας*. Μόλις ενώθηκαν τα *δύο* και έπειτα τα *τρία*, έγιναν ένα. Γιατί αν και τα κατώτερα ζώα, από την αμοιβάδα μέχρι τον άνθρωπο, έλαβαν την Μονάδα τους, στην οποία υπάρχουν εν δυνάμει όλες οι ανώτερες ιδιότητες, ωστόσο όλες πρέπει να παραμείνουν εν, υπνώσει μέχρις ότου αυτά φτάσουν στην ανθρώπινη μορφή, στάδιο πριν από το οποίο το *Μάνας* (νους) δεν εμφανίζει καμιά ανάπτυξη.[222] Στα ζώα κάθε αρχή είναι αδρανοποιημένη και σε μια εμβρυακή κατάσταση, εκτός από την δεύτερη (ζωτική) και την τρίτη (αστρική) και τα υπολείμματα της τέταρτης (*Κάμα*, που είναι επιθυμία, ένστικτο), η ένταση και η ανάπτυξη των οποίων ποικίλλει και αλλάζει ανάλογα με το είδος. Για τον υλιστή που υποστηρίζει την θεωρία του Ντάρβιν αυτά θα φαίνονται σαν παραμύθια, σαν παραπλάνηση. Αλλά για εκείνον που πιστεύει στον εσωτερικό, πνευματικό άνθρωπο, η δήλωση δεν περιέχει τίποτε το αφύσικο.

Είναι βέβαιο ότι η συγγραφέας θα συναντήσει αξεπέραστες αντιρρήσεις. θα μας πουν ότι η εμβρυολογία, η βαθμιαία ανάπτυξη κάθε ατομικής ζωής και η πορεία αυτού που γνωρίζουμε ότι συμβαίνει κατά την σειρά των προοδευτικών σταδίων της εξειδίκευσης, όλα αυτά έρχονται σε αντίθεση με την ιδέα ότι ο άνθρωπος προηγήθηκε των θηλαστικών. Ο άνθρωπος αρχίζει σαν το πιο ταπεινό και το πιο πρωτόγονο σκωληκοειδές πλάσμα,

> ....από τον πρωτόγονο κόκκο του πρωτοπλάσματος και το εμπύρηνο κύτταρο με το οποίο αρχίζει κάθε ζωή... και αναπτύσσεται μέσα από στάδια που δεν διακρίνονται από εκείνα του ψαριού, των ερπετών και των θηλαστικών, μέχρις ότου το κύτταρο τελικά φτάνει στην πολύ εξειδικευμένη ανάπτυξη του τετράχειρος και, τελικά, του ανθρώπινου τύπου. (Λαινγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 335.)

Αυτό είναι απόλυτα επιστημονικό και δεν έχουμε τίποτε εναντίον του, γιατί όλα αυτά αναφέρονται στο κέλυφος του ανθρώπου, στο σώμα του, το οποίο, φυσικά, στην ανάπτυξή του υπόκειται – όπως κάθε άλλη (ονομαζόμενη κάποτε) μορφολογική μονάδα – σε τέτοιες μεταμορφώσεις. Εκείνοι που διδάσκουν την μεταμόρφωση του ορυκτού ατόμου μέσω κρυσταλλοποίησης – πράγμα που είναι η ίδια λειτουργία και έχει την ίδια σχέση με την *ανόργανη* (ονομαζόμενη) *ουπάντι* (ή βάση), όπως ο σχηματισμός των *κυττάρων* με τους οργανικούς *πυρήνες*, μέσω του φυτού, του εντόμου και του ζώου σε άνθρωπο – δεν πρόκειται να απορρίψουν αυτήν την θεωρία, γιατί τελικά θα οδηγήσει στην αναγνώριση μιας Συμπαντικής θεότητας στην Φύση, πάντα

"Ακολουθήστε τον νόμο της αναλογίας", λένε οι Δάσκαλοι. Το *Άτμα-Μπούντι* είναι διπλό και το *Μάνας* τριπλό – στον βαθμό που το πρώτο έχει δυο όψεις και το δεύτερο τρεις, δηλαδή είναι μια αρχή *καθ' αυτό* η οποία στην ανώτερη όψη της έλκεται προς το *Άτμα-Μπούντι* και στην κατώτερη φύση της ακολουθεί το *Κάμα*, την έδρα των γήινων και ζωώδικων επιθυμιών και παθών. Συγκρίνατε τώρα την εξέλιξη των Φυλών, όπου η Πρώτη και η Δεύτερη είναι της φύσης του *Άτμα-Μπούντι*, του παθητικού πνευματικού απογόνου τους, και η Τρίτη Ριζική Φυλή εμφανίζει τρεις ξεχωριστές υποδιαιρέσεις ή όψεις, φυσιολογικά και ψυχολογικά: η πρώτη, αναμάρτητη – τα μεσαία τμήματα, αφυπνιζόμενα στην διάνοια και η τρίτη και τελευταία είναι καθαρά *ζωώδης*, δηλαδή το *Μάνας* υποκύπτει στους πειρασμούς του *Κάμα*.

Οι άνθρωποι γίνονται πλήρεις μόνο κατά την διάρκεια του τρίτου, προς τον τέταρτο [φυλετικό] κύκλο. Γίνονται "θεοί" για το καλό και το κακό και υπεύθυνοι μόνο όταν τα δυο τόξα συναντιούνται [μετά από 3 1/2 Γύρους προς την πέμπτη Φυλή]. Γίνονται τέτοιοι από τους *Νιρμανακάγια* [πνευματικά ή αστρικά κατάλοιπα] των Ρουντρά-Κουμαρά. Η έκφραση "καταραμένοι να γεννηθούν ξανά πάνω στην Γη', σημαίνει: *καταδικασμένοι από την φυσική τους πορεία σε επανενσάρκωση στο ανώτερο ανερχόμενο τόξο του γήινου κύκλου*" (Σχόλιο IX).

παρούσας και το ίδιο πάντα αόρατης και αδιάγνωστης και στην αναγνώριση των ενδο-Κοσμικών θεών που ήταν όλοι τους άνθρωποι.[223]

Αλλά εμείς θα ρωτήσουμε, τι αποδεικνύει η επιστήμη και οι ακριβείς και τώρα αξιωματικές ανακαλύψεις της ενάντια στην δική μας Απόκρυφη θεωρία; Εκείνοι που πιστεύουν στον νόμο της εξέλιξης και στην βαθμιαία προοδευτική ανάπτυξη από ένα κύτταρο (το οποίο από *ζωτικό* έγινε μορφολογικό κύτταρο, μέχρις ότου αφυπνίστηκε σαν καθαρό και απλό πρωτόπλασμα), αυτοί δεν μπορούν ασφαλώς να περιορίσουν την πίστη τους σε μια μόνο γραμμή εξέλιξης. Οι τύποι της ζωής είναι αναρίθμητοι και επίσης η πρόοδος της εξέλιξης δεν προχωράει με τον ίδιον ρυθμό σε καθένα από τα είδη. Η σύσταση της πρωταρχικής ύλης στην Σιλούρια εποχή – εννοούμε την "πρωταρχική" *ύλη* της επιστήμης – είναι ίδια σε όλα τα ουσιαστικά με την πρωταρχική *ζώσα* ύλη του σήμερα, εκτός από τον βαθμό της τωρινής της υλικότητας. Ούτε και βρίσκουμε αυτό που θα έπρεπε να βρούμε, αν η ορθόδοξη τώρα θεωρία της εξέλιξης ήταν απόλυτα σωστή, δηλαδή μια σταθερή και συνεχή πρόοδο σε κάθε είδος ύπαρξης.

Αντί γι' αυτό τι βλέπει κανείς; Ενώ οι ενδιάμεσες ομάδες ζωικών όντων τείνουν όλες προς ένα ανώτερο τύπο και ενώ οι εξειδικεύσεις του ενός και του άλλου τύπου αναπτύσσονται μέσα στις γεωλογικές εποχές, αλλάζουν μορφές, παίρνουν νέα σχήματα, εμφανίζονται και εξαφανίζονται με καλειδοσκοπική ταχύτητα από την μια περίοδο στην άλλη – σύμφωνα με την περιγραφή των παλαιοντολόγων – οι δυο μοναδικές εξαιρέσεις του γενικού κανόνα είναι οι δυο αντίθετοι πόλοι ζωής και τύπου: δηλαδή ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ *και το κατώτερο γένος ύπαρξης*!

....Ορισμένες ευδιάκριτες μορφές έμβιων όντων υπήρξαν για τεράστιες εποχές, επιβιώνοντας όχι μόνο από τις αλλαγές των φυσικών συνθηκών, *αλλά παραμένοντας και συγκριτικά αμετάβλητες*, ενώ άλλες μορφές ζωής εμφανίστηκαν και εξαφανίστηκαν. Αυτές οι μορφές μπορούν να ονομαστούν "εμμένοντες τύποι" ζωής και παραδείγματα τους υπάρχουν αρκετά άφθονα τόσο στο ζωικό όσο και στο φυτικό κόσμο. (Θ. Χάξλεϋ, "Περί του Εμμένοντος Τύπου της Ζωικής Ζωής", Πρακτικά του Βασιλικού Ινστιτούτου, Τομ. ΙΙΙ, 1859, σελ. 152.)

Παρ' όλα αυτά δεν μας δίνεται καμιά ικανοποιητική δικαιολογία για ποιον λόγο ο Ντάρβιν συνδέει τα ερπετά, τα πτηνά, τα αμφίβια, τα μαλάκια κ.τ.λ, κ.τ.λ., σαν απογόνους ενός μονήρους προγόνου. Ούτε μας λένε, για παράδειγμα, αν τα ερπετά είναι άμεσοι απόγονοι των αμφίβιων, αυτά των ψαριών και τα ψάρια των κατώτερων μορφών – πράγμα που ασφαλώς είναι. Γιατί οι Μονάδες πέρασαν μέσα από όλες αυτές τις μορφές για να φτάσουν στον άνθρωπο σε κάθε πλανήτη στους Τρεις προηγούμενους Γύρους. Όπου κάθε Γύρος, καθώς και κάθε επακόλουθη Σφαίρα, από την A μέχρι την G, υπήρξε και θα συνεχίσει να είναι η αρένα της ίδιας εξέλιξης, η οποία όμως κάθε φορά θα επαναλαμβάνεται απλώς σε μια πιο στερεή βάση. Γι' αυτό πολύ εύκολα μπορεί να απαντήσει κανείς στο ερώτημα: "Ποια είναι η σχέση ανάμεσα στα αστρικά πρωτότυπα του Τρίτου Γύρου και στην κανονική φυσική ανάπτυξη στην πορεία της προέλευσης των προθηλαστικών οργανικών ειδών;" Τα πρώτα είναι τα σκιώδη πρότυπα των δεύτερων. Τα στοιχειώδη, δυσδιάκριτα και φευγαλέα σκίτσα αντικειμένων, τα οποία προορίζονται να πάρουν την τελική και ζωντανή μορφή τους κάτω από το πινέλο του ζωγράφου. Το ψάρι αναπτύχθηκε σε αμφίβιο – βάτραχο – μέσα στις *σκιές* των λιμνών και ο άνθρωπος πέρασε μέσα από όλες τις μεταμορφώσεις του πάνω σ' αυτήν την Σφαίρα στον Τρίτο Γύρο, όπως έκανε και σ' αυτόν, τον Τέταρτο Κύκλο του. Οι τύποι του Τρίτου Γύρου συνεισέφεραν στον σχηματισμό των τύπων του τωρινού. Κατά αυστηρή αναλογία ο κύκλος των Επτά Γύρων με το έργο του βαθμιαίου σχηματισμού του ανθρώπου μέσω του κάθε βασιλείου της Φύσης, επαναλαμβάνεται σε μικροσκοπική κλίμακα κατά τους πρώτους επτά μήνες της κύησης του μελλοντικού ανθρώπινου όντος. Ο σπουδαστής σς σκεφτεί και ας επεξεργαστεί αυτήν την αναλογία. Όπως το εφταμηνίτικο αγέννητο βρέφος, αν και σχεδόν έτοιμο, χρειάζεται ακόμα δυο μήνες για να αποκτήσει δύναμη και να στερεοποιηθεί, έτσι και ο άνθρωπος, έχοντας τελειοποιήσει την εξέλιξή του κατά την διάρκεια επτά Γύρων, παραμένει για δυο ακόμα περιόδους μέσα στην

Όλο το πρόβλημα είναι το ακόλουθο: ούτε οι φυσιολόγοι ούτε οι παθολόγοι θα αναγνωρίσουν ποτέ ότι η ουσία που δημιουργεί το κύτταρο (το *κυτοβλάστημα*) και η μητρική άλμη από την οποία προέρχονται τα κρύσταλλα, είναι μια και η αυτή ουσία, εκτός από την διαφοροποίηση του σκοπού.

μήτρα της Μητέρας-Φύσης πριν γεννηθεί, ή μάλλον ξαναγεννηθεί σαν ένας *Ντιάνι*, ακόμα πιο τέλειος απ' ό,τι ήταν πριν προβάλει σαν μια Μονάδα στην καινούργια άλυσο των κόσμων. Ο σπουδαστής ας σκεφτεί βαθιά αυτό το μυστήριο και τότε εύκολα θα πειστεί ότι, όπως υπάρχουν φυσικοί δεσμοί μεταξύ πολλών τάξεων, έτσι υπάρχουν και συγκεκριμένες περιοχές όπου η αστρική εξέλιξη συγχωνεύεται με την φυσική. Γι' αυτό η Επιστήμη δεν λέει ούτε μια λέξη. Ο άνθρωπος αναπτύχθηκε μαζί με τον και από τον πίθηκο, μας λέει. Αλλά δείτε τώρα την αντίφαση.

Χάξλευ προχωράει για να δείξει ότι μερικά από τα φυτά, τις φτέρες και τα λυκοπόδια, τα οποία απαντώνται στην Ανθρακοφόρο εποχή, είναι σε γενικές γραμμές ταυτόσημα μ' αυτά που ζουν τώρα, γιατί:

> κώνος της ωολιθικής Αρωκάριας δύσκολα διακρίνεται από αυτόν των υπαρχόντων ειδών... Στα υπο-βασίλεια των ζώων υπάρχουν τα ίδια παραδείγματα. Οι γλοβιγερινίδες των βυθών του Ατλαντικού είναι ταυτόσημες με τα κρητιδικά είδη του ίδιου γένους... τα πλακοειδή κοράλια της Σιλούριας εποχής μοιάζουν κατά θαυμαστό τρόπο με τα μιλλέπορα των δικών μας θαλασσών... Η ανώτερη ομάδα *αραχνοειδών*, οι σκορπιοί, αντιπροσωπεύεται στον άνθρακα από ένα είδος το οποίο διαφέρει από τον ζωντανό του συγγενή μόνο στα... μάτια, κ.τ.λ.

Μπορούμε να κλείσουμε όλα αυτά με την αυθεντική δήλωση του δρ. Κάρπεντερ σχετικά με τα *Τρηματοφόρα*:

> Δεν υπάρχει ένδειξη καμιάς θεμελιώδους τροποποίησης ή προχωρήματος στον τύπο των Τρηματοφόρων από την Παλαιοζωική περίοδο μέχρι την τωρινή εποχή... Η εντομοφόρος πανίδα των θαλασσών μας παρουσιάζει προφανώς μεγαλύτερη ποικιλία απ' ό,τι υπήρχε σε οποιαδήποτε προηγούμενη περίοδο. *Αλλά δεν υπάρχει καμιά ένδειξη οποιασδήποτε ανύψωσης προς έναν ανώτερο τύπο.* (*Εισαγωγή στην Μελέτη των Φοραμινίφερων*, σελ. XI, όπως αναφέρεται στο έργο του Μπάστιαν *Οι Αρχές της Ζωής*, Τομ. II, σελ. 618-619.)

Αν λοιπόν δεν υπάρχει καμιά ένδειξη αλλαγής στα Τρηματοφόρα – ένα είδος *πρωτόζωου* κατώτερου ζωικού τύπου που δεν διαθέτει στόμα και μάτια – παρά μόνο μια μεγαλύτερη ποικιλία απ' ό,τι πριν, ο άνθρωπος που βρίσκεται στο τελευταίο σκαλοπάτι της κλίμακας της ύπαρξης εμφανίζει, όπως είδαμε, ακόμα λιγότερη αλλαγή. Ο σκελετός του παλαιολιθικού προγόνου του φαίνεται να είναι ανώτερος από ορισμένες όψεις από τον τωρινό σκελετό του. Πού βρίσκεται, λοιπόν, η υποστηριζόμενη ομοιομορφία του νόμου, ο απόλυτος κανόνας για το ένα είδος που χάνεται μέσα στο όλο και με ανεπαίσθητες διαβαθμίσεις, μέσα σε ανώτερους τύπους; Βλέπουμε τον σερ Ουίλιαμ Τόμσον να υπολογίζει σε 400.000.000 τα έτη της Γης από τότε που η επιφάνεια της σφαίρας έγινε αρκετά ψυχρή για να επιτρέψει την παρουσία ζωντανών πραγμάτων[224]·κατά την διάρκεια αυτής της τεράστιας χρονικής περιόδου μόνο κατά την ωολιθική περίοδο, την ονομαζόμενη "εποχή των ερπετών", βρίσκουμε την πιο καταπληκτική ποικιλία και αφθονία σαυροειδών μορφών, όπου ο Αμφίβιος τύπος φτάνει στην *ανωτάτη ανάπτυξή του*. Μαθαίνουμε για ιχθυόσαυρους και Πλησιόσαυρους στις λίμνες και στους ποταμούς και για φτερωτούς κροκοδείλους ή σαύρες που πετούν στον αέρα. Μετά από αυτά "στην τελευταία Τριτογενή περίοδο βρίσκουμε τον τύπο του θηλαστικού να εμφανίζει αξιοσημείωτες αποκλίσεις από παλιότερες υπάρχουσες μορφές Μαστόδοντα, Μεγαθήρια και άλλοι δυσκίνητοι κάτοικοι των αρχαίων δασών και πεδιάδων και στην συνέχεια [παρατηρούμε] την βαθμιαία τροποποίηση μιας διακλάδωσης της τάξης των Τετράχειρων σε *εκείνα τα όντα από τα οποία ο αρχέγονος άνθρωπος μπορεί να ισχυριστεί ότι προήλθε*". (Μπάστιαν, *Οι Αρχές της Ζωής*, Τομ. II, σελ. 622, έκδ. 1872.)

Μπορεί να το ισχυριστεί αλλά κανένας, εκτός από τους υλιστές, δεν βλέπει γιατί θα έπρεπε να το κάνει, αφού δεν υπάρχει η παραμικρή αναγκαιότητα για κάτι τέτοιο και ούτε αυτή η εξέλιξη υποστηρίζεται από τα γεγονότα, γιατί εκείνοι που ενδιαφέρονται περισσότερο για τις αποδείξεις ομολογούν την απόλυτη αποτυχία τους να βρουν έστω και ένα μοναδικό γεγονός για να στηρίξουν

Πρακτικά της Γεωλογικής Εταιρείας της Γλασκώβης, Τομ. III, 1868-1871, σελ. 1-27. Κατά περίεργο τρόπο, όμως, άλλαξε πρόσφατα την άποψη του. Ο Ήλιος, λέει, έχει ηλικία μόνο 15.000.000 ετών.

την θεωρία τους. Δεν υπάρχει ανάγκη οι αναρίθμητοι τύποι της ζωής να αποτελούν αριθμούς μιας διαδοχικής σειράς. Αυτοί είναι "προϊόντα διαφορετικών εξελικτικών παρεκκλίσεων που λαμβάνουν χώρα πότε προς μια κατεύθυνση και πότε προς μια άλλη". Επομένως, είναι πολύ πιο σωστό να πούμε ότι ο πίθηκος αναπτύχθηκε στην τάξη των Τετράχειρων, παρά να πούμε ότι ο αρχέγονος άνθρωπος – ο οποίος *παρέμεινε στατικός στην ανθρώπινη εξειδίκευσή του από τότε που τα απολιθώματά του βρίσκονται στα αρχαιότερα στρώματα* και από τον οποίο δεν έχει βρεθεί καμιά ποικιλία παρά μόνο στο χρώμα και στα χαρακτηριστικά του προσώπου – αναπτύχθηκε από έναν κοινό πρόγονο μαζί με τον πίθηκο.

Το ότι ο άνθρωπος, όπως και τα άλλα ζώα, προέρχεται από ένα κύτταρο και αναπτύσσεται "μέσω σταδίων πανομοιότυπων με εκείνα του ψαριού, του ερπετού και του θηλαστικού, μέχρις ότου το κύτταρο φτάνει στην υπερβολικά εξειδικευμένη ανάπτυξη του τετράχειρου και *τελικά του ανθρώπινου τύπου*", αυτό είναι ένα αποκρυφιστικό αξίωμα χιλιάδων ετών. Το καμπαλιστικό αξίωμα: "Η πέτρα γίνεται φυτό˙ το φυτό ζώο˙ το ζώο άνθρωπος˙ ο άνθρωπος θεός", ισχύει για όλες τις εποχές. Ο Χαίκελ στο έργο του *Ιστορία της Φυσικής Δημιουργίας* παρουσιάζει ένα διπλό σχέδιο το οποίο δείχνει δυο έμβρυα, ενός σκύλου έξι εβδομάδων και ενός ανθρώπου οχτώ εβδομάδων. Αυτά τα δυο, εκτός από ελαφρές διαφορές στο κεφάλι, που είναι μεγαλύτερο και φαρδύτερο στην περιοχή του εγκεφάλου στον άνθρωπο, είναι πανομοιότυπα.

> Πράγματι, μπορούμε να πούμε ότι το ανθρώπινο ον περνάει μέσα από τα στάδια του ψαριού και του ερπετού πριν φτάσει στο στάδιο του θηλαστικού και τελικά του ανθρώπου. Αν το εξετάσουμε σε ένα πιο προχωρημένο στάδιο, όταν το έμβρυο έχει ήδη περάσει την μορφή του ερπετού... για αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα η γραμμή ανάπτυξης παραμένει ίδια με κείνη των άλλων θηλαστικών. Τα στοιχειώδη άκρα είναι ακριβώς όμοια, τα πέντε δάκτυλα χεριών και ποδιών αναπτύσσονται με τον ίδιο τρόπο και η ομοιότητα μετά τις τέσσερις πρώτες εβδομάδες ανάπτυξης ανάμεσα στο έμβρυο του ανθρώπου και του σκύλου είναι τέτοια, ώστε είναι σχεδόν αδύνατο να τα ξεχωρίσεις. Ακόμα και στην ηλικία των οχτώ εβδομάδων το έμβρυο του ανθρώπου είναι ένα ζώο με ουρά, που δύσκολα διακρίνεται από το έμβρυο ενός σκύλου. (Λαινγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 171.)

Γιατί λοιπόν να μη θεωρήσουμε ότι ο άνθρωπος και ο σκύλος αναπτύχθηκαν από έναν κοινό πρόγονο, ή από ένα ερπετό, έναν Ναγκά, αντί να ζευγαρώνουμε τον άνθρωπο με τα Τετράχειρα; Αυτό θα ήταν το ίδιο λογικό όπως και το άλλο και ίσως περισσότερο. Το σχήμα και τα στάδια του ανθρώπινου εμβρύου δεν μεταβλήθηκαν από τους ιστορικούς χρόνους και αυτές οι μεταμορφώσεις ήταν γνωστές στον Ασκληπιό και στον Ιπποκράτη όπως και στον Χάξλεϋ. Επομένως, αφού οι Καμπαλιστές το είχαν παρατηρήσει από τους προϊστορικούς ήδη χρόνους, δεν πρόκειται για καινούργια ανακάλυψη. Στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. Ι, σελ. 389) σημειώνεται και κατά ένα μέρος εξηγείται.

Αφού το έμβρυο του ανθρώπου δεν περιέχει μέσα του περισσότερο τον πίθηκο απ' ό,τι το έμβρυο οποιουδήποτε άλλου θηλαστικού, αλλά *περιέχει μέσα του το σύνολο των βασιλείων της φύσης* και επειδή φαίνεται να είναι ένας "εμμένων τύπος" ζωής πολύ περισσότερο ακόμα και από τα Τρηματοφόρα, φαίνεται το ίδιο λογικό να θεωρήσουμε ότι προήλθε από τον πίθηκο, όσο λογικό θα ήταν να αποδώσουμε την προέλευσή του στον βάτραχο ή στον σκύλο. Τόσο η αποκρυφιστική όσο και η ανατολική φιλοσοφία πιστεύουν στην εξέλιξη, την οποία ο Μάνου και ο Καπιλά[225] παρουσιάζουν με πολύ μεγαλύτερη διαύγεια απ' ό,τι σήμερα οι επιστήμονες. Δεν χρειάζεται να επαναλάβουμε εκείνο που είχε πλήρως αναλυθεί στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, αφού ο αναγνώστης μπορεί να βρει όλα εκείνα τα επιχειρήματα και την περιγραφή της βάσης πάνω στην οποία στηρίζοντας όλες οι ανατολικές δοξασίες της εξέλιξης στα προηγούμενα βιβλία μας. (Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 151 και επόμενες, σχετικά με το δένδρο της εξέλιξης: το "Κοσμικό Δένδρο".)

Εξ αυτού και η φιλοσοφία που βρίσκεται στην αλληγορία των 7, 10 και τέλος 21 Πρατζαπάτι, *Ρίσι*, *Μούνι* κ.τ.λ. οι οποίοι όλοι γίνονται πατέρες διαφόρων πραγμάτων και όντων. Η σειρά των επτά κλάσεων ή τάξεων φυτών, ζώων, ακόμα και έμψυχων πραγμάτων, δίνεται τυχαία στα *Πουρανά*, αλλά βρίσκεται με την σωστή περιστροφή σε αρκετά σχόλια. Έτσι, ο Πριτού είναι ο πατέρας της Γης. Αυτός την αρμέγει και την κάνει να παράγει κάθε είδος σπόρου και φυτού, όλα αριθμημένα και εξειδικευμένα. Ο Κασιάπα είναι ο πατέρας όλων των ερπετών, φιδιών, δαιμόνων κ.τ.λ, κ.τ.λ.

Αλλά κανένας Αποκρυφιστής δεν μπορεί να δεχτεί την παράλογη υπόθεση ότι όλες οι μορφές που υπάρχουν τώρα, "από την άμορφη Αμοιβάδα μέχρι τον άνθρωπο", είναι άμεσοι γραμμικοί απόγονοι των οργανισμών που έζησαν εκατομμύρια και εκατομμύρια χρόνια πριν από την γέννηση -260-του ανθρώπου, κατά τις προ-σιλούριες εποχές, στην θάλασσα ή στους βούρκους. Οι Αποκρυφιστές πιστεύουν σε έναν *έμφυτο νόμο προοδευτικής ανάπτυξης*.[226]66 Ο Καρλ Ντάρβιν δεν πίστεψε ποτέ και το ομολογεί κι ο ίδιος.

Στην σελίδα 145 του έργου του *Η Καταγωγή των Ειδών* τον βρίσκουμε να δηλώνει ότι, αφού *δεν μπορεί να υπάρξει κανένα πλεονέκτημα* "για ένα εγχυματικό πρωτόζωο [ή] για έναν σκώληκα του εντέρου... στο να οργανωθεί υπερβολικά", επομένως, "η φυσική επιλογή", *μη περιλαμβάνοντας απαραίτητα την προοδευτική ανάπτυξη*, αφήνει ήσυχο το ζωύφιο και το σκουλήκι (τους "εμμένοντες τύπους").

Δεν φαίνεται να υπάρχει αρκετά ομοιόμορφος νόμος σε μια τέτοια συμπεριφορά της Φύσης και μοιάζει περισσότερο με την διακρίνουσα δράση κάποιας υπερ-Φυσικής επιλογής και ίσως εκείνη η όψη του *Κάρμα* την οποία οι ανατολικοί Αποκρυφιστές ονομάζουν "Νόμο της Επιβράδυνσης", να έχει κάποια σχέση με αυτό.

Αλλά έχουμε κάθε λόγο να αμφιβάλλουμε αν ο ίδιος ο Ντάρβιν έδωσε ποτέ τόση σημασία στον δικό του νόμο, όση δίνουν τώρα οι αθεϊστές οπαδοί του. Η γνώση των διαφόρων ζωντανών μορφών κατά τις γεωλογικές περιόδους που πέρασαν είναι πολύ φτωχή. Οι λόγοι τους οποίους παρουσιάζει ο δρ. Μπάστιαν υπαινίσσονται πολλά:

> Πρώτον, εξαιτίας του ατελούς τρόπου με τον οποίο οι διάφορες μορφές αναπαριστάνονται στα στρώματα που ανήκουν σ' αυτήν την περίοδο. Δεύτερον, εξαιτίας της υπερβολικά περιορισμένης φύσης των εξερευνήσεων που έχουν γίνει σ' αυτά τα ατελώς αντιπροσωπευτικά στρώματα και, τρίτον, επειδή τόσα πολλά μέρη των δεδομένων μας είναι εντελώς απρόσιτα· σχεδόν όλα όσα βρίσκονται κάτω από το σιλούριο σύστημα έχουν εξαλειφθεί από τον χρόνο, ενώ εκείνα τα δυο τρίτα της επιφάνειας της Γης, στην οποία βρίσκονται τα εναπομείναντα στρώματα, καλύπτονται τώρα από θάλασσες. Γι' αυτό ο κ. Ντάρβιν λέει: "Εγώ από την μεριά μου, ακολουθώντας την παρομοίωση του Λάιελ, θεωρώ τα γεωλογικά αρχεία σαν μια ατελή ιστορία του κόσμου, γραμμένη με μια μεταβαλλόμενη διάλεκτο. *Από την ιστορία αυτή κατέχουμε μόνο τον τελευταίο τόμο*, που αναφέρεται απλώς σε δυο ή τρεις αιώνες. Απ' αυτό τον τόμο *έχει διασωθεί εδώ κι εκεί μόνο ένα σύντομο κεφάλαιο και από κάθε σελίδα μόνο λίγες γραμμές εδώ κι εκεί*". (Μπάστιαν, *Οι Αρχές της Ζωής*, Τομ. ΙΙ σελ. 622-623.)

Ασφαλώς η τελευταία λέξη της Επιστήμης δεν μπορεί να βασιστεί σε τόσο φτωχά δεδομένα. Το γεγονός ότι ο Αποκρυφισμός αρνείται πως όλες οι προηγούμενες μορφές ανθρώπινης ζωής ανήκαν σε τύπους κατώτερους από τον δικό μας, δεν βασίζεται ούτε σε καμιά ανθρώπινη περηφάνεια ούτε στην παράλογη πίστη ότι ο άνθρωπος ακόμα κι εδώ πάνω στην Γη – στην δική μας περίοδο, ίσως – αντιπροσωπεύει τον ανώτερο τύπο ζωής, γιατί δεν είναι έτσι. Αλλά απλώς γιατί "ελλείπων κρίκος", αυτός που θα αποδείξει αναντίρρητα αυτήν την θεωρία, δεν θα βρεθεί ποτέ από τους παλαιοντολόγους. Πιστεύοντας, όπως εμείς, ότι ο άνθρωπος προήλθε απ' αυτές και πέρασε (κατά την διάρκεια των προηγούμενων Γύρων) μέσα από τις κατώτερες μορφές κάθε ζωής, φυτικής και ζωικής, πάνω στην Γη, δεν υπάρχει τίποτε πολύ υποβαθμιστικό στην ιδέα ότι έχουμε τον ουραγκοτάγκο για πρόγονο της φυσικής μορφής μας. Απεναντίας μάλιστα, αφού κάτι τέτοιο θα ευνοούσε την απόκρυφη δοξασία σχετικά με την τελική εξέλιξη κάθε μορφής στην γήινη φύση σε άνθρωπο. Μπορεί κανείς να αναρωτηθεί πώς γίνεται και οι βιολόγοι και οι ανθρωπολόγοι, αφού δέχτηκαν κάποτε απόλυτα την θεωρία της προέλευσης του ανθρώπου από τον πίθηκο, πώς έγινε και άφησαν ανέγγιχτη μέχρι τώρα την μελλοντική εξέλιξη των υπαρχόντων πιθήκων σε ανθρώπους; Γιατί αυτό είναι ένα λογικό επακόλουθο της πρώτης θεωρίας, εκτός και η Επιστήμη θεωρήσει τον άνθρωπο ένα προνομιούχο ον και την εξέλιξη του μια άνευ προηγουμένου στην φύση, μια εντελώς *ειδική* και μοναδική περίπτωση. Και εκεί ακριβώς οδηγούν όλα αυτά την φυσική Επιστήμη. Ο λόγος όμως για τον οποίο οι Αποκρυφιστές απορρίπτουν την νταρβινική και ειδικά την χαικελική υπόθεση είναι γιατί, για να πούμε την ωμή αλήθεια, ο πίθηκος είναι αυτός που αποτελεί μια ειδική

Ελεγμένη και τροποποιημένη όμως από τον *Νόμο της Επιβράδυνσης*, ο οποίος επιβάλλει μια συγκράτηση στο προχώρημα των ειδών, όταν κάνει την εμφάνισή του ένας ανώτερος Τύπος.

και μοναδική περίπτωση και όχι ο άνθρωπος. Το πιθηκοειδές είναι μια *τυχαία δημιουργία*, μια βεβιασμένη ανάπτυξη, αποτέλεσμα μιας αφύσικης διαδικασίας.

Νομίζουμε ότι η απόκρυφη δοξασία είναι πιο λογική. Διδάσκει την ύπαρξη ενός κυκλικού αμετάβλητου νόμου στην φύση, όπου η τελευταία δεν έχει κανένα προσωπικό "ειδικό σχέδιο", αλλά δρα πάνω σε ένα ομοιόμορφο σχέδιο το οποίο κυριαρχεί σε ολόκληρη την μανβανταρική περίοδο και ασχολείται τόσο με το σκουλήκι όσο και με τον άνθρωπο. Ούτε το ένα ούτε ο άλλος ζήτησαν να έρθουν σε ύπαρξη, επομένως και οι δυο βρίσκονται κάτω από τον ίδιο εξελικτικό νόμο, και οι δυο πρέπει να προχωρήσουν σύμφωνα με τον καρμικό νόμο. Και οι δυο ξεκίνησαν από το ίδιο ουδέτερο κέντρο της Ζωής, και οι δυο πρέπει να ξαναβυθιστούν σ' αυτό στο τέλος του κύκλου.

Δεν αρνούμαστε ότι στον προηγούμενο Γύρο ο άνθρωπος *ήταν* ένα γιγαντιαίο πιθηκόμορφο πλάσμα και, όταν λέμε "άνθρωπος", οφείλουμε ίσως να πούμε "το χονδροειδές καλούπι" που δημιουργήθηκε για χρήση του ανθρώπου μόνο σ' αυτόν τον Γύρο: το μεσαίο, ή το μεταβατικό σημείο το οποίο μόλις προσεγγίσαμε. Επίσης κατά την διάρκεια των δυόμισι πρώτων Ριζικών Φυλών ο άνθρωπος δεν ήταν αυτό που είναι τώρα. Στο σημείο αυτό, όπως είπαμε πριν, έφτασε μόνο πριν από 18.000.000 χρόνια, κατά την διάρκεια της δευτερογενούς περιόδου, όπως ισχυριζόμαστε εμείς.

Μέχρι τότε, σύμφωνα με την παράδοση και την απόκρυφη διδασκαλία, ήταν "ένας θεός πάνω στην Γη που είχε πέσει στην ύλη" ή γέννηση. Αυτό μπορεί να γίνει ή να μη γίνει αποδεκτό, αφού η Μυστική Δοξασία δεν επιβάλλεται σαν αλάθητο δόγμα και αφού, είτε γίνουν αποδεκτά είτε απορριφθούν τα προϊστορικά της αρχεία, αυτό δεν έχει καμιά σχέση με το θέμα του *πραγματικού* ανθρώπου και της εσωτερικής του φύσης, γιατί η Πτώση που αναφέρθηκε πιο πάνω δεν άφησε κανένα αρχικό αμάρτημα πάνω στην Ανθρωπότητα. Αλλά όλα αυτά έχουν ήδη αναλυθεί αρκετά.

Επίσης μαθαίνουμε ότι οι μεταμορφώσεις μέσα από τις οποίες πέρασε ο άνθρωπος στο κατερχόμενο τόξο – το οποίο είναι φυγόκεντρο για το πνεύμα και κεντρομόλο για την ύλη – καθώς κι εκείνες μέσα από τις οποίες ετοιμάζεται να περάσει στο μέλλον πάνω στο ανερχόμενο μονοπάτι, το οποίο θα αντιστρέψει την κατεύθυνση των δυο δυνάμεων – δηλαδή η ύλη θα γίνει φυγόκεντρος και το πνεύμα κεντρομόλο – όλες αυτές οι μεταμορφώσεις *περιμένουν και τον ανθρωποειδή πίθηκο*, όλους εκείνους τουλάχιστον οι οποίοι έχουν φτάσει σε βαθμό συγγενείας δίπλα στον άνθρωπο σ' αυτό το Γύρο. Αυτοί θα είναι άνθρωποι στον Πέμπτο Γύρο, όπως οι τωρινοί άνθρωποι κατείχαν πιθηκοειδείς μορφές κατά τον Τρίτο, τον προηγούμενο Γύρο.

Δείτε λοιπόν στους σύγχρονους κατοίκους των μεγάλων δασών της Σουμάτρα τα υποβαθμισμένα και *κατσιασμένα* δείγματα – "τα θαμπά αντίγραφα", όπως λέει ο Χάξλεϋ – των εαυτών μας, όπως ήμαστε εμείς (η πλειονότητα της ανθρωπότητας) στις πρώτες υποφυλές της Τέταρτης Ριζικής Φυλής κατά την διάρκεια της περιόδου που ονομάζεται "Πτώση σε γέννηση". Ο πίθηκος, τον οποίο γνωρίζουμε, δεν είναι προϊόν της φυσικής εξέλιξης αλλά ένα *ατύχημα*, μια διασταύρωση ανάμεσα σε μια ζωώδη ύπαρξη ή μορφή και στον άνθρωπο. Όπως δείξαμε σ' αυτόν τον τόμο (ανθρωπογένεση), το άφωνο ζώο ήταν εκείνο που άρχισε πρώτο την σεξουαλική επαφή, γιατί ήταν το πρώτο που χωρίστηκε σε αρσενικό και θηλυκό. Ούτε ήταν πρόθεση της φύσης ο άνθρωπος να ακολουθήσει το παράδειγμα του ζώου, όπως φαίνεται και από τον σχετικά ανώδυνο τρόπο με τον οποίο γεννούν τα μικρά τους τα ζώα και τους φοβερούς πόνους και τον κίνδυνο του τοκετού στην γυναίκα. Πράγματι, όπως παρατηρήσαμε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. ΙΙ, σελ. 278),

πίθηκος είναι "μια μεταμόρφωση των ειδών πολύ στενά συνδεδεμένη με την ανθρώπινη οικογένεια ή τον άνθρωπο: *ένας νόθος κλάδος εμβολιασμένος στο δικό του απόθεμα πριν από την τελική του τελείωση*. Οι πίθηκοι είναι εκατομμύρια χρόνια μεταγενέστεροι από το ομιλούν ανθρώπινο ον και είναι οι τελευταίοι σύγχρονοι της δικής μας Πέμπτης Φυλής. Έτσι, είναι πολύ σημαντικό να θυμόμαστε ότι τα Εγώ των πιθήκων είναι οντότητες που το *Κάρμα* τους τις ανάγκασε να ενσαρκωθούν στις ζωικές μορφές, οι οποίες προέκυψαν από την κτηνωδία των ανθρώπων της *τελευταίας* Τρίτης και της αρχικής Τέταρτης Φυλής. Είναι οντότητες που είχαν ήδη φτάσει στο "ανθρώπινο στάδιο" πριν απ' αυτόν τον Γύρο. Επομένως αποτελούν μια εξαίρεση του γενικού κανόνα. Οι αναρίθμητες παραδόσεις για τους Σατύρους δεν είναι μύθοι, αλλά περιγράφουν μια εξαφανισμένη φυλή ζωανθρώπων. Οι ζωόμορφες "Εύες" ήταν οι προ-γιαγιάδες τους και οι ανθρώπινοι "Αδάμ" ήταν οι προπαππούδες τους. *Εξ αυτού και η καμπαλιστική αλληγορία της Λίλιθ ή*

Λιλατού της πρώτης γυναίκας του Αδάμ, την οποία το *Ταλμούδ* την περιγράφει σαν μια *γοητευτική γυναίκα, με μακριά κατσαρά μαλλιά* – δηλαδή ένα τριχωτό θηλυκό ζώο ενός άγνωστου τώρα είδους, αλλά πάντως ένα θηλυκό ζώο, το οποίο στις αλληγορίες της Καμπάλα και του *Ταλμούδ* αποκαλείται θηλυκή αντανάκλαση του Σαμαήλ, Σαμαήλ-Λίλιθ, ή άνθρωπος-ζώο ενωμένα, ένα ον που ονομάζεται *Χαγιά Μπίσα*, το θηρίο ή Κακό θηρίο (*Ζοχάρ*, II, 255-259). Από αυτή την αφύσικη ένωση προέρχονται οι τωρινοί πίθηκοι. Αυτοί είναι πράγματι "άφωνοι άνθρωποι" και θα γίνουν ομιλούντα ζώα (ή άνθρωποι κατώτερης τάξης) κατά τον Πέμπτο Γύρο, ενώ οι μυημένοι μιας ορισμένης σχολής ελπίζουν πως μερικά από τα Εγώ των πιθήκων μιας ανώτερης νοημοσύνης θα ξαναεμφανιστούν στο τέλος της Έκτης Ριζικής Φυλής. Το ποια θα είναι η μορφή τους είναι δευτερεύουσας σημασίας. Η μορφή δεν σημαίνει τίποτε. Τα είδη και τα γένη της χλωρίδας και της πανίδας καθώς και του ανώτερου ζώου, του αποκορυφώματος, του ανθρώπου, αλλάζουν και ποικίλλουν σύμφωνα με τις περιβαλλοντικές και κλιματολογικές συνθήκες όχι μόνο σε κάθε Γύρο αλλά επίσης και σε κάθε Ριζική φυλή, καθώς και ύστερα από κάθε γεωλογικό κατακλυσμό που θέτει ένα τέλος ή δημιουργεί ένα σημείο καμπής. Κατά την Έκτη Ριζική Φυλή τα απολιθώματα του Ουραγκοτάγκου, του Γορίλα και του Χιμπατζή θα είναι απολιθώματα εξαφανισθέντων τετράχειρων θηλαστικών και νέες μορφές θα αναπτυχθούν – αν και λιγότερες και όλο και πιο απομακρυσμένες, καθώς οι εποχές περνούν και το τέλος του Μανβαντάρα πλησιάζει – από τους "απορριφθέντες" τύπους των ανθρώπινων φυλών, καθώς αυτές επιστρέφουν ξανά στην σστρική ζωή, βγαίνοντας από τον βούρκο της φυσικής ζωής. Δεν υπήρχαν πριν από τον άνθρωπο και θα εκλείψουν πριν αναπτυχθεί η Έβδομη Φυλή. Το *Κάρμα* θα οδηγήσει τις μονάδες των ανεξέλικτων ανθρώπων της Φυλής μας και θα τις στεγάσει στα καινούργια ανθρώπινα πλαίσια των φυσιολογικώς αναγεννημένων μπαμπουίνων. (Βλέπε Μέρος ΙΙΙ, Προσθήκη.)

Φυσικά αυτό θα συμβεί μετά από εκατομμύρια χρόνια. Αλλά η εικόνα της κυκλικής πορείας του καθετί που ζει και αναπνέει πάνω στην γη, του κάθε είδους με την σειρά του, είναι αληθινή και δεν υπάρχει ανάγκη κάποιας «ειδικής δημιουργίας» ή θαυμαστού σχηματισμού του ανθρώπου, του ζώου καιτου φυτού *ex nihilo* (*εκ του μηδενός*).

* * *

ΜΙΑ ΠΑΝΟΡΑΜΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΦΥΛΩΝ

Υπάρχει μια περίοδος λίγων εκατομμυρίων ετών μεταξύ της πρώτης «άνοης» φλής και των υπερβολικά νοημόνων και *διανοητικών* τελευταίων «Λεμούριων». Υπάρχει μια άλλη περίοδος ανάμεσα στον πρώτο πολιτισμό των Ατλάντων και στην ιστορική περίοδο.

Σαν μαρτυρίες της ύπαρξης των Λεμουρίων έχουν διασωθεί μόνο ελάχιστα σιωπηλά αρχεία με την μορφή μισής ντουζίνας σπασμένων κολοσσών και αρχαίων κυκλώπειων ερειπίων. Σε αυτά δεν δίνεται καμιά προσοχή, γιατί θεωρούνται «προϊόντα τυφλών φυσικών δυνάμεων», όπως μας βεβαίωσαν μερικοί, ή «εντελώς σύγχρονα», όπως μας είπαν άλλοι. Η παράδοση αγνοείται περιφρονητικά από τον σκεπτικιστή και τον υλιστή και υποτάσσεται στην Βίβλο από τον υπερβολικά ένθερμο κληρικό. Κάθε φορά όμως που ένας μύθος αρνείται να ταιριάξει με την «θεωρία τους κατακλυσμού» του Νώε ανακηρύσσεται από τον χριστιανικο κλήρο σαν «παράλογη παραληρούσα φωνή της αρχαίας δεισιδαιμονίας». Η Ατλαντίδα απορρίπτεται, όταν δεν συγχέεται με την Λεμουρία και άλλες χαμένες ηπείρους, ίσως γιατί η Λεμουρία είναι κατά το ήμισυ δημιούργημα της σύγχρονης επιστήμης και πρέπει, επομένως, να γίνει πιστευεί. Ενώ η Ατλαντίδα του Πλάτωνα θεωρείται από τους περισσότερους επιστήμονες ένα όνειρο.

Συχνά οι πιστοί του Πλάτωνα περιγράφουν την Ατλαντίδα σαν μια προέκταση της Αφρικής. Θεωρείται επίσης ότι μια αρχαία ήπειρος υπήρξε στην ανατολική ακτή. Αλλά η Αφρική, ως ήπειρος, δεν αποτελούσε ποτέ αναπόσπαστο μέρος ούτε της Λεμουρίας ούτε της Ατλαντίδας, όπως συμφωνήσαμε να ονομάζουμε την Τρίτη και την Τέταρτη Ήπεριο. Οι αρχαϊκές ονομασίες τους δεν αναφέρονται ποτέ στα *Πουρανά*, ούτε και πουθενά αλλού. Αλλά και με ένα μόνο από τα εσωτερικά κλειδιά στο χέρι είναι αρκετά εύκολο να αναγνωρίσει κανείς αυτές τις χαμένες χώρες στις αναρίθμητες «χώρες των θεών», *Ντέβα* και *Μούνι* που περιγράφονται στα *Πουρανά*, στους *Βαρσά*,

Ντβιπά και στις *ζώνες* τους. Ο Σβετά-Ντβιπά τους, κατά την διάρκεια των πρώτων ημερών της Λεμουρίας, ορθωνόταν σαν γιγαντιαία κορυφή από τον βυθό της θάλασσας. Ενώ η περιοχή ανάμεσα στον Άτλαντα και στην Μαδαγασκάρη καλυπτόταν από ύδατα μέχρι την πρώτη περίοδο της Ατλαντίδας (μετά την εξαφάνιση της Λεμουρίας), όταν η Αφρική αναδύθηκε από τον βυθό του ωεκανού και το όρος Άτλας βυθίστηκε κατά το ήμισυ.

Είναι φυσικά αδύνατον μέσα στην έκταση μερικών τόμων να επιχειρήσουμε μια συνεχή και λεπτομερή αναφορά της εξέλιξης και της προόδου των τριών πρώτων Φυλών, εκτός μόνο του να δώσουμε μια γενική άπλωψη, όπως θα κάνουμε τώρα. Η πρώτη Φυλή δεν έχει δική της ιστορία. Το ίδιο μπορούμε να πούμε και για την δεύτερη Φυλή. Θα πρέπει, επομένως, να δώσουμε προσοχή μόνο στους Λεμούριους και στους Άτλαντες πριν επιχειρήσουμε να παρουσιάσουμε την ιστορία της δικης μας Φυλής (της Πέμπτης).

Πόσα πράγματα είναι γνωστά για όλες τις ηπείρους εκτός από την δική μας και πόσα γνωρίζει ή δέχεται η ιστορία για τις πρώτες φυλές; Καθετί που βρίσκεται έξω από τις απωθητικές υηποθέσεις της υλιστικής επιστήμης χαρακτηρίζεται με τον περιφρονητικό όρο «δεισιδαιμονία». Οι σύγχρονοι σοφοί δεν θα πιστέψουν τίποτε. Οι «φτερωτές» και *ερμαφρόδιτες* φυλές του Πλάτωνα και η χρυσή εποχή του, κάτω από την βασιλεία του Κρόνου και των θεών, τοποθετήθηκαν τώρα ήσυχα από τον Χαίκελ στην *νέα* τους θέση στην φύση. Οι θείες φυλές μας εμφανίζονται να είναι απόγονοι των Κατάρρινων πιθήκων και ο πρόγονός μας ένα κομμάτι θαλάσσιας βλέννας.

Παρ' όλα αυτά, όπως είπε ο Φαμπέρ, «οι Φαντασίες της αρχαίας ποιίησης… θα φανεί ότι περιλαμβάνουν κάποιο τμήμα ιστορικής αλήθειας». Όσο μονόπλευρες κι αν ήταν οι προσπάθειες του μορφωμένου συγγραφέα του έργου Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων – προσπάθειες που και στις δυο τόμους κατευθύνθηκαν στο να εξαναγκάσουν τους κλασικούς μύθθους και τα σύμβολα του αρχαίου παγανισμού «να αποτελέσουν μαρτυρία για την αλήθεια της Γραφής» – ωστόσο ο χρόνος και η περαιτέρω έρευνα πήραν εκδίκηση γι' αυτήν την αλήθεια, εν μέρει τουλάχιστον, δείχνοντάς την *απλοκαλυμμένη*. Και έτσι, αντιθέτως, οι έξυπνες προσαρμογές της Γραφής είναι αυτές που αποτελούν μαρτυρία για την μεγάλη σοφία του αρχαίου παγανισμού. Και αυτό παρά την αξεδιάλυτη σύγχυση στην οποία έριξαν την αλήθεια για τους Καβείρους– τους πιο μυστηριώδεις θεούς της αρχαιότητας– οι απίθανες και αντιφατικές θεωρίες του επισκόππου Κάμπερλαντ, του δρ. Σάκφορντ, του Κάντγουορθ, του Βαλανσύ κ.λπ., κ.λπ. και τέλος του Φαμπέρ. Παρ' όλα αυτά όμως όλοι αυτοί οι μελετητές, από τον πρώτο μέχρι τον τελευταίο, έφτασαν σε ένα ορισμένο συμέρασμα διατυπωμένο από τον Φαμπέρ, ο οποίος λέει:

> Δεν έχουμε λόγο να πιστεύουμε ότι η ειδωλολατρία του αρχαίου κόσμου ήξταν μια απλή αυθαίρετη επινόηση. Αντίθετα φαίνεται ότι δομήθηκε, σχεδόν παγκόσμια, *πάνω σε μια παραδοσιακή ανάμνηση ορισμένων πραγματικών γεγονότων. Τα γεγονότα αυτά εγώ νομίζω ότι ήταν η καταστροφή της πρώτης φυλής* [της τέταρτης στις εσωτερικές διδασκαλιες] *της ανθρωπότητας από τα ύδατα του κατακλυσμού.* (*Μια Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων*, τομ. I, σελ. 9.)

Σε αυτό ο Φαμπέρ προσθέτει:

> Είμαι πεπεισμένος άτι η Π παράδοση για την καταβύθιση της νήσου Φλεγύας είναι η ίδια με την καταβύθιση της νήσου Ατλαντίδος. Μου φαίνεται ότι και οι δύο υπαινίσονται ένα μεγάλο γεγονός, τον καταποντισμο του αρχαίου κόσμου από τα ύδατα του κατακλυσμού˙ ή, αν υποθέσουμε ότι η επιφάνεια της Γης παρέμεινε στην αρχική της θέση, από την ανύψωση των κεντρικών υδάτων πάνω απ αυτήν. Πράγματι ο Μπαγί στο έργο του για την Ατλαντίδα του Πλάτωνα, ένα έργο αντικειμενικός σκοπός του οποίου είναι να υποβαθμίσει την αυθεντία των χρονολογιών της Γραφής, αγωνίζεται να αποδείξει ότι οι Άτλαντες ήταν ένα πολύ αρχαίο έθνος του Βορρά, πολύ πριν από τους Ινδούς, τους Φοίνικες και τους Αιγυπτίους. (*Μια Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων*, τομ. II, σελ. 283-284.)

Στο σημείο αυτό ο Φάμπερ συμφωνεί με τον Μπαγί, ο οποίος εμφανίζεται πιο διαβασμένος και διορατικός από κείνους που δέχονται την βιβλική χρονολογία. Ούτε και έχει άδικο όταν λέει ότι οι Ατλάντειοι ήταν ίδιοι με τους Τιτάνες και τους γίγαντες (βλέπε *Επιστολές περί της Ατλαντίδας*). Ο Φάμπερ υιοθετεί πιο πρόθυμα την γνώμη του Γάλλου συναδέλφου του, επειδή ο Μπαγί αναφέρει

τον Κοσμά τον Ινδικοπλεύστη, ο οποίος διατήρησε μια αρχαία παράδοση σχετικά με τον Νώε, δηλαδή ότι "προηγουμένως κατοικούσε στην νήσο Ατλαντίδα". Δεν έχει και τόση σημασία αν το νησί αυτό ήταν η "Ποσειδώνια" που αναφέρεται στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, ή η ήπειρος της Ατλαντίδος. Η παράδοση υπάρχει και μάλιστα καταγραμμένη από έναν χριστιανό.

Κανένας Αποκρυφιστής δεν θα σκεφτεί ποτέ να στερήσει τον Νώε από τα προνόμιά του, αν υποστηριχθεί ότι ήταν Ατλάντειος, γιατί αυτό θα δείχνει απλώς ότι οι Ισραηλίτες επανέλαβαν την ιστορία του Βαϊβασβάτα Μάνου, του Ξίσουθρου και πολλών άλλων και ότι απλώς άλλαξαν το όνομα, πράγμα για το οποίο είχαν το ίδιο δικαίωμα όπως κάθε άλλο έθνος ή φυλή. Εκείνο με το οποίο διαφωνούμε είναι η κυριολεκτική αποδοχή της βιβλικής χρονολογίας, γιατί είναι αυθαίρετη και δεν συμφωνεί ούτε με τα γεωλογικά στοιχεία ούτε με την λογική. Άλλωστε αν ο Νώε ήταν Ατλάντειος, τότε ήταν ένας Τιτάνας, ένας γίγαντας, όπως δείχνει ο Φάμπερ. Και αν ήταν γίγαντας, τότε γιατί δεν παρουσιάζεται σαν τέτοιος στην Γένεση;[227]

Το λάθος του Μπαγί ήταν ότι απέρριψε την καταβύθιση της Ατλαντίδος και ονόμασε τους Ατλάντειους ένα βόρειο και *μετακατακλυσμιαίο* έθνος, το οποίο όμως, όπως λέει, "ήκμασε ασφαλώς πριν από την ίδρυση της ινδικής, της αιγυπτιακής και της φοινικικής αυτοκρατορίας". Αν γνώριζε την ύπαρξη αυτού που αποφασίσαμε να ονομάζουμε *Λεμουρία*, τότε ακόμα και σ' αυτό θα είχε πάλι δίκαιο. Γιατί οι Ατλάντειοι ήταν *μετακατακλυσμιαίοι* για τους Λεμούριους και η Λεμουρία δεν καταποντίστηκε όπως η Ατλαντίδα, αλλά *βυθίστηκε* κάτω από τα νερά, εξαιτίας σεισμών και ηφαιστειακών πυρών, όπως θα συμβεί κάποια ημέρα με την Μεγάλη Βρετανία και την Ευρώπη. Αιτία όλης της σύγχυσης είναι η άγνοια των επιστημόνων μας οι οποίοι δεν δέχονται ούτε την παράδοση ότι αρκετές ήπειροι έχουν ήδη βυθιστεί, ούτε τον περιοδικό νόμο ο οποίος δρα σε ολόκληρο τον μανβανταρικό κύκλο. Ούτε έχει άδικο ο Μπαγί, όταν μας βεβαιώνει ότι οι Ινδοί, οι Αιγύπτιοι και οι Φοίνικες ήρθαν μετά τους Ατλάντειους. Γιατί οι τελευταίοι ανήκαν στην Τέταρτη Φυλή, ενώ οι Άριοι και ο σημητικός κλάδος τους ανήκουν στην Πέμπτη Φυλή. Ο Πλάτωνας, ενώ επαναλαμβάνει την ιστορία όπως την διηγήθηκαν στον Σόλωνα οι ιερείς της Αιγύπτου, συγχέει σκόπιμα (όπως θα έκανε κάθε *Μυημένος*) τις δύο ηπείρους και τοποθετεί στο μικρό νησί που βυθίστηκε τελευταίο όλα τα γεγονότα που ανήκαν στις δύο τεράστιες ηπείρους, την προϊστορική και την παραδοσιακή. Έτσι περιγράφει ότι το *πρώτο* ζεύγος, από το οποίο κατοικήθηκε ολόκληρο το νησί, σχηματίστηκε από την Γη. Λέγοντας αυτό δεν εννοούσε ούτε τον Αδάμ και την Εύα ούτε και τους δικούς του ελληνικούς προπάτορες. Η γλώσσα του είναι απλώς αλληγορική και, όταν αναφέρει "Γη", εννοεί "ύλη", γιατί οι Ατλάντειοι ήταν πράγματι η πρώτη καθαρά *ανθρώπινη* και *γήινη* φυλή, ενώ εκείνες που προηγήθηκαν ήταν περισσότερο θείες και αιθέριες παρά ανθρώπινες και υλικές.

Ωστόσο, ο Πλάτωνας έπρεπε να γνωρίζει – όπως και κάθε άλλος μυημένος σοφός – την ιστορία της Τρίτης Φυλής μετά την "Πτώση" της, αλλά, επειδή είχε ορκιστεί σιωπή και μυστικότητα, ποτέ δεν εξέφρασε ανοιχτά την γνώση του. Παρ' όλα αυτά τώρα, μετά την εξοικείωση με τις κατά προσέγγιση χρονολογίες των ανατολικών εθνών – που όλες τους βασίζονται και ακολουθούν τους αρχαίους Άριους υπολογισμούς – γίνεται πιο εύκολο να αντιληφθούμε τις τεράστιες χρονικές περιόδους που πέρασαν από την εποχή του διαχωρισμού των φύλων, χωρίς να αναφέρουμε την Πρώτη ή ακόμα και την Δεύτερη Ριζική Φυλή. Επειδή αυτά πρέπει να παραμείνουν πέρα από την κατανόηση διανοιών εκπαιδευμένων στο δυτικό τρόπο σκέψης, θεωρήθηκε άσκοπο να μιλήσουμε με λεπτομέρειες για την Πρώτη και την Δεύτερη, ακόμα και για την Τρίτη Φυλή στα αρχικά της στάδια.[228] Πρέπει να αρχίσει κανείς από την Τρίτη όταν αυτή

Αυτό δείχνεται από τον Φάμπερ, έναν επίσης ευσεβή χριστιανό, ο οποίος λέει ότι, "η οικογένεια του Νώε... έφερε επίσης την επονομασία Ατλάντειοι και Τιτάνες και ο ίδιος ο μεγάλος πατριάρχης, σαν διάκριση, ονομαζόταν Άτλας και Τιτάνας" (στο προαναφερθέν έργο, Τομ. ΙΙ, σελ. 285). Και αν είναι έτσι, τότε σύμφωνα με την Βίβλο ο Νώε πρέπει να ήταν ο απόγονος των Γιων του θεού, των πεπτωκότων αγγέλων σύμφωνα με την ίδια αυθεντία, και των "θυγατέρων των ανθρώπων που ήταν όμορφες" (βλέπε Γένεση Ζ). Και γιατί όχι, αφού ο πατέρας του, ο Λάμεχ, σκότωσε έναν άνθρωπο και μαζί με όλους τους γιους και τις κόρες του (που χάθηκαν στον Κατακλυσμό) ήταν το ίδιο κακός, όσο και η υπόλοιπη ανθρωπότητα;

Στο θαυμάσιο έργο του Ντόνελυ, *Ατλαντίδα, ο Προκατακλυσμιαίος Κόσμος*, ο συγγραφέας, μιλώντας για τις Άριες αποικίες από την Ατλαντίδα και για τις τέχνες και τις επιστήμες – την κληρονομιά της δικής μας Τέταρτης φυλής – δηλώνει με θάρρος ότι "οι ρίζες των σημερινών θεσμών φτάνουν πίσω στην Μειόκαινο εποχή". Αυτή είναι η πιο

έφτασε στην πλήρως ανθρώπινη περίοδό της, έτσι ώστε ο αδαής αναγνώστης να μην βρεθεί απελπιστικά μπερδεμένος

ΤΡΙΤΗ ΦΥΛΗ ΕΠΕΣΕ και δεν δημιουργούσε πια: γεννούσε τους απογόνους της. Όμως επειδή κατά την περίοδο του χωρισμού δεν είχε ακόμη νου γέννησε ανώμαλους απογόνους, μέχρις ότου η φυσιολογική φύση της προσάρμοσε τα ένστικτά της προς την σωστή κατεύθυνση. Όπως οι "Κύριοι οι Θεοί" της Βίβλου, έτσι και οι "Γιοι, της Σοφίας", οι Ντιάνι-Τσόχαν τους προειδοποίησαν να μην πειράξουν τον καρπό τον απαγορευμένο από την Φύση, αλλά η προειδοποίηση πήγε στα χαμένα. Οι άνθρωποι κατάλαβαν την απρέπεια – δεν πρέπει να πούμε το αμάρτημα – αυτού που έκαναν, μόνο όταν ήταν ήδη πολύ αργά, όταν οι αγγελικές μονάδες από τις ανώτερες σφαίρες είχαν ενσαρκωθεί σ' αυτούς και τους είχαν προικίσει με κατανόηση. Μέχρι εκείνη την μέρα είχαν παραμείνει καθαρώς υλικοί, όπως τα ζώα που γεννήθηκαν απ' αυτούς. Γιατί τι είναι διάκριση; Η δοξασία διδάσκει ότι η μόνη διαφορά ανάμεσα σε έμψυχα και άψυχα αντικείμενα πάνω στην Γη, ανάμεσα σε έναν ζωικό και σε έναν ανθρώπινο οργανισμό, είναι ότι σε μερικούς τα διάφορα "πυρά" είναι λανθάνοντα και σε άλλους είναι ενεργά. Τα *ζωτικά πυρά* υπάρχουν σε όλα τα πράγματα και ούτε ένα άτομο δεν τα στερείται. Αλλά κανένα ζώο δεν έχει αφυπνισμένες μέσα του τις τρεις ανώτερες αρχές˙ αυτές είναι απλώς εν δυνάμει, λανθάνουσες και επομένως *μη-υπαρκτές*. Και έτσι θα ήταν και στα ζωικά σώματα των ανθρώπων μέχρι σήμερα, αν είχαν αφεθεί – όπως βγήκαν από το σώμα των προγεννητόρων τους, των οποίων ήταν οι *σκιές* – να αναπτυχθούν εξελισσόμενοι μόνο από τις ικανότητες και τις δυνάμεις τις έμφυτες στην ύλη. Αλλά όπως αναφέρεται στον *Ποίμανδρο*:

> Αυτό είναι ένα Μυστήριο που μέχρι τώρα ήταν σφραγισμένο και κρυμμένο. Η Φύση[229] αναμειγνυόμενη με τον Άνθρωπο[230] γέννησε ένα εξαίσιο θαύμα – την αρμονική ανάμειξη της *ουσίας των Επτά* [Πιτρί, κυβερνητών] και της δικής της – το Πυρ και το *Πνεύμα* και η Φύση [το νοούμενο της ύλης], τα οποία [αναμειγνυόμενα] γέννησαν αμέσως επτά ανθρώπους αντίθετου φύλου [θετικό και αρνητικό] σύμφωνα με τις ουσίες των επτά κυβερνητών. (*Ποίμανδρος*, I, 16.)

Έτσι λέει ο Ερμής, ο τρισμέγιστος Μυημένος,[231] "η Δύναμη της θείας Σκέψης". Ο Αγ. Παύλος, ένας άλλος Μυημένος, ονόμασε τον κόσμο μας "αινιγματικό καθρέφτη της αγνής αλήθειας" και ο Αγ. Γεώργιος ο Ναζιανζηνός επιβεβαίωσε τον Ερμή όταν δήλωσε ότι "τα ορατά πράγματα δεν είναι παρά η σκιά και το περίγραμμα πραγμάτων που δεν μπορούμε να δούμε". Είναι ένας αιώνιος συνδυασμός και οι εικόνες επαναλαμβάνονται από το ανώτερο σκαλοπάτι της κλίμακας της ύπαρξης μέχρι το κατώτερο. Η "Πτώση των Αγγέλων" και ο "Πόλεμος στον Ουρανό" επαναλαμβάνονται σε κάθε πεδίο, ο κατώτερος "καθρέφτης" παραμορφώνει την εικόνα του ανώτερου καθρέφτη και ο καθένας την επαναλαμβάνει με τον δικό του τρόπο. Έτσι τα χριστιανικά δόγματα δεν είναι παρά οι αναμνήσεις των παραδειγμάτων του Πλάτωνα, ο οποίος μίλησε γι' αυτά

τεράστια παραχώρηση που μπορεί να κάνει ένας σύγχρονος μελετητής, αλλά ο πολιτισμός ανάγεται ακόμα πιο πίσω, πριν από τους Μειόκαινους Ατλάντειους. Σύντομα θα ανκαλυφθεί ο άνθρωπος της "δευτερογενούς περιόδου" και μαζί με αυτόν και ο από καιρό ξεχασμένος πολιτισμός του.

Φύση είναι το φυσικό σώμα, η σκιά των Προγεννητόρων.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ είναι ο "Ουράνιος άνθρωπος", όπως ήδη αναφέρθηκε.

Ο *Ποίμανδρος* που υπάρχει στα μουσεία και στις βιβλιοθήκες μας είναι μια σύνοψη ενός των *Βιβλίων του Θωθ*, από έναν Πλατωνιστή της Αλεξάνδρειας. Κατά τον τρίτο αιώνα αναμορφώθηκε σύμφωνα με τα αρχαία εβραϊκά και φοινικικά χειρόγραφα από έναν Ιουδαίο Καμπαλιστή και ονομάστηκε *Γένεση του Ενώχ*. Αλλά ακόμα και αυτά τα παραμορφωμένα υπολείμματά του δείχνουν πόσο στενά συμφωνεί το κείμενο με την Αρχαϊκή Δοξασία, όπως φαίνεται στην δημιουργία των Επτά Δημιουργών και των *επτά πρωταρχικών ανθρώπων*. Όσο για τα Ενώχ, Θωθ ή Ερμής, Ορφέας και Κάδμος, αυτά είναι όλα γενετικά ονόματα, κλαδιά και βλαστάρια των επτά αρχέγονων σοφών (ενσαρκωμένων Ντιάνι-Τσόχαν ή Ντέβα σε *απατηλά*, όχι θνητά σώματα), οι οποίοι δίδαξαν στην Ανθρωπότητα όλα όσα γνωρίζει και οι πρώτοι μαθητές των οποίων υιοθέτησαν τα ονόματα των δασκάλων τους. Η συνήθεια αυτή πέρασε από την Τέταρτη στην Πέμπτη Φυλή. Σ' αυτό οφείλεται κι η ομοιότητα των παραδόσεων σχετικά με τους Ερμάς (από τους οποίους οι Αιγυπτιολόγοι αριθμούν πέντε), τους Ενώχ κ.τ.λ.: είναι όλοι τους εφευρέτες της αλφαβήτου, κανένας απ' αυτούς δεν πεθαίνει αλλά ακόμα ζουν και είναι οι πρώτοι Ιδρυτές και Ιεροφάντες των Μυστηρίων. Η Γένεση του Ενώχ εξαφανίστηκε μόλις πρόσφατα μεταξύ των Καμπαλιστών. Ο Γκιγιώμ Παστέλ την είδε. Ασφαλώς κατά το μεγαλύτερο μέρος ήταν μια μεταγραφή από τα βιβλία του Ερμή και πολύ προγενέστερη από τα Βιβλία του Μωυσή, όπως λέει στους αναγνώστες του ο Ελιφάς Λεβί.

τα πράγματα προσεχτικά, όπως θα έκανε κάθε Μυημένος. Αλλά όλα είναι όπως αναφέρονται στις λίγες φράσεις από το *Ντεσατίρ*:

Όλα όσα υπάρχουν πάνω στην Γη, είπε ο Κύριος [Ορμάζντ], *είναι η σκιά κάποιων που υπάρχουν στις ανώτερες σφαίρες*... Αυτό το φωτεινό αντικείμενο [φως, πυρ κ.τ.λ.] είναι η σκιά εκείνου που είναι ακόμα πιο φωτεινό από το ίδιο και αυτό συνεχίζεται μέχρις ότου φτάνει σε ΕΜΕΝΑ, που είμαι το φως των φώτων.

Στα καμπαλιστικά βιβλία και κυρίως στο *Ζοχάρ*, υπάρχει πολύ έντονα η ιδέα ότι καθετί αντικειμενικό πάνω στην Γη ή σ' αυτό το Σύμπαν είναι η Σκιά – *Ντιοκνά* – του αιώνιου Φωτός ή θεότητας.

Τρίτη Φυλή, στην αρχή, ήταν κυρίως η φωτεινή σκιά των θεών, τους οποίους η παράδοση εξορίζει πάνω στην Γη μετά τον αλληγορικό πόλεμο στον Ουρανό, ο οποίος έγινε ακόμα πιο αλληγορικός πάνω στην Γη, γιατί ήταν ο πόλεμος ανάμεσα στο πνεύμα και στην ύλη. Αυτός ο πόλεμος θα διαρκέσει μέχρις ότου ο εσωτερικός και θείος άνθρωπος προσαρμόσει τον εξωτερικό γήινο εαυτό του προς την δική του πνευματική φύση. Μέχρι τότε τα σκοτεινά και μανιασμένα πάθη του θα βρίσκονται σε αιώνια έχθρα με τον κύριό του, τον θείο Άνθρωπο. Αλλά κάποια μέρα το ζώο θα εξημερωθεί γιατί η φύση του θα αλλάξει και αρμονία θα βασιλεύει ξανά ανάμεσα στα δυο, όπως πριν από την "Πτώση", όταν ακόμα και ο θνητός άνθρωπος *δημιουργόταν* από τα Στοιχεία και δεν γεννιόταν.

Τα παραπάνω φαίνονται καθαρά σε όλες τις μεγάλες θεογονίες και κυρίως την ελληνική (βλέπε *Θεογονία* του Ησίοδου). Ο *ακρωτηριασμός* του Ουρανού από τον γιο του Κρόνο ο οποίος έτσι τον καταδικάζει σε ανικανότητα, δεν κατανοήθηκε ποτέ από τους σύγχρονους Μυθογράφους. Ωστόσο είναι πολύ σαφής και, αφού υπήρξε παγκόσμιος,[232] πρέπει να περιέχει μια μεγάλη αφηρημένη φιλοσοφική ιδέα και η οποία τώρα έχει χαθεί για τους σύγχρονους σοφούς. Αυτή η τιμωρία της αλληγορίας σημειώνει πράγματι "μια νέα περίοδο, μια δεύτερη φάση στην ανάπτυξη της δημιουργίας", όπως σωστά παρατήρησε ο Ντεσάρμ (*Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 7), ο οποίος όμως αρνείται να επιχειρήσει να την εξηγήσει. Ο Ουρανός προσπάθησε να παρεμβάλει ένα εμπόδιο σε αυτήν την ανάπτυξη ή φυσική εξέλιξη, *καταστρέφοντας τα παιδιά του μόλις γεννιόνταν* Έτσι ο Ουρανός, ο οποίος αντιπροσωπεύει όλες τις δημιουργικές δυνάμεις του *Χάους* και μέσα στο *Χάος* (Διάστημα, ή ανεκδήλωτη θεότητα), αναγκάζεται να πληρώσει την τιμωρία. Γιατί αυτές ακριβώς οι δυνάμεις είναι εκείνες που αναγκάζουν τους *Πιτρί* να αναπτύξουν από τον εαυτό τους αρχέγονους *ανθρώπους* – με τον ίδιο τρόπο που αργότερα οι άνθρωποι αυτοί αναπτύσσουν τους απογόνους τους – χωρίς κανένα αίσθημα ή επιθυμία δημιουργίας. Το έργο της γέννησης, που ανακόπτεται προς στιγμήν, περνάει στα χέρια του *Κρόνου,*[233] 83 *χρόνου*, ο οποίος ενώνεται με την *Ρέα* (την Γη στον εσωτερισμό, την ύλη γενικά) και έτσι δημιουργεί, κατά το πρότυπο των ουράνιων, τους γήινους Τιτάνες. Ολόκληρος αυτός ο συμβολισμός σχετίζεται με τα μυστήρια της Εξέλιξης.

Ο Ουρανός είναι ένας τροποποιημένος Βάρουνα, "ο Παγκόσμιος εναγκαλιστής", ο εναγκαλιζόμενος τα πάντα και μια από τις πιο αρχαίες βεντικές θεότητες: Ο ΧΩΡΟΣ, ο δημιουργός του Ουρανού και της Γης, αφού και τα δυο παρουσιάζονται από το σπέρμα του. Μόνο πολύ αργότερα ο Βάρουνα γίνεται αρχηγός των Αντιτιά και ένα είδος Ποσειδώνα που καβαλάει τον *Λεβιάθαν-Μακάρα*, που τώρα είναι ένα από τα ιερά και μυστηριώδη σημεία του Ζωδιακού. Ο Βάρουνα, "χωρίς τον οποίον κανένα πλάσμα δεν μπορεί ούτε να βλεφαρίσει", υποβιβάστηκε, όπως ο Ουρανός, και, όπως αυτός, *έπεσε σε γέννηση* και οι λειτουργίες του – "οι ανώτατες κοσμικές λειτουργίες", όπως τις ονομάζει ο Μιούρ – υποβιβάστηκαν από τον εξωτερικό ανθρωπομορφισμό από τον ουρανό κάτω στην γη. Όπως λέει ο ανωτέρω Ανατολιστής: "Οι ιδιότητες που [στους *Βέντα*] αποδίδονται στον Βάρουνα χαρίζουν στον χαρακτήρα του μια ηθική ανύψωση και αγιότητα που ξεπερνούν κατά πολύ αυτές που αποδίδονται σε οποιαδήποτε άλλη βεντική θεότητα". Αλλά για να κατανοήσει σωστά τον λόγο της πτώσης του, όπως και της πτώσης του Ουρανού, πρέπει κανείς να δει σε κάθε εξωτερική θρησκεία το ατελές και αμαρτωλό έργο της ανθρώπινης φαντασίας και επίσης να μελετήσει τα μυστήρια, τα οποία ο Βάρουνα λέγεται ότι μεταβίβασε στον Βάσιστα. Μόνο που... "τα μυστικά του και τα μυστικά του Μίτρα *δεν πρέπει να αποκαλυφθούν στον ανόητο*".

Ο *Κρόνος* δεν είναι μόνο *Χρόνος*, αλλά, όπως έδειξε ο Μπρεάλ στο έργο του *Ηρακλής και Κάκος* (σελ. 60), προέρχεται από την ρίζα *Καρ*, "κάνω, δημιουργώ". Αμφιβάλλουμε όμως αν ο Μπρεάλ και ο Ντεσάρμ, ο οποίος τον αναφέρει (*Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 7), έχουν επίσης δίκιο, όταν λένε ότι στους *Βέντα* ο *Κράναν* είναι ένας δημιουργικός θεός. Προφανώς ο Μπρεάλ εννοούσε τον Κάρμα ή μάλλον τον Βισβάκαρμαν, τον δημιουργικό θεό, τον "Πανδημιουργό" και τον "μεγάλο Αρχιτέκτονα του κόσμου".

Αυτή η αλληγορία είναι η εξωτερική απόδοση της εσωτερικής δοξασίας που δίνεται σ' αυτό το μέρος του έργου μας. Γιατί στον Κρόνο βλέπουμε να επαναλαμβάνεται η ίδια ιστορία. Όπως ο Ουρανός κατέστρεφε τα παιδιά που αποκτούσε από την *Γαία* (που στον κόσμο της εκδήλωσης είναι ένα με την Άντιτι ή την Μεγάλη Κοσμική Άβυσσο) κλείνοντάς τα στα έγκατα της Γης, Τιταίας, έτσι και ο Κρόνος στο δεύτερο στάδιο της δημιουργίας κατέστρεφε τα παιδιά του από την *Ρέα*, καταπίνοντάς τα. Αυτός είναι ένας υπαινιγμός για τις άκαρπες προσπάθειες της Γης ή της Φύσης μόνης να δημιουργήσει πραγματικούς *ανθρώπινους* ανθρώπους.[234] Ο χρόνος καταπίνει το ίδιο το άκαρπο έργο του. Έπειτα έρχεται ο Ζευς -Δίας ο οποίος με την σειρά του εκθρονίζει τον πατέρα του.[235] Ο Δίας ο Τιτάνας, είναι κατά μια έννοια ο Προμηθέας[236] και διαφέρει από τον Ζήνα, τον Μεγάλο "Πατέρα των θεών". Αυτός είναι ο "ασεβής γιος" στον Ησίοδο. Ο Ερμής τον ονομάζει "Ουράνιο Άνθρωπο" (*Ποίμανδρος*). Ακόμα και στην Βίβλο βρίσκεται κάτω από το όνομα του Αδάμ και αργότερα – με μεταμόρφωση – κάτω από το όνομα του Χαμ. Ωστόσο όλα αυτά είναι προσωποποιήσεις των "Γιων της Σοφίας". Η αναγκαία επιβεβαίωση για το ότι ο Δίας ανήκει στον καθαρά ανθρώπινο Ατλάντειο κύκλο – αν ο Ουρανός και ο Κρόνος που προηγήθηκαν απ' αυτόν δεν θεωρούνται αρκετοί – μπορεί να βρεθεί στον Ησίοδο ο οποίος μας λέει ότι οι Αθάνατοι έφτιαξαν τους ανθρώπους και δημιούργησαν την Χρυσή και την Ασημένια εποχή (Πρώτη και Δεύτερη Φυλή), ενώ ο Δίας δημιούργησε τις γενιές του Χαλκού (ένα μίγμα δυο στοιχείων), τους Ήρωες, και τους ανθρώπους της εποχής του Σιδήρου. (Ησίοδος, *Έργα και Ημέραι*, 147 και επομ.) Μετά απ' αυτό στέλνει στον Επιμηθέα το μοιραίο δώρο του με την Πανδώρα,[237] το οποίο δώρο ο Ησίοδος ονομάζει "μοιραίο" ή την *πρώτη γυναίκα*. Ήταν μια τιμωρία, εξηγεί, που στάλθηκε στους ανθρώπους εξαιτίας "της κλοπής του θείου δημιουργικού πυρός". Η εμφάνισή της πάνω στην Γη σημαίνει την αρχή κάθε κακού. Πριν από την εμφάνισή της οι ανθρώπινες φυλές ζούσαν ευτυχισμένες, απαλλαγμένες από ασθένεια και πόνο, όπως οι ίδιες φυλές φαίνεται να ζουν κάτω από την βασιλεία του Γίμα, στην Μαζνταϊκή *Βεντιντάντ*.

Επίσης στην παγκόσμια παράδοση μπορεί να ανακαλύψει κανείς δύο κατακλυσμούς αν συγκρίνει προσεχτικά τον Ησίοδο, τον *Ριγκ-Βέντα*, την *Ζεντ-Αβέστα* κ.τ.λ., ενώ κανένας πρώτος άνθρωπος δεν αναφέρεται σε καμιά από τις θεογονίες εκτός από την Βίβλο.[238] Παντού ο άνθρωπος της φυλής μας εμφανίζεται ύστερα από έναν κατακλυσμό, μετά από τον οποίον η παράδοση αναφέρει μόνο τα διάφορα ονόματα των ηπείρων και των νησιών που όταν ήρθε ο καιρός βυθίστηκαν κάτω από τα κύματα του ωκεανού.[239] "Θεοί και θνητοί έχουν την ίδια καταγωγή", λέει Ησίοδος (*Έργα και Ημέραι*, 108) και ο Πίνδαρος επαναλαμβάνει την δήλωση (*Νεμεονίκαι*, VI, I). Ο Δευκαλίων και η Πύρρα, οι οποίοι γλύτωσαν από τον κατακλυσμό κατασκευάζοντας μια κιβωτό σαν του Νώε,[240] ζητούν από τον Δία να ξαναζωντανέψει την ανθρώπινη φυλή την οποία αφάνισε κάτω από τα νερά της Πλημμύρας. Στην σλαβονική μυθολογία όλοι οι άνθρωποι πνίγονται και σώζεται μόνο ένα ζευγάρι ηλικιωμένων. Έπειτα ο *Πραμζιμάς* (ο "κύριος των πάντων") τους συμβουλεύει να πηδήξουν *επτά φορές* πάνω στα βράχια της γης και έτσι γεννήθηκαν επτά νέες φυλές (ζευγάρια) από τις οποίες προήλθαν οι εννιά Λιθουανικές φυλές. (Τζ. Γκριμ, *Γερμανική*

Βλέπε Στάντζα ΙΙΙ-Χ και επόμενες καθώς επίσης και την διήγηση του Βηρωσσού για την πρωταρχική δημιουργία.

Η μάχη των Τιτάνων, στην θεογονία τουλάχιστον, είναι μάχη για κυριαρχία ανάμεσα στα παιδιά του *Ουρανού και της Γαίας* (ή του Ουρανού και της Γης στην *αφηρημένη* τους έννοια), τους Τιτάνες, ενάντια στα παιδιά του *Κρόνου* που αρχηγό τους έχουν τον Ζήνα. Κατά μια έννοια είναι ο αιώνιος αγώνας που συνεχίζεται ακόμα και σήμερα ανάμεσα στον πνευματικό εσωτερικό άνθρωπο και στον άνθρωπο της σάρκας.

Ακριβώς όπως ο "Κύριος ο θεός" ή Ιεχωβά είναι εσωτερικά ο Κάιν καθώς και ο "όφις του πειρασμού", το αρσενικό τμήμα της ανδρόγυνης Εύας πριν από την "Πτώση" της – το θηλυκό τμήμα του Αδάμ-Κάδμου, η αριστερή πλευρά ή Μπινά της δεξιάς Χοχμά, στην πρώτη σεφιροθική Τριάδα.

Έργα και Ημέραι, 83 και επόμ. Στον αιγυπτιακό μύθο που μεταφράστηκε από τον Γκ. Μασπερό (πρώην διευθυντή του Μουσείου Μπουλάκ) και που ονομάζεται "Η Ιστορία των Δυο Αδελφών", περιέχεται το πρότυπο της Πανδώρας. Ο *Χνουμ*, ο διάσημος ουράνιος καλλιτέχνης, δημιουργεί μια θαυμαστή ομορφιά, μια κοπέλα την οποία στέλνει στον *Μπατού* που μετά απ' αυτό χάνει την ευτυχία του. Φυσικά ο Μπατού είναι ο άνθρωπος και η κοπέλα είναι η Εύα. (Βλέπε *Αρχαιολογική Επιθεώρηση*, Μάρτιος 1878 και *Λαϊκές Παραδόσεις της αρχαίας Αιγύπτου*. Παράβαλε Ντεσάρμ, *Μυθολογία της αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 284-285.)

Στην *Βεντιντάτ* ο Γίμα δεν είναι ο "πρώτος άνθρωπος", εκτός μόνο στις θεωρίες των Ανατολιστών.

Η Βοιωτία, έπειτα η αρχαία Αθήνα και η Ελευσίνα καταποντίστηκαν.

Απολλόδωρος, *Βιβλιοθήκη*, Βιβλ. Πρώτο, VII, 2· Οβιδίου, *Μεταμορφώσεις*, Γ, 260 και επομ.

Μυθολογία, 4η έκδοση, αναθ. από τον Ε. Χ. Μάγιερ, Βερολίνο 1875, Τομ. Ι.) Όπως σωστά το κατανόησε συγγραφέας του έργου *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, οι τέσσερις εποχές υποδηλώνουν χρονικές περιόδους και είναι επίσης ένας συμβολικός υπαινιγμός για τις φυλές. Όπως λέει:

> Οι διαδοχικές γενιές, που καταστρέφονται και αντικαθίστανται από άλλες, χωρίς καμιά μεταβατική περίοδο, χαρακτηρίζονται στην Ελλάδα από τα ονόματα των μετάλλων για να εκφράσουν την συνεχώς υποβαθμιζόμενη αξία τους. Ο χρυσός, το πιο λαμπερό και πολύτιμο από όλα, σύμβολο της αγνότητας... χαρακτηρίζει την πρώτη φυλή... Οι άνθρωποι της δεύτερης φυλής, της εποχής του Ασημιού, είναι ήδη κατώτεροι από τους πρώτους. Αδρανή και αδύναμα πλάσματα, όλη τους η ζωή δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια μακριά και ανόητη παιδική ηλικία... Ο Δίας τους εξαφανίζει... Οι άνθρωποι της εποχής του Χαλκού είναι ρωμαλέοι και βίαιοι [η τρίτη φυλή]... η δύναμη τους είναι υπερβολική. Έχουν χέρια από χαλκό, κατοικίες από χαλκό, δεν χρησιμοποιούν τίποτε άλλο εκτός από χαλκό. Ο σίδηρος, το μαύρο μέταλλο, ήταν ακόμα άγνωστο (Ησιόδου, *Έργα και Ημέραι* 143-155). Σύμφωνα με τον Ησίοδο, η τέταρτη γενιά (φυλή) είναι η γενιά των ηρώων που έπεσαν μπροστά στην Θήβα (βλέπε Αισχύλου, *Επτά επί Θήβας*), ή κάτω από τα τείχη της Τροίας... (Ντεσάρμ, *Μυθολογία της αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 289-290.)

Έτσι αφού οι τέσσερις φυλές βρίσκουμε να αναφέρονται από τους πιο αρχαίους Έλληνες ποιητές, παρά την μεγάλη χρονολογική σύγχυση, οι δοξασίες μας επιβεβαιώνονται για άλλη μια φορά από τους κλασικούς. Αλλά όλα αυτά δεν είναι παρά "Μυθολογία" και ποίηση. Τι έχει να πει η σύγχρονη επιστήμη για έναν τέτοιο ευημερισμό της αρχαίας φαντασίας; Δεν είναι δύσκολο να προβλέψουμε την απάντηση. Γι' αυτό πρέπει να προσπαθήσουμε να απαντήσουμε εκ των προτέρων και να αποδείξουμε ότι οι φαντασίες και οι εμπειρικές υποθέσεις ανήκουν και αυτές στην περιοχή της επιστήμης, έτσι ώστε κανένας μορφωμένος άνθρωπος δεν έχει το παραμικρό δικαίωμα, με ένα τόσο μεγάλο δοκάρι στο δικό του μάτι, να δείχνει τον κόκκο στο μάτι του Αποκρυφιστή, ακόμα και αν αυτός ο κόκκος δεν είναι αποκύημα της φαντασίας του εχθρού μας.

* * *

ΣΤΑΝΤΖΑ Χ - Συνέχεια

ΥΣΤΕΡΑ Η ΤΡΙΤΗ ΚΑΙ Η ΤΕΤΑΡΤΗ (*φυλή*) ΦΟΥΣΚΩΣΑΝ ΑΠΟ ΠΕΡΗΦΑΝΙΑ. ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΒΑΣΙΛΙΑΔΕΣ, ΕΙΠΑΝ, ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΘΕΟΙ. (α)

ΠΗΡΑΝ ΣΥΖΥΓΟΥΣ ΜΕ ΩΡΑΙΑ ΟΨΗ. ΣΥΖΥΓΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΧΩΡΙΣ ΝΟΥ", ΤΟΥΣ ΣΤΕΝΟΚΕΦΑΛΟΥΣ, ΓΕΝΝΗΣΑΝ ΤΕΡΑΤΑ. ΚΑΚΟΥΣ ΔΑΙΜΟΝΕΣ, ΑΡΣΕΝΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΘΗΛΥΚΟΥΣ, ΕΠΙΣΗΣ *ΚΑΝΤΟ* (*Ντακίνι*) ΜΕ ΛΙΓΟΣΤΟ ΝΟΥ. (β)

ΕΧΤΙΣΑΝ ΝΑΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΣΩΜΑ. ΛΑΤΡΕΥΑΝ ΤΟ ΑΡΣΕΝΙΚΟ ΚΑΙ ΤΟ ΘΗΛΥΚΟ, (γ) ΤΟΤΕ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΜΑΤΙ ΕΠΑΨΕ ΝΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ.

Αυτοί ήταν οι πρώτοι καθαρά φυσικοί άνθρωποι των οποίων το κύριο χαρακτηριστικό ήταν η περηφάνια! Είναι η Τρίτη Φυλή και οι γιγαντιαίοι Ατλάντειοι, η ανάμνηση των οποίων διασώθηκε από την μια γενιά και φυλή στην άλλη γενιά και φυλή μέχρι τις μέρες του Μωυσή και βρήκε αντικειμενική έκφραση σε κείνους τους προκατακλυσμιαίους γίγαντες, εκείνους τους φοβερούς μαγγανευτές και μάγους για τους οποίους η Ρωμαϊκή εκκλησία διατήρησε τόσο ζωντανούς και ταυτόχρονα τόσο διαστρεβλωμένους μύθους. Εκείνος που διάβασε και μελετησε τα Σχόλια πάνω στην αρχαϊκή δοξασία, θα αναγνωρίσει εύκολα σε μερικούς Ατλάντειους τα πρότυπα των Νεμρώδ, των Κατασκευαστών του Πύργου της Βαβέλ, των Χαμιτών και των *tutti quanti* [*τόσων άλλων*] της "καταραμένης ανάμνησης", όπως το εκφράζει η θεολογική φιλολογία. Με λίγα λόγια όλων εκείνων που πρόσφεραν στους μεταγενέστερους τους ορθόδοξους τύπους του Σατανά. Αυτό μας οδηγεί φυσικά να ερευνήσουμε τα θρησκευτικά ήθη εκείνων των πρώτων φυλών, έστω και αν είναι μυθικά.

Ποια ήταν η θρησκεία της Τρίτης και της Τέταρτης Φυλής; Με την κοινή έννοια του όρου ούτε οι Λεμούριοι ούτε οι απόγονοί τους, οι Λεμουρο-ατλάντειοι είχαν θρησκεία, αφού δεν γνώριζαν δόγμα ούτε ήταν αναγκασμένοι να πιστεύουν *στα τυφλά*. Μόλις το νοητικό μάτι του ανθρώπου άνοιξε στην κατανόηση, η Τρίτη Φυλή ένιωσε ένα με το πανταχού παρόν καθώς και το πάντα αδιάγνωστο και αόρατο ΟΛΟΝ, την Μια Συμπαντική Θεότητα. Προικισμένος με θείες δυνάμεις και νιώθοντας μέσα του τον *εσωτερικό* θεό του, καθένας ένιωσε ότι ήταν ένας Άνθρωπος - Θεός στην φύση του, αν και με ζωώδη φυσικό Εαυτό. Ο αγώνας ανάμεσα στα δυο άρχισε από την ημέρα που δοκίμασαν τον καρπό του δέντρου της Σοφίας. Ένας αγώνας επιβίωσης ανάμεσα στο πνευματικό και στο ψυχικό, στο ψυχικό και στο φυσικό. Εκείνοι που κατέκτησαν τις κατώτερες αρχές αποκτώντας κυριαρχία πάνω στο σώμα, ενώθηκαν με τους "Γιούς του Φωτός". Εκείνοι που έπεσαν θύματα της κατώτερης φύσης τους, έγιναν σκλάβοι της Ύλης. Από "Γιοι του Φωτός και της Σοφίας" κατέληξαν να γίνουν "Γιοι του Σκότους". Αυτοί έπεσαν στην μάχη της θνητής ζωής με την Ζωή την αθάνατη και όλοι αυτοί έγιναν το σπέρμα των μελλοντικών γενιών των Ατλάντων.[241]

Έτσι, στην αυγή της συνείδησής του ο άνθρωπος της Τρίτης Ριζικής Φυλής δεν είχε πίστη που θα μπορούσε να ονομαστεί *θρησκεία*. Δηλαδή είχε άγνοια τόσο των "φανταχτερών θρησκειών, των γεμάτων μεγαλεία και πομπές", όσο και οποιουδήποτε συστήματος πίστης ή εξωτερικής λατρείας. Αλλά αν ορίσουμε τον όρο θρησκεία σαν ατην συγκέντρωση πλήθους για την απόδοση ενός είδους σεβασμού σε εκείνους που θεωρούμε ανώτερούς μας, μιας ευσέβειας – όπως το αίσθημα που εκφράζει ένα παιδί προς τον αγαπημένο γονέα του – τότε ακόμα και οι πρώτοι Λεμούριοι είχαν μια θρησκεία – και μάλιστα πολύ όμορφη – από την αρχή της νοήμονος ζωής τους.

Δεν είχαν τους φωτεινούς θεούς και τα στοιχεία γύρω τους, ακόμα και μέσα τους.[242] Δεν πέρασαν την παιδική τους ηλικία με την στοργή και την φροντίδα εκείνων που τους έδωσαν την ζωή και τους έφεραν σε νοήμονα, συνειδητή ζωή. Μας βεβαι΄νουν πως έτσι συνέβαινε και εμείς το πιστεύουμε. Γιατί η εξηέλιξη του Πνεύματος μέσα στην ύλη ποτέ δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί, ούτε θα είχε δεχτεί την πρώτη της ώθηση αν τα φωτεινά Πνεύματα δεν θυσίαζαν την δική τους αντίστοιχη υπερ-αιθερική ουσία για να εμψυχώνσουν τον άνθρωπο από πηλό, προικίζοντας καθεμιά από τις εσωτερικές αρχές του με ένα τμήμα ή μάλλον με μια αντανάκλαση αυτής της ουσίας. Οι Ντιάνι των Επτά Ουρανών (των επτά πεδίων Ύπαρξης) είναι τα ΝΟΟΥΜΕΝΑ των πραγματικών και μελλοντικών Στοιχείων, όπως ακριβώς οι Άγγελοι των Επτά Δυνάμεων της φύσης – που τα χονδροειδέστερα αποτελέσματά τους τα αντιλαμβανόμαστε σ' αυτό που η επιστήμη αρέσκεται να ονομάζει "τρόπους κίνησης", αστάθμητες δυνάμεις και ποιος ξέρει τι άλλο – είναι τα ακόμα ανώτερα νοούμενα των ακόμα ανώτερων Ιεραρχιών.

Εκείνες τις παλιές ημέρες ήταν η "Χρυσή Εποχή", η εποχή που οι "θεοί περπατούσαν στην γη και ανακατεύονταν ελεύθερα με τους θνητούς". Από τότε οι θεοί έφυγαν (δηλαδή έγιναν αόρατοι) και οι μετέπειτα γενιές κατέληξαν να λατρεύουν τα βασίλειά τους, τα Στοιχεία.

Οι Ατλάντειοι, οι πρώτοι απόγονοι του *ημίθεου* ανθρώπου μετά τον χωρισμό του σε φύλα – επομένως οι πρωτογεννημμένοι και ανθρωπογεννημένοι θνητοί – ήταν εκείνοι που έγιναν οι πρώτοι "Θυσιαστές" *στον θεό της ύλης*. Στέκονται στο απόμακρο θολό παρελθόν, σε εποχές παλιότερες και από προϊστορικές, σαν το πρότυπο πάνω στο οποίο δομήθηκε το μεγάλο σύμβολο του Κάιν,[243] σαν οι πρώτοι ανθρωπομορφιστές που λάτρεψαν μορφή και ύλη. Η λατρεία αυτή εκφυλίστηκε πολύ σύντομα σε *αυτολατρεία*, οδηγώντας έτσι στον *φαλλισμό*, ή σε αυτό που κυριαρχεί μέχρι σήμερα στους συμβολισμούς κάθε εξωτερικής θρησκείας, τυπικού, δόγαμτος και μορφής. Ο Αδάμ και η

Το όνομα χρησιοποιείται εδώ με την έννοια και σαν συνώνυμο των "μαγγανευτών". Οι Ατλάντειες φυλές ήταν πολλές και η εξέλιξή τους διήρκεσε εκατομμύρια χρόνια. Δεν ήταν όλες κακές. Έγιναν τέτοιες προς το τέλος τους, όπως και εμείς (η Πέμπτη) γινόμαστε τώρα με γρήγορο ρυθμό.

Οι "Θεοί των Στοιχείων" δεν είναι κατά κανέναν τρόπο τα Στοιχειακά. Στην καλύτερη περίπτωση αυτά τα τελευταία χρησιμοποιούνται σαν οι φορείς και τα υλικά με τα οποία ενδύονται.

Όπως φαίνεται αρχικά στο κεφ. Δ' της Γένεσης ο Κάιν ήταν ο *θυσιαστής* "του καρπού του εδάφους" του οποίου αυτός ήταν ο *πρώτος καλλιεργητής*, ενώ ο Άβελ "έφερε τα πρωτογέννητα του κοπαδιού του" στον Κύριο. Ο Κάιν είναι το σύμβολο της πρώτης αρσενικής, ενώ ο Άβελ της πρώτης θηλυκής ανθρωπότητας, ενώ ο Αδάμ και η Εύα όντας οι τύποι της Τρίτης Φυλής. Ο "φόνος" είναι η αιματοχυσία, αλλά όχι η αφαίρεση ζωής.

Εύα έγιναν *ύλη*, ή προμήθευσαν το έδαφος, τον Κάιν και τον Άβελ, από τους οποίους ο δεύτερος είναι το ζωοφόρο έδαφος και ο ρπώτος είναι ο "καλλιεργητής αυτού του εδάφους ή αγρού".

Έτσι, οι πρώτες Ατλάντειες φυλές, που γεννήθηκαν πάνω στην Ήπειρο της Λεμουρίας, χωρίστηκαν από τις αρχικές φυλές τους σε δίκαιους και άδικους, σε εκείνους που λάτρευαν το ένα αόρατο Πνεύμα της Φύσης, την ακτίνα του οποίου νιώθει μέσα του ο άνθρωπος, ή τους Πανθεϊστές, και σε εκείνους που πρόσφεραν φανατική λατρεία στα Πνεύματα της Γης, τις σκοτεινές Κοσμικές, ανθρωπομορφικές Δυνάμεις, με τις οποίες έγιναν σύμμαχοι. Αυτοί ήταν οι αρχικοί *Γκιμπορίμ*, "οι δυνατοί φημισμένοι άνθρωποι των ημερών εκείνων" (Γένεση, ΣΤ', 4) οι οποίοι στην Πέμπτη Φυλή έγιναν *Καμπιρίμ*, Κάβειροι για τους Αιγυπτίους και τους Φοίνικες, Τιτάνες για τους Έλληνες και Ρακσάσα και Ντάιτια για τις ινδικές φυλές.

Αυτή ήταν η μυστική και μυστηριώδης προέλευση όλων των επακόλουθων και σύγχρονων θρησκειών, ειδικά της λατρείας των τελευταίων Εβραίων για τον φυλετικό θεό τους. Ταυτόχρονα αυτή η σεξουαλική λατρεία σχετιζόταν στενά, βασιζόταν και ήταν αναμεμειγμένη, κατά κάποιον τρόπο, με τα αστρονομικά φαινόμενα. Οι Λεμούριοι έλκονταν προς τον Βόρειο Πόλο, ή τον Ουρανό των Προγόνων τους (την Υπερβόρεια Ήπειρο)˙ οι Ατλάντειοι προς τον Νότιο Πόλο, την άβυσσο, κοσμικά και γήινα, απ' όπου τα θερμά πάθη εξαπολύονται σαν τυφώνες από τα κοσμικά Στοιχειακά που διαμένουν σ' αυτήν. Κατά τους αρχαίους, οι δυο πόλοι κυριαρχούνταν από Δράκοντες και Όφεις, εξ αυτού και οι καλοί και κακοί Δράκοντες και Όφεις καθώς επίσης και τα ονόματα που δόθηκαν στους "Γιους του Θεού" (Γιοι του Πνεύματος και της Ύλης): οι καλοί και κακοί Μάγοι. Αυτή είναι η προέλευση της διπλής και τριπλής φύσης στον άνθρωπο. Ο μύθος των "Πεπτωκότων Αγγέλων", στην εσωτερική του σημασία, περιέχει το κλειδί για τις πολλαπλές αντιθέσεις του ανθρώπινου χαρακτήρα, δείχνει το μυστικό της αυτοσυνείδησης του ανθρώπου, είναι ο ακρογωνιαίος λίθος πάνω στον οποίον στηρίζεται ολόκληρος ο ζωικός κύκλος, η ιστορία της εξέλιξης και της ανάπτυξής του.

ορθή κατανόηση της εσωτερικής ανθρωπογένεσης εξαρτάται από την σταθερή σύλληψη αυτής της δοξασίας. Παρέχει ένα ίχνος για το επίμαχο θέμα της Προέλευσης του Κακού και δείχνει ότι ο ίδιος ο άνθρωπος είναι ο χωριστής του ΕΝΟΣ σε διάφορες αντίθετες όψεις.

Γι' αυτό ο αναγνώστης δεν πρέπει να εκπλήσσεται που κάθε φορά αφιερώνουμε τόσο σημαντικό χώρο σε μια προσπάθεια να διαφωτίσουμε αυτό το δύσκολο και σκοτεινό θέμα. Πρέπει αναγκαστικά αρκετά να ειπωθούν και για την συμβολική του όψη, γιατί κάνοντάς το δίνονται υπαινιγμοί στον προσεχτικό σπουδαστή να κάνει τις δικές του έρευνες και έτσι μπορεί να προσφερθεί περισσότερο φως απ' ό,τι είναι δυνατόν να μεταβιβαστεί με τις τεχνικές φράσεις μιας πιο τυπικής, φιλοσοφικής παρουσίασης. Οι επονομαζόμενοι "Πεπτωκότες Άγγελοι" είναι η *ίδια η Ανθρωπότητα*. Ο Δαίμονας της Υπερηφάνειας, του Πάθους, της Ανυπακοής και του Μίσους δεν *είχε καμία απολύτως* ύπαρξη πριν από την εμφάνιση του φυσικού συνειδητού ανθρώπου. Ο άνθρωπος είναι εκείνος που γέννησε, έθρεψε και επέτρεψε στον δαίμονα να αναπτυχθεί μέσα στην καρδιά του. Αυτός επίσης μόλυνε τον ενοικούντα θεό μέσα του, συνδέοντας το αγνό πνεύμα με τον ακάθαρτο δαίμονα της ύλης. Και αν η μεταφυσική και θεωρητική επιβεβαίωση του καμπαλιστικού ρητού *"Daemon est Deus inversus"* [*ο Δαίμονας είναι Θεός ανεστραμμένος*] βρίσκεται στην δυαδική εκδήλωση της φύσης, ωστόσο η πρακτική εφαρμογή του βρίσκεται μόνο στην Ανθρωπότητα.

Έτσι, γίνεται τώρα φανερό ότι υποθέτοντας, όπως εμείς: (α) την εμφάνιση του ανθρώπου πριν από την εμφάνιση των άλλων θηλαστικών, ακόμα και πριν από τις εποχές των μεγάλων ερπετών (β) περιοδικούς κατακλυσμούς και περιόδους παγετώνων εξαιτίας καρμικών διαταραχών του άξονα και κυρίως (γ) την γέννηση του ανθρώπου από ένα Ανώτερο Ον, ή απ' αυτό που ο υλισμός θα ονόμαζε *υπερφυσικό* Ον, αν και είναι μόνο υπερανθρώπινο, γίνεται λοιπόν φανερό ότι οι διδασκαλίες μας έχουν ελάχιστες πιθανότητες να ακουστούν αμερόληπτα. Προσθέστε σ' αυτά και τον ισχυρισμό ότι ένα μέρος της Ανθρωπότητας στην Τρίτη Φυλή – όλες εκείνες οι Μονάδες των ανθρώπων που είχαν φτάσει στο ανώτερο σημείο της Χάρης και του Κάρμα στο προηγούμενο Μανβαντάρα – όφειλε την ψυχική και *λογική* φύση του σε θεία Όντα που *υποστασιοποιήθηκαν* μέσα στην πέμπτη αρχή του και τότε η Μυστική Δοξασία θα ξεπέσει όχι μόνο στα μάτια του υλισμού αλλά ακόμα και του δογματικού χριστιανισμού. Γιατί μόλις αυτός ο τελευταίος μάθει ότι

εκείνοι οι άγγελοι ταυτίζονται με τα δικά του "Πεπτωκότα" Πνεύματα, αμέσως η εσωτερική δοξασία θα ανακηρυχθεί φοβερά αιρετική και επικίνδυνη. [244] Ο θείος άνθρωπος διέμενε στο ζώο και, επομένως, όταν κατά την φυσική πορεία της εξέλιξης έλαβε χώρα ο φυσιολογικός διαχωρισμός – όταν επίσης "όλη η ζωική δημιουργία λύθηκε" και τα αρσενικά ελκύθηκαν προς τα θηλυκά – τότε εκείνη η φυλή έπεσε. Όχι γιατί έφαγαν τον καρπό της Γνώσης και γνώριζαν το καλό από το κακό, αλλά επειδή δεν ήξεραν τίποτε καλύτερο. Παρακινούμενες από ένα ασεξουαλικό δημιουργικό ένστικτο οι πρώτες υποφυλές είχαν αναπτύξει μια ενδιάμεση φυλή, στην οποία – όπως υπαινίσσονται οι Στάντζα – είχαν ενσαρκωθεί οι ανώτεροι Ντιάνι-Τσόχαν.[245] "Όταν θα εξακριβώσουμε την έκταση του Σύμπαντος και θα μάθουμε να γνωρίζουμε όλα όσα υπάρχουν σ' αυτό, θα πολλαπλασιάσουμε την φυλή μας", έτσι απάντησαν οι *Γιοι της θέλησης και του Γιόγκα* στους αδελφούς τους της ίδιας φυλής οι οποίοι τους κάλεσαν να τους μιμηθούν. Αυτό σημαίνει ότι οι μεγάλοι Σοφοί και Μυημένοι ασκητές θα "πολλαπλασιαστούν", δηλαδή θα δημιουργήσουν ξανά άσπιλους Γιους *γεννημένους από τον Νου*, κατά την Έβδομη Ριζική Φυλή.

Έτσι αναφέρεται στα *Πουρανά*, στο *Μαχαμπαράτα* (Άντι-Πάρβαν, σελ. 113), στο *Μπράχμα-Πουρανά* κ.τ.λ. Επίσης στο τμήμα *Πούσκαρα-Μαχάτμια* ο χωρισμός των φύλων συμβολίζεται από τον Ντάκσα ο οποίος, βλέποντας ότι οι από την θέληση γεννημένοι απόγονοί του (οι "Γιοι του Παθητικού Γιόγκα") δεν δημιουργούν ανθρώπους, "*μεταμορφώνεται σε γυναίκα* με την οποία γεννάει κόρες", τις μελλοντικές γυναίκες της Τρίτης Φυλής, οι οποίες γέννησαν τους γίγαντες της Ατλαντίδος, την ονομαζόμενη Τέταρτη Φυλή. Στο *Βίσνου-Πουρανά* (Βιβ. I, κεφ. XV, Ουίλσον, τομ. II) αναφέρεται απλώς ότι ο Ντάκσα, ο πατέρας της ανθρωπότητας, εγκαθίδρυσε την σεξουαλική επαφή σαν μέσο για τον πολλαπλασιασμό των ανθρώπων στον κόσμο.

Ευτυχώς για την ανθρώπινη φυλή, η "Εκλεκτή Φυλή" είχε ήδη γίνει φορέας ενσάρκωσης για τους ανώτερους (διανοητικά και πνευματικά) Ντιάνι πριν η Ανθρωπότητα γίνει ολότερα υλική. Όταν οι τελευταίες υποφυλές – εκτός από μερικές κατώτερες – της Τρίτης Φυλής χάθηκαν μαζί με την μεγάλη Λεμουρία Ήπειρο, "τα σπέρματα της *Τριάδας της Σοφίας*" είχαν ήδη αποκτήσει το μυστικό της αθανασίας πάνω στην Γη, το δώρο εκείνο που επιτρέπει στην ίδια μεγάλη προσωπικότητα να μεταφέρεται *ad libitum* [*κατ' αρέσκεια*] από ένα φθαρμένο σώμα σε ένα άλλο.

Ο πρώτος πόλεμος που γνώρισε η Γη, το πρώτο χύσιμο ανθρώπινου αίματος, ήταν αποτέλεσμα του ανοίγματος των ματιών και των αισθήσεων του ανθρώπου· πράγμα που τον έκανε να δει ότι οι κόρες των Αδελφών του ήταν ωραιότερες από τις δικές του, όπως επίσης και οι γυναίκες τους. Βιασμοί είχαν διαπραχθεί πριν από κείνον των Σαβίνων και Μενέλαοι είχαν χάσει τις Ελένες τους πριν γεννηθεί η Πέμπτη Φυλή. Οι Τιτάνες ή γίγαντες ήταν οι πιο δυνατοί˙ οι αντίπαλοι πιο σοφοί. Αυτό συνέβη κατά την διάρκεια της Τέταρτης Φυλής, της φυλής των γιγάντων.

Γιατί εκείνες τις παλιές μέρες "υπήρχαν γίγαντες" πράγματι[246] και η εξελικτική σειρά του ζωικού κόσμου είναι μια εγγύηση ότι το ίδιο συνέβη και με τις ανθρώπινες φυλές. Ακόμα πιο

Ο Αγ. Ιωάννης έχοντας ίσως υπόψη του αυτήν την υποβάθμιση των ανώτατων και αγνών Πνευμάτων, τα οποία διέσχισαν τα ενδιάμεσα πεδία της κατώτερης συνείδησης (τους "Επτά Κύκλους του Πυρός" του *Ποίμανδρου*, Βιβλ. Δεύτερο, στιχ. 22), εμφανίζεται να λέει ότι "αυτή η Σοφία (ψυχή στο πρωτότυπο) δεν κατήλθε από πάνω, αλλά είναι γήινη, αισθησιακή, δαιμονιώδης". Και η ψυχή είναι το *Μάνας*, η "ανθρώπινη ψυχή", ενώ η Πνευματική Σοφία ή Ψυχή είναι η *Μπούντι*. Όμως η *Μπούντι καθ' αυτή*, όντας τόσο κοντά στο Απόλυτο, είναι μόνο *λανθάνουσα* συνείδηση.

Αυτή είναι η "αθάνατη φυλή", όπως ονομάζεται στον Εσωτερισμό και εξωτερικά η άγονη γενιά του πρώτου απογόνου του Ντάκσα, ο οποίος καταριέται τον Νάραντα, το θείο Ρίσι, που υποτίθεται ότι απέτρεψε τους Χαργιάσβα και τους Σαμπαλάσβα, τους γιους του Ντάκσα, από το να πολλαπλασιάσουν το είδος τους λέγοντας: "Γεννημένοι στην μήτρα, δεν θα υπάρξει τόπος ανάπαυσης για σας σε όλες τις περιοχές". Μετά απ' αυτό ο Νάραντα, ο αντιπρόσωπος αυτής της φυλής των άτεκνων ασκητών, λέγεται ότι, μόλις πεθαίνει σε ένα σώμα, ξαναγεννιέται σε ένα άλλο.

Οι παραδόσεις κάθε χώρας και έθνους επιβεβαιώνουν αυτό το γεγονός. Ο Ντόνελυ αναφέρει το έργο του Πατρός Ντυράν, *Αρχαία Ιστορία της Νέας Ισπανίας* του 1585, όπου ένας ιθαγενής της Τσολούλα, ένας αιωνόβιος, διηγείται το χτίσιμο της μεγάλης πυραμίδας της Τσολούλα λέγοντας τα ακόλουθα: "Στην αρχή, πριν δημιουργηθεί το φως του Ηλίου, αυτή η χώρα (Τσολούλα) βρισκόταν στην αφάνεια και στο σκοτάδι... και αμέσως *μόλις το φως του Ηλίου πρόβαλε στην Ανατολή*, εμφανίστηκαν γιγαντιαίοι άνθρωποι... που έχτισαν αυτή την πυραμίδα, ενώ οι κατασκευαστές της μετά απ' αυτό σκόρπισαν σε όλα τα μέρη της Γης".

χαμηλά στην σειρά της δημιουργίας βρίσκουμε μαρτυρίες του ίδιου γεγονότος στην χλωρίδα που βαδίζει *pari passu* με την πανίδα από άποψη μεγέθους. Οι όμορφες φτέρες που μαζεύουμε και ξεραίνουμε ανάμεσα στις σελίδες των αγαπημένων μας βιβλίων είναι απόγονοι των γιγαντιαίων φτερών που φύτρωναν στην διάρκεια της Ανθρακοφόρας περιόδου.

Γραφές και αποσπάσματα φιλοσοφικών και επιστημονικών έργων – με λίγα λόγια σχεδόν κάθε καταγραφή που έφτασε μέχρις εμάς από την αρχαιότητα – περιέχουν αναφορές σε γίγαντες. Κανένας δεν θα δυσκολευτεί να αναγνωρίσει τους Ατλάντειους της Μυστικής Δοξασίας στους Ρακσάσα της Λάνκα, τους αντιπάλους που νικήθηκαν από τον Ράμα. Όλες αυτές οι αναφορές είναι παραπροϊόν μιας κενής φαντασίας; Ας στρέψουμε για λίγο την προσοχή μας σ' αυτό το θέμα.

* * *

ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑ;

Εδώ ερχόμαστε ξανά σε σύγκρουση με την Επιστήμη. Αυτή μέχρι τώρα αρνείται ότι ο άνθρωπος υπήρξε ποτέ πιο μεγαλόσωμος από τους κοινούς ψηλούς και γεροδεμένους ανθρώπους που συναντάμε περιπτωσιακά ακόμα και σήμερα. Ο δρ. Χένρυ Γκρέγκορ ισχυρίζεται ότι τέτοιες παραδόσεις βασίζονται πάνω σε κακώς κατανοημένα γεγονότα. Παρουσιάζονται τώρα παραδείγματα λανθασμένης κρίσης. Έτσι, το 1613 σε μια περιοχή που από αμνημονεύτων χρόνων ονομάζεται "Πεδίο των Γιγάντων", στο Κάτω Ντοφίν (Γαλλία, έξι χιλιόμετρα από το Σαιν Ρομάν), βρέθηκαν τεράστια οστά βαθιά θαμμένα στο αμμώδες έδαφος, θεωρήθηκαν ανθρώπινα λείψανα και αποδόθηκαν μάλιστα στον Τευτομπόντους, τον Τεύτονα αρχηγό που σφαγιάστηκε από τον Μάριος. Αλλά μετέπειτα έρευνα του Κουβιέ απέδειξε ότι ήταν υπολείμματα του *Δεινοθήριου του γιγαντιαίου* της οικογένειας των ταπίρων, μήκους 5,5 μέτρων. Αρχαία κτίρια εμφανίζονται σαν απόδειξη ότι οι αρχαίοι μας πρόγονοι δεν ήταν μεγαλύτεροι απ' ό,τι είμαστε εμείς τώρα, αφού οι πόρτες εισόδου δεν είναι μεγαλύτερες από τις σημερινές. Ο πιο ψηλός άνθρωπος της αρχαιότητας που μας είναι *γνωστός* ήταν ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Μαξιμίνος Α', που λέγεται ότι το ύψος του ξεπερνούσε τα δυόμισι μέτρα. Παρ' όλα αυτά στην σύγχρονη εποχή βλέπουμε κάθε χρόνο ανθρώπους όλο και πιο ψηλούς. Ο Ούγγρος που εμφανίστηκε στην λονδρέζικη σκηνή ήταν 2,7 μ. ψηλός. Στην Αμερική εμφανίστηκε ένας γίγαντας με ύψος 3 μ. Ο Ντανίλο Μοντενέγκριν ήταν 2,5 μ. Στην Ρωσία και στην Γερμανία συναντάει κανείς συχνά ανθρώπους των κατώτερων τάξεων που έχουν ύψος πάνω από 2,2 μ. Και αφού ο Ντάρβιν είπε ότι τα είδη των ζώων που προέρχονται από διασταύρωση "εμφανί-ζουν πάντα *μια τάση να επιστρέψουν στον αρχικό τύπο*", οι οπαδοί της θεωρίας του πιθήκου οφείλουν να εφαρμόσουν τον ίδιο νόμο και στον άνθρωπο. Αν οι γίγαντες δεν ήταν κανόνας τις αρχαίες ημέρες, δεν θα υπήρχε κανένας και σήμερα.

Όλα αυτά αφορούν την ιστορική περίοδο. Και αν μέχρι τώρα οι σκελετοί των προϊστορικών εποχών δεν κατάφεραν να αποδείξουν (πράγμα που απορρίπτεται κατηγορηματικά) αναντίρρητα, κατά την γνώμη της επιστήμης, τον ισχυρισμό που προβάλλεται εδώ, αυτό δεν είναι παρά θέμα χρόνου. Άλλωστε, όπως ήδη αναφέρθηκε, ο ανθρώπινος σκελετός ελάχιστα άλλαξε από τον τελευταίο φυλετικό κύκλο. Οι Γίγαντες της αρχαιότητας είναι όλοι θαμμένοι κάτω από τους Ωκεανούς και εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια συνεχούς τριβής από το νερό μπορεί να διαλύσει και να κάνει σκόνη έναν μπρούτζινο και πολύ περισσότερο έναν ανθρώπινο σκελετό. Αλλά πού βασίζεται μαρτυρία πασίγνωστων συγγραφέων, φιλοσόφων και ανθρώπων οι οποίοι δεν είχαν ποτέ την φήμη ότι ψεύδονται; Επίσης ας μην ξεχνάμε ότι πριν από το 1847, όταν ο Μπουσέ ντε Περτ ανάγκασε την επιστήμη να τα προσέξει, σχεδόν τίποτε δεν ήταν γνωστό για τα απολιθώματα του ανθρώπου, γιατί η αρχαιολογία αγνοούσε μακαρίως την ύπαρξή τους. Για τους Γίγαντες που υπήρχαν "στην γη εκείνες τις παλιές" μέρες μόνο η Βίβλος μίλησε στους σοφούς της Δύσης και ο Ζωδιακός ήταν ο μοναδικός μάρτυρας που επιβεβαίωνε την δήλωση με τα πρόσωπα του Άτλαντα ή του Ωρίωνα, οι δυνατοί ώμοι των οποίων λέγεται ότι στήριξαν τον κόσμο.

"Ένα μεγάλο μέρος της ιστορίας της Κεντρικής Αμερικής ασχολείται με τις πράξεις μιας αρχαίας φυλής γιγάντων που ονομάζονταν Κουινάμες", λέει ο συγγραφέας της *Ατλαντίδος* (σελ. 204).

Ωστόσο ακόμα και οι "Γίγαντες" δεν έμειναν χωρίς μαρτυρία και πρέπει κανείς να εξετάσει και τις δυο πλευρές του θέματος. Οι τρεις Επιστήμες – Γεωλογική, Αστρονομική και Γραφολογική (η τελευταία με τον Παγκόσμιο χαρακτήρα της) – μπορούν να μας παράσχουν τις απαραίτητες αποδείξεις. Ας αρχίσουμε με την γεωλογία: έχει ήδη ομολογήσει ότι όσο πιο αρχαίοι είναι οι ανασκαφόμενοι σκελετοί, τόσο πιο μεγάλη, ψηλή και γερή είναι η κατατομή τους. Αυτή είναι ήδη μια σίγουρη απόδειξη. "Όλα αυτά τα οστά", γράφει ο Φρεντερίκ ντε Ρουζεμόν – ο οποίος, αν και πιστεύει με ευσέβεια στην κιβωτό του Νώε και στην Βίβλο, δεν παύει ωστόσο να είναι ένας επιστημονικός παρατηρητής – "όλοι εκείνοι οι σκελετοί που βρέθηκαν στις περιοχές του Γκαρντ, στην Αυστρία, στην Λιέγη κ.τ.λ., κ.τ.λ. ... εκείνα τα κρανία που θύμιζαν νεγροειδή τύπο... και τα οποία εξαιτίας αυτού του τύπου μπορεί να θεωρηθούν λανθασμένα ότι ανήκαν σε ζώα, όλα αυτά ανήκαν σε ανθρώπους με πολύ μεγάλη διάπλαση"... (*Αποσπάσματα μιας ιστορίας της γης* κ.τ.λ., σελ.
154.) Το ίδιο επαναλαμβάνει και ο Λαρτέτ, μια αυθεντία, ο οποίος αποδίδει έναν ψηλό σκελετό σε εκείνους που βυθίστηκαν κατά τον κατακλυσμό (όχι απαραίτητα του "Νώε") και μικρότερο σκελετό στις φυλές που έζησαν στην συνέχεια.

Όσο για την μαρτυρία που μας παρέχουν οι αρχαίοι συγγραφείς, δεν χρειάζεται να σταθούμε στην μαρτυρία του Τερτουλιανού, ο οποίος μας βεβαιώνει ότι στις μέρες του αρκετοί γίγαντες βρέθηκαν στην Καρχηδόνα (*Περί σαρκικής αναστάσεως*, XI-II), γιατί πριν γίνει αποδεκτή η μαρτυρία του πρέπει να αποδείξουμε την δική του ταυτότητα[247] και πραγματική ύπαρξη. Αλλά μπορούμε να στραφούμε στα επιστημονικά περιοδικά του 1858 τα οποία μιλούν για μια γιγαντιαία σαρκοφάγο που βρέθηκε εκείνη την χρονιά στην περιοχή της ίδιας πόλης. Όσο για τους αρχαίους ειδωλολάτρες συγγραφείς, έχουμε την μαρτυρία του Φιλόστρατου, ο οποίος μιλάει για έναν γιγαντιαίο σκελετό μήκους έντεκα μέτρων καθώς και για έναν άλλον μήκους έξι μέτρων που είδε ο ίδιος στο Σίγειο. Ο σκελετός αυτός ίσως να μην ανήκε, όπως πίστευε ο Πρωτεσίλαος, στον γίγαντα που σκοτώθηκε από τον Απόλλωνα κατά την πολιορκία της Τροίας, ήταν όμως σκελετός γίγαντα, όπως κι εκείνος που ανακαλύφθηκε από τον Μενεκράτη της Στύρας, στην Λήμνο, "φοβερός στην όψη", σύμφωνα με το Φιλόστρατο (*Ηρωικά*, 289). Είναι δυνατόν η προκατάληψη να επηρεάσει τόσο πολύ την επιστήμη, ώστε να θεωρήσει όλους αυτούς τους ανθρώπους είτε ανόητους είτε *ψεύτες*;

Πλίνιος μιλάει για έναν γίγαντα στον οποίο νομίζει ότι αναγνώρισε τον Ωρίωνα, τον γιο του Εφιάλτη (*Φυσική Ιστορία*, Βιβ. VII, κεφ. XVI, 73). Ο Πλούταρχος δηλώνει ότι ο Σερτόριος είδε τον τάφο του Ανταίου, του γίγαντα·(*Βίοι*, Σερτόριος, παρ. IX) και ο Παυσανίας βεβαιώνει την πραγματική ύπαρξη των τάφων του Αστεριού και του Γηρυόνη, ή του Ύλλου, του γιου του Ηρακλή·(*Ταξιδιωτικά*, Βιβλ. Πρώτο, XXXV, 6, 7, 8), που όλοι τους ήταν γίγαντες, Τιτάνες και πανίσχυροι άνδρες. Τέλος ο Αββά Πεγκ στο περίεργο έργο του *Τα Ηφαίστεια της Ελλάδας*, βεβαιώνει ότι "στην περιοχή των ηφαιστείων της νήσου Θήρας, γίγαντες με τεράστια κρανία βρέθηκαν θαμμένοι κάτω από τεράστιες πέτρες, η τοποθέτηση των οποίων θα πρέπει να απαίτησε οπωσδήποτε τιτάνιες δυνάμεις και τις οποίες οι παραδόσεις όλων των χωρών τις σχετίζουν με γίγαντες, ηφαίστεια και μαγεία".

Στο ίδιο έργο ο Αββά Πεγκ αναρωτιέται γιατί στην Βίβλο και στην παράδοση οι *Γκιμπορίμ* (Γίγαντες, ή ισχυροί), οι *Ρεφαΐμ* ή φάσματα (*Φαντάσματα*), οι *Νεφιλίμ* ή πεπτωκότες (*irruentes*) εμφανίζονται "σαν ταυτόσημοι, αν και είναι όλοι άνθρωποι, αφού η Βίβλος τους ονομάζει αρχέγονους και ισχυρούς", π.χ. Νεμρώδ. Η "Δοξασία" εξηγεί το μυστικό. Αυτά τα ονόματα, τα οποία ανήκουν δικαιωματικά μόνο στις τέσσερις προηγούμενες φυλές και στην πρώτη αρχή της Πέμπτης, υπονοούν πολύ καθαρά τις δυο πρώτες *Φασματικές* (αστρικές) φυλές: την *πεπτωκυία*, την Τρίτη και την φυλή των Ατλάντειων Γιγάντων, την Τέταρτη, μετά από την οποία "οι άνθρωποι άρχισαν να μικραίνουν σε σωματική διάπλαση".

Μποσυέ βλέπει την αιτία της επακόλουθης παγκόσμιας ειδωλολατρίας στο "αρχικό αμάρτημα" (*Ανατάσεις*, σελ. 56). "Θα γίνετε σαν τους θεούς", λέει ο όφις της Γένεσης στην Εύα, βάζοντας έτσι το πρώτο σπέρμα της λατρείας λαθεμένων θεοτήτων. Εξ αυτού νομίζει ότι προήλθε η ειδωλολατρία, ή η λατρεία και ο θαυμασμός των εικόνων ανθρωποποιημένων ή ανθρώπινων μορφών. Αλλά αν η ειδωλολατρία βασίζεται εκεί, τότε και οι δυο Εκκλησίες, η ελληνική και

Επειδή δεν υπάρχουν μαρτυρίες για την ύπαρξη του Τερτουλιανού παρά μόνο στα κείμενα του Ευσέβιου, του "φιλαλήθους", μερικοί κριτικοί έχουν την τάση να την αμφισβητούν.

ιδιαίτερα η λατινική, είναι εξίσου ειδωλολατρικές και παγανιστικές, όπως και κάθε άλλη θρησκεία.[248] Μόνο κατά την Τέταρτη Φυλή οι άνθρωποι, οι οποίοι είχαν χάσει πια κάθε δικαίωμα να θεωρούνται θείοι, κατέφυγαν στην σωματική λατρεία, δηλαδή με άλλα λόγια στον φαλλισμό. Μέχρι τότε ήταν αληθινοί θεοί, τόσο αγνοί και θείοι όσο και οι προγεννήτορές τους και – όπως δείξαμε ικανοποιητικά στις προηγούμενες σελίδες – η έκφραση των αλληγορικών όφεων δεν αναφέρεται καθόλου στην φυσιολογική πτώση των ανθρώπων, αλλά στην απόκτηση της γνώσης του καλού και του κακού, γνώση την οποία απέκτησαν *πριν* από την πτώση τους. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι, μόνο μετά την βίαιη αποπομπή τους από την Εδέμ, ο "Αδάμ γνώρισε την Εύα, την γυναίκα του" (Γένεση, Δ', 1). Δεν πρέπει όμως να ελέγχουμε τα δόγματα της Μυστικής Δοξασίας με το νεκρό γράμμα της Εβραϊκής Βίβλου, αλλά μάλλον να τονίζουμε τις μεγάλες ομοιότητες ανάμεσα στο εσωτερικό νόημα και των δύο.

Μόνο μετά την αποσκίρτησή του από τους Νεο-Πλατωνιστές ο Κλήμης της Αλεξανδρείας άρχισε να μεταφράζει τους γίγαντες σαν όψεις και να εξηγεί ότι "Όφεις και Γίγαντες σημαίνουν *Δαίμονες*".[249]

Ίσως μας πουν ότι πριν αρχίσουμε να κάνουμε παραλληλισμούς ανάμεσα στα δικά μας δόγματα και σε κείνα της Βίβλου, θα πρέπει να παρουσιάσουμε καλύτερες μαρτυρίες για την ύπαρξη των γιγάντων της Τέταρτης Φυλής από την αναφορά που βρίσκεται στην Γένεση. Απαντάμε ότι οι αποδείξεις που δίνουμε είναι πιο ικανοποιητικές ή τουλάχιστον ανήκουν σε μια πιο φιλολογική και επιστημονική μαρτυρία απ' όσο θα είναι ποτέ οι αποδείξεις για τον Κατακλυσμό του Νώε. Ακόμα και τα ιστορικά έργα της Κίνας είναι γεμάτα από τέτοιες αναμνήσεις σχετικά με την Τέταρτη Φυλή. Στο *Σου-Τζινγκ* διαβάζουμε:

Όταν οι Μιάο-τσε (εκείνη η προκατακλυσμιαία και εξαχρειωμένη φυλή [εξηγεί ο σχολιαστής] η οποία είχε αποσυρθεί τις παλιές μέρες σε βραχώδεις σπηλιές και απόγονοι των οποίων λέγεται ότι υπάρχουν ακόμα στα περίχωρα της Καντώνας),[250] σύμφωνα με τα παμπάλαια αρχεία μας, είχαν αναστατώσει όλη την

Και αυτό παρά την τυπική απαγόρευση κατά την Μεγάλη Εκκλησιαστική Σύνοδο της Ελβίρας το 303 μ.Χ., όπου διακηρύχθηκε ότι "η μορφή του Θεού, ο οποίος είναι αυλός και αόρατος, δεν πρέπει να περιορίζεται από μορφή ή σχήμα". Παρόμοια το 692 μ.Χ. η Σύνοδος της Κωνσταντινούπολης απαγόρευσε "να ζωγραφίζουν ή να παριστάνουν τον Ιησού σαν *αμνό*" και επίσης "να γονατίζουν κατά την προσευχή, όπως στην ειδωλολατρία". Αλλά η Σύνοδος της Νικαίας (787) επανέφερε την ειδωλολατρία, ενώ η Σύνοδος της Ρώμης (883) αφόρισε τον Ιωάννη, Πατριάρχη της Κωνσταντινούπολης, γιατί εμφανίστηκε δεδηλωμένος εχθρός της λατρείας των εικόνων.

Στο έργο του *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 212, ο Τζ. Γκουλντ, αναφερόμενος στον κινέζικο Δράκοντα και στην φιλολογία της Κίνας, γράφει: "Οι μυθολογίες, οι ιστορίες, οι θρησκείες, οι λαϊκές ιστορίες και οι παροιμίες της είναι γεμάτες με αναφορές σε ένα μυστηριώδες ον που είχε *υλική φύση και πνευματικές ιδιότητες*. Προικισμένο με μια αποδεκτή μορφή, την οποία έχει την υπερφυσική ικανότητα να απορρίπτει και να παίρνει άλλες, έχει την δύναμη να επηρεάζει τον καιρό, να προκαλεί κατά βούληση ξηρασία ή γόνιμη βροχή, να ξεσηκώνει θύελλες και να τις σταματάει. Ολόκληροι τόμοι θα μπορούσαν να γραφούν από τους σκόρπιους μύθους που αφθονούν παντού σχετικά μ' αυτό το θέμα..."

Αυτό το "μυστηριώδες ον" είναι ο μυθικός Δράκοντας, δηλαδή το σύμβολο του ιστορικού, πραγματικού Μυημένου, του κατόχου και δασκάλου των απόκρυφων επιστημών της αρχαιότητας. Έχουμε ήδη αναφέρει σε άλλο σημείο ότι οι μεγάλοι "μάγοι" της Τέταρτης και Πέμπτης Φυλής ονομάζονταν γενικά, όπως οι προγεννήτορές τους, "Όφεις" και "Δράκοντες". Όλοι αυτοί ανήκαν στην ιεραρχία των επονομαζόμενων "Πύρινων Δρακόντων της Σοφίας", των Ντιάνι-Τσόχαν, αντιστοιχώντας γενικά στους Αγκνισβαττά Πιτρί, στους Μαρούτ και στους Ρουντρά, όπως οι απόγονοι του Ρουντρά, του πατέρα τους, ταυτίζονται με τον θεό του πυρός. Περισσότερα αναφέρονται στο κείμενο. Φυσικά ο Κλήμης, ένας μυημένος Νεο-Πλατωνιστής, γνώριζε την προέλευση της λέξης "Δράκοντας" και γιατί οι μυημένοι Σοφοί ονομάζονταν έτσι, όπως γνώριζε και το μυστικό του Αγαθοδαίμονα, του Χριστού, του Όφεως με τα επτά φωνήεντα των Γνωστικών. Γνώριζε ότι το δόγμα της νέας του πίστης απαιτούσε την μεταμόρφωση όλων των *αντιπάλων* του Ιεχωβά, των αγγέλων που υποτίθεται ότι επαναστάτησαν εναντίον αυτού του Ελοΐμ, όπως ο Τιτάνας-Προμηθέας επαναστάτησε ενάντια στον Δία, τον σφετεριστή του βασιλείου του πατέρα του. Γνώριζε ότι "Δράκοντας" ήταν η μυστική ονομασία των "Γιων της Σοφίας", και από αυτήν την γνώση προήλθε και ο ορισμός του που είναι τόσο ωμός όσο και αυθαίρετος, ότι "Όφεις και Γίγαντες σημαίνουν *Δαίμονες*", δηλαδή όχι "Πνεύματα", αλλά *Διάβολοι*, στην διάλεκτο της Εκκλησίας.

"Τι θα λέγατε τότε για τον ισχυρισμό μας ότι οι Κινέζοι – μιλάω τώρα για τους κατοίκους της ενδοχώρας, τους αληθινούς Κινέζους, και όχι την υβριδική ένωση ανάμεσα στην Τέταρτη και στην Πέμπτη Φυλή που κατέχει τώρα την εξουσία – οι ιθαγενείς, οι οποίοι στην αμιγή εθνότητά τους ανήκουν ολοκληρωτικά στον ανώτερο και τελευταίο κλάδο της Τέταρτης Φυλής, ότι αυτοί έφτασαν στο ανώτερο σημείο του πολιτισμού τους όταν η Πέμπτη μόλις είχε εμφανιστεί στην Ασία" (*Εσωτερικός Βουδισμός*, εκδ. 5η, σελ. 67). Και αυτή η μικρή ομάδα των Κινέζων της ενδοχώρας έχουν όλοι μεγάλο ανάστημα. Αν ήταν δυνατόν να βρεθούν και να μεταφραστούν σωστά τα αρχαιότατα χειρόγραφα στην γλώσσα

γη, εξαιτίας των εξαπατήσεων του Τζια-γιου, αυτή είχε γεμίσει από ληστές... Ο Κύριος Χουόνγκ-ντι [ένας βασιλιάς της θείας δυναστείας] είδε ότι ο λαός του είχε χάσει και το τελευταίο ίχνος αρετής. Τότε διέταξε τους Τε-χουνγκ και Λι (δυο κατώτερους Ντιάνι-Τσόχαν) να κόψουν κάθε επικοινωνία ανάμεσα στον ουρανό και στην γη. Από τότε δεν υπήρχε πια *ανέβασμα και κατέβασμα*![251]

"Ανέβασμα και κατέβασμα" σημαίνει μια ανεμπόδιστη επικοινωνία και επαφή ανάμεσα στους δύο κόσμους. Επειδή δεν είμαστε σε θέση να δώσουμε μια πλήρη και λεπτομερειακή ιστορία της Τρίτης και Τέταρτης Φυλής, πρέπει να ενώσουμε εδώ, στον βαθμό που μας είναι επιτρεπτό, όσο πιο πολλά μεμονωμένα γεγονότα τις αφορούν και ειδικά εκείνα που επιβεβαιώνονται από άμεσες αλλά και από συμπερασματικές μαρτυρίες που βρίσκονται στην αρχαία φιλολογία και ιστορία. Καθώς οι "δερμάτινοι χιτώνες" των ανθρώπων πύκνωναν και έπεφταν όλο και περισσότερο στην φυσική αμαρτία, η επαφή ανάμεσα στον φυσικό και στον αιθερικό θείο άνθρωπο σταμάτησε. Το πέπλο της ύλης ανάμεσα στα δυο πεδία έγινε τόσο πυκνό, ώστε ακόμα και ο εσωτερικός άνθρωπος δεν μπορούσε να το διαπεράσει. Τα μυστήρια του Ουρανού και της Γης – που είχαν αποκαλυφθεί στην Τρίτη Φυλή από τους ουράνιους δασκάλους της τις μέρες της αγνότητάς της – έγιναν μια μεγάλη εστία φωτός, οι ακτίνες της οποίας γίνονταν αναγκαστικά πιο αδύναμες, καθώς διαχέονταν και έπεφταν πάνω σε ένα απρόσφορο, εξαιτίας της υλικότητάς του, έδαφος. Για τους πολλούς υποβιβάστηκαν σε Μαγγανεία, παίρνοντας αργότερα την μορφή των εξωτερικών θρησκειών, της ειδωλολατρίας της γεμάτης δεισιδαιμονίες και της ανθρωπολατρίας ή ηρωολατρίας. Μόνο ελάχιστοι αρχέγονοι άνθρωποι – στους οποίους ο σπινθήρας της θείας Σοφίας έκαιγε λαμπρός, ενισχύοντας μόνο την ένταση του, καθώς με κάθε εποχή γινόταν όλο και πιο θαμπός σε κείνους που τον έστρεφαν σε κακούς σκοπούς – παρέμειναν εκλεκτοί φύλακες των Μυστηρίων που είχαν αποκαλυφθεί στην ανθρωπότητα από τους θείους Δασκάλους. Μεταξύ αυτών υπήρχαν εκείνοι που εξαρχής παρέμειναν στην κουμαρική τους κατάσταση και η παράδοση ψιθυρίζει αυτό που η μυστική διδασκαλία βεβαιώνει, δηλαδή ότι αυτοί οι Εκλεκτοί ήταν το σπέρμα μιας Ιεραρχίας *η οποία ποτέ δεν πέθανε από κείνη την περίοδο*:

*"Ο εσωτερικός άνθρωπος της πρώτης*** αλλάζει μόνο το σώμα του από καιρό σε καιρό, παραμένει πάντα ο ίδιος, μη γνωρίζοντας ανάπαυση ούτε Νιρβάνα, απορρίπτοντας το Ντεβατσάν και παραμένοντας συνεχώς πάνω στην Γη για την σωτήρια της ανθρωπότητας..."*[252] *"Από τους επτά παρθένους* [Κουμαρά], *τέσσερις θυσιάστηκαν για τα αμαρτήματα του κόσμου και την καθοδήγηση των αδαών,* [αποφασίζοντας] *να παραμείνουν μέχρι το τέλος του τωρινού Μανβαντάρα. Αν και αόρατοι είναι πάντα παρόντες. Όταν οι άνθρωποι λένε για έναν απ' αυτούς 'Είναι νεκρός', κοίταξε, αυτός ζει κάτω από μια άλλη μορφή. Αυτοί είναι το Κεφάλι, η Καρδιά, η Ψυχή και το Σπέρμα της αθάνατης γνώσης* [Γκνιάνα]. *Μη μιλήσεις ποτέ, ω Λανού, γι' αυτούς τους μεγάλους* [Μάχα...] *μπροστά στο πλήθος, αναφέροντας τους με το όνομα τους. Μόνο οι σοφοί θα κατανοήσουν..."*[253] *(Κατήχηση των εσωτερικών σχολών)*

Αυτοί οι ιεροί "Τέσσερις" υπονοούνται και συμβολίζονται στο *Λίνγκα-Πουρανά* που αναφέρει ότι ο Βαμάντεβα (Σίβα) σαν Κουμαρά ξαναγεννιέται σε κάθε Κάλπα (Φυλή στην περίπτωση αυτή) σαν τέσσερις νέοι: τέσσερις λευκοί, τέσσερις κόκκινοι, τέσσερις κίτρινοι" και τέσσερις σκούροι ή καστανοί. Ας μην ξεχνάμε ότι ο Σίβα είναι κατ' εξοχήν και κυρίως ένας ασκητής, πάτρονας όλων των Γιόγκι και Μυημένων και τότε η αλληγορία θα γίνει απόλυτα κατανοητή. Σ' αυτούς τους Εκλεκτούς εκείνο που ενσαρκώνεται είναι το ίδιο το πνεύμα της θείας

Λόλο (την γλώσσα των ιθαγενών της Κίνας), θα ανακαλύπτονταν πολλά ανεκτίμητα κομμάτια ενδείξεων. Αλλά τα χειρόγραφα αυτά είναι τόσο σπάνια, όσο ακατανόητη είναι η γλώσσα τους. Μέχρι τώρα μόνο ένας ή δυο Ευρωπαίοι αρχαιολόγοι κατάφεραν να αποκτήσουν τέτοια ανεκτίμητα έργα.

Σου-Τζινγκ, Μέρος V, Βιβ. XXVII. θυμηθείτε την ίδια δήλωση στο *Βιβλίο του Ενώχ*, καθώς επίσης την κλίμακα που είδε στο όνειρο του ο Ιακώβ. Οι "δύο κόσμοι" σημαίνουν φυσικά τα "δύο πεδία Συνείδησης και Ύπαρξης". Ένας ενορατικός μπορεί να επικοινωνήσει με όντα ενός πεδίου ανώτερου από της γης, χωρίς να κουνηθεί από την καρέκλα του.

Βλέπε ανωτέρω το Σχόλιο για τις Τέσσερις Φυλές και για τους "Γιους της θέλησης και του Γιόγκα", τους άσπιλους απογόνους της Ανδρόγυνης Τρίτης Φυλής.

Στην Καμπάλα η προφορά του τετραγράμματου άρρητου ονόματος είναι "το πιο μυστικό μυστήριο", το "μυστικό των μυστικών".

Σοφίας και του αγνού ασκητισμού. Μόνο όταν παντρεύεται και παρασύρεται από τους θεούς μακριά από την φοβερά ασκητική ζωή του, μόνο τότε ο Ρουντρά γίνεται Σίβα, ένας θεός, και μάλιστα όχι από τους πολύ ενάρετους και ευσπλαχνικούς του ινδουιστικού Πανθέου. Ανώτερο από τους "Τέσσερις" είναι μόνο ΕΝΑ πάνω στην Γη, όπως και στον Ουρανό, εκείνο το ακόμα πιο μυστηριώδες και μοναχικό Ον που περιγράφεται στον Τόμο Ι, «Οι Ημέρες και οι Νύχτες του Μπράχμα».

Πρέπει τώρα να εξετάσουμε την φύση των "Γιων της Φλόγας" και της "Σκοτεινής Σοφίας", καθώς και τα υπέρ και τα κατά της Σατανικής υπόθεσης.

Τέτοιες αποσπασματικές εκφράσεις σαν αυτές που μπορεί να σχηματίσει κανείς από τις επιγραφές των κεράμων, τις οποίες ο Τζώρτζ Σμιθ ονομάζει "η Κατάρα μετά την Πτώση" (*Η Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 8), είναι φυσικά αλληγορικές. Επιβεβαιώνουν ωστόσο αυτό που διδάσκεται στα Βιβλία μας σχετικά με την αληθινή φύση *της πτώσης των αγγέλων*. Έτσι λέγεται ότι

> "Κύριος της Γης φώναξε το όνομα του, τον πατέρα Ελού" (Ελοΐμ) και πρόφερε την κατάρα του την οποία άκουσε "ο θεός Έα και θύμωσε πολύ, γιατί ο άνθρωπός του [Αγγελικός άνθρωπος] διέφθειρε την αγνότητά του", πράγμα για το οποίο ο Έα εκφράζει την επιθυμία "η *Σοφία* και η *Γνώση* εχθρικά να τον βλάψουν [τον άνθρωπο]". (*Η Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 84, γραμ. 12, 14 και 15.)

τελευταία φράση τονίζει την άμεση σύνδεση της χαλδαϊκής διήγησης με την Γένεση. Ενώ Έα προσπαθεί να εκμηδενίσει την σοφία και την γνώση που κέρδισε ο άνθρωπος – μέσω της πρόσφατα αποκτημένης διανοητικής και συνειδητής ικανότητάς του να δημιουργεί κι αυτός με την σειρά του (αφαιρώντας έτσι το μονοπώλιο της δημιουργίας από τα χέρια του θεού, ή των θεών) – οι Ελοΐμ εμφανίζονται να κάνουν το ίδιο στο τρίτο κεφάλαιο της Γένεσης. Γι' αυτό οι Ελοΐμ τον έδιωξαν από την Εδέμ.

Αλλά αυτό δεν ωφέλησε σε τίποτε. Γιατί το πνεύμα της θείας Σοφίας που ήταν πάνω και *μέσα* στον άνθρωπο – ο Όφις, πράγματι, της Αιωνιότητας και κάθε Γνώσης, εκείνο το *μανασικό* πνεύμα το οποίο τον έκανε να μάθει το μυστικό της *δημιουργίας* στο κριγιασακτικό πεδίο και της γέννησης στο γήινο πεδίο – αυτό το πνεύμα τον οδήγησε το ίδιο φυσικά να ανακαλύψει τον δικό του δρόμο για την αθανασία, παρά τον φθόνο όλων των θεών.

Οι πρώτοι Ατλαντο-λεμούριοι (θείες ενσαρκώσεις) κατηγορούνται ότι πήραν γυναίκες κατώτερης φυλής, δηλαδή της φυλής των μέχρι τότε άνοων ανθρώπων. Κάθε αρχαία Γραφή περιέχει τον ίδιο μύθο, περισσότερο ή λιγότερο παραποιημένο. Κατ' αρχήν, αν διαβαστεί εσωτερικά, η αγγελική *Πτώση* που μεταμόρφωσε τους "πρωτότοκους" του Θεού σε Άσουρα, ή στους Αχριμάν και Τυφώνες των "παγανιστών" (αν θεωρηθούν σαν κυριολεκτικές οι αναφορές που δίνονται στο *Βιβλίο του Ενώχ,*[254] στον Ερμή, στα *Πουρανά*, και στην Βίβλο), σημαίνει απλώς το εξής:

Φράσεις όπως: "Μέσα στην φιλοδοξία του (ο Σατανάς) σηκώνει το χέρι του ενάντια στο Ιερό του θεού του Ουρανού" κ.τ.λ., θα έπρεπε να διαβάζονται: "Ωθούμενος από τον νόμο της αιώνιας εξέλιξης και του Κάρμα, ο άγγελος ενσαρκώθηκε επί της γης στον άνθρωπο· και επειδή, αν και το σώμα του είναι γήινο, η Σοφία και η Γνώση του εξακολουθούν να είναι θείες, αυτός (συμβολικά) κατηγορείται ότι αποκάλυψε τα μυστήρια του Ουρανού". Αυτός συνδυάζει και

Επιστρέφοντας για άλλη μια φορά στο πιο σημαντικό θέμα της αρχαϊκής Κοσμογονίας, μπορεί να αναφερθεί ότι, ακόμα και στους νορβηγικούς μύθους, στους Ιερούς Παπύρους της θεάς Σάγκα, βρίσκουμε τον Λόκι, τον αδελφό εξ αίματος του Οντίν (όπως ο Τυφώνας, ο Αχριμάν και άλλοι είναι αδελφοί του Όσιρη και του Ορμάζντ), να γίνεται κακός μόνο αργότερα, όταν είχε για πολύ καιρό αναμειχθεί με την ανθρωπότητα. Όπως όλοι οι άλλοι θεοί του πυρός ή του φωτός – το πυρ καίει και καταστρέφει αλλά ταυτόχρονα θερμαίνει και δίνει ζωή – αυτός κατέληξε να γίνεται αποδεκτός με την καταστροφική έννοια του "πυρός". Μαθαίνουμε *(Ο Ασγκάρντ και οι θεοί*, σελ. 250) ότι το όνομα Λόκι προέρχεται από την αρχαία λέξη "*liuchan*", που σημαίνει φωτίζω. Έχει, επομένως, την ίδια προέλευση με την λατινική λέξη "*lux*, φως". Επομένως, ο Λόκι είναι ταυτόσημος με τον Λούσιφερ (Εωσφόρο). Αυτός ο τίτλος που δίνεται στον Πρίγκηπα του Σκότους είναι πολύ υπαινικτικός και αποτελεί μια *δικαίωση* ενάντια στην θεολογική συκοφαντία. Αλλά ο Λόκι σχετίζεται ακόμα πιο στενά με τον Προμηθέα, αφού εμφανίζεται αλυσοδεμένος πάνω σε έναν απότομο βράχο, ενώ ο Λούσιφερ ταυτίζεται με τον Σατανά, αφού αλυσοδένεται κάτω στην Κόλαση. Μια κατάσταση, ωστόσο, η οποία, αν δεχτούμε πλήρως το θεολογικό παράδοξο, δεν εμπόδισε κανέναν απ' τους δυο να δρα με απόλυτη ελευθερία πάνω στην Γη. Ο Λόκι στην αρχή των εποχών και στην πρώτη σκανδιναβική μυθολογία είναι ένας ευεργετικός, γενναιόδωρος και πανίσχυρος θεός και είναι η αρχή του καλού και όχι του κακού.

χρησιμοποιεί τα δυο για σκοπούς ανθρώπινης, αντί για υπερανθρώπινης, γέννησης. Στο εξής, "ο άνθρωπος θα *γεννάει*, δεν θα *δημιουργεί*".[255] Αλλά επειδή κάνοντας το πρέπει να χρησιμοποιήσει το αδύναμο σώμα του σαν μέσο γέννησης. Αυτό το σώμα θα πληρώσει την τιμωρία για την σοφία που μεταφέρθηκε από τον ουρανό κάτω στην γη, γι' αυτό και η φθορά της φυσικής αγνότητας θα γίνει μια προσωρινή κατάρα.

Οι Καμπαλιστές του μεσαίωνα το γνώριζαν πολύ καλά, αφού ένας απ' αυτούς δεν φοβήθηκε να γράψει:

> Καμπάλα διδάχθηκε πρώτα από τον ίδιο τον Θεό σε μια εκλεκτή Συντροφιά Αγγέλων οι οποίοι σχημάτισαν μια θεοσοφική σχολή στον Παράδεισο. Μετά την Πτώση οι Άγγελοι *πολύ μεγαλόψυχα μεταβίβασαν αυτή την ουράνια δοξασία στο ανυπάκουο παιδί της Γης*, για να προσφέρουν στους πρωτόπλαστους τα μέσα επιστροφής στην αρχέγονη ευγένεια και ευτυχία τους. (Κρίστιαν Γκίνζμπεργκ, *Καμπάλα: Οι Δοξασίες, η Ανάπτυξη και η Φιλολογία της*, σελ. 2.)

Αυτό δείχνει με ποιον τρόπο ερμηνεύτηκε από τους Χριστιανούς Καμπαλιστές το γεγονός που ειπώθηκε αλληγορικά από τον Ενώχ και που αναφέρεται στο έκτο κεφάλαιο της Γένεσης: ότι οι Γιοι του θεού παντρεύτηκαν και μεταβίβασαν τα θεία Μυστικά του Ουρανού στις κόρες των ανθρώπων. Ολόκληρη αυτή η περίοδος μπορεί να θεωρηθεί σαν *προ-ανθρώπινη*, η περίοδος του θείου ανθρώπου, ή – όπως το εκφράζει η πλαστική προτεσταντική θεολογία – η *προ-αδαμική* περίοδος. Αλλά ακόμα και η Γένεση αρχίζει την *αληθινή* ιστορία της (κεφ. ΣΤ') με τους γίγαντες εκείνων των ημερών και τους "Γιους του θεού" που παντρεύονται και διδάσκουν τις συζύγους τους: τις θυγατέρες των ανθρώπων.

Την περίοδο αυτή περιγράφουν τα *Πουρανά* και αφού σχετίζεται με ημέρες χαμένες στις αρχαϊκές εποχές και, επομένως, προϊστορικές, πώς μπορεί ο ανθρωπολόγος να είναι σίγουρος ότι η ανθρωπότητα εκείνης της περιόδου ήταν ή δεν ήταν όπως την ξέρει τώρα; Όλα τα πρόσωπα των *Μπράχμανα* και των *Πουρανά* – οι Ρίσι, οι Πρατζαπάτι, οι Μάνου, οι σύζυγοι και οι απόγονοί τους – ανήκουν σε κείνη την προ-ανθρώπινη περίοδο. Όλοι αυτοί είναι σαν να λέμε το *Σπέρμα* της Ανθρωπότητας. Γύρω απ' αυτούς τους "Γιους του θεού", τα "Γεννημένα από το Νου" αστρικά παιδιά του Μπράχμα, γεννήθηκαν και αναπτύχθηκαν οι φυσικές μορφές μας όπως είναι σήμερα. Γιατί οι ιστορίες των *Πουρανά* για όλους αυτούς τους ανθρώπους είναι οι ιστορίες των Μονάδων μας, στις διάφορες και αναρίθμητες ενσαρκώσεις τους σ' αυτήν και σε άλλες σφαίρες. Γεγονότα που γίνονταν αντιληπτά από το "μάτι του Σίβα" των αρχαίων Ενορστικών (το "τρίτο μάτι" των Στάντζα μας) και που περιγράφονταν αλληγορικά. Αργότερα διαστρεβλώθηκαν για αιρετικούς σκοπούς, παραμορφώθηκαν, αλλά ωστόσο παρέμεινε μια σημαντική βάση αλήθειας. Ούτε μπορεί η φιλοσοφία αυτών των αλληγοριών να θεωρηθεί λιγότερο βαθιά, επειδή είναι τόσο πυκνά καλυμμένη από τις προσθήκες της φαντασίας.

Αλλά με την Τέταρτη Φυλή φτάνουμε στην καθαρά ανθρώπινη περίοδο. Εκείνα τα Όντα που ήταν μέχρι τώρα ημι-θεία, αυτο-φυλακισμένα σε σώματα που ήταν ανθρώπινα μόνο στην εμφάνιση, άλλαξαν φυσιολογία και πήραν γυναίκες που ήταν ολότελα ανθρώπινες και όμορφες στην όψη, αλλά στις οποίες είχαν ενσαρκωθεί *κατώτερα, πιο υλικά* – αν και αστρικά – όντα. Αυτά τα όντα με την θηλυκή μορφή (στις ιουδαϊκές παραδόσεις το πρότυπο τους είναι η Λίλιθ),

---

Ο μύθος της ελληνικής θεογονίας τον οποίο υπαινιχτήκαμε πριν από λίγες σελίδες, δηλαδή ο ακρωτηριασμός του *Ουρανού* από τον γιο του *Κρόνο*, υπαινίσσεται αυτήν την κλοπή από τον γιο της Γης και του Ουρανού του *θείου δημιουργικού πυρός*. Αν ο Ουρανός, η προσωποποίηση των ουράνιων Δυνάμεων, έπρεπε να σταματήσει να δημιουργεί (αφού γίνεται ανίκανος από τον Κρόνο, τον θεό *στον χρόνο*), το ίδιο συμβαίνει και στην αιγυπτιακή Κοσμογονία με τον Θωθ, τον θεό της Σοφίας, ο οποίος κανονίζει την μάχη ανάμεσα στον Ώρο και στον Σετ, όπου ο δεύτερος υπηρετείται από τον πρώτο, όπως ο Ουρανός από τον Κρόνο (βλέπε *Βίβλος των Νεκρών* κεφ. XVII, στίχος 26). Στην βαβυλωνιακή διήγηση ο θεός Ζου είναι αυτός που αφαιρεί από τον "Πατέρα των θεών" το *ουμσίνι*, το ιδεατό δημιουργικό όργανο και όχι το *στέμμα*!) όπως νόμισε ο Τζ. Σμιθ (*Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 115-116). Γιατί στο απόσπασμα K. 3454 (Βρετανικό Μουσείο), αναφέρεται πολύ καθαρά ότι ο Ζου, αφού απογύμνωσε τον "σεβάσμιο του Ουρανού" από την *επιθυμία* του, παίρνει το *ουμσίνι* των θεών και έκαψε μ' αυτό την *τερέπ* (την δύναμη) όλων των άλλων θεών, "κυβερνώντας έτσι το σύνολο του *σπέρματος* όλων των αγγέλων" (γραμμή 15). Αφού το *ουμσίνι* βρισκόταν *στην έδρα* του Μπελ, δεν θα μπορούσε να είναι το "στέμμα". Μια τέταρτη απόδοση βρίσκεται στην Βίβλο. Ο Χαμ είναι ο χαλδαϊκός Ζου και οι δυο γίνονται καταραμένοι για το ίδιο αλληγορικό αμάρτημα.

ονομάζονται στις εσωτερικές διηγήσεις "Κάντο" (Ντακίνι, στα Σανσκριτικά). Οι αλληγορικοί μύθοι ονομάζουν την αρχηγό αυτών των *Λίλιθ, Σανγκιέ Κάντο* (Μπούντα-Ντακίνι, στα Σανσκριτικά). Όλες θεωρούνται ότι έχουν την ικανότητα να "περπατούν στον αέρα", εκφράζουν μεγάλη καλοσύνη προς τους θνητούς, αλλά δεν έχουν νου, παρά μόνο ζωικό ένστικτο.[256]

Αυτή είναι η αρχή μιας λατρείας, η οποία αιώνες αργότερα καταδικάστηκε να υποβαθμιστεί σε φαλλισμό και σεξουαλική λατρεία. Άρχισε με την λατρεία του ανθρώπινου σώματος – αυτού του "θαύματος των θαυμάτων", όπως το αποκαλεί ένας Άγγλος συγγραφέας – και κατέληξε στην λατρεία των αντίστοιχων φύλων. Οι λάτρεις ήταν γίγαντες στο ανάστημα, αλλά ήταν επίσης γίγαντες στην γνώση και στην μάθηση, αν και την είχαν αποκτήσει πολύ πιο εύκολα απ' ό,τι την αποκτούν οι άνθρωποι της σύγχρονης εποχής. Η Γνώση τους ήταν έμφυτη σ' αυτούς. Ο Λεμουρο-ατλάντειος δεν χρειαζόταν να ανακαλύψει και να εντυπώσει στην μνήμη του αυτό που γνώριζε η εμψυχούσα ΑΡΧΗ του την στιγμή της ενσάρκωσης. Μόνο ο χρόνος και η συνεχώς αυξανόμενη άμβλυνση της ύλης, με την οποία είχαν περιβληθεί οι Αρχές του, μπορούσαν, ο μεν χρόνος να αδυνατίσει την ανάμνηση της προγενέθλιας γνώσης του, η δε ύλη να εξασθενήσει, ακόμα και να εξαφανίσει κάθε σπινθήρα πνευματικού και θείου μέσα του. Επομένως, είχαν εξαρχής πέσει θύματα της ζωώδους φύσης τους και γέννησαν "τέρατα", δηλαδή ανθρώπους ξεχωριστής ποικιλίας από την δική τους.

Μιλώντας για τους Γίγαντες, ο Κρόυζερ τους περιγράφει καλά όταν λέει ότι:

> Αυτά τα παιδιά του Ουρανού και της Γης ήταν προικισμένα εκ γενετής από τις Κυρίαρχες Δυνάμεις, τους δημιουργούς της ύπαρξής τους, με υπερφυσικές ικανότητες, ηθικές και σωματικές. *Διέταζαν τα Στοιχεία, γνώριζαν τα μυστικό του ουρανού και της γης, της θάλασσας και όλου του κόσμου και διάβαζαν το μέλλον στα αστέρια*... Πράγματι, όταν διαβάζει κανείς γι' αυτούς, φαίνεται ότι *δεν έχει να κάνει με ανθρώπους όπως είμαστε εμείς,* αλλά με τα Πνεύματα των Στοιχείων που ξεπήδησαν από το στήθος της Φύσης και έχουν πλήρη κυριαρχία πάνω της... Όλα αυτά τα όντα *διακρίνονται από έναν χαρακτήρα* ΜΑΓΕΙΑΣ και ΜΑΓΓΑΝΕΙΑΣ...

Και τέτοιοι ήταν οι μυθικοί (τώρα) ήρωες των προϊστορικών, αλλά κάποτε υπαρκτών φυλών. Ο Κρόυζερ ήταν σοφός στην εποχή του, γιατί αυτός δεν κατηγόρησε για σκόπιμη εξαπάτηση ή ανοησία και προκατάληψη μια ατέλειωτη σειρά αναγνωρισμένων φιλοσόφων, οι οποίοι αναφέρουν αυτές τις φυλές και βεβαιώνουν ότι ακόμα και στις ημέρες τους είδαν τα απολιθώματά τους. Γιατί υπήρχαν σκεπτικιστές την παλιά εποχή, όχι λιγότεροι ούτε μικρότεροι απ' ό,τι υπάρχουν τώρα. Αλλά ακόμα και ένας Λουκιανός, ένας Δημόκριτος και ένας Επίκουρος υπέκυψαν στην μαρτυρία των γεγονότων και επέδειξαν την ικανότητα διάκρισης των αληθινά μεγάλων διανοιών, οι οποίες μπορούν να διακρίνουν την φανταοία από την πραγματικότητα και την αλήθεια από την υπερβολή και το ψέμα. Οι αρχαίοι συγγραφείς δεν ήταν πιο ανόητοι από τους σύγχρονους σοφούς μας, γιατί, όπως παρατηρεί ο συγγραφέας των "Σημειώσεων πάνω στην Ψυχολογία του Αριστοτέλη σε Σχέση με την Σύγχρονη Σκέψη":

> συνηθισμένη διαίρεση της ιστορίας σε αρχαία και σύγχρονη για ορισμένους σκοπούς είναι παραπλανητική. Οι Έλληνες του τέταρτου αιώνα π.Χ. ήταν από πολλές απόψεις σύγχρονοι.

Και ειδικά, μπορούμε να προσθέσουμε, ως προς τον σκεπτικισμό τους. Δεν ήταν καθόλου πιθανόν να αποδέχονταν τόσο εύκολα τους μύθους.

Ωστόσο, οι "Λεμούριοι" και οι Άτλαντες, "εκείνα τα παιδιά του Ουρανού και της Γης", διακρίνονταν, πράγματι, από έναν χαρακτήρα ΜΑΓΓΑΝΕΙΑΣ. Γιατί η Εσωτερική δοξασία τους κατηγορεί ακριβώς γι' αυτό το οποίο, αν γίνει πιστευτό, θα θέσει ένα τέρμα στις δυσκολίες της επιστήμης σχετικά με την προέλευση του ανθρώπου, ή μάλλον των ανατομικών ομοιοτήτων του με τον *Ανθρωποειδή Πίθηκο*. Τους κατηγορεί ότι διέπραξαν το αποτρόπαιο (*για εμάς*) παράπτωμα να

Αυτά είναι τα όντα, η μυθική ύπαρξη των οποίων χρησίμευε σαν βάση πάνω στην οποία δομήθηκε η Λίλιθ των Ραβίνων, οι προκατακλυσμιαίες γυναίκες των πιστών της Βίβλου και οι προ-αδαμικές φυλές των Καμπαλιστών. Δεν πρόκειται για φαντασία, αυτό είναι βέβαιο, όσο φανταστικές κι αν είναι οι υπερβολές των μετέπειτα προσθηκών.

ζευγαρώσουν με τα αποκαλούμενα "ζώα", γεννώντας έτσι ένα αληθινά πιθηκοειδές είδος που τώρα έχει εκλείψει. Φυσικά η ιδέα μιας τέτοιας διασταύρωσης ανάμεσα στον άνθρωπο και σε ένα οποιοδήποτε είδος ζώου θα απορριφθεί, όπως συμβαίνει και με το θέμα της αυτόματης γέννησης, την οποία η Εσωτερική Επιστήμη πιστεύει και την οποία διδάσκει. Αλλά ακόμα κι αν δεν λάβουμε υπόψη μας ότι εκείνες τις αρχαίες μέρες – όπως ήδη αναφέρθηκε – ούτε οι ανθρώπινοι, Ατλάντειοι γίγαντες, ούτε και τα "ζώα" ήταν τα φυσιολογικώς τέλεια ανθρώπινα όντα και θηλαστικά τα οποία γνωρίζουμε σήμερα˙ ακόμα κι έτσι, οι σύγχρονες ιδέες πάνω στο θέμα – περιλαμβανομένων και των φυσιολόγων – είναι τόσο αβέβαιες και ασταθείς ώστε δεν επιτρέπουν μια απόλυτη *a priori* άρνηση ενός τέτοιου γεγονότος.

Μετά από μια προσεχτική μελέτη των Σχολίων καταλαβαίνει κανείς ότι το Ον με το οποίο ζευγάρωσε ο νέος "ενσαρκωμένος" ονομαζόταν "ζώο" όχι γιατί δεν ήταν ανθρώπινο ον, αλλά μάλλον γιατί ήταν ανόμοιο φυσικά και νοητικά από τις πιο τέλειες φυλές οι οποίες είχαν αναπτυχθεί φυσιολογικά σε μια προηγούμενη περίοδο, θυμηθείτε την Στάντζα VII και όσα αναφέρονται στον σλόκα 24, δηλαδή πως, όταν οι "Γιοι της Σοφίας" ήρθαν να ενσαρκωθούν για πρώτη φορά, μερικοί απ' αυτούς ενσαρκώθηκαν πλήρως, άλλοι πρόβαλαν στις μορφές μόνο έναν *σπινθήρα*, ενώ μερικές σκιές αφέθηκαν χωρίς να *πληρωθούν* και να τελειωθούν μέχρι την Τέταρτη Φυλή. Εκείνες οι φυλές, λοιπόν, που "έμειναν στερημένες από γνώση", ή εκείνες που έμειναν "άνοες" παρέμειναν όπως ήταν ακόμα και μετά τον χωρισμό των φύλων. Αυτοί είναι που διέπραξαν την πρώτη διασταύρωση, σαν να λέμε, και γέννησαν τέρατα και από τους δικούς τους απογόνους οι Ατλάντειοι διάλεξαν τις γυναίκες τους. Υποτίθεται ότι ο Αδάμ και η Εύα, με τον Κάιν και τον Άβελ, ήταν η μόνη ανθρώπινη οικογένεια πάνω στην Γη. Ωστόσο, βλέπουμε τον Κάιν να πηγαίνει στην χώρα του Νοντ και να παίρνει εκεί σύζυγο. Προφανώς μόνο μια φυλή είχε θεωρηθεί αρκετά τέλεια, ώστε να αποκαλείται ανθρώπινη. Αλλά ακόμα και στις μέρες μας, ενώ οι Σινχαλέζοι θεωρούν τους Βέντχα των δασών τους σαν ομιλούντα ζώα και τίποτε περισσότερο, μερικοί Βρετανοί πιστεύουν σοβαρά, μέσα στην έπαρσή τους, ότι κάθε άλλη ανθρώπινη οικογένεια – και ειδικά οι σκουρόχρωμοι Ινδοί – είναι μια κατώτερη φυλή. Άλλωστε υπάρχουν φυσιοδίφες που ασχολήθηκαν σοβαρά με το πρόβλημα αν μερικές φυλές αγρίων – όπως οι Βουσμάνοι για παράδειγμα – μπορούν να θεωρηθούν άνθρωποι. Το Σχόλιο, περιγράφοντας εκείνο το είδος (ή φυλή) των ζώων "με την ωραία όψη" σαν ένα δίποδο, λέει: "*Είχε ανθρώπινη μορφή, αλλά είχε τα κατώτερα άκρα, από την μέση και κάτω, σκεπασμένα από τρίχες*". Εξ αυτού, ίσως, και η φυλή των *σατύρων*.

Αν οι άνθρωποι υπήρξαν πριν από δυο εκατομμύρια χρόνια, τότε θα πρέπει να είχαν – ακριβώς όπως και τα ζώα – εντελώς διαφορετική μορφή από φυσική και ανατομική άποψη σε σχέση μ' αυτήν που έχουν τώρα και τότε βρίσκονταν πιο κοντά στον τύπο του καθαρού θηλαστικού ζώου απ' ό,τι βρίσκονται σήμερα. Πάντως μαθαίνουμε ότι ο ζωικός κόσμος ζευγαρώνει αυστηρώς *inter se*, δηλαδή σύμφωνα με το γένος και το είδος, μόνο από την εμφάνιση πάνω στην γη της Ατλάντειας Φυλής. Όπως έδειξε ο συγγραφέας του έργου *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, αυτή η ιδέα της άρνησης της διασταύρωσης με ένα άλλο είδος, ή ότι η στειρότητα θα είναι το μοναδικό αποτέλεσμα μιας τέτοιας διασταύρωσης, "φαίνεται να είναι ένα, *εκ πρώτης όψεως*, συμπέρασμα μάλλον, παρά ένας απόλυτος νόμος", ακόμα και τώρα. Αναφέρει ότι:

> Στην πραγματικότητα τα διάφορα είδη ζευγαρώνουν συχνά, όπως φαίνεται στο γνωστό παράδειγμα του αλόγου και του όνου. Είναι αλήθεια πως στην περίπτωση αυτή ο ημίονος είναι στείρος... Αλλά ο κανόνας αυτός δεν είναι γενικός και εντελώς πρόσφατα δημιουργήθηκε μια νέα υβριδική φυλή, αυτή του λέπορη, ή λαγοκούνελου, που είναι απόλυτα γόνιμη. (*Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη,* σελ. 101-102.)

Αναφέρονται επίσης παραδειγματικά οι απόγονοι του λύκου και του σκύλου, καθώς επίσης και διαφόρων άλλων οικιακών ζώων της αλεπούς και του σκύλου και τα σύγχρονα βοοειδή της Ελβετίας που ο Ρουτιμέγιερ έδειξε ότι προέρχονται από "τρία ξεχωριστά είδη αρχαίων βοδιών, από *τον Βου τον πρωτογενή , τον Βου τον μακρυμέτωπο και τον Βου τον μετωπία*". Ωστόσο, όμως μας λένε, μερικά από αυτά τα είδη, *όπως η οικογένεια του πιθήκου, ο οποίος μοιάζει τόσο πολύ με τον άνθρωπο στην φυσική δομή,* περιέχουν:

...αναρίθμητους κλάδους οι οποίοι σβήνουν βαθμιαία ο ένας μέσα στον άλλον, αλλά τα άκρα των οποίων διαφέρουν πολύ περισσότερο μεταξύ τους απ' όσο διαφέρει ο άνθρωπος από την ανώτερη σειρά των πιθήκων. (*Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 182.)

τον γορίλα και το χιμπαντζή, για παράδειγμα. (Βλέπε Μέρος ΙΙΙ, Προσθήκη.)

Έτσι η παρατήρηση του Ντάρβιν – ή μήπως θα πρέπει να πούμε η παρατήρηση του Λινναίου; – ότι *natura non facit saltum*, δηλαδή ότι *η φύση δεν κάνει άλματα*, όχι μόνο επιβεβαιώνεται από την Εσωτερική Επιστήμη, αλλά – αν υπήρχε πιθανότητα η αληθινή δοξασία να γίνει αποδεκτή και από άλλους εκτός από τους άμεσους οπαδούς της – θα μπορούσε να συμβιβάσει με πολλούς τρόπους, αν όχι τελείως, την σύγχρονη θεωρία της Εξέλιξης με τα γεγονότα, καθώς επίσης και την απόλυτη αποτυχία των Ανθρωπολόγων να ανακαλύψουν τον "ελλείποντα κρίκο" στους γεωλογικούς σχηματισμούς του δικού μας Τέταρτου Γύρου.

Θα δείξουμε σε άλλο σημείο ότι η σύγχρονη Επιστήμη, έστω και ασυνείδητα, συνηγορεί υπέρ της υποθέσεώς μας με τις δικές της παραδοχές και ότι ο Κατρεφάζ έχει απόλυτο δίκιο στο τελευταίο έργο του, όταν υποθέτει πως είναι πιο πιθανό να ανακαλυφθεί ότι ο ανθρωποειδής πίθηκος είναι απόγονος του ανθρώπου, παρά ότι αυτοί οι δυο τύποι έχουν έναν κοινό, φανταστικό πρόγονο που δεν βρίσκεται πουθενά. Έτσι η σοφία των συγγραφέων των αρχαίων Στάντζα επιβεβαιώνεται από έναν τουλάχιστον εξέχοντα άνδρα της Επιστήμης και ο Αποκρυφιστής προτιμάει να πιστεύει, όπως έκανε πάντα, ότι:

"Ο άνθρωπος ήταν το πρώτο και το ανώτερο [θηλαστικό] *ζώο που εμφανίστηκε σ' αυτήν την δημιουργία* [του Τέταρτου Γύρου]. *Έπειτα εμφανίστηκαν ακόμα πιο τεράστια ζώα και τελευταίος απ' όλους ο βωβός άνθρωπος που περπατάει με τα τέσσερα".* [Γιατί] *οι Ρακσάσα* [γίγαντες-δαίμονες] *και οι Ντάιτια* [Τιτάνες] *του 'Λευκού Ντβιπά'* [ηπείρου] *μόλυναν τους Πατέρες* [του βωβού ανθρώπου]" *(Σχόλιο).*

Άλλωστε, όπως βλέπουμε, υπάρχουν ανθρωπολόγοι οι οποίοι ανάγουν τον άνθρωπο σε μια εποχή που προχωράει πολύ πίσω, ώστε να σπάσει το όριο που υπάρχει ανάμεσα στις χρονολογίες της σύγχρονης επιστήμης και της Αρχαϊκής Δοξασίας. Είναι αλήθεια ότι οι Άγγλοι επιστήμονες αρνήθηκαν να δεχτούν το κύρος ακόμα και της υπόθεσης ενός Τριτογενούς Ανθρώπου. Όλοι αυτοί μετρούν την αρχαιότητα του *Homo primigenius* με το δικό τους φως και τις προκαταλήψεις. Ο Χάξλεϋ τολμάει, πράγματι, να υποθέσει την πιθανότητα ενός Ανθρώπου της Πλειόκαινης ή της Μειόκαινης εποχής. Οι καθ. Σίμαν και Γκραντ μείωσαν την εμφάνισή του μέχρι την Ηώκαινο, αλλά, γενικά μιλώντας, οι Άγγλοι επιστήμονες θεωρούν ότι δεν μπορούμε να προχωρήσουμε με ασφάλεια πέρα από την Τεταρτογενή. Δυστυχώς τα γεγονότα δεν συμφωνούν με την τόσο υπερβολική επιφύλαξή τους. Η γαλλική σχολή ανθρωπολογίας, βασίζοντας τις απόψεις της πάνω στις ανακαλύψεις του Αββά Μπουρζουά, του Καπελίνι και άλλων, δέχτηκε, σχεδόν χωρίς εξαίρεση, την υπόθεση ότι οι φυλές των προγόνων μας υπήρξαν ασφαλώς κατά την Μειόκαινο, ενώ

ντε Κατρεφάζ τείνει τώρα προς την υπόθεση ενός Ανθρώπου της Δευτερογενούς Εποχής. στην συνέχεια θα συγκρίνουμε αυτές τις εκτιμήσεις με τα νούμερα που δίνονται στα μπραχμανικά εξωτερικά βιβλία και τα οποία προσεγγίζουν την εσωτερική διδασκαλία.

"... *Τότε το τρίτο μάτι έπαψε να λειτουργεί*", λέει η Στάντζα, επειδή ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ βυθίστηκε πολύ βαθιά μέσα στον βούρκο της ύλης.

Ποιο είναι το νόημα αυτής της παράξενης και ακατανόητης δήλωσης στον σλόκα 42 σχετικά με "το τρίτο μάτι της Τρίτης Φυλής που νεκρώθηκε και έπαψε να λειτουργεί";

Μερικές ακόμα απόκρυφες διδασκαλίες πρέπει τώρα να δοθούν αναφορικά μ' αυτό το σημείο καθώς και με κάποια άλλα. Η ιστορία της Τρίτης και της Τέταρτης Φυλής πρέπει να εξηγηθεί, προκειμένου να ριχτεί περισσότερο φως πάνω στην ανάπτυξη της τωρινής μας ανθρωπότητας· καθώς και για να δείξουμε με ποιον τρόπο οι ικανότητες, που ενεργοποιούνται με την απόκρυφη εκπαίδευση, αποκαθιστούν τον άνθρωπο στην θέση που κατείχε πρώτα, αναφορικά με την πνευματική αντίληψη και συνείδηση. Αλλά κατ' αρχήν πρέπει να εξηγηθεί το φαινόμενο του Τρίτου Ματιού.

ΟΙ ΦΥΛΕΣ ΜΕ ΤΟ "ΤΡΙΤΟ ΜΑΤΙ"

Το θέμα είναι τόσο ασυνήθιστο, το μονοπάτι τόσο μπερδεμένο, τόσο γεμάτο με επικίνδυνες παγίδες, στημένες από τις αντίθετες θεωρίες και την κριτική, ώστε σοβαροί λόγοι πρέπει να δίνονται για κάθε βήμα που γίνεται. Ενώ ρίχνουμε το φως του ματιού του ταύρου, που ονομάζεται εσωτερισμός, σχεδόν σε κάθε εκατοστό του απόκρυφου εδάφους πάνω στο οποίο ταξιδεύουμε, πρέπει να χρησιμοποιούμε τους φακούς του για να φέρουμε σε μεγαλύτερη ορατότητα τις περιοχές που εξερευνήθηκαν από την ακριβή επιστήμη. Και αυτό όχι μόνο για να φέρουμε σε αντίθεση αυτά τα δυο, αλλά για να υπερασπιστούμε την θέση μας.[257]

Ίσως παραπονεθούν μερικοί ότι σ' αυτήν την ιστορία της ανάπτυξης και εξέλιξης των φυλών που έχουν εκλείψει, ελάχιστα έχουν ειπωθεί για την φυσική, ανθρώπινη όψη τους. Ασφαλώς θα μπορούσαν να είχαν ειπωθεί πολύ περισσότερα, αν η απλή σύνεση δεν μας έκανε να διστάζουμε στο κατώφλι κάθε νέας αποκάλυψης. Δίνεται αυτό για το οποίο υπάρχουν πιθανότητες και σημάδια στις ανακαλύψεις της σύγχρονης επιστήμης. Όλα τα άλλα για τα οποία η ακριβής γνώση δεν γνωρίζει τίποτε και για τα οποία είναι ανίκανη να κάνει έστω και υποθέσεις – και τα οποία, επομένως, αρνείται σαν γεγονότα στην φύση – όλα αυτά αποκρύπτονται.

Αλλά ακόμα και να αμφισβητηθούν αυτές οι δηλώσεις, π.χ. ότι απ όλα τα θηλαστικά, ο άνθρωπος ήταν το πρώτο, ότι ο άνθρωπος είναι έμμεσος πρόγονος του πιθήκου και ότι αυτός ήταν ένα είδος Κύκλωπα τις παλιές μέρες, εντούτοις οι επιστήμονες δεν θα μπορέσουν ποτέ να αποδείξουν – παρά μόνο για δική τους ικανοποίηση – ότι τα πράγματα δεν ήταν έτσι. Ούτε μπορούν να δεχτούν ότι οι δύο πρώτες φυλές των ανθρώπων ήταν υπερβολικά αιθέριες και φασματικές στην σύσταση, στον οργανισμό και στην μορφή, για να μπορούν να ονομαστούν φυσικοί άνθρωποι. Γιατί αν αποδεχτούν κάτι τέτοιο, θα φανεί ότι αυτός είναι ένας από τους λόγους που δεν μπορεί κανείς να περιμένει να ανακαλυφθούν δικά τους απολιθώματα μαζί με άλλα. Ωστόσο, εμείς τα υποστηρίζουμε. Ο άνθρωπος ήταν η αποθήκη, θα λέγαμε, *όλων των σπόρων της ζωής* γι' αυτόν τον Γύρο, φυτικής και ζωικής.[258] Όπως το Άιν-Σοφ είναι "*Ένα παρά τις αναρίθμητες μορφές που υπάρχουν μέσα του*", (*Ζοχάρ*, I, 21^{α}), το ίδιο είναι και ο άνθρωπος πάνω στην Γη, ο μικρόκοσμος του μακρόκοσμου. "Μόλις δημιουργήθηκε ο Άνθρωπος, όλα ολοκληρώθηκαν... γιατί καθετί περιλαμβάνεται μέσα στον Άνθρωπο. *Ενώνει στον εαυτό του όλες τις μορφές*" (*Ζοχάρ*, III, 48^{α}). "Το μυστήριο του γήινου ανθρώπου είναι ίδιο με το μυστήριο του Ουράνιου Ανθρώπου"

Για υποβλητικότητα θα υποδεικνύαμε ένα σύντομο άρθρο δημοσιευμένο στον *Θεοσοφιστή*, Τομ. VIII, Αύγουστος 1887, με τίτλο "Εσωτερικές Μελέτες". Ο συγγραφέας του παρουσιάζει εκεί μια απόκρυφη σχεδόν θεωρία, αν και για τον κόσμο θεωρείται καινούργια ιδέα: "*η πρόοδος της Μονάδας* συμπίπτει με την *οπισθοδρόμηση* της Μορφής" (σελ. 666), δηλαδή "με μείωση της *μορφοποιητικής* δύναμης". Λέει, "Ποιος ξέρει ποια μορφή χρησιμοποίησε το Εγώ στους πανάρχαιους *δακτυλίους* (Γύρους ή φυλές);... Μήπως ο τύπος του ανθρώπου... υπήρξε ο τύπος των *Σιμιιδών* με τις ποικιλίες του; Μήπως η φήμη του βασιλείου των πιθήκων του *Ραμαγιάνα* βασίζεται σε κάποια πανάρχαιη παράδοση αναφερόμενη σε μια περίοδο όπου αυτός ήταν ο κοινός κλήρος, ή μάλλον η όψη του ανθρώπου;" (σελ. 667). Και τελειώνει αυτή την πολύ έξυπνη, αν και υπερβολικά σύντομη παρουσίαση της θεωρίας του, λέγοντας αυτό που κάθε αληθινός σποκρυφιστής θα επικυρώσει: "Με τον φυσικο-σιθερικό άνθρωπο πρέπει να υπάρχει *ενέλιξη* του φύλου; Όπως ο φυσικο-αστρικός άνθρωπος εξαρτάται για την επαναγέννησή του από οντότητες της υπανθρώπινης τάξης (αναπτυγμένες από ζωικά πρωτότυπα), έτσι και ο φυσικο-αιθερικός άνθρωπος θα βρει ανάμεσα στις χαριτωμένες συμμετρικές τάξεις που προβάλλουν από το *αέρινο πεδίο*, μια ή περισσότερες που θα αναπτυχθούν για τις διαδοχικές ενσωματώσεις του, *όταν οι γεννώμενες μορφές θα εγκαταλειφθούν.* Μια διαδικασία η οποία θα περιλάβει ολόκληρη την ανθρωπότητα, αλλά πολύ βαθμιαία. Η [*προ*;] Αδαμικές και μετά-Αδαμικές φυλές ήταν γίγαντες- τα αιθερικά αντίστοιχα τους πιθανόν να είναι λιλιπούτειοι – όμορφοι, φωτεινοί, διάφανοι – αλλά θα είναι ασφαλώς γίγαντες στο πνεύμα" (σελ. 671).

Μπορεί να υποστηριχθεί ότι αυτό είναι αντίφαση. Γιατί αφού η πρώτη Ριζική φυλή εμφανίστηκε 300.000.000 χρόνια μετά την ανάπτυξη των φυτών, ο σπόρος της φυτικής ζωής δεν μπορεί να υπήρχε στην Πρώτη Φυλή. Εμείς λέμε ότι μπορούσε, γιατί μέχρι την εμφάνιση του ανθρώπου σ' αυτόν τον Γύρο, το φυτικό είδος ήταν τελείως διαφορετικό απ' ό,τι είναι τώρα και εντελώς αιθέριο και αυτό για τον απλό λόγο ότι κανένα χόρτο ή φυτό δεν μπορούσε να είναι φυσικό, πριν να υπάρξουν ζωικοί ή άλλοι οργανισμοί για να εκπνεύσουν το διοξείδιο του άνθρακος, το οποίο πρέπει να αφομοιώσουν τα φυτά για την ανάπτυξη, την τροφή και την αύξησή τους. Αυτά είναι αλληλεξαρτώμενα στην φυσική και επιτευχθεισα μορφή τους.

(*Ζοχάρ* ΙΙ, 76[α]). Όπως πολύ διορατικά παρατήρησε ο συγγραφέας των "Εσωτερικών Μελετών", (Βισκόν ντε Φιγκανιέ, *Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. VIII, Αύγουστος 1887, σελ. 666), η ανθρώπινη μορφή – που ονομάζεται έτσι επειδή είναι ο φορέας (κάτω από οποιοδήποτε σχήμα) του *θείου* ανθρώπου – είναι *νέος τύπος*, στην αρχή κάθε Γύρου, "αφού ο άνθρωπος δεν μπορεί ποτέ να εκδηλωθεί, ούτε και εκδηλώθηκε ποτέ, με μια μορφή που να ανήκει στο *καθ' αυτό* ζωικό βασίλειο". Και ο συγγραφέας συνεχίζει, "δεν αποτέλεσε ποτέ μέρος αυτού του βασιλείου. Προερχόμενη, απλώς προερχόμενη, από την πιο τελειοποιημένη τάξη του, μια νέα ανθρώπινη μορφή πρέπει πάντα να είναι ο νέος τύπος του κύκλου. Όπως το φαντάζομαι, η ανθρώπινη μορφή σε έναν δακτύλιο [;] γίνεται απορριμμένο ένδυμα στον επόμενο, την οικειοποιείται τότε η ανώτερη τάξη στο κατώτερο υποδεέστερο βασίλειο".

Αν η ιδέα είναι αυτή που καταλαβαίνουμε – γιατί οι "δακτύλιοι" που αναφέρονται δημιουργούν κάποια σύγχυση – τότε είναι η σωστή εσωτερική διδασκαλία. Αφού εμφανίστηκε στην αρχή και επικεφαλής της αισθανόμενης και συνειδητής ζωής ο άνθρωπος (ο αστρικός, ή η "Ψυχή", γιατί το *Ζοχάρ* επαναλαμβάνοντας την αρχαϊκή διδασκαλία, λέει καθαρά, ότι "ο *πραγματικός* άνθρωπος είναι η Ψυχή και το υλικό πλαίσιό του δεν αποτελεί μέρος του") – ο άνθρωπος, λοιπόν, έγινε η ζώσα και ζωική ΜΟΝΑΔΑ τα "απορριμμένα ενδύματα" της οποίας καθόρισαν το σχήμα κάθε ζωής και ζώου σ' αυτόν τον Γύρο.[259]

Έτσι, ασυνείδητα, "δημιουργούσε" για αιώνες τα έντομα, τα ερπετά, τα πουλιά και τα ζώα από τα υπολείμματα και τα απομεινάρια του Τρίτου και του Τέταρτου Γύρου. Η ίδια ιδέα και διδασκαλία παρουσιάζεται καθαρά στην *Βεντιντάντ* των Μαζνταίων, καθώς και στην χαλδαϊκή και μωυσαϊκή αλληγορία της Κιβωτού, που όλες τους αποτελούν τις πολλές εθνικές αποδόσεις του αρχικού μύθου που δίνεται στις ινδουιστικές Γραφές. Βρίσκεται στην αλληγορία του Βαϊβασβάτα Μάνου και της Κιβωτού του με τους Επτά Ρίσι, καθώς και στην αλληγορία των Ρίσι, καθένας απ' τους οποίους εμφανίζεται σαν πατέρας και Προγεννήτορας ιδιαίτερων ζώων, ερπετών ακόμα και τεράτων (Βλέπε *Βίσνου* αλλά και *Πουρανά*). Ανοίξτε την *Βεντιντάντ* των Μαζνταίων και διαβάστε την εντολή του Ορμάζντ προς τον Γίμα, ένα Πνεύμα της Γης, ο οποίος συμβολίζει τις τρεις φυλές, αφού πρώτα του έχει πει να φτιάξει ένα *βάρα* (ένα "κλουβί", ένα *άργκα* ή όχημα).

> Σ' αυτό [το *βάρα*] θα φέρεις τα σπέρματα ανδρών και γυναικών των μεγαλύτερων, καλύτερων και τελειότερων πάνω σ' αυτήν την γη, σ' αυτό θα φέρεις τα σπέρματα κάθε είδους ζώου... Όλα αυτά τα σπέρματα θα φέρεις, δυο από κάθε είδος, για να κρατηθούν εκεί ανεξάντλητα, όσο καιρό εκείνοι οι άνθρωποι θα μείνουν στο *Βάρα*. (*Βεντιντάντ*, Φάργκαρντ ΙΙ, 27 (70), 28(74).)
>
> Εκείνοι οι "άνθρωποι" στο "*Βάρα*" είναι οι "Προγεννήτορες", οι ουράνιοι άνθρωποι ή Ντιάνι, τα μελλοντικά *Εγώ* που έχουν σαν αποστολή να εμψυχώσουν το ανθρώπινο είδος. Γιατί το "*Βάρα*" ή "Κιβωτός" (ή επίσης το Όχημα) σημαίνει απλώς τον ΑΝΘΡΩΠΟ.[260]
>
> Αυτό το Βάρα θα το σφραγίσεις [αφού το γεμίσεις με τα σπέρματα] με την χρυσή σφραγίδα και θα φτιάξεις μια πόρτα και ένα *αυτοφωτιζόμενο παράθυρο μέσα* [που είναι η Ψυχή]. (Φάργκαρντ ΙΙ, 30(87).)

Και όταν ο Γίμα ρωτάει τον Άχουρα-Μάζντα πώς θα καταφέρει να κατασκευάσει αυτό το *Βάρα*, εκείνος του απαντάει:

> Σύντριψε την γη με ένα χτύπημα του ποδιού σου και ύστερα ζύμωσέ την, όπως κάνει ο αγγειοπλάστης όταν πλάθει τον πηλό των αγγείων. (Φάργκαρντ ΙΙ, 31(93).)

Στο *Ζοχάρ* αναφέρεται ότι οι "πρωταρχικοί κόσμοι" (σπινθήρες) δεν μπορούσαν να συνεχίσουν γιατί *δεν υπήρχε ακόμα ο άνθρωπος*. "Η *ανθρώπινη* μορφή περιέχει τα πάντα και, επειδή δεν υπήρχε ακόμα, οι κόσμοι καταστρέφονταν".

Αυτό είναι το νόημα, όταν η αλληγορία και το σύμβολο ανοιχτούν και διαβαστούν μέσω του *ανθρώπινου* κλειδιού ή του κλειδιού της γήινης ανθρωπο-σοφίας. Αυτή η ερμηνεία του συμβόλου της "κιβωτού" δεν έχει καμιά σχέση με το αστρονομικό ή ακόμα και το θεογονικό κλειδί της, ούτε και με τα άλλα έξι νοήματα. Ούτε και είναι λιγότερο επιστημονική από τις άλλες θεωρίες σχετικά με την προέλευση του ανθρώπου. 'Οπως ειπώθηκε, σαν όλα τα υπόλοιπα, υπάρχουν γι' αυτήν επτά κλειδιά.

αιγυπτιακός κριοκέφαλος θεός φτιάχνει τον πήλινο άνθρωπο πάνω στον τροχό ενός αγγειοπλάστη και στην Γένεση επίσης οι Ελοΐμ τον κατασκευάζουν από το ίδιο υλικό.

Στην συνέχεια όταν ο "Κατασκευαστής του υλικού κόσμου" (Άχουρα-Μάζντα) ρωτιέται τι είναι αυτό που θα δώσει φως "στο *Βάρα* που έφτιαξε ο Γίμα", αυτός απαντάει:

Υπάρχουν *αδημιούργητα* φώτα και *δημιουργημένα* φώτα. Το μόνο πράγμα που έλειπε εκεί [στο Αριάνα-Βαέγια όπου φτιάχτηκε το *Βάρα*] είναι η θέα των άστρων, της Σελήνης και του Ήλιου και ένας χρόνος μοιάζει μόνο σαν μια μέρα. (Φάργκαρντ II, 40(41).)

Αυτή είναι μια καθαρή αναφορά στην "χώρα των θεών" ή στις Πολικές (τώρα) Περιοχές. Αλλά στο στίχο περιέχεται και ένας άλλος υπαινιγμός: μια ξεχωριστή αναφορά στα "αδημιούργητα φώτα" που φώτισαν τον άνθρωπο εσωτερικά, τις αρχές του. Διαφορετικά κανένας λόγος ή νόημα δεν θα υπήρχε στην απάντηση του Άχουρα-Μάζντα, η οποία ακολουθείται αμέσως από τα λόγια:

Κάθε σαράντα χρόνια, σε κάθε ζευγάρι [ερμαφρόδιτο] δυο γεννιώνται, ένα αρσενικό και ένα θηλυκό. (Φάργκαρντ II, 41(133).)

Η τελευταία φράση είναι μια καθαρή ηχώ της Μυστικής Δοξασίας, της Στάντζα η οποία λέει:

"Στο τέλος κάθε σαράντα [ετήσιων] Ήλιων, στο τέλος κάθε τεσσαρακοστής Ημέρας, το διπλό γίνεται τέσσερα – αρσενικό και θηλυκό σε ένα, στον πρώτο, στον δεύτερο και στον τρίτο...".

Πράγμα που είναι πολύ καθαρό, αφού "κάθε Ήλιος" σήμαινε έναν ολόκληρο χρόνο, ο οποίος τότε απετελείτο από μία ημέρα, όπως στην αρκτική αποτελείται τώρα από έξι μήνες. Σύμφωνα με την αρχαία διδασκαλία ο άξονας της Γης αλλάζει βαθμιαία την απόκλισή του ως προς την εκλειπτική και κατά την περίοδο που αναφέρουμε αυτή η απόκλιση ήταν τέτοια, ώστε η πολική μέρα διαρκούσε ολόκληρη την περίοδο της περιστροφής της Γης γύρω από την Ήλιο, με την σύντομη παρεμβολή ενός είδους λυκόφωτος, μετά από την οποία η πολική χώρα ξανάπαιρνε την θέση της κατευθείαν κάτω από τις ηλιακές ακτίνες. Αυτό μπορεί να έρχεται σε αντίθεση με την αστρονομία, όπως διδάσκεται και κατανοείται τώρα. Αλλά ποιος μπορεί να πει ότι διάφορες αλλαγές στην κίνηση της Γης – οι οποίες συμβαίνουν τώρα – δεν συνέβαιναν και πριν από εκατομμύρια χρόνια;

Επιστρέφοντας ξανά στην δήλωση ότι *Βάρα* σήμαινε τον ΑΝΘΡΩΠΟ του Τέταρτου Γύρου καθώς επίσης, την Γη εκείνων των ημερών, την Σελήνη, ακόμα και την κιβωτό του Νώε αν κανείς το προτιμάει έτσι, αυτό φαίνεται πάλι στον διάλογο ανάμεσα στον Άχουρα-Μάζντα και στον Ζαρατούστρα. Έτσι, όταν ο τελευταίος ρωτάει:

Δημιουργέ του υλικού κόσμου, Άγιε! Ποιος ήταν εκείνος που έφερε την θρησκεία του Μάζντα μέσα στο *Βάρα* που έφτιαξε ο Γίμα;

Ο Άχουρα-Μάζντα απάντησε: "Ήταν το πουλί Καρσίπτα, ω άγιε Ζαρατούστρα!" (*Βεντιντάντ*, Φάργκαρντ II, 42(137).)

Μια υποσημείωση στο σημείο αυτό εξηγεί:

Το πουλί Καρσίπτα κατοικεί στον ουρανό: αν ζούσε πάνω στην Γη θα ήταν ο βασιλιάς των πουλιών. Έφερε την θρησκεία στο *Βάρα* του Γίμα και απαγγέλλει την Αβέστα *στην γλώσσα των πουλιών*. (*Μπουνταχίς*, XIX και XXIV.)

Αυτή είναι μια αλληγορία και ένα σύμβολο που παρανοήθηκε επίσης μόνο από τους Ανστολιστές, οι οποίοι βλέπουν σ' αυτό το πουλί "μια ενσάρκωση της αστραπής" και λένε ότι το τραγούδι του "συχνά θεωρείτο ότι ήταν η φωνή ενός θεού και μια αποκάλυψη" και ποιος ξέρει τι άλλο ακόμα. Το πουλί Καρσίπτα είναι η ανθρώπινη νοητική ψυχή και η θεότητά της, που στον αρχαίο Μαγκιανισμό συμβολιζόταν με ένα πουλί, όπως οι Έλληνες την συμβόλιζαν με μια

πεταλούδα. Μόλις το πουλί Καρσίπτα εισήλθε στο *Βάρα* ή άνθρωπο, αυτός κατανόησε τον νόμο του Μάζντα ή την θεία Σοφία. Στο *Βιβλίο του Κρυμμένου Μυστηρίου* για το δένδρο, που είναι το δένδρο της γνώσης του καλού και του κακού, αναφέρεται: "Στα κλαδιά του [του δένδρου] τα πουλιά διαμένουν και χτίζουν τις φωλιές τους", ή οι Ψυχές και οι Άγγελοι έχουν την διαμονή τους! (*Σιφρά τι-Τσνιουθά* κεφ. V, 31. Παράβαλε Μακ Γκρέγκορ Μάθερς, *Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, σελ. 104.) Επομένως και για τους Καμπαλιστές ήταν ένα παρόμοιο σύμβολο. Το "πουλί" ήταν ένα χαλδαϊκό και αργότερα έγινε ένα εβραϊκό συνώνυμο και σύμβολο του Αγγέλου, της Ψυχής, του Πνεύματος ή ενός Ντέβα και η "Φωλιά του Πουλιού" σήμαινε και για τους δυο τον Ουρανό, ενώ στο *Ζοχάρ* σημαίνει την αγκαλιά του Θεού. Ο τέλειος Μεσίας εισέρχεται στην Εδέμ, "σε εκείνο το μέρος που ονομάζεται φωλιά του Πουλιού". (*Ζοχάρ*, II, 8β. Παράβαλε Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 207.) "Σαν ένα πουλί που πετάει από την φωλιά του' και αυτό είναι η Ψυχή από την οποία η Σεχινά [θεία σοφία ή χάρη] δεν απομακρύνεται". (Ραγιάχ Μεχεμνάχ, *Ζοχάρ* III, 278α. Παράβολε Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 217.) "Η Φωλιά του αιώνιου Πουλιού, που το τίναγμα των φτερών του δημιουργεί ζωή, είναι απεριόριστος χώρος", λέει το Σχόλιο, εννοώντας τον Χάνσα, το πουλί της Σοφίας.

Αδάμ-Κάδμος είναι το (σεφιροθικό) δένδρο και αυτός είναι που εσωτερικά γίνεται το "Δένδρο της γνώσης του καλού και του κακού". Το δένδρο αυτό "έχει γύρω του επτά στήλες (επτά κίονες) του κόσμου, ή Κυβερνήτες". Τους ίδιους "*Προγεννήτορες*" ή "*Σεφιρόθ*" ξανά "που λειτουργούν μέσω των αντίστοιχων τάξεων των Αγγέλων στις σφαίρες των επτά πλανητών", κ.τ.λ., από τις οποίες τάξεις η μια γεννάει γίγαντες (*Νεφιλίμ*) πάνω στην Γη.

Αποτελούσε πίστη ολόκληρης της αρχαιότητας, ειδωλολατρικής και χριστιανικής, ότι η πρώτη ανθρωπότητα ήταν μια φυλή γιγάντων. Ορισμένες ανασκαφές στην Αμερική, σε βουνά και σε σπήλαια, αποκάλυψαν σε μερικές περιπτώσεις ομάδες σκελετών ύψους δυόμισι και τρισήμισι μέτρων.[261] Αυτοί ανήκουν σε φυλές της αρχικής Πέμπτης Φυλής, που τώρα εκφυλίστηκαν σε ένα συνηθισμένο ύψος ανάμεσα στο ενάμισι και ένα κι εξήντα. Αλλά μπορούμε εύκολα να πιστέψουμε ότι οι Τιτάνες και οι Κύκλωπες της αρχαιότητας ανήκαν πράγματι στην Τέταρτη (Ατλάντεια) Φυλή και ότι όλοι οι μετέπειτα μύθοι και αλληγορίες, που βρίσκονται στα ινδουιστικά *Πουρανά* και στους Έλληνες Ησίοδο και Όμηρο, βασίζονταν σε ασαφείς αναμνήσεις των πραγματικών Τιτάνων – ανθρώπων υπεράνθρωπης, τρομακτικής φυσικής δύναμης η οποία τους έδινε την δυνατότητα να υπερασπίζονται τον εαυτό τους και να απωθούν τα γιγαντιαία τέρατα της μεσοζωικής και της πρώτης καινοζωικής εποχής – και των πραγματικών Κυκλώπων, θνητών με τρία μάτια.

Προσεχτικοί συγγραφείς συχνά έχουν παρατηρήσει ότι η "προέλευση σχεδόν κάθε λαϊκού μύθου και θρύλου μπορεί να αναχθεί πάντα σε ένα γεγονός στην Φύση".

Σ' αυτές τις φανταστικές δημιουργίες ενός υπερβολικού υποκειμενισμού υπάρχει πάντα ένα στοιχείο αντικειμενικό και πραγματικό. Η φαντασία των πολλών, καθώς είναι ακατάστατη και ανοργάνωτη, δεν θα μπορούσε ποτέ να συλλάβει και να κατασκευάσει *ex nihilo* [*εκ του μηδενός*] τόσες πολλές τερατώδεις μορφές, έναν τέτοιον πλούτο υπερφυσικών ιστοριών, αν δεν υπήρχαν – για να χρησιμεύσουν σαν κεντρικός πυρήνας – αυτές οι ρευστές αναμνήσεις, σκοτεινές και ασαφείς, οι οποίες ενώνουν τους σπασμένους κρίκους της αλυσίδας του χρόνου, για να σχηματίσουν απ' αυτούς το μυστηριώδες, ονειρικό θεμέλιο της συλλογικής μας συνείδησης.[262]

Στα επόμενα τμήματα θα αναφέρουμε την μαρτυρία για την ύπαρξη των Κυκλώπων – μιας φυλής γιγάντων – τα Κυκλώπεια κτίσματα, όπως ονομάζονται μέχρι σήμερα. Αλλά και η ίδια η Επιστήμη μας παρέχει μια ένδειξη ότι κατά την διάρκεια της εξέλιξης και πριν από την τελική διευθέτηση του ανθρώπινου οργανισμού – ο οποίος έγινε τέλειος και συμμετρικός μόνο κατά την Πέμπτη Φυλή – η αρχική Τέταρτη Φυλή ίσως να είχε τρία μάτια, χωρίς αυτό να σημαίνει αναγκαστικά ότι είχε ένα τρίτο μάτι στο μέτωπο, όπως οι μυθικοί Κύκλωπες.

Οι νταρβινικοί Εξελικτιστές που συνηθίζουν τόσο πολύ, σαν απόδειξη της θέσης τους, να αναφέρονται στην μαρτυρία της *επιστροφής του τύπου* – το πλήρες νόημα της οποίας, στην περίπτωση των ανθρώπινων τεράτων, περιλαμβάνεται στην εσωτερική λύση του εμβρυολογικού προβλήματος – καλά θα κάνουν να ερευνήσουν αυτές τις περιπτώσεις των *σύγχρονων γιγάντων* που έχουν συχνά ύφος 2.10, 2.70 ακόμα και 3.30 μ. Τέτοιες *επιστροφές* είναι ατελείς, αλλά ωστόσο αναντίρρητες αναπαραγωγές των αρχικών πανύψηλων ανθρώπων των αρχέγονων χρόνων.

Βλέπε *Μυθικά Τέρατα*, του Τσαρλς, Γκουλντ, από τον ενδιαφέροντα και επιστημονικό τόμο του οποίου μερικά αποσπάσματα αναφέρονται πιο κάτω. Βλέπε στο έργο του κ. Σίννετ, *Απόκρυφος Κόσμος*, την περιγραφή μιας σπηλιάς στα Ιμαλάια γεμάτης με γιγαντιαία απολιθώματα ανθρώπων και ζώων.

Για τους Αποκρυφιστές – οι οποίοι πιστεύουν ότι η ψυχική *ενέλιξη* προχωράει παράλληλα με την φυσική εξέλιξη, ότι οι εσωτερικές αισθήσεις, έμφυτες στις πρώτες ανθρώπινες φυλές, ατρόφησαν κατά την διάρκεια της αύξησης και της υλικής ανάπτυξης των εξωτερικών αισθήσεων – και για τον σπουδαστή της εσωτερικής συμβολολογίας αυτή η δήλωση δεν είναι υπόθεση ή πιθανότητα, αλλά απλώς μια φάση του νόμου της ανάπτυξης, με λίγα λόγια ένα αποδεδειγμένο γεγονός. Αυτοί κατανοούν το νόημα του ακόλουθου αποσπάσματος των Σχολίων το οποίο λέει:

"Εκείνες τις πρώτες ημέρες των αρσενικοθήλυκων [ερμαφρόδιτων], *υπήρχαν ανθρώπινα πλάσματα με τέσσερα χέρια, ένα κεφάλι αλλά τρία μάτια. Μπορούσαν να βλέπουν μπροστά αλλά και πίσω τους.*[263] *Ένα ΚΑΛΠΑ αργότερα* [μετά το χωρισμό των φύλων] *οι άνθρωποι έπεσαν στην ύλη, η πνευματική τους όραση αδυνάτισε και στον ίδιον βαθμό το τρίτο μάτι άρχισε να χάνει την δύναμη του... Όταν η Τέταρτη* [Φυλή] *έφτασε στην μεσαία εποχή της, η εσωτερική όραση έπρεπε να αφυπνιστεί και να αποκτηθεί με τεχνητή διέγερση, διαδικασία που ήταν γνωστή στους αρχαίους σοφούς...*[264] *Το τρίτο μάτι, παρόμοια, ΑΠΟΛΙΘΩΝΟΜΕΝΟ*[265] *βαθμιαία σύντομα εξαφανίστηκε. Οι διπλο-πρόσωποι έγιναν μονο-πρόσωποι και το μάτι βυθίστηκε βαθιά μέσα στο κεφάλι και τώρα είναι θαμμένο κάτω από τα μαλλιά. Κατά την διάρκεια της δραστηριότητας του εσωτερικού ανθρώπου* [κατά την διάρκεια εκστάσεων και πνευματικών οραμάτων] *το μάτι διογκώνεται και εκτείνεται. Ο Άρχατ το βλέπει και το νιώθει και κανονίζει ανάλογα την δράση του... Ο αμόλυντος Λανού* [μαθητής, τσέλα] *δεν χρειάζεται να φοβάται κανένα κίνδυνο. Εκείνος που δεν κρατάει τον εαυτό του σε αγνότητα* [που δεν είναι αγνός] *δεν θα λάβει βοήθεια από το 'ντεβικό μάτι'".*

Δυστυχώς όχι. Το "ντεβικό μάτι" για την πλειονότητα της ανθρωπότητας δεν υπάρχει πια. Το *τρίτο μάτι είναι νεκρό* και δεν λειτουργεί, αλλά άφησε πίσω του μια μαρτυρία της ύπαρξής του. μαρτυρία αυτή ονομάζεται τώρα ΑΔΕΝΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙΦΥΣΗΣ. Όσο για τους "τετράχειρους" ανθρώπους, αυτοί έγιναν τα πρωτότυπα των τετράχειρων ινδουισπκών θεών, όπως αναφέραμε στην προηγούμενη υποσημείωση.

Τέτοιο είναι το μυστήριο του ανθρώπινου ματιού, ώστε μερικοί επιστήμονες στις μάταιες προσπάθειες τους να εξηγήσουν και να δικαιολογήσουν όλες τις δυσκολίες που περιβάλλουν την λειτουργία του, αναγκάστηκαν να καταφύγουν σε απόκρυφες εξηγήσεις. Η ανάπτυξη του ανθρώπινου ματιού ενισχύει περισσότερο την απόκρυφη ανθρωπολογία παρά την ανθρωπολογία των υλιστών φυσιολόγων. "Στο ανθρώπινο έμβρυο τα *μάτια αναπτύσσονται από τα μέσα προς τα έξω*", από τον εγκέφαλο, αντί να αποτελούν μέρος του δέρματος, όπως συμβαίνει στα έντομα και στην σουπιά. Ο καθηγητής Λάνκεστερ, θεωρώντας ότι ο εγκέφαλος είναι ένα περίεργο μέρος για το μάτι και επιχειρώντας να εξηγήσει το φαινόμενο βάσει της *νταρβινικής γραμμής*, προτείνει την περίεργη άποψη ότι ο πρώτος σπονδυλωτός προγονός "μας" ήταν ένα *διαφανές* πλάσμα και, επομένως, δεν είχε σημασία το πού θα ήταν το μάτι! Το ίδιο, μας διδάσκουν, ήταν κάποτε και ο άνθρωπος, "ένα διαφανές πλάσμα", επομένως η θεωρία μας ισχύει. Αλλά πώς συμβιβάζεται η υπόθεση του Λάνκεστερ με την χαικέλια θεωρία ότι το μάτι των σπονδυλωτών προήλθε από *αλλαγές στην επιδερμίδα*; Αν άρχισε *εσωτερικά*, η θεωρία πάει στο καλάθι των αχρήστων. Η παράξενη υπόδειξη του καθηγητή Λάνκεστερ – ή μήπως θα πρέπει να πούμε παραδοχή; – γίνεται ίσως απαραίτητη εξαιτίας εξελικτικών αναγκαιοτητών. Ο Αποκρυφισμός με την διδασκαλία του για την βαθμιαία ανάπτυξη των αισθήσεων "ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΞΩ", από αστρικά πρότυπα,

---

Δηλαδή το τρίτο μάτι βρισκόταν στο πίσω μέρος του κεφαλιού. Η δήλωση ότι η τελευταία ερμαφρόδιτη ανθρωπότητα είχε "τέσσερα χέρια" λύνει πιθανόν το μυστήριο όλων των αναπαραστάσεων και των ειδώλων των εξωτερικών θεών της Ινδίας. Στην Ακρόπολη του Άργους υπήρχε ένα ξόανο, ένα χονδροειδώς σκαλισμένο ξύλινο άγαλμα (που το απέδιδαν στον Δαίδαλο), το οποίο παρίστανε έναν κολοσσό με τρία μάτια και ήταν αφιερωμένο στον Τριόπιο Δία (με τρία μάτια). Το κεφάλι του "θεού" είχε δυο μάτια στο πρόσωπο και ένα στην κορυφή του μετώπου. θεωρείται το πιο αρχαϊκό από όλα τα αρχαία αγάλματα (Σχόλια Βατικανού στις *Τρωάδες* του Ευρυπίδη, 14).

Από δω και πέρα η εσωτερική όραση μπορεί να αποκτηθεί μόνο μέσω εκπαίδευσης και μύησης, εκτός από τις περιπτώσεις των "φυσικών και γεννημένων μάγων", των ευαίσθητων και των μέντιουμ, όπως ονομάζονται τώρα.

Η έκφραση "απολιθωνόμενο" αντί "οστεοποιούμενο" είναι περίεργη. Το "πίσω μάτι", το οποίο φυσικά είναι αυτό που τώρα ονομάζεται *επίφυση*, μια μικρή μάζα σε σχήμα μπιζελιού από φαιά νευρική ουσία προσκολλημένη στο πίσω μέρος της τρίτης κοιλότητας του εγκεφάλου, λέγεται ότι περιέχει οπωσδήποτε ορυκτό σύγκριμα, άμμο και "τίποτε περισσότερο" (Βλέπε κατωτέρω).

είναι πολύ πιο ικανοποιητικός: το τρίτο μάτι *αποσύρθηκε προς τα* μέσα όταν η πορεία του τελείωσε· άλλο ένα σημείο υπέρ του Αποκρυφισμού.

Έτσι βρίσκει την δικαίωση και τον λόγο ύπαρξής της και η αλληγορική έκφραση των Ινδουιστών μυστικιστών, όταν μιλούν για το "μάτι του Σίβα", του *Τριλοτσάνα* ("τριόφθαλμου")· ενώ η μεταφορά της επίφυσης (που κάποτε ήταν το "τρίτο μάτι") στο μέτωπο, δεν είναι παρά μια εξωτερική κατάχρηση. Αυτό ρίχνει επίσης φως πάνω στο μυστήριο – ακατανόητο για μερικούς – της σύνδεσης ανάμεσα στην *αφύσικη*, ή Πνευματική Ενορατικότητα και στην φυσική αγνότητα του Ενορατικού. Συχνά τίθεται το ερώτημα, "Γιατί θα πρέπει η αγαμία και η αγνότητα να αποτελούν ένα sine qua non [*εκ των ων ου άνευ*] κανόνα και συνθήκη της κανονικής *μαθητείας*, ή της ανάπτυξης ψυχικών και απόκρυφων δυνάμεων;" Η απάντηση περιέχεται στο Σχόλιο. Όταν μάθουμε ότι κάποτε το "τρίτο μάτι" ήταν ένα φυσιολογικό όργανο και ότι αργότερα – εξαιτίας της βαθμιαίας εξαφάνισης της πνευματικότητας και της αύξησης της υλικότητας (η πνευματική φύση εκδιώχθηκε από την υλική) – έγινε ένα ατροφικό όργανο που έχει ελάχιστα κατανοηθεί από τους φυσιολόγους, όπως και η σπλήνα, όταν λοιπόν τα μάθουμε όλα αυτά, η σύνδεση θα γίνει σαφής. Κατά την διάρκεια της ανθρώπινης ζωής το μεγαλύτερο εμπόδιο στον δρόμο της πνευματικής ανάπτυξης, και ειδικά στην απόκτηση *γιογκικών* δυνάμεων, είναι η δραστηριότητα των φυσιολογικών μας αισθήσεων. Αφού η σεξουαλική δραστηριότητα συνδέεται στενά, μέσω αλληλεπίδρασης, με τον νωτιαίο μυελό και την φαιά ουσία του εγκεφάλου, είναι περιττή οποιαδήποτε περαιτέρω εξήγηση. Φυσικά, η φυσιολογική και αφύσικη κατάσταση του εγκεφάλου και ο βαθμός ενεργού λειτουργίας στον *προμήκη μυελό*, αντιδρούν έντονα πάνω στην επίφυση γιατί, εξαιτίας του αριθμού των "κέντρων" σ' αυτήν την περιοχή τα οποία ελέγχουν μέχρι τώρα το μεγαλύτερο μέρος των φυσιολογικών λειτουργιών της ζωικής οικονομίας και επίσης εξαιτίας της στενής και οικείας γειτνίασης των δυο, πρέπει να ασκείται μια πολύ ισχυρή "επαγωγική" δράση από τον *προμήκη* πάνω στην επίφυση.

Όλα αυτά είναι αρκετά σαφή για τον Αποκρυφιστή, αλλά είναι πολύ ασαφή για τον κοινό αναγνώστη. Σ' αυτόν πρέπει να δείξουμε την πιθανότητα να υπήρχε ένας άνθρωπος με τρία μάτια, κατά τις περιόδους εκείνες όπου ο σχηματισμός του βρισκόταν ακόμα σε μια, συγκριτικά, χαοτική κατάσταση. Η γνώση της ανατομίας και της ζωολογίας παρέχει κατ' αρχήν μια τέτοια πιθανότητα και έπειτα μπορεί να βασιστεί στις υποθέσεις της ίδιας της υλιστικής επιστήμης.

Βάσει της Επιστήμης και βάσει ενδείξεων, οι οποίες αυτήν την φορά δεν είναι απλώς μια φαντασία θεωρητικής υπόθεσης, υποστηρίζεται ότι πολλά ζώα – ειδικά μεταξύ των κατώτερων τάξεων των Σπονδυλωτών – έχουν ένα *τρίτο μάτι* το οποίο τώρα έχει ατροφήσει, αλλά το οποίο στην αρχή θα πρέπει να ήταν οπωσδήποτε ενεργό.[266] Το είδος Χαττέρια, μια σαύρα της τάξης των *Λατσερτίλια*, που ανακαλύφθηκε πρόσφατα στην Νέα Ζηλανδία (ένα τμήμα της επονομαζόμενης αρχαίας Λεμουρίας, σημειώστε το καλά), παρουσιάζει αυτήν την ιδιομορφία με τον πιο παράδοξο τρόπο· και όχι μόνο η *Χαττέρια πουνκτάτα*, αλλά και ο χαμαιλέοντας, ορισμένα ερπετά, ακόμα και ψάρια. Στην αρχή θεωρήθηκε ότι δεν ήταν τίποτε άλλο από μια προέκταση του εγκεφάλου καταλήγουσα σε μια μικρή προεξοχή, ονομαζόμενη επίφυση, ένα μικρό οστάριο που χωρίζεται από το κυρίως οστό με έναν χόνδρο και το οποίο βρίσκεται σε κάθε ζώο. Αλλά σύντομα ανακαλύφθηκε ότι ήταν πολύ περισσότερα. Όπως έδειξε η ανάπτυξη και η ανατομική του δομή, παρουσιάζει μια τέτοια ομοιότητα με το μάτι, ώστε είναι αδύνατον να θεωρηθεί σαν κάτι άλλο. Υπήρχαν και υπάρχουν ακόμα και σήμερα παλαιοντολόγοι οι οποίοι είναι σίγουροι ότι αυτό το "τρίτο μάτι" λειτουργούσε στην αρχή, και έχουν ασφαλώς δίκιο. Γιατί να τι αναφέρεται για τον αδένα της επίφυσης στα *Στοιχεία Ανατομίας* (ένατη έκδοση, τομ. II, σελ. 830-851) του Κουέιν:

"Τοποθετημένα βαθιά μέσα στο κεφάλι, καλυμμένα από δέρμα και μύες, πραγματικά μάτια που δεν μπορούν να δουν βρίσκονται σε ορισμένα ζώα", λέει επίσης ο Χαίκελ: "Σπονδυλωτά... τυφλοί ασπάλακες και ποντικοί των αγρών, τυφλά φίδια και σαύρες... Αποφεύγουν το φως της μέρας κατοικώντας... κάτω από το έδαφος. [*Αυτά*] *δεν ήταν εξαρχής τυφλά*, αλλά αναπτύχθηκαν από προγόνους που ζούσαν στο φως και είχαν πλήρως ανεπτυγμένα μάτια. Το ατροφικό μάτι κάτω από αδιαφανές δέρμα βρίσκεται σ' αυτά τα τυφλά πλάσματα σε όλα τα στάδια της επιστροφής" (*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 343). Και αν δύο μάτια μπορούν να ατροφήσουν στα κατώτερα ζώα, γιατί όχι ένα μάτι – η επίφυση – στον άνθρωπο, ο οποίος, από φυσική άποψη, δεν είναι παρά ένα ανώτερο ζώο;

Από το μέρος αυτό, το οποίο στην αρχή αποτελεί ολόκληρο και στην συνέχεια το κρυμμένο μέρος του πρόσθιου βασικού εγκεφαλικού κυστιδίου, αναπτύσσονται τα οφθαλμικά κυστίδια, κατά την αρχική περίοδο, και το πρόσθιο μέρος είναι εκείνο σε σύνδεση με το οποίο σχηματίζονται τα εγκεφαλικά ημισφαίρια και τα συνοδεύοντα μέρη. Ο *οπτικός θάλαμος* σε κάθε πλευρά σχηματίζεται από μια πλευρική αύξηση του μυελικού τοιχώματος, ενώ το ενδιάμεσο, κατερχόμενο προς την βάση, αποτελεί την κοιλότητα του τρίτου κυστιδίου με την προέκτασή του στον μίσχο. Στην συνέχεια ο φαιός σύνδεσμος απλώνεται προς την κοιλιακή κοιλότητα... Το οπίσθιο μέρος της οροφής, μέσω μιας ιδιόμορφης διαδικασίας που θα σημειωθεί αργότερα, αναπτύσσεται στον αδένα της επίφυσης, ο οποίος παραμένει συνδεδεμένος σε κάθε πλευρά μέσω των μίσχων του με τον *θάλαμο*, και πίσω απ' αυτά σχηματίζεται μια εγκάρσια ταινία σαν οπίσθιος σύνδεσμος.

Το *τελικό πέταλο* (*lamina cinerea*) συνεχίζει, για να κλείσει την τρίτη κοιλία μπροστά, και κάτω απ' αυτό ο οφθαλμικός σύνδεσμος σχηματίζει το έδαφος του κυστιδίου και πιο πίσω ο μίσχος κατεβαίνει για να ενωθεί στο *τουρκικόν εφίππιον* με τον ιστό που συνδέει τον οπίσθιο λοβό της υπόφυσης.

Οι δυο *οπτικοί θάλαμοι* που σχηματίστηκαν από το οπίσθιο [και εξωτερικό] μέρος του πρόσθιου κυστιδίου, αποτελούνται αρχικά από έναν άδειο σάκκο νευρικής ουσίας, η κοιλότητα του οποίου επικοινωνεί σε κάθε πλευρά μπροστά με την κοιλότητα των σχηματιζόμενων εγκεφαλικών ημισφαιρίων και πίσω με την κοιλότητα του μεσαίου εγκεφαλικού κυστιδίου (*τετράδυμο του εγκεφάλου*). Σύντομα, όμως με την αύξηση του ιζήματος που λαμβάνει χώρα στο εσωτερικό τους, πίσω, από κάτω και στα πλευρά τους, οι *θάλαμοι* γίνονται στερεοί και ταυτόχρονα μια σχισμή ή αύλαξ εμφανίζεται ανάμεσα τους στο επάνω μέρος και εισχωρεί κάτω στην εσωτερική κοιλότητα, που ουνεχίζει ανοιχτή στο πίσω μέρος απέναντι από το άνοιγμα του Συλουίειου αγωγού. Αυτή η σχισμή ή αύλαξ είναι το *τρίτο κυστίδιο*. Στο πίσω μέρος οι δυο θάλαμοι συνεχίζουν ενωμένοι από τον *οπίσθιο σύνδεσμο*, ο οποίος διακρίνεται περίπου στο τέλος του τρίτου μήνα, καθώς επίσης και από τους μίσχους της επίφυσης...

Κατά την πρώτη περίοδο οι *οπτικές οδοί* μπορούν να αναγνωριστούν σαν κοίλες προεκτάσεις από το εξωτερικό μέρος του τοιχώματος των *θαλάμων*, ενώ είναι ακόμα κυστιώδεις. Κατά τον τέταρτο μήνα οι οδοί σχηματίζονται καθαρά. Αυτές στην συνέχεια επιμηκύνονται προς τα πίσω σε σύνδεση με το τετράδυμο του *εγκεφάλου*.

σχηματισμός του αδένα της επίφυσης και της υπόφυσης εμφανίζει μερικά από τα πιο ενδιαφέρονται φαινόμενα που συνδέονται με την ανάπτυξη του *Διεγκέφαλου*.

Τα παραπάνω παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον αν θυμηθούμε ότι, αν δεν υπήρχε η ανάπτυξη του οπίσθιου τμήματος των εγκεφαλικών ημισφαιρίων προς τα πίσω, τότε η επίφυση θα ήταν απόλυτα ορατή μετά την απομάκρυνση των βρεγματικών οστών. Είναι επίσης ενδιαφέρον να σημειώσουμε την φανερή σύνδεση που υπάρχει μεταξύ των κοίλων (αρχικά) οπτικών οδών και των ματιών μπροστά, μεταξύ της επίφυσης και των σκελών της πίσω και όλων αυτών με τους οπτικούς θαλάμους. Έτσι λοιπόν οι πρόσφατες ανακαλύψεις σε συνδυασμό με το τρίτο μάτι της σαύρας *Χαττέρια πουνκτάτα* έχουν μια πολύ σημαντική σύνδεση με την πορεία ανάπτυξης των ανθρώπινων αισθήσεων και με τους απόκρυφους ισχυρισμούς στο κείμενο.

Είναι γνωστό (και θεωρείται επίσης φαντασία από κείνους που έπαψαν να πιστεύουν στην ύπαρξη μιας αθάνατης αρχής μέσα στον άνθρωπο), ότι ο Ντεκάρτ θεωρούσε την επίφυση σαν την Έδρα της Ψυχής. Αν και συνδέεται, έλεγε, με κάθε μέρος του σώματος, ωστόσο υπάρχει ένα ειδικό σημείο όπου η Ψυχή ασκεί τις λειτουργίες της περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο. Και αφού ούτε καρδιά ούτε ο εγκέφαλος δεν μπορεί να είναι αυτό το "ειδικό" σημείο, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ήταν αυτός ο μικρός αδένας ο προσκολλημένος στον εγκέφαλο, ο οποίος, ωστόσο έχει μια δράση ανεξάρτητη, αφού μπορεί εύκολα να μπει σε μια κίνηση ταλάντωσης "απο τα *ζωικά Πνεύματα*[267] *που διασχίζουν τις κοιλότητες του εγκεφάλου* προς κάθε κατεύθυνση".

Όσο κι αν αυτό φαίνεται αντιεπιστημονικό τούτη την εποχή της ακριβούς γνώσης, ωστόσο ο Ντεκάρτ βρισκόταν πολύ πιο κοντά στην απόκρυφή αλήθεια απ' ό,τι οποιοσδήποτε Χαίκελ. Γιατί, όπως δείξαμε, η επίφυση συνδέεται πολύ περισσότερο με την Ψυχή και το Πνεύμα παρά με τις φυσιολογικές αισθήσεις του ανθρώπου. Αν οι κορυφαίοι Επιστήμονες έριχναν μια φευγαλέα ματιά στην *αληθινή* διαδικασία που ακολούθησε η Εξελικτική Ώθηση και στην στριφογυριστή *κυκλική* πορεία αυτού του μεγάλου νόμου, τότε θα *γνώριζαν*, αντί να υποθέτουν, και θα ήταν απόλυτα

Ο "Νευρικός Αιθέρας" του δρ. Μπ. Ρίτσαρντσον, η νευρική αύρα του αποκρυφισμού. Τα "ζωικά πνεύματα" (;) αντιστοιχούν στα ρεύματα κυκλοφορίας του νευρο-αυρικού μείγματος.

σίγουροι για τις μελλοντικές φυσικές μεταμορφώσεις του ανθρώπινου είδους χάρη στην γνώση των περασμένων του μορφών. Τότε θα καταλάβαιναν όλο το λάθος και την ανοησία της σύγχρονης άποψης για την "τυφλή δύναμη" και την μηχανιστική πορεία της φύσης, αντιλαμβανόμενοι σαν επακόλουθο αυτής της γνώσης ότι η επίφυση, για παράδειγμα, δεν μπορούσε παρά να αχρηστευτεί ως προς την *φυσική* χρήση σ' αυτό το στάδιο του δικού μας κύκλου. Αν το περιττό "μάτι" στον άνθρωπο έχει τώρα ατροφήσει, αυτό είναι απόδειξη ότι κάποτε – όπως και στα κατώτερα ζώα – ήταν ενεργό. Γιατί η φύση ποτέ δεν δημιουργεί την παραμικρή, ακόμα και την πιο ασήμαντη μορφή, χωρίς κάποιο καθορισμένο σκοπό και χρησιμότητα. Ήταν, λοιπόν, λέμε ένα *ενεργό* όργανο σε κείνο το στάδιο της εξέλιξης, όταν το πνευματικό στοιχείο στον άνθρωπο κυριαρχούσε πάνω στο πρόσφατα γεννημένο νοητικό και ψυχικό στοιχείο. Έπειτα, καθώς ο κύκλος προχώρησε προς το σημείο εκείνο όπου οι φυσιολογικές αισθήσεις αναπτύχθηκαν και προχώρησαν *pari passu* με την ανάπτυξη και την στερεοποίηση του φυσικού ανθρώπου, τις ατελείωτες και σύνθετες μεταλλαγές και δοκιμασίες της ζωολογικής ανάπτυξης, εκείνο το μεσαίο "μάτι" κατέληξε να ατροφήσει μαζί με τα αρχικά πνευματικά και καθαρά ψυχικά χαρακτηριστικά στον άνθρωπο. Το μάτι είναι ο καθρέφτης αλλά και το παράθυρο της ψυχής, λέει η λαϊκή σοφία,[268] και *vox populi, vox Dei* (*φωνή λαού, φωνή Θεού*).

Στην αρχή κάθε τάξη και οικογένεια των έμβιων όντων ήταν ερμαφρόδιτη και αντικειμενικά μονόφθαλμη. Στα ζώα – η μορφή των οποίων ήταν τόσο αιθερική (αστρικά) όσο και του ανθρώπου, πριν το σώμα και των δυο αρχίσει να αναπτύσσει τον δερμάτινο χιτώνα, δηλαδή να αναπτύσσει από *τα μέσα προς τα έξω* το παχύ κάλυμμα από φυσική ουσία ή ύλη με τον εσωτερικό φυσιολογικό μηχανισμό του, το τρίτο μάτι ήταν κυρίως, όπως και στον άνθρωπο, το μοναδικό όργανο όρασης. Τα δύο φυσικά μπροστινά μάτια αναπτύχθηκαν αργότερα,[269] τόσο στα ζώα όσο και στον άνθρωπο, στον οποίο το όργανο της φυσικής όρασης, κατά την αρχή της Τρίτης Φυλής, βρισκόταν στην ίδια θέση, όπως το όργανο μερικών τυφλών σπονδυλωτών στις μέρες μας, δηλαδή κάτω από το αδιαφανές δέρμα.[270] Αλλά τα στάδια του περιττού ή πρωταρχικού ματιού στον άνθρωπο και στο ζώο έχουν τώρα αντιστραφεί, καθώς ο άνθρωπος πέρασε ήδη εκείνο το ζωικό *μη-λογικό* στάδιο στον Τρίτο Γύρο και προηγείται της απλής ζωικής δημιουργίας κατά ένα ολόκληρο πεδίο συνείδησης. Γι' αυτό, ενώ το "κυκλώπειο" μάτι ήταν και εξακολουθεί να είναι στον άνθρωπο το όργανο της *πνευματικής* όρασης, στο ζώο ήταν όργανο της αντικειμενικής όρασης. Και το μάτι αυτό, αφού εκτέλεσε την λειτουργία του στην πορεία της φυσικής εξέλιξης από το απλό προς το σύνθετο, αντικαταστάθηκε από δυο μάτια κι έτσι αποθηκεύτηκε και παραμερίστηκε από την φύση για μελλοντική χρήση στους Αιώνες που θα έρθουν.

Ας μην ξεχνάμε ότι η Πρώτη Φυλή εμφανίζεται στις Απόκρυφες επιστήμες σαν πνευματική εσωτερικά και αιθερική εξωτερικά. Η δεύτερη εμφανίζεται σαν ψυχο-πνευματική νοητικά και αιθερο-φυσική σωματικά και η τρίτη, που στην αρχή της στερείται ακόμα διάνοιας, είναι αστρο-φυσική στο σώμα της και ζει μια εσωτερική ζωή στην οποία το ψυχο-πνευματικό στοιχείο δεν εμποδίζεται κατά κανέναν τρόπο ακόμα από τις πρόσφατα δημιουργημένες φυσιολογικές αισθήσεις. Τα δυο μπροστινά μάτια της κοιτάζουν μπροστά, χωρίς να βλέπουν ούτε το παρόν ούτε το μέλλον. Αλλά το "τρίτο μάτι" "*αγκαλιάζει την ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ*".

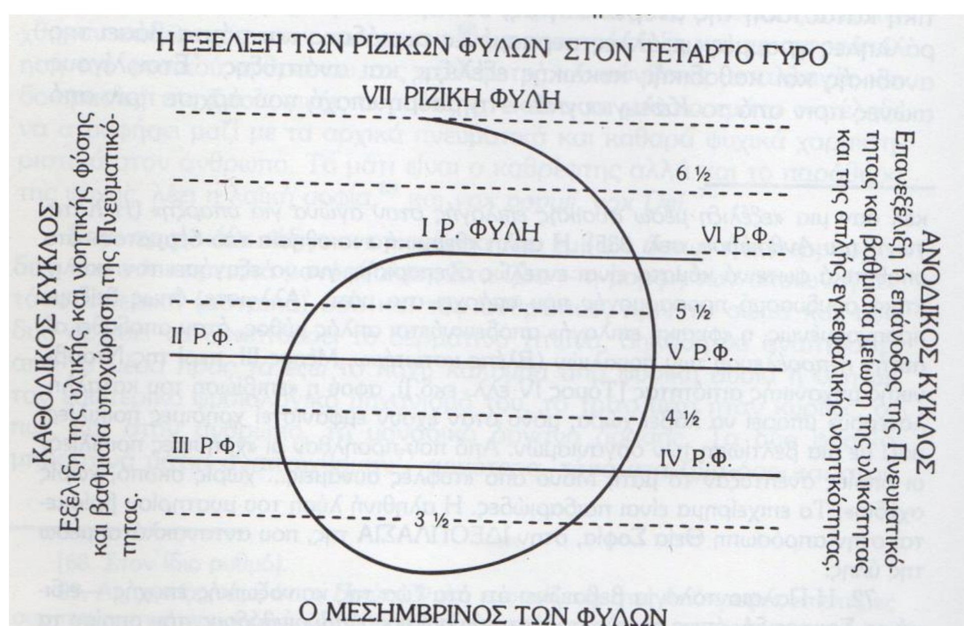
Αλλά με έναν πολύ διαφορετικό τρόπο απ' αυτόν που περιέγραψε ο Χαίκελ σαν μια "*εξέλιξη μέσω φυσικής επιλογής στον αγώνα για ύπαρξη*" (*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 335). Η απλή "θερμική ευαισθησία του δέρματος" στα υποθετικά φωτεινά κύματα είναι εντελώς ανεπαρκής, για να εξηγήσει τον εκπληκτικό συνδυασμό προσαρμογής που υπάρχει στο μάτι. Άλλωστε, όπως δείξαμε προηγουμένως, η "φυσική επιλογή" αποδεικνύεται απλός μύθος, όταν αποδοθεί σ' αυτήν η προέλευση των ποικιλιών (Βλέπε κατωτέρω. Μέρος ΙΙΙ, περί της Νταρβινικής μηχανικής αιτιότητας), αφού η "επιβίωση του καταλληλότερου" μπορεί να λάβει χώρα, μόνο όταν έχουν εμφανιστεί χρήσιμες ποικιλίες, μαζί με μια βελτίωση των οργανισμών. Από πού προήλθαν οι "χρήσιμες ποικιλίες" οι οποίες ανέπτυξαν το μάτι; Μόνο από "τυφλές δυνάμεις... χωρίς σκοπό, χωρίς σχέδιο"; Το επιχείρημα είναι παιδαριώδες. Η αληθινή λύση του μυστηρίου βρίσκεται στην απρόσωπη θεία Σοφία, στην ΙΔΕΟΠΛΑΣΙΑ της, που αντανακλάται μέσω της ύλης.

Η Παλαιοντολογία βεβαιώνει ότι στα ζώα της καινοζωικής εποχής – ειδικά στα Σαυροειδή, όπως είναι ο προκατακλυσμιαίος Λαβυρινθόδους, του οποίου τα κρανιακά απολιθώματα παρουσιάζουν μια οπή, που διαφορετικά είναι ανεξήγητη – το τρίτο ή περιττό μάτι πρέπει να ήταν πολύ αναπτυγμένο. Αρκετοί φυσιοδίφες, μεταξύ των οποίων και ο Ε. Κόρσελντ, είναι πεπεισμένοι ότι, ενώ στα ερπετά της σημερινής περιόδου ένα τέτοιο μάτι, παρά το αδιαφανές δέρμα που το καλύπτει, μπορεί να διακρίνει μόνο το φως από το σκοτάδι (όπως κάνει και το ανθρώπινο μάτι ακόμα και όταν είναι δεμένο με μαντίλι, ή σφιχτά κλεισμένο), ωστόσο στα ζώα που τώρα έχουν εκλείψει το μάτι αυτό λειτουργούσε και ήταν ένα πραγματικό όργανο όρασης.

Αυτό εξηγεί για ποιον λόγο η επίφυση έφτασε στην ανώτερη ανάπτυξή της παράλληλα με την κατώτερη φυσική ανάπτυξη. Στα Σπονδυλωτά είναι πιο προεξέχουσα και αντικειμενική, ενώ στον άνθρωπο είναι πολύ προσεχτικά κρυμμένη και απροσέγγιστη, εκτός μόνο για τον ανατόμο. Αρκετό φως ρίχνεται επίσης έτσι στην μελλοντική φυσική, πνευματική και διανοητική κατάσταση της ανθρωπότητας, σε περιόδους που βρίσκονται σε παράλληλες γραμμές με άλλες περασμένες περιόδους και πάντα βάσει της ανοδικής και καθοδικής κυκλικής εξέλιξης και ανάπτυξης. Έτσι λίγους αιώνες πριν από το Κάλι-γιουγκά – την μαύρη εποχή που άρχισε πριν από 5.000 χρόνια περίπου – είχε ειπωθεί (παραφρασμένο σε κατανοητές φράσεις):

"Εμείς [η Πέμπτη Ριζική Φυλή] *στο πρώτο μισό της ανοδικής* [διάρκειας] [στο ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΟ τώρα τόξο του κύκλου] *βρισκόμαστε στο μεσαίο σημείο* [ή μεταξύ] *της Πρώτης και της Δεύτερης Φυλής, που κατέρχονται προς τα κάτω* [δηλαδή οι φυλές τότε βρίσκονταν στο καθοδικό τόξο του κύκλου]... *Υπολόγισε μόνος σου, Λανού, και θα καταλάβεις". (Σχόλιο, XX).*

Υπολογίζοντας, όπως μας συμβουλεύουν, βλέπουμε ότι κατά την διάρκεια εκείνης της μεταβατικής περιόδου – δηλαδή, στο δεύτερο μισό της Πρώτης πνευματικής αιθερο-αστρικής φυλής – η ανθρωπότητα ήταν στερημένη από το στοιχείο του διανοητικού εγκεφάλου. Επειδή αυτή βρισκόταν στην *κατερχόμενη* γραμμή της και εμείς είμαστε παράλληλοι προς αυτήν στην *ανερχόμενη*, γι' αυτό κι εμείς στερούμαστε του πνευματικού στοιχείου, το οποίο έχει τώρα αντικατασταθεί από το διανοητικό. Γιατί, να θυμάστε καλά, αφού βρισκόμαστε στην *μανασική* περίοδο του δικού μας κύκλου φυλών, ή στην Πέμπτη, έχουμε περάσει επομένως το μεσαίο σημείο της τέλειας διευθέτησης Πνεύματος και Ύλης, ή εκείνης της ισορροπίας μεταξύ της εγκεφαλικής διάνοιας και της πνευματικής αντίληψης. Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε ένα σημαντικό σημείο.

Βρισκόμαστε στον Τέταρτο Γύρο και η πλήρης ανάπτυξη του *Μάνας*, σαν μια άμεση ακτίνα από τον Παγκόσμιο ΜΑΧΑΤ – μια ακτίνα ανεμπόδιστη από την ύλη – θα προσεγγιστεί τελικά κατά τον Πέμπτο. Όμως, όπως κάθε υποφυλή και έθνος έχουν τους δικούς τους κύκλους και στάδια αναπτυξιακής εξέλιξης που επαναλαμβάνονται σε μικρότερη κλίμακα, το ίδιο πρέπει να συμβαίνει και στην περίπτωση μιας Ριζικής Φυλής. Η δική μας φυλή, λοιπόν, σαν Ριζική Φυλή πέρασε την γραμμή του ισημερινού και προχωράει προς τα πάνω στην Πνευματική πλευρά, αλλά μερικές υποφυλές της βρίσκονται ακόμα στο σκοτεινό κατερχόμενο τόξο των αντίστοιχων εθνικών τους κύκλων ενώ πάλι άλλες – οι αρχαιότερες – έχοντας περάσει το κρίσιμο σημείο τους, το οποίο αποφασίζει για το αν μια φυλή, ένα έθνος ή μια φατρία θα ζήσει ή θα χαθεί, βρίσκονται στην κορυφή της πνευματικής τους ανάπτυξης σαν υποφυλές.

Τώρα γίνεται κατανοητό γιατί το "περιττό μάτι" μεταβλήθηκε σε έναν απλό αδένα, μετά την Φυσική Πτώση εκείνων τους οποίους συμφωνήσαμε να ονομάζουμε "Λεμουρίους".

Είναι περίεργο το γεγονός ότι ειδικά στα ανθρώπινα όντα αναπτύχθηκαν τα εγκεφαλικά ημισφαίρια και οι πλευρικές κοιλίες και ότι στον εγκέφαλο των θηλαστικών τα κύρια μέρη που αναπτύσσονται είναι οι *οπτικοί θάλαμοι*, το *τετράδυμο του εγκεφάλου* και *τα ραβδωτά σώματα του εγκεφάλου*. Επίσης λέγεται ότι η διανοητικότητα κάθε ανθρώπου μπορεί ως έναν βαθμό, να μετρηθεί από την ανάπτυξη των κεντρικών ελίκων και του πρόσθιου τμήματος των εγκεφαλικών ημισφαιρίων. Φαίνεται, επομένως, λογικό να συμπεράνει κανείς ότι, αν η ανάπτυξη και το αυξημένο μέγεθος του αδένα της επίφυσης θεωρηθεί σαν μια ένδειξη αστρικών ικανοτήτων και πνευματικών τάσεων του ανθρώπου, τότε θα πρέπει να υπάρχει μια αντίστοιχη ανάπτυξη εκείνου του τμήματος του κρανίου, ή μια αύξηση στο μέγεθος του αδένα της επίφυσης σε βάρος του οπίσθιου τμήματος των εγκεφαλικών ημισφαιρίων. Είναι μια περίεργη υπόθεση η οποία στην περίπτωση αυτή θα επιβεβαιωθεί. Κάτω και πίσω βλέπουμε την παρεγκεφαλίδα η οποία θεωρείται ότι είναι η έδρα όλων των ζωωδών ροπών του ανθρώπινου όντος και την οποία η επιστήμη θεωρεί σαν το μεγάλο κέντρο όλων των φυσιολογικά συντονισμένων κινήσεων του σώματος, όπως είναι το βάδισμα, η μάσηση κ.τ.λ., κ.τ.λ. Μπροστά, το πρόσθιο τμήμα του εγκεφάλου – τα εγκεφαλικά ημισφαίρια – το τμήμα που συνδέεται ειδικά με την ανάπτυξη των διανοητικών δυνάμεων του ανθρώπου, και στην μέση, κυρίαρχο και στα δυο και ειδικά στις ζωικές λειτουργίες, τον ανεπτυγμένο αδένα της επίφυσης, σε σύνδεση με τον πιο ανεπτυγμένο ή πνευματικό άνθρωπο.

Πρέπει να θυμάστε ότι αυτές είναι μόνο φυσικές αντιστοιχίες, ακριβώς όπως ο συνηθισμένος ανθρώπινος εγκέφαλος είναι το όργανο καταγραφής της μνήμης, αλλά όχι η ίδια η μνήμη.

Αυτό, λοιπόν, είναι το όργανο που έδωσε λαβή για την δημιουργία τόσων πολλών μύθων και παραδόσεων, μεταξύ άλλων και για τον μύθο του ανθρώπου με ένα κεφάλι και δυο πρόσωπα. Οι μύθοι αυτοί πέρα από το ότι αναφέρονται στα χαλδαϊκά αποσπάσματα, απαντώνται και σε αρκετά κινέζικα έργα. Εκτός από το έργο που αναφέρθηκε ήδη, το *Σαν Χάι Τζινγκ*, που συνέταξε ο Γκουνγκ Τζία από εγχαράξεις πάνω σε εννιά υδρίες φτιαγμένες το 2255 π.Χ. από τον αυτοκράτορα Γιου, μπορούν να βρεθούν και σε ένα άλλο έργο, το οποίο ονομάζεται *Βιβλία Μπαμπού*, και σε ένα τρίτο, το *Ερ γιά*, "το οποίο, σύμφωνα με την παράδοση, εισήγαγε ο Τζόου Γκουνγκ, θειος του Γου Ουόνγκ, ο πρώτος αυτοκράτορας της δυναστείας Τζόου, το 1122 π.Χ.", όπως λέει ο Τσαρλς Γκουλντ στο έργο *Μυθικά Τέρατα*. Τα *Βιβλία Μπαμπού*, που περιέχουν τα αρχαία χρονικά της Κίνας, βρέθηκαν το 279 μ.Χ. κατά το άνοιγμα του τάφου του βασιλιά Σιάνγκ των Ουέι, ο οποίος πέθανε το 295 π.Χ. Και τα δυο αυτά έργα αναφέρουν ανθρώπους με δυο πρόσωπα σε ένα κεφάλι, ένα μπροστά και ένα πίσω". (Γκουλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 27.)

Αυτό λοιπόν που οφείλουν να γνωρίζουν οι σπουδαστές του Αποκρυφισμού είναι ότι ΤΟ "ΤΡΙΤΟ ΜΑΤΙ" ΕΙΝΑΙ ΑΔΙΑΣΠΑΣΤΑ ΔΕΜΕΝΟ ΜΕ ΤΟ ΚΑΡΜΑ. Το αξίωμα αυτό είναι τόσο μυστηριώδες, ώστε ελάχιστοι είναι εκείνοι που το έχουν ακούσει.

Το "μάτι του Σίβα" δεν ατρόφησε εντελώς πριν από το τέλος της Τέταρτης Φυλής. Όταν η πνευματικότητα και όλες οι θείες δυνάμεις και ιδιότητες του ντεβικού ανθρώπου της Τρίτης έγιναν υπηρέτριες των νεο-αφυπνισμένων φυσιολογικών και ψυχικών παθών του φυσικού ανθρώπου – αντί για το αντίθετο – τότε το μάτι έχασε τις δυνάμεις του. Αλλά αυτός ήταν ο νόμος της Εξέλιξης και, για να μιλήσουμε με απόλυτη ακρίβεια, δεν επρόκειτο για ΠΤΩΣΗ. Το αμάρτημα δεν βρισκόταν στην χρήση αυτών των νεο-ανεπτυγμένων δυνάμεων, αλλά στην *κατάχρηση τους*· στην μετατροπή του ναού, που σχεδιάστηκε για να στεγάσει έναν θεό, σε άσυλο για κάθε πνευματική ανομία. Και αν λέμε "αμάρτημα" το κάνουμε για να καταλάβουν όλοι το νόημά μας, ενώ ο όρος *Κάρμα*[271] θα ήταν ο σωστός στην προκειμένη περίπτωση. Επειδή ο αναγνώστης θα μπερδευτεί από την χρησιμοποίηση του όρου "πνευματική" αντί για "φυσική" ανομία, θυμίζουμε το γεγονός ότι δεν

Το *Κάρμα* είναι μια λέξη με πολλά νοήματα και έχει έναν ειδικό όρο σχεδόν για καθεμιά από τις όψεις της. Σαν συνώνυμο του αμαρτήματος σημαίνει την εκτέλεση μιας πράξης για την επίτευξη ενός σκοπού κοσμικής, και επομένως εγωιστικής, επιθυμίας, η οποία δεν μπορεί παρά να είναι επιβλαβής για κάποιον άλλον. Το *Κάρμα* είναι η δράση, η Αιτία, και το *Κάρμα* πάλι είναι "ο νόμος της ηθικής αιτιότητας", το αποτέλεσμα μιας πράξης που δημιουργήθηκε εγωιστικά, ενώ αντίθετα ο μεγάλος νόμος της αρμονίας βασίζεται στον αλτρουισμό.

μπορεί να υπάρξει φυσική ανομία. Το σώμα είναι απλώς το ανεύθυνο όργανο, το εργαλείο του ψυχικού, αν όχι του "Πνευματικού ανθρώπου". Ενώ στην περίπτωση των Ατλάντειων εκείνο που αμάρτησε ήταν ακριβώς το Πνευματικό ον, επειδή εκείνη την εποχή το Πνευματικό στοιχείο ήταν ακόμα η "Κυρίαρχη" αρχή στον άνθρωπο. Έτσι εκείνες τις μέρες δημιουργήθηκε από τις Μονάδες μας το βαρύτερο *Κάρμα* της Τέταρτης Φυλής.

Επειδή η πρόταση αυτή ίσως φανεί ακατανόητη, είναι καλύτερα να εξηγηθεί για χάρη εκείνων που έχουν άγνοια των θεοσοφικών διδασκαλιών.

Συχνά γίνονται ερωτήσεις για το *Κάρμα* και τις επαναγεννήσεις και φαίνεται να υπάρχει μεγάλη σύγχυση πάνω στο θέμα. Αυτοί που βρίσκονται σε μεγαλύτερη σύγχυση είναι όσοι ανατράφηκαν με την χριστιανική πίστη και εκπαιδεύτηκαν με την ιδέα ότι μια νέα ψυχή δημιουργείται από τον Θεό για κάθε νεογέννητο βρέφος. Ρωτούν αν σ' αυτήν την περίπτωση ο αριθμός των ενσαρκωνόμενων Μονάδων πάνω στην Γη είναι περιορισμένος, οπότε και παίρνουν καταφατική απάντηση. Γιατί όσο αμέτρητος κι αν είναι για την αντίληψή μας ο αριθμός των ενσαρκωνόμενων μονάδων – ακόμα κι αν λάβουμε υπόψη μας ότι από την Δεύτερη Φυλή, όταν οι αντίστοιχες επτά ομάδες τους απέκτησαν σώματα, αρκετές γεννήσεις και θάνατοι μπορεί να συνέβησαν σε κάθε δευτερόλεπτο στους αιώνες που πέρασαν – ωστόσο πρέπει να υπάρχει κάποιο όριο. Αναφέρθηκε ότι το *Κάρμα*-Νέμεσις, δούλη του οποίου είναι η φύση, τακτοποίησε τα πάντα με τον πιο αρμονικό τρόπο και επομένως η καινούργια εισροή ή άφιξη νέων Μονάδων σταμάτησε μόλις η Ανθρωπότητα έφτασε στην πλήρη φυσική της ανάπτυξη. Καμιά καινούργια Μονάδα δεν ενσαρκώθηκε μετά από το μέσον των Ατλάντειων. Επομένως, αν θυμηθούμε ότι – εκτός από την περίπτωση μικρών παιδιών και ατόμων που η ζωή τους κόπηκε απότομα από κάποιο ατύχημα – καμιά πνευματική Οντότητα δεν μπορεί να ενσαρκωθεί πριν περάσει μια περίοδος πολλών αιώνων, αυτά τα χάσματα και μόνο δείχνουν ότι ο αριθμός των Μονάδων είναι αναγκαστικά καθορισμένος και περιορισμένος. Άλλωστε ένα λογικό χρονικό διάστημα πρέπει να δοθεί και στα άλλα ζώα για την δική τους εξελικτική πρόοδο.

Εξ αυτού προέρχεται και ο ισχυρισμός ότι πολλοί από εμάς επεξεργάζονται τώρα τα αποτελέσματα κακών καρμικών αιτιών που δημιουργήθηκαν από εμάς μέσα σε ατλάντεια σώματα.

Νόμος του ΚΑΡΜΑ είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένος με το νόμο της Μετενσάρκωσης.

Μόνο η γνώση των συνεχών επαναγεννήσεων της μίας και της αυτής ατομικότητας καθ' όλη την διάρκεια του ζωικού κύκλου˙ η διαβεβαίωση ότι οι ίδιες ΜΟΝΑΔΕΣ – μεταξύ των οποίων βρίσκονται πολλοί Ντιάνι-Τσόχαν, ή οι ίδιοι οι "θεοί" – πρέπει να περάσουν μέσα από τον "Κύκλο της Αναγκαιότητας", αμειβόμενες ή τιμωρούμενες με μια τέτοια επαναγέννηση για τις ταλαιπωρίες που υπέμειναν ή για τα εγκλήματα που διέπραξαν στην προηγούμενη ζωή˙ το γεγονός επίσης ότι αυτές οι ίδιες Μονάδες – οι οποίες εισήλθαν στα άδεια, άνοα κελύφη ή αστρικές μορφές της Πρώτης Φυλής που εκπορεύτηκε από τους Πιτρί – είναι αυτές που βρίσκονται τώρα ανάμεσα μας,

μάλλον ίσως να είμαστε κι εμείς οι ίδιοι˙ μόνο η γνώση αυτής της δοξασίας νομίζουμε ότι μπορεί να εξηγήσει το μυστηριώδες πρόβλημα του Καλού και του Κακού και να συμβιβάσει τον άνθρωπο με την φοβερή και *φανερή* αδικία της ζωής. Μόνο μια τέτοια βεβαιότητα μπορεί να κατευνάσει το επαναστατημένο αίσθημα της δικαιοσύνης. Γιατί αυτός που δεν είναι εξοικειωμένος με την ευγενική δοξασία, όταν κοιτάξει γύρω του, βλέπει τις ανισότητες της γέννησης και της τύχης, της νοητικότητας και των ικανοτήτων βλέπει τις τιμές που αποδίδονται σε ανόητους και ανήθικους, στους οποίους η μοίρα συγκέντρωσε την εύνοιά της εξαιτίας μιας προνομιακής γέννησης, ενώ ταυτόχρονα ο διπλανός γείτονας, με όλη την νοημοσύνη και τον ευγενικό χαρακτήρα του – που αξίζει πολύ περισσότερο από κάθε άποψη – χάνεται μέσα στην ένδεια και στην έλλειψη συμπάθειας. Όταν κανείς τα βλέπει όλα αυτά και πρέπει να αποστρέψει το βλέμμα του, γιατί είναι ανίκανος να ανακουφίσει τον άδικο πόνο, ενώ στ' αυτιά του αντηχούν και η καρδιά του σπαράζεται από τις κραυγές του πόνου γύρω του, τότε μόνο η ευλογημένη γνώση του ΚάρμαΜπορεί να τον εμποδίσει από το να καταραστεί την ζωή και τους ανθρώπους καθώς και τον υποτιθέμενο Δημιουργό τους.[272]

Αυτοί που απορρίπτουν την δοξασία του *Κάρμα* θα πρέπει να θυμηθούν ότι είναι αδύνατο να επιχειρήσουν να απαντήσουν στους Πεσιμιστές βασιζόμενοι σε κάτι άλλο. Η εμμονή στις αρχές του Καρμικού Νόμου γκρεμίζει ολόκληρη την βάση του οικοδομήματος που φτιάχτηκε από τους μαθητές του Σοπενχάουερ και του Φον Χάρτμαν.

Από όλες τις φοβερές βλασφημίες και κατηγορίες που αποδίδουν στον Θεό από τους Μονοθεϊστές, καμιά δεν είναι μεγαλύτερη ή πιο ασυγχώρητη από εκείνη την (σχεδόν πάντα) ψεύτικη ταπεινότητα η οποία κάνει τον υπτοτιθέμενο "ευσεβή" χριστιανό να βεβαιώνει, σε σχέση με κάθε κακό και άδικο χτύπημα, ότι "*αυτό είναι το θέλημα του Θεού*".

Ηλίθιοι και υποκριτές! Βλάσφημοι και ασεβείς Φαρισαίοι που μιλούν ταυτόχρονα για την άπειρη ευσπλαχνική αγάπη και φροντίδα του Θεού και δημιουργού προς τον αβοήθητο άνθρωπο και για τον ίδιον Θεό *που βασανίζει τον αγαθό, το καλύτερο από τα πλάσματα, ματώνοντάς τον μέχρι θανάτου σαν ένας αχόρταγος Μολώχ*! Και αν σ' αυτό μας απαντήσουν με τα λόγια του Κόνγκρεβ:

"Αλλά ποιος θα τολμήσει να κρίνει την Αιωνία Δικαιοσύνη;" Η δίκη μας απάντηση είναι η *Λογική και η Απλή κοινή λογική*. Αν πρέπει να πιστέψουμε στο "αρχικό Αμάρτημα", σε μια μόνο ζωή σ' αυτήν την Γη για κάθε Ψυχή και σε μια ανθρωπομορφική θεότητα, η οποία φαίνεται ότι δημιούργησε μερικούς ανθρώπους μόνο για την ευχαρίστηση να τους καταδικάζει στο αιώνιο πυρ της κόλασης (και αυτό είτε είναι καλοί είτε κακοί, όπως λένε οι οπαδοί του Προκαθορισμού),[273] τότε γιατί δεν θα έπρεπε κάθε άνθρωπος προικισμένος με τις ικανότητες της λογικής να μην καταδικάζει με την σειρά του μια τέτοια φρικτή θεότητα; Η ζωή θα ήταν αφόρητη, αν έπρεπε να πιστέψουμε στον Θεό που δημιουργήθηκε από την βρώμικη φαντασία του ανθρώπου. Ευτυχώς όμως αυτός υπάρχει μόνο στα ανθρώπινα δόγματα και στην νοσηρή φαντασία μερικών ποιητών, οι οποίοι πιστεύουν ότι μπορούν να λύσουν το πρόβλημα απευθυνόμενοι προς αυτόν σαν:

> Εσύ μεγάλη Μυστηριώδης Δύναμη, που *έφτιαξες*
> *την περηφάνια της ανθρώπινης σοφίας, για να*
> *περιορίσεις την τολμηρή έρευνα* και να αποδείξεις την
> *πίστη των φαντασμένων* πλασμάτων σου!...

Χρειάζεται πραγματικά ρωμαλέα "πίστη" για να πιστέψει κανείς ότι είναι "αυθάδεια" να αμφισβητήσει την δικαιοσύνη κάποιου ο οποίος δημιουργεί τον αβοήθητο άνθρωπο μόνο και μόνο για να τον "μπερδεύει" και να δοκιμάζει την "πίστη" του, με την οποία αυτή η "Δύναμη" ξέχασε – αν δεν παρέλειψε – να τον προικίσει, όπως συμβαίνει μερικές φορές.

Συγκρίνατε αυτήν την τυφλή πίστη με την φιλοσοφική πίστη, η οποία βασίζεται σε κάθε λογική ένδειξη και εμπειρία ζωής, στο *Κάρμα*-Νέμεση, ή στον Νόμο της Ανταμοιβής. Ο Νόμος αυτός – είτε Συνειδητός είτε Ασυνείδητος – δεν προκαθορίζει τίποτε και κανέναν. Υπάρχει από την Αιωνιότητα και στην Αιωνιότητα, γιατί είναι πράγματι η ίδια η ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ·και σαν τέτοια, αφού καμιά πράξη δεν μπορεί να είναι ίση με την αιωνιότητα, δεν μπορεί να ειπωθεί ότι δρα, γιατί είναι η ίδια η ΔΡΑΣΗ. Δεν είναι το Κύμα αυτό που πνίγει τον άνθρωπο, αλλά η προσωπική δράση του άμοιρου, ο οποίος πηγαίνει σκόπιμα και τοποθετεί τον εαυτό του κάτω από την *απρόσωπη* δράση των νόμων που κυβερνούν την κίνηση του Ωκεανού. Το *Κάρμα* δεν δημιουργεί, ούτε σχεδιάζει τίποτε. Ο άνθρωπος είναι εκείνος που σχεδιάζει και δημιουργεί αιτίες και ο καρμικός νόμος διευθετεί τα αποτελέσματα. Διευθέτηση η οποία δεν είναι δράση, αλλά παγκόσμια αρμονία, που τείνει πάντα να ξαναπάρει την αρχική της θέση, όπως ένα κλαδί που, όταν λυγίσει προς τα κάτω με μεγάλη δύναμη, αναπηδάει προς τα πίσω με αντίστοιχη ορμή. Αν συμβεί να στραμπουλήξει το χέρι εκείνου που προσπάθησε να το μετακινήσει από την φυσική του θέση, θα πρέπει να πούμε ότι το κλαδί μας έσπασε το χέρι ή ότι η δική μας ανοησία μας προκάλεσε πόνο; Το *Κάρμα* δεν επεδίωξε ποτέ να καταστρέψει την διανοητική και την ατομική ελευθερία, όπως ο Θεός που επινόησαν οι Μονοθεϊστές. Δεν τύλιξε σκόπιμα τα προστάγματά του στο σκοτάδι για να μπερδέψει τον άνθρωπο, ούτε τιμωρεί εκείνον που τολμάει να ερευνήσει τα μυστήριά του. Αντίθετα, εκείνος ο οποίος μέσω μελέτης και διαλογισμού αποκαλύπτει τα μπερδεμένα μονοπάτια του και ρίχνει φως σε εκείνους τους σκοτεινούς δρόμους, στις στροφές των οποίων τόσοι άνθρωποι χάνονται εξαιτίας της άγνοιας του λαβυρίνθου της ζωής, αυτός εργάζεται για το καλό των

Η δοξασία και η θεολογία των Καλβινιστών. "Ο σκοπός του Θεού από *την αιωνιότητα* σχετικά με όλα τα γεγονότα (πράγμα που γίνεται *μοιρολατρία* και σκοτώνει την ελεύθερη βούληση, ή κάθε προσπάθεια να ασκηθεί για το καλό)... "είναι ο προκαθορισμός ή ο προορισμός των ανθρώπων σε αιώνια ευτυχία ή δυστυχία" (*Κατήχηση*). Πραγματικά μια ευγενική και ενθαρρυντική Δοξασία!

συνανθρώπων του. Το *ΚΑΡΜΑ* είναι ένας απόλυτος και αιώνιος νόμος στον Κόσμο της εκδήλωσης και, αφού δεν μπορεί να υπάρχει παρά μόνο ένα Απόλυτο, σαν Μία αιώνια και πανταχού παρούσα Αιτία, όσοι πιστεύουν στο *Κάρμα* δεν μπορεί να θεωρηθούν σθεϊστές ή υλιστές και πολύ λιγότερο φαταλιστές:[274] γιατί το Κάρμα είναι ένα με το Αδιάγνωστο, του οποίου αποτελεί μια όψη στα αποτελέσματα του στον φαινομενικό κόσμο.

Πολύ στενά, λοιπόν, ή μάλλον αξεδιάλυτα δεμένος με το *Κάρμα* είναι ο νόμος της επαναγέννησης, ή της επανενσάρκωσης της ίδιας πνευματικής ατομικότητας σε μια μακριά, σχεδόν ατέλειωτη, σειρά προσωπικοτήτων. Αυτές είναι σαν τα διάφορα κοστούμια και τους ρόλους που υποδύεται ένας ηθοποιός, με καθέναν από τους οποίους ταυτίζει ο ίδιος τον εαυτό του και ταυτίζεται και από το κοινό, για διάστημα λίγων ωρών. Ο εσωτερικός, ή αληθινός άνθρωπος, ο οποίος προσωποποιεί αυτούς τους χαρακτήρες, γνωρίζει συνεχώς ότι είναι ο Άμλετ για το σύντομο διάστημα λίγων πράξεων, οι οποίες όμως στο πεδίο της ανθρώπινης πλάνης αντιπροσωπεύουν ολόκληρη την ζωή του Άμλετ. Γνωρίζει επίσης ότι την προηγούμενη νύχτα ήταν ο βασιλιάς Ληρ, μεταμόρφωση του Οθέλλου της προ-προηγούμενης νύχτας. Αλλά ο εξωτερικός, ορατός χαρακτήρας υποτίθεται ότι αγνοεί το γεγονός. Στην πραγματική ζωή, δυστυχώς, αυτή η άγνοια παραείναι αληθινή. Ωστόσο, η μόνιμη ατομικότητα έχει πλήρη επίγνωση του γεγονότος αν και – εξαιτίας της ατροφίας του "πνευματικού" ματιού στο φυσικό σώμα – αυτή η γνώση είναι ανίκανη να εντυπωθεί πάνω στην συνείδηση της απατηλής προσωπικότητας.

Όπως μας λένε, την κατοχή ενός φυσικού τρίτου ματιού την απολάμβαναν οι άνθρωποι της Τρίτης Ριζικής Φυλής μέχρι την μεσαία σχεδόν περίοδο της Τρίτης ΥΠΟ-φυλής της Τέταρτης Ριζικής Φυλής, όταν η στερεοποίηση και η τελειοποίηση του ανθρώπινου οργανισμού το έκανε να εξαφανιστεί από την εξωτερική ανατομία του ανθρώπου. Ψυχικά και πνευματικά, όμως, η νοητική και οπτική λειτουργία του διήρκεσαν μέχρι το τέλος σχεδόν της Τέταρτης Φυλής, όταν οι λειτουργίες του, εξαιτίας της υλιστικότητας και της στερημένης κατάστασης της ανθρωπότητας, νεκρώθηκαν τελείως πριν από την καταβύθιση του μεγάλου τμήματος της ηπείρου της Ατλαντίδος. Και τώρα μπορούμε να επιστρέψουμε στους Κατακλυσμούς και στους πολλούς "Νώε" τους.

σπουδαστής πρέπει να θυμάται ότι υπήρξαν πολλοί τέτοιοι κατακλυσμοί σαν αυτόν που αναφέρεται στην Γένεση, καθώς και τρεις πολύ πιο σημαντικοί οι οποίοι θα αναφερθούν και θα περιγραφούν στο Τμήμα που είναι αφιερωμένο στο θέμα των προϊστορικών ηπείρων. Για να αποφύγουμε, όμως, τα λαθεμένα συμπεράσματα σχετικά με τον ισχυρισμό ότι η μυστική δοξασία περιέχει αρκετούς από τους μύθους των ινδουιστικών Γραφών και ότι η χρονολογία των τελευταίων είναι σχεδόν ίδια με της μυστικής δοξασίας, μόνο πιο επεξηγημένη και ξεκαθαρισμένη, και τέλος σχετικά με την πίστη ότι ο "Βαϊβασβάτα Μάνου" – ένα γενετικό όνομα πράγματι – ήταν Νώε των Αρίων και το πρωτότυπό του, όλα αυτά – τα οποία αποτελούν επίσης πίστη των

Μερικοί θεοσοφιστές, προκειμένου να κάνουν το Κάρμα πιο κατανοητό για τον Δυτικό νου, ο οποίος είναι περισσότερο εξοικειωμένος με την ελληνική παρά με την Άρια φιλοσοφία, έκαναν μια προσπάθεια να το μεταφράσουν ως Νέμεσις. Και αν ο αμύητος της αρχαιότητας την γνώριζε όπως και ο Μυημένος, τότε δεν θα υπήρχε αντίρρηση για την μετάφραση του όρου. Αλλά όπως έχουν τα πράγματα, η Νέμεση έχει πολύ ανθρωπομορφοποιηθεί από την φαντασία των Ελλήνων, ώστε να μας επιτραπεί να χρησιμοποιήσουμε τον όρο χωρίς μια λεπτομερή εξήγηση. Για τους πρώτους Έλληνες, "από τον Όμηρο μέχρι τον Ηρόδοτο, αυτή δεν ήταν θεά, αλλά μάλλον μια αίσθηση ηθικής", λέει ο Ντεσάρμ, το φράγμα προς το κακό και την ανηθικότητα. Αυτός που το περνάει διαπράττει ιεροσυλία στα μάτια των θεών και καταδιώκεται από την Νέμεση. Αλλά με τον καιρό αυτή η "αίσθηση" θεοποιήθηκε και η προσωποποίησή της έγινε μια μοιραία και τιμωρός θεά. Επομένως, αν θα πρέπει να συνδέσουμε το *Κάρμα* με την Νέμεση, αυτό πρέπει να γίνει με τον τριπλό χαρακτήρα της τελευταίας, δηλαδή σαν Νέμεση, Αδράστεια και Θέμιδα. Γιατί ενώ η τελευταία είναι η θεά της Παγκόσμιας Τάξης και Αρμονίας, η οποία – όπως η Νέμεση – έχει σαν αποστολή να καταπιέζει κάθε υπερβολή και να κρατάει τον άνθρωπο μέσα στα όρια της Φύσης και της δικαιοσύνης κάτω από την απειλή μεγάλης τιμωρίας˙ η Αδράστεια, "το αναπόφευκτο", αντιπροσωπεύει την Νέμεση σαν το αμετάβλητο αποτέλεσμα αιτιών που δημιουργήθηκαν από τον ίδιο τον άνθρωπο. Η Νέμεση, σαν θυγατέρα της Δίκης, είναι η δίκαιη θεά που κρατάει την οργή της μόνο για κείνους που τρελαίνονται από υπερηφάνεια, εγωισμό και ασέβεια (Βλέπε Μεσομήδης, *Ύμνος στην Νέμεση*, στ. 2, στα *Ανάλεκτα* του Μπρανκ, II, 292. Παράβαλε Ντεσάρμ, *Μυθολογία*, κ.τ.λ., σελ. 304). Με λίγα λόγια, ενώ η Νέμεση είναι μια μυθολογική, εξωτερική θεά, ή Δύναμη, προσωποποιημένη και ανθρωπομορφοποιημένη στις διάφορες όψεις της, το *Κάρμα* είναι μια ανώτερη φιλοσοφική αλήθεια, η πιο θεία ευγενική έκφραση της πρωταρχικής ενόρασης του ανθρώπου σχετικά με την θεότητα. Είναι μια δοξασία η οποία εξηγεί την προέλευση του Κακού και εξευγενίζει τις αντιλήψεις μας σχετικά με το τι όφειλε να είναι η θεία αμετάβλητη Δικαιοσύνη, αντί να υποβιβάζει την άγνωστη και αδιάγνωστη θεότητα κάνοντας την έναν ιδιότροπο, βίαιο τύραννο, τον οποίο αποκαλούμε Πρόνοια.

Αποκρυφιστών – απαιτούν στο σημείο αυτό μια νέα εξήγηση. (Βλέπε Μέρος III, Τμήμα VII, περί των "Βυθισμένων Ηπείρων".)

*   *   *

ΟΙ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟΙ ΜΑΝΟΥ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ

Εκείνοι που γνωρίζουν ότι ο "Μεγάλος Κατακλυσμός" ο οποίος συνδέεται με την καταβύθιση μιας ολόκληρης ηπείρου – εκτός από αυτά που έγιναν νησιά – δεν μπορεί να έχει συμβεί πρν από 18.000.000 χρόνια και ότι ο Βαϊβασβάτα Μάνου είναι ο Ινδός Νώε που συνδέεται με τον Αβατάρα του Βίσνου, Μάτσια (ή ψάρι), ίσως μπερδευτούν από την ασυμφωνία μεταξύ των γεγονότων που αναφέρθηκαν και της χρονολογίας που δόθηκε προηγουμένως. Αλλά στην πραγματικότητα δεν υπάρχει καμιά ασυμφωνία. Ζητάμε από τον αναγνώστη να ανατρέξει στο *Θεοσοφιστή*, Τομ. IV, Ιούλιος 1883, και, αφού μελετήσει το άρθρο "Η Επταδική Αρχή στον Εσωτερισμό", τότε ολόκληρο το θέμα θα του έχει εξηγηθεί. Πιστεύουμε ότι ακριβώς σ' αυτή την εξήγηση διαφέρουν οι αποκρυφιστές από τους μπραχμάνους.

Όμως για χάρη εκείνων οι οποίοι δεν είναι δυνατόν να βρουν αυτό το συγκεκριμένο τεύχος του *Θεοσοφιστή*, μπορούν να αναφερθούν εδώ μερικά αποσπάσματα:

... Ποιος ήταν ο Μάνου, ο γιος του Σβαγιαμπούβα; Η μυστική δοξασία μας λέει ότι αυτός ο Μάνου δεν ήταν άνθρωπος, αλλά ο αντιπρόσωπος των πρώτων ανθρώπινων φυλών που αναπτύχθηκαν με την βοήθεια των Ντιάνι-Τσόχαν (*Ντεβά*) στην αρχή του πρώτου Γύρου. Αλλά στους *Νόμους* του (Βιβλίο I, 80) διαβάζουμε ότι υπάρχουν δεκατέσσερις Μάνου για κάθε Κάλπα ή "ενδιάμεσο διάστημα από δημιουργία σε δημιουργία" (διάβαζε διάλειμμα από έναν μικρότερο "Πραλάγια" σε έναν άλλον)[275]·και ότι "στην τωρινή θεία εποχή υπήρξαν μέχρι τώρα επτά Μάνου". Εκείνοι που γνωρίζουν ότι υπάρχουν επτά γύροι, από τους οποίους έχουμε περάσει τρεις, και τώρα βρισκόμαστε στον τέταρτο˙ και αυτοί που έχουν διδαχθεί ότι υπάρχουν επτά αυγές και επτά δειλινά δεκατέσσερα *Μανβαντάρα*˙ ότι στην αρχή και στο τέλος κάθε Γύρου, πάνω και ανάμεσα στους πλανήτες, συμβαίνει "μια αφύπνιση στην απατηλή ζωή" και "μια αφύπνιση στην αληθινή ζωή" και επίσης ότι υπάρχουν "ριζικοί Μάνου" και αυτοί που αδέξια μεταφράσαμε σαν "σπερματικοί Μάνου" – τα σπέρματα για τις ανθρώπινες φυλές του επερχόμενου Γύρου [ή οι Σιστά, οι επιβιώνοντες καταλληλότεροι][276] (ένα μυστήριο που αποκαλύπτεται μόνο σε κείνους που έχουν

Ο *Πραλάγια* – μια λέξη που ήδη εξηγήθηκε – δεν είναι όρος που αναφέρεται μόνο σε κάθε "Νύχτα του Μπράχμα", ή στην διάλυση του κόσμου που ακολουθεί κάθε Μανβαντάρα, ίσο με 71 Μαχαγιουγκά. Αναφέρεται επίσης σε κάθε "συσκότιση" ακόμα και σε κάθε Κατακλυσμό ο οποίος, δια Πυρός ή Ύδατος, εναλλακτικά, βάζει τέλος σε κάθε Ριζική Φυλή. *Πραλάγια* είναι ένας όρος όπως ο όρος "*Μάνου*", το γενετικό όνομα για τους Σιστά οι οποίοι κάτω από την επονομασία του "Βασιλιά" εμφανίζονται στα *Πουρανά* ότι διασώθηκαν "με τα σπέρματα όλων των πραγμάτων στην κιβωτό από τα νερά εκείνης της πλημμύρας [ή από τα πυρά μιας γενικής ηφαιστειακής έκρηξης, την αρχή της οποίας ήδη βλέπουμε για την δική μας Πέμπτη Φυλή στους φοβερούς σεισμούς και τις εκρήξεις των τελευταίων ετών και ειδικά στον τωρινό] τα οποία, την εποχή ενός *Πραλάγια*, σκεπάζουν τον κόσμο [την Γη]" (βλέπε *Βίσνου-Πουρανά*, μετάφραση Ουίλσον, Τομ. I, Εισαγωγή). Πράγματι, ο χρόνος είναι μόνο μια μορφή του "Βίσνου", όπως λέει ο Παρασαρά σ' αυτό το *Πουρανά*. Στα ινδικά Γιουγκά και στους Κάλπα έχουμε την κανονική κατερχόμενη σειρά 4, 3, 2, αριθμοί οι οποίοι πολλαπλασιάζονται ανάλογα "με την περίπτωση για εσωτερικούς σκοπούς, αλλά όχι – όπως νόμιζαν ο Ουίλσον και άλλοι Ανατολιστές – για "αιρετικό εξωραϊσμό". Ένας Κάλπα μπορεί να είναι μια εποχή, μια "Μέρα του Μπράχμα" ή ένας αστρικός Κάλπα, αστρονομικός και γήινος. Οι υπολογισμοί αυτοί βρίσκονται στα *Πουρανά*, αλλά μερικοί διαφέρουν, όπως για παράδειγμα το "Ετος των επτά Ρίσι", 3.030 θνητά χρόνια και το "Ετος του Ντρουβά 9.090, στο *Λίνγκα-Πουρανά*, αριθμοί που είναι πάλι εσωτερικοί και οι οποίοι *όντως* αντιπροσωπεύουν πραγματική (μυστική) χρονολογία. Όπως αναφέρεται στο *Μπράχμα-Βαϊβάρτα* : "Οι χρονολόγοι υπολογίζουν έναν Κάλπα από την ζωή του Μπράχμα. Οι *μικρότεροι* Κάλπα, όπως ο Σαμβαρτά και οι υπόλοιποι, είναι αναρίθμητοι". Εδώ οι "*μικρότεροι* Κάλπα" σημαίνουν κάθε περίοδο καταστροφής, όπως κατανόησε πολύ καλά ο Ουίλσον, ο οποίος τους εξηγεί σαν "εκείνους στους οποίους λειτουργεί ο άνεμος Σαμβάρτα, ή άλλοι καταστροφικοί παράγοντες". (*Βίσνου-Πουρανά,* Τομ. I, σελ. 53-54 υποσημείωση.)

Μια ενόραση και μια προαίσθηση των Σιστά μπορεί να βρεθεί στο έργο του Σίννετ, *Εσωτερικός Βουδισμός*: "Σχόλια" η "Θεωρία της Κιβωτού του Νώε", 5η έκδ., σελ. 146, 147.

περάσει τον τρίτο βαθμό μύησης)˙ όσοι λοιπόν γνωρίζουν όλα αυτά θα είναι καλύτερα προετοιμασμένοι για να κατανοήσουν το νόημα όσων ακολουθούν. Στις ιερές ινδουιστικές Γραφές διαβάζουμε ότι "ο πρώτος Μάνου δημιούργησε έξι άλλους Μάνου (επτά πρωταρχικοί Μάνου συνολικά) και αυτοί με την σειρά τους δημιούργησαν ο καθένας επτά άλλους Μάνου".[277] ·Η δημιουργία αυτών των τελευταίων εκφράζεται στις απόκρυφες πραγματείες σαν 7Χ7. Έτσι γίνεται καθαρό ότι ο Μάνου – ο τελευταίος, ο προγεννήτορας της Ανθρωπότητας του Τέταρτου Γύρου – πρέπει να είναι ο έβδομος, αφού βρισκόμαστε στον τέταρτο Γύρο μας [278] και υπάρχει ένας ριζικός Μάνου στην σφαίρα Α και ένας σπερματικός Μάνου στην σφαίρα G. Ακριβώς όπως κάθε πλανητικός Γύρος αρχίζει με την εμφάνιση ενός "Ριζικού Μάνου" (Ντιάνι-Τσόχαν) και κλείνει με έναν "Σπερματικό Μάνου", έτσι ένας Ριζικός και ένας Σπερματικός Μάνου εμφανίζονται αντίστοιχα στην αρχή και στο τέλος της ανθρώπινης περιόδου σε κάθε συγκεκριμένο πλανήτη.[279] Γίνεται εύκολα κατανοητό από την προηγούμενη δήλωση ότι μια μανβανταρική περίοδος, όπως συνεπάγεται ο όρος, σημαίνει τον χρόνο ανάμεσα στην εμφάνιση δυο Μάνου ή Ντιάνι-Τσόχαν και, επομένως, ένα μικρότερο Μανβαντάρα είναι η διάρκεια των επτά φυλών πάνω σε κάθε συγκεκριμένο πλανήτη και ένα μεγαλύτερο Μανβαντάρα είναι η περίοδος ενός ανθρώπινου γύρου κατά μήκος της πλανητικής αλύσου. Επίσης, αφού λέγεται ότι καθένας από τους επτά Μάνου δημιουργεί 7Χ7 Μάνου και ότι υπάρχουν 49 ριζικές φυλές στους επτά πλανήτες κατά την διάρκεια κάθε Γύρου, επομένως κάθε ριζική φυλή έχει τον δικό της Μάνου. Ο τωρινός έβδομος Μάνου ονομάζεται "Βαϊβασβάτα" και στα εξωτερικά κείμενα αντιπροσωπεύει εκείνον τον Μάνου ο οποίος αντιστοιχεί στην Ινδία με τον βαβυλωνιακό Ξίσουθρο και τον ιουδαϊκό Νώε. Αλλά στα εσωτερικά κείμενα μάς λένε ότι ο Μάνου Βαϊβασβάτα, ο προγεννήτορας της *Πέμπτης* Φυλής μας – ο οποίος την έσωσε σπό τον κατακλυσμό που αφάνισε την Τέταρτη (Ατλαντίδα) – δεν Είναι ο έβδομος Μάνου που αναφέρεται στον κατάλογο των Ριζικών ή πρωταρχικών Μάνου, αλλά ένας από τους 49 Μάνου που εκπορεύτηκαν απ' αυτόν το Ριζικό Μάνου.

Για καλύτερη κατανόηση παρουσιάζουμε εδώ τα ονόματα των 14 Μάνου με την αντίστοιχη σειρά και σχέση τους με κάθε Γύρο:

1ος Γύρος	{1ος (Ριζικός) {1ος (Σπερματικός)	Μάνου στον Πλανήτη Α – Σβαγιαμπούβα Μάνου στον Πλανήτη G – Σβαρότσι (ή) Σβαροτσίσα

(*Μάνου*, Βιβ. Ι, 61-63). Το γεγονός ότι ο ίδιος ο Μάνου εμφανίζεται να διακηρύσσει ότι δημιουργήθηκε από τον Βιράτζ και ότι έπειτα έφτιαξε τους δέκα Πρατζαπάτι, οι οποίοι πάλι δημιούργησαν επτά Μάνου που με την σειρά τους γέννησαν επτά άλλους Μάνου (*Μάνου*, Ι, 33-36), αναφέρεται σε άλλα ακόμα αρχαιότερα μυστήρια και είναι ταυτόχρονα μια έμμεση νύξη σχετικά με την δοξασία της Επταδικής αλύσου και την ταυτόχρονη εξέλιξη των επτά ανθρωποτήτων, ή ΑΝΘΡΩΠΩΝ. Όμως το έργο αυτό γράφεται βάσει των αρχείων των Πέραν των Ιμαλαΐων Μυστικών Διδασκαλιών και η μπραχμανική εσωτερική φιλοσοφία μπορεί τώρα να διαφέρει στην μορφή, όπως διαφέρει και η Καμπάλα. Αλλά σε μια πολύ μακρινή αρχαιότητα ήταν ταυτόσημες.

Εκτός απ' αυτόν υπάρχει και ένας άλλος εσωτερικός λόγος. Ένας Βαϊβασβάτα είναι ο έβδομος Μάνου, γιατί αυτός ο δικός μας Γύρος, αν και είναι ο Τέταρτος, βρίσκεται στο προ-επταδικό Μανβαντάρα και ο ίδιος ο Γύρος βρίσκεται στο έβδομο στάδιο υλικότητας ή φυσικότητας. Το κλείσιμο του μεσαίου φυλετικού σημείου του συνέβη κατά την διάρκεια της Τέταρτης Ριζικής Φυλής, όταν ο άνθρωπος και όλη η φύση έφτασαν στην κατώτερη κατάσταση της χονδροειδούς ύλης. Από κείνη την εποχή, δηλαδή μετά το τέλος τρισήμισι φυλών, η ανθρωπότητα και η φύση εισήλθαν στο ανερχόμενο τόξο του φυλετικού τους κύκλου.

Το διάλειμμα που προηγείται κάθε Γιουγκά και ονομάζεται *Σαντγιά*, αποτελείται από τόσες εκατοντάδες χρόνια, όσες χιλιάδες υπάρχουν στον γιουγκά και αυτό που ακολουθεί τον γιουγκά ονομάζεται *Σαντγιάνσα* και έχει παρόμοια διάρκεια, αναφέρεται στο *Βίσνου-Πουρανά*. "Το ενδιάμεσο ανάμεσα στην *Σαντγιά* και τον *Σαντγιάνσα* είναι οι γιουγκά που ονομάζονται Κρίτα, Τρέτα κ.τ.λ., κ.τ.λ. Οι (τέσσερις) Κρίτα, Τρέτα, Ντβαπάρα και Κάλι αποτελούν μια μεγάλη εποχή, ή ένα σύνολο τεσσάρων εποχών 1.000 τέτοια σύνολα είναι μια Ημέρα του Μπράχμα και 14 *Μάνου βασιλεύουν σ' αυτό το διάστημα*". Αν το δεχόμαστε αυτό κυριολεκτικά, τότε θα πρέπει να υπήρχε μόνο ένας Μάνου για κάθε 4.320.000.000 χρόνια. Αφού μας έχουν πει ότι απαιτήθηκαν 300.000.000 χρόνια για την ανάπτυξη των δυο κατώτερων βασιλείων και ότι η ανθρωπότητα μας είναι μόνο 18 εκατομμυρίων ετών, πού βρίσκονται οι άλλοι Μάνου που αναφέρθηκαν; Εκτός και δεχτούμε ότι η αλληγορία σημαίνει αυτό που διδάσκει η εσωτερική δοξασία σχετικά με τους

που καθένας πολλαπλασιάζεται με το 49.

	{ 2ος (Ρ)	Μάνου στον Πλανήτη Α – Αουτάμι
2ος Γύρος	{ 2ος (Σ)	Μάνου στον Πλανήτη G – Ταμάσα
	{ 3ος (Ρ)	Μάνου στον Πλανήτη Α – Ραϊβατά
3ος Γύρος	{ 3ος (Σ)	Μάνου στον Πλανήτη G – Τσακουσά
	{4ος (Ρ)	Μάνου στον Πλανήτη Α – Βαϊβασβάτα
4ος Γύρος	{	(ο προγεννήτοράς μας)
	{4ος (Σ)	Μάνου στον Πλανήτη G – Σάβαρνι
	{5ος (Ρ)	Μάνου στον Πλανήτη Α – Ντάκσα-Σάβαρνι
5ος Γύρος	{5ος (Σ)	Μάνου στον Πλανήτη G – Μπράχμα-Σάβαρνι
	{6ος (Ρ)	Μάνου στον Πλανήτη Α – Ντάρμα-Σάβαρνι
6ος Γύρος	{6ος (Σ)	Μάνου στον Πλανήτη G – Ρουντρά-Σάβαρνι
	{7ος (Ρ)	Μάνου στον Πλανήτη Α – Ραούτσια
7ος Γύρος	{7ος (Σ)	Μάνου στον Πλανήτη G – Μπαούτια

Έτσι ο Βαϊβασβάτα, αν και έβδομος στην σειρά, είναι ο πρωταρχικός Ριζικός Μάνου του δικού μας τέταρτου Ανθρώπινου Κύματος (ο αναγνώστης πρέπει να θυμάται πάντα ότι ο Μάνου δεν είναι άνθρωπος αλλά η συλλογική ανθρωπότητα), ενώ ο δικός μας Βαϊβασβάτα δεν ήταν παρά ένας από τους μικρότερους Μάνου που προΐστανται των επτά φυλών του πλανήτη μας. Καθένας τους πρέπει να γίνει μάρτυρας ενός από τους περιοδικούς και αναπόφευκτους κατακλυσμούς (πυρός και ύδατος εναλλάξ) που κλείνουν τον κύκλο κάθε Ριζικής Φυλής. Και αυτός ο Βαϊβασβάτα –- η ινδουιστική ιδανική ενσωμάτωση που ονομάζεται αντίστοιχα Ξίσουθρος, Δευκαλίων, Νώε και με άλλα ονόματα – είναι εκείνος ο αλληγορικός άνθρωπος ο οποίος έσωσε την φυλή μας, όταν σχεδόν ολόκληρος ο πληθυσμός του ενός ημισφαιρίου αφανίστηκε από τα νερά, ενώ το άλλο ημισφαίριο αφυπνιζόταν από την προσωρινή του συσκότιση...[280]

Έτσι δείξαμε ότι δεν υπάρχει πραγματική ασυμφωνία, όταν μιλάμε για το Βαϊβασβάτα Μανβαντάρα (*Μάνου-αντάρα*, στην κυριολεξία "μεταξύ δυο Μάνου") πριν από 18.000.000 χρόνια περίπου, όταν ο φυσικός, ή ο αληθινά ανθρώπινος άνθρωπος εμφανίστηκε για πρώτη φορά στον Τέταρτο Γύρο του σ' αυτήν την Γη και για τους άλλους Βαϊβασβάτα, δηλαδή τους Μάνου της Μεγάλης Κοσμικής ή Αστρικής Πλημμύρας (ένα μυστήριο), ή πάλι για τον Μάνου Βαϊβασβάτα της βυθισμένης Ατλαντίδος, όταν ο φυλετικός Βαϊβασβάτα έσωσε τους εκλεκτούς της Ανθρωπότητας, την Πέμπτη Φυλή, από την καταστροφή. Επειδή τα διάφορα (και εντελώς διαφορετικά) γεγονότα ανακατεύονται σκόπιμα σε μια διήγηση στο *Βίσνου* και σε άλλα *Πουρανά*, θα πρέπει να υπάρχει μεγάλο μπέρδεμα στο νου του αδαούς αναγνώστη. Γι' αυτό, επειδή η συνεχής διαφώτιση είναι

Οι λέξεις "δημιουργία", "διάλυση" κ.τ.λ. δεν αποδίδουν σωστά το ορθό νόημα των όρων Μανβαντάρα και *Πραλάγια*. Το *Βίσνου-Πουρανά* (Βιβλ. Πρώτο, κεφ. III, Ουίλσον 1, 112-113) απαριθμεί αρκετές: "Η διάλυση όλων των πραγμάτων είναι τεσσάρων ειδών", εμφανίζεται να λέει ο Παρασαρά: *Ναϊμιττίκα* (περιπτωσιακή) όταν ο Μπράχμα κοιμάται (την Νύχτα του, όταν, "στο τέλος της ημέρας του συμβαίνει μια επανασυγχώνευση του Σύμπαντος, που ονομάζεται περιπτωσιακή επανασυγχώνευση του Μπράχμα" [Ουίλσον, I, 52, σημείωση από τον Φ. Χολ], γιατί ο Μπράχμα *είναι* το ίδιο το σύμπαν). *Πρακριτίκα* (στοιχειώδης), όταν η επιστροφή του σύμπαντος στην αρχική του φύση είναι μερική και φυσική. *Ατγιαντίκα* (απόλυτη), ταύτιση του *ενσωματωμένου* με το ασώματο Υπέρτατο Πνεύμα, Μαχατμική κατάσταση, είτε παροδική είτε μέχρι τον επόμενο Μάχα-Κάλπα˙ επίσης, απόλυτη συσκότιση, όπως μια ολόκληρη πλανητική άλυσος κ.τ.λ. Και τέλος *Νίτια* (αιώνια), *Μάχα-Πραλάγια* για το Σύμπαν, θάνατος, για τον άνθρωπο. "*Νίτια* είναι η εξάλειψη της ζωής, όπως η εξάλειψη ενός κεριού την νύχτα κατά τον ύπνο". *Νίτια-Σάργκα* είναι "σταθερή ή αιώνια δημιουργία", όπως *Νίτια-Πραλάγια* είναι "σταθερή ή αιώνια καταστροφή του καθετί που γεννιέται". "Εκείνο που προβάλλει μετά από μια μικρότερη διάλυση ονομάζεται εφήμερη δημιουργία... Αυτό είναι *Σαμιάμα*" (παραγωγή, ύπαρξη και διάλυση) (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. VII- Ουίλσον 1, 114). Το θέμα είναι τόσο δύσκολο, ώστε αναγκαζόμαστε να επαναλαμβάνουμε τις δηλώσεις μας.

απαραίτητη, πρέπει να μας συγχωρήσετε για τις αναπόφευκτες επαναλήψεις. Τα παραπετάσματα που κρύβουν τα αληθινά μυστήρια της Εσωτερικής φιλοσοφίας είναι μεγάλα και παραπλανητικά και ακόμα και τώρα δεν μπορεί να ειπωθεί η τελευταία λέξη. Το πέπλο όμως μπορεί να ανασηκωθεί λίγο ακόμα και μερικές εξηγήσεις, που μέχρι τώρα αποκρύπτονταν, μπορούν να προσφερθούν στον ειλικρινή σπουδαστή.

Όπως παρατήρησε κάποιος – ο στρατηγός Βανς Κένεντυ, αν δεν κάνω λάθος – "το πρώτο στοιχείο στην ινδουιστική θρησκευτική φιλοσοφία είναι *Ενότητα στην διαφορά*". Αν όλοι αυτοί οι Μάνου και Ρίσι ονομάζονται με ένα γενετικό όνομα, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι είναι όλοι τους οι εκδηλωμένες Ενέργειες ενός και του ίδιου ΛΟΓΟΥ, οι ουράνιοι αλλά και οι γήινοι αγγελιαφόροι και οι μεταλλαγές εκείνης της Αρχής η οποία βρίσκεται πάντα σε μια κατάσταση δραστηριότητας, συνειδητής κατά την περίοδο της Κοσμικής εξέλιξης, ασυνείδητης (από μια άποψη) κατά την διάρκεια της Κοσμικής ανάπαυσης˙ γιατί ο Λόγος κοιμάται στην αγκαλιά ΕΚΕΙΝΟΥ που "δεν κοιμάται" ούτε είναι ξύπνιο, γιατί είναι ΣΑΤ ή Υπόσταση και όχι Ύπαρξη. Απ' ΑΥΤΟ εκπορεύεται ο μεγάλος αόρατος Λόγος ο οποίος προβάλλει όλους τους άλλους Λόγους, ο πρωταρχικός ΜΑΝΟΥ που δίνει ύπαρξη στους άλλους Μάνου, οι οποίοι εκπορεύουν το σύμπαν και τα πάντα μέσα σ' αυτό συλλογικά και οι οποίοι αντιπροσωπεύουν στο σύνολό τους τον *εκδηλωμένο* Λόγο.[281] Γι' αυτό διαβάζουμε στα "Σχόλια" ότι, ενώ κανένας Ντιάνι-Τσόχαν, ούτε και ανώτερος, δεν μπορεί να αντιληφθεί πλήρως την "κατάσταση της προηγούμενης Κοσμικής εξέλιξης... οι Μάνου διατηρούν μια γνώση των εμπειριών τους από όλες τις Κοσμικές εξελίξεις μέσα στην Αιωνιότητα". Αυτό είναι αρκετά σαφές: ο πρώτος Μάνου ονομάζεται Σβαγιαμπούβα, "Αυτο-εκδηλωμένος", ο Γιος του *ανεκδήλωτου* ΠΑΤΕΡΑ. Οι Μάνου είναι οι δημιουργοί των δημιουργών της δικής μας Πέμπτης Φυλής – το Πνεύμα της ανθρωπότητας – πράγμα που δεν εμποδίζει τους επτά Μάνου από του να είναι οι πρώτοι "προ-αδαμικοί" άνθρωποι πάνω στην Γη.

Μάνου διακηρύσσει ότι δημιουργήθηκε από τον Βιράτζ (βλέπε προηγούμενη υποσημείωση), ή Βαϊσβαναρά (το Πνεύμα της Ανθρωπότητας),[282] που σημαίνει ότι η Μονάδα του εκπορεύεται από την συνεχώς ενεργό Αρχή στην αρχή κάθε νέας Κοσμικής δραστηριότητας: εκείνον τον *Λόγο* ή ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΜΟΝΑΔΑ (συλλογικά Ελοΐμ) που ακτινοβολεί *μέσα από τον εαυτό του όλες* εκείνες τις Κοσμικές Μονάδες που γίνονται τα κέντρα δραστηριότητας, προγεννήτορες των αναρίθμητων ηλιακών συστημάτων καθώς και των αδιαφοροποίητων ακόμα *ανθρώπινων* μονάδων των πλανητικών αλύσων καθώς και κάθε ύπαρξης σ' αυτές. Κάθε Κοσμική Μονάδα είναι "Σβαγιαμπούβα", ΑΥΤΟ-ΓΕΝΝΗΜΕΝΗ, που *γίνεται το Κέντρο Δύναμης, μέσα από το οποίο προβάλλει μια πλανητική άλυσος* (από τις οποίες υπάρχουν επτά στο δικό μας σύστημα) και οι ακτινοβολίες του οποίου γίνονται ξανά αντίστοιχοι Μάνου Σβαγιαμπούβα (ένα γενετικό όνομα, μυστηριώδες που σημαίνει πολύ περισσότερα απ' όσα φαίνονται) καθένας απ' τους οποίους – σαν ένα *Πλήθος* – γίνεται ο Δημιουργός της δικής του Ανθρωπότητας (βλέπε πιο πάνω).

Όσο για το θέμα των τεσσάρων ξεχωριστών φυλών της ανθρωπότητας που προηγήθηκαν της δικής μας Πέμπτης Φυλής, δεν υπάρχει τίποτε το μυστικό σ' αυτές, εκτός από τα αιθερικά σώματα των πρώτων φυλών και είναι θέμα μιας μυθικής, αλλά ωστόσο πολύ σωστής, ιστορίας. Ο μύθος είναι παγκόσμιος. Και αν ο Δυτικός σοφός αρέσκεται να βλέπει σ' αυτήν μόνο έναν μύθο, αυτό δεν έχει την παραμικρή σημασία. Οι Μεξικανοί είχαν και έχουν ακόμα την παράδοση της τετραπλής καταστροφής του κόσμου από φωτιά και νερό, ακριβώς όπως την είχαν κάποτε οι Αιγύπτιοι και την έχουν μέχρι σήμερα οι Ινδουιστές.

Προσπαθώντας να δικαιολογήσει την κοινότητα των μύθων κατά την απόμακρη αρχαιότητα – που είχαν οι Κινέζοι, οι Χαλδαίοι, οι Αιγύπτιοι, οι Ινδιάνοι και οι Έλληνες – καθώς και την απουσία οποιουδήποτε ίχνους πολιτισμού πιο αρχαίου από 5.000 χρόνια, ο Κ. Γκουλντ, συγγραφέας του έργου *Μυθικά Τέρατα* (σελ. 134-135) παρατηρεί ότι:

---

[281] Αλλά δείτε τον εξαίσιο ορισμό του *Παραμπράχμαν* και του Λόγου στην Διάλεξη πάνω στην *Μπάγκαβατ-Γκιτά* του Σούμπα Ρόου στον *Θεοσοφιστή*, Τομ. VIII, Φεβ. Μάρ. Απρ. Μάιος, 1887.

[282] Βλέπε *Μανουσμρίτι*, Αντιάγια I, σλόκα 32-33. Κατά μια άλλη έννοια ο Βαϊσβαναρά είναι το ζων μαγνητικό πυρ που εμποτίζει το εκδηλωμένο ηλιακό σύστημα. Είναι η πιο αντικειμενική (για μας το αντίθετο) και η πάντα παρούσα όψη της ΜΙΑΣ ΖΩΗΣ, γιατί είναι η Ζωτική Αρχή (Βλέπε *Θεοσοφιστής*, Τομ. IV, Ιούλιος, 1883). Είναι επίσης ένα όνομα του Αγκνί.

Δεν πρέπει... να νιώθουμε έκπληξη επειδή δεν μπορούμε να ανακαλύψουμε αμέσως τα ίχνη λαών πριν από δέκα, δεκαπέντε ή είκοσι χιλιάδες χρόνια. Με μια τόσο εφήμερη αρχιτεκτονική [όπως στην Κίνα], οι τοποθεσίες τεράστιων πόλεων μπορεί να χάθηκαν τελείως από την μνήμη μέσα σε λίγες χιλιάδες χρόνια μετά την φυσική παρακμή τους και πολύ περισσότερο... αν... μεσολάβησαν μικρότεροι κατακλυσμοί, όπως τοπικές πλημμύρες, σεισμοί, εναπόθεση ηφαιστειακών υλικών, εξάπλωση των ερήμων, καταστροφή της ζωής από υπερβολικά θανατηφόρους λοιμούς, από μόλυνση ή από την διάχυση θειούχων αναθυμιάσεων.

Και το πόσοι τέτοιοι κατακλυσμοί άλλαξαν ολόκληρη την επιφάνεια της γης μπορούμε να το συναγάγουμε από την ακόλουθη Στάντζα:

"Κατά την διάρκεια των πρώτων επτά κρορ του Κάλπα [70.000.000 χρόνια] *η Γη και τα δυο της Βασίλεια* [ορυκτό και φυτικό] – *το ένα που είχε ήδη φτάσει στον έβδομο κύκλο του και το άλλο, που μόλις είχε γεννηθεί – είναι φωτεινά και ημι-αιθερικά, ψυχρά, χωρίς ζωή και διαφανή. Κατά το ενδέκατο κρορ*[283] *η μητέρα* [Γη] *γίνεται αδιαφανής και στο ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ*[284] *οι οδύνες της εφηβείας αρχίζουν. Αυτοί οι σπασμοί της φύσης* [γεωλογικές αλλαγές] *διαρκούν μέχρι το εικοστό κρορ της ηλικίας της ασταμάτητα, ενώ στην συνέχεια γίνονται περιοδικοί και κατά μεγάλα διαστήματα".*

τελευταία αλλαγή έλαβε χώρα πριν από δώδεκα κρορ περίπου [120.000.000 χρόνια]. *Αλλά Γη με όλα όσα βρίσκονται πάνω της, είχε γίνει ψυχρή, σκληρή και στερεή πριν από πολλές εποχές (Σχόλιο, XXII).*

Έτσι, αν πιστέψουμε την εσωτερική διδασκαλία, δεν υπήρξαν άλλες παγκόσμιες γεωλογικές αναστατώσεις και αλλαγές τα τελευταία 120 εκατομμύρια χρόνια και η Γη, ακόμα και πριν απ' αυτή την εποχή, ήταν έτοιμη να δεχτεί το ανθρώπινο απόθεμα της. Η εμφάνιση αυτού του τελευταίου, όμως, στην πλήρη φυσική του ανάπτυξη έλαβε χώρα, όπως ήδη αναφέρθηκε, μόνο πριν από δεκαοχτώ εκατομμύρια χρόνια, όταν η πρώτη μεγάλη αποτυχία της φύσης να δημιουργήσει όντα μόνη της, χωρίς την βοήθεια των θείων "Διαμορφωτών", ακολουθήθηκε από την πετυχημένη εξέλιξη των τριών πρώτων φυλών. (Παράβαλε Στάντζα III και επομ.) Η πραγματική διάρκεια των πρώτων δυόμισι Φυλών παραμένει άγνωστη για όλους, εκτός από τους ανώτερους Μυημένους. Η ιστορία των Φυλών αρχίζει με το χωρισμό των φύλων, όταν η προηγούμενη ωοτόκος ανδρόγυνη φυλή χάθηκε σύντομα και οι επόμενες υποφυλές της Τρίτης Ριζικής Φυλής εμφανίστηκαν σαν μια εντελώς νέα φυσιολογικώς φυλή. Αυτή η "καταστροφή" είναι που ονομάζεται αλληγορικά ο μεγάλος "Κατακλυσμός του Βαϊβασβάτα Μάνου", όταν η διήγηση εμφανίζει τον Βαϊβασβάτα Μάνου (ή "Ανθρωπότητα") να παραμένει μόνος πάνω στην Γη μέσα στην Κιβωτό της Σωτηρίας, η οποία ρυμουλκείται από τον Βίσνου με την μορφή ενός τερατώδους ψαριού, και με τους Επτά Ρίσι "μαζί του". Η αλληγορία είναι πολύ καθαρή.

Αυτό κατά την περίοδο της επονομαζόμενης Δευτερεύουσας δημιουργίας. Για την Πρωταρχική, όταν η Γη κατέχει τα τρία Στοιχειακά Βασίλεια, δεν μπορούμε να μιλήσουμε για διάφορους λόγους, ένας από τους οποίους είναι και το γεγονός ότι, αν κανείς δεν είναι μεγάλος ενορατικός ή φυσικά διαισθητικός, δεν θα μπορέσει να αντιληφθεί αυτό που δεν μπορεί ποτέ να εκφραστεί με τους υπάρχοντες όρους.

Ο Ιπποκράτης είπε ότι ο αριθμός επτά "με τις απόκρυφες ιδιότητες του τείνει στην εκπλήρωση όλων των πραγμάτων, στο να είναι ο αφανιστής της ζωής και η πηγή όλων των αλλαγών της". Αυτός διαιρούσε την ζωή του ανθρώπου σε επτά ηλικίες γιατί "Όπως η σελήνη αλλάζει τις φάσεις της κάθε επτά μέρες, αυτός ο αριθμός επηρεάζει όλα τα υποσεληνιακά όντα", ακόμα και την Γη, όπως ξέρουμε. Το παιδί βγάζει τα πρώτα δόντια στον έβδομο μήνα και τα χάνει, όταν γίνεται επτά χρονών στην ηλικία των δυο φορές επτά αρχίζει η εφηβεία˙ στο τρεις φορές επτά όλες οι νοητικές και ζωτικές μας δυνάμεις αναπτύσσονται˙ στο τέσσερις φορές επτά ο άνθρωπος βρίσκεται στο άνθος της δύναμης του˙ στο πέντε φορές επτά τα πάθη του είναι περισσότερο ανεπτυγμένα κ.τ.λ., κ.τ.λ. Έτσι και η Γη. Βρίσκεται τώρα στην μέση ηλικία της, αλλά δεν είναι και περισσότερο σοφή γι' αυτό. Το Τετραγράμματο, το ιερό όνομα της θεότητας με τα τέσσερα γράμματα, μπορεί να αναλυθεί πάνω στην Γη, μόνο αφού γίνει Επταδικότητα μέσω του εκδηλωμένου τριγώνου που προβάλλει από την κρυμμένη Τετρακτύ. Επομένως, σ' αυτό το πεδίο πρέπει να υιοθετηθεί ο αριθμός επτά. Όπως αναφέρεται στην Καμπάλα (*Μεγάλη Άγια Συνέλευση*, στίχος 1161): "Γιατί ασφαλώς δεν υπάρχει σταθερότητα σ' αυτά τα έξι, εκτός (από εκείνη που αντλούν) από το έβδομο. Γιατί όλα τα πράγματα εξαρτώνται από το ΕΒΔΟΜΟ".

Στον Συμβολισμό κάθε έθνους "ο Κατακλυσμός" αντιπροσωπεύει την χαοτική ατακτοποίητη ύλη, το ίδιο το Χάος˙ και το Νερό την θηλυκή αρχή, την "Μεγάλη Άβυσσο". Όπως αναφέρει το *Ελληνικό και Αγγλικό Λεξικό της Καινής Διαθήκης* του Τζον Πάρκαρστ:

> Αρχή μ' αυτήν την εφαρμογή αντιστοιχεί στην εβραϊκή λέξη *Rasit* ή σοφία... μια λέξη η οποία έχει το νόημα του εμβλήματος της θηλυκής γενετήσιας δύναμης, του *Ars* ή *Arca*, μέσα στην οποία υποτίθεται ότι επέπλεε ή επωαζόταν το σπέρμα όλης της φύσης [και της ανθρωπότητας] πάνω στην μεγάλη άβυσσο κατά την διάρκεια του μεσοδιαστήματος που παρεμβάλλεται μετά από κάθε κοσμικό [ή φυλετικό] κύκλο.

Αρχή ή Ark είναι επίσης το μυστικό όνομα του θείου πνεύματος της ζωής που επωάζει το χάος. Ο Βίσνου είναι το θείο Πνεύμα, σαν μια αφηρημένη αρχή και επίσης σαν ο *Συντηρητής* και *Γεννήτορας* ή *Δότης της ζωής*, το τρίτο πρόσωπο της Τριμούρτι (που αποτελείται από τον Μπράχμα, τον Δημιουργό˙ τον Σίβα, τον Καταστροφέα και τον Βίσνου, τον Συντηρητή). Στην αλληγορία ο Βίσνου εμφανίζεται να οδηγεί με την μορφή ενός ψαριού την Κιβωτό [*Ark*] του Βαϊβασβάτα Μάνου με ασφάλεια μέσα από τα νερά του Κατακλυσμού. Είναι περιττό να μακρηγορήσουμε πάνω στο εσωτερικό νόημα της λέξης *ψάρι*. (Βλέπε Πάυνι Νάιτ, Ίνμαν, Τζέραλντ Μάσευ και άλλους.) Το θεολογικό της νόημα είναι φαλλικό, αλλά το μεταφυσικό είναι *θείο*. Ο Ιησούς ονομάζεται "Ιχθύς" και το ίδιο συμβαίνει με τον Βίσνου και τον Βάκχο: όπου ΙΗΣ, ο "Σωτήρας" της ανθρωπότητας δεν είναι παρά το μονόγραμμα του θεού Βάκχου που ονομαζόταν ΙΧΘΥΣ. [285] Όσο για τους Επτά Ρίσι στην Κιβωτό, αυτοί συμβόλιζαν τις επτά αρχές οι οποίες έγιναν πλήρεις στον άνθρωπο μόνο όταν αυτός χωρίστηκε και έγινε ένα ανθρώπινο και όχι πια ένα θείο πλάσμα.

Δεν διαθέτουμε επίσης αρκετές λεπτομέρειες σχετικά με την καταβύθιση της ηπείρου την οποία κατοικούσε η Δεύτερη Ριζική Φυλή. Δίνεται όμως η ιστορία της Τρίτης, της "Λεμουρίας", καθώς και της Ατλαντίδος, ενώ για τις άλλες γίνονται μόνο υπαινιγμοί. Η Λεμουρία λέγεται ότι χάθηκε 700.000 χρόνια πριν από την αρχή αυτής που τώρα ονομάζεται Τριτογενής εποχή (η Ηώκαινος) (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 65) και κατά την διάρκεια αυτού του Κατακλυσμού επίσης – αυτήν την φορά ενός πραγματικού γεωλογικού κατακλυσμού – ο Βαϊβασβάτα Μάνου εμφανίζεται ξανά να σώζει την ανθρωπότητα (αλληγορικά αυτό που σώθηκε είναι η ανθρωπότητα, ή ένα τμήμα της, η Τέταρτη Φυλή). Έτσι, επίσης, αυτός σώζει την Πέμπτη Φυλή κατά την διάρκεια της καταστροφής των τελευταίων Ατλάντειων, των υπολειμμάτων που χάθηκαν πριν από 850.000 χρόνια,[286] μετά από την οποία δεν υπήρξε μεγάλη καταβύθιση μέχρι την εποχή της Ατλαντίδος του Πλάτωνα, ή της Ποσειδωνίας, γνωστής στους Αιγυπτίους μόνο γιατί συνέβη σε τόσο πρόσφατους σχετικά χρόνους.

πιο ενδιαφέρουσα είναι η καταβύθιση της μεγάλης Ατλαντίδος. Γι' αυτό τον κατακλυσμό τα αρχαία αρχεία (βλέπε *Βιβλίο του Ενώχ*, Τμ. II, LXV, 3.) λένε ότι "τα άκρα της Γης λύθηκαν" και πάνω σ' αυτόν βασίστηκαν όλοι οι μύθοι και οι αλληγορίες για τον Βαϊβασβάτα, τον Ξίσουθρο, τον Νώε, τον Δευκαλίωνα και όλους τους *tutti quanti* των Εκλεκτών που σώθηκαν. Η παράδοση, μη λαμβάνοντας υπόψη την διαφορά μεταξύ αστρικού και γεωλογικού φαινομένου, ονομάζει αδιάφορα και τους δύο "κατακλυσμούς". Ωστόσο υπάρχει μεγάλη διαφορά. Ο κατακλυσμός ο οποίος κατέστρεψε την μεγάλη ήπειρο, το μεγαλύτερο απομεινάρι της οποίας είναι η Αυστραλία, οφειλόταν σε μια σειρά υπόγειων εκρήξεων και στο άνοιγμα των βυθών του ωκεανού. Εκείνος που έφερε το τέλος της διαδόχου της – της τέταρτης ηπείρου – προκλήθηκε από διαδοχικές διαταραχές στην περιστροφή του άξονα. Άρχισε κατά την πρώτη Τριτογενή περίοδο και, συνεχιζόμενος για μακρά διαστήματα, παρέσυρε το τελευταίο τμήμα της Ατλαντίδος, με εξαίρεση ίσως την Κεϋλάνη

Ο Άγιος Αυγουστίνος λέει για τον Ιησού: "Γιατί αυτός είναι ένα ψάρι που ζει στο μέσον των υδάτων". Οι χριστιανοί ονόμαζαν τους εαυτούς τους μικρά ψάρια – *prisciculi* – κατά τα κρυφά τους μυστήρια. "Τόσο πολλά ψάρια *γεννήθηκαν στο νερό και σώθηκαν από ένα μεγάλο ψάρι*", λέει ο Τερτουλλιανός για τους χριστιανούς, τον Χριστό και την Εκκλησία.

Το γεγονός αυτό, η καταστροφή του διάσημου νησιού Ρούτα και του μικρότερου Νϊάιτια που συνέβη πριν από 850.000 χρόνια κατά το τέλος των Πλειόκαινων χρόνων, δεν πρέπει να συγχέεται με την καταβύθιση της κύριας ηπείρου της Ατλαντίδος κατά την διάρκεια της Μειόκαινου περιόδου. Οι γεωλόγοι δεν μπορούν να τοποθετήσουν την Μειόκαινο τόσο σύντομα, όπως 850.000 χρόνια πριν˙ ό,τι και να κάνουν η κύρια Ατλαντίδα χάθηκε πριν από αρκετά εκατομμύρια χρόνια.

και ένα μικρό τμήμα της σημερινής Αφρικής. Μετέβαλε την όψη του πλανήτη και καμιά ανάμνηση των πολυπληθών ηπείρων και νησιών του, των πολιτισμών και των επιστημών τους δεν διασώθηκε στα αρχεία της ιστορίας, εκτός από τα Ιερά αρχεία της Ανατολής.

Έτσι, η σύγχρονη Επιστήμη αρνείται την Ατλαντίδα και την ύπαρξή της. Αρνείται επίσης και οποιαδήποτε βίαιη μετατόπιση του άξονα της Γης και αποδίδει τους λόγους για την αλλαγή των κλιματολογικών συνθηκών σε άλλες αιτίες. Αλλά το θέμα αυτό εξακολουθεί να παραμένει ανοιχτό. Αν ο δρ. Κρολ υποστηρίζει ότι όλες αυτές οι αλλαγές μπορούν να αποδοθούν στις επιδράσεις της ταλάντωσης και της μετάπτωσης των ισημεριών, υπάρχουν άλλοι Επιστήμονες, όπως ο σερ. Χ. Τζέημς και ο σερ Τζον Λάμποκ, (*Ατενέουμ*, 25 Αυγούρστου, 1860), οι οποίοι έχουν την τάση να αποδεχτούν την ιδέα ότι αυτές οφείλονται σε μια αλλαγή της θέσης του άξονα περιστροφής. Ενάντια σ' αυτό παρατάσσεται ξανά η πλειονότητα των αστρονόμων. Αλλά πόσα πράγματα δεν αρνήθηκαν μέχρι τώρα και πόσα πράγματα δεν απέρριψαν για να τα αποδεχτούν αργότερα όταν η υπόθεση έγινε αναντίρρητο γεγονός;

Μέχρι ποιου σημείου οι αριθμοί μας συμφωνούν, ή μάλλον διαφωνούν, με την σύγχρονη Επιστήμη θα το δούμε στην συνέχεια στην Προσθήκη αυτού του Τόμου, όπου η γεωλογία και η ανθρωπολογία της σύγχρονης εποχής συγκρίνονται προσεκτικά με τις αντίστοιχες της Αρχαϊκής Επιστήμης. Πάντως, η περίοδος που ορίζεται από την Μυστική Δοξασία για την καταβύθιση της Ατλαντίδας δεν φαίνεται να διαφέρει και πολύ από τους υπολογισμούς της σύγχρονης Επιστήμης, η οποία, όμως, ονομάζει την Ατλαντίδα "Λεμουρία" κάθε φορά που αποδέχεται μια καταβυθισμένη ήπειρο. Όσον αφορά τώρα την *προανθρώπινη* περίοδο, το μόνο που μπορεί να ειπωθεί προς το παρόν είναι ότι, ακόμα και μέχρι την εμφάνιση της "'Ανοης" Πρώτης Φυλής, η Γη δεν ήταν χωρίς κατοίκους. Κάτι ακόμα: εκείνη την οποία η Επιστήμη – η οποία αναγνωρίζει μόνο το φυσικό άνθρωπο – έχει δικαίωμα να την θεωρεί σαν προανθρώπινη περίοδο, μπορεί να θεωρηθεί ότι εκτείνεται από την Πρώτη Φυλή μέχρι το πρώτο μισό της Ατλάντειας Φυλής, αφού μόνο τότε ο άνθρωπος έγινε το "πλήρες οργανικό ον που είναι σήμερα". Και αυτό κάνει τον *Αδαμικό* άνθρωπο όχι αρχαιότερο από μερικά εκατομμύρια χρόνια.[287]

συγγραφές της *Καμπάλα* παρατηρεί σωστά ότι: "Σήμερα ο άνθρωπος, σαν άτομο, είναι απλώς ένα επακόλουθο της κατάστασης ύπαρξης κάθε προηγούμενης ανθρώπινης ζωής", ή μάλλον *ζωών*.

Σύμφωνα με την Καμπάλα οι ψυχικοί σπινθήρες που περιέχονταν στον Αδάμ [Ρισόν], πήγαν σε τρεις κύριες τάξεις που αντιστοιχούν στους τρεις γιους του, δηλαδή *Χεσέδ, Χάβελ, Γκε' μπουρά Και-γίν* και *Ραχμίμ* Σηθ. Αυτές οι τρεις διαιρούνταν σε 12 και οι δώδεκα σε 70 είδη, ονομαζόμενα: οι βασικές ρίζες της ανθρώπινης φυλής. (Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 422.)

Ρ. Γιεχουντά είπε:

"Πόσα ενδύματα [του ασώματου ανθρώπου] είναι αυτά που στέφονται (από την μέρα που δημιουργήθηκε ο άνθρωπος);" Ο Ρ. Ελ'άζαρ απάντησε: "Τα βουνά του κόσμου (ο μεγάλος άνθρωπος της γενιάς) συζητούν γι' αυτό, αλλά υπάρχουν τρία: ένα για να ντύσει μ' αυτό το ένδυμα το πνεύμα Ρουά'χ, το οποίο βρίσκεται στον Κήπο (της Εδέμ) πάνω στην γη˙ ένα που είναι το πιο πολύτιμο απ' όλα, με το οποίο ντύνεται η Νεσαμά σ' αυτόν τον θύσανο της Ζωής, μεταξύ των αγγέλων του Βασιλιά... και ένα εξωτερικό ένδυμα, το οποίο υπάρχει και δεν υπάρχει, φαίνεται και δεν φαίνεται. Με αυτό το ένδυμα ντύνεται η Νεφές και πηγαίνει και πετάει με αυτό μπρος και πίσω στον κόσμο". (*Ζοχάρ*, Ι, 119ο, έκδ. Κρεμόνα. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 412.)

Αυτά αναφέρονται στις φυλές (τα "ενδύματα" τους, ή βαθμό υλικότητας) και στις τρεις αρχές του ανθρώπου στους τρεις φορείς τους.

Ο Χάξλευ διαιρεί αυτές τις φυλές στην πενταπλή ομάδα των Αυστραλοειδών, Νεγροειδών, Μογγολοειδών, Ξανθόχρωμων και Μελανόχρωμων, που όλοι τους προήλθαν από τα υποθετικά Ανθρωποειδή. Και όμως, ενώ διαμαρτύρεται εναντίον εκείνων οι οποίοι λένε ότι "οι ανατομικές διαφορές μεταξύ ανθρώπου και πιθήκου είναι μικρές και ασήμαντες" και αφού προσθέτει ότι "κάθε οστό του γορίλα φέρει ένα σημάδι που το κάνει να ξεχωρίζει από το αντίστοιχο ανθρώπινο οστό" και ότι "στην τωρινή κατάσταση της δημιουργίας τουλάχιστον κανένα ενδιάμεσο ον δεν καλύπτει το χάσμα που χωρίζει τον άνθρωπο από τον τρωγλοδύτη", ωστόσο ο μεγάλος ανατόμος συνεχίζει αναφερόμενος στα *Πιθηκοειδή* χαρακτηριστικά στον Άνθρωπο (Ντε Κατρεφάζ, *Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 113).

ΣΤΑΝΤΖΑ XI
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Οι Λεμουρο-Ατλάντειοι χτίζουν πόλεις και εξαπλώνουν τον πολιτισμό. Το αρχικό στάδιο του ανθρωπομορφισμού. (44) Τα αγάλματά τους, μαρτυρίες για το μέγεθος των Λεμουρο-Ατλάντειων. Η Λεμουρία καταστράφηκε από φωτιά, (45) η Ατλαντίδα από νερό. Ο Κατακλυσμός.

Η καταστροφή της τέταρτης φυλής και τα τελευταία προκατακλυσμιαία τερατόμορφα ζώα.

***

ΑΥΤΟΙ (*οι Λεμούριοι*) ΧΤΙΖΟΥΝ ΤΕΡΑΣΤΙΕΣ ΠΟΛΕΙΣ. ΧΤΙΖΟΥΝ ΜΕ ΣΠΑΝΙΑ ΟΡΥΚΤΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΛΑ. ΑΠΟ ΤΑ ΕΚΤΟΞΕΥΟΜΕΝΑ ΠΥΡΑ (*λάβα*). ΑΠΟ την ΛΕΥΚΗ ΠΕΤΡΑ ΤΩΝ ΒΟΥΝΩΝ (*μάρμαρο*) ΚΑΙ ΑΠΟ την ΜΑΥΡΗ ΠΕΤΡΑ (*των υπόγειων πυρών*), ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΤΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ ΜΕΓΕΘΟΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΛΑΤΡΕΥΟΥΝ.

Καθώς προχωράει η ιστορία των δύο πρώτων ανθρώπινων φυλών – των τελευταίων Λεμούριων και των πρώτων από τους μελλοντικούς Ατλάντειους – πρέπει στο σημείο αυτό να αναμείξουμε τις δύο και να μιλήσουμε για λίγο διάστημα γι' αυτές συλλογικά.

Εδώ γίνεται επίσης αναφορά στις θείες Δυναστείες, όπως αυτές που οι Αιγύπτιοι, οι Χαλδαίοι, οι Έλληνες κ.τ.λ. ισχυρίζονταν ότι προηγήθηκαν των ανθρώπινων βασιλέων τους, ενώ οι σύγχρονοι Ινδουιστές πιστεύουν ακόμα σ' αυτές και τις απαριθμούν στα ιερά βιβλία τους. Αλλά με αυτά θα ασχοληθούμε στο κατάλληλο σημείο. Εκείνο που μένει να δείξουμε είναι ότι οι σύγχρονοι γεωλόγοι μας οδηγούνται στο να αποδεχθούν την προφανή ύπαρξη βυθισμένων ηπείρων. Αλλά η ομολογία της παρουσίας τους δεν σημαίνει και αποδοχή ότι υπήρχαν άνθρωποι πάνω σ' αυτές κατά την διάρκεια των πρώτων γεωλογικών περιόδων,[288]· ή μάλλον άνθρωποι και πολιτισμένα έθνη και όχι μόνο παλαιολιθικοί άγριοι, οι οποίοι κάτω από την καθοδήγηση των θείων Κυβερνητών τους έχτισαν μεγάλες πόλεις, καλλιέργησαν τις τέχνες και τις επιστήμες και γνώριζαν στην εντέλεια την αστρονομία, την αρχιτεκτονική και τα μαθηματικά. Αυτός ο πρωταρχικός πολιτισμός δεν ακολούθησε, όπως θα νόμιζε κανείς, αμέσως μετά τον φυσιολογικό μετασχηματισμό τους. Ανάμεσα στην τελική εξέλιξη και στην πρώτη πόλη που χτίστηκε παρεμβλήθηκαν πολλές χιλιάδες χρόνια.

Ωστόσο, συναντάμε τους Λεμούριους κατά την έκτη υποφυλή τους να χτίζουν τις πρώτες πέτρινες πόλεις τους από πέτρα και λάβα.[289] Μια τέτοια μεγάλη πόλη πρωτόγονης κατασκευής

Αυτός είναι ίσως ο λόγος για τον οποίο ακόμα και το Νησί του Πάσχα με τα θαυμαστά γιγαντιαία αγάλματα του – μια κραυγαλέα μαρτυρία για την βυθισμένη ήπειρο και την πολιτισμένη της ανθρωπότητα – σπάνια αναφέρεται στις σύγχρονες Εγκυκλοπαίδειες. Η αναφορά του αποφεύγεται προσεκτικά, εκτός από μερικούς ταξιδιωτικούς οδηγούς. Η σύγχρονη επιστήμη έχει μια αθεράπευτη τάση να επιβάλλει πάνω στο μορφωμένο κοινό υποθέσεις βασισμένες σε προσωπικές αρέσκειες, εμφανίζοντας τες σαν εδραιωμένες μαρτυρίες, προσφέροντας υποθέσεις αντί για γνώση και ονομάζοντας τες "επιστημονικά συμπεράσματα". Οι ειδικοί της προτιμούν να δημιουργήσουν χίλιες δύο αντίθετες υποθέσεις, παρά να αποδεχτούν ένα φοβερό αυταπόδεικτο γεγονός˙ ανάμεσα σ' αυτούς τους ειδικούς ξεχωρίζουν κυρίως ο Χαίκελ και οι Άγγλοι οπαδοί και συνοδοιπόροι του. Και όμως, "αυτοί είναι αυθεντίες", μας θυμίζουν αυστηρά. Και τι σημαίνει αυτό; Και ο Πάπας της Ρώμης είναι επίσης μια ΑΥΘΕΝΤΙΑ και μάλιστα αλάθητη, για τους οπαδούς του, ενώ τα αξιοσημείωτα λάθη των επιστημονικών υποθέσεων αποδεικνύονται περιοδικά με κάθε φάση της Σελήνης.

Οι καλύτεροι σύγχρονοι λογοτέχνες μας, που δεν είναι ούτε θεοσοφιστές ούτε πνευματιστές, αρχίζουν ωστόσο να έχουν πολύ ψυχολογικά και υπαινικτικά απόκρυφα όνειρα: δείτε τον Ρόμπερτ Λούις Στήβενσον και το έργο του *Δρ. Τζέκυλ και κ. Χάιντ*, από το οποίο δεν υπάρχει καλύτερη ψυχολογική μελέτη πάνω σε αποκρυφιστικές γραμμές. Μήπως και ο ανερχόμενος μυθιστοριογράφος κ. Ρίντερ Χάγκαρντ είχε κι αυτός ένα προφητικό ή μάλλον ένα ενδοσκοπικό διορατικό όνειρο όταν έγραφε το έργο του *Εκείνη*; Η αυτοκρατορική του Κορ, η μεγάλη πόλη των νεκρών, από την

ήταν χτισμένη ολόκληρη από λαβα ενενήντα χιλιόμετρα από εκεί που απλώνεται τώρα η στενή λωρίδα άγονης γης του Νησιού του Πάσχα, και καταστράφηκε ολότελα από μια σειρά ηφαιστειακών εκρήξεων. Τα αρχαιότερα απομεινάρια κυκλώπειων κατασκευών είναι όλα έργο των τελευταίων υποφυλών των Λεμούριων. Έτσι ένας αποκρυφιστής δεν απορεί καθόλου, όταν μαθαίνει ότι τα πέτρινα μνημεία που βρέθηκαν από τον Κάπταιν Κουκ πάνω σε ένα μικρό κομμάτι γης που ονομάζεται Νησί του Πάσχα, "μοιάζουν πάρα πολύ με τα τείχη του Ναού του Πατσακαμάκ, καμάκ, ή τα ερείπια του Τιαχουσνάκο στο Περού" (Ρόμπερτ Μπράουν, *Οι Χώρες του Κόσμου*, Τομ. IV, σελ. 43) και ότι είναι φτιαγμένα με το ΚΥΚΛΩΠΕΙΟ ΣΤΥΛ. Όμως οι πρώτες μεγάλες πόλεις εμφανίστηκαν σε κείνο το τμήμα της ηπείρου το οποίο είναι σήμερα γνωστό σαν νήσος της Μαδαγασκάρης. Όπως και σήμερα, έτσι και τότε υπήρχαν πολιτισμένοι λαοί και άγριοι.

εξέλιξη ολοκλήρωσε το έργο της τελείωσης με τους πρώτους και το Κάρμα το έργο της καταστροφής με τους τελευταίους. Οι Αυστραλοί και οι όμοιοί τους είναι απόγονοι εκείνων, οι οποίοι αντί να ζωοποιήσουν τον σπινθήρα που ρίχτηκε μέσα τους από τις "φλόγες", τον εξαφάνισαν μέσα σε πολλές γενιές κτηνωδίας.[290] Τα Άρια έθνη μπορούν να ανάγουν την προέλευσή τους μέσω των Ατλάντειων στις πιο πνευματικές φυλές των Λεμούριων, στις οποίες είχαν ενσαρκωθεί προσωπικά οι "Γιοι της Σοφίας".[291]

οποία όσοι άνθρωποι έμειναν ζωντανοί, όταν η πανούκλα αφάνισε ολόκληρο σχεδόν το έθνος, απέπλευσαν για τον βορρά, στο γενικό της περίγραμμα φαίνεται σαν να προβάλλει μέσα από τις άφθαρτες σελίδες των παλιών αρχαϊκών καταγραφών. Η Αγιέσα υπαινίσσεται ότι "εκείνοι οι άνθρωποι που έφυγαν για τον βορρά ίσως να υπήρξαν πατέρες των πρώτων Αιγυπτίων" και στην συνέχεια φαίνεται να επιχειρεί μια σύνοψη ορισμένων επιστολών ενός ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ που αναφέρονται στο έργο *Εσωτερικός Βουδισμός*. Γιατί αυτή λέει, "Με το πέρασμα του χρόνου τα έθνη, ακόμα και πλούσια και δυνατά έθνη με γνώση των τεχνών, χάνονται και ξεχνιώνται, ώστε ούτε η ανάμνηση τους δεν παραμένει. Αυτό [το έθνος της Κορ] δεν είναι παρά ένα από τα πολλά. Γιατί ο Χρόνος καταβροχθίζει τα έργα του ανθρώπου, εκτός και πράγματι σκάβει σε σπηλιές όπως οι άνθρωποι της Κορ, και *τότε ίσως η θάλασσα τις καταπιεί, ή ο σεισμός τις βυθίσει...* Όμως αυτοί οι άνθρωποι δεν καταστράφηκαν ολότελα, όπως νομίζω. Κάποιοι λίγοι έμειναν στις άλλες πόλεις, γιατί οι πόλεις τους ήταν πολλές. Αλλά οι βάρβαροι... τους επιτέθηκαν και πήραν τις γυναίκες τους για συζύγους και η φυλή του Αμαχα-γκέρ, που τώρα είναι ένα νόθο βλαστάρι των ισχυρών γιων της Κορ, κοιτάξτε τώρα διαμένει σε τάφους με τα οστά των πατέρων της..." (Κεφ. XVI).

Εδώ ο έξυπνος μυθιστοριογράφος φαίνεται να επαναλαμβάνει την ιστορία όλων των σήμερα υποβαθμισμένων και ξεπεσμένων φυλών της ανθρωπότητας. Οι Γεωλόγοι και οι Ανθρωπολόγοι τοποθετούν στην κορυφή της ανθρωπότητας, σαν απογόνους του *Χόμο πριμιτζένιους*, τον πιθηκάνθρωπο, του οποίου "ΑΠΟΛΙΘΩΜΑΤΑ ΟΣΤΩΝ ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΓΝΩΣΤΑ ΑΚΟΜΑ", αλλά (ο οποίος) "ήταν ΠΙΘΑΝΟΝ όμοιος με τον *γορίλα* και τον *ουραγκοτάγκο*" (Χαίκελ). Και στην "πιθανότητα" του οποίου οι αποκρυφιστές απαντούν με μια άλλη και μεγαλύτερη *πιθανότητα*, αυτή που δόθηκε στο κείμενο μας (βλέπε πιο πάνω).

Βλέπε Στάντζα VII. Αυτό δικαιολογεί την μεγάλη διαφορά και την ποικιλία μεταξύ των διανοητικών ικανοτήτων των φυλών, των εθνών και των ξεχωριστών ανθρώπων. Όταν ενσαρκώνονταν – και σε άλλες περιπτώσεις όταν εμψυχώνουν απλώς τους ανθρώπινους φορείς που αναπτύχθηκαν από την πρώτη άνοη (χωρίς *μάνας*) φυλή – οι ενσαρκωνόμενες Δυνάμεις και Αρχές έπρεπε να κάνουν την εκλογή τους και να λάβουν υπόψη τους το περασμένο Κάρμα των Μονάδων, που μεταξύ αυτών και των σωμάτων τους έπρεπε οι ίδιες να αποτελέσουν το συνδετικό κρίκο. Πέρα από το ότι, όπως σωστά αναφέρεται στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, "η πέμπτη αρχή, ή ανθρώπινη [νοητική] ψυχή, δεν έχει ακόμα πλήρως αναπτυχθεί στην πλειονότητα της ανθρωπότητας".

Στην *Μπάγκαβατ-Γκιτά* ο Κρίσνα, ο ενσαρκωμένος Λόγος, λέει, "Οι επτά μεγάλοι Ρίσι, οι τέσσερις προηγούμενοι *Μάνου*, που μετέχουν της φύσης μου, γεννήθηκαν από τον νου μου: από αυτούς ξεπήδησε [εκπορεύτηκε ή γεννήθηκε] η ανθρώπινη φυλή και ο κόσμος". (Κεφάλαιο X, στίχος 6).

Εδώ με τους επτά μεγάλους Ρίσι εννοούνται οι επτά μεγάλες *ρούπα* ιεραρχίες ή τάξεις των Ντιάνι-Τσόχαν. Ας μην ξεχνάμε ότι οι Σαπτάρσι (οι επτά Ρίσι) είναι οι αντιβασιλείς των επτά άστρων της Μεγάλης Άρκτου και, επομένως, έχουν την ίδια φύση με τους αγγέλους των πλανητών, ή τα επτά μεγάλα Πλανητικά Πνεύματα. Όλοι τους ξαναγεννήθηκαν άνθρωποι πάνω στην Γη σε διάφορα Κάλπα και φυλές. Επίσης "οι τέσσερις προηγούμενοι *Μάνου*" είναι οι τέσσερις τάξεις των αρχικά *άρουπα* θεών: οι Κουμαρά, οι Ρούντρα, οι Άσουρα κ.τ.λ., οι οποίοι λέγεται επίσης ότι ενσαρκώθηκαν. Αυτοί δεν είναι οι Πρατζαπάτι, όπως είναι οι πρώτοι, αλλά οι εμψυχώνουσες αρχές τους, μερικές από τις οποίες ενσαρκώθηκαν σε ανθρώπους, ενώ άλλες έκαναν τους ανθρώπους απλώς φορείς της αντανάκλασής τους. Όπως σωστά λέει ο Κρίσνα – λέξεις οι οποίες επαναλήφθηκαν αργότερα από έναν άλλο φορέα του ΛΟΓΟΥ – "Είμαι ίδιος σε όλα τα όντα... εκείνοι που με λατρεύουν [την έκτη αρχή ή την νοητική θεια Ψυχή, το *Μπούντι*, που γίνεται συνειδητή με την ένωση της με τις ανώτερες ιδιότητες του *Μάνας*] βρίσκονται μέσα μου κι εγώ βρίσκομαι μέσα τους". (*Μπάγκαβατ-Γκιτά*, κεφ. X,, στίχος 29). Ο Λόγος, που δεν είναι προσωπικότητα αλλά η παγκόσμια αρχή, αντιπροσωπεύεται από όλες τις θείες Δυνάμεις τις γεννημένες από τον νου του – τις αγνές Φλόγες, ή, όπως ονομάζονται στον Αποκρυφισμό, τις "Νοητικές Πνοές" – τους αγγέλους εκείνους οι οποίοι λέγεται ότι έγιναν ανεξάρτητοι, δηλ. πέρασαν από την παθητική και ήρεμη στην ενεργό κατάσταση της αυτο-Συνείδησης. Όταν αυτό

Οι πρώτοι πολιτισμοί άρχισαν με την έλευση των θείων Δυναστειών. Και ενώ σε μερικές περιοχές της Γης ένα μέρος της ανθρωπότητας προτιμούσε να διάγει μια νομαδική και πατριαρχική ζωή και σε άλλες ο πρωτόγονος άνθρωπος μόλις άρχιζε να μαθαίνει να ανάβει την φωτιά και να προστατεύεται από τα Στοιχεία, οι αδελφοί του – πιο ευνοημένοι από το Κάρμα τους και βοηθούμενοι από την θεία διάνοια που τους εμψύχωνε – έχτιζαν πόλεις και καλλιεργούσαν τις τέχνες και τις επιστήμες. Ωστόσο, παρά τον πολιτισμό τους, ενώ οι νομάδες αδελφοί τους κατείχαν θαυμαστές δυνάμεις σαν εκ γενετής δικαίωμά τους, αυτοί οι δομητές μπορούσαν τώρα να αποκτήσουν τις δικές τους μόνο βαθμιαία, ακόμα κι εκείνες που χρησιμοποιούνται γενικά για κυριαρχία πάνω στην υλική φύση και για εγωιστικούς και ανόσιους σκοπούς. Ο πολιτισμός αναπτύσσει πάντα το φυσικό και το νοητικό σε βάρος του ψυχικού και του πνευματικού. Η κυριαρχία και ο έλεγχος πάνω στην ψυχική του φύση, την οποία τώρα οι ανόητοι συνδέουν με το υπερφυσικό, για την πρώτη Ανθρωπότητα ήταν κάτι έμφυτο και εγγενές και ήρθε στον άνθρωπο τόσο φυσικά, όσο το περπάτημα και η σκέψη. "Δεν υπάρχει τίποτε μαγικό", φιλοσοφεί η "*ΕΚΕΙΝΗ*", καθώς ο συγγραφέας φαίνεται να ξεχνάει ότι στην δική της αρχαία εποχή η "μαγεία" σήμαινε την μεγάλη ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ και ότι η Αγιέσα δεν θα μπορούσε βεβαίως να γνωρίζει τίποτε από την σύγχρονη διαστροφή της σκέψης, "αν και υπάρχει η γνώση των κρυμμένων δρόμων της Φύσης". Αλλά αυτοί έγιναν "μυστικοί" μόνο στην δική μας φυλή, ενώ για την Τρίτη αποτελούσαν κοινή ιδιοκτησία.

Βαθμιαία το ανθρώπινο είδος έχασε το μέγεθός του, γιατί ακόμα και πριν από την πραγματική έλευση της Τέταρτης ή Ατλάντειας Φυλής, η πλειονότητα της ανθρωπότητας είχε περιπέσει σε ανομία και αμαρτία, εκτός από την ιεραρχία των "Εκλεκτών", των οπαδών και μαθητών των "Γιων της θέλησης και του Γιόγκα", οι οποίοι αργότερα ονομάστηκαν "Γιοι της Πύρινης Ομίχλης".

Έπειτα ήρθαν οι Ατλάντειοι, οι γίγαντες, η φυσική ομορφιά και η δύναμη των οποίων έφτασε το αποκορύφωμά της, σύμφωνα με τον εξελικτικό νόμο, κατά το μέσον της περιόδου της τέταρτης υποφυλής τους. Αλλά, όπως αναφέρεται στο Σχόλιο :

Οι τελευταίοι επιζήσαντες του όμορφου παιδιού της Λευκής Νήσου [του πρωταρχικού Σβέτα-ντβιπά] *είχαν χαθεί πριν από αιώνες. Οι εκλεκτοί τους* [της Λεμουρίας] *είχαν βρει καταφύγιο στο ιερό Νησί* [η "μυθική" σήμερα Σαμπάλα στην Έρημο Γκόμπι]*, ενώ μερικές από τις καταραμένες φυλές τους, αποσπασμένες από τον κύριο κορμό, ζούσαν στις ζούγκλες και κάτω από το έδαφος* ["σπηλαιάνθρωποι"]*, όταν η χρυσή κίτρινη φυλή* [η Τέταρτη] *έγινε με την σειρά της "μαύρη από την αμαρτία". Από τον ένα πόλο μέχρι τον άλλον η Γη είχε αλλάξει το πρόσωπό της για τρίτη φορά και δεν κατοικείτο πια από τους Γιους του Σβετά-ντβιπά, του ευλογημένου, και η Αντμπουτόνγια, ανατολική και δυτική, η πρώτη, η μία και αγνή, είχε διαφθαρεί... Οι ημίθεοι της Τρίτης είχαν παραχωρήσει την θέση τους στους ημι-δαίμονες της Τέταρτης Φυλής. Ο Σβέτα-ντβιπά,*[292] *η Λευκή Νήσος, είχε καλύψει το πρόσωπό της. Τώρα τα παιδιά της ζούσαν στην Μαύρη χώρα όπου αργότερα οι Ντάιτια από τον έβδομο Ντβιπά* (Πουσκάρα) *και οι Ρακσάσα από το έβδομο κλίμα αντικατέστησαν τους Σαντού και τους ασκητές της Τρίτης εποχής, οι οποίοι είχαν κατέλθει σ' αυτούς από άλλες και ανώτερες περιοχές"...*

Είναι φανερό ότι αν παρθούν σύμφωνα με το νεκρό γράμμα τους, τα *Πουρανά* μοιάζουν με ένα μπερδεμένο ιστό από παραμύθια και τίποτε περισσότερο. Αλλά αν διαβάσει κανείς τα κεφάλαια I, II και III του Βιβλίου II του *Βίσνου-Πουρανά* και δεχτεί κατά λέξη την γεωγραφία, την γεωδαισία και την εθνολογία τους στο θέμα των επτά γιων του Πριγιάβρατα, στους οποίους ο πατέρας μοιράζει τους επτά Ντβιπά (Ηπειρωτικά Νησιά), και έπειτα προχωρήσει και μελετήσει πώς

μεγαλύτερος γιος, ο βασιλιάς του Τζάμπου-ντβιπά, ο Αγκνίντρα, μοίρασε τον Τζάμπου-ντβιπά στους εννιά γιους του και έπειτα πώς ο Νάμπι, ο γιος του, έκανε εκατό γιους και τα μοίρασε όλα σ'

αναγνωριστεί, το αληθινό νόημα του Κρίσνα γίνεται κατανοητό. Αλλά δείτε την θαυμάσια διάλεξη του Σούμπα Ρόου πάνω στην *Μπάγκαβατ-Γκιτά* (*Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. VIII, Απρίλιος 1887, σελ. 444).

Αυτά τα βόρεια μέρη του Τογιαμπούντι, ή της θαλασσής του γλυκού νερού, στον Σβέτα-ντβιπά, επισκέφθηκαν οι επτά Κουμαρά – Σανάκα, Σανάντα, Σανατάνα, Σανάτ Κουμάρα, Τζάτα, Βόντου και Παντσασίκα – σύμφωνα με την εξωτερική παράδοση. (Βλέπε Ούτταρα Κάντα του *Πάντμα-Πουρανά* καθώς και *Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. XI, 1812, σελ. 99-100. Φ. Ουίλφορντ, "Μελέτη πάνω στα Ιερά Νησιά της Δύσης", παράβαλε Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 200, σημείωση 1.)

αυτούς με την σειρά του, τότε ο αναγνώστης υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να πετάξει το βιβλίο και να τα θεωρήσει όλα αυτά έναν κυκεώνα ανοησιών. Αλλά ο σπουδαστής του εσωτερισμού θα κατανοήσει ότι, την εποχή που γράφηκαν τα *Πουρανά*, το αληθινό νόημα ήταν σαφές μόνο για τους μυημένους μπραχμάνους, οι οποίοι έγραψαν αυτά τα έργα αλληγορικά και δεν έδωσαν ολόκληρη την αλήθεια στις μάζες. Και θα εξηγήσει στους Ανατολιστές, οι οποίοι – αρχίζοντας από τον στρατηγό Ουίλφορντ και τελειώνοντας με τον καθηγητή Βέμπερ – έφτιαχναν και ακόμα φτιάχνουν ένα αξεδιάλυτο μπέρδεμα απ' αυτά, ότι τα τρία πρώτα κεφάλαια συγχέουν σκόπιμα τα ακόλουθα θέματα και γεγονότα:

Οι σειρές των *Κάλπα* ή Εποχών (καθώς και των Φυλών) δεν λαμβάνονται ποτέ υπόψην, δηλαδή γεγονότα που συνέβησαν στην μια εμφανίζονται δίπλα σε κείνα που συνέβησαν σε άλλη. Η χρονολογική σειρά αγνοείται ολότελα. Αυτό το έδειξαν αρκετοί μελετητές της σανσκριτικής, οι οποίοι εξηγούν το ασυμβίβαστο των γεγονότων και των υπολογισμών λέγοντας: "Κάθε φορά που παρατηρούνται αντιφάσεις σε διαφορετικά *Πουρανά*, αυτές αποδίδονται... σε διαφορές των *Κάλπα* και τα παρόμοια".

II. Τα διάφορα νοήματα των λέξεων "Μανβαντάρα" και "Κάλπα", ή εποχή, αποκρύπτονται και δίνονται μόνο τα γενικά.

III. Στην γενεαλογία και την γεωγραφία των Βασιλέων και των Βαρσά (χωρών) και Ντβιπά, αφήνονται όλες να θεωρηθούν σαν γήινες περιοχές.

αλήθεια είναι τώρα πως, χωρίς να μπούμε σε πολλές λεπτομέρειες, είναι εύκολο και επιτρεπτό να δείξουμε ότι:

(α) Οι Επτά Ντβιπά που αναλογούν στους επταπλούς απογόνους του Πριγιαβράτα αναφέρονται σε αρκετές τοποθεσίες: πρώτα απ' όλα στην δική μας πλανητική άλυσο. Μόνο ο Τζάμπου-ντβιπά αντιπροσωπεύει την σφαίρα μας, ενώ οι άλλοι έξι είναι οι αόρατες (για εμάς) συνοδοί σφαίρες της Γης. Αυτό φαίνεται από την ίδια την φύση των αλληγορικών και συμβολικών περιγραφών. Ο Τζάμπου-ντβιπά "*βρίσκεται στο κέντρο όλων*" (των ονομαζόμενων νησιωτικών ηπείρων) και περιβάλλεται από μια *θάλασσα αλμυρού νερού* (*λαβάνα*), ενώ οι Πλακσά, Σαλμάλα, Κουσά, Κραουντσά, Σάκα και Πούσκαρα, περιβάλλονται ξεχωριστά από μεγάλες θάλασσες χυμού ζαχαροκάλαμου, κρασιού, ραφιναρισμένου βουτύρου, τυροπήγματος, γάλακτος κ.τ.λ, κ.τ.λ., και τέτοια παρόμοια μεταφορικά ονόματα. (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. II. Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 109-110.) Αυτό φαίνεται επίσης και από:

(β) Τον Μπάσκαρα Ατσάρια, ο οποίος χρησιμοποιεί εκφράσεις από την Μυστική Δοξασία και τα βιβλία της, στην περιγραφή της αστρικής θέσης αυτών των ντβιπά: "η θάλασσα από γάλα και η θάλασσα από τυρόπηγμα" κ.τ.λ., σημαίνουν τον Γαλαξία και τους διάφορους σωρούς νεφελωμάτων πολύ περισσότερο μάλιστα αφού ονομάζει "την χώρα στα νότια του ισημερινού *Μπουρ-λοκά*, εκείνη στα βόρεια *Μπουβάρ-λοκά*, *Σβαρ*, *Μαχάρ*, *Τζανάρ*, *Ταπάρ* και *Σατιά-λοκά*" και λέει: "Αυτοί οι *λοκά* προσεγγίζονται βαθμιαία με την αύξηση της θρησκευτικής χάρης"· δηλαδή είναι διάφοροι *παράδεισοι*. (Βλέπε *Ινδική Βιβλιοθήκη*. Μετάφραση του *Γκολαντγιάγια* του *Σιντάντα-σιρομάνι*, III, στίχοι 21-44.)

(γ) Το ότι αυτή η γεωγραφική διαίρεση επτά αλληγορικών ηπείρων, νησιών, βουνών, θαλασσών και χωρών, δεν ανήκει μόνο στον δικό μας Γύρο, ούτε ακόμα στις δικές μας φυλές – παρά το όνομα Μπάρατα Βαρσά – εξηγείται στα ίδια τα κείμενα από τον αφηγητή του *Βίσνου-Πουρανά*. Γιατί αυτός τελειώνει το πρώτο κεφάλαιο λέγοντας:

Μπαράτα [ο γιος του *Νάμπι* που έδωσε το όνομα του στον Μπάρατα-Βαρσά ή Ινδία]... παρέδωσε το βασίλειό του στον γιο του Σουμάτι... και εγκατέλειψε την ζωή του στον... Σαλαγκράμα. στην συνέχεια γεννήθηκε ξανά σαν ένας μπραχμάνος σε μια διακεκριμένη οικογένεια ασκητών... Κάτω απ' αυτούς τους πρίγκηπες [τους απογόνους του Μπαράτα] ο Μπαράτα-Βαρσά χωρίστηκε σε εννιά τμήματα και οι απόγονοι τους συνέχισαν να κατέχουν με επιτυχία την χώρα για εβδομήντα μία περιόδους του συνόλου των τεσσάρων εποχών (ή για την βασιλεία ενός *Μάνου*) [που αντιπροσωπεύει ένα Μαχαγιουγκά 4.320.000 χρόνων]. (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. Ι. Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 106-107.)

Αλλά έχοντας πει πάρα πολλά ο Παρασαρά ξαφνικά εξηγεί ότι:

Αυτή ήταν η δημιουργία του Σβαγιαμπούβα (Μάνου), από την οποία κατοικήθηκε η Γη, όταν αυτός χάθηκε μετά το πρώτο Μανβαντάρα, στον Κάλπα του Βαράχα [δηλαδή της ενσάρκωσης ή *Αβατάρα* του *Αγριόχοιρου*]." (*Βίσνου-Πουρανά*, Ουίλσον, Τομ. ΙΙ, σελ. 107-108.)

Κάθε μπραχμάνος, όμως, γνωρίζει ότι *μόνο με τον Βαϊβασβάτα Μάνου η δική μας* Ανθρωπότητα άρχισε πάνω σ' αυτήν την Γη (ή *Γύρο*). Και αν ο Δυτικός αναγνώστης γυρίσει στο υποκεφάλαιο για τους "Πρωταρχικούς Μάνου της Ανθρωπότητας", θα δει ότι ο Βαϊβασβάτα είναι ο *έβδομος* από τους δεκατέσσερις Μάνου οι οποίοι προΐστανται της δικής μας πλανητικής αλύσου κατά την διάρκεια του ζωικού της κύκλου: δηλαδή ότι αυτός αντιπροσωπεύοντας ή αντιστοιχώντας σε κάθε Γύρο σε δυο Μάνου του ίδιου ονόματος (έναν *Ριζικό* και έναν *Σπερματικό* Μάνου), είναι ο Ριζικός Μάνου του Τέταρτου Γύρου και, επομένως, ο έβδομος. Ο Ουίλσον βλέπει σ' αυτό μόνο "μια ασυμφωνία" και υποθέτει ότι "οι πατριαρχικές γενεαλογίες είναι παλαιότερες από το χρονολογικό σύστημα των Μανβαντάρα και των Κάλπα και [έτσι] κατανεμήθηκαν μάλλον ασαφώς μεταξύ των διαφόρων περιόδων". (*Βίσνου-Πουρανά*, Ουίλσον, Τομ. ΙΙ, σελ. 108 υποσημείωση.) Δεν συμβαίνει τίποτε τέτοιο, αλλά επειδή οι Ανατολιστές δεν γνωρίζουν τίποτε για την μυστική διδασκαλία, παίρνουν τα πάντα *κατά γράμμα* και έπειτα στρέφονται και κατηγορούν τους συγγραφείς αυτών που δεν κατανόησαν!

Οι γενεαλογίες αυτές καλύπτουν μια περίοδο *τρισήμισι Γύρων* μιλούν για *προανθρώπινες* περιόδους και εξηγούν την κάθοδο σε γέννηση κάθε Μάνου – των πρώτων εκδηλωμένων σπινθήρων της ΜΙΑΣ Μονάδας – και ακόμα δείχνουν ότι καθένας απ' αυτούς τους ανθρώπινους σπινθήρες διαιρείται και πολλαπλασιάζεται πρώτα από τους *Πιτρί*, τους ανθρώπινους προγόνους, και έπειτα από τις ανθρώπινες Φυλές. Κανένα ον δεν μπορεί να γίνει θεός ή Ντέβα αν δεν περάσει μέσα από τους ανθρώπινους κύκλους. Γι' αυτό ο Σλόκα λέει, "Ευτυχισμένοι είναι εκείνοι που γεννιούνται *σαν άνθρωποι* – ακόμα και από την [κρυμμένη] κατάσταση των θεών – στον Μπαράτα-Βαρσά, γιατί αυτός είναι ο δρόμος για την... τελική απελευθέρωση". (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ ΙΙΙ. Ουίλσον, Τομ. ΙΙ, σελ. 137.) Στον Τζάμπου-ντβίπα το Μπαράτα θεωρείται *η καλύτερη από τις υποδιαιρέσεις του*, γιατί ΕΙΝΑΙ Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ. Μόνο σ' αυτήν λέγεται ότι "λαμβάνει χώρα η διαδοχή των τεσσάρων Γιουγκά ή εποχών, των Κριτά, Τρέτα, Ντβαπάρα και Κάλι". (*Βίσνου-Πουρανά*, Ουίλσον Τομ. ΙΙ, σελ. 135-136.) Όταν επομένως ο Μαϊτρέγια ζήτησε από τον Παρασαρά να του δώσει "τις περιγραφές της Γης", επιστρέφει ξανά στην απαρίθμηση των ίδιων Ντβιπά με τις ίδιες θάλασσες κ.τ.λ., που είχε περιγράψει στο Σβαγιαμπούβα Μανβαντάρα. Αυτό είναι απλώς ένα *προπέτασμα*, αλλά για εκείνον που διαβάζει ανάμεσα από τις γραμμές οι Τέσσερις μεγάλες Φυλές και η Πέμπτη υπάρχουν εκεί και μάλιστα με τις υποδιαιρέσεις, τα νησιά και τις ηπείρους τους, μερικές από τις οποίες ονομάζονται με ονόματα ουράνιων *λοκά* και με ονόματα άλλων σφαιρών. (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. ΙΙ. Ουίλσον, Τομ. ΙΙ, σελ. 109 και επομ.) Εξ αυτού και το μπέρδεμα.

Όλα αυτά αποκαλούνται από τους Ανατολιστές "μυθικά" και "παραμυθένια" νησιά και χώρες.[293] Πράγματι, μερικά *δεν είναι αυτής της Γης*, αλλά ωστόσο υπάρχουν. Οπωσδήποτε η "Λευκή Νήσος" και η *Ατάλα* δεν είναι μύθοι, αφού αυτό το τελευταίο ήταν ένα όνομα που χρησιμοποιόταν περιφρονητικά από τους πρώτους σκαπανείς της Πέμπτης Φυλής για την χώρα της Αμαρτίας, την Ατλαντίδα γενικά και όχι μόνο το νησί του Πλάτωνα και αφού η πρώτη ήταν (α) ο Σβετά-ντβιπά της θεογονίας και (β) ο Σάκα-ντβιπά ή Ατλαντίδα (τα πρώτα τμήματα της) στην αρχή της. Αυτό συνέβαινε όταν είχε ακόμα τους "επτά άγιους ποταμούς που ξέπλεναν κάθε αμάρτημα" και τις "*επτά* περιοχές της, όπου δεν υπήρχε παραμέληση της αρετής, ούτε διαφωνία, ούτε

Σε μια διάλεξη ο καθηγητής Πένγκελυ, αναφέροντας τον καθηγητή Όλιβερ τον εμφανίζει να λέει ότι "η τωρινή Χλωρίδα των Νήσων του Ατλαντικού δεν παρέχει καμιά ουσιαστική ένδειξη για μια προηγούμενη άμεση επικοινωνία με την ξηρά του Νέου Κόσμου". Αλλά ο ίδιος προσθέτει ότι, ταυτόχρονα, "σε κάποια περίοδο της Τριτογενούς εποχής, η Β.Α. Ασία ήταν ενωμένη με την Β.Δ. Αμερική, ίσως με την γραμμή όπου εκτείνεται τώρα η αλυσίδα των Αλεούτιων νήσων". Έτσι μόνο η Απόκρυφη Επιστήμη μπορεί να συμβιβάσει τις αντιθέσεις και τους δισταγμούς της σύγχρονης επιστήμης. Άλλωστε, ασφαλώς το επιχείρημα για την ύπαρξη της Ατλαντίδος δεν βασίζεται μόνο στην Βοτανική.

απόκλιση από την αρετή", επειδή τότε κατοικούνταν από την κάστα των *Μάγκα* – εκείνη την κάστα την οποία ακόμα και οι Μπραχμάνοι αναγνωρίζουν σαν ίση με την δική τους – και η οποία ήταν η τροφός του πρώτου Ζαρατούστρα. Οι μπραχμάνοι εμφανίζονται, έπειτα από υπόδειξη του Νάραντα, να συμβουλεύονται τον Γκαουραμούκα, ο οποίος τους είπε να καλέσουν τους Μάγκα σαν ιερείς του Ηλίου στον ναό που έχτισε ο Σάμπα, (ο θεωρούμενος) γιος του Κρίσνα, ο οποίος στην πραγματικότητα δεν είχε κανέναν. Στο σημείο αυτό τα *Πουρανά* είναι ιστορικά, παρά την αλληγορία, και ο Αποκρυφισμός δηλώνει γεγονότα.

Ολόκληρη η ιστορία αναφέρεται στο *Μπαβίσια-Πουρανά*. Λέγεται ότι επειδή ο Σούρια (ο Ήλιος) τον θεράπευσε από την λέπρα, ο Σάμπα, αφού έφτιαξε έναν ναό αφιερωμένο στον Ήλιο, έψαχνε για ευσεβείς μπραχμάνους που θα εκτελούσαν τις καθιερωμένες τελετές και θα δέχονταν τις προσφορές που θα γίνονταν στον θεό. Αλλά ο Νάραντα (αυτός ο παρθένος ασκητής τον οποίο συναντάει κανείς σε κάθε εποχή στα *Πουρανά*) τον συμβούλεψε να μην το κάνει, γιατί ο Μάνου απαγόρευε στους Μπραχμάνους να δέχονται αμοιβές για την εκτέλεση των θρησκευτικών τελετών. Αυτός λοιπόν παρέπεμψε τον Σάμπα στον Γκαουραμούκα (λευκό πρόσωπο), τον *Πουροχίτα*, ή οικογενειακό ιερέα του Ουγκρασένα, βασιλιά της Ματχούρα, ο οποίος θα του έλεγε ποιον ήταν προτιμότερο να προσλάβει. Ο ιερέας συμβούλεψε τον Σάμπα να καλέσει τους *Μάγκα*, τους λάτρεις του Σούρια, για να αναλάβουν το καθήκον. Επειδή αυτός είχε άγνοια του μέρους όπου ζούσαν, ο Σούρια, ο ίδιος ο Ήλιος, κατευθύνει τον Σάμπα στον Σάκα-ντβιπά *πέρα από το αλμυρό νερό*. Τότε ο Σάμπα εκτελεί το ταξίδι χρησιμοποιώντας τον Γκαρουντά (τον φορέα του Βίσνου και του Κρίσνα, το μεγάλο Πουλί), ο οποίος τον εναποθέτει ανάμεσα στους Μάγκα κ.τ.λ.

Τώρα, ο Κρίσνα, ο οποίος έζησε πριν από 5.000 χρόνια, και ο Νάραντα, ο οποίος φαίνεται να επαναγεννάται σε κάθε κύκλο (ή φυλή), εκτός από τον Γκαρουντά – το σύμβολο εσωτερικά του μεγάλου κύκλου – δείχνουν την αλληγορία. Επίσης οι Μάγκα είναι οι Μάγοι της Χαλδαίας και η τάξη και η λατρεία τους γεννήθηκαν στην πρώτη Ατλαντίδα, στον Σάκα-ντβιπά, τον Αναμάρτητο. Όλοι οι Ανατολιστές συμφωνούν ότι οι Μάγκα του Σάκα Ντβιπά είναι οι προπάτορες των πυρολατρών Πάρσων. Η διαφωνία μας έγκειται, όπως συνήθως, στο ότι μειώνουν εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια σε λίγους αιώνες: μεταφέρουν το γεγονός – παρά τον Νάραντα και τον Σάμπα – στις ημέρες της φυγής των Πάρσων στο Γκουτζαράτ, πράγμα που είναι παράλογο, γιατί αυτό συνέβη κατά τον VIII αιώνα της εποχής μας. Αν και στο *Μπαβίσια Πουρανά* οι Μάγκα θεωρούνται ότι ζούσαν ακόμα στον Σάκα-ντβιπά την εποχή του Γιου του Κρίσνα, ωστόσο το τελευταίο τμήμα του – η "Ατλαντίδα" του Πλάτωνα – είχε χαθεί πριν από 6.000 χρόνια. Ήταν μάγοι του "μακαρίτη" Σάκα-ντβιπά και ζούσαν εκείνες τις μέρες στην Χαλδαία. Αυτό είναι ξανά ένα σκόπιμο μπέρδεμα.

Οι πρώτοι πρωτοπόροι της Τέταρτης Φυλής δεν ήταν Ατλάντειοι ούτε οι ανθρώπινοι Άσουρα και Ρακσάσα που έγιναν αργότερα. Εκείνες τις μέρες μεγάλα τμήματα της μελλοντικής ηπείρου της Ατλαντίδος αποτελούσαν ακόμα μέρος του βυθού των Ωκεανών. Η "Λεμουρία", όπως ονομάσαμε την ήπειρο της Τρίτης Φυλής, ήταν τότε μια τεράστια χώρα.[294] Κάλυπτε ολόκληρη την περιοχή, από τους πρόποδες των Ιμαλαΐων, τα οποία την χώριζαν από την εσωτερική θάλασσα, η οποία λίκνιζε τα κύματά της πάνω από το σημερινό Θιβέτ, την Μογγολία και την μεγάλη έρημο Σάμο (Γκόμπι)˙ από το Τσιταγκόνγκ, δυτικά προς το Χαρντβάρ και ανατολικά προς το Ασσάμ. Από εκεί απλωνόταν Νότια κατά μήκος της περιοχής που είναι γνωστή σαν Νότια Ινδία, Κεϋλάνη και Σουμάτρα. Έπειτα, αγκαλιάζοντας στον δρόμο της καθώς πηγαίνουμε Νότια, την Μαδαγασκάρη με

Όπως δείξαμε στις "Εισαγωγικές Σημειώσεις", είναι λογικό ότι ούτε το όνομα της Λεμουρίας ούτε το όνομα της Ατλαντίδος είναι τα πραγματικά αρχαϊκά ονόματα των χαμένων ηπείρων, αλλά υιοθετήθηκαν από εμάς για χάρη σαφήνειας. Ατλαντίδα είναι το όνομα που δόθηκε σε κείνα τα τμήματα της βυθισμένης ηπείρου της Τετάρτης Φυλής τα οποία βρίσκονταν "πέρα από τις στήλες του Ηρακλή" και τα οποία συνέβη να μείνουν πάνω από το νερό μετά το γενικό κατακλυσμό. Τα τελευταία τους απομεινάρια – η Ατλαντίδα του Πλάτωνα, ή "Ποσειδωνίς" (ένα άλλο υποκατάστατο ή μάλλον μια μετάφραση του πραγματικού ονόματος) – ήταν το τελευταίο μέρος της πριν από 11.000 χρόνια. Τα περισσότερα από τα σωστά ονόματα των χωρών και των νησιών και των δυο ηπείρων δίνονται στα *Πουρανά*. Αλλά η αναφορά τους, ειδικά όπως απαντώνται σε άλλα πιο αρχαία έργα, όπως το *Σούρια-Σιντάντα*, θα απαιτούσε μακροσκελείς εξηγήσεις. Αν σε προηγούμενα έργα αυτές οι δυο φαίνονται πολύ αμυδρά συνδεδεμένες, αυτό θα πρέπει να οφείλεται σε απρόσεκτη ανάγνωση και έλλειψη σκέψης. Αν εδώ και αιώνες οι Ευρωπαίοι αναφέρονται σαν Άριοι και ο αναγνώστης τους συγχέει με τους Ινδούς και αυτούς με την Τέταρτη Φυλή, επειδή ζούσαν (μερικοί απ' αυτούς) στην αρχαία Λάνκα, το φταίξιμο δεν είναι της συγγραφέως.

το δεξί της χέρι και την Αυστραλία και την Τασμανία με το αριστερό, συνέχιζε προς τα κάτω εισχωρώντας λίγες μοίρες μέσα στον Ανταρκτικό Κύκλο. Ενώ από την Αυστραλία, μια εσωτερική περιοχή της Μητρικής Ηπείρου εκείνη την εποχή, εκτεινόταν μέσα στον Ειρηνικό Ωκεανό, όχι μόνο πέρα από το Ραπανούι (ή Νήσο του Πάσχα), που τώρα βρίσκεται σε πλάτος 26 Ν. και μήκος 110 Δ. (Βλέπε Μέρος III, Τμήμα VII, περί των "Αποδείξεων για τις Βυθισμένες Ηπείρους".) Αυτή η δήλωση φαίνεται ότι επιβεβαιώνεται από την Επιστήμη, έστω και μερικώς· γιατί όταν αναλύονται οι ηπειρωτικές ροπές και φαίνεται ότι οι υπο-αρκτικές μάζες τείνουν γενικά προς τον ισημερινό, αρκετές αρχαίες ήπειροι αναφέρονται, αν και συμπερασματικά. Ανάμεσα σ' αυτές είναι η "Μασκαρίνη ήπειρος", η οποία περιλάμβανε την Μαδαγασκάρη, εκτεινόμενη βόρεια και νότια, καθώς και η ύπαρξη μιας άλλης αρχαίας ηπείρου η οποία εκτεινόταν "από την Σπιτσμπέργκη μέχρι τα Στενά του Ντόβερ, ενώ το μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης ήταν θαλάσσιος βυθός", όπως μας λένε. (Βλέπε το άρθρο του καθηγητή Τζ. Ντ. Ντέινα, *Αμερικανικό Περιοδικό της Επιστήμης*, III, V, και καθηγητή Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 352 και άλλα έργα γεωλογίας.) Αυτό το τελευταίο επιβεβαιώνει, λοιπόν, την Απόκρυφη διδασκαλία, η οποία εμφανίζει ότι οι (τώρα) πολικές περιοχές ήταν το πρώτο από τα επτά λίκνα της Ανθρωπότητας και ο τάφος του μεγαλύτερου μέρους της ανθρωπότητας εκείνης της περιοχής κατά την διάρκεια της Τρίτης Φυλής, όταν η γιγαντιαία ήπειρος της Λεμουρίας άρχισε να χωρίζεται σε μικρότερες ηπείρους. Αυτό, σύμφωνα με την εξήγηση στο Σχόλιο, οφείλεται σε μια αύξηση της ταχύτητας περιστροφής της γης:

"Όταν ο Τροχός γυρίζει με την συνηθισμένη ταχύτητα, τα άκρα του (οι πόλοι) *συμφωνούν με το μεσαίο κύκλο* [ισημερινό]*. Όταν γυρίζει πιο αργά και ταλαντεύεται προς κάθε κατεύθυνση υπάρχει μεγάλη αναταραχή πάνω στην επιφάνεια της Γης. Τα νερά κυλούν προς τα δυο άκρα και νέες χώρες προβάλλουν στην μεσαία ζώνη* [χώρες ισημερινού]*, ενώ εκείνες που βρίσκονται στα άκρα υπόκεινται σε πραλάγια μέσω καταβύθισης..."*

Και ξανά:

"Έτσι ο Τροχός [η Γη] *υπόκειται στο Πνεύμα και κατευθύνεται από το Πνεύμα της Σελήνης για την πνοή των υδάτων του* [παλίρροια]*. Προς το τέλος της εποχής* [Κάλπα] *μιας μεγάλης* [ριζικής] *φυλής οι κυβερνήτες της σελήνης* [οι πατέρες, ή Πιτρί] *αρχίζουν να τραβούν πιο δυνατά και έτσι ισιώνουν τον τροχό προς την μέση του και, όταν χαμηλώνει σε μερικά μέρη, ενώ ανυψώνεται σε άλλα, και το πρήξιμο κατευθύνεται προς τα άκρα* [πόλους]*, νέες χώρες εμφανίζονται και παλιές βυθίζονται".*

Δεν έχουμε παρά να διαβάσουμε έργα αστρολογίας και γεωλογίας, για να κατανοήσουμε πολύ καθαρά το νόημα των ανωτέρω. Οι επιστήμονες (σύγχρονοι ειδικοί) επιβεβαίωσαν την επίδραση των παλιρροιών πάνω στην γεωλογική κατανομή ξηράς και υδάτων στους πλανήτες και την μετακίνηση των ωκεανών με την αντίστοιχη καταβύθιση και εμφάνιση νέων χωρών. Η επιστήμη γνωρίζει, ή νομίζει ότι γνωρίζει, πως αυτό συμβαίνει περιοδικά.[295] Ο καθηγητής Τζ. Τοντ πιστεύει πως μπορεί να ανιχνεύσει τις σειρές των ταλαντώσεων πίσω, μέχρι τις περιόδους της πρώτης επίστρωσης της γης. (Βλέπε *American Naturalist*, Τομ. XVII, σελ. 15-26.) Επομένως φαίνεται ότι η Επιστήμη μπορεί πολύ εύκολα να επιβεβαιώσει τις Εσωτερικές δηλώσεις. Σκοπεύουμε να ασχοληθούμε εκτενέστερα με αυτό το θέμα στην Προσθήκη. (Βλέπε Μέρος III, Τμήματα V και VI.)

Μερικοί θεοσοφιστές ρωτούν: "Πώς θα μοιάζει η Ατλαντίδα όταν θα ανυψωθεί;" επειδή αυτό κατάλαβαν από τα λίγα που αναφέρονται στον *Εσωτερικό Βουδισμό* για τις "παλιές ηπείρους"

Μιλώντας για την περιοδική ανύψωση και καταβύθιση των περιοχών του ισημερινού και των πόλων και για τις επακόλουθες κλιματολογικές μεταβολές, ο Ουίντσελ (καθηγητής Γεωλογίας στο Μίτσιγκαν) λέει: "Αφού οι κινήσεις που εξετάζουμε εδώ είναι κυκλικές, οι ίδιες καταστάσεις πρέπει να συμβαίνουν ξανά και ξανά. Επομένως η ίδια πανίδα μπορεί να επιστρέφει πάλι στην ίδια περιοχή, με ενδιάμεσα διαστήματα κατάληψης από άλλη πανίδα. Η βαθμιαία ιζηματαπόθεση πρέπει να έχει διατηρήσει αρχεία αυτών των μεταβολών της πανίδας και θα πρέπει να υπάρχουν τα φαινόμενα των "αποικιών", "επανεμφανίσεων" και άλλων μετατοπίσεων της πανίδας στης οριζόντιες διατάξεις των απολιθωμάτων. Τα φαινόμενα αυτά είναι πολύ γνωστά στον σπουδαστή της γεωλογίας" (*Κοσμική Ζωή*, "Επίδραση Αστρονομικών Αλλαγών", σελ. 281).

που έχουν βυθιστεί και θα ξαναεμφανιστούν. Εδώ υπάρχει πάλι μια παρανόηση. Αν το ίδιο ακριβώς έδαφος της Ατλαντίδος που βυθίστηκε ξαναεμφανιστεί, τότε θα είναι πράγματι *άγονο για αιώνες*. Γιατί ο βυθός του Ατλαντικού καλύπτεται τώρα με ένα στρώμα ασβεστόλιθου 1.500 μέτρων και συνεχώς σχηματίζεται και άλλο, ένας νέος πράγματι "κρητιδικός σχηματισμός" στρωμάτων. Όταν έρθει η εποχή για να εμφανιστεί μια νέα ήπειρος δεν υπάρχει κανένας λόγος που να εμποδίζει μια γεωλογική αναστάτωση και μια ανύψωση του θαλάσσιου βυθού να αναγκάσει αυτά τα 1.500 μέτρα ασβεστόλιθου να διατεθούν στον σχηματισμό ορισμένων βουνών και να έρθουν στην επιφάνεια άλλα 1.500. Οι φυλετικοί κατακλυσμοί δεν είναι σαν τον σαρανταήμερο κατακλυσμό του Νώε, ένα είδος μουσσώνα της Βομβάης.

Το ότι δεν είναι φαντασία η περιοδική καταβύθιση και επανεμφάνιση των τεράστιων ηπείρων, οι οποίες από τους σύγχρονους συγγραφείς ονομάζονται Ατλαντίδα και Λεμουρία, θα αποδειχθεί στο Τμήμα όπου έχουν συγκεντρωθεί όλες οι αποδείξεις για το ίδιο θέμα. Τα πιο αρχαία έργα της Σανσκριτικής και της Ταμίλ είναι γεμάτα με αναφορές και στις δυο Ηπείρους. Τα επτά ιερά Νησιά (Ντβιπά) αναφέρονται στο *Σούργια-Σιντάντα*, το αρχαιότερο αστρονομικό έργο όλου του κόσμου, καθώς και στα έργα του Ασουραμαγιά, του Ατλάντειου αστρονόμου τον οποίον ο καθηγητής Βέμπερ τον δείχνει επανενσαρκωμένο στον Πτολεμαίο. Όμως είναι λάθος να αποκαλούμε αυτά τα "ιερά νησιά" *Ατλάντεια* – όπως έγινε από εμάς – γιατί όπως και καθετί άλλο στα ινδικά Ιερά Βιβλία, αυτά αναφέρονται σε αρκετά πράγματα. Η κληρονομιά που άφησε ο Πριγιάβρατα, ο Γιος του Σβαγιαμπούβα Μάνου, στους επτά γιους του, δεν ήταν η Ατλαντίδα, έστω κι αν ένα ή δυο απ' αυτά τα νησιά γλίτωσαν από την καθίζηση των άλλων και αιώνες αργότερα πρόσφεραν καταφύγιο σε Ατλάντειους, η ήπειρος των οποίων είχε με την σειρά της καταβυθιστεί. Όταν αναφέρθηκαν για πρώτη φορά από τον Παρασαρά (*Βίσνου-Πουρανά*), τα επτά αναφέρονται σε μια μυστική δοξασία η οποία εξηγείται στην συνέχεια. Από τα επτά νησιά, ο Τζάμπου-ντβιπά είναι το μόνο που είναι γήινο γιατί είναι η σφαίρα μας. Στα *Πουρανά* κάθε αναφορά βόρεια του Μερού συνδέεται με εκείνο το αρχέγονο Ελντοράντο, την περιοχή του Βόρειου Πόλου, η οποία ήταν τότε μια μεγάλη ήπειρος, την εποχή που άνθιζε η μανόλια εκεί που σήμερα βλέπουμε μια ανεξερεύνητη και ατέλειωτη έρημο πάγων. Η επιστήμη μιλάει για μια αρχαία ήπειρο που απλωνόταν από την Σπιτσμπέργκη μέχρι κάτω τα Στενά του Ντόβερ. Η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι, στις πρώτες γεωλογικές περιόδους αυτές οι περιοχές σχημάτιζαν μια ήπειρο σε σχήμα αλογοπέταλου, της οποίας το ένα άκρο, το Ανατολικό – πολύ πιο βόρεια από την Βόρεια Κορνουάλη – περιλάμβανε την Γροιλανδία και το άλλο περιέκλειε σαν ηπειρωτικό τμήμα τα Στενά του Βερίγγιου και κατέβαινε νότια στην φυσική της κλίση κάτω στις Βρετανικές Νήσους, οι οποίες εκείνη την εποχή πρέπει να βρίσκονταν κάτω από την κατώτερη καμπύλη του ημικυκλίου. Η ήπειρος αυτή ανυψώθηκε ταυτόχρονα με την καταβύθιση των ισημερινών τμημάτων της Λεμουρίας. Αιώνες αργότερα, μερικά από τα απομεινάρια της Λεμουρίας εμφανίστηκαν ξανά πάνω στην επιφάνεια των Ωκεανών. Επομένως, μπορεί να ειπωθεί χωρίς μεγάλη απόκλιση από την αλήθεια ότι η Ατλαντίδα περιλαμβάνεται στις Επτά μεγάλες νησιωτικές ηπείρους, αφού η Ατλάντεια Τέταρτη Φυλή πήρε μερικά από τα απομεινάρια της Λεμουρίας και, αφού εγκαταστάθηκε στα νησιά, τα περιέλαβε ανάμεσα στις δικές της χώρες και ηπείρους. Ωστόσο πρέπει να σημειωθεί μια διαφορά και να δοθεί μια εξήγηση, μιας και επιχειρείται μια πιο πλήρης και ακριβής παρουσίαση, όπως στο παρόν έργο. Και η Νήσος του Πάσχα κατοικήθηκε μ' αυτόν τον τρόπο από μερικούς Ατλάντειους, οι οποίοι, αφού ξέφυγαν από τον κατακλυσμό που έπληξε την χώρα τους, εγκαταστάθηκαν σ' αυτό το απομεινάρι της Λεμουρίας, μόνο και μόνο για να χαθούν πάνω του, όταν καταστράφηκε μέσα σε μια μέρα από τα ηφαιστειακά του πυρά και την λάβα. Αυτά μπορεί να θεωρούνται φαντασία από ορισμένους γεωγράφους και γεωλόγους, αλλά για τους Αποκρυφιστές είναι ιστορία. Τι γνωρίζει η Επιστήμη για το αντίθετο;

Μέχρι την εμφάνιση ενός χάρτη, ο οποίος εκδόθηκε το 1507 στο Σαιντ-Ντιέ, όπου το όνομα της Αμερικής εμφανίζεται για πρώτη φορά, *αυτή εθεωρείτο ότι ήταν μέρος της Ινδίας*... Η επιστήμη αρνείται επίσης να δεχθεί την *παράλογη* υπόθεση ότι υπήρχε μια εποχή κατά την οποία, η ινδική χερσόνησος από την μια μεριά και η Νότιος Αμερική από την άλλη, συνδέονταν με μια ζώνη νησιών και ηπείρων. Η Ινδία των προϊστορικών εποχών... συνδεόταν διπλά με τις δυο Αμερικές. Η χώρα των προγόνων των "μπραχμάνων της Άνω Ινδίας", όπως τους αποκαλεί ο Αμμιανός ο Μαρκελλίνος, απλωνόταν από το Κασμίρ μέχρι βαθιά μέσα

στις (σημερινές) έρημους του Σάμο. Ένας πεζοπόρος από τον βορρά μπορούσε τότε – χωρίς να βρέξει καθόλου τα πόδια του – να φτάσει στην χερσόνησο της Αλάσκας, μέσω της Μαντζουρίας, διασχίζοντας τον μελλοντικό Κόλπο της Ταρταρίας και τις Κουρίλες και Αλεούτιες Νήσους. Ενώ ένας άλλος ταξιδιώτης, εφοδιασμένος με ένα κανό ξεκινώντας από τον Νότο, μπορούσε να διασχίσει το Σιάμ, να περάσει τα νησιά της Πολυνησίας και να συνεχίσει αργά τον δρόμο του σε κάποιο σημείο της ηπείρου της Νότιας Αμερικής. (Βλέπε *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, άρθρ. "Σελίδες από την Εσωτερική Ιστορία", σελ. 339-340.)

Αυτό γράφηκε σύμφωνα με τα λόγια ενός ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ, μια μάλλον αμφίβολη αυθεντία για τους υλιστές και τους σκεπτικιστές. Αλλά έχουμε εδώ κάποιον από την δική τους ομάδα, έναν άνθρωπο της ίδιας πάστας, τον Έρνεστ Χαίκελ, ο οποίος στην δική του κατανομή των φυλών επιβεβαιώνει την δήλωση σχεδόν *αυτολεξεί*:

Φαίνεται ότι η περιοχή της επιφάνειας της Γης όπου έλαβε χώρα η εξέλιξη αυτών των πρωτόγονων ανθρώπων από τους ΣΤΕΝΑ ΣΥΓΓΕΝΕΥΟΝΤΕΣ ΚΑΤΑΡΡΙΝΟΥΣ ΠΙΘΗΚΟΥΣ [!!], πρέπει να αναζητηθεί είτε στην Νότια Ασία ή στην Ανατολική Αφρική [η οποία, παρεμπιπτόντως, δεν υπήρχε καν όταν άνθισε η Τρίτη Φυλή - Ε.Π.Μπ.], ή στην Λεμουρία. Η Λεμουρία είναι μια αρχαία ήπειρος που τώρα έχει βυθιστεί κάτω από τα νερά του Ινδικού Ωκεανού και η οποία βρισκόταν Νότια της σημερινής Ασίας και απλωνόταν από την μια μεριά, ανατολικά, μέχρι την Άνω Ινδία και την Νήσο Σούντα και από την άλλη μεριά, δυτικά, μέχρι την Μαδαγασκάρη και την Αφρική. (*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 80-81.)

Την εποχή με την οποία ασχολούμαστε η Ήπειρος της "Λεμουρίας" είχε ήδη χωριστεί σε πολλά σημεία και σχημάτιζε νέες χωριστές ηπείρους. Ωστόσο εκείνες τις ημέρες δεν υπήρχε ούτε η Αφρική, ούτε η Αμερική και πολύ λιγότερο η Ευρώπη, γιατί αυτές κοιμόνταν ακόμα στον βυθό του ωκεανού. Ούτε και υπήρχε μεγάλο μέρος της σημερινής Ασίας – γιατί οι ένθεν των Ιμαλαΐων περιοχές καλύπτονταν από θάλασσες και πέρα απ' αυτές απλώνονταν τα "λώτινα φύλλα" του Σβετά-ντβιπά, οι χώρες που σήμερα ονομάζονται Γροιλανδία, Ανατολική και Δυτική Σιβηρία κ.τ.λ, κ.τ.λ. Η τεράστια Ήπειρος που βασίλευε πάνω στον Ινδικό, στον Ατλαντικό και στον Ειρηνικό Ωκεανό απαρτιζόταν τώρα από μεγάλα νησιά τα οποία βαθμιαία εξαφανίζονταν το ένα μετά το άλλο, έως ότου η τελική αναστάτωση κατάπιε και τα τελευταία απομεινάρια της. Για παράδειγμα, η Νήσος του Πάσχα ανήκει στον πρώτο πολιτισμό της Τρίτης Φυλής. Αν και είχε καταβυθιστεί μαζί με τα υπόλοιπα, μια ξαφνική ηφαιστειακή ανύψωση του πυθμένα του ωκεανού – κατά την διάρκεια της καταβύθισης του βόρειου πόλου την εποχή Τσαμπλαίην [Από την λίμνη Champlain. Η εποχή μετά τους παγετώνες.] – έφερε ανέπαφο στην επιφάνεια αυτό το μικρό υπόλειμμα των αρχαϊκών εποχών, σαν μια αδιάψευστη μαρτυρία για την ύπαρξη των Λεμουρίων. Λέγεται ότι μερικές από τις φυλές της Αυστραλίας είναι οι έσχατοι επιζώντες των τελευταίων απογόνων της Τρίτης Φυλής.

Εδώ επιβεβαιωνόμαστε και πάλι, ως ένα βαθμό, από την υλιστική Επιστήμη. Ο Χαίκελ, όταν μιλάει για την καστανή ή μαλαϊκή φυλή του Μπλούμενμπαχ και για τους Αυστραλούς και τους Παπούα, παρατηρεί: "Υπάρχει μεγάλη ομοιότητα μεταξύ αυτών και των Ιθαγενών της Πολυνησίας, του αυστραλέζικου νησιωτικού κόσμου, ώστε *φαίνεται σαν να ήταν κάποτε μια γιγαντιαία και συνεχής ήπειρος"*. (*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 82.)

Ασφαλώς και ήταν, αφού κάποτε, κατά την διάρκεια της Τρίτης Φυλής, απλωνόταν σε ανατολή και δύση, μέχρι εκεί που βρίσκεται τώρα η Αμερική, και αφού η σημερινή Αυστραλία δεν είναι παρά ένα τμήμα της, καθώς επίσης και τα λίγα εναπομείναντα νησιά που διακρίνονται εδώ κι εκεί πάνω στην επιφάνεια του Ειρηνικού, καθώς και ένα μέρος της Καλιφόρνιας που ανήκε σ' αυτήν. Αρκετά περίεργα, ο Χαίκελ στην φανταστική *Καταγωγή του Ανθρώπου* θεωρεί:

... τους σημερινούς Αυστραλούς σαν κατευθείαν απογόνους, σχεδόν αμετάβλητους [;!], εκείνου του δεύτερου κλάδου της πρωτόγονης ανθρώπινης φυλής... που εξαπλώθηκε προς τα βόρεια, αρχικά κυρίως στην Ασία, από την πατρίδα της παιδικής ηλικίας του ανθρώπου και φαίνεται ότι υπήρξε ο γονέας όλων των άλλων ανθρώπινων φυλών με τα ίσια μαλλιά... Εκείνη με τα κατσαρά μαλλιά μετανάστευσε εν μέρει δυτικά [δηλαδή στην Αφρική και βόρεια στην Νέα Γουινέα, χώρες οι οποίες τότε, όπως είπαμε, δεν υπήρχαν ακόμα]... Η άλλη, με τα ίσια μαλλιά, εξαπλώθηκε ακόμα περισσότερο προς Βορρά, στην Ασία και... κατοίκησε την Αυστραλία. (*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 81.)

Όπως έγραψε ένας ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Δείτε τα απομεινάρια ενός μεγάλου κάποτε έθνους [της Λεμουρίας της Τρίτης Φυλής] σε μερικούς από τους πλατυκέφαλους ιθαγενείς της Αυστραλίας σας. (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 65.)

Αλλά αυτοί ανήκουν στα τελευταία υπολείμματα της Έβδομης υποφυλής της Τρίτης. Ο καθηγητής Χαίκελ θα πρέπει να ονειρεύτηκε κάποιο *όνειρο* και να είδε για μοναδική φορά ένα *αληθινό όραμα*!

Σ' αυτήν την περίοδο πρέπει να αναζητήσουμε την πρώτη εμφάνιση των προγόνων εκείνων, τους οποίους εμείς ονομάζουμε πιο αρχαίους λαούς του κόσμου και οι οποίοι τώρα αποκαλούνται αντίστοιχα Άριοι Ινδοί, Αιγύπτιοι και αρχαίοι Πέρσες από την μια μεριά και Χαλδαίοι και Φοίνικες από την άλλη. Αυτοί κυβερνιόνταν από τις ΘΕΙΕΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΕΣ, δηλαδή βασιλιάδες και κυβερνήτες οι οποίοι από τον άνθρωπο δεν είχαν παρά μόνο την φυσική του εμφάνιση *όπως ήταν τότε*, αλλά οι οποίοι στην πραγματικότητα ήταν Όντα από σφαίρες ανώτερες και πιο ουράνιες απ' αυτές στις οποίες θα ανήκει η δική μας σφαίρα στα μελλοντικά Μανβαντάρα. Φυσικά είναι άσκοπο να προσπαθήσουμε να πείσουμε τους σκεπτικιστές για την ύπαρξη τους. Η *δική* τους μεγαλύτερη περηφάνεια συνίσταται στο να αποδείξουν την πατρωνυμική τους ονομασία σαν *Καταρρινίδες*, γεγονός το οποίο προσπαθούν να αποδείξουν βασιζόμενοι στην υποτιθέμενη αυθεντία του *κόκκυγα* που προστέθηκε στο *ιερό οστό* τους, αυτή την υποτυπώδη ουρά την οποία, αν την είχαν αρκετά μακριά, θα την κουνούσαν χαρούμενα και ζωηρά προς τιμήν του διάσημου ανδρός που την ανακάλυψε. Αυτοί θα μείνουν τόσο πιστοί στους πιθηκόμορφους προγόνους τους, όσο και οι Χριστιανοί στον κολοβό Αδάμ τους. Η Μυστική Δοξασία, όμως, οδηγεί σωστά στο θέμα τους θεοσοφιστές και τους μελετητές των Απόκρυφων Επιστημών.

Αν θεωρήσουμε σαν τους πρώτους αντιπροσώπους της πραγματικά ανθρώπινης φυλής με σκληρά οστά το Δεύτερο τμήμα της Τρίτης Φυλής, τότε το συμπέρασμα του Χαίκελ ότι "η εξέλιξη των πρωτόγονων ανθρώπων έλαβε χώρα... είτε στην Νότια Ασία είτε στην... Λεμουρία" – αποκλειόμενης της Αφρικής, Ανατολικής ή Δυτικής – είναι αρκετά, αν όχι ολότελα σωστό. Όμως, για να είμαστε ακριβείς, ακριβώς όπως η εξέλιξη της Πρώτης Φυλής (από τα σώματα των *πιτάρα*) έλαβε χώρα σε επτά εντελώς ξεχωριστές περιοχές της μοναδικής (τότε) Γης στον αρκτικό πόλο, το ίδιο συνέβη και με την τελευταία μεταμόρφωση της Τρίτης: άρχισε σε κείνες τις βόρειες περιοχές, οι οποίες μόλις πριν από λίγες σελίδες αναφέρθηκε ότι περιλάμβαναν τα Στενά του Βερίγγειου και αυτό που ήταν τότε άγονη γη στην Κεντρική Ασία, όταν ακόμα και στις Αρκτικές περιοχές το κλίμα ήταν ημιτροπικό και απόλυτα προσαρμοσμένο στις αρχικές ανάγκες του γεννημένου φυσικού ανθρώπου. Αυτή η περιοχή, όμως, υπήρξε αρκετές φορές παγωμένη και τροπική εναλλάξ από τότε που εμφανίστηκε ο άνθρωπος. Το Σχόλιο μας λέει ότι η Τρίτη Φυλή βρισκόταν μόλις στο μεσαίο σημείο της ανάπτυξης της όταν:

"Ο άξονας του Τροχού ταλαντεύτηκε. Ο Ήλιος και η Σελήνη δεν διακρίνονταν πια πάνω από τα κεφάλια των ΙΔΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΩΝ εκείνης της περιοχής – οι άνθρωποι γνώρισαν τον πάγο και την παγωνιά και άνθρωποι, φυτά και ζώα μειώθηκαν σε μέγεθος. Εκείνοι που δεν αφανίστηκαν έμειναν σαν ΗΜΙΑΝΑΠΤΥΓΜΕΝΑ ΜΩΡΑ[296] *ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΚΑΙ την ΝΟΗΤΙΚΟΤΗΤΑ. Αυτός ήταν ο τρίτος πραλάγια των φυλών.* (Αναφέρεται στην Λεμουρία.)

Πράγμα που σημαίνει ξανά ότι η σφαίρα μας υπόκειται σε εφτά περιοδικές ολοκληρωτικές αλλαγές, οι οποίες γίνονται *pari passu* με τις φυλές. Γιατί η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι, κατά την διάρκεια αυτού του Γύρου πρέπει να υπάρξουν επτά γήινοι *πραλάγια*, εκ των οποίων τρεις θα προκληθούν από αλλαγή στην κλίση του άξονα της Γης. Είναι ένας νόμος ο οποίος δρα την καθορισμένη του στιγμή και όχι εντελώς τυφλά, όπως νομίζει η επιστήμη, αλλά σε πλήρη συμφωνία και αρμονία με τον καρμικό νόμο. Στον Αποκρυφισμό αυτός ο ανεξήγητος νόμος αναφέρεται σαν "ο μεγάλος ΔΙΕΥΘΕΤΗΤΗΣ". Η επιστήμη ομολογεί την άγνοια της σχετικά με τις αιτίες που προκαλούν τις κλιματολογικές μεταβολές και τέτοιες αλλαγές στην κατεύθυνση του

"Ημιαναπτυγμένα μωρά" σε σύγκριση με τους γιγάντιους Αδελφούς τους σε άλλες ζώνες. Το ίδιο θα είμαστε κι εμείς [αν συνέβαινε σε εμάς].

άξονα οι οποίες ακολουθούνται πάντα από κλιματολογικές μεταβολές˙ ούτε και είναι σίγουρη για τις μετατοπίσεις του άξονα. Και επειδή είναι ανίκανη να τα δικαιολογήσει, είναι έτοιμη μάλλον να αρνηθεί τελείως τις αλλαγές του άξονα, παρά να αποδεχθεί την ύπαρξη του νοήμονος καρμικού χεριού και του νόμου, η οποία και μόνο μπορεί να ερμηνεύσει λογικά αυτές τις ξαφνικές μεταβολές και τα αποτελέσματά τους. Η επιστήμη προσπάθησε να τις εξηγήσει με διάφορες λίγο ή πολύ φανταστικές υποθέσεις, μια από τις οποίες ήταν η ξαφνική και εξίσου φανταστική σύγκρουση της Γης μας με έναν κομήτη (η υπόθεση του Μπούτσεπορν), σαν αιτία όλων των γεωλογικών αναστατώσεων. Αλλά εμείς προτιμούμε να κρατήσουμε την δική μας εσωτερική εξήγηση, μιας και ΦΟΧΑΤ είναι εξίσου καλός όσο κι ένας κομήτης και επιπλέον έχει την συμπαντική διάνοια για να τον καθοδηγεί.

Έτσι, από την εποχή που η Ανθρωπότητα του Βαϊβασβάτα Μάνου εμφανίστηκε πάνω σ' αυτήν την Γη, υπήρξαν ήδη τέσσερις τέτοιες διαταραχές του άξονα. Όταν οι παλιές ήπειροι, εκτός της πρώτης, βυθίζονταν στους ωκεανούς, άλλες χώρες εμφανίζονταν και τεράστιες οροσειρές υψώνονταν εκεί που πρώτα δεν υπήρχε τίποτε. Κάθε φορά η επιφάνεια της Σφαίρας άλλαζε τελείως. Η *επιβίωση των καταλληλότερων* εθνών και φυλών εξασφαλιζόταν μέσω έγκαιρης βοήθειας και οι ακατάλληλοι – οι αποτυχίες – απορρίπτονταν εξαφανιζόμενοι από την Γη. Ένα τέτοιο ξεκαθάρισμα και μετακίνηση δεν γίνεται μέσα σε μια ημέρα, όπως μπορεί να νομίζει κανείς, αλλά απαιτούνται αρκετές χιλιάδες χρόνια μέχρι να τακτοποιηθεί ο νέος οίκος.

Οι υποφυλές υπόκεινται στην ίδια εκκαθαριστική διαδικασία, όπως επίσης και οι πλευρικοί κλάδοι (οι οικογενειακές φυλές). Αυτός που είναι αρκετά εξοικειωμένος με την αστρονομία και τα μαθηματικά ας ρίξει μια εξεταστική ματιά στο ημίφως και στις σκιές του Παρελθόντος. Ας παρατηρήσει και ας σημειώσει τι γνωρίζει για την ιστορία λαών και εθνών και ας συγκρίνει την αντίστοιχη άνοδο και πτώση τους με όσα είναι γνωστά για τους αστρονομικούς κύκλους και ειδικά για το Αστρικό Έτος, που ισούται με 25.868 ηλιακά έτη.[297] Αν ο παρατηρητής είναι προικισμένος έστω και με ελάχιστη ενόραση, τότε θα ανακαλύψει πόσο στενά συνδεμένη είναι η ευτυχία και η δυστυχία των εθνών με την αρχή και το τέλος αυτού του αστρικού κύκλου. Είναι αλήθεια ότι για το μη-αποκρυφιστή υπάρχει το μειονέκτημα ότι δεν διαθέτει τόσο μακρινές χρονολογίες για να βασιστεί πάνω τους. Δεν γνωρίζει τίποτε, μέσω της ακριβούς Επιστήμης, σχετικά με το τι συνέβη πριν από 10.000 χρόνια. Ωστόσο μπορεί να παρηγορηθεί με την γνώση ή – αν έτσι προτιμάει – με την εικασία πάνω στην μοίρα του καθενός από τα σύγχρονα έθνη που γνωρίζει για μετά από 16.000 χρόνια.

Το νόημα μας είναι αρκετά σαφές. Κάθε Αστρικό Έτος οι τροπικοί απομακρύνονται από τον πόλο τέσσερις μοίρες σε κάθε περιστροφή από τα σημεία ισημερίας καθώς ο ισημερινός γυρίζει μέσα στους αστερισμούς του Ζωδιακού. Τώρα, όπως γνωρίζει κάθε αστρονόμος, σήμερα ο τροπικός απέχει από τον ισημερινό μόνο είκοσι τρεις μοίρες και ένα τέταρτο περίπου της μοίρας. Επομένως πρέπει να διασχίσει ακόμα άλλες 2 1/2 μοίρες πριν από το τέλος του Αστρικού Έτους, πράγμα που δίνει στην ανθρωπότητα γενικά και στις πολιτισμένες φυλές μας ειδικότερα, μια αναστολή 16.000 ετών περίπου. (Βλέπε στο τέλος αυτών των Στάντζα: "Περί της Διάρκειας Εποχών και Κύκλων".)

Μετά τον Μεγάλο Κατακλυσμό της Τρίτης Φυλής (της Λεμουρίας):

"Οι άνθρωποι μειώθηκαν σημαντικά σε μέγεθος και η διάρκεια της ζωής τους συντομεύθηκε. Έχοντας ξεπέσει από την θεία κατάσταση αναμείχθηκαν με φυλές ζώων και διασταυρώθηκαν με

Φυσικά υπάρχουν και άλλοι κύκλοι, *κύκλοι μέσα σε κύκλους*, και αυτό ακριβώς δημιουργεί την μεγάλη δυσκολία στους υπολογισμούς των φυλετικών γεγονότων. Η περιστροφή της εκλειπτικής ολοκληρώνεται σε 25.868 χρόνια. Και σε σχέση με την Γη μας, υπολογίζεται ότι το σημείο ισημερίας μετατοπίζεται ετησίως 50,10 δεύτερα του τόξου. Αλλά μέσα σ' αυτόν υπάρχει ένας άλλος κύκλος. Λέγεται ότι "καθώς η αψίδα προχωράει για να συναντήσει αυτό το σημείο με την ταχύτητα των 11,24 δεύτερων του τόξου ετησίως" (βλέπε άρθρο για την "Αστρονομία" στην *Βρετανική Εγκυκλοπαίδεια*), "θα ολοκληρώσει μια περιστροφή σε εκατόν δεκαπέντε χιλιάδες τριακόσια δύο χρόνια (115.302). Η προσέγγιση του ισημερινού και της αψίδας είναι το άθροισμα αυτών των κινήσεων, 61,34 δεύτερα του τόξου, και επομένως ο ισημερινός επιστρέφει στην ίδια θέση σε σχέση με την αψίδα σε 21.128 χρόνια". Στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 30-34, αναφέραμε αυτόν τον κύκλο σε σχέση με άλλους κύκλους. Ο καθένας έχει μια ορισμένη επίδραση πάνω στην σύγχρονη φυλή του.

γίγαντες και Πυγμαίους [οι μικροσκοπικές φυλές των Πόλων]... *Πολλοί απέκτησαν ΘΕΙΑ, περισσότεροι απέκτησαν ΠΑΡΑΝΟΜΗ γνώση και ακολούθησαν ηθελημένα την ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΑΤΡΑΠΟ" (Σχόλιο, XXXIII).*

Έτσι και οι Ατλάντειοι με την σειρά τους προσέγγιζαν την καταστροφή. Πόσες γεωλογικές περίοδοι χρειάστηκαν για να ολοκληρωθεί αυτή η τετάρτη καταστροφή; Ποιος το ξέρει... Αλλά μας λένε ότι:

* * *

ΑΥΤΟΙ (*οι Ατλάντειοι*) ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΝΝΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΨΗΛΕΣ (*8 μέτρα*), ΣΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥΣ (α). ΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΠΥΡΑ ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΑΝ την ΓΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΟΥΣ (*των Λεμουρίων*). ΤΑ ΥΔΑΤΑ ΑΠΕΙΛΗΣΑΝ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ (Φυλή) (β).

Αξίζει να σημειωθεί ότι τα περισσότερα από τα γιγαντιαία αγάλματα που ανακαλύφθηκαν στην Νήσο του Πάσχα, τμήμα αναμφίβολα μιας βυθισμένης ηπείρου˙ καθώς κι εκείνα που βρέθηκαν στις παρυφές της Γκόμπι, μια περιοχή που είχε καταβυθιστεί προ αμνημονεύτων εποχών, έχουν όλα ύψος από 6 μέχρι 9 μέτρα. Τα αγάλματα που βρήκε ο Κουκ στην Νήσο του Πάσχα έχουν σχεδόν όλα οκτώ μέτρα ύψος και άνοιγμα ώμων δυόμισι μέτρα. (Βλέπε "Κυκλώπεια Μνημεία και Κολοσσιαίοι Ογκόλιθοι σαν Μαρτυρίες των Γιγάντων", πιο κάτω στον παρόντα τόμο.) Η συγγραφέας γνωρίζει πολύ καλά πως οι σύγχρονοι αρχαιολόγοι έκριναν ότι "αυτά τα αγάλματα δεν είναι πολύ παλιά", όπως δήλωσε ένας από τους υπεύθυνους του Βρετανικού Μουσείου όπου βρίσκονται σήμερα μερικά απ' αυτά. Αλλά αυτή είναι μια από τις αυθαίρετες κρίσεις της σύγχρονης επιστήμης η οποία δεν έχει μεγάλη βαρύτητα.

Μας λένε ότι μόνο μετά την καταστροφή της "Λεμουρίας" από υπόγεια πυρά, οι άνθρωποι άρχισαν να χάνουν σταθερά σε μέγεθος – μια διαδικασία η οποία είχε ήδη αρχίσει μετά την φυσική ΠΤΩΣΗ τους – και ότι τέλος μετά από μερικές χιλιάδες χρόνια έφτασαν στο ένα και ογδόντα και στα δυο μέτρα και τώρα το μέγεθος τους μειώνεται ακόμα περισσότερο (όπως οι αρχαιότερες ασιατικές φυλές) προσεγγίζοντας στο ένα και μισό με ένα και ογδόντα μέτρα. Όπως δείχνει ο Πίκερινγκ, στην Μαλαϊκή Φυλή (μια υποφυλή της Τέταρτης Ριζικής Φυλής) υπάρχει μια μοναδική παρέκλιση μεγέθους˙ τα μέλη της πολυνησιακής οικογένειας (Ταϊτινοί, Σαμόες και κάτοικοι των νησιών Τόνγκα) *έχουν μεγαλύτερο ύψος από την υπόλοιπη ανθρωπότητα*: αλλά οι ινδικές φυλές και οι κάτοικοι των ινδο-κινεζικών χωρών είναι σημαντικά κάτω από τον μέσο όρο. Αυτό εξηγείται εύκολα. Οι Πολυνήσιοι ανήκουν στις πρώτες από τις διασωθείσες υποφυλές, ενώ οι άλλοι στο τελευταίο και μεταβατικό απόθεμα. Όπως οι Τασμανοί έχουν τώρα ολότελα εκλείψει και οι Αυστραλοί ιθαγενείς εξαφανίζονται με γοργό ρυθμό, έτσι σύντομα θα τους ακολουθήσουν και οι άλλες αρχαίες φυλές.

Τώρα μπορεί να ρωτήσει κανείς, πώς διασώθηκαν αυτές οι αρχαίες καταγραφές; Οι ευγενικοί και πολυμαθείς Ανατολιστές μας αρνούνται στους Ινδούς ακόμα και την γνώση του Ζωδιακού, συμπεραίνοντας ότι οι Άριοι Ινδοί δεν γνώριζαν τίποτε γι' αυτόν, πριν τον φέρουν στην χώρα τους οι Έλληνες. Αυτή η αδικαιολόγητη κατηγορία έχει ανασκευαστεί τόσο πετυχημένα από τον Μπαγί και πολύ περισσότερο από την καθαρή μαρτυρία των γεγονότων, ώστε δεν χρειάζεται επιπρόσθετη απόρριψη. Ενώ οι Αιγύπτιοι έχουν στους Ζωδιακούς τους (βλέπε Ντ. Β. Ντενόν, *Ταξίδι στην Κάτω και Άνω Αίγυπτο*, κ.τ.λ. 1802, τομ. II), αναντίρρητες αποδείξεις καταγραφών που καλύπτουν περισσότερα από τρισήμιση αστρικά έτη – ή περίπου 87.000 χρόνια – οι ινδικοί υπολογισμοί καλύπτουν σχεδόν τριάντα τρία τέτοια έτη ή 850.000 χρόνια. Οι Αιγύπτιοι ιερείς βεβαίωσαν τον Ηρόδοτο ότι ο Πόλος της Γης και ο Πόλος της Εκλειπτικής προηγουμένως συνέπιπταν. Αλλά, όπως παρατηρεί ο συγγραφέας της *Μυθολογικής Αστρονομίας*: "Αυτοί οι *φτωχοί αδαείς* Ινδοί κατέγραψαν μια γνώση της Αστρονομίας για δέκα φορές 25.000 χρόνια από την εποχή του [τελευταίου τοπικού] *Κατακλυσμού* [στην Ασία], ή την *Εποχή του τρόμου*, στο γεωγραφικό πλάτος

του Μπεναρές" (Τομ. Ι, Παράρτημα, σελ. 23). Και κατέχουν καταγραμμένες παρατηρήσεις από την εποχή του πρώτου *Μεγάλου* Κατακλυσμού μέσα στην Άρια *ιστορική μνήμη* : εκείνου ο οποίος βύθισε τα τελευταία τμήματα της Ατλαντίδος πριν από 850.000 χρόνια. Οι κατακλυσμοί που προηγήθηκαν είναι, φυσικά, περισσότερο μυθικοί παρά ιστορικοί.

Καθώς η καταβύθιση και ο μετασχηματισμός της Λεμουρίας άρχισε κοντά στον Αρκτικό Κύκλο (Νορβηγία), η Τρίτη Φυλή τέλειωσε την καριέρα της στην Λάνκα, ή μάλλον σ' αυτό που έγινε Λάνκα για τους Ατλάντειους. Το μικρό υπόλειμμα που τώρα είναι γνωστό σαν Κεϋλάνη, είναι το Βορεινό οροπέδιο της αρχαίας Λάνκα, ενώ το τεράστιο νησί με αυτό το όνομα, κατά την περίοδο της Λεμουρίας, ήταν η γιγαντιαία ήπειρος που περιγράφηκε πριν από λίγες σελίδες. Όπως λέει ένας ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: "Γιατί οι γεωλόγοι σας δεν αναλογίζονται ότι κάτω από τις ηπείρους που έχουν εξερευνηθεί και βυθομετρηθεί απ' αυτούς... μπορεί να κρύβονται βαθιά στα απύθμενα, ή μάλλον στα αβυθομέτρητα βάθη του ωκεανού, άλλες, πολύ αρχαιότερες, ήπειροι τα στρώματα των οποίων δεν εξερευνήθηκαν ποτέ γεωλογικά και ότι ίσως αυτές κάποια μέρα ανατρέψουν τελείως τις τωρινές θεωρίες τους; Γιατί δεν παραδέχονται ότι οι τωρινές μας ήπειροι έχουν, όπως η Λεμουρία και η Ατλαντίδα, βυθιστεί ήδη αρκετές φορές και ότι είχαν τον χρόνο να εμφανιστούν ξανά και ξανά φιλοξενώντας τις δικές τους νέες ομάδες ανθρωπότητας και πολιτισμούς και ότι με την πρώτη μεγάλη γεωλογική αναστάτωση στον επόμενο κατακλυσμό, στην σειρά των περιοδικών κατακλυσμών που συμβαίνουν από την αρχή μέχρι το τέλος κάθε Γύρου, οι ήδη μελετημένες ήπειροι θα βυθιστούν και θα εμφανιστούν ξανά η Λεμουρία και η Ατλαντίδα;" (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 65.)

Όχι οι *ίδιες* ακριβώς ήπειροι, φυσικά.

Αλλά εδώ χρειάζεται μια εξήγηση. Δεν υπάρχει λόγος να δημιουργείται σύγχυση σχετικά με την υπόθεση μιας Βόρειας "Λεμουρίας". Η προέκταση αυτής της μεγάλης ηπείρου μέσα στον Βόρειο Ατλαντικό Ωκεανό κατά κανέναν τρόπο δεν ανατρέπει τις πλατιά διαδεδομένες απόψεις σχετικά με την τοποθεσία της χαμένης Ατλαντίδος και η μια επιβεβαιώνει την άλλη. Πρέπει να σημειωθεί ότι η Λεμουρία, η οποία αποτέλεσε το λίκνο της Τρίτης Ριζικής Φυλής, όχι μόνο περιλάμβανε μια μεγάλη περιοχή του Ειρηνικού και του Ινδικού Ωκεανού, αλλά απλωνόταν σε σχήμα αλογοπέταλου πέρα από την Μαδαγασκάρη, γύρω από την "Νότιο Αφρική" (που τότε ήταν ένα μικρό τμήμα στην διαδικασία του σχηματισμού), μέσα από τον Ατλαντικό μέχρι την Νορβηγία. Το *μεγάλο αγγλικό απόθεμα γλυκού νερού που ονομάζεται Γουήλδιο – και το οποίο κάθε γεωλόγος θεωρεί σαν την πηγή ενός μεγάλου κάποτε ποταμού – είναι η κοίτη του κυρίου ρεύματος το οποίο κατά την Δευτερογενή Εποχή αποστράγγισε την Βόρεια Λεμουρία*.

προγενέστερη ύπαρξη αυτού του ποταμού είναι ένα γεγονός της επιστήμης· θα δεχτούν λοιπόν οι οπαδοί της να αναγνωρίσουν την αναγκαιότητα μιας Βόρειας Λεμουρίας κατά την Δευτερογενή Εποχή, την ύπαρξη της οποίας απαιτούν τα δεδομένα τους; Ο καθηγητής Μπέρτολντ Σίμαν όχι μόνο αποδέχτηκε την πραγματικότητα μιας τέτοιας τεράστιας ηπείρου, αλλά θεωρούσε ότι η Αυστραλία και η Ευρώπη αποτελούσαν παλιότερα τμήματα μιας ηπείρου, επιβεβαιώνοντας έτσι ολόκληρη την υπόθεση του "αλογοπέταλου" που ήδη αναφέραμε. Δεν μπορεί να δοθεί πιο εκπληκτική επιβεβαίωση της θέσης μας από το γεγονός ότι η ΑΝΥΨΩΜΕΝΗ ΚΟΡΥΦΟΓΡΑΜΜΗ στην λεκάνη του Ατλαντικού, που έχει ύφος 2.700 μέτρα, εκτείνεται για τρισήμισι με πέντε περίπου χιλιάδες χιλιόμετρα νότια από ένα σημείο κοντά στις Βρετανικές Νήσους, γλιστρώντας έπειτα προς την Νότια Αμερική, στην συνέχεια σχηματίζει σχεδόν ορθή γωνία για να προχωρήσει προς μια ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗ κατεύθυνση προς την Αφρικανική ακτή, απ' όπου στρέφεται νότια προς το Τριστάν Ντα Κούνχα. Αυτή η κορυφογραμμή είναι απομεινάρι μιας Ατλάντειας ηπείρου και, αν μπορούσε να ανιχνευθεί περαιτέρω, θα επιβεβαίωνε την πραγματικότητα μιας υπόγειας πεταλοειδούς ένωσης με μια προηγούμενη ήπειρο στον Ινδικό Ωκεανό. (Παράβαλε τον χάρτη από τις βυθομετρήσεις των Τσάλεντζερ και Ντόλφιν ο οποίος παρουσιάζεται στο έργο του Ι. Ντόνελυ, *Ατλαντίδα: Ο Προκατακλυσμιαίος Κόσμος*, σελ. 47, υποσ. 16.)

Το *ατλάντειο τμήμα της Λεμουρίας* αποτέλεσε την γεωλογική βάση αυτής που είναι γενικά γνωστή σαν Ατλαντίδα. Αυτή η τελευταία πράγματι πρέπει να θεωρείται μάλλον σαν μια ανάπτυξη της ατλαντικής προέκτασης της Λεμουρίας, παρά σαν μια εντελώς νέα μάζα ξηράς που ανυψώθηκε για να ικανοποιήσει τις ειδικές απαιτήσεις της Τέταρτης Φυλής. Ακριβώς όπως και στην περίπτωση

της εξέλιξης της Φυλής, έτσι και στην μετακίνηση και μετατόπιση ηπείρων, δεν μπορεί να χαραχθεί μια σαφής γραμμή στο σημείο όπου μια νέα τάξη τελειώνει και μια άλλη αρχίζει. Στις φυσικές διαδικασίες η συνέχεια δεν σπάει ποτέ. Έτσι οι Ατλάντειοι της Τέταρτης Φυλής αναπτύχθηκαν από έναν πυρήνα ανθρώπων της Βόρειας Λεμουρίας Τρίτης Φυλής, έχοντας σαν κέντρο σε γενικές γραμμές ένα σημείο ξηράς, εκεί που τώρα είναι ο μεσο-Ατλαντικός Ωκεανός. Η ήπειρός τους απαρτιζόταν από την συνένωση πολλών νησιών και χερσονήσων οι οποίες είχαν ανυψωθεί κατά την κανονική πορεία του χρόνου και *έγιναν τελικά η αληθινή πατρίδα της μεγάλης Φυλής που είναι γνωστή σαν Ατλάντεια*. Μετά την ολοκλήρωσή της, όπως ανέφερε μια από τις μεγαλύτερες αυθεντίες του "αποκρυφισμού", η "Λεμουρία δεν θα πρέπει να συγχέεται πια με την Ήπειρο της Ατλαντίδος, όπως η Ευρώπη δεν συγχέεται με την Αμερική". (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 64-65.)

παραπάνω δήλωση προερχόμενη από πηγή που αμφισβητείται από την ορθόδοξη Επιστήμη, θα θεωρηθεί φυσικά απ' αυτήν σαν μια λίγο-πολύ χαριτωμένη φαντασία. Ακόμα και το έξυπνο έργο του Ντόνελυ, που ήδη αναφέραμε, αγνοείται παρά το γεγονός ότι οι δηλώσεις του περιορίζονται μέσα σε ένα πλαίσιο αυστηρών επιστημονικών αποδείξεων. Αλλά εμείς γράφουμε για το μέλλον. Ανακαλύψεις προς αυτήν την κατεύθυνση θα επαληθεύσουν τους ισχυρισμούς των Ασιατών Φιλοσόφων, οι οποίοι ισχυρίζονται ότι οι Επιστήμες – της Γεωλογίας, της Εθνολογίας και της Ιστορίας περιλαμβανομένων – ήταν γνωστές στα προκατακλυσμιαία έθνη τα οποία έζησαν πριν από αμνημόνευτες εποχές. Μελλοντικά ευρήματα θα δικαιώσουν την ορθότητα των τωρινών παρατηρήσεων φωτισμένων διανοιών όπως του Χ.Α. Τάινι και του Ρενάν. Ο πρώτος έδειξε ότι οι πολιτισμοί τέτοιων αρχαίων εθνών όπως οι Αιγύπτιοι, οι Άριοι της Ινδίας, οι Χαλδαίοι, οι Κινέζοι και οι Ασσύριοι, είναι αποτέλεσμα προηγουμένων πολιτισμών κατά την διάρκεια "*μυριάδων αιώνων*". (*Ιστορία της Αγγλικής Φιλολογίας*, σελ. 24.) Ο δεύτερος τονίζει το γεγονός ότι "η Αίγυπτος από την αρχή εμφανίζεται ώριμη, παλιά και χωρίς καθόλου μυθικές και ηρωικές εποχές, λες και η χώρα δεν γνώρισε ποτέ την νεότητα. Ο πολιτισμός της δεν έχει παιδική ηλικία και η τέχνη της αρχαϊκή περίοδο. Ο πολιτισμός της Αρχαίας Μοναρχίας δεν άρχισε με παιδική ηλικία. Ήταν ήδη ώριμος". (Αναφέρεται στο έργο του Ντόνελυ, *Ατλαντίδα*, σελ. 132.) Σε αυτά ο καθηγητής Ρ. Όουεν προσθέτει ότι, "η Αίγυπτος αναφέρεται ότι ήταν μια πολιτισμένη και οργανωμένη κοινότητα *πριν* από την εποχή του Μήνη"· και ο Ουίντσελ ότι "την εποχή του Μήνη οι Αιγύπτιοι ήταν ήδη ένας πολιτισμένος και πολυάριθμος λαός. Ο Μανέθωνας μας λέει ότι ο Άθωθις, ο γιος του πρώτου βασιλιά Μήνη, έχτισε το ανάκτορο της Μέμφιδας, ότι ήταν γιατρός και έγραψε *βιβλία ανατομίας*". (Α. Ουίντσελ, *Προ-Αδαμίτες* (1880), σελ. 120.)

Αυτό είναι απόλυτα φυσικό, αν πιστέψουμε τις δηλώσεις του Ηρόδοτου (*Ιστορία*, Βιβλ. Δεύτερο *Ευτέρπη*, 142) ο οποίος αναφέρει ότι η γραπτή ιστορία των Αιγυπτίων ιερέων χρονολογείτο 12.000 χρόνια περίπου πριν από την εποχή του.

Αλλά τι είναι 12.000 ή ακόμα και 120.000 χρόνια σε σύγκριση με το εκατομμύρια χρόνια που πέρασαν από την Λεμουρία περίοδο; Αυτή η τελευταία όμως δεν έφυγε χωρίς να αφήσει μάρτυρες, παρά την τρομακτική της αρχαιότητα. Οι πλήρεις καταγραφές της αύξησης, της ανάπτυξης, της κοινωνικής αλλά και της πολιτικής ζωής των Λεμουρίων διατηρήθηκαν στα μυστικά αρχεία. Δυστυχώς, λίγοι είναι εκείνοι που μπορούν να τα διαβάσουν και όσοι μπορούν είναι ανίκανοι να κατανοήσουν την γλώσσα τους, αν δεν διαθέτουν και τα επτά κλειδιά του συμβολισμού της. Γιατί η κατανόηση της Απόκρυφης Δοξασίας βασίζεται σε αυτές τις επτά επιστήμες, οι οποίες βρίσκουν έκφραση στις επτά διαφορετικές εφαρμογές των μυστικών αρχείων στα εξωτερικά κείμενα. Έτσι, έχουμε να κάνουμε με τρόπους σκέψης πάνω σε επτά εντελώς διαφορετικά πεδία Ιδεοπλασίας. Κάθε κείμενο σχετίζεται με ένα – και πρέπει να κατανοηθεί από – ένα από τα ακόλουθα σημεία:

Το Ρεαλιστικό πεδίο της σκέψης
Το Ιδεαλιστικό
Το καθαρά θείο ή Πνευματικό.

Τα άλλα πεδία υπερβαίνουν κατά πολύ την συνηθισμένη συνείδηση ειδικά του υλιστικού νου, για να γίνει αποδεκτή η ύπαρξή τους, έστω και συμβολισμένη με όρους κοινής φρασεολογίας. Δεν υπάρχει καθαρά *μυθικό* στοιχείο σε κανένα από τα αρχαία θρησκευτικά κείμενα. Αλλά πρέπει να ανακαλυφθεί ο τρόπος σκέψης με τον οποίο γράφηκαν αρχικά και να προσκολληθούμε στενά σε

αυτόν κατά την διάρκεια της ερμηνείας. Γιατί είναι ή συμβολικός (αρχαϊκός τρόπος σκέψης), ή εμβληματικός (ένας μεταγενέστερος, αν και πολύ αρχαίος τρόπος σκέψης), ή παραβολικός (αλληγορία), ιερογλυφικός, ή επίσης *λογογραμματικός*, η πιο δύσκολη μέθοδος από όλες, αφού κάθε γράμμα – όπως και στην κινέζικη γλώσσα – αντιπροσωπεύει μια ολόκληρη λέξη. Έτσι, σχεδόν κάθε κύριο όνομα, είτε βρίσκεται στους *Βέντα*, στην *Βίβλο των Νεκρών* ή στην Βίβλο (ως έναν βαθμό), αποτελείται από τέτοια λογογράμματα. Κανένας, αν δεν είναι μυημένος στο μυστήριο της απόκρυφης θρησκευτικής λογογραφίας, δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι γνωρίζει τι σημαίνει ένα όνομα σε κάποιο αρχαίο απόσπασμα, αν δεν κατέχει καλά το νόημα κάθε γράμματος που το συνθέτε Πώς λοιπόν να περιμένει κανείς ότι ο απλός αδαής στοχαστής, όσο μεγάλη κι αν είναι η μόρφωση του στον *ορθόδοξο* συμβολισμό – δηλαδή σε εκείνον τον συμβολισμό που δεν θα ξεφύγει ποτέ από τα αρχαία αυλάκια του ηλιακού μύθου και της σεξουαλικής λατρείας – θα καταφέρει ποτέ να διεισδύσει στο μυστήριο πίσω από το πέπλο; Αυτός που ασχολείται με το φλοιό ή το κέλυφος του νεκρού γράμματος και αφοσιώνεται στην καλειδοσκοπική μεταμόρφωση των γυμνών λέξεων-συμβόλων, δεν μπορεί να περιμένει ότι θα ξεφύγει ποτέ από τις παραξενιές των σύγχρονων μυθολόγων.

Έτσι, ο Βαϊβασβάτα, ο Ξίσουθρος, ο Δευκαλίων, ο Νώε κ.τ.λ., κ.τ.λ. – όλες οι κορυφαίες μορφές των κοσμικών κατακλυσμών, παγκόσμιων και τοπικών, αστρονομικών ή γεωλογικών – όλοι τους παρέχουν μέσα στο ίδιο το όνομά τους, αν μπορέσει κανείς να το διαβάσει πλήρως, τα αρχεία των αιτίων και των αποτελεσμάτων που οδήγησαν στο γεγονός. Όλοι αυτοί οι κατακλυσμοί βασίζονται σε γεγονότα τα οποία συνέβησαν στην φύση και στέκονται, επομένως, σαν *ιστορικά* αρχεία – είτε ήταν αστρικοί, γεωλογικοί ή απλώς αλληγορικοί – ενός ηθικού γεγονότος πάνω σε άλλα και ανώτερα πεδία ύπαρξης. Πιστεύουμε ότι αυτό έχει ήδη αποδειχθεί αρκετά κατά την διάρκεια των μακροσκελών εξηγήσεων που απαιτήθηκαν από τις αλληγορικές Στάντζα.

Το να μιλάει κανείς για μια φυλή εννιά *γιάτις*, ή 8 μέτρα ψηλή, σε ένα έργο που ισχυρίζεται ότι έχει περισσότερο επιστημονικό χαρακτήρα από τον "Κοντορεβυθούλη", είναι μια κάπως ασυνήθιστη διαδικασία. "Πού είναι οι αποδείξεις σας;" θα ρωτήσουν την συγγραφέα. Στην ιστορία και στην παράδοση, είναι η απάντηση. Παραδόσεις σχετικά με μια φυλή γιγάντων στην αρχαία εποχή συναντώνται παντού, υπάρχουν στην προφορική και την γραπτή παράδοση. Η Ινδία έχει τους Ντσναβά και τους Ντάιτιά της˙ η Κεϋλάνη έχει τους Ρακσάσα της˙ η Ελλάδα τους Τιτάνες της˙ η Αίγυπτος τους κολοσσιαίους Ήρωες˙ η Χαλδαία τους Ιζντουμπάρ της (Νιμρώδ) και οι Ιουδαίοι τους Εμίμ της χώρας του Μωάβ, με τους διάσημους γίγαντες Ανακίμ. (Αριθμοί, ΙΓ', 33) Ο Μωυσής μιλάει για τον Ογκ, έναν βασιλιά που είχε ύφος εννιά κύβιτα (4 μ. 60 εκ.) και πλάτος τέσσερα·(Δευτερονόμιο, Γ'', 11) και ο Γολιάθ ήταν "έξι κύβιτα και μια σπιθαμή ψηλός" (ή 3,70 μ.). Η μόνη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στην "αποκαλυμμένη Γραφή" και στις μαρτυρίες που μας παρέχουν ο Ηρόδοτος, ο Διόδωρος ο Σικελός, ο Όμηρος, ο Πλίνιος, ο Πλούταρχος, ο Φιλόστρατος κ.τ.λ., κ.τ.λ., είναι η ακόλουθη: Ενώ οι ειδωλολάτρες αναφέρουν μόνο *σκελετούς γιγάντων* που είχαν πεθάνει πριν από αμνημόνευτες εποχές, για υπολείμματα τα οποία μερικοί απ' αυτούς τα είχαν δει οι ίδιοι, αντίθετα οι ερμηνευτές της Βίβλου απαιτούν αναιδώς από την γεωλογία και την αρχαιολογία να πιστέψουν ότι αρκετές χώρες κατοικούνταν από τέτοιους γίγαντες την εποχή του Μωυσή˙ γίγαντες μπροστά στους οποίους οι Ιουδαίοι ήταν σαν ακρίδες και οι οποίοι εξακολουθούσαν να υπάρχουν τις μέρες του Ιησού του Ναυή και του Δαβίδ. Δυστυχώς η ίδια τους χρονολογία στέκεται εμπόδιο. Ένα από τα δυο: η χρονολογία ή οι γίγαντες, πρέπει να εγκαταλειφθεί. (Βλέπε Μέρος ΙΙΙ, *Προσθήκη*, τελευταίο κεφάλαιο.)

Υπάρχουν ακόμα λίγες φανερές μαρτυρίες για τις καταβυθισμένες ηπείρους και τους κολοσσιαίους γίγαντες που τις κατοικούσαν. Η αρχαιολογία ισχυρίζεται ότι υπάρχουν αρκετές πάνω στην σφαίρα αυτήν, αν και πέρα απ' το να αναρωτηθεί: "τι μπορεί να είναι", ποτέ δεν έκανε καμιά σοβαρή προσπάθεια να λύσει το μυστήριο. Εκτός από τα αγάλματα της Νήσου του Πάσχα που αναφέρθηκαν ήδη, σε ποια εποχή ανήκουν τα κολοσσιαία αγάλματα που στέκουν ακόμα όρθια και ανέπαφα κοντά στο Μπάμιαν; Η αρχαιολογία τα τοποθετεί (ως συνήθως) στους πρώτους αιώνες της χριστιανοσύνης, κάνοντας λάθος και σ' αυτήν, όπως και σε πολλές άλλες υποθέσεις της. Λίγα περιγραφικά λόγια θα δείξουν στους αναγνώστες τι είναι τα αγάλματα τόσο της Νήσου του Πάσχα όσο και του Μπάμιαν. Πρώτα θα εξετάσουμε τι γνωρίζει γι' αυτά η ορθόδοξη Επιστήμη.

Τεαπί, Ράπα-Νούι ή Νήσος του Πάσχα είναι ένα απομονωμένο σημείο σε απόσταση 3.000 περίπου χιλιομέτρων από την ακτή της Νότιας Αμερικής... Έχει μήκος περίπου δεκαοχτώ χιλιόμετρα και πλάτος έξι... και υπάρχει ένας σβησμένος κρατήρας στο κέντρο του ύψους 650 μ. περίπου. Το νησί... είναι γεμάτο κρατήρες, οι οποίοι έχουν μείνει ανενεργοί για τόσον πολύ καιρό, ώστε δεν διασώζεται καμιά παράδοση σχετικά με την δραστηριότητά τους... (Ρόμπερτ Μπράουν, *Οι Χώρες του Κόσμου*, Τομ. IV, σελ. 43.)

Αλλά ποιος κατασκεύασε τις τεράστιες πέτρινες μορφές οι οποίες αποτελούν τώρα την σπουδαιότερη ατραξιόν για τους επισκέπτες του νησιού; "Κανένας δεν γνωρίζει", λέει ο συγγραφέας.Ι

Είναι πολύ πιθανό ότι αυτές υπήρχαν εδώ όταν έφτασαν οι τωρινοί κάτοικοι [μια ομάδα Πολυνήσιων ιθαγενών...] Η τεχνουργία [τους] είναι ανώτερης τάξης... [και πιστεύεται ότι] η φυλή που τις κατασκεύασε ήταν συγγενείς των ιθαγενών του Περού και άλλων τμημάτων της Νότιας Αμερικής... Ακόμα και την εποχή της επίσκεψης του Κουκ, μερικά από τα αγάλματα, που είχαν ύψος οχτώ μέτρα και φάρδος ώμων δυόμισι μέτρα περίπου, ήταν πεσμένα κάτω, ενώ άλλα που στέκονταν ακόμα όρθια φαίνονταν πολύ μεγαλύτερα. Ένα απ' αυτά ήταν τόσο μεγάλο, ώστε η σκιά του έφτανε για να σκεπάσει μια ομάδα τριάντα περίπου ατόμων προστατεύοντας την από την ζέστη του ήλιου. Οι βάσεις πάνω στις οποίες στέκονταν αυτές οι κολοσσιαίες μορφές είχαν μήκος από εννιά μέχρι δώδεκα μέτρα και πλάτος από τέσσερα μέχρι πέντε μέτρα... φτιαγμένες από πελεκητή πέτρα με κυκλώπεια τεχνοτροπία, έμοιαζαν πολύ με τα τείχη του Ναού του Πατσακαμάκ, ή τα *ερείπια του Τιαχουανάκο στο Περού*". (Ρόμπερτ Μπράουν, *Οι Χώρες του Κόσμου*, Τομ. III, σελ. 310-311.)

*   *   *

"ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ ΝΑ ΠΙΣΤΕΨΟΥΜΕ ΟΤΙ ΤΑ ΑΓΑΛΜΑΤΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΗΚΑΝ ΣΤΑΔΙΑΚΑ, ΜΕ ΣΚΑΛΩΣΙΕΣ ΣΤΗΜΕΝΕΣ ΓΥΡΩ ΤΟΥΣ" – προσθέτει πολύ υπαινικτικά ο συγγραφέας – χωρίς όμως να εξηγεί με ποιον τρόπο θα μπορούσαν να είχαν κατασκευαστεί διαφορετικά, εκτός και φτιάχτηκαν από γίγαντες που είχαν το ίδιο μέγεθος με τα αγάλματα. Μια από τις καλύτερες κολοσσιαίες αυτές μορφές βρίσκεται τώρα στο Βρετανικό Μουσείο. Οι μορφές στην Ρονοροράκα – οι μόνες που στέκουν τώρα όρθιες – είναι τέσσερις σε αριθμό, τρεις βαθιά χωμένες μέσα στο έδαφος και μια ακουμπισμένη, σαν ένας άνθρωπος που κοιμάται. Αν και είναι όλες μεγαλοκέφαλες, ωστόσο ο τύπος τους είναι διαφορετικός και προφανώς αποτελούσαν όλες πορτραίτα, γιατί η μύτη, το στόμα και το σαγόνι διαφέρουν σε μεγάλο βαθμό, ενώ το κάλυμμα της κεφαλής – ένα είδος επίπεδου καπέλου με ένα κομμάτι στο πίσω μέρος για να καλύπτει το κεφάλι από πίσω – δείχνει ότι τα πρωτότυπα δεν ήταν τίποτε άγριοι της παλαιολιθικής εποχής. Μπορεί πράγματι να τεθεί το ερώτημα: "Ποιος τα κατασκεύασε;" Αλλά ούτε η αρχαιολογία ούτε η γεωλογία είναι πιθανόν να απαντήσουν, αν και η τελευταία αναγνωρίζει την Νήσο σαν τμήμα μιας βυθισμένης ηπείρου.

Αλλά ποιος σκάλισε τα ακόμα πιο κολοσσιαία αγάλματα του Μπάμιαν, τα πιο ψηλά και τα πιο γιγαντιαία σε ολόκληρο τον κόσμο, γιατί ακόμα και το "Άγαλμα της Ελευθερίας" (που τώρα βρίσκεται στην Νέα Υόρκη) του Μπαρτόλντι, είναι *νάνος* αν συγκριθεί με την μεγαλύτερη από τις πέντες μορφές. Ο Μπούρνες και αρκετοί μορφωμένοι Ιησουίτες που επισκέφθηκαν το μέρος, μιλούν για ένα βουνό "διάτρητο από γιγαντιαία κελιά", με δυο τεράστιους γίγαντες σκαλισμένους στον ίδιο βράχο. Αναφέρονται σαν οι σύγχρονοι *Μιαοτσέ*, οι τελευταίοι διασωθέντες μάρτυρες των *Μιαοτσέ* που είχαν "αναστατώσει την γη".·(*Σου-Τζίνγκ*, Μέρος V, Βιβλ. Εικοστό Έβδομο. Βλέπε ανωτέρω σελ. 492-493.) Οι Ιησουίτες έχουν δίκιο και οι αρχαιολόγοι, οι οποίοι θεωρούν σαν Βούδες τα μεγαλύτερα απ' αυτά τα αγάλματα, έχουν λάθος. Γιατί όλα αυτά τα αναρίθμητα γιγαντιαία ερείπια που ανακαλύπτονται στις μέρες μας το ένα μετά το άλλο, όλες αυτές οι τεράστιες λεωφόροι κολοσσιαίων μνημείων που διασχίζουν την Βόρειο Αμερική κατά μήκος και πέρα από τα Βραχώδη Όρη, είναι έργα των Κυκλώπων, των αληθινών και πραγματικών Γιγάντων της αρχαιότητας. "Σωροί τεράστιων ανθρώπινων οστών" ανακαλύφθηκαν "στην Αμερική, κοντά στο Μισόρτι", μας λέει ένας διάσημος σύγχρονος περιηγητής, "ακριβώς στο σημείο το οποίο η παράδοση θεωρεί σαν

το μέρος όπου προσγειώθηκαν εκείνοι οι γίγαντες που κατέκτησαν την Αμερική", όταν είχε μόλις ανυψωθεί από τα ύδατα. (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, κ.τ.λ., Τομ. ΙΙΙ, σελ. 55, όπου αναφέρει το έργο του Γκαρτσιλάσο ντε λα Βέγκα, Αληθινά Σχόλια, Βιβλ. Ένατο, κεφ. ΙΧ.)

Οι παραδόσεις της Κεντρικής Ασίας αναφέρουν το ίδιο για τα αγάλματα του Μπάμιαν. Τι είναι αυτά και τι είναι το μέρος όπου στέκονται εδώ και αναρίθμητους αιώνες, αψηφώντας τους κατακλυσμούς γύρω τους, ακόμα και το ανθρώπινο χέρι, όπως στην περίπτωση των ορδών του Τιμούρ και των βανδάλων πολεμιστών του Ναντίρ-Σαχ; Το Μπάμιαν είναι μια μικρή, άθλια, μισογκρεμισμένη πόλη στην Κεντρική Ασία, ανάμεσα στην Καμπούλ και στο Μπαλκ, στους πρόποδες του Κόχι-Μπάμπα, ενός μεγάλου βουνού της οροσειράς του Παροπάμισου (ή Χιντού-Κους), 2.500 μ. πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας. Την παλιά εποχή το Μπάμιαν αποτελούσε τμήμα της αρχαίας πόλης του Γκουλγκουλέχ, που καταστράφηκε και ερημώθηκε ολοσχερώς από τον Τζέγκις-Χαν τον 13ο αιώνα. Ολόκληρη η κοιλάδα είναι γεμάτη από κολοσσιαίους βράχους, που διαθέτουν άλλοι φυσικά και άλλοι τεχνητά σπήλαια και εσοχές, όπου διέμεναν κάποτε Βουδιστές μοναχοί οι οποίοι είχαν εγκαταστήσει εκεί τα *βιχάρα* τους. Τέτοια *βιχάρα* απαντώνται σήμερα σε αφθονία στους πέτρινους ναούς της Ινδίας και στις κοιλάδες του Τζαλαλαμπάντ. Ακριβώς στην είσοδο μερικών τέτοιων ναών ανακαλύφθηκαν, ή μάλλον *ξαναανακαλύφθηκαν* αυτά τα πέντε τεράστια αγάλματα κατά την διάρκεια του αιώνα μας, τα οποία θεωρούνται του Βούδα, όπως αναφέρει ο διάσημος Κινέζος ερευνητής Συάν Τζανγκ, ο οποίος τα είδε όταν επισκέφθηκε το Μπάμιαν κατά τον έβδομο αιώνα.

Όταν ισχυριζόμαστε ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερο άγαλμα σε όλο τον κόσμο, το γεγονός αποδεικνύεται εύκολα βάσει των μαρτυριών όλων των ταξιδιωτών που τα εξέτασαν και τα μέτρησαν. Το μεγαλύτερο, λοιπόν, έχει ύψος 52 μ., ή είκοσι μέτρα ψηλότερο από το "Άγαλμα της Ελευθερίας" που τώρα βρίσκεται στην Νέα Υόρκη, αφού αυτό το τελευταίο έχει ύψος μόνο 32 μέτρα. Ο περίφημος Κολοσσός της Ρόδου, ανάμεσα από τα πόδια του οποίου περνούσαν εύκολα τα μεγαλύτερα πλοία εκείνης της εποχής, είχε ύψος μόνο τριάντα έξι μέχρι τριάντα εννιά μέτρα. Το δεύτερο άγαλμα, σκαλισμένο στον βράχο όπως και το πρώτο, είναι μόνο 36 μ. (4 μέτρα ψηλότερο από την "Ελευθερία").[298] Το τρίτο άγαλμα έχει ύψος μόνο 18 μ. και τα δυο άλλα είναι ακόμα μικρότερα, το τελευταίο όντας λίγο μεγαλύτερο από το συνηθισμένο ύψος ενός ψηλού ανθρώπου της τωρινής φυλής μας. Ο πρώτος και μεγαλύτερος από τους Κολοσσούς παριστάνει έναν άνθρωπο ντυμένο με ένα είδος τόγκα. Ο μαρκήσιος ντε Ναντάγιακ (βλέπε κατωτέρω) πιστεύει ότι η γενική εμφάνιση της μορφής, οι γραμμές του κεφαλιού, τα ρούχα και ειδικά τα μεγάλα κρεμαστά αυτιά, δείχνουν αναμφίβολα ότι ήθελαν να αναπαραστήσουν τον Βούδα. Αλλά τα παραπάνω δεν αποδεικνύουν τίποτε. Παρά το γεγονός ότι τα περισσότερα από τα υπάρχοντα σήμερα αγάλματα του Βούδα που απεικονίζεται στην στάση του *Σαμάντι* έχουν μεγάλα κρεμαστά αυτιά, ωστόσο αυτό είναι μια μετέπειτα επινόηση, μια μεταγενέστερη σκέψη. Η πρωταρχική ιδέα οφειλόταν στην εσωτερική αλληγορία. Τα αφύσικα μεγάλα αυτιά συμβολίζουν την παντογνωσία της σοφίας και είχαν σκοπό να υπενθυμίζουν την δύναμη Εκείνου, ο οποίος τα γνωρίζει και τα ακούει όλα και από του οποίου την καλοκάγαθη αγάπη και προσοχή για όλα τα πλάσματα τίποτε δεν μπορεί να ξεφύγει. "Ο ευσπλαχνικός Κύριος, ο Δάσκαλός μας, ακούει την κραυγή αγωνίας του μικρότερου από τα μικρότερα, πέρα από τις κοιλάδες και τα βουνά και σπεύδει προς ανακούφιση του", λέει μια από τις Στάντζα. Ο Γκαουτάμα Βούδας ήταν ένας Άριος Ινδός, ενώ μια προτίμηση σε τέτοια αυτιά συναντάται μόνο μεταξύ των Μογγόλων Βιρμανέζων και Σιαμέζων οι οποίοι, όπως στο Κοτσίν, τα παραμορφώνουν τεχνητά. Οι Βουδιστές μοναχοί, οι οποίοι μετέτρεψαν τα σπήλαια των Μιαοτσέ σε βιχάρα και κελιά, ήρθαν στην Κεντρική Ασία κατά τον πρώτο περίπου αιώνα της χριστιανικής εποχής. Έτσι, ο Συάν-Τζανγκ, μιλώντας για το κολοσσιαίο άγαλμα λέει ότι, "η λάμψη των χρυσών στολιδιών που κάλυπταν το άγαλμα" στις μέρες του "θαμπώνει τα μάτια",·αλλά απ' αυτήν την λάμψη δεν μένει ούτε ίχνος στις ημέρες μας. Το ένδυμα, σε αντίθεση με την ίδια την μορφή που είναι σκαλισμένη στον στερεό βράχο, είναι φτιαγμένο από κονίαμα και επιστρωμένο πάνω στην

Το πρώτο και το δεύτερο – όπως και το άγαλμα του Μπαρτόλντι – έχουν στο πόδι μια είσοδο, η οποία με μια στριφογυριστή σκάλα σκαλισμένη στον βράχο οδηγεί στο κεφάλι του αγάλματος. Ο διάσημος Γάλλος αρχαιολόγος και ανθρωπολόγος μαρκήσιος ντε Ναντάγιακ, παρατηρεί σωστά στο έργο του ότι δεν υπήρξε ποτέ στην αρχαία ή στην σύγχρονη εποχή σκαλιστή ανθρώπινη μορφή πιο γιγαντιαία από τα πρώτα δυο αγάλματα.

πέτρινη μορφή. Ο Τάλμποτ, ο οποίος έκανε μια πολύ προσεχτική εξέταση, βρήκε ότι αυτό το ένδυμα ανήκε σε πολύ μεταγενέστερη εποχή. Επομένως το ίδιο το άγαλμα έπρεπε να αναχθεί σε μια εποχή πολύ πριν από τον Βουδισμό. Σ' αυτήν την περίπτωση μπορούμε να ρωτήσουμε, ποιον παριστάνει τότε;

Για άλλη μια φορά η παράδοση, επιβεβαιωνόμενη από γραπτά αρχεία, απαντά στο ερώτημα και λύνει το μυστήριο. Οι Βουδιστές Άρχατ και Ασκητές οι οποίοι βρήκαν τα πέντε αγάλματα και πολλά άλλα, που τώρα έχουν γίνει σκόνη, καθώς και εκείνα τα τρία που βρήκαν σε κολοσσιαίες κόγχες στην είσοδο της μελλοντικής κατοικίας τους, κάλυψαν τις μορφές με κονίαμα και πάνω από τα παλιά έφτιαξαν καινούργια αγάλματα που τα έκαναν να παριστάνουν τον Κύριο Ταταγκάτα. Οι εσωτερικοί τοίχοι των κογχών καλύπτονται μέχρι σήμερα με έντονες ζωγραφιές ανθρώπινων μορφών και η ιερή εικόνα του Βούδα επαναλαμβάνεται σε κάθε ομάδα. Αυτές οι τοιχογραφίες και τα στολίδια – που θυμίζουν το βυζαντινό στυλ ζωγραφικής – είναι αποτέλεσμα της ευσέβειας των μοναχών ασκητών, όπως και μερικές άλλες μικρότερες μορφές και σκαλιστές στον βράχο διακοσμήσεις. Αλλά τα πέντε αγάλματα ανήκουν στην τεχνοτροπία των Μυημένων της Τέταρτης Φυλής οι οποίοι, μετά την καταβύθιση της δικής τους ηπείρου, ζήτησαν καταφύγιο στις σπηλιές και στις κορυφές των οροσειρών της Κεντρικής Ασίας. Ακόμα, τα πέντε αγάλματα είναι μια άφθαρτη καταγραφή της εσωτερικής διδασκαλίας σχετικά με την βαθμιαία εξέλιξη των φυλών.

Το μεγαλύτερο αντιπροσωπεύει την ανθρωπότητα της Πρώτης Φυλής, με το αιθερικό της σώμα αποτυπωμένο πάνω σε σκληρή, άφθαρτη πέτρα, για την καθοδήγηση των μελλοντικών γενεών, γιατί διαφορετικά η ανάμνησή της δεν θα είχε διασωθεί από τον Ατλάντειο Κατακλυσμό. Το δεύτερο – 36 μέτρα ύψος – αντιπροσωπεύει τους ιδρωτογεννημένους, και το τρίτο – μεγέθους 18 μέτρων – αποτελεί ανάμνηση της φυλής που έπεσε, εγκαινιάζοντας έτσι την πρώτη φυσική φυλή, γεννημένη από πατέρα και μητέρα, οι τελευταίοι απόγονοι της οποίας αναπαριστώνται στα αγάλματα που βρέθηκαν στην Νήσο του Πάσχα. Αλλά αυτοί είχαν ανάστημα μόνο 6 μέχρι 6,50 μέτρα την εποχή που η Λεμουρία καταβυθίστηκε, αφού είχε ήδη σχεδόν καταστραφεί από ηφαιστειακά πυρά. Η Τέταρτη Φυλή ήταν ακόμα μικρότερη, αν και γιγαντιαία σε σύγκριση με την τωρινή Πέμπτη Φυλή μας και η σειρά κορυφώνεται τελικά σ' αυτήν την τελευταία. (Βλέπε στο πιο κάτω υποκεφάλαιο για τα "Κυκλώπεια Μνημεία και τους Κολοσσιαίους Ογκόλιθους σαν Μαρτυρίες των Γιγάντων".)

Αυτοί είναι, λοιπόν, οι "Γίγαντες" της αρχαιότητας, οι προκατακλυσμιαίοι και μετακακλυσμιαίοι Γκιμπορίμ της Βίβλου. Έζησαν και μεγαλούργησαν πριν από ένα εκατομμύριο χρόνια μάλλον, παρά πριν από τρεις και τέσσερις χιλιάδες χρόνια. Οι Ανακίμ του Ιησού του Ναυή, των οποίων τα πλήθη ήταν σαν "ακρίδες" σε σύγκριση μ' αυτούς, είναι μάλλον ισραηλιτική φαντασία, εκτός αν πράγματι ο λαός του Ισραήλ αποδέχεται μια τέτοια αρχαιότητα για τον Ιησού του Ναυή και τοποθετεί την καταγωγή του στην Ηώκαινο, ή τουλάχιστον στην Μειόκαινο εποχή, αλλάζοντας έτσι τις χιλιετίες της χρονολογίας του σε εκατομμύρια χρόνια.

Για καθετί που ανήκει στις προϊστορικές εποχές ο αναγνώστης πρέπει να θυμάται τα σοφά λόγια του Μονταινιέ. Ο μεγάλος Γάλλος φιλόσοφος είπε:

> Είναι εντελώς ανόητη η στάση να απορρίπτουμε και να καταδικάζουμε σαν λαθεμένο κάτι το οποίο για μας δεν εμφανίζει καμιά πιθανότητα ή αλήθεια και αυτό είναι ένα συνηθισμένο σφάλμα εκείνων που έχουν πείσει τον εαυτό τους ότι είναι πιο ικανοί από τον κοινό όχλο.
>
> ... Αλλά η λογική με δίδαξε ότι το να καταδικάζει κανείς τόσο αμετάκλητα ένα πράγμα σαν λανθασμένο, σημαίνει ότι παραχωρεί στον εαυτό του το προνόμιο να κατέχει τα όρια και τους περιορισμούς της θέλησης του Θεού και την δύναμη της κοινής Μητέρας μας Φύσης δεμένα στο μανίκι του και ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερη τρέλα στον κόσμο από το να τα υποβιβάζουμε στα μέτρα των δυνατοτήτων μας και στα όρια των ικανοτήτων μας.
>
> Αν ονομάζουμε τέρατα ή θαύματα εκείνα τα οποία η λογική μας δεν μπορεί να φτάσει, πόσα τέτοια παρουσιάζονται μπροστά μας καθημερινά; Ας συλλογιστούμε μέσα από τι σύννεφα και με πόσο κλειστά μάτια οδηγούμαστε στην γνώση των περισσότερων πραγμάτων που περνούν από τα χέρια μας. Πράγματι, θα ανακαλύψουμε ότι είναι μάλλον η συνήθεια παρά η Επιστήμη αυτή που παίρνει την παραξενιά τους από μας και ότι αυτά τα πράγματα, αν παρουσιάζονταν για πρώτη φορά μπροστά μας σαν καινούργια, αναμφίβολα θα τα καταδικάζαμε σαν εξίσου ή και περισσότερο απίθανα και απίστευτο από καθετί άλλο". (Μελέτες, κεφ. XXVI.)

Ένας ανοιχτόμυαλος μελετητής, πριν απορρίψει την πιθανότητα της δικής μας ιστορίας και των καταγραφών, θα έπρεπε να ερευνήσει την σύγχρονη ιστορία καθώς και τις παγκόσμιες παραδόσεις τις σκορπισμένες σε ολόκληρη την αρχαία και την σύγχρονη φιλολογία για τα ίχνη που άφησαν αυτές οι θαυμαστές πρώτες φυλές. Ελάχιστοι από τους δυσπιστούντες υποπτεύονται τον πλούτο των επιβεβαιωτικών μαρτυριών που βρίσκονται σκορπισμένες και θαμμένες ακόμα και μέσα στο Βρετανικό Μουσείο. Ζητάμε από τον αναγνώστη να ρίξει άλλη μια ματιά στο θέμα που αναφέρεται στο κεφάλαιο που ακολουθεί.

* * *

ΚΥΚΛΩΠΕΙΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΟΙ ΟΓΚΟΛΙΘΟΙ ΣΑΝ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Στο τεράστιο έργο του *Αναφορές προς τις Ακαδημίες* (τομ. ΙΙΙ, σελ. 283) ο ντε Μιρβίγ προσπαθώντας να αποδείξει την πραγματικότητα του διαβόλου και να δείξει ότι διέμενε σε κάθε αρχαίο και σύγχρονο είδωλο, συνέλεξε αρκετές εκατοντάδες σελίδες "ιστορικής μαρτυρίας" ότι την εποχή των θαυμάτων – ειδωλολατρικών και βιβλικών – οι πέτρες περπατούσαν, μιλούσαν, έδιναν χρησμούς, ακόμα και τραγουδούσαν. Τέλος ότι η "πέτρα-Χριστός" ή ο Βράχος Χριστός, "ο πνευματικός Βράχος" που ακολούθησε το "Ισραήλ", (Προς Κορινθίους Α', Ι, 4) "έγινε ένας Δίας-λαζουρίτης", που τον καταβρόχθισε ο πατέρας του Κρόνος, "με την μορφή μιας πέτρας". Δεν θα σταματήσουμε να τονίζουμε την φανερή παραποίηση και τον υποβιβασμό των βιβλικών μεταφορών, απλώς και μόνο για χάρη της απόδειξης του Σατανισμού των ειδώλων, αν και πολλά μπορούν να ειπωθούν για το θέμα.[299] Αλλά χωρίς να ισχυριζόμαστε τέτοιες περιπατητικές και έμφυτες ψυχικές ικανότητες για τις δικές μας πέτρες, μπορούμε κι εμείς με την σειρά μας να συλλέξουμε κάθε διαθέσιμη μαρτυρία για να δείξουμε ότι (α) αν δεν υπήρχαν γίγαντες για να κινήσουν τέτοιους κολοσσιαίους βράχους, δεν θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει ένα Στόουνχεντζ, ένα Καρνάκ (Βρετανία) και άλλες τέτοιες κυκλώπειες κατασκευές και (β) αν δεν υπήρχε η ΜΑΓΕΙΑ, δεν θα μπορούσαν ποτέ να υπάρχουν τόσες πολλές μαρτυρίες για μαντικές και ομιλούσες πέτρες.

Στα *Αχαϊκά* βλέπουμε τον Παυσανία (Περιήγησις, Βιβλ. Έβδομο, 4-5) να ομολογεί ότι, στην αρχή του έργου του θεωρούσε τους Έλληνες πολύ ανόητους "επειδή λάτρευαν πέτρες". Αλλά όταν έφτασε στην Αρκαδία προσθέτει ότι: "Άλλαξα την άποψή μου". Επομένως, χωρίς να λατρεύει κανείς πέτρες ή πέτρινα είδωλα και αγάλματα, πράγμα που είναι το ίδιο – ένα παράπτωμα για το οποίο οι Ρωμαιοκαθολικοί είναι ανόητο να κατηγορούν τους Παγανιστές, αφού και αυτοί κάνουν το ίδιο – έχει το δικαίωμα να πιστεύει σ' αυτό που τόσοι μεγάλοι φιλόσοφοι και άγιοι πίστευαν, χωρίς να του αξίζει να χαρακτηρίζεται "ανόητος" από τους σύγχρονους Παυσανίες.

αναγνώστης παραπέμπεται στις *Αναφορές της Ακαδημίας των Επιγραφών*, αν θέλει να μελετήσει τις διάφορες ιδιότητες των πυρόλιθων και των βότσαλων από την σκοπιά των *μαγικών* και ψυχικών δυνάμεων. Σε μια ωδή για τους *Λίθους* που αποδίδεται στον Ορφέα, αυτές οι πέτρες χωρίζονται σε *οφίτες* και *σιδηρίτες*, "οφιόλιθους" και "αστρόλιθους".

> Οφίτης είναι τραχύς, σκληρός, βαρύς, μαύρος και έχει το δώρο της ομιλίας: όταν ετοιμάζεται κανείς να τον πετάξει *βγάζει έναν ήχο που μοιάζει με κλάμα παιδιού*. Με την βοήθεια αυτού του λίθου ο Έλενος προέβλεψε την καταστροφή της Τροίας, της πατρίδας του..." κ.τ.λ.[300]

Σαγχονιάθων και ο Φίλων από την Βίβλο, αναφερόμενοι σ' αυτούς τους βαιτύλους, τους ονομάζουν "*Ζωντανούς* Λίθους". Ο Φώτιος επαναλαμβάνει εκείνο που είχαν βεβαιώσει πριν απ' αυτόν ο Δαμάσκιος, ο Ασκληπιάδης, ο Ισίδωρος της Σεβίλλης και ο ιατρός Ευσέβιος. Αυτός ο

Ο Κρόνος είναι ο "Χρόνος". Και το ότι κατάπιε το Δία-λαζουρίτη μπορεί κάποια ημέρα να αποδειχθεί προφητεία. "Ο Πέτρος (Κηφάς, λαζουρίτης), είναι η πέτρα πάνω στην οποία χτίστηκε η Εκκλησία της Ρώμης", μας βεβαιώνουν. Αλλά ο Κρόνος είναι βέβαιο ότι θα την "καταπιεί" κάποια μέρα, όπως κατάπιε τον Δία-λαζουρίτη και άλλες σπουδαιότερες φυσιογνωμίες.

Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 285, όπου αναφέρει τον Ε.Μ. Φαλκονέ: "Μελέτη περί των Βαιτύλων", στην *Αναφορά της Βασιλικής Ακαδημίας Επιγραφών και Καλλιγραφίας*. Παρίσι, Τόμος VI, (1729), σελ. 513.

τελευταίος (ο Ευσέβιος) ποτέ δεν αποχωριζόταν τον *οφίτη* του, τον οποίο κουβαλούσε στο στήθος του και έπαιρνε απ' αυτόν προφητείες που τις έδινε *με μια μικρή φωνή που θύμιζε σιγανό σφύριγμα.*[301] Ο Αρνόβιος (ένας άγιος άνθρωπος ο οποίος από παγανιστής έγινε ένας από τους *φάρους της Εκκλησίας,* όπως λένε οι χριστιανοί στους αναγνώστες τους) ομολογεί ότι δεν μπορούσε κάθε φορά που τύχαινε να συναντήσει μια τέτοια πέτρα να μην της θέσει ερωτήσεις, "οι οποίες έπαιρναν απάντηση περιπτωσιακά *με μια καθαρή και οξεία μικρή φωνή*". (Ενάντια στους εθνικούς, 1, XXXIX.) Ποια είναι η διαφορά, ρωτάμε, ανάμεσα στον χριστιανικό και στον παγανιστικό *οφίτη;*

Είναι επίσης γνωστό ότι ο περίφημος λίθος στο Γουεστμίστερ ονομαζόταν *liafail* –"ο ομιλών λίθος" – που ύψωνε την φωνή του μόνο για να ονομάσει τον βασιλιά που επρόκειτο να εκλεγεί. Ο Κέιμπρυ λέει πως για χάρη του γράφηκε το ακόλουθο στιχάκι:

"Ni fallat fatum, Scoti quocumque locatum
Invenient lapidem, regnasse tenentur ibidem".[302]

Σουίδας μιλάει για μια *ηράκλεια λίθο* και έναν κάποιον Ήραισκο ο οποίος μπορούσε με μια ματιά να διακρίνει τα άψυχα ομοιώματα από εκείνα που ήταν προικισμένα με κίνηση και ο Πλίνιος αναφέρει λίθους οι οποίοι "απομακρύνονταν όταν τους πλησίαζε κάποιο χέρι". (*Φυσική Ιστορία*, Βιβλ. Δεύτερο, XCVIII.)

Ντε Μιρβίγ – ο οποίος θέλει να δικαιώσει την Βίβλο – ρωτάει σχετικά γιατί οι τεράστιες πέτρες του Στόουνχεντζ ονομάζονταν την παλιά εποχή *Choir Gawr* [από τις λέξεις *Cor*, "χορός", απ' όπου και το *chorea* (*χορεία*) και *gar*, ΓΙΓΑΝΤΑΣ], ή ο χορός των γιγάντων; Και έπειτα στέλνει τον αναγνώστη να πάρει την απάντηση του από τον Επίσκοπο του Αγ. Γκίλντα. Αλλά οι συγγραφείς του έργου *Περίπατοι στην Δυτική Κορνουάλη με τα βήματα των Γιγάντων*, καθώς και διαφόρων εμπεριστατωμένων έργων σχετικά με τα ερείπια του Στόουνχεντζ, (βλέπε μεταξύ άλλων, δρ. Θ.Α. Γουάιζ, *Ιστορία του Παγανισμού στην Καληδονία*, κ.τ.λ., Λονδίνο, 1884), του Καρνάκ και του Δυτικού Χάντλευ, δίνουν πολύ καλύτερες και πιο αξιόπιστες πληροφορίες σχετικά με αυτό το θέμα. Σε αυτές τις περιοχές – αληθινά δάση από βράχια – έχουν βρεθεί τεράστιοι μονόλιθοι, "που μερικοί ζυγίζουν πάνω από 500.000 κιλά". Αυτοί οι "αρθρωτοί λίθοι" της Πεδιάδας του Σάλσμπερυ πιστεύεται ότι είναι απομεινάρια ενός δρυιδικού ναού. Αλλά οι Δρυίδες ήταν ιστορικοί άνθρωποι και όχι Κύκλωπες ή γίγαντες. Ποιοι λοιπόν, *αν όχι γίγαντες, θα μπορούσαν να σηκώσουν ποτέ τέτοιους όγκους* (ειδικά εκείνους του Καρνάκ και του Δυτικού Χάντλευ), να τους τοποθετήσουν με τέτοια συμμετρική τάξη, ώστε να αναπαριστάνουν ένα επιπεδόσφαιρο, και να τους στερεώσουν με τέτοια ισορροπία, ώστε να φαίνονται ότι μόλις που αγγίζουν το έδαφος, να μπαίνουν σε κίνηση με το παραμικρό άγγιγμα του δακτύλου και ωστόσο να αντιστέκονται στις προσπάθειες είκοσι ανδρών που θα επιχειρούσαν να τις μετακινήσουν;

Εμείς λέμε ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς τους ογκόλιθους είναι απομεινάρια των τελευταίων Ατλάντειων. θα μας απαντήσουν ότι όλοι οι γεωλόγοι ισχυρίζονται πως είναι φυσικής προέλευσης. Ότι ένας βράχος όταν "γερνάει", δηλαδή όταν χάνει φλούδα με φλούδα το υλικό του κάτω από την επίδραση των καιρικών συνθηκών, παίρνει αυτήν την μορφή. Ότι οι "βραχώδεις σχηματισμοί" στην Δυτική Αγγλία που παρουσιάζουν παράξενες μορφές, δημιουργήθηκαν επίσης

Αββά Μπερτράν, *Λεξικό των θρησκειών*, στο λήμμα Βαίτυλοι. Ίδια, φυσικά, με την "μικρή φωνή" που άκουσε ο Ηλίας μετά τον σεισμό στην είσοδο της σπηλιάς (Βασιλέων Α, XIX, 12). Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. III, σελ.

[*Αν ο χρησμός δεν κάνει λάθος, όσο η πέτρα θα βρίσκεται στην θέση της, οι Σκώτοι θα επικρατούν*] *Κελτικά Μνημεία* (Παρίσι, 1805), σελ. 107. Οι κινούμενες ή "ταλαντευόμενες" πέτρες έχουν διάφορα ονόματα, όπως οι *clacha-brath* των Κελτών, η "πέτρα του πεπρωμένου ή της κρίσης", η προφητική πέτρα ή "πέτρα της δοκιμασίας" και η μαντική πέτρα, η κινούμενη ή ζωντανή πέτρα των Φοινίκων, η ψιθυρίζουσα πέτρα των Ιρλανδών. Η Βρεττάνη έχει τις "περιστρεφόμενες πέτρες" της στο Χούελγκοατ. Βρίσκονται στον Παλιό και στον Αρχαίο Κόσμο, στις Βρετανικές Νήσους στην Γαλλία, στην Ισπανία, στην Ιταλία, στην Ρωσία, στην Γερμανία κ.τ.λ., όπως και στην Βόρειο Αμερική (Βλέπε Άνταμ Χόντγκσον, *Επιστολές από την Βόρειο Αμερική*, κ.τ.λ., Τομ. II, σελ. 440). Ο Πλίνιος μιλάει για αρκετές στην Ασία (*Φυσική Ιστορία*, Βιβ. II, XCVI) και ο Απολλώνιος ο Ρόδιος μακρηγορεί πάνω στις κινούμενες πέτρες και λέει ότι ήταν "πέτρες τοποθετημένες στην κορυφή ενός τύμβου και οι οποίες ήταν τόσο ευαίσθητες, ώστε να κινούνται από τον άνεμο" (Άκερμαν, Atth. Index, σελ. 34), αναφερόμενος ασφαλώς στους αρχαίους ιερείς, οι οποίοι κινούσαν τέτοιες πέτρες με την δύναμη της θέλησης και από απόσταση.

από αυτή την αιτία. Και τέλος ότι, αφού όλοι οι επιστήμονες θεωρούν πως οι "κινούμενες πέτρες έχουν καθαρά φυσική προέλευση, καθώς ο άνεμος, η βροχή κ.τ.λ. προκαλούν αποσύνθεση των βράχων κατά στρώματα", η δήλωσή μας δικαίως θα απορριφθεί, ειδικά αφού "βλέπουμε σήμερα γύρω μας αυτήν την διαδικασία της τροποποίησης των βράχων σε λειτουργία". Ας εξετάσουμε την περίπτωση.

Διαβάστε όμως τι έχει να πει η Γεωλογία και τότε θα μάθετε πως πολύ συχνά αυτοί οι γιγαντιαίοι όγκοι δεν ανήκουν καν στις χώρες όπου βρίσκονται τοποθετημένοι, πως οι γεωλογικοί συγγενείς τους συχνά ανήκουν σε στρώματα άγνωστα στις περιοχές αυτές και τα οποία βρίσκονται μόνο πολύ μακριά πέρα από τις θάλασσες. Ο Ουίλιαμ Τουκ συλλογιζόμενος σχετικά με τους γιγάντιους όγκους γρανίτη που βρίσκονται σκορπισμένοι στην Νότια Ρωσία και στην Σιβηρία λέει στον αναγνώστη ότι εκεί που βρίσκονται τώρα δεν υπάρχουν ούτε βράχια ούτε βουνά και ότι πρέπει να μεταφέρθηκαν "από τεράστιες αποστάσεις και με τις πιο εκπληκτικές προσπάθειες". ("Μερικές Αναφορές για τις Ταφικές τοποθεσίες των αρχαίων Ταρτάρων", στην *Αρχαιολογία*, Λονδίνο, Τομ. VII, 1785, σελ. 223.)

Ε.Τ. Σαρτόν μιλάει για ένα είδος τέτοιου βράχου από το Στόουνχεντζ, το οποίο υποβλήθηκε σε ανάλυση από έναν διάσημο Άγγλο γεωλόγο, ο οποίος πίστευε ότι "μπορούσε να είχε έρθει από την νήσο Άνγκλσεϋ, αν όχι από την Αφρική". (*Ταξιδιώτες αρχαίοι και σύγχρονοι*, σελ. 230, υποσημείωση.)

Αυτή είναι μια παράξενη *σύμπτωση*, καθώς η ιρλανδική παράδοση αποδίδει την προέλευση των κυκλικών λίθων της σε έναν Μάγο ο οποίος τις έφερε από την Αφρική. Ο Ντε Μιρβίγ βλέπει σ' αυτόν τον μάγο "έναν καταραμένο Χαμίτη".[303] Εμείς βλέπουμε σ' αυτόν έναν σκουρόχρωμο Ατλάντειο, ή ίσως κάποιον από τους πρώτους Λεμούριους ο οποίος είχε επιζήσει μέχρι την γέννηση των Βρετανικών Νήσων, δηλαδή και στην μια και στην άλλη περίπτωση έναν ΓΙΓΑΝΤΑ.[304] Ο Κέιμπρυ λέει αφελώς:

> Οι άνθρωποι δεν έχουν καμιά σχέση με αυτά... γιατί ποτέ δεν θα μπορούσε η ανθρώπινη δύναμη και εργασία να καταφέρει κάτι τέτοιο. Η φύση μόνη τα δημιούργησε όλα αυτά [!!!] και η Επιστήμη θα το αποδείξει κάποια μέρα. [!!] (*Κελτικά Μνημεία*, σελ. 88.)

Παρ' όλα αυτά είναι μια ανθρώπινη, αν και γιγαντιαία, δύναμη η οποία το κατασκεύασε και όχι η "φύση" μόνη της, περισσότερο από ό,τι ο θεός ή ο Διάβολος.

"Επιστήμη", που έχει αναλάβει να αποδείξει ότι ακόμα και ο νους και το Πνεύμα του ανθρώπου είναι απλώς προϊόντα τυφλών δυνάμεων, είναι απόλυτα ικανή να δεχτεί αυτήν την υποχρέωση. Μπορεί να βγει μια ωραία πρωία και να ζητήσει να αποδείξει ότι η φύση μόνη παρέταξε τους γιγαντιαίους βράχους του Στόουνχεντζ, χάραξε την θέση τους με μαθηματική ακρίβεια, δίνοντας τους την μορφή του επιπεδόσφαιρου Ντεντερά και των σημείων του Ζωδιακού, και έφερε βράχους που ζυγίζουν πάνω από πεντακόσιους τόνους από την Αφρική και την Ασία στην Αγγλία και στην Ιρλανδία.

Είναι αλήθεια ότι ο Κέιμπρυ ανακάλεσε αργότερα, λέγοντας:

> Πίστευα για αρκετό καιρό ότι η Φύση μόνη μπορούσε να δημιουργήσει αυτά τα θαύματα... αλλά ανακαλώ... γιατί η τύχη είναι αδύνατον να δημιουργήσει τόσο συχνά τέτοιους εκπληκτικούς συνδυασμούς... και εκείνοι που τοποθέτησαν τους βράχους αυτούς με ισορροπία, είναι οι ίδιοι με κείνους που έστησαν τους αρθρωτούς ογκόλιθους στην λίμνη του Χιουελγκόουτ, κοντά στο Κονκαρνώ. (*Κελτικά Μνημεία*, σελ. 88.)

δρ. Τζον Ουάτσον, αναφερόμενος από τον ίδιο συγγραφέα, όταν μιλάει για τους *κινούμενους* βράχους, ή τους Ταλαντευόμενους Βράχους που βρίσκονται στην πλαγιά του Γκόλκαρ (ο "Γητευτής"), λέει:

Ο Χαμ δεν ήταν περισσότερο Τιτάνας ή Γίγαντας από τον Σημ και τον Ιάφεθ. Είτε είναι όλοι τους Αργίτες Τιτάνες, όπως τους εμφανίζει ο Φάμπερ, είτε είναι μύθοι.

Ο Διόδωρος ο Σικελιώτης (*Βιβλιοθήκη*, I, 26, 6) βεβαιώνει ότι την εποχή της Ίσιδας, όλοι οι άνθρωποι είχαν μεγάλο μέγεθος, και αποκαλούνταν από τους Έλληνες Γίγαντες. "*Οι δ' ουν Αιγύπτιοι μυθολογούσι κατά την Ίσιδος ήλικίαν γεγονέναι τινάς πολυσωμάτους".*

εκπληκτική κίνηση αυτών των όγκων τοποθετημένων με τόση ισορροπία έκανε τους Κέλτες να τους παρομοιάζουν με θεούς. (*Κελτικά Μνημεία*, σελ. 90.)

Ο Φλίντερζ Πέτρι στο έργο του Στόουνχεντζ αναφέρει ότι:

Το Στόουνχεντζ είναι φτιαγμένο από πέτρα της περιοχής, ή κόκκινο αμμόλιθο, ή "ψαμμιτικό" λίθο, που στον τόπο αυτό τους ονομάζουν "γκρίζα κριάρια". Αλλά μερικοί βράχοι, ειδικά εκείνοι οι οποίοι λέγεται ότι ήταν αφιερωμένοι σε αστρονομικούς σκοπούς, έχουν μεταφερθεί από μεγάλη απόσταση, πιθανόν από την Βόρειο Ιρλανδία.

Και, για να κλείσουμε, αξίζει να αναφέρουμε τις σκέψεις ενός ανθρώπου της Επιστήμης σε ένα άρθρο πάνω στο θέμα που δημοσιεύτηκε στα 1850 *στην Αρχαιολογική Επιθεώρηση*. ("Περί της προέλευσης των μνημείων από ακατέργαστο λίθο, που ορίζονται με το όνομα *Μνημεία Κελτικά* ή *Δρυιδικά*", άρθρο του Ενρύ, *Αρχαιολογική Επιθεώρηση*, Πρώτη Σειρά, Τομ. VII, 1850, Μέρος I, σελ. 475-476, 482-483.) Σχετικά με τις μετακινούμενες πέτρες το άρθρο αυτό λέει:

...Κάθε βράχος είναι ένας όγκος, το βάρος του οποίου θα έβαζε σε δοκιμασία ακόμα και τις πιο ισχυρές μηχανές. Με λίγα λόγια υπάρχουν σκορπισμένοι πάνω στον πλανήτη όγκοι, τους οποίους δύσκολα μπορούμε να χαρακτηρίσουμε ως "υλικά", στην θέα των οποίων η φαντασία ταράζεται και οι οποίοι έπρεπε να είναι προικισμένοι με ένα όνομα τόσο κολοσσιαίο όσο και αυτοί οι ίδιοι... Επίσης, αυτοί οι *τεράστιοι μετακινούμενοι* βράχοι, που μερικές φορές ονομάζονται σβούρες, τοποθετημένοι όρθιοι, στηριγμένοι σε ένα σημείο της μιας πλευράς τους, με μια τόσο τέλεια ισορροπία, ώστε αρκεί το πιο απαλό άγγιγμα για να τους θέσει σε κίνηση... προδίδουν μια τέλεια γνώση της στατικής... Η παλίνδρομη κίνηση, οι επιφάνειες, το επίπεδο, το κυρτό και το κοίλο... όλα αυτά δείχνουν ότι συγγενεύουν με τα κυκλώπεια μνημεία, για τα οποία μπορεί να πει κανείς δικαιολογημένα, επαναλαμβάνοντας τα λόγια του Γκαρτσιλάσο ντε λα Βέγκα, ότι "φαίνεται λες και σ' αυτά εργάστηκαν περισσότεροι οι δαίμονες παρά οι άνθρωποι".[305]

Για πρώτη φορά συμφωνούμε με τους φίλους και εχθρούς μας, τους Ρωμαιοκαθολικούς, και ρωτάμε αν αυτά τα θαύματα της στατικής και της ισορροπίας, εφαρμοσμένα σε όγκους που ζυγίζουν εκατοντάδες τόνους, μπορεί να είναι έργο παλαιολιθικών αγρίων, σπηλαιανθρώπων, που μπορεί να ήταν ψηλότεροι απ' ό,τι ο μέσος άνθρωπος της εποχής μας, αλλά ωστόσο ήταν κοινοί θνητοί όπως κι εμείς. Δεν θα βοηθήσει σε τίποτε τον σκοπό μας να αναφερθούμε στις διάφορες παραδόσεις τις σχετικές με τις μετακινούμενες πέτρες. Ωστόσο ίσως θα ήταν καλό να θυμήσουμε στους αναγνώστες μας τον Τζιράλ ντους Καμπρένσις:

...ο οποίος μιλάει για μια τέτοια πέτρα στην Νήσο Μόνα, η οποία επέστρεφε στην θέση της παρά τις προσπάθειες που γίνονταν να την τοποθετήσουν αλλού. Την εποχή της κατάκτησης της Ιρλανδίας από τον Ερρίκο Β', κάποιος Κόμης Ούγκο Κέστρενσις επιθυμώντας να πεισθεί ο ίδιος για την πραγματικότητα του γεγονότος, έδεσε την πέτρα της Μόνα μαζί με μια άλλη πολύ μεγαλύτερη και τις πέταξε στην θάλασσα. Το άλλο πρωί η πέτρα βρέθηκε ξανά στην συνηθισμένη θέση της. Ο λόγιος Ουίλλιαμ του Σάλσμπερυ βεβαιώνει το γεγονός, αναφέροντας την παρουσία της στον τοίχο μιας εκκλησίας όπου την είχε δει το 1554... Και αυτό μας θυμίζει τα λόγια του Πλίνιου σχετικά με μια πέτρα που άφησαν οι Αργοναύτες στην Κύζικο και την οποία οι Κυζίκιοι τοποθέτησαν στο Πρυτανείο, "απ' όπου έφευγε αρκετές φορές, πράγμα που τους ανάγκασε

"Είναι δύσκολο", λέει ο Κρόυζερ, "στις κατασκευές της Τίρυνθας και των Μυκηνών να μην υποπτευθεί κανείς πλανητικές δυνάμεις που υποτίθεται ότι κινούνταν από ουράνιες δυνάμεις, ανάλογες με τους περίφημους Δακτύλους". (*Συμβολική και Μυθολογία*, Μέρος II, σελ. 49). Μέχρι σήμερα η Επιστήμη έχει άγνοια σχετικά με το θέμα των Κυκλώπων. Αυτοί υποτίθεται ότι έχτισαν τα επονομαζόμενα "κυκλώπεια" έργα, η δημιουργία των οποίων απαιτούσε αρκετό αριθμό γιγάντων, και αυτοί ήταν μόνο εβδομήντα επτά συνολικά (περίπου εκατό, πιστεύει ο Κρόυζερ). Ονομάζονται "Δομητές" και ο Αποκρυφισμός τους ονομάζει ΜΥΗΤΕΣ, οι οποίοι μυώντας μερικούς Πελασγούς έθεσαν τον θεμέλιο λίθο του αληθινού ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ. Ο Ηρόδοτος σχετίζει τους Κύκλωπες με τον Περσέα, "τον γιο ενός Ασσύριου δαίμονα" (Βιβλ. Έκτο, παρ. 54). Ο Ραούλ-Ροσέτ βρήκε ότι ο Παλαίμων, ο Κύκλωπας, για τον οποίο χτίστηκε ένα ιερό, "ήταν ο Τύριος Ηρακλής". Πάντως αυτός ήταν ο κατασκευαστής των ιερών στηλών του Γαδίρ, οι οποίες καλύπτονταν με μυστηριώδεις χαρακτήρες, το κλειδί των οποίων το κατείχε εκείνη την εποχή μόνο ο Απολλώνιος ο Τυανέας και με εικόνες οι οποίες υπάρχουν ακόμα στους τοίχους της Ελλόρα, τα γιγαντιαία ερείπια του ναού του Βισβακάρμαν, "του δομητή και τεχνίτη των θεών" (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, III, 192, 193).

να την επιμολυβδώσουν". (Φυσική Ιστορία, XXXVI, κεφ. 22. Παράβαλε ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, III, σελ. 289.)

Εδώ έχουμε τεράστιους λίθους για τους οποίους η αρχαιότητα αναφέρει ότι "ζούσαν, κινούνταν, μιλούσαν και περιφέρονταν". Φαίνεται ότι είχαν επίσης την ικανότητα να διώχνουν τους ανθρώπους, αφού ονομάζονταν *σβούρες* ("τρέπω σε φυγή", στρέφω) και ο Ντε Μουσώ (*Ο θεός και οι θεοί*, σελ. 567) λέει ότι ήταν προφητικές πέτρες και τις ονομάζει τρελές πέτρες. "Ο ταλαντευόμενος λίθος είναι αποδεκτός από την Επιστήμη. Γιατί ταλαντευόταν γιατί κατασκευάστηκε με αυτόν τον τρόπο; θα πρέπει να είναι κανείς τυφλός για να μην καταλαβαίνει ότι αυτή η κίνηση ήταν ένας ακόμα τρόπος προφητείας και ότι γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο ονομάζονταν 'λίθοι της αλήθειας'".[306]

Αυτά είναι ιστορία, το Παρελθόν των προϊστορικών χρόνων, που βεβαιώνει το ίδιο σε μετέπειτα εποχές. Τα Δρακόντεια, αφιερωμένα στην σελήνη και στον όφι, ήταν οι πιο αρχαίοι "Λίθοι του Πεπρωμένου" των παλιών εθνών, η κίνηση ή ταλάντευση των οποίων ήταν ένας απόλυτα σαφής κώδικας για τους μυημένους ιερείς, που μόνοι αυτοί κατείχαν το κλειδί γι' αυτή την αρχαία ανάγνωση. Ο Βόρμιους και ο Ολάους Μάγκνους λένε ότι οι βασιλείς της Σκανδιναβίας εκλέγονταν σύμφωνα με τις προσταγές του μαντείου, "η φωνή του οποίου μιλούσε μέσα από τους τεράστιους βράχους που στήθηκαν από τις κολοσσιαίες δυνάμεις των αρχαίων γιγάντων".

"Στην Ινδία και στην Περσία", λέει ο Πλίνιος, "οι μάγοι πρέπει να συμβουλευθούν την λίθο που ονομάζεται *ατίζωη* για την εκλογή των κυβερνητών τους" (*Φυσική Ιστορία*, Βιβ. Τριακοστό Έβδομο, κεφ. 54) και περιγράφει τον βράχο που επισκιάζει την Χαρπάσα στην Ασία και που είναι τοποθετημένος με τέτοιον τρόπο, ώστε "ένα και μόνο δάχτυλο μπορεί να τον κουνήσει, ενώ το βάρος ολόκληρου του σώματος τον κάνει να αντιστέκεται". (*Φυσική Ιστορία*, Βιβ. Δεύτερο, κεφ. 98.) Γιατί λοιπόν οι ταλαντευόμενοι βράχοι της Ιρλανδίας, ή εκείνοι του Μπρίμχαμ στο Γιορκσάιρ, να μη χρησίμευαν για τον ίδιο τρόπο μαντείας ή προφητικών επικοινωνιών; Οι μεγαλύτεροι απ' αυτούς είναι προφανώς απομεινάρια των Ατλάντειων οι μικρότεροι, όπως οι Βράχοι του Μπρίμχαμ, καθώς και μερικοί που περιστρέφονται στην κορυφή τους, είναι αντίγραφα των πιο αρχαίων λίθων. (Σαρτό, *Περιοδικό Εικονογραφημένο*, Τομ. XXI, 1853, σελ. 32.) Αν οι επίσκοποι του μεσαίωνα δεν είχαν καταστρέψει όλα τα σχέδια των *Δρακόντειων* που μπόρεσαν να βρουν, τώρα η Επιστήμη θα γνώριζε περισσότερα γι' αυτά.

Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. III, σελ. 291. Οι Ρίτσαρντσον και Μπαρτ λέγεται ότι έμειναν έκπληκτοι όταν βρήκαν στην Έρημο της Σαχάρα στημένα τα ίδια τριλίθια που είχαν δει στην Ασία, στην Κιρκασία, στην Ετρουρία και σε όλη την Βόρειο Ευρώπη. Ο Τζ. Χ. Ριβέτ-Καρνάκ του Αλαχαμπάντ, ο διακεκριμένος αρχαιολόγος, εκφράζει την ίδια έκπληξη όταν βλέπει ότι η περιγραφή που δίνει ο σερ. Τζ. Σίμπσον των χαραγμάτων πάνω σε πέτρες και βράχους της Αγγλίας, της Σκωτίας και άλλων Δυτικών χωρών, "παρουσιάζουν μια παράξενη ομοιότητα" με τα "σημάδια πάνω σε πυριτικούς λίθους που περιέβαλλαν τους Λόφους κοντά στο Ναγκπούρ" (πόλη των Φιδιών). Ο επιφανής μελετητής είδε σ' αυτό "άλλο ένα και πολύ καταπληκτικό στοιχείο που προστίθεται στο σύνολο των μαρτυριών... ότι ένας κλάδος των νομαδικών φυλών οι οποίες σε μια αρχαία εποχή εξαπλώθηκαν στην Ευρώπη, εισχώρησε επίσης και στην Ινδία". Εμείς λέμε ότι η Λεμουρία, η Ατλαντίδα και οι γίγαντές τους, καθώς και οι πρώτες φυλές της Πέμπτης Ριζικής Φυλής, έβαλαν όλες το χέρι τους σ' αυτούς τους βαιτύλους, τους λίθους και τις "μαγικές" πέτρες γενικά. Τα σημάδια σε σχήμα κούπας που παρατήρησε ο σερ Τζ. Σίμπσον και οι "τρύπες οι ανασκαμμένες στην επιφάνεια" των βράχων και των μνημείων που βρέθηκαν από τον Ριβέτ-Καρνάκ, "με διαφορετικό μέγεθος που ποικίλλει σε διάμετρο από δεκαπέντε μέχρι τέσσερα εκατοστά, και με βάθος από δυόμισι μέχρι τέσσερα εκατοστά... τοποθετημένες γενικά σε κάθετες γραμμές, εμφανίζοντας πολλές μεταθέσεις στον αριθμό, το μέγεθος και την διευθέτηση των σχημάτων με την μορφή κυπέλλου"
– είναι απλώς γραπτά ΑΡΧΕΙΑ των πανάρχαιων φυλών. Αν κανείς εξετάσει με προσοχή τα σχέδια αυτών των χαραγμάτων που βρίσκονται στις Αρχαιολογικές Σημειώσεις της Αρχαίας Γλυπτικής πάνω στους Βράχους του Κουμαόν της Ινδίας κ.τ.λ., θα διακρίνει ένα πολύ πρωτόγονο τρόπο σημείωσης ή καταγραφής· κάτι που μοιάζει με τον τρόπο που υιοθέτησαν οι Αμερικανοί επινοητές της τηλεγραφικής γραφής Μορς, που μας θυμίζει την γραφή Αγκάμ, έναν συνδυασμό μεγάλων και σύντομων γραμμών, όπως το περιγράφει ο Ριβέτ-Καρνάκ "χαραγμένων σε αμμόλιθο". Η Σουηδία, η Νορβηγία και η Σκανδιναβία είναι γεμάτες από τέτοια γραπτά αρχεία, και οι Ρουνικοί χαρακτήρες ακολούθησαν τα κυπελλοειδή σχήματα και τις μακριές και κοντές γραμμές. Στο "χειρόγραφο" του Γιοχάνες Μάγκνους βλέπει κανείς την αναπαράσταση του ημίθεου, του γίγαντα Σταρκάθερους (Starkad, ή Hrosshros-grani, ο Μάγος) ο οποίος κρατάει σε κάθε του χέρι έναν τεράστιο λίθο σκεπασμένο με Ρουνικούς χαρακτήρες. Και ο Στάρκαντ, σύμφωνα με τον σκανδιναβικό μύθο, πήγε στην Ιρλανδία και εκτέλεσε θαυμαστές πράξεις στον Βορρά και στον Νότο, στην Ανατολή και στην Δύση (βλέπε *Ο Άσγκαρντ και οι Θεοί*, σελ. 219 και επόμ.).

Όπως έχουν, όμως, τα πράγματα γνωρίζουμε ότι χρησιμοποιούνταν κατά την διάρκεια μακρών προϊστορικών εποχών σε παγκόσμια κλίμακα και όλοι για τους ίδιους σκοπούς προφητείας και ΜΑΓΕΙΑΣ. Ο Εντουάρντ Μπιό, μέλος του Γαλλικού Ινστιτούτου, δημοσίευσε ένα άρθρο όπου δείχνει ότι το *Τσατ-ταμπαραμπού* (το "Πεδίο του θανάτου" ή αρχαίο νεκροταφείο στο Μαλαμπάρ) είναι ίδιο με τους αρχαίους τάφους στο Καρνάκ, "ένας προεξέχων και ένας κεντρικός τύμβος"... "Σ' αυτούς (τους τύμβους)", γράφει, "βρέθηκαν οστά και ο κ. Χάλιγουελ μας λέει πως μερικά απ' αυτά είναι τεράστια, ενώ οι ιθαγενείς (του Μαλαμπάρ) ονομάζουν τους τύμβους κατοικίες των Ρακσάσα (γιγάντων)". Αρκετοί πέτρινοι κύκλοι θεωρούνται έργο των *Παντς Παντάβα* (πέντε Παντού), καθώς και όλα τα παρόμοια μνημεία που βρίσκονται στην Ινδία, τόσο αναρίθμητα σ' αυτήν την χώρα·όταν ανοίχτηκαν κάτω από την επίβλεψη του Ράτζα Βασαρίντι, "βρέθηκαν να περιέχουν *ανθρώπινα οστά μεγάλου μεγέθους*". (Τ. Α. Γουάιζ, *Ιστορία του Παγανισμού στην Καληδονία*, σελ. 36.)

Ξανά ο ντε Μιρβίγ έχει δίκιο στην γενίκευσή του, αν όχι στο συμπέρασμά του. Καθώς τώρα αποκαλύφθηκε το λάθος της από καιρό παραδεκτής θεωρίας ότι τα Δρακόντεια είναι κατά το μεγαλύτερο μέρος μαρτυρίες της "μεγάλης φυσικής γεωλογικής αναστάτωσης" (Σαρτό) και ότι είναι *έργο της φύσης*" (Κέιμπρυ), οι παρατηρήσεις του ντε Μιρβίγ είναι πολύ σωστές.

Πριν βεβαιωθεί το απίθανο μιας τέτοιας θεωρίας, συμβουλεύουμε την Επιστήμη να συλλογιστεί... και, πάνω απ' όλα, να μην κατατάσσει πια τους Τιτάνες και τους Γίγαντες ανάμεσα στους πρωτόγονους μύθους: γιατί τα έργα τους βρίσκονται εδώ, μπροστά στα μάτια μας, και αυτοί οι περιστρεφόμενοι βράχοι θα ταλαντεύονται πάνω στην βάση τους μέχρι το τέλος του κόσμου για να τους βοηθήσουν να δουν καθαρά και να αντιληφθούν μια για πάντα ότι δεν είναι *υποψήφιος για το Τσάρεντον εκείνος που πιστεύει σε θαύματα που βεβαιώνονται από ολόκληρη την Αρχαιότητα*. (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 288.)

Είναι ακριβώς αυτό που ποτέ δεν θα μπορέσουμε να επαναλάβουμε αρκετά, αν και οι φωνές τόσο των αποκρυφιστών όσο και των Ρωμαιοκαθολικών ηχούν στην έρημο. Ωστόσο όλοι βλέπουν ότι η Επιστήμη είναι τόσο ασταθής – για να πούμε το λιγότερο – στις σύγχρονες υποθέσεις της, όσο ήταν η αρχαία και μεσαιωνική θεολογία στις ερμηνείες της αποκαλούμενης *Αποκάλυψης*. Η Επιστήμη θέλει τον άνθρωπο να προέρχεται από τα πιθηκοειδή – μια μεταμόρφωση που απαιτεί εκατομμύρια χρόνια – και όμως φοβάται να κάνει την ανθρωπότητα αρχαιότερη από 100.000 χρόνια! Η Επιστήμη διδάσκει την βαθμιαία μεταμόρφωση των ειδών, την φυσική επιλογή και την εξέλιξη από την κατώτερη μορφή προς την ανώτερη, από το μαλάκιο στο ψάρι, από το ερπετό στο πτηνό και στο θηλαστικό. Ωστόσο αρνείται στον άνθρωπο, ο οποίος από φυσιολογική άποψη είναι απλώς ένα ανώτερο θηλαστικό και ζώο, μια τέτοια μεταμόρφωση της εξωτερικής του μορφής. Αλλά αν ο τεράστιος Ιγουανόδους της Γουήλδιας εποχής υπήρξε ο πρόγονος του σημερινού μικροσκοπικού ιγκουάνα, γιατί και οι τερατώδεις άνθρωποι της Μυστικής Δοξασίας να μην έγιναν οι σύγχρονοι άνθρωποι, ο κρίκος ανάμεσα στο Ζώο και στον Άγγελο; Υπάρχει σ' αυτήν την θεωρία κάτι περισσότερο αντιεπιστημονικό από εκείνη η οποία αρνείται στον άνθρωπο κάθε πνευματικό αθάνατο Εγώ, κάνοντάς τον ένα αυτόματο και κατατάσσοντάς τον ταυτόχρονα *σαν ένα ξεχωριστό γένος* στο σύστημα της Φύσης; Οι Απόκρυφες Επιστήμες μπορεί να είναι λιγότερο επιστημονικές από την τωρινή ακριβή Επιστήμη, αλλά παρ' όλα αυτά είναι πιο λογικές και σταθερές στις διδασκαλίες τους. Οι υλικές δυνάμεις και οι φυσικές συγγένειες των ατόμων μπορεί να αρκούν σαν παράγοντες για να μεταμορφώσουν το φυτό σε ζώο, αλλά χρειάζονται πολύ περισσότερα από μια απλή αλληλεπίδραση μεταξύ ορισμένων υλικών συσσωρεύσεων και του περιβάλλοντος για να φέρουν στην ζωή έναν *πλήρως συνειδητό* άνθρωπο – ακόμα κι αν αυτός δεν ήταν παρά μια διακλάδωση μεταξύ δυο "φτωχών εξαδέλφων" της τάξης των Τετράχειρων. Οι Απόκρυφες Επιστήμες συμφωνούν με τον Χαίκελ ότι η (αντικειμενική) ζωή πάνω στον πλανήτη μας "είναι μια λογική υπόθεση της επιστημονικής φυσικής ιστορίας". Αλλά προσθέτουν ότι η απόρριψη μιας παρόμοιας *Πνευματικής* ενέλιξης *από τα μέσα προς τα έξω* της αόρατης υποκειμενικής Πνευματικής ζωής – που είναι αιώνια και μια Αρχή στην Φύση – είναι πιο παράλογη, αν αυτό είναι δυνατόν, από το να πούμε ότι το Σύμπαν και όλα όσα υπάρχουν σ' αυτό δημιουργήθηκαν βαθμιαία από τυφλές δυνάμεις έμφυτες στην ύλη, χωρίς καμιά *εξωτερική* βοήθεια.

Υποθέστε ότι ένας Αποκρυφιστής ισχυριζόταν ότι το πρώτο μεγάλο όργανο ενός καθεδρικού ναού ήρθε αρχικά σε ύπαρξη με τον ακόλουθο τρόπο: πρώτα υπήρξε μια προοδευτική

και βαθμιαία επεξεργασία στο Διάστημα ενός οργανώσιμου υλικού, η οποία κατέληξε στην παραγωγή μιας κατάστασης ύλης που ονομάζεται οργανική ΠΡΩΤΕΪΝΗ. Έπειτα κάτω από την επίδραση τυχαίων δυνάμεων, αφού αυτές οι καταστάσεις πέρασαν σε μια φάση ασταθούς ισορροπίας, αργά και μεγαλόπρεπα εξελίχθηκαν και κατέληξαν σε νέους συνδυασμούς σκαλισμένου και γυαλισμένου ξύλου, χάλκινων βελονών και συνδετήρων, δέρματος και ελεφαντοστού, σωλήνων και φυσερών. Ενώ στην συνέχεια, αφού προσάρμοσε όλα τα μέρη του σε ένα αρμονικό και συμμετρικό μηχάνημα, το όργανο έπαιξε ξαφνικά το *Ρέκβιεμ* του Μότσαρτ. Έπειτα ακολούθησε μια Σονάτα του Μπετόβεν κ.τ.λ. *ad infinitum* [*επ' άπειρον*], ενώ τα κλειδιά του παίζουν από μόνα τους και ο αέρας κινείται μέσα στους σωλήνες με την δική του έμφυτη δύναμη και φαντασία... Τι θα έλεγε η Επιστήμη για μια τέτοια θεωρία; Και όμως ακριβώς με τέτοιον τρόπο μας λένε οι υλιστές σοφοί ότι φτιάχτηκε το Σύμπαν, με τα εκατομμύρια όντα του και τον άνθρωπο, το πνευματικό του επιστέγασμα.

Όποια κι αν ήταν η αληθινή εσωτερική σκέψη του Χέρμπερτ Σπένσερ όταν έγραφε σχετικά με το θέμα της βαθμιαίας μεταμόρφωσης των ειδών, αυτά που λέει ισχύουν και για την δοξασία μας. "Αναλυόμενο με όρους εξέλιξης, κάθε είδος ύπαρξης γίνεται αντιληπτό σαν ένα προϊόν μετατροπών, που προκαλούνται μέσω ανεπαίσθητων διαβαθμίσεων πάνω *σε ένα προυπάρχον είδος ύπαρξης*". (*Αρχές Βιολογίας*, Τομ. I, σελ. 482.) Γιατί, λοιπόν, σ' αυτήν την περίπτωση και ο ιστορικός άνθρωπος να μην είναι μια μετατροπή πάνω σε ένα προϋπάρχον και προϊστορικό είδος ανθρώπου, αν υποθέσουμε μάλιστα, χάριν συζητήσεως, ότι δεν υπάρχει τίποτε μέσα του που να ζει περισσότερο από την φυσική του δομή ή ανεξάρτητα απ' αυτήν; Αλλά δεν είναι έτσι τα πράγματα! Γιατί όταν μας λένε ότι "οργανικές ύλες παράγονται στο εργαστήριο μέσω αυτής που μπορούμε στην κυριολεξία να ονομάσουμε *τεχνητή εξέλιξη*" (*Αρχές Βιολογίας*, σελ. 482), εμείς απαντούμε στο διακεκριμένο Άγγλο φιλόσοφο ότι οι Αλχημιστές και οι μεγάλοι μυημένοι είχαν πετύχει τα ίδια και πράγματι πολύ περισσότερα πριν οι χημικοί επιχειρήσουν καν να "κατασκευάσουν από διασπασμένα στοιχεία σύνθετες ενώσεις". Τα *Χουμούνκουλι* του Παράκελσου είναι ένα γεγονός στην Αλχημεία και θα γίνουν πιθανότατα γεγονός και στην χημεία και τότε ο *Φρανκεστάιν* της κ. Σέλλευ θα πρέπει να θεωρηθεί σαν προφητεία. Αλλά ούτε χημικός ούτε Αλχημιστής θα προικίσει ποτέ ένα τέτοιο "Τέρας του Φρανκεστάιν" με κάτι περισσότερο από ζωώδες ένστικτο, εκτός και κάνει αυτό που πιστεύεται ότι έκαναν οι "Προγεννήτορες", δηλαδή εκτός και εγκαταλείψει το δικό του φυσικό σώμα και ενσαρκωθεί μέσα στην "άδεια μορφή". Αλλά ακόμα κι αυτός θα είναι ένας τεχνητός και όχι φυσικός άνθρωπος, γιατί οι "Προγεννήτορές" μας έπρεπε, μέσα στην πορεία της αιώνιας εξέλιξης, να γίνουν θεοί πριν γίνουν άνθρωποι.

παραπάνω παρέκκλιση, αν είναι τέτοια, είναι μια προσπάθεια για δικαίωση μπροστά στους λίγους σκεπτόμενους ανθρώπους του επερχόμενου αιώνα που ίσως διαβάσουν αυτές τις γραμμές. Αλλά αυτός είναι επίσης και ο λόγος που οι καλύτεροι και πιο πνευματικοί άνθρωποι της εποχής μας δεν μπορούν πια να ικανοποιηθούν ούτε με την επιστήμη ούτε με την θεολογία και προτιμούν οποιαδήποτε τέτοια "ψυχική τρέλα" από τις δογματικές βεβαιώσεις και των δυο, αφού καμιά από τις δυο δεν έχει τίποτε καλύτερο να προσφέρει εκτός από την τυφλή πίστη στο δικό της αλάθητο. Πράγματι η *παγκόσμια* παράδοση είναι ένας πολύ πιο ασφαλής οδηγός στην ζωή. Και η παγκόσμια παράδοση εμφανίζει τον πρωτόγονο άνθρωπο να ζει για αιώνες μαζί με τους Δημιουργούς και τους πρώτους καθοδηγητές του – τους Ελοΐμ – στον Κοσμικό "Κήπο της Εδέμ" ή της "Απόλαυσης", θα ασχοληθούμε με τους θείους Καθοδηγητές στην Στάντζα XII.

45. ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΥΔΑΤΑ ΗΡΘΑΝ. ΣΚΕΠΑΣΑΝ ΤΑ ΕΠΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΝΗΣΙΑ (α).

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΣΩΘΗΚΑΝ, ΟΙ ΒΕΒΗΛΟΙ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗΚΑΝ. ΜΑΖΙ Μ' ΑΥΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΖΩΑ, ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΔΡΩΤΑ ΤΗΣ ΓΗΣ (β).

Επειδή το θέμα αυτό – ο τέταρτος μεγάλος κατακλυσμός πάνω στον πλανήτη μας σε αυτόν τον Γύρο – αναλύεται πλήρως στα κεφάλαια που ακολουθούν την τελευταία Στάντζα, το να

πούμε κάτι περισσότερο εδώ θα ήταν απλή επανάληψη. Τα επτά μεγάλα νησιά (Ντβιπά) ανήκαν στην ήπειρο της Ατλαντίδος. Οι μυστικές διδασκαλίες μας λένε ότι ο "Κατακλυσμός" χτύπησε την Τέταρτη, την γιγάντια Φυλή, όχι εξαιτίας της διαφθοράς, ή επειδή είχε γίνει "μαύρη από την αμαρτία", αλλά απλώς επειδή αυτή είναι η μοίρα κάθε ηπείρου, η οποία – όπως και καθετί υπό τον Ήλιο – γεννιέται, ζει, φθείρεται και πεθαίνει. Αυτό συνέβη όταν η Πέμπτη Φυλή βρισκόταν στην παιδική της ηλικία.

Έτσι χάθηκαν οι γίγαντες, οι μάγοι και οι μαγγανευτές, προσθέτει η φαντασία της λαϊκής παράδοσης, αλλά "όλοι οι άγιοι σώθηκαν" και μόνο οι "βέβηλοι καταστράφηκαν". Αυτό οφείλεται, όμως, τόσο στην προνοητικότητα των "αγίων", οι οποίοι δεν είχαν χάσει την λειτουργία του "τρίτου ματιού" τους, όσο και στο *Κάρμα* και στον φυσικό νόμο. Μιλώντας για την επόμενη φυλή (την δική μας Πέμπτη Ανθρωπότητα) το Σχόλιο λέει:

"Μόνο οι λίγοι εκείνοι Εκλεκτοί, οι θείοι καθοδηγητές των οποίων είχαν πάει να κατοικήσουν εκείνο το Ιερό Νησί – 'απ' όπου θα έρθει ο τελευταίος Σωτήρας' – συγκρατούσαν τώρα την ανθρωπότητα από το να μη γίνει η μισή εξολοθρευτής της άλλης μισής [όπως κάνει τώρα η ανθρωπότητα - Ε.Π.Μπ.]. *Αυτή* [η ανθρωπότητα] *χωρίστηκε. Τα δυο τρίτα κυβερνιόνταν από τις Δυναστείες των κατώτερων, υλικών Πνευμάτων της γης, τα οποία κατέλαβαν τα ευκόλως προσιτά σώματα. Το ένα τρίτο έμεινε πιστό και ενώθηκε με την γεννημένη Πέμπτη Φυλή, τους θείους Ενσαρκωμένους. Όταν οι Πόλοι κινήθηκαν* [για τέταρτη φορά] *αυτό δεν επηρέασε εκείνους που προστατεύονταν και είχαν χωριστεί από την Τέταρτη Φυλή. Όπως οι Λεμούριοι, έτσι και οι ασεβείς Ατλάντειοι χάθηκαν, και δεν 'υπήρχαν πια'..."*

ΣΤΑΝΤΖΑ XII
ΠΕΜΠΤΗ ΦΥΛΗ ΚΑΙ ΟΙ ΘΕΙΟΙ ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΕΣ ΤΗΣ

Τα υπολείμματα των δυο πρώτων φυλών εξαφανίζονται για πάντα. Ομάδες διάφορων Ατλάντειων Φυλών σώθηκαν από τον Κατακλυσμό μαζί με τους Προπάτορες της Πέμπτης. (48) Η προέλευση της τωρινής Φυλής μας, της Πέμπτης. Οι πρώτες θείες Δυναστείες. (49) Οι πρώτες αναλαμπές της ιστορίας, που τώρα έχει κολλήσει στην αλληγορική χρονολογία της Βίβλου και η "παγκόσμια" ιστορία την ακολουθεί δουλικά. Η φύση των πρώτων καθοδηγητών και εκπολιτιστών της ανθρωπότητας.

ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΜΕΙΝΑΝ. ΜΕΡΙΚΟΙ ΚΙΤΡΙΝΟΙ, ΜΕΡΙΚΟΙ ΚΑΣΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΟΙ ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΕΠΕΖΗΣΑΝ. ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ (από το πρωταρχικό θείο Απόθεμα) *ΧΑΘΗΚΑΝ ΠΑ ΠΑΝΤΑ (α)...*

Η ΠΕΜΠΤΗ ΦΥΛΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΕΠΙΖΗΣΕΙ. ΚΥΒΕΡΝΉΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΘΕΙΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ.

ΟΙ "ΟΦΕΙΣ" ΠΟΥ ΞΑΝΑΚΑΤΕΒΗΚΑΝ˙ ΠΟΥ ΕΚΑΝΑΝ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ (Φυλή), ΠΟΥ ΤΗΝ ΔΙΔΑΞΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΑΝ (β)...

Αυτός ο σλόκα αναφέρεται στην Πέμπτη Φυλή. Η ιστορία δεν ασχολείται μαζί της, αλλά ζωντανή και επαναλαμβανόμενη παράδοση ασχολείται. Η ιστορία – ή αυτό που ονομάζεται ιστορία – δεν προχωράει πιο πέρα από την φανταστική προέλευση της δικής μας πέμπτης υποφυλής, πριν από "λίγες χιλιάδες" χρόνια. Η φράση "Μερικοί κίτρινοι, μερικοί καστανοί και μαύροι και μερικοί κόκκινοι επέζησαν", αναφέρεται στις υποδιαιρέσεις της πρώτης υποφυλής της Πέμπτης Ριζικής Φυλής. Εκείνοι που είχαν το "χρώμα της Σελήνης" (δηλαδή η Πρώτη και η Δεύτερη Φυλή) χάθηκαν για πάντα, και μάλιστα χωρίς να αφήσουν κανένα ίχνος, και αυτό τόσο παλιά όσο ο τρίτος "Κατακλυσμός" της Τρίτης Λεμούριας φυλής, εκείνος ο "Μεγάλος Δράκοντας", ουρά του οποίου σαρώνει και εξαφανίζει ολόκληρα έθνη με το ανοιγοκλείσιμο ενός ματιού. Και αυτό είναι το αληθινό νόημα στον Στίχο του ΣΧΟΛΙΟΥ όπου αναφέρεται:

"Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ δεν σέβεται παρά μόνο τους 'ΟΦΕΙΣ' της ΣΟΦΙΑΣ, τους Όφεις οι τρύπες των οποίων βρίσκονται τώρα κάτω από τις τριγωνικές πέτρες", δηλαδή *"τις Πυραμίδες, στις τέσσερις γωνιές του κόσμου".*

Εδώ εκφράζεται καθαρά αυτό που αναφέρεται αρκετές φορές στα Σχόλια, δηλαδή ότι οι Μυημένοι ή "Σοφοί" άνδρες των τριών Φυλών (της Τρίτης, Τέταρτης και Πέμπτης) διέμεναν σε υπόγειες διαμονές, γενικά κάτω από κάποιο είδος πυραμιδικής κατασκευής, αν όχι κάτω από μια κανονική πυραμίδα. Γιατί τέτοιες "πυραμίδες" υπάρχουν στις τέσσερις γωνιές της Γης και δεν ήταν ποτέ μονοπώλιο της χώρας των Φαραώ, αν και πριν βρεθούν σκορπισμένες σε όλη την Αμερική, κάτω και πάνω από το έδαφος, δίπλα και μέσα σε παρθένα δάση, σε πεδιάδες και κοιλάδες,

θεωρούνταν ότι ήταν αποκλειστική ιδιοκτησία της Αιγύπτου. Αν και αληθινά σωστές γεωμετρικά πυραμίδες δεν βρίσκονται πια σε ευρωπαϊκές περιοχές, ωστόσο πολλές από τις υποτιθέμενες αρχαϊκές *νεολιθικές* σπηλιές, από τα κολοσσιαία τριγωνικά, πυραμιδικά και κωνικά *μενίρ* στο Μορπιάν και στην Βρεττάνη γενικά, πολλοί από τους δανέζικους τύμβους, ακόμα και οι "γιγάντιοι τάφοι" της Σαρδηνίας με τους αχώριστους συντρόφους τους, τους *νουράγεις* (προϊστορικό οχυρό ή κτίσμα σε σχήμα πύργου στην Σαρδηνία), όλα αυτά είναι λίγο ή πολύ ασαφή αντίγραφα των πυραμίδων. Τα περισσότερα απ' αυτά είναι έργα των πρώτων κατοίκων της νεοσύστατης ηπείρου και των νησιών της Ευρώπης, "μερικών κίτρινων, μερικών καστανών και μαύρων και μερικών κόκκινων" φυλών που απέμειναν μετά την καταβύθιση των τελευταίων ατλάντειων ηπείρων και νησιών (πριν από 850.000 χρόνια), με εξαίρεση την ατλάντεια νήσο του Πλάτωνα και πριν από την άφιξη των μεγάλων Αρίων φυλών ενώ άλλα είναι έργα των πρώτων μεταναστών από την Ανατολή. Όσοι δεν δέχονται ότι η ανθρώπινη φυλή είναι τόσο αρχαία, όσο τα 57.000 χρόνια που αποδίδει ο δρ. Ντόουλερ στο σκελετό που βρήκε στην Νέα Ορλεάνη στις όχθες του Μισισιπί, θα απορρίψουν φυσικά αυτά τα γεγονότα. Αλλά ίσως κάποια μέρα ανακαλύψουν πως έκαναν λάθος. Εκείνο που μπορούμε να υποτιμήσουμε δεν είναι η αναντίρρητη αρχαιότητα τους, αλλά η ανόητη αυτοέπαρση των Αρκάδιων οι οποίοι ονόμαζαν τους εαυτούς τους *προσέληνες* – αρχαιότερους και από την Σελήνη – και του λαού της Αττικής, που ισχυρίζονταν ότι υπήρχαν πριν ακόμα εμφανιστεί ο Ήλιος στον ουρανό. Ούτε μπορούμε να γελάσουμε με την παγκόσμια πίστη ότι είχαμε γιγάντιους προγόνους. Το γεγονός ότι τα οστά μαμούθ και μαστόδοντων και, σε μια περίπτωση, και τα οστά μιας γιγαντιαίας σαλαμάνδρας θεωρήθηκαν λανθασμένα σαν ανθρώπινα οστά, δεν μπορεί να λύσει το πρόβλημα ότι από όλα τα θηλαστικά ο άνθρωπος είναι το μοναδικό για το οποίο η επιστήμη δεν θα δεχθεί ότι σμικρύνθηκε σε μέγεθος, όπως οι σκελετοί όλων των άλλων ζώων, από ένα γιγαντιαίο ***Homo diluvi*** σε ένα πλάσμα 1,5 μέχρι 1,8 μ., όπως είναι τώρα.

Αλλά οι "Όψεις της Σοφίας" διατήρησαν καλά τα αρχεία τους και η ιστορία της ανθρώπινης εξέλιξης είναι χαραγμένη στον ουρανό όπως και σε υπόγειους τοίχους. Η Ανθρωπότητα και τα άστρα είναι αξεδιάλυτα δεμένα μεταξύ τους, εξαιτίας των διανοιών που κυβερνούν αυτά τα τελευταία.

Οι σύγχρονοι συμβολολόγοι μπορεί να τα κοροϊδεύουν και να τα θεωρούν "φαντασία", αλλά όπως λέει ο Στάνιλαντ Γουέικ:

> Είναι αναντίρρητο ότι ο Κατακλυσμός συνδεόταν [πάντα] στους μύθους μερικών Ανατολικών λαών, όχι μόνο με τις Πυραμίδες, αλλά και με τους αστερισμούς. (*Η Προέλευση και η Σημασία της Μεγάλης Πυραμίδας*, σελ. 83.)

Ο "Αρχαίος Δράκοντας" είναι ταυτόσημος με την "Μεγάλη Πλημμύρα", λέει ο Πρόκτερ:

> Γνωρίζουμε ότι στο παρελθόν ο αστερισμός του Δράκοντα βρισκόταν στον πόλο, ή ομφαλό, της ουράνιας σφαίρας. Σε αστρικούς ναούς... ο Δράκοντας ήταν ο ανώτερος ή κυβερνών αστερισμός... είναι εκπληκτικό το πόσο στενά οι αστερισμοί... αντιστοιχούν σε διαδοχή και σε ορθή πρόοδο με τα γεγονότα που έχουν καταγραφεί σχετικά με τον [Βιβλικό] Κατακλυσμό". (*Γνώση*, Τομ. Ι, σελ. 243, όπως αναφέρεται στο έργο του Γουέικ, *Η Προέλευση και η Σημασία της Μεγάλης Πυραμίδας*, σελ. 81-83.)

Οι λόγοι γι' αυτό το εκπληκτικό γεγονός έγιναν σαφείς στο παρόν έργο. Αλλά αυτό δείχνει απλώς ότι υπήρχαν αρκετοί Κατακλυσμοί μπερδεμένοι στις αναμνήσεις και στις παραδόσεις των υποφυλών της Πέμπτης Φυλής. Η πρώτη μεγάλη "Πλημμύρα" ήταν αστρονομική και κοσμική, ενώ αρκετές άλλες ήταν *γήινες*. Ωστόσο αυτό δεν εμποδίζει το μορφωμένο φίλο μας Τζέραλντ Μάσεϋ – έναν *μυημένο* πράγματι στα μυστήρια του Βρετανικού Μουσείου, έστω και *αυτομυημένο* – να διακηρύσσει και να επιμένει ότι η *ατλάντεια* καταβύθιση και ο Κατακλυσμός ήταν απλώς ανθρωπομορφοποιημένες φαντασιώσεις αδαών ανθρώπων και ότι η Ατλαντίδα δεν ήταν παρά μια *αστρονομική αλληγορία*. Παρ' όλα αυτά η μεγάλη ζωδιακή αλληγορία βασίζεται πάνω σε ιστορικά γεγονότα και το ένα δεν εμποδίζει το άλλο. Και είναι επίσης λογικό ότι κάθε σπουδαστής του Αποκρυφισμού γνωρίζει τι σημαίνει αυτή η αστρονομική και ζωδιακή αλληγορία. Στο Έπος του Νεμρώδ των ασσυριακών πινάκων ο Σμιθ δείχνει την πραγματική σημασία του. Οι "*δώδεκα ωδές*

του... αναφέρονται στην ετήσια πορεία του Ήλιου μέσα στους δώδεκα μήνες του χρόνου. Ο κάθε πίνακας αντιστοιχεί σε έναν ειδικό μήνα και περιέχει μια ξεχωριστή αναφορά στις ζωικές μορφές στα σημεία του Ζωδιακού", ενώ η ενδέκατη ωδή είναι αφιερωμένη στον Ρίμμον, τον θεό των θυελλών και της βροχής και ταιριάζει με το ενδέκατο σημείο του Ζωδιακού, τον Υδροχόο". (*Ο Δέκατος Ένατος Αιώνας*, 1882, σελ. 236.)

Αλλά ακόμα και από αυτό προηγείται στα αρχαία αρχεία η προ-αστρονομική Κοσμική ΠΛΗΜΜΥΡΑ, η οποία έγινε αλληγορική και συμβολίστηκε στην παραπάνω Ζωδιακή ή Πλημμύρα του Νώε. Αυτό όμως δεν έχει καμιά σχέση με την Ατλαντίδα. Οι Πυραμίδες σχετίζονται στενά τόσο με την ιδέα του Μεγάλου Δράκοντα (του αστερισμού), τους "Δράκοντες της Σοφίας" ή τους μεγάλους Μυημένους της Τρίτης και Τετάρτης Φυλής, όσο και με τις Πλημμύρες του Νείλου, που θεωρούνταν σαν μια θεία υπενθύμιση του μεγάλου ατλάντειου Κατακλυσμού. Όμως, τα αστρονομικά αρχεία της Παγκόσμιας Ιστορίας λέγεται ότι αρχίζουν με την Τρίτη Υποφυλή της Τέταρτης Ριζικής Φυλής, ή τους Ατλάντειους. Πότε έγινε αυτό; Τα απόκρυφα στοιχεία δείχνουν ότι ακόμα και την εποχή της κανονικής εκτέλεσης των ζωδιακών υπολογισμών στην Αίγυπτο, *οι πόλοι είχαν ήδη αντιστραφεί τρεις φορές*.

Σύντομα θα επιστρέψουμε ξανά σε αυτήν την δήλωση. Σύμβολα σαν αυτά που παριστάνονται από τα Σημεία του Ζωδιακού – ένα γεγονός που προσφέρει στους υλιστές ένα χερούλι για να κρεμάσουν τις μονόπλευρες θεωρίες και απόψεις τους – έχουν έναν τόσο βαθύ νόημα και η επίδραση τους πάνω στην Ανθρωπότητα είναι τόσο σημαντική, ώστε δεν κινδυνεύουν να απορριφθούν με λίγα λόγια. Στο μεταξύ πρέπει να εξετάσουμε εκείνη την άλλη δήλωση η οποία αναφέρει (σλόκα 48) τους πρώτους *θείους βασιλείς*, οι οποίοι λέγεται ότι "ξανακατέβηκαν", οδήγησαν και δίδαξαν την Πέμπτη Φυλή μας μετά τον τελευταίο κατακλυσμό! Στα τμήματα που ακολουθούν θα εξετάσουμε αυτό τον ισχυρισμό ιστορικά, αλλά πρέπει να τελειώσουμε με μερικές ακόμα λεπτομέρειες πάνω στο θέμα των "Όφεων".

Τα γενικά σχόλια πάνω στις Αρχαϊκές Στάντζα πρέπει να τελειώσουν εδώ. Παραπέρα διαφώτιση απαιτεί αποδείξεις παρμένες από αρχαία, μεσαιωνικά και σύγχρονα έργα που ασχολούνται με αυτά τα θέματα. Όλες αυτές οι μαρτυρίες πρέπει τώρα να συγκεντρωθούν, να συνενωθούν και να παρουσιαστούν με καλύτερη σειρά, ώστε να τραβήξουν την προσοχή του αναγνώστη σε αυτόν τον πλούτο ιστορικών αποδείξεων. Και επειδή ποτέ δεν θα μπορέσει να τονιστεί αρκετά η πολλαπλή σημασία του αλλόκοτου συμβόλου – που τόσο συχνά αναφέρεται και υπαινίσσεται τον "πειρασμό του ανθρώπου" κάτω από το ορθόδοξο φως της εκκλησίας – φαίνεται πιο σκόπιμο να εξαντλήσουμε προς το παρόν το θέμα με κάθε προσιτή απόδειξη, ακόμα και διατρέχοντας τον κίνδυνο της επανάληψης. Οι Τιτάνες και οι Κάβειροι παρουσιάζονται παρόμοια από θεολόγους και μερικούς ευσεβείς συμβολολόγους σαν άρρηκτα συνδεδεμένοι με την γελοία προσωπικότητα που ονομάζεται διάβολος και κάθε απόδειξη για το αντίθετο έχει μέχρι τώρα παρόμοια απορριφθεί και αγνοηθεί. Γι' αυτό ο αποκρυφιστής δεν πρέπει να παραβλέψει τίποτε που θα μπορούσε να βοηθήσει στην διάλυση αυτής της δυσφημιστικής συνωμοσίας. Προτείνεται να χωρίσουμε τα θέματα που περιλαμβάνονται σ' αυτούς τους τρεις τελευταίους σλόκα σε αρκετές ομάδες και να τα εξετάσουμε σε αυτό το τελευταίο κεφάλαιο όσο πιο προσεχτικά και πλήρως μας επιτρέπει ο χώρος. Λίγες ακόμα λεπτομέρειες μπορεί έτσι να προστεθούν στις γενικές μαρτυρίες της αρχαιότητας, πάνω στα πιο αμφισβητημένα δόγματα του Αποκρυφισμού και της Εσωτερικής Δοξασίας, το κύριο μέρος των οποίων θα βρεθεί στο Μέρος ΙΙ περί της Συμβολολογίας.

ΟΦΕΙΣ ΚΑΙ ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΥΣ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΥΣ

Στην Χαλδαία το όνομα του Δράκοντα δεν γραφόταν φωνητικά, αλλά παριστανόταν από δυο μονογράμματα τα οποία, σύμφωνα με τους Ανατολιστές, σήμαιναν πιθανόν "ο λεπιδωτός". "Η περιγραφή αυτή", παρατηρεί σχετικά ο Τζ. Σμιθ, "μπορεί ασφαλώς να αναφέρεται είτε σε έναν μυθικό δράκοντα, σε ένα φίδι ή σε ένα ψάρι". Κι εμείς προσθέτουμε: ισχύει σε μια περίπτωση για τον Μακάρα, το δέκατο σημείο του Ζωδιακού, που σημαίνει στα Σανσκριτικά ένα ακαθόριστο

αμφίβιο ζώο, που γενικά ονομάζεται Κροκόδειλος και στην πραγματικότητα σημαίνει κάτι άλλο. (Βλέπε Μέρος ΙΙ, Τμήμα XXV, "Τα Μυστήρια της Εβδομάδας".) Αυτή είναι πάντως η ουσιαστική παραδοχή των Ασσυριολόγων, οι οποίοι δεν γνωρίζουν τίποτε σίγουρο ως προς την κατάσταση του "Δράκοντα" στην αρχαία Χαλδαία, από την οποία πήραν οι Εβραίοι τον συμβολισμό τους, μόνο και μόνο για τους τον κλέψουν στην συνέχεια οι Χριστιανοί, οι οποίοι έφτιαξαν από τον "λεπιδωτό" μια ζωντανή οντότητα και μια κακοποιό δύναμη.

Ένα είδος Δρακόντων, "φτερωτών και λεπιδωτών", μπορεί να δει κανείς στο Βρετανικό Μουσείο. Παριστάνοντας τα γεγονότα της Πτώσης, σύμφωνα με την ίδια αυθεντία, υπάρχουν επίσης δυο μορφές που στέκονται στην κάθε πλευρά ενός δέντρου, κρατώντας στα χέρια τους το "μήλο", ενώ πίσω από το "δέντρο" βρίσκεται ο Δράκοντας Όφις. Εσωτερικά, οι δυο μορφές είναι δυο "Χαλδαίοι" έτοιμοι για μύηση και ο Όφις συμβολίζει τον "Μυσταγωγό", ενώ οι ζηλιάρηδες θεοί που καταριώνται και τους τρεις, είναι ο εξωτερικός αδαής κλήρος. Δεν υπάρχει μεγάλο μέρος του κυριολεκτικού "βιβλικού γεγονότος" εδώ, όπως μπορεί να δει κάθε αποκρυφιστής.

"Ο Μεγάλος Δράκοντας σέβεται μόνο τους Όφεις της Σοφίας", λέει η Στάντζα, αποδεικνύοντας έτσι την ορθότητα της ερμηνείας μας σχετικά με τις δυο μορφές και τον "Όφι".

"*Οι Όφεις που ξανακατέβηκαν... που δίδαξαν και καθοδήγησαν*" την Πέμπτη Φυλή. Ποιος λογικός άνθρωπος μπορεί ποτέ να πιστέψει στην εποχή μας ότι εδώ εννοούνται *αληθινοί* όφεις; Εξ αυτού και η χονδροειδής υπόθεση, που γίνεται σχεδόν αξίωμα για τους ανθρώπους της επιστήμης, ότι εκείνοι οι οποίοι κατά την αρχαιότητα έγραψαν για ιερούς Δράκοντες και Όφεις ήταν είτε δεισιδαίμονες και ανόητοι, είτε σκόπευαν να ξεγελάσουν εκείνους που ήταν πιο αδαείς απ' ό,τι οι ίδιοι. Ωστόσο, ακόμα και από την εποχή του Ομήρου, ο όρος σήμαινε κάτι κρυμμένο από τους αδαείς.

"Φοβεροί είναι οι θεοί όταν εμφανίζονται", εκείνοι οι *θεοί* τους οποίους οι άνθρωποι ονομάζουν *Δράκοντες*. Και ο Αιλιανός, αναφερόμενος σε αυτά τα οφιοειδή σύμβολα, κάνει ορισμένες παρατηρήσεις που" δείχνουν ότι κατανοούσε πολύ καλά την φύση αυτών των πιο αρχαίων εκ των συμβόλων. Έτσι, σχετικά με τον παραπάνω ομηρικό στίχο εξηγεί, "Γιατί ο Όφις, ενώ είναι ιερός και πρέπει να λατρεύεται, *έχει μέσα του κάτι ακόμα από την θεία φύση*, το οποίο είναι καλύτερα [για άλλους;] να αγνοείται". (*Περί της ζωικής φύσης*, Βιβλ. Ενδέκατο, παρ. 17.)

Γι' αυτόν τον "Δράκοντα" που έχει ένα επταπλό νόημα, μπορεί να δοθεί το ανώτερο και το κατώτερο. Το πρώτο είναι ταυτόσημο με τον "Αυτογεννημένο", τον Λόγο (τον ινδουιστικό *Ατζά*). Αυτός για τους χριστιανούς Γνωστικούς που ονομάζονταν Νaaσηνοί ή Οφιολάτρες, ήταν το δεύτερο πρόσωπο της Τριάδας, ο ΥΙΟΣ. Σύμβολό του ήταν ο αστερισμός του Δράκοντα.[307] Τα επτά "άστρα" του είναι τα επτά άστρα στα χέρια του "Άλφα και του Ωμέγα" στην Αποκάλυψη. Με την πιο γήινη σημασία του, ο όρος "Δράκοντας" αναφέρεται στους Σοφούς ανθρώπους.

Αυτό το τμήμα του θρησκευτικού συμβολισμού της αρχαιότητας είναι πολύ αφηρημένο και μυστηριώδες και μεγάλο μέρος παραμένει ακατανόητο για τον αδαή. Στην σύγχρονη εποχή μας ενοχλεί τόσο πολύ το αυτί του χριστιανού ώστε – παρά τον πολιτισμό – δεν καταφέρνει να ξεφύγει από το να θεωρηθεί σαν μια άμεση απάρνηση των πιο αγαπητών χριστιανικών δογμάτων, το αντικείμενο των οποίων απαιτούσε, για να είμαστε δίκαιοι, την πένα και την ιδιοφυία του Μίλτον, ποιητική φαντασία του οποίου βρήκε τώρα καταφύγιο στην Εκκλησία σαν ένα αποκαλυμμένο δόγμα.

Μήπως η αλληγορία του Δράκοντα και του υποτιθέμενου κατακτητή του στον Ουρανό προήλθε από τον Αγ. Ιωάννη και την Αποκάλυψη του; Εμείς απαντούμε με έμφαση: Όχι. Ο "Δράκοντάς" του είναι ο Ποσειδώνας, το σύμβολο της ατλάντειας μαγείας.

Για να κατανοήσει την άρνηση ζητάμε από τον αναγνώστη να εξετάσει τον συμβολισμό του Όφεως ή του Δράκοντα κάτω από τις διάφορες όψεις του.

Όπως έδειξε ο Χ. Λιζερέ στο έργο του *Η Χριστιανική Τριάδα Αποκαλυμμένη*, ο Δράκοντας, τοποθετημένος ανάμεσα στον αμετάβλητο Πατέρα (τον Πόλο, ένα σταθερό Σημείο) και στην μεταβλητή ύλη, μεταβιβάζει σ' αυτή την τελευταία τις επιρροές που δέχεται από τον Πόλο, εξ αυτού και το όνομά του: *Λόγος*.

ΑΣΤΡΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑ ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ

Εκτός από τους Αποκρυφιστές και τους Αστρολόγους ακόμα και ο κάθε αστρονόμος γνωρίζει ότι συμβολικά το αστρικό φως, ο Γαλαξίας, ακόμα και η τροχιά του Ήλιου στους τροπικούς του Καρκίνου και του Αιγόκερω, όπως και οι κύκλοι του αστρικού ή τροπικού έτους, ονομάζονταν πάντα "Όψεις" στην αλληγορική και μυστική ορολογία των μυημένων.

Και αυτό τόσο κοσμικά όσο και μεταφορικά. Ο Ποσειδώνας είναι ένας "Δράκοντας": "*Κορζάρ*, που ονομάζεται από τον αδαή Ποσειδώνας" (Γνωστικά Κείμενα)· ο "Καλός και Τέλειος Όφις", ο Μεσσίας των Ναασηνών, του οποίου το σύμβολο στον Ουρανό είναι ο *Δράκος*.

Αλλά οφείλει κανείς να διακρίνει τους διάφορους χαρακτήρες αυτού του συμβόλου. Για παράδειγμα: ο Ζωροαστρικός Εσωτερισμός είναι ταυτόσημος με της Μυστικής Δοξασίας· και όταν, για παράδειγμα, διαβάζουμε στην *Βεντιντάντ* παράπονα ενάντια στον "Όφι", τα δαγκώματα του οποίου μετέβαλαν την όμορφη, αιώνια άνοιξη του Αϊριάνα-Βαέγια, κάνοντας την χειμώνα, προκαλώντας αρρώστια και θάνατο και ταυτόχρονα νοητική και ψυχική φθορά, τότε κάθε αποκρυφιστής γνωρίζει ότι ο Όφις που υπονοείται εδώ είναι ο βόρειος πόλος, καθώς επίσης ο πόλος του ουρανού (ο οποίος συμβολίζεται από τους Αιγυπτίους με την μορφή ενός Φιδιού με κεφάλι γερακιού). Αυτός ο τελευταίος δημιουργεί τις εποχές ανάλογα με την γωνία με την οποία διαπερνάει το κέντρο της Γης. Οι δυο άξονες δεν ήταν πια παράλληλοι. Έτσι η αιώνια άνοιξη του Αϊριάνα-Βαέγια από τον καλό ποταμό Ντάιτια χάθηκε και "οι Αριοί Μάγοι έπρεπε να μεταναστεύσουν στην Σογδιανή", μας λένε οι εξωτερικές διηγήσεις. Αλλά η εσωτερική διδασκαλία αναφέρει ότι ο πόλος πέρασε από τον ισημερινό και ότι η "χώρα της ευδαιμονίας" της Τέταρτης Φυλής, η κληρονομιά της από την Τρίτη, έγινε τώρα μια περιοχή ερημιάς και δυστυχίας. Αυτό και μόνο όφειλε να είναι μια αδιάψευστη απόδειξη της μεγάλης αρχαιότητας των ζωροαστρικών Κειμένων. Οι Νέο-Αριοί της μετακατακλυσμιαίας εποχής δύσκολα θα μπορούσαν, φυσικά, να αναγνωρίσουν τα βουνά, στις κορυφές των οποίων οι προπάτορές τους είχαν συναντηθεί *πριν τον Κατακλυσμό* και είχαν συνομιλήσει με τους αγνούς "Γιαζάτα" (ουράνια Πνεύματα των Στοιχείων), την ζωή και την *τροφή* των οποίων είχαν κάποτε μοιραστεί. Όπως δείχνει ο Εκστέν ("Ερωτήματα σχετικά με τις αρχαιότητες των σημιτικών λαών", στο περιοδικό *Αρχαιολογική Επιθεώρηση*, Τομ. XII, Μέρος II, Οκτώβριος 1855-Μάρτιος 1856), "η *Βεντιντάντ* φαίνεται να υπογραμμίζει μια μεγάλη αλλαγή στην ατμόσφαιρα της κεντρικής Ασίας˙ ισχυρές ηφαιστειακές εκρήξεις και κατάρρευση ολόκληρων βουνών κοντά στην οροσειρά του Καρα-Κορούμ".

Οι Αιγύπτιοι, σύμφωνα με τον Ευσέβιο, ο οποίος για μοναδική φορά (και εντελώς περίεργα) έγραψε την αλήθεια, συμβόλιζαν τον Κόσμο με έναν μεγάλο πύρινο κύκλο, που παρίστανε ξαπλωμένο στην διάμετρο του ένα φίδι με κεφάλι γερακιού.

> Εδώ βλέπουμε τον πόλο της Γης μέσα στο πεδίο της εκλειπτικής, συνοδευόμενο απ' όλα τα πύρινα επακόλουθα που θα πρέπει να προκύψουν από μια τέτοια κατάσταση του ουρανού: όταν ολόκληρος ο Ζωδιακός, σε 25.000 [περίπου] χρόνια, θε πρέπει να "κοκκινίζει από την ηλιακή φλόγα", και *κάθε ζώδιο θα πρέπει να είναι κάθετο* προς τις πολικές περιοχές. (Σ. Α. Μακαίη, *Η Μυθολογική Αστρονομία* κ.τ.λ., σελ. 42.)

Το Μερού – την κατοικία των θεών – την τοποθετούσαν, όπως εξηγήσαμε πριν, στον Βόρειο Πόλο, ενώ το Πατάλα, ο κάτω κόσμος, υποτίθεται ότι βρισκόταν στον Νότο. Επειδή στην εσωτερική φιλοσοφία το κάθε σύμβολο έχει επτά κλειδιά, γεωγραφικά το Μερού και το Πατάλα έχουν μία σημασία και αντιπροσωπεύουν τόπους, ενώ αστρονομικά έχουν άλλη και σημαίνουν "δυο πόλους", νόημα που έπαψε να υπάρχει, αφού πολύ συχνά στον εξωτερικό φανατισμό γίνονται το "Βουνό" και η "Άβυσσος", ή Ουρανός και Κόλαση. Αν εξακολουθούσαμε να επιμένουμε στην αστρονομική και την γεωγραφική τους σημασία μόνο, ίσως βρίσκαμε ότι οι αρχαίοι γνώριζαν την τοπογραφία και την φύση των αρκτικών και ανταρκτικών περιοχών καλύτερα απ' ό,τι οι σύγχρονοι αστρονόμοι μας, ότι είχαν λόγους και μάλιστα σημαντικούς που τα ονόμασαν το ένα "*Βουνό*" και την άλλη "*Άβυσσο*". Όπως εξηγεί σχεδόν ο συγγραφέας που μόλις αναφέραμε, Ήλιον και Αχέρων σήμαιναν σχεδόν το ίδιο: "*Ήλιον είναι ο Ήλιος στο ανώτατο σημείο*" (Ήλιος, Ήλι-ον, το "πιο ψηλό") και Αχέρων είναι 32 μοίρες πάνω από τον πόλο και 32 μοίρες κάτω, καθώς ο αλληγορικός ποταμός υποτίθεται ότι άγγιζε τον βόρειο ορίζοντα σε πλάτος 32 μοιρών. Το τεράστιο κοίλωμα που

είναι κρυμμένο για πάντα από τα μάτια μας και το οποίο περιβάλλει τον νότιο πόλο, ονομαζόμενο γι' αυτό ΑΒΥΣΣΟΣ, ενώ αντίθετα, παρατηρώντας προς τον βόρειο πόλο ότι ένα ορισμένο ρεύμα στον ουρανό εμφανιζόταν πάντα πάνω από τον ορίζοντα, αυτό το ονόμασαν Βουνό. Καθώς το Μερού είναι η ανώτερη κατοικία των θεών, αυτοί ελέγετο ότι ανέρχονταν και κατέρχονταν περιοδικά· και εδώ (αστρονομικά) υπονοούνταν οι *ζωδιακοί* θεοί, το πέρασμα του αρχικού Βόρειου Πόλου της Γης στον Νότιο Πόλο του ουρανού.

Εκείνη την εποχή, το μεσημέρι η εκλειπτική θα πρέπει να ήταν παράλληλη με τον ισημερινό και ένα μέρος του Ζωδιακού θα πρέπει να κατέβαινε από τον Βόρειο Πόλο στον βόρειο ορίζοντα διασχίζοντας τις *οχτώ σπείρες του όφεως* [οχτώ αστρικά έτη, ή πάνω από 200.000 ηλιακά έτη], πράγμα που θα φαινόταν σαν μια φανταστική *κλίμακα με οχτώ σκαλοπάτια* που έφτανε από την Γη μέχρι τον πόλο, δηλαδή τον θρόνο του Δία. Πάνω σ' αυτήν την κλίμακα λοιπόν οι θεοί, δηλαδή τα σημεία του Ζωδιακού, ανέβαιναν και κατέβαιναν. [Η κλίμακα του Ιακώβ και οι άγγελοι]... Έχουν περάσει πάνω από 400.000 χρόνια από τότε που Ζωδιακός σχημάτισε τις *πλευρές* αυτής της κλίμακας. (Σ. Α. Μακαίη, *Μυθολογική Αστρονομία* κ.τ.λ., σελ. 44, 47.)

Αυτή είναι μια θαυμάσια εξήγηση, αν και δεν είναι ολότελα απαλλαγμένη από αποκρυφιστική αίρεση. Ωστόσο βρίσκεται πολύ πιο κοντά στην αλήθεια από πολλές άλλες με περισσότερο επιστημονικό και ειδικά θεολογικό χαρακτήρα. Όπως ειπώθηκε και προηγουμένως η χριστιανική τριάδα ήταν καθαρώς αστρονομική από την αρχή της, πράγμα που έκανε τον Ρουτίλιους να πει – για εκείνους που την ευημέριζαν – "*Γένος Ιουδαίων, ρίζα ανόητων*". (Ρουτίλιους Κλαύδιους Ναματιάνους, *Περί Επιστροφής*, Βιβλ. Πρώτο, σελ. 387 και επόμ.)

Αλλά ο αδαής και ειδικά οι χριστιανοί φανατικοί, που συνεχώς αναζητούν επιστημονική επιβεβαίωση για το νεκρό γράμμα των κειμένων τους, θα συνεχίσουν να βλέπουν στον ουράνιο πόλο τον αληθινό Όφι της Γένεσης, τον Σατανά, τον Εχθρό του ανθρώπινου είδους, αντί για κείνο που πραγματικά είναι, δηλαδή μια κοσμική μεταφορά. *Όταν λέγεται ότι οι θεοί εγκατέλειψαν την Γη*, δεν εννοούνται μόνο οι θεοί, οι προστάτες και καθοδηγητές, αλλά επίσης και οι *μικρότεροι θεοί*, οι κάτοικοι των σημείων του Ζωδιακού. Ωστόσο οι πρώτοι, σαν πραγματικές και υπαρκτές Οντότητες που γέννησαν, έθρεψαν και καθοδήγησαν την ανθρωπότητα στην νεαρή της ηλικία, εμφανίζονται σε κάθε Γραφή, τόσο στα ζωροαστρικά όσο και στα ινδουιστικά Ευαγγέλια. Ο Ορμάζντ, ή Αχούρα-Μάζντα, ο "Κύριος της Σοφίας", είναι η σύνθεση των Αμσασπέντ (ή *Αμέσα-Σπέντα*, "Αθάνατοι Ευεργέτες"),[308] η "Λέξη", όμως, ή ο *Λόγος* και οι έξι ανώτερες όψεις του στο Μαζνταϊσμό. Στο *Ζαμυάντ Γιάστ* αυτοί οι "Αθάνατοι Ευεργέτες" περιγράφονται σαν:

...οι Αμέσα-Σπέντα, οι ακτινοβόλοι, που έχουν αποτελεσματικά μάτια, μεγάλοι, επιβοηθητικοί... άφθαρτοι και αγνοί... που και οι επτά έχουν παρόμοιο νου, όμοια ομιλία, που και οι επτά κάνουν το ίδιο... που είναι οι δημιουργοί και οι καταστροφείς των πλασμάτων του Αχούρα-Μάζντα, οι δημιουργοί και οι επιβλέποντες, οι προστάτες και οι κυβερνήτες τους...(*Ζαμυάντ Γιάστ*, ΙΙΙ, 15-18.)

Αυτές οι λίγες γραμμές υποδηλώνουν τον δυαδικό ακόμα και τον τριπλό χαρακτήρα των Αμσαμπέντ, των δικών μας Ντιάνι-Τσόχαν ή "Όψεων της Σοφίας". Είναι ταυτόσημοι και, ωστόσο, χωριστοί από τον Ορμάζντ (Άχουρα-Μάζντα). Είναι επίσης οι Άγγελοι των Άστρων των χριστιανών – οι Αστρο-Γιαζάτα των Ζωροαστριστών ή ακόμα οι επτά πλανήτες (περιλαμβανομένου του Ήλιου) της πρώτης θρησκείας.[309] Το επίθετο – "οι ακτινοβόλοι, που έχουν αποτελεσματικά μάτια" – το αποδεικνύει. Αυτά στο φυσικό και αστρικό πεδίο. Στο πνευματικό πεδίο είναι οι θείες δυνάμεις του Άχουρα-Μάζντα, αλλά στο αστρικό ή ψυχικό πεδίο πάλι είναι οι "Δομητές", οι "φύλακες", οι *Πιτρί* (πατέρες) και οι πρώτοι Παιδαγωγοί της ανθρωπότητας.

Όταν οι θνητοί θα έχουν πνευματικοποιηθεί αρκετά, δεν θα υπάρχει πια ανάγκη να τους *εξαναγκάζουν* σε μια σωστή κατανόηση της αρχαίας Σοφίας. Τότε οι άνθρωποι θα γνωρίζουν ότι

Μεταφρασμένο επίσης σαν "ευλογημένοι Αθάνατοι" από τον δρ. Βίλχεμ Γκάιγκερ, αλλά η πρώτη απόδοση είναι πιο σωστή.

Αυτοί οι "επτά" έγιναν οχτώ, η Ογδοάδα, των μετέπειτα υλιστικών θρησκειών, όταν η έβδομη, ή η ανώτερη αρχή, δεν ήταν πια το εμπότιζον Πνεύμα, η Σύνθεση, αλλά έγινε ένας ανθρωπομορφικός αριθμός, ή μια επιπρόσθετη μονάδα.

δεν υπήρξε ποτέ μεγάλος αναμορφωτής του Κόσμου, το όνομα του οποίου να διασώθηκε στην γενιά μας, που (α) να μην ήταν μια άμεση εκπόρευση του ΛΟΓΟΥ (κάτω από οποιοδήποτε όνομα γνωστό σε εμάς), δηλαδή μια *ουσιαστική* ενσάρκωση ενός από τους "επτά", του "θείου Πνεύματος που είναι επταπλό" και (β) ο οποίος να μην είχε εμφανιστεί και πριν, κατά την διάρκεια περασμένων Κύκλων. Θα αναγνωρίσουν τότε την αιτία η οποία προκαλεί στην ιστορία και την χρονολογία ορισμένα αινίγματα των εποχών για παράδειγμα, για ποιον λόγο τους είναι αδύνατον να αποδώσουν μια αξιόπιστη χρονολογία στον Ζωροάστρη, ο οποίος στο *Νταμπιστάν* φαίνεται να πολλαπλασιάζεται δώδεκα και δεκατέσσερις φορές˙ για ποιον λόγο οι Ρίσι και οι Μάνου είναι τόσο μπερδεμένοι στον αριθμό και στις ατομικότητές τους˙ γιατί ο Κρίσνα και ο Βούδας μιλούν για τον εαυτό τους σαν επανενσαρκώσεις, δηλαδή ο Κρίσνα ταυτίζεται με τον Ρίσι Ναραγιανά και ο Γκαουταμά δίνει μια σειρά των προηγούμενων γεννήσεων του και γιατί ειδικά ο πρώτος, όντας "ο ίδιος ο υπέρτατος Μπράχμα", ονομάζεται ωστόσο *Αμσαμσαβατάρα*, μόνο "ένα μέρος ενός μέρους" του Υπέρτατου πάνω στην Γη. Τέλος, γιατί ο Όσιρις είναι ένας μεγάλος θεός και ταυτόχρονα ένας "πρίγκηπας πάνω στην Γη", ο οποίος ξαναεμφανίζεται στον Θωθ-Ερμή και γιατί ο Ιησούς (στα Εβραϊκά, Τζοσούα) της Ναζαρέτ, αναγνωρίζεται, καμπαλιστικά, στον Τζοσούα, τον Γιο του Ναυή, καθώς και σε άλλα πρόσωπα; Η εσωτερική δοξασία το εξηγεί λέγοντας ότι καθένας απ' αυτούς (καθώς και πολλοί άλλοι) εμφανίστηκε αρχικά πάνω στην Γη σαν μια από τις επτά δυνάμεις του ΛΟΓΟΥ, ατομικοποιημένη σαν θεός ή "Άγγελος" (αγγελιαφόρος). Έπειτα, αφού αναμείχθηκαν με ύλη, έπρεπε να ξαναεμφανιστούν στην συνέχεια σαν μεγάλοι σοφοί και καθοδηγητές οι οποίοι "δίδαξαν την Πέμπτη Φυλή", αφού πριν είχαν διδάξει τις δυο προηγούμενες φυλές, είχαν κυβερνήσει κατά την διάρκεια των θείων Δυναστειών και είχαν τελικά θυσιαστεί, για να ξαναγεννηθούν κάτω από διαφορετικές συνθήκες για το καλό της ανθρωπότητας και για την σωτηρία της σε ορισμένες κρίσιμες περιόδους, μέχρις ότου στις τελευταίες τους ενσαρκώσεις είχαν γίνει πράγματι μόνο "τα μέρη ενός μέρους" πάνω στην Γη, αν και *de facto* ήταν το Ένα Υπέρτατο στην Φύση.

Αυτή είναι η μεταφυσική της θεογονίας. Και επειδή κάθε "Δύναμη" από τις ΕΠΤΑ (όταν ατομικοποιηθεί) έχει υπό την εποπτεία της ένα από τα στοιχεία της δημιουργίας και κυριαρχεί πάνω του, (τα στοιχεία αυτά είναι: το κοσμικό, το γήινο, το ορυκτό, το φυτικό, το ζωικό, το υδάτινο και τέλος το ανθρώπινο, με την φυσική, πνευματική και ψυχική όψη τους), εξ αυτού και τα πολλά νοήματα του κάθε συμβόλου τα οποία, αν δεν ερμηνευθούν σύμφωνα με τις εσωτερικές μεθόδους, οδηγούν γενικά σε αξεδιάλυτη σύγχυση.

Μήπως ο Δυτικός Καμπαλιστής – που είναι γενικά εχθρός του Ανατολίτη Αποκρυφιστή – χρειάζεται μια απόδειξη; Ας ανοίξει τότε την *Ιστορία της Μαγείας* του Ελιφάς Λεβί στην σελ. 53 και ας εξετάσει προσεχτικά το "Μεγάλο Καμπαλιστικό Σύμβολο" του *Ζοχάρ*. Εκεί στο χαρακτικό που δίνεται, θα βρει έναν λευκό άνδρα να στέκεται όρθιος και μια μαύρη γυναίκα να στέκεται ανάποδα, δηλ. με το κεφάλι κάτω, τα πόδια της να περνούν κάτω από τα απλωμένα χέρια της ανδρικής μορφής και να προεξέχουν πίσω από τους ώμους του, ενώ τα χέρια τους ενώνονται σε γωνία στην κάθε πλευρά. Ο Ελιφάς Λεβί το θεωρεί σαν τον Θεό και την Φύση, ή τον Θεό: "φως", που καθρεφτίζεται ανεστραμμένος στην "Φύση και Ύλη": το σκοτάδι. Καμπαλιστικά και συμβολικά έχει δίκιο, αλλά μόνο μέχρις εκεί που φτάνει η εμβληματική κοσμογονία. Ούτε και επινόησε αυτός το σύμβολο περισσότερο από τους άλλους Καμπαλιστές, γιατί οι δυο μορφές σε λευκό και μαύρο λίθο υπήρχαν στους ναούς της Αιγύπτου από αμνημονεύτων χρόνων, σύμφωνα με την παράδοση και σύμφωνα με την ιστορία, από την εποχή του βασιλιά Καμβύση ο οποίος τις είδε προσωπικά. Επομένως, το σύμβολο πρέπει να υπήρχε εδώ και 2.500 χρόνια περίπου. Και αυτό κατά τους μικρότερους υπολογισμούς, γιατί αυτός ο Πέρσης κυβερνήτης, που ήταν γιος του Κύρου του Μεγάλου, διαδέχτηκε τον πατέρα του στα 529 π.Χ. Οι δυο αυτές μορφές ήταν *οι δυο Κάβειροι που προσωποποιούσαν τους δυο αντίθετους πόλους*. Ο Ηρόδοτος (*Ιστορία* ΙΙΙ, *Θάλεια*, παρ. 37) λέει στους μεταγενέστερους πως, όταν ο Καμβύσης εισήλθε στον ναό των Καβείρων, τον έπιασε ασταμάτητο γέλιο μόλις είδε – όπως νόμισε – έναν όρθιο άνδρα και μια γυναίκα να στέκεται στο κεφάλι της μπροστά του. Αυτοί όμως ήταν οι πόλοι, το σύμβολο των οποίων είχε σκοπό να θυμίζει "το πέρασμα του αρχικού Βόρειου Πόλου της Γης στον Νότιο Πόλο του Ουρανού", όπως το

αντιλήφθηκε ο Μακαίη.[310] Αλλά παρίστανε επίσης τους πόλους ανεστραμμένους, σαν επακόλουθο της μεγάλης κλίσης του άξονα, που έχει κάθε φορά σαν αποτέλεσμα την μετατόπιση των Ωκεανών, την καταβύθιση των πολικών χωρών και την επακόλουθη *ανύψωση* νέων ηπείρων στις περιοχές του ισημερινού και το *αντίστροφο*. Αυτοί οι Κάβειροι ήταν οι θεοί του "Κατακλυσμού".

Αυτό ίσως μας βοηθήσει να φτάσουμε στο κλειδί της φαινομενικά αξεδιάλυτης σύγχυσης ανάμεσα στους αριθμούς των ονομάτων και των τίτλων που δίνονταν στους ίδιους θεούς και σε τάξεις θεών. Ήδη στην αρχή αυτού του αιώνα ο Φάμπερ έδειξε την ταυτότητα ανάμεσα σε Κορύβαντες, Κουρήτες, Διόσκουρους, Άνακες, Ντίι Μάγκνι, Ιδαίους Δακτύλους, Λάρες, Πενάτες, Μάνες,[311] Τιτάνες και Αλήτες και τους ΚΑΒΕΙΡΟΥΣ. Και εμείς δείξαμε ότι αυτοί οι τελευταίοι ήταν ίδιοι με τους Μάνου, τους Ρίσι και τους δικούς μας Ντιάνι-Τσόχαν, που ενσαρκώθηκαν στους Εκλεκτούς της Τρίτης και Τέταρτης Φυλής. Έτσι, ενώ στην θεογονία οι Κάβειροι-Τιτάνες ήταν επτά μεγάλοι θεοί: κοσμικά και αστρονομικά οι Τιτάνες ονομάζονταν Άτλαντες, ίσως γιατί, όπως λέει ο Φάμπερ, συνδέονταν (α) με τον Ατ-αλ-ας, "τον θείο Ήλιο", και (β) με τον *τιτ*, "τον κατακλυσμό". Αλλά αυτό, αν είναι αλήθεια, είναι μόνο η εξωτερική απόδοση. Εσωτερικά, το νόημα των συμβόλων τους εξαρτάται από την ονομασία ή τον τίτλο που χρησιμοποιείται. Οι επτά μυστηριώδεις, τρομακτικοί μεγάλοι θεοί – οι *Διόσκουροι,*[312] οι θεότητες που περιβάλλονταν με το σκοτάδι της απόκρυφης φύσης – έγιναν *Ιδαίοι Δάκτυλοι* για τον μυημένο θεραπευτή μέσω μετάλλων. Η αληθινή ετυμολογία του ονόματος *lares* (*λάρες*, που τώρα σημαίνει "φαντάσματα") πρέπει να αναζητηθεί στην ετρουσκική λέξη *lars*, "διευθυντής", "αρχηγός". Ο Σαγχονιάθων μεταφράζει την λέξη *Αλήται* σαν πυρολάτρες και ο Φάμπερ πιστεύει ότι προέρχεται από το *Αλ-Αίτ*, "ο θεός του πυρός". Και οι δυο έχουν δίκιο, αφού και στις δυο περιπτώσεις είναι μια αναφορά στον Ήλιο (τον ανώτερο Θεό), προς τον οποίο "έλκονται" οι πλανητικοί θεοί (αστρονομικά και αλληγορικά) και τον οποίο λατρεύουν. Σαν *Lares* αυτοί είναι πραγματικά οι ηλιακές θεότητες, αν και η ετυμολογία του Φάμπερ, ο οποίος λέει ότι η λέξη"*Lar*" είναι μια αντίθεση του "*El-Ar*", της ηλιακής θεότητας, δεν είναι πολύ σωστή. Αυτοί είναι οι "*λάρες*", οι διευθυντές και οδηγοί των ανθρώπων. Σαν *Αλήται* ήταν οι επτά πλανήτες, αστρονομικά και σαν *Λάρες*, ήταν οι αντιβασιλείς των πλανητών, οι προστάτες και κυβερνήτες μας, μυστικά. Για σκοπούς εξωτερικής ή φαλλικής λατρείας, καθώς επίσης και κοσμικά, αυτοί ήταν οι Κάβειροι, ενώ τα χαρακτηριστικά τους αναγνωρίζονταν σ' αυτές τις δυο ικανότητες, από το όνομα των ναών στους οποίους ανήκαν αντίστοιχα και από το όνομα των ιερέων τους. Όλοι τους, όμως ανήκαν στις επταπλές δημιουργικές και εμψυχώνουσες ομάδες των Ντιάνι-Τσόχαν. Οι Σαβαίοι, που λάτρευαν τους "αντιβασιλείς των Επτά πλανητών", όπως οι Ινδουιστές λάτρευαν τους Ρίσι τους, θεωρούσαν τον Σεθ και τον γιο του Ερμή (Ενώχ ή *Ενώς*) σαν τους ανώτερους μεταξύ των πλανητικών θεών. Οι Ιουδαίοι δανείστηκαν

Ο οποίος προσθέτει ότι "οι Αιγύπτιοι είχαν διάφορους τρόπους για να παριστάνουν την γωνία των Πόλων. Στο έργο του Πέρρυ, *Άποψη της Ανατολής*, υπάρχει ένα σχέδιο που παριστάνει τον Νότιο Πόλο της Γης στον αστερισμό της Άρπας, στο οποίο οι δυο πόλοι απεικονίζονται σαν δυο ίσιες ράβδοι περιβαλλόμενες από φτερά γερακιού για να διακρίνεται ο βόρειος από τον νότιο. Αλλά μερικές φορές τα σύμβολα των πόλων... έχουν την μορφή όψεων, με κεφάλι γερακιού για να διακρίνεται το βόρειο από το νότιο άκρο". (*Μυθολογική Αστρονομία*, σελ. 41).

Ο Φάμπερ και ο Επίσκοπος Κάμπερλαντ θα έκαναν αυτούς τους τελευταίους παγανιστικές προσωποποιήσεις, όπως το εκφράζει ο προηγούμενος συγγραφέας,της "Κιβωτού του Νώε... και τίποτε άλλο εκτός από τον Πατριάρχη [Νώε] και την οικογένειά του" (!) (Βλέπε το έργο του *Μια Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων*, Τομ. Ι, σελ. 136). Γιατί, όπως μας λένε, μετά τον Κατακλυσμό και σε ανάμνηση του γεγονότος, οι ευσεβείς απόγονοι του Νώε καθιέρωσαν μια θρησκευτική γιορτή, η οποία αργότερα εκφυλίστηκε από τους ασεβείς απογόνους τους˙ δαίμονες ή ήρωες-θεοί και "συνεχής αδιάντροπη χυδαιότητα σφετερίστηκαν το όνομα και το ένδυμα της θρησκείας" (*Μια Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων*, Τομ. Ι, σελ. 10). Αυτή είναι πράγματι εξαφάνιση των ανθρώπινων δυνάμενων της λογικής, όχι μόνο της αρχαιότητας αλλά και των σημερινών γενεών. Αντιστρέψτε την δήλωση και εξηγήστε ότι με τα λόγια "ο Νώε και η οικογένειά του", εκείνο που εννοείται με τον πατριάρχη και την οικογένειά του είναι απλώς η ιουδαϊκή απόδοση του μυστηρίου της Σαμοθράκης, του *Κρόνου*, ή *Κρόνου-Τσαντίκ* και *των Γιων του*, και τότε κι εμείς θα πούμε *Αμήν*.

Οι οποίοι αργότερα, για τους Έλληνες, περιορίστηκαν μόνο στον Κάστορα και στον Πολυδεύκη. Αλλά την εποχή της Λεμουρίας, οι *Διόσκουροι*, οι "Αυγογεννημένοι", ήταν οι Επτά Ντιάνι-Τσόχαν (Αγκνισβαττά-Κουμαρά) που ενσαρκώθηκαν στους Επτά Εκλεκτούς της Τρίτης Φυλής.

από τους Σαβαίους τον Σεθ και τον Ενώς και ύστερα τους παραμόρφωσαν (εξωτερικά). Αλλά η αλήθεια γι' αυτούς μπορεί να ανιχνευθεί ακόμα και στην Γένεση.[313]

Σεθ είναι ο "προγεννήτορας" εκείνων των πρώτων ανθρώπων της Τρίτης Φυλής στους οποίους είχαν ενσαρκωθεί οι "πλανητικοί" άγγελοι – ένας Ντιάνι-Τσόχαν και ο ίδιος, που ανήκε στους *εμψυχώνοντες* θεούς, και ο Ενώς (Hanoch ή Enoch) ή Ερμής, λέγεται ότι ήταν *γιος* του – γιατί ήταν ένα γενετικό όνομα για όλους τους πρώτους *Ενορατικούς* ("Ενοχίων"). Εξ αυτού και η λατρεία. Ο Άραβας συγγραφέας Σουγιούτι λέει ότι τα παλιότερα αρχεία αναφέρουν τον Σεθ, ή Σετ, σαν ιδρυτή του Σαβαϊσμού και επομένως ότι οι Πυραμίδες, οι οποίες ενσωμάτωναν το πλανητικό σύστημα, θεωρούνταν σαν τοποθεσία του τάφου τόσο του Σεθ όσο και του *Ίντρους* (Ερμής ή Ενώχ). (Στρ. Χάουαρντ Βάιζ, *Εργασίες που εκτελέστηκαν στις Πυραμίδες της Γκίζας το 1837*, κ.τ.λ. Λονδίνο, 1840-42, Τομ. II, σελ. 358.)· Λέει ότι από εκεί οι Σαβαίοι προηγούνταν στο προσκύνημα *και έψελναν προσευχές επτά φορές την ημέρα στρεφόμενοι προς τον Βορρά* (το Όρος Μερού, Καφ, Όλυμπος κ.τ.λ., κ.τ.λ.). (Ο. Παλγκρέιβ, *Διήγηση* κ.τ.λ., Τομ. II, σελ. 264, όπως αναφέρεται στο έργο του Γουέικ, *Η Προέλευση και η Σημασία της Μεγάλης Πυραμίδας* σελ. 57-58.) Ο Αμπντ Αλλατίφ λέει περίεργα πράγματα για τους Σαβαίους και τα βιβλία τους. Το ίδιο και ο Εντίχ Αχμέντ μπεν Γιαχύα, ο οποίος έγραψε 200 χρόνια αργότερα. Ενώ αυτός ισχυρίζεται "ότι κάθε πυραμίδα ήταν αφιερωμένη *σε ένα άστρο* (μάλλον στον *αντιβασιλέα* ενός άστρου), ο Αμπντ Αλλατίφ μας βεβαιώνει ότι "είχε διαβάσει σε αρχαία σαβαϊκά βιβλία ότι μια πυραμίδα ήταν ο τάφος του Αγαθοδαίμονα και η άλλη του Ερμή". (Βάιζ, *Εργασίες που εκτελέστηκαν στις Πυραμίδες της Γκίζας*, κ.τ.λ. Τομ. II, σελ. 342.) "Ο Αγαθοδαίμονας δεν ήταν άλλος από τον Σεθ, και σύμφωνα με μερικούς συγγραφείς ο Ερμής ήταν γιος του", προσθέτει ο Στάνιλαντ Γουέικ. (Γουέικ, *Η Προέλευση και η Σημασία της Μεγάλης Πυραμίδας*, σελ. 57.)

Έτσι, ενώ στην Σαμοθράκη και στους αρχαίους αιγυπτιακούς ναούς αυτοί ήταν οι μεγάλοι Κοσμικοί θεοί (τα επτά και τα σαράντα εννιά Ιερά Πυρά), στους ελληνικούς ναούς οι τελετές τους έγιναν κυρίως φαλλικές και, επομένως, για τον αμύητο άσεμνες. Στην τελευταία περίπτωση αυτοί ήταν 3 και 4 ή 7: η αρσενική και θηλυκή αρχή – *ο σταυρός με την λαβή* – διαίρεση που δείχνει γιατί μερικοί κλασικοί συγγραφείς υποστήριζαν ότι ήταν μόνο τρεις, ενώ άλλοι ανέφεραν τέσσερις. Και αυτοί ήταν – οι Κάβειροι – Αξίερως (στην θηλυκή όψη του, Δήμητρα), Αξιόκερσα (Περσεφόνη),[314] Αξιόκερσος (Πλούτωνας ή Άδης) και Κάδμος ή Καδμίλος [Ερμής, όχι ο ιθυφαλλικός Ερμής που αναφέρει ο Ηρόδοτος (*Ιστορία,* II, 51), αλλά εκείνος "του ιερού μύθου", που ερμηνευόταν μόνο κατά την διάρκεια των μυστηρίων της Σαμοθράκης]. Αυτή η ταύτιση που, σύμφωνα με τον Σχολιαστή του Απολλώνιου του Ρόδιου, οφείλεται σε μια αδιακρισία του Μνασέα, δεν είναι καθόλου ταύτιση, μιας και τα ονόματα μόνο δεν αποκαλύπτουν πολλά. (Σχόλια στον Απολλώνιο το Ρόδιο, 1,917. Παράβολε Ντεσάρμ. *Μυθολογία,* κ.τ.λ. σελ. 270. Επίσης Μνασέα εκ Πατρών, *Αποσπάσματα Ελληνικής Ιστορίας*, III, 154, απόσπ. 27.) Υπήρχαν ακόμα και άλλοι οι οποίοι υποστήριζαν, έχοντας δίκιο με τον τρόπο τους, ότι υπήρχαν μόνο δυο Κάβειροι. Αυτοί, εσωτερικά, ήταν οι δυο Διόσκουροι, Κάστορας και Πολυδεύκης, και εξωτερικά ο Δίας και ο Βάκχος. Οι δυο τους αντιπροσώπευαν τους γήινους πόλους, γεωδαιτικά˙ τον γήινο και τον πόλο του ουρανού, αστρονομικά˙ καθώς επίσης τον φυσικό και τον πνευματικό άνθρωπο. Η ιστορία της Σεμέλης και του Δία και η γέννηση του Βάκχου, ή *Διμήτορα*, με όλα τα γεγονότα που την συνοδεύουν, χρειάζεται απλώς να διαβαστεί εσωτερικά για να κατανοηθεί η αλληγορία. Ο ρόλος που έπαιξαν στο συμβάν η φωτιά, το νερό, η γη κ.τ.λ., στα

Ο Κλήμης της Αλεξανδρείας αναγνώριζε την αστρονομική σημασία του κεφ. XXV και επόμ. της Εξόδου. Σύμφωνα με την μωυσαϊκή δοξασία, λέει, οι επτά πλανήτες βοήθησαν στην γέννηση των γήινων πραγμάτων. Τα δυο χερουβείμ που στέκονται στις δυο πλευρές του άγιου Τετραγράμματου αντιπροσωπεύουν την Μεγάλη και την Μικρή Άρκτο.

Είναι μια περίεργη ιδέα, αλλά που ίσως δεν βρίσκεται μακριά από την αλή θεια, αυτή η υπόθεση του Μακαίη, του αυτοδίδακτου Μυημένου της Νορβηγίας, ι οποία βρίσκεται στο έργο του Μυθολογική Αστρονομία (σελ. 38-39). Αυτός λέει ότ οι Κάβειροι Αξίερως και Αξιόκερσα πήραν το όνομα τους από τις λέξεις (α) *Kab* ή *cab* εβο, ένα μέτρο, και από την λέξη *urim*, ο ουρανός˙ οι Κάβειροι όντας έτσι "ένα μέτρο του ουρανού" και (β) ότι τα ξεχωριστά τους ονόματα, προϋποθέτοντας *την αρχή της γέννησης*, αναφέρονται στα φύλα. Γιατί, "η λέξη *σεξ* (φύλο) αρχικά γινόταν κατανοητή σαν *αξ*, που στην... εποχή μας καθιερώθηκε σαν σεξ". Και πσραπέ μπει στην *Εγκυκλοπαίδεια Λοντινιένσις*, στην λέξη "τονισμός". "Τώρα, αν δώσουμ τον δασύ τόνο στο Αξίερως, θα γίνει *σαξ*, ή *Σεξίερως* και ο άλλος πόλος θα γίνει *Σεξίκερσα*. Οι δυο πόλοι θα γίνουν έτσι οι γεννήτορες των άλλων δυνάμεων την φύσης, θα γίνουν οι γονείς των άλλων δυνάμεων και, επομένως, οι πιο ισχυροί θεοί".

πολλά οράματα, θα δείξουν πώς ο "πατέρας των θεών" και ο "χαρούμενος θεός του κρασιού" θεωρούνταν επίσης ότι προσωποποιούσαν τους δυο γήινους Πόλους. Τα τελλουρικά, μεταλλικά, μαγνητικά, ηλεκτρικά και πύρινα στοιχεία είναι όλα τους νύξεις και αναφορές στον κοσμικό και τον αστρονομικό χαρακτήρα της τραγωδίας του κατακλυσμού. Στην αστρονομία οι πόλοι είναι πράγματι το "ουράνιο μέτρο" (βλέπε σημείωση ανωτέρω)· το ίδιο και οι Κάβειροι Διόσκουροι, όπως θα δείξουμε, και οι Κάβειροι-Τιτάνες, στους οποίους ο Διόδωρος αποδίδει την *ανακάλυψη της φωτιάς*[315] 31 και την τέχνη της κατεργασίας του σιδήρου. Επίσης ο Παυσανίας αναφέρει ότι η αρχική θεότητα των Καβείρων ήταν ο Προμηθέας. (*Περιήγησις*, Βιβλ. Ένατο, XXII, 5, XXV, 5-6.)

Αλλά το γεγονός ότι αστρονομικά οι Τιτάνες Κάβειροι ήταν επίσης δημιουργοί και ρυθμιστές των εποχών και κοσμικά οι μεγάλες Ηφαιστειακές Ενέργειες, οι θεοί που προΐστανται πάνω σε όλα τα μέταλλα και στα γήινα έργα, αυτό δεν τους εμποδίζει από το να είναι – στον αρχικό θείο χαρακτήρα τους – οι αγαθές Οντότητες οι οποίες, συμβολιζόμενες με τον Προμηθέα, έφεραν φως στον κόσμο και προίκισαν την ανθρωπότητα με νόηση και λογική. Σε κάθε θεογονία – ειδικά στην ινδουιστική – αυτοί είναι κυρίως τα ιερά θεία πυρά, 3, 7, ή 49, ανάλογα με τις απαιτήσεις της αλληγορίας. Το ίδιο το όνομά τους το αποδεικνύει, γιατί είναι οι Αγκνί-πουτρά (Γιοι του Πυρός) στην Ινδία και πνεύματα του πυρός κάτω από πολυάριθμα ονόματα στην Ελλάδα και αλλού. Ο Ουέλκερ, ο Μορύ και τώρα ο Ντεσάρμ, δείχνουν ότι το όνομα Κάβειροι σημαίνει "ισχυρός μέσω πυρός", από την ελληνική λέξη "καίω". Η σημιτική λέξη *Kabirim*, "ο δυνατός, ο ισχυρός και ο μεγάλος", που αντιστοιχεί στο ελληνικό *θεοί μεγάλοι, δυνατοί*, είναι μεταγενέστερα επίθετα. Αυτοί λατρεύονταν παγκόσμια και η προέλευσή τους χάνεται μέσα στην νύχτα του χρόνου. Ωστόσο είτε λατρεύονταν στην Φρυγία, στην Φοινίκη, στην Τρωάδα, στην Αίγυπτο, στην Λήμνο ή στην Σικελία, η λατρεία τους ήταν πάντα συνδεδεμένη με το πυρ και οι ναοί τους χτίζονταν στις πιο ηφαιστειογενείς περιοχές και στην εξωτερική λατρεία ανήκαν στις χθόνιες θεότητες. Γι' αυτό ο χριστιανισμός τους έκανε θεούς της κόλασης.

Στην πραγματικότητα είναι "οι μεγάλοι ευεργέτες και πανίσχυροι θεοί", όπως τους αποκαλεί ο Κάσσιος Χέμινα. (Μακρόβιος, *Σατουρνάλια*, ΙΙΙ, IV, 9.) Στην Θήβα, η Κόρη και η Δήμητρα, οι *Kabirim*, είχαν ένα ιερό (Παυσανίας, *Περιήγησις*, Βιβλ. Ένατο, XXII, 5) και στην Μέμφιδα οι Κάβειροι είχαν έναν ναό τόσον ιερό, ώστε κανένας εκτός από τους ιερείς δεν επιτρεπόταν να εισέλθει στον άγιο περίβολό του. (Ηρόδοτος, *Ιστορίαι*, Βιβλ. Τρίτο, 37.) Αλλά ταυτόχρονα δεν πρέπει να ξεχνάμε το γεγονός ότι ο τίτλος Κάβειροι ήταν γενετικός, ότι οι Κάβειροι (οι πανίσχυροι θεοί όσο και οι θνητοί), ανήκαν και στα δυο φύλα και ήταν επίσης γήινοι, ουράνιοι και κοσμικοί. Ότι, ενώ με την τελευταία τους ιδιότητα των Κυβερνητών των αστρικών και γήινων δυνάμενων – ένα καθαρώς γεωλογικό φαινόμενο (όπως κατανοείται τώρα) – συμβολίζονταν με τα πρόσωπα αυτών των κυβερνητών, ωστόσο, στην αρχή των εποχών ήταν επίσης κυβερνήτες της ανθρωπότητας. Όταν ενσαρκώθηκαν σαν Βασιλείς των "θείων Δυναστειών", έδωσαν την πρώτη ώθηση στους πολιτισμούς και κατηύθυναν τον νου με τον οποίο είχαν προικίσει τους ανθρώπους στην επινόηση και στην τελειοποίηση κάθε τέχνης και επιστήμης. Έτσι οι Κάβειροι λέγεται ότι εμφανίστηκαν σαν ευεργέτες των ανθρώπων και σαν τέτοιοι επέζησαν για αιώνες στην μνήμη των εθνών. Σ' αυτούς, τους Κάβειρους ή Τιτάνες, αποδίδεται η επινόηση των γραμμάτων (του Ντεβαναγκάρι, ή του αλφαβήτου και της γλώσσας των θεών), των νόμων και της νομοθεσίας, της αρχιτεκτονικής, καθώς και διαφόρων μεθόδων της επονομαζόμενης μαγείας και της ιατρικής χρήσης των φυτών. Ο Ερμής, ο Ορφέας, ο Κάδμος, ο Ασκληπιός, όλοι αυτοί οι ημίθεοι και οι ήρωες στους οποίους αποδίδεται η αποκάλυψη των επιστημών στους ανθρώπους και στους οποίους

Μπριάντ, ο Φάμπερ, ο Επίσκοπος Κάμπερλαντ και πολλοί άλλοι χριστιανοί συγγραφείς – που ζηλεύουν την καθαρή αλήθεια – θα αναγκάσουν τους μεταγενέστερους να δουν μόνο παγανιστικά αντίγραφα ενός και μόνο πρωτοτύπου, δηλαδή του Νώε, όλα αυτά είναι γενετικά ονόματα.

Πιστεύεται ότι οι Κάβειροι ήταν εκείνοι που αποκάλυψαν το μεγάλο δώρο της καλλιέργειας, παράγοντας καλαμπόκι ή σιτάρι. Αυτό που η *Ίσις-Όσιρις*, η κάποτε ζώσα Καβειρία,

---

Η λέξη *guerba* προέρχεται από την λέξη Κάβειροι, *Gabri*, και σημαίνει τους Πέρσες αρχαίους πυρολάτρες, ή Πάρσους. Οι Κάβειροι έγιναν Γκάμπρι και έπειτα παρέμειναν σαν μια ονομασία των Ζωροαστριστών στην Περσία (Βλέπε Τ. Χιντ, *Ιστορία των θρησκειών της αρχαίας Περσίας*, κεφ. 29, σελ. 360).

έκανε στην Αίγυπτο κι αυτό που η Δήμητρα λέγεται ότι έκανε στην Σικελία ανήκουν στην ίδια τάξη.

Το γεγονός ότι οι Όφεις ήταν πάντα σύμβολο της σοφίας και της σύνεσης δείχνεται επίσης από το κηρύκειο του Ερμή, που ήταν ένα με τον Θωθ, τον θεό της σοφίας, τον Hermes κ.ο.κ. Τα δυο φίδια που περιστρέφονται γύρω από την ράβδο, είναι φαλλικά σύμβολα του Δία και άλλων θεών που μεταμορφώνονταν σε φίδια με σκοπό να ξεγελάσουν τις θεές, αλλά αυτό μόνο στην νοσηρή φαντασία των αδαών συμβολολόγων. Το φίδι ήταν πάντα το σύμβολο του μυημένου και των δυνάμεων της αθανασίας και της θείας γνώσης του. Ο Ερμής, στον χαρακτήρα του ως ψυχοπομπός, που με το κηρύκειό του κατεύθυνε και οδηγούσε την ψυχή των νεκρών στον Άδη, ή ακόμα και ξανάφερνε τον νεκρό στην ζωή, είναι απλώς μια πολύ διαφανής αλληγορία. Δείχνει την διπλή δύναμη της Μυστικής Σοφίας: την μαύρη και την λευκή μαγεία. Δείχνει αυτήν την προσωποποιημένη Σοφία να καθοδηγεί την Ψυχή μετά τον θάνατο και την δύναμή της να ξαναφέρνει στην ζωή αυτό που είναι νεκρό˙·μια πολύ βαθιά αλληγορία, αν σκεφτεί κανείς το νόημα της. Όλοι οι λαοί της αρχαιότητας σέβονταν αυτό το σύμβολο, με εξαίρεση τους χριστιανούς οι οποίοι προτίμησαν να ξεχάσουν τον Χάλκινο Όφι του Μωυσή, ακόμα και την εκφρασμένη αναγνώριση εκ μέρους του ίδιου του Ιησού της μεγάλης σοφίας και σύνεσης του Όφεως, "Γίγνεσθε οὖν *φρόνιμοι* ως οι όφεις και ακέραιοι ως αι περιστεραί". Οι Κινέζοι, ένα από τα αρχαιότερα έθνη της δικής μας Πέμπτης Φυλής, τον έκαναν έμβλημα των αυτοκρατόρων τους, οι οποίοι είναι έτσι οι υποβαθμισμένοι διάδοχοι των "Όφεων" ή Μυημένων που κυβέρνησαν τις πρώτες φυλές της Πέμπτης Ανθρωπότητας. Ο θρόνος του αυτοκράτορα είναι "Η Έδρα του Δράκοντα" και το επίσημο ένδυμά του είναι στολισμένο με την εικόνα του Δράκοντα. Επίσης οι αφορισμοί στα αρχαιότερα βιβλία της Κίνας λένε καθαρά ότι ο "Δράκοντας" είναι μια ανθρώπινη, αν και θεία. Οντότητα. Μιλώντας για τον "Κίτρινο Δράκοντα", τον αρχηγό των άλλων, το *Ντουάν γινγκ τ'ου* λέει:

σοφία και η αρετή του είναι αβοθομέτρητες... [αυτός] δεν πηγαίνει με άλλους και δεν ζει σε ομάδες [είναι ασκητής]. Περιπλανιέται στις ερημιές πέρα από τον ουρανό. Φεύγει και έρχεται, εκπληρώνοντας τον νόμο [Κάρμα]. Την κατάλληλη εποχή, αν υπάρχει τελειότητα, εμφανίζεται, αν δεν υπάρχει, παραμένει [αόρατος]... Και ο Λυ-λαν παρουσιάζει τον Γκουνγκ-Φου-τσε να λέει: "Ο Δράκοντας τρέφεται με το αγνό νερό [της Σοφίας] και παίζει με τα καθαρά νερά [της Ζωής]". (Τσαρλς Γκουλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 399.)

***

ΟΙ ΘΕΙΟΙ ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΕΣ ΜΑΣ

Ατλαντίδα και η νήσος Φλεγύα δεν είναι τα μόνα στοιχεία που έμειναν για τον κατακλυσμό. Η Κίνα έχει και αυτή την παράδοσή της και την ιστορία ενός νησιού ή ηπείρου που το ονομάζει Ma-li-ga-si-ma, το οποίο ο Κέμπφερ και ο Φάμπερ προφέρουν "Μοριγκασίμα", για κάποιους δικούς τους μυστηριώδεις φωνητικούς λόγους. Ο Κέμπφερ δίνει την παράδοση: Το νησί εξαιτίας της κακοήθειας των γιγάντων του βυθίζεται στον ωκεανό και ο Πεϊραάν, ο βασιλιάς, ο Κινέζος Νώε, γλιτώνει με την οικογένειά του χάρη σε μια προειδοποίηση των θεών μέσω δυο ειδώλων. Αυτός ο ευσεβής πρίγκηπας και οι απόγονοί του είναι εκείνοι που κατοίκησαν την Κίνα. Οι κινεζικές παραδόσεις, όπως και οι παραδόσεις κάθε άλλου έθνους, μιλάνε για τις θείες δυναστείες των Βασιλέων.[316]

Ταυτόχρονα δεν υπάρχει ούτε ένα αρχαίο απόσπασμα που να μη δείχνει πίστη σε μια πολυμορφική ακόμα και πολυγενετική εξέλιξη – πνευματική, ψυχική, νοητική και φυσική – των ανθρώπινων όντων, όπως παρουσιάζεται στο παρόν βιβλίο. Μερικοί από αυτούς τους ισχυρισμούς πρέπει τώρα να εξεταστούν.

Οι φυλές μας -όπως δείχνουν όλοι – ξεπήδησαν από θείες φυλές, με οποιοδήποτε όνομα κι αν ονομάζονταν. Είτε ασχολούμαστε με τους Ινδούς Ρίσι ή Πιτρί, με τους Κινέζους Ρεν-νανγκ και

Ε. Κέμπφερ, *Η Ιστορία της Ιαπωνίας*, Βιβλ. Πέμπτο, Προσθήκη στον Τόμο ΙΙ, σελ. 13, αναφερόμενο από τον Φάμπερ στο έργο του *Μια Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων*, Τομ. ΙΙ, σελ. 289 και επόμ.

Τζαν-τζι, τον "θείο άνθρωπο" και τους ημίθεους τους, είτε με τους Ακκάδιους Ντινγκίρ και Μου-λου-λιλ, τον δημιουργικό θεό και τους "θεούς του κόσμου των φαντασμάτων", είτε με τους Αιγυπτίους Ίσις-Όσιρις και Θωθ, είτε με τους Εβραίους Ελοΐμ, ή επίσης τον Μάνκο-Καπάκ και τους Περουβιανούς απογόνους του, η ιστορία δεν αλλάζει πουθενά. Κάθε έθνος έχει είτε επτά και δέκα Ρίσι-Μάνου και Πρατζαπάτι, ή επτά και δέκα Τσι-γι, ή δέκα και επτά Αμσασπέντ[317] (έξι εξωτερικά), δέκα και επτά Χαλδαίους Ανένδοτους, δέκα και επτά Σεφιρόθ κ.τ.λ., κ.τ.λ. Καθένας και όλοι προήλθαν από τους πρωταρχικούς Ντιάνι-Τσόχαν της Εσωτερικής δοξασίας, ή τους "Δομητές" των Στάντζα (Τόμος Ι). Από τον Μάνου, τον Θωθ-Ερμή, τον Οάνες-Νταγκόν και τον Ίντρις-Ενώχ, μέχρι τον Πλάτωνα και τον Πανόδωρο, όλοι μας μιλάνε για επτά *θείες* Δυναστείες, για επτά Λεμούριες και επτά ατλάντειες διαιρέσεις της Γης, για επτά πρωταρχικούς και διπλούς θεούς που κατέβηκαν από την ουράνια κατοικία τους[318] και βασίλεψαν πάνω στην Γη, διδάσκοντας στην ανθρωπότητα την Αστρονομία, την Αρχιτεκτονική και όλες τις άλλες επιστήμες που έφτασαν μέχρις εμάς. Τα Όντα αυτά εμφανίζονται πρώτα σαν "θεοί" και Δημιουργοί, έπειτα συγχωνεύτηκαν στον γεννημένο άνθρωπο, για να αναδυθούν τελικά σαν "θείοι-Βασιλείς και Κυβερνήτες". Αλλά το γεγονός αυτό βαθμιαία ξεχάστηκε. Όπως δείχνει ο Μπασνάγκ, οι ίδιοι οι Αιγύπτιοι ομολόγησαν ότι στην χώρα τους η επιστήμη άνθησε μόνο από την εποχή της Ίσιδας-Όσιρη, τους οποίους συνεχίζουν να τιμούν σαν θεούς, "αν και τώρα είχαν γίνει Πρίγκηπες με ανθρώπινη μορφή". Και προσθέτει για την Ίσιδα-Όσιρη (τον θείο ανδρόγυνο): "Λέγεται ότι αυτός ο Πρίγκηπας [Ίσις-Όσιρις] έχτισε πόλεις στην Αίγυπτο, σταμάτησε τις πλημμύρες του Νείλου, επινόησε την καλλιέργεια, την χρήση της αμπέλου, την μουσική, την αστρονομία και την γεωμετρία".

Όταν ο Αμπούλ-Φέντα στην *Προϊσλαμική Ιστορία* (εκδομένο από τον Χ.Ο. Φλέισερ, 1831, σελ. Παράβαλε Σ. Γουέικ *Η Προέλευση και η Σημασία της Μεγάλης Πυραμίδας*, σελ. 94) του λέει ότι η σαβαΐτική γλώσσα καθιερώθηκε από τον Σεθ και τον Ίντρις (Ενώχ), με την "σαβαΐτική γλώσσα" εννοεί την αστρονομία. Στο *Μελελβά Ναχίλ* (Χειρόγραφο 47 στον Κατάλογο Νίκολ) οΕρμής ονομάζεται μαθητής του Αγαθοδαίμονα. Και σε μια άλλη διήγηση (Συντ. Βάιζ, *Εργασίες που εκτελέστηκαν στις Πυραμίδες της Γκίζας*, Τομ. ΙΙ, 364, ο οποίος αναφέρεται στο Χειρόγραφο 785, Κατάλογος Ουρί), ο Αγαθοδαίμονας αναφέρεται σαν ένας "Βασιλιάς της Αιγύπτου". Ο Σελέπας Τζεραλντίνους δίνει διάφορες παραδόσεις σχετικά με τον Ενώχ. Τον ονομάζει "θείο γίγαντα". Στο "Βιβλίο των διαφόρων Ονομάτων του Νείλου" ο ίδιος συγγραφέας (ο ιστορικός Αχμάντ Ιμπν Γιουσούφ αλ-Ταϊφασνί) μας λέει για μια πίστη μεταξύ των Σημιτών Αράβων ότι ο ΣΕΘ (που έγινε αργότερα ο Αιγύπτιος Τύφων, Σετ) ήταν ένας από τους επτά αγγέλους (ή Πατριάρχες στην Βίβλο), έπειτα έγινε θνητός και γιος του Αδάμ και στην συνέχεια μεταβίβασε το χάρισμα της προφητείας και την αστρονομική επιστήμη στον Ιάρεδ, ο οποίος τα μεταβίβασε στον γιο του, Ενώχ. Άλλα ο Ενώχ (Ίντρους), "ο συγγραφέας τριάντα βιβλίων, ήταν Σαβαίος εκ καταγωγής" (δηλαδή ανήκε στο Τσαβά, "μια Στρατιά"). "Αφού καθιέρωσε τις τελετές και λειτουργίες της πρωταρχικής λατρείας, πήγε στην Ανατολή όπου έφτιαξε 140 πόλεις, από τις οποίες η Έδεσσα ήταν η λιγότερο σημαντική και έπειτα γύρισε στην Αίγυπτο όπου έγινε βασιλιάς της". (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 27-28.) Έτσι ταυτίζεται με τον Ερμή. Αλλά υπήρχαν πέντε Ερμαίς, ή μάλλον ένας ο οποίος – όπως έκαναν μερικοί Μάνου και Ρίσι – εμφανίστηκε με αρκετούς διαφορετικούς χαρακτήρες. Στο *Μπορχάν Κουατιού* αυτός αναφέρεται σαν "Horming", ένα όραμα του πλανήτη Ερμή ή Μπούντα και η Τέταρτη ήταν αφιερωμένη τόσο στον Ερμή όσο και στον Θωθ. Ο Ερμής της ανατολικής παράδοσης, που λατρευόταν από τους Φινεάτες, λέγεται ότι μετά τον θάνατο του Άργού έφυγε στην Αίγυπτο και την εκπολίτισε κάτω από το όνομα Θωθ. Αλλά κάτω απ' όλους αυτούς τους χαρακτήρες πιστεύεται πάντα ότι έφερε όλες τις επιστήμες από μια λανθάνουσα σε μια ενεργό δυνατότητα, δηλαδή ότι ήταν ο πρώτος που δίδαξε την μαγεία στην Αίγυπτο και στην Ελλάδα, πριν από την εποχή της Μεγάλης Ελλάδας και όταν οι Έλληνες δεν ήταν καν Έλληνες.

Οι Αμσασπέντ είναι έξι – αν αποκλειστεί ο Ορμάζντ, ο αρχηγός και Λόγος τους. Αλλά στην μυστική δοξασία αυτός είναι ο έβδομος και ο ανώτερος, ακριβώς όπως ο Πταχ είναι ο έβδομος Κάβειρος μεταξύ των Καβείρων.

Στα *Πουρανά* ταυτίζεται με τον Σβετά-Ντβιπά του Όρους Μερού του Βίσνου ή Μπράχμα.

Δεν μας λέει μόνο ο Ηρόδοτος[319] – ο "πατέρας της Ιστορίας" – για τις θαυμαστές δυναστείες των θεών που προηγήθηκαν της βασιλείας των θνητών, ακολουθήθηκαν από τους ημίθεους, τους ήρωες και τέλος από τους ανθρώπους. Αλλά ολόκληρο το σύνολο των κλασικών τον υποστηρίζει: ο Διόδωρος, ο Ερατοσθένης, ο Πλάτωνας, ο Μανέθων κ.τ.λ., κ.τ.λ., επαναλαμβάνουν το ίδιο και ποτέ δεν διαφέρει η δεδομένη σειρά. 'Οπως δείχνει ο Κρόυζερ:

> Από τις σφαίρες των άστρων όπου κατοικούν οι θεοί του φωτός η σοφία κατέρχεται στις κατώτερες σφαίρες... Στο σύστημα των αρχαίων ιερέων [Ιεροφάντες και Μυημένοι] όλα τα πράγματα χωρίς εξαίρεση, θεοί, πνεύματα, μάνες (ψυχές), ολόκληρος ο κόσμος, αναπτύσσονται συνδυασμένα σε Χώρο και διάρκεια. Η πυραμίδα μπορεί να θεωρηθεί σαν σύμβολο αυτής της μεγαλειώδους ιεραρχίας των Πνευμάτων... (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 16.)

Από τους σύγχρονους ιστορικούς (κυρίως Γάλλους ακαδημαϊκούς, όπως ο Ρενάν) έγιναν πολλές προσπάθειες για καταπίεση της αλήθειας, με την παραγνώριση των αρχαίων χρονικών των θείων Βασιλέων, περισσότερες απ' όσες θα συμφωνούσαν με την εντιμότητα. Αλλά ο Ρενάν δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι πιο απρόθυμος να αποδεχθεί το δυσάρεστο γεγονός απ' ό,τι ήταν ο Ερατοσθένης 260 χρόνια π.Χ., όμως εκείνος αναγκάστηκε να αναγνωρίσει την αλήθεια. Εξαιτίας αυτού ο σπουδαίος αστρονόμος αντιμετωπίστηκε με μεγάλη περιφρόνηση από τους συναδέλφους του 2.000 χρόνια αργότερα. Ο Μανέθων ήταν γι' αυτούς "ένας δεισιδαίμονας ιερέας γεννημένος και αναθρεμμένος μέσα στην ατμόσφαιρα των άλλων ψευδόμενων ιερέων της Ηλιούπολης". "Όλοι αυτοί οι ιστορικοί και οι ιερείς", παρατηρεί σωστά ο δαιμονολόγος ντε Μιρβίγ, "που είναι τόσο φιλαλήθεις όταν επαναλαμβάνουν ιστορίες ανθρώπινων βασιλέων και ανθρώπων, ξαφνικά γίνονται *υπερβολικά καχύποπτοι μόλις επιστρέψουν στους θεούς τους*". (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 16.)... Αλλά υπάρχει ο συγχρονιστικός πίνακας της Αβύδου ο οποίος, χάρη στην ιδιοφυΐα του Σαμπολιόν, απέδειξε πια την καλή πίστη των ιερέων της Αιγύπτου (του Μανέθωνα πάνω απ' όλους) και του Πτολεμαίου. Στον πάπυρο του Τουρίνου, τον πιο αξιοσημείωτο απ' όλους, σύμφωνα με τα λόγια του αιγυπτιολόγου ντε Ρουζέ:

> ...Ο Σαμπολιόν, γεμάτος κατάπληξη, είδε ότι είχε μπροστά στα μάτια του ολόκληρη την αλήθεια... Ήταν τα αποσπάσματα ενός καταλόγου δυναστειών που περιλάμβαναν τους πιο μακρυνούς μυθικούς χρόνους, ή την ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ... Από την αρχή του περίεργου αυτού παπύρου είμαστε αναγκασμένοι να φτάσουμε στο συμπέρασμα ότι, ήδη από την εποχή της περιόδου του Ραμσή, αυτές οι μυθικές και ηρωικές παραδόσεις ήταν όπως ακριβώς τις μεταβίβασε σε εμάς ο Μανέθων. Βλέπουμε να εμφανίζονται σ' αυτές σαν Βασιλείς της Αιγύπτου, οι θεοί Κεμπ, Όσιρις, Σετ, 'Ωρος, Θωθ-Ερμής και η θεά Μα, ενώ μια μεγάλη περίοδος αιώνων αποδίδεται στην βασιλεία του καθενός τους. (Ζ. ντε Ρουζέ, "Εξέταση του έργου του Μπούνσεν, κ.τ.λ.", στα *Χρονικά της χριστιανικής Φιλοσοφίας*, Σειρά Τρίτη, τομ. 13, Νο. 78, Ιούνιος, 1846, σελ. 442.)

Οι συγχρονιστικοί πίνακες του Μανέθωνα, παρά το γεγονός ότι παραποιήθηκαν από τον Ευσέβιο για ανόσιους σκοπούς, δεν προχωρούσαν ποτέ πέρα από τον Μανέθωνα. Η χρονολογία των θείων Βασιλέων και Δυναστειών, όπως και της ηλικίας της ανθρωπότητας, βρισκόταν πάντα στα χέρια των ιερέων και κρατιόταν μυστική από τα αδαή πλήθη.

Λέγεται ότι η Αφρική, σαν ήπειρος, εμφανίστηκε πριν από την Ευρώπη. Παρ' όλα αυτά εμφανίστηκε αργότερα από την Λεμουρία, ακόμα και από την πρώτη Ατλαντίδα. Το ότι ολόκληρη περιοχή, που τώρα είναι γνωστή σαν Αίγυπτος και έρημοι, καλυπτόταν κάποτε από την θάλασσα ήταν γνωστό, πρώτον, μέσω του Ηροδότου, του Στράβωνα, του Πλίνιου και όλων των Ελλήνων και, δεύτερον, μέσω της γεωλογίας. Η Αβυσσηνία ήταν κάποτε νησί και το Δέλτα ήταν η πρώτη περιοχή την οποία κατέλαβαν οι πρωτοπόροι μετανάστες που ήρθαν μαζί με τους θεούς τους από τα Βορειο-ανατολικά.

Πότε συνέβη αυτό; Η ιστορία σιωπά πάνω στο θέμα. Ευτυχώς που έχουμε τον Ζωδιακό της Ντεντερά, το επιπεδόσφαιρο στην οροφή ενός από τους αρχαιότερους αιγυπτιακούς ναούς, ο

Παράβολε Τζ. Ντ. Γκινιώ, θρησκείες της Αρχαιότητας, Παρίσι, 1825, "θρησκείες της Αιγύπτου", βιβλ. Τρίτο, σελ. και επόμ.

οποίος καταγράφει το γεγονός. Αυτός ο Ζωδιακός, με τις μυστηριώδεις τρεις Παρθένους ανάμεσα στον Λέοντα και στον Ζυγό, βρήκε τον δικό του Οιδίποδα ο οποίος κατανόησε το αίνιγμα αυτών των συμβόλων και δικαίωσε την ειλικρίνεια εκείνων των ιερέων, οι οποίοι είπαν στον Ηρόδοτο ότι:

Οι πόλοι της Γης και της Εκλειπτικής προηγουμένως συνέπιπταν και (β) ότι από την εποχή που άρχισαν τα πρώτα ζωδιακά αρχεία τους, οι Πόλοι βρέθηκαν τρεις φορές μέσα στο πεδίο της Εκλειπτικής, όπως διδάσκουν οι Μυημένοι.

Μπαγί δεν έβρισκε αρκετά λόγια για να εκφράσει την έκπληξή του σχετικά με την ομοιότητα όλων αυτών των παραδόσεων για τις θείες φυλές και αναφωνεί:

Τι είναι τελικά όλες αυτές οι βασιλείες των Ινδών Ντέβα και των Περσών Περί;... Ή εκείνες οι βασιλείες και δυναστείες των κινεζικών μύθων εκείνοι οι Τ'ιεν χουάνγκ, ή Βασιλιάδες του Ουρανού, εντελώς ξεχωριστοί από τους Ντι-χουάνγκ, ή Βασιλιάδες της Γης και τους Ρεν-χουάνγκ ή Βασιλιάδες ανθρώπων, μια διάκριση η οποία συμφωνεί απόλυτα με κείνη που έκαναν οι Έλληνες και οι Αιγύπτιοι, που αριθμούσαν τις δυναστείες των θεών, των ημιθέων και των θνητών. (*Μελέτη της ινδικής και ανατολικής αστρονομίας*, Παρίσι, 1787, Λόγος Προκαταρκτικός, σελ. CX.)

"Τώρα", λέει ο Πανόδωρος, "*η βασιλεία των επτά θεών που κυβέρνησαν τον κόσμο έλαβε χώρα πριν από εκείνη την εποχή* [του Μήνη]. *Κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου εκείνοι οι ευεργέτες της ανθρωπότητας κατέβηκαν πάνω στην Γη και δίδαξαν τους ανθρώπους να υπολογίζουν την πορεία του Ηλίου και της Σελήνης από τα δώδεκα σημεία της Εκλειπτικής*".

Σχεδόν πεντακόσια χρόνια πριν από την σημερινή εποχή, οι ιερείς της Αιγύπτου έδειξαν στον Ηρόδοτο τα αγάλματα των ανθρώπινων Βασιλέων και Ιερέων – *Πιρομίς* (των αρχιπροφητών ή Μάχα-Τσόχαν των ναών), που ήταν γεννημένοι ο ένας από τον άλλον (χωρίς την μεσολάβηση γυναίκας) και οι οποίοι είχαν βασιλεύσει πριν από τον Μήνη, τον πρώτο ανθρώπινο Βασιλιά τους. Αυτά τα αγάλματα, λέει, ήταν τεράστιοι κολοσσοί από ξύλο, τριακόσιοι σαράντα πέντε τον αριθμό, καθένας απ' τους οποίους είχε το όνομα, την ιστορία και τα χρονικά του. Και αυτοί βεβαίωσαν τον Ηρόδοτο (*Ιστορία*, ΙΙ, 143. Βλέπε επίσης ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙ, σελ. 16-17, για μια σωρεία στοιχείων.) – εκτός αν ο πιο ειλικρινής ιστορικός, ο "Πατέρας της Ιστορίας", κατηγορηθεί τώρα ότι λέει ψέμματα μόνο *σ' αυτήν την περίπτωση* – ότι κανένας ιστορικός δεν θα μπορούσε ποτέ να κατανοήσει ή να γράψει μια αναφορά γι' αυτούς τους υπερανθρώπινους Βασιλιάδες, εκτός και είχε μελετήσει και γνώριζε την ιστορία των *τριών δυναστειών* που είχαν προηγηθεί της ανθρώπινης, δηλαδή, των ΔΥΝΑΣΤΕΙΩΝ ΤΩΝ ΘΕΩΝ, των ημιθέων, και των ηρώων ή γιγάντων. Αυτές οι "τρεις δυναστείες" είναι οι τρεις Φυλές.

Μεταφραζόμενες στην γλώσσα της Εσωτερικής δοξασίας, αυτές οι τρεις δυναστείες θα μπορούσαν επίσης να είναι οι δυναστείες των Ντέβα, των Κινπούρουσα και των Νταναβά και Ντάιτια, ή των θεών, των ουράνιων πνευμάτων και των γιγάντων ή Τιτάνων. "Ευτυχισμένοι εκείνοι που γεννιώνται, ακόμα και από την κατάσταση των θεών, σαν άνθρωποι στον Μπάρατα - Βαρσά!" αναφωνούν οι ίδιοι οι ενσαρκωμένοι θεοί, κατά την διάρκεια της Τρίτης Ριζικής Φυλής. Μπάρατα είναι η Ινδία, αλλά στην περίπτωση αυτή συμβολίζει την εκλεκτή χώρα εκείνης της εποχής και εθεωρείτο η καλύτερη από τις υποδιαιρέσεις του Τζάμπου-ντβιπά, επειδή ήταν η κατ' εξοχήν χώρα των ενεργών (πνευματικών) έργων, η χώρα της μύησης και της θείας γνώσης.[320]

Στο *Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. ΙΙΙ, IV και επόμ., μπορούν να βρεθούν πολλές επιβεβαιώσεις αυτού του πράγματος, αν διαβάσει κανείς προσεκτικά. Οι βασιλείες των θεών, των κατώτερων θεών και των ανθρώπων απαριθμούνται όλες στην περιγραφή των επτά Νήσων, των επτά θαλασσών, των επτά βουνών κ.τ.λ., κ.τ.λ., που κυβερνιόνταν από Βασιλιάδες. Κάθε βασιλιάς αναφέρεται παρόμοια ότι είχε επτά γιους, ένας υπαινιγμός στις επτά υποφυλές. Ένα παράδειγμα αρκεί. Ο Βασιλιάς του Κούσα-ντβιπά είχε επτά γιους (ακολουθούν τα ονόματα)... "από τους οποίους είχαν πάρει το όνομα τους τα επτά τμήματα (Βαρσά) της νήσου... Αυτοί προΐσταντο της ανθρωπότητας μαζί με τους Ντάιτια και τους Νταναβά, καθώς και με τα πνεύματα του ουρανού (Γκανταρβά, Γιάκσα, Κινπού-ρούσα κ.τ.λ.) και τους θεούς" (Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. IV, Ουίλσον, Τομ. ΙΙ, σελ. 195). Υπάρχει μόνο μια εξαίρεση, στην περίπτωση του Βασιλιά Πριγιάβρατα, γιου του πρώτου Μάνου, Σβαγιαμπούβα, ο οποίος είχε δέκα γιους. Αλλά τρεις απ' αυτούς – Μέντα, Αγκνιμπάχου και Πουτρά – έγιναν ασκητές και αρνήθηκαν το μερίδιο τους. Έτσι ο Πριγιάβρατα χώρισε και πάλι την χώρα σε επτά ηπείρους.

Εύκολα αναγνωρίζει κανείς μεγάλες ενορατικές ικανότητες στον Κρόυζερ ο οποίος, αν και δεν ήταν καθόλου εξοικειωμένος με τις Άριες ινδικές φιλοσοφίες, που ήταν ελάχιστα γνωστές στην εποχή του, ωστόσο έγραφε:

Εμείς οι σύγχρονοι Ευρωπαίοι νιώθουμε έκπληκτοι, όταν ακούμε να μιλούν " για τα Πνεύματα του Ήλιου, της Σελήνης κ.τ.λ. .... Αλλά επαναλαμβάνουμε και πάλι... η *φυσική κοινή λογική και η ορθή κρίση* των αρχαίων λαών, εντελώς ξένη στις δικές μας *ολότελα υλιστικές* ιδέες πάνω στην ουράνια μηχανική και στις φυσικές επιστήμες... δεν μπορούσε να δει στα άστρα και στους πλανήτες μόνο αυτό που βλέπουμε εμείς, δηλαδή απλές μάζες φωτός, ή αδιαφανή σώματα που κινούνται σε τροχιές στο αστρικό διάστημα, απλώς σύμφωνα με τους νόμους της έλξης ή απώθησης. Αλλά έβλεπαν σ' αυτούς ζωντανά σώματα, εμψυχωμένα από πνεύματα, όπως έβλεπαν το ίδιο και σε κάθε άλλο βασίλειο της φύσης... *Αυτή η δοξασία των πνευμάτων, που είναι τόσο σταθερή και τόσο σύμφωνη με την φύση από την οποία προήλθε*, αποτελούσε μια μεγάλη και μοναδική αντίληψη μέσα στην οποία συγχωνεύονταν όλες οι άλλες όψεις, φυσική, ηθική και πολιτική... (Παράβολε Ζ. Γκινιώ, *Θρησκείες της Αρχαιότητας*, κ.τ.λ. Τομ. Ι, Μέρος Ι, Βιβλ. Τρίτο, κεφ. V, σελ. 452, 453, 454.)

Μόνο μια τέτοια αντίληψη μπορεί να οδηγήσει του άνθρωπο να σχηματίσει ένα σωστό συμπέρασμα σχετικά με την προέλευση και την γένεση όλων των πραγμάτων στο σύμπαν, του Ουρανού και της Γης, ανάμεσα στα οποία ο ίδιος είναι ένας ζωντανός δεσμός. Χωρίς έναν τέτοιο ψυχολογικό δεσμό και το αίσθημα της παρουσίας του, καμιά επιστήμη δεν μπορεί να προχωρήσει και η περιοχή της γνώσης θα πρέπει να περιοριστεί στην ανάλυση μόνο της φυσικής ύλης.

Οι Αποκρυφιστές πιστεύουν στα "πνεύματα", γιατί *νιώθουν* (και μερικοί βλέπουν) ότι περιβάλλονται απ' όλες τις μεριές από αυτά.[321] Ο. Υλιστές δεν πιστεύουν. Αυτοί ζουν πάνω στην γη, ακριβώς όπως, στον κόσμο των εντόμων ή και των ψαριών, μερικά πλάσματα ζουν περιβαλλόμενα από μυριάδες άλλα του δικού τους είδους, χωρίς να τα βλέπουν ή έστω να τα αισθάνονται.[322]

Πλάτωνας είναι ο πρώτος από τους κλασικούς ο οποίος αναφέρεται δια μακρών στις θείες Δυναστείες και τις τοποθετεί σε μια μεγάλη ήπειρο την οποία ονομάζει Ατλαντίδα. Ο Μπαγί δεν ήταν ο πρώτος ούτε ο τελευταίος που πίστευε το ίδιο, γιατί είχε προηγηθεί και τον είχε προλάβει σε αυτήν την θεωρία ο Πατήρ Κίρχερ. Αυτός ο μορφωμένος Ιησουίτης γράφει:

Κατά κανόνα, τώρα που η ίδια η φύση του εσωτερικού ανθρώπου έγινε τόσο τυφλή όσο και η υλική του φύση, ο άνθρωπος τοποθετείται πάνω σ' αυτόν τον πλανήτη όπως ο Αμφίοξος στον Ωκεανό. Περιβαλλόμενος από κοπάδια και εκατομμύρια διάφορα άλλα ψάρια και πλάσματα που τον βλέπουν, το είδος του *Αμφίοξου* – που δεν έχει ούτε εγκέφαλο ούτε καμιά από τις αισθήσεις που κατέχουν οι άλλες τάξεις – δεν βλέπει τίποτε. Ποιος ξέρει αν, σύμφωνα με την θεωρία του Ντάρβιν, αυτά τα "Βραγχιόστομα" δεν είναι οι άμεσοι πρόγονοι των Υλιστών μας.

Οι Αποκρυφιστές έχουν κατηγορηθεί ότι λατρεύουν θεούς ή δαίμονες. Το αρνούμαστε. Ανάμεσα στα αναρίθμητα πλήθη των πνευμάτων – αυτά που ήταν άνθρωποι και αυτά που θα γίνουν άνθρωποι – υπάρχουν εκείνα που είναι απείρως ανώτερα από την ανθρώπινη φυλή, πιο εξελιγμένα και πιο άγια, ακόμα και από τον ανώτερο Άγιο πάνω στην Γη, και πιο σοφά από όλους τους θνητούς χωρίς εξαίρεση. Όπως υπάρχουν επίσης κι εκείνα που δεν είναι καθόλου καλύτερα απ' ό,τι είμαστε εμείς, ενώ μερικά είναι πολύ χειρότερα και κατώτερα, ακόμα κι από τον πιο ταπεινό άγριο. Αυτές οι κατώτερες τάξεις είναι που διαθέτουν την πιο εύκολη επικοινωνία με την Γη μας, που μας αντιλαμβάνονται και μας αισθάνονται όπως οι διορατικοί αντιλαμβάνονται και αισθάνονται αυτά. Η στενή γειτνίαση των αντίστοιχων τόπων διαμονής και πεδίων αντίληψης ευνοεί δυστυχώς μια τέτοια επικοινωνία, καθώς αυτά είναι πάντα έτοιμα να παρέμβουν στις υποθέσεις μας για καλό ή για κακό. Αν μας ρωτήσουν πώς γίνεται και μόνο ευαίσθητες υστερικές φύσεις, νευροπαθητικά και ψυχοπαθητικά άτομα βλέπουν και μερικές φορές συνομιλούν με τα "Πνεύματα", θα απαντήσουμε στην ερώτηση με αρκετά άλλα ερωτήματα. Ρωτάμε: Γνωρίζετε την φύση των παραισθήσεων και μπορείτε να ορίσετε την ψυχική τους διαδικασία; Πώς μπορείτε να ισχυρίζεστε ότι όλα αυτά τα οράματα οφείλονται απλώς σε φυσικές παραισθήσεις; Τι σας κάνει να νιώθετε τόσο σίγουροι ότι οι νοητικές και νευρικές ασθένειες, ενώ ρίχνουν ένα πέπλο πάνω στις φυσιολογικές (επονομαζόμενες) αισθήσεις μας, δεν αποκαλύπτουν ταυτόχρονα τοπία άγνωστα στον υγιή άνθρωπο, ανοίγοντας πόρτες οι οποίες είναι συνήθως κλειστές μπροστά στις επιστημονικές απόψεις σας (;)· ή ότι μια ψυχο-πνευματική λειτουργία δεν αντικαθιστά αμέσως την απώλεια, ή την προσωρινή ατροφία μιας καθαρά φυσικής αίσθησης; Η ασθένεια ή η υπερβολή του νευρικού ρευστού είναι αυτή που προκαλεί το μεντιουμισμό και τα οράματα, τις παραισθήσεις όπως τις ονομάζετε. Αλλά τι γνωρίζει η Επιστήμη ακόμα και για το μεντιουμισμό; Πράγματι, αν οι σύγχρονοι Σαρκώ έδιναν προσοχή στο ντελίριουμ των ασθενών τους μόνο από ψυχική σκοπιά, η Επιστήμη και η Φυσιολογία ειδικά ίσως να είχαν ευεργετηθεί περισσότερο και η αλήθεια ίσως να γνώριζε ένα ευρύτερο πεδίο γεγονότων.

Ομολογώ ότι για πολύ καιρό θεωρούσα όλα αυτά [δυναστείες και Ατλαντίδα] σαν κοινά παραμύθια (*meras nugas*), μέχρι την ημέρα που, έχοντας γνωρίσει καλύτερα τις Ανατολικές γλώσσες, έκρινα ότι όλοι αυτοί οι μύθοι θα πρέπει να ήταν, τουλάχιστον, η ανάπτυξη μιας μεγάλης αλήθειας. (*Αιγυπτιακός Οιδίπους*, Τομ. I, σελ. 70.)

Όπως δείχνει ο Ρουζεμόν, ο Θεόπομπος στο έργο του *Μέροπις* εμφανίζει τους ιερείς της Φρυγίας και της Μικράς Ασίας να μιλούν όπως ακριβώς οι ιερείς της Σάιος όταν αποκάλυψαν στον Σόλωνα την ιστορία και την μοίρα της Ατλαντίδος. Σύμφωνα με τον Θεόπομπο, ήταν μια μοναδική ήπειρος απροσδιόριστου μεγέθους που περιείχε δυο χώρες οι οποίες κατοικούνταν από *δυο φυλές*: μια επιθετική, πολεμική φυλή και μια ευσεβή, συνετή φυλή,[323] τις οποίες ο Θεόπομπος συμβολίζει με δυο πόλεις.[324] Την ευσεβή "πόλη" *την επισκέπτονταν συνεχώς οι θεοί*. Η φιλοπόλεμη "πόλη" κατοικούνταν από διάφορα όντα *απρόσβλητα* από σίδηρο, που μπορούσαν να *πληγωθούν θανάσιμα* μόνο από πέτρα και ξύλο.[325] Ο Ρουζεμόν αυτά τα θεωρεί σαν μια καθαρή *φαντασία* του Θεόπομπου και βλέπει ακόμα και απάτη (*supercherie*) στις διαβεβαιώσεις των ιερέων της Σάιος.[326] Αυτό απορίφθηκε από τους "Δαιμονολόγους" σαν παράλογο. Σύμφωνα με τον ντε Μιρβίγ:

Μια *απάτη* που βασιζόταν πάνω σε μια πίστη, προϊόν της πίστης όλης της αρχαιότητας· μια *υπόθεση* οποία ωστόσο έδωσε το όνομα της σε μια ολόκληρη οροσειρά (τον Άτλαντα),·η οποία καθόρισε με την μεγαλύτερη ακρίβεια μια τοπογραφική περιοχή (τοποθετώντας μερικές από τις χώρες της σε μικρή απόσταση σπό τα Γάδειρα και τα στενά του Καλπέτους), και προφήτευσε 2.000 χρόνια πριν από τον Κολόμβο, *την μεγάλη πέραν του ωκεανού χώρα* που βρισκόταν πέρα από την Ατλαντίδα και η οποία "προσεγγίζεται", όπως λέγεται, "όχι από τα *νησιά* των ευλογημένων, αλλά των καλών πνευμάτων", ευδαιμονία (τα δικά μας "*Τυχερά Νησιά*")· μια τέτοια υπόθεση δεν μπορεί παρά να είναι μια παγκόσμια χίμαιρα... (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. III, σελ. 29.)

Είναι βέβαιο ότι είτε επρόκειτο για "χίμαιρα" είτε για πραγματικότητα, οι ιερείς όλου του κόσμου την πήραν από την ίδια πηγή: την παγκόσμια παράδοση σχετικά με μια τρίτη μεγάλη ήπειρο η οποία χάθηκε πριν από 850.000 χρόνια περίπου.[327] Μια ήπειρο κατοικούμενη από δυο ξεχωριστές φυλές˙ ξεχωριστές φυσικά και κυρίως ηθικά˙ που είχαν και οι δυο βαθιά γνώση της πρωταρχικής σοφίας και των μυστικών της φύσης˙ ανταγωνιστικές μεταξύ τους στον αγώνα τους κατά την διάρκεια της πορείας και της προόδου της διπλής τους εξέλιξης. Από πού, λοιπόν, προέρχεται και η κινέζικη διδασκαλία πάνω στο θέμα, αν πρόκειται μόνο για απλή *φαντασία*; Αυτοί δεν κατέγραψαν ότι υπήρχε κάποτε ένα *άγριο* νησί πέρα από τον Ήλιο και πέρα από το οποίο βρίσκονταν οι περιοχές των *αθάνατων ανθρώπων*; (Ντε Ρουζεμόν, *Πρωτόγονοι λαοί*.) Αυτοί δεν πιστεύουν ακόμα ότι τα απομεινάρια εκείνων των *αθάνατων* ανθρώπων – που διασώθηκαν όταν το άγιο νησί έγινε μαύρο από την αμαρτία και χάθηκε – ζήτησαν καταφύγιο στην μεγάλη έρημο Γκόμπι, όπου διαμένουν ακόμα αόρατοι για όλους και προστατευόμενοι από τους ανεπιθύμητους από πλήθη Πνευμάτων;

Όπως γράφει ο εντελώς άπιστος Μπουλανζέ:

Αυτοί ήταν οι πρώτοι Αριοί και το κύριο μέρος της Τέταρτης Ριζικής Φυλής: οι πρώτοι, ευσεβείς και διαλογιζόμενοι (γιογκική ενατένιση)· οι δεύτεροι, μια πολεμική φυλή μάγων, που εκφυλίζονταν γρήγορα εξαιτίας των ανεξέλεγκτων παθών τους.

Η Βόρεια και Νότια υποδιαίρεση της ΛεμουρίαςΆτλαντίδας. Οι υπερβόρειες και ισημερινές περιοχές των δυο ηπείρων.

Αυτό είναι Απόκρυφο και αναφέρεται στην ιδιότητα του σιδήρου ο οποίος, ελκόμενος από μαγνητικά στοιχεία, απωθείται από άλλα τα οποία, μέσω μιας απόκρυφης διαδικασίας, γίνονται τόσο αδιαπέραστα απ' αυτόν όσο και το νερό σε ένα χτύπημα.

Ντε Ρουζεμόν *Οι Πρωτόγονοι λαοί*, Τομ. III, σελ. 157. Βλέπε αποσπάσματα του Θεόπομπου που διασώθηκαν στην *Γενική Ιστορία του Αιλιανού*, αναφερόμενη στο Απόσπασμα 75 του Φελίξ Ζακόμπ.

Η πρώτη ήπειρος, ή νήσος, αν προτιμάτε, "ο θόλος του Βόρειου Πόλου", δεν καταστράφηκε ποτέ, ούτε και θα καταστραφεί μέχρι το τέλος των Επτά Φυλών.

Αν πρέπει κανείς να προσέχει τις παραδόσεις, αυτές τοποθετούν πριν από την βασίλεια των Βασιλέων, την βασιλεία των Ηρώων και των ημιθέων και ακόμα πιο πριν και πέρα απ' αυτές τοποθετούν την θαυμαστή βασίλεια των θεών και όλους τους μύθους της χρυσής εποχής... Νιώθει κανείς κατάπληξη από το γεγονός ότι τόσο ενδιαφέροντα χρονικά πρέπει να απορριφθούν σχεδόν από όλους τους ιστορικούς. Και όμως οι ιδέες που περιέχουν ήταν κάποτε παγκόσμια αποδεκτές και τιμούνταν από όλους τους λαούς. Αρκετοί μάλιστα είναι αυτοί που τις τιμούν ακόμα και τώρα κάνοντας τες βάση της καθημερινής τους ζωής. Τέτοιες θεωρήσεις φαίνεται ότι απαιτούν μια λιγότερο βιαστική κρίση... Οι αρχαίοι, από τους οποίους πήραμε αυτές τις παραδόσεις, τις οποίες δεν δεχόμαστε πια επειδή τώρα δεν τις καταλαβαίνουμε, θα πρέπει να είχαν κάποια κίνητρα για να πιστεύουν σ' αυτές που τους παρέχονταν από την μεγαλύτερη εγγύτητά τους στις πρώτες εποχές και τα οποία κίνητρα τα αρνείται σε εμάς η απόσταση που μας χωρίζει απ' αυτές... Ο Πλάτωνας στο τέταρτο βιβλίο των *Νόμων* του λέει ότι, πολύ πριν από την δημιουργία των πρώτων πόλεων, Κρόνος είχε εγκαθιδρύσει στην Γη μια ορισμένη μορφή διακυβέρνησης κάτω από την οποία ο άνθρωπος ήταν πολύ ευτυχισμένος. Επειδή η εποχή στην οποία αναφέρεται είναι η χρυσή εποχή, ή η εποχή της βασιλείας των θεών που τόσο δοξάζεται στους αρχαίους μύθους... ας δούμε τις ιδέες που είχε γι' αυτήν την ευτυχισμένη εποχή και ποιος ήταν ο λόγος που τον έκανε να εισάγει αυτόν τον μύθο σε μια πραγματεία περί της πολιτικής. Σύμφωνα με τον Πλάτωνα, για να αποκτήσει κανείς καθαρή και ακριβή ιδέα για την βασιλεία, την προέλευση και την δύναμή της, πρέπει να στραφεί πίσω στις πρώτες αρχές της ιστορίας και της παράδοσης. Μεγάλες αλλαγές, λέει, συνέβησαν την παλιά εποχή στον ουρανό και την γη και η τωρινή κατάσταση των πραγμάτων είναι ένα από τα αποτελέσματα [Κάρμα]. Οι παραδόσεις μας μιλάνε για πολλά θαύματα, για αλλαγές που συνέβησαν στην πορεία του Ήλιου, για την βασιλεία του Κρόνου και για χιλιάδες άλλα θέματα που έμειναν σκόρπια μέσα στην ανθρώπινη μνήμη. Αλλά ποτέ δεν ακούει κανείς τίποτε για το ΚΑΚΟ που προκάλεσε αυτές τις αναστατώσεις, ούτε για το κακό που ακολούθησε αμέσως μετά. Όμως... αυτό το Κακό είναι η αρχή για την οποία πρέπει να μιλάει κανείς, για να μπορέσει να ασχοληθεί με την βασιλεία και την προέλευση της δύναμης. (Ν. Α. Μπουλανζέ, *Βασιλεία των Θεών*, Εισαγ. Παράβαλε ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 32-33.)

Αυτό το *κακό* ο Πλάτωνας φαίνεται να το βλέπει στην ταυτότητα ή ομοουσιότητα της φύσης των κυβερνητών και των κυβερνωμένων, γιατί λέει ότι πολύ πριν ο άνθρωπος χτίσει τις πόλεις του, στην χρυσή εποχή, δεν υπήρχε παρά μόνο ευτυχία πάνω στην γη, γιατί δεν υπήρχαν ανάγκες. Γιατί; Επειδή:

Κρόνος, γνωρίζοντας ότι ο άνθρωπος δεν μπορούσε να κυβερνήσει τον άνθρωπο χωρίς να γεμίσει το σύμπαν αμέσως με αδικία από τα καπρίτσια και την ματαιοδοξία του, δεν επέτρεπε σε κανέναν θνητό να αποκτήσει δύναμη πάνω στους συνανθρώπους του. Για να το πετύχει αυτό ο θεός χρησιμοποίησε την ίδια μέθοδο που χρησιμοποιούμε κι εμείς με τα κοπάδια μας. Δεν βάζουμε ένα βόδι ή ένα κριάρι μπροστά στα βόδια ή στα κριάρια μας, αλλά τους δίνουμε έναν οδηγό, έναν βοσκό, δηλαδή ένα ον ενός είδους τελείως διαφορετικού από το δικό τους και ανώτερης φύσης. Αυτό ακριβώς έκανε και ο Κρόνος. Αγάπησε την ανθρωπότητα και τοποθέτησε σαν κυβερνήτη της όχι έναν θνητό Βασιλιά ή πρίγκηπα, αλλά Πνεύματα και δαιμόνια μιας θείας φύσης πιο εξαίρετης από την φύση του ανθρώπου. (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 33-34.)

θεός, ο Λόγος (η σύνθεση της Στρατιάς), που προΐστατο έτσι πάνω στα δαιμόνια, ήταν αυτός που έγινε ο πρώτος ποιμένας και αρχηγός των ανθρώπων. Όταν ο κόσμος έπαψε να κυβερνιέται μ' αυτόν τον τρόπο και οι θεοί αποσύρθηκαν, "μανιασμένα θηρία καταβρόχθισαν ένα μέρος της ανθρωπότητας. Αφημένοι στις δικές τους δυνατότητες και τα μέσα, τότε εφευρέτες εμφανίστηκαν διαδοχικά ανάμεσά τους και ανακάλυψαν την φωτιά, το σιτάρι, το κρασί και η δημόσια ευγνωμοσύνη τους θεοποίησε".[328]

Και η ανθρωπότητα είχε δίκιο, γιατί το πυρ δια της τριβής ήταν το πρώτο μυστήριο της φύσης, η πρώτη και κύρια ιδιότητα της ύλης που αποκαλύφθηκε στον άνθρωπο.

Όπως αναφέρεται στα Σχόλια:

Πλάτωνα, *Νόμοι*, Βιβλ. Τέταρτο, 713Α' και επόμ. Η Μυστική Δοξασία εξηγεί και διευρύνει αυτά που λέει ο Πλάτωνας, γιατί διδάσκει ότι εκείνοι οι "εφευρέτες" ήταν θεοί και ημίθεοι (Ντέβα και Ρίσι) οι οποίοι – άλλοι σκόπιμα και άλλοι εξαναγκασμένοι από το Κάρμα – είχαν ενσαρκωθεί στον άνθρωπο.

"Καρποί και σπόροι άγνωστοι στην Γη μέχρι τότε, μεταφέρθηκαν από τους 'Κυριους της Σοφίας' από άλλους λοκά [σφαίρες], *για το καλό εκείνων τους οποίους κυβερνούσαν.*

Τώρα:

Οι πρώτες επινοήσεις [;] της Ανθρωπότητας είναι οι πιο καταπληκτικές που έκανε ποτέ η φυλή... Η πρώτη χρησιμοποίηση της φωτιάς και η ανακάλυψη των μεθόδων με τις οποίες μπορεί να αναφτεί, η εξημέρωση των άγριων ζώων και, πάνω απ' όλα, η διαδικασία με την οποία τα πρώτα Δημητριακά παρήχθησαν για πρώτη φορά από κάποια άγρια φυτά [;], όλες αυτές είναι ανακαλύψεις, με την ευφυία και την σημασία των οποίων δεν μπορεί να συγκριθεί καμιά από τις επακόλουθες ανακαλύψεις. Αυτές είναι όλες άγνωστες στην Ιστορία, χαμένες μέσα στο φως μιας ΑΠΙΑΣΤΗΣ ΑΥΓΗΣ." (Δούκας του Άργκυλ (Τζώρτζ Κάμπελ), *Η Ενότητα της Φύσης*, σελ 521-522.)

Αυτό θα αμφισβητηθεί και θα απορριφθεί από την περήφανη γενιά μας. Αλλά αν μας βεβαιώνουν ότι δεν υπάρχουν σπόροι και καρποί άγνωστοι στην Γη, τότε μπορούμε να θυμήσουμε στον αναγνώστη ότι *το σιτάρι δεν βρέθηκε ποτέ σε άγρια κατάσταση: δεν είναι προϊόν της Γης.* Όλα τα άλλα δημητριακά έχουν αναγνωριστεί στην πρωτογενή μορφή τους σε διάφορα είδη άγριων χόρτων, αλλά το σιτάρι ξέφυγε μέχρι τώρα από τις προσπάθειες των βοτανολόγων να ανιχνεύσουν την καταγωγή του. Και ας μην ξεχνάμε, σε σχέση με αυτό, πόσο ιερό θεωρείτο αυτό το δημητριακό από τους ιερείς της Αιγύπτου, όπου το σιτάρι τοποθετείτο ακόμα και μαζί με τις μούμιες τους και βρίσκεται χιλιάδες χρόνια αργότερα μέσα στα φέρετρά τους. θυμηθείτε πώς οι υπηρέτες του Ώρου θερίζουν το σιτάρι στην πεδιάδα του Ααρού, σιτάρι επτά κύβιτα ψηλό.[329]

Η Αιγύπτια Ίσις λέει:

Εγώ είμαι η Βασίλισσα αυτών των περιοχών: εγώ ήμουν η πρώτη που αποκάλυψε στους θνητούς τα μυστήρια του σίτου και του καλαμποκιού... είμαι εκείνη που ανατέλλει στον αστερισμό του Κυνός... Να χαίρεσαι, ω Αίγυπτος! Εσύ που υπήρξες η τροφός μου.[330]

Σείριος ονομαζόταν άστρο του Κυνός. Ήταν το άστρο του Ερμή ή Βούδας, που ονομαζόταν μεγάλος καθοδηγητής της ανθρωπότητας, πριν από τους άλλους Βούδες.

Το κινέζικο *Ι-Τζινγκ* αποδίδει την ανακάλυψη της γεωργίας σε "καθοδήγηση που δόθηκε στους ανθρώπους από ουράνια πνεύματα".

Αλίμονο, αλίμονο στους ανθρώπους που δεν γνωρίζουν τίποτε, δεν παρατηρούν τίποτε, ούτε βλέπουν τίποτε... Είναι όλοι τους τυφλοί, (στο κείμενο "βουλωμένοι" ή "σφιγμένοι"), αφού συνεχίζουν να

Βίβλος των Νεκρών, XCIX, 33 και CLVI, 4. Παραπέμπουμε τον αναγνώστη στην Σταντζα VII, σλόκα 3, στον πρώτο τόμο, όπου η στροφή αυτή εξηγείται με μια άλλη από τις σημασίες της, καθώς και στην Βίβλο των Νεκρών, CIX, γραμμή 4 και 5.

Αυτή είναι μια άμεση αναφορά στην εσωτερική διαίρεση των αρχών του ανθρώπου συμβολιζόμενου από το θείο σιτάρι. Ο μύθος τον οποίο περιγράφει ο τρίτος Κατάλογος του παπύρου (*Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. CX) αναφέρει: "Αυτή είναι η περιοχή των Μάνες [ασώματων ανθρώπων] *επτά κύβιτα ψηλών*. Δηλαδή: εκείνων που μόλις μεταφέρθηκαν και υποτίθεται ότι είναι ακόμα επταπλοί με όλες τις αρχές τους, όπου ακόμα και το σώμα παριστάνεται *αστρικά* στον Κάμα-λοκά ή *Άδη*, πριν από τον χωρισμό τους. "Και υπάρχει σιτάρι *τρία κύβιτα ψηλό* για μούμιες σε κατάσταση τελείωσης", δηλ. εκείνοι που ήδη χωρίστηκαν, των οποίων οι τρεις ανώτερες αρχές είναι στο Ντεβατσάν, "που τους επιτρέπεται να το θερίσουν". Η περιοχή αυτή (Ντεβατσάν) ονομάζεται "η χώρα της επαναγέννησης των θεών" και φαίνεται να κατοικείται από τον Σου, την Τεφνούτ και τον Κέμπ. Η "περιοχή των Μάνες επτά κύβιτα ψηλών" (για τις μούμιες που είναι ακόμα ατελείς) και η περιοχή για κείνους που είναι "*σε μια κατάσταση τελείωσης*" και οι οποίοι "θερίζουν σιτάρι *τρία κύβιτα ψηλό*" είναι όσο πιο σαφής γίνεται. Οι Αιγύπτιοι είχαν την ίδια εσωτερική φιλοσοφία η οποία διδάσκεται τώρα από τους ένθεν των Ιμαλαΐων μυημένους οι οποίοι, όταν θάβουν τους νεκρούς τους, τοποθετούν μαζί τους καλαμπόκι και σιτάρι.

Διόδωρος, *Βιβλιοθήκη*, Βιβλ. Πρώτο, παρ. 27. Υπάρχουν Αιγυπτιολόγοι που προσπάθησαν να ταυτίσουν τον Όσιρη με τον Μήνη, πράγμα που είναι ολότελα λάθος. Ο Μπούνσεν αποδίδει στον Μήνη μια αρχαιότητα 5867 ετών π.Χ. και γι' αυτό τον απέρριψαν οι Χριστιανοί. Αλλά οι "Ισις-Όσιρις" βασίλεψαν στην Αίγυπτο πριν ο Ζωδιακός της Ντεντερά ζωγραφιστεί στην οροφή του ναού και αυτό έγινε πριν από 75.000 χρόνια!

αγνοούν το πόσο πολύ ο κόσμος είναι γεμάτος από διάφορα και αόρατα πλάσματα τα οποία μαζεύονται ακόμα και στους πιο ιερούς τόπους. (*Ζοχάρ*, Μέρος I, στ. 177.)

Οι "Γιοι του θεού" υπήρξαν και εξακολουθούν να υπάρχουν. Από τους Ινδούς Μπραχμαπουτρά και Μανασαπουτρά (Γιους του Μπράχμα και γιους Γεννημένους από τον Νου), μέχρι τους Μπενέ α-Ελοΐμ της ιουδαϊκής Βίβλου, η πίστη των αιώνων και η *παγκόσμια* παράδοση πιέζει την λογική να δεχτεί αυτές τις μαρτυρίες. Τι αξία έχει η επονομαζόμενη ανεξάρτητη κριτική, "εσωτερική μαρτυρία" (βασισμένη συνήθως στις αντίστοιχες αρέσκειες των κριτικών), μπροστά στην παγκόσμια μαρτυρία, η οποία δεν μεταβλήθηκε ποτέ καθ' όλους τους ιστορικούς κύκλους; Διαβάστε εσωτερικά το έκτο κεφάλαιο της Γένεσης, εδαφ. 4, όπου επαναλαμβάνει τους ισχυρισμούς της Μυστικής Δοξασίας, αλλάζοντας απλώς ελαφρά την μορφή τους και βγάζοντας ένα διαφορετικό συμπέρασμα που έρχεται σε αντίθεση με το *Ζοχάρ*. "Κατ' εκείνος τας ημέρας ήσαν οι γίγαντες επί της γης και *έτι ύστερον* αφού 'οι Γιοι του θεού' (*Μπενέ α-Ελοΐμ*) εισήλθαν εις τας θυγατέρας των ανθρώπων, και αύται ετεκνοποίησαν εις αυτούς˙ εκείνοι ήσαν οι *δυνατοί*, οι έκπαλαι άνδρες ονομαστοί" (ή γίγαντες).

Τι άλλο σημαίνει η έκφραση "και έτι ύστερον", αν όχι ότι: Υπήρχαν γίγαντες στην γη ΠΡΙΝ, δηλαδή πριν από τους αναμάρτητους γιους της Τρίτης Φυλής και *επίσης μετά*, όταν άλλοι γιοι του θεού, κατώτερης φύσης, άρχισαν σεξουαλική επαφή πάνω στην γη (όπως έκανε ο Ντάκσα όταν είδε ότι οι Μανασαπουτρά του δεν θα γέμιζαν την γη), Και έπειτα ακολουθεί μια διακοπή στο έκτο κεφάλαιο της Γένεσης, ανάμεσα στα εδάφια 4 και 5. Γιατί ασφαλώς δεν ήταν εξαιτίας της κακίας των "δυνατών... ανδρών ονομαστών" – μεταξύ των οποίων τοποθετείται και ο Νεμρώδ, ο "δυνατός κυνηγός ενώπιον του Κυρίου" – που "ο θεός είδε ότι η κακία των ανθρώπων ήταν μεγάλη", ούτε στους κατασκευαστές της Βαβέλ, γιατί αυτό έγινε μετά τον Κατακλυσμό – αλλά στους απογόνους των γιγάντων οι οποίοι δημιούργησαν *monstra quaedam... de genere giganteo* [*κάποια τέρατα... γιγάντιου είδους*], τέρατα από τα οποία ξεπήδησαν οι κατώτερες φυλές των ανθρώπων, οι οποίες τώρα αντιπροσωπεύονται πάνω στην Γη από λίγες άθλιες εξαφανιζόμενες φυλές και από τους τεράστιους ανθρωποειδείς πιθήκους.

Και αν κατηγορηθούμε από θεολόγους, Προτεστάντες ή Ρωμαιοκαθολικούς, δεν έχουμε παρά να τους παραπέμψουμε στα δικά τους κείμενα. Το παραπάνω εδάφιο αποτελούσε πάντα ένα δίλημμα, όχι μόνο για τους ανθρώπους της επιστήμης και τους μελετητές της Βίβλου, αλλά και για τους ιερείς. Γιατί, όπως λέει ο αιδ. Πατήρ Περόνε στο *Προανάγνωση Θεολογική*, κεφ, II: "Ή αυτοί [οι *Μπενέ α-Ελοΐμ*] ήταν καλοί άγγελοι, και σ' αυτήν την περίπτωση πώς μπορούσαν να πέσουν; Ή αυτοί ήταν κακοί [άγγελοι], και σ' αυτήν την περίπτωση πώς μπορούσαν να ονομάζονται *Μπενέ α-Ελοΐμ*, 'γιοι του θεού';" Αυτό το αίνιγμα της Βίβλου – "το πραγματικό νόημα του οποίου κανένας συγγραφέας δεν κατανόησε ποτέ", όπως ομολόγησε με ειλικρίνεια ο Φουρμόν (*Σκέψεις περί της καταγωγής, ιστορίας και διαδοχής των αρχαίων λαών*, κ.λπ.) – μπορεί να ερμηνευθεί μόνο μέσω της αποκρυφιστικής δοξασίας, μέσω του *Ζοχάρ* στην Δύση και του *Βιβλίου των Ντζιάν* στην Ανατολή. Είδαμε ήδη τι λέει αυτό το τελευταίο, όσο για το *Ζοχάρ* (*Πάρχα Ράμπα*) μας λέει το εξής: *Μπενέ α-Ελοΐμ* ήταν ένα όνομα κοινό για τους *Μαλαχίμ* (τους καλούς Αγγελιαφόρους) και τους *Ισίν* ("τους κατώτερους αγγέλους").

Για το καλό των δαιμονολογούν μπορούμε να προσθέσουμε ότι ο Σατανάς τους, ο "ενάντιος", στον *Ιώβ* (Α', 6) περιλαμβάνεται μεταξύ των υιών του θεού ή *Μπενέ α-Ελοΐμ* που επισκέπτονται τον πατέρα τους.75 Αλλά γι' αυτό αργότερα.

Το *Ζοχάρ*, μέρος II, στηλ. 73, λοιπόν, λέει ότι οι *Ισίν*, οι όμορφοι *Μπενέ α-Ελοΐμ*, δεν ήταν ένοχοι, αλλά αναμείχθηκαν με τους θνητούς ανθρώπους γιατί είχαν σταλεί στην Γη *ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο*. (*Βιβλίο της Ρουθ και του Σαντάς*, φυλ. 63, στηλ. 3, έκδοση Άμστερνταμ.) Σε άλλο σημείο του ίδιου τόμου αυτοί οι *Μπενέ α-Ελοΐμ* φαίνονται να ανήκουν στην δέκατη υποδιαίρεση των "Θρόνων". Εξηγεί επίσης ότι οι *Ισίν*, "άνθρωποι-πνεύματα", *viri sprituales*, τώρα που οι άνθρωποι δεν μπορούν πια να τους δουν, βοηθούν τους μάγους να δημιουργήσουν μέσω της τέχνης τους *homunculi*, που δεν είναι *μικροί άνθρωποι*, αλλά "άνθρωποι *μικρότεροι* (με την έννοια της

κατωτερότητας) από τους ανθρώπους". Και οι δυο εμφανίζονται με την μορφή που είχαν τότε οι Ισίν, δηλαδή αέρινη και αιθερική. Αρχηγός τους είναι ο Αζαζήλ.

Αλλά ο Αζαζήλ, τον οποίον το εκκλησιαστικό δόγμα συνέδεσε με τον Σατανά, δεν έχει καμιά σχέση. Ο Αζαζήλ, όπως εξηγήθηκε αλλού, είναι ένα μυστήριο και το ίδιο αναφέρεται και στον Μαϊμονίδη (*Μόρε Νεμπουκίμ*, κεφ. XXVI, σελ. 8). "Υπάρχει ένα αδιαπέραστο μυστήριο στην διήγηση που αφορά τον Αζαζήλ". Πράγματι υπάρχει, γιατί και ο Λάντσι, ένας βιβλιοθηκάριος του Βατικανού και κάποιος που όφειλε να ξέρει, λέει – τον αναφέραμε πριν – ότι "αυτό το σεβαστό θείο όνομα (*nome divino e venerabile*) έγινε μέσα από την πένα των σχολιαστών της Βίβλου, ένας διάβολος, μια ερημιά, ένα βουνό και ένας τράγος" (Η Αγία Γραφή) . Επομένως είναι ανόητο να θεωρούμε, όπως κάνει ο Σπένσερ, ότι το όνομα προέρχεται από τις λέξεις *Azal* (χωρισμένος) και *El* (θεός), επομένως ο "χωρισμένος από τον θεό", ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ. Στο *Ζοχάρ* ο Αζαζήλ είναι μάλλον ένα θυσιαστήριο θύμα παρά ο "τυπικός αντίπαλος του Ιεχωβά", όπως θα έλεγε ο Σπένσερ.

Το μέγεθος της κακόβουλης φαντασίας που αποδίδεται σε αυτήν την "Στρατιά" από μερικούς φανατικούς συγγραφείς είναι υπερβολικό. Ο Αζαζήλ και το "πλήθος" του είναι απλώς ο Εβραίος "Προμηθέας" και πρέπει να θεωρείται από την ίδια σκοπιά. Το *Ζοχάρ* εμφανίζει τους *Ισίν* αλυσοδεμένους σε ένα βουνό στην έρημο, αλληγορικά, υπαινισσόμενο έτσι απλώς ότι αυτά τα "πνεύματα" είναι αλυσοδεμένα στην Γη κατά την διάρκεια του κύκλου της ενσάρκωσης. Ο Αζαζήλ (ή Αζαζιήλ) είναι ένας από τους αρχηγούς των "παραβατών" αγγέλων στον *Ενώχ*, οι οποίοι κατερχόμενοι πάνω στο Άρντις, την κορυφή του Όρους Αρμόν, δεσμεύτηκαν ορκιζόμενοι υπακοή ένας στον άλλον. Λέγεται ότι ο Αζαζήλ έμαθε στους ανθρώπους να φτιάχνουν σπαθιά, μαχαίρια, ασπίδες, να κατασκευάζουν καθρέφτες (;) που κάνουν τον άνθρωπο *να βλέπει τι είναι πίσω του* (δηλαδή "*μαγικούς καθρέφτες*"). Ο Αμαζαράκ δίδαξε όλους τους μάγους και τους προφήτες για τις ρίζες˙ ο Άμερς δίδαξε το μαγικό διάλυμα˙ ο Μπαρκαυάλ την αστρολογία˙ ο Ακιμπέελ το νόημα των οιωνών και των σημείων˙ ο Ταμιάλ την αστρονομία και ο Ασαραντήλ δίδαξε την κίνηση της Σελήνης. "Αυτοί οι επτά ήταν οι πρώτοι καθοδηγητές του Τέταρτου ανθρώπου" (δηλαδή της *Τέταρτης* Φυλής).

Αλλά γιατί θα πρέπει πάντα η αλληγορία να θεωρείται ότι σημαίνει μόνο Π ό,τι εκφράζει το νεκρό της γράμμα;

Είναι η συμβολική αναπαράσταση του μεγάλου αγώνα μεταξύ της θείας σοφίας, Νου, και της γήινης αντανάκλασής της, *Ψυχή*, ή μεταξύ Πνεύματος και Ψυχής, στον Ουρανό και στην Γη. Στον Ουρανό: επειδή η θεία ΜΟΝΑΔΑ εξορίστηκε εκουσίως από εκεί για να κατέλθει για σκοπούς ενσάρκωσης σε ένα κατώτερο πεδίο και να μεταμορφώσει έτσι το ζώο από πηλό σε έναν αθάνατο θεό. Γιατί, όπως μας λέει ο Ελιφάς Λεβί, "οι άγγελοι επιθυμούν να γίνουν άνθρωποι, γιατί ο τέλειος άνθρωπος, ο άνθρωπος-θεός, είναι πάνω και από τους αγγέλους". Πάνω στην Γη: επειδή μόλις το Πνεύμα κατέβηκε, παγιδεύτηκε μέσα στις σπείρες της ύλης.

Περιέργως η Απόκρυφη διδασκαλία αντιστρέφει τους χαρακτήρες. Στην περίπτωση αυτή ο ανθρωπόμορφος αρχάγγελος των χριστιανών και ο ανθρωπόμορφος θεός των ινδουιστών είναι αυτός που αντιπροσωπεύει την ύλη και ο Δράκοντας ή Όφις, το Πνεύμα. Ο Απόκρυφος συμβολισμός παρέχει το κλειδί του μυστηρίου˙ ο θεολογικός συμβολισμός το κρύβει ακόμα περισσότερο. Γιατί ό πρώτος εξηγεί πολλά σημεία της Βίβλου ακόμα και της Καινής Διαθήκης που έμεναν μέχρι τώρα ακατανόητα, ενώ ο δεύτερος, εξαιτίας του δόγματος του Σατανά και της επανάστασής του, μείωσε τον χαρακτήρα και την φύση του υποτιθέμενου άπειρου, απόλυτα τέλειου θεού και δημιούργησε το μεγαλύτερο κακό και κατάρα πάνω στην Γη, την πίστη σε έναν προσωπικό Διάβολο. Το μυστήριο αυτό ανοίγεται με το κλειδί του μεταφυσικού συμβολισμού του, που τώρα αποκαταστάθηκε˙ ενώ το κλειδί της θεολογικής ερμηνείας δείχνει τους θεούς και τους αρχαγγέλους να στέκονται σαν σύμβολα του νεκρού γράμματος ή των δογματικών θρησκειών και παραταγμένους ενάντια στις αγνές αλήθειες του Πνεύματος, γυμνούς και χωρίς φανταστικά στολίδια.

Πολλοί ήταν οι υπαινιγμοί προς αυτή την κατεύθυνση στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* και ακόμα περισσότερες αναφορές σ' αυτό το μυστήριο βρίσκονται σκορπισμένες στους παρόντες τόμους. Για να ξεκαθαρίσουμε το θέμα μια για πάντα: αυτό το οποίο ο κλήρος κάθε δογματικής θρησκείας – κυρίως της χριστιανικής – εμφανίζει σαν τον Σατανά, τον εχθρό του θεού, είναι στην

πραγματικότητα το ανώτερο θείο Πνεύμα – απόκρυφη Σοφία πάνω στην Γη – με τον φυσικά ανταγωνιστικό χαρακτήρα του προς κάθε κοσμική, παροδική πλάνη, περιλαμβανομένων και των δογματικών ή εκκλησιαστικών θρησκειών. Έτσι η Λατινική Εκκλησία, αδιάλλακτη, φανατική και βίαιη προς όλους εκείνους που δεν προτιμούν να γίνουν σκλάβοι της, η Εκκλησία που ονομάζει τον εαυτό της νύφη του Χριστού και ταυτόχρονα θεματοφύλακα του Πέτρου, προς τον οποίον δικαίως απευθύνθηκε η επίπληξη του Κυρίου, "πήγαινε οπίσω μου Σατανά", καθώς επίσης και η Προτεσταντική Εκκλησία η οποία, ενώ αυτοαποκαλείται χριστιανική, αντικαθιστά παραδόξως την Καινή Διαθήκη με τον παλιό "Νόμο του Μωυσή" τον οποίο ο Χριστός απαρνήθηκε φανερά: και οι δυο αυτές Εκκλησίες πολεμούν εναντίον της θείας Αλήθειας, όταν αρνούνται και συκοφαντούν τον Δράκοντα της εσωτερικής (επειδή είναι θεία) Σοφίας. Κάθε φορά που αναθεματίζουν τον ηλιακό Χνούφι των Γνωστικών – τον Αγαθοδαίμονα Χριστό, ή τον θεοσοφικό Όφι της Αιωνιότητας, ή ακόμα τον Όφι της Γένεσης – κινούνται από το ίδιο Πνεύμα του σκοτεινού φανατισμού που παρακίνησε τους Φαρισαίους να κατηγορήσουν τον Ιησού λέγοντας ότι "έχει δαίμονα".

Διαβάστε την διήγηση για τον Ίντρα (Βαγιού) στον *Ριγκ-Βέντα*, το κατ' εξοχήν απόκρυφο κείμενο του Αριανισμού και ύστερα συγκρίνατέ την με αυτήν που υπάρχει στα *Πουρανά*, την εξωτερική απόδοσή της και την σκόπιμα παραποιημένη αναφορά της αληθινής Σοφίας-θρησκείας. Στον *Ριγκ-Βέντα* ο Ίντρα είναι ο ανώτερος και μεγαλύτερος των θεών και το ποτό Σόμα είναι συμβολικό της ανώτερης πνευματικής του φύσης. Στα *Πουρανά* ο Ίντρα γίνεται ένας άσωτος και ένας κοινός μέθυσος με τον χυμό Σόμα, με τον γήινο τρόπο. Είναι ο κατακτητής όλων των "εχθρών των θεών", των Ντάιτια, Ναγκά (Όφεων), Άσουρα, όλων των Όφεων-θεών, και του Βιτρά, του Κοσμικού Όφεως. Ο Ίντρα είναι ο Αγ. Μιχαήλ του ινδουιστικού Πανθέου, ο αρχηγός της μαχητικής Στρατιάς. Γυρίζοντας στην Βίβλο (*Ιώβ*, Α’, 6), βλέπουμε τον Σατανά, έναν από τους "Γιους του θεού" να γίνεται στην εξωτερική ερμηνεία ο Διάβολος και ο Δράκοντας με την υποχθόνια, κακή έννοια. Αλλά στην Καμπάλα (*Χαλδαϊκό Βιβλίο των Αριθμών*), ο Σαμαήλ, που είναι ο Σατανάς, εμφανίζεται να είναι ταυτόσημος με τον Αγ. Μιχαήλ, τον φονέα του Δράκοντα. Πώς γίνεται αυτό; Γιατί λέγεται ότι ο Τσελέμ (η εικόνα) αντανακλά παρόμοια τον Μιχαήλ και τον Σαμαήλ που είναι ένα. Και οι δυο, αναφέρεται, προβάλλουν από τον Ρουάχ (Πνεύμα), την Νεσαμά (Ψυχή) και την Νέφες (ζωή). Στο *Χαλδαϊκό Βιβλίο των Αριθμών* ο Σαμαήλ είναι η κρυμμένη (απόκρυφη) Σοφία και ο Μιχαήλ η ανώτερη γήινη Σοφία, εκπορευόμενοι και οι δυο από την ίδια πηγή, αλλά παρεκκλίνοντες μετά την εκπόρευσή τους από την κοσμική ψυχή, η οποία πάνω στην Γη είναι ο Μαχάτ (διανοητική κατανόηση), ή *Μάνας* (η έδρα της Νόησης). Παρεκκλίνουν γιατί ο ένας (ο Μιχαήλ) επηρεάζεται από την Νεσαμά, ενώ ο άλλος (ο Σαμαήλ) παραμένει ανεπηρέαστος. Το δόγμα αυτό παραποιήθηκε από την Εκκλησία, η οποία, επειδή αντιπαθεί το ανεξάρτητο Πνεύμα που δεν επηρεάζεται από την εξωτερική μορφή (και επομένως από το δόγμα), κατασκεύασε από το Σαμαήλ-Σατανά (το πιο σοφό και πνευματικό απ' όλα τα πνεύματα), τον αντίπαλο του ανθρωπομορφικού Θεού της και του αισθησιακού φυσικού ανθρώπου, τον ΔΙΑΒΟΛΟ!

* * *

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Ας εξετάσουμε λοιπόν αυτό το δημιούργημα της φαντασίας των Πατέρων ακόμα βαθύτερα και ας βρούμε το πρωτότυπό του στους Παγανιστές. Η προέλευση του πρόσφατου σατανικού μύθου είναι εύκολο να εντοπιστεί. Η παράδοση του Δράκοντα και του Ήλιου αντηχεί σε κάθε μέρος του κόσμου, τόσο σε πολιτισμένες όσο και σε απολίτιστες περιοχές. Έγινε αφορμή για τους ψιθύρους σχετικά με μυστικές μυήσεις μεταξύ των αδαών και εγκαθιδρύθηκε παγκόσμια μέσω της παγκόσμιας κάποτε ηλιολατρικής θρησκείας. Υπήρχε μια εποχή όπου στις τέσσερις γωνιές του κόσμου βρίσκονταν σκορπισμένοι ναοί αφιερωμένοι στον Ήλιο και στον Δράκοντα. Αλλά τώρα η λατρεία διασώζεται κυρίως στην Κίνα και στις βουδιστικές χώρες. "Ο Μπελ και ο Δράκοντας ταιριάζουν ομοιόμορφα και ο ιερέας της οφιτικής θρησκείας το ίδιο ομοιόμορφα έπαιρνε το όνομα του θεού του". (*Αρχαιολογία*, Λονδίνο, 1834, Τομ. XXV, σελ. 220: "Παρατηρήσεις περί των Δρακόντων",

από τον αιδ. Τζον Μπάθαρστ Ντην.) Στις θρησκείες του παρελθόντος την Δυτική καταγωγή του πρέπει να την αναζητήσουμε στην Αίγυπτο. Οι Οφίτες υιοθέτησαν τις τελετές τους από τον Ερμή τον Τρισμέγιστο και η ηλιολατρική θρησκεία με τους ηλιακούς θεούς της κατέπλευσε στην γη των Φαραώ από την Ινδία. Στους θεούς του Στόουνχεντζ αναγνωρίζουμε τις θεότητες των Δελφών και της Βαβυλώνας και στους θεούς της τελευταίας αναγνωρίζουμε τους ντέβα των βεντικών εθνών. Ο Μπελ και ο Δράκοντας, ο Απόλλωνας και ο Πύθωνας, ο Κρίσνα και ο Κάλιγια, ο Όσιρις και ο Τυφώνας είναι όλοι ένας κάτω από πολλά ονόματα, τα τελευταία από τα οποία είναι ο Μιχαήλ και Κόκκινος Δράκοντας και ο Αγ. Γεώργιος και ο Δράκοντάς του. Αφού ο Μιχαήλ είναι "ένα με τον Θεό", ή το "Διπλό" του για γήινους σκοπούς και είναι ένας από τους Ελοΐμ, τους πολεμούντες αγγέλους, αυτός είναι απλώς μια μεταλλαγή του Ιεχωβά. Όποιο κι αν ήταν το Κοσμικό ή αστρονομικό γεγονός που έγινε αφορμή για την αλληγορία του "Πολέμου στον Ουρανό", η γήινη προέλευσή του πρέπει να αναζητηθεί στους ναούς Μύησης και στις αρχαϊκές κρύπτες. Οι αποδείξεις είναι οι ακόλουθες:

Βλέπουμε (α) ότι οι ιερείς έπαιρναν το όνομα των θεών που υπηρετούσαν, (β) ότι οι. "Δράκοντες" θεωρούνταν σε όλη την αρχαιότητα σαν σύμβολα της Αθανασίας και της Σοφίας, της μυστικής Γνώσης και της Αιωνιότητας και (γ) ότι οι ιεροφάντες της Αιγύπτου, της Βαβυλώνας και της Ινδίας, αποκαλούσαν τους εαυτούς τους γενικά "Γιους τους Δράκοντα" και "Όφεις". Έτσι οι διδασκαλίες της Μυστικής Δοξασίας επιβεβαιώνονται.

...Υπήρχαν αναρίθμητες κατακόμβες στην Αίγυπτο και στην Χαλδαία, μερικές απ' αυτές πολύ μεγάλης έκτασης. Οι πιο γνωστές ήταν οι υπόγειες κρύπτες της Θήβας και της Μέμφιδας. Οι πρώτες, αρχίζοντας από την δυτική όχθη του Νείλου, εκτείνονταν προς την λυβική έρημο και ήταν γνωστές σαν οι κατακόμβες ή περάσματα του Όφεως. Εκεί τελούνταν τα ιερά μυστήρια του κύκλου ανάγκης, του "Αναπόφευκτου Κύκλου", που είναι πιο γενικά γνωστός σαν ο "κύκλος της αναγκαιότητας": η αμείλικτη καταδίκη που επιβάλλεται σε κάθε ψυχή μετά τον σωματικό θάνατο και αφού έχει κριθεί στην περιοχή Αμέντι.

Στο βιβλίο του Μπουρμπούργκ, ο Βόταν, ο Μεξικάνος ημίθεος, διηγούμενος την εξερεύνηση του περιγράφει ένα υπόγειο πέρασμα το οποίο εκτεινόταν υπόγεια και κατέληγε στην βάση του ουρανού, προσθέτοντας ότι το πέρασμα αυτό ήταν η τρύπα ενός φιδιού, " *un agujero de culuebra*", και ότι του επιτράπηκε η είσοδος εκεί γιατί ήταν και ο ίδιος "ένας γιος των φιδιών", ή ένα φίδι. *(Κάρτας* κ.τ.λ., Μεξικό, 1851, IV, σελ. 56. *Πόπολ Βουχ*, Εισαγωγή, σελ. LXXXIX.)

Αυτό είναι πράγματι πολύ υπαινικτικό, γιατί η περιγραφή της τρύπας του φιδιού είναι ίδια με την περιγραφή της αρχαίας αιγυπτιακής κρύπτης, που αναφέρθηκε πιο πάνω. Οι ιεροφάντες επίσης της Αιγύπτου και της Βαβυλώνας γενικά ονόμαζαν τον εαυτό τους "Γιους του θεού-Όφι", ή "Γιους του Δράκοντα" [κατά την διάρκεια των μυστηρίων]... "ο Ασσύριος ιερέας έφερε πάντα το όνομα του θεού του", λέει ο Μόβερς (*Die Phonizier*, Τομ. I, σελ. 70). Οι Δρυίδες των κελτοβρετανικών περιοχών ονομάζονταν επίσης όφεις. "Είμαι ένας Όφις, είμαι ένας Δρυίδης", λέει ο Ταλιέσιν (*Αρχαιολογία*, Τομ. XXV, σελ. 220). Το αιγυπτιακό Καρνάκ είναι δίδυμος αδελφός του Καρνάκ της Βρεττάνης, όπου αυτό το τελευταίο Καρνάκ σημαίνει βουνό του φιδιού. Τα Δρακόντεια κάλυπταν κάποτε ολόκληρη την επιφάνεια του πλανήτη και οι ναοί αυτοί ήταν αφιερωμένοι στον Δράκοντα μόνο επειδή ήταν σύμβολο του Ήλιου, ο οποίος με την σειρά του ήταν σύμβολο του ανώτατου θεού: του φοινικού Ελόν ή Ελυόν, τον οποίον ο Αβραάμ ανά γνώρισε σαν τον Ελ Ελυόν. (Κόρυ, *Αρχαία Αποσπάσματα*, 1832, σελ. 9. Ευσέβιου, *Προπαρασκευή ευαγγελική*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. X, επίσης Γένεσις XIV.) Εκτός από την επωνυμία των όφεων, οι Δρυίδες ο νομάζονταν "δομητές", "αρχιτέκτονες", γιατί το άπειρο μεγαλείο των ναών και των μνημείων τους ήταν τέτοιο που ακόμα και σήμερα τα κονιορτοποιημένα ερείπιά τους τρομάζουν τους μαθηματικούς υπολογισμούς των σύγχρονων μηχανικών μας.

ντε Μπουρμπούργκ υπαινίσσεται ότι οι αρχηγοί του ονόματος του Βόταν, ο Κουετζαλκοάτλ, η θεότητα-φίδι των Μεξικάνων, είναι οι απόγονοι του Χαμ και του Χαναάν. "Είμαι Χιβίμ", λένε. "Όντας Χιβίμ είμαι από την μεγάλη φυλή του Δράκοντα (φιδιού). Είμαι και ο ίδιος ένα φίδι, γιατί είμαι ένας Χιβίμ". (*Κάρτας* κ.τ.λ., σελ. 49 υποσ. 15, και 51 επόμ. *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. I, σελ. 553-554.)

Επίσης, ο "Πόλεμος στον Ουρανό", σε μια από τις σημασίες του, φαίνεται ότι σήμαινε και αναφερόταν σε κείνους τους φοβερούς αγώνες που περιμένουν τον υποψήφιο για μύηση, ανάμεσα στον εαυτό του και στα (μέσω μαγείας) προσωποποιημένα ανθρώπινα πάθη του, που ο *εσωτερικός* φωτισμένος άνθρωπος πρέπει είτε να τα φονεύσει είτε να αποτύχει. Στην πρώτη περίπτωση γίνεται

"φονέας του Δράκου", επειδή ξεπέρασε με επιτυχία όλους τους πειρασμούς, και "Γιος του Όφεως" και ένας Όφις ο ίδιος, αφού απέρριψε το παλιό του δέρμα και γεννήθηκε σε ένα νέο σώμα, γινόμενος ένας Γιος της Σοφίας και της Αθανασίας στην Αιωνιότητα.

Σηθ, ο σεβαστός προπάτορας του Ισραήλ, δεν είναι παρά ένα ιουδαϊκό αντίγραφο του Ερμή, του θεού της Σοφίας, που ονομαζόταν επίσης Θωθ, Τστ, Σεθ, Σετ και Σατάν. Αυτός είναι επίσης ο Τύφων, ίδιος με τον Άποφι, τον Δράκοντα που σκότωσε ο Ώρος, γιατί ο Τύφων ονομαζόταν επίσης Σετ. Αυτός είναι απλώς η σκοτεινή πλευρά του Όσιρη, του αδελφού του, όπως

Άνγκρα Μαϊνυού είναι η μαύρη σκιά του Άχουρα-Μάζντα. Γήινα, όλες αυτές οι αλληγορίες συνδέονταν με τις δοκιμασίες της μαθητείας και της μύησης. Αστρονομικά, αναφέρονταν στις ηλιακές και σεληνιακές εκλείψεις, μυθολογικές ερμηνείες των οποίων βρίσκουμε ακόμα και σήμερα στην Ινδία και στην Κεϋλάνη, όπου μπορεί κανείς να μελετήσει τις αλληγορικές διηγήσεις και παραδόσεις οι οποίες παρέμειναν αναλλοίωτες εδώ και χιλιάδες χρόνια.

Μυθολογικά ο Ραχού είναι ένας *Ντάιτια*, ένας γίγαντας, ένας ημίθεος, που το κατώτερο μέρος του σώματός του κατέληγε σε μια ουρά Δράκοντα ή Φιδιού. Κατά την διάρκεια του χτυπήματος του Ωκεανού, όταν οι θεοί δημιούργησαν το Αμρίτα – το νερό της Αθανασίας – αυτός έκλεψε λίγο και πίνοντάς το έγινε αθάνατος. Ο Ήλιος και η Σελήνη, που ανακάλυψαν την κλοπή, τον κατέδωσαν στον Βίσνου, ο οποίος τον τοποθέτησε στις αστρικές σφαίρες, όπου το επάνω μέρος του σώματός του αντιπροσωπεύει το κεφάλι του Δράκοντα και το κάτω (Κετού) την ουρά του Δράκοντα, αυτά τα δυο όντας ο ανερχόμενος και κατερχόμενος δεσμός. Από τότε ο Ραχού ξεσπάει την οργή του πάνω στον Ήλιο και στην Σελήνη καταπίνοντάς τους περιοδικά. Αλλά αυτός ο μύθος είχε και ένα άλλο μυστικό νόημα, γιατί ο Ραχού, το κεφάλι του Δράκοντα, έπαιζε σημαντικό ρόλο στα μυστήρια της μύησης του Ήλιου (Βικαρτάνα), όταν ο υποψήφιος και ο Δράκοντας έδιναν μια μεγάλη μάχη.

Οι σπηλιές των Ρίσι, η διαμονή του Τειρεσία και των Ελλήνων ενορατικών, ακολουθούσαν το πρότυπο των σπηλιών των Ναγκά, των Ινδών Βασιλέων-Όφεων, οι οποίοι διέμεναν σε κοιλότητες βράχων κάτω από το έδαφος. Από τον Σέσα, τον χιλιοκέφαλο Όφι πάνω στον οποίον αναπαύεται ο Βίσνου, μέχρι τον Πύθωνα, τον δράκοντα όφι-προφήτη, όλοι τονίζουν το μυστικό νόημα του μύθου. Στην Ινδία το γεγονός το βρίσκουμε να αναφέρεται στα πρώτα *Πουρανά*. Τα παιδιά της Σουράσα είναι οι "ισχυροί Δράκοντες". Το *Βαγιού-Πουρανά* αντικαθιστά τους "Σουράσα" (του *Βίσνου-Πουρανά*) με τους Ντανάβά – απογόνους της Ντάνου από τον σοφό Κασιάπα – και επειδή αυτοί οι Νταναβά είναι οι γίγαντες (ή Τιτάνες) που πολέμησαν ενάντια στους θεούς, παρουσιάζονται έτσι ταυτόσημοι με τους "Δράκοντες" και τους "Όφεις" της Σοφίας.

Συγκρίνοντας απλώς τους ηλιακούς θεούς κάθε χώρας, μπορεί κανείς να δει ότι οι αλληγορίες τους συμφωνούν απόλυτα μεταξύ τους και όσο πιο απόκρυφο είναι το αλληγορικό σύμβολο, τόσο περισσότερο συμφωνεί μαζί του το αντίστοιχο σύμβολο σε άλλα συστήματα. Έτσι, αν από τρία συστήματα που διαφέρουν πολύ μεταξύ τους στην εμφάνιση – το αρχαίο Άριο, το αρχαίο ελληνικό και το σύγχρονο χριστιανικό – διαλέξουμε τυχαία μερικούς ηλιακούς θεούς και δράκοντες, θα δούμε ότι είναι αντιγραφή ο ένας του άλλου.

Από του Ινδούς ας πάρουμε τον Αγκνί, τον θεό του πυρός, τον Ίντρα, το στερέωμα, και τον Καρττικέγια. Από τους Έλληνες ας πάρουμε τον Απόλλωνα και τέλος τον Μιχαήλ, τον "Άγγελο του Ήλιου", τον πρώτο από τους Αιώνες, τον οποίο οι Γνωστικοί ονομάζουν "σωτήρα", και ας προχωρήσουμε με την σειρά.

Ο Αγκνί – ο θεός του πυρός – στον *Ριγκ-Βέντα* ονομάζεται Βαϊσβανάρα. Τώρα, ο Βαϊσβανάρα είναι ένας Νταναβά, ένας γίγαντας-δαίμονας[331] του οποίου οι κόρες Πουλόμα και Καλάκα είναι μητέρες αναρίθμητων Νταναβά (30 εκατομμυρίων), από τον Κασιάπα[332] και ζει στο

Αποκαλείται με αυτό το όνομα και περιλαμβάνεται στον κατάλογο των Νταναβά στο *Βαγιού-Πουρανά*. Ο σχολιαστής του *Μπαγκαβάτα-Πουρανά* τον ονομάζει γιο της Ντάνου, αλλά αυτό το όνομα σημαίνει επίσης και "Πνεύμα της Ανθρωπότητας".

Ο Κασιάπα ονομάζεται Γιος του Μπράχμα και είναι ο "Αυτο-γεννημένος" στον οποίο αποδίδεται ένα μεγάλο μέρος της δημιουργίας. Είναι ένας από τους επτά Ρίσι. Εξωτερικά είναι γιος του Μαρίτσι, γιου του Μπράχμα, ενώ ο *Ατάρβα Βέντα* λέει: "Ο Αυτο-γεννημένος Κασιάπα ξεπήδησε από τον Χρόνο", και εσωτερικά, Χρόνος και Χώρος είναι μορφές

Χιρανιαπούρα, "την χρυσή πόλη που πλέει στον αέρα". Επομένως ο Ίντρα, κατά έναν τρόπο, σαν γιος του Κασιάπα, είναι προγονός αυτών των δυο και ο Κασιάπα είναι, κατά μια έννοια, ταυτόσημος με τον Αγκνί, τον θεό του πυρός, ή Ήλιο (Κασιάπα-Αντιτιά). Σ' αυτήν την ομάδα ανήκει ο Σκαντά ή Καρττικέγια (θεός του Πολέμου, ο εξαπρόσωπος πλανήτης Άρης αστρονομικά) ένας Κουμαρά, ή παρθένος-νέος, γεννημένος από τον Αγκνί,[333] με τον σκοπό να καταστρέψει τον Ταράκα, τον Δαίμονα Νταναβά, εγγονό του Κασιάπα από τον Χιρανγκακσά, τον γιο του,[334] του οποίου (Ταράκα) ο γιογκικός ασκητισμός ήταν τόσο υπερβολικός, ώστε έγινε αντιπαθής στους θεούς, που φοβήθηκαν έναν τέτοιον αντίπαλο της δύναμής τους.[335] Ενώ ο Ίντρα, ο λαμπρός θεός του Στερεώματος, σκοτώνει τον Βριτρά (ή Αχί), τον Όφι-Δαίμονα, κατόρθωμα που εξαιτίας του ονομάζεται Βριτρά-Χαν, "καταστροφέας του Βριτρά". Αυτός οδηγεί επίσης την στρατιά των Ντέβα (Αγγέλων ή θεών) εναντίον των άλλων θεών, οι οποίοι επαναστάτησαν εναντίον του Μπράχμα, και γι' αυτό του αποδίδεται ο τίτλος του Τζισνού, "οδηγού της ουράνιας Στρατιάς". Ο Καρττικέγια φαίνεται να έχει τους ίδιους τίτλους. Επειδή σκότωσε τον Ταράκα, τον Νταναβά, είναι Ταράκα-Τζιτ, "Νικητής του Ταράκα",[336]·"Κουμαρά Γκούχα", "μυστηριώδης παρθένος-νέος", "Σίντα-Σένα", "οδηγός των Σίντα", και Σακτιντάρα, "Κάτοχος του Ακοντίου".

Πάρτε τώρα τον Απόλλωνα, τον Έλληνα ηλιακό θεό και συγκρίνοντας τις μυθικές αναφορές που δίνονται γι' αυτόν, δείτε αν ταιριάζει τόσο με τον Ίντρα, τον Καρττικέγια ακόμα και τον Κασιάπα Αντιτιά όσο και με τον Μιχαήλ (σαν την αγγελική μορφή του Ιεχωβά) τον "άγγελο του Ήλιου", ο οποίος είναι "όμοιος" και "ένα με τον Θεό". Οι μετέπειτα ευφυείς ερμηνείες για μονοθεϊστικούς σκοπούς, αν και ανήχθησαν σε αναμφισβήτητα εκκλησιαστικά δόγματα, δεν αποδεικνύουν τίποτε, εκτός μόνο από την κατάχρηση της ανθρώπινης αυθεντίας και ίσως και της δύναμης.

Ο Απόλλωνας είναι ο *Ήλιος*, ο Φοίβος-Απόλλωνας ("το φως της ζωής και του Κόσμου")[337] που προβάλλει από το χρυσόφτερο κύπελλο (τον Ήλιο), επομένως αυτός είναι ο κατ' εξοχήν ηλιακός θεός. Την στιγμή της γέννησής του ζητάει το τόξο του για να σκοτώσει τον Πύθωνα, τον Δαίμονα Δράκοντα, ο οποίος επιτέθηκε στην μητέρα του πριν από την γέννησή του[338] και τον οποίον είχε θεία αποστολή να καταστρέψει, ακριβώς όπως ο Καρττικέγια που γεννιέται με σκοπό να σκοτώσει τον Ταράκα, τον *υπερβολικά άγιο* και *σοφό δαίμονα*. Ο Απόλλωνας γεννιέται πάνω σ'

της Μίας αδιάγνωστης θεότητας. Σαν ένας Αντιτιά ο Ίντρα είναι γιος του Κασιάπα, όπως επίσης και ο Βαϊβασβάτα Μάνου, ο προγεννήτοράς μας. Στο παράδειγμα που δίνουμε στο κείμενο αυτός είναι ο Κασιάπα-Αντιτιά, ο Ήλιος, και ο ηλιακός θεός από τον οποίον γεννώνται όλοι οι "Κοσμικοί" Δαίμονες, Δράκοντες (ναγκά), Όφεις-θεοί και οι Νταναβά, οι γίγαντες. Το νόημα των αλληγοριών που δίνονται πιο πάνω είναι καθαρά αστρονομικό και κοσμικό, αλλά θα χρησιμεύσει για να αποδείξει την ταυτότητα όλων.

Όλες αυτές οι ιστορίες διαφέρουν στα εξωτερικά κείμενα. Στο *Μαχαμχαράτα*, ο Καρττικέγια, "ο εξαπρόσωπος Άρης", είναι γιος του Ρουντρά ή Σίβα, Αυτο-γεννημένος χωρίς μητέρα από το σπέρμα του Σίβα που πέφτει στην φωτιά. Αλλά ο Καρττικέγια ονομάζεται γενικά Αγκνιμπού "γεννημένος απ' το πυρ".

Χιρανγιακσά είναι ο κυβερνήτης ή βασιλιάς της πέμπτης περιοχής του Πατάλα, ένας Όφις-θεός.

Και οι Ελοΐμ φοβήθηκαν επίσης την γνώση του Καλού και του Κακού από τον Αδάμ και γι' αυτό παρουσιάζονται να τον εξορίζουν από την Εδέμ ή να τον σκοτώνουν *πνευματικά*.

Η ιστορία που αναφέρεται είναι ότι ο Ταράκα (που ονομάζεται επίσης Κα-λανάμπχα) εξαιτίας των υπερφυσικών γιογκικών δυνάμεων του είχε αποκτήσει όλη την θεία γνώση της γιόγκα-βίντια και τις απόκρυφες δυνάμεις των θεών, οι οποίοι συνωμότησαν εναντίον του. Εδώ βλέπουμε την "υπάκουη" Στρατιά των *Αρχαγγέλων* ή κατώτερων θεών να συνωμοτεί ενάντια στους (μελλοντικούς) *Πεπτωκότες* αγγέλους, τους οποίους ο Ενώχ κατηγορεί για το μεγάλο έγκλημα της αποκάλυψης στον κόσμο όλων "των *μυστικών πραγμάτων* που γίνονται στον ουρανό". Ο Μιχαήλ, ο Γαβριήλ, ο Ραφαήλ, ο Σούργκαλ και ο Ουριήλ είναι εκείνοι που κατήγγειλαν στον Κύριο Θεό εκείνους τους Αδελφούς τους, που λέγεται ότι *διείσδυσαν μέσα στα θεία μυστήρια* και τα δίδαξαν στους ανθρώπους, και με αυτόν τον τρόποι οι ίδιοι ξέφυγαν από μια παρόμοια τιμωρία. Ο Μιχαήλ είχε αποστολή να πολεμήσει τον Δράκοντα, το ίδιο και ο Καρττικέγια, κάτω από τις ίδιες συνθήκες. Και οι δυο είναι "οδηγοί της Ουράνιας Στρατιάς", και οι δυο Παρθένοι, και οι δυο "αρχηγοί των Αγίων", "Κάτοχοι του Ακοντίου" (*Σακτιντάρα*) κ.τ.λ. Ο Καρττικέγια είναι το πρωτότυπο του Μιχαήλ και του Αγ. Γεωργίου, ακριβώς όπως ο Ίντρα είναι το πρωτότυπο του Καρττικέγια.

Η "ζωή και το φως" του υλικού φυσικού κόσμου, η απόλαυση των αισθήσεων, όχι της ψυχής. Ο Απόλλωνας είναι κυρίως ο ανθρώπινος θεός, ο θεός του συγκινησιακού, επιδεικτικού και θεατρικού εκκλησιαστικού τελετουργικού με τα φώτα και την μουσική.

Βλέπε Αποκάλυψη (ΙΒ', 3, 4) όπου βλέπουμε την μητέρα του Απόλλωνα να καταδιώκεται από εκείνον τον Πύθωνα, τον Κόκκινο Δράκοντα, τον Πορφυρίωνα, τον πορφυρό ή κόκκινο Τιτάνα.

ένα αστρικό νησί που ονομάζεται Αστερία –"η επιπλέουσα αστρική νήσος", η "Γη που πλέει στον αέρα", που είναι το χρυσό ινδικό Χιρανιαπούρα. "Ονομάζεται αγνός (*Agnus Dei*, ο Ινδός Αγκνί) [όπως νομίζει ο δρ. Κίνελυ], στον πρωταρχικό μύθο είναι απαλλαγμένος από κάθε αισθησιακό έρωτα". (*Η Αποκάλυψη του Αδάμ-Οάνες*, σελ. 88.) Επομένως, είναι ένας Κουμαρά, όπως ο Καρττικέγια και όπως ήταν ο Ίντρα στην πρώτη του ζωή και στις βιογραφίες του. Ο Πύθωνας, άλλωστε, ο "κόκκινος Δράκοντας", συνδέει τον Απόλλωνα με τον Μιχαήλ, ο οποίος μάχεται τον Δράκοντα της Αποκάλυψης που θέλει να επιτεθεί στην γυναίκα κατά τον τοκετό, όπως ο Πύθωνας επιτίθεται στην μητέρα του Απόλλωνα. Είναι δυνατόν να μη διακρίνει κανείς την ταύτιση; Αν ο αιδ. Ο.Ε. Γλάντστον, ο οποίος υπερηφανεύεται για την γνώση των Ελληνικών και για την κατανόηση του πνεύματος των αλληγοριών του Ομήρου, είχε μια πραγματική υποψία για το *εσωτερικό* νόημα της *Ιλιάδας* και της *Οδύσσειας*, τότε θα μπορούσε να κατανοήσει καλύτερα απ' ό,τι τώρα την Αποκάλυψη του Ιωάννη, ακόμα και την Πεντάτευχο. Γιατί ο δρόμος για την Βίβλο περνάει μέσα από τον Ερμή, τον Βάαλ και τον Όμηρο, όπως ο δρόμος γι' αυτούς περνάει μέσα από τα ινδικά και χαλδαϊκά θρησκευτικά σύμβολα.

Η επανάληψη αυτής της αρχαϊκής παράδοσης βρίσκεται στο ΙΒ' κεφ. της Αποκάλυψης του Αγ. Ιωάννη και προέρχεται, χωρίς την παραμικρή αμφιβολία, από τους βαβυλωνιακούς μύθους, αν και η βαβυλωνιακή ιστορία έχει την πηγή της στις ιστορίες των Αρίων. Το απόσπασμα που διάβασε ο αείμνηστος Τζωρτζ Σμιθ αρκεί για να αποκαλύψει την πηγή του κεφαλαίου ΙΒ' της Αποκάλυψης. Το παραθέτουμε όπως δίνεται από τον διάσημο Ασσυριολόγο:

> Το επόμενο απόσπασμα αναφέρεται στην δημιουργία του ανθρώπινου είδους, που ονομάζεται Αδάμ όπως [ο άνθρωπος] στην Βίβλο. Αυτός φτιάχνεται τέλειος... αλλά έπειτα ενώνεται με τον δράκοντα της αβύσσου, το θηρίο Τιαμάτ, το πνεύμα του χάους, και αμαρτάνει απέναντι στον Θεό του, ο οποίος τον καταριέται και επιρρίπτει πάνω στο κεφάλι του όλα τα κακά και τα προβλήματα της ανθρωπότητας.[339]
>
> Ακολουθεί πόλεμος ανάμεσα στον δράκοντα και στις δυνάμεις του κακού ή χάους από την μια μεριά και των θεών από την άλλη. Οι θεοί έχουν όπλα που κατασκευάστηκαν γι' αυτούς[340] και ο Μεροντάχ [ο αρχάγγελος Μιχαήλ στην Αποκάλυψη] αναλαμβάνει να οδηγήσει την ουράνια στρατιά εναντίον του δράκοντα. Ο πόλεμος, ο οποίος περιγράφεται με ζωντάνια, τελειώνει φυσικά με τον θρίαμβο των δυνάμεων του καλού...[341]

Αυτός ο πόλεμος των θεών με τις δυνάμεις της Αβύσσου αναφέρεται επίσης – στην τελευταία και γήινη εφαρμογή του – στον αγώνα ανάμεσα στους Άριους μυημένους της γεννημένης Πέμπτης Φυλής και στους Μάγους της Ατλαντίδος, τους Δαίμονες της Αβύσσου, τους κατοίκους των Νησιών που περιβάλλονταν από τα νερά και που εξαφανίστηκαν κατά τον Κατακλυσμό. (Βλέπε τις τελευταίες σελίδες της *Ίσιδας Αποκαλυμμένης*, τομ. Ι.)

Όπως ήδη αναφέραμε, τα σύμβολα του δράκοντα και του "Πολέμου στον Ουρανό", έχουν περισσότερες από μια σημασίες, καθώς σε μια κοινή αλληγορία περιλαμβάνονται γεγονότα θρησκευτικά, αστρονομικά και γεωλογικά. Αλλά έχουν και μια Κοσμολογική σημασία. Στην Ινδία ιστορία του Δράκοντα, σε μια απ' τις μορφές της, επαναλαμβάνεται στις μάχες του Ίντρα με τον Βριτρά. Στους *Βέντα* αυτός ο Αχί-Βριτρά αναφέρεται σαν ο Δαίμονας της Ξηρασίας, ο φοβερός καυτός Άνεμος. Ο Ίντρα παριστάνεται να βρίσκεται συνεχώς σε σύγκρουση μαζί του και, με την βοήθεια του κεραυνού και της αστραπής, ο θεός αναγκάζει τον Αχί-Βριτρά να βρέξει πάνω στην Γη

Κανένας "θεός" που καταριέται το (υποτιθέμενο) δημιούργημά του, επειδή το έφτιαξε ατελές, δεν μπορεί να είναι η μοναδική άπειρη απόλυτη σοφία, είτε ονομάζεται Μπελ, είτε Ιεχωβά.

Στην ινδική αλληγορία του Ταρακαμάγια, του πολέμου μεταξύ των θεών και των Άσουρα που οδηγούνται από τον Σόμα (την Σελήνη, τον Βασιλιά των Φυτών), ο Βισβακάρμαν, ο τεχνίτης των θεών, όπως ο Ήφαιστος (Θουβάλ-Κάιν), είναι αυτός που κατασκευάζει τα όπλα τους.

Η Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης, σελ. 304. Έχουμε αναφέρει σε άλλο σημείο ότι η "γυναίκα με το παιδί" της Αποκάλυψης (ΙΒ', 1,2) ήταν η Αϊμά, η Μεγάλη Μητέρα, ή Μπινά, η τρίτη Σεφιρά, "που το όνομά της είναι Ιεχωβά" και ότι ο "Δράκοντας" που θέλει να καταβροχθίσει το επερχόμενο παιδί της (το Σύμπαν), είναι ο Δράκοντας της απόλυτης Σοφίας, εκείνης της Σοφίας η οποία, αναγνωρίζοντας την μη χωριστικότητα του Σύμπαντος και του καθετί μέσα σ' αυτό το Απόλυτο ΟΛΟ, δεν βλέπει σ' αυτό παρά μόνο την μεγάλη Πλάνη, την *Μαχαμάγια*, και επομένως την αιτία της αθλιότητας και του πόνου.

και ύστερα τον σκοτώνει. Γι' αυτό ο Ίντρα ονομάζεται Βριτρά-Χαν ή "φονέας του Βριτρά", όπως ο Μιχαήλ ονομάζεται Κατακτητής και "Φονέας του Δράκοντα". Και οι δυο αυτοί "Εχθροί" είναι λοιπόν ο "Αρχαίος Δράκοντας" γκρεμισμένος μέσα στα βάθη της Γης, κατ' αυτή την έννοια.

Οι Αμσασπέντ της Ζεντ-Αβέστα είναι μια Στρατιά με έναν αρχηγό σαν τον Αγ. Μιχαήλ επικεφαλής τους και μοιάζουν να είναι ταυτόσημοι με τις λεγεώνες του Ουρανού, αν διαβάσει κανείς το *Βεντιντάντ*. Έτσι στο Φάργκαρντ XIX, II, 13, ο Άχουρα-Μάζντα λέει στον Ζαρατούστρα να "καλέσει... τους Αμέσα-Σπέντα που κυβερνούν τα επτά Κεσβάρ της γης",[342]·τα οποία Κεσβάρ στις επτά εφαρμογές τους αναφέρονται εξίσου στις επτά σφαίρες της πλανητικής μας αλύσου, στους επτά πλανήτες, στους επτά ουρανούς κ.τ.λ., ανάλογα με το αν η έννοια χρησιμοποιείται για έναν φυσικό, υπερφυσικό ή απλώς έναν αστρικό κόσμο. Στο ίδιο Φάργκαρντ (XIX, 42), στην επίκλησή του ενάντια στον Άνγκρα Μαϊνυού και στην Στρατιά του, ο Ζαρατούστρα απευθύνεται σ' αυτούς με τα εξής λόγια: "Καλώ τους επτά λαμπρούς *Σραβάχ* με τους γιους και τα κοπάδια τους".

λέξη "Σραβάχ" – μια λέξη που οι Ανατολιστές την έχουν εγκαταλείψει σαν "άγνωστης σημασίας" – σημαίνει το ίδιο με τους Αμσασπέντ, αλλά με την ανώτερη απόκρυφη σημασία τους. Οι "Σραβάχ" είναι τα νοούμενα των φαινομενικών Αμσασπέντ, οι ψυχές ή πνεύματα αυτών των εκδηλωμένων Δυνάμεων, και "οι γιοι και τα κοπάδια τους" αναφέρονται στους πλανητικούς αγγέλους και στο αστρικό πλήθος των άστρων και των αστερισμών τους. "Αμσασπέντ" είναι ο εξωτερικός όρος που χρησιμοποιείται μόνο για γήινους συνδυασμούς και υποθέσεις. Ο Ζαρατούστρα απευθύνεται στον Άχουρα-Μάζντα συνεχώς σαν, "εσύ, δημιουργέ του υλικού κόσμου". Ο Ορμάζντ είναι ο πατέρας της Γης μας (Σπέντα Αρμαϊτί) και αυτή, όταν προσωποποιείται, αναφέρεται σαν "η όμορφη κόρη του Άχουρα-Μάζντα" (*Βεντιντάντ*, Φάργκαρντ ΙΧΙ, 13), ο οποίος είναι επίσης ο δημιουργός του Δέντρου (της απόκρυφης και πνευματικής γνώσης και σοφίας) από το οποίο λαμβάνεται το μυστικό και μυστηριώδες Μπαρέσμα. Αλλά το απόκρυφο όνομα του λαμπρού θεού ποτέ δεν προφέρθηκε έξω από τον ναό.

Σαμαήλ ή Σατάν, ο Όφις του πειρασμού της Γένεσης και ένας από τους πρωταρχικούς αγγέλους που επαναστάτησαν, είναι το όνομα του "Κόκκινου Δράκοντα". Αυτός είναι ο Άγγελος του θανάτου, αφού το Ταλμούδ λέει ότι "ο Άγγελος του θανάτου και ο Σατάν είναι το ίδιο" και αφού σκοτώθηκε από τον Μιχαήλ, σκοτώθηκε άλλη μια φορά από τον Αγ. Γεώργιο, ο οποίος είναι επίσης ένας Φονέας Δράκου. Αλλά δείτε τις μεταμορφώσεις του. Ο Σαμαήλ είναι ταυτόσημος με τον Σιμούν, τον θερμό άνεμο της ερήμου, ή επίσης με τον βεντικό δαίμονα της ξηρασίας, σαν βρι-τρά, "ο Σιμούν ονομάζεται *Ατάμπουλ-ος* " ή Διάβολος.

Τυφώνας, ή ο Δράκοντας Άποφις – ο Κατήγορος στην *Βίβλο των Νεκρών* – συντρίβεται από τον Ώρο, ο οποίος τρυπάει το κεφάλι του εχθρού του με μια λόγχη, και ο Τυφώνας είναι ο καταστροφικός άνεμος της ερήμου, το επαναστατικό στοιχείο που ρίχνει τα πάντα σε σύγχυση. Σαν Σετ, είναι το σκοτάδι της νύχτας, ο δολοφόνος του Όσιρη, ο οποίος είναι το φως της ημέρας και η Ήλιος. Η Αρχαιολογία δείχνει ότι ο Ώρος είναι ταυτόσημος με τον Άνουβη,[343] το ομοίωμα του οποίου ανακαλύφθηκε σε ένα Αιγυπτιακό μνημείο με θώρακα και ακόντιο, όπως ο Μιχαήλ και ο Αγ. Γεώργιος. Ο Άνουβης παριστάνεται επίσης να σκοτώνει έναν δράκοντα που έχει κεφάλι και ουρά φιδιού.[344]

Κοσμολογικά, λοιπόν, όλοι οι Δράκοντες και οι Όφεις που νικήθηκαν από τους "Φονείς" τους είναι, στην προέλευση τους, οι ταραχώδεις συγχυσμένες αρχές στο Χάος, που μπαίνουν σε τάξη από τους ηλιακούς θεούς ή δημιουργικές δυνάμεις. στην *Βίβλο των Νεκρών* αυτές οι αρχές ονομάζονται "Γιοι της Ανταρσίας".

Εκείνη την νύχτα, ο καταπιεστής, ο φονιάς του Όσιρη, που ονομάζεται αλλιώς *εξαπατητής Όφις*.....καλεί τους Γιους της Ανταρσίας στο *Αν* και, όταν έφτασαν στον Ανατολικό Ουρανό, έγινε Πόλεμος

Τα "Επτά Κεσβάρ της Γης", οι επτά σφαίρες της πλανητικής μας αλύσου, οι επτά κόσμοι – που αναφέρονται επίσης στον *Ριγκ-Βέντα* – αναλύονται πλήρως σε άλλο σημείο. Υπάρχουν έξι *ρατζάνσι* (κόσμοι) πάνω από την Πριτιβί, την γη, ή "αυτόν" (*ίνταμ*), σαν αντίθετο σε κείνον που είναι εκεί (οι έξι σφαίρες πάνω στα τρία άλλα πεδία) (Βλέπε *Ριγκ-Βέντα*, Ι, 34- ΙΙΙ, 56- VII 10411 και V, 60, 6).

Βίβλος των Νεκρών, κεφ. XVII, γραμμή 62: Ο Άνουβης είναι ο Ώρος ο οποίος διαλύεται μέσα σε εκείνον που είναι αόμματος.

Βλέπε Λενουάρ, "Ο Δράκοντας του Μετς", στα Πρακτικά της Κελτικής Ακαδημίας, Ι, 11, 12.

στον Ουρανό και σ' ολόκληρο τον Κόσμο. (*Βίβλος των Νεκρών*, XVII, 54, 59. Βλέπε επίσης Π. Ε. Ζαμπλόνσκι, *Αιγυπτιακό Πάνθεο*, 1750-1752.)

Στους σκανδιναβικούς Έντα ο "Πόλεμος" του Αισίρ με τους *Χριμθουσάρ* (παγωμένους γίγαντες) και του Ασάθορ με τους *Τζότουνς*, τους Όφεις και τους Δράκοντες και τον "λύκο" που προβάλλει από το "Σκοτάδι", είναι μια επανάληψη του ίδιου μύθου. Τα "κακά Πνεύματα",[345] 107 ενώ άρχισαν σαν απλά σύμβολα του Χάους, ευημερίστηκαν από την δεισιδαιμονία του όχλου, μέχρις ότου τελικά κέρδισαν το δικαίωμα παραμονής στις πιο πολιτισμένες και μορφωμένες φυλές του πλανήτη – από την εποχή της υποτιθέμενης δημιουργίας του – και έγιναν δόγμα για τους χριστιανούς. Όπως το εκφράζει ο Τζωρτζ Σμιθ:

> Τα κακά Πνεύματα [αρχές], εμβλήματα του Χάους [στην Χαλδαία και στην Ασσυρία, όπως και στην Αίγυπτο, όπως βλέπουμε]…. ανθίστανται σε αυτήν την αλλαγή και κάνουν πόλεμο πάνω στην Σελήνη, τον μεγαλύτερο γιο του Μπελ, παρασύροντας στο πλευρό τους τον Ήλιο, την Αφροδίτη και τον ατμοσφαιρικό θεό, Βαλ. (*Ασσυριακές Ανακαλύψεις*, σελ. 403.)

Αυτή είναι απλώς μια άλλη απόδοση του ινδικού "Πολέμου στον Ουρανό" ανάμεσα στον Σόμα, την Σελήνη, και στους θεούς, όπου ο Ίντρα είναι ο ατμοσφαιρικός Βαλ. Πράγμα που δείχνει καθαρά ότι πρόκειται για μια Κοσμογονική και μια αστρονομική αλληγορία, συνυφασμένη μέσα στην πρώτη θεογονία και προερχόμενη από αυτήν, όπως διδασκόταν στα Μυστήρια.

Το αληθινό νόημα του Δράκοντα, του Όφεως, του Τράγου και όλων εκείνων των συμβόλων, που τώρα ονομάζονται *Κακό*, μπορεί να φανεί καλύτερα στις θρησκευτικές δοξασίες των Γνωστικών, γιατί αυτοί ήταν που αποκάλυψαν στις διδασκαλίες τους την εσωτερική φύση του ιουδαϊκού υποκατάστατου για το *ΑΪΝ ΣΟΦ*, για το αληθινό νόημα του οποίου οι χριστιανοί – εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων – δεν γνωρίζουν τίποτε, ενώ οι Ραββίνοι το έκρυβαν. Ασφαλώς ο Ιησούς από την Ναζαρέτ δεν θα είχε συμβουλέψει ποτέ τους αποστόλους του να εμφανίζονται τόσοι σοφοί όσο ο όφις, αν αυτός ο τελευταίος ήταν σύμβολο του *Κακού*. Ούτε οι Οφίτες, οι μορφωμένοι Αιγύπτιοι Γνωστικοί της "Αδελφότητας του Όφεως", θα τιμούσαν στις τελετουργίες τους ένα ζωντανό φίδι σαν έμβλημα της *ΣΟΦΙΑΣ*, της θείας *Σοφίας* (και σαν τύπο του πανάγαθου και όχι του πάν-κακου), αν αυτό το ερπετό συνδεόταν στενά με τον Σατανά. Γεγονός είναι ότι, ακόμα και σαν κοινό ερπετό, υπήρξε ένα διπλό σύμβολο και ότι σαν Δράκοντας, δεν ήταν τίποτε άλλο από το σύμβολο της εκδηλωμένης θεότητας με την μεγάλη Σοφία της. Ο *Drago volans*, ο ιπτάμενος Δράκοντας των αρχαίων ζωγράφων, μπορεί να είναι μια υπερβολική απεικόνιση ενός πραγματικού εκλιπόντος προκατακλυσμιαίου ζώου. Αλλά όσοι εμπιστεύονται τις Απόκρυφες Διδασκαλίες πιστεύουν ότι κατά την αρχαιότητα, υπήρχαν τέτοια πλάσματα, όπως οι ιπτάμενοι Δράκοντες, ή ένα είδος Πτεροδάκτυλου, και ότι αυτές οι γιγαντιαίες φτερωτές σαύρες χρησίμευσαν σαν πρότυπα για τον Σαράφ του Μωυσή και για τον μεγάλο Χάλκινο Όφι του.[346] Οι Ιουδαίοι λάτρευαν οι ίδιοι αυτό το τελευταίο είδωλο, αλλά μετά τις θρησκευτικές μεταρρυθμίσεις που έφερε ο Εζεκίας μεταστράφηκαν και ονόμασαν εκείνο το σύμβολο του μεγαλύτερου ή Ανώτερου θεού κάθε άλλου έθνους Διάβολο και τον δικό τους σφετεριστή τον "έναν Θεό".[347]

επονομασία Σάταν, στα Εβραϊκά *Shatan*, "ένας ενάντιος" (από το ρήμα *shatana*, "εναντιώνομαι", καταδιώκω), ανήκει δικαιωματικά στον πρώτο και πιο ωμό "*ενάντιο όλων των*

Αυτά τα "κακά πνεύματα" δεν μπορούν με κανένα τρόπο να ταυτιστούν με τον Σατανά ή τον Μεγάλο Δράκοντα. Αυτά είναι τα Στοιχειακά που δημιουργήθηκαν ή γεννήθηκαν από την άγνοια –Κοσμικά και ανθρώπινα πάθη – ή Χάος.

Βλέπε Αριθμοί XXI, 8-9. Ο Θεός διατάζει τον Μωυσή να φτιάξει έναν Χάλκινο Όφι, "Σαράφ, που η θέα του θεραπεύει εκείνους που έχουν δαγκωθεί από πύρινους όφεις. Αυτοί οι τελευταίοι ήταν οι Σαραφείμ, καθένας απ' τους οποίους, όπως δείχνει ο Ησαΐας (ΣΤ, 2), "είχε έξι φτερά". Αυτοί είναι τα σύμβολα του Ιεχωβά και όλων των άλλων Δημιουργών, οι οποίοι παράγουν απ' τον εαυτό τους έξι γιους ή αντίγραφα, που μαζί με τον Δημιουργό τους είναι Επτά. Έτσι, ο Χάλκινος Όφις είναι ο Ιεχωβά, ο αρχηγός των "πύρινων όφεων". Και όμως στο Βασιλέων Β', Ιθ', 3-4, εμφανίζεται ότι ο βασιλιάς Εζεκίας, ο οποίος, σαν τον πατέρα του Δαυίδ, "έκανε εκείνο που ήταν σωστό στα μάτια του Κυρίου", "έκανε κομμάτια τον χάλκινο όφι που είχε φτιάξει ο Μωυσής....και τον ονόμασε *Νεχουστάν* ", ή κομμάτι χαλκού.

"Και έστη διάβολος εν τω Ισραήλ και επέσεισε τον Δαυίδ του αριθμήσαι τον Ισραήλ" (Χρονικά Α', ΚΑ', 1). "Και προσέθετο οργήν Κύριος (Ιεχωβά) εκκαθήναι εν Ισραήλ" και παρακίνησε τον Δαυίδ να πει: "Βάζε, αρίθμησον το Ισραήλ" (Σαμουήλ Β', ΚΔ', 1). Οι δυο είναι επομένως ταυτόσημοι.

άλλων θεών", τον Ιεχωβά, και όχι στον Όφι, ο οποίος έλεγε μόνο λόγια συμπάθειας και σοφίας και οποίος, στην χειρότερη περίπτωση, ακόμα και στα δόγματα είναι μόνο "ο εχθρός των ανθρώπων". Το δόγμα αυτό που βασίζεται στο κεφάλαιο Γ' της Γένεσης είναι τόσο παράλογο και άδικο, όσο και παράδοξο. Γιατί ποιος ήταν εκείνος ο οποίος δημιούργησε πρώτος τον αρχικό και από τότε παγκόσμιο πειρασμό του άνδρα, την γυναίκα; Όχι ο όφις ασφαλώς, αλλά ο ίδιος ο "Κύριος ο θεός", οποίος λέγοντας: "Δεν είναι καλό ο άνθρωπος να είναι μόνος", έφτιαξε την γυναίκα και την "έφερε στον άνδρα" (Γένεση, Β', 18, 12).

Αν το δυσάρεστο μικρό συμβάν που ακολούθησε *ήταν* και πρέπει να θεωρείται ακόμα σαν το "αρχικό αμάρτημα", τότε δείχνει ότι η θεία διόραση του Δημιουργού ήταν πολύ φτωχή, θα ήταν πολύ καλύτερα για τον πρώτο Αδάμ (του κεφ. Α') να είχε παραμείνει είτε "αρσενικός και θηλυκός" είτε "μόνος" του. Προφανώς ο Κύριος ο θεός ήταν η αληθινή αιτία όλης της ατυχίας και ο "*υποκινητικός παράγοντας*", ενώ ο Όφις, που είναι ένα πρότυπο του Αζαζήλ, "του αποδιοπομπαίου τράγου για το αμάρτημα του (θεού του) Ισραήλ", είναι ο φτωχός *Τράγος* που πρέπει να πληρώσει το τίμημα για το σφάλμα του Κυρίου και Δημιουργού του. Αυτό, φυσικά, απευθύνεται μόνο σε εκείνους οι οποίοι αποδέχονται τα αρχικά γεγονότα του δράματος της ανθρωπότητας στην Γένεση με την έννοια του νεκρού γράμματος. Εκείνοι που τα διαβάζουν εσωτερικά, δεν παρασύρονται σε φανταστικές θεωρίες και υποθέσεις, αυτοί ξέρουν να διαβάζουν τον περιεχόμενο συμβολισμό και δεν κάνουν λάθος.

Προς το παρόν δεν υπάρχει ανάγκη να ασχοληθούμε με την μυστική και πολλαπλή σημασία του ονόματος του Ιεχωβά στην αφηρημένη του έννοια, που είναι εντελώς ανεξάρτητος από την θεότητα που λανθασμένα αποκαλείται μ' αυτό το όνομα. Ήταν ένα κάλυμμα που δημιουργήθηκε σκόπιμα από τους Ραββίνους, ένα μυστικό που το κρατούσαν με δεκαπλή προσοχή, όταν οι χριστιανοί τους άρπαξαν αυτό το θείο όνομα που ήταν δική τους ιδιοκτησία.[348] Αλλά μπορεί να γίνει η ακόλουθη δήλωση. Η προσωπικότητα η οποία στα τέσσερα πρώτα κεφάλαια της Γένεσης ονομάζεται με διάφορους τρόπους σαν "Θεός", "Κύριος ο Θεός" και απλώς "Κύριος", δεν είναι ένα και το αυτό πρόσωπο και ασφαλώς δεν είναι ο *Ιεχωβά*. Υπάρχουν τρεις ξεχωριστές τάξεις ή ομάδες Ελοΐμ, που στην Καμπάλα ονομάζονται Σεφιρόθ, και ο Ιεχωβά εμφανίζεται μόνο στο κεφάλαιο Δ', στις πρώτες γραμμές του οποίου ονομάζεται Κάιν και στις τελευταίες μεταμορφώνεται σε ανθρωπότητα, αρσενική και θηλυκή, Yahweh.[349] Επίσης, ο "Όφις" δεν είναι ο Σατανάς, αλλά ο λαμπρός Άγγελος, ένας από τους *Ελοΐμ* ντυμένος με ακτινοβολία και δόξα ο οποίος, αφού υποσχέθηκε στην γυναίκα ότι, αν φάνε από τον απαγορευμένο καρπό "*σίγουρα δεν θα πεθάνουν*", κράτησε την υπόσχεσή του και έκανε τον άνθρωπο αθάνατο στην άφθαρτη φύση του. Αυτός είναι ο Ιαώ των Μυστηρίων, ο αρχηγός των ανδρόγυνων δημιουργών των ανθρώπων. Το κεφάλαιο Γ' περιέχει (εσωτερικά) το αποτράβηγμα του πέπλου της άγνοιας που σκέπαζε την αντίληψη του Αγγελικού Ανθρώπου, του φτιαγμένου κατ' εικόνα των "Χωρίς Οστά" θεών, και το άνοιγμα της συνείδησης του στην αληθινή του φύση, εμφανίζοντας έτσι τον λαμπρό Άγγελο (Λούσιφερ) κάτω από το φως του χορηγού της Αθανασίας και σαν έναν "Φωτοδότη", ενώ η πραγματική Πτώση σε γέννηση και στην ύλη πρέπει να αναζητηθεί στο κεφάλαιο Δ'. Εκεί ο Ιεχωβά-Κάιν, το αρσενικό μέρος του Αδάμ, του *διπλού* ανθρώπου, αφού χωρίστηκε από την Εύα, δημιουργεί μ' αυτήν τον "'Αβελ", την *πρώτη φυσική γυναίκα* (για επεξήγηση βλέπε την θαυμάσια Προσθήκη VII στο προαναφερθέν έργο), και χύνει το *Παρθένο αίμα*. Ο Κάιν, λοιπόν, βάσει της σωστής ανάγνωσης των, πρώτων στίχων του κεφαλαίου Δ' της Γένεσης στο πρωτότυπο εβραϊκό κείμενο, είναι ταυτόσημος με τον Ιεχωβά. Επίσης οι Ραββίνοι διδάσκουν ότι ο "Κάιν (*Kin*) ο Κακός, ήταν Γιος της Εύας από τον Σαμαήλ, το διάβολο που πήρε την θέση του Αδάμ", και το Ταλμούδ προσθέτει ότι "το κακό Πνεύμα, ο Σατανάς και ο Σαμαήλ, ο άγγελος του θανάτου, είναι το ίδιο" (*Μπάβα Μπάθρα,* 16 α).

Δεκάδες από τους πιο εμβριθείς συγγραφείς έχουν ψάξει τις διάφορες σημασίες του ονόματος του Ιεχωβά (με ή χωρίς τα μασορειτικά σημεία) και έχουν δείξει τις πολλαπλές συσχετίσεις του. Το καλύτερο απ' αυτά τα έργα είναι το Κλειδί του Εβραιο-Αιγυπτιακού Μυστηρίου στην *Πηγή των Μέτρων*.

Στο ανωτέρω αναφερθέν έργο (σελ. 233, Προσθήκη IV), ο στίχος 26 του 4ου κεφαλαίου της Γένεσης μεταφράζεται σωστά: "τότε οι άνθρωποι άρχισαν να αποκαλούν τον εαυτό τους Ιεχωβά", αλλά δεν εξηγείται και τόσο σωστά ίσως, αφού η τελευταία λέξη έπρεπε να γράφεται *Yah* (αρσενικό) - *Havah* (θηλυκό), για να δείχνει ότι από τότε άρχισε η φυλή των ξεχωριστών ανδρών και γυναικών.

Γίνεται λοιπόν εύκολο να καταλάβει κανείς ότι ο Ιεχωβά (ανθρωπότητα, ή "Yah-Havah") και ο Σατανάς (επομένως ο Όφις του πειρασμού) είναι ένα και το αυτό από κάθε άποψη. *Δεν υπάρχει Διάβολος, ούτε Κακό, έξω από την ανθρωπότητα, για να δημιουργήσει έναν Διάβολο*. Το κακό είναι μια αναγκαιότητα και ένα από τα στηρίγματα του εκδηλωμένου σύμπαντος. Είναι μια αναγκαιότητα για την πρόοδο και την εξέλιξη, ακριβώς όπως η Νύχτα είναι μια αναγκαιότητα για την ύπαρξη της Ημέρας και ο θάνατος για την Ζωή, *έτσι ώστε ο άνθρωπος να ζήσει αιώνια*.

Μεταφυσικά ο Σατανάς αντιπροσωπεύει απλώς το αντίστροφο ή το πολικό αντίθετο του καθετί στην φύση.[350] Αυτός είναι ο "ενάντιος", αλληγορικά, ο "φονιάς" και ο μεγάλος Εχθρός του παντός, γιατί δεν υπάρχει τίποτε σε ολόκληρο το σύμπαν που να μην έχει δυο πλευρές, αντίθετη όψη του ίδιου νομίσματος. Αλλά σ' αυτήν την περίπτωση, το φως, η καλοσύνη, η ομορφιά κ.τ.λ. μπορούν να ονομαστούν Σατανάς, εξίσου με τον Διάβολο, αφού είναι τα *αντίθετα* του σκότους, της κακίας και της ασχήμιας. Και έτσι μπορεί να γίνει πιο κατανοητή η φιλοσοφία και η λογική ορισμένων αρχικών χριστιανικών ταγμάτων, που ονομάζονται αιρετικά και θεωρούνται σαν το βδέλυγμα των καιρών. Μπορούμε να κατανοήσουμε πώς έγινε και το τάγμα των ΣΑΤΑΝΙΣΤΩΝ έφτασε να υποβιβαστεί και να αναθεματιστεί χωρίς ελπίδα δικαίωσης σε κάποια μελλοντική εποχή, αφού κράτησε τα δόγματά του μυστικά. Και πώς, βάσει της ίδιας αρχής, οι ΚΑΪΝΙΤΕΣ έφτασαν να υποβαθμιστούν, ακόμα και ο (Ιούδας) ΙΣΚΑΡΙΩΤΗΣ, ο αληθινός χαρακτήρας του *προδότη* αποστόλου που δεν παρουσιάστηκε ποτέ σωστά μπροστά στο δικαστήριο της Ανθρωπότητας.

Σαν άμεσο επακόλουθο, ξεκαθαρίζουν επίσης τα δόγματα των ταγμάτων των Γνωστικών. Καθένα απ' αυτά τα τάγματα ιδρύθηκε από έναν Μυημένο, ενώ οι δοξασίες τους βασίζονταν πάνω στην ορθή γνώση του συμβολισμού κάθε έθνους. Έτσι γίνεται κατανοητό γιατί ο Ιαλδαβαώθ θεωρείται από τους περισσότερους σαν ο θεός του Μωυσή και σαν ένα περήφανο, φιλόδοξο και ακάθαρτο πνεύμα, που καταχράστηκε την δύναμή του σφετεριζόμενο την θέση του ανώτερου θεού, αν και δεν ήταν καλύτερο, και από μερικές απόψεις ήταν χειρότερο, από τους αδελφούς του *Ελοΐμ,* που αυτοί οι τελευταίοι αντιπροσωπεύουν μόνο στο σύνολο τους την πανπεριεκτική εκδηλωμένη θεότητα, αφού αυτοί ήταν οι διαμορφωτές των πρώτων διαφοροποιήσεων της πρωταρχικής Κοσμικής ουσίας για την δημιουργία του φαινομενικού Σύμπαντος. Γι' αυτό οι Γνωστικοί αποκαλούσαν τον Ιεχωβά Δημιουργό του Όφεως του Σατανά ή ΚΑΚΟΥ (*βλέπε Ίσιδα Αποκαλυμμένη,* Τομ. ΙΙ σελ. 184) και ένα με τον Οφιόμορφο. Δίδασκαν ότι τα Ιουρβώ και Αδονάι ήταν "ονόματα του Ιαώ-Ιεχωβά, ο οποίος είναι μια εκπόρευση του Ιαλδαβαώθ". (*Ναζαρηνός Κώδικας*. Βλέπε Μέρος ΙΙ, Τμήμα XVIII, "Για τον Μύθο των Πεπτωκότων Αγγέλων".) Αυτό στην γλώσσα τους αντιστοιχούσε με εκείνο που οι Ραββίνοι εξέφραζαν με πιο καλυμμένο τρόπο, δηλώνοντας ότι "ο Κάιν γεννήθηκε από τον Σαματήλ ή Σατανά".

Οι πεπτωκότες Άγγελοι σε κάθε αρχαίο σύστημα γίνονται τα πρωτότυπα των *πεπτωκότων* ανθρώπων, αλληγορικά, και οι *ίδιοι οι άνθρωποι*, εσωτερικά. Έτσι, οι Ελοΐμ της ώρας της δημιουργίας έγιναν οι "Μπενέ α -Ελοΐμ", οι γιοι του θεού στις σημιτικές παραδόσεις, μεταξύ των οποίων είναι και ο Σατανάς. Ο πόλεμος στον ουρανό ανάμεσα στον Θραεταόνα και τον Ατζί-Νταχάκα, τον καταστροφικό Όφι, τελειώνει πάνω στην γη, σύμφωνα με τον Μπιρνόφ, με την μάχη των ευσεβών ανθρώπων ενάντια στην δύναμη του Κακού, "των Ιρανών με τους Άριους μπραχμάνους της Ινδίας". Και η σύγκρουση των θεών με τους Άσουρα επαναλαμβάνεται στον Μεγάλο Πόλεμο, το *Μαχαμπαράτα*. Στην τελευταία απ' όλες τις θρησκείες, την χριστιανική, όλοι οι πολέμιοι, θεοί και δαίμονες, αντίθετοι και των δυο στρατοπέδων, έχουν μεταμορφωθεί τώρα σε Δράκοντες και Σατανάδες, προκειμένου απλώς να συνδεθεί το προσωποποιημένο ΚΑΚΟ με τον Όφι της Γένεσης και έτσι να αποδειχθεί το νέο δόγμα. (Για περισσότερες λεπτομέρειες πάνω στον σατανικό μύθο βλέπε Μέρος ΙΙ αυτού του τόμου, για τον Συμβολισμό.)

* * *

Στην Δαιμονολογία ο Σατανάς είναι ο αρχηγός της αντίθεσης στην Κόλαση, μονάρχης της οποίας ήταν ο Βελζεβούλ. Ανήκει στο πέμπτο είδος ή τάξη δαιμόνων (που είναι συνολικά εννιά σύμφωνα με την μεσαιωνική δαιμονολογία) και είναι αρχηγός των μαγισσών και των μαγγανευτών. Αλλά δείτε στο κείμενο το αληθινό νόημα του Μπαφομέτ, του τραγοκέφαλου Σατανά, που είναι ένα με τον Αζαζήλ, τον αποδιοπομπαίο τράγο του Ισραήλ. Η Φύση είναι ο θεός ΠΑΝ.

Ο ΝΩΕ ΗΤΑΝ ΚΑΒΕΙΡΟΣ, ΕΠΟΜΕΝΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΗΤΑΝ ΔΑΙΜΟΝΑΣ.

Δεν έχει και τόση σημασία αν ήταν η Ίσιδα, ή η Δήμητρα – η "Καβειρία" – ή οι Κάβειροι εκείνοι που δίδαξαν στους ανθρώπους την γεωργία, αλλά είναι πολύ σημαντικό να εμποδίσουμε τους φανατικούς να μονοπωλήσουν όλα τα γεγονότα στην ιστορία και την μυθολογία και να αποδώσουν τις δικές τους διαστροφές της αλήθειας, της ιστορίας και της μυθολογίας σε έναν άνθρωπο. Ο Νώε είτε είναι ένας μύθος όπως και οι άλλοι, είτε είναι κάποιος του οποίου ο μύθος δομήθηκε πάνω στην παράδοση των Καβείρων ή Τιτάνων, όπως διδασκόταν στην Σαμοθράκη. Συνεπώς δεν μπορεί να μονοπωληθεί ούτε από τους Ιουδαίους ούτε από τους Χριστιανούς. Αν – όπως προσπάθησε να δείξει ο Φάμπερ, με τόσο κόστος γνώσης και έρευνας – ο Νώε είναι ένας Ατλάντειος και ένας Τιτάνας και η οικογένειά του είναι οι Κάβειροι ή οι ευσεβείς Τιτάνες κ.τ.λ., τότε η βιβλική χρονολογία χάνει το βάρος της και μαζί μ' αυτήν και όλοι οι Πατριάρχες, οι προκατακλυσμιαίοι και προ-Ατλάντειοι Τιτάνες. Όπως έχει αποκαλυφθεί και αποδειχτεί, ο Κάιν είναι ο Άρης, ο θεός της δύναμης και της γέννησης και της πρώτης (σεξουαλικής) αιματοχυσίας.[351]

Θουβάλ-Κάιν είναι ένας Κάβειρος, "ένας δάσκαλος κάθε τεχνίτη στον χαλκό και στον σίδηρο", ή – αν αυτό σας ευχαριστεί καλύτερα – είναι ένα με τον Ήφαιστο ή Vulcan. Ο Ιωβάλ (Jabal) προέρχεται από τους Κάβειρους, δασκάλους στην γεωργία, "από εκείνους που έχουν κοπάδια", και ο Ιουβάλ [Jubal] είναι "ο πατέρας όλων εκείνων που χειρίζονται την άρπα και τα όργανα", αυτός, ή εκείνοι, που κατασκεύασαν την άρπη για τον Κρόνο [Χρόνο] και την τρίαινα του Ποσειδώνα.[352]

ιστορία ή οι "μύθοι" σχετικά με τους μυστηριώδεις Τελχίνες – μύθοι που επαναλαμβάνουν το καθένα και όλα τα αρχαϊκά γεγονότα των εσωτερικών διδασκαλιών – μας παρέχουν το κλειδί για την προέλευση της γενεαλογίας του Κάιν (Γένεση Δ’ και Ε’). Εξηγούν γιατί η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία ταυτίζει το "καταραμένο αίμα" του Κάιν και του Χαμ με την Μαγγανεία και το θεωρεί υπεύθυνο για τον Κατακλυσμό. Οι Τελχίνες – υποστηρίζεται – οι μυστηριώδεις Ρόδιοι κατεργαστές του σιδήρου, δεν ήταν εκείνοι που πρώτοι έστησαν αγάλματα των θεών, τους προμήθευσαν με όπλα και τους ανθρώπους με τις μαγικές τέχνες; Και αυτοί δεν ήταν που καταστράφηκαν από κατακλυσμό με διαταγή του Δία, όπως οι *Καϊνίτες* με διαταγή του Ιεχωβά;

Οι Τελχίνες είναι απλώς οι Κάβειροι και οι Τιτάνες με άλλη μορφή. Αυτοί είναι επίσης Ατλάντειοι. "Όπως η Λήμνος και η Σαμοθράκη", λέει ο Ντεσάρμ, "η Ρόδος, η πατρίδα των Τελχινών, είναι ένα νησί ηφαιστειακού σχηματισμού" (*Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*: Πνεύμα της Φωτιάς, οι Τελχίνες, σελ. 271). Η νήσος Ρόδος αναδύεται ξαφνικά μέσα από την θάλασσα, αφού προηγουμένως την είχε καταπιεί ο Ωκεανός, λένε οι παραδόσεις. Όπως η Σαμοθράκη (των Καβείρων) συνδέεται στην ανάμνηση των ανθρώπων με τους μύθους του Κατακλυσμού. Όμως, επειδή ειπώθηκαν αρκετά γι' αυτό θέμα, μπορούμε προς το παρόν να το αφήσουμε.

Αλλά μπορούμε να προσθέσουμε λίγα ακόμα λόγια σχετικά με τον Νώε, τον Ιουδαίο αντιπρόσωπο σχεδόν κάθε παγανιστικού θεού με τον έναν ή τον άλλον χαρακτήρα. Οι Ομηρικοί ύμνοι περιέχουν με ποιητική μορφή όλους τους τελευταίους μύθους σχετικά με τους Πατριάρχες, που όλοι τους είναι αστρικά, κοσμικά και αριθμητικά σύμβολα και σημάδια. Η προσπάθεια να αποσυνδεθούν οι δυο γενεαλογίες – του Σηθ και του Κάιν – [353] και η περαιτέρω προσπάθεια,

---

Όπως επίσης αυτός είναι ο Vulcan ή Vul-cain, ο μεγαλύτερος θεός των μετέπειτα Αιγυπτίων και ο μεγαλύτερος Κάβειρος. Στην Αίγυπτο ο θεός του χρόνου ήταν ο *Χιγούν* [*Khiyun*], ή Κρόνος, ή Σεθ, και ο Χιγούν είναι ίδιος με τον Κάιν.

Βλέπε Στράβωνα, *Γεωγραφικά*, Βιβλ. Δέκατο Τέταρτο, ΙΙ, 7, που τους συγκρίνει με τους Κύκλωπες. Επίσης Καλλίμαχου, *στην Δήλο*, 31 και Στάτιους Πουπίνους, *Βιβλία Δασών V*, Βιβλ. Τέταρτο, 6, 47 και *Βιβλία Θιβαΐδος* XII, Βιβλ Δεύτερο, 274.

Τίποτε δεν είναι πιο ανόητο και παιδαριώδες, λέμε εμείς, από αυτήν την άκαρπη προσπάθεια να αποσυνδεθούν οι γενεαλογίες του Κάιν και του Σηθ, ή να αποκρύβει η ταυτότητα των ονομάτων κάτω από διαφορετική προφορά. Έτσι, ο Κάιν έχει έναν γιο ΕΝΩΧ, και ο Σηθ έναν Γιο ΕΝΩΧ επίσης (Enos, Ch’anoch, Henoch, μπορεί κανείς να κάνει ό,τι θέλει με τα Εβραϊκά ονόματα που δεν έχουν φωνήεντα). Στην καϊνιτική γραμμή ο Ενώχ γεννάει τον ΙΡΑΝΤ [IRAD], ο *Ιράντ* τον ΜΕΧΟΥΓΙΑΗΛ [MEHUYAEL], αυτός τον ΜΕΘΟΥΣΑΗΛ [METHUSHAEL] και ο Μεθουσαήλ τον Λάμεχ [LAMECH]. Στην γραμμή του Σηθ, ο Ενώχ γεννάει τον Καϊνάν και αυτός τον ΜΑΧΑΛΑΛΕΛ [MAHALAEL] (μια

εξίσου άκαρπη, να τους εμφανίσουν σαν αληθινούς, ιστορικούς ανθρώπους, οδήγησε απλώς σε πιο σοβαρές έρευνες στην ιστορία του Παρελθόντος και σε ανακαλύψεις οι οποίες έβλαψαν για πάντα την υποτιθέμενη αποκάλυψη. Για παράδειγμα, αφού εδραιώθηκε η ταύτιση του Νώε και του Μελχισεδέκ, αποδεικνύεται επίσης η περαιτέρω ταύτιση του Μελχισεδέκ, ή Πατέρα Τσαντίκ, με τον Κρόνο-Saturn.

Αυτό μπορεί εύκολα να αποδειχθεί. Δεν το αρνείται κανένας από τους χριστιανούς συγγραφείς. Ο Τζ. Μπράιαντ συμφωνεί με όλους εκείνους οι οποίοι έχουν την γνώμη ότι ο Sydic [Συντίκ] ή Tsaddik [Τσαντίκ] (όπως επίσης και ο Μελχισεδέκ) ήταν ο πατριάρχης Νώε και ότι το όνομα με το οποίο ονομάζεται, ή Σαντίκ, αντιστοιχεί στον χαρακτήρα που του έχει δοθεί στην Γένεση, ΣΤ', 9. "Αυτός ήταν צריק Tsaddik, *Τσαντίκ, άνθρωπος δίκαιος και τέλειος στην γενιά του*. Όλες οι επιστήμες και κάθε χρήσιμη τέχνη αποδιδόταν σ' αυτόν και μέσω των γιων του μεταβιβάστηκαν στους μεταγενέστερους". (Μπράιαντ, *Ένα νέο Σύστημα*, κ.τ.λ., 1807, Τομ. III, σελ. 343.)

Τώρα, ο Σαγχονιάθων είναι αυτός που πληροφορεί τον κόσμο ότι οι Κάβειροι ήταν Γιοι του Συντύκ ή Zedek (Melchizedek). Είναι αλήθεια ότι, επειδή αυτή η πληροφορία έφτασε μέχρις εμάς μέσω του Ευσέβιου (*Προετοιμασία Ευαγγελική*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. 10), μπορεί να θεωρηθεί με κάποια αμφιβολία, επειδή είναι πολύ πιθανόν να αντιμετώπισε τα έργα του Σαγχονιάθωνα όπως τους Συγχρονιστικούς Πίνακες του Μανέθωνα. Αλλά ας υποθέσουμε ότι η ταύτιση του Συντύκ, Κρόνου Saturn, με τον Νώε και τον Μελχισεδέκ βασίζεται πάνω σε μια από τις ευσεβείς υποθέσεις του Ευσέβιου. Ας την δεχτούμε σαν τέτοια μαζί με τον χαρακτηρισμό του Νώε σαν *ανθρώπου δίκαιου* και το υποτιθέμενο αντίγραφο του, τον μυστηριώδη Μελχισεδέκ, Βασιλιά του Σάλεμ και ιερέα του ανώτερου θεού, σύμφωνα με την "δική του εντολή" (*Εβραίους* Ε', 6 Ζ', 1 και επομ.). Τέλος, αφού είδαμε τι ήταν όλοι αυτοί από πνευματική, αστρονομική, ψυχική και κοσμική άποψη, ας δούμε τώρα τι έγιναν *ραββινιστικά* και ΚΑΜΠΑΛΙΣΤΙΚΑ.

Μιλώντας για τον Αδάμ, τον Κάιν, τον Άρη κ.τ.λ., σαν προσωποιήσεις, βλέπουμε τον συγγραφέα της Πηγής των Μέτρων να εκφράζει τις δικές μας εσωτερικές διδασκαλίες στις καμπαλιστικές του έρευνες. Έτσι λέει:

> Τώρα, ο Άρης ήταν ο Κύριος της γέννησης και του θανάτου, της δημιουρ γίας και της *καταστροφής*, του *οργώματος*, της *δόμησης*, της *γλυπτικής* ή σκαλίσματος της πέτρας, της *Αρχιτεκτονικής*.... τέλος, όλων των ΤΕΧΝΩΝ. Αυτός ήταν η *πρωταρχική αρχή*, που διασπάστηκε μέσα στον σχηματισμό των *δυο αντιθέτων για παραγωγή*. Αστρονομικά, επίσης,[354] κρατούσε τον τόπο γέννησης της ημέρας και του έτους, τον *τόπο αύξησης της δύναμής του*, Κριό, και παρόμοια των τόπο του θανάτου του, Σκορπιό. Κρατούσε τον οίκο της *Venus* [Αφροδίτη] και του *Scorpion* [Σκορπιού]. Αυτός, σαν *γέννηση*, ήταν θεός˙ σαν *θάνατος*, ήταν *Κακό*. Σαν *καλό*, ήταν *φως*˙ σαν *κακό*, ήταν *νύχτα*. Σαν καλό, ήταν *άνδρας*˙ σαν *κακό* ήταν *γυναίκα*. Καταλάμβανε τα σημεία του ορίζοντα και σαν Κάιν, ή Vulcan[355] ή *Πατήρ Σαντίκ*, ή *Μελχιζαντέκ*, ήταν κύριος της *εκλειπτικής*, ή της *ισορροπίας*, Γ *γραμμής διευθέτησης* και, επομένως, ήταν *Ο Δίκαιος*. Οι αρχαίοι πίστευαν

παραλλαγή του Μεχουγιαήλ), ο οποίος γεννάει τον ΙΑΡΕΔ [JARED] (ή IRAD), ο Ιάρεδ τον ΕΝΏΧ (υπ' αριθμόν 3), ο οποίος γεννάει τον Μεθουσέλα (από τον Μεθουσαήλ) και τέλος ο Λάμεχ κλείνει τον κατάλογο. Τώρα, όλα αυτά είναι σύμβολα (καμπαλιστικά) ηλιακών και σεληνιακών ετών, αστρονομικών περιόδων και φυσιολογικών (φαλλικών) λειτουργιών, ακριβώς όπως και σε κάθε άλλη παγανιστική συμβολική πίστη. Αυτό έχει αποδειχθεί από αρκετούς συγγραφείς.

Το αιολικό όνομα του Άρη ήταν "*Άρευς* και το *ελληνικό Άρης*, ένα όνομα την ετυμολογική σημασία του οποίου μάταια μελετούν μέχρι σήμερα φιλόλογοι και ινδουιστές μελετητές της ελληνικής και σανσκριτικής. Αρκετά περίεργα, ο Μαξ Μύλλερ συνδέει και τα δύο ονόματα *Mars* και *Άρης* με την σανσκριτική ρίζα *mar*, όπου και αποδίδει την προέλευσή τους και από την οποία λέει ότι προέρχεται το όνομα των *Μαρούτ* (των θεών της θύελλας). Αντίθετα ο Βέλκερ προσφέρει μια πιο σωστή ετυμολογία (Βλέπε *Ελληνική Μυθολογία*, I, 415). 'Οπως κι αν είναι, οι ετυμολογίες των ριζών και των λέξεων από μόνες τους ποτέ δεν θα αποδώσουν πλήρως το εσωτερικό νόημα, αν και μπορεί να βοηθήσουν σε χρήσιμες υποθέσεις. [Ε.Π.Μπ.]

Όπως δείχνει ο ίδιος συγγραφέας: "Το ίδιο το όνομα Vulcain εμφανίζεται στο κείμενο, γιατί στις πρώτες σειρές (της Γένεσης, Δ', 5), βρίσκεται σαν V'ulcaine, ανάλογα με το βάθεμα του ήχου U του γράμματος vau. Από τα άμεσα συμφραζόμενα μπορεί να διαβαστεί σαν "*και ο θεός Κάιν*", ή Βουλκάιν. Αν όμως κάτι λείπει για να επιβεβαιωθεί η ιδέα του Κάιν-Βουλκάιν, ο Φυρστ λέει: קין "Κάιν", *η σιδερένια αιχμή αιχμή μιας λόγχης, ένας σιδεράς*, εφευρέτης των αιχμηρών σιδερένιων εργαλείων και της σιδηρουργίας" (Σκίνερ, προαναφερθέν έργο, σελ. 278).

ότι υ πήρχαν επτά πλανήτες, ή μεγάλοι θεοί, προερχόμενοι από το οχτώ, και ο Πατήρ Σαντίκ, ο *Δίκαιος ή Σωστός*, ήταν Κύριος του όγδοου, που ήταν *Mater Terra* [*Μητέρα Γη*]. (*Πηγή των Μέτρων*, σελ. 186.)

Αυτό κάνει τις λειτουργίες τους αρκετά σαφείς μετά τον υποβιβασμό τους και επιβεβαιώνει την ταύτιση.

Αφού δείξαμε ότι ο Κατακλυσμός του Νώε, όπως περιγράφεται με το νεκρό γράμμα και μέσα στην περίοδο της βιβλικής χρονολογίας, δεν υπήρξε ποτέ, η ευσεβής αλλά αυθαίρετη υπόθεση του Επίσκοπου Κάμπερλαντ δεν έχει παρά να ακολουθήσει κι αυτή τον κατακλυσμό στην χώρα της φαντασίας. Πράγματι, φαίνεται μάλλον φανταστικό σε κάθε αμερόληπτο παρατηρητή να ακούει ότι:

...υπήρχαν δύο ξεχωριστές φυλές Καβείρων, η πρώτη αποτελούμενη από τον Χαμ και τον Μισραΐμ, τους οποίους θεωρεί ότι είναι ο Δίας και ο Διόνυσος του Μνασέα, και η δεύτερη, των παιδιών του Σημ, που είναι οι Κάβειροι του Σαγχονιάθωνα, ενώ ο πατέρας τους ο Συντύκ είναι, επομένως, ο Σημ των γραφών. (*Προσθήκη στους Κάβειρους*, στο έργο *Προέλευση των Αρχαίων Εθνών*, σελ. 357, 364 και 376, όπως αναφέρεται από τον Φάμπερ στο *Μελέτη* κ.τ.λ. Τομ I, σελ. 8.)

Οι Καμπιρίμ, "οι ισχυροί", είναι ταυτόσημοι με τους δικούς μας πρωταρχικούς Ντιάνι-Τσόχαν, με τους σωματικούς και τους ασώματους Πιτρί και με όλους τους κυβερνήτες και καθοδηγητές των πρωταρχικών φυλών, οι οποίοι αναφέρονται σαν θεοί και Βασιλείς των θείων Δυναστειών.

* * *

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΕΣ ΠΕΡΣΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΑΤΑΒΥΘΙΣΜΈΝΕΣ ΗΠΕΙΡΟΥΣ

μυθολογική παράδοση δεν μπορεί να παραποιήσει τόσο αποτελεσματικά τα γεγονότα, ώστε να τα κάνει αγνώριστα. Ανάμεσα στις παραδόσεις της Αιγύπτου και της Ελλάδας, από την μια μεριά, και της Περσίας από την άλλη – μιας χώρας που βρισκόταν συνεχώς σε πόλεμο με την πρώτη – υπάρχει μια τόσο μεγάλη ομοιότητα μορφών και αριθμών, ώστε η σύμπτωση αυτή να μην μπορεί να αποδοθεί στην απλή τύχη. Αυτό αποδείχτηκε ικανοποιητικά από τον Μπαγί. Ας σταθούμε για μια στιγμή για να εξετάσουμε αυτές τις παραδόσεις από κάθε προσιτή πηγή και να συγκρίνουμε εκείνες των Μάγων με τους αποκαλούμενους ελληνικούς "μύθους".

Αυτοί οι μύθοι έχουν περάσει τώρα στα λαϊκά παραμύθια, στο φολκλόρ της Περσίας, ακριβώς όπως πολλές αληθινές ιστορίες βρίσκουν τον δρόμο τους στην παγκόσμια ιστορία μας. Οι διηγήσεις για τον βασιλιά Αρθούρο και τους Ιππότες της Στρογγυλής Τραπέζης είναι επίσης παραμύθια από κάθε άποψη, ωστόσο βασίζονται πάνω σε γεγονότα και αποτελούν μέρος της ιστορίας της Αγγλίας. Γιατί λοιπόν και οι παραδόσεις του Ιράν να μην είναι αναπόσπαστο τμήμα της ιστορίας και των προϊστορικών γεγονότων της Ατλαντίδος; Η λαϊκή παράδοση λέει τα εξής:

Πριν από την δημιουργία του Αδάμ, δυο φυλές έζησαν και διαδέχτηκαν η μια την άλλη πάνω στην Γη: οι Νταεβά που βασίλεψαν 7.000 χρόνια και οι Περί (οι Τζεντ) που βασίλεψαν μόνο 2.000 χρόνια, όσο ζούσαν οι πρώτοι. Οι Νταεβά ήταν γίγαντες, δυνατοί και κακοί. Οι Περί ήταν πιο μικροί σε μέγεθος, αλλά σοφότεροι και ευγενικότεροι.

Εδώ αναγνωρίζουμε τους Ατλάντειους γίγαντες και τους Άριους, ή τους Ρακσάσα του *Ραμαγιάνα* και τα τέκνα του Μπαράτα-Βάρσα, ή Ινδίας, τους προ- και μετά-κατακλυσμιαίους της Βίβλου.

Ο Γκυάν (ή μάλλον Γκνιάνα, αληθινή ή απόκρυφη Σοφία και γνώση), που ονομαζόταν επίσης *Γκιάν-μπεν-Γκιάν* [*Gian-ben-Gian*, (ή Σοφία, γιος της Σοφίας)], ήταν ο βασιλιάς των Περί.[356] Είχε μια ασπίδα τόσο διάσημη σαν αυτή του Αχιλλέα, μόνο που αντί να χρησιμεύει

Μερικοί θεωρούν ότι προέρχεται από την λέξη *Paras*, απ' όπου προήλθαν οι Pars, Persia, Pars. Αλλά μπορεί θαυμάσια να προέρχεται από τους Pitaras ή Pitri, τους Ινδούς προγεννήτορες της Πέμπτης Φυλής –τους Πατέρες της

εναντίον του εχθρού στον πόλεμο, χρησίμευε σαν προστασία απέναντι στην μαύρη μαγεία, την μαγγανεία των Νταεβά. Ο Γκιάν -μπεν-Γκιάν βασίλευε 2.000 χρόνια όταν ο Ιμπλίς [Iblis], ο διάβολος, επετράπη από τον θεό να νικήσει τους Νταεβά και να τους σκορπίσει στην άλλη άκρη του κόσμου. Ακόμα και η μαγική ασπίδα, η οποία δημιουργημένη βάσει των αρχών της αστρολογίας κατέστρεψε τα μάγια, τις βασκανίες και τις κατάρες, ακόμα κι αυτή δεν μπορούσε να αντισταθεί μπροστά στον Ιμπλίς, ο οποίος ήταν ένας πράκτορας της Μοίρας (ή Κάρμα).[357] Αναφέρουν δέκα βασιλιάδες στην τελευταία τους μητρόπολη, που ονομαζόταν Κανοόμ, και κάνουν τον δέκατο, τον Καϊμουράθ, ταυτόσημο με τον εβραϊκό Αδάμ. Αυτοί οι βασιλείς αντιστοιχούν στις δέκα προκατακλυσμιαίες γενιές βασιλέων, όπως δίνονται από τον Βηρωσσό.

Αν και σήμερα αυτοί οι μύθοι βρίσκονται παραποιημένοι, ωστόσο δεν μπορεί κανείς να μην τους ταυτίσει με τις χαλδαϊκές, τις αιγυπτιακές, τις ελληνικές, ακόμα και με τις εβραϊκές παραδόσεις. Αυτές οι τελευταίες, αν και απαξιούν στην αποκλειστικότητά τους να μιλήσουν για προαδαμικά έθνη, ωστόσο επιτρέπουν να υπονοηθεί η ύπαρξη τους, όταν στέλνουν τον Κάιν – έναν από τους δυο μοναδικούς ανθρώπους που ζουν πάνω στην Γη – στην χώρα του Νοντ, όπου παντρεύεται και χτίζει μια πόλη. (Γένεσις Δ', 16.)

Αν συγκρίνουμε τώρα τα 9.000 χρόνια που αναφέρονται στα περσικά παραμύθια με τα 9.000 χρόνια τα οποία ο Πλάτωνας δήλωνε ότι πέρασαν από την εποχή της καταβύθισης του τελευταίου μέρους της Ατλαντίδος, γίνεται φανερό ένα πολύ παράξενο γεγονός. Ο Μπαγί το παρατήρησε, αλλά το παραποίησε με την ερμηνεία του. Η Μυστική Δοξασία μπορεί να αποκαταστήσει την αληθινή σημασία των αριθμών. "Πρώτα απ' όλα", διαβάζουμε στον *Κριτία* (108, Ε), "πρέπει να θυμόμαστε ότι 9.000 χρόνια πέρασαν από την εποχή του πολέμου των εθνών, τα οποία ζουν πάνω και έξω από τις Στήλες του Ηρακλή και εκείνων που κατοικούν τις χώρες προς αυτήν την πλευρά".

Στον *Τίμαιο* (23 Ε) ο Πλάτωνας λέει το ίδιο. Καθώς η Μυστική Δοξασία δηλώνει ότι οι περισσότεροι από τους τελευταίους νησιώτες-Ατλάντειους χάθηκαν πριν από 700.000 έως 850.000 χρόνια και ότι οι Αριοί είχαν ήδη ηλικία 200.000 ετών, όταν βυθίστηκε το πρώτο μεγάλο "νησί" ή ήπειρος, δεν φαίνεται να υπάρχει η δυνατότητα συμβιβασμού ανάμεσα σ' αυτούς τους αριθμούς. Αλλά στην πραγματικότητα υπάρχει. Ο Πλάτωνας, όντας ένας Μυημένος, έπρεπε να χρησιμοποιήσει την καλυμμένη γλώσσα του Ιερού, το ίδιο και οι Μάγοι της Χαλδαίας και της Περσίας, μέσα από τις εξωτερικές αποκαλύψεις των οποίων οι περσικοί μύθοι διατηρήθηκαν και πέρασαν στους μεταγενέστερους. Έτσι, βλέπει κανείς τους Εβραίους να ονομάζουν μια εβδομάδα "επτά ημέρες" και [να μιλούν για] "μια εβδομάδα ετών", όπου καθεμιά από τις μέρες της αντιπροσωπεύει 360 ηλιακά έτη και ολόκληρη η "εβδομάδα" είναι στην πραγματικότητα 2.520 χρόνια. Είχαν μια σαββατική εβδομάδα, έναν σαββατικό χρόνο κ.τ.λ., κ.τ.λ. και το Σάββατό τους διαρκούσε ανάλογα 24 ώρες ή 24.000 χρόνια, στους μυστικούς τους υπολογισμούς των Σοντ. Εμείς σήμερα ονομάζουμε μια εποχή αιώνα. Την εποχή του Πλάτωνα οι μυημένοι συγγραφείς τουλάχιστον όταν έλεγαν χιλιετία δεν εννοούσαν χίλια, αλλά 100.000 χρόνια. Οι Ινδοί, που ήταν πιο ανεξάρτητοι απ' όλους, δεν έκρυψαν ποτέ την χρονολογία τους. Έτσι, όταν λένε 9.000 χρόνια, οι Μυημένοι θα διαβάσουν 900.000 χρόνια, στην διάρκεια των οποίων – δηλαδή από την πρώτη εμφάνιση της Άριας φυλής, όταν τα Πλειόκαινα τμήματα της μεγάλης κάποτε Ατλαντίδος άρχισαν βαθμιαία να βυθίζονται (η κύρια ήπειρος χάθηκε κατά την Μειόκαινο εποχή, όπως ήδη αναφέρθηκε) και άλλες ήπειροι να εμφανίζονται στην επιφάνεια, μέχρι την τελική εξαφάνιση του μικρού Ατλάντειου νησιού του Πλάτωνα – οι Άριες φυλές δεν έπαψαν ποτέ να πολεμούν με τους απογόνους των πρώτων γιγάντιων φυλών. Ο πόλεμος αυτός διήρκεσε σχεδόν μέχρι το τέλος της εποχής που προηγήθηκε του Κάλι-Γιουγκά και ήταν ο πόλεμος του *Μαχαμπαράτα*, ο τόσο διάσημος στην ινδική ιστορία. Αυτό το ανακάτεμα γεγονότων και εποχών καθώς και ο υποβιβασμός

Σοφίας ή τους Γιους της "θέλησης και του Γιόγκα" – οι οποίοι ονομάζονταν Πιτάρα, όπως και οι θείοι Πιτάρα της Πρώτης Φυλής.

Γι' αυτές τις παραδόσεις βλέπε *Συλλογή Περσικών Μύθων*, στα Ρωσικά, Γεωργιανά, Αρμενικά και Περσικά. Μπ. ντι Χέρμπελοτ *Ανατολική Βιβλιοθήκη* (1776), σελ. 298 και επόμ. και Κόμη ντε Νταμβίγ, *Απομνημονεύματα*, Παρίσι, 1665. Δίνουμε σε συμπυκνωμένη διήγηση εκείνα που βρίσκονται σκορπισμένα σε εκατοντάδες τόμους σε ευρωπαϊκές και ασιατικές γλώσσες, καθώς και σε προφορικές παραδόσεις.

εκατοντάδων χιλιάδων ετών σε λίγες χιλιάδες, δεν έρχεται σε αντίθεση με τους αριθμούς των ετών που πέρασαν, σύμφωνα με την δήλωση που έκαναν στον Σόλωνα οι Αιγύπτιοι ιερείς, από την εποχή της καταστροφής του τελευταίου τμήματος της Ατλαντίδος. Τα 9.000 χρόνια είναι ο σωστός αριθμός που δόθηκε. Αυτό το γεγονός κρατήθηκε πάντα μυστικό και χάθηκε απλώς από την μνήμη των Ελλήνων. Οι Αιγύπτιοι είχαν πλήρη αρχεία, γιατί ήταν απομονωμένοι, επειδή – όντας ανάμεσα στην θάλασσα και στην έρημο – είχαν μείνει ανενόχλητοι από άλλα έθνη μέχρι λίγες χιλιετίες πριν την εποχή μας.

ιστορία συλλαμβάνει για πρώτη φορά μια φευγαλέα ματιά της Αιγύπτου και των μεγάλων μυστηρίων της μέσω του Ηρόδοτου, αν δε λάβουμε υπόψη μας την Βίβλο και την περίεργη χρονολογία της.[358] Και το πόσο λίγα μπορούσε να πει ο Ηρόδοτος το ομολογεί ο ίδιος όταν, μιλώντας για έναν μυστηριώδη τάφο ενός Μυημένου στην Σάϊδα, στον ιερό περίβολο της Αθηνάς, λέει:

> Πίσω από τον ναό.....είναι ο τάφος Κάποιου, του οποίου το όνομα *θεωρώ ασέβεια να αποκαλύψω*.....Στον περίβολο υπάρχουν μεγάλοι οβελίσκοι και εκεί κοντά βρίσκεται μια λίμνη, που περιβάλλεται από πέτρινο τοίχο σε σχήμα κύκλου. Σ' αυτήν την λίμνη αναπαριστάνονται την νύχτα οι περιπέτειες του ατόμου, τις οποίες αποκαλούν Μυστήρια: γι' αυτά τα θέματα όμως, αν και γνωρίζω με ακρίβεια τις λεπτομέρειές τους, *πρέπει να τηρήσω αυστηρή σιγή*. (*Ιστορία* II, παρ. 170-171.)

Από την άλλη μεριά είναι πασίγνωστο ότι κανένα μυστικό δεν κρατιόταν τόσο καλά και τόσο μυστικά από τους αρχαίους, όσο το μυστικό των κύκλων και των υπολογισμών τους. Από τους Αιγυπτίους μέχρι τους Ιουδαίους θεωρείτο σαν το μεγαλύτερο αμάρτημα η αποκάλυψη οτιδήποτε σχετικού με την σωστή μέτρηση του χρόνου. Επειδή αποκάλυψε τα μυστικά των θεών ο Τάνταλος ρίχτηκε στις υποχθόνιες περιοχές – ενώ οι φύλακες των ιερών Σιβυλλικών Βιβλίων απειλούνταν με την ποινή του θανάτου, αν αποκάλυπταν έστω και μια λέξη απ' αυτά. Οι Σιγαλίονες (εικόνες του Αρποκράτη) βρίσκονταν σε κάθε ναό – ειδικά σε κείνους της Ίσιδας και του Σέραπη – καθένας με το δάχτυλο στα χείλη, ενώ οι Εβραίοι δίδασκαν ότι το να αποκαλύψει κανείς, μετά την μύηση στα ραββινικά μυστήρια, τα μυστικά της Καμπάλα, ισοδυναμούσε με το να φάει τον καρπό του Δένδρου της Γνώσης: η τιμωρία ήταν θάνατος.

Και όμως εμείς οι Ευρωπαίοι αποδεχόμαστε την εξωτερική χρονολογία των Ιουδαίων! Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου περίεργο ότι επηρέασε και χρωμάτισε από τότε όλες τις ιδέες μας για την επιστήμη και την διάρκεια των πραγμάτων!

Οι περσικές παραδόσεις, λοιπόν, είναι γεμάτες από δυο έθνη ή φυλές, που τώρα έχουν προφανώς εκλείψει, όπως νομίζουν μερικοί, ενώ έχουν απλώς μετασχηματιστεί. Μιλούν συνεχώς και περιγράφουν τα βουνά του Καφ (Καφαριστάν;), τα οποία περιέχουν μια γαλαρία χτισμένη από το γίγαντα Αργκένκ, όπου φυλάσσονται τα αγάλματα των αρχαίων ανθρώπων με όλες τις μορφές τους. Αυτούς τους ονομάζουν *Σουλαϋμάν* (Σολομώντες), ή σοφούς βασιλείς της Ανατολής, και αναφέρουν εβδομήντα δύο βασιλείς μ' αυτό το όνομα.[359] Τρεις απ' αυτούς βασίλεψαν από 1.000 χρόνια ο καθένας. (Μπ. ντ' Ερμπελό, *Ανατολική Βιβλιοθήκη*, σελ. 829.)

Σιαμέκ, ο αγαπημένος γιος του Καϊμουράθ (Αδάμ), του πρώτου βασιλιά τους, πέθανε δολοφονημένος από τον γίγαντα αδελφό του. Ο πατέρας διέταξε μια άσβεστη πυρά να διατηρείται πάνω στον τάφο που περιείχε τις στάχτες του, απ' όπου και η προέλευση της πυρολατρίας, όπως νομίζουν μερικοί Ανατολιστές.

Έπειτα ακολουθεί ο *Χοσχάνγκ*, ο συνετός και σοφός. Η δική του δυναστεία είναι εκείνη που ανακάλυψε ξανά τα μέταλλα και τους πολύτιμους λίθους, που είχαν κρυφτεί από τους Νταεβά ή Γίγαντες στα σπλάχνα της γης˙ την κατεργασία του ορείχαλκου, την κατασκευή καναλιών και την βελτίωση της γεωργίας. Όπως συνήθως, ο Χοσχάνγκ θεωρείται επίσης σαν ο συγγραφέας του

Από τον Μπέντε και μετά όλοι οι χρονολόγοι της Εκκλησίας διαφωνούν και έρχονται σε αντίθεση μεταξύ τους. "Η χρονολογία του εβραϊκού κειμένου έχει παραποιηθεί χονδροειδώς, ειδικά στο διάστημα αμέσως μετά τον Κατακλυσμό", λέει ο Χουίστον (*Παλαιά Διαθήκη*, σελ. 20).

Εξ αυτού και ο βασιλιάς Σολομώντας, τα ίχνη του οποίου δεν βρίσκονται πουθενά εκτός από την Βίβλο και η περιγραφή του περίφημου ανακτόρου και της πόλης του ταιριάζει με κείνη των περσικών παραμυθιών, αν και ήταν άγνωστα σε όλους τους παγανιστές ταξιδιώτες, ακόμα και στον Ηρόδοτο.

έργου που ονομάζεται *Αιώνια Σοφία,* καθώς επίσης ότι έχτισε τις πόλεις Σούσα, Βαβυλώνα και Ισφαχάν, αν και χτίστηκαν αιώνες αργότερα. Αλλά όπως το σύγχρονο Δελχί έχει χτιστεί πάνω σε έξι άλλες παλιότερες πόλεις, έτσι κι αυτές οι πόλεις που αναφέραμε μπορεί να χτίστηκαν πάνω στην τοποθεσία άλλων πόλεων μεγάλης αρχαιότητας. Όσο για την χρονολογία του μπορεί να υπολογιστεί μόνο μέσω ενός άλλου μύθου.

ίδια παράδοση αναφέρει ότι αυτός ο πρίγκηπας έκανε πόλεμο εναντίον των γιγάντων πάνω σε ένα δωδεκάποδο άλογο, η γέννηση του οποίου αποδίδεται στον έρωτα ενός κροκόδειλου με έναν θηλυκό ιπποπόταμο. Αυτό το δωδεκάποδο βρισκόταν πάνω στην "στεγνή νήσο" ή την νέα ήπειρο και πολλή δύναμη και εξυπνάδα χρειάστηκαν για να συλληφθεί αυτό το θαυμαστό ζώο. Αλλά μόλις ο Χοσχανγκ το ίππευσε, αμέσως κατανίκησε κάθε εχθρό του. Κανένας γίγαντας δεν μπορούσε να αντισταθεί στην τρομακτική του δύναμη. Παρ' όλα αυτά, όμως, ο βασιλιάς των βασιλιάδων σκοτώθηκε από έναν τεράστιο βράχο που εκσφενδονίστηκε εναντίον του από τους γίγαντες των μεγάλων βουνών του *Νταμαβέντ*. (Μπ. Ντ' Ερμπελό, *Ανατολική Βιβλιοθήκη*, σελ. 454. Βλέπε επίσης Μπαγί, *Επιστολές για την Ατλαντίδα*, σελ. 154-155.)

Ο Ταμουράθ είναι ο τρίτος βασιλιάς της Περσίας, ο Αγ. Γεώργιος του Ιράν, ο ιππότης που πάντα νικάει και που σκοτώνει τον Δράκοντα. Αυτός είναι ο μεγάλος εχθρός των Νταεβά οι οποίοι στις μέρες του διαμένουν στα βουνά του Καφ και περιπτωσιακά κάνουν επιδρομές εναντίον των Περί. Τα παλιά γαλλικά χρονικά των περσικών λαϊκών παραδόσεων τον ονομάζουν *Ντεβ-μπεντ,* κατακτητή των γιγάντων. Αυτός, επίσης, θεωρείται ιδρυτής της Βαβυλώνας, της Νινεϋή, του Ντιαρμπέκ κ.τ.λ., κ.τ.λ. Όπως ο παππούς του Χοσχάνγκ, έτσι και ο Ταμουράθ (Ταϊμουράζ) είχε το δικό του άτι, μόνο που ήταν πολύ πιο σπάνιο και ταχύ, ένα πουλί που ονομαζόταν *Σιμούργκ-Άνκα*. Ένα θαυμαστό πουλί, πράγματι, με νοημοσύνη, πολύγλωσσο και επίσης πολύ ευσεβές. (*Οι Ανατολικές Συλλογές*, II, 119 και επόμ.) Τι λέει αυτός ο Περσικός Φοίνικας; Παραπονιέται για την μεγάλη ηλικία του, γιατί γεννήθηκε πριν από τις μέρες του Αδάμ (επίσης Καϊμουράθ). Παρακολούθησε τις περιστροφές πολλών αιώνων. Είδε την αρχή και το τέλος δώδεκα κύκλων από 7.000 χρόνια ο καθένας, οι οποίοι πολλαπλασιαζόμενοι εσωτερικά μας δίνουν ξανά τον αριθμό των 840.000 ετών.[360] Ο Σιμούργκ γεννήθηκε με τον τελευταίο κατακλυσμό των προ-Αδαμιτών, λέει η "Ιστορία του Σιμούργκ και του καλού Χαλίφη"! (*Ιστορίες του Ντερμπέντ*)

Τι λέει το *Βιβλίο των Αριθμών*; Εσωτερικά, ο Αδάμ Ρισόν είναι το σεληνιακό Πνεύμα (ο Ιεχωβά, κατά μια έννοια, ή οι Πιτρί) και οι τρεις Γιοι του (Κα-γιν, Άβελ και Σηθ) αντιπροσωπεύουν τις τρεις φυλές, όπως ήδη εξηγήθηκε. Ο Νώε-Ξίσουθρος αντιπροσωπεύει με την σειρά του (στο κο-σμο-γεωλογικό κλειδί) την 3η Φυλή, την χωρισμένη, και οι τρεις γιοι του τις τελευταίες φυλές. Ο Χαμ, επίσης, συμβολίζει εκείνη την φυλή που αποκάλυψε την "γυμνότητα" της Πατρικής Φυλής και των "Άνοων"; δηλαδή διέπράξε αμάρτημα.

Ο Ταμουράθ επισκέπτεται πάνω στο φτερωτό άτι του (Αχριμάν) τα Βουνά του Κοχ, Καφ ή Καπχ. Εκεί βρίσκει τους Περί να καταδυναστεύονται από τους γίγαντες και σκοτώνει τον Αργκένκ και τον γίγαντα Ντεμρούς. Έπειτα απελευθερώνει την καλή Περί, Μεργκιάνα,[361] την οποία ο Ντεμρούς κρατούσε φυλακισμένη και την πηγαίνει στην στεγνή νήσο, δηλαδή στην νέα ήπειρο της Ευρώπης.[362] Μετά απ' αυτόν έρχεται ο Τζαμσίντ, ο οποίος χτίζει την Εστεκχάρ, ή Περσέπολη. Ο βασιλιάς βασιλεύει 700 χρόνια και μέσα στην μεγάλη περηφάνια του θεωρεί τον εαυτό του αθάνατο και απαιτεί θείες τιμές. Η μοίρα τον τιμωρεί, περιπλανιέται στον κόσμο για 100 χρόνια με το όνομα του *Νουλκαρνάυν*, ο "δικέρατος". Αλλά το επίθετο αυτό δεν έχει καμιά σχέση με τον "δικέρατο" κύριο με τις δίχηλες οπλές. Ο "δικέρατος" είναι ένα επίθετο που δίνεται στην Ασία – η

Θυμηθείτε ότι οι Ραββίνοι διδάσκουν πως θα υπάρξουν επτά διαδοχικές ανανεώσεις της σφαίρας, ότι καθεμιά θα διαρκέσει 7.000 χρόνια, με συνολική διάρκεια επομένως 49.000 χρόνια (βλέπε τον "τροχό" του Ραββί Παρτσά, επίσης την *Αποκάλυψη του Αδάμ-Οάνες* του Κίνελυ, σελ. 176). Αυτό αναφέρεται στους 7 Γύρους, τις 7 Ριζικές Φυλές και τις υποφυλές, τους αληθινά απόκρυφους αριθμούς, αν και είναι σημαντικά μπερδεμένα.

Η Μεργκάιν, ή Μοργκάνα, η όμορφη αδελφή του βασιλιά Αρθούρου, αποδεικνύεται έτσι ότι έχει Ανατολική καταγωγή.

Εδώ την βρίσκουμε πράγματι στην Μεγάλη Βρετανία, στην ιστορία των Ιπποτών της Στογγυλής Τραπέζης. Πού οφείλεται, λοιπόν, η ταυτότητα του ονόματος και της νεραϊδοσύνης, αν οι δυο ιστορίες δεν συμβολίζουν το ίδιο ιστορικό γεγονός το οποίο πέρασε σε θρύλο;

οποία είναι αρκετά απολίτιστη, ώστε να μη γνωρίζει τίποτε για τις ιδιότητες του διαβόλου – στους κατακτητές εκείνους που έχουν υποτάξει τον κόσμο από την Ανατολή μέχρι την Δύση.

Έπειτα έρχεται ο σφετεριστής *Ζοχάκ* και ο Φαριντούν ένας από τους Πέρσες ήρωες, ο οποίος κατανικάει τον πρώτο και τον φυλακίζει στα βουνά του Νταμαβέντ. Έπειτα ακολουθούν πολλοί άλλοι μέχρι τον *Κάι-Κομπάντχ*, ο οποίος ίδρυσε μια νέα δυναστεία.

Αυτή είναι η μυθική ιστορία της Περσίας και πρέπει να την αναλύσουμε. Και για να αρχίσουμε, τι είναι τα βουνά του *Καφ;*

Οποιαδήποτε κι αν είναι η γεωλογική τους θέση, είτε πρόκειται για τα βουνά του Καυκάσου της Κεντρικής Ασίας, ο μύθος τοποθετεί τους Νταεβά και τους Πέρι πολύ μακριά απ' αυτά τα βουνά προς τον βορρά, οι Πέρι όντας οι πιο απομακρυσμένοι πρόγονοι των Πάρσων ή Φαρσών. Η ανατολική παράδοση αναφέρεται συνεχώς σε μια άγνωστη παγωμένη, ζοφερή θάλασσα και σε μια σκοτεινή περιοχή, μέσα στην οποία ωστόσο βρίσκονται τα Τυχερά Νησιά, όπου αναβλύζει από την αρχή της ζωής πάνω στην γη, *η πηγή της ζωής*. (Μπ. Ντι Χέρμπελοτ, *Ανατολική Βιβλιοθήκη*, σελ. 593. *Αρμενικά Παραμύθια*, σελ. 35.) Αλλά ο μύθος βεβαιώνει, επίσης, ότι ένα τμήμα του πρώτου στεγνού νησιού (ηπείρου), αφού αποσπάστηκε από το κυρίως σώμα, παρέμεινε από τότε πέρα από τα βουνά του Κοχ-Καφ, "της πέτρινης ζώνης που περιβάλλει τον κόσμο". Ένα ταξίδι διάρκειας επτά μηνών θα φέρει εκείνον που κατέχει το "δαχτυλίδι του Σουλαϋμάν" σε εκείνη την "πηγή", αν συνεχίσει να ταξιδεύει προς τον Βορρά ολόισια όπως πετάει ένα πουλί. Ταξιδεύοντας κανείς από την Περσία *ίσια προς τον βορρά*, διατηρώντας την εξηκοστή μοίρα μήκους στην δύση, φτάνει στο Νόβαγια Ζεμλιά και από τον Καύκασο προς τους αιώνιους πάγους πέρα από τον Αρκτικό κύκλο θα έφτανε κανείς μεταξύ των 60 και 45 μοιρών μήκους, ή μεταξύ της Νόβαγια Ζεμλιά και της Σπιτσβέργης. Αυτά φυσικά, αν έχει κανείς το δωδεκάποδο άλογο του Χοσχόνγκ ή τον φτερωτό Σιμούργκ του Ταμουράθ (ή Ταϊμουράζ), πάνω στον οποίον θα διασχίσει τον Αρκτικό Ωκεανό.[363]

Παρ' όλα αυτά οι περιπλανώμενοι τροβαδούροι της Περσίας και του Καυκάσου ισχυρίζονται μέχρι σήμερα ότι, μακριά πέρα από τις χιονοσκέπαστες κορυφές του Καπ ή Καυκάσου, *υπάρχει μια μεγάλη ήπειρος που τώρα είναι κρυμμένη απ' όλους*. Σ' αυτήν μπορούν να φτάσουν όσοι είναι σε θέση να εξασφαλίσουν τις υπηρεσίες του δωδεκάποδου απογόνου του κροκόδειλου και του θηλυκού ιπποπόταμου, τα πόδια του οποίου μεταβάλλονται κατά βούλησιν σε *δώδεκα φτερά,*[364]· ή όσοι έχουν την υπομονή να περιμένουν την ευαρέσκεια του Σιμούργκ-Άνκα, ο οποίος υποσχέθηκε ότι πριν πεθάνει θα αποκαλύψει την κρυμμένη ήπειρο σε όλους και θα την κάνει και πάλι ορατή και προσιτή, μέσω μιας γέφυρας την οποία θα χτίσουν οι Νταεβά του Ωκεανού ανάμεσα σε εκείνο το τμήμα της "στεγνής νήσου" και των αποχωρισμένων μερών της. (Αυτά πρέπει να είναι η Νορβηγία και οι άλλες χώρες κοντά στην περιοχή του Αρκτικού Κύκλου.) Αυτό αναφέρεται, φυσικά, στην έβδομη φυλή, ο Σιμούργκ όντας ο μανβανταρικός κύκλος.

Είναι πολύ περίεργο το γεγονός ότι ο Κοσμάς ο Ινδικοπλεύστης, που έζησε τον έκτο αιώνα μ.Χ., υποστήριζε πάντα ότι ο άνθρωπος γεννήθηκε και κατοίκησε αρχικά σε μια χώρα πέρα από τον Ωκεανό, μια απόδειξη του οποίου του είχε δοθεί στην Ινδία από έναν μορφωμένο Χαλδαίο. Αυτός λέει:

*Οι χώρες στις οποίες ζούμε περιβάλλονται από τον ωκεανό, αλλά πέρα απ' αυτόν τον ωκεανό υπάρχει μια άλλη χώρα που αγγίζει τα τείχη του ουρανού και σ' αυτήν ακριβώς την χώρα ο άνθρωπος δημιουργήθηκε και έζησε σε παράδεισο. Κατά την διάρκεια του Κατακλυσμού, ο Νώε μεταφέρθηκε μέσα στην κιβωτό του στην χώρα όπου κατοικούν τώρα οι απόγονοί του. (*Κοσμά Ινδικοπλεύστη, *Χριστιανική Τοπογραφία*, στο *Συλλογή Νέας Πατρίδας* κ.τ.λ., τομ. ΙΙ, σελ. 188. Βλέπε επίσης Journal des Scavans, Συμπλ. 1707, σελ.20.)

Μέχρι σήμερα οι ιθαγενείς του Καυκάσου αναφέρουν τα βουνά τους σαν Καπ-Καζ (Kap-kaz), χρησιμοποιώντας το σύμφωνο *p* αντί του συνηθισμένου *v* [Kavkaz ή Caucasus]. Αλλά οι βάρδοι τους λένε ότι ένα γρήγορο άλογο χρειάζεται επτά μήνες για να φτάσει "στην στεγνή χώρα" πέρα από το Καφ, βαδίζοντας συνεχώς βόρεια χωρίς να παρεκκλίνει από την πορεία του.

Ο Μπαγί νόμισε ότι είδε σ' αυτό το άλογο ένα δωδεκάκωπο πλοίο. Η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι η αρχική Τρίτη Φυλή κατασκεύασε βάρκες και στολίσκους πριν φτιάξει σπίτια. Ο κροκόδειλος και ο ιπποπόταμος θεωρούνται ιεροί και αντιπροσώπευαν θεία σύμβολα, τόσο για τους αρχαίους Αιγυπτίους όσο και για τους Μεξικανούς. Ο Ποσειδώνας στον Όμηρο είναι ο θεός του Αλόγου και παίρνει και ο ίδιος αυτή την μορφή για να ικανοποιήσει την Δήμητρα. Ο Αρίων, ο απόγονος τους, είναι μια από τις όψεις εκείνου του αλόγου, το οποίο είναι ένα κύκλος.

Το δωδεκάποδο άλογο του Χοσχάνγκ βρέθηκε σε κείνη την ήπειρο που ονομαζόταν *στεγνή χώρα*.

"Χριστιανική τοπογραφία" του Κοσμά του Ινδικοπλεύστη και η αξία της είναι πασίγνωστη, αλλά εδώ ο αγαθός πατέρας επαναλαμβάνει μια παγκόσμια παράδοση η οποία, όμως, τώρα επιβεβαιώνεται από γεγονότα. Κάθε εξερευνητής της αρκτικής υποπτεύεται την ύπαρξη μιας ηπείρου ή μιας "στεγνής χώρας" πέρα από την γραμμή του αιώνιου πάγου. Ίσως τώρα γίνει πιο σαφές το νόημα του ακόλουθου αποσπάσματος των Σχολίων.

"Κατά την πρώτη αρχή της [ανθρώπινης] *ζωής, η μόνη στεγνή χώρα βρισκόταν στο Δεξιό άκρο*[365] *της σφαίρας, όπου αυτή [η σφαίρα] είναι ακίνητη.*[366] *Ολόκληρη η Γη ήταν μια τεράστια υδάτινη έρημος και τα νερά ήταν χλιαρά... Εκεί ο άνθρωπος γεννήθηκε στις επτά ζώνες της αθάνατης, της ακατάστρεφτης από τα Μανβαντάρα.*[367] *Υπήρχε αιώνια άνοιξη στο σκοτάδι.* [Αλλά] *αυτό που είναι σκοτάδι για τον άνθρωπο του σήμερα, ήταν φως για του αρχικό άνθρωπο. Εκεί οι θεοί αναπαύονταν και ο Φοχάτ*[368] *βασιλεύει από τότε... Έτσι οι σοφοί πατέρες λένε ότι ο άνθρωπος γεννήθηκε στο κεφάλι της μητέρας του* [Γης] *και ότι τα πόδια της στο αριστερό άκρο δημιούργησαν* [γέννησαν] *τους κακούς ανέμους που φυσούν από το στόμα του κατώτερου Δράκοντα... Ανάμεσα στην πρώτη και δεύτερη* [φυλή] *η αιώνια κεντρική* [χώρα] *διαιρέθηκε από το νερό της ζωής.*[369]

Κυλάει γύρω της και ζωογονεί το σώμα της [της μητέρας Γης]. *Είναι ένα και προβάλλει από το κεφάλι της και γίνεται πλήρες στα πόδια της* [Νότιο Πόλο]. *Εξαγνίζεται* [με την σειρά του] *στην καρδιά της, που χτυπάει κάτω από το πόδι της ιερής Σαμπάλα, η οποία τότε* [στην αρχή] *δεν είχε ακόμα γεννηθεί. Γιατί στην ζώνη της κατοικίας του ανθρώπου βρίσκεται κρυμμένη η ζωή και η υγεία όλων όσα ζουν και αναπνέουν.*[370] *Κατά την διάρκεια της πρώτης και δεύτερης* [φυλής] *η ζώνη καλυπτόταν από τα μεγάλα ύδατα.* [Αλλά] *η μεγάλη μητέρα μόχθησε κάτω από τα κύματα και μια νέα χώρα ενώθηκε με την πρώτη, την οποία οι σοφοί μας ονομάζουν καλόττα* [κάλυμμα κεφαλής]. *Αυτή μόχθησε ακόμα πιο πολύ για την τρίτη* [φυλή] *και η μέση και ο ομφαλός της εμφανίστηκαν πάνω από το νερό.Ήταν η ζώνη, το ιερό Χιμαβάτ, που απλώνεται γύρω από τον κόσμο.*[371] *Έσπασε προς την*

Οι δύο πόλοι ονομάζονται δεξιό και αριστερό άκρο της σφαίρας μας – το δεξιό όντας ο Βόρειος Πόλος – ή κεφάλι και πόδια της γης. Κάθε ευεργετική (αστρική και κοσμική) δράση προέρχεται από τον Βορρά, κάθε θανατηφόρα επίδραση από τον Νότιο Πόλο. Συνδέονται στενά και επηρεάζουν την μαγεία της "δεξιάς" και "αριστερής" ατραπού.

Όσο περισσότερο πλησιάζει κανείς προς τους πόλους, τόσο λιγότερο γίνεται αισθητή η περιστροφή. Στους ίδιους τους πόλους η ημερήσια περιστροφή σχεδόν εξουδετερώνεται. Εξ αυτού και η έκφραση ότι η σφαίρα είναι "ακίνητη".

Στον Αποκρυφισμό βεβαιώνεται ότι η χώρα ή νησί που στεφανώνει τον Βόρειο Πόλο σαν σκουφί καθολικού ιερέα, είναι η μόνη η οποία παραμένει κατά την διάρκεια ολόκληρου του Μανβαντάρα του δικού μας "Γύρου". Όλες οι κεντρικές ήπειροι και χώρες θα αναδυθούν από τον βυθό της θάλασσας πολλές φορές με την σειρά, αλλά αυτή η χώρα δεν αλλάζει ποτέ.

Να θυμάστε ότι το βεντικό και αβεστικό όνομα του Φοχάτ είναι Απαμ-Ναπάτ. Στην Αβέστα στέκεται ανάμεσα στους γιαζάτα του πυρός και στους γιαζάτα του ύδατος. Το κυριολεκτικό νόημα είναι "Γιος των Υδάτων", όμως τα "ύδατα" δεν είναι το υγρό που γνωρίζουμε, αλλά ο Αιθέρας, τα πύρινα ύδατα του διαστήματος. Ο Φοχάτ είναι ο "Γιος του Αιθέρα" στην ανώτερη όψη του, Ακασά, η Μητέρα-Πατέρας των πρωταρχικών Επτά και του Ήχου ή ΛΟΓΟΥ. Ο Φοχάτ είναι το φως· του τελευταίου.

Αυτό το "νερό" είναι το αίμα ή ρευστό της ζωής που ζωογονεί την Γη, η οποία εδώ παρομοιάζεται με ένα ζωντανό σώμα.

Η Απόκρυφη διδασκαλία επικυρώνει την λαϊκή παράδοση η οποία βεβαιώνει την ύπαρξη μιας πηγής της ζωής στα σπλάχνα της Γης και στον Βόρειο Πόλο. Είναι το αίμα της Γης, το ηλεκτρομαγνητικό ρεύμα, το οποίο κυκλοφορεί μέσα απ' όλες τις αρτηρίες και το οποίο λέγεται ότι βρίσκεται αποθηκευμένο στον "ομφαλό" της Γης.

Ο Αποκρυφισμός θεωρεί την αλυσίδα των Ιμαλαΐων σαν την "ζώνη" και ισχυρίζεται ότι, είτε κάτω από το νερό είτε πάνω απ' αυτό, περιβάλλει την σφαίρα. Ο ομφαλός περιγράφεται σαν να βρίσκεται στο δύοντα ήλιο ή δυτικά του Χιμαβάτ, όπου βρίσκονται οι ρίζες του Μερού, βουνό που βρίσκεται βόρεια των Ιμαλαΐων. Το Μερού δεν είναι το "μυθικό βουνό στον αφαλό ή κέντρο της Γης", αλλά οι ρίζες και τα θεμέλια του βρίσκονται σ' αυτόν τον αφαλό, αν και το ίδιο είναι πέρα στον βορρά. Το γεγονός αυτό το συνδέει με την "κεντρική" χώρα που "δεν χάνεται ποτέ". Την χώρα στην οποία "η ημέρα των θνητών διαρκεί έξι μήνες και η νύχτα τους άλλους έξι μήνες". Όπως αναφέρει το *Βίσνου-Πουρανά*: "Επομένως, στα Βόρεια του Μερού είναι πάντα νύχτα κατά την διάρκεια της ημέρας σε άλλες περιοχές, γιατί το Μερού βρίσκεται βόρεια όλων των ντβιπά και βαρσά" (νησιών και χωρών) (Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. VII υποσ. Ουίλσον, τομ. II, σελ. 243 υποσ.). Το Μερού, επομένως, δεν είναι ούτε στον Άτλαντα, όπως προτείνει ο Ουίλφορντ, ούτε, όπως προσπάθησε να δείξει ο Ουίλσον, "ακριβώς στο κέντρο του κόσμου", μόνο και μόνο επειδή βρίσκεται "σχετικώς

κατεύθυνση του δύοντας ηλίου από τον λαιμό της[372] *προς τα κάτω* [προς τα νότιο-δυτικά], *σε πολλές χώρες και νησιά, αλλά ή αιώνια χώρα* [το κάλυμμα] *δεν έσπασε. Στεγνές χώρες σκέπασαν την επιφάνεια των σιωπηλών υδάτων στις τέσσερις μεριές του κόσμου. Όλες αυτές χάθηκαν* [με την σειρά τους]. *Τότε εμφανίστηκε η κατοικία των αμαρτωλών* [η Ατλαντίδα]. *Η αιώνια χώρα ήταν τώρα κρυμμένη, γιατί τα ύδατα έγιναν στερεά* [παγωμένα] *κάτω από την πνοή των ρουθουνιών της και τους κακούς ανέμους από το στόμα του Δράκοντα, κ.τ.λ., κ.τ.λ.*

Αυτό δείχνει ότι η Βόρεια Ασία είναι τόσο αρχαία όσο και η Δεύτερη Φυλή. Ακόμα μπορεί κανείς να πει ότι η Ασία είναι σύγχρονη με τον άνθρωπο, αφού από την ίδια την αρχή της ανθρώπινης ζωής η ριζική της, θα λέγαμε, ήπειρος υπήρχε ήδη. Ενώ αυτό το μέρος του κόσμου που είναι τώρα γνωστό σαν Ασία αποκόπηκε απλώς από αυτήν σε μια μεταγενέστερη εποχή και χωρίστηκε από τα παγωμένα νερά.

Αν, λοιπόν, η διδασκαλία έχει κατανοηθεί σωστά, η πρώτη ήπειρος που ήρθε σε ύπαρξη κάλυπτε ολόκληρο τον Βόρειο Πόλο σαν μια αδιάσπαστη κρούστα και παραμένει έτσι μέχρι σήμερα, πέρα από εκείνη την εσωτερική θάλασσα η οποία φαίνεται σαν μια απλησίαστη οφθαλμαπάτη στους λίγους ταξιδιώτες της Αρκτικής που την αντιλήφθηκαν.

Κατά την διάρκεια της Δεύτερης Φυλής και άλλη ξηρά αναδύθηκε κάτω από τα νερά σαν μια συνέχιση του "κεφαλιού" από τον λαιμό. Αρχίζοντας και στα δυο ημισφαίρια, στην γραμμή πάνω από το βόρειο τμήμα της Σπιτσβέργης[373] στην Προέκταση Μερκάτορ, από την δική μας μεριά, μπορεί να περιλάμβανε από την μεριά της Αμερικής τις τοποθεσίες που τώρα καταλαμβάνονται από την θάλασσα Μπάφιν και τα γειτονικά νησιά και ακρωτήρια. Εκεί, μόλις που έφτανε νότια στην 70η μοίρα πλάτους. Εδώ σχημάτιζε την ήπειρο σε σχήμα αλογοπέταλου για την οποία μιλάει το Σχόλιο, από τα δυο άκρα της οποίας το ένα περιλάμβανε την Γροιλανδία με μια προέκταση που διέσχιζε την 50η μοίρα ελαφρώς νοτιοδυτικά, και το άλλο την Καμτσάκα, όπου τα δυο αυτά άκρα ενώνονταν από τις σημερινές βόρειες παρυφές των ακτών της Ανατολικής και Δυτικής Σιβηρίας. Αυτή κομματιάστηκε και εξαφανίστηκε. Κατά το πρώτο τμήμα της Τρίτης Φυλής σχηματίστηκε η Λεμουρία (βλέπε ανωτέρω). Όταν και αυτή καταστράφηκε με την σειρά της, εμφανίστηκε η Ατλαντίδα.

* * *

ΔΥΤΙΚΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ ΒΑΣΙΣΜΕΝΕΣ ΠΑΝΩ ΣΕ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΟΥΡΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Επομένως είναι φυσικό να βλέπουμε ότι, βασιζόμενος πάνω σε τόσο ελλιπή στοιχεία όπως αυτά που έφτασαν στον αδαή ιστορικό, ο Όλαους Ρούντμπεκ, ένας Σουηδός επιστήμονας, προσπάθησε να αποδείξει πριν από δυο αιώνες περίπου ότι η Σουηδία ήταν η Ατλαντίδα του Πλάτωνα. Πίστεψε ακόμα ότι ανακάλυψε στην διαμόρφωση της αρχαίας Ουψάλα την τοποθεσία

βόρεια για τους κατοίκους αρκετών τμημάτων, που για όλους η ανατολή είναι εκείνο το τέταρτο, όπου εμφανίζεται αρχικά ο ήλιος".

Ακόμα και τα Σχόλια δεν αποφεύγουν την Ανατολική μεταφορά. Η σφαίρα παρομοιάζεται με το σώμα μιας γυναίκας, "μητέρας-Γης". Από τον λαιμό της προς τα κάτω, σημαίνει από την εσωτερική θάλασσα που τώρα βρίσκεται πέρα από το αδιαπέραστο φράγμα του πάγου. Η Γη, όπως λέει ο Παρασαρά: "είναι η μητέρα και τροφός, επαυξημένη με όλα τα πλάσματα και τις ιδιότητές τους, *αυτή που περιλαμβάνει όλους τους κόσμους*".

Γιατί οι Στάντζα ονομάζουν αυτήν την τοποθεσία με έναν όρο τον οποίο το Σχόλιο μεταφράζει σαν έναν τόπο χωρίς πλάτος (νιράκσα), η κατοικία των θεών. Όπως λέει ένας σχολιαστής από τον *Σούρια-Σιντάντα*:

"Πάνω απ' αυτούς (τους Σίντα) περνάει ο ήλιος όταν βρίσκεται στις ισημερίες˙ αυτοί δεν έχουν ούτε ισημεριακή σκιά ούτε ανύψωση του πόλου (*ακσοννάτι*, στίχος 42). Και προς τις δύο κατευθύνσεις από το Μερού υπάρχουν δυο πολικά άστρα (*ντρουβατάρα*), σταθερά στο μέσον του ουρανού, για κείνους που βρίσκονται σε τόπους χωρίς πλάτος (*νιράκσα*) και τα δυο έχουν την θέση τους στον ορίζοντα. Εδώ, σ' αυτές τις πόλεις [σ' αυτήν την χώρα], δεν υπάρχει ανύψωση των πόλων, τα δύο πολικά άστρα βρίσκονται στον ορίζοντα, αλλά οι μοίρες του + πλάτους τους είναι ενενήντα. Στο Μερού οι μοίρες πλάτους (*ακσά*) είναι ίδιες στον αριθμό". (Παράβαλε, Ουίλσον *Βίσνου-Πουρανά,* Τομ. ΙΙ, σελ. 208.)

και τα μέτρα που δόθηκαν από τον Έλληνα σοφό για την πρωτεύουσα της "Ατλαντίδος". Όπως απέδειξε ο Μπαγί, ο Ρούντμπεκ έκανε λάθος, αλλά το ίδιο λάθος και ακόμα μεγαλύτερο έκανε και Μπαγί. Γιατί η Σουηδία και η Νορβηγία αποτελούσαν αναπόσπαστο μέρος της αρχαίας Λεμουρίας, καθώς επίσης και της Ατλαντίδος επί της ευρωπαϊκής πλευράς, ακριβώς όπως η Ανατολική και Δυτική Σιβηρία και η Καμτσάκα ανήκαν σ' αυτήν επί της ασιατικής πλευράς. Αλλά, για άλλη μια φορά, πότε συνέβαινε αυτό; Μπορούμε να το ανακαλύψουμε κατά προσέγγιση μόνο με την μελέτη των *Πουρανά,* αν δεν θέλουμε να έχουμε καμιά σχέση με τις Μυστικές διδασκαλίες.

Τρία τέταρτα του αιώνα έχουν ήδη περάσει από τότε που ο Λοχαγός (τώρα Συνταγματάρχης) Ουίλφορντ παρουσίασε τις φανταστικές θεωρίες του, ότι δηλαδή οι Βρετανικές νήσοι είναι η "Λευκή Νήσος", το Ατάλα των *Πουρανά*. Αυτό ήταν σκέτη ανοησία, αφού το Ατάλα είναι ένας από τους επτά ντβιπά, ή νησιά, που ανήκουν στους κάτω *λοκά*, μια από τις επτά περιοχές του Πατάλα (των αντίποδων). Ακόμα, όπως δείχνει ο Ουίλφορντ,[374] τα *Πουρανά* την τοποθετούν "στην έβδομη ζώνη ή έβδομη ατμόσφαιρα" – μάλλον στο έβδομο μέτρο θερμότητας – πράγμα που την τοποθετεί μεταξύ των 24 και 28 μοιρών βορείου πλάτους. Πρέπει, επομένως, να αναζητηθεί στην ίδια μοίρα με τον Τροπικό του Καρκίνου, ενώ η Αγγλία βρίσκεται μεταξύ της 50ης και 60ης μοίρας πλάτους. Ο Ουίλφορντ την αναφέρει σαν Ατάλα, Ατλαντίς, η Λευκή Νήσος. Ο εχθρός της ονομάζεται "Λευκός Διάβολος", ο δαίμονας του τρόμου, γιατί λέει:

Στις [ινδικές και περσικές] ιστορίες βλέπουμε τον Κάϊ-κάους να πηγαίνει στο βουνό του Αζ-μπουρτζ Ασ-μπουρτζ, στους πρόποδες του οποίου δύει ο ήλιος, για να παλέψει με τον Ντιβ-Σεφίντ ή λευκό διάβολο, τον Τάρα-ντάιτια των *Πουρανά*, η κατοικία του οποίου ήταν στην έβδομη βαθμίδα του κόσμου, που αντιστοιχεί με την έβδομη ζώνη των Βουδιστών και με την έκτη των Πουρανιστών, ή με άλλα λόγια με την Λευκή Νήσο. (*Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. VIII, 1805, σελ. 279: "Μια Μελέτη πάνω στα Ιερά Νησιά της Δύσης".)

Αλλά εδώ οι Ανατολιστές αντιμετώπισαν και ακόμα αντιμετωπίζουν το αίνιγμα της Σφίγγας, η λανθασμένη λύση του οποίου θα καταστρέφει πάντα την αυθεντία τους, αν όχι και την προσωπικότητα τους, στα μάτια κάθε Ινδού μελετητή, ακόμα κι εκείνων που δεν είναι μυημένοι. Γιατί δεν υπάρχει ούτε μια δήλωση στα *Πουρανά* – πάνω στις αντικρουόμενες λεπτομέρειες των οποίων ο Ουίλφορντ βάσισε τις θεωρίες του – που να μην έχει αρκετά νοήματα και να μην αναφέρεται τόσο στον φυσικό, όσο και στον μεταφυσικό κόσμο. Αν οι αρχαίοι Ινδοί χώριζαν την επιφάνεια της σφαίρας σε επτά ζώνες, κλίματα, ντβιπά και σε επτά κολάσεις και επτά ουρανούς γεωγραφικά, αυτό το μέτρο του επτά αλληγορικά δεν εφαρμόζεται και στις δυο περιπτώσεις στις ίδιες τοποθεσίες. Ο Βόρειος Πόλος, η χώρα του "Μερού", είναι η έβδομη διαίρεση, καθώς αντιστοιχεί στην Έβδομη αρχή (ή τέταρτη μεταφυσικά), του απόκρυφου υπολογισμού, γιατί αντιπροσωπεύει την περιοχή του Άτμαν, της αγνής ψυχής και Πνευματικότητας. Έτσι το Πούσκαρα εμφανίζεται σαν η *έβδομη ζώνη*, ή ντβιπά, η οποία περιλαμβάνει τον *Ωκεανό Κσίρα*, ή Ωκεανό του γάλακτος (την πάντα παγωμένη λευκή περιοχή) στο *Βίσνου* (και άλλα) *Πουρανά*. Και το Πούσκαρα, με τους δυο βαρσά του, βρίσκεται ακριβώς στους πρόποδες του Μερού. Γιατί λέγεται ότι:

Οι δυο χώρες βόρεια και νότια του Μερού έχουν σχήμα τόξου... [και ότι] το μισό της επιφάνειας της γης είναι νότια του Μερού και το άλλο μισό βόρεια του Μερού, πέρα από το οποίο βρίσκεται το μισό του Πούσκαρα. (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. IV. Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 201.)

Ο Ουίλφορντ κάνει πολλά λάθη. Ταυτίζει, για παράδειγμα, τον Σβετά-ντβιπά (την Λευκή Νήσο), την "νήσο στο βόρειο μέρος του Τογιαμπούντι [θάλασσα φρέσκου νερού]", με την Αγγλία και έπειτα προσπαθεί να την ταυτίσει με το Ατάλα (μια χθόνια περιοχή) και την Ατλαντίδα. Τώρα η πρώτη είναι η κατοικία του Βίσνου εξωτερικά και το Ατάλα είναι μια κόλαση. Αυτός επίσης την τοποθετεί στον Εύξεινο, ή στην θάλασσα Ικσού (Μαύρη) και έπειτα φαίνεται να την συνδέει, σε άλλο σημείο, με την Αφρική και τον Άτλαντα.

Γεωγραφικά, λοιπόν το Πούσκαρα είναι η Αμερική, Βόρεια και Νότια, και αλληγορικά είναι η προέκταση του Τζάμπου-ντβιπά, [375] στο μέσον του οποίου στέκεται το Μερού, γιατί είναι η χώρα η οποία κατοικείται από όντα που ζουν δέκα χιλιάδες χρόνια, που είναι απαλλαγμένα από ασθένεια ή ελάττωμα· όπου δεν υπάρχει ούτε αρετή ούτε κακία, κάστα ή νόμοι, γιατί αυτοί οι άνθρωποι έχουν "την ίδια φύση με τους θεούς". (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. V, Ουίλσον Τομ. II, σελ. 202.) Ο Ουιλφορντ έχει την τάση να βλέπει το Μερού στο Βουνό Άτλαντα και τοποθετεί εκεί επίσης και τους Λοκά-λοκά. Το Μερού, μας λένε, το οποίο είνα. ο Σβαρ-λοκά, η κατοικία του Μπράχμα, του Βίσνου και ο Όλυμπος των ινδικών εξωτερικών θρησκειών, περιγράφεται γεωγραφικά σαν να "περνάς από το μέσον της γης-σφαίρας και να προεξέχει από τις δυο πλευρές". (*Σούρια-Σιντάντα*, στίχος 5, μετάφραση Ουίτνεϋ.) Στο επάνω τμήμα του βρίσκονται οι θεοί, στο κάτω (ή Νότιο Πόλο) είναι η διαμονή των δαιμόνων (κολάσεις). Πώς μπορεί, λοιπόν, το Μερού να είναι το Βουνό Άτλας; Άλλωστε, ο Ταραντάιτια, ένας δαίμονας, δεν μπορεί να τοποθετηθεί πάνω στην έβδομη ζώνη, αν το τελευταίο ταυτίζεται με την "Λευκή" Νήσο, που είναι Σβεταντβίπα, για τους λόγους που αναφέρονται στην υποσημείωση (Βλέπε κατωτέρω).

Ουίλφορντ κατηγορεί τους σύγχρονους μπραχμάνους ότι "τα μπέρδεψαν [νησιά και χώρες] όλα μαζί", αλλά ο ίδιος τα μπέρδεψε ακόμα περισσότερο. Πιστεύει ότι, αφού το Μπραχμόντα και το *Βαγιού-Πουρανά* διαιρούν την αρχαία ήπειρο σε επτά ντβιπά, που λέγεται ότι περιβάλλονται από έναν τεράστιο ωκεανό, "πέρα από τον οποίον βρίσκεται η περιοχή και τα βουνά, το Ατάλα, επομένως είναι πολύ πιθανό ότι οι Έλληνες πήραν από εδώ την ιδέα τους για την περίφημη Ατλαντίδα, η οποία – αφού δεν μπορούσε να βρεθεί μιας και είχε ήδη ανακαλυφθεί μια φορά – θεώρησαν ότι καταστράφηκε από κάποια αναστάτωση της φύσης..." (*Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. III, 1799, σελ. 300: "Για την Αίγυπτο και το Νείλο".)

Επειδή δυσκολευόμαστε να πιστέψουμε ότι οι Αιγύπτιοι ιερείς, ο Πλάτωνας, ακόμα και ο Όμηρος, βάσισαν τις ιδέες τους για την Ατλαντίδα πάνω στο Ατάλα – μια χθόνια περιοχή τοποθετημένη στον νότιο πόλο – προτιμάμε να εμμένουμε στις δηλώσεις που δίνονται στα μυστικά βιβλία. Πιστεύουμε στις επτά "ηπείρους", τέσσερις από τις οποίες έχουν ήδη ζήσει τις μέρες τους, η πέμπτη εξακολουθεί να υπάρχει και δύο πρόκειται να εμφανιστούν στο μέλλον. Πιστεύουμε ότι καθεμιά απ' αυτές δεν είναι επακριβώς μια ήπειρος με την σύγχρονη έννοια της λέξης, αλλά ότι κάθε όνομα, από το Τζάμπου μέχρι το Πούσκαρα, (Τζάμπου, Πλακσά, Σαλμάλα, Κουσά, Κραουντσά, Σάκα και Πούσκαρα) αναφέρεται στα γεωγραφικά ονόματα που δόθηκαν: (I) στις στεγνές χώρες που κάλυπταν την επιφάνεια ολόκληρης της Γης κατά την διάρκεια της περιόδου μιας Ριζικής Φυλής γενικά. (II) Σε ό,τι απέμεινε απ' αυτές μετά από ένα γεωλογικό (φυλετικό) Πραλάγια, όπως ο "Τζάμπου" για παράδειγμα, και (III) σε κείνες τις τοποθεσίες οι οποίες θα λάβουν μέρος μετά τους μελλοντικούς κατακλυσμούς στον σχηματισμό νέων παγκόσμιων "ηπείρων", χερσονήσων, ή ντβιπά, [376] κάθε ήπειρος όντας, κατά μια έννοια, μια μεγαλύτερη ή μικρότερη περιοχή ξηράς περιβαλλόμενη από νερό. Έτσι, οσοδήποτε "μπέρδεμα" κι αν παρουσιάζει αυτή η ονοματολογία για τον αδαή, δεν υπάρχει στην πραγματικότητα κανένα μπέρδεμα για εκείνον που κατέχει το κλειδί.

Έτσι, θεωρούμε ότι γνωρίζουμε πως, αν και δυο από τα πουρανικά "νησιά" – η έκτη και έβδομη "ήπειρος" – πρόκειται να εμφανιστούν, ωστόσο υπήρχαν ή υπάρχουν χώρες που θα λάβουν μέρος στην σύνθεση των μελλοντικών ξηρών, των νέων γαιών, των οποίων η γεωγραφική όψη θα αλλάξει ολοκληρωτικά, όπως συνέβη με εκείνες του παρελθόντος. Επομένως, βλέπουμε στα *Πουρανά* ότι ο Σάκα-ντβιπά είναι (ή θα γίνει) μια ήπειρος και ότι ο Σανκά-ντβιπά, όπως φαίνεται

Κάθε όνομα στα Πουρανά πρέπει να εξετάζεται τουλάχιστον κάτω από δυο όψεις, γεωγραφικά και μεταφυσικά, στην αλληγορική εφαρμογή του· π.χ. ο Νίλα, το (γαλάζιο) βουνό που είναι ένα από τα σύνορα, βόρεια του Μερού, πρέπει να αναζητηθεί ξανά γεωγραφικά σε μια οροσειρά στην Όρισα και ξανά σε ένα βουνό εντελώς διαφορετικό από τα άλλα (στην Δυτική Αφρική). Ο Τζάμπου-ντβιπά είναι η επικράτεια του Βίσνου,ο κόσμος που στα *Πουρανά* περιορίζεται στην σφαίρα μας, την περιοχή που περιέχει μόνο το Μερού και διαιρείται ξανά για να περιλάβει τον Μπαράτα-βαρσά (Ινδία), το καλύτερο τμήμα του και το ωραιότερο, λέει ο Παρασαρά. Το ίδιο ισχύει και για το Πούσκαρα και όλες τις άλλες.

Όπως οι Σάκα και Πούσκαρα, για παράδειγμα, οι οποίοι δεν υπάρχουν, αλλά στους οποίους θα εισέλθουν χώρες τέτοιες όπως μερικά τμήματα της Αμερικής, της Αφρικής και της Κεντρικής Ασίας, με την περιοχή Γκόμπι. Ας μην ξεχνάμε ότι Ουπαντβίπα σημαίνει "ριζικά" νησιά, ή η ξηρά γενικά.

στο *Βαγιού-Πουρανά*, είναι μόνο "ένα μικρό νησί", μια από τις εννιά διαιρέσεις (στις οποίες το Βαγιού προσθέτει άλλες έξι) του Μπαράτα-Βαρσά. Επειδή ο Σανκά-ντβιπά κατοικείτο από "Μλέτσα [ακάθαρτους ξένους] που λάτρευαν ινδικές θεότητες", γι' αυτό συνδέθηκαν με την Ινδία.[377] Αυτό εξηγεί γιατί ο Σανκάσουρα, βασιλιάς ενός τμήματος του Σανκά-ντβιπά, σκοτώθηκε από τον Κρίσνα, ο βασιλιάς εκείνος ο οποίος διέμενε στο παλάτι "που ήταν ένα όστρακο του ωκεανού και του οποίου οι υπήκοοι ζούσαν επίσης σε όστρακα", λέει ο Ουίλφορντ.

> Στις όχθες του Νίλα[378] γίνονταν μακρόχρονες συγκρούσεις ανάμεσα στους Ντέβατα [θεία όντα, ημίθεοι] και τους Ντάιτια [γίγαντες], αλλά επειδή η τελευταία φυλή επικράτησε, ο βασιλιάς τους Σανκάσουρα, οποίος διέμενε στον ωκεανό, έκανε συχνές εισβολές στην χώρα, προχωρώντας συνήθως την νύχτα.... (Ε. Ουίλφορντ, "Για την Αίγυπτο και τον Νείλο", *Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. III, 1799, σελ. 325.)

Αυτές οι μάχες έλαβαν χώρα όχι στις όχθες του Νείλου, αλλά στις ακτές της Δυτικής Αφρικής, νότια από κει που τώρα βρίσκεται το Μαρόκο. Υπήρχε μια εποχή όπου ολόκληρη η έρημος της Σαχάρα ήταν θάλασσα, έπειτα έγινε ήπειρος τόσο γόνιμη όσο το Δέλτα και έπειτα, μόνο μετά από μια άλλη προσωρινή καταβύθιση, έγινε μια έρημος παρόμοια με κείνη την άλλη έρημο του Σάμο ή Γκόμπι. Αυτό φαίνεται στην πουρανική παράδοση, γιατί στην ίδια σελίδα με την πιο πάνω αναφέρεται: "Οι άνθρωποι βρίσκονταν μεταξύ δυο πυρών, γιατί, ενώ ο Σανκάσουρα κατέστρεφε την μια πλευρά της ηπείρου, ο Κραουντσά (ή Κρακατσά), βασιλιάς του Κραούντς-ντβιπά, συνήθιζε να λεηλατεί την άλλη και έτσι οι δυο στρατοί... *μετέτρεψαν την πιο γόνιμη περιοχή σε μια γυμνή έρημο*". (*Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. III, σελ. 325-326.)

Το γεγονός ότι της Ευρώπης προηγήθηκε όχι μόνο το τελευταίο νησί της Ατλαντίδας, το οποίο ανέφερε ο Πλάτωνας, αλλά μια μεγάλη ήπειρος που πρώτα χωρίστηκε και έπειτα κομματιάστηκε σε επτά χερσονήσους και νησιά (ονομαζόμενα ντβιπά), είναι σχεδόν σίγουρο. Αυτή κάλυπτε ολόκληρες τις βόρειες και νότιες ατλαντικές περιοχές, καθώς και τμήματα του Βόρειου και Νότιου Ειρηνικού και είχε νησιά ακόμα και στον Ινδικό Ωκεανό (απομεινάρια της Λεμουρίας). Ο ισχυρισμός επιβεβαιώνεται από τα ινδικά *Πουρανά*, τους Έλληνες συγγραφείς, καθώς και από τις ασιατικές, περσικές και μωαμεθανικές παραδόσεις. Ο Ουίλφορντ, ο οποίος συγχέει υπερβολικά τους ινδικούς και τους μουσουλμανικούς μύθους, αυτό το δείχνει πολύ καθαρά. (Βλέπε *Ασιατικές Έρευνες*, Τόμοι VIII, X, XI.) Και τα γεγονότα και οι αναφορές από τα *Πουρανά* παρέχουν άμεσες και αναμφισβήτητες μαρτυρίες ότι οι Άριοι Ινδοί και άλλα αρχαία έθνη ήταν παλιότεροι θαλασσοπόροι από τους Φοίνικες, οι οποίοι τώρα θεωρούνται ότι υπήρξαν οι πρώτοι ναυτικοί που εμφανίστηκαν κατά τους μετα-κατακλυσμιαίους χρόνους. Να τι αναφέρεται στις Ασιατικές Έρευνες:

> ... Σ' αυτήν την συμφορά οι λίγοι ιθαγενείς, που επιβίωσαν [από τον πόλεμο ανάμεσα στους Ντέβατα και τους Ντάιτια], ύψωσαν τα χέρια και την καρδιά τους προς τον Μχάγκαβαν και αναφώνησαν, "Είθε εκείνος που μπορεί να μας σώσει απ' αυτές τις καταστροφές να γίνει βασιλιάς μας", χρησιμοποιώντας την λέξη Ι' Τ [ένας μαγικός όρος ο οποίος προφανώς δεν κατανοήθηκε από τον Ουίλφορντ], η οποία αντήχησε σε ολόκληρη την χώρα. (Φ. Ουίλφορντ, "Για την Αίγυπτο και το Νείλο", *Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. III, 1799, σελ. 326.)

Τότε ξεσπάει μια βίαιη θύελλα, τα νερά του Κάλι αναστατώνονται κατά περίεργο τρόπο, "οπότε εμφανίστηκε από τα κύματα του ποταμού ένας άνδρας – που μετά ονομάστηκε Ι' Τ – επικεφαλής μιας πολυάριθμης στρατιάς, λέγοντας *'αμπαγιάμ'*, ή *δεν υπάρχει φόβος...*", και σκόρπισε τον εχθρό. Ο Ουίλφορντ εξηγεί:

> ... Ο Βασιλιάς Ι' Τ, μια κατώτερη ενσάρκωση του Μρίρα [Μρίντα, μια μορφή του Ρουντρά, πιθανόν;] επανέφερε ξανά την ειρήνη και την ευημερία σε ολόκληρο το Σανκά-ντβιπά, στην Μπαρμπαραντέσα, Μισραστάν και Αρβαστάν ή Αραβία... (*Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. III, σελ. 326.)

---

[377] Ονομάζονταν δαίμονες, Άσουρα, γίγαντες και τέρατα, εξαιτίας της κακίας τους και έτσι, εξαιτίας αυτού, η χώρα τους παρομοιάστηκε με το Ατάλα, μια κόλαση.

[378] Όχι στον ποταμό Νείλο, φυσικά, αλλά κοντά στα βουνά Νίλα της οροσειράς του Άτλαντα.

Ασφαλώς, αν τα ινδικά *Πουρανά* δίνουν μια περιγραφή πολέμων πάνω σε ηπείρους και νησιά που βρίσκονται πέρα από την Δυτική Αφρική στον Ατλαντικό Ωκεανό, αν οι συγγραφείς τους μιλούν για τους Μπάρμπαρα και άλλους λαούς, όπως τους Άραβες – αυτοί οι οποίοι δεν είναι γνωστό ότι ταξίδεψαν ποτέ στην θάλασσα, ή ότι διέσχισαν την Καλαπάνι (το μαύρα νερά του Ωκεανού) στις ημέρες της φοινικικής ναυσιπλοΐας – τότε τα *Πουρανά* τους θα πρέπει να είναι αρχαιότερα από κείνους τους Φοίνικες (που τοποθετούνται από το 2000 μέχρι το 3000 π.Χ.). Οπωσδήποτε αυτές οι παραδόσεις πρέπει να είναι αρχαιότερες,[379] γιατί:

"Στις πιο πάνω αναφορές", γράφει ένας γνώστης, "οι Ινδοί μιλάνε γι' αυτό το νησί σαν υπαρκτό και με μεγάλη δύναμη" θα πρέπει, επομένως να ήταν *πάνω από έντεκα χιλιάδες χρόνια πριν*".

Αλλά ένας άλλος υπολογισμός και μια άλλη απόδειξη μπορούν να παρατεθούν σχετικά με την μεγάλη αρχαιότητα εκείνων των Ινδών Άριων οι οποίοι γνώριζαν (επειδή είχαν κάποτε κατοικήσει εκεί) και περιέγραφαν το τελευταίο εναπομείναν νησία της Ατλαντίδος, ή μάλλον εκείνου του υπολείμματος του ανατολικού τμήματος της ηπείρου που χάθηκε αμέσακ μετά την ανύψωση των δυο Αμερικών,[380] των δυο Βαρσά του Πούσκαρα Αυτό μπορεί να αποδειχθεί επίσης, βάσει ενός αστρονομικού υπολογισμού, από έναν γνώστη ο οποίος κριτικάρει τον Ουίλφορντ. Γιατί αυτός ενθυμούμενος τα όσα είχε παρουσιάσει ο Ανατολιστής σχετικά με το Βουνό Ασ-μπουρτζ "στους πρόποδες του οποίου δύει ο ήλιος", όπου έγινε ο πόλεμος μεταξύ των Ντέβατα και των Ντάιτια,[381] λέει:

> Θα εξετάσουμε το πλάτος και το μήκος του χαμένου νησιού και του εναπομείναντος βουνού Αζ-μπουρτζ. Βρισκόταν στο έβδομο επίπεδο του κόσμου, δηλαδή στο έβδομο ΚΛΙΜΑ ή ΒΑΘΜΟ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑΣ, που βρίσκεται μεταξύ των 24 και 28 μοιρών βόρειου πλάτους, και αυτή η Λευκή Νήσος, η οποία ονομάζεται επίσης Αντμπιτανάγια, η κόρη του ωκεανού, περιγράφεται συχνά σαν να βρίσκεται στην δύση και ο ήλιος εμφανίζεται να δύει στους πρόποδες του βουνού Αζ-μπουρτζ [Άτλας, Τενερίφη ή Νίλα, δεν έχει σημασία το όνομα] για να πολεμήσει (να κάψει με τις κάθετες ακτίνες του) τον Λευκό Διάβολο ή Λευκή Νήσο. (Σ. Μακαίη, *Μυθολογική Αστρονομία*, σελ. 69.)

Τώρα, αφού εξετάζουμε αυτήν την δήλωση από την αστρονομική όψη της και γνωρίζουμε ότι ο Κρίσνα είναι ο ενσαρκωμένος Ήλιος (Βίσνου), ένας ηλιακός θεός, και ότι λέγεται πως σκότωσε τον Ντιβ-Σέφιντ, τοn λευκό γίγαντα – μια *πιθανή* προσωποποίηση των αρχαίων κατοίκων στους πρόποδες του Άτλαντα – μήπως ο Κρίσνα είναι απλώς μια προσωποποίηση των κάθετων ακτίνων του Ήλιου; Είδαμε ότι αυτοί οι κάτοικοι (οι Ατλαντίδες) κατηγορήθηκαν από τον Διόδωρο ότι καθημερινά καταριόνταν τον Ήλιο και πολεμούσαν επίσης την επιρροή του. Αυτή φυσικά είναι μια αστρονομική ερμηνεία. Αλλά τώρα θα αποδειχθεί ότι ο Σανκάσουρα και ο Σανκά-ντβιπά και ολόκληρη η ιστορία τους είναι επίσης γεωγραφικά και εθνολογικά η "Ατλαντίδα" του Πλάτωνα με ινδικό ένδυμα.

Ήδη παρατηρήσαμε ότι, αφού στις πουρανικές διηγήσεις αυτό το νησί είναι *ακόμα υπαρκτό,* τότε αυτές οι διηγήσεις πρέπει να είναι αρχαιότερες από τα 11.000 χρόνια που πέρασαν από τότε

Ο Ουίλφορντ, συγχέοντας τις δυο διηγήσεις και τον Πριγιάβρατα με το Μεντατίτι, λέει για την διαίρεση της Ατλαντίδος και του Μπάρατα ή Ινδίας: "Η διαίρεση έγινε από τον Πριγιάβρατα... Αυτός είχε δέκα γιους και πρόθεση του ήταν να μοιράσει ολόκληρη την Γη ανάμεσα τους ίσα... Με τον ίδιο τρόπο ο Ποσειδώνας μοίρασε την Ατλαντίδα ανάμεσα στους δέκα γιους του, ένας από τους οποίους είχε στο μερίδιό του την Γκάντε στο άκρο της Ατλαντίδος", που είναι "πιθανόν η αρχαία ήπειρος... Αυτή η Ατλαντίδα κατακλύστηκε παρόμοια από μια πλημμύρα και φαίνεται ότι με την Ατλαντίδα πρέπει να κατανοούμε την προκαταλκυσμιαία Γη, πάνω στην οποία γεννήθηκαν για να κυβερνήσουν δέκα πρίγκηπες σύμφωνα με την μυθολογία της Δύσης [και της Ανατολής επίσης], αλλά, σύμφωνα με τους Πουρανιστές μόνο επτά απ' αυτούς κάθισαν στον θρόνο... Μερικοί επίσης έχουν την γνώμη ότι, από τους επτά ντβιπά, οι έξι κατακλύστηκαν παρόμοια από πλημμύρα..." ("Μελέτη πάνω στα Ιερά Νησιά της Δύσης", *Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. VIII, 1812, σελ. 284-285 και 367). Ο Ουίλφορντ την θεωρεί ότι ήταν η "Γκάντε η οποία περιλάμβανε την Ισπανία", αλλά ήταν μάλλον το νησί του Πλάτωνα

Έτσι, η Αμερική, ο "νέος" κόσμος, αν και όχι πολύ, είναι ωστόσο παλιότερος από την Ευρώπη, τον "παλιό" κόσμο.

Αν η διαμονή του Ντιβ ή Ντι-Σέφιντ (Του Ταραντάιτγια. ήταν στο *έβδομο επίπεδο*, αυτό συνέβη γιατί προήλθε από τον Πούσκαρα, το *Πατάλα* (αντίποδες) της Ινδίας, ή από την Αμερική. Αυτή η τελευταία άγγιζε τα τείχη, θα λέγαμε, της Ατλαντίδος πριν αυτή βυθιστεί τελειωτικά. Η λέξη *Πατάλα* σημαίνει τόσο τις αντίποδες χώρες όσο και τις υποχθόνιες περιοχές και έτσι έγιναν συνώνυμες τόσο στις ιδέες και τις ιδιότητες όσο και στο όνομα.

που ο Σανκά-ντβιπά, ή η Ποσειδώνια της Ατλαντίδος, εξαφανίστηκε. Δεν είναι, λοιπόν, πιθανό ότι οι Ινδοί γνώριζαν αυτό το νησί από πιο νωρίς; Ας στραφούμε και πάλι στις αστρονομικές ενδείξεις οι οποίες το ξεκαθαρίζουν πλήρως, αν κανείς αποδειχτεί, σύμφωνα με τον ίδιο γνώστη, ότι,

... την εποχή που ο θερινός τροπικός κόλουρος περνούσε μέσα από τις *Πλειάδες*, τότε η *Καρδιά του Λέοντα* πρέπει να βρισκόταν πάνω στον ισημερινό και όταν ο *Λέοντας ήταν κάθετος* στο νησί της Κεϋλάνης κατά την δύση, τότε ο *Ταύρος* θα πρέπει να ήταν κάθετος στο νησί της *Ατλαντίδος κατά το μεσημέρι*.

Αυτό εξηγεί, ίσως, το γιατί οι Σιγγάλιοι, οι κληρονόμοι των Ρακσάσα και των Γιγάντων της Λάνκα και άμεσοι απόγονοι του Σίμχα, ή Λέοντα, συνδέθηκαν με τον Σανκά-ντβιπά ή Ποσειδώνια (Ατλαντίδα του Πλάτωνα). Μόνο που, όπως φαίνεται από την *Σφιγξιάδα* του Μακαίη, αυτό αστρονομικά πρέπει να συνέβη πριν από 23.000 χρόνια, εποχή κατά την οποία η κλίση της εκλειπτικής πρέπει να ήταν πάνω από 27 μοίρες και, επομένως, ο Ταύρος πρέπει να περνούσε πάνω από την "Ατλαντίδα" ή "Σανκά-ντβιπά". Και το ότι ήταν έτσι αποδεικνύεται με σαφήνεια. Τα Σχόλια λένε:

"Ο ιερός ταύρος Νάντι μεταφερόταν από το Μπάρατα στο Σανχά για να συναντήσει τον Ρισαμπά [Ταύρο] *κάθε Κάλπα. Αλλά όταν εκείνοι της Λευκής Νήσου* [που προήλθαν αρχικά από τον Σβετά-ντβιπά],[382] *που είχαν αναμειχθεί με τους Ντάιτια* [γίγαντες] *της άνομης γης, έγιναν μαύροι από την Αμαρτία, τότε ο Νάντι έμεινε για πάντα στην "Λευκή Νήσο"* [ή Σβετά-ντβιπά]. *Εκείνοι του Τέταρτου Κόσμου* [φυλής] *έχασαν το AUM"*.

Το Ασ-μπουρτζ (ή Αζ-μπουρτζ), είτε πρόκειται για την κορυφή της Τενερίφης είτε όχι, ήταν ένα ηφαίστειο, όταν άρχισε η καταβύθιση του "δυτικού Ατάλα" (ή κόλασης), και εκείνοι που διασώθηκαν διηγήθηκαν την ιστορία στα παιδιά τους. Η Ατλαντίδα του Πλάτωνα χάθηκε από νερό από κάτω και φωτιά από πάνω, καθώς το μεγάλο βουνό ξερνούσε συνέχεια φωτιά. "Μόνο το ‘Τέρας που ξερνάει φωτιά’ επιβίωσε από τα ερείπια του άτυχου νησιού".

Οι Έλληνες, που κατηγορήθηκαν ότι δανείστηκαν μια ινδική φαντασία (Ατάλα) και έφτιαξαν απ' αυτήν μια άλλη (Ατλαντίδα), κατηγορούνται μήπως πήραν τις γεωγραφικές ιδέες τους και τον αριθμό επτά επίσης απ' τους Ινδούς; [Βλέπε στο Μέρος ΙΙ τα διάφορα Τμήματα για την ΕΠΤΑΔΙΚΟΤΗΤΑ στην φύση.] Ο Πρόκλος, *Σχόλιο στον Τίμαιο*, Βιβλίο Πρώτο, λέει:

περίφημη Ατλαντίδα δεν υπάρχει πια, αλλά δεν μπορούμε να αμφιβάλλουμε πως κάποτε υπήρξε, γιατί ο Μάρκελλος, που έγραψε ιστορία των αιθιοπικών υποθέσεων, λέει ότι ένα τέτοιο και τόσο μεγάλο νησί κάποτε υπήρχε και αυτό μαρτυρείται και από κείνους που έγραψαν ιστορίες σχετικές με την εξωτερική θάλασσα. Γιατί αναφέρουν ότι εκείνη την εποχή υπήρχαν επτά νησιά στην ατλαντική θάλασσα αφιερωμένα στην Περσεφόνη· και εκτός απ' αυτά, τρία τεραστίου μεγέθους, αφιερωμένα στον Πλούτωνα... στον Δία... και στον Ποσειδώνα. Και επίσης οι κάτοικοι του τελευταίου νησιού (Ποσειδωνίας) διατήρησαν την ανάμνηση του καταπληκτικού μεγέθους της ατλαντικής νήσου, όπως την διηγούνταν οι πρόγονοί τους, καθώς και το ότι κυβερνούσε για πολλές περιόδους όλα τα νησιά στην Ατλαντική θάλασσα. Από αυτό το νησί μπορεί κανείς να περάσει πέρα σε άλλα μεγάλα νησιά, τα οποία βρίσκονται κοντά στην στερεή γη, πλησίον της οποίας είναι η αληθινή θάλασσα.

.

Αυτοί οι επτά ντβιπά, που λανθασμένα αποδόθηκαν σαν νησιά, αποτελούσαν το σώμα της περίφημης Ατλαντίδος, σύμφωνα με τον Μάρκελλο [γράφει ο ίδιος ο Ουίλφορντ]... Αυτό δείχνει προφανώς ότι η Ατλαντίδα είναι η αρχαία ήπειρος... Η Ατλαντίδα καταστράφηκε από μια πολύ δυνατή θύελλα [;]: αυτό είναι καλά γνωστό στους Πουρανιστές, μερικοί από τους οποίους βεβαιώνουν ότι, σαν αποτέλεσμα αυτής της φοβερής αναστάτωσης της φύσης, έξι από τους ντβιπά εξαφανίστηκαν... [*Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. XI, σελ. 27-28: "Μια Μελέτη πάνω στα ιερά Νησιά της Δύσης".]

Ούτε η Ατλαντίδα ούτε επίσης ο Σανκά-ντβιπά, ονομαζόταν ποτέ "Λευκή Νήσος". Όταν η παράδοση λέει ότι "η Λευκή Νήσος έγινε μαύρη εξαιτίας των αμαρτημάτων του λαού", εννοεί απλώς τους κατοίκους της "Λευκής Νήσου", ή Σιντσπούρα, ή Σβετά-ντβιπά, που κατέβηκαν στην Ατλαντίδα της Τρίτης και Τέταρτης φυλής, για να "τους εμψυχώσουν και οι οποίοι, αφού ενσαρκώθηκαν, έγιναν μαύροι από την αμαρτία", ένα ρητορικό σχήμα. Όλοι οι Αβατάρα του Βίσνου λέγεται ότι έρχονται αρχικά από την Λευκή Νήσο. Σύμφωνα με την θιβετανική παράδοση η Λευκή Νήσος είναι η μόνη τοποθεσία η οποία ξεφεύγει από την γενική μοίρα των άλλων ντβιπά και δεν μπορεί να καταστραφεί ούτε από φωτιά ούτε από νερό, γιατί είναι η "αιώνια χώρα".

Τώρα έχουν δοθεί αρκετές αποδείξεις, ώστε να ικανοποιήσουν ακόμα και τον μεγαλύτερο σκεπτικιστή. Παρ' όλα αυτά θα προστεθούν επίσης και άμεσες αποδείξεις βασισμένες πάνω στην ακριβή επιστήμη. Ωστόσο τόμοι ολόκληροι μπορούν να γραφούν χωρίς αποτέλεσμα για κείνους οι οποίοι δεν βλέπουν ούτε ακούνε, παρά μόνο μέσα από τα μάτια και τα αυτιά των αντίστοιχων αυθεντιών τους.

Εξ αυτού και η διδασκαλία των Ρωμαιοκαθολικών μελετητών, δηλαδή ότι το Αερμών, το βουνό στην χώρα του Μιζπέχ – που σημαίνει "ανάθεμα", "καταστροφή" – είναι το ίδιο με το βουνό Αρμών. Σαν απόδειξη αναφέρεται συχνά ότι ο Ιώσηπος (*Ιουδαϊκές Αρχαιότητες*, Ε', ΙΙ, 3) βεβαιώνει πως ακόμα και στις μέρες του ανακαλύπτονταν καθημερινά εκεί τεράστια οστά γιγάντων. Αλλά αυτή ήταν η χώρα του Βαλαάμ του προφήτη, τον οποίο ο "Κύριος αγαπούσε πολύ", και τόσο μπερδεμένα είναι τα γεγονότα και οι προσωπικότητες μέσα στον νου αυτών των μελετητών ώστε, όταν το *Ζοχάρ* εξηγεί ότι τα "πουλιά" τα οποία ενέπνευσαν τον Βαλαάμ σήμαιναν τους "Όφεις", δηλαδή τους σοφούς και τους μυημένους στην σχολή των οποίων είχε μάθει τα μυστήρια της προφητείας, αυτοί αρπάζουν ξανά την ευκαιρία για να δείξουν ότι στο βουνό Αερμών κατοικούσαν οι "φτερωτοί δράκοντες του Κακού, που αρχηγός τους είναι ο Σαμαέλ" (Ο Ιουδαίος Σατανάς).

> "Σ' αυτά ακριβώς τα ακάθαρτα πνεύματα τα φυλακισμένα στο Βουνό Αερμών της Ερήμου, στάλθηκε ο αποδιοπομπαίος τράγος του Ισραήλ, ο οποίος πήρε το όνομα του ενός απ' αυτά [Αζαζ(ι)έλ]". (*Ζοχάρ*, Ι, στ. 122.)

Εμείς λέμε ότι δεν είναι έτσι. Το *Ζοχάρ* έχει την ακόλουθη εξήγηση για την άσκηση της μαγείας η οποία στα Εβραϊκά ονομάζεται Ναχασίμ, ή τα "Έργα των Όφεων". Λέει: "Ονομάζεται *ναχασίμ* γιατί οι μάγοι [πρακτικοί Καμπαλιστές] εργάζονται *περιβαλλόμενοι από το φως του πρωταρχικού όφεως*, τον οποίο αυτοί αντιλαμβάνονται στον ουρανό αποτελούμενο από μυριάδες μικρά αστέρια" (*Ζοχάρ*, Μέρος ΙΙΙ, στ. 302)... που σημαίνει απλώς το επονομαζόμενο αστρικό φως από τους Μαρτινιστές, τον Ελιφάς Λεβί και τώρα από όλους τους σύγχρονους Αποκρυφιστές.

Η "ΚΑΤΑΡΑ" ΑΠΟ ΜΙΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΚΟΠΙΑ

Οι προαναφερθείσες διδασκαλίες της ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΔΟΞΑΣΙΑΣ, συμπληρούμενες από τις παγκόσμιες παραδόσεις, πρέπει να απέδειξαν ότι τα *Μπράχμανα* και τα Πουρανά, τα *Γκάτα* και οι άλλες μαζνταϊκές Γραφές, μέχρι τα αιγυπτιακά, τα ελληνικά, τα ρωμαϊκά και τέλος μέχρι τα ιουδαϊκά ιερά αρχεία, όλα έχουν την ίδια καταγωγή. Κανένα απ' αυτά δεν είναι ανόητες και αβάσιμες ιστορίες, επινοημένες για να παγιδεύσουν τον ανυποψίαστο αδαή. Αντίθετα όλα είναι αλληγορίες που έχουν σκοπό να μεταδώσουν, κάτω από ένα λίγο ή πολύ φανταστικό πέπλο, τις μεγάλες αλήθειες που συγκεντρώθηκαν στο ίδιο πεδίο της προϊστορικής παράδοσης. Ο χώρος αυτών των τόμων δεν μας επιτρέπει να εισέλθουμε σε περισσότερες και πιο μικρές λεπτομέρειες σχετικά με τις τέσσερις Φυλές που προηγήθηκαν της δικής μας. Αλλά πριν προσφέρουμε στον σπουδαστή την ιστορία της ψυχικής και πνευματικής εξέλιξης των άμεσων προκατακλυ-σμιαίων πατέρων της δικής μας Πέμπτης (Άριας) ανθρωπότητας και πριν δείξουμε την σημασία της για όλους τους άλλους δευτερεύοντες κλάδους που αναπτύχθηκαν από τον ίδιο κορμό, πρέπει να διαφωτίσουμε μερικά ακόμα γεγονότα. Δείξαμε, με βάση την μαρτυρία των κειμένων ολόκληρου του αρχαίου κόσμου, καθώς και τις ενορατικές θεωρήσεις αρκετών φιλοσόφων και επιστημών των μετέπειτα εποχών, ότι τα δόγματα της Εσωτερικής μας Δοξασίας σχεδόν σε κάθε περίπτωση επιβεβαιώνονται από έμμεσες καθώς και από άμεσες αποδείξεις. Ότι ούτε οι "μυθικοί" γίγαντες, ούτε οι χαμένες ήπειροι, ούτε και η εξέλιξη των προηγούμενων φυλών είναι εντελώς αβάσιμες ιστορίες. Στην Προσθήκη, στο τέλος αυτού του βιβλίου, η επιστήμη θα βρεθεί αρκετές φορές ανίκανη να απαντήσει και ελπίζουμε ότι τελικά θα απορριφθεί κάθε σκεπτικιστική παρατήρηση αναφορικά με τον ιερό αριθμό στην φύση και τους δικούς μας αριθμούς γενικά. [Βλέπε Τμήμα XXV, "Τα Μυστήρια της Εβδομάδας".]

Στο μεταξύ ένα καθήκον έχει μείνει ατέλειωτο: το καθήκον του να αποκαλύψουμε το λάθος του πιο επικίνδυνου απ' όλα τα θεολογικά δόγματα: της ΚΑΤΑΡΑΣ κάτω από την οποία η ανθρωπότητα υποτίθεται ότι υποφέρει από την εποχή της μυθικής ανυπακοής του Αδάμ και της Εύας στον κήπο της Εδέμ.
Οι δημιουργικές δυνάμεις στον άνθρωπο ήταν δώρο της θείας Σοφίας και όχι αποτέλεσμα αμαρτήματος. Αυτό αποδεικνύεται καθαρά με την παράδοξη συμπεριφορά του Ιεχωβά, ο οποίος πρώτα καταριέται τον Αδάμ και την Εύα (ή Ανθρωπότητα) για το υποτιθέμενο διαπραχθέν αμάρτημα και έπειτα ευλογεί τον "εκλεκτό λαό" του λέγοντας, "αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε την γη" (Γένεση Θ', Ι). Η κατάρα δεν επήλθε πάνω στην ανθρωπότητα από την Τέταρτη Φυλή, γιατί η σχετικά αναμάρτητη Τρίτη Φυλή, οι ακόμα πιο γιγαντιαίοι Προκατακλυσμιαίοι, είχε χαθεί με τον ίδιον τρόπο. Επομένως ο Κατακλυσμός δεν ήταν μια τιμωρία, αλλά απλώς αποτέλεσμα ενός περιοδικού και γεωλογικού νόμου. Ούτε η κατάρα του ΚΑΡΜΑ έπεσε επάνω τους επειδή αναζητούσαν την φυσική ένωση, όπως κάνει στην κατάλληλη εποχή του όλος ο άνους ζωικός κόσμος, αλλά επειδή καταχράστηκαν την δημιουργική δύναμη, επειδή βεβήλωσαν το θείο δώρο και σπατάλησον την ζωτική ουσία όχι για κάποιον σκοπό, παρά μόνο για ζωώδικη προσωπική ικανοποίηση. Όταν κατανοηθεί σωστά, το τρίτο κεφάλαιο της Γένεσης, θα φανεί ότι αναφέρεται στον Αδάμ και στην Εύα της τελευταίας Τρίτης και της αρχικής Τέταρτης Φυλής. Στην αρχή, η σύλληψη ήταν για την γυναίκα τόσο εύκολη, όσο ήταν και για όλη την ζωική δημιουργία. Η φύση δεν είχε ποτέ την πρόθεση η γυναίκα να γεννάει τα παιδιά της με "πόνους". Από εκείνη την περίοδο, όμως, κατά την διάρκεια της εξέλιξης της Τέταρτης Φυλής, δημιουργήθηκε έχθρα ανάμεσα στο σπέρμα της και στο σπέρμα του "Όφεως", το σπέρμα ή προϊόν του Κάρμα και της θείας σοφίας. Γιατί το σπέρμα της γυναίκας ή του πάθους, τσάκισε την κεφαλή του σπέρματος του καρπού της σοφίας και της γνώσης, μετατρέποντας το άγιο μυστήριο της γέννησης σε ζώώδη ικανοποίηση. Έτσι και ο νόμος του Κάρμα "τσάκισε την φτέρνα" της Ατλάντειας φυλής, μεταβάλλοντας βαθμιαία φυσιολογικά, ηθικά, υλικά και νοητικά ολόκληρη την φύση της ανθρωπότητας της Τέταρτης Φυλής,[383] έτσι ώστε ο άνθρωπος από υγιής Βασιλιάς της ζωικής δημιουργίας της Τρίτης Φυλής, έγινε στην Πέμπτη, την δική μας φυλή, μια αδύναμη, χοιραδική ύπαρξη και κατέληξε τώρα να είναι ο πλουσιότερος κληρονόμος πάνω στον πλανήτη σε ιδιοσυστασιακές και κληρονομικές ασθένειες, το πιο ζωώδες, με συνειδητό και νοήμονα τρόπο απ' όλα τα ζώα. [Οι ασθένειες και ο υπερπληθυσμός είναι γεγονότα που δεν μπορεί κανείς να τα αρνηθεί.]

Αυτή είναι η αληθινή ΚΑΤΑΡΑ από φυσιολογική άποψη και σχεδόν η μοναδική στην οποία αναφέρεται ο καμπαλιστικός εσωτερισμός, θεωρούμενη απ' αυτήν την σκοπιά, η κατάρα είναι αναπόφευκτη, γιατί είναι φανερή. Η διανοητική εξέλιξη, στην πορεία της χέρι με χέρι με την φυσική, υπήρξε ασφαλώς μια κατάρα αντί για ευλογία, ένα δώρο αναζωογονημένο από τους "Κυρίους της Σοφίας", οι οποίοι έχυσαν πάνω στο ανθρώπινο *μάνας* την φρέσκια δροσιά του δικού τους πνεύματος και ουσίας. Ο θείος Τιτάνας υπέφερε, λοιπόν, μάταια και νιώθει κανείς την τάση να λυπηθεί για την ευεργεσία του στην ανθρωπότητα και να αναπολήσει εκείνες τις μέρες που τόσο γραφικά απεικονίζονται από τον Αισχύλο, στο έργο του *Προμηθέας Δεσμώτης*, όταν, στο τέλος της πρώτης τιτανικής εποχής (της εποχής που ακολούθησε εκείνη του αιθερικού ανθρώπου, των ευσεβών Κοντού και Πραμλότσα), η γεννημένη, φυσική ανθρωπότητα, που είναι ακόμα χωρίς νου και (από φυσική άποψη) χωρίς αισθήσεις, περιγράφεται σαν:

Πόσο σοφοί και μεγαλειώδεις, πόσο προβλεπτικοί και ηθικά ευεργετικοί είναι οι *Νόμοι του Μάνου* για την συζυγική ζωή, όταν συγκριθούν με την ασυδοσία που επιτρέπεται σιωπηλά στον άνθρωπο στις πολιτισμένες χώρες. Το ότι οι νόμοι αυτοί παραμελήθηκαν κατά τις δυο τελευταίες χιλιετίες δεν μας εμποδίζει να θαυμάσουμε την προβλεπτικότητά τους. Ο μπραχμάνος ήταν ένας *γκριχάστα* οικογενειάρχης, μέχρι μια ορισμένη περίοδο της ζωής του οπότε, αφού γεννούσε έναν γιο, εγκατέλειπε την συζυγική ζωή και γινόταν ασκητής Γιόγκι. Η ίδια του η συζυγική ζωή κανονιζόταν από τον μπραχμάνο αστρολόγο του σύμφωνα με την φύση του. Γι' αυτό, σε χώρες όπως το Πουντζάμπ, για παράδειγμα, όπου η θανατηφόρα επίδραση της μουσουλμανικής και αργότερα της ευρωπαϊκής ασυδοσίας ελάχιστα άγγιξε τις ορθόδοξες Άριες κάστες, βρίσκει ακόμα κανείς τους πιο έξοχους ανθρώπους – όσον αφορά την διάπλαση και την σωματική δόναμη – σε ολόκληρο τον πλανήτη. Ενώ οι πανίσχυροι άνθρωποι του παρελθόντος αντικαταστάθηκαν στο Ντεκκάν και ειδικά στην Βεγγάλη, από ανθρώπους που με κάθε αιώνα (και σχεδόν με κάθε χρόνο) η γενιά τους μειώνεται και αδυνατίζει.

Πρώτα λοιπόν βλέποντας, έβλεπαν μάταια,
άκουγαν και δεν άκουγαν, όμοια με μορφές
ονείρων το μακρό βίο περνούσαν. (στίχοι 447-450)

Οι Σωτήρες μας, οι Αγκνισβαττά και οι άλλοι θείοι "Γιοι της φλόγας της Σοφίας" (που προσωποποιήθηκαν από τους Έλληνες στον Προμηθέα)[384] μπορούν θαυμάσια, μέσα στην αδικία της ανθρώπινης καρδιάς, να μείνουν χωρίς αναγνώριση και χωρίς ένα ευχαριστώ. Μέσα στην άγνοιά μας σχετικά με την αλήθεια, μπορεί λανθασμένα να τους κατηγορήσουμε έμμεσα για το δώρο της Πανδώρας, αλλά και να διακηρυχθούν δια στόματος του κλήρου σαν οι ΚΑΚΟΙ, είναι ένα πολύ βαρύ Κάρμα για "Κείνον" ο "οποίος μόνο τόλμησε" – όταν ο Δίας "έντονα επιθυμούσε" να εξαφανίσει ολόκληρη την ανθρώπινη φυλή – να σώσει "εκείνη την θνητή φυλή" από την καταστροφή, ή όπως ο βασανιζόμενος Τιτάνας εμφανίζεται να λέει:

Εγώ μόνο πήρα την τόλμη και τους γλίτωσα
να μην πάνε στον Άδη αφανισμένοι.
Για τούτο με τα πάθη αυτά καταπονιέμαι,
αβάσταχτα να τα βαστώ κι οικτρά να τα θωρείς,
στον οίκτο μου για τους θνητούς κανέναν οίκτο
δεν βρήκα, μα μ' έχουν έτσι αλύπητα θρονιάσει...

Όταν ο χορός παρατηρεί σχετικά:

Μέγα δώρησες δώρο στους θνητούς.

Ο Προμηθέας απαντά:

Κι ακόμα την φωτιά τους έδωσα.
ΧΟΡΟΣ: Κι έχουν λοιπόν τώρα την φωτιά οι θνητοί;
ΠΡΟΜ.: Και τέχνες περισσές μ' αυτήν θα μάθουν. (στίχοι 235-254)

Αλλά με τις τέχνες το πυρ που δέχτηκαν μεταβλήθηκε στην μεγαλύτερη κατάρα: το ζωικό στοιχείο και η συνείδηση της κατοχής του μετέτρεψε το περιοδικό ένστικτο σε χρόνιο ανιμαλισμό και αισθησιασμό.[385] Αυτό είναι που κρέμεται πάνω από την ανθρωπότητα σαν ένα βαρύ επικήδειο πέπλο. Έτσι προβάλλει η υπευθυνότητα της ελεύθερης βούλησης· τα τιτανικά πάθη που αντιπροσωπεύουν την ανθρωπότητα στην πιο σκοτεινή όψη της "η ακόρεστη δίψα των κατώτερων παθών και επιθυμιών όταν, με αυταρχική αυθάδεια, προστάζουν ανυπακοή στους περιορισμούς του νόμου. (Εισαγωγή στον *Προμηθέα Δεσμώτη*, σελ. 152.)

Σύμφωνα με τον *Πρωταγόρα* (321, 322) του Πλάτωνα, ο Προμηθέας προίκισε τον άνθρωπο με "εκείνη την σοφία η οποία υπηρετεί την φυσική ευεξία", αλλά επειδή η κατώτερη όψη του *Μάνας* ή η ζωική (*Κάμα*) παρέμεινε αμετάβλητη, αντί για "έναν αμόλυντο νου, πρώτο δώρο του

Στο έργο της Άννας Σβάνουικ, *Οι Τραγωδίες του Αισχύλου*, για τον *Προμηθέα Δεσμώτη* λέγεται ότι σ' αυτό ο Προμηθέας αληθινά εμφανίζεται σαν "ο πρωταθλητής και ο ευεργέτης της ανθρωπότητας, η κατάσταση της οποίας... απεικονίζεται σαν υπερβολικά αδύναμη και άθλια... ο Δίας, λέγεται, ότι σκόπευε να καταστρέψει αυτούς τους ασήμαντους θνητούς και στην θέση τους να φυτέψει πάνω στην γη μια νέα φυλή". Βλέπουμε τους Κυρίους του Όντος να κάνουν το ίδιο στις Στάντζα (V και επόμ.) και να εξαφανίζουν το πρώτο προϊόν της φύσης και της θάλασσας. "Ο Προμηθέας εμφανίζεται ότι ματαίωσε αυτό το σχέδιο και ότι στην συνέχεια, χάρη των θνητών, υποβλήθηκε στον πιο βασανιστικό πόνο, χτυπημένος από την αδυσώπητη βιαιότητα του Δία. Έχουμε έτσι τον Τιτάνα, το σύμβολο της πεπερασμένης λογικής και της ελεύθερης βούλησης [της νοήμονος ανθρωπότητας, ή της ανώτερης όψης του *Μάνας*], να απεικονίζεται σαν ο ευγενής φιλάνθρωπος, ενώ ο Δίας, η υπέρτατη θεότητα της Ελλάδας, παρουσιάζεται σαν ένας ωμός και άκαμπτος τύραννος, ένας χαρακτήρας ιδιαίτερα αντιπαθής στο αθηναϊκό αίσθημα". Ο λόγος εξηγείται στην συνέχεια. Σε κάθε αρχαίο Πάνθεο – περιλαμβανόμενου και του Ιουδαϊκού – η "Υπέρτατη θεότητα" φέρει έναν διπλό χαρακτήρα, που αποτελείται από φως και σκιά.

Ο ζωικός κόσμος έχοντας σαν οδηγό του το απλό ένστικτο, έχει τις εποχές της αναπαραγωγής του και έπειτα κατά την διάρκεια του υπόλοιπου χρόνου τα φύλα αδρανοποιούνται. Επομένως, το άγριο ζώο δεν γνωρίζει ασθένεια παρά μόνο μια φορά στην ζωή του, λίγο πριν πεθάνει.

ουρανού" (Αισχύλος), δημιουργήθηκε το αιώνιο όρνεο της πάντα ανικανοποίητης επιθυμίας, της θλίψης και της απελπισίας, ζευγαρωμένο με την "ονειρώδη αδυναμία που εμποδίζει την τυφλή φυλή των θνητών", μέχρι την ημέρα που ο Προμηθέας ελευθερώνεται από τον ελευθερωτή του τον ορισμένο από τον ουρανό,τον Ηρακλή.

Οι χριστιανοί – ειδικά οι Ρωμαιοκαθολικοί – προσπάθησαν να συνδέσουν αυτό το δράμα προφητικά με την έλευση του Χριστού. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο λάθος απ' αυτό. Ο αληθινός θεοσοφιστής, ο αναζητητής της θείας σοφίας και λάτρης της ΑΠΟΛΥΤΗΣ τελειότητας – της άγνωστης θεότητας η οποία δεν είναι ούτε ο Δίας ούτε ο Ιεχωβά – θα αντιτεθεί σε μια τέτοια ιδέα. Καταδεικνύοντας την αρχαιότητα θα δείξει ότι δεν υπήρξε ποτέ ένα αρχικό αμάρτημα, αλλά μόνο μια κακή χρήση της φυσικής διάνοιας, όπου το ψυχικό καθοδηγείτο από το ζωώδες, ενώ και τα δύο έσβηναν το φως του πνευματικού. Αυτός θα πει, "Όλοι εσείς που μπορείτε να διαβάσετε πίσω από τις γραμμές, μελετήστε την αρχαία σοφία στα αρχαία δράματα, τα ινδικά και τα ελληνικά, διαβάστε προσεχτικά αυτό που μόλις αναφέρθηκε, αυτό που παίχθηκε στα θέατρα της Αθήνας πριν από 2.400 χρόνια, δηλαδή τον *Προμηθέα Δεσμώτη*". Ο μύθος δεν ανήκει ούτε στον Ησίοδο ούτε στον Αισχύλο, αλλά όπως λέει ο Μπούνσεν, είναι "αρχαιότερος και από τους ίδιους τους Έλληνες", γιατί αληθινά ανήκει στην αυγή της ανθρώπινης συνείδησης. Ο Σταυρωμένος Τιτάνας είναι το προσωποποιημένο σύμβολο του συλλογικού Λόγου, της "Στρατιάς" και των "Κυρίων της Σοφίας" ή του ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, που ενσαρκώθηκε στην Ανθρωπότητα. Άλλωστε, καθώς δείχνει και το όνομα του, *Προ-μη-θεύς*, που σημαίνει "αυτός που βλέπει μπροστά του" ή το μέλλον,[386] από τις τέχνες που επινόησε και δίδασκε στους ανθρώπους, η ψυχολογική ενόραση δεν ήταν η τελευταία. Γιατί, όπως παραπονιέται στις κόρες του Ωκεανού:

> Τους πολλούς έπειτα χώρισα τρόπους της μαντικής
> και πρώτος έκρινα τα όνειρα, ποια ξεδιαλύνουν
> στον ξύπνιο... και στους θνητούς έδειξα
> δρόμο τέχνης δύσκολης.................
> Και μ' ένα λόγο μάθε το: οι θνητοί
> στον Προμηθέα χρωστούν όλες τις τέχνες. (στίχοι 484-506)

.

Εγκαταλείποντας για λίγο το κυρίως θέμα, ας σταθούμε και ας δούμε ποιο μπορεί να είναι το κρυμμένο νόημα αυτής της πιο αρχαίας και πιο υπαινικτικής από τις παραδοσιακές αλληγορίες. Επειδή σχετίζεται άμεσα με τις πρώτες φυλές, στην πραγματικότητα δεν θα είναι παρέκκλιση από το θέμα.

Το θέμα της Τριλογίας του Αισχύλου, τα δυο μέρη της οποίας έχουν χαθεί, είναι γνωστό σε όλους τους μορφωμένους αναγνώστες. Ο ημίθεος κλέβει από τους θεούς (τους Ελοΐμ) το μυστικό τους, το μυστήριο του δημιουργικού πυρός. Γι' αυτήν την ιερόσυλη προσπάθεια συλλαμβάνεται από τον ΚΡΟΝΟ[387] και παραδίδεται στον Δια – τον ΠΑΤΕΡΑ και δημιουργό μιας ανθρωπότητας

Από τις λέξεις *προ μήτις*, "προνοητικότητα". Στους προαναφερθέντες τόμους του έργου *Οι Τραγωδίες του Αισχύλου*, διαβάζουμε: "Ο καθηγητής Καν θεωρεί ότι το όνομα του Τιτάνα προέρχεται από την σανσκριτική λέξη *Πραμάντα*, που είναι το εργαλείο για το άναμμα της φωτιάς. Η ρίζα *mand* ή *manth* υποδηλώνει περιστροφική κίνηση και η λέξη *manthami*, που συνηθιζόταν να δηλώνει την διαδικασία του ανάμματος της φωτιάς, απέκτησε την δευτερεύουσα έννοια της βίαιης απόσπασης. Έτσι, βρίσκουμε μια άλλη λέξη στο ίδιο σύνολο, την λέξη *pramatha*, που σημαίνει κλέφτης". Αυτή είναι μια πραγματικά έξυπνη υπόθεση, αλλά ίσως όχι ολότελα σωστή, άλλωστε υπάρχει ένα έντονο πεζό στοιχείο. Χωρίς αμφιβολία στον υλικό κόσμο οι ανώτερες μορφές μπορούν να αναπτυχθούν από κατώτερες, αλλά δεν είναι καθόλου έτσι στον κόσμο της σκέψης. Και αφού μας λένε ότι η λέξη *manthami* πέρασε στην ελληνική γλώσσα και έγινε η λέξη *μανθάνω*, δηλαδή αποκτώ γνώση, επομένως *προμήθεια*, προνοητικότητα, ίσως ψάχνοντας να βρούμε μια πιο ποιητική προέλευση για τον "πυροφόρο" απ' αυτήν που παρουσιάζεται στην σανσκριτική του προέλευση. Ίσως η *Σβάστικα*, το ιερό σύμβολο και το εργαλείο για το άναμμα της *ιερής φωτιάς*, να την εξηγήσει καλύτερα. "Ο Προμηθέας, ο πυροφόρος, είναι ο *Πραμάντα* προσωποποιημένος", συνεχίζει η συγγραφέας. Αυτός "βρίσκει το πρότυπό του στον Άριο Ματαρισβάν, μια θεία... προσωπικότητα, στενά συνδεδεμένη με τον Αγκνί, το θεό της φωτιάς των Βέντα". Η λέξη *mati* στα Σανσκριτικά σημαίνει "κατανόηση" και είναι ένα συνώνυμο των λέξεων ΜΑΧΑΤ και *μάνας* και πρέπει να έπαιξε κάποιον ρόλο στην προέλευση του ονόματος: *Πραμάτι* είναι ο γιος του Φοχάτ και έχει κι αυτός την ιστορία του.

Ο Κρόνος είναι ο "χρόνος" και έτσι η αλληγορία γίνεται πολύ υπαινικτική (βλέπε τελευταίες παραγράφους αυτού του τμήματος).

την οποία αυτός θα επιθυμούσε τυφλή νοητικά και ζωώδη – μια προσωπική θεότητα, η οποία δεν θα ήθελε να δει τον ΑΝΘΡΩΠΟ σαν "έναν από εμάς". Έτσι, ο Προμηθέας, "ο δότης της φωτιάς και του φωτός", αλυσοδένεται στο όρος Καύκασος και καταδικάζεται να υποφέρει μαρτύρια. Αλλά οι τρίμορφες Μοίρες (*Κάρμα*) απ' τις οποίες όπως λέει ο Τιτάνας, ακόμα και ο Δίας:

> αδύνατο να βγει από το πεπρωμένο του (στίχος 518)

– διατάζουν ότι αυτά τα μαρτύρια θα διαρκέσουν μόνο μέχρι την ημέρα που θα γεννηθεί ένας γιος του Δία:

> θα του γεννήσει τέκνο πιο τρανό απ' αυτόν (768)
> …………………………………….
> Κάποιος απόγονος σου πρέπει να είναι (772).

Αυτός ο "Γιος" θα ελευθερώσει τον Προμηθέα (την υποφέρουσα Ανθρωπότητα) από το δικό του μοιραίο δώρο. Το όνομα του είναι, "Αυτός που πρόκειται να έρθει..."

Βασιζόμενοι, λοιπόν πάνω σ' αυτές τις λίγες γραμμές, οι οποίες όπως και κάθε άλλη αλληγορική φράση, μπορούν να αποκτήσουν σχεδόν κάθε νόημα, δηλαδή στα λόγια που λέει ο Προμηθέας και τα απευθύνει στην ΙΩ, την κόρη του Ινάχου, ο οποίος καταδιώχθηκε από τον Δία, μερικοί Καθολικοί συγγραφείς κατασκεύασαν μια ολόκληρη προφητεία. Ο σταυρωμένος Τιτάνας λέει:

> Και θαύμα απίστευτο, οι δρύες που μιλούν
> και καθαρά χωρίς υπαινιγμούς του Δία γυναίκα
> *μελλούμενη και σεβαστή σε προσφώνησαν*
> ....(832-834).
> Θα πω, του λόγου τα παλαιά παίρνοντας ίχνη....
> *Με χέρι πράο αγγίζοντάς σε, μόνο μ' επαφή,*
> και θα γεννήσεις έτσι γιο του Δια, τον Έπαφο
> τον σκοτεινό.....:................................. (850-852).

Αυτό ανασκευάστηκε από αρκετούς φανατικούς – τον ντε Μουσώ και τον ντε Μιρβίγ μεταξύ άλλων – σε μια καθαρή προφητεία. Η ΙΩ, μας λένε, είναι "η μητέρα του θεού" και ο "σκοτεινός 'Επαφος", ο Χριστός. Αλλά αυτός ο τελευταίος δεν εκθρόνισε τον πατέρα του, παρά μόνο μεταφορικά, αν θεωρήσει κανείς τον Ιεχωβά σαν τον "Πατέρα", ούτε ο χριστιανικός Σωτήρας πέταξε τον Πατέρα του στον Άδη. Στον στίχο 907 ο Προμηθέας λέει ότι ο Δίας θα ταπεινωθεί, όπως αυτός:

.

> ....καθώς τοιμάζεται
> να κάμει γάμο που απ' τον θρόνο του άφαντο
> θα τον γκρεμίσει· κι η κατάρα τότε ολότελα
> θ' αληθέψει του πατέρα Κρόνου....... [388]
> ....ας μένει
> στου μετάρσιους τώρα χτύπους θαρρετός,
> τινάζοντας τα πυρίπνοα βέλη που κρατεί.
> *Δεν τον φελούν αυτά διόλου να μην πέσει*
> *σ' άτιμες μέσα πτώσεις* κι ανυπόφερτες...... (907-918).

"σκοτεινός 'Επαφος" ήταν ο Διόνυσος-Σαβάζιος, ο γιος του Δία και της Δήμητρας στα Σαβάζια Μυστήρια, κατά την διάρκεια των οποίων ο "πατέρας των θεών", παίρνοντας την μορφή ενός Όφεως, γεννούσε με την Δήμητρα τον Διόνυσο, ή τον ηλιακό Βάκχο. Η Ιώ είναι η Σελήνη και ταυτόχρονα η ΕΥΑ μιας νέας φυλής και το ίδιο είναι και η Δήμητρα, στην παρούσα περίπτωση. Ο

Για την ερμηνεία αυτής της κατάρας δείτε στην τελευταία σελίδα του παρόντος υποτμήματος.

μύθος του Προμηθέα είναι πράγματι μια προφητεία, αλλά δεν σχετίζεται με κανέναν από τους κυκλικούς Σωτήρες που εμφανίστηκαν σε διάφορες χώρες και σε διάφορα έθνη κατά τις μεταβατικές συνθήκες εξέλιξης τους. Τονίζει τα τελευταία μυστήρια των κυκλικών μεταμορφώσεων, στην σειρά των οποίων η ανθρωπότητα – αφού πέρασε από την αιθερική στην στερεά φυσική κατάσταση, από την πνευματική στην φυσιολογική γέννηση – μεταφέρεται τώρα προς τα πάνω, στο αντίθετο τόξο του κύκλου, προς την δεύτερη φάση της πρωταρχικής της κατάστασης, *όταν η γυναίκα δεν γνώριζε τον άνδρα και ο ανθρώπινος απόγονος δημιουργιόταν και δεν γεννιόταν.*

κατάσταση αυτή θα ξαναγυρίσει στον άνθρωπο και στον κόσμο γενικά, όταν θα ανακαλύψει και θα κατανοήσει πραγματικά τις αλήθειες που βρίσκονται πίσω απ' αυτό το τεράστιο πρόβλημα του σεξ.

[Αυτό] θα είναι σαν "το φως που δεν έλαμψε ποτέ πάνω στην θάλασσσα ή στην ξηρά" και θα έρθει στους ανθρώπους μέσω της Θεοσοφικής Εταιρείας. Αυτό το φως θα οδηγήσει προς τα εμπρός και προς τα πάνω στην αληθινή πνευματική ενόραση. Τότε ο κόσμος θα έχει μια φυλή Βουδών και Χριστών, γιατί ο κόσμος θα έχει ανακαλύψει ότι τα άτομα έχουν μέσα τους την δύναμη να γεννούν παιδιά Βούδες ή δαίμονες. Όταν έρθει αυτή η γνώση, τότε όλες οι δογματικές θρησκείες και μαζί μ' αυτές και όλοι οι δαίμονες, θα εξαφανιστούν.

Αν σκεφτούμε την σειρά εξέλιξης της αλληγορίας και τους χαρακτήρες των ηρώων, το μυστήριο μπορεί να λυθεί. Ο ΚΡΟΝΟΣ είναι φυσικά ο "χρόνος" στην κυκλική πορεία του. Καταπίνει τα παιδιά του, περιλαμβανομένων και των *προσωπικών* θεών των εξωτερικών δογμάτων. Αντί για τον Δία, αυτός καταπίνει το πέτρινο είδωλό του. Αλλά το σύμβολο μεγάλωσε και αναπτύχθηκε μόνο στην ανθρώπινη φαντασία, καθώς η ανθρωπότητα κατερχόταν κυκλικά προς την φυσική και την διανοητική – όχι την πνευματική – τελείωση της. Όταν θα έχει προχωρήσει εξίσου και στην πνευματική της εξέλιξη, ο Κρόνος δεν θα εξαπατάται πια. Αντί για το *πέτρινο άγαλμα* θα καταπιεί την ίδια την ανθρωπομορφική φαντασία. Γιατί ο *όφις της σοφίας*, που παριστάνεται στα Σαβάζια μυστήρια από τον ανθρωπομορφοποιημένο Λόγο, την ενότητα των πνευματικών και φυσικών Δυνάμεων, θα έχει γεννήσει στον Χρόνο (Κρόνο) έναν απόγονο – τον Διόνυσο-Βάκχο ή τον "σκοτεινό Έπαφο", τον "δυνατό" – την φυλή που θα τον γκρεμίσει. Πού θα γεννηθεί; Ο Προμηθέας αναφέρει την προέλευση και τον τόπο γέννησης του στην προφητεία του στην Ιώ. Η Ιώ είναι η Σελήνη-θεά της γέννησης, γιατί αυτή είναι η Ίσιδα και η Εύα, η μεγάλη μητέρα.[389] 201 Αποκαλύπτει το μονοπάτι των (φυλετικών) περιπλανήσεων τόσο καθαρά, όσο μπορούν να το εκφράσουν τα λόγια. Αυτή πρέπει να εγκαταλείψει την Ευρώπη και να πάει στην ήπειρο της Ασίας. Φθάνοντας εκεί στα ψηλότερα βουνά του Καυκάσου (στίχος 719), ο Τιτάνας της λέει ότι:

> Το ρείθρο, σύνορο των δυο ηπείρων, όταν διαβείς
> προς την φλογόφεγγη κι ηλιοδαρμένη ανατολή (790-791)

Η σχολιάστρια και μεταφράστρια του έργου *Προμηθέας Δεσμώτης* παρατηρεί ότι στην παρουσίαση των περιπλανήσεων της Ιούς, "δεν υπάρχει συμφωνία με την γνωστή γεωγραφία μας" (Τομ. II, σελ. 191). Πρέπει να υπάρχει ένας σημαντικός λόγος γι' αυτό. Πρώτα απ' όλα είναι το ταξίδι και η περιπλάνηση από τόπο σε τόπο της φυλής από την οποία θα προέλθει ο "δέκατος" ή Κάλκι-Αβατάρα. Αυτή την ονομάζει "Βασιλική φυλή γεννημένη στο Αργός". Αλλά εδώ το Άργος δεν αναφέρεται στην ελληνική πόλη. Προέρχεται από την λέξη Arg ή arca – η θηλυκή γενετήσια δύναμη που συμβολίζεται στην Σελήνη – την Άργκα σε σχήμα βάρκας των μυστηρίων, που σημαίνει την Βασίλισσα του Ουρανού. Ο Ευστάθιος δείχνει ότι στην διάλεκτο των Αργείων, η Ιώ σήμαινε την Σελήνη, ενώ ο εσωτερισμός την εξηγεί σαν το θείο Ανδρόγυνο, ή το μυστικό 10, ενώ στα Εβραϊκά το 10 είναι ο τέλειος αριθμός, ή Ιεχωβά. Στα Σανσκριτικά *Άργκιγια* είναι το κύπελλο της σπονδής, το δοχείο με σχήμα πλοίου ή βάρκας στο οποίο προσφέρονται άνθη και καρποί στις θεότητες. *Αργκγιανάτ* είναι ένας τίτλος του Μάχα-Τσόχαν, που σημαίνει "ο Κύριος των Κυπέλλων" και *Άργκγια Βαρσά*, "η χώρα των κυπέλλων", είναι το μυστηριακό όνομα εκείνης της περιοχής, η οποία εκτείνεται από το βουνό Καϊλάσα κοντά στην Έρημο Σάμο, μέσα από την οποία αναμένεται ο Κάλκι-Αβατάρα. Το Αϊρυάνα-Βαέζα των Ζωροαστριστών, σαν τοποθεσία, ταυτίζεται μ' αυτήν. Τώρα λέγεται ότι βρισκόταν ανάμεσα στην θάλασσα της Αράλης, στο Μπαλιστάν και στο μικρό Θιβέτ, αλλά σε παλιότερες εποχές η περιοχή του ήταν μεγαλύτερη, αφού ήταν ο τόπος γέννησης της φυσικής ανθρωποτητας, της οποίας η Ιώ είναι η μητέρα και το σύμβολο.

αυτή πρέπει να ταξιδέψει ανατολικά, αφού περάσει τον "Κιμμέριο Βόσπορο" και διασχίσει αυτό που είναι προφανώς ο Βόλγας και το σημερινό Αστραχάν στην Κασπία θάλασσα. Έπειτα θα συναντήσει μανιασμένους βόρειους ανέμους και θα περάσει από εκεί στην χώρα των "Αριμασπών" (ανατολικά της Σκυθίας του Ηρόδοτου) προς:

> ... του Πλούτωνα του χρυσορρόα ποταμού τις όχθες (805-806)

που σωστά υπέθεσε ο καθηγητής Νιούμαν ότι θα πρέπει να ήταν τα Ουράλια, ενώ οι Αριμασποί του Ηρόδοτου ήταν "οι αναγνωρισμένοι κάτοικοι αυτής της χρυσής περιοχής".

Και τώρα, ανάμεσα στους στίχους 807 και 812 υπάρχει ένα αίνιγμα για όλους τους Ευρωπαίους ερμηνευτές. Λέει ο Τιτάνας:

> Σ' αυτούς [Αριμασπούς και γρύπες] μη σιμώσεις.
> Φτάνοντας στην μελαμψή φυλή, σε βίγλα απόμακρη,
> που στις πηγές κοντά του ήλιου κατοικούν,
> όπου ο Αιθίοπας "ποταμός" κυλάει, τις όχθες πάρε
> και τράβα ώσπου να βρεις τον καταρράχτη όπου κυλάει
> απ' τα βουνά της Βύβλου τα γλυκά νερά του ο Νείλος (807-812).

Εκεί η Ιώ παρακινείται να ιδρύσει μια αποικία για την ίδια και τους γιους της. Τώρα πρέπει να δούμε πώς ερμηνεύεται το απόσπασμα. Αφού στην Ιώ ειπώθηκε ότι πρέπει να ταξιδέψει ανατολικά μέχρι να φτάσει στον ποταμό Αιθίοπα του οποίο πρέπει να ακολουθήσει μέχρι το σημείο όπου πέφτει στον Νείλο, εδώ είναι το μπέρδεμα. "Σύμφωνα με τις γεωγραφικές θεωρίες των πρώτων Ελλήνων", μας πληροφορεί η σχολιάστρια του *Προμηθέα Δεσμώτη*,

> Αυτή την συνθήκη την εκπληρούσε ο Ινδός. Ο Αρριανός (VI, I) αναφέρει ότι ο Αλέξανδρος ο Μέγας, όταν ετοιμαζόταν να καταπλεύσει τον Ινδό (έχοντας δει κροκοδείλους στον ποταμό Ινδό και σε κανέναν άλλον ποταμό εκτός από τον Νείλο...) του φάνηκε ότι είχε ανακαλύψει τις πηγές του Νείλου. Ότι δηλαδή ο Νείλος ξεκινούσε από κάποιο μέρος της Ινδίας και κυλούσε μέσα από μια τεράστια έρημη χώρα, χάνοντας έτσι το όνομα του σαν Ινδός, έπειτα... κυλούσε μέσα από κατοικημένη χώρα, ονομαζόμενος τώρα Νείλος από τους Αιθίοπες εκείνης της περιοχής και έπειτα από τους Αιγυπτίους. Ο Βιργίλιος, στα *Γεωργικά* IV 290 επαναλαμβάνει το παλιό λάθος. (Παράβαλε Σβάνουικ, *Οι Τραγωδίες του Αισχύλου*, Τομ. II, σελ. 197.)

Τόσο ο Αλέξανδρος όσο και ο Βιργίλιος λάθεψαν σημαντικά στις γεωγραφικές ιδέες τους, αλλά η προφητεία του Προμηθέα δεν περιέχει κανένα τέτοιο λάθος, όχι τουλάχιστον στο εσωτερικό πνεύμα. Όταν μια ορισμένη φυλή συμβολίζεται και τα γεγονότα που ανήκουν στην ιστορία της αποδίδονται αλληγορικά, δεν πρέπει να περιμένει κανείς καμιά τοπογραφική ακρίβεια στις ταξιδιωτικές περιπλανήσεις της προσωποποίησης της. Συμβαίνει, όμως, ο ποταμός "Αιθίοπας" να είναι σίγουρα ο Ινδός και να είναι επίσης ο *Nila*. Είναι ο ποταμός που γεννήθηκε στο βουνό (ουρανό) Καϊλάσα, την κατοικία των θεών, 6.600 μέτρα πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας. Ήταν ο ποταμός Αιθίοπας και ονομαζόταν έτσι από τους Έλληνες, πολύ πριν από την εποχή του Αλέξανδρου, γιατί οι όχθες του, από το Άττοκ μέχρι το Σιντ κατοικούνταν από φυλές που αναφέρονταν γενικά σαν Ανατολικοί Αιθίοπες. Η Ινδία και η Αίγυπτος ήταν δυο συγγενή έθνη και οι Ανατολικοί Αιθίοπες – οι δυνατοί κατασκευαστές – ήρθαν από την Ινδία, όπως ελπίζουμε ότι έχει αποδειχθεί πλήρως στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*. (Τομ. I, σελ. 569-570, Τομ. II, σελ. 435-438.)

Γιατί λοιπόν ο Αλέξανδρος, ακόμα και ο μορφωμένος Βιργίλιος, δεν μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν την λέξη *Νίλε* ή *Νείλος* όταν μιλούσαν για τον Ινδό, αφού ήταν ένα από τα ονόματα του; Μέχρι σήμερα αυτός ο ποταμός, στις περιοχές γύρω από το Καλαμπάγκ, ονομάζεται *nila* (γαλάζιος) και *Nila*, "γαλάζιος ποταμός". Τα νερά εδώ έχουν ένα τόσο σκούρο γαλάζιο χρώμα, ώστε το όνομα που του δόθηκε από αμνημονεύτων χρόνων συνετέλεσε ώστε μια μικρή πόλη στις όχθες του να ονομαστεί με το ίδιο όνομα. Αυτή υπάρχει μέχρι σήμερα. Προφανώς ο Αρριανός – ο οποίος έγραψε πολύ αργότερα από την εποχή του Αλέξανδρου και ο οποίος αγνοούσε το αρχαίο όνομα του Ινδού – συκοφάντησε άθελά του τον Έλληνα κατακτητή. Και ούτε οι σύγχρονοι

ιστορικοί μας είναι πολύ πιο σοφοί για να κρίνουν έτσι όπως κρίνουν. Γιατί συχνά κάνουν τις πιο απόλυτες δηλώσεις βάσει μόνο των φαινομένων, ακριβώς όπως έκαναν και αρκετοί από τους αρχαίους συναδέλφους τους την παλιά εποχή, όταν δεν υπήρχαν γι' αυτούς έτοιμες Εγκυκλοπαίδειες.

φυλή της Ιούς, "της κόρης με κέρατα βοδιού", είναι λοιπόν απλώς η αρχική πρωτοπόρα φυλή των Αιθιόπων, τους οποίους έφερε από τον Ινδό στον Νείλο (ο οποίος πήρε το όνομά του σε ανάμνηση του μητρικού ποταμού των αποίκων από την Ινδία).[390] Μήπως ο Προμηθέας δεν λέει στην Ιώ[391] ότι ο ιερός Νείλος (ο θεός, όχι ο ποταμός):

...."Στην χώρα αυτός θα σε οδηγήσει στην *τριγωνική*" – δηλαδή στο *Δέλτα* όπου οι γιοι της προορίζονται να ιδρύσουν-... "την μακρινή αποικία...." (στίχοι 813 - 815);

Εκεί θα αρχίσει η νέα φυλή (οι Αιγύπτιοι) και μια "θηλυκή φυλή" η "πέμπτη γενιά" από το σκοτεινό ' Επαφο:

> Πενήντα κόρες πίσω στο Άργος άθελα θάρθουνε. (853 - 854)
> Τότε μια από τις πενήντα παρθένες από αγάπη θα αποτύχει και
> ...Γενιά απ' αυτήν βασιλική στο Άργος θάβγει.
> …………………………………..
> Θάβγει ωστόσο από το σπέρμα της γενναίος
> τοξότης ξακουστός που θα με λύσει. (869 - 872)

Το πότε θα εμφανιστεί αυτός ο ήρωας ο Τιτάνας δεν το αποκαλύπτει, γιατί όπως παρατηρεί:

> Όμως το πώς και τι θέλει καιρό. (875)

Αλλά το "Άργος" είναι η Άργκγια-Βαρσά, η χώρα της σπονδής των αρχαίων Ιεροφαντών, απ' όπου θα εμφανιστεί ο ελευθερωτής της Ανθρωπότητας, ένα όνομα που μετά από αιώνες έγινε το όνομα της γειτονικής της Ινδίας, του αρχαίου Αργιαβάρτα.

Το γεγονός ότι το θέμα αυτό αποτελούσε μέρος των Σαβάζιων μυστηρίων, αναφέρεται από αρκετούς αρχαίους συγγραφείς: από τον Κικέρωνα (*Τουσκουλαναί Διατριβαί*, Βιβλίο Δεύτερο, κεφ. Χ ή και από τον Κλήμη τον Αλεξανδρινό. (*Στρωματείς*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. XIV). Αυτοί οι δυο συγγραφείς είναι οι μόνοι οι οποίοι αποδίδουν στην αληθινή αιτία του το γεγονός ότι ο Αισχύλος κατηγορήθηκε από τους Αθηναίους για ιεροσυλία και καταδικάστηκε σε θάνατο δια λιθοβολισμού. Λένε ότι, επειδή ο ίδιος δεν είχε μυηθεί, ο Αισχύλος βεβήλωσε τα Μυστήρια αποκαλύπτοντάς τα με τις τριλογίες του πάνω στην δημόσια σκηνή.[392] Αλλά θα είχε υποστεί την ίδια καταδίκη ακόμα κι αν ήταν μυημένος, πράγμα που θα πρέπει και να συνέβαινε, γιατί διαφορετικά σαν τον Σωκράτη, θα πρέπει να είχε κάποιο δαιμόνιο για να του αποκαλύψει το μυστικό και ιερό αλληγορικό δράμα

Ο Αλέξανδρος, ο οποίος γνώριζε καλύτερα το Αττόκ παρά την Ινδία (στην οποία δεν πήγε ποτέ), σίγουρα θα πρέπει να είχε ακούσει ότι ο Ινδός κοντά στις πηγές του ονομαζόταν *Νίλα* και *Νιλά* Ακόμα κι αν είναι λάθος, έτσι εύκολα εξηγείται.

Το ότι η Ιώ είναι ταυτόσημη αλληγορικά με την Ίσιδα και την σελήνη φαίνεται από το γεγονός ότι έχει "κέρατα βοδιού". Αναμφίβολα η αλληγορία έφτασε στους Έλληνες από την Ινδία, όπου η Βατς – η "μελωδική αγελάδα" (*Ριγκ Βέντα*) "από την οποία δημιουργήθηκε η ανθρωπότητα" (*Μπαγκαβάτα-Πουρανά*) – στο *Αϊταρέγια-Μπραχμάνα* εμφανίζεται να καταδιώκεται από τον πατέρα της Μπράχμα, ο οποίος ωθείται από ένα άνομο πάθος και την μεταβάλλει σε ελάφι. Έτσι και η Ιώ, αρνούμενη να ενδώσει στο πάθος του Δία, αποκτάει "κέρατα". Σε όλες τις χώρες η αγελάδα ήταν το σύμβολο της παθητικής δημιουργικής δύναμης της φύσης, της Ίσιδας, Βατς, Αφροδίτης, μητέρας του γόνιμου θεού της αγάπης, του Έρωτα, αλλά ταυτόχρονα και του Λόγου, σύμβολο του οποίου έγινε για τους Αιγυπτίους και τους Ινδούς ο ταύρος, όπως βεβαιώνεται από τον Άπη και τους ινδικούς ταύρους στους περισσότερους αρχαίους ναούς. Στην εσωτερική φιλοσοφία η αγελάδα είναι το σύμβολο της δημιουργικής φύσης και ο Ταύρος (το μοσχάρι της) το πνεύμα το οποίο την ζωοποιεί, ή το "Άγιο Πνεύμα", όπως δείχνει ο κ. Κίνελυ. Εξ αυτού και το σύμβολο των κεράτων. Αυτά ήταν ιερά και για τους Ιουδαίους επίσης, οι οποίοι τοποθετούσαν κοντά στον βωμό κέρατα από ξύλο Σιττίμ, τα οποία όταν τα έπιανε ένας εγκληματίας εξασφάλιζε την σωτηρία του.

Ο Ηρόδοτος και ο Παυσανίας υπέθεσαν ότι η αιτία της καταδίκης του ήταν το γεγονός ότι ο Αισχύλος, υιοθετώντας την θεογονία των Αιγυπτίων, έκανε την Άρτεμη κόρη της Δήμητρας και όχι της Λητού. (Βλέπε, Αιλιανού, *Ποικίλη Ιστορία*, Βιβλ. Πέμπτο, κεφ. XIX) Αλλά ο Αισχύλος ήταν μυημένος.

της μύησης. Εν πάση περιπτώσει, δεν ήταν ο "πατέρας της ελληνικής τραγωδίας" εκείνος που επινόησε την προφητεία του Προμηθέα, γιατί αυτός απλώς επανέλαβε με μορφή δράματος εκείνο που είχε αποκαλυφθεί από τους ιερείς κατά την διάρκεια των ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ του Σαβάζιου.[393] Αυτά τα τελευταία όμως είναι μια από τις αρχαιότερες ιερές εορτές, η προέλευση της οποίας είναι μέχρι σήμερα άγνωστη στην ιστορία. Οι μυθολόγοι την συνδέουν μέσω του Μίθρα (του Ήλιου, ονομαζόμενου Σαβάζιου σε μερικά αρχαία μνημεία) με τον Δία και τον Βάκχο. Όμως ποτέ δεν υπήρξε ιδιοκτησία των Ελλήνων, αλλά χρονολογείται από αμνημονεύτων χρόνων.

μεταφράστρια του δράματος (Α. Σβάνουικ, *Οι Τραγωδίες του Αισχύλου*, Τομ. ΙΙ, Πρόλογος, σελ. VI) απορεί πώς ο Αισχύλος μπόρεσε να διαπράξει το σφάλμα μιας τέτοιας "ασυμφωνίας ανάμεσα στον χαρακτήρα του Δία όπως παρουσιάζεται στον *Προμηθέα Δεσμώτη* και όπως απεικονίζεται στις άλλες τραγωδίες". Αυτό συμβαίνει γιατί ο Αισχύλος – όπως και ο Σαίξπηρ – ήταν και θα παραμείνει πάντα η διανοητική "Σφίγγα" των εποχών. Ανάμεσα στον Δία, την αφηρημένη θεότητα της ελληνικής σκέψης, και στον Ολύμπιο Δία, υπήρχε μια άβυσσος. Ο τελευταίος στην διάρκεια των μυστηρίων δεν αντιπροσώπευε καμιά ανώτερη αρχή παρά την κατώτερη όψη της ανθρώπινης φυσικής διάνοιας, το *Μάνας* ενωμένο με το *Κάμα*. Ενώ ο Προμηθέας είναι η θεία του όψη συγχωνευμένη και τείνουσα προς την *Μπούντι*, την θεία Ψυχή. Ο Δίας ήταν η ανθρώπινη ψυχή και τίποτε περισσότερο, κάθε φορά που εμφανίζεται να υποχωρεί στα κατώτερα πάθη του, ο *ζηλότυπος* θεός, εκδικητικός και βίαιος στην εγωικότητά του, ή ΕΓΩ-ΕΙΜΑΙ. Έτσι ο Δίας παριστάνεται σαν φίδι – ο διανοητικός πειρασμός του ανθρώπου – ο οποίος, ωστόσο, γεννάει στην πορεία της κυκλικής εξέλιξης τον "'Ανθρωπο-Σωτήρα", τον ηλιακό Βάκχο ή "Διόνυσο", που είναι *κάτι περισσότερο από άνθρωπος*.

Διόνυσος είναι ταυτόσημος με τον Όσιρη, με τον Κρίσνα, με τον Βούδα (τον ουράνιο σοφό) και με τον επερχόμενο (δέκατο) Αβατάρα, τον δοξασμένο *Πνευματικό Χριστό*, ο οποίος θα ελευθερώσει τον βασανισμένο *Χρηστό* (την ανθρωπότητα, ή Προμηθέα, από την δοκιμασία του). Αυτό, λένε οι μπραχμανικοί και βουδιστικοί θρύλοι, επαναλαμβανόμενοι από τις ζωροαστρικές και τώρα και από τις χριστιανικές διδασκαλίες (στις τελευταίες μόνο περιπτωσιακά), αυτό, λοιπόν, θα συμβεί στο τέλος του Κάλι-γιουγκά. Μόνο μετά την εμφάνιση του Κάλκι-Αβατάρα, ή Σαοσυάντ, ο άνθρωπος θα γεννιέται από την γυναίκα χωρίς αμαρτία. Και μόνο τότε ο Μπράχμα, η ινδουιστική θεότητα, ο Άχουρα-Μάζντα (Ορμάζντ), η ζωροαστρική, ο Δίας, ο ελληνο-ολύμπιος Δον Ζουάν, ο Ιεχωβά, ο ζηλόφθονος, εκδικητικός, βίαιος φυλετικός Θεός των Ισραηλιτών και όλοι οι όμοιοί τους στο παγκόσμιο Πάνθεο της ανθρώπινης φαντασίας θα εξαφανιστούν και θα χαθούν στον αέρα. Και μαζί μ' αυτούς θα χαθούν και οι σκιές τους, οι σκοτεινές όψεις όλων αυτών των θεοτήτων, οι οποίες παριστάνονται πάντα στον εξωτερικό μύθο σαν οι "δίδυμοι αδελφοί" και πλάσματα τους και στην εσωτερική φιλοσοφία σαν η ίδια τους η αντανάκλαση πάνω στην γη. Οι Αχριμάν και οι Τυφώνες, οι Σαμαέλ και οι Σατανάδες, πρέπει όλοι να εκθρονιστούν εκείνη την ημέρα, όταν κάθε κακό, σκοτεινό πάθος θα υποταχθεί.

Υπάρχει ένας αιώνιος Νόμος στην φύση, ο οποίος πάντα τείνει να εξισορροπήσει τα αντίθετα και να επιφέρει τελική αρμονία. Χάρη σ' αυτόν τον νόμο της πνευματικής ανάπτυξης, που αντικαθιστά την φυσική και την καθαρά διανοητική, θα μπορέσει τελικά η ανθρωπότητα να ελευθερωθεί από τους ψεύτικους θεούς της και να βρεθεί τέλος ΑΥΤΟ-ΛΥΤΡΩΜΕΝΗ.

Στην τελική του αποκάλυψη, ο αρχαίος μύθος του Προμηθέα – που *πρωτότυπα* και *αντίτυπά* του βρίσκονται σε κάθε αρχαία θεογονία – στέκεται στην καθεμιά απ' αυτές στην ίδια την αρχή του φυσικού κακού, γιατί βρίσκεται στο κατώφλι της ανθρώπινης φυσικής ζωής. Ο ΚΡΟΝΟΣ είναι ο "Χρόνος", ο πρώτος νόμος του οποίου είναι ότι η τάξη των διαδοχικών και αρμονικών φάσεων στην πορεία της εξέλιξης κατά την διάρκεια της κυκλικής εξέλιξης θα πρέπει να τηρείται αυστηρά, με την αυστηρή τιμωρία της αφύσικης ανάπτυξης με όλα τα επακόλουθα αποτελέσματά της. Δεν ήταν μέσα στο πρόγραμμα της φυσικής ανάπτυξης ο άνθρωπος – αν και είναι ανώτερο ζώο – να γίνει αμέσως, διανοητικά πνευματικά και ψυχικά, ο ημίθεος που είναι πάνω στην γη, ενώ η φυσική του διάπλαση παρέμεινε πιο αδύναμη, πιο ανήμπορη και πιο εφήμερη από κάθε άλλο μεγάλο θηλαστικό. Η αντίθεση είναι υπερβολικά χονδροειδής και έντονη, γιατί ο ναός είναι εντελώς

Τα Σαβάζια ήταν μια περιοδική εορτή με μυστήρια, τα οποία τελούνταν προς τιμήν ορισμένων θεών, μια παραλλαγή των Μιθραϊκών Μυστηρίων. Σε αυτά αναπαριστάνονταν ολόκληρη η εξέλιξη των Φυλών.

ανάξιος για τον ενοικούντα θεό. Έτσι το δώρο του Προμηθέα έγινε ΚΑΤΑΡΑ, *παρ' όλο που είχε προβλεφθεί και προγνωστεί* από την ΣΤΡΑΤΙΑ που προσωποποιείται σ' αυτήν την προσωπικότητα, όπως δείχνει και το όνομά της.[394] Εδώ ακριβώς βρίσκεται, ταυτόχρονα, το αμάρτημα και η λύτρωσή του. Γιατί, η Στρατιά που ενσαρκώθηκε σε ένα τμήμα της ανθρωπότητας, αν και οδηγήθηκε σ' αυτό από το Κάρμα ή *Νέμεση*, προτίμησε με την ελεύθερη βούληση της την παθητική σκλαβιά, το διανοητικό αυτοσυνείδητο πόνο, ακόμα και το μαρτύριο – "ενώ χιλιόχρονος χρόνος θα κυλήσει" – παρά την κενή, ανόητη, ενστικτώδη ευδαιμονία. Γνωρίζοντας ότι μια τέτοια ενσάρκωση ήταν πρόωρη και όχι μέσα στο πρόγραμμα της φύσης, η ουράνια στρατιά, ο "Προμηθέας", θυσιάστηκε παρ' όλα αυτά για να ευεργετήσει έτσι, τουλάχιστον, ένα μέρος της ανθρωπότητας.[395]

Αλλά ενώ έσωσαν τον άνθρωπο από το νοητικό σκοτάδι, του επέβαλαν και τα μαρτύρια της αυτοσυνείδησης της υπευθυνότητας του – αποτέλεσμα της ελεύθερης βούλησής του – πέρα από την κάθε ασθένεια που κληρονομεί ο θνητός άνθρωπος και η σάρκα. Το μαρτύριο αυτό ο Προμηθέας το αποδέχθηκε, αφού η Στρατιά αναμείχθηκε στο εξής με τον ναό που ετοιμάστηκε γι' αυτήν, ο οποίος δεν είχε ακόμα επιτευχθεί κατ' εκείνη την περίοδο σχηματισμού.

Επειδή η πνευματική εξέλιξη ήταν αδύνατο να συμβαδίσει με την φυσική, από την στιγμή που η ομοιογένεια της είχε χαθεί εξαιτίας της ανάμειξης, γι' αυτό το δώρο έγινε η κύρια αιτία, αν όχι η μοναδική πηγή, του Κακού.[396] Η αλληγορία η οποία παρουσιάζει τον ΚΡΟΝΟ να καταριέται τον Δία, επειδή τον εκθρόνισε (στην πρωταρχική "χρυσή" εποχή του Κρόνου, όταν όλοι οι άνθρωποι ήταν ημίθεοι) και επειδή δημιούργησε μια φυσική φυλή ανθρώπων συγκριτικά αδύναμη και ανήμπορη και έπειτα να παραδίνει στην εκδίκησή του (του Δία) τον ένοχο, ο οποίος απογύμνωσε τους θεούς από το προνόμιο της δημιουργίας και έτσι ανύψωσε τους ανθρώπους στο δικό τους επίπεδο, διανοητικά και πνευματικά, η αλληγορία αυτή είναι πολύ φιλοσοφική. Στην ιστορία του Προμηθέα, ο Δίας αντιπροσωπεύει την Στρατιά των πρωταρχικών προγεννητόρων, των ΠΙΤΑΡΑ, των "Πατέρων" που δημιούργησαν άνθρωπο χωρίς λογική και χωρίς καθόλου νου. Ενώ ο θείος Τιτάνας αντιπροσωπεύει τους Πνευματικούς δημιουργούς, τους ντεβά που "πέφτουν" σε ενσάρκωση. Οι πρώτοι είναι πνευματικά κατώτεροι, αλλά σωματικά δυνατότεροι, από τους "Προμηθεϊκούς", γι' αυτό οι τελευταίοι εμφανίζονται νικημένοι. "Η κατώτερη Στρατιά, το έργο της οποίας ο Τιτάνας κατέστρεψε και έτσι ματαίωσε τα σχέδια του Δία", βρισκόταν πάνω σ' αυτήν την γη στην δική της σφαίρα και πεδίο δράσης, ενώ η ανώτερη Στρατιά ήταν μια εξόριστη από τον Ουρανό, που είχε μπλεχτεί στα γρανάζια της ύλης. Εκείνοι (η κατώτερη "Στρατιά") ήταν κύριοι όλων των Κοσμικών και κατώτερων τιτανικών δυνάμεων οι ανώτεροι Τιτάνες κατείχαν μόνο το νοητικό και πνευματικό πυρ. Αυτό το δράμα του αγώνα του Προμηθέα με τον Ολύμπιο τύραννο και δεσπότη, τον αισθησιακό Δία, το βλέπει κανείς να παίζεται καθημερινά μέσα στην υλική μας

Βλέπε ανωτέρω, μια υποσημείωση αναφορικά με την ετυμολογία του *προ μήτις*. Ο Προμηθέας το ομολογεί στο δράμα όταν λέει:

"Ω θείε αιθέρα και γοργόφτερες πνοές,
Ιδέστε με θεός εγώ τι πάσχω απ' τους
θεούς. Όμως τι λέω; Όλα τα μέλλοντα από
πριν καθαρά τα γνωρίζω.......................
.... Ελαφρά πρέπει λοιπόν
την αφεύγατη μοίρα μου να υπομένω,
γιατί ξέρω την αδυσώπητη δύναμη της Ανάγκης". (στίχοι 88-
104) Εδώ η "Ανάγκη" αντιπροσωπεύει το ΚΑΡΜΑ ή *Νέμεση*.

Η ανθρωπότητα προφανώς διαιρείται σε ανθρώπους εμψυχωμένους από θεούς και σε κατώτερα ανθρώπινα πλάσματα. Η διανοητική διαφορά μεταξύ των Αρίων και άλλων πολιτισμένων εθνών και ιθαγενών όπως των Νησιών της Νότιας θάλασσας, δεν μπορεί να εξηγηθεί με καμιά άλλη υπόθεση. Καμιά ποσότητα μόρφωσης, ούτε γενιές εκπαίδευσης μέσα στον πολιτισμό, δεν μπορούν να ανυψώσουν τέτοια ανθρώπινα είδη όπως οι Βουσμάνοι, οι Βέντα της Κεϋλάνης και μερικές αφρικανικές φυλές, στο ίδιο διανοητικό επίπεδο με τους Άριους, τους Σημίτες και τους επονομαζόμενους Τουράνιους. Σ' αυτούς ο "ιερός σπινθήρας" λείπει και αυτοί είναι οι μοναδικές κατώτερες φυλές πάνω στον πλανήτη, οι οποίες τώρα ευτυχώς – χάρη στην σοφή διευθέτηση της φύσης που πάντα εργάζεται προς αυτήν την κατεύθυνση – εξαφανίζονται με γοργό ρυθμό. Πράγματι η ανθρωπότητα είναι από "ένα αίμα", αλλά όχι από την ίδια ουσία. Εμείς είμαστε το θερμοκήπιο, τεχνικώς επιταχυμένα φυτά στην φύση, έχοντας μέσα μας έναν σπινθήρα, ο οποίος σ' αυτούς είναι λανθάνων.

Η φιλοσοφική θεώρηση των Ινδών μεταφυσικών τοποθετεί την Ρίζα του Κακού στην διαφοροποίηση του Ομοιογενούς σε Ετερογενές, της μοναδικότητας σε πολλαπλότητα.

ανθρωπότητα: τα κατώτερα πάθη αλυσοδένουν τις ανώτερες εφέσεις στον βράχο της ύλης, για να γεννήσουν σε πολλές περιπτώσεις το όρνεο της θλίψης, του πόνου και της μεταμέλειας. Σε κάθε τέτοια περίπτωση βλέπει κανείς ξανά:

> Δεσμώτη με βλέπετε τον άμοιρο θεό,
> του Δία τον εχθρό, τον μισητό. (118-119)

Ένα θεό στερημένο ακόμα κι από κείνη την υπέρτατη παρηγοριά του Προμηθέα, ο οποίος υπέφερε με αυτοθυσία:

> Για την πολλή αγάπη των ανθρώπων. (123)

γιατί ο θείος Τιτάνας κινήθηκε από αλτρουισμό, ενώ ο θνητός άνθρωπος κινείται πάντα από ιδιοτέλεια και εγωισμό.

σύγχρονος Προμηθέας έχει τώρα γίνει *Επι-μηθέας*, "εκείνος που βλέπει μόνο μετά το γεγονός", γιατί η παγκόσμια φιλανθρωπία του πρώτου έχει από καιρό εκφυλιστεί σε εγωισμό και αυτοθαυμασμό. Ο άνθρωπος θα ξαναγίνει ο ελεύθερος Τιτάνας της αρχαιότητας, αλλά μόνο όταν η κυκλική εξέλιξη αποκαταστήσει ξανά την χαμένη αρμονία ανάμεσα στις δυο φύσεις: την γήινη και την θεία, οπότε γίνεται απρόσβλητος στις κατώτερες τιτανικές δυνάμεις, άτρωτος στην προσωπικότητα του και αθάνατος στην ατομικότητά του, πράγμα που δεν μπορεί να συμβεί παρά μόνο όταν εξαλειφθεί από την φύση του κάθε ζωικό στοιχείο. Όταν ο άνθρωπος κατανοήσει ότι ο "*Θεός δεν έφτιαξε τον θάνατο*", (*Σοφία Σολομώντα*, I, 17), *αλλά ότι ο ίδιος ο άνθρωπος τον δημιούργησε, τότε θα ξαναγίνει Προμηθέας πριν την Πτώση του*.

Για τον πλήρη συμβολισμό του Προμηθέα και την προέλευση του μύθου στην Ελλάδα, παραπέμπουμε τον αναγνώστη στο Μέρος ΙΙ αυτού του Τόμου (Τμήμα XX, "Προμηθέας, ο Τιτάνας"). Στο προαναφερθέν μέρος – ένα είδος συμπληρωματικού του παρόντος τμήματος – δίνεται κάθε επιπρόσθετη πληροφορία πάνω σε κείνα τα δόγματα που είναι τα πιο αμφισβητούμενα και αμφιλεγόμενα. Αυτό το έργο είναι τόσο ετερόδοξο, όταν αντιπαραβάλλεται με τα αναγνωρισμένα πρότυπα της θεολογίας και της σύγχρονης επιστήμης, ώστε δεν πρέπει να παραμεληθεί καμιά απόδειξη η οποία τείνει να δείξει ότι συχνά αυτά τα πρότυπα σφετερίζονται παράνομα την αυθεντία.

ΠΡΟΣΘΕΤΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΧΟΛΙΟ ΠΑΝΩ ΣΤΙΣ ΣΤΡΟΦΕΣ ΤΗΣ ΣΤΑΝΤΖΑ XII

Το χειρόγραφο από το οποίο προέρχονται αυτές οι επιπρόσθετες εξηγήσεις ανήκει στην ομάδα την ονομαζόμενη Ltung-bshags sangsrgyas smon-lam, ή "Αρχεία των Τριάντα πέντε Βουδών της Ομολογίας", όπως αποκαλούνται εξωτερικά. Αυτές οι προσωπικότητες όμως, αν και στην θρησκεία των Βόρειων Βουδιστών ονομάζονται "Βούδες", θα μπορούσαν εξίσου να ονομάζονται Ρίσι, ή Αβατάρα κ.τ.λ., μιας και μόνο για τους Βόρειους οπαδούς της ηθικής που κήρυξε ο Γκαουταμά είναι "Βούδες που προηγήθηκαν του Σακιαμούνι". Αυτοί οι μεγάλοι Μαχάτμα, ή Βούδες, είναι παγκόσμια και κοινή ιδιοκτησία˙ είναι ιστορικοί σοφοί για όλους τουλάχιστον τους Αποκρυφιστές οι οποίοι πιστεύουν σε μια τέτοια ιεραρχία Σοφών, η ύπαρξη της οποίας έχει αποδειχθεί γι' αυτούς από τους γνώστες της Αδελφότητας. Διαλέχτηκαν ανάμεσα από ενενήντα επτά Βούδες μιας ομάδας και από πενήντα τρεις μιας άλλης,[397] κυρίως φανταστικές προσωπικότητες, που είναι στην πραγματικότητα προσωποποιήσεις των δυνάμεων των πρώτων που αναφέρθηκαν.[398] Αυτά τα "καλάθια" των αρχαιότερων κειμένων πάνω σε "φοινικόφυλλα" κρατιώνται απόλυτα μυστικά. Κάθε χειρόγραφο συνοδεύεται από μια σύντομη σύνοψη της ιστορίας εκείνης της υποφυλής στην οποία ανήκε ο ιδιαίτερος "Βούδας-Λα". Το συγκεκριμένο χειρόγραφο, από το οποίο προέρχονται τα αποσπάσματα που ακολουθούν και τα οποία στην συνέχεια αποδόθηκαν σε μια κατανοητή γλώσσα, λέγεται ότι αντιγράφηκε από λίθινους πίνακες που ανήκαν σε έναν Βούδα των αρχαιότερων ημερών της Πέμπτης Φυλής, ο οποίος είχε παρακολουθήσει τον Κατακλυσμό και την καταβύθιση των μεγαλύτερων ηπείρων της Ατλάντειας φυλής. Δεν είναι μακριά η ημέρα όπου το μεγαλύτερο μέρος, αν όχι όλα όσα δίνονται εδώ από τα αρχαϊκά αρχεία, θα αποδειχθούν σωστά. Τότε οι σύγχρονοι συμβολολόγοι θα αποκτήσουν την βεβαιότητα ότι ακόμα και ο Οντίν, ή ο θεός Βόντεν, ο ανώτερος θεός της γερμανικής και σκανδιναβικής μυθολογίας, είναι ένας απ' αυτούς τους τριάντα πέντε Βούδες· πράγματι ένας από τους αρχαιότερους, γιατί η ήπειρος στην οποία ανήκε αυτός και ο λαός του είναι μια από τις αρχαιότερες. Τόσο αρχαία, αλήθεια, ώστε την εποχή όπου τροπική φύση συναντιόταν εκεί που σήμερα βρίσκονται αιώνια άλιωτα χιόνια, μπορούσε κανείς να διασχίσει σχεδόν μέσω ξηράς την Νορβηγία μέσω Ισλανδίας και Γροιλανδίας μέχρι τις χώρες που σήμερα περιβάλλουν τον Κόλπο Χάντσον.[399] Ακριβώς όπως στις ένδοξες μέρες των Ατλάντειων γιγάντων, των γιων των "γιγάντων από την Ανατολή", ένας προσκυνητής μπορούσε να εκτελέσει ένα ταξίδι από εκεί που σήμερα είναι έρημος της Σαχάρα μέχρι τις χώρες που τώρα αναπαύονται σε ύπνο χωρίς όνειρα στο βυθό των νερών του Κόλπου του Μεξικού και της Καραϊβικής θάλασσας. Γεγονότα τα οποία δεν γράφηκαν

Ο Γκαουταμά Βούδας, ονόματι Τουμπ-πα, είναι ο *εικοστός έβδομος* της τελευταίας ομάδας, καθώς οι περισσότεροι απ' αυτούς τους Βούδες ανήκουν στις *θείες* δυναστείες που καθοδήγησαν την ανθρωπότητα.

Όπως μαθαίνουμε, απ' αυτούς τους "Βούδες" ή "φωτισμένους", τους μακρινούς προκατόχους του Γκαουταμά Βούδα οι οποίοι αντιπροσωπεύουν ανθρώπους που έζησαν κάποτε, μεγάλους σοφούς και Αγίους, στους οποίους ενσαρκώθηκαν οι "Γιοι της Σοφίας" και οι οποίοι ήταν, κατά κάποιο τρόπο, μικρότεροι Αβατάρα των Ουράνιων Όντων, μόνον έντεκα, λοιπόν απ' αυτούς, ανήκουν στην Ατλάντεια φυλή και είκοσι τέσσερις ανήκουν στην Πέμπτη φυλή από την αρχή της. Αυτοί είναι ταυτόσημοι με τους Τιρταμκάρα των Τζαϊνιστών.

Αυτό μπορεί ίσως να εξηγήσει την ομοιότητα ανάμεσα στους τεχνητούς λόφους στις Η.Π.Α, και στους τύμβους της Νορβηγίας. Αυτή ακριβώς η ταυτότητα οδήγησε μερικούς Αμερικανούς αρχαιολόγους να υποθέσουν ότι Νορβηγοί ναυτικοί είχαν ανακαλύψει την Αμερική πριν από χίλια χρόνια (βλέπε Χολμπώ, *Ίχνη του Βουδισμού στην Νορβηγία, σελ.* 23). Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Αμερική είναι εκείνη "η μακρινή χώρα στην οποία ευσεβείς άνθρωποι και δυνατές θύελλες μετέφεραν την ιερή δοξασία", όπως προτείνει ένας Κινέζος συγγραφέας στην περιγραφή του στο Νιούμαν. Αλλά ούτε ο καθηγητής Χολμπώ της Στοκχόλμης, ούτε οι Αμερικανοί αρχαιολόγοι μάντεψαν την σωστή ηλικία των λόφων ή των τύμβων. Το γεγονός ότι οι Νορβηγοί μπορεί να είχαν ανακαλύψει την χώρα, την οποία οι από καιρό ξεχασμένοι προπάτορές τους πίστευαν ότι είχε χαθεί στην γενική καταβύθιση, δεν έρχεται σε αντίθεση με το άλλο γεγονός, ότι δηλαδή η Μυστική Δοξασία της χώρας που υπήρξε το λίκνο του φυσικού ανθρώπου και της Πέμπτης Φυλής βρήκε τον δρόμο της προς τον επονομαζόμενο Νέο Κόσμο αιώνες και αιώνες πριν από την "Ιερή Δοξασία" του Βουδισμού.

ποτέ έξω από την μνήμη της ανθρωπότητας, αλλά τα οποία μεταβιβάζονταν με θρησκευτική ευλάβεια από την μια γενιά στην άλλη και από την μια φυλή στην άλλη, μπορεί να έχουν διατηρηθεί με συνεχή μεταβίβαση "μέσα στο βιβλίο του εγκεφάλου" και μέσα από αμέτρητους αιώνες, με μεγαλύτερη αλήθεια και ακρίβεια απ' ό,τι μέσα σε οποιοδήποτε ντοκουμέντο ή αρχείο. "Εκείνο που αποτελεί μέρος της ψυχής μας είναι αιώνιο", λέει ο Θακερέυ και τι μπορεί να είναι πιο κοντά στην ψυχή μας από εκείνο που συνέβη στην αυγή της ζωής μας; Οι ζωές μας είναι αμέτρητες, αλλά η ψυχή ή το πνεύμα που μας εμψυχώνει στην διάρκεια όλων αυτών των μυριάδων υπάρξεων είναι το ίδιο. Και παρ' όλο που το "βιβλίο" του φυσικού εγκεφάλου μπορεί να ξεχνάει γεγονότα μέσα στην ακτίνα μιας γήινης ζωής, το κύριο μέρος των συλλογικών αναμνήσεων δεν μπορεί να εγκαταλείψει την θεία ψυχή μέσα μας. Οι ψίθυροι της μπορεί να είναι πολύ απαλοί, ο ήχος των λόγων της πολύ μακρινός από το πεδίο που συλλαμβάνουν οι φυσικές αισθήσεις μας, αλλά ωστόσο η σκιά των γεγονότων που υπήρξαν, ακριβώς όπως και η σκιά των γεγονότων που πρόκειται να έρθουν, βρίσκεται μέσα στις αντιληπτικές της δυνατότητες και είναι πάντα παρούσα στο μάτι του νου.

Ίσως η φωνή της ψυχής να είναι εκείνη που λέει σ' αυτούς που πιστεύουν περισσότερο στην παράδοση παρά στην γραπτή Ιστορία ότι όσα αναφέρονται πιο κάτω είναι όλα αλήθεια και σχετίζονται με προϊστορικά γεγονότα.

Να τι γράφει ένα απόσπασμα:

"ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΑΝ ΟΡΓΙΣΜΕΝΟΙ. ΟΙ ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΕΓΙΝΑΝ ΤΟΣΟ ΜΑΥΡΕΣ, ΩΣΤΕ Η ΓΗ ΤΡΕΜΕΙ ΑΠΟ την ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΩΝΙΑ ΤΗΣ... ΟΙ ΓΑΛΑΖΙΟΙ ΘΡΟΝΟΙ ΜΕΝΟΥΝ ΚΕΝΟΙ. ΠΟΙΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΣΤΑΝΟΥΣ, ΠΟΙΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΟΚΚΙΝΟΥΣ, Ή ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΜΑΥΡΕΣ (φυλές) ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΘΙΣΕΙ ΣΤΟΥΣ ΘΡΟΝΟΥΣ ΤΩΝ ΕΥΛΟΓΗΜΈΝΩΝ, ΣΤΟΥΣ ΘΡΟΝΟΥΣ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑΣ! ΠΟΙΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ, ΤΟ ΦΥΤΟ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟ ΜΙΣΧΟ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΑΝΘΟΣ;"

*　*　*

"Βασιλείς του Φωτός" είναι το όνομα που δίνεται σε όλα τα αρχαία κείμενα στους Κυβερνήτες των θείων Δυναστειών. Σε ορισμένα κείμενα οι "γαλάζιοι θρόνοι" έχουν μεταφραστεί σαν "ουράνιοι θρόνοι". Το "άνθος της δύναμης" τώρα είναι ο Λωτός, αλλά τι μπορεί να ήταν σε κείνη την περίοδο, ποιος να ξέρει;

Στην συνέχεια ο συγγραφέας, όπως ο μετέπειτα Ιερεμίας, θρηνεί την μοίρα του λαού του. Αυτός στερήθηκε τους "γαλάζιους" (ουράνιους) βασιλείς του και εκείνους "με την απόχρωση των Ντέβα", την σεληνόχρωμη επιδερμίδα, και εκείνοι "με το φωτεινό (χρυσό) πρόσωπο" πήγαν "στην χώρα της ευδαιμονίας, την χώρα του ορυκτού και του πυρός"˙ ή – σύμφωνα με τους κανόνες του συμβολισμού – στις χώρες που βρίσκονται Βόρεια και Ανατολικά, απ' όπου "τα μεγάλα ύδατα εκδιώχθηκαν, απορροφούμενα από την γη και διασκορπιζόμενα από τον αέρα". Οι σοφές φυλές είχαν αντιληφθεί "τους μαύρους δράκοντες της θύελλας, που είχαν κληθεί από τους δράκοντες της σοφίας", και είχαν "φύγει, οδηγούμενες από τους ακτινοβόλους Προστάτες της πιο Έξοχης Χώρας", τους μεγάλους αρχαίους μυημένους, προφανώς, εκείνους τους οποίους οι Ινδοί αναφέρουν σαν τους Μάνου και τους Ρίσι τους. Ένας απ' αυτούς ήταν ο Βαϊβασβάτα Μάνου.

Εκείνοι της "κίτρινης απόχρωσης" είναι οι προπάτορες αυτών που η εθνολογία τώρα κατατάσσει σαν Τουράνιους, Μογγόλους, Κινέζους και άλλα αρχαία έθνη και η χώρα στην οποία κατέφυγαν δεν ήταν άλλη από την Κεντρική Ασία. Εκεί ολόκληρες νέες φυλές γεννήθηκαν, εκεί έζησαν και πέθαναν μέχρι τον χωρισμό των εθνών. Αλλά αυτός ο "χωρισμός" δεν έλαβε χώρα ούτε στις τοποθεσίες στις οποίες τον τοποθετεί η σύγχρονη επιστήμη, ούτε με τον τρόπο με τον οποίο ο Μαξ Μύλλερ και άλλοι *Αριανιστές* εμφανίζουν ότι οι Άριοι διαιρέθηκαν και χωρίστηκαν. Από εκείνη την περίοδο έχουν περάσει σχεδόν τα δυο τρίτα του ενός εκατομμυρίου ετών. Οι κιτρινοπρόσωποι γίγαντες της μετα-Ατλάντειας εποχής είχαν, λοιπόν, άφθονο χρόνο – καθ' όλον τον αναγκαστικό περιορισμό τους σε ένα μέρος του κόσμου και με το ίδιο φυλετικό αίμα και χωρίς

καμιά φρέσκια ανάμειξη ή πρόσμειξη – να αναπτυχθούν κατά την διάρκεια μιας περιόδου 700.000 ετών σχεδόν στους πιο ετερογενείς και διαφορετικούς τύπους. Το ίδιο έγινε και στην Αφρική, όπου υπάρχει η πιο παράξενη ποικιλία τύπων, από μαύρους μέχρι σχεδόν λευκούς, από γιγάντιους μέχρι φυλές νάνων και αυτό μόνο και μόνο εξαιτίας της αναγκαστικής απομόνωσής τους. Οι Αφρικανοί δεν εγκατέλειψαν ποτέ την ήπειρό τους για αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια. Αν αύριο η ήπειρος της Ευρώπης επρόκειτο να εξαφανιστεί και άλλες χώρες να αναδυθούν ξανά στην θέση της και αν οι αφρικανικές φυλές επρόκειτο να χωριστούν και να διασκορπιστούν πάνω στην γη, τότε αυτοί σε εκατό χιλιάδες χρόνια περίπου θα αποτελούσαν το κυρίως σώμα των πολιτισμένων εθνών. Και οι απόγονοι μερικών από τα δικά μας πολύ πολιτισμένα έθνη, μπορεί να είχαν επιβιώσει σε μερικά νησιά, χωρίς κανένα μέσον για να διασχίσουν τις νέες θάλασσες, οπότε και θα οπισθοδρομούσαν σε μια κατάσταση σχετικής αγριότητας. Έτσι ο λόγος που εμφανίστηκε για τον χωρισμό της ανθρωπότητας σε *ανώτερες* και *κατώτερες* φυλές γκρεμίζεται και αποδεικνύεται λανθασμένος.

Αυτές είναι οι δηλώσεις που γίνονται και τα γεγονότα που αναφέρονται στις αρχαϊκές γραφές. Αν συνδυαστούν και συγκριθούν με μερικές από τις σύγρονες θεωρίες της Εξέλιξης, *εκτός της φυσικής επιλογής*, (Γκ. Τζ. Ρόμανς, *Ντάρβιν και Μετά τον Ντάρβιν*, κεφ. III, σελ. 41), αυτές οι δηλώσεις φαίνονται εντελώς σωστές και λογικές. (Βλέπε τις πρώτες σελίδες του Μέρους III, Προσθήκη για την "Επιστήμη και την Μυστική Δοξασία σε Αντιπαράθεση".) Έτσι, ενώ οι Αριοί είναι *απόγονοι των κίτρινων* Αδάμ, της γιγαντιαίας και υπερβολικά πολιτισμένης Ατλαντο-Άριας φυλής, οι Σημίτες – και οι Ιουδαίοι μαζί μ' αυτούς – είναι απόγονοι του κόκκινου Αδάμ και έτσι τόσο ο Κατρεφάζ, όσο και οι συγγραφείς της μωυσαϊκής Γένεσης έχουν δίκιο. Γιατί, αν το κεφάλαιο V του Πρώτου Βιβλίου του Μωυσή μπορούσε να συγκριθεί με τις γενεαλογίες που βρίσκονται στην δική μας Αρχαϊκή Βίβλο, θα βρισκόταν εκεί σημειωμένη η περίοδος από τον Αδάμ μέχρι τον Νώε, φυσικά κάτω από διαφορετικά ονόματα, με τα αντίστοιχα χρόνια των Πατριαρχών να έχουν μετατραπεί σε περιόδους και όλα να εμφανίζονται συμβολικά και αλληγορικά. Στο χειρόγραφο που εξετάζουμε πολλές και συχνές είναι οι αναφορές στην μεγάλη γνώση και στον πολιτισμό των Ατλάντειων εθνών, εμφανίζοντας το πολίτευμα αρκετών απ' αυτά και την φύση των τεχνών και των επιστημών τους. Αν η Τρίτη Ριζική Φυλή, οι Λεμουρο-Ατλάντειοι, αναφέρθηκε ήδη ότι πνίγηκε "μαζί με τον μεγάλο πολιτισμό και τους 'θεούς' της" (*Εσωτερικός Βουδισμός,* σελ. 65), πόσο περισσότερο μπορεί να ειπωθεί αυτό για τους Ατλάντειους!

Από την Τέταρτη φυλή οι πρώτοι Αριοί πήραν την γνώση τους για "ένα σωρό θαυμαστά πράγματα", την *Σαμπά* και *Μαγιασάμπα*, που αναφέρονται στο *Μαχαμπαράτα*, το δώρο του Μαγιάσουρα στους Παντάβα. Απ' αυτούς έμαθαν την αεροναυτική, *Βιμάνα-Βιντιά* (η "γνώση της πτήσης με αεροχήματα") και, επομένως, την σπουδαία τέχνη τους της μετεωρογραφίας και μετεωρολογίας. Απ' αυτούς πάλι οι Άριοι κληρονόμησαν την πιο άξια επιστήμη των κρυμμένων ιδιοτήτων των πολύτιμων και άλλων λίθων, της χημείας, ή μάλλον αλχημείας, της ορυκτολογίας, της γεωλογίας, της φυσικής και της αστρονομίας.

Αρκετές φορές η συγγραφέας έχει θέσει στον εαυτό της το ερώτημα: "Η ιστορία της Εξόδου – τουλάχιστον στις λεπτομέρειές της – όπως αναφέρεται στην Παλαιά Διαθήκη, είναι γνήσια; Ή μήπως, όπως η ιστορία του ίδιου του Μωυσή και πολλών άλλων, δεν είναι παρά μια άλλη απόδοση των μύθων που διηγούνται για τους Ατλάντειους;" Γιατί, ακούγοντας την ιστορία τους, ποιος είναι αυτός που δεν θα αναγνωρίσει την μεγάλη ομοιότητα των βασικών χαρακτηριστικών; Τον θυμό του "Θεού" για την αμετανοησία των Φαραώ, την εντολή στους "εκλεκτούς" του να καταστρέψουν τους Αιγυπτίους πριν αναχωρήσουν, τα "κοσμήματα από ασήμι και χρυσάφι" (Έξοδος ΙΑ', 1, 2) και τέλος τους Αιγυπτίους και τον Φαραώ τους που πνίγονται στην Ερυθρά θάλασσα; Γιατί να ένα απόσπασμα της παλιότερης ιστορίας από το Σχόλιο:

…..Και ο "μεγάλος Βασιλιάς με το Αστραποβόλο Πρόσωπο", ο αρχηγός όλων των Κιτρινοπρόσωπων, θλιβόταν, βλέποντας τις αμαρτίες των Μαυροπρόσωπων.

Έστειλε τα αεροχήματα του (Βίμανα) σε όλους τους αδελφούς-αρχηγούς του [αρχηγούς άλλων εθνών και φυλών*] με ευσεβείς ανθρώπους μέσα, λέγοντας: "Ετοιμαστείτε. Σηκωθείτε εσείς άνθρωποι του καλού νόμου και διασχίστε την χώρα όσο είναι* [ακόμα] *στεγνή.*

Οι Κύριοι της θύελλας πλησιάζουν. Τα άρματά τους προσεγγίζουν την χώρα. Μόνο μια νύχτα και δυο μέρες θα ζήσουν σ' αυτήν την υπομονετική χώρα οι Κύριοι του Σκοτεινού Προσώπου [οι Μαύροι Μάγοι]. Η χώρα είναι καταδικασμένη και αυτοί πρέπει να κατέβουν μαζί της. Οι χθόνιοι Κύριοι των Πυρών [οι Γνώμες και τα πύρινα Στοιχειακά] ετοιμάζουν τα μαγικά Αγκνεγιάστρα τους [πύρινα όπλα κατασκευασμένα μέσω μαγείας]. Αλλά οι Κύριοι του Σκοτεινού Ματιού ["Κακού Ματιού"] είναι δυνατότεροι απ' αυτούς [από τα Στοιχειακά] και αυτοί είναι οι σκλάβοι των ισχυρών. Έχουν βαθιά γνώση του Αστάρ [Βιντιά, η ανώτερη μαγική γνώση]. [400] *Ελάτε και χρησιμοποιήστε τις δικές σας [δηλαδή τις δικές σας μαγικές δυνάμεις, προκειμένου να αντισταθμιστούν εκείνες των Μαύρων Μάγων]. Είθε κάθε Κύριος με Αστραποβόλο Πρόσωπο [ένας μυημένος της Λευκής Μαγείας] να αναγκάσει το Βίμανα κάθε κυρίου του Σκοτεινού Προσώπου να έρθει στα χέρια του [ή στην κατοχή του], ώστε κανένας τους [από τους Μαύρους Μάγους] να μην μπορέσει μ' αυτόν τον τρόπο να ξεφύγει από τα ύδατα, να αποφύγει την ράβδο των Τεσσάρων [Καρμικών θεοτήτων] και να σώσει τους κακούς του [οπαδούς, ή λαό].*

Είθε κάθε κιτρινοπρόσωπος να στείλει απ' τον εαυτό του ύπνο [μεσμερισμό;] *σε κάθε μαύρο πρόσωπο. Είθε κάθε ακόμα και αυτοί* [οι Μαύροι Μάγοι] *να αποφύγουν τον πόνο και την δυστυχία. Είθε κάθε άνθρωπος πιστός στους ηλιακούς θεούς να δέσει* [παραλύσει*] κάθε άνθρωπο που βρίσκεται κάτω από τους σεληνιακούς θεούς, ώστε να μην υποφέρει ή ξεφύγει το πεπρωμένο του.*

Και είθε κάθε κίτρινο πρόσωπο να προσφέρει από το ζωτικό-νερό του [αίμα] *στο ομιλούν ζώο ενός μαύρου προσώπου, ώστε να μην ξυπνήσει τον κύριό του.*[401]

ώρα έφτασε, η μαύρη νύχτα είναι έτοιμη κ.τ.λ., κ.τ.λ.

……………………………………………………………………………………………………

Είθε το πεπρωμένο τους να εκπληρωθεί. Εμείς είμαστε οι υπηρέτες των μεγάλων Τεσσάρων.[402] *Είθε οι Βασιλείς του φωτός να επιστρέψουν".*

Ο μεγάλος Βασιλιάς έπεσε πάνω στο αστραποβόλο του Πρόσωπο και έκλαψε...

Όταν οι Βασιλείς συγκεντρώθηκαν τα νερά είχαν ήδη κινηθεί... [Αλλά] τα έθνη είχαν ήδη διασχίσει τις στεγνές χώρες. Βρίσκονταν πέρα από το σημάδι του νερού. Οι Βασιλείς τους τα έφτασαν με τα Βίμανα τους και τα οδήγησαν στις χώρες του Πυρός και του Μετάλλου [Ανατολή και Βορρά]».

……………………………………………………………………………………………………

Ακόμα, σε ένα άλλο απόσπασμα αναφέρεται:

"... Άστρα [μετέωρα] *έπεσαν στις χώρες των μαύρων Προσώπων, αλλά αυτοί κοιμούνταν.*

Τα ομιλούντα θηρία [οι μαγικοί φύλακες] *έμειναν σιωπηλά. Οι κατώτεροι κύριοι περίμεναν εντολές, αλλά αυτές δεν ήρθαν, γιατί οι κοριοί τους κοιμούνταν.*

Τα ύδατα σηκώθηκαν και κάλυψαν τις κοιλάδες από το ένα άκρο της Γης μέχρι το άλλο. Οι ψηλές χώρες, ο πυθμένας της Γης [οι χώρες των αντίποδων] *παρέμειναν στεγνά. Εκεί κατοίκησαν κείνοι που ξέφυγαν οι άνθρωποι με το κίτρινο πρόσωπο και το ευθύ βλέμμα* [οι έντιμοι και ειλικρινείς άνθρωποι].

Όταν οι Κύριοι με το Σκοτεινό Πρόσωπο ξύπνησαν και σκέφτηκαν τα βιμάνα τους προκειμένου να ξεφύγουν από τα ανερχόμενα ύδατα, είδαν ότι αυτά έλειπαν".

Ο αείμνηστος Μπραχματσάρι Μπάβα, ένας Γιόγκι μεγάλης φήμης και αγιότητας έγραψε: "Εκτεταμένα έργα πάνω στον Αστάρ-Βιντγιά και άλλες τέτοιες επιστήμες συντάχθηκαν σε διάφορες εποχές στις αντίστοιχες γλώσσες από σανσκριτικά πρωτότυπα. Αλλά αυτά, μαζί με τα σανσκριτικά πρωτότυπα, χάθηκαν κατά την εποχή του μερικού κατακλυσμού στην χώρα μας" (*Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. Ι, Ιούνιος 1880, "Μερικά Πράγματα που Γνώριζαν οι Άριοι"). Για τα *Αγκνεγιάστρα* βλέπε Ουίλσον, *Εκλεκτά Δείγματα Ινδικού Θεάτρου*. Ι, σελ. 297.

Κάποιο θαυμαστό, τεχνητά κατασκευασμένο θηρίο, παρόμοιο κατά κάποιον τρόπο με το δημιούργημα του Φρανκενστάιν, το οποίο μιλούσε και προειδοποιούσε τον κύριό του για κάθε κίνδυνο που πλησίαζε. Ο κύριος ήταν ένας "μαύρος μάγος", το μηχανικό ζώο εμψυχωνόταν από ένα τζίνι, ένα Στοιχειακό, σύμφωνα με τις αναφορές. Μόνο το αίμα ενός αγνού ανθρώπου μπορούσε να το καταστρέψει. Βλέπε Μέρος ΙΙ, Τμήμα XXV, "Το Επτά στην Αστρονομία, Επιστήμη και Μαγεία".

Οι τέσσερις Καρμικοί θεοί, που στις Στάντζα ονομάζονται Τέσσερις Μαχαράτζα.

Έπειτα ένα απόσπασμα δείχνει μερικούς από τους πιο ισχυρούς μάγους του "Σκοτεινού Προσώπου" – οι οποίοι ξύπνησαν νωρίτερα από τους άλλους – να καταδιώκουν εκείνους που τους είχαν "καταστρέψει" και που βρίσκονταν στην οπισθοφυλακή, γιατί *"τα έθνη που είχαν οδηγηθεί μακριά ήταν τόσο πολλά, όσο τα άστρα του Γαλαξία",* λέει ένα πιο σύγχρονο Σχόλιο γραμμένο μόνο στα Σανσκριτικά.

"Σαν ένας φιδίσιος δράκοντας που ξετυλίγει αργά το σώμα του, έτσι οι Γιοι των ανθρώπων, οδηγούμενοι από τους Γιους της Σοφίας, άνοιξαν τις σπείρες τους και εκδιπλούμενοι απλώθηκαν σαν χείμαρρος γλυκού νερού... πολλοί από τους λιπόψυχους μεταξύ τους χάθηκαν στον δρόμο. Αλλά οι περισσότεροι σώθηκαν".

Ωστόσο οι διώκτες, "που το κεφάλι και το στήθος τους υψώνονταν ψηλά πάνω από το νερό", τους καταδίωξαν "για τρεις σεληνιακές περιόδους", όλους μέχρις ότου τελικά τους έφτασαν τα ανυψούμενα ύδατα και χάθηκαν μέχρι τον τελευταίο, καθώς το έδαφος βυθιζόταν κάτω από τα πόδια τους και η γη κατάπινε εκείνους που την είχαν βεβηλώσει.

Αυτό μοιάζει αρκετά με το αρχικό υλικό πάνω στο οποίο δομήθηκε η παρόμοια ιστορία της Εξόδου αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια αργότερα. Τώρα έχει δειχθεί ότι η βιογραφία του Μωυσή, η ιστορία της γέννησής του, η παιδική του ηλικία και η σωτηρία του από τα νερά του Νείλου από την κόρη του Φαραώ, έχουν υιοθετηθεί από την χαλδαϊκή διήγηση σχετικά με τον Σαργκόν. Και αν είναι έτσι – και μια καλή απόδειξη αποτελούν οι ασσυριακές πλάκες στο Βρετανικό Μουσείο – γιατί να μη συμβαίνει το ίδιο και με τους Ιουδαίους που κλέβουν από τους Αιγυπτίους τα κοσμήματα τους, με τον θάνατο του Φαραώ και του στρατού του κ.ο.κ.; Οι γιγάντιοι μάγοι των Ρούτα και Ντάιτια, οι "κύριοι με το Σκοτεινό Πρόσωπο", μπορεί να έγιναν στις μετέπειτα διηγήσεις Αιγύπτιοι Μάγοι και τα κιτρινοπρόσωπα έθνη της Πέμπτης Φυλής μπορεί να έγιναν οι ενάρετοι γιοι του Ιακώβ, ο "εκλεκτός λαός"... Μια ακόμη δήλωση πρέπει να γίνει. Υπήρξαν αρκετές θείες Δυναστείες, μια σειρά για κάθε Ριζική Φυλή, αρχίζοντας με την Τρίτη, και κάθε σειρά σύμφωνη και προσαρμοσμένη στην Ανθρωπότητα της. Οι τελευταίες Επτά Δυναστείες που αναφέρονται στα αιγυπτιακά και χαλδαϊκά αρχεία ανήκουν στην Πέμπτη Φυλή, η οποία, αν και γενικά ονομαζόταν Άρια, δεν ήταν ολοκληρωτικά τέτοια, καθώς είχε σε μεγάλο βαθμό αναμειχθεί με φυλές στις οποίες η Εθνολογία δίνει άλλα ονόματα. Είναι αδύνατο, εξαιτίας του περιορισμένου χώρου που έχουμε στην διάθεσή μας, να υπεισέλθουμε περισσότερο στην περιγραφή των Ατλάντειων, στους οποίους ολόκληρη η Ανατολή πιστεύει περισσότερο απ' όσο πιστεύουμε εμείς στους αρχαίους Αιγυπτίους, αλλά την ύπαρξη των οποίων η πλειονότητα των Δυτικών Επιστημόνων αρνείται, όπως είχαν αρνηθεί και πριν απ' αυτήν πολλές άλλες αλήθειες, από την ύπαρξη του Ομήρου μέχρι εκείνη του ταχυδρομικού περιστεριού. Ο πολιτισμός των Ατλάντειων ήταν μεγαλύτερος και από αυτόν των Αιγυπτίων. Οι δικοί τους εκφυλισμένοι απόγονοι, το έθνος της Ατλαντίδος του Πλάτωνα, ήταν εκείνοι που έχτισαν τις πρώτες Πυραμίδες σ' αυτήν την χώρα και αυτό ασφαλώς πριν από την εμφάνιση των "Ανατολικών Αιθιόπων", όπως ονομάζει τους Αιγυπτίους ο Ηρόδοτος. Αυτό μπορεί να συναχθεί από μια δήλωση που έκανε ο Αμιαννός Μαρκελλίνος, ο οποίος για τις Πυραμίδες λέει ότι:

> ... υπάρχουν επίσης υπόγεια περάσματα και δαιδαλώδη καταφύγια, τα οποία λέγεται ότι κατασκεύασαν σε διάφορα μέρη άνθρωποι γνώστες των αρχαίων μυστηρίων, με την βοήθεια των οποίων προέβλεψαν την έλευση ενός κατακλυσμού, έτσι ώστε να μη χαθεί ολότελα η ανάμνηση όλων των ιερών τελετών τους. (*Ρωμαϊκή Ιστορία*, XXII, IE', 29-30.)

Αυτοί οι άνθρωποι που "προέβλεψαν την έλευση ενός κατακλυσμού" δεν ήταν Αιγύπτιοι, στους οποίους δεν συνέβη ποτέ κανένας κατακλυσμός εκτός από τις περιοδικές ανυψώσεις του Νείλου. Ποιοι ήταν τότε; Τα τελευταία υπολείμματα των Ατλάντειων ισχυριζόμαστε εμείς, εκείνες οι φυλές τις οποίες μόλις που υποπτεύεται η Επιστήμη και για τις οποίες ο Τσαρλς Γκουλντ, ο πασίγνωστος γεωλόγος, λέει:

Μπορούμε να υποθέσουμε ότι έχουμε σχεδόν εξαντλήσει το μεγάλο μουσείο της φύσης; Έχουμε, όμως, στην πραγματικότητα διεισδύσει πέρα από τον προθάλαμο του; Πράγματι η γραπτή ιστορία του ανθρώπου, που περιλαμβάνει λίγες χιλιάδες χρόνια, περικλείει ολόκληρη την πορεία της νοήμονος ύπαρξης του; Ή μήπως στις μακρές μυθολογικές εποχές που εκτείνονται εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια και που καταγράφονται στις χρονολογίες της Χαλδαίας και της Κίνας, έχουμε αμυδρές υπομνήσεις του προϊστορικού ανθρώπου, που μας κληροδοτήθηκαν από την παράδοση και οι οποίες ίσως μεταφέρθηκαν στις υπάρχουσες χώρες από λίγους επιζώντες άλλων χωρών, οι οποίες, όπως η μυθική [;] Ατλαντίδα του Πλάτωνα, ίσως να καταβυθίστηκαν ή να υπήρξαν η σκηνή κάποιας μεγάλης καταστροφής η οποία τις εξαφάνισε μαζί με τον πολιτισμό τους; (*Μυθικά Τέρατα*, σελ. 19.)

Μετά απ' αυτό μπορεί κανείς να στραφεί με μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στα λόγια ενός Δασκάλου ο οποίος – αρκετά χρόνα πριν χαράξει αυτές τις φράσεις ο κ. Γκουλντ – είχε γράψει: "Η Τέταρτη Φυλή είχε τις περιόδους του ανώτατου πολιτισμού της. Ο ελληνικός, ο ρωμαϊκός, ακόμα και ο αιγυπτιακός πολιτισμός δεν είναι τίποτε σε σύγκριση με τους πολιτισμούς που άρχισαν με την Τρίτη Φυλή", μετά τον χωρισμό της.

Αλλά αν αυτός ο πολιτισμός και η γνώση των τεχνών και των επιστημών δεν γίνονται αποδεκτά για την Τρίτη και την Τέταρτη Φυλή, ωστόσο κανείς δεν θα αρνηθεί ότι ανάμεσα στους μεγάλους πολιτισμούς της αρχαιότητας, όπως είναι εκείνοι της Αιγύπτου και της Ινδίας, απλώνονται σκοτεινές εποχές βαθιάς άγνοιας και βαρβαρισμού, από την αρχή ακόμα της χριστιανικής εποχής μέχρι τον σύγχρονο πολιτισμό μας, περίοδος που στην διάρκεια της κάθε ανάμνηση αυτών των παραδόσεων είχε χαθεί. Όπως αναφέρεται στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. I, σελ. 239-240):

Γιατί θα πρέπει να ξεχνάμε ότι, αιώνες πριν η πλώρη του τολμηρού Γενοβέζου σχίσει τα Δυτικά ύδατα, τα φοινικικά πλοία είχαν περιπλεύσει τον πλανήτη και είχαν διαδώσει τον πολιτισμό σε περιοχές που τώρα είναι σιωπηλές και έρημες; Ποιος αρχαιολόγος θα τολμήσει να βεβαιώσει ότι το ίδιο χέρι που σχεδίασε τις Πυραμίδες της Αιγύπτου, το Καρνάκ και τα χιλιάδες άλλα ερείπια που χάνονται τώρα στην αφάνεια πάνω στις αμμώδεις όχθες του Νείλου, δεν ήταν αυτό που έστησε το μνημειώδες Νάγκον-Βατ της Καμπότζης; Ή που χάραξε τα ιερογλυφικά πάνω στους οβελίσκους και στις πύλες των έρημων ινδιάνικων χωριών, που πρόσφατα ανακαλύφθηκαν στην Βρετανική Κολομβία από τον Λόρδο Ντάφφεριν; Ή εκείνα που βρίσκονται πάνω στα ερείπια της Παλένκουε και Ουχμάλ της Κεντρικής Αμερικής; Αλλά και τα απομεινάρια που φυλάμε σαν θησαυρούς στα μουσεία μας – τελευταίες αναμνήσεις των "χαμένων τεχνών" – δεν μιλάνε υπέρ του αρχαίου πολιτισμού; Και δεν αποδεικνύουν συνεχώς ότι έθνη και ήπειροι που έχουν εξαφανιστεί έθαψαν μαζί τους τέχνες και επιστήμες, τις οποίες ούτε το πρώτο χωνευτήριο ενός μεσαιωνικού μοναστηριού ζέστανε ποτέ, ούτε και το τελευταίο ενός σύγχρονου χημικού τις αναβίωσε, ούτε και θα τις αναβιώσει, τουλάχιστον όχι κατά τον παρόντα αιώνα;

Και έτσι το ίδιο ερώτημα μπορεί να τεθεί τώρα, όπως είχε τεθεί τότε· μπορούμε για άλλη μια φορά να ρωτήσουμε:

Πώς γίνεται ώστε, και η πιο προχωρημένη θέση στην οποία έχουμε φτάσει στην εποχή μας, το μόνο που μας επιτρέπει είναι να δούμε μέσα σε ασαφή απόσταση πάνω στο Αλπικό μονοπάτι της γνώσης τις μνημειακές αποδείξεις τις οποίες οι προηγούμενοι εξερευνητές άφησαν για να σημαδέψουν την κορυφή την οποία είχαν φτάσει και είχαν καταλάβει;

Αν οι σύγχρονοι γνώστες είναι πολύ πιο προχωρημένοι απ' τους παλιούς, τότε γιατί δεν αποκαθιστούν τις από καιρό χαμένες τέχνες των μετα-κατακλυσμιαίων προπατόρων μας; Γιατί δεν μας δίνουν τα ανεξίτηλα χρώματα του Λούξορ, το φωτεινό κινναβάρινο χρώμα και το λαμπερό γαλάζιο που διακοσμούν τους τοίχους αυτού του ανακτόρου και τα οποία είναι τόσο φωτεινά, όσο και την πρώτη μέρα της χρησιμοποίησης τους˙ το Τυράνιο πορφυρό - το ακατάστρεφτο κονίαμα των πυραμίδων και των αρχαίων υδραγωγείων˙ την λάμα της Δαμασκού, η οποία μπορεί να λυγίσει σαν ελατήριο στην θήκη της χωρίς να σπάσει˙ τις φανταχτερές, ασύγκριτες αποχρώσεις του χρωματιστού γυαλιού που βρίσκονται ανάμεσα στις σκόνες αρχαίων ερειπίων και που ακτινοβολούν στα παράθυρα παλιών εκκλησιών, καθώς και το μυστικό του αληθινά εύκαμπτου γυαλιού; Και αν η χημεία δεν είναι ικανή σε κάποιες τέχνες να συγκριθεί ούτε με τις πρώτες μεσαιωνικές εποχές, γιατί καυχιέται για επιτεύξεις οι οποίες, σύμφωνα με ισχυρές ενδείξεις, ήταν απόλυτα γνωστές πριν από χιλιάδες χρόνια; Όσο περισσότερο προχωράει η αρχαιολογία και η φιλολογία,

τόσο περισσότερο ταπεινωτικές για την υπερηφάνεια μας είναι οι ανακαλύψεις που κάνουν καθημερινά και τόσο πιο ένδοξες μαρτυρίες φέρνουν υπέρ εκείνων οι οποίοι μέχρι τώρα, εξαιτίας ίσως της υπερβολικά απόμακρης αρχαιότητας τους, θεωρούνταν σαν αδαή ψάρια βυθισμένα στον βούρκο της δεισιδαιμονίας.

Μεταξύ των άλλων τεχνών και επιστημών, οι αρχαίοι – ναι, σαν κληρονομιά από τους Ατλάντειους – κατείχαν εκείνες της αστρονομίας και του συμβολισμού, που περιλάμβαναν την γνώση του Ζωδιακού.

Όπως ήδη εξηγήσαμε ολόκληρη η αρχαιότητα, βάσει σοβαρών λόγων, πίστευε ότι η ανθρωπότητα και οι φυλές της είναι στενά συνδεδεμένες με τους πλανήτες και αυτοί με τα σημεία του Ζωδιακού. Ολόκληρη η Ιστορία του κόσμου είναι καταγραμμένη σ' αυτά. Στους αρχαίους ναούς της Αιγύπτου αυτό αποδεικνυόταν από τον Ζωδιακό της Ντεντερά. Αλλά εκτός από ένα αραβικό έργο στην κατοχή ενός Σούφι, η συγγραφέας δεν συνάντησε ποτέ ένα σωστό αντίγραφο αυτών των θαυμαστών αρχείων της περασμένης, αλλά και της μελλοντικής ιστορίας της σφαίρας μας. Ωστόσο, χωρίς αμφιβολία, τα γνήσια αρχεία υπάρχουν.

Επειδή οι Ευρωπαίοι δεν είναι εξοικειωμένοι με τους αληθινούς Ζωδιακούς της Ινδίας, ούτε και καταλαβαίνουν εκείνους τους οποίους συμβαίνει να γνωρίζουν (μάρτυρας ο Μπέντλεϋ), συμβουλεύουμε τον αναγνώστη προκειμένου να επιβεβαιώσει την δήλωση, να στραφεί στο έργο του Ντενόν στο οποίο, αν κατανοηθεί, οι δυο περίφημοι αιγυπτιακοί Ζωδιακοί μπορούν να βρεθούν και να εξεταστούν. (Ντ. Β. Ντενόν, *Ταξίδι στην Κάτω και Άνω Αίγυπτο*, Τομ. II, κεφ. 17.) Επειδή τους έχει δει προσωπικά, η συγγραφέας δεν χρειάζεται πια να εμπιστεύεται τα όσα λένε άλλοι μαθητές – που τους έχουν εξετάσει και μελετήσει πολύ προσεχτικά – γι' αυτούς. Όπως βεβαίωσαν τον Ηρόδοτο οι Αιγύπτιοι Ιερείς, δηλαδή ότι ο γήινος Πόλος και ο Πόλος της Εκλειπτικής προηγουμένως συνέπιπταν, αυτό βρέθηκε και επιβεβαιώθηκε από τον Μακαίη. Γιατί αυτός αναφέρει ότι οι Πόλοι παριστάνονται στους Ζωδιακούς και στις δυο θέσεις.

> Και σ' αυτόν που δείχνει τους Πόλους [πολικούς άξονες] σε ορθές γωνίες, υπάρχουν σημάδια που δείχνουν ότι δεν ήταν η τελευταία φορά που βρίσκονταν σε εκείνη την θέση, αλλά η πρώτη [μετά την χάραξη των Ζωδιακών]. Ο Αιγόκερως παριστάνεται στον Βόρειο Πόλο και ο Καρκίνος χωρίζεται περίπου στο μέσον του, στον Νότιο Πόλο – πράγμα που επιβεβαιώνει ότι αρχικά είχαν τον χειμώνα τους, όταν ο Ήλιος βρισκόταν στον Καρκίνο. Αλλά τα κύρια χαρακτηριστικά που δείχνουν ότι ήταν ένα αναμνηστικό αντικείμενο, σχετικά με την πρώτη φορά που ο Πόλος βρέθηκε σε εκείνη την θέση είναι ο Λέοντας και η Παρθένος.[403]

Υπολογίζοντας χονδρικά, οι Αιγυπτιολόγοι πιστεύουν ότι η Μεγάλη Πυραμίδα χτίστηκε το 3350 π.Χ. και ότι ο Μήνης και η Δυναστεία του υπήρξαν 750 χρόνια πριν από την εμφάνιση της Τέταρτης Δυναστείας (που υποτίθεται ότι έχτισε τις Πυραμίδες). Έτσι, στον Μήνη αποδίδεται μια εποχή 4100 χρόνων π.Χ. Αλλά τώρα η δήλωση του Τζωρτζ Ρώλινσον, ότι όλα τα γεγονότα οδηγούν στο συμπέρασμα πως οι Αιγύπτιοι είχαν ήδη "κάνει πολύ μεγάλη πρόοδο στις τέχνες και στον πολιτισμό πριν από την εποχή του Μήνη και ίσως πριν μεταναστεύσουν στην κοιλάδα του Νείλου", (Τζωρτζ Ρώλινσον, *Η Ιστορία του Ηροδότου*, Τομ. II, σελ. 345), είναι πολύ υπαινικτική γιατί καταστρέφει αυτή την υπόθεση. Υποδηλώνει την ύπαρξη ενός μεγάλου πολιτισμού στους προϊστορικούς χρόνους και ακόμα μεγαλύτερης αρχαιότητας. Οι Σέσου-Χέρου ("οι υπηρέτες του Ώρου") ήταν ο λαός που είχε εγκατασταθεί στην Αίγυπτο και, όπως βεβαιώνει ο Γκ. Μασπερό, σ' αυτήν την προϊστορική φυλή "ανήκει η τιμή ότι έφτιαξαν την Αίγυπτο, τέτοια όπως την ξέρουμε, από την αρχή της ιστορικής περιόδου". Όπως αναφέρει ο Στάνιλαντ Γουέικ, "αυτοί ίδρυσαν τις κυριότερες πόλεις της Αιγύπτου και εγκατέστησαν τα πιο σημαντικά ιερά". Αυτό συνέβη πριν από την εποχή της Μεγάλης Πυραμίδας και όταν η Αίγυπτος μόλις είχε αναδυθεί από τα νερά. Ωστόσο "αυτοί κατείχαν την ιερογλυφική μορφή γραφής, την χαρακτηριστική των Αιγυπτίων και θα πρέπει να είχαν ήδη έναν αρκετά προχωρημένο πολιτισμό". (Σ. Γουέικ, *Η Μεγάλη Πυραμίδα*, σελ. 36-37.) Ο Λενορμάν λέει, "Ήταν η χώρα των μεγάλων προϊστορικών ιερών, των εδρών της ιερατικής

Παρουσίαση της Μυθολογικής Αστρονομίας των Αρχαίων (σελ. 3), από έναν περιέργως ενορατικό συμβολολόγο και αστρονόμο, ένας είδος αυτοδίδακτου γνώστη του Νόργουιτς, ο οποίος έζησε στο πρώτο τέταρτο του αιώνα. Βλέπε επίσης στο παρόν Βιβλίο Τομ. I, Μέρος III, Τμήμα XVII, "Ο Ζωδιακός και η Αρχαιότητά του".

κυριαρχίας, η οποίας έπαιξε τον πιο σημαντικό ρόλο στην προέλευση του πολιτισμού" (*Αρχαία Ιστορία της Ανατολής*, Τομ. II, σελ. 51 και επόμενες). Ποια χρονολογία αποδίδεται σ' αυτόν τον λαό; Ακούμε για 4000 μέχρι το ανώτερο 5000 χρόνια π.Χ. (Μασπερό). Τώρα υποστηρίζεται ότι η κατά προσέγγιση χρονολογία κατασκευής της Μεγάλης Πυραμίδας μπορεί να επιβεβαιωθεί με την βοήθεια του κύκλου των 25.868 ετών (του Αστρικού Έτους).

Υποθέτοντας ότι το μακρύ στενό κατερχόμενο πέρασμα που αρχίζει από την είσοδο οδηγούσε προς τον πολικό αστέρα των κατασκευαστών της πυραμίδας, οι αστρονόμοι έδειξαν ότι το έτος 2170 π.Χ. το πέρασμα έδειχνε το Άλφα του Δράκοντα, τον πολικό αστέρα της εποχής, στο κατώτερο μεσουράνημά του, την ίδια στιγμή που οι Πλειάδες, ιδιαίτερα η Αλκυόνη, το κέντρο του αστερισμού, βρίσκονταν στον ίδιο μεσημβρινό επάνω... Ο Ρίτσαρντ Α. Πρόκτερ, ο αστρονόμος, αφού δηλώνει ότι το πολικό αστέρι βρισκόταν στην απαιτούμενη θέση το 3350 περίπου π.Χ. καθώς και το 2170 π.Χ., λέει: "οποιαδήποτε απ' αυτές τις θέσεις μπορεί να αντιστοιχεί με την θέση του κατερχόμενου περάσματος στην Μεγάλη Πυραμίδα, αλλά οι Αιγυπτιολόγοι μας λένε ότι δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως η τελευταία εποχή είναι πολύ αργά". (Σ. Γουέικ, *Η Μεγάλη Πυραμίδα*, σελ. 6-7, όπου αναφέρει το έργο του Προκτόρ, *Γνώση*, τομ. I, σελ. 242 και επόμ.)

Αλλά μας λένε επίσης ότι:

Αυτή η σχετική θέση του Άλφα του Δράκοντα και της Αλκυόνης είναι ιδιαίτερα εξαιρετική, αφού δεν πρόκειται να συμβεί ξανά για ένα ολόκληρο αστρικό έτος, γι' αυτό θεωρείται ότι σημειώνει την χρονολογία σνέργεσης της Μεγάλης Πυραμίδας.

Αυτό αποδεικνύει ότι, αφού ο Ζωδιακός Ντεντερά δείχνει το πέρασμα τριών αστρικών ετών, η Μεγάλη Πυραμίδα πρέπει να έχει χτιστεί πριν από 78.000 χρόνια, ή πάντως ότι αυτή η πιθανότητα αξίζει να γίνει αποδεκτή τουλάχιστον τόσο εύκολα, όσο και η χρονολογία του 3350 π.Χ.

Στον Ζωδιακό ενός ναού στην Βόρεια Ινδία βρίσκονται τα ίδια χαρακτηριστικά και ζώδια, όπως στον Ζωδιακό Ντεντερά. Εκείνοι που γνωρίζουν καλά τα ινδικά σύμβολα και τους αστερισμούς, θα μπορέσουν να ανακαλύψουν από την περιγραφή του αιγυπτιακού, αν οι ενδείξεις οι χρονολογικές είναι σωστές ή όχι. Στον Ζωδιακό της Ντεντερά, όπως διατηρήθηκε από τους σύγχρονους Αιγυπτίους Κόπτες και Έλληνες σοφούς και όπως εξηγείται λίγο διαφορετικά από τον Μακαίη, ο Λέων στέκεται πάνω στην Ύδρα και η ουρά του είναι σχεδόν ίσια, δείχνοντας προς μια γωνία σαράντα ή πενήντα μοιρών, θέση η οποία συμφωνεί με τον αρχικό σχηματισμό αυτών των αστερισμών.I

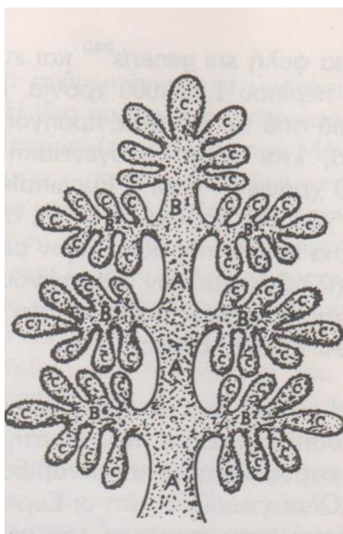
Σε πολλά σημεία βλέπουμε τον Λέοντα [Σινχά] με την ουρά του στραμμένη προς τα πάνω πίσω απ' την πλάτη του και να καταλήγει σε κεφάλι Φιδιού – δείχνοντας έτσι ότι ο Λέοντας είχε αναστραφεί, πράγμα που πρέπει όντως να είχε συμβεί με ολόκληρο τον Ζωδιακό και κάθε άλλον Αστερισμό, όταν είχε αναστραφεί ο Πόλος. (Μακαίη, *Μυθολογική Αστρονομία*, σελ. 3.)

Μιλώντας για τον Κυκλικό Ζωδιακό, που δίνεται επίσης από τον Ντε-νόν, αυτός λέει:

Εκεί... ο Λέοντας στέκεται πάνω στον Όφι και η ουρά του σχηματίζει μια καμπύλη προς τα κάτω, απ' όπου βρίσκουμε ότι, αν και ανάμεσα στις δυο θέσεις πρέπει να είχαν περάσει εξακόσιες ή εφτακόσιες χιλιάδες χρόνια, ωστόσο δεν είχε επέλθει παρά ελάχιστη ή και καμιά διαφορά στους αστερισμούς του Λέοντα και της Ύδρας, ενώ η Παρθένος παριστάνεται πολύ διαφορετικά στους δυο˙ στον *κυκλικό Ζωδιακό η Παρθένος τρέφει το Βρέφος της*, αλλά φαίνεται ότι δεν είχαν αυτήν την ιδέα όταν ο Πόλος βρισκόταν για πρώτη φορά στο πεδίο της Εκλειπτικής, γιατί *σ' αυτόν τον Ζωδιακό*, όπως δίνεται από τον Ντενόν, βλέπουμε *τρεις Παρθένους* ανάμεσα στον Λέοντα και στον Ζυγό, η τελευταία απ' τις οποίες κρατάει στο χέρι της ένα στάχυ. Είναι μεγάλη ατυχία ότι σ' αυτόν τον Ζωδιακό υπάρχει ένα σπάσιμο της εικόνας στο τελευταίο μέρος του Λέοντα και στην *αρχή της Παρθένου*, το οποίο έχει αφαιρέσει έναν *Δεκανό* από κάθε ζώδιο. (Μακαίη, *Μυθολογική Αστρονομία*, σελ. 3-4.)

Παρ' όλα αυτά το νόημα είναι καθαρό καθώς οι τρεις Ζωδιακοί ανήκουν σε τρεις διαφορετικές εποχές: δηλαδή, στις τρεις τελευταίες οικογενειακές φυλές της τέταρτης υποφυλής της Πέμπτης Ριζικής Φυλής, καθεμιά απ' τις οποίες πρέπει να έζησε περίπου από 25 μέχρι 30.000 χρόνια. Η πρώτη απ' αυτές (οι "Αριο-Ασιάτες") παρακολούθησε την καταστροφή των τελευταίων πληθυσμών των "γιγαντιαίων Ατλάντειων",[404] οι οποίοι χάθηκαν περίπου πριν από 850.000 χρόνια (οι Ρούτα και Ντάιτια Νήσοι-Ήπειροι) προς το τέλος της Μειόκαινης Εποχής. [405] Η τέταρτη υποφυλή παρακολούθησε την καταστροφή του τελευταίου υπολείμματος των Ατλάντειων των Άριο-Ατλάντειων στο τελευταίο νησί της Ατλαντίδος, δηλαδή πριν από 11.000 χρόνια περίπου. Προκειμένου να τα κατανοήσει αυτά ζητάμε από τον αναγνώστη να ρίξει μια ματιά στο διάγραμμα του γενεαλογικού δένδρου της Πέμπτης Ριζικής Φυλής, η οποία γενικώς, αν και καθόλου σωστά, καλείται Άρια φυλή, καθώς και στις εξηγήσεις που το συνοδεύουν.

αναγνώστης ας θυμάται καλά αυτό που έχει ειπωθεί για τις υποδιαιρέσεις των Ριζικών Φυλών και την εξέλιξη της Ανθρωπότητας σ' αυτό το έργο και αυτά που έχουν δηλωθεί καθαρά και επίμονα στον *Εσωτερικό Βουδισμό* του κ. Σίννετ.

Σε κάθε μανβαντάρα υπάρχουν επτά ΓΥΡΟΙ· αυτός είναι ο τέταρτος και τώρα βρισκόμαστε στην Πέμπτη Ριζική Φυλή.

Κάθε Ριζική Φυλή έχει επτά υποφυλές.

Κάθε υποφυλή με την σειρά της έχει επτά διακλαδώσεις, οι οποίες μπορούν να ονομαστούν κλάδοι ή "Οικογενειακές" φυλές.

Οι μικρότερες φυλές, τα κλαδιά και τα παρακλάδια των τελευταίων είναι αναρίθμητα και εξαρτώνται από την καρμική δράση. Εξετάστε το "γενεαλογικό δένδρο" που παρουσιάζεται εδώ και θα καταλάβετε. Η εικόνα είναι καθαρά διαγραμματική, έχει απλώς σκοπό να βοηθήσει τον

Ο όρος "Ατλάντειοι" δεν πρέπει να παραπλανήσει τον αναγνώστη ώστε να τους θεωρήσει σαν μια μόνο φυλή, ή ακόμα ένα έθνος. Είναι σαν να λέει κανείς "Ασιάτες". Πολλοί, ποικίλων τόπων και διάφοροι ήταν Ατλάντειοι, οι οποίοι αντιπροσώπευαν αρκετές ανθρωπότητες και έναν σχεδόν άπειρο αριθμό φυλών και εθνών, πιο ποικίλων πράγματι απ' ό,τι θα ήταν οι "Ευρωπαίοι", αν αυτό το όνομα δινόταν αδιάκριτα και στα πέντε υπάρχοντα μέρη του κόσμου, πράγμα που θα συμβεί άλλωστε – καθώς ο ρυθμός αποικισμού προχωράει – σε λιγότερο από δυο ή τρεις εκατοντάδες χρόνια. Υπήρχαν καστανοί, κόκκινοι, κίτρινοι, λευκοί και μαύροι Ατλάντειοι, γίγαντες και νάνοι (όπως είναι συγκριτικά ακόμα και σήμερα μερικές αφρικανικές φυλές).

Στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, σελ. 64, ένας Δάσκαλος λέει: "Κατά την Ηώκαινο εποχή, ακόμα και στο πρώτο μέρος της, ο μεγάλος κύκλος των ανθρώπων της τέταρτης φυλής, των [Λεμουρο] Ατλάντειων, είχε ήδη φτάσει στο ανώτερο σημείο [πολιτισμού] και η μεγάλη ήπειρος, ο πατέρας σχεδόν όλων των σημερινών ηπείρων, εμφάνιζε τα πρώτα συμπτώματα καταβύθισης..." Και στην σελίδα 70, εμφανίζεται ότι η Ατλαντίδα σαν σύνολο χάθηκε κατά την διάρκεια της Μειόκαινης περιόδου. Για να καταλάβει κανείς με ποιον τρόπο οι ήπειροι, οι φυλές, τα έθνη και οι κύκλοι επικαλύπτονται μεταξύ τους, δεν έχει παρά να σκεφτεί την Λεμουρία, τα τελευταία νησιά της οποίας χάθηκαν περίπου πριν από 700.000 χρόνια, πριν από την αρχή της Τριτογενούς περιόδου (βλέπε σελ. 65 του ίδιου έργου), και τα τελευταία της "Ατλαντίδος" μόλις πριν από 11.000 χρόνια, επικαλύπτοντας έτσι και οι δυο, η μεν την Ατλάντεια περίοδο και η άλλη την Άρια.

αναγνώστη να αποκτήσει μια αμυδρή ιδέα του θέματος, μέσα σε όλη αυτήν την σύγχυση που υπάρχει ανάμεσα στους όρους που χρησιμοποιήθηκαν σε διαφορετικές εποχές για τις υποδιαιρέσεις της Ανθρωπότητας. Επιχειρείται επίσης εδώ να εκφραστεί με αριθμούς – αλλά μόνο μέσα σε κατά προσέγγιση όρια, για χάρη της σύγκρισης – η διάρκεια του χρόνου μέσα στην οποία είναι δυνατόν να ξεχωριστεί καθαρά η μια υποδιαίρεση από την άλλη. Οποιαδήποτε προσπάθεια να δοθούν ακριβείς χρονολογίες για μερικές θα οδηγούσε απλώς σε αξεδιάλυτη σύγχυση, γιατί οι Φυλές, οι Υπο-Φυλές κ.τ.λ, μέχρι τις μικρότερες διακλαδώσεις, επικαλύπτονται και είναι μπλεγμένες η μια με την άλλη τόσο πολύ, ώστε είναι σχεδόν αδύνατο να τις ξεχωρίσουμε.

ανθρώπινη Φυλή έχει παρομοιαστεί με ένα δένδρο και αυτό βοηθάει θαυμάσια σαν μια απεικόνιση.

Ο κύριος κορμός ενός δένδρου μπορεί να παρομοιαστεί με την ΡΙΖΙΚΗ ΦΥΛΗ (Α).

Οι μεγαλύτεροι κλάδοι του με τις διάφορες ΥΠΟ-ΦΥΛΕΣ, επτά τον αριθμό (B1, B2, κ.τ.λ.). Σε καθένα απ' αυτά τα άκρα υπάρχουν επτά ΚΛΑΔΟΙ, ή ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΦΥΛΕΣ (C).

Έτσι ένα κακτοειδές φυτό βοηθάει καλύτερα στην απεικόνιση, γιατί τα σαρκώδη "φύλλα" του καλύπτονται από μυτερά αγκάθια, που το καθένα τους μπορεί να παρομοιαστεί με ένα έθνος ή φυλή ανθρώπινων όντων.

Τώρα, η δική μας Πέμπτη Ριζική Φυλή βρίσκεται ήδη σε ύπαρξη – σαν μια φυλή *sui generis* (*ιδιαίτερη*) και εντελώς ελεύθερη από τον πατρικό μίσχο της – περίπου 1.000.000 χρόνια. Επομένως, πρέπει να συμπεράνουμε ότι καθεμιά από τις τέσσερις προηγούμενες Υπο-Φυλές έζησε περίπου 210.000 χρόνια, έτσι κάθε Οικογενειακή Φυλή έχει μια μέση ύπαρξη περίπου 30.000 χρόνων. Έτσι η Ευρωπαϊκή "Οικογενειακή Φυλή" έχει ακόμα αρκετές χιλιάδες χρόνια να ζήσει, αν και τα διάφορα έθνη ή τα αναρίθμητα αγκάθια επάνω της ποικίλλουν με κάθε διαδοχική "εποχή" τριών ή τεσσάρων χιλιάδων χρόνων. Σημειώνουμε την κάπως περίεργη σχετική προσέγγιση της διάρκειας ανάμεσα στην ζωή μιας "Οικογενειακής Φυλής" και ενός "Αστρικού Έτους".

γνώση των ανωτέρω και η ακριβής σωστή διαίρεση αποτελούσαν αναπόσπαστο μέρος των Μυστηρίων, όπου οι Επιστήμες αυτές διδάσκονταν στους μαθητές και μεταβιβάζονταν από τον έναν ιεροφάντη στον άλλον. Όλοι γνωρίζουν ότι οι Ευρωπαίοι αστρονόμοι (αρκετά αυθαίρετα) αποδίδουν στην επινόηση του αιγυπτιακού Ζωδιακού την χρονολογία των 2000 ή 2400 ετών π.Χ. (Πρόκτερ) και επιμένουν ότι αυτή η επινόηση συμπίπτει χρονολογικά με την ανέγερση της Μεγάλης Πυραμίδας. Αυτό για έναν Αποκρυφιστή και έναν αστρονόμο της Ανατολής πρέπει να φαίνεται εντελώς παράλογο. Το έτος του *Καλιγιουγκά* λέγεται ότι άρχισε μεταξύ της 17ης και 18ης Φεβρουαρίου του έτους 3102 π.Χ. Οι Ινδοί τώρα ισχυρίζονται ότι το έτος 20.400 πριν από το *Καλιγιουγκά*, η αρχή του Ζωδιακού τους, συνέπιπτε με την εαρινή ισημερία – εκείνη την εποχή υπήρχε μια σύνοδος του Ήλιου και της Σελήνης – και ο Μπαγί απέδειξε με έναν μακροσκελή και προσεχτικό υπολογισμό εκείνης της ημερομηνίας ότι, ακόμα κι αν είναι φανταστική, η εποχή από την οποία άρχισαν να ορίζουν την αρχή του *Καλιγιουγκά* τους ήταν πολύ πραγματική. Εκείνη "η εποχή είναι το έτος 3102 πριν απ' την εποχή μας", γράφει.[406] Η σεληνιακή έκλειψη που ήρθε ακριβώς ένα δεκαπενθήμερο μετά την αρχή της Μαύρης Εποχής, έλαβε χώρα σε ένα σημείο που βρίσκεται ανάμεσα στο Στάχυ της Παρθένου [Spica] και στο άστρο (*θ*) του ίδιου αστερισμού. Ένας από τους πιο εσωτερικούς Κύκλους τους βασίζεται πάνω σε ορισμένες συζυγίες και αντίστοιχες θέσεις της Παρθένου και των Πλειάδων (*Κρίττικα*). Επομένως, αφού οι Αιγύπτιοι έφεραν τον Ζωδιακό τους από την Νότια Ινδία και την Λάνκα (Κεϋλάνη), το εσωτερικό νόημα ήταν προφανώς ταυτόσημο. Οι τρεις "Παρθένοι" ή η Παρθένος σε τρεις διαφορετικές θέσεις σήμαινε και για τους δυο την καταγραφή των πρώτων τριών "θείων ή αστρονομικών Δυναστειών" που δίδαξαν την Τρίτη Ριζική Φυλή και οι οποίες, αφού εγκατέλειψαν τους Ατλάντειους στην καταδίκη τους, επέστρεψαν (ή μάλλον, ξανακατέβηκαν) κατά την διάρκεια της τρίτης Υπο-Φυλής της Πέμπτης, προκειμένου να αποκαλύψουν στην σωθείσα ανθρωπότητα τα μυστήρια της πατρίδας τους, του αστρικού Ουρανού. Η ίδια συμβολική καταγραφή των ανθρώπινων φυλών και των τριών Δυναστειών (των θεών, των Μάνες – ημιθείων αστρικών της Τρίτης και Τέταρτης – και των "Ηρώων" της Πέμπτης Φυλής) οι οποίες προηγήθηκαν των καθαρά ανθρώπινων βασιλέων, βρέθηκε

Μπαγί, *Μελέτη της ινδικής και ανατολικής αστρονομίας*, Παρίσι 1787, Μέρος III. Βλέπε επίσης Τόμος I του παρόντος έργου, Μέρος III, Τμήμα XVII, "Ο Ζωδιακός και η Αρχαιότητα του".

στην διάταξη των βαθμίδων και των περασμάτων του αιγυπτιακού Λαβύρινθου. Αφού οι τρεις αναστροφές των Πόλων άλλαξαν φυσικά την όψη του Ζωδιακού, κάθε φορά έπρεπε να φτιαχτεί ένας καινούργιος. στην *Σφιγξιάδα* του Μακαίη, οι υποθέσεις του τολμηρού συγγραφέα θα πρέπει να είχαν τρομοκρατήσει το ορθόδοξο τμήμα του πληθυσμού του Νόργουιτς, καθώς αυτός λέει, αρκετά ευφάνταστα:

> Αλλά, τελικά, το μεγαλύτερο μήκος χρόνου που καταγράφηκε από εκείνα τα μνημεία [τον Λαβύρινθο, τις Πυραμίδες και τους Ζωδιακούς] δεν ξεπερνούσε τα πέντε εκατομμύρια χρόνια [πράγμα που δεν είναι έτσι]˙[407]·διάστημα που υπολείπεται από τις καταγραφές που μας δίνουν οι [εσωτερικοί] Κινέζοι και Ινδοί˙ οι τελευταίοι κατέγραψαν μια γνώση του χρόνου για επτά ή οκτώ εκατομμύρια χρόνια,[408] πράγμα που έχω δει πάνω σε ένα Τάλισμαν από πορσελάνη... (Μακαίη, *Μυθολογική Αστρονομία*, σελ. 6.)

Οι Αιγύπτιοι ιερείς είχαν τους Ζωδιακούς των Ατλάντειων Άσουρα-Μαγιά, όπως τους έχουν ακόμα οι σύγχρονοι Ινδοί. Όπως αναφέρεται στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, οι Αιγύπτιοι, όπως ακριβώς οι Έλληνες και οι "Ρωμαίοι" μερικές χιλιάδες χρόνια πριν, ήταν "απομεινάρια των Ατλαντο-Άριων", δηλαδή οι πρώτοι των παλιότερων, ή των Ρούτα Ατλάντειων, και οι δεύτεροι ήταν απόγονοι της τελευταίας φυλής εκείνου του νησιού, την ξαφνική καταβύθιση του οποίου διηγήθηκαν στον Σόλωνα οι Αιγύπτιοι Μυημένοι. Η ανθρώπινη Δυναστεία των παλιότερων Αιγυπτίων, αρχίζοντας με τον Μήνη, κατείχε όλη την γνώση των Ατλάντειων, αν και δεν υπήρχε πια Ατλάντειο αίμα στις φλέβες της. Παρ' όλα αυτά είχαν διατηρήσει όλα τα αρχαϊκά αρχεία τους. Όλα αυτά έχουν αποδειχθεί πριν από καιρό.[409] Και ακριβώς επειδή ο αιγυπτιακός Ζωδιακός έχει ηλικία από 75 μέχρι 80.000 χρόνια, γι' αυτό ο Ζωδιακός των Ελλήνων είναι πολύ μεταγενέστερος. Ο Βολνέι έδειξε[410] 247 ότι έχει ηλικία μόνο 16.984 ετών, ή μέχρι την σημερινή εποχή 17.082 ετών.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

χώρος δεν μας επιτρέπει να πούμε τίποτε περισσότερο κι αυτό το τμήμα της "Μυστικής Δοξασίας" πρέπει να κλείσει. Οι σαράντα εννιά σλόκα και τα λίγα αποσπάσματα από τα Σχόλια που μόλις δόθηκαν είναι τα μόνα που μπορούν να δημοσιευθούν σ' αυτούς τους τόμους. Αυτά, μαζί με μερικά ακόμα πιο παλιά αρχεία – στα οποία έχουν πρόσβαση μόνο οι ανώτεροι Μυημένοι – καθώς και μια ολόκληρη βιβλιοθήκη από σχόλια, γλωσσάρια και εξηγήσεις, αποτελούν την σύνοψη της γένεσης του Ανθρώπου.

Μέχρι τώρα αναφέραμε αποσπάσματα από τα Σχόλια και προσπαθήσαμε βάσει αυτών να εξηγήσουμε το κρυμμένο νόημα μερικών από τις αλληγορίες, δείχνοντας έτσι τις αληθινές απόψεις της εσωτερικής αρχαιότητας για την γεωλογία, την ανθρωπολογία, ακόμα και την εθνολογία. Στο μέρος που ακολουθεί θα προσπαθήσουμε να εγκαθιδρύσουμε μια ακόμα πιο στενή μεταφυσική σύνδεση ανάμεσα στις αρχαιότερες φυλές και στους Δημιουργούς τους, τους θείους ανθρώπους από άλλους κόσμους· συνοδεύοντας τις προσφερόμενες δηλώσεις με τις πιο σημαντικές αποδείξεις στην εσωτερική Αστρονομία και τον Συμβολισμό.

Στον Τόμο ΙΙΙ αυτού του έργου (ο τόμος αυτός καθώς και ο IV είναι σχεδόν έτοιμοι),[411] θα δοθεί μια σύντομη ιστορία όλων των μεγάλων σοφών γνωστών στους αρχαίους και τους

Οι προπάτορες των Αρίων μπραχμάνων είχαν τους Ζωδιακούς υπολογισμούς και τον Ζωδιακό τους από τους γεννημένους με την δύναμη του Κριγιασάκτι, τους "Γιους του Γιόγκα"· οι Αιγύπτιοι τους πήραν από τους Ατλάντειους του Ρούτα [Ε.Π.Μπ.].

Οι πρώτοι, επομένως, μπορούσαν να είχαν καταγράψει τον χρόνο για επτά ή οκτώ εκατομμύρια χρόνια, αλλά οι Αιγύπτιοι δεν μπορούσαν [Ε.Π.Μπ.].

Το θέμα αυτό τέθηκε φανερά και το ίδιο φανερά αναλύθηκε και απαντήθηκε. Βλέπε *Πέντε Χρόνια θεοσοφίας*, σελ. και επομ.

Ερείπια Αυτοκρατοριών, κεφ. XXII, σελ. 360. Ο Βολνέι λέει ότι, αφού ο Κριός βρισκόταν στην 15η μοίρα του κατά το 1447 π.Χ., έπεται ότι η πρώτη μοίρα του "Ζυγού" δεν μπορούσε να συμπίπτει με την Εαρινή Ισημερία αργότερα από 15.194 χρόνια π.Χ., στα οποία, αν προσθέσετε και 1790 χρόνια από την εποχή του Χριστού όταν έγραψε ο Βολνέι, φαίνεται ότι 16.984 χρόνια έχουν περάσει από την (ελληνική) αρχή του Ζωδιακού.

[Οι τόμοι στους οποίους αναφέρεται εδώ η Ε.Π.Μπ. δεν εκδόθηκαν ποτέ όσο ζούσε.]

σύγχρονους, με την χρονολογική σειρά τους, καθώς και μια γενική θεώρηση των Μυστηρίων, της γέννησης, της ανάπτυξης, της παρακμής και, τέλος, του θανάτου τους στην Ευρώπη. Αυτά δεν μπορούσαν να περιληφθούν στο παρόν έργο. Ο Τόμος IV θα είναι σχεδόν ολότελα αφιερωμένος στην Απόκρυφη διδασκαλία.

διάρκεια των περιόδων που χωρίζουν στον χώρο και στον χρόνο την Τέταρτη από την Πέμπτη Φυλή – με την ιστορική[412] ή ακόμα και με την μυθολογική αρχή της τελευταίας – είναι υπερβολικά τεράστια για να μπορέσουμε να προσφέρουμε, ακόμα και σε έναν θεοσοφιστή, μια πιο λεπτομερειακή αναφορά τους. Κατά την διάρκεια των μετακατακλυσμιαίων εποχών – που χαρακτηρίστηκαν σε ορισμένες περιοδικές εποχές από τους πιο τρομερούς κατακλυσμούς – πάρα πολλές φυλές και έθνη γεννήθηκαν και εξαφανίστηκαν χωρίς ν' αφήσουν σχεδόν κανένα ίχνος, ώστε να μπορεί κανείς να κάνει μια περιγραφή έστω και ελάχιστης αξίας σχετικά μ' αυτά. Δεν είναι δουλειά της συγγραφέως να πει αν οι Δάσκαλοι της Σοφίας κατέχουν ή όχι μια συνεχή και πλήρη ιστορία της φυλής μας από το αρχικό της στάδιο μέχρι τις μέρες μας, ούτε αν κατέχουν ή όχι το αδιάσπαστο αρχείο του ανθρώπου από τότε που αποτέλεσε μια πλήρη φυσική οντότητα και έγινε έτσι ο βασιλιάς των ζώων και κύριος πάνω σ' αυτήν την γη. Το πιο πιθανό είναι ότι την κατέχουν και αυτή είναι και η δική μας προσωπική πεποίθηση. Αλλά κι αν είναι έτσι, η γνώση αυτή προορίζεται μόνο για τους ανώτατους μυημένους, οι οποίοι δεν την εμπιστεύονται στους μαθητές τους. Επομένως η συγγραφέας μπορεί να δώσει μόνο αυτό που διδάχτηκε η ίδια και τίποτε περισσότερο.

Αλλά ακόμα κι αυτό στον αμύητο αναγνώστη θα φανεί μάλλον σαν ένα παράξενο φανταστικό όνειρο, παρά σαν μια πιθανή πραγματικότητα.

Αυτό είναι φυσικό και δεν θα μπορούσε να μη συμβεί, αφού για χρόνια τέτοια ήταν και η εντύπωση που είχε δημιουργηθεί στην ίδια την ταπεινή συγγραφέα αυτών των σελίδων. Γεννημένη και μεγαλωμένη σε ευρωπαϊκές, ορθολογιστικές και δήθεν πολιτισμένες χώρες, αφομοίωσε τα προηγούμενα με την μεγαλύτερη δυσκολία. Αλλά υπάρχουν αποδείξεις ενός ορισμένου χαρακτήρα που γίνονται αδιάψευστες και που σε τελική ανάλυση δεν μπορεί να τις αρνηθεί κανένας ειλικρινής και απροκατάληπτος νους. Για μια σειρά ετών της προσφέρθηκαν τέτοιες αποδείξεις και τώρα έχει την απόλυτη βεβαιότητα ότι η τωρινή μας σφαίρα και οι ανθρώπινες φυλές της πρέπει να έχουν γεννηθεί, μεγαλώσει και αναπτυχθεί μ' αυτόν τον τρόπο και με κανένα άλλον.

Αλλά αυτή είναι μια προσωπική άποψη της συγγραφέως και η ορθοδοξία της δεν πρέπει να αναμένεται να έχει μεγαλύτερη βαρύτητα από οποιαδήποτε άλλη "-δοξία", στα μάτια εκείνων για τους οποίους κάθε καινούργια θεωρία είναι ετερόδοξη, μέχρις ότου αποδειχθεί το αντίθετο. Είμαστε, λοιπόν, εμείς οι Αποκρυφιστές, πλήρως προετοιμασμένοι για ερωτήματα τέτοια όπως: "Πώς μπορεί να ξέρει κανείς ότι η συγγραφέας δεν επινόησε ολόκληρο το θέμα; Και αν υποθέσουμε ότι δεν το επινόησε, πώς μπορεί να ξέρει κανείς ότι όλα τα προηγούμενα, όπως δόθηκαν στις Στάντζα, δεν είναι προϊόν της φαντασίας των αρχαίων; Πώς μπόρεσαν αυτοί να διατηρήσουν αρχεία μιας τόσο τεράστιας, μιας τόσο απίστευτης αρχαιότητας;"

απάντηση ότι η ιστορία αυτού του κόσμου, από τον σχηματισμό του και μέχρι το τέλος του, "είναι γραμμένη στ' αστέρια", δηλαδή καταγραμμένη στον Ζωδιακό και στον Παγκόσμιο Συμβολισμό, τα κλειδιά του οποίου βρίσκονται στην κατοχή των Μυημένων, δεν μπορεί καθόλου να ικανοποιήσει τους αμφισβητίες. Η αρχαιότητα του Ζωδιακού στην Αίγυπτο αμφισβητείται αρκετά, ενώ απορρίπτεται εντελώς εκείνου της Ινδίας. "Τα συμπεράσματα σας είναι θαυμάσια, αλλά οι υποθέσεις σας είναι πάντα αμφίβολες", είπε κάποτε στην συγγραφέα ένας αδαής φίλος. Σ' αυτό η απάντηση ήταν ότι υπήρχε τουλάχιστον ένα σημείο το οποίο είχε κερδηθεί βάσει επιστημονικών συλλογισμών. Γιατί, με εξαίρεση ελάχιστα προβλήματα από το πεδίο της καθαρά φυσικής επιστήμης, τόσο οι υποθέσεις όσο και τα συμπεράσματα των ανθρώπων της Επιστήμης είναι τόσο υποθετικά, όσο είναι και – αναπόφευκτα σχεδόν – λανθασμένα. Και αν δεν φαίνονται

Η λέξη "ιστορική" χρησιμοποιείται γιατί, αν και οι ιστορικοί έχουν μειώσει σχεδόν παράλογα τις χρονολογίες που χωρίζουν ορισμένα γεγονότα από την σύγχρονη εποχή μας, ωστόσο από την στιγμή που είναι γνωστά και αποδεκτά, ανήκουν στην ιστορία. Έτσι, ο Τρωικός Πόλεμος είναι ένα ιστορικό γεγονός και παρ' όλο που του αποδίδεται μια χρονολογία μικρότερη των 1.000 χρόνων π.Χ., ωστόσο στην πραγματικότητα προσεγγίζει τα 6.000 και όχι τα 5.000 χρόνια π.Χ.

τέτοια στον αδαή, ο λόγος είναι απλώς ο εξής: ο εν λόγω αδαής έχει ελαχίστη επίγνωση, καθώς πιστεύει τυφλά στα επιστημονικά του δεδομένα, ότι τόσο οι υποθέσεις όσο και τα συμπεράσματα είναι γενικά προϊόν των ίδιων εγκεφάλων, οι οποίοι – οσοδήποτε μορφωμένοι – δεν είναι αλάνθαστοι. Μια κοινοτοπία που αποδεικνύεται καθημερινά από την διευθέτηση και επαναδιευθέτηση των επιστημονικών θεωριών και υποθέσεων.

Όπως κι αν είναι, τα αρχεία των ναών, ζωδιακά και παραδοσιακά, καθώς και τα ιδεογραφικά αρχεία της Ανατολής, όπως διαβάζονται από τους γνώστες της Ιερής Επιστήμης και της Βιντιά, δεν είναι καθόλου πιο αμφισβητήσιμα από την επονομαζόμενη αρχαία ιστορία των ευρωπαϊκών εθνών, που εκδόθηκε τώρα διορθωμένη και επαυξημένη με αρχαιολογικές ανακαλύψεις μισού αιώνα και με τα πολύ προβληματικά κείμενα των ασσυριακών πινάκων, των αποσπασμάτων της σφηνοειδούς γραφής και με τα αιγυπτιακά ιερογλυφικά. Έτσι και τα δικά μας δεδομένα βασίζονται πάνω στα ίδια κείμενα και, επιπρόσθετα, σε έναν σχεδόν ανεξάντλητο αριθμό μυστικών έργων, για τα οποία η Ευρώπη δεν γνωρίζει τίποτε, συν την τέλεια γνώση εκ μέρους των Μυημένων του συμβολισμού κάθε λέξης που έχει καταγραφεί. Μερικά απ' αυτά τα αρχεία είναι άπειρης αρχαιότητας. Κάθε αρχαιολόγος και παλαιοντολόγος γνωρίζει τα ιδεογραφικά δημιουργήματα μερικών ημιαγρίων φυλών, οι οποίες από αμνημονεύτων χρόνων προσπάθησαν να αποδώσουν συμβολικά τις σκέψεις τους. Αυτός είναι ο αρχαιότερος τρόπος καταγραφής γεγονότων και ιδεών. Και το πόσο παλιά είναι αυτή η γνώση στην ανθρώπινη φυλή μπορεί να συναχθεί από ορισμένα σύμβολα, προφανώς ιδεογραφικά, που βρίσκονται πάνω σε πέλεκεις της παλαιολιθικής περιόδου. Οι φυλές των Ερυθρόδερμων της Αμερικής, μόλις πριν λίγα χρόνια, συγκριτικά μιλώντας, παρακάλεσαν τον Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών να τους παραχωρήσει την κατοχή τεσσάρων μικρών λιμνών και η αίτηση ήταν γραμμένη πάνω στην λεπτή επιφάνεια ενός υφάσματος, το οποίο καλύπτεται με αρκετές απεικονίσεις ζώων και πουλιών (βλέπε Λάμποκ). Οι Αμερικανοί ιθαγενείς διαθέτουν έναν αριθμό τέτοιων διαφορετικών ειδών γραφής, αλλά κανένας από τους Επιστήμονές μας δεν έχει ακόμα εξοικειωθεί, ούτε καν γνωρίζει τον πρώτο ιερογλυφικό κώδικα, ο οποίος διατηρείται ακόμα σε μερικές Αδελφότητες και ο οποίος στον Αποκρυφισμό ονομάζεται *Σενζάρ*. Επίσης, όλοι εκείνοι που είναι αποφασισμένοι να θεωρούν τέτοιους τρόπους γραφής – π.χ. τα ιδεογράμματα των Ερυθρόδερμων ακόμα και τους κινέζικους χαρακτήρες – σαν "προσπάθειες των πρώτων φυλών της ανθρωπότητας να εκφράσουν τις ακαλλιέργητες σκέψεις τους", αυτοί θα αντιταχθούν σθεναρά στην δήλωση μας ότι η γραφή επινοήθηκε από τους Ατλάντειους και όχι από τους Φοίνικες. Πράγματι ένας τέτοιος ισχυρισμός, ότι δηλαδή η γραφή ήταν γνωστή στην ανθρωπότητα πριν από πολλές εκατοντάδες χιλιετίες, μπροστά στους φιλολόγους οι οποίοι υποστηρίζουν ότι η γραφή ήταν άγνωστη στην Ινδία την εποχή του Πανίνι, καθώς και στους Έλληνες την εποχή του Ομήρου, θα αντιμετωπιστεί από μια γενική διαφωνία, αν όχι και σιωπηλή κοροϊδία. Αλλά παρά την άρνηση και την αποδοκιμασία, οι Αποκρυφιστές θα επιμείνουν στον ισχυρισμό και μάλιστα γι' αυτόν τον απλό λόγο: από τον Μπέικον μέχρι την σύγχρονη Βασιλική Εταιρεία μας έχουμε μια πολύ μεγάλη περίοδο γεμάτη από τα πιο γελοία λάθη εκ μέρους της Επιστήμης, που δεν μπορεί να μας εγγυηθεί την πίστη μας στις σύγχρονες επιστημονικές υποθέσεις αντί για τις διαψεύσεις των Δασκάλων μας. Η γραφή, λένε οι επιστήμονες μας, ήταν άγνωστη στον Πανίνι˙ ωστόσο αυτός ο σοφός συνέταξε μια γραμματική η οποία περιέχει 3.996 κανόνες και είναι η πιο τέλεια από κάθε γραμματική που έχει γραφεί ποτέ! Ο Πανίνι εμφανίζεται ότι έζησε μόλις λίγους αιώνες π.Χ. το ανώτερο, αλλά οι βράχοι του Ιράν και της Κεντρικής Ασίας (απ' όπου οι φιλόλογοι και οι ιστορικοί μας δείχνουν ότι ήρθαν στην Ινδία οι πρόγονοι του ίδιου Πανίνι, οι μπραχμάνοι) καλύπτονται με γραφή δυο και τρεις χιλιάδες χρόνια παλιά (12.000 σύμφωνα με μερικούς άφοβους παλαιοντολόγους).

γραφή ήταν μια τέχνη άγνωστη τις ημέρες του Ησιόδου και του Ομήρου, σύμφωνα με τον Γκροτ, καθώς επίσης και στους Έλληνες μέχρι το 770 π.Χ. και οι Φοίνικες που επινόησαν και γνώριζαν την γραφή από το 1500 π.Χ., το νωρίτερα,[413] ζούσαν μεταξύ των Ελλήνων και τους παρενοχλούσαν όλον αυτό τον καιρό! Όλα αυτά τα επιστημονικά και αντικρουόμενα συμπεράσματα, όμως, τινάχτηκαν στον αέρα όταν ο Σλήμαν ανακάλυψε (α) την τοποθεσία της

Είναι ιστορικό γεγονός ότι ο Σαγχονιάθων συνέταξε και έγραψε με φοινικικούς χαρακτήρες – από ημερολόγια και κρατικά έγγραφα στα αρχεία των αρχαιότερων φοινικικών πόλεων – το πλήρες αρχείο της θρησκείας τους το 1250 π.Χ.

αρχαίας Τροίας, η πραγματική ύπαρξη της οποίας είχε θεωρηθεί τόσο καιρό σαν μύθος και (β) βρήκε σε κείνη την περιοχή πήλινα αγγεία με επιγραφές με χαρακτήρες άγνωστους στους παλαιοντολόγους και στους απορριπτικούς Σανσκριτιστές. Ποιος θα αρνηθεί τώρα την Τροία, ή εκείνες τις αρχαϊκές επιγραφές; Όπως ομολογεί ο καθηγητής Βιρτσόφ:

Εγώ ο ίδιος είμαι αυτόπτης μάρτυρας δυο τέτοιων ανακαλύψεων και βοήθησα να συγκεντρωθούν τα αντικείμενα. Οι συκοφάντες έχουν από καιρό τώρα σωπάσει, αυτοί που δεν ντρέπονταν να κατηγορήσουν τον αρχαιολόγο για απάτη. (Καθ. Ρ. Βιρτσόφ, στην Προσθήκη Ι, στο έργο του Σλήμαν *Ίλιον,* σελ. 683-684, Μάρεϋ, 1880.)

Ούτε χαρίζεται πια κανείς σε μια ειλικρινή γυναίκα περισσότερο απ ό,τι σε έναν ειλικρινή άνδρα. Οι ντε Σελού, Γκόρντον-Κάμινγκ, Μαντάμ Μεριάν, Μπρους και ένα πλήθος άλλων κατηγορήθηκαν ότι ψεύδονταν.

συγγραφέας του έργου *Μυθικά Τέρατα*, ο οποίος δίνει αυτήν την πληροφορία λέει στην Εισαγωγή του:

Μαντάμ Μεριάν[414] κατηγορήθηκε για σκόπιμη απάτη αναφορικά με την περιγραφή μιας σαρκοβόρας αράχνης πριν από διακόσια χρόνια περίπου. Αλλά σήμερα ο Μ. Μπέιτς και αξιόπιστοι παρατηρητές το επιβεβαίωσαν, όσον αφορά την Νότια Αμερική, την Ινδία και άλλα μέρη. Οι βοτανολόγοι κατηγόρησαν τον Οντουμπόν ότι είχε επινοήσει το κίτρινο νούφαρο το οποίο απεικόνιζε στο έργο του "Πουλιά του Νότου", κάτω από το όνομα Νυμφαία χρυσοειδής (*Nymphaea Lutea*) και, αφού έμεινε για χρόνια κάτω απ' αυτήν την μομφή, επιβεβαιώθηκε στο τέλος, από την ανακάλυψη του από καιρό χαμένου άνθους στην Φλόριντα... το 1876. (*Μηνιαία Λαϊκή Επιστήμη*, Τομ. Χ, Νο. 60, Απρίλιος 1877, σελ. 675-678. Παράβαλε Τσαρλς Γκουλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 9, 10.)

Και όπως ο Οντουμπόν αποκαλέστηκε ψεύτης γι' αυτό και για του Αλιαετό της Ουάσινγκτον,[415] έτσι και ο Βίκτωρ Ουγκώ περιγελάστηκε για την

... θαυμάσια λεκτική απεικόνιση του διαβολόψαρου [και την περιγραφή του] και ενός ανθρώπου που γίνεται αβοήθητο θύμα του. Το πράγμα περιγραφόταν σαν ένα τερατώδες απίθανο και όμως μετά από λίγα χρόνια ανακαλύφθηκαν στις ακτές του Νιουφάουτλαντ σουπιές με βραχίονες που εκτείνονταν μέχρι εννιά μέ-- τρα μήκος και ικανές να τραβήξουν μια αρκετά μεγάλη βάρκα κάτω απ' την επιφάνεια της θάλασσας· και η δράση τους απεικονιζόταν εδώ και αιώνες... από Ιάπωνες καλλιτέχνες". (*Μυθικά Τέρατα,* Εισαγωγή, σελ. 10-11.)

Και αν την Τροία την αρνούνταν και την θεωρούσαν μύθο, την ύπαρξη του Χερκουλάνεουμ και της Πομπηίας την διακήρυσσαν σαν φαντασία, τα ταξίδια του Μάρκο Πόλο τα περιγελούσαν και τα θεωρούσαν τόσο ανόητα παραμύθια σαν τις ιστορίες του Βαρώνου Μυυχάουζεν, γιατί θα πρέπει να αντιμετωπίσουν καλύτερα την συγγραφέα της *Ίσιδας Αποκα*λυμμένης και της *Μυστικής Δοξασίας*; Ο Τσαρλς Γκουλντ, ο συγγραφέας του προαναφερθέντος έργου, παραθέτει στο θαυμάσιο αυτό βιβλίο μερικές γραμμές από το *Macmillan's Magazine* (1860), που είναι τόσο αληθινές όσο και η ζωή και τόσο ταιριαστές με το θέμα, ώστε αξίζει να αναφερθούν:

Όταν ένας φυσιοδίφης, είτε επισκεπτόμενος κάποια μέρη της γης που είναι ακόμα απροσέγγιστα, είτε από καλή του τύχη, βρίσκει ένα πολύ περίεργο φυτό ή ζώο, αμέσως κατηγορείται ότι επινόησε το παιχνίδι του... Μόλις το πλάσμα βρεθεί ότι αμαρτάνει ενάντια στην προκατάληψη, το μεγάλο καθοδηγητικό (παραπλανητικό;) πνεύμα – *a priori* εξ ονόματος – το οποίο παρέχει στους φιλοσόφους την παντογνωσία τους – *προ των πραγμάτων γεννηθείσα* – τους ψιθυρίζει ότι κάτι τέτοιο δεν μπορεί να υπάρχει και εξ αυτού

Ο Γκος γράφει γι' αυτήν: "Θεωρείται σαν γνήσια αιρετική, που δεν πρέπει να γίνεται καθόλου πιστευτή, κατασκευάστρια ανήκουστης φυσικής ιστορίας, επινοήτρια ψευδών γεγονότων στην επιστήμη" (*Ρομάντσο Φυσικής Ιστορίας*, 2η Σειρά, σελ. 227).

Ο δρ. Κόβερ γράφει: "Το περίφημο πουλί της Ουάσινγκτον ήταν ένας μύθος, ή ο Οντουμπόν έκανε λάθος, ή διαφορετικά, όπως μερικοί δεν διστάζουν να βεβαιώσουν, είπε ψέματα σχετικά μ' αυτό". Παράβαλε Τσ. Γκουλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 10.

προκύπτει μια κατηγορία εξαπάτησης. Και ο ίδιος ο ουρανός έχει κατηγορηθεί για εξαπάτηση. Όταν οι Λαβεριέρ και Άνταμς πρόβλεψαν την ύπαρξη ενός πλανήτη μέσω υπολογισμών, σε ορισμένους κύκλους δηλώθηκε σοβαρά ότι ο πλανήτης ο οποίος είχε υπολογισθεί δεν ήταν ο πλανήτης αλλά ένας άλλος που μυστικά και ανάρμοστα είχε εισχωρήσει μέσα στην γειτονιά του αληθινού ουράνιου σώματος. Η διάθεση για υποψία εξαπάτησης είναι ισχυρότερη από την διάθεση για εξαπάτηση. Ποιος ήταν εκείνος που πρώτος ανήγγειλε πως τα κλασικά κείμενα της Ελλάδας και της Ρώμης ήταν μια τεράστια απάτη που διαπράχθηκε από τους μοναχούς σε μια εποχή την οποία ο αναγγέλλων θα ήταν τόσο λίγο ή ακόμα λιγότερο πρόθυμος από τον δρ. Μέτλαντ να την ονομάσει σκοτεινή εποχή; (*Μυθικά Τέρατα*, σελ. 13, υποσ.)

Αλλά ας το αφήσουμε αυτό. Κανένας μη πιστός, που θεωρεί την "Μυστική Δοξασία" σαν "απάτη", δεν πιέστηκε ποτέ, ούτε καν του ζητήθηκε να πιστέψει στις δηλώσεις μας. Αυτά διακηρύχθηκαν ήδη από αρκετούς πανέξυπνους Αμερικανούς δημοσιογράφους πριν ακόμα το παρόν έργο πάει στο τυπογραφείο.[416]

Ούτε είναι απαραίτητο, άλλωστε, να πιστεύει κανείς στις Απόκρυφες Επιστήμες και στις αρχαίες διδασκαλίες, πριν γνωρίσει οτιδήποτε ή έστω πριν πιστέψει στην δική του ψυχή. Καμιά μεγάλη αλήθεια δεν έγινε ποτέ αποδεκτή *a priori* και γενικά πέρασαν ένας ή δύο αιώνες πριν αρχίσει να λάμπει στην ανθρώπινη συνείδηση σαν μια πιθανή πραγματικότητα, εκτός από τις περιπτώσεις εκείνες που η αναντίρρητη ανακάλυψη του πράγματος αποτελούσε γεγονός. Οι αλήθειες του σήμερα είναι τα ψέματα και τα λάθη του χθες, και το αντίστροφο. Μόνο κατά την διάρκεια του ΧΧού αιώνα θα δικαιωθούν τμήματα, αν όχι το σύνολο, του παρόντος έργου.

Δεν αποτελεί, επομένως, γεγονός ενάντια στις δηλώσεις μας, ακόμα και αν ο σερ Τζον Ήβανς βεβαιώνει ότι η γραφή ήταν άγνωστη στην λίθινη εποχή. Γιατί μπορεί να ήταν άγνωστη κατά την διάρκεια εκείνης της περιόδου στην Πέμπτη Άρια φυλή και εν τούτοις να ήταν απόλυτα γνωστή στους Άτλαντες της Τέταρτης, κατά τις ένδοξες μέρες του ανώτερου πολιτισμού τους. Γι' αυτό μπορούν να ευθύνονται οι κύκλοι της ανόδου και της πτώσης των εθνών και των φυλών.

Αν μας πουν ότι υπήρξαν και προηγουμένως περιπτώσεις παραποιημένων ψευδογράφων που καταναλώνονται από τους εύπιστους και ότι το έργο μας μπορεί να καταταχθεί μαζί με την Βίβλο στην Ινδία του Ζακογιό (στο οποίο παρεμπιπτόντως υπάρχουν περισσότερες αλήθειες ανάμεσα στα λάθη απ' όσες βρίσκονται στα έργα των ορθόδοξων και αναγνωρισμένων Ανατολιστών), η κατηγορία και η σύγκριση θα μας ενοχλήσει ελάχιστα. Εμείς καιροφυλακτούμε. Ακόμα και ο περίφημος "Εζούρ-Βέντα" του τελευταίου αιώνα, που θεωρήθηκε από τον Βολταίρο σαν το πιο πολύτιμο δώρο από την Ανατολή στην Δύση" και από τον Μαξ Μύλλερ σαν το "πιο ανόητο βιβλίο που διάβασα ποτέ", ακόμα κι αυτό δεν στερείται εντελώς γεγονότων και αλήθειας. Οι περιπτώσεις που οι *a priori* αρνήσεις των ειδικών δικαιώθηκαν από επακόλουθες επιβεβαιώσεις, δεν αποτελούν παρά ένα ασήμαντο ποσοστό σε σύγκριση με κείνες που επαληθεύθηκαν και επιβεβαιώθηκαν πλήρως από επακόλουθες ανακαλύψεις, προς μεγάλη απογοήτευση των μορφωμένων αρνητών. Ο "Εζούρ-Βέντα" δεν ήταν παρά μικρό αντικείμενο διαφωνίας σε σύγκριση με τον θρίαμβο του σερ Ουίλιαμ Τζονς, του Ανκετίλ-Ντυπερόν και άλλων στο θέμα των Σανσκριτικών και της φιλολογίας τους. Τέτοια γεγονότα έχουν καταγραφεί από τον ίδιο τον καθηγητή Μαξ Μύλλερ, ο οποίος μιλώντας για την κατατρόπωση των Ντάγκαλ Στιούαρτ και Σία σχετικά μ' αυτό, δηλώνει ότι:

Αν τα γεγονότα αναφορικά με τα Σανσκριτικά ήταν αληθινά, ο Ντάγκαλ Στιούαρτ ήταν υπερβολικά σοφός, ώστε να μη δει ότι τα συμπεράσματα που εξάγονταν απ' αυτά ήταν άκυρα. Έτσι αυτός αρνήθηκε

Ήδη από τον Ιούλιο του 1888, σε μια εποχή όπου το χειρόγραφο αυτού του έργου δεν είχε φύγει ακόμα από το γραφείο μου και *Η Μυστική Δοξασία* ήταν εντελώς άγνωστη στον κόσμο, είχε ήδη χαρακτηριστεί σαν προϊόν του εγκεφάλου μου και τίποτε περισσότερο. Αυτά είναι τα λόγια με τα οποία η εφημερίδα *Evening Telegraph* (της Αμερικής) αναφέρθηκε σ' αυτό το ανέκδοτο ακόμα έργο στο φύλλο της 30ης Ιουνίου του 1888: "*Ανάμεσα στα γοητευτικά αναγνώσματα του Ιουλίου* είναι το νέο βιβλίο της κ. Μπλαβάτσκυ για την θεοσοφία... (!) η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ... Αλλά επειδή αυτή μπορεί να ξαναγυρίσει πίσω στην άγνοια του Μπράχμα... [!;]... *αυτό δεν είναι απόδειξη ότι τα όσα γράφει είναι αλήθεια*". Και από την στιγμή που η προκατειλημμένη κρίση δόθηκε βασισμένη στην λανθασμένη ιδέα ότι το βιβλίο είχε εκδοθεί και ότι ο κριτικός το είχε διαβάσει, που κανένα από τα δύο δεν συνέβαινε, τώρα που έχει πράγματι εκδοθεί, ο κριτικός πρέπει να υποστηρίξει την πρώτη δήλωση, είτε είναι σωστή είτε όχι, και έτσι να απαλλαγεί απ' αυτό προφανώς με μια ακόμη πιο συκοφαντική κριτική.

ολότελα την ύπαρξη μιας γλώσσας σαν τα Σανσκριτικά και έγραψε την περίφημη μελέτη του για να αποδείξει ότι τα Σανσκριτικά είχαν κατασκευαστεί, κατά το πρότυπο των Ελληνικών και Λατινικών, από εκείνους τους αρχιαπατεώνες και ψεύτες, τους μπραχμάνους, και ότι ολόκληρη η σανσκριτική φιλολογία ήταν μια απάτη. (*Διαλέξεις πάνω στην Επιστήμη της Γλώσσας* (1874), σελ. 164.)

συγγραφέας είναι πρόθυμη και νιώθει υπερήφανη που θα κρατήσει συντροφιά σ' αυτούς τους μπραχμάνους και σε άλλους ιστορικούς "ψεύτες", σύμφωνα με την γνώμη των σύγχρονων Ντάγκαλ Στιούαρτ. Έχει ζήσει αρκετά και οι εμπειρίες της ήταν τόσο ποικίλες και προσωπικές, ώστε γνωρίζει τουλάχιστον κάτι για την ανθρώπινη φύση. "Όταν αμφιβάλλεις, "άπεχε", λέει ο σοφός Ζωροάστρης, του οποίου ο συνετός αφορισμός φαίνεται να επιβεβαιώνεται σε κάθε περίπτωση από την καθημερινή ζωή και εμπειρία. Όμως, όπως ο άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής, έτσι κι αυτός ο σοφός των περασμένων Εποχών βρίσκεται να κηρύσσει στην έρημο, συντροφιά με έναν πιο σύγχρονο φιλόσοφο, δηλαδή τον Μπέικον, ο οποίος προσφέρει ένα εξίσου ανεκτίμητο κομμάτι πρακτικής Σοφίας. "Στην ενατένιση" λέει (σε οποιοδήποτε θέμα Γνώσης, προσθέτουμε εμείς), "αν ο άνθρωπος αρχίζει με βεβαιότητες, θα καταλήξει σε αμφιβολίες, *αλλά αν είναι ευχαριστημένος να αρχίζει με αμφιβολίες, θα καταλήξει σε βεβαιότητες*".

Με αυτήν την συμβουλή απ' τον πατέρα της Αγγλικής Φιλοσοφίας προς τους αντιπροσώπους του βρετανικού σκεπτικισμού οφείλουμε να κλείσουμε την διαμάχη, αλλά οι θεοσοφιστές αναγνώστες μας δικαιούνται ένα τελευταίο κομμάτι Απόκρυφης πληροφόρησης.

Αρκετά έχουν ειπωθεί για να δείξουν ότι η εξέλιξη γενικά, τα γεγονότα, η ανθρωπότητα και το καθετί στην Φύση προχωράει με κύκλους. Μιλήσαμε για επτά Φυλές, από τις οποίες οι πέντε συμπλήρωσαν σχεδόν την γήινη σταδιοδρομία τους, και υποστηρίξαμε ότι κάθε Ριζική Φυλή, με τις υποφυλές και τις αναρίθμητες γενεαλογικές υποδιαιρέσεις και φυλές της, ήταν ολότελα ξεχωριστή από την προηγούμενη και την επόμενη φυλή. Και αυτό επίσης θα απορριφθεί βάσει της αυθεντίας της όμοιας εμπειρίας πάνω στο θέμα της Ανθρωπολογίας και της Εθνολογίας. Ο άνθρωπος ήταν πάντα ο ίδιος – εκτός από το χρώμα και τον τύπο και ίσως από μια διαφορά στα χαρακτηριστικά του προσώπου και την κρανιακή χωρητικότητα – κάτω από οποιοδήποτε κλίμα και σε όλα τα μέρη του κόσμου, λένε οι Νατουραλιστές, ναι, ακόμα και στο ανάστημα. Και αυτό ενώ παράλληλα ισχυρίζονται ότι ο άνθρωπος προέρχεται από τον ίδιο άγνωστο πρόγονο όπως ο πίθηκος, ένας ισχυρισμός που είναι λογικά αδύνατος, χωρίς μια άπειρη ποικιλία διάπλασης και μορφής από την πρώτη διαμόρφωση του σε δίποδο. Τα εντελώς λογικά άτομα που υποστηρίζουν και τις δυο θέσεις μπορούν να διατηρήσουν τις παράδοξες απόψεις τους. Για μια ακόμα φορά απευθυνόμαστε μόνο σε εκείνους οι οποίοι, αμφισβητώντας την γενική προέλευση των μύθων από την "θεώρηση των ορατών έργων της εξωτερικής φύσης"....θεωρούν "λιγότερο δύσκολο να πιστέψουν ότι αυτές οι θαυμάσιες ιστορίες για θεούς και ημίθεους, για γίγαντες και νάνους, για δράκοντες και τέρατα κάθε περιγραφής, είναι μεταμορφώσεις μάλλον, παρά να τις θεωρήσουν σαν επινοήματα". Τέτοιες ακριβώς "μεταμορφώσεις", τόσο στην υλική φύση όσο και στην μνήμη και τις αντιλήψεις της τωρινής μας ανθρωπότητας, διδάσκει η Μυστική Δοξασία. Στις καθαρά θεωρητικές υποθέσεις της σύγχρονης επιστήμης, που βασίζονται πάνω στην εμπειρία και στις παρατηρήσεις λίγων μόλις αιώνων, αντιπαραθέτει την αδιάσπαστη παράδοση και τα αρχεία των Ιερών της και διώχνοντας τους ιστούς των αραχνιασμένων θεωριών – οι οποίοι απλώθηκαν μέσα στο σκοτάδι που καλύπτει μια περίοδο λίγων μόνο χιλιετιών και την οποία οι Ευρωπαίοι ονομάζουν "Ιστορία" τους – η Αρχαία Επιστήμη μας λέει: Ακούστε τώρα την δική μου απόδοση των αναμνήσεων της Ανθρωπότητας.

Οι ανθρώπινες φυλές γεννιώνται η μια από την άλλη, αναπτύσσονται, μεγαλώνουν, γερνούν και πεθαίνουν. Οι υποφυλές και τα έθνη τους ακολουθούν τον ίδιο κανόνα. Αν η σύγχρονη επιστήμη σας, που αρνείται τα πάντα, και η ονομαζόμενη φιλοσοφία σας δεν αμφισβητούν το ό,τι η ανθρώπινη οικογένεια αποτελείται από μια ποικιλία απόλυτα καθορισμένων τόπων και φυλών, αυτό συμβαίνει μόνο γιατί το γεγονός είναι αναμφισβήτητο. Κανένας δεν θα μπορούσε να πει ότι δεν υπάρχει καμιά εξωτερική διαφορά ανάμεσα σ' έναν Άγγλο, έναν Αφρικανό νέγρο και έναν Ιάπωνα ή Κινέζο. Από την άλλη μεριά οι περισσότεροι φυσιοκράτες αρνούνται τυπικά το γεγονός ότι ακόμα και στις ημέρες μας μπορούν να σχηματίζονται μιγαδικές ανθρώπινες φυλές, δηλαδή

σπέρματα ολότελα καινούργιων φυλών. Αλλά αυτό το τελευταίο υποστηρίζεται με αρκετές αποδείξεις από τον Κατρεφάζ και μερικούς άλλους.

Παρ' όλα αυτά η γενική μας πρόταση δεν θα γίνει αποδεκτή, θα ειπωθεί ότι, παρά τις οποιεσδήποτε μορφές από τις οποίες πέρασε ο άνθρωπος κατά την διάρκεια του μακρόχρονου προϊστορικού Παρελθόντος, δεν υπάρχουν πια άλλες αλλαγές γι' αυτόν στο μέλλον (εκτός από ορισμένες παραλλαγές, όπως στην εποχή μας). Επομένως, η δική μας Έκτη και Έβδομη Ριζική Φυλή είναι δημιουργήματα της φαντασίας.

Σ' αυτό απαντάμε και πάλι: Πώς το ξέρετε; Η εμπειρία σας περιορίζεται σε λίγες μόνο χιλιάδες χρόνια – δηλαδή σε λιγότερο από μια ημέρα συγκριτικά με την συνολική ηλικία της Ανθρωπότητας – και στην σημερινή διαμόρφωση των πραγματικών ηπείρων και νησιών της Πέμπτης Φυλής μας. Πώς μπορείτε να πείτε τι θα συμβεί ή τι δεν θα συμβεί; Στο μεταξύ τέτοια είναι η προφητεία των Ιερών Βιβλίων και δεν υπάρχουν σ' αυτά αβέβαιες δηλώσεις.

Από την εμφάνιση της Ατλάντειας Φυλής πέρασαν πολλά εκατομμύρια χρόνια, ωστόσο βρίσκουμε ακόμα τους τελευταίους Ατλάντειους αναμεμειγμένους με το Άριο στοιχείο πριν από 11.000 χρόνια. Αυτό δείχνει το πόσο πολύ η μια φυλή επικαλύπτει την φυλή που την διαδέχεται, αν και στις ιδιότητες και τον εξωτερικό τύπο η παλιότερη φυλή χάνει τα χαρακτηριστικά της και παίρνει τα καινούργια χαρακτηριστικά της νεότερης φυλής. Αυτό αποδεικνύεται στον σχηματισμό κάθε μιγαδικής ανθρώπινης φυλής. Η Απόκρυφη Φιλοσοφία, λοιπόν, διδάσκει ότι, ακόμα και τώρα, μπροστά στα μάτια μας, καινούργια Φυλή και καινούργιες Φυλές ετοιμάζονται να σχηματιστούν και ότι αυτός ο μετασχηματισμός θα συμβεί στην Αμερική και έχει ήδη αρχίσει αθόρυβα.

Οι Αμερικανοί των Ηνωμένων Πολιτειών, που πριν από τριακόσια μόλις χρόνια ήταν καθαροί Αγγλοσάξονες, έχουν ήδη γίνει ένα ξεχωριστό έθνος και χάρη στην έντονη ανάμειξη των διαφόρων εθνοτήτων και τους μεικτούς γάμους, αποτελούν σχεδόν μια Φυλή *sui generis*, όχι μόνο νοητικά αλλά και σωματικά. Ο Κατρεφάζ λέει:

> Κάθε μεικτή φυλή, όταν είναι ομοιόμορφη και διαμορφωμένη, είναι σε θέση να παίξει το ρόλο της πρωταρχικής φυλής σε νέα διασταύρωση. Η ανθρωπότητα στην τωρινή της κατάσταση σχηματίστηκε μ' αυτόν τον τρόπο, ασφαλώς κατά το μεγαλύτερο μέρος, με την διαδοχική διασταύρωση ενός αριθμού φυλών που τώρα δεν μπορούν να εντοπιστούν. (*Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 274.)

Έτσι οι Αμερικανοί μέσα σε τρεις μόνο αιώνες έγιναν μια "πρωταρχική φυλή", προς το παρόν, πριν γίνουν μια ξεχωριστή φυλή και διαχωριστούν εντελώς απ' όλες τις μέχρι τώρα υπάρχουσες φυλές. Είναι, με λίγα λόγια, τα σπέρματα της Έκτης υποφυλής και σε λίγες εκατοντάδες χρόνια ακόμα, θα γίνουν οριστικά οι πρωτοπόροι αυτής της φυλής, με όλα τα καινούργια χαρακτηριστικά της, η οποία πρόκειται να διαδεχθεί τους τωρινούς Ευρωπαίους ή πέμπτη υποφυλή. Μετά απ' αυτό, ύστερα από 25.000 χρόνια περίπου, θα επιδοθούν σε προετοιμασίες για την έβδομη υποφυλή, μέχρις ότου, σαν αποτέλεσμα κατακλυσμών – η πρώτη σειρά των οποίων κάποια μέρα θα καταστρέψει την Ευρώπη και ακόμα αργότερα ολόκληρη την Άρια φυλή (επηρεάζοντας έτσι και τις δυο Αμερικές) καθώς επίσης και τις περισσότερες από τις χώρες που συνδέονται άμεσα με τα όρια της ηπείρου μας και τα νησιά – θα εμφανιστεί στο προσκήνιο του δικού μας Γύρου η Έκτη Ριζική Φυλή. Πότε θα συμβεί αυτό; Κανένας δεν το ξέρει εκτός, ίσως, από τους μεγάλους Δασκάλους της Σοφίας και αυτοί είναι τόσο σιωπηλοί πάνω στο θέμα, όσο και οι χιονοσκέπαστες κορυφές που υψώνονται πίσω τους. Το μόνο που γνωρίζουμε είναι ότι θα έρθει σε ύπαρξη σιωπηλά. Τόσο σιωπηλά, πράγματι, ώστε για ολόκληρες χιλιετηρίδες οι πρωτοπόροι της – τα ιδιόρρυθμα παιδιά που θα γίνουν ιδιόρρυθμοι άνδρες και γυναίκες – θα θεωρούνται ανώμαλη παραξενιά της φύσης, αφύσικοι εκκεντρικοί σωματικά και νοητικά. Έπειτα, καθώς θα αυξάνονται και ο αριθμός τους θα γίνεται κάθε εποχή και μεγαλύτερος, κάποια μέρα θα βρεθούν να αποτελούν την πλειοψηφία. Και τότε οι σύγχρονοι άνθρωποι είναι που θα αρχίσουν να θεωρούνται σαν σπάνιο είδος, μέχρις ότου εξαφανιστούν με την σειρά τους από τις πολιτισμένες χώρες, επιβιώνοντας κατά μικρές ομάδες πάνω σε νησιά – τις σημερινές βουνοκορφές – όπου εκεί θα φυτοζωούν, θα εκφυλίζονται και τελικά θα εξαφανιστούν, ίσως σε εκατομμύρια χρόνια από σήμερα, όπως χάθηκαν οι Αζτέκοι και όπως αργοπεθαίνουν οι Νιάμ-Νιάμ και οι νάνοι Μούλα Κουρούμπα των λόφων Νιλγκίρι. Όλοι αυτοί είναι τα υπολείμματα πανίσχυρων κάποτε φυλών, που

ανάμνηση της ύπαρξής τους έχει χαθεί εντελώς από την μνήμη των σύγχρονων γενεών, ακριβώς όπως θα χαθούμε εμείς από την μνήμη της Ανθρωπότητας της Έκτης Φυλής. Η Πέμπτη θα επικαλύψει την Έκτη Φυλή για πολλές εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, αλλάζοντας μαζί της με αργότερο ρυθμό απ' ό,τι η καινούργια διάδοχος της, που θα μεταβάλλεται σε εμφάνιση, γενικά χαρακτηριστικά και νοητικότητα· ακριβώς όπως η Τέταρτη επικάλυψε την δική μας Άρια Φυλή και
Τρίτη επικάλυψε τους Ατλάντειους.

Αυτή η διαδικασία προετοιμασίας για την έκτη μεγάλη φυλή πρέπει να διαρκέσει σε ολόκληρη την έκτη και την έβδομη υποφυλή (βλέπε πιο πάνω το διάγραμμα του Γενεαλογικού Δένδρου της Πέμπτης Φυλής). Αλλά τα τελευταία απομεινάρια της Πέμπτης Ηπείρου δεν θα εξαφανιστούν παρά μόνο μετά την γέννηση της νέας φυλής, όταν μια άλλη νέα κατοικία, η έκτη ήπειρος, θα έχει εμφανιστεί πάνω από τα νέα ύδατα στην επιφάνεια της γης, για να δεχτεί τους καινούργιους ξένους. Σ' αυτήν επίσης θα μεταναστεύσουν και θα εγκατασταθούν όλοι εκείνοι που θα είναι αρκετά τυχεροί, ώστε να γλυτώσουν από την γενική καταστροφή. Πότε θα συμβεί αυτό – όπως ήδη είπαμε – δεν είναι σε θέση η συγγραφέας να το γνωρίζει. Παρά μόνο ότι, επειδή η φύση δεν προχωράει με ξαφνικά άλματα και ξεκινήματα – όπως ακριβώς και ο άνθρωπος δεν μεταβάλλεται ξαφνικά από παιδί σε ώριμο άνδρα – έτσι, πριν από τον τελικό κατακλυσμό θα προηγηθούν πολλές μικρότερες καταβυθίσεις και καταστροφές, τόσο από νερό όσο και από ηφαιστειακό πυρ. Ο χαρούμενος παλμός θα χτυπήσει δυνατά – στην καρδιά της φυλής που βρίσκεται τώρα στην αμερικανική ζώνη, αλλά δεν θα υπάρχουν πια Αμερικανοί όταν θα αρχίσει η Έκτη Φυλή, ακριβώς όπως δεν θα υπάρχουν πια και Ευρωπαίοι, γιατί τότε αυτοί θα έχουν γίνει μια *νέα φυλή και πολλά καινούργια έθνη*. Όμως η Πέμπτη δεν θα εξαφανιστεί ολότελα, αλλά θα επιζήσει για λίγο, επικαλύπτοντας την καινούργια Φυλή για πολλές εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, μεταμορφούμενη μαζί της – με αργότερο ρυθμό από την καινούργια της διάδοχο – εξακολουθώντας ακόμα να μεταβάλλεται ως προς την νοητικότητα, τα γενικά χαρακτηριστικά και την εμφάνιση. Η ανθρωπότητα δεν θα αναπτύξει ξανά γιγαντιαία σώματα, όπως συνέβη στην περίπτωση των Λεμουρίων και των Ατλάντειων, γιατί, ενώ η εξέλιξη της Τέταρτης Φυλής την οδήγησε μέχρι τον πυθμένα της υλικότητας ως προς την σωματική ανάπτυξη, η παρούσα Φυλή βρίσκεται στο ανοδικό τόξο και η Έκτη Φυλή θα αναπτυχθεί γρήγορα έξω από τα δεσμά της ύλης, ακόμα και της σάρκας.

Τέτοια είναι η ανθρωπότητα του Νέου κόσμου – ενός που μέχρι τώρα είναι αρχαιότερος από τον δικό μας παλιό, ένα γεγονός που οι άνθρωποι έχουν επίσης ξεχάσει – του Πατάλα, (των Αντίποδων, ή του κάτω κόσμου, όπως ονομάζεται η Αμερική στην Ινδία), η αποστολή και το Κάρμα του οποίου είναι να σπείρει τους σπόρους για μια μελλοντική, μεγαλύτερη και πολύ πιο ένδοξη Φυλή απ' όλες όσες γνωρίζουμε μέχρι τώρα. Τους Κύκλους της Ύλης θα τους διαδεχθούν Κύκλοι Πνευματικότητας και ενός πλήρως ανεπτυγμένου νου. Σύμφωνα με τον νόμο της παράλληλης ιστορίας και των φυλών, η πλειονότητα της μελλοντικής ανθρωπότητας θα αποτελείται από ένδοξους Μυημένους. Η Ανθρωπότητα είναι το παιδί του κυκλικού Πεπρωμένου και καμιά από τις Μονάδες της δεν μπορεί να ξεφύγει από την ασυνείδητη αποστολή της ή να απαλλαγεί από το βάρος του συνεργατικού έργου της με την Φύση. Έτσι η ανθρωπότητα, φυλή με φυλή, θα εκτελέσει το καθορισμένο κυκλικό της προσκύνημα. Τα κλίματα θα αλλάξουν και έχουν ήδη αρχίσει να αλλάζουν. Ο ένας τροπικός χρόνος μετά τον άλλον παρασύρει μια υποφυλή, μόνο και μόνο για να γεννήσει μια άλλη ανώτερη φυλή στον ανερχόμενο κύκλο, ενώ μια σειρά από άλλες λιγότερο ευνοημένες ομάδες – οι αποτυχίες της φύσης – όπως και μερικοί ξεχωριστοί άνθρωποι, θα εξαφανιστούν από την ανθρώπινη οικογένεια, χωρίς να αφήσουν πίσω τους ούτε ένα ίχνος.

Τέτοια είναι η πορεία της φύσης κάτω από την ώθηση του ΚΑΡΜΙ-ΚΟΥ ΝΟΜΟΥ: της πάντα παρούσας και πάντα σε γίγνεσθαι φύσης. Γιατί, σύμφωνα με τα λόγια ενός Σοφού που είναι γνωστός μόνο σε λίγους Αποκρυφιστές: "ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ· ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟ ΓΕΝΝΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ. ΚΑΙ ΟΜΩΣ, Ω ΠΑΡΟΥΣΑ ΣΤΙΓΜΗ! ΓΝΩΡΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΟΥΤΕ ΓΟΝΕΙΣ, ΟΥΤΕ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΠΑΙΔΙ, ΟΤΙ ΔΕΝ ΓΕΝΝΑΣ ΠΑΝΤΑ ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ; ΠΙΡΝ ΑΚΟΜΑ ΑΡΧΙΣΕΙΣ ΝΑ ΛΕΣ ΕΙΜΑΙ Ο ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ, ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ', ΕΧΕΙΣ ΓΙΝΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΙΔΙΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ. ΠΡΙΝ ΠΡΟΦΕΡΕΙΣ ΤΗΝ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΣΥΛΛΑΛΒΗ, ΙΔΟΥ! ΔΕΝ ΕΙΣΑ1 ΠΙΑ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΑΛΛΑ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ. ΕΤΣΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ, ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ, Η ΑΙΩΝΙΑ ΤΡΙΑΔΑ ΣΤΟ ΕΝΑ: Η ΜΑΧΑΜΑΓΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΛΥΤΟΥ *ΕΙΝΑΙ*».

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ - ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ
ΠΡΟΣΘΗΚΗ

Ο ΑΡΧΑΪΚΟΣ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ

Οι διηγήσεις της Δοξασίας είναι ο μανδύας της. Οι αδαείς κοιτάζουν μόνο το ένδυμα, δηλαδή την διήγηση της Δοξασίας, περισσότερα δεν γνωρίζουν. Οι καθοδηγούμενοι, όμως, δεν βλέπουν μόνο το μανδύα, αλλά κι αυτό που ο μανδύας σκεπάζει.

Ζοχάρ, iii 152, στο έργο του Φρανκ, *Η Καμπάλα*, σελ. 119.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ ΣΕ ΟΛΟΥΣ.

Αλλά επειδή αυτή η παράδοση δεν δημοσιεύεται μόνο για κείνους, οι οποίοι αντιλαμβάνονται το μεγαλείο του λόγου, είναι απαραίτητο, επομένως, να κρύβεται μέσα σε ένα μυστήριο η αναφερόμενη σοφία, την οποία.δίδαξε ο Υιός του θεού.

– Κλήμης ο Αλεξανδρινός, *Στρωματείς*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. XII.

ΟΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΟΝΤΑΙ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΡΑΦΕΣ

Εξαιτίας της περίεργης φύσης της διδασκαλίας και επειδή μερικές δοξασίες ίσως να φαίνονται παράλογες από την σύγχρονη επιστημονική σκοπιά, πρέπει να γίνουν κάποιες αναγκαίες και πρόσθετες εξηγήσεις. Οι θεωρίες που περιέχονται στο Δεύτερο Μέρος των Στάντζα είναι ακόμα πιο δύσκολο να αφομοιωθούν από κείνες που περιλαμβάνονταν στον Τόμο Ι, για την Κοσμογένεση. Έτσι εδώ πρέπει να εξεταστεί η Θεολογία, όπως στην Προσθήκη (Μέρος ΙΙΙ) θα εξεταστεί η Επιστήμη. Επειδή οι δοξασίες μας διαφέρουν τόσο πολύ από τις τρέχουσες ιδέες τόσο του Υλισμού όσο και της Θεολογίας, οι Αποκρυφιστές πρέπει να είναι πάντα προετοιμασμένοι να αποκρούσουν τις επιθέσεις είτε του ενός είτε και των δυο.

Ποτέ δεν θα σταματήσουμε να υπενθυμίζουμε στον αναγνώστη ότι, όπως αποδεικνύουν οι άφθονες αναφορές από διάφορες αρχαίες Γραφές, αυτές οι διδασκαλίες είναι τόσο παλιές όσο ο κόσμος και ότι το παρόν έργο είναι απλώς μια προσπάθεια να αποδοθεί – σε σύγχρονη γλώσσα και ορολογία με την οποία είναι εξοικειωμένος ο ορθολογιστής και μορφωμένος σπουδαστής – η αρχαϊκή Γένεση και η Ιστορία, όπως διδάσκονταν σε ορισμένα ασιατικά κέντρα εσωτερικής γνώσης. Πρέπει να γίνουν αποδεκτά ή να απορριφθούν, πλήρως ή εν μέρει, βάσει της δικής τους αξίας, αλλά όχι πριν συγκριθούν προσεκτικά με τα αντίστοιχα θεολογικά δόγματα και τις σύγχρονες επιστημονικές θεωρίες και υποθέσεις.

Νιώθει κανείς έντονη αμφιβολία για το αν η εποχή μας, με όλη την διανοητική της οξύτητα, πρόκειται να ανακαλύψει σε κάθε Δυτικό έθνος έστω και έναν μοναδικό αμύητο μελετητή ή φιλόσοφο ικανό να κατανοήσει πλήρως το πνεύμα της αρχαϊκής φιλοσοφίας. Ούτε και αναμένεται να το κάνει κανείς, πριν αφομοιωθεί πλήρως το αληθινό νόημα αυτών των όρων, το Άλφα και το Ωμέγα του Ανατολικού εσωτερισμού, οι λέξεις *Σατ* και *Άσατ*, που τόσο ελεύθερα χρησιμοποιούνται στον *Ριγκ-Βέντα* και αλλού. Χωρίς αυτό το κλειδί για την Άρια Σοφία, η Κοσμογονία των Ρίσι και των Άρχατ κινδυνεύει να παραμείνει νεκρό γράμμα για τον κοινό Ανατολιστή. Το *Άσατ* δεν είναι απλώς η άρνηση του *Σατ*, ούτε σημαίνει "αυτό που δεν υπάρχει ακόμα", γιατί το ίδιο το *Σατ* δεν είναι ούτε το "υπάρχον" ούτε το "ον". *ΣΑΤ* είναι η αναλλοίωτη, πάντα παρούσα, αμετάβλητη και αιώνια ρίζα, από την οποία και μέσω της οποίας προβάλλουν τα πάντα. Αλλά είναι πολύ περισσότερα από την λανθάνουσα δύναμη στον σπόρο, η οποία ωθεί προς τα εμπρός την διαδικασία της ανάπτυξης ή, όπως ονομάζεται τώρα, της εξέλιξης. Είναι αυτό που συνεχώς βρίσκεται σε γίγνεσθαι, αλλά που ποτέ δεν εκδηλώνεται.[417] Το *Σατ* γεννιέται από το *Ά-σατ*, και το *ΑΣΑΤ* γεννιέται από το *Σατ*: αληθινά η αέναη κίνηση είναι κύκλος, αλλά ένας κύκλος που δεν μπορεί να τετραγωνιστεί παρά μόνο κατά την υπέρτατη Μύηση, στο κατώφλι του Παρανιρβάνα.

Μπαρτ άρχισε μια μελέτη του *Ριγκ-Βέντα* η οποία προοριζόταν να αποτελέσει αυστηρή κριτική, μια ασυνήθιστη – όπως θεωρήθηκε – μια πρωτότυπη μελέτη αυτού του αρχαϊκού τόμου. Συνέβη, όμως, ο μελετητής αυτός ενώ ασκούσε κριτική, να ανακαλύψει μια αλήθεια, χωρίς και ο ίδιος να αντιληφθεί την πλήρη σημασία της. Στην εισαγωγή λέει ότι "ούτε στην γλώσσα ούτε στην σκέψη του *Ριγκ-Βέντα* μπόρεσε να ανακαλύψει εκείνη την ποιότητα της πρωτόγονης φυσικής απλότητας, την οποία τόσο πολλοί είναι πρόθυμοι να διακρίνουν". Ο Μπαρτ είχε στον νου του τον Μαξ Μύλλερ όταν το έγραφε αυτό. Γιατί ο διάσημος καθηγητής της Οξφόρδης είχε χαρακτηρίσει τους ύμνους του *Ριγκ-Βέντα* σαν την απλοϊκή έκφραση του θρησκευτικού αισθήματος ενός ποιμενικού αγαθού λαού. "Στους βεντικούς ύμνους οι ιδέες και οι μύθοι εμφανίζονται με την πιο απλή και την πιο νεόκοπη μορφή", λέει ο μελετητής των Σανσκριτικών. Ο Μπαρτ, όμως, έχει διαφορετική γνώμη.

Τόσο διαφορετικές και προσωπικές είναι οι απόψεις των Σανσκριτιστών σχετικά με την σημασία και την έμφυτη αξία του *Ριγκ-Βέντα*, ώστε αυτές οι απόψεις γίνονται εντελώς

Η χεγκελιανή δοξασία η οποία ταυτίζει την Απόλυτη Ύπαρξη ή "Υπόσταση" με την "Μη Ύπαρξη" και παριστάνει το Σύμπαν σαν ένα αιώνιο *γίγνεσθαι* είναι ταυτόσημη με την φιλοσοφία του Βεντάντα.

μεροληπτικές, προς οποιαδήποτε κατεύθυνση κι αν τείνουν. Έτσι ο Μαξ Μύλλερ δηλώνει ότι: "Πουθενά δεν γίνεται τόσο καθαρά αισθητή η μεγάλη απόσταση που χωρίζει τα αρχαία ποιήματα της Ινδίας από την πιο αρχαία φιλολογία της Ελλάδας, παρά όταν συγκρίνουμε τους αναπτυσσόμενους μύθους των *Βέντα* με τους πλήρως αναπτυγμένους και παρακμασμένους μύθους πάνω στους οποίους βασίζεται η ποίηση του Ομήρου. Οι *Βέντα* είναι η αληθινή θεογονία των *Αρίων φυλών*, ενώ εκείνη του Ησιόδου είναι μια παραμορφωμένη καρικατούρα της αρχικής εικόνας". Αυτή είναι μια απόλυτη δήλωση και είναι ίσως μάλλον άδικη στην γενική εφαρμογή της. Αλλά γιατί να μην προσπαθήσουμε να την εξηγήσουμε; Οι Ανατολιστές δεν μπορούν να το κάνουν, γιατί απορρίπτουν την χρονολογία της Μυστικής Δοξασίας και δεν παραδέχονται το γεγονός ότι μεταξύ των ύμνων του *Ριγκ Βέντα* και της *Θεογονίας* του Ησιόδου παρεμβλήθηκαν δεκάδες χιλιάδες χρόνια. Έτσι δεν αντιλαμβάνονται ότι οι ελληνικοί μύθοι δεν είναι πια η πρωταρχική συμβολική γλώσσα των Μυημένων, των μαθητών των θεών Ιεροφαντών, των θείων αρχαίων "θυσιαστών", και ότι, παραμορφωμένοι από την απόσταση και φορτωμένοι με την υπερβολική ανάπτυξη της ανθρώπινης αδαούς φαντασίας, στέκονται τώρα σαν τις παραμορφωμένες εικόνες των άστρων πάνω σε τρεχούμενο νερό. Αλλά αν η Κοσμογονία και η Θεογονία του Ησιόδου πρέπει να θεωρηθούν σαν καρικατούρες των αρχικών εικόνων, πόσο περισσότερο πρέπει να ισχύει αυτό για τους μύθους στην Εβραϊκή Γένεση, στα μάτια εκείνων για τους οποίους αυτοί δεν είναι περισσότερο θεία αποκάλυψη ή λόγος του Θεού, απ' όσο είναι για τον κ. Γκλάντσον η *Θεογονία* του Ησιόδου. Όπως λέει ο Μπαρτ:

> ποίηση που [ο *Ριγκ Βέντα*] περιέχει μου φαίνεται, αντίθετα, ότι έχει έναν μοναδικά εκλεπτυσμένον χαρακτήρα και καλλιτεχνικά επεξεργασμένον, γεμάτο με υπαινιγμούς και μυστικότητα, με αξιώσεις [;] για μυστικισμό και θεοσοφική ενόραση˙ και ο τρόπος έκφρασης είναι τέτοιος που πιο συχνά θυμίζει την φρασεολογία που χρησιμοποιείται μεταξύ ορισμένων μικρών ομάδων μυημένων, παρά την ποιητική γλώσσα μιας μεγάλης κοινότητας. (Ε. Α. Μπαρτ, *Οι θρησκείες της Ινδίας*, σελ. XIII.)

Δεν θα σταματήσουμε για να ρωτήσουμε τον κριτικό τι μπορεί να γνωρίζει για την φρασεολογία που χρησιμοποιείται μεταξύ των "μυημένων", ούτε αν ανήκει ο ίδιος σε μια τέτοια ομάδα, γιατί σ' αυτήν την περίπτωση σίγουρα δεν θα είχε χρησιμοποιήσει τέτοια γλώσσα. Αλλά τα παραπάνω δείχνουν την σημαντική διαφωνία μεταξύ των μελετητών, ακόμα και όσον αφορά τον εξωτερικό χαρακτήρα του *Ριγκ-Βέντα*. Τι μπορεί, λοιπόν, να γνωρίζει οποιοσδήποτε από τους συγχρόνους Σανκριτιστές σχετικά με το εσωτερικό νόημα, πέρα από την σωστή αναφορά του Μπαρτ, ότι αυτή η Γραφή έχει συνταχθεί από ΜΥΗΜΈΝΟΥΣ;

Ολόκληρο το παρόν έργο είναι μια προσπάθεια να αποδειχθεί αυτή η αλήθεια. Οι αρχαίοι γνώστες είχαν λύσει τα μεγάλα προβλήματα της επιστήμης, όσο απρόθυμος κι αν είναι ο σύγχρονος υλισμός να παραδεχθεί το γεγονός. Τα μυστήρια της Ζωής και του θανάτου είχαν βυθομετρηθεί από τις μεγάλες διάνοιες της αρχαιότητας και αν τα διατήρησαν με μυστικότητα και σιωπή είναι επειδή αυτά τα προβλήματα αποτελούσαν μέρος των ιερών μυστηρίων και, δεύτερον, επειδή έπρεπε να παραμείνουν ακατανόητα για την μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων τότε, όπως πρέπει και τώρα. Και αν τέτοιες διδασκαλίες θεωρούνται ακόμα σαν χίμαιρες από τους φιλοσοφικούς αντιπάλους μας, ίσως είναι παρήγορο για τους θεοσοφιστές να μάθουν, βάσει ισχυρών αποδείξεων, ότι οι υποθέσεις των σύγχρονων ψυχολόγων – είτε πρόκειται για σοβαρούς Ιδεαλιστές, όπως ο Χέρμπερτ Σπένσερ, είτε για αφηρημένους ψευδο-Ιδεαλιστές – είναι ακόμα πιο χιμαιρικές. Πράγματι, αντί να βασίζονται πάνω στο σταθερό θεμέλιο των γεγονότων στην Φύση, είναι νοσηρές χίμαιρες υλιστικής φαντασίας των εγκεφάλων που τις δημιούργησαν και τίποτε περισσότερο. Ενώ εκείνοι αρνούνται, εμείς βεβαιώνουμε και η βεβαίωσή μας υποστηρίζεται από όλους σχεδόν τους σοφούς της αρχαιότητας. Πιστεύοντας στον Αποκρυφισμό και σε ένα πλήθος αόρατων Δυνατοτήτων για σπουδαίους λόγους, εμείς λέμε: *Certus sum, scio quod credid* (*είμαι σίγουρος, γνωρίζω αυτό που πίστευα*), στο οποίο οι κριτικοί μας απαντούν: *credit Judaeus Apella* (*Ας το πιστεύει ο Ιουδαίος Απέλλα*, Οράτιου, *Σάτιρες* Α' V, 96). Κανένας δεν πείθεται από τον άλλον, ούτε και ένα τέτοιο αποτέλεσμα θα επηρέαζε τον μικρό μας πλανήτη. *Και όμως κινείται*!

Ούτε και υπάρχει ανάγκη προσηλυτισμού. Όπως παρατήρησε ο σοφός Κικέρωνας: "Ο χρόνος καταστρέφει τις θεωρίες του ανθρώπου, αλλά επιβεβαιώνει την κρίση της φύσης". Ας περιμένουμε την ώρα μας. Στο μεταξύ δεν είναι ίδιον της ανθρώπινης φύσης να παρατηρεί κανείς σιωπηλά την καταστροφή των θεών του, είτε είναι αληθινοί είτε ψεύτικοι. Και καθώς η θεολογία και ο υλισμός συνδυάστηκαν για να καταστρέφουν τους παλιούς θεούς της αρχαιότητας και επιδιώκουν να παραμορφώσουν κάθε αρχαία φιλοσοφική αντίληψη, είναι απόλυτα δίκιο οι εραστές της αρχαίας σοφίας να υπερασπιστούν την θέση τους, αποδεικνύοντας ότι ολόκληρο το οπλοστάσιο αυτών των δυο, στην καλύτερη περίπτωση, αποτελείται από νέα όπλα φτιαγμένα από πολύ παλιά υλικά.

XVI

ADAM-ADAMI

ΟΝΟΜΑΤΑ τέτοια, όπως το Adam-Adami που χρησιμοποιήθηκε από τον δρ. Ντ. Χβόλσον στο έργο του *Ναβαταία Γεωργία* και περιγελάστηκε από τον Ε. Ρενάν, ίσως να αποδεικνύουν ελάχιστα για τον αδαή. Για τον Αποκρυφιστή, όμως, από την στιγμή που ο όρος βρέθηκε σε ένα έργο τόσο μεγάλης αρχαιότητας, όπως το προαναφερθέν, αποδεικνύει πάρα πολλά: για παράδειγμα ότι η λέξη *Adami* ήταν ένα πολλαπλό σύμβολο, που προήλθε από τους Άριους – όπως δείχνει η ρίζα της λέξης – και οι Σημίτες και οι Τουράνιοι το πήραν απ' αυτούς, όπως και πολλά άλλα πράγματα.

Το "Adam-Adami" είναι ένα σύνθετο γενετικό όνομα τόσο αρχαίο όσο και οι γλώσσες. Η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι *Ad*-i ήταν το όνομα που δόθηκε στην πρώτη ομιλούσα φυλή της ανθρωπότητας – σε αυτόν τον Γύρο – από τους Άριους. Απ' όπου και οι λέξεις *Adonim* και *Adonai* (η αρχαία μορφή πληθυντικού της λέξης *Adon*), τις οποίες οι Ιουδαίοι χρησιμοποίησαν για τον Ιεχωβά τους και τους αγγέλους, που ήταν απλώς οι πρώτοι πνευματικοί και αιθερικοί γιοι της γης: και ο θεός Adonis (Άδωνις), ο οποίος στις πολλές παραλλαγές του αντιπροσώπευε τον "Πρώτο Κύριο". Adam (Αδάμ) είναι η σανσκριτική *Adi-Natha*, που σημαίνει επίσης πρώτος Κύριος, όπως και η *Ad*-Isvara, ή οποιοσδήποτε *Adi* (ο πρώτος) που ακολουθείται από επίθετο ή ουσιαστικό. Ο λόγος είναι ότι τέτοιες αλήθειες αποτελούσαν κοινή κληρονομιά. Ήταν μια αποκάλυψη που είχε δεχτεί η πρώτη ανθρωπότητα πριν από την εποχή εκείνη η οποία στην βιβλική φρασεολογία ονομάζεται "η περίοδος των χειλιών και της λέξης" ή ομιλίας˙ μια γνώση η οποία επεκτάθηκε αργότερα από την ενόραση του ίδιου του ανθρώπου, αλλά που στην συνέχεια κρύφτηκε από την βεβήλωση κάτω από μια κατάλληλη συμβολολογία. Ο συγγραφέας του έργου *Καμπάλα, Τα Φιλοσοφικά Γραπτά του Ιμπν Γκεμπιρόλ*, δείχνει ότι οι Ισραηλίτες χρησιμοποιούσαν την λέξη "Adonai" (Κύριος) αντί για τις Eheyeh (*Εγώ είμαι*) και YHVH και προσθέτει ότι, ενώ η λέξη Adonai (Αδωνάι) αποδίδεται στην Βίβλο σαν "Κύριος", ο κατώτερος τίτλος ή η θεότητα στην Φύση, ο πιο γενικός όρος Ελοΐμ, μεταφράζεται σαν θεός". (Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 175.)

Το 1860 περίπου ένα περίεργο έργο μεταφράστηκε από τον Ανατολιστή Χβόλσον και παρουσιάστηκε στην δύσπιστη και επιπόλαιη Ευρώπη κάτω από τον αθώο τίτλο της *Ναβαταίας Γεωργίας*. Σύμφωνα με την γνώμη του μεταφραστή αυτός ο αρχαϊκός τόμος είναι "μια πλήρης μύηση στα μυστήρια των προ-αδαμικών εθνών, βάσει αναντίρρητων αυθεντικών στοιχείων". Είναι "μια ανεκτίμητη σύνοψη, μια πλήρης επιτομή των Δοξασιών, των τεχνών και των επιστημών που γνώριζαν όχι μόνο οι Χαλδαίοι, αλλά επίσης οι Ασσύριοι και οι Χαναανίτες των προϊστορικών εποχών". Αυτοί οι "Ναβαταίοι" –όπως σκέφτηκαν μερικοί κριτικοί – ήταν απλώς οι Σαβαίοι ή Χαλδαίοι αστρολάτρες. Το έργο είναι μια μετάφραση από τα Αραβικά, γλώσσα στην οποία είχε αρχικά μεταφραστεί από τα Χαλδαϊκά.

Μασ'ουντί, ο Άραβας ιστορικός, μιλάει για τους Ναβαταίους και εξηγεί την προέλευση τους με τον ακόλουθο τρόπο:

> Μετά τον Κατακλυσμό [;] τα έθνη εγκαταστάθηκαν σε διάφορες χώρες. Ανάμεσα σ' αυτά ήταν και οι Ναβαταίοι που ίδρυσαν την πόλη της Βαβυλώνας και ήταν εκείνοι οι απόγονοι του Χαμ που εγκαταστάθηκαν στην ίδια επαρχία κάτω από την αρχηγία του Νεμρώδ, του γιου του Κας, που ήταν γιος του Χαμ και δισέγγονος του Νώε... Αυτό έλαβε χώρα την εποχή που ο Νεμρώδ ανέλαβε την διακυβέρνηση της Βαβυλωνίας σαν ο αντιπρόσωπος του Ντζαχάκ ονόματι Μπιουράσπ.

μεταφραστής Χβόλσον θεωρεί ότι οι ισχυρισμοί αυτού του ιστορικού βρίσκονται σε πλήρη συμφωνία με εκείνους του Μωυσή στην Γένεση, ενώ άλλοι πιο ασεβείς κριτικοί μπορεί να εκφράσουν την γνώμη ότι, ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο, η αλήθεια τους πρέπει να θεωρηθεί ύποπτη. Είναι περιττό να αναλύσουμε αυτό το σημείο, το οποίο δεν έχει καμιά αξία για το παρόν θέμα. Τα φθαρμένα και από καιρό θαμμένα προβλήματα, καθώς και η δυσκολία να ερμηνευθεί πάνω σε

λογική βάση η φαινομενική προέλευση εκατομμυρίων λαών διαφόρων φυλών, πολλών πολιτισμένων εθνών και φατριών από τρία ζεύγη (γιων του Νώε) μέσα σε 346 χρόνια[418] μετά τον Κατακλυσμό, μπορούν να αφεθούν στο Κάρμα του συγγραφέα της Γένεσης, είτε αυτός ονομάζεται Μωυσής είτε 'Εσδρας. Αυτό που παρουσιάζει ενδιαφέρον στο αναφερθέν έργο είναι το περιεχόμενο του, οι δοξασίες που παρουσιάζονται σ' αυτό οι οποίες, αν διαβαστούν εσωτερικά, είναι σχεδόν όλες τους ταυτόσημες με τις Μυστικές Διδασκαλίες.

Κατρμέρ υποθέτει ότι αυτό το βιβλίο μπορεί να ήταν απλώς ένα αντίγραφο φτιαγμένο κάτω από τον Νεμπουχαντρεζάρ τον Β', από κάποια χαμιτική πραγματεία, "άπειρα πιο αρχαία"· ενώ ο συγγραφέας ισχυρίζεται, βάσει "εσωτερικών και εξωτερικών μαρτυριών", ότι το χαλδαϊκό του πρωτότυπο γράφηκε από προφορικές αναλύσεις και διδασκαλίες ενός πλούσιου Βαβυλώνιου κτηματία, ονόματι Κου-ταμύ, ο οποίος χρησιμοποιούσε γι' αυτές τις διαλέξεις του ακόμα πιο αρχαίο υλικό. Ο Χβόλσον τοποθετεί την πρώτη αραβική μετάφραση πίσω στον 13ο αιώνα π.Χ. Στην πρώτη σελίδα αυτής της "αποκάλυψης", ο συγγραφέας ή γραφέας Κου-ταμύ, δηλώνει ότι "οι δοξασίες που παρουσιάζονται εδώ, ειπώθηκαν αρχικά από τον *Κρόνο στην Σελήνη, που τις μεταβίβασε στο είδωλό της, το οποίο είδωλο τις αποκάλυψε στον αφοσιωμένο της*, τον συγγραφέα – τον μυημένο Γραφέα του έργου – τον Κου-ταμύ.

Οι λεπτομέρειες που δίνονται από τον θεό για το καλό και την καθοδήγηση των θνητών, δείχνουν περιόδους ανυπολόγιστης διάρκειας και μια σειρά από αναρίθμητα βασίλεια και Δυναστείες που προηγήθηκαν της εμφάνισης πάνω στην Γη του Αδάμι (της "κόκκινης-γης"). Όπως αναμενόταν οι περίοδοι αυτές σχεδόν εξόργισαν τους υποστηρικτές της χρονολογίας του νεκρού γράμματος της Βίβλου. Ο ντε Ρουζεμόν ήταν ο πρώτος που άρχισε εκστρατεία ενάντια στον μεταφραστή. Τον κατηγορεί ότι "θυσιάζει τον Μωυσή σε έναν ανώνυμο συγγραφέα". (Φ. ντε Ρουζεμόν, "Απομεινάρια της αρχαίας βαβυλωνικής φιλολογίας κ.τ.λ.". *Χρονικά της χριστιανικής φιλοσοφίας*. Πέμπτη Σειρά, τόμοι 1 και 3, Ιανουάριος 1860 και Ιανουάριος 1861.) Υποστηρίζει ότι ο Βηρωσσός "όσο μεγάλα κι αν ήταν τα χρονολογικά του λάθη, βρισκόταν τουλάχιστον σε πλήρη συμφωνία με τον προφήτη αναφορικά με τους πρώτους ανθρώπους, αφού μιλάει για τον *Άλορο-Αδάμ*, τον *Ξίσουθρο-Νώε* και τον *Μπέλους-Νεμρώδ*" κ.τ.λ. "Επομένως", προσθέτει, "*το έργο πρέπει να είναι ένα* ΑΠΟΚΡΥΦΟΝ και πρέπει να καταταγεί μαζί με τα σύγχρονά του – *Το Τέταρτο Βιβλίο του Έ*σδρα, το *Βιβλίο του Ενώχ*, τους *Σιβυλλικούς Χρησμούς* και το *Βιβλίο του Ερμή* – που το καθένα απ' αυτά δεν χρονολογείται πάνω από δύο με τρεις αιώνες π.Χ." Ο 'Εβαλντ επιτίθεται ακόμα πιο σκληρά στον Χβόλσον και τέλος ο Ε. Ρενάν. στην *Γερμανική Επιθεώρηση* (Τόμος Χ, Απρίλιος 19860, σελ. 151), ο πρώην μαθητής γκρεμίζει την αυθεντία του δασκάλου του, ζητώντας να του δείξει για ποιον λόγο η *Ναβαταία Γεωργία* του δεν μπορεί να είναι το ψευδές έργο μερικών Ιουδαίων του τρίτου ή τέταρτου αιώνα της εποχής μας. Και σίγουρα δεν μπορεί να είναι αλλιώς, υποστηρίζει ο συγγραφέας της *Ζωής του Ιησού*, αφού σ' αυτό το δίπτυχο πάνω στην αστρολογία και στην μαγεία, "αναγνωρίζουμε στους χαρακτήρες που παρουσιάζει ο Κου-ταμύ όλους τους πατριάρχες των βιβλικών μύθων, τέτοιοι όπως *Αδάμ-Αδάμι, Ανούχα-Νώε* και τον *Ιμπραχίμ-Αβραάμ* κ.τ.λ., κ.τ.λ.".

Αυτός δεν είναι λόγος, γιατί το Αδάμ και τα άλλα είναι γενετικά ονόματα. Στο μεταξύ, γίνεται ταπεινά αποδεκτό ότι, εξετασθέντων όλων των πραγμάτων, ένα απόκρυφον – ακόμα και του τρίτου αιώνα μ.Χ. αντί για του δέκατου τρίτου αιώνα π.Χ., όπως πρότεινε ο Κατρμέρ – είναι αρκετά παλιό για να φαίνεται γνήσιο σαν ντοκουμέντο και να ικανοποιεί τις απαιτήσεις και του πιο σχολαστικού αρχαιολόγου και κριτικού. Γιατί ακόμα κι αν παραδεχτούμε, χάριν της συζητήσεως, ότι αυτό το φιλολογικό λείψανο συντάχθηκε από "κάποιους Ιουδαίους του τρίτου αιώνα της εποχής μας", και τι μ' αυτό; Αν παραβλέψουμε προς στιγμήν την αξιοπιστία των δοξασιών του, γιατί να μην έχει το ίδιο δικαίωμα να γίνει ακουστό ή να θεωρηθεί συμβουλευτικό, αφού αντανακλά παλιότερες απόψεις, όπως έχει κάθε άλλο θρησκευτικό έργο, που είναι επίσης μια "σύνθεση από παλιά κείμενα" ή προφορική παράδοση, της ίδιας ή ακόμα και μεταγενέστερης εποχής; Σε μια τέτοια περίπτωση θα πρέπει να απορρίψουμε και να ονομάσουμε "απόκρυφο" το *Κοράνι*, που είναι δυο αιώνες παλιότερο, αν και γνωρίζουμε ότι ξεπήδησε, σαν την Αθηνά, κατευθείαν από τον εγκέφαλο του Άραβα προφήτη, και θα πρέπει επίσης να περιφρονούμε κάθε πληροφορία που

---

[418] Βλέπε την Γένεση και την αναγνωρισμένη χρονολογία της. Στο κεφ. Η', "*ο Νώε αφήνει την Κιβωτό*", το 2348 π.Χ. Στο κεφ. Γ, "*ο Νεμρώδ ο πρώτος μονάρχης*", παραμένει μέχρι το 1998 π.Χ.

μπορούμε να πάρουμε από το *Ταλμούδ*, το οποίο, στην τωρινή μορφή του, είναι επίσης μια σύνθεση από αρχαιότερο υλικό και δεν είναι παλιότερο από τον 9ο αιώνα της εποχή μας.

περίεργη "Βίβλος" του Χαλδαίου μυημένου και οι διάφορες κριτικές γι' αυτήν (καθώς και για την μετάφραση του Χβόλσον), σημειώθηκαν επειδή έχουν σημαντική σχέση με μεγάλο μέρος του παρόντος έργου.

Με εξαίρεση τον Ε. Ρενάν, εικονοκλάστη εκ πεποιθήσεως – τον οποίον πολύ εύστοχα ο Ζυλ Λεμαίτρ αποκάλεσε "Παγκανίνι της Άρνησης" – φαίνεται πως το χειρότερο λάθος που βρίσκεται στο έργο είναι ότι το "απόκρυφον" ισχυρίζεται ότι μεταβιβάστηκε σαν μια αποκάλυψη σε ένα μυημένο από το "είδωλο της Σελήνης", που το έλαβε από τον "Κρόνο". Και επομένως, πολύ φυσικά, θεωρήθηκε σαν "παραμύθι από την αρχή μέχρι το τέλος". Σ' αυτό δεν υπάρχει παρά μόνο μια απάντηση: δεν είναι παραμύθι περισσότερο από όσο είναι η Βίβλος· κι αν πέσει το ένα, τότε και το άλλο πρέπει να ακολουθήσει. Ακόμα και ο τρόπος προφητείας μέσω του "ειδώλου της Σελήνης" είναι ο ίδιος με κείνον που ασκούσε ο Δαυίδ, ο Σαούλ και οι αρχιερείς του ιουδαϊκού Ναού μέσω των Τεραφίμ. Στον Τόμο ΙΙΙ, Μέρος ΙΙ του παρόντος έργου, θα δοθούν οι πρακτικές μέθοδοι αυτής της αρχαίας μαντείας.[419]

Ναβαταία Γεωργία είναι πράγματι μια σύνθεση˙ δεν είναι ένα απόκρυφο, αλλά η επανάληψη των δογμάτων της Μυστικής Δοξασίας κάτω από την εξωτερική χαλδαϊκή μορφή των εθνικών συμβόλων, με σκοπό την "κάλυψη" των δοξασιών, ακριβώς όπως τα *Βιβλία του Ερμή* και τα *Πουρανά* είναι η αιγυπτιακή και η ινδική προσπάθεια για το ίδιο πράγμα. Το έργο ήταν εξίσου γνωστό στην αρχαιότητα όσο και κατά την διάρκεια του Μεσαίωνα. Ο Μαϊμονίδης μιλάει γι' αυτό και αναφέρεται αρκετές φορές στο Χαλδαιο-αραβικό χειρόγραφο, αποκαλώντας τους Ναβαταίους με το όνομα των ομοθρήσκων τους "άστρολατρών" ή Σαβαίους, αλλά δεν καταφέρνει να αναγνωρίσει σ' αυτό το παραμορφωμένο όνομα, "Ναβαταίοι", το μυστικό όνομα της κάστας που ήταν αφιερωμένη στον Νεμπό (θεό της μυστικής σοφίας), ο οποίος δείχνει ότι οι Ναβαταίοι ήταν μια απόκρυφη Αδελφότητα.[420] 6 Οι Ναβαταίοι οι οποίοι, σύμφωνα με τους Πέρσες Γιεζίτες, ήρθαν αρχικά στην Συρία από την Βασόρα, ήταν τα εκφυλισμένα μέλη εκείνης της αδελφότητας, ωστόσο θρησκεία τους ακόμα κι Εκείνη την εποχή ήταν καθαρά καμπαλιστική. [Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ, σελ. 197.] Ο Νεμπό είναι η θεότητα του πλανήτη Ερμή και ο Ερμής είναι ο θεός της Σοφίας και ο Μπούντα, τον οποίο οι Ιουδαίοι ονόμαζαν "ינב" “ο Κύριος ψηλά, ο υψούμενος”......και οι Έλληνες *Ναβώ*, εξ ου και Ναβαταίοι. Ο Μαϊμονίδης, παρά το γεγονός ότι ονομάζει τις δοξασίες τους "ειδωλολατρικές ανοησίες" και την αρχαϊκή φιλολογία τους "*σαβαϊτική δυσωδία*", τοποθετεί την "Γεωργία" τους, την Βίβλο του Κου-ταμύ", στην πρώτη σειρά της αρχαϊκής φιλολογίας και ο Αμπαρμπανέλ την εξυμνεί με άπειρα λόγια. Ο Σπένσερ, αναφέροντας τον τελευταίο συγγραφέα, την αποκαλεί το "πιο έξοχο Ανατολικό έργο", προσθέτοντας ότι με το όνομα Ναβαταίοι πρέπει να εννοήσουμε τους Σαβαίους, τους Χαλδαίους και τους Αιγυπτίους, με λίγα λόγια όλα εκείνα τα έθνη *ενάντια στα οποία ασκήθηκαν με την μεγαλύτερη αυστηρότητα οι νόμοι του Μωυσή*.

Ο Νεμπό, ο αρχαιότερος θεός της Σοφίας στην Βαβυλωνία και στην Μεσοποταμία, ήταν ταυτόσημος με τον Ινδό Μπούντα και τον Ερμή-Mercury των Ελλήνων. Η μόνη μεταβολή είναι μια ελαφρά αλλαγή στο φύλο των γονέων. Όπως στην Ινδία ο Μπούντα ήταν Γιος του Σόμα (της Σελήνης) και της συζύγου του Μπριχασπάτι (Δία), έτσι και ο Νεμπό ήταν γιος της Ζαρπα-νιτού (Σεληνιακή θεότητα) και του Μεροντάχ, που είχε γίνει Δίας, αφού υπήρξε ηλιακός θεός. Όπως ο πλανήτης Ερμής, έτσι και ο Νεμπό ήταν "επόπτης" μεταξύ των επτά θεών των πλανητών και σαν προσωποποίηση της Μυστικής Σοφίας ήταν *Ναμπίν*, ένας ενορατικός και προφήτης. Το γεγονός ότι

[Έχουμε εδώ μια σαφή αναφορά της Ε.Π.Μπ. σε κάποιον μελλοντικό Τρίτο Τόμο του έργου της, ο οποίος είτε είχε κατά ένα μέρος γραφεί ή απλώς σκόπευε να τον γράψει. Το θέμα των "πρακτικών μεθόδων" μαντείας δεν βρίσκεται σε κανένα από τα μέχρι τώρα γνωστά έργα της.]

"Θα σου αναφέρω τα κείμενα....σχετικά με την πίστη των Σαβαίων ", λέει. "Το πιο γνωστό είναι το Βιβλίο *Η Γεωργία των Ναβαταίων*, το οποίο έχει μεταφραστεί από τον Ιμπν αλ-Βασίγια. Το βιβλίο αυτό είναι γεμάτο με ειδωλολατρικές ανοησίες....Μιλάει για την κατασκευή ΤΑΛΙΣΜΑΝ, την επίκληση της δύναμης των ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ, για ΜΑΓΕΙΑ, ΔΑΙΜΟΝΕΣ και τυμβωρύχους δαίμονες που κατοικούν στην έρημο" (Μαΐμονίδης, όπως αναφέρεται από τον δρ. Ντ. Χβόλσον: *Οι Σαβαίοι και ο Σαβαϊτισμός*, Τομ. ΙΙ, σελ. 458). Οι Ναβαταίοι του όρους Λίβανος Πίστευαν στους Επτά Αρχαγγέλους, όπως οι προπάτορές τους πίστευαν στα Επτά Μεγάλα Άστρα, τις κατοικίες και τα σώματα αυτών των Αρχαγγέλων, στα οποία πιστεύουν μέχρι σήμερα οι Ρωμαιοκαθολικοί, όπως δείξαμε σε άλλο σημείο.

Μωυσής εμφανίζεται να πεθαίνει και να εξαφανίζεται πάνω στο βουνό το αφιερωμένο στον Νεμπό, δείχνει ότι ήταν ένας μυημένος και ιερέας εκείνου του θεού κάτω από άλλο όνομα, γιατί αυτός ο θεός της Σοφίας ήταν η μεγάλη δημιουργική θεότητα και λατρευόταν σαν τέτοια όχι μόνο στην Μπόρσιππα στο μεγαλόπρεπο Ναό του ή πλανητικό πύργο. Λατρευόταν παρόμοια από τους Μωαβίτες, τους Χανσανίτες, τους Ασσυρίους και σε ολόκληρη την Παλαιστίνη. Γιατί όχι, λοιπόν, και από τους Ισραηλίτες; "Ο πλανητικός ναός της Βαβυλώνας" είχε "τα Άγια των Αγίων" του μέσα στο ναό του Νεμπό, τον προφήτη θεό της Σοφίας. Στις Διαλέξεις του Χιμπερτ διαβάζουμε, "Οι αρχαίοι Βαβυλώνιοι είχαν έναν μεσολαβητή ανάμεσα στους ανθρώπους και στους θεούς…. και ο Νεμπό…. ήταν ο 'αποκαλυπτής' ή 'προφήτης', αφού έκανε γνωστή την επιθυμία του πατέρα του Μεροντάχ". (Α. Σαίης, *Διαλέξεις του Χίμπερτ*, 2η έκδοση, σελ. 115.)

Νεμπό, όπως ο Μπούντα, είναι ένας δημιουργός της Τέταρτης, καθώς επίσης της Πέμπτης Φυλής. Γιατί από την πρώτη αρχίζει μια νέα φυλή Μυημένων και από την άλλη, η *ηλιο-σεληνιακή* Δυναστεία ή οι άνθρωποι αυτών των Φυλών και [αυτού] του Γύρου. Και οι δυο είναι οι Αδάμ των αντίστοιχων πλασμάτων τους. Adam-Adami είναι μια προσωποποίηση του διπλού Αδάμ: του παραδειγματικού Αδάμ-Κάδμου, του δημιουργού, και του κατώτερου Αδάμ, του γήινου, ο οποίος – όπως λένε οι Σύριοι Καμπαλιστές – είχε μόνο *νέφες*, την "πνοή της ζωής", αλλά όχι ζώσα *ψυχή*, μέχρι την Πτώση του.

Αν, επομένως, ο Ρενάν επιμένει να θεωρεί τις χαλδαϊκές Γραφές – ή ό,τι απέμεινε απ' αυτές – ένα απόκρυφον, δεν έχει καμιά σημασία για την αλήθεια και τα γεγονότα. Υπάρχουν άλλοι Ανατολιστές που έχουν διαφορετική γνώμη. Αλλά ακόμα κι αν δεν υπήρχαν, πάλι ελάχιστη σημασία θα είχε. Οι δοξασίες αυτές περιέχουν τις διδασκαλίες της Εσωτερικής φιλοσοφίας και αυτό αρκεί. Για κείνους που δεν καταλαβαίνουν τίποτε από συμβολισμό, μπορεί να φαίνονται σαν καθαρή αστρολατρεία ή ακόμα και "ειδωλολατρικές ανοησίες" για κείνον που κρύβει την εσωτερική αλήθεια. Ο Μαϊμονίδης, όμως, ενώ επέκρινε τον εσωτερισμό στην θρησκεία των άλλων εθνών, παραδέχθηκε τον εσωτερισμό και την συμβολολογία στην δική του, κήρυξε την σιωπή και την μυστικότητα σχετικά με το αληθινό νόημα των μωϋσαϊκών λόγων κι αυτό ήταν το λάθος του. Οι δοξασίες του Κου-ταμύ, του Χαλδαίου, είναι με λίγα λόγια η αλληγορική απόδοση της θρησκείας των πρώτων εθνών της Πέμπτης Φυλής.

Γιατί, λοιπόν, ο Ε. Ρενάν αντιμετωπίζει το όνομα "Adam-Adami" με τέτοια ακαδημαϊκή περιφρόνηση; Προφανώς ο συγγραφέας του έργου *Αρχές του Χριστιανισμού* δεν γνωρίζει τίποτε για τις "*αρχές του παγανικού* συμβολισμού", ή του Εσωτερισμού, γιατί διαφορετικά θα έπρεπε να γνωρίζει ότι το όνομα αυτό ήταν μια μορφή ενός παγκόσμιου συμβόλου το οποίο, *ακόμα και για τους Ιουδαίους*, αναφερόταν όχι σε έναν άνθρωπο αλλά σε τέσσερις ξεχωριστές ανθρωπότητες ή ανθρώπινα είδη. Αυτό αποδεικνύεται πολύ εύκολα.

Οι Καμπαλιστές διδάσκουν την ύπαρξη τεσσάρων ξεχωριστών Αδάμ ή τον μετασχηματισμό των τεσσάρων διαδοχικών Αδάμ, των εκπορεύσεων από το *Ντυόκνα* (θείο φάντασμα) του Ουράνιου Ανθρώπου, ενός ανώτερου συνδυασμού της Νεσαμά, της ανώτατης Ψυχής ή Πνεύματος. Όπου αυτός ο Αδάμ δεν έχει, φυσικά, ούτε χονδροειδές ανθρώπινο σώμα, ούτε σώμα επιθυμίας. Αυτός ο "Αδάμ" είναι το πρωτότυπο (*τσουρά*) του δεύτερου Αδάμ. Το ότι αντιπροσωπεύουν τις Πέντε Φυλές μας είναι σίγουρο, όπως εύκολα μπορεί να το καταλάβει ο καθένας από την περιγραφή τους στην Καμπάλα: ο πρώτος είναι ο "τέλειος, Άγιος Αδάμ", "μια σκιά που εξαφανίστηκε" (οι Βασιλείς του Εδόμ), που δημιουργήθηκε από τον θείο *Τσελέμ* (Εικόνα). Ο δεύτερος ονομάζεται πρωτόπλαστος ανδρόγυνος Αδάμ του μελλοντικού γήινου και χωρισμένου Αδάμ. Ο τρίτος Αδάμ είναι ο άνθρωπος φτιαγμένος από "χώμα" (ο πρώτος, αθώος Αδάμ) και ο τέταρτος είναι ο υποτιθέμενος προπάτορας της δικής μας φυλής, ο Πεπτωκώς Αδάμ.

Δείτε, όμως, την αξιοθαύμαστα καθαρή περιγραφή τους στην *Καμπάλα* (σελ. 418-419) του Ισαάκ Μάγιερ. Αυτός αναφέρει μόνο τέσσερεις Αδάμ, αναμφίβολα εξαιτίας των Βασιλέων του Εδόμ. "Ο τέταρτος Αδάμ", γράφει, «......ήταν ντυμένος με δέρμα, σάρκα, νεύρα κ.τ.λ.» Αυτός αντιστοιχεί με την κατώτερη *Νέφες* και *Γκουπ*, δηλαδή σώμα, ενωμένα. Αυτός κατέχει την ζωική δύναμη της Αναπαραγωγής και της συνέχισης του είδους", και αυτή είναι η *ανθρώπινη* Ριζική Φυλή.

Ακριβώς στο σημείο αυτό οι σύγχρονοι Καμπαλιστές – που οδηγήθηκαν σε λάθος από τις διαδοχικές γενιές Χριστιανών μυστικιστών, οι οποίοι ανακάτεψαν τα καμπαλιστικά αρχεία οποτεδήποτε μπόρεσαν – διαφοροποιούνται από τους Αποκρυφιστές στις ερμηνείες τους και παίρνουν την μεταγενέστερη σκέψη για αρχική ιδέα. Η αρχική Καμπάλα ήταν γραμμένη εντελώς μεταφυσικά και δεν ασχολείτο με τα ζωικά ή γήινα φύλα. Η μεταγενέστερη Καμπάλα έπνιξε το θείο ιδανικό κάτω από το βαρύ φαλλικό στοιχείο. Οι Καμπαλιστές λένε: "Ο θεός έπλασε τον άνθρωπο αρσενικό και θηλυκό". "Μεταξύ των Καμπαλιστών αυτή η αναγκαιότητα για συνεχή δημιουργία και ύπαρξη ονομάζεται Ισορροπία", λέει ο συγγραφέας της *Καμπάλα* και όντας χωρίς αυτήν την "Ισορροπία", συνδεδεμένη με τον *Μακόμ* (*μυστηριώδη τόπο*, που είναι απλώς η μήτρα, τα «Άγια των Αγίων», για τους Σημίτες), ακόμα και η Πρώτη Φυλή, όπως είδαμε, δεν αναγνωρίζεται από τους Γιους του Πέμπτου Αδάμ.

Από τον Ανώτερο Ουράνιο Άνθρωπο, τον ανώτερο Αδάμ ο οποίος είναι "αρρενοθήλυς" ή Ανδρόγυνος, μέχρι τον Αδάμ του χώματος, αυτά τα προσωποποιημένα σύμβολα συνδέονται όλα με το σεξ και την γέννηση. Για τους Ανατολικούς Αποκρυφιστές είναι ακριβώς το αντίθετο. Την σεξουαλική σχέση την θεωρούν σαν ένα "Κάρμα" που ανήκει μόνο στην κοσμική σχέση του ανθρώπου, που κυριαρχείται από την Πλάνη, ένα πράγμα που παραμερίζεται την στιγμή που το άτομο γίνεται "σοφό". Θεωρούν πολύ ευτυχή περίπτωση αν ο Γκουρού (δάσκαλος) ανακαλύψει στον μαθητή του μια ικανότητα για την αγνή ζωή ενός Μπραχματσαρίν. Τα δυαδικά συμβολα δεν ήταν γι' αυτούς παρά μόνο η ποιητική εικονοπλασία του λεπτοφυούς συσχετισμού των δημιουργικών Κοσμικών δυνάμεων. Και αυτή η ιδανική αντίληψη φαίνεται να λάμπει σαν χρυσή ακτίνα πάνω σε κάθε είδωλο, οσοδήποτε χονδροειδές και γκροτέσκο, στις γεμάτες στοές των σκοτεινών ναών της Ινδίας και άλλων λίκνων λατρείας.

Αυτό θα αποδειχθεί στο επόμενο Τμήμα.

Στο μεταξύ, μπορεί να προστεθεί ότι για τους Γνωστικούς ο δεύτερος Αδάμ εκπορεύεται επίσης από τον Πρωταρχικό Άνθρωπο, τον *Αδάμα* των Οφιτών, "κατ' εικόνα του οποίου είναι φτιαγμένος". Ο τρίτος εκπορεύεται από τον δεύτερο, έναν Ανδρόγυνο. Ο τελευταίος συμβολίζεται από το 6ο και 7ο ζεύγος των αρρενοθήλεων Αιώνων – *Αμφαΐν Εσσουμέν* και *Ουανανίν Λαμερτάδε* – Πατέρα και Μητέρα (δείτε τον Βαλεντίνιο Πίνακα στο έργο του Επιφάνιου *Αρτοφόριο*, Βιβλ. Πρώτο,τομ. II), ενώ ο Τέταρτος Αδάμ ή Φυλή, παριστάνεται από ένα πριαπικό τέρας. Αυτό το τελευταίο – μια μεταχριστιανική φαντασία – είναι ένα υποβαθμισμένο σύμβολο του προχριατισνικού συμβόλου των Γνωστικών, του "Αγαθού Ενός", ή "*Εκείνου που δημιουργήθηκε πριν υπάρξει τίποτε*", του Ουράνιου Πρίαπου που γεννήθηκε πραγματικά από την Αφροδίτη και τον Βάκχο, όταν ο θεός επέστρεψε από την εκστρατεία του στην Ινδία, γιατί η Αφροδίτη και ο Βάκχος είναι οι μεταγενέστεροι τύποι της Άντιτι και του Πνεύματος. Ο μεταγενέστερος Πρίαπος, όμως, που είναι ένα με τον Αγαθοδαίμονα, τον Σωτήρα των Γνωστικών, ακόμα και με τον Αμπραξάς, δεν είναι πλέον το ιεροφλυφικό της *αφηρημένης δημιουργικής* Δύναμης, αλλά συμβολίζει τους τέσσερεις Αδάμ ή Φυλές, ενώ η πέμπτη συμβολίζεται από τα *πέντε* κλαδιά που έχουν κοπεί από το Δένδρο της Ζωής, πάνω στο οποίο στέκεται ο αρχαίος άνθρωπος, στα κοσμήματα των Γνωστικών. Ο αριθμός των Ριζικών Φυλών στους αρχαίους ελληνικούς ναούς παριστάνονταν από τα επτά φωνήεντα, πέντε από τα οποία ήταν κλεισμένα μέσα σε πλαίσιο στην αίθουσα Μύησης του Αδύτου. Το αντίστοιχο αιγυπτιακό ιερογλυφικό ήταν ένα χέρι με πέντε δάχτυλα απλωμένα, όπου το πέμπτο ή μικρό δάχτυλο ήταν ελάχιστα ανεπτυγμένο, καθώς επίσης και από πέντε "N", το ιεροφλυφικό που αντιστοιχεί γι' αυτό το γράμμα. Οι Ρωμαίοι χρησιμοποιούσαν τα πέντε φωνήεντα AEIOV στους ναούς τους και αυτό το αρχαϊκό σύμβολο υιοθετήθηκε κατά την διάρκεια του μεσαίωνα στο έμβλημα του Οίκου των Αψβούργων. *Sic transit Gloria* (*Έτσι χάνεται η δόξα*)!

XVII
ΤΑ "ΑΓΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ" Η ΥΠΟΒΑΘΜΙΣΗ ΤΟΥΣ

Τα *Άγια των Αγίων* των Αρχαίων, δηλαδή εκείνη η κόγχη στην δυτική πλευρά του Ναού που περιβαλλόταν από τις τρεις μεριές με τοίχο και την μοναδική ανοιχτή μεριά την κάλυπτε ένα παραπέτασμα – που ονομαζόταν επίσης *Άδυτο* – ήταν κοινά σε όλα τα αρχαία έθνη.

Ωστόσο υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο μυστικό νόημα αυτού του συμβολικού χώρου στον εσωτερισμό των Παγανιστών και σε κείνον των Ιουδαίων, αν και η συμβολολογία του ήταν αρχικά ταυτόσημη σε όλες τις αρχαίες Φυλές και Έθνη. Οι Εθνικοί, τοποθετώντας στο Άδυτο μια *σαρκοφάγο* ή έναν *τάφο* και τον ηλιακό θεό στον οποίο ήταν αφιερωμένος ο ναός, έτρεφαν γι' αυτό, σαν Πανθεϊστές, μεγάλο σεβασμό. Το θεωρούσαν – στο εσωτερικό του νόημα – σαν το σύμβολο της *ανάστασης*, κοσμικής, ηλιακής (ή ημερήσιας) και ανθρώπινης. Κάλυπτε την μεγάλη ακτίνα των περιοδικών και (μέσα στον χρόνο) τακτικών Μανβαντάρα ή την επαναφύπνιση του Κόσμου, της Γης και του Ανθρώπου σε νέα ύπαρξη. Ενώ ο Ήλιος ήταν το πιο ποιητικό και πιο χαριτωμένο αντίστοιχο σύμβολο στον ουρανό και ο άνθρωπος – με τις επανενσαρκώσεις του – πάνω στην Γη. Οι Ιουδαίοι – ο ρεαλισμός των οποίων, αν κριθεί από το νεκρό γράμμα, ήταν εξίσου πρακτικός και χονδροειδής τις μέρες του Μωϋσή, όσο είναι και σήμερα–[421] μέσα στην πορεία της αποξένωσης τους από τους θεούς των παγανιστών γειτόνων τους, ολοκλήρωσαν μια εθνική και λευϊτική πολιτική, με την επινόηση να προβάλουν τα Άγια των Αγίων τους σαν το πιο σοβαρό σημάδι του Μονοθεϊσμού τους, εξωτερικά, ενώ εσωτερικά δεν έβλεπαν σ' αυτά παρά ένα παγκόσμιο φαλλικό σύμβολο. Ενώ οι Καμπαλιστές δεν γνώριζαν παρά μόνο τον Άιν-Σοφ και τους "θεούς" των Μυστηρίων, οι Λευίτες δεν είχαν τάφο, ούτε θεό στο άδυτό τους, αλλά την "Ιερή" Κιβωτό της Διαθήκης, τα "Άγια των Αγίων" τους.

Όταν, όμως, γίνει σαφές το εσωτερικό νόημα αυτής της κόγχης, τότε ο αδαής θα μπορέσει να κατανοήσει καλύτερα γιατί ο Δαυίδ χόρεψε "ακάλυπτος" μπροστά στην κιβωτό της Διαθήκης και γιατί επιθυμούσε τόσο πολύ να εμφανιστεί *χυδαίος* για χάρη του "Κυρίου" του και *αχρείος* στα ίδια του τα μάτια. (Βλέπε *Βασιλέων Β'*, ΣΤ', 16-22.)

Κιβωτός (*Ark*) είναι η *Argha* με μορφή πλοίου των Μυστηρίων. Ο Πάρκαρστ, ο οποίος γράφει μια ολόκληρη πραγματεία γι' αυτήν στο *Ελληνικό Λεξικό* του και ο οποίος δεν αναφέρει ούτε μια λέξη γι' αυτήν στο *Εβραϊκό Λεξικό* του, την εξηγεί ως εξής:

> Αρχή μ' αυτή την εφαρμογή αντιστοιχεί στην εβραϊκή Ρασίτ ή σοφία... μια λέξη η οποία έχει το νόημα του εμβλήματος της θηλυκής γενετήσιας δύναμης, της Arg ή Arca, μέσα στην οποία το σπέρμα όλης της φύσης υποτίθεται ότι επέπλεε ή επωαζόταν πάνω στην μεγάλη άβυσο κατά την διάρκεια του μεσοδιαστήματος που παρεμβάλλεται μετά από κάθε κοσμικό κύκλο. (Πάρκαρστ, *Ελληνικό και Αγγλικό Λεξικό της Καινής Διαθήκης*, 1769, στο λήμμα *Αρχή*.)

Ακριβώς, και η ιουδαϊκή *Κιβωτός* (*Ark*) *της Διαθήκης είχε ακριβώς το ίδιο νόημα*, με την συμπληρωματική προσθήκη ότι, αντί για μια όμορφη και αγνή *σαρκοφάγο* (σύμβολο της μήτρας της Φύσης και της ανάστασης) όπως στο *Sanctum Sanctorum* των παγανιστών, αυτοί έκαναν την κιβωτό ακόμα πιο ρεαλιστική στην κατασκευή της, με δυο χερουβείμ τοποθετημένα το ένα απέναντι στο άλλο πάνω στο κιβώτιο ή Κιβωτό της Διαθήκης, με τα φτερά τους ανοιγμένα με τέτοιο τρόπο, ώστε να σχηματίζουν ένα τέλειο *γιονί* (όπως αυτά που βλέπουμε στην Ινδία). Επίσης
σημασία αυτού του γενετικού συμβόλου ενισχυόταν από τα τέσσερα μυστικά γράμματα του ονόματος του Ιεχωβά, δηλαδή ΥΗVΗ, יהוה όπου Γιοντ (י) σημαίνει το *αρσενικό μέλος*, Χε (ה) σημαίνει την *μήτρα*, Βάου (ו), έναν γάντζο ή αγκίστρι, ένα καρφί και Χε (ה) ξανά σημαίνει, επίσης,

---

Αλλά δεν ήταν έτσι στην πραγματικότητα, μαρτυρούν οι προφήτες τους. Οι τελευταίοι ραβίνοι και το ταλμουδικό σχέδιο ήταν εκείνα που σκότωσαν κάθε πνευματικότητα στο σώμα του συμβόλου τους, αφήνοντας μόνο τις Γραφές τους, ένα νεκρό κέλυφος από το οποίο η Ψυχή είχε αποχωρήσει.

"ένα άνοιγμα"· και το σύνολο σχηματίζει το τέλειο *δισεξουαλικό έμβλημα* ή σύμβολο ή Y(e)H(o)V(α)H, το αρσενικό και θηλυκό σύμβολο.

Ίσως επίσης, όταν οι άνθρωποι αντιληφθούν το αληθινό νόημα του αξιώματος και του τίτλου του *Κάντες-Καντεσίμ*, "των αγίων", ή "των αφιερωμένων στον *Ναό του Κυρίου*", τα "Άγια των Αγίων", τότε ίσως αυτά τα τελευταία να προσλάβουν μια όψη κάθε άλλο παρά ανυψωτική.

Επίσης ο Ίακχος είναι ο Ιαώ ή Ιεχωβά και ο Βάαλ ή Άντον, όπως και ο Βάκχος, ήταν ένας φαλλικός θεός. "Ποιος θα ανέβει στον λόφο [το υψηλό μέρος] του Κυρίου;" ρωτάει ο άγιος βασιλιάς Δαυίδ, «ποιος θα σταθεί στον τόπο του Κάντες קדש;» (Ψαλμοί ΚΔ', 3.) Η λέξη Κάντες σημαίνει κατά μια έννοια αφιερώνω, αγιάζω, καθαγιάζω, ακόμα και μυώ ή ξεχωρίζω, αλλά επίσης σημαίνει το ιερατείο των λάγνων τελετών (την λατρεία της Αφροδίτης) και η αληθινή ερμηνεία της λέξης *Κάντες* αναφέρεται ανοιχτά στο Λευτερονόμιο ΚΓ', Ωσηέ Δ', 14 και στην Γένεση ΛΘ' από τον στίχο 15 μέχρι τον 22. Οι "άγιες" *Κουντοσώθ* της Βίβλου ήταν ταυτόσημες, ως προς τα καθήκοντα και το αξίωμά τους, με τις κόρες Νατσνί των ινδουιστικών παγόδων. Οι Εβραίοι *Καντεσίμ* ζούσαν "εν τω οίκω του Κυρίου, οπού οι γυναίκες ύφαιναν παραπετάσματα δια το άλσος" το στήθος της Αφροδίτης-Αστάρτης, λέει ό έβδομος στίχος του εικοστού τρίτου κεφαλαίου των Βασιλέων Β'.

χορός που εκτέλεσε ο Δαυίδ γύρω από την κιβωτό ήταν ο "κυκλικός χορός", που λέγεται ότι είχαν ορίσει οι Αμαζόνες για τα Μυστήρια. Τέτοιος ήταν ο χορός των θυγατέρων του Σιλώ (Κριτές ΚΑ', 21, 23 και αλλού) και το πήδημα των προφητών του Βάαλ (Βασιλέων Α' ΙΘ', 26). Ήταν απλώς ένα χαρακτηριστικό της σσβαϊτικής λατρείας, γιατί παρίστανε την κίνηση των πλανητών γύρω από τον Ήλιο. Το ότι ο χορός αυτός ήταν μια βακχική μανία, είναι φανερό. Περιπτωσιακά χρησιμοποιούνταν σίστρα και ο σαρκασμός της Μιχάλ και η απάντηση π του βασιλιά είναι πολύ εκφραστικά. (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ ΙΙ, σελ. 45.)

Η Κιβωτός στην οποία διασώζεται το σπέρμα κάθε ζωντανού πράγματος απαραίτητου για την επανακατοίκηση της γης, αντιπροσωπεύει την επιβίωση της ζωής και την υπεροχή του πνεύματος πάνω στην ύλη, μέσω της σύγκρουσης των αντίθετων δυνάμεων της φύσης. Στον αστρο-θεοσοφικό χάρτη της Δυτικής Τελετουργίας, η Κιβωτός αντιστοιχεί στον αφαλό και τοποθετείται στην αριστερή πλευρά, την πλευρά της γυναίκας (ή Σελήνης), ένα από τα σύμβολα της οποίας είναι ο αριστερός κίονας του ναού του Σολωμόντα, ο Μποάζ. Ο ομφάλιος λώρος συνδέεται με το δοχείο στο οποίο γονιμοποιούνται τα σπέρματα της φυλής. (Χάργκρεϊβ Τζένινγκς, *Οι Ροδόσταυροι*, 1870, σελ. 328.) Η Κιβωτός είναι η ιερή Άργκα των Ινδών και έτσι μπορεί εύκολα να συναχθεί η σχέση της με την κιβωτό του Νώε, ειδικά όταν μαθαίνουμε ότι Άργκα ήταν ένα μακρόστενο δοχείο που χρησιμοποιούσαν οι αρχιερείς σαν θυσιαστήριο κύπελο στην λατρεία της Ίσιδας, της Αστάρτης και της Venus-Αφροδίτης, που όλες τους ήταν θεές των γενεσιουργών δυνάμεων της φύσης ή της ύλης, επομένως αντιπροσώπευαν συμβολικά την Κιβωτό που περιείχε τα σπέρματα όλων των ζωντανών πραγμάτων. (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ, σελ. 444.)

Κάνει λάθος αυτός που θεωρεί τα καμπαλιστικά έργα του σήμερα και τις ερμηνείες του *Ζοχάρ* από τους Ραββίνους σαν την γνήσια καμπαλιστική παράδοση της αρχαιότητας.[422] Γιατί

Ο συγγραφέας του έργου Καμπάλα κάνει αρκετές προσπάθειες για να αποδείξει συμπερασματικά την αρχαιότητα του *Ζοχάρ*. Έτσι δείχνει ότι ο Μοσέ ντε Λεόν δεν θα μπορούσε να είναι ο συγγραφέας ή ο πλαστογράφος των ζοχαρικών έργων του 13ου αιώνα, όπως τον κατηγορούσαν, αφού ο Ιμπν Γκεμπιρόλ παρουσίασε την ίδια φιλοσοφική διδασκαλία 225 χρόνια πριν από την εποχή του Μοσέ ντε Λεόν. Κανένας αληθινός Καμπαλιστής ή μελετητής δεν θα αρνηθεί αυτό το γεγονός. Είναι βέβαιο ότι ο Ιμπν Γκεμπιρόλ βάσισε τις δοξασίες του πάνω στις αρχαιότερες καμπαλιστικές πηγές, δηλαδή στο *Χαλδαϊκό Βιβλίο των Αριθμών*, καθώς και σε κάποια εξαφανισμένα πια Μιντρασίμ, τα ίδια, αναμφίβολα, με εκείνα που χρησιμοποίησε ο Μοσέ ντε Λεόν. Αλλά η διαφορά ακριβώς ανάμεσα στους δυο τρόπους αντιμετώπισης των ίδιων εσωτερικών θεμάτων είναι εκείνη που – ενώ αποδεικνύει την τεράστια αρχαιότητα του συστήματος – δείχνει ένα σαφές σημάδι ταλμουδιστικού ακόμα και χριστιανικού σεκταρισμού στην σύνθεση και τα γλωσσάρια του ζοχαρικού συστήματος από τον Ραββίνο Μοσέ. Ο Ιμπν Γκεμπιρόλ ποτέ δεν ανέφερε αποσπάσματα από τις Γραφές για να επιβάλει τις διδασκαλίες (βλέπε Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 7). Ο Μοσέ ντε Λεόν έφτιαξε από το *Ζοχάρ* που είχε απομείνει στις μέρες του ένα "συνεχές σχόλιο των Πέντε Βιβλίων της Πεντατεύχου", με λίγες μετέπειτα προσθήκες φτιαγμένες από χριστιανικά χέρια. Ο ένας ακολουθεί την αρχαϊκή εσωτερική φιλοσοφία· ο άλλος μόνο το τμήμα που προσαρμόστηκε στα *χαμένα* Βιβλία του Μωϋσή αποκαταστημένα από τον Έσδρα. Έτσι, ενώ το σύστημα ή ο κορμός, πάνω στον οποίο εμβολιάστηκε το πρώτο αρχικό *Ζοχάρ*, είναι τεράστιας αρχαιότητας, πολλά από τα (μετέπειτα) ζοχαρικά κλαδιά είναι έντονα χρωματισμένα από τις ιδιαίτερες απόψεις των χριστιανών Γνωστικών (Σύρων

σήμερα, όπως και στην εποχή του Φρέντερικ Φον Σέλλινγκ, η Καμπάλα η προοιτή στην Ευρώπη και την Αμερική δεν περιέχει τίποτε περισσότερο παρά "ερείπια και αποσπάσματα, ολότελα παραποιημένα υπολείμματα εκείνου του *πρωταρχικού συστήματος που είναι το κλειδί για όλα τα θρησκευτικά συστήματα*". (Βλέπε Α. Φρανκ, *Η Καμπάλα*, Εισαγωγή.) *Το αρχαίο σύστημα και η Χαλδαϊκή Καμπάλα* ήταν ταυτόσημα. Οι τελευταίες αποδόσεις του *Ζοχάρ* είναι εκείνες της Συναγωγής κατά τους πρώτους αιώνες, δηλαδή η *Τορά*, δογματική και αδιάλλακτη.

Έτσι, η "Αίθουσα του Βασιλιά" στην *Πυραμίδα του Χέοπα* είναι τα αιγυπτιακά "Άγια των Αγίων". Την εποχή των Μυστηρίων της Μύησης ο υποψήφιος, που αντιπροσώπευε τον ηλιακό θεό, έπρεπε να κατέλθει μέσα στην Σαρκοφάγο και, συμβολίζοντας την ενεργοποιούσα ακτίνα, να εισέλθει μέσα στην γόνιμη μήτρα της Φύσης. Αναδυόμενος απ' αυτήν το επόμενο πρωί, συμβόλιζε την ανάσταση της ζωής μετά την αλλαγή που ονομάζεται θάνατος. Στα μεγάλα ΜΥΣΤΗΡΙΑ ο εικονικός του θάνατος διαρκούσε δυο ημέρες, οπότε μαζί με τον Ήλιο πρόβαλλε το τρίτο πρωινό, μετά την τελευταία νύχτα των πιο κρίσιμων δοκιμασιών. Ενώ ο υποψήφιος συμβόλιζε τον Ήλιο – την τα πάντα ζωογονούσα Σφαίρα που "ανασταίνεται" κάθε πρωί για να μεταβιβάσει ζωή στα πάντα – η Σαρκοφάγος συμβόλιζε την θηλυκή αρχή. Αυτά στην Αίγυπτο, αλλά η μορφή και το σχήμα της άλλαζε σε κάθε χώρα, με την προϋπόθεση ότι παρέμενε πάντα ένα δοχείο, ένα συμβολικό πλοίο ή παρόμοιου σχήματος όχημα και ένας υποδοχέας, συμβολικά, των σπερμάτων ή του σπέρματος της ζωής. Στην Ινδία, ο υποψήφιος του Μπραχμανισμού πρέπει να περάσει μέσα από την «χρυσή» Αγελάδα, αν επιθυμεί να είναι Μπραχμάνος και να γίνει ΝΤΒΙΤΖΑ ("ξαναγεννημένος *δεύτερη* φορά"). Η σεληνόσχημη *Αργώ* των Ελλήνων ήταν το σύμβολο της Βασίλισσας του Ουρανού, της Άρτεμης ή Σελήνης. Αυτή ήταν η μεγάλη Μητέρα όλων των Υπάρξεων, όπως ο Ήλιος ήταν ο Πατέρας. Οι Ιουδαίοι τόσο πριν, όσο και μετά την μεταμόρφωση του Ιεχωβά σε αρσενικό θεό, λάτρευαν την Αστορέθ, πράγμα που έκανε τον Ησαΐα να δηλώσει: "Τας νεομηνίας σας και τας διατεταγμένος εορτάς σας μισεί η ψυχή μου", πράγμα για το οποίο είχε προφανώς άδικο. Οι γιορτές της Αστορέθ και της Νέας Σελήνης (η ημισέληνος *αργώ*), δεν είχαν καμιά χειρότερη σημασία σαν μια μορφή δημόσιας λατρείας απ' ό,τι είχε το κρυμμένο νόημα της Σελήνης γενικά, η οποία καμπαλιστικά συνδεόταν άμεσα και ήταν αφιερωμένη στον Ιεχωβά, όπως είναι καλά γνωστό. Με την μόνη διαφορά ότι η μια ήταν η θηλυκή και ο άλλος η αρσενική όψη της Σελήνης και του πλανήτη Αφροδίτη.

Ήλιος (ο Πατέρας), η Σελήνη (η Μητέρα) και ο Ερμής-Θωθ (ο Υιός) ήταν η αρχαιότερη Τριάδα των Αιγυπτίων, που προσωποποιόταν με τον Όσιρη, την Ίσιδα και τον Θωθ (Ερμή). Στην *Πίστη Σοφία* οι επτά μεγάλοι θεοί, χωρισμένοι σε δυο τριάδες και στον ανώτατο θεό (τον Ήλιο) είναι: οι κατώτερες [Τριπλές] Δυνάμεις (Τριδυνάμεις), οι δυνάμεις των οποίων διαμένουν αντίστοιχα στον Άρη, στον Ερμή και στην Αφροδίτη και η ανώτερη Τριάδα ("οι τρεις αόρατοι θεοί") που διαμένουν στην Σελήνη, στον Δία και στον Κρόνο.

Αυτό δεν χρειάζεται απόδειξη. Η Αστορέθ ήταν κατά μια έννοια ένα απρόσωπο σύμβολο της φύσης, το πλοίο της Ζωής που μεταφέρει μέσα από τον απέραντο Αστρικό Ωκεανό τα σπέρματα κάθε ύπαρξης. Και όταν δεν ταυτιζόταν με την Αφροδίτη, όπως κάθε άλλη "Βασίλισα του Ουρανού" στην οποία κατά την θυσία προσφέρονταν γλυκά και κουλουράκια, η Αστορέθ γινόταν η αντανάκλαση της χαλδαϊκής "Νουά, της Παγκόσμιας Μητέρας" (ο θηλυκός Νώε, θεωρούμενος σαν ένα με την κιβωτό) και της θηλυκής τριάδας. Άνα, Μπελίτα και Νταβκίνα, ονομαζόμενη, όταν συγχωνεύονταν σε ένα, "Αρχόντισσα θεά, κυρία της Κάτω Αβύσσου, Μητέρα των θεών, Βασίλισσα της Γης και Βασίλισσα της γονιμότητας". Αργότερα, η Μπελίτα ή *Τάμτου* (*Διαλέξεις του Χίμπερτ*, 1887, σελ. 374) (η θάλασσα), η Μητέρα της *Πόλης Ερέχ* (της μεγάλης χαλδαϊκής Νεκρόπολης) έγινε η Εύα και τώρα αυτή είναι η Παρθένος Μαρία στην Λατινική Εκκλησία, που παριστάνεται να στέκεται πάνω στην ημισέληνο και μερικές φορές πάνω στην Σφαίρα, για ποικιλία. Το *πλοίο*, ή το πλοιόμορφο σχήμα της ημισελήνου, που περιέχει μέσα του όλα εκείνα τα κοινά σύμβολα του πλοίου της ζωής, όπως είναι η κιβωτός του Νώε, το Γιονί των Ινδουιστών και η Κιβωτός της Διαθήκης, είναι το θηλυκό σύμβολο των Παγκόσμιων "Μητέρων

και Χαλδαίων), φίλων και συνεργατών του Μοσέ ντε Λεόν, ο οποίος, όπως δείχνει ο Μανκ, αποδέχτηκε τις ερμηνείες τους.

των θεών" και τώρα βρίσκεται κάτω από το χριστιανικό του *σύμβολο* σε κάθε Εκκλησία, σαν το *nave* (κεντρικό κλίτος ναού, από την λατινική λέξη *navis*, πλοίο).[423] Το πλοίο – το αστρικό δοχείο – γονιμοποιείται από το Πνεύμα της Ζωής, τον αρσενικό θεό, ή – όπως το αποκαλεί πολύ σωστά ο διαβασμένος Κίνελυ (*Η Αποκάλυψη του Αδάμ-Οάνες*) – το Άγιο Πνεύμα. Στην Δυτική θρησκευτική συμβολολογία η Ημισέληνος ήταν η αρσενική και η πανσέληνος ήταν η θηλυκή όψη εκείνου του συμπαντικού Πνεύματος. Η μυστική λέξη *Alm* [*Αλμ*] την οποία [ο Μωάμεθ] προτάσσει σε πολλά κεφάλαια του *Κορανίου*... υπαινίσσεται εκείνην, την *Αλμ* ή Άσπιλη Παρθένο του Ανώτατου Ουρανού. Και – καθώς το ανώτατο πάντα πέφτει σε γελοιοποίηση – απ' αυτήν ακριβώς την ρίζα *Alm* πρέπει να προέρχεται και η λέξη *Almeh* , οι Αιγύπτιες χορεύτριες. Αυτές οι τελευταίες είναι "Παρθένες" ίδιου είδους με τις *Νατσνί* στην Ινδία και τους (θηλυκούς) *Καντεσίμ*, τους Αγίους των ιουδαϊκών ναών (που ήταν αφιερωμένοι στον Ιεχωβά, ο οποίος συμβόλιζε και τα δύο φύλα) και των οποίων οι *άγιες* λειτουργίες στους ισραηλιτικούς ναούς ήταν *ταυτόσημες* με εκείνες των Νατσνί.

Τώρα ο Ευστάθιος δηλώνει ότι *ΙΩ*, στην διάλεκτο των Αργείων, σημαίνει την Σελήνη και ότι και στην Αίγυπτο ήταν ένα από τα ονόματά της επίσης. Ο Ζαμπλόνσκι λέει:

> *ΙΩ, Ioh Aegyptiis LUNAM significat neque illi in communi sermonis usus, aliud nomen quo Lunam designent praeter Io.* ("Η Ιώ για τους Αιγυπτίους σήμαινε την Σελήνη, και αυτοί δεν είχαν στην κοινή τους γλώσσα άλλο όνομα με το οποίο να είναι γνωστή η Σελήνη εκτός από το Ιώ".). (*Αιγυπτιακό Πάνθεο*, 1750-1752.)

Κίονας και ο Κύκλος, (Ι0), που τώρα αποτελεί τον πρώτο δεκαδικό αριθμό και ο οποίος για τον Πυθαγόρα ήταν ο τέλειος αριθμός που περιλαμβανόταν στην *Τετρακτύ*, (γιατί αποτελείτο από δέκα τελείες τοποθετημένες τριγωνικά σε τέσσερις σειρές. Είναι το *Τετραγράμματον* των Δυτικών Καμπαλιστών), *αργότερα έγινε ένας κυρίως φαλλικός Αριθμός*, περισσότερο μεταξύ των Ιουδαίων για τους οποίους είναι ο αρσενικός και θηλυκός Ιεχωβά.

Να πώς το εξηγεί ένας σχολιαστής:

> Στην στήλη της Ροζέτας του Ούλεμαν βρήκα την λέξη *μουτ* (επίσης και στον Σέυφαρθ), το όνομα της *Σελήνης*, χρησιμοποιούμενη σαν χρονικός κύκλος, εξ ου και ο σεληνιακός μήνας από το ιερόγλυφο [τόξο και γωνία κύκλου] με τα ☆ και ¤ σαν προσδιορισμούς, που δίνονται όπως το κοπτικό Ι Ο Η ή Ο **Η**. Το Εβραϊκό תוי μπορεί επίσης να χρησιμοποιηθεί σαν Ι Ο Η, γιατί το γράμμα *vau* (ו) χρησιμοποιόταν για ***o*** και για ***u*** και για ***v*** ή ***w***. Αυτό πριν από την *Μασορά*, της οποίας η (.) χρησιμοποιόταν σαν ו = o, וּ = u, και וֹ = v ή w. Τώρα ανακάλυψα μέσω πρωτότυπης έρευνας ότι η ξεχωριστή λεπουργία του θείου ονόματος του Ιεχωβά φανέρωνε την επιρροή της Σελήνης σαν *αιτία γέννησης* και λόγω της ακρίβειάς της σαν σεληνιακού έτους στο φυσικό *μέτρο των ημερών*, όπως θα δείξουμε πλήρως... Και "σ εδώ αυτή η ίδια γλωσσολογικά λέξη από μια πολύ πιο αρχαία πηγή, δηλαδή την κοπτική, μάλλον από την αρχαία αιγυπτιακή στον καιρό της κοπτικής. (Από ένα χειρόγραφο.)

Αυτό είναι ακόμα πιο αξιοσημείωτο όταν η Αιγυπτιολογία το συγκρίνει με τα λίγα που γνωρίζει σχετικά με την τριάδα της Θήβας, που αποτελείται από τους *Άμεν, Μουτ* και τον γιο τους *Χονσού*. Η τριάδα, όταν ενωνόταν, περιεχόταν στην Σελήνη σαν το κοινό τους σύμβολο και όταν χωριζόταν ο Χονσού ήταν ο ΣΕΛΗΝΙΑΚΟΣ θεός, συγχεόμενος έτσι με τους Θωθ και Πτα. Η μητέρα του Μουτ(χ) – το όνομα αυτό, παρεμπίπτοντος σημαίνει Μητέρα και όχι Σελήνη, η οποία ήταν μόνο το Σύμβολό της – ονομάζεται "Βασίλισα του Ουρανού", "Παρθένος" κ.τ.λ. κ.τ.λ. γιατί είναι μια όψη της Ίσιδας, της Χάθορ και των άλλων μητέρων θεαινών. Αυτή ήταν περισσότερο μητέρα παρά σύζυγος του *Άμεν*, του οποίου ο ξεχωριστός τίτλος είναι "σύζυγος της Μητέρας του". Σε ένα *αγαλματίδιο* στο Μπουλάκ του Καΐρου, η τριάδα αυτή παριστάνεται σαν ένας θεός-μούμια που κρατάει στο χέρι του τρία διαφορετικά σκήπτρα και φέρει τον σεληνιακό δίσκο στο κεφάλι

Ο Τίμαιος ο Λοκρός μιλώντας για την Αρχή, την ονομάζει *Αρχά των Αρίστων*. Η λέξη *arcane*, "κρυμμένο" ή μυστικό, προέρχεται από την *Arca*. "Σε κανέναν το *Κρυμμένο* δεν φανερώνεται παρά μόνο στον Ανώτατο" (*Ναζαρηνός Κώδικας*), υπονοώντας την φύση, την θηλυκή, και το Πνεύμα, την αρσενική Δύναμη. Όλοι οι ηλιακοί θεοί ονομάζονταν *Αρχηγέτες*, "γεννημένοι από την *Αρχή*", την θεία Παρθένο-Μητέρα των Ουρανών. (Βλέπε Κίνελυ, *Η Αποκάλυψη του Αδάμ-Οάνες*, σελ. 10.)

του, ενώ οι βόστρυχοι των μαλλιών του έχουν σχήμα που δείχνει ότι παριστάνει ένα θεό *παιδί* ή τον "Ήλιο", στην τριάδα. Αυτός ήταν ο θεός των Πεπρωμένων στην Θήβα και εμφανίζεται κάτω από δύο όψεις: (1) σαν Χονσού, ο σεληνιακός θεός και Κύριος της Θήβας, *Νοφίρ-χότπου*, "εκείνος που βρίσκεται σε απόλυτη ανάπαυση" και (2) σαν Χονσού *Ιρί-σόκρου*, ή "Χονσού, που εκτελεί το Πεπρωμένο", όπου ο πρώτος προετοιμάζει τα γεγονότα και τα συλλαμβάνει για κείνους που γεννιώνται κάτω από την δημιουργική επιρροή του, ενώ ο δεύτερος τα βάζει σε δράση. (Γκ. Μασπερό, *Οδηγός του Μουσείου του Μπουλάκ*, σελ. 168, Αριθμός 1981, Σεράπειο, Ελληνική περίοδος.) Κάτω από θεογονικές παραλλαγές ο Άμεν γίνεται Ώρος, ΧΕΡΟΥ-ΑΜΕΝ και η Μουτ(χ)-Ίσις εμφανίζεται να τον θηλάζει σε ένα αγαλματίδιο της σαϊτικής περιόδου. (Γκ. Μασπερό, *Οδηγός του Μουσείου του Μπουλάκ*, σελ. 169, Αριθμός 1998, Άβυδος.) Με την σειρά του, σ' αυτήν την μεταμορφωμένη τριάδα, ο Χονσού γίνεται *Θωθ-Σελήνη*, "εκείνος που ασκεί την σωτηρία". Το μέτωπο του στεφανώνεται με το κεφάλι μιας *ίβιδας* στολισμένο με τον *σεληνιακό* δίσκο και το διάδημα που ονομάζεται *Ιοτέπ*. (Γκ. Μασπερό, *Οδηγός του Μουσείου του Μπουλάκ*, σελ. 172, Αριθμός 2068, Σεράπειο, Ελληνική περίοδος.)

Τώρα όλα αυτά τα σύμβολα αντικατοπτρίζονται ασφαλώς (μερικοί πιστεύουν ότι είναι ταυτόσημα) στον *Γιαχβέ*, ή Ιεχωβά της Βίβλου. Αυτό θα γίνει σαφές για όποιον διαβάσει το έργο *Η Πηγή των Μέτρων ή Κλειδί για τα Εβραϊκά Αιγυπτιακά Μυστήρια* και κατανοήσει τις αναντίρρητες, σαφείς και μαθηματικές αποδείξεις ότι τα εσωτερικά θεμέλια, ή το σύστημα που χρησιμοποιήθηκε στην κατασκευή της Μεγάλης Πυραμίδας, και τα αρχιτεκτονικά μέτρα στον Ναό του Σολομώντα (είτε είναι μυθικός είτε πραγματικός), στην κιβωτό του Νώε και στην Κιβωτό της Διαθήκης, είναι τα ίδια. Αν υπάρχει κάτι στον κόσμο που μπορεί να δώσει λύση στην διαμάχη σχετικά με το ότι τόσο οι αρχαίοι όσο και οι μετέπειτα (μετα-Βαβυλώνιοι) Ιουδαίοι και ειδικά οι πρώτοι, βάσισαν την θεογονία και την θρησκεία τους στα ίδια ακριβώς θεμέλια με όλους τους Παγανιστές, αυτό είναι το έργο που αναφέραμε.

Και τώρα ίσως είναι καλό να θυμήσουμε στον αναγνώστη αυτά που είπαμε για το Ι Α Ο, στο έργο μας *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*.

Δεν υπάρχει άλλη θεότητα που να προσφέρει μια τέτοια ποικιλία ετυμολογιών σαν τον Γιαχό (Yaho), ούτε όνομα που να προφέρεται τόσο διαφορετικά. Μόνο συνδέοντας το με τα μασορητικά σημεία οι μετέπειτα Ραββίνοι κατάφεραν να κάνουν το Ιεχωβά να διαβάζεται "Αντονάι" ή Κύριος. Ο Φίλωνας ο Βύβλιος το γράφει με ελληνικά γράμματα ΙΕΥΩ. Ο Θεοδώρητος (*Θέμα XV στην Έξοδο*, ΣΤ', 3) λέει ότι οι Σαμαρίτες το πρόφεραν *Ιαβέ* (Yabe) και οι Ιουδαίοι *Αϊά*. Ο Διόδωρος αναφέρει ότι "οι Ιουδαίοι διηγούνται πως ο Μωυσής ονόμαζε το θεό *Ιαώ*", οπότε γίνεται, όπως δείξαμε, I-ah-O. (Διόδωρος ο Σικελός, *Βιβλική Ιστορία*, Ι, 94. Παράβαλε Γκεζένιους, *Εβραϊκό και Αγγλικό Λεξικό*, κάτω από την λέξη.) Επομένως, βάσει της αυθεντίας της ίδιας της Βίβλου, υποστηρίζουμε ότι πριν από την μύηση του από τον Ιοθόρ, τον πεθερό του, ο Μωυσής δεν γνώριζε καθόλου την λέξη Γιαχό.[424]

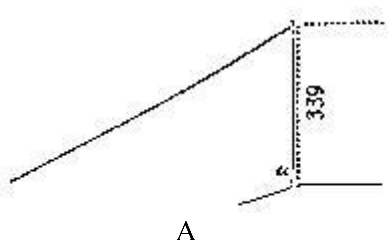
Τα παραπάνω επιβεβαιώνονται σε μια προσωπική επιστολή από έναν πολύ μορφωμένο Καμπαλιστή. Στην ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ, σλόκα 8 και αλλού αναφέρεται ότι το *Μπράχμαν* – που τόσο επιπόλαια και τόσο συχνά συγχέεται από τους Ανατολιστές με τον Μπράχμα – ονομάζεται μερικές φορές Kalahamsa (*Καλα-χάνσα*, Κύκνος στην Αιωνιότητα), και δίνεται το εσωτερικό νόημα του *A-ham-sa* (*Α-χαμ-σα*). (Εγώ-είμαι-αυτός, το *soham* όντας ισοδύναμο με το *sah*, "αυτός", και το *aham* με το "εγώ", ένας μυστικός αναγραμματισμός και μετάθεση). Είναι επίσης ο "τετραπρόσωπος" Μπράχμα, το *Τσάτουρ-μούκχα* (ο τέλειος κύβος) που σχηματίζεται μέσα στον (και από τον) άπειρο κύκλο και εξηγείται επίσης η χρησιμοποίηση των 1, 3, 5 και 7+7 = 14, σαν η εσωτερική ιεραρχία των Ντιάνι-Τσόχαν. Πάνω σ' αυτό, ο αναφερθείς επιστολογράφος σχολιάζει τα ακόλουθα:

Ίσιδα Αποκαλυμμένη, Τόμ. ΙΙ. σελ. 301. Ο σπουδαστής πρέπει να γνωρίζει ότι ο Ιοθόρ ονομάζεται "πεθερός" του Μωυσή, όχι γιατί ο Μωυσής είχε πραγματικά παντρευτεί κάποια από τις επτά κόρες τους. Ο Μωυσής, αν υπήρξε ποτέ, ήταν ένας Μυημένος και, σαν τέτοιος, ένας ασκητής, ένας ναζάρ, και δεν θα μπορούσε ποτέ να έχει παντρευτεί. 'Όπως και όλα τα άλλα, είναι κι αυτό μια αλληγορία. Η Σεπφώρα (η ακτινοβόλος) είναι μια από τις προσωποποιημένες Απόκρυφες Επιστήμες που δόθηκαν από τον Ραγουήλ-Ιοθόρ, τον ιερέα Μυσταγωγό της Μαδιάμ στον Μωυσή, τον Αιγύπτιο μαθητή του. Το "πηγάδι" κοντά στο οποίο κάθησε ο Μωυσής κατά την φυγή του από τον Φαραώ συμβολίζει την "Πηγή της Γνώσης".

Για τα 1, 3, 5 και δυο φορές 7 που υπονοούν και πολύ ειδικά το 13, 514, το οποίο σε ένα κύκλο μπορεί να διαβαστεί σαν 31415 (ή αξία *π*), νομίζω ότι δεν μπορεί να υπάρχει πιθανότητα αμφιβολίας και ειδικά όταν εξεταστεί σε σχέση με τα συμβολικά σημάδια πάνω στο *sacr* (στα Εβραϊκά το φαλλικό σύμβολο *λίνγκαμ* και *γιονί*), "*Τσακρά*" ή Κύκλο του Βίσνου.

Αλλά επιτρέψατέ μου να προχωρήσω την περιγραφή σας ένα βήμα πιο πέρα: Λέτε, "Το Ένα από το Αυγό, το Έξι και το Πέντε [Βλέπε Τομ. I, Σταντζα IV, σλόκα 3] δίνουν τους αριθμούς 1065, την αξία του πρωτογεννημένου"... Αν είναι έτσι τότε στον αριθμό 1065 έχουμε το περίφημο όνομα του Ιεχωβά, το *Jve* ή *Jave* ή το Jupiter και αλλάζοντας το ה σε נ ή το *h* σε *n*, τότε έχουμε το יונ ή το λατινικό *Jun* ή Juno, την βάση του κινέζικου αινίγματος, τους βασικούς μετρικούς αριθμούς του Σνι (Σινά) και του Ιεχωβά που κατεβαίνει απ' αυτό το βουνό, αριθμοί οι οποίοι (1.065) δεν είναι παρά η χρησιμοποίηση του δικού μας λόγου 113 προς το 355, γιατί 1.065=355Χ3, που είναι η περιφέρεια προς μια διάμετρο 113Χ3=339. Έτσι ο πρωτογεννη μένος του Μπράχμα Πρατζαπάτι (ή οποιουδήποτε Δημιουργού) υποδηλώνει την μετρική χρήση μιας κυκλικής σχέσης παρμένης από το *Τσακρά* (ή Βίσνου) και, όπως αναφέρθηκε πιο πάνω, η θεία εκδήλωση παίρνει την μορφή της ζωής και του πρωτογεννημένου.

Είναι κάτι το μοναδικό: Στο πέρασμα της εισόδου προς την αίθουσα του Βασιλιά η απόσταση από την *επιφάνεια της Μεγάλης Βαθμίδας* [όπου φθάνει κανείς στο επίπεδο του πεδίου ή πατώμαυος και στην ανοιχτή είσοδο για την Αίθουσα του Βασιλιά, τα αιγυπτιακά «Άγια των Αγίων» (Ε.Π.Μπ.)] και ο Μεγάλος Διάδρομος προς την κορυφή του διαδρόμου, σύμφωνα με τις πολύ προσεχτικές μετρήσεις του Πιάτζι Σμιθ, είναι 339 ίντσες.

Α

Πάρτε το Α σαν κέντρο και με αυτή την ακτίνα χαρόξτε έναν κύκλο. Η διάμετρος του κύκλου θα είναι 339Χ2 = 678 και οι αριθμοί αυτοί είναι οι αριθμοί της έκφρασης *και του κορακιού* στις σκηνές ή εικόνες του "Περιστεριού και του κορακιού" του Κατακλυσμού του Νώε (η ακτίνα παίρνεται για να δείξει την διαίρεση σε δυο μέρη, που είναι 1,065 το καθένα) γιατί 113 (*άνθρωπος*) Χ 6 = 678 και η διάμετρος προς την περιφέρεια του 1.065 Χ 2. Έτσι, έχουμε εδώ μια ένδειξη του κοσμικού *ανθρώπου* σ' αυτήν την ανώτερη βαθμίδα ή σκαλοπάτι, στην είσοδο της Αίθουσας του Βασιλιά (τα Άγια των Αγίων), που είναι η *μήτρα*. Τώρα το πέρασμα αυτό έχει τέτοιο ύφος, ώστε ένας άνθρωπος για να εισέλθει *πρέπει να σκύψει*. Αλλά ένας άνθρωπος όρθιος είναι 113 και λυγισμένος ή σκυμμένος γίνεται 113/2 = 56,5 η = 5,65 Χ 10 הוהי ή Ιεχωβά. Δηλαδή αυτός τον προσωποποιεί[425] καθώς εισέρχεται στα Άγια των Αγίων. Αλλά σύμφωνα με τον Εβραϊκό Εσωτερισμό η *κύρια λειτουργία* του Ιεχωβά ήταν η *τεκνοποίηση* κ.τ.λ. και αυτό γιατί, από τους αριθμούς του ονόματος του, αυτός ήταν το *μέτρο του σεληνιακού έτους*, χρονικός κύκλος ο οποίος, επειδή περιείχε τον παράγοντα 7 (επτά) που συμβάδιζε τόσο πολύ με τις περιόδους της ζωογόνησης, της βιωσιμότητας και της κυοφορίας, θεωρείτο σαν η *αιτία της γενεσιουργού δράσης* και επομένως τον λάτρευαν και τον ικέτευαν.

ανακάλυψη αυτή συνδέει τον Ιεχωβά ακόμα περισσότερο με όλους τους άλλους δημιουργικούς και γενετικούς θεούς, ηλιακούς και σεληνιακούς, και ειδικά με το "βασιλιά" *Σόμα,* τον ινδικό *Σεληνιακό θεό*, την Σελήνη, εξαιτίας της εσωτερικής επιρροής που αποδίδεται σ' αυτόν τον πλανήτη στον Αποκρυφισμό. Στον Μαϊμονίδη (*Μορέχ Νεμπουκίμ*, "Ο Οδηγός του Συγχυσμένου", πράγματι!) ο Αδάμ αναφέρεται με δυο όψεις: σαν άνθρωπος, όπως όλοι οι άλλοι οι γεννημένοι από άνδρα και γυναίκα, και σαν ο προφήτης της Σελήνης. Και ο λόγος γι' αυτό γίνεται τώρα φανερός και πρέπει να εξηγηθεί.

Ο Αδάμ, σαν ο υποτιθέμενος μεγάλος "Προγεννήτορας της ανθρώπινης φυλής" είναι, σαν Αδάμ-Κάδμος, φτιαγμένος κατ' εικόνα του Θεού, επομένως μια πριαπική εικόνα. Οι εβραϊκές λέξεις *Ζαχάρ* και *νεκεβά* μεταφράζονται κυριολεκτικά σαν *λίνγκα* (φαλλός) και *γιονί*, παρ' όλη την μετάφρασή τους στην Βίβλο σαν "αρσενικό και θηλυκό". Όπως αναφέρεται εκεί: "*Και εποίησεν ο*

Ο υποψήφιος για μύηση προσωποποιούσε πάντα τον θεό του ναού στον οποίο ανήκε, όπως ο Αρχιερέας προσωποποιούσε τον θεό όλον τον χρόνο, ακριβώς όπως ο Πάπας τώρα προσωποποιεί τον Πέτρο, ακόμα και τον Ιησού Χριστό όταν εισέρχεται στον εσωτερικό βωμό, τα χριστιανικά "Άγια των Αγίων" [Ε.Π.Μπ.].

θεός τον άνθρωπον, κατ' εικόνα θεού εποίησεν αυτόν, άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς" (Γένεση Α’ 27), τον ανδρόγυνο Αδάμ-Κάδμο. Τώρα αυτό το καμπαλιστικό όνομα δεν είναι το όνομα ενός υπαρκτού ανθρώπου, ούτε το όνομα ενός ανθρώπινου ή θείου Όντος, αλλά το όνομα των δυο φύλων ή οργάνων αναπαραγωγής, που ονομάζονταν στα Εβραϊκά με κείνη την ασυνήθιστη ειλικρίνεια της γλώσσας, κυρίως βιβλική, *Ζαχάρ* και *νεκεβά*[426] αυτά τα δυο όντας, επομένως, η *εικόνα* με την οποία ο "Κύριος θεός" εμφανιζόταν συνήθως στον εκλεκτό λαό του. Το γεγονός αυτό αποδεικνύεται αναντίρρητα από όλους σχεδόν τους συμβολολόγους και τους Εβραίους μελετητές, καθώς και από την Καμπάλα. Επομένως, ο Αδάμ είναι κατά μια έννοια ο Ιεχωβά. Αυτό διασαφηνίζει μια άλλη γενική παράδοση στην Ανατολή που αναφέρεται στο έργο του Τζον Γκρέγκορ *Σημειώσεις και Παρατηρήσεις πάνω σε Αρκετά Αποσπάσματα της Γραφής* (Λονδίνο 1684, Τομ. 1. σελ. 120-121) και που παρατίθεται από τον Χάργκρεϊβ Τζένινγκς στο *Φαλλισμό*: "ότι ο Αδάμ διατάχθηκε από τον Θεό το νεκρό του σώμα να παραμένει πάνω από το έδαφος, μέχρι ότου έρθει το πλήρωμα του χρόνου για να παραδοθεί *στο μέσον της γης* από έναν ιερέα του Υψίστου θεού". Γι’ αυτό, "ο Νώε προσευχόταν καθημερινά στην Κιβωτό μπροστά στο 'ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΑΔΑΜ'", ή μπροστά στον Φαλλό στην Κιβωτό, ή τα Άγια των Αγίων. Αυτός που είναι Καμπαλιστής και συνηθισμένος στην αδιάκοπη μεταλλαγή των βιβλικών ονομάτων, όταν αυτά ερμηνεύονται αριθμητικά και συμβολικά, θα καταλάβει τι εννοείται. Ο Ιεχωβά, από τις δυο λέξεις από τις οποίες αποτελείται το όνομα του, "σχηματίζει την αρχική ιδέα του αρσενικού-θηλυκού σαν δημιουργού της γέννησης (γιατί το י ήταν το *αρσενικό μέλος*, και το *Havah* ήταν η Εύα). Έτσι, φαίνεται ότι ο *τέλειος*, σαν δημιουργός των μέτρων, παίρνει επίσης την μορφή της πηγής της γέννησης, σαν ο *ερμαφρόδιτος*, απ' όπου και η φαλλική μορφή και χρήση". (*Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 159.) Επίσης ο ίδιος συγγραφέας δείχνει και αποδεικνύει αριθμητικά και γεωμετρικά ότι (α) *Arets*, γη, *Adam*, άνθρωπος και *h-Adam-h* είναι συγγενείς μεταξύ τους και *προσωποποιούνται* στην Βίβλο κάτω από μια μορφή, σαν τον αιγυπτιακό και εβραϊκό Άρη, θεό της γέννησης, και (β) ότι ο Ιεχωβά ή "*Yah*, είναι ο Νώε, ή "*ο Ιεχωβά είναι Νώε*" στα Εβραϊκά θα ήταν הני,ή στην κυριολεξία στα Αγγλικά, *Inch*".

Τα ανωτέρω παρέχουν, λοιπόν, ένα κλειδί για τις αναφερθείσες παραδόσεις. Ο Νώε, μια θεία μετάθεση, ο υποτιθέμενος Σωτήρας της Ανθρωπότητας, ο οποίος μεταφέρει στην κιβωτό του ή *άργκα* (Σελήνη), τα σπέρματα όλων των ζωντανών πραγμάτων, ασκεί την λατρεία μπροστά στο "σώμα του Αδάμ", το οποίο σώμα είναι η εικόνα του Δημιουργού και το ίδιο ένας Δημιουργός. Έτσι, ο Αδάμ ονομάζεται ο "Προφήτης της Σελήνης", της *Άργκα*, ή "Άγια των Αγίων" του " י (*Γιόδ*). Αυτό δείχνει επίσης την προέλευση της ιουδαϊκής λαϊκής πίστης ότι το πρόσωπο του Μωυσή είναι στην Σελήνη, δηλαδή τα σημεία στην Σελήνη. Γιατί ο Μωυσής και ο Ιεχωβά είναι για άλλη μια φορά μεταθέσεις, όπως δείχθηκε καμπαλιστικά. Ο συγγραφέας της *Πηγής των Μέτρων* (σελ. 271) λέει:

> Υπάρχει ένα γεγονός σχετικά με τον Μωυσή και τα έργα του που είναι πολύ σημαντικό για να παραλειφθεί. Όταν καθοδηγείται από τον Κύριο αναφορικά με την αποστολή του, το όνομα δύναμης που έλαβε η θεότητα είναι, *εγώ ειμί ο Ων*, οι Εβραϊκές λέξεις όντας: היהא רשא היהא μια διαφορετική απόδοση του הוהי. Τώρα, ο Μωυσής είναι השמ και ισούται με 345. Προσθέστε τις αξίες *της νέας μορφής* του ονόματος του Ιεχωβά, 21 + 501 + 21 : 543, ή με αντίστροφο διάβασμα 345, δείχνοντας έτσι ότι ο Μωυσής είναι μια μορφή του Ιεχωβά σ' αυτόν τον συνδυασμό. 21:2 = 10,5 ή ανεστραμμένο 501, έτσι ώστε το άσερ ή το that στην φράση *I am that I am*, (το οποίο στην ελληνική Βίβλο έχει αποδοθεί: *Εγώ είμαι ο Ων*), είναι απλώς ένας οδηγός για μια ρήση του 21 ή 7 Χ 3, 501^2 = 251+, ένας πολύ σημαντικός πυραμιδικός αριθμός κ.λπ., κ.λπ.

Για μια σαφέστερη ερμηνεία προς χάριν των μη Καμπαλιστών, το διατυπώνουμε έτσι: Η φράση "εγώ ειμί ο Ων" στα Εβραϊκά είναι:

Ο Ιεχωβά λέει στον Μωυσή: "Το άθροισμα του ονόματος μου είναι *Ζαχάρ*, ο φορέας του σπέρματος", *φαλλός*. "Ο φαλλός είναι ο φορέας της έκφρασης, και πράγματι σαν *sacr* [*Zakhar*], ή φορέας του σπέρματος, η χρήση του πέρασε μέσα στις εποχές στο *sacr-factum* (ιερό έργο) του Ρωμαίου ιερέα, και το *sacr-fice* (θυσία) και το *sacr-ment* (ιερό) της αγγλόφωνης φυλής" (*Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 236). ' Έτσι ο γάμος είναι ένα *sacrament* (μυστήριο) στην Ελληνική και Ρωμαϊκή Εκκλησία.

Eheyeh Asher Eheyeh
היהא ר אש היהא
5, 10, 5, 1 200 300 1 5, 10, 5, 1
Προσθέστε τα νούμερα αυτών των χωριστών λέξεων και θα έχετε:
21 היהא 501 רשא היהא 21
(που σχετίζεται με την διαδικασία της καθόδου στο πυρ πάνω στο βουνό για την δημιουργία του ανθρώπου κ.λπ, κ.λπ.) και το οποίο εξηγείται σαν ένας έλεγχος και χρησιμοποίηση των αριθμών των βουνών: γιατί από την μια πλευρά έχουμε 10+5+6 = 21, μέχρι το μεσαίο 501 και από την άλλη πλευρά 6+5+10 = 21. (Από τον ίδιο συγγραφέα. Βλέπε Τμήμα XXII, "Ο Συμβολισμός των Μυστηριακών Ονομάτων Ιαώ και Ιεχωβά", κ.τ.λ.)

Έτσι τα "Άγια των Αγίων", τόσο καμπαλιστικά όσο και ραββινικά, εμφανίζονται σαν ένα παγκόσμιο σύμβολο και κοινή ιδιοκτησία. Ούτε και προέρχεται από τους Εβραίους – αλλά εξαιτίας του υπερβολικά ρεαλιστικού χειρισμού των ημι-μυημένων Λευιτών, το σύμβολο απέκτησε γι' αυτούς μια σημασία, την οποία δεν είχε για κανέναν άλλον λαό μέχρι σήμερα και την οποία εξαρχής ποτέ δεν υπήρξε πρόθεση να έχει για τον αληθινό Καμπαλιστή. Φυσικά, εν όψει αυτού, τα *Λίνγκα* και *γιονί* του σύγχρονου μέσου Ινδού, δεν είναι τίποτε καλύτερο από τα ραββινικά "Άγια των Αγίων", αλλά *δεν είναι και τίποτε χειρότερο*. Και αυτό είναι ένα σημείο στο οποίο κέρδισαν τους χριστιανούς συκοφάντες των ασιατικών θρησκευτικών φιλοσοφιών. Γιατί, σε τέτοιους θρησκευτικούς μύθους, στον κρυμμένο συμβολισμό μιας πίστης και μιας φιλοσοφίας, το πνεύμα των παρουσιαζόμενων δογμάτων οφείλει να καθορίσει και την σχετική αξία τους. Και ποιος θα πει ότι, εξεταζόμενη με οποιοδήποτε τρόπο αυτή η αποκαλούμενη "Σοφία", εφαρμοζόμενη αποκλειστικά στην χρήση και την ευεργεσία ενός μικρού έθνους, κατάφερε ποτέ να αναπτύξει σ' αυτό οποιαδήποτε ηθική. Υπάρχουν οι Προφήτες για να δείξουν την πορεία στην ζωή, πριν, κατά την διάρκεια και μετά τις μέρες του Μωυσή, του εκλεκτού αλλά "ισχυρογνώμονα" λαού. Το ότι κάποτε είχαν στην διάθεση και στην κατοχή τους την Σοφία-θρησκεία και την χρήση της παγκόσμιας γλώσσας και των συμβόλων της, αυτό αποδεικνύεται από τον ίδιο εσωτερισμό που υπάρχει μέχρι σήμερα στην Ινδία σχετικά με τα "Άγια των Αγίων". Αυτό, όπως ειπώθηκε, ήταν και είναι ακόμα το πέρασμα μέσα από την "χρυσή" αγελάδα στην *ίδια σκυφτή στάση* σαν αυτή που φαίνεται στο διάδρομο της πυραμίδας, που ταύτιζε τον άνθρωπο με τον Ιεχωβά στον εβραϊκό εσωτερισμό. Η μόνη διαφορά βρίσκεται στο Πνεύμα της Ερμηνείας. Για τους Ινδούς και τους αρχαίους Αιγυπτίους εκείνο το πνεύμα ήταν και είναι εντελώς μεταφυσικό και ψυχολογικό· για τους Εβραίους ήταν *ρεαλιστικό* και *φυσιολογικό*. Έδειχνε τον πρώτο σεξουαλικό χωρισμό της ανθρώπινης φυλής (η Εύα που γεννάει τον Κάιν-Ιεχωβά, όπως δείχνεται στην *Πηγή των Μέτρων*) την ολοκλήρωση της γήινης φυσιολογικής ένωσης και σύλληψης (όπως στην αλληγορία του Κάιν που χύνει το αίμα του Άβελ, ***Hebel***, η θηλυκή αρχή) και την τεκνοποιία. Μια διαδικασία που φαίνεται να άρχισε κατά την Τρίτη Φυλή, ή με τον ΤΡΙΤΟ γιο του Αδάμ, τον Σηθ, με τον γιο του οποίου, του Ενώ, οι άνθρωποι άρχισαν να αποκαλούν τον εαυτό τους *Ιεχωβά* ή *Yah-Havah*, ο αρσενικός *Yod* και *Havah* ή Εύα, δηλαδή αρχίζει το αρσενικό και θηλυκό.[427] Έτσι η διαφορά βρίσκεται στο θρησκευτικό και ηθικό αίσθημα, αλλά τα δυο σύμβολα είναι ταυτόσημα. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι για τους πλήρως μυημένους Ιουδαίους Τανναΐμ, το εσωτερικό νόημα του συμβολισμού ήταν το ίδιο ιερό στην αφηρημένη του όψη, όσο και για τους αρχαίους Άριους Ντβιτζά. Η λατρεία του "θεού στην κιβωτό" χρονολογείται μόνο από την εποχή του Δαυίδ, και για χίλια χρόνια το Ισραήλ δεν γνώριζε φαλλικό Ιεχωβά. Και τώρα η αρχαία Καμπάλα, που εκδόθηκε και επανεκδόθηκε χρωματίστηκε απ' αυτόν.

Για τους αρχαίους Άριους το κρυμμένο νόημα ήταν μεγαλειώδες, ανώτερο και ποιητικό, όσο και αν η εξωτερική εμφάνιση του συμβόλου τους αντιστρατεύεται τώρα τον ισχυρισμό αυτό. Η τελετουργία του περάσματος μέσα από τα Άγια των Αγίων (που τώρα συμβολιζόταν από την αγελάδα), στην αρχή μέσω του ναού *Χιρανία-γκάρμπα* (του ακτινοβόλου Αυγού) – που ήταν το ίδιο

Στην Γένεση Δ', 25, έχει μεταφραστεί λαθεμένα: "... Και εκάλεσε το όνομα αυτού *Ενώχ* [άνθρωπος]. Τότε έγινεν αρχή να ονομάζονται με το όνομα του Κυρίου", πράγμα που δεν έχει νόημα εδώ, αφού ο Αδάμ και οι άλλοι πρέπει να είχαν κάνει το ίδιο.

ένα σύμβολο της συμπαντικής, αφηρημένης φύσης – σήμαινε πνευματική σύλληψη και γέννηση, ή μάλλον την *επαναγέννηση* του ατόμου και την αναγέννηση του: ο σκυφτός άνθρωπος στην είσοδο του *Sanctum Sanctorum* έτοιμος να ξαναγίνει το αρχικό πνευματικό Ο ν, ο *προ*-γενέθλιος ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Για τους Σημίτες, εκείνος ο *σκυφτός* άνθρωπος σήμαινε την πτώση του Πνεύματος στην ύλη και εκείνη η *πτώση και υποβάθμιση* θεοποιήθηκαν απ' αυτούς με αποτέλεσμα την κάθοδο της θεότητας στο επίπεδο του ανθρώπου. Για τον Άριο, το σύμβολο αντιπροσώπευε τον χωρισμό του Πνεύματος από την ύλη, την συγχώνευση και την επιστροφή του στην πρωταρχική Πηγή, ενώ για τον Σημίτη, αντιπροσώπευε τον γάμο του πνευματικού ανθρώπου με την υλική θηλυκή φύση, την φυσιολογική ύπαρξη που κυριαρχεί πάνω στην ψυχολογική και στην καθαρά άυλη. Οι Άριες όψεις του συμβολισμού ήταν οι όψεις ολόκληρου του παγανιστικού κόσμου, οι σημιτικές ερμηνείες προήλθαν από μια – και ανήκαν κυρίως σε μια – μικρή φυλή, σημειώνοντας έτσι τα εθνικά χαρακτηριστικά της και τα ελαττώματα ιδιοσυγκρασίας που χαρακτηρίζουν πολλούς από τους Ιουδαίους μέχρι σήμερα: χονδροειδής ρεαλισμός, εγωισμός και αισθησιασμός. Είχαν κάνει μια συμφωνία, μέσω του πατέρα τους Ιακώβ, με την φυλετική τους θεότητα, αυτοεξυψωμένη πάνω απ' όλες τις άλλες, και μια διαθήκη ότι το "σπέρμα του θα είναι σαν την σκόνη της γης" και εκείνη η θεότητα, επομένως, δεν μπορούσε να έχει καλύτερη εικόνα από το σύμβολο της γέννησης και σαν παρουσίαση έναν αριθμό και αριθμούς.

Καρλάυλ έχει σοφά λόγια και για τα δυο αυτά έθνη. Για τους Ινδούς Άριους – τον πιο μεταφυσικό και πνευματικό λαό πάνω στην γη – η θρησκεία υπήρξε πάντα, σύμφωνα με τα λόγια του, "ένας αιώνιος πολικός αστέρας, που ακτινοβολεί τόσο λαμπρότερα στον ουρανό, όσο πιο σκοτεινή πάνω στην γη γίνεται η νύχτα γύρω του". Η θρησκεία του Ινδού του αποσπά από την γη, επομένως, ακόμα και τώρα, το σύμβολο της αγελάδας στο εσωτερικό του νόημα, είναι ένα από τα μεγαλύτερα και πιο φιλοσοφικά απ' όλα τα άλλα. Για τους "ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ" και "Κυρίους" των ευρωπαϊκών δυνατοτήτων – τους Ισραηλίτες – ορισμένα λόγια του Καρλάυλ ταιριάζουν ακόμα πιο καλά· γι' αυτούς "η θρησκεία είναι ένα σοφό προνοητικό αίσθημα βασισμένο στον απλό υπολογισμό", και έτσι ήταν από την αρχή της. Έχοντας φορτωθεί τώρα μ' αυτό, τα χριστιανικά έθνη νιώθουν υποχρεωμένα να το υπερασπίσουν και να το υμνήσουν, σε βάρος όλων των άλλων θρησκειών.

Αλλά δεν ήταν έτσι για τα αρχαία έθνη. Γι' αυτά το πέρασμα της εισόδου και η σαρκοφάγος στην αίθουσα του Βασιλιά σήμαιναν αναγέννηση, όχι γέννηση. Ήταν το πιο αυστηρό σύμβολο, τα Άγια των Αγίων πράγματι, όπου μέσα τους δημιουργούνταν αθάνατοι Ιεροφάντες και "Γιοί του θεού" – ποτέ θνητοί άνθρωποι και γιοί του πάθους και της σάρκας – όπως τώρα με το κρυμμένο νόημα του Σημίτη Καμπαλιστή. Ο λόγος της διαφοράς στις θεωρήσεις των δυο φυλών είναι εύκολο να εξηγηθεί. Ο 'Αριος Ινδός ανήκει σε μια από τις αρχαιότερες τώρα φυλές πάνω στην γη, ενώ ο Σημιτης Εβραίος σε μια από τις νεότερες. Ο ένας είναι σχεδόν ενός εκατομμυρίου ετών ο άλλος είναι μια μικρή υποφυλή 8.000 περίπου ετών και όχι περισσότερο.[428]

Αλλά η φαλλική λατρεία αναπτύχθηκε μόνο με την βαθμιαία απώλεια των κλειδιών για το εσωτερικό νόημα των θρησκευτικών συμβόλων και υπήρχε μια εποχή όπου οι Ισραηλίτες είχαν πίστεις τόσο αγνές, όσο αυτές που έχουν οι Άριοι. Αλλά τώρα ο Ιουδαϊσμός, χτισμένος αποκλειστικά πάνω σε φαλλική λατρεία, έγινε μια από τις πρόσφατες πίστεις στην Ασία και θεολογικά μια θρησκεία μίσους και κακίας προς καθετί και καθέναν έξω από τον εαυτό τους. Ο Φίλωνας ο Ιουδαίος δείχνει ποια ήταν η γνήσια εβραϊκή πίστη. Τα ιερά γραπτά, λέει, περιγράφουν τι οφείλουμε να κάνουμε... *διατάζοντας μας να μισούμε τους εθνικούς και τους νόμους και τους*

Αυστηρά μιλώντας οι Ιουδαίοι είναι μια τεχνητή Άρια φυλή, γεννημένη στην Ινδία και ανήκουσα στην καυκάσια υποδιαίρεση. Οποιοσδήποτε είναι εξοικειωμένος με τους Αρμένιους και τους Πάρσους θα αναγνωρίσει αναμφίβολα σ' αυτούς τους τρεις τον ίδιο Άριο, καυκάσιο τύπο. Από τους επτά πρωταρχικούς τύπους της Πέμπτης Φυλής παραμένουν τώρα πάνω στην Γη μόνο τρεις. Όπως είπε πολύ σωστά ο καθ. Ο. Χ. Φλάουερ το 1885: "Δεν μπορώ να αντισταθώ στο συμπέρασμα στο οποίο τόσο συχνά φτάνουν διάφοροι ανθρωπολόγοι... ότι ο πρωταρχικός άνθρωπος, οτιδήποτε κι αν ήταν, στην πορεία των εποχών χωρίστηκε σε τρεις ακραίους τύπους που αντιπροσωπεύονται από τους Καυκάσιους της Ευρώπης, τους Μογγόλους της Ασίας και τους Αιθίοπες της Αφρικής και ότι όλοι οι υπάρχοντες άνθρωποι μπορούν να ταξινομηθούν γύρω απ' αυτούς τους τύπους..." (Προεδρική Ομιλία στο Ανθρωπολογικό Ινστιτούτο της Μεγάλης Βρετανίας και Ιρλανδίας). Λαμβάνοντας υπόψη ότι η Φυλή μας έφτασε στην Πέμπτη υποφυλή της, πώς θα μπορούσε να είναι διαφορετικά;

θεσμούς τους. Πράγματι μισούν την λατρεία του Βάαλ ή του Βάκχου δημόσια, αλλά επιτρέπουν να ακολουθούνται μυστικά τα χειρότερα χαρακτηριστικά της και ακριβώς από τους Ταλμουδιστές Ιουδαίους βεβηλώθηκαν περισσότερο τα μεγάλα σύμβολα της φύσης. Όπως φάνηκε τώρα, με την ανακάλυψη του κλειδιού για την ορθή απόδοση της Βίβλου, η Γεωμετρία, η πέμπτη θεία Επιστήμη ("πέμπτη", γιατί είναι το πέμπτο κλειδί στην σειρά των Επτά Κλειδιών για την Παγκόσμια εσωτερική γλώσσα και συμβολολογία), βεβηλώθηκε απ' αυτούς και χρησιμοποιήθηκε για να κρύψει τα πιο γήινα και χονδροειδώς σεξουαλικά μυστήρια, στα οποία υποβαθμίζονταν τόσο η θεότητα όσο και η θρησκεία.

Μας λένε ότι συμβαίνει ακριβώς το ίδιο με το δικό μας Μπράχμα -Πρατζαπάτι, τον Όσιρη και όλους τους άλλους δημιουργικούς θεούς. Πράγματι, αλλά μόνο όταν οι τελετουργίες τους κρίνονται εξωτερικά και εμφανισιακά, ενώ συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο, όταν αποκαλύπτεται το εσωτερικό τους νόημα, όπως βλέπουμε. Αναμφίβολα, το ινδικό *Λίνγκαμ* είναι ταυτόσημο με την "Στήλη του Ιακώβ". Αλλά η διαφορά, όπως ειπώθηκε, φαίνεται να βρίσκεται στο ότι η εσωτερική σημασία του *Λίνγκαμ* ήταν πράγματι υπερβολικά ιερή και μεταφυσική, για να αποκαλυφθεί στον αμύητο και στον ασεβή, έτσι η επιφανειακή του εμφάνιση αφέθηκε στις υποθέσεις του όχλου. Ούτε και θα μπορούσε ο Άριος Ιεροφάντης και μπραχμάνος, μέσα στην περήφανη αποκλειστικότητα και την ικανοποίηση της γνώσης του, να μπει στον κόπο να κρύψει την πρωταρχική γυμνότητα κάτω από έξυπνα επινοημένους μύθους. Ενώ ο Ραββίνος, έχοντας ερμηνεύσει το σύμβολο για να ταιριάζει με τις δικές του τάξεις, έπρεπε να κρύψει την χονδροειδή σημασία του και αυτό εξυπηρέτησε έναν διπλό σκοπό: να κρατήσει το μυστικό για τον εαυτό του και να εξυψώσει τον εαυτό του, με τον υποτιθέμενο μονοθεϊσμό του, πάνω από τον εθνικό, τον οποίο ο Νόμος του τον διέταζε να μισεί.[429] Μια εντολή η οποία τώρα με χαρά γίνεται αποδεκτή και από τον χριστιανό, παρά την άλλη και μεταγενέστερη εντολή, "αγαπάτε αλλήλους". Τόσο η Ινδία όσο και η Αίγυπτος είχαν και έχουν τους ιερούς λωτούς τους, σύμβολα για τα ίδια "Άγια των Αγίων" – ο Λωτός αναπτυσσόμενος στο νερό, ένα διπλό θηλυκό σύμβολο – φορέας του δικού του σπέρματος και ρίζα των πάντων. Ο Βιράτζ και ο Ώρος είναι και οι δύο αρσενικά σύμβολα, εκπορευόμενοι από την ανδρόγυνη Φύση: ο ένας από τον Μπράχμα και την θηλυκή του σύντροφο Βατς, ο άλλος από τον Όσιρη και την Ίσιδα και ποτέ από τον Έναν άπειρο Θεό. Στο ιουδαιο-χριστιανικό σύστημα υπάρχει διαφορά. Ενώ ο λωτός, που περιέχει τον Μπράχμα, το Σύμπαν, εμφανίζεται να αναπτύσσεται από τον αφαλό του Βίσνου, το *Κεντρικό σημείο* στα Ύδατα του Άπειρου Διαστήματος και ενώ ο Ώρος ξεπηδάει από τον Λωτό του *ουράνιου* Νείλου, όλες αυτές οι αφηρημένες πανθεϊστικές ιδέες υποβαθμίστηκαν και έγιναν γήινα απτές στην Βίβλο. Νιώθει κανείς την τάση να πει ότι στην *εσωτερική* τους απόδοση είναι ακόμα *πιο χονδροειδείς και ακόμα πιο ανθρωπομορφικές* απ' ό,τι στην *εξωτερική* τους απόδοση. Πάρτε για παράδειγμα το ίδιο σύμβολο, ακόμα και στην χριστιανική εφαρμογή του, τον *κρίνο* στο χέρι του Αρχάγγελου Γαβριήλ (Λουκά Α', 28). Στον Ινδουισμό τα "Άγια των Αγίων" είναι μια παγκόσμια αφαίρεση, της οποίας τα *δραματικά πρόσωπα* είναι το Άπειρο Πνεύμα και η Φύση, στον χριστιανικό Ιουδαϊσμό είναι ένας *προσωπικός* θεός, έξω από την Φύση και η ανθρώπινη Μήτρα, Εύα, Σάρα, κ.τ.λ., κ.τ.λ. επομένως ένας ανθρωπομορφικός φαλλικός θεός και η εικόνα του, ο άνθρωπος.

Έτσι, υποστηρίζεται ότι σχετικά με τα περιεχόμενα της Βίβλου, μια από τις δυο υποθέσεις πρέπει να γίνει αποδεκτή. Ή πίσω από το συμβολικό υποκατάστατο – τον Ιεχωβά – υπήρχε μια άγνωστη, ασύλληπτη θεότητα, το καμπαλιστικό Άιν-Σοφ· ή οι Ιουδαίοι εξαρχής δεν ήταν τίποτε καλύτερο από τυπικοί λάτρεις του *Λίνγκαμ* της σημερινής Ινδίας (οι καθαγιασμένες στήλες τους , οι απελέκητες πέτρες, που στήθηκαν από τον Αβραάμ και τον Ιακώβ ήταν *λίνγκαμ*). Εμείς λέμε ότι

Κάθε φορά που τονίζονταν τέτοιες αναλογίες ανάμεσα στους Εθνικούς και στους Ιουδαίους και αργότερα στους χριστιανούς, ήταν απαράβατη συνήθεια των τελευταίων να λένε ότι ήταν έργο του Διαβόλου που ανάγκαζε τους Παγανιστές|να μιμούνται τους Ιουδαίους με σκοπό να ρίξουν λάσπη στην θρησκεία του ενός, *αληθινά* ζώντος θεού. Γι' αυτό ο Φάμπερ πολύ σωστά λέει: "Μερικοί φαντάστηκαν ότι οι Εθνικοί ήταν δουλικοί αντιγραφείς των Ισραηλιτών και ότι κάθε σημείο ομοιότητας ήταν άμεσα δανεισμένο από τους μωυσαϊκούς θεσμούς. Αλλά η θεωρία αυτή κατά κανέναν τρόπο δεν λύνει το πρόβλημα: τόσο γιατί βρίσκουμε ακριβώς την ίδια ομοιότητα σε τελετές εθνών πολύ διαφορετικών από την Παλαιστίνη, όπως ακριβώς και στις τελετές εκείνων που βρίσκονται πολύ κοντά, και έπειτα γιατί φαίνεται απίθανο όλοι να είχαν δανειστεί από ένα έθνος που γενικά το αντιπαθούσαν και το περιφρονούσαν" (*Προέλευση της Παγανιστικής Ειδωλολατρείας*, Τομ. Ι σελ. 104).

συνέβαινε το πρώτο και ότι, επομένως, η μυστική ή εσωτερική λατρεία των Ιουδαίων ήταν ο ίδιος πανθεϊσμός για τον οποίο κατηγορούνται σήμερα οι Βενταντιστές φιλόσοφοι. Ο Ιεχωβά ήταν ένα υποκατάστατο για τους σκοπούς μιας εξωτερικής εθνικής πίστης και δεν είχε καμιά σημασία ή πραγματικότητα στα μάτια των μορφωμένων ιερέων και φιλοσόφων, των Σαδδουκαίων, της πιο εκλεπτυσμένης και πιο σοφής απ' όλες τις ισραηλιτικές αιρέσεις, οι οποίοι αποτελούν μια ζωντανή απόδειξη με την περιφρονητική τους απόρριψη κάθε πίστης, εκτός του ΝΟΜΟΥ. Γιατί πώς θα μπορούσαν εκείνοι που επινόησαν το θαυμαστό σύνολο, που τώρα είναι γνωστό σαν Βίβλος, ή οι διάδοχοί τους οι οποίοι γνώριζαν – όπως όλοι οι Καμπαλιστές – ότι είχε επινοηθεί σαν ένα λαϊκό παραπέτασμα, πώς θα μπορούσαν αυτοί, ρωτάμε, να νιώθουν σεβασμό για ένα τέτοιο φαλλικό σύμβολο και έναν ΑΡΙΘΜΟ, όπως αναμφίβολα εμφανίζεται ότι είναι ο Ιεχωβά στα καμπαλιστικά έργα; Πώς θα μπορούσε ο οποιοσδήποτε που άξιζε τον τίτλο του φιλοσόφου και που γνώριζε το αληθινό μυστικό νόημα της "στήλης του Ιακώβ", των *Μπέθελ*, χρισμένων *φαλλών* και του "Χάλκινου Όφεως", να λατρεύει ένα τέτοιο χονδροειδές σύμβολο και να το διακονεί, βλέποντας σ' αυτό την "Διαθήκη" τους, τον ίδιο τον Κύριο! Ας μελετήσει ο αναγνώστης το *Γκεμάρα Σανχεντρίν* και ας κρίνει. Όπως έδειξαν αρκετοί συγγραφείς και όπως ωμά δηλώνει ο Χάργκρεϊβ Τζένινγκς στον *Φαλλισμό* (σελ. 67):

> *Γνωρίζουμε από τα ιουδαϊκά αρχεία* ότι η Κιβωτός υποτίθεται ότι περιείχε έναν *πίνακα από πέτρα*... εκείνη η πέτρα ήταν φαλλική και ωστόσο ταυτόσημη με το ιερό όνομα του *Ιεχωβά*... το οποίο γραμμένο στα Εβραϊκά χωρίς σημεία με τέσσερα γράμματα είναι J E V E Ή J H V H (το H όντας απλώς δασύ και το ίδιο με το E). Αυτή η διαδικασία μας αφήνει τα δυο γράμματα I και V (ή σε μια άλλη από τις μορφές το U). Τώρα, αν τοποθετήσουμε το I *μέσα* στο U έχουμε τα "άγια των αγίων", και επίσης έχουμε το *Λίνγκαμ* και *Γιονί* και το Άργκα των Ινδών, τον Ισβάρα ή "υπέρτατο κύριο". Και εδώ έχουμε ολόκληρο το μυστικό της μυστικιστικής και υπερουράνιας σημασίας του, επιβεβαιωνόμενης αφ' εαυτής όντας ταυτόσημη με το Λινυονί [;] της Κιβωτού της Διαθήκης.

Οι βιβλικοί Ιουδαίοι του σήμερα δεν χρονολογούνται από την εποχή του Μωυσή, αλλά του Δαυίδ, ακόμα και αν δεχτούμε την ταυτότητα των παλιών γνήσιων και των μετέπειτα ανασχηματισμένων μωυσαϊκών κυλίνδρων. Πριν απ' αυτήν την εποχή η εθνικότητα τους χάνεται μέσα στην ομίχλη του προϊστορικού σκότους, το πέπλο από το οποίο τώρα θα αποτραβηχτεί τόσο, όσο θα μας επιτρέψει ο χώρος. Η Παλαιά Διαθήκη, ακόμα και με την πιο επιεική κριτική, μπορεί να αναχθεί στην εποχή της βαβυλωνιακής αιχμαλωσίας, σαν οι κατά προσέγγιση σωστές θεωρήσεις που επικρατούσαν την εποχή του Μωυσή. Ακόμα και οι πιο φανατικοί χριστιανοί και λάτρεις του Ιεχωβά, όπως ο αιδ. Τ. Χ. Χορν, αναγκάζονται να παραδεχτούν τις πολυάριθμες αλλαγές και μετατροπές που έγιναν από τους μετέπειτα συντάκτες του "Βιβλίου του Θεού" από την εποχή που *Βρέθηκε από τον Χελκία,*[430] *και ότι "η Πεντάτευχος προήλθε από τα πρωταρχικοί ή αρχαιότερα στοιχεία, μέσω ενός ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΥ"*. Με βάση την χρονολογία της ίδιας της Βίβλου, τα ελοϊμικά κείμενα ξαναγράφηκαν 800 χρόνια μετά την εποχή του Μωυσή και τα ιεχωβικά 800 χρόνια μετά. ; Έτσι, υποστηρίζεται ότι η θεότητα, η οποία παριστάνεται σαν το όργανο γέννησης με την μορφή της στήλης και σαν ένα σύμβολο του διπλοσεξουαλικού οργάνου με την αριθμητική αξία των γραμμάτων του ονόματός του – ή י , το *Γιόδ* (φαλλός) και ח , *Χε* (το άνοιγμα, ή η Μήτρα) σύμφωνα με την καμπαλιστική αυθεντία – είναι μιας πολύ μεταγενέστερης χρονολογίας από τα σύμβολα των *Ελοΐμ* και είναι δανεισμένα από τις εξωτερικές τελετουργίες των Παγανιστών και έτσι Ιεχωβά είναι ταυτόσημος με τα *Λίνγκαμ* και *Γιονί* που βρίσκονται σε κάθε σταυροδρόμι στην Ινδία.

Όπως ο ΙΑΩ των μυστηρίων ήταν ξεχωριστός από τον Ιεχωβά, έτσι και οι μετέπειτα Ιαώ και Αμπραξάς μερικών Γνωστικών αιρέσεων ήταν ταυτόσημοι με τον θεό των Εβραίων, ο οποίος ήταν ίδιος με τον αιγυπτιακό 'Ωρο. Αυτό αποδεικνύεται αναμφίβολα (από σχέδια) πάνω σε πολύτιμα κοσμήματα τόσο "εθνικά" όσο και Γνωστικά "χριστιανικά". Στην συλλογή τέτοιων κοσμημάτων του Ματτέρ, υπάρχει ένας "Ώρος" καθισμένος πάνω σε έναν λωτό με την επιγραφή ΑΒΡΑCΑΞ

Βλέπε *Εισαγωγή στην Κριτική Μελέτη και Γνώση των Αγίων Γραφών*, του αιδ. Τ. Χ. Χορν, 860, καθώς επίσης του επισκόπου Τζον Κόλενσο, *Ελοϊμικοί και Ιεχωβικοί Συγγραφείς.*

ΙΑΩ – μια προσφώνηση απόλυτα ίδια με την πολύ συχνή ΕΙC ΖΕΥΣ CΑΡΑΠΙ, πάνω στα σύγχρονα εθνικά κοσμήματα. Και επομένως μπορεί να μεταφραστεί μόνο σαν "ο Αμπραξάς είναι ο ένας Ιεχωβά".[431] Αλλά ποιος ήταν ο Αμπραξάς; Όπως δείχνει ο ίδιος συγγραφέας «η αριθμητική ή καμπαλιστική αξία του ονόματος Αμπραξάς σχετίζεται άμεσα με τον περσικό τίτλο του θεού "Μίθρα", κυβερνήτη του έτους, που λατρευόταν από αρχαιότατη εποχή κάτω από την επωνυμία του Ιαώ». (Κινγκ, *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, σελ. 326.) Γι' αυτό ο Ήλιος σε μια όψη, η Σελήνη ή σεληνιακό πνεύμα, σε μια άλλη, εκείνη η δημιουργική θεότητα την οποία οι Γνωστικοί χαιρετούσαν ως εξής: "Εσύ που προΐστασαι των Μυστηρίων του Πατέρα και του Γιου, που λάμπεις μέσα στην νύχτα, που καταλαμβάνεις την *δεύτερη τάξη*, ο πρώτος Κύριος του θανάτου".

Μόνο με την ιδιότητά του σαν το πνεύμα της Σελήνης, όπου αυτό το τελευταίο στην αρχαία κοσμογονία θεωρείτο ο γονέας της Γης μας, θα μπορούσε ο Ιεχωβά να θεωρηθεί σαν ο *δημιουργός* της σφαίρας μας και του Ουρανού της, δηλαδή του Στερεώματος.

γνώση όλων αυτών, όμως, δεν θα αποτελέσει απόδειξη για τον κοινό θρησκόληπτο. Οι Ιεραπόστολοι θα συνεχίσουν τις πιο κακοήθεις επιθέσεις τους εναντίον των θρησκειών της Ινδίας και οι χριστιανοί θα διαβάζουν με το ίδιο ανόητο χαμόγελο ικανοποίησης αυτά τα παράλογα άδικα λόγια του Κόλεριτζ, "Είναι πράγματι άξιο παρατήρησης ότι οι εμπνευσμένες γραφές που δέχτηκαν οι χριστιανοί ξεχωρίζουν απ' όλα τα άλλα βιβλία που ΑΠΟΔΙΔΟΝΤΑΙ ΣΕ ΕΜΠΝΕΥΣΗ, από τις Γραφές των Μπραχμάνων, ακόμα και από το Κοράνι, για την έντονη και συχνή υπόδειξη της ΑΛΗΘΕΙΑΣ [!!]..."

Κινγκ, *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, 2η εκδ. σελ. 327. [Η αναφορά γίνεται στο έργο του Α. Ματτέρ, *Κριτική Ιστορία του Γνωστικισμού*, 1828].

XVIII

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΤΩΝ "ΠΕΠΤΩΚΟΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ" ΣΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥΣ

Α
ΤΟ ΚΑΚΟ ΠΝΕΥΜΑ: ΠΟΙΟΣ ΚΑΙ ΤΙ;

τωρινή διαμάχη μας είναι αποκλειστικά με την θεολογία. Η εκκλησία επιβάλλει την πίστη σε έναν προσωπικό θεό και έναν προσωπικό διάβολο, ενώ ο Αποκρυφισμός δείχνει το λαθεμένο μιας τέτοιας πίστης. Και ενώ για τους Πανθεϊστές και τους Αποκρυφιστές, όπως και για τους Πεσιμιστές, η Φύση δεν είναι τίποτε άλλο από μια "χαριτωμένη αλλά ψυχρή μητέρα", αυτό είναι αλήθεια μόνο όσον αφορά την εξωτερική υλική φύση. Και οι δυο συμφωνούν ότι, για έναν απρόσεχτον παρατηρητή, αυτή δεν είναι τίποτε καλύτερο από ένα τεράστιο σφαγείο μέσα στο οποίο οι χασάπηδες γίνονται θύματα και τα θύματα με την σειρά τους εκτελεστές. Είναι απόλυτα φυσικό ότι ο αδαής με πεσιμιστικές τάσεις, από την στιγμή που θα πειστεί για τα αναρίθμητα ελαττώματα και τις αποτυχίες της Φύσης και ειδικά για τις αυτοκαταστροφικές της δυνατότητες, θα φανταστεί ότι αυτή είναι και η καλύτερη απόδειξη πως δεν υπάρχει θεότητα *in abscondito* (*εν κρυπτώ*) στην Φύση ή οτιδήποτε θείο μέσα σ' αυτήν. Και είναι εξίσου φυσικό ότι ο υλιστής και ο φυσιοκράτης θα φανταστούν πως το καθετί οφείλεται στην τυφλή δύναμη, στην τύχη και στην επιβίωση του *ισχυρότερου*, ακόμα πιο συχνά και από την επιβίωση του *καταλληλότερου*. Αλλά οι Αποκρυφιστές, οι οποίοι θεωρούν την υλική φύση σαν το σύνολο των πιο ποικίλων πλανών στο πεδίο των απατηλών αντιλήψεων που αναγνωρίζουν σε κάθε πόνο και δυστυχία τις αναγκαίες οδύνες της ασταμάτητης γέννησης·μια σειρά σταδίων προς συνεχώς αυξανόμενη τελειοποίηση, η οποία είναι ορατή στην σιωπηλή επιρροή του απόλυτα αλάνθαστου Κάρμα, ή *αφηρημένης φύσης*· οι Αποκρυφιστές, λέμε, θεωρούν την μεγάλη Μητέρα διαφορετικά. Αλίμονο σε εκείνους που ζουν χωρίς πόνο. Στασιμότητα και θάνατος είναι το μέλλον εκείνων που φυτοζωούν χωρίς αλλαγή. Και πώς μπορεί να υπάρξει οποιαδήποτε αλλαγή προς το καλύτερο, χωρίς τον ανάλογο πόνο κατά την διάρκεια των προηγούμενων σταδίων; Μόνο αυτοί που έμαθαν την απατηλή αξία των γήινων ελπίδων και τις πλανερές έλξεις της εξωτερικής φύσης – μόνο αυτοί δεν προορίζονται να λύσουν τα μεγάλα προβλήματα της ζωής, του πόνου και του θανάτου;

Αν οι σύγχρονοι φιλόσοφοι – που διαδέχθηκαν τους μελετητές του μεσαίωνα – χρησιμοποίησαν αρκετές από τις θεμελιώδεις ιδέες της αρχαιότητας, οι θεολόγοι έφτιαξαν τον θεό και τους Αρχαγγέλους του, τον Σατανά και τους Αγγέλους του, μαζί με τον Λόγο και το προσωπικό του, κατευθείαν από τις *δραματικές προσωπικότητες* του αρχαίου ειδωλολατρικού Πανθέου. Και θα γίνονταν δεκτοί σ' αυτό, αν δεν παραμόρφωναν έξυπνα τους αρχικούς χαρακτήρες, αν δεν διαστρέβλωναν το φιλοσοφικό νόημα και, εκμεταλλευόμενοι την άγνοια της Χριστιανοσύνης – αποτέλεσμα πολύχρονων εποχών νοητικού ύπνου, κατά την διάρκεια των οποίων στην ανθρωπότητα επιτρεπόταν να σκέφτεται μόνο δι' αντιπροσώπου – αν δεν έριχναν κάθε σύμβολο στην πιο αξεδιάλυτη σύγχυση. Μια από τις πιο αμαρτωλές επιτεύξεις τους προς αυτή την κατεύθυνση, ήταν η μεταμόρφωση του θείου *alter ego* (*άλλου εγώ*) στον γελοίο Σατανά της θεολογίας τους.

Επειδή ολόκληρη η φιλοσοφία του προβλήματος του κακού βασίζεται πάνω στην σωστή κατανόηση της σύστασης της εσωτερικής ύπαρξης της φύσης και του ανθρώπου, του θείου μέσα στο ζωϊκό, όπως επίσης και η ορθότητα ολόκληρου του συστήματος όπως δίνεται σ' αυτές τις σελίδες σχετικά με το επιστέγασμα της δημιουργίας – τον ΑΝΘΡΩΠΟ – δεν μπορούμε να πάρουμε αρκετές προφυλάξεις ενάντια στα θεολογικά τεχνάσματα. Όταν ο ευσεβής Αγ. Αυγουστίνος και ο πύρινος Τερτουλλιανός ονόμασαν τον Διάβολο "πίθηκο του θεού", αυτό μπορεί να αποδοθεί στην άγνοια της εποχής στην οποία ζούσαν. Αλλά είναι πιο δύσκολο να συγχωρήσουμε τους σύγχρονους συγγραφείς μας με την ίδια δικαιολογία. Η μετάφραση της μαζνταικής φιλολογίας πρόσφερε στους Ρωμαιοκαθολικούς συγγραφείς το πρόσχημα να αποδείξουν την θέση τους προς αυτήν την

κατεύθυνση για άλλη μια φορά. Εκμεταλλεύτηκαν την διπλή φύση του Άχουρα Μάζντα στην *Ζεντ-Αβέστα* και στην *Βεντιντάντ* και των Αμσασπέντ του, για να ενισχύσουν ακόμα περισσότερο τις απίθανες θεωρίες τους. Ο Σατανάς *είναι ο πλαστογράφος* και *ο αντιγραφέας εκ των προτέρων* της θρησκείας που ήρθε αιώνες αργότερα. Αυτό ήταν ένα από τα βασικότερα χτυπήματα της Λατινικής Εκκλησίας, το καλύτερο ατού της μετά την εμφάνιση του Πνευματισμού στην Ευρώπη. Αν και είναι μόνο μια *επιτυχία κατά το δοκούν* γενικά, ακόμα και μεταξύ εκείνων που δεν ενδιαφέρονται ούτε για την Θεοσοφία ούτε για τον Πνευματισμό, ωστόσο το όπλο χρησιμοποιείται συχνά από τους χριστιανούς (Ρωμαιοκαθολικούς) Καμπαλιστές εναντίον των Ανατολικών Αποκρυφιστών.

Τώρα ακόμα και οι Υλιστές είναι σχεδόν αβλαβείς και μπορούν να θεωρηθούν σαν φίλοι της Θεοσοφίας, όταν συγκριθούν με μερικούς φανατικούς "χριστιανούς" (όπως αυτοαποκαλούνται οι ίδιοι, "Αιρετικούς", όπως τους αποκαλούμε εμείς) Καμπαλιστές της Ευρώπης. Αυτοί διαβάζουν το *Ζοχάρ* όχι για να ανακαλύψουν σ' αυτό αρχαία Σοφία, αλλά για να βρουν μέσα στις γραμμές του, ανακατεύοντας τα κείμενα και το νόημα, χριστιανικά δόγματα εκεί που ποτέ δεν θα μπορούσαν να υπάρχουν και, αφού τα ψαρέψουν με την συλλογική βοήθεια της ιουδαϊκής σοφιστείας και γνώσης, οι υποτιθέμενοι "Καμπαλιστές" προχωρούν στην συγγραφή βιβλίων και στην παραπλάνηση λιγότερο διορατικών σπουδαστών της Καμπάλα.[432]

Ας μας επιτραπεί λοιπόν κι εμάς να σκάψουμε στους βαθείς ποταμούς του Παρελθόντος και να φέρουμε έτσι στην επιφάνεια την ριζική ιδέα που οδήγησε στην μεταμόρφωση της θείας Σοφίας – η οποία στην αρχή θεωρείτο σαν ο δημιουργός όλων όσων υπάρχουν – σε έναν Άγγελο του Κακού, ένα γελοίο κερασφόρο δίποδο, μισό τράγο και μισό πίθηκο, με οπλές και ουρά. Δεν χρειάζεται να ξεστρατίσουμε για να συγκρίνουμε τους παγανιστές δαίμονες της Αιγύπτου, της Ινδίας ή της Χαλδαίας με τον διάβολο της Χριστιανοσύνης, γιατί μια τέτοια σύγκριση είναι αδύνατη. Αλλά μπορούμε να σταθούμε για να ρίξουμε μια ματιά στην βιογραφία του χριστιανικού Διαβόλου, ενός πειρατικού αντιγράφου από την χαλδαιο-ιουδαϊκή μυθολογία.

αρχική προέλευση αυτής της προσωποποίησης βασίζεται πάνω στην ακκαδική αντίληψη ότι οι κοσμικές δυνάμεις – ο Ουρανός και η Γη – βρίσκονται σε αιώνια έχθρα και μάχη με το Χάος. Ο Σιλίκ-Μουλου-νταγκ, "ο θεός μεταξύ όλων των θεών", ο "ευσπλαχνικός φύλακας των ανθρώπων πάνω στην Γη", ήταν γιος του Έα (ή Χέα), του μεγάλου θεού της Σοφίας, τον οποίο οι Βαβυλώνιοι ονόμαζαν Νεμπό. Και για τους δυο λαούς – όπως στην περίπτωση των Ινδών θεών – οι θεότητες τους ήταν ευεργετικές και κακοποιές. Όπως το Κακό και η τιμωρία είναι οι πράκτορες του Κάρμα, με μια απόλυτα δίκαιη ανταποδοτική έννοια, έτσι το Κακό ήταν ο υπηρέτης του καλού. (*Διαλέξεις του Χι'μπερτ*, 1887, σελ. 101-115.) Η ανάγνωση των χαλδαιο-ασσυριακών κεράμων το έχει αποδείξει πέρα από κάθε αμφιβολία. Συναντάμε την ίδια ιδέα στο *Ζοχάρ*. Ο Σατανάς ήταν ένας Γιος και ένας Άγγελος του Θεού. Για όλα τα σημιτικά έθνη το Πνεύμα της Γης ήταν στο ίδιο βαθμό Δημιουργός στην δική του περιοχή, όσο το Πνεύμα του Ουρανού. Ήταν δίδυμα αδέλφια και εναλλασσόμενα στις λειτουργίες τους, όταν δεν ήταν ενωμένα σε ένα. Τίποτε απ' όσα βρίσκουμε στην Γένεση δεν λείπει από τις χαλδαιο-ασσυριακές θρησκευτικές πίστεις, ακόμα και στα λίγα που έχουν μέχρι τώρα αποκωδικοποιηθεί. Το μεγάλο "Πρόσωπο της Αβύσσου" της Γένεσηςαπαντάται στο *Τόχου-μπόχου*,"' Άβυσσο", "Πρωταρχικό Διάστημα" ή Χάος των Βαβυλωνίων. Για τους αρχαιότερους Βαβυλώνιους καθώς και τους Ακκάδιους, η Σοφία (ο Μεγάλος Αόρατος θεός) – που στην Γένεση, κεφ. Α' ονομάζεται "Πνεύμα του θεού" – ζούσε μέσα στην *Θάλασσα του Διαστήματος*. Προς τις ημέρες που περιγράφονται από τον Βηρωσσό, η θάλασσα αυτή μετατράπηκε στα ορατά ύδατα επί του προσώπου της Γης, της κρυστάλλινης διαμονής της μεγάλης μητέρας, της μητέρας του Έα και όλων των θεών, η οποία, ακόμα αργότερα, έγινε ο μεγάλος Δράκοντας Τιαμάτ, ο Θαλάσσιος Όφις.

Ένας τέτοιος ψευδο-Καμπαλιστής ήταν ο μαρκήσιος ντε Μιρβίγ στην Γαλλία ο οποίος, αφού μελέτησε το *Ζοχάρ* και άλλα αρχαία κείμενα της ιουδαϊκής Σοφίας κάτω από τον "Σεβαλιέ" Ντρακ, έναν παλαιό Ραββίνο Καμπαλιστή που είχε προσηλυτιστεί στον Ρωμαιοκαθολικισμό, έγραψε με την βοήθειά του μισή ντουζίνα τόμους γεμάτους από συκοφαντίες και ψεύδη εναντίον κάθε εξέχοντος Πνευματιστή και Καμπαλιστή. Από το 1848 μέχρι το 1860 καταδίωξε αμείλικτα τον κόμη ντ' Ορσέ, έναν από τους πρώτους Ανατολικούς Αποκρυφιστές στην Γαλλία, έναν άνθρωπο που η ακτίνα της απόκρυφης γνώσης του δεν θα μπορέσει ποτέ να εκτιμηθεί σωστά από τους διαδόχους του, γιατί κάλυπτε τις αληθινές πίστεις και την γνώση του κάτω από την μάσκα του Πνευματισμού.

Το τελευταίο στάδιο της ανάπτυξής του ήταν ο μεγάλος αγώνας του Μπελ με το Δράκοντα: τον Διάβολο!

Από πού προέρχεται η χριστιανική ιδέα του Θεού που καταριέται τον Διάβολο; Ο Θεός των Ιουδαίων, όποιος κι αν ήταν, απαγορεύει την κατάρα του Σατανά. Τόσο ο Φίλωνας ο Ιουδαίος όσο και ο Ιώσηπος αναφέρουν ότι ο Νόμος (η Πεντάτευχος και το Ταλμούδ) απαγορεύει απαρέγκλιτα να καταριέται κανείς τον ενάντιο, καθώς επίσης και τους θεούς των εθνικών, "θεούς ου κακολογήσεις", λέει ο θεός του Μωυσή (Έξοδος, ΚΒ΄, 28), γιατί ο Θεός είναι που "απένειμε πάσι τοις έθνεσι" (Δευτερονόμιο, Δ', 19) και εκείνοι που λένε κακό για τα "Μεγαλεία" (θεούς) ονομάζονται "*ακάθαρτοι* ενυπνιαζόμενοι" από τον Ιούδα. "Ό δε Μιχαήλ ο αρχάγγελος, ότε τω διαβόλω διακρινόμενος.... ουκ ετόλμησε κρίσιν επενεγκείν βλασφημίας, αλλά είπεν, επιτιμήσαι σοι Κύριος" (Ιούδα, 8, 9) . Τέλος το ίδιο επαναλαμβάνεται και στο Ταλμούδ. "Μια ημέρα ο Σατανάς εμφανίστηκε σε έναν άνθρωπο που συνήθιζε να τον καταριέται καθημερινά και του είπε: Γιατί το κάνεις αυτό; Σκέψου ότι ο *ίδιος* ο Θεός δεν με καταράστηκε, αλλά απλώς είπε: «Ο Κύριος θα σε επιτιμήσει, Σατανά!" (*Πραγματεία Κε'ντουσίν*, σελ. 81. Παράβαλε Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 94 και το *Ζοχάρ* που παρατίθεται στο έργο του. Βλέπε επίσης *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ, σελ. 487 και επόμενες.)

Αυτό το τμήμα της ταλμουδικής πληροφορίας μας δείχνει καθαρά δυο πράγματα: (α) ότι ο Αγ. Μιχαήλ ονομάζεται "θεός" στο Ταλμούδ και κάποιος άλλος "Κύριος" και (β) ότι ο Σατανάς είναι ένας θεός, τον οποίο ακόμα και ο "Κύριος" φοβάται. Όλα όσα διαβάζουμε στο *Ζοχάρ* και στα άλλα καμπαλιστικά έργα αναφορικά με τον Σατανά δείχνουν καθαρά πως αυτή η "προσωπικότητα" είναι απλώς η προσωποποίηση του αφηρημένου κακού που είναι το όπλο του καρμικού νόμου και του ΚΑΡΜΑ. Είναι η ανθρώπινη φύση μας και ο ίδιος ο άνθρωπος, αφού λέγεται ότι "ο Σατανάς είναι πάντα κοντά και αξεδιάλυτα συνυφασμένος με τον άνθρωπο". Υπάρχει απλώς το θέμα αν αυτή η Δύναμη είναι λανθάνουσα ή ενεργός μέσα μας.

Αποτελεί πασίγνωστο γεγονός – για τους μορφωμένους Συμβολολόγους τουλάχιστον – ότι σε κάθε μεγάλη θρησκεία της αρχαιότητας, ο Λόγος Δημιουργός (ο Δεύτερος Λόγος), ή η πρώτη εκπόρευση από το νου (Μαχάτ), είναι αυτός που εμφανίζεται να ηχεί την βασική νότα, θα λέγαμε, εκείνου που θα μπορούσε να ονομαστεί συσχετισμός ατομικότητας και προσωπικότητας στο μετέπειτα σχέδιο της εξέλιξης. Ο Λόγος είναι αυτός ο οποίος στον μυστικό συμβολισμό της κοσμογονίας, της θεογονίας και της ανθρωπογονίας, εμφανίζεται να παίζει δυο ρόλους στο δράμα της Δημιουργίας και της Ύπαρξης, δηλαδή της καθαρά ανθρώπινης προσωπικότητας και του θείου απρόσωπου των επονομαζόμενων Αβατάρα, ή θείων ενσαρκώσεων, και του παγκόσμιου Πνεύματος, που ονομάζεται Χριστός από τους Γνωστικούς, και του Φραβάσι (ή *Ferouer*, αυτή είναι η γαλλική προφορά της λέξης την οποία χρησιμοποίησε ο ντε Νιρβίγ, Φερουέρ), του Άχουρα Μάζντα στην μαζνταϊκή φιλοσοφία. Στις κατώτερες τάξεις της θεογονίας τα ουράνια Όντα των κατώτερων Ιεραρχιών έχουν το καθένα ένα *Φραβάσι*, ή ένα ουράνιο "Διπλό". Είναι η ίδια, αν και ακόμα πιο μυστική, επαναβεβαίωση του καμπαλιστικού αξιώματος, "Ο θεός είναι Δαίμονας ανεστραμμένος", όπου η λέξη "δαίμονας", όμως, όπως στην περίπτωση του Σωκράτη και με το πνεύμα του νοήματος που δινόταν σ' αυτήν από ολόκληρη την αρχαιότητα, αντιπροσωπεύει το προστατευτικό Πνεύμα, έναν "Άγγελο" και όχι έναν δαίμονα σατανικής προέλευσης, όπως θα έλεγε θεολογία. Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία δείχνει την συνηθισμένη της λογική και συνέπεια αποδεχόμενη σαν *Φερουέρ* των χριστιανών τον Αγ. Μιχαήλ, ο οποίος ήταν ο "Φύλακας Άγγελος", όπως *αποδείχθηκε* από τον Αγ. Θωμά,[433] ενώ αποκαλεί τα πρότυπα του Μιχαήλ και των συνωνύμων του – όπως ο Ερμής για παράδειγμα – διαβόλους.

Εκκλησία αποδέχεται το δόγμα ότι ο Χριστός, όπως κάθε άλλος θεός ή θνητός, έχει τον *Φερουέρ* του. Ο ντε Μιρβίγ στο έργο του *Περί Πνευμάτων*, Τομ. V, σελ. 516, γράφει:

> Εδώ έχουμε τους δυο ήρωες της Παλαιάς Διαθήκης, το Λόγο [;] ή *δεύτερο* Ιεχωβά, και το *πρόσωπο* του ["Παρουσία", όπως μεταφράζουν οι Προτεστάντες] να αποτελούν και οι δυο ένα και ωστόσο να είναι

Ο Τζιοβάνι Μαρανγκόνι στο έργο του *Μεγαλείο του αρχαγγέλου Μιχαήλ* κ.λπ. αναφωνεί: Ω Άστρο, το μεγαλύτερο από κείνα που ακολουθούν τον Ήλιο που είναι ο Χριστός!... Ω ζώσα εικόνα της Θεότητας! Ω μεγάλε θαυματουργέ της Παλαιάς Διαθήκης! Ω αόρατε Βικάριε του Χριστού μέσα στην Εκκλησία του... κ.λπ. Το έργο του εκτιμάται πολύ από την Λατινική Εκκλησία.

δυο, ένα μυστήριο το οποίο μας φαινόταν άλυτο πριν μελετήσουμε την δοξασία των μαζνταϊκών *φερουέρ* και μασούμε ότι ο *φερουέρ* ήταν η πνευματική δυνατότητα, ταυτόχρονα εικόνα, πρόσωπο και φύλακας της Ψυχής, η οποία τελικά αφομοιώνει τον *φερουέρ*.

Αυτό είναι *σχεδόν* σωστό.

Ανάμεσα στις άλλες ανοησίες οι Καμπαλιστές ισχυρίζονται ότι η λέξη *μετατρόν* χωριζόμενη στις λέξεις: *μετά* και *θρόνος*, σημαίνει κοντά στον θρόνο. Σημαίνει ακριβώς το αντίθετο, γιατί η λέξη *μετά* σημαίνει "πέρα" και όχι "κοντά". Αυτό έχει μεγάλη σημασία στην ανάλυσή μας. Ο Αγ. Μιχαήλ, λοιπόν, που είναι *σαν Θεός*, είναι ο μετατροπέας, κατά κάποιον τρόπο, του αόρατου κόσμου σε ορατό και αντικειμενικό.

Ισχυρίζονται επίσης, μαζί με την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, ότι στην βιβλική και χριστιανική θεολογία δεν υπάρχει "ανώτερη ουράνια προσωπικότητα, μετά την Τριάδα, από τον Αρχάγγελο ή τον *Σεραφείμ* Μιχαήλ". Σύμφωνα μ' αυτούς ο νικητής του Δράκοντα είναι ο "αρχισατράπης της ιερής φρουράς, ο φύλακας των πλανητών, ο Βασιλιάς των Άστρων, ο φονέας του Σατανά και ο πιο ισχυρός Κυβερνήτης". στην μυστική αστρονομία αυτών των κυρίων, είναι ο "κατακτητής του Αχριμάν, ο οποίος έχοντας ανατρέψει τον αστρικό θρόνο του σφετεριστή, κολυμπάει αυτός στην θέση του μέσα στα ηλιακά πυρά" και ο "υπερασπιστής του Χριστού-Ηλίου,

οποίος πλησιάζει τόσο κοντά στον Κύριο του, ώστε φαίνεται να γίνεται ένα μ' αυτόν... Εξαιτίας αυτής της συγχώνευσης με το ΛΟΓΟ (*Verbum*), οι Προτεστάντες και ανάμεσα σ' αυτούς ο Καλβίνος, κατέληξαν να χάσουν εντελώς από τα μάτια τους την δυαδικότητα και δεν βλέπουν τον Μιχαήλ, παρά μόνο τον Κύριο του" (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, σελ. 514). Οι Ρωμαιοκαθολικοί και ειδικά οι Καμπαλιστές τους γνωρίζουν καλύτερα και αυτοί είναι που εξηγούν στον κόσμο την δυαδικότητα, η οποία τους παρέχει τα μέσα να δοξάσουν τους εκλεκτούς της Εκκλησίας και να απορρίψουν και να αναθεματίσουν όλους εκείνους τους θεούς που μπορεί να στέκονται στον δρόμο των δογμάτων τους.

Έτσι, τα ίδια ονόματα και οι ίδιο τίτλοι δίνονται με την σειρά στον Θεό και στον Αρχάγγελο. Και οι δυο ονομάζονται *Μετατρόν*, και "οι δυο χρησιμοποιούν το όνομα του Ιεχωβά όταν μιλούν μεταξύ τους" (sic), αφού σύμφωνα με το *Ζοχάρ* ο όρος σημαίνει εξίσου "τον Κύριο και τον Πρεσβευτή". Και οι δυο είναι ο *Άγγελος του Προσώπου*, γιατί όπως πληροφορούμαστε από την μια μεριά ο "Λόγος" ονομάζεται "το πρόσωπο [ή Παρουσία] και η εικόνα της ουσίας του θεού". Από την άλλη, "μιλώντας για τον Σωτήρα στους Ισραηλίτες, ο Ησαΐας τους λέει" ότι "ο άγγελος της παρουσίας έσωσεν αυτούς εν την ευσπλαχνία αυτού", "καί υπήρξεν ο Σωτήρ αυτών" (Ησαΐας, ΞΓ', 8-9). Αλλού αυτός (ο Μιχαήλ) ονομάζεται καθαρά "ο Πρίγκηπας του *Προσώπου* του Κυρίου, η δόξα του Κυρίου". Και οι δυο (ο Ιεχωβά και ο Μιχαήλ) είναι "οι *οδηγοί* του Ισραήλ (Μετατόρ και ηγεμών)... αρχηγοί των *στρατιών* του Κυρίου, *Υπέρτατοι Κριτές* των ψυχών ακόμα και Σεραφείμ". (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. V, σελ. 514-515.)

Όλα τα ανωτέρω δίνονται με βάση την αυθεντία διαφόρων έργων των Ρωμαιοκαθολικών και πρέπει, επομένως, να είναι ορθόδοξα. Μερικές εκφράσεις μεταφράστηκαν για να δείξουν τι εννοούσαν μερικοί θεολόγοι και σοφιστές με τον όρο *Φερουέρ,*[434] μια λέξη που δανείστηκαν ορισμένοι Γάλλοι συγγραφείς από την *Ζεντ-Αβέστα*, όπως ειπώθηκε, και χρησιμοποιήθηκε για έναν σκοπό, τον οποίο ο Ζωροάστρης ούτε που είχε σκεφτεί. Στο Φάργκαρντ XIX, στίχος 14, της *Βεντιντάντ*, αναφέρεται:

> Επικαλέσου, Ω Ζαρατούστρα, τον Φραβάσι μου, που είμαι ο Άχουρα-Μάζντα το μεγαλύτερο, το καλύτερο, το ωραιότερο απ' όλα τα όντα, το πιο σταθερό, το πιο έξυπνο, το πιο καλοφτιαγμένο, το ανώτερο σε αγιότητα και του οποίου η ψυχή είναι η άγια Λέξη [Μάτρα Σπέντα]. (Μετάφραση Νταρμέστετερ, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. IV, σελ. 213.)

Οι Γάλλοι Ανατολιστές μεταφράζουν το *Φραβάσι* σαν *Φερουέρ*.

Εκείνο που στην *Βεντιντάντ* ονομάζεται Φραβάσι, το αθάνατο μέρος του ατόμου, εκείνο που επιζεί του *ανθρώπου*, το Ανώτερο Εγώ, λένε οι Αποκρυφιστές, ή το θείο Διπλό.

Τώρα, τι είναι Φερουέρ ή Φραβάσι; Σε μερικά μαζνταϊκά έργα αναφέρεται καθαρά ότι Φραβάσι είναι ο εσωτερικός, αθάνατος άνθρωπος (ή εκείνο το Εγώ που επανενσαρκώνεται), ότι υπήρχε πριν από το φυσικό του σώμα και επιβιώνει όλων εκείνων με τα οποία συμβαίνει να είναι ντυμένο.

Δεν ήταν μόνο ο άνθρωπος προικισμένος με Φραβάσι, αλλά *και οι θεοί*, και ο ουρανός, το πυρ, τα ύδατα και τα φυτά. (Τζ. Νταρμέστετερ, *Ορμάζντ και Αχριμάν*, Παρίσι, 1877, παρ. 112, 113. Αναφερόμενο απ' αυτόν στην Εισαγωγή του στην *Βεντιντάντ,* σελ. LXXIV, υποσ.)

Αυτό δείχνει όσο πιο καθαρά γίνεται ότι ο *Φερουέρ* είναι το "πνευματικό αντίστοιχο" ενός θεού, ζώου, φυτού, ή ακόμα και στοιχείου, δηλαδή το εκλεπτυσμένο και *αγνότερο* μέρος της χονδροειδούς δημιουργίας, η ψυχή του σώματος, οτιδήποτε κι αν τυχαίνει να είναι το σώμα. Γι' αυτό ο Άχουρα Μάζντα διατάζει τον Ζαρατούστρα να επικαλεστεί τον *Φραβάσι* του και όχι τον ίδιο (τον Άχουρα-Μάζντα)· δηλαδή την απρόσωπη και αληθινή Ουσία της θεότητας, ένα με το *Άτμαν* (ή Χριστό) *του ίδιου του Ζωροάστρη*, και όχι την *ψευδή* και προσωπική εμφάνιση. Αυτό είναι απόλυτα σαφές.

Πάνω σ' αυτό το θείο και αιθέριο πρότυπο στηρίχτηκαν οι Ρωμαιοκαθολικοί για να δομήσουν την υποτιθέμενη διαφορά ανάμεσα στον θεό και στους αγγέλους τους και στην θεότητα και στις όψεις της ή τους θεούς των παλιών θρησκειών. Έτσι, ενώ αποκαλούν ΔΙΑΒΟΛΟΥΣ τον Ερμή, την Αφροδίτη, τον Δία (είτε σαν θεούς, είτε σαν πλανήτες), φτιάχνουν ωστόσο από τον ίδιο Ερμή τον *φερουέρ* του Χριστού τους. Το γεγονός αυτό είναι αναντίρρητο. Ο Βόσιους, στο έργο του *Προέλευση και η Εξέλιξη της Ειδωλολατρίας*, βιβλ. Δεύτερο. σελ. 373 στην 2η έκδ., αποδεικνύει ότι ο Μιχαήλ είναι ο Ερμής των *παγανιστών* και ο Μορύ και άλλοι Γάλλοι συγγραφείς τον επιβεβαιώνουν και προσθέτουν ότι "σύμφωνα με τους μεγάλους θεολόγους ο Ερμής και ο *Ήλιος είναι ένα*"(;) και καθόλου περίεργο, λένε, αφού ο "Ερμής, όντας τόσο κοντά στην Σοφία και στο Λόγο [τον 'Ηλιο], πρέπει να απορροφάται και να συγχωνεύεται με εκείνον". (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. IV, σελ. 162.)
Αυτή η "παγανιστική" άποψη έγινε αποδεκτή από τον πρώτο αιώνα της εποχής μας, όπως φαίνεται στις ΓΝΗΣΙΕΣ *Πράξεις των Αποστόλων* (η αγγλική μετάφραση είναι άχρηστη). Τόσο πολύ ο Μιχαήλ είναι ο Ερμής των Ελλήνων και των άλλων εθνών, ώστε όταν οι κάτοικοι των Λύστρων πέρασαν τον Παύλο και τον Βαρνάβα για τον Ερμή και τον Δία – "οι θεοί όμοιωθέντες άνθρώποις κατέβησαν προς ημάς" (Πράξεις ΙΔ’, 11) – ο στίχος 12 προσθέτει: "εκάλουν τε τον μεν Βαρνάβαν Δία, τον δε Παύλον Ερμήν, επειδή αυτός ην *ο ηγούμενος του ΛΟΓΟΥ*" και όχι "ο κύριος ομιλητής", όπως λαθεμένα μεταφράστηκε στην επίσημη και επαναλήφθηκε και στην αναθεωρημένη αγγλική Βίβλο. Ο Μιχαήλ είναι ο άγγελος στο Όραμα, ο Υιός του θεού που "ήταν σαν Υιός του ανθρώπου" (Δανιήλ, Γ’, 25). Είναι ο Ερμής-Χριστός των Γνωστικών, ο Άνουβις-Σύριος των Αιγυπτίων, ο Συμβουλάτορας του Όσιρη στον *Αμέντι*, ο Μιχαήλ ο *λεοντοειδής*, ο *οφιόμορφος* των Οφιτών, ο οποίος σε ορισμένα πολύτιμα κοσμήματα των Γνωστικών φοράει μια λεοντοκεφαλή, όπως ο πατέρας του, ο Ιαλνταβαόθ. (Βλέπε τους Πίνακες στο βιβλίο του Κινγκ, *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*.)

Με όλα αυτά η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία συμφωνεί σιωπηλά, ενώ μερικοί από τους συγγραφείς της τα παραδέχονται ανοιχτά. Και επειδή είναι ανίκανοι να αρνηθούν τον κατάφωρο "δανεισμό" της Εκκλησίας τους – η οποία "λεηλάτησε" τα σύμβολα των προκατόχων της, όπως οι Ιουδαίοι "λεηλάτησαν" τους Αιγυπτίους από τα ασημένια και χρυσά κοσμήματά τους – γι' αυτό εξηγούν το γεγονός εντελώς ψυχρά και εξίσου σοβαρά. Έτσι οι συγγραφείς οι οποίοι -μέχρι τώρα-ήταν αρκετά δειλοί, ώστε να βλέπουν σ' αυτήν την επανάληψη εκ μέρους των χριστιανικών δογμάτων παλιών παγανιστικών ιδεών, "*μια μυθική λογοκλοπή που διέπραξε ο άνθρωπος", διαβεβαιώνονται με σοβαρότητα ότι αντί γι' αυτήν την πολύ απλή ερμηνεία μιας σχεδόν τέλειας ομοιότητας, το γεγονός πρέπει να αποδοθεί σε μια εντελώς διαφορετική αιτία: "σε μια προϊστορική λογοκλοπή, υπερανθρώπινης προέλευσης*".

Αν ο αναγνώστης επιθυμεί να μάθει με ποιον τρόπο έγινε, δεν έχει παρά να στραφεί στον πέμπτο τόμο του έργου *Περί Πνευμάτων* του ντε Μιρβίγ. Παρακαλώ σημειώστε ότι ο συγγραφέας αυτός ήταν ο επίσημος και αναγνωρισμένος υπερασπιστής της Ρωμαϊκής Εκκλησίας και είχε την βοήθεια όλης της γνώσης των Ιησουιτών. στην σελίδα 518 διαβάζουμε:

Δείξαμε αρκετούς ημίθεους, καθώς επίσης και απόλυτα ιστορικούς ήρωες των παγανιστών, οι οποίοι από την στιγμή της γέννησης τους προορίζονταν *να μιμηθούν και ταυτόχρονα να βεβηλώσουν* την γέννηση του ήρωα, ο *οποίος ήταν θεός* και μπροστά στον οποίον ολόκληρη η γη όφειλε να προσκυνήσει. Τους είδαμε να γεννιώνται όπως *εκείνος*, στην πόλη του άρτου. Τους παρακολουθήσαμε να πνίγουν φίδια στην κούνια τους, να πολεμούν εναντίον δαιμόνων, να εκτελούν θαύματα, να πεθαίνουν σαν μάρτυρες, να κατεβαίνουν στον κάτω κόσμο και πάλι να ανασταίνονται εκ νεκρών. Και οικτίρουμε με πικρία εκείνους τους δειλούς και ντροπαλούς χριστιανούς που νιώθουν αναγκασμένοι να εξηγήσουν όλες αυτές τις ομοιότητες με βάση μια σύμπτωση στον μύθο και στο σύμβολο. Προφανώς ξεχνούν τα λόγια του Σωτήρος: "ΠΑΝΤΕΣ ΟΣΟΙ ΗΛΘΟΝ ΠΡΟ ΕΜΟΥ, ΚΛΕΠΤΑΙ ΕΙΣΙ "ΑΙ ΑΗΣΤΑΙ", λόγια τα οποία εξηγούν τα πάντα χωρίς καμιά παράλογη άρνηση και τα οποία εγώ σχολιάζω ως εξής: "Το Ευαγγέλιο είναι ένα ευγενές δράμα, το οποίο *παρωδήθηκε και παίχτηκε πριν απ' την καθορισμένη ώρα του από ανόητους"*.

Οι "ανόητοι" (*les droles*), είναι φυσικά οι *δαίμονες* που έχουν για ιμπρεσάριο τον Σατανά. Αυτός, λοιπόν, είναι ο πιο εύκολος και ο πιο εκλεπτυσμένος και απλός τρόπος για να ξεφύγουμε από την δυσκολία! Ο αιδ. δρ. Λάντυ, ένας Προτεστάντης ντε Μιρβίγ, ακολούθησε αυτήν την ευτυχή συμβουλή στο έργο του *Μνημειακή Χριστιανοσύνη* και το ίδιο έκανε και ο δρ. Σεπ του Μονάχου στα έργα που έγραψε για να αποδείξει την θεότητα του Ιησού και την σατανική προέλευση όλων των άλλων Σωτήρων. Και είναι πολύ περισσότερο κρίμα το γεγονός ότι μια τόσο συστηματική και συλλογική λογοκλοπή, που συνεχίστηκε για αρκετούς αιώνες σε τεράστια κλίμακα, επιχειρήθηκε να ερμηνευθεί με μια άλλη λογοκλοπή, την φορά αυτήν στο τέταρτο Ευαγγέλιο. Γιατί η φράση που αναφέρθηκε απ' αυτό, "πάντες όσοι ήλθον προ εμού, κ.τ.λ." (Ιωάννη 1, 8) είναι μια *κατά λέξη* επανάληψη των λόγων που αναφέρονται στο *Βιβλίο του Ενώχ*, LXXXIX.
συγγραφέας του έργου η *Εξέλιξη του Χριστιανισμού*, σε μια Εισαγωγή που έγραψε για την μετάφραση του αρχιεπισκόπου Λώρενς από ένα αιθιοπικό Χειρόγραφο, παρατηρεί:

Εξετάζοντας τα δοκίμια του *Βιβλίου του Ενώχ*... την παραβολή του προβάτου που σώζεται από τον καλό Ποιμένα από τους μισθωτούς φύλακες και τους άγριους λύκους, ο τέταρτος Ευαγγελιστής προφανώς την έχει δανειστεί από τον Ενώχ, LXXXIX, όπου ο συγγραφέας παρουσιάζει τους βοσκούς να σκοτώνουν το πρόβατο πριν από το ερχομό του Κυρίου τους, αποκαλύπτοντας έτσι το αληθινό νόημα εκείνου του μυστηριώδους μέχρι τώρα αποσπάσματος της παραβολής του Ιωάννη – "πάντες όσοι ήλθον προ εμού, κλέπται εισί και λησταί" – έκφραση στην οποία τώρα διακρίνουμε μια αλληγορική αναφορά στους ποιμένες του Ενώχ. (*Το Βιβλίο του Ενώχ του Προφήτη*, Εισαγωγή, σελ. XI-VIII.)

Είναι πολύ αργά πια για να ισχυριστούμε ότι ο Ενώχ ήταν εκείνος "ου δανείστηκε από την Καινή Διαθήκη, αντί για το *αντίστροφο*. Ο *Ιούδας* (14-15) αναφέρει *αυτολεξεί* ένα μεγάλο απόσπασμα από τον Ενώχ σχετικά με την έλευση του Κυρίου με τους 10.000 αγίους του και κατονομάζοντας καθαρά τον προφήτη, *αναγνωρίζει* την πηγή του.

Στην... ολοκλήρωση του παραλληλισμού ανάμεσα στον προφήτη και στον απόστολο, δείξαμε πέρα από κάθε αμφισβήτηση ότι*, στα μάτια του συγγραφέα μιας Επιστολής που γίνεται αποδεκτή σαν θεία αποκάλυψη*, το Βιβλίο του Ενώχ ήταν το *εμπνευσμένο προϊόν ενός προκατακλυσμιαίου πατριάρχη*... Η συσσωρευτική σύμπτωση της γλώσσας και των ιδεών στον Ενώχ και στους συγγραφείς των κειμένων της Κ.Δ.... δείχνει καθαρά ότι το έργο του Μίλτον των Σημιτών ήταν μια ανεξάντλητη πηγή από την οποία οι Ευαγγελιστές και οι Απόστολοι, ή οι άνθρωποι που έγραψαν με το όνομα τους, δανείστηκαν τις ιδέες της ανάστασης, της κρίσης, της αθανασίας, της καταδίκης και της παγκόσμιας βασιλείας της δικαιοσύνης κάτω από την αιώνια κυριαρχία του Υιού του Ανθρώπου. Αυτή η ευαγγελική λογοκλοπή κορυφώνεται στην Αποκάλυψη του Ιωάννη, ο οποίος προσαρμόζει το όραμα του Ενώχ στην Χριστιανοσύνη, με τροποποιήσεις, εξαιτίας των οποίων χάνουμε την λεπτή απλότητα του μεγάλου Δασκάλου της αποκαλυπτικής προφητείας, ο οποίος προφήτευσε με το όνομα του προκατακλυσμιαίου Πατριάρχη. (*Το Βιβλίο του Ενώχ του Προφήτη,* σελ. XXXIV, XXXV.)

"Προκατακλυσμιαίου", πράγματι. Αλλά αν η φρασεολογία του κειμένου χρονολογείται μόνο λίγους αιώνες ή έστω χιλιετίες πριν από την ιστορική εποχή, τότε δεν πρόκειται πια για την

αρχική πρόβλεψη των μελλοντικών γεγονότων, αλλά για ένα αντίγραφο, με την σειρά του, κάποιων γραφών μιας προϊστορικής θρησκείας.

Στην εποχή Κρίτα, ο Βίσνου με την μορφή του Καπίλα και άλλων (εμπνευσμένων σοφών)... μεταβιβάζει στον κόσμο αληθινή σοφία [όπως έκανε ο Ενώχ]. Στην εποχή Τρέτα αναχαιτίζει τον κακό, με την μορφή ενός παγκόσμιου μονάρχη [του Τσακραβάρτιν ή του "Αιώνιου Βασιλιά" του Ενώχ][435] 29 και προστατεύει τους τρεις κόσμους [ή φυλές]. Στην εποχή Ντβαπάρα, με την μορφή του Βέντα-Βιάσα, διαιρεί τον ένα *Βέντα* σε τέσσερεις και τον διαχωρίζει σε εκατοντάδες (Σάτα) κλάδους. (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Τρίτο, ΙΙ.)

Πράγματι, ο Βέντα των πρώτων Αρίων, πριν γραφεί, εμφανίστηκε σε κάθε έθνος των ατλαντο-λεμούριων και έσπειρε τους πρώτους σπόρους όλων των αρχαίων θρησκειών που υπάρχουν σήμερα. Τα παρακλάδια του αιώνιου δένδρου της σοφίας σκόρπισαν τα ξερά φύλλα τους ακόμα και πάνω στον ιουδαιο-χριστιανισμό. Και στο τέλος της Κάλι, της τωρινής εποχής μας, ο Βίσνου ή ο "Αιώνιος Βασιλιάς" θα εμφανιστεί σαν Κάλκι και θα επανεγκαθιδρύσει την δικαιοσύνη πάνω στην γη. Οι διάνοιες όσων θα ζουν εκείνη την εποχή θα αφυπνισθούν και θα γίνουν διαυγείς σαν κρύσταλλο. "Οι άνθρωποι που θα μεταβληθούν μ' αυτό τον τρόπο, χάρη στην δύναμη εκείνης της ιδιαίτερης εποχής [η έκτη φυλή], *θα είναι σαν σπέρματα* άλλων ανθρώπινων όντων και θα γεννήσουν μια φυλή η οποία θα ακολουθήσει τους νόμους της Κρίτα, εποχής της αγνότητας". Δηλαδή θα είναι η έβδομη φυλή, η φυλή των "Μπούντα", των "Υιών του θεού" των γεννημένων από άσπιλους γονείς.

Ο Σαΐθ Ουριήλ στο *Βιβλίο του Ενώχ* (XXVI, 3): "Εκείνοι που δέχτηκαν την ευσπλαχνία, θα ευλογούν για πάντα, σε όλη τους την ζωή, τον θεό, τον *αιώνιο βασιλιά*" που βασιλεύει πάνω τους.

Β
ΟΙ ΘΕΟΙ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΠΡΟΗΛΘΑΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΚΟΤΟΥΣ

Έτσι αποδεικνύεται καθαρά ότι ο Χριστός, ο Λόγος, ο θεός στο Διάστημα και ο Σωτήρας πάνω στην Γη, δεν είναι παρά ο απόηχος της ίδιας προκατσκλυσμιαίας και εντελώς παρανοημένης Σοφίας. Η ιστορία αρχίζει με την κάθοδο πάνω στην Γη των "θεών" οι οποίοι ενσαρκώθηκαν στους ανθρώπους και αυτή είναι η ΠΤΩΣΗ. Είτε πρόκειται για τον Μπράχμα που κατακρημνίστηκε κάτω στην Γη στην αλληγορία του Μπάγκαβατ, είτε για τον Δία που τον έριξε ο Κρόνος, όλοι τους είναι σύμβολα των ανθρώπινων φυλών. Από την στιγμή που προσεδαφίστηκαν και άγγιξαν αυτό τον πλανήτη από πυκνή ύλη, ούτε τα χιονόλευκα φτερά των ανώτερων αγγέλων δεν μπορούν να παραμείνουν άσπιλα, ούτε ο *Αβατάρα* (ή ενσάρκωση) να είναι τέλειος, γιατί κάθε τέτοιος *Αβατάρα* είναι η πτώση ενός θεού σε γέννηση. Αυτή η μεταφυσική αλήθεια πουθενά δεν είναι πιο σαφής – όταν εξηγείται εσωτερικά – ούτε πιο κρυμμένη από την συνήθη κατανόηση εκείνων που, αντί να εκτιμούν την ανωτερότητα μιας ιδέας, μπορούν μόνο να την υποβιβάζουν, απ' ό,τι στις *Ουπανισάντ,* το εσωτερικό γλωσσάριο των *Βέντα.* Ο *Ριγκ-Βέντα*, όπως τον χαρακτηρίζει ο Γκινιώ, "είναι η πιο εξευγενισμένη αντίληψη των μεγάλων λεωφόρων της Ανθρωπότητας". Οι *Βέντα* με τον εσωτερισμό του *Βεντάντα* και των *Ουπανισάντ*, είναι, και θα μείνουν για πάντα, ο "καθρέφτης της αιώνιας Σοφίας".

Επί δεκαέξι αιώνες οι καινούργιες μάσκες που επιβλήθηκαν πάνω στο πρόσωπο των παλιών θεών τους έκρυψαν από την δημόσια περιέργεια, αλλά τελικά και αυτές αποδείχθηκαν αποτυχημένες. Ωστόσο η μεταφορική ΠΤΩΣΗ και η εξίσου μεταφορική εξιλέωση και σταύρωση, οδήγησαν την Ανθρωπότητα της Δύσης μέσα από δρόμους βουτηγμένους στο αίμα. Το χειρότερο απ' όλα, την οδήγησαν να πιστεύει στο δόγμα ενός κακού πνεύματος ξεχωριστού από το πανάγαθο πνεύμα, ενώ το πρώτο ζει σε όλη την ύλη και κυρίως στον άνθρωπο. Και τέλος δημιούργησαν το αντιθεϊκό δόγμα της Κόλασης και της αιώνιας καταδίκης. Αυτό άπλωσε μια πυκνή ρεμβράνη ανάμεσα στις ανώτερες ενοράσεις του ανθρώπου και στις θείες αλήθειες και το πιο καταστροφικό αποτέλεσμα απ' όλα, ανάγκασε τους ανθρώπους να παραμείνουν σε άγνοια του γεγονότος ότι δεν υπήρχαν ούτε κακά πνεύματα ούτε σκοτεινοί δαίμονες στο Σύμπαν πριν από την εμφάνιση του ίδιου του ανθρώπου πάνω σ' αυτόν και πιθανόν και σε άλλους πλανήτες. Από τότε οι άνθρωποι οδηγήθηκαν στο να αποδεχθούν, σαν μια προβληματική παρηγοριά για τις θλίψεις αυτού του κόσμου, την ιδέα του προπατορικού αμαρτήματος.

φιλοσοφία εκείνου του νόμου της Φύσης, ο οποίος εμφυτεύει τόσο στον άνθρωπο, όσο και σε κάθε ζώο, μια παθιασμένη, έμφυτη και ενστικτώδη επιθυμία για ελευθερία και αυτοδιάθεση, ανήκει στον χώρο της ψυχολογίας και δεν μπορεί να αναλυθεί τώρα. Για να παρουσιάσουμε το αίσθημα στις ανώτερες Διάνοιες, για να αναλύσουμε και να παρουσιάσουμε κάποιο φυσικό λόγο γι' αυτό, θα χρειαζόταν μια ατέλειωτη φιλοσοφική εξήγηση για την οποία δεν διαθέτουμε εδώ τον απαραίτητο χώρο. Ίσως η καλύτερη σύνθεση αυτού του αισθήματος να βρίσκεται στις λίγες γραμμές από το ποίημα του Μίλτον *Ο Απολεσθείς Παράδεισος* (βιβλίο πρώτο, στίχος 261). Σε αυτό ο "Πεπτωκώς" λέει:

> "Εδώ μπορούμε να βασιλεύουμε ασφαλείς·
> και κατά την γνώμη μου, το να βασιλεύεις
> είναι μια άξια φιλοδοξία, έστω και στην Κόλαση:
> Καλύτερα βασιλιάς στην Κόλαση, παρά υπηρέτης στον Παράδεισο".

Καλύτερα να είσαι άνθρωπος, η κορωνίδα της γήινης δημιουργίας και βασιλιάς του *opus operatum* (*αποτελεσματικού έργου*) της, παρά να χαθείς μέσα στην αβουλία των πνευματικών Λεγεωνών στον Ουρανό.

Έχουμε αναφέρει σε άλλο σημείο ότι το δόγμα της πρώτης Πτώσης βασίζεται πάνω σε λίγες στροφές της Αποκάλυψης (Κεφ. ΙΒ', 3-9), ενώ τώρα μερικοί μελετητές δείχνουν ότι οι στροφές αυτές αποτελούν μια λογοκλοπή από το *Βιβλίο του Ενώχ*. Αυτές μεταβλήθηκαν σε ατέλειωτες θεωρίες και υποθέσεις, οι οποίες βαθμιαία απέκτησαν την σημασία ενός δόγματος και μιας εμπνευσμένης παράδοσης. Ο καθένας ήθελε να ερμηνεύσει τις στροφές τις σχετικές με τον επτακέφαλο δράκοντα με τα δέκα κέρατα και τα επτά στέμματα, που "η ουρά αυτού σύρει το τρίτον των αστέρων του ουρανού και έβαλεν αυτούς εις την γην" και του οποίου ο τόπος, μαζί με κείνον των αγγέλων, δεν "ευρέθη έτι εν τω ουρανώ". Το τι σήμαιναν τα επτά κεφάλια του Δράκοντα (κύκλου) καθώς επίσης και οι πέντε κακοί βασιλείς, μπορεί να το μάθει κανείς στην Προσθήκη η οποία κλείνει το τρίτο μέρος του παρόντος Τόμου.

Από τον Νεύτωνα μέχρι τον Μποσυέ διάφορες θεωρίες αναπτύσσονταν ακατάπαυστα στους χριστιανικούς εγκεφάλους αναφορικά με αυτές τις ακατανόητες γραμμές... "Το αστέρι που πέφτει είναι ο αιρεσιάρχης Θεοδόσιος"... εξηγεί ο Μποσυέ. "Τα σύννεφα του καπνού είναι η αίρεση των Μοντανιστών... Το ένα τρίτο των άστρων, είναι οι μάρτυρες και ειδικά οι δόκτορες της θεότητας..."

Αλλά ο Μποσυέ όφειλε να γνωρίζει ότι τα γεγονότα που περιγράφονται στην Αποκάλυψη δεν ήταν πρωτότυπα και, όπως φαίνεται, μπορούν να βρεθούν και σε άλλες παγανιστικές παραδόσεις. Δεν υπήρχαν ούτε σχολαστικοί ούτε Μοντανιστές κατά την διάρκεια των βεντικών χρόνων, ούτε και πολύ αργότερα στην Κίνα. Αλλά η χριστιανική *θεολογία* έπρεπε να *προστατευθεί* και να *σωθεί*.

Αυτό ήταν φυσικό. Αλλά γιατί θα έπρεπε να θυσιαστεί η αλήθεια, προκειμένου να σωθούν απ' την καταστροφή οι μελέτες των Χριστιανών θεολόγων;

princes potestatis aeris huius, ο "άρχοντας της εξουσίας του αέρα" του Αγ. Παύλου (Προς Εφεσίους Β', 2), δεν είναι ο διάβολος, αλλά τα αποτελέσματα του αστρικού φωτός, όπως εξηγεί σωστά ο Ελιφάς Λεβί. Ο Διάβολος δεν είναι "ο θεός αυτής της *περιόδου*", όπως λέει, γιατί είναι η θεότητα κάθε εποχής και περιόδου από τότε που εμφανίστηκε ο άνθρωπος πάνω στην Γη και η ύλη – με τις αναρίθμητες μορφές και καταστάσεις της – έπρεπε να αγωνιστεί για την παροδική της ύπαρξη ενάντια σε άλλες καταστροφικές Δυνάμεις.

"Δράκοντας" είναι απλώς το σύμβολο του κύκλου και των "Γιων της Μανβανταρικής Αιωνιότητας", οι οποίοι κατήλθαν πάνω στην Γη κατά την διάρκεια μιας ορισμένης εποχής της περιόδου σχηματισμού της. Τα "σύννεφα του καπνού" είναι ένα γεωλογικό φαινόμενο. Το "τρίτον των αστέρων του ουρανού" που πέφτουν στην γη, αναφέρεται στις θείες Μονάδες (τα Πνεύματα των Άστρων στην Αστρολογία) που περιβάλλουν την σφαίρα μας, δηλαδή στα *ανθρώπινα* Εγώ που προορίζονται να εκτελέσουν ολόκληρο τον κύκλο των ενσαρκώσεων. Η φράση qui *circumambulat terram* («ως λέων ωρυόμενος περιπαττεί», Πέτρου Α', Ε', 8), όμως, αναφέρεται επίσης στον ΔΙΑΒΟΛΟ στην θεολογία, αφού ο μυθικός πατέρας του Κακού αναφέρεται "ως αστραπήν πεσόντα". Δυστυχώς για την ερμηνεία αυτή, ο "Υιός του Ανθρώπου", ή Χριστός, αναμένεται – βάσει της προσωπικής μαρτυρίας του Ιησού – να κατέλθει πάνω στην Γη με παρόμοιο τρόπο, "ώσπερ η αστραπή εξέρχεται από ανατολών" (Ματθαίου ΚΔ', 7), ακριβώς με την ίδια μορφή και κάτω από το ίδιο σύμβολο, όπως ο Σατανάς, ο οποίος φαίνεται "ως αστραπή εκ του ουρανού πεσόντα" (Λουκά Ι', 18). Η πηγή όλων αυτών των μεταφορών και τρόπων έκφρασης με τον έντονο ανατολίτικο χαρακτήρα πρέπει να αναζητηθεί στην Ανατολή. Σε όλες τις αρχαίες κοσμογονίες το *φως* προέρχεται από το *σκοτάδι*. Στην Αίγυπτο, όπως και αλλού, το *σκοτάδι* ήταν "η αρχή όλων των πραγμάτων". Έτσι και ο Ποίμανδρος, η "θεία Σκέψη", προβάλλει σαν *φως* από το ΣΚΟΤΑΔΙ. Οι *Μπεεμόθ*[436] είναι η αρχή του Σκότους, ή *Σατανάς* στην Ρωμαιοκαθολική θεολογία, ενώ ο Ιώβ λέει γι' αυτόν ότι οι "Μπεεμόθ είναι το αριστούργημα [αρχή] του θεού": "*principium viarum Domini Behemoth*"! (Ιώβ, Μ', 19.)

Η σταθερότητα δεν φαίνεται να είναι μια αγαπητή αρετή σε κανένα τμήμα της αποκαλούμενης θείας Αποκάλυψης, τουλάχιστον όχι έτσι όπως ερμηνεύεται από τους θεολόγους.

Οι Αιγύπτιοι και οι Χαλδαίοι τοποθετούσαν την γέννηση των θείων Δυναστειών τους σε εκείνη την περίοδο, κατά την οποία η δημιουργική Γη βρισκόταν στις τελευταίες ωδίνες της, όταν

Η Προτεσταντική Βίβλος ορίζει τις Μπεεμόθ εντελώς αθώα: "Ο *ελέφαντας*, όπως νομίζουν μερικοί". Βλέπε περιθωριακή σημείωση (Ιώβ, Μ', 15) στις Αναγνωρισμένες Αποδόσεις.

γεννούσε τις προϊστορικές βουνοκορφές της – που από τότε έχουν εξαφανιστεί – τις θάλασσες και τις ηπείρους της. Το πρόσωπο της ήταν σκεπασμένο από "πυκνό Σκοτάδι και σε κείνο το [Δευτερεύον] Χάος βρισκόταν η αρχή όλων των πραγμάτων", τα οποία αναπτύχθηκαν αργότερα πάνω στην σφαίρα. Και οι γεωλόγοι μας βεβαιώνουν ότι υπήρξε μια τέτοια τεράστια πυρκαϊά, κατά τις πρώτες γεωλογικές περιόδους, πριν από αρκετές εκατοντάδες εκατομμύρια χρόνια.[437] Όσο για την ίδια την παράδοση, υπάρχει σε κάθε χώρα και έθνος κάτω από μια αντίστοιχη εθνική μορφή.

Δεν είναι μόνο η Αίγυπτος, η Ελλάδα, η Σκανδιναβία ή το Μεξικό που έχουν τον Τυφώνα, τον Πύθωνα, τον Λόκι και τον "πίπτοντα" Δαίμονά τους, αλλά επίσης και η Κίνα. Οι Ουράνιοι έχουν μια ολόκληρη φιλολογία γύρω από το θέμα. Λέγεται ότι εξαιτίας μιας επανάστασης ενός περήφανου Πνεύματος ενάντια στον *Ντι*, το οποίο έλεγε ότι ήταν ο ίδιος ο *Ντι*, επτά ομάδες ουράνιων πνευμάτων εξορίστηκαν στην Γη, "*τα οποία επέφεραν μια αλλαγή σ' ολόκληρη την φύση*, καθώς ο ίδιος ο ουρανός *έσκυψε* προς τα κάτω και ενώθηκε με την γη".

Και στο *Ι-Τζινγκ* διαβάζουμε: "Ο ιπτάμενος Δράκοντας, υπέροχος και ανυπάκουος, υποφέρει τώρα και η υπερηφάνεια του τιμωρείται. Νόμιζε ότι θα βασίλευε στον ουρανό, αλλά βασιλεύει μόνο πάνω στην γη".

Στο *Τσ'ουν τσ'ιν* αναφέρεται επίσης αλληγορικά: "μια νύχτα τα άστρα σταμάτησαν να λάμπουν στο σκοτάδι και το εγκατέλειψαν, πέφτοντας σαν βροχή πάνω στην γη, όπου *τώρα βρίσκονται κρυμμένα*". Τα άστρα αυτά είναι οι Μονάδες.

Οι κινέζικες κοσμογονίες έχουν τον δικό τους "Κύριο της Φλόγας" και την "Ουράνια Παρθένο" τους με μικρά "Πνεύματα για να την βοηθούν και να την υπηρετούν και μεγάλα Πνεύματα για να πολεμούν εκείνους που είναι εχθροί των άλλων θεών". Αλλά όλα αυτά δεν αποδεικνύουν ότι οι προαναφερθείσες αλληγορίες είναι *προμηνύματα* ή *προφητικά* κείμενα που αναφέρονται όλα τους στην χριστιανική θεολογία.

καλύτερη απόδειξη που μπορεί να προσφέρει κανείς στους χριστιανούς θεολόγους σχετικά με το γεγονός ότι το εσωτερικό νόημα της Βίβλου – και στις δύο Διαθήκες – ήταν η επιβεβαίωση της ίδιας ιδέας όπως και στις αρχαϊκές διδασκαλίες μας: δηλαδή, ότι η "Πτώση των Αγγέλων" αναφερόταν απλώς στην ενσάρκωση των αγγέλων "που διαπέρασαν τους Επτά Κύκλους", βρίσκεται στο *Ζοχάρ*. Η *Καμπάλα* του Σιμόν μπεν-Γιοχάι είναι η ψυχή και η ουσία της αλληγορίας της, όπως η μετέπειτα *χριστιανική* Καμπάλα είναι η "σκοτεινοντυμένη" μωυσαϊκή *Πεντάτευχος*. Και (στο Χειρόγραφο Αγρίππα) αναφέρει:

> σοφία της Καμπάλα βασίζεται στην επιστήμη της ισορροπίας και της Αρμονίας.
>
> Οι δυνάμεις που εκδηλώνονται χωρίς να έχουν πρώτα εξισορροπηθεί, χάνονται στο διάστημα [το "εξισορροπηθεί" σημαίνει διαφοροποιηθεί].
>
> Έτσι χάθηκαν οι πρώτοι Βασιλείς [οι θείες Δυναστείες] του αρχαίου κόσμου, οι *αυτο-δημιουργημένοι* Πρίγκηπες των γιγάντων. Έπεσαν σαν ξερά δένδρα και δεν ξαναφάνηκαν: γιατί ήταν η *Σκιά της Σκιάς* [δηλαδή, οι *Τσαγιά* των Σκιωδών Πιτρί]. (Αυτό αναφέρεται στους «Βασιλείς του Εδόμ».)
>
> Αλλά εκείνοι που ήρθαν μετά απ' αυτούς, οι οποίοι εκσφενδονιζόμενοι σαν πίπτοντα αστέρια κλείστηκαν μέσα στις σκιές, υπερίσχυσαν μέχρι σήμερα [οι Ντιάνι, οι οποίοι ενσαρκούμενοι σε κείνες τις "άδειες σκιές" εγκαινίασαν την εποχή της ανθρωπότητας].

κάθε φράση των αρχαίων κοσμογονιών ξεδιπλώνει μπροστά σε κεινον που μπορεί να διαβάσει πίσω από τις γραμμές την ταυτότητα των ιδεών, αν και κάτω από διαφορετικά ενδύματα.

Το πρώτο μάθημα που διδάσκεται στην εσωτερική φιλοσοφία είναι ότι η αδιάγνωστη Αιτία δεν προωθεί την εξέλιξη – συνειδητά ή ασυνείδητα – αλλά απλώς εμφανίζει περιοδικά *διάφορες όψεις του εαυτού της* στην αντίληψη των *πεπερασμένων* Διανοιών. Ο συλλογικός Νους – ο Παγκόσμιος – που αποτελείται από διάφορες και αναρίθμητες Στρατιές Δημιουργικών Δυνάμεων, οσοδήποτε άπειρος κι αν είναι στον εκδηλωμένο Χρόνο, είναι ωστόσο πεπερασμένος, αν συγκριθεί με το αγέννητο και ακατάστρεφτο Διάστημα στην υπέρτατη ουσιαστική όψη του. Αυτό που είναι πεπερασμένο δεν μπορεί να είναι τέλειο. Επομένως υπάρχουν κατώτερα Όντα ανάμεσα σ' αυτές τις

Η αστρονομία, όμως, δεν γνωρίζει τίποτε για άστρα που εξαφανίστηκαν σαν ύπαρξη, εκτός αν έγιναν απλώς αόρατα, από τότε που είναι γνωστή η Επιστήμη της Αστρονομίας. Τα παροδικά άστρα είναι απλώς *μεταβλητά* άστρα και πιστεύεται ότι ακόμα και τα *καινούργια* άστρα του Κέπλερ και του Τύχο Μπράχε μπορεί κανείς να τα δει.

Στρατιές, αλλά ποτέ δεν υπήρξαν *διάβολοι* ή "ανυπάκουοι Άγγελοι", για τον απλό λόγο ότι όλα κυβερνώνται από τον Νόμο. Οι *Άσουρα* που ενσαρκώθηκαν (ονομάστε τους με οποιοδήποτε άλλο όνομα) ακολούθησαν έναν νόμο το ίδιο αδιάλλακτο, όπως και οποιοσδήποτε άλλος. Είχαν εκδηλωθεί προηγουμένως στους Πιτρί και καθώς ο χρόνος (στο Διάστημα) προχωράει με Κύκλους, είχε έρθει η σειρά τους, απ' όπου και οι πολυάριθμες αλληγορίες. (Βλέπε Τομ. Ι, Μέρος ΙΙ, Τμήμα XI: "Ο Δαίμονας είναι θεός Ανεστραμμένος.) Το όνομα *Άσουρα* αρχικά οι Μπραχμάνοι το έδιναν χωρίς διάκριση σε κείνους που αντιτάχθηκαν στις ανόητες τελετές και στις θυσίες τους, όπως έκανε ο μεγάλος *Άσουρα* ο ονομαζόμενος "Ασουρέντρα". Και πιθανόν σ' αυτήν ακριβώς την εποχή πρέπει να αναζητηθεί η προέλευση της ιδέας ενός δαίμονα σαν ενάντιου και αντίπαλου.

Οι Εβραίοι Ελοΐμ, οι οποίοι στις μεταφράσεις ονομάζονται "θεός" και οι οποίοι δημιούργησαν το "φως", είναι ταυτόσημοι με τους Άριους Άσουρα. Αναφέρονται επίσης σαν "Γιοι του Σκότους", σαν μια φιλοσοφική και λογική αντίθεση στο αιώνιο και άσπιλο φως. Οι πρώτοι Ζωροστριστές δεν πίστευαν ότι το Κακό ή το Σκοτάδι ήταν συναιώνιο με το Καλό ή το Φως και δίνουν την ίδια ερμηνεία. Ο Αχριμάν είναι η εκδηλωμένη σκιά του ΑΧΟΥΡΑ-ΜΑΖΝΤΑ (*Άσουρα-μάζντα*), που ο ίδιος πρόβαλε από τον *Ζερβάν Ακάρνα* "απεριόριστο [κύκλο του] Χρόνου" ή την Άγνωστη Αιτία. "Η δόξα της", λένε γι' αυτήν, "είναι τόσο ανώτερη, το φως της τόσο λαμπερό, ώστε καμιά ανθρώπινη διάνοια ή μάτι θνητού δεν μπορεί να την συλλάβει και να την δει". Η πρωταρχική της εκπόρευση είναι *αιώνιο φως, το οποίο, επειδή προηγουμένως ήταν κρυμμένο στο ΣΚΟΤΑΔΙ, κλήθηκε να εκδηλωθεί και έτσι σχηματίστηκε ο Ορμάζντ, ο "Βασιλιάς της Ζωής"*. Αυτός είναι ο "πρωτογεννημένος" στον ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟ ΧΡΟΝΟ, αλλά, όπως και το αντίτυπο του (η προϋπάρχουσα πνευματική ιδέα), *ζούσε μέσα στο σκοτάδι από την αρχή της αιωνιότητας*. Οι έξι Αμσασπέντ (μαζί με τον ίδιο, αρχηγό όλων, επτά), *οι πρωταρχικοί Πνευματικοί Άγγελοι και Άνθρωποι*, αποτελούν *συλλογικά τον Λόγο του*. Οι ζωροαστρικοί Αμσασπέντ δημιουργούν επίσης τον κόσμο σε έξι ημέρες ή περιόδους και αναπαύονται την έβδομη, ενώ αυτή η *έβδομη* είναι η *πρώτη περίοδος* ή "ημέρα" στην εσωτερική φιλοσοφία (*Πρωταρχική* δημιουργία, στην Άρια κοσμογονία). Αυτός ακριβώς ο ενδιάμεσος Αιώνας είναι ο *Πρόλογος* της δημιουργίας και αυτός βρίσκεται στην οριακή γραμμή ανάμεσα στην αδημιούργητη αιώνια Αιτιότητα και στα δημιουργημένα πεπερασμένα αποτελέσματα της· μια κατάσταση *γεννώμενης* δραστηριότητας και ενέργειας, σαν η πρώτη όψη της αιώνιας αμετάβλητης Αταραξίας. στην Γένεση, στην οποία δεν σπαταλήθηκε καμιά μεταφυσική ενέργεια παρά μόνο μια υπερβολική ακρίβεια και νοημοσύνη για να καλυφθεί η εσωτερική Αλήθεια, η "Δημιουργία" αρχίζει στο τρίτο στάδιο της εκδήλωσης. Ο "θεός" ή οι *Ελοΐμ* είναι οι "Επτά Κυβερνήτες" του Ποίμανδρου. Αυτοί είναι ταυτόσημοι με όλους τους άλλους Δημιουργούς.

Αλλά ακόμα και στην Γένεση υπάρχει ένας υπαινιγμός εκείνης της περιόδου, στην τραχύτητα της εικόνας και στο "σκοτάδι " που εφέρετο στο πρόσωπο της αβύσσου. Οι Ελοΐμ εμφανίζονται να "δημιουργούν" – δηλαδή να δομούν ή να φτιάχνουν τους δυο ουρανούς ή το "διπλό ουρανό" (όχι τον Ουρανό και την Γη). Πράγμα που σημαίνει, με πολλά λόγια, ότι χώρισαν τον ανώτερο εκδηλωμένο (αγγελικό) ουρανό ή πεδίο συνείδησης, από το κατώτερο ή γήινο πεδίο, τους (για εμάς) αιώνιους και αμετάβλητους Αιώνες από κείνες τις περιόδους που βρίσκονται στον χώρο, στνο χρόνο και στην διάρκεια. Τον Ουρανό από την Γη, το άγνωστο από το ΓΝΩΣΤΟ για τον αδαή. "Η θεία ΣΚΕΨΗ, που είναι ΦΩΣ και ΖΩΗ [Ζαρβάν Ακαράνα], παρήγαγε μέσω του ΛΟΓΟΥ της ή πρώτης όψης, την άλλη, λειτουργική ΣΚΕΨΗ, η οποία, όντας ο θεός του Πνεύματος και του Πυρός, δημιούργησε επτά Κυβερνήτες, περικλείοντας μέσα στον κύκλο τους τον κόσμο των Αισθήσεων, που ονομάζεται "μοιραίο πεπρωμένο". Αυτό το τελευταίο αναφέρεται στο Κάρμα, οι "επτά κύκλοι" είναι οι επτά πλανήτες και τα επτά πεδία καθώς επίσης και τα επτά αόρατα Πνεύματα στις αγγελικές σφαίρες, των οποίων τα ορατά σύμβολα είναι οι επτά πλανήτες,[438] οι επτά *ρίσι* της Μεγάλης Άρκτου και άλλα ιερογλυφικά. Όπως λέει ο Ροθ για τους Αντιτιά: "Αυτοί δεν

Μια άλλη απόδειξη – αν χρειάζεται τέτοια – ότι οι αρχαίοι Μυημένοι γνώριζαν περισσότερους από *επτά* πλανήτες, βρίσκεται στο *Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. XII, όπου περιγράφοντας τα άρματα που είναι συνδεδεμένα στον Ντρούβα (τον πολικό αστέρα), ο Παρασάρα μιλάει για τα "άρματα των ΕΝΝΙΑ πλανητών", τα οποία είναι συνδεδεμένα με αέρινες χορδές.

είναι ούτε ο Ήλιος, ούτε η Σελήνη, ούτε τα άστρα, ούτε η αυγή, αλλά οι αιώνιοι τροφοδότες εκείνης της φωτεινής ζωής που υπάρχει κατά κάποιο τρόπο πίσω απ' όλα αυτά τα φαινόμενα".

Αυτοί – οι "Επτά Στρατιές" – είναι εκείνοι οι οποίοι, έχοντας "εξετάσει μέσα στον Πατέρα τους [την θεία Σκέψη] το σχέδιο του δημιουργού", όπως λέει ο Ποίμανδρος, *επιθύμησαν* να λειτουργήσουν (ή να χτίσουν τον κόσμο με τα πλάσματά του) παρόμοια γιατί, αφού είχαν γεννηθεί "μέσα στην σφαίρα της λειτουργίας" – το εκδηλωμένο Σύμπαν – τέτοιος είναι ο μανβανταρικός ΝΟΜΟΣ. Και τώρα έρχεται το δεύτερο μέρος του αποσπάσματος, ή μάλλον των δυο αποσπασμάτων που συγχωνεύθηκαν σε ένα για να κρύψουν το πλήρες νόημα. Εκείνοι που γεννήθηκαν μέσα στην σφαίρα λειτουργίας ήταν "οι αδελφοί που τον αγαπούσαν πολύ". Αυτό το "τον" ήταν οι πρωταρχικοί άγγελοι: οι Άσουρα, οι Αχριμάν, οι Ελοΐμ ή "Γιοι του θεού", ένας εκ των οποίων ήταν ο *Σατανάς*. Όλα εκείνα τα πνευματικά όντα που ονομάζονταν "Άγγελοι του Σκότους", γιατί εκείνο το σκοτάδι είναι *απόλυτο* φως, ένα γεγονός το οποίο τώρα έχει παραμεριστεί, αν όχι ξεχαστεί εντελώς, στην θεολογία. Ωστόσο, η πνευματικότητα αυτών των τόσο παρεξηγημένων "Γιων του Φωτός" που είναι Σκοτάδι, αν συγκριθεί με εκείνη των αμέσως επόμενων στην τάξη Αγγέλων, πρέπει προφανώς να είναι τόσο μεγάλη, όση είναι και η αιθερικότητα αυτών των τελευταίων σε σύγκριση με την πυκνότητα του ανθρώπινου σώματος. Οι πρώτοι είναι οι "Πρωτογεννημένοι" και, επομένως, πολύ κοντά στα όρια του αγνού γαλήνιου Πνεύματος, ώστε να είναι απλώς οι "ΕΝΔΕΙΕΣ" – με την Αριστοτέλεια έννοια – οι *φερουέρ* ή οι ιδεατοί τύποι εκείνων που ακολούθησαν. Αυτοί δεν μπορούσαν να δημιουργήσουν *υλικά, σωματικά* πράγματα και, επομένως, λέγεται ότι, στην πορεία του χρόνου, *αρνήθηκαν* να δημιουργήσουν, όπως διατάχθηκαν από τον "Θεό"· με άλλα λόγια ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣΑΝ.

Ίσως αυτό να δικαιώνεται βάσει εκείνης της επιστημονικής θεωρίας, η οποίας μας διδάσκει σχετικά με το φως και τον ήχο και το αποτέλεσμα της συνάντησης δυο κυμάτων ίσου μήκους: "αν οι δυο ήχοι έχουν την ίδια ένταση, η σύμπτωσή τους παράγει έναν ήχο με ένταση τέσσερεις φορές μεγαλύτερη, ενώ η συμβολή τους παράγει απόλυτη *σιωπή*".

Ερμηνεύοντας μερικές από τις "αιρέσεις" της εποχής του, ο Ιουστίνος Μάρτυρας (*Διάλογος με τον Τρύφωνα*, κεφ. LXI) δείχνει την ταυτότητα όλων των παγκόσμιων θρησκειών στα αρχικά σημεία τους. Η πρώτη *αρχή* αρχίζει απαράλλακτα με την *άγνωστη* και ΠΑΘΗΤΙΚΗ θεότητα, από την οποία εκπορεύεται μια ορισμένη ενεργός δύναμη ή αρετή, το Μυστήριο που μερικές φορές ονομάζεται ΣΟΦΙΑ, άλλες φορές ΥΙΟΣ και πολύ συχνά Θεός. Άγγελος, Κύριος και Λόγος. Αυτός ο τελευταίος αναφέρεται μερικές φορές στην ιδία την πρώτη εκπόρευση, αλλά σε αρκετά συστήματα προβάλλει από την πρώτη ανδρόγυνη ή διπλή ακτίνα που δημιουργήθηκε αρχικά από το αόρατο. Ο Φίλωνας (*Περί Φυγής και ευρέσεως*, IX, 52), περιγράφει αυτήν την σοφία σαν αρσενική και θηλυκή. Αλλά αν και η πρώτη εκδήλωσή της είχε μια αρχή γιατί πρόβαλε από τον Όλαμ (μια εκδήλωση που δηλώνει χρόνο, Αιώνας, χρόνος), ο ανώτερος από τους Αιώνες, όταν εκπορεύθηκε από τον Πατέρα, παρέμεινε μαζί του *πριν απ' όλες τις δημιουργίες*, γιατί είναι μέρος του.[439] Γι αυτό

Φίλωνας ο Ιουδαίος ονομάζει τον Αδάμ-Κάδμο "*νου*" (η Έννοια *Βυθός* στο σύστημα των Γνωστικών). "Τον νου, ας τον ονομάσουμε Αδάμ". (Φίλωνα Ιουδαίου, *Περί Χερουβείμ*, παρ. XVII, επίσης *Περί του δημιουργού του Κόσμου*, παρ. 3.)

Όπως το εξηγούν τα αρχαία βιβλία των Μάγων, ολόκληρο το συμβάν γίνεται σαφές. Το κάθε πράγμα μπορεί να υπάρξει μόνο μέσω του αντίθετού του, μας διδάσκει ο Χέγκελ, και ελάχιστη φιλοσοφία και πνευματικότητα χρειάζεται για να κατανοήσουμε την προέλευση αυτού του δόγματος που είναι αληθινά τόσο σατανικό και χθόνιο μέσα στην ψυχρή και ωμή κακότητά του. Οι Μάγοι στις εξωτερικές διδασκαλίες τους ερμήνευαν την προέλευση του κακού με τον ακόλουθο τρόπο. "Το φως δεν μπορεί να δημιουργήσει παρά μόνο φως και δεν μπορεί ποτέ να είναι η πηγή του κακού". Πώς δημιουργήθηκε, λοιπόν, το κακό, αφού δεν υπήρχε τίποτε ισότιμο ή παρόμοιο με το Φως στην δημιουργία του; Το φως, λένε, δημιούργησε αρκετά Όντα, όλα πνευματικά, φωτεινά και πανίσχυρα. Αλλά ένα ΜΕΓΑΛΟ ΟΝ (ο "Μεγάλος Άσουρα", Αχριμάν, Λούσιφερ κ.τ.λ. κ.τ.λ.) είχε μια *κακή σκέψη*, αντίθετη προς το Φως. Αμφέβαλε, και εξαιτίας αυτής της αμφιβολίας έγινε σκοτεινό.

Ο Σαγχονιάθων αποκαλεί τον χρόνο αρχαιότερο των Αιώνων, *Πρωτόγονο*, "*πρωτογεννημένο*".

Αυτό πλησιάζει κάπως περισσότερο στην αλήθεια, αλλά απέχει αρκετά από τον στόχο. Δεν υπήρξε καμιά "ΚΑΚΗ σκέψη" η οποία δημιούργησε την αντίθετη Δύναμη, αλλά απλώς η ΣΚΕΨΗ καθ' εαυτή – κάτι το οποίο, όντας στοχαστικό και περιέχοντας σχέδιο και σκοπό είναι, επομένως, πεπερασμένο και πρέπει φυσικά να βρεθεί σε αντίθεση προς την αγνή αταραξία, την εξίσου φυσική κατάσταση της απόλυτης Πνευματικότητας και Τελειότητας. Αυτό που επιβεβαιώθηκε ήταν απλώς νόμος της εξέλιξης, η διαδικασία της νοητικής εκδήλωσης διαφοροποιημένης από το πνεύμα, που είχε ήδη εμπλακεί και αναμιχθεί με την ύλη, προς την οποία ελκόταν ακαταμάχητα. Οι ιδέες, στην ίδια την φύση και την ουσία τους, σαν συλλήψεις που έχουν σχέση με αντικείμενα, είτε αληθινά είτε φανταστικά, είναι αντίθετες προς την απόλυτη ΣΚΕΨΗ, εκείνο το αδιάγνωστο ΟΛΟ, για τις μυστηριώδεις λειτουργίες του οποίου ο κ. Σπένσερ προβλέπει ότι δεν μπορεί να ειπωθεί τίποτε, παρά μόνο ότι "δεν έχει συγγένεια φύσης με την Εξέλιξη",[440] πράγμα που σίγουρα δεν έχει.

Το *Ζοχάρ* περιέχει πολλούς υπαινιγμούς. Όταν ο "Άγιος Ένας" (ο Λόγος) επιθύμησε να δημιουργήσει τον άνθρωπο, κάλεσε την *ανώτατη* στρατιά των Αγγέλων και τους είπε τι ήθελε, αλλά εκείνοι αμφέβαλαν για την σοφία της επιθυμίας του και απάντησαν: "Ο άνθρωπος δεν θα συνεχίσει ούτε για μια νύχτα την δόξα του", απάντηση για την οποία και κατακάηκαν (εξολοθρεύτηκαν;) από τον "Άγιο" Κύριο. Έπειτα κάλεσε μια άλλη κατώτερη Στρατιά Αγγέλων και τους είπε το ίδιο. Εκείνοι αντέτειναν στον "Άγιο Έναν": "Τι το καλό έχει ο Άνθρωπος;" τον ρώτησαν. Παρ' όλα αυτά οι Ελοΐμ δημιούργησαν τον άνθρωπο και, όταν ο άνθρωπος αμάρτησε, ήρθαν τα πλήθη του ΟΥΖΖΑ και του Αζαέλ και μέμφονταν τον Θεό: "Να ο Υιός του Ανθρώπου που έφτιαξες", του είπαν. "Κοίταξε, αυτός αμάρτησε!" Τότε ο Άγιος Ένας απάντησε: "Αν βρισκόσαστε εσείς μεταξύ αυτών [των ανθρώπων] θα είχατε κάνει χειρότερα". Και τους γκρέμισε από την ανώτερη θέση τους στον Ουρανό, κάτω στην Γη και "αυτοί μεταβλήθηκαν [σε ανθρώπους] και αμάρτησαν με τις γυναίκες της γης". (*Ζοχάρ*, III, 208α, εκδ. Ζόλκιβ. Παράβαλε Μάγιερ, *Καμπάλα,* σελ. 106-107.) Αυτό είναι αρκετά σαφές. Στην Γένεση δε γίνεται καμιά αναφορά γι' αυτούς τους "Γιους του θεού" (κεφ. VI) που τιμωρήθηκαν έτσι. Η μόνη σχετική αναφορά στην Βίβλο βρίσκεται στον Ιούδα (6). "Καί αγγέλους οίτινες δεν έφύλαξαν την εαυτών αξίαν, αλλά κατέλιπον το ίδιον αυτών κατοικητήριον, *εφύλαξεν με παντοτεινά δεσμά υποκάτω του σκότους, δια την κρίσιν της μεγάλης ημέρας*". Και αυτό σημαίνει απλώς ότι οι "Άγγελοι" που καταδικάστηκαν να ενσαρκωθούν βρίσκονται *κάτω από τα δεσμά* της σάρκας και της ύλης, κάτω από το *σκοτάδι της άγνοιας*, μέχρι την "Μεγάλη Ημέρα", η οποία θα έρθει, όπως πάντα, μετά τον έβδομο γύρο, μετά την πάροδο της "Εβδομάδας", το ΕΒΔΟΜΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ή κατά το μεταμανβανταρικό Νιρβάνα.

Το πόσο αληθινά εσωτερικός και σύμφωνος με την Μυστική Δοξασία ε(ναι ο "ΠΟΙΜΑΝΔΡΟΣ, η θεία Σκέψη" του Ερμή, μπορεί να το αντιληφθεί κανείς μόνο από το πρωτότυπο και από τις αρχικές μεταφράσεις στα Λατινικά και στα Ελληνικά. Από την άλλη μεριά, το πόσο παραποιήθηκε αργότερα στην Ευρώπη από τους χριστιανούς φαίνεται από τις ασυνείδητες ομολογίες που έκανε ο Σαιν Μαρκ στην *Εισαγωγή* και στην επιστολή του προς τον Επίσκοπο της Αΰρ, το 1579. Εκεί δίνεται ολόκληρος ο κύκλος των παραμορφώσεών του από μια πανθεϊστική και αιγυπτιακή σε μια μυστικιστική ρωμαιοκαθολική πραγματεία και έτσι βλέπουμε με ποιον τρόπο ο ΠΟΙΜΑΝΔΡΟΣ έγινε αυτό που είναι σήμερα. Αλλά ακόμα και στην μετάφραση του Σαιν Μαρκ υπάρχουν ίχνη του αληθινού ΠΟΙΜΑΝΔΡΟΥ, της "Συμπαντικής Σκέψης" ή "ΝΟΥ". Η ακόλουθη είναι μια κατά λέξη μετάφραση μιας παλιάς γαλλικής απόδοσης, ενώ το πρωτότυπό της, γραμμένο στην αρχαία παράξενη Γαλλική, δίνεται από κάτω:

Επτά άνθρωποι [αρχές] γεννήθηκαν στον Άνθρωπο... Η φύση της αρμονίας των Επτά του Πατέρα και του Πνεύματος. Η φύση δημιούργησε επτά ανθρώπους σύμφωνα με τις επτά φύσεις των Επτά Πνευμάτων που είχαν μέσα τους, εν δυνάμει, τα δυο φύλα.

Αρχές Ψυχολογίας, παρ. 474. Είναι υποδηλωτικό του πνεύματος της παράδοξης άρνησης που είναι τόσο πασιφανής στην εποχή μας, το γεγονός ότι, ενώ η υπόθεση της εξέλιξης – όπως διδάσκεται από τον Ντάρβιν και τον Χαίκελ – κέρδισε το δικαίωμα παραμονής της στην επιστήμη, παρ' όλα αυτά τόσο η αιωνιότητα του Σύμπαντος όσο και η προ-ύπαρξη *μιας συμπαντικής συνείδησης* απορρίπτονται από τους σύγχρονους ψυχολόγους. "Αν οι Ιδεαλιστές έχουν δίκιο, τότε η θεωρία της εξέλιξης είναι ένα όνειρο", λέει ο Χέρμπερτ Σπένσερ (Βλέπε υποσημείωση σελ. 1 και 2, Τόμος II).

«O, ma pensée, que s' ensuit il? Carje desire grandement ce propos. Pimandre dict, ceci est un mystére à ce jour d' hui. Car nature, soimestant avec l' home, a produit le miracle trèw marveilleux, aiant celluy qui ie t' ay dict, la nature de l' harmonie des sept du père, et de l' esprit. Nature ne s' arresta pas là, mais incontinent a produict sept homes, selon les natures des sept gouverneurs, en puissance des deux sexes et esleuez….. La generation de des sept fust donnée en ceste manière…" [*La Pimandre de Mercure Trismégiste de la Philosophie Chrétienne*, του Φρανσουά ντε Φουά, Κεφ. I, τμήμα 16.]

Και εδώ υπάρχει ένα χάσμα στην μετάφραση το οποίο μπορεί εν μέρει να καλυφθεί με το λατινικό κείμενο του Απούλιου. Ο σχολιαστής, ο Επίσκοπος, λέει: "Η φύση δημιούργησε μέσα του [στον άνθρωπο] επτά ανθρώπους" (επτά αρχές).

Μεταφυσικά ο Πατέρας και ο Γιος είναι ο "Παγκόσμιος Νους" και το "περιοδικό Σύμπαν", "Άγγελος" και ο "Άνθρωπος". Είναι ταυτόχρονα ο ΥΙΟΣ και ο ΠΑΤΗΡ· στον *Ποίμανδρο*, η ενεργός ΙΔΕΑ και η *παθητική* ΣΚΕΨΗ που την γεννάει. Η βασική νότα στην Φύση η οποία δίνει γέννηση στις επτά νότες, την επταδική κλίμακα των δημιουργικών Δυνάμεων, και στις επτά πρισματικές όψεις του χρώματος, που όλες γεννιώνται από την μια *λευκή ακτίνα* ή ΦΩΣ, που η ίδια γεννιέται στο ΣΚΟΤΑΔΙ.

***　　*　　***

Γ
ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΝΟΗΜΑΤΑ ΤΟΥ "ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ"

Μυστική Δοξασία τονίζει, σαν ένα αυταπόδεικτο γεγονός, ότι η Ανθρωπότητα – συλλογικά και ατομικά – μαζί με όλη την εκδηλωμένη Φύση, είναι ο φορέας (α) της πνοής της Μιας Συμπαντικής Αρχής, στην πρωταρχική διαφοροποίηση της και (β) των αναρίθμητων "πνοών" που πρόβαλαν από εκείνη την Μια ΠΝΟΗ κατά την δευτερεύουσα και τις μετέπειτα διαφοροποιήσεις της, καθώς η Φύση με τις πολλές *ανθρωπότητές* της προχωρεί προς τα κάτω, προς τα πεδία που αυξάνουν συνεχώς σε υλικότητα. Η πρωταρχική Πνοή εμψυχώνει τις ανώτερες Ιεραρχίες, η δευτερεύουσα τις κατώτερες, πάνω στα συνεχώς κατερχόμενα πεδία.

Υπάρχουν πάντως πολλά αποσπάσματα στην Βίβλο τα οποία αποδεικνύουν εκ πρώτης όψεως, εξωτερικά, ότι αυτή η πίστη ήταν κάποτε Παγκόσμια και τα πιο πειστικά είναι τα Ιεζεκιήλ Κθ' και Ησαΐα ΙΔ'. Οι Χριστιανοί θεολόγοι έχουν το .δικαίωμα, αν έτσι θέλουν, να τα ερμηνεύσουν και τα δυο σαν αναφερόμενα στο μεγάλο Πόλεμο πριν την Δημιουργία, στο Έπος της ανταρσίας του Σατανά κ.τ.λ., αλλά το παράλογο αυτής της ιδέας είναι υπερβολικά προφανές. Ο Ιεζεκιήλ απευθύνει τους θρήνους και τις επιπλήξεις του στο βασιλιά της Τύρου· ο Ησαΐας, στο Βασιλιά Αχάζ, ο οποίος ενέδωσε στην λατρεία των ειδώλων, όπως και το υπόλοιπο έθνος, με εξαίρεση λίγους Μυημένους (τους επονομαζόμενους Προφήτες), οι οποίοι προσπάθησαν να τον εμποδίσουν στο δρόμο του προς τον εξωτερι-κισμό ή την ειδωλολατρεία, που είναι το ίδιο πράγμα. Ο σπουδαστής ας κρίνει μόνος του.

Στον Ιεζεκιήλ (ΚΘ', 2-8) αναφέρεται:

> Υιέ ανθρώπου, ειπέ προς τον ηγεμόνα της Τύρου, ούτω λέει Κύριος ο θεός [όπως το καταλαβαίνουμε εμείς, ο "θεός" ΚΑΡΜΑ]: Επειδή υψώθη η καρδία σου, και είπας, εγώ *είμαι* Θεός... ενώ *είσαι* άνθρωπος... ιδού, δια τούτο θέλω φέρει εναντίον σου ξένους... και θέλουσι εκσπάσει τα ξίφη αυτών κατά του κάλλους της σοφίας σου... θέλουσι σε καταβιβάσει εις τον λάκκον.... [ή την Γήινη ζωή].

καταγωγή του "ηγεμόνα της Τύρου" πρέπει να αναχθεί και να αναζητηθεί στις "θείες Δυναστείες" των κακόβουλων Ατλάντειων, των μεγάλων Μάγων. (Βλέπε τελευταία Σχόλια στην Στάντζα XII, σλόκα 47-49.) Δεν υπάρχει μεταφορά στα λόγια του Ιεζεκιήλ, αλλά πραγματική ιστορία της εποχής εκείνης. Γιατί η φωνή μέσα στον προφήτη, η φωνή του "Κυρίου", το ίδιο του το Πνεύμα το οποίο μιλάει σ' αυτόν, λέει:

Επειδή είπας, εγώ *είμαι* Θεός, επί της καθέδρας του Θεού (θεών) [θείων Δυναστειών] κάθημαι, *εν τη καρδία θαλασσών*, ενώ είσαι άνθρωπος... Ιδού, συ *είσαι* σοφώτερος του Δανιήλ, ουδέν μυστήριον είναι κεκρυμμένον από σου, δια της σοφίας σου... ηύξησας τα πλούτη σου και η καρδία σου υψώθη δια την δύναμήν σου. Ιδού, δια τούτο... ξένοι θέλουσε εκσπάσει τα ξίφη αυτών κατά του κάλλους της σοφίας σου... θέλουσι σε καταβιβάσει... και θέλεις τελευτήσει με τον θάνατον των πεφονευμένων *εν την καρδία των θαλασσών*. (Ιεζεκιήλ, Κθ', 2-8.)

Όλοι αυτοί οι αναθεματισμοί δεν είναι *προφητείες*, αλλά απλώς *υπενθυμίσεις* της μοίρας των Ατλάντειων, των "Γιγάντων πάνω στην Γη".

Ποιο μπορεί να είναι το νόημα της τελευταίας φράσης, αν όχι μια αναφορά στην μοίρα των Ατλάντειων; Ο στίχος 17 που λέει, "η καρδία σου υψώθη δια το κάλλος σου", μπορεί να αναφέρεται στον "Ουράνιο Άνθρωπο" του *Ποίμανδρου* ή στους Πεπτωκότες Αγγέλους, οι οποίοι κατηγορούνται ότι έπεσαν εξαιτίας της υπερηφάνειας τους για την μεγάλη ομορφιά και την σοφία που έγινε ο κλήρος τους. Δεν υπάρχει καμιά μεταφορά εδώ, παρά μόνο ίσως στις προκατειλημμένες ιδέες των θεολόγων μας. Οι στίχοι αυτοί αναφέρονται στο Παρελθόν και ανήκουν περισσότερο στην Γνώση που αποκτιόταν κατά τα μυστήρια της Μύησης, παρά στην ενδοσκοπική διόραση! Η φωνή λέει επίσης:

Εστάθης εν Εδέμ τω παραδείσω του θεού [κατά τον Σατιά-Γιουγκά]· ήσο σκεπασμένος από παντός λίθου τιμίου... η υπηρεσία των τύμπανων σου και των αυλών σου ήτο *ητοιμασμένη δια σε* την ημέραν καθ' ην *εκτίσθης... Ήσο χερούβ κεχρισμένον...* περιεπάτεις εν μέσω λίθων πυρίνων... Ήσο τέλειος εν ταις οδοίς σου αφ' ης ημέρας εκτίσθης, εωσού ευρέθη αδικία εν σοι... Δια τούτο θέλω σε απορρίψει... από τους *όρους του Θεού* και θέλω σε καταστρέψει... (Ιεζεκιήλ, ΚΘ’, 13-16.)

Το "Όρος του Θεού" σημαίνει το "Όρος *των Θεών*" ή Μερού, του οποίου σύμβολο στην Τέταρτη Φυλή ήταν το Όρος Άτλας, *η τελευταία μορφή ενός των θείων Τιτάνων*, που εκείνη την εποχή ήταν τόσο ψηλό, ώστε οι αρχαίοι πίστευαν πως ο ουρανός ακουμπούσε στην κορυφή του. Ο Άτλας, άλλωστε, δεν βοήθησε τους γίγαντες στον πόλεμο τους εναντίον των θεών; (Υγίνος, *Μυθολογία,* CL.) Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι ο μύθος προέρχεται από την αγάπη του Άτλαντα, γιου του Ιαπετού και της Κλυμένης, για την αστρονομία και από το γεγονός ότι γι' αυτόν τον λόγο ο Άτλας διέμενε στις πιο ψηλές βουνοκορφές. Η αλήθεια είναι ότι ο Άτλας "το όρος των θεών", καθώς επίσης και ο ήρωας με το ίδιο όνομα, είναι τα εσωτερικά σύμβολα της Τέταρτης Φυλής και οι επτά κόρες του, οι Ατλαντίδες, είναι σύμβολα των επτά υποφυλών της. Το Όρος Άτλας, σύμφωνα με όλους τους μύθους, ήταν τρεις φορές πιο ψηλό απ' ό,τι είναι σήμερα, έχοντας βυθιστεί σε δυο διαφορετικές περιόδους. Είναι ηφαιστειακής προέλευσης και γι' αυτό η φωνή στον Ιεζεκιήλ (ΚΘ’, 18) λέει: " ... και εξάξω πυρ εκ μέσου σου, τούτο καταφάγεταί σε" κ.τ.λ. Ασφαλώς αυτό δεν σημαίνει – όπως αφήνεται να εννοηθεί στην περίπτωση των μεταφράσεων του κειμένου – ότι το πυρ επρόκειτο να προβάλει από το μέσον του ηγεμόνα της Τύρου, ή του λαού του, αλλά από το Όρος Άτλας, που συμβόλιζε μια υπερήφανη φυλή, εκπαιδευμένη στην μαγεία και με υψηλές τέχνες και πολιτισμό, τα τελευταία υπολείμματα της οποίας καταστράφηκαν στους πρόποδες σχεδόν της οροσειράς εκείνων των κάποτε γιγαντιαίων βουνών.

Αληθινά, " ... στυγνάσουσιν επί σε,·ανώλεια εγένου και ουχ υπάρξεις έτι εις τον αιώνα" (Ιεζεκιήλ, ΚΘ’ 19), αφού το ίδιο το όνομα της φυλής και η μοίρα της έχουν τώρα χαθεί από την μνήμη του ανθρώπου. Να θυμάστε ότι σχεδόν κάθε αρχαίος βασιλιάς και ιερέας ήταν μυημένος· ότι από το τέλος της Τέταρτης Φυλής υπήρχε μια έχθρα ανάμεσα στους Μυημένους της *Δεξιάς* και της *Αριστερής* Ατραπού, τέλος ότι ο κήπος της Εδέμ αναφέρεται και από άλλες προσωπικότητες εκτός από τους Ιουδαίους της αδαμικής φυλής, αφού ακόμα και ο Φαραώ συγκρίνεται με το ωραιότερο από τα δένδρα της Εδέμ, από τον ίδιο τον Ιεζεκιήλ, ο οποίος λέει: "πάντα τα δένδρα της Εδέμ τα εκλεκτά και τα καλά του Λιβάνου..... παρηγορήθηκαν εν τοις κατωτάτοις της γης....", γιατί "ότε κατεβίβαζον αυτόν (τον (φαραώ) εις άδου μετά των καταβαινόντων εις λάκκον..."[441] στους κάτω

[441] Ιεζεκιήλ, ΛΑ', 16, 17. Ο μόνος Φαραώ τον οποίο η Βίβλος εμφανίζει να κατέρχεται στην Ερυθρά θάλασσα ήταν ο βασιλιάς που καταδίωξε τους Ισραηλίτες και ο οποίος παρέμεινε ανώνυμος, ίσως για ευνόητους λόγους. Ασφαλώς η ιστορία αυτή φτιάχτηκε βάσει του ατλάντειου μύθου.

κόσμους, οι οποίοι στην πραγματικότητα είναι ο βυθός του ωκεανού, το έδαφος του οποίου άνοιξε διάπλατα για να καταβροχθίσει την γη των Ατλάντειων και τους ίδιους. Αν κανείς θυμάται όλα αυτά και συγκρίνει τις διάφορες διηγήσεις, τότε θα ανακαλύψει ότι ολόκληρα τα κεφάλαια ΚΘ' και ΛΑ' του Ιεζεκιήλ δεν αναφέρονται ούτε στην Βαβυλώνα και στην Ασσυρία, ούτε στην Αίγυπτο, αφού καμιά απ' αυτές δεν καταστράφηκε με τέτοιον τρόπο, αλλά απλώς σωριάστηκαν σε ερείπια πάνω στην επιφάνεια της γης και όχι κάτω απ' αυτήν, αλλά αναφέρονται πράγματι στην Ατλαντίδα και στα περισσότερα από τα έθνη της. Θα δει επίσης ότι ο "Κήπος της Εδέμ" των Μυημένων δεν ήταν μύθος, αλλά μια τοποθεσία που τώρα έχει καταβυθιστεί. Το φως θα λάμψει εμπρός του και θα εκτιμήσει με την σωστή εσωτερική αξία τους φράσεις σαν αυτή: "εν την τρυφή του παραδείσου...
εν δρει αγίω θεού" (Ιεζεκιήλ ΚΘ’, 13-14), γιατί κάθε έθνος είχε – και πολλά έχουν ακόμα – *ιερά* βουνά: άλλα τις Κορυφές των Ιμαλαΐων, άλλα τον Παρνασσό, το Σινά κ.τ.λ. Όλοι αυτοί ήταν τόποι μύησης και κατοικίες των *αρχηγών* των κοινοτήτων των αρχαίων ακόμα και των σύγχρονων μυημένων. Επίσης: "... Ιδού Άσσούρ [Ασσύριος, γιατί όχι Ατλάντειος Μυημένος;] κυπάρισσος εν τω Λιβάνω... υψώθη το μέγεθος αυτού παρά πάντα τα ξύλα του πεδίου... παν ξύλου εν τω δείσω του θεοῦ ουχ ώμοιωδη αυτώ εν τω κάλλει αυτού... καί εζήλωσεν αυτόν τα ξύλα του παραδείσου της τρυφής του Θεού". (Ιεζεκιήλ, ΛΑ’, 3-9.)

Σε ολόκληρη την Μικρά Ασία οι Μυημένοι ονομάζονταν "Δένδρα της Δικαιοσύνης" και Κέδροι του Λιβάνου, όπως και μερικοί από τους βασιλείς του Ισραήλ. Το ίδιο γινόταν και με τους σοφούς της Ινδίας, αλλά μόνο με εκείνους της αριστερής ατραπού. Όταν το *Βίσνου-Πουρανά* (Βιβλίο Πρώτο, κεφ. XV, Ουίλσον, Τομ. II, σε. 1) αναφέρει ότι "ο κόσμος είχε κατακλυσθεί από δένδρα", ενώ οι Πρατσετάσα – οι οποίοι "πέρασαν 10.000 χρόνια ασκητισμού στον απέραντο ωκεανό" – ήταν απορροφημένοι στην λατρεία τους, η αλληγορία αυτή αναφέρεται στους Ατλάντειους και στους σοφούς της αρχικής Πέμπτης Φυλής, τους Άριους. Άλλα "δένδρα [μάγοι σοφοί] εξαπλώθηκαν και επεσκίασαν την απροστάτευτη γη και οι άνθρωποι χάθηκαν....ανίκανοι να
μοχθήσουν για δέκα χιλιάδες χρόνια". Ύστερα, οι σοφοί, οι *Ρίσι* της Άριας φυλής που ονομάζονταν Πρατσετάσα, εμφανίζονται "να προβάλλουν από την άβυσσο" και να καταστρέφουν με άνεμο και φλόγα, που ξεχύνονταν από το στόμα τους, τα κακόβουλα δένδρα και ολόκληρο το φυτικό βασίλειο· μέχρις ότου ο Σόμα (Σελήνη), ο άρχοντας του φυτικού κόσμου, τους γαληνεύει κάνοντας συμμαχία με τους σοφούς της Δεξιάς Ατραπού, στους οποίους προσφέρει σαν νύφη την Μαρίσα, "το βλαστάρι των δένδρων".[442] Αυτό σημαίνει ό,τι κι εκείνο που δίνεται στις Στάντζα και στα Σχόλια, καθώς και στον Τόμο I, Μέρος II, "Η Ιερή Νήσος". Υπαινίσσεται την μεγάλη διαμάχη ανάμεσα στους "Γιους του θεού" και στους Γιους της Σκοτεινής Σοφίας, τους προπάτορές μας, ή ανάμεσα στους Ατλάντειους και στους Άριους Μυημένους.

Ολόκληρη η Ιστορία εκείνης της περιόδου συμβολίζεται στο *Ραμαγιάνα*, που είναι η μυστική διήγηση με επική μορφή της μάχης ανάμεσα στον Ράμα – τον πρώτο βασιλιά της θείας δυναστείας των αρχικών Αρίων – και στον Ραβάνα, την συμβολική προσωποποίηση της ατλάντειας (Λάνκα) Φυλής. Ο πρώτος ήταν οι ενσαρκώσεις των ηλιακών θεών, ενώ ο δεύτερος των σεληνιακών Ντέβα. Αυτή ήταν η μεγάλη μάχη ανάμεσα στο Καλό και στο Κακό, ανάμεσα στην λευκή και στην μαύρη μαγεία, για την επικράτηση των θείων δυνάμεων ή των κατώτερων γήινων ή κοσμικών δυνάμεων. Αν ο σπουδαστής θέλει να κατανοήσει καλύτερα την παραπάνω δήλωση, ας στραφεί στο επεισόδιο Ανουγκίτα του *Μαχαμπαράτα*, όπου ο μπραχμάνος λέει στην σύζυγο του: "αντιλήφθηκαν μέσω του Εαυτού την έδρα την ανήκουσα στον Εαυτό· (την έδρα) όπου διαμένει το *Μπράχμαν* ελεύθερο από τα ζεύγη των αντιθέτων και την Σελήνη, μαζί με το πυρ [ή τον Ήλιο], που στηρίζει (όλα) τα όντα (σαν) ο υποκινητής της διανοητικής αρχής". (*Ανουγκίτα*, κεφ. V, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, σελ. 257.) Η Σελήνη είναι η θεότητα του νου (*Μάνας*) αλλά μόνο πάνω στο

Αυτό είναι καθαρά αλληγορικό. Τα ύδατα είναι το σύμβολο της σοφίας και της απόκρυφης γνώσης. Ο Ερμής παρουσίαζε την ιερή Επιστήμη κάτω από το σύμβολο του πυρός, ενώ οι Βόρειοι Μυημένοι, κάτω από το σύμβολο του ύδατος. Το τελευταίο είναι δημιούργημα του *Νάρα*, του "Πνεύματος του θεού", ή μάλλον του *Παραμάτμαν*, της "Υπέρτατης Ψυχής", λέει ο Κουλλούκα Μπάττα, γιατί Ναραγιανά σημαίνει "εκείνος που ζει στην άβυσο", ή είναι βυθισμένος στα Ύδατα της Σοφίας, "το νερό όντας το σώμα του Νάρα" (*Βαγιού*). Εξ αυτού προέρχεται και η δήλωση ότι για 10.000 χρόνια παρέμεναν σε απομόνωση "στον απέραντο ωκεανό" και εμφανίζονται να προβάλλουν απ' αυτόν. Ο 'Εα, ο θεός της Σοφίας, είναι ο "Έξοχος Ιχθύς" και ο Νταγκόν ή Οάνες είναι ο χαλδαϊκός άνθρωπος-ψάρι, ο οποίος αναδύεται από τα ύδατα για να διδάξει την σοφία.

κατώτερο πεδίο. "Το *μάνας* είναι δυαδικό· *σεληνιακό* στο κατώτερο, *ηλιακό* στο ανώτερο τμήμα του", λέει ένα Σχόλιο. Δηλαδή, στην ανώτερη όψη του έλκεται προς την *Μπούντι* και στην κατώτερη κατέρχεται και αφουγκράζεται την φωνή της ζωώδικης ψυχής του γεμάτης από εγωιστικές και αισθαντικές επιθυμίες. Και εδώ ακριβώς περιέχεται το μυστήριο της ζωής ενός μυημένου και ενός αδαούς, καθώς επίσης και το μυστήριο του *μεταθανάτιου* χωρισμού του θείου από το ζωώδη άνθρωπο. Το *Μαχαμπαράτα* – κάθε γραμμή του οποίου πρέπει να διαβαστεί εσωτερικά – αποκαλύπτει με μεγαλόπρεπο συμβολισμό και αλληγορία τις ταλαιπωρίες τόσο του ανθρώπου όσο και της ψυχής. Στην *Ανουγκίτα* (*Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, τομ. VIII, σελ. 258-259) ο μπραχμάνος λέει:

> Στο εσωτερικό (μέσα στο σώμα), εν μέσω όλων αυτών (ζωτικών ανέμων) [αρχών;], που κινούνται στρ σώμα και καταβροχθίζουν ο ένας τον άλλον,[443] αστράφτει το πυρ Βαϊσβανάρα, επταπλό.[444]

Αλλά η κύρια "Ψυχή" είναι το *Μάνας* ή νους. Έτσι, ο Σόμα, η Σελήνη, εμφανίζεται να κάνει συμμαχία με το ηλιακό τμήμα του, που προσωποποιείται από τους Πρατσετάσα. Αλλά από τα επτά κλειδιά που ανοίγουν τις επτά όψεις του *Ραμαγιάνα*, όπως και κάθε άλλης Γραφής, αυτό είναι μόνο ένα, το μεταφυσικό.

Το σύμβολο του "Δένδρου" που αντιπροσώπευε διάφορους Μυημένους ήταν σχεδόν παγκόσμιο. Ο Ιησούς ονομάζεται "Δένδρο της Ζωής", όπως επίσης και όλοι οι μυημένοι του καλού Νόμου, ενώ εκείνοι της *αριστερής* Ατραπού αναφέρονται σαν "μαραμένα δένδρα". Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής μιλάει για την "αξίνη" που "βρίσκεται στην ρίζα των δένδρων" (Ματθαίου, Γ', 10) και οι Βασιλείς των στρατών της Ασσυρίας ονομάζονταν δένδρα. (Ησαΐα, I, 19.)

Το αληθινό νόημα του Κήπου της Εδέμ δίνεται ικανοποιητικά στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*.

συγγραφέας έχει ακούσει αρκετές φορές να εκφράζεται η απορία για το γεγονός ότι η *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* περιέχει τόσο λίγες από τις δοξασίες που δίνονται τώρα. Αυτό είναι εντελώς λαθεμένο. Γιατί οι υπαινιγμοί γι' αυτές τις διδασκαλίες είναι άφθονοι, έστω κι αν οι ίδιες οι διδασκαλίες αποκρύπτονταν. Δεν είχε έρθει τότε ακόμα ο καιρός, όπως ήρθε τώρα η ώρα – ή ίσως ακόμα και τώρα να μην ήρθε – για να ειπωθούν όλα. Κάποτε ένας κριτικός του *Εσωτερικού Βουδισμού* έγραψε: "Κανένας Ατλάντειος, ή η Τέταρτη Φυλή που προηγήθηκε της δικής μας Πέμπτης Φυλής, δεν αναφέρεται στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*". Εγώ, που έγραψα την *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, ισχυρίζομαι ότι οι Ατλάντειοι όντως αναφέρονται σαν οι προγονοί μας, δηλαδή στον Τόμο I, σελ. 133, όταν μιλάμε για το *Βιβλίο του Ιώβ*. Γιατί τι μπορεί να είναι σαφέστερο απ' αυτό: "Στο πρωτότυπο κείμενο αντί για "νεκρά πράγματα" αναφέρεται νεκροί *Ρεφαΐμ* (γίγαντες, ή πανίσχυροι πρωτόγονοι άνθρωποι), στους οποίους κάποια ημέρα η "Εξέλιξη" ίσως ανακαλύψει τα ίχνη της τωρινής φυλής μας". Καλείται να το κάνει τώρα, τώρα που ο υπαινιγμός αυτός ερμηνεύεται ανοιχτά. Αλλά είναι σίγουρο ότι οι Εξελικτιστές θα το αποφύγουν σήμερα, όπως το απέφυγαν και πριν από χρόνια. Η επιστήμη και η θεολογία είναι εναντίον μας: επομένως τις αμφισβητούμε και τις δυο και είμαστε αναγκασμένοι να το κάνουμε για αυτοάμυνα. Πάνω σε ασαφείς μεταφορές σκορπισμένες στους προφήτες και στην Αποκάλυψη του Ιωάννη, που είναι μια σπουδαία επανέκδοση της απόδοσης του *Βιβλίου του Ενώχ*, πάνω σ' αυτά τα ασταθή θεμέλια η χριστιανική θεολογία στήριξε τα δογματικά Έπη της για τον Πόλεμο στον Ουρανό. Αλλά έκανε και κάτι περισσότερο: χρησιμοποίησε τα συμβολικά οράματα, κατανοητά μόνο στους Μυημένους, σαν κίονες πάνω στους οποίους στήριξε ολόκληρο το ογκώδες οικοδόμημα της θρησκείας της. Και τώρα οι κίονες αποδείχθηκαν αδύναμα καλάμια και το έξυπνο οικοδόμημα γκρεμίζεται. Ολόκληρο το χριστιανικό σχήμα βασίζεται πάνω σ' αυτές τις *Γιαχίν* και *Μποάζ*, τις δυο αντίθετες δυνάμεις του καλού και του κακού, τον Χριστό και τον Σατανά, *αι αγαθαί και αι κακαί δυνάμεις*. Αφαιρέστε από την Χριστιανοσύνη το κύριο στήριγμα της των Πεπτωκότων Αγγέλων, και αμέσως ο Κήπος της Εδέμ – μαζί με τον Αδάμ και την Εύα – εξαφανίζεται σαν καπνός, ενώ ο Χριστός, με τον

Αυτό εξηγείται από τον ικανό μεταφραστή της *Ανουγκίτα* σε μια υποσημείωση (σελ. 258) με τα ακόλουθα λόγια: "Το νόημα φαίνεται να είναι το εξής: η πορεία της κοσμικής ζωής οφείλεται στις λειτουργίες των ζωτικών ανέμων που είναι προσκολλημένοι στον Εαυτό και οδηγούν στις εκδηλώσεις του σαν ατομικές Ψυχές".

"Ο Βαϊσβανάρα είναι μια λέξη που συχνά χρησιμοποιείται για να υποδηλώσει τον Εαυτό", εξηγεί ο Νιλακάντα.

αποκλειστικό χαρακτήρα του Ενός θεού και Σωτήρα και του θύματος της Ιλαστήριας θυσίας για το αμάρτημα του ζωώδους ανθρώπου, γίνεται αμέσως ένας άχρηστος και ανόητος μύθος.

Σε ένα παλιό τεύχος της *Αρχαιολογικής Επιθεώρησης* (Τομ. ΙΙ, 1845, σελ. 240-241), ένας Γάλλος συγγραφέας, ο Λ.Φ.Α. Μορύ, παρατηρεί:

> Αυτή η παγκόσμια διαμάχη ανάμεσα στα καλά και τα κακά πνεύματα φαίνεται να είναι απλώς η αναπαραγωγή μιας *άλλης πιο αρχαίας και πιο φοβερής διαμάχης*, εκείνης η οποία –σύμφωνα με έναν πασίγνωστο μύθο – έλαβε χώρα πριν από την δημιουργία του σύμπαντος, ανάμεσα στις πιστές και στις επαναστατημένες λεγώνες.

Για άλλη μια φορά είναι απλώς θέμα προτεραιότητας. Αν η Αποκάλυψη του Αγ. Ιωάννη είχε γραφεί κατά την διάρκεια της βεντικής περιόδου και δεν ήταν σίγουρο – όπως τώρα – ότι είναι απλώς μια άλλη απόδοση του *Βιβλίου του Ενώχ* και των μύθων για Δράκοντες της παγανιστικής αρχαιότητας, τότε το μεγαλείο και η ομορφιά των εικόνων ίσως να είχαν επηρεάσει την γνώμη των κριτικών προς όφελος της χριστιανικής ερμηνείας εκείνου του πρώτου πολέμου, του οποίου το πεδίο μάχης ήταν ο έναστρος Ουρανός και οι πρώτοι φονείς ήταν οι Άγγελοι. Όπως έχουν, όμως, τώρα τα πράγματα, είναι αναγκασμένος κανείς να αναγνωρίσει την Αποκάλυψη, γεγονός προς γεγονός, σε άλλα και πολύ παλιότερα οράματα. Για μια καλύτερη κατανόηση των Αποκαλυπτικών αλληγοριών και των άλλων εσωτερικών *επών*, υποδεικνύουμε στον αναγνώστη να ανατρέξει στην Αποκάλυψη και να διαβάσει το κεφάλαιο ΙΒ', από τον στίχο 1 έως 7.

Αυτό έχει αρκετά νοήματα, τα περισσότερα από τα οποία έχουν αποκαλυφθεί σε σχέση με τα αστρονομικά και αριθμητικά κλειδιά αυτού του παγκόσμιου μύθου. Εκείνο που μπορεί να δοθεί τώρα είναι ένα μικρό απόσπασμα, μερικοί υπαινιγμοί ως προς το μυστικό του νόημα, το γεγονός ότι αντιπροσωπεύει την καταγραφή ενός αληθινού πολέμου, της σύγκρουσης ανάμεσα στους Μυημένους των δύο σχολών. Πολλές και διάφορες είναι οι αλληγορίες που υπάρχουν ακόμα και που είναι χτισμένες πάνω στο ίδιο θεμέλιο. Η αληθινή διήγηση, εκείνη που δίνει το πλήρες εσωτερικό νόημα, βρίσκεται στα Ιερά Βιβλία, αλλά σ' αυτά η συγγραφέας δεν έχει καμιά πρόσβαση.

Στα εξωτερικά έργα, όμως, το επεισόδιο του πολέμου του Ταράκα και μερικά εσωτερικά σχόλια, ίσως να προσφέρουν κάποια ένδειξη. Σε κάθε *Πουρανά* το γεγονός περιγράφεται με πολλές ή λίγες παραλλαγές, πράγμα που δείχνει τον αλληγορικό χαρακτήρα του.

Στην Μυθολογία των πρώτων βεντικών Αρίων, καθώς και στις μετέπειτα πουρανικές διηγήσεις, γίνεται αναφορά στον Μπούντα, τον "Σοφό", τον "γνώστη της Μυστικής Σοφίας", ο οποίος στον ευημερισμό του είναι ο πλανήτης Ερμής. Το *Κλασικό Ινδουιστικό Λεξικό* θεωρεί ότι ο Μπούντα είναι συγγραφέας ενός ύμνου του *Ριγκ-Βέντα*. Επομένως, δεν μπορεί κατά κανέναν τρόπο να είναι "ένα μετέπειτα φανταστικό δημιούργημα των μπραχμάνων", αλλά είναι πράγματι μια πολύ παλιά προσωπικότητα.

Ερευνώντας, λοιπόν, μέσα στην γενεαλογία ή μάλλον στην θεογονία του, αποκαλύπτονται τα ακόλουθα γεγονότα. Σαν μύθος, αυτός είναι γιος της Τάρα, της συζύγου του Μπριχασπάτι, του "χρυσόχρωμου", και του "Σόμα", της (αρσενικής) Σελήνης, ο οποίος, σαν τον Πάρη, παίρνει αυτήν την νέα Ελένη του ινδουιστικού αστρικού βασιλείου μακριά από τον σύζυγό της, πράγμα που προκάλεσε μεγάλη διαμάχη και πόλεμο στον Σβάργκα (Ουρανό). Το επεισόδιο γίνεται αφορμή για μια μάχη ανάμεσα στους θεούς και στους Άσουρα. Ο Βασιλιάς Σόμα βρίσκει συμμάχους στον Ουσάνα (Αφροδίτη), τον αρχηγό των Νταναβά, ενώ οι θεοί οδηγούνται από τον Ίντρα και τον Ρουντρά, οι οποίοι παρατάσσονται στο πλευρό του Μπριχασπάτι. Αυτός βοηθιέται επίσης από τον Σανκάρα (Σίβα), ο οποίος επειδή είχε για γκουρού του τον πατέρα του Μπριχασπάτι, τον Άνγκιρας, παραστέκεται τώρα στον γιο του. Εδώ ο Ίντρα είναι το ινδουιστικό πρότυπο του Μιχαήλ, ο Αρχιστράτηγος και φονέας των αγγέλων του Δράκοντα, γιατί ένα από τα ονόματα του είναι Τζίσνου, "αρχηγός της (ουράνιας) Στρατιάς". Και οι δύο μάχονται, όπως έκαναν μερικοί Τιτάνες ενάντια σε άλλους Τιτάνες, σε υπεράσπιση εκδικητικών θεών: ο ένας του Δία *Τονάν* (στην Ινδία ο Μπριχασπάτι είναι ο πλανήτης Δίας, πράγμα που αποτελεί μια περίεργη σύμπτωση), και ο άλλος σε υπεράσπιση του πάντα βροντερού Ρουντρά Σανκάρα. Κατά την διάρκεια αυτού του πολέμου τον

εγκαταλείπει η σωματοφυλακή του, οι θεοί της θύελλας (Μαρούτ). Η ιστορία είναι πολύ υπαινικτική σε μερικές από τις λεπτομέρειές της.

Ας εξετάσουμε μερικές απ' αυτές και ας προσπαθήσουμε να ανακαλύψουμε το νόημά τους. Το εποπτεύον πνεύμα, ή "κυβερνήτης", του πλανήτη Δία είναι ο Μπριχασπάτι, ο αδικημένος σύζυγος. Αυτός είναι ο καθοδηγητής ή πνευματικός γκουρού των θεών, που είναι αντιπρόσωποι των γενεσιουργών δυνάμεων. Στον *Ριγκ-Βέντα* ονομάζεται Μπραχμανασπάτι, ένα όνομα που σημαίνει "η θεότητα στην οποία προσωποποιείται η πράξη του *λατρευόμενου* προς τους θεούς". Έτσι, ο Μπριχασπάτι αντιπροσωπεύει την υλοποίηση της *θείας χάρης*, θα λέγαμε, μέσω τυπικών και τελετουργιών, ή της εξωτερικής λατρείας.

Από την άλλη μεριά, όπως θα δείξουμε, η "ΤΑΡΑ" – η σύζυγός του – είναι η προσωποποίηση των δυνάμεων ενός μυημένου στην *Γκούπτα- Βίντια,* στην μυστική γνώση. (Βλέπε Ντόουσον, *Κλασσικό Ινδουιστικό Λεξικό*.)

Αστρονομικά ο ΣΟΜΑ είναι η Σελήνη, αλλά στην μυστική φρασεολογία αυτό είναι επίσης το όνομα του ιερού ποτού που έπιναν οι μπραχμάνοι και οι μυημένοι κατά την διάρκεια των μυστηρίων και των θυσιαστικών τελετών τους. Το φυτό "Σόμα" είναι η *ασκληπιάς η όξινη* (*asclepias acida*), η οποία περιέχει έναν χυμό απ' όπου φτιάχνεται εκείνο το μυστικό ποτό, το ποτό Σόμα. Μόνο οι απόγονοι των *Ρίσι*, οι *Αγκνιχότρι* (οι ιερείς του πυρός) των μεγάλων μυστηρίων γνώριζαν όλες τις ιδιότητές του. Αλλά η αληθινή ιδιότητα του γνήσιου Σόμα ήταν (και *είναι*) να κάνει τον Μυημένο έναν *νέον* άνθρωπο, αφού έχει *ξαναγεννηθεί*, δηλαδή αφού έχει αρχίσει να ζει στο *αστρικό* του σώμα. Γιατί καθώς η πνευματική του φύση κυριαρχεί πάνω στην υλική, σύντομα μπορεί να την αποβάλει και να αποχωρήσει ακόμα κι από κείνη την αιθεροποιημένη μορφή.[445]

Την παλιά εποχή το Σόμα δεν δινόταν ποτέ στον αμύητο μπραχμάνο, τον απλό *γκριχάστα* ή ιερέα της εξωτερικής λατρείας. Έτσι ο Μπριχασπάτι – αν και ήταν ο "γκουρού των θεών" – αντιπροσώπευε ωστόσο την νεκρή μορφή της λατρείας. Η Τάρα, η *σύζυγός του* – το σύμβολο ενός ο οποίος, αν και μπλεγμένος στην δογματική λατρεία, επιθυμεί την αληθινή σοφία – είναι εκείνη που εμφανίζεται σαν μυημένη στα μυστήρια από τον βασιλιά Σόμα, τον χορηγό εκείνης της Σοφίας. Γι' αυτό στην αλληγορία, ο Σόμα εμφανίζεται να την απαγάγει. Αποτέλεσμα αυτού είναι η γέννηση του Μπούντα – *εσωτερικής Σοφίας* – του Mercury, ή Ερμή, στην Ελλάδα και στην Αίγυπτο. Αυτός αναφέρεται ότι ήταν "τόσο όμορφος", ώστε ακόμα και ο σύζυγος, αν και έχει επίγνωση ότι ο Μπούντα δεν είναι απόγονος της δικής του λατρείας του *νεκρού γράμματος*, διεκδικεί το "νεογέννητο" σαν Γιο του, καρπό των τυπολατρικών και ανόητων μορφών του (βλέπουμε το ίδιο στις σύγχροες εξωτερικές θρησκείες). Αυτό είναι, *εν συντομία*, ένα από τα νοήματα της αλληγορίας.

Πόλεμος στον Ουρανό αναφέρεται σε αρκετά γεγονότα τέτοιου είδους πάνω σε διάφορα και διαφορετικά πεδία ύπαρξης. Το πρώτο είναι ένα καθαρά αστρονομικό και κοσμικό γεγονός που ανήκει στην κοσμογονία. Ο Τζον Μπέντλεϋ νόμιζε ότι για τους Ινδούς ο πόλεμος στον Ουρανό είναι απλώς μια μεταφορά που αναφέρεται στους υπολογισμούς των χρονικών περιόδων τους.[446]

Αυτός που πίνει το Σόμα βρίσκεται συνδεδεμένος με το εξωτερικό σώμα του, αλλά και ταυτόχρονα μακριά απ' αυτό, στην πνευματική του μορφή. Αυτή η τελευταία, ελευθερωμένη από την πρώτη, ίπταται για λίγο στις ανώτερες αιθερικές περιοχές, γινόμενη κυριολεκτικά "σαν ένας από τους θεούς", διατηρώντας όμως στον φυσικό της εγκέφαλο την ανάμνηση των όσων βλέπει και μαθαίνει. Μιλώντας ανοιχτά, το Σόμα είναι ο καρπός του Δένδρου της Γνώσης που απαγορεύτηκε από τους ζηλόφθονους Ελοΐμ ή Γιαχβέ στον Αδάμ και στην Εύα, για να μη "γίνει ο άνθρωπος ως εις εξ ημών".

Βλέπε Τζον Μπέντλεϋ, *Ιστορική θεώρηση της Ινδικής Αστρονομίας*, 1823, σελ. 27-30. Αναφέροντας από το έργο σχετικά με τον Αριαμπάτα, ο οποίος λέγεται ότι έδωσε μια κοντινή προσέγγιση στην αληθινή σχέση μεταξύ των διαφόρων αξιών για τους υπολογισμούς της τιμής του ***π***, ο συγγραφέας του έργου *Η Πηγή των Μέτρων* αναδημοσιεύει μια περίεργη δήλωση. Ο Τζον Μπέντλεϋ, λέγεται "είχε μεγάλη εξοικείωση με την ινδική αστρονομική και μαθηματική γνώση....και επομένως αυτή η δήλωσή του μπορεί να θεωρηθεί ως αυθεντική. Το ίδιο αξιοσημείωτο χαρακτηριστικό μεταξύ αρκετών Ανατολικών και αρχαίων εθνών, δηλαδή της επίμονης απόκρυψης του μυστηρίου αυτού του είδους της γνώσης, είναι έντονο και μεταξύ των Ινδών. Εκείνο το οποίο δόθηκε έξω για να διδαχθεί δημόσια και να εκτεθεί σε κοινή εξέταση, *δεν ήταν παρά μια απλή προσέγγιση μιας πιο ακριβούς αλλά κρυμμένης γνώσης*. Και αυτή η ίδια η διατύπωση του Μπέντλεϋ θα διευκρινίσει, περιέργως, τον ισχυρισμό και όταν εξηγηθεί θα δείξει ότι αυτή [η ινδική *εξωτερική* αστρονομία και οι επιστήμες] προήλθε *από ένα σύστημα πολύ πιο ακριβές από το ευρωπαϊκό*, το οποίο ο ίδιος ο Μπέντλεϋ, φυσικά, εμπιστευόταν σαν πολύ πιο προχωρημένο από την ινδική Γνώση, σε οποιαδήποτε εποχή και σε οποιαδήποτε γενιά".

Θεωρεί ότι αυτός χρησίμευσε στα Δυτικά έθνη σαν ένα πρότυπο για να χτίσουν πάνω εκεί τον δικό τους πόλεμο των Τιτάνων. Ο συγγραφέας δεν έχει εντελώς άδικο, αλλά ούτε και εντελώς δίκιο. Αν το αστρικό πρότυπο αναφέρεται πράγματι σε μια προ-μανβανταρική περίοδο και βασίζεται ολοκληρωτικά πάνω στην Γνώση εκ μέρους των Αρίων Μυημένων – όπως ισχυρίζονταν – ολόκληρου του προγράμματος και της προόδου της κοσμογονίας,[447] τότε ο πόλεμος των Τιτάνων δεν είναι παρά ένα μυθικό και θεοποιημένο αντίγραφο του πραγματικού πολέμου, ο οποίος έλαβε χώρα στον Καϊλάσα (ουρανό) των Ιμαλαΐων και όχι στα βάθη του Κοσμικού ενδοπλανητικού Διαστήματος. Είναι η καταγραφή της τρομερής μάχης ανάμεσα στους "Γιους του θεού" και στους "Γιους της Σκιάς", της Τέταρτης και της Πέμπτης Φυλής. Ακριβώς απ' αυτά τα δυο γεγονότα, αναμιγμένα μαζί με μύθους δανεισμένους από την εξωτερική διήγηση του πολέμου που εξαπέλυσαν οι Άσουρα ενάντια στους θεούς, δημιουργήθηκαν όλες οι μετέπειτα εθνικές παραδόσεις πάνω στο θέμα.

Εσωτερικά, οι Άσουρα, οι οποίοι στην συνέχεια μεταμορφώθηκαν σε κακά Πνεύματα και κατώτερους θεούς που βρίσκονται συνεχώς σε πόλεμο με τις μεγάλες οντότητες, είναι οι θεοί της Μυστικής Σοφίας. Στα αρχαιότερα τμήματα του *Ριγκ-Βέντα* αυτοί είναι πνευματικοί και θείοι, αφού ο όρος Άσουρα χρησιμοποιείται για το Υπέρτατο Πνεύμα και είναι ίδιος με τον μεγάλο Άχουρα των Ζωροαστριστών. (Βλέπε την μετάφραση του *Βεντιντάντ* από τον Νταρμέστετερ, Εισαγωγή, σελ. LVIII, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. II.) Υπήρχε μια εποχή που οι ίδιοι οι θεοί Ίντρα, Αγκνί και Βάρουνα ανήκαν στους Άσουρα.

Στο *Ταϊτιρίγια-Μπράχμανα*, η πνοή (*άσου*) του Μπράχμα-Πρατζαπάτι αποκτά ζωή και από εκείνην την πνοή δημιούργησε τους Άσουρα. Αργότερα, μετά τον πόλεμο, οι Άσουρα ονομάζονται εχθροί των θεών, απ' όπου και το "*Α*-σούρα" – το αρχικό "Α" όντας ένα στερητικό πρόθεμα – δηλαδή "*μη-θεοί*", ενώ οι "θεοί" αναφέρονται σαν "Σούρα". Αυτό επομένως συνδέει τους Άσουρα και τις "Στρατιές" τους, που αριθμούνται στην συνέχεια, με τους "Πεπτωκότες Αγγέλους" των χριστιανικών Εκκλησιών, μια ιεραρχία πνευματικών Όντων που βρίσκονται σε κάθε Πάνθεο των αρχαίων και των σύγχρονων εθνών, από τους Ζωροαστριστές μέχρι τους Κινέζους.

Αυτοί είναι οι γιοι της πρωταρχικής Δημιουργικής Πνοής στην αρχή κάθε νέου Μάχα Κάλπα ή Μανβαντάρα, ίδιας τάξης με τους Αγγέλους που παρέμειναν "πιστοί". Αυτοί *ήταν οι σύμμαχοι του Σόμα* (του πατέρα της *Εσωτερικής Σοφίας*) εναντίον του Μπριχασπάτι (που αντιπροσώπευε την τυπική ή *τελετουργική* λατρεία). Προφανώς υποβαθμίστηκαν, στον Χώρο και στον Χρόνο, σε αντίθετες δυνάμεις ή δαίμονες από τους τυπολάτρες, εξαιτίας της επανάστασής τους ενάντια στην υποκρισία, στην ψευτολατρεία και στην μορφή του νεκρού γράμματος.

Ποιος είναι, τώρα, ο αληθινός χαρακτήρας όλων εκείνων που πολέμησαν μαζί τους; Αυτοί είναι: (1) οι Ουσάνα, ή η "Στρατιά" του πλανήτη Αφροδίτη, οι οποίοι τώρα στον Ρωμαιοκαθολικισμό έγιναν ο Λούσιφερ, το πνεύμα του "πρωινού άστρου" (Ισαΐα, ΙΔ', 12), η *τσαμπά* ή στρατιά του "Σατανά". (2) Οι Ντάιτια και οι Νταναβά είναι οι Τιτάνες, οι δαίμονες και οι γίγαντες που συναντάμε στην Βίβλο, οι απόγονοι των "Γιων του θεού" και των "θυγατέρων των Ανθρώπων" (Γένεση, ΣΤ', 1-2). Το γενετικό τους όνομα υποδηλώνει τον υποτιθέμενο χαρακτήρα τους και ταυτόχρονα αποκαλύπτει το μυστικό *άνιμους* των μπραχμάνων, γιατί αυτοί είναι οι Κρατουντβίσα, οι "εχθροί των θυσιών" ή εξωτερικών προσποιήσεων. Αυτές είναι οι "Στρατιές" που πολέμησαν εναντίον του Μπριχασπάτι, του αντιπροσώπου των *εξωτερικών* λαϊκών και εθνικών θρησκειών. Και ο Ίντρα είναι ο θεός του *ορατού* ουρανού, του στερεώματος, ο οποίος στον πρώτο *Βέντα* είναι ο ανώτερος θεός του Κοσμικού ουρανού, της κατάλληλης κατοικίας για έναν *εξωκοσμικό* και προσωπικό θεό, πάνω απ' τον οποίο καμιά εξωτερική λατρεία δεν μπορεί ποτέ να πετάξει.

Πράγμα που αποτέλεσε και την ατυχία του Μπέντλεϋ και δεν αφαιρεί καθόλου την δόξα από τους αρχαίους Ινδούς αστρονόμους, οι οποίοι ήταν όλοι Μυημένοι.

Η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι κάθε γεγονός συμπαντικής σπουδαιότητας – όπως είναι οι γεωλογικοί κατακλυσμοί στο τέλος της μιας φυλής και ατην ορχή μιας καινούργιας – που συνεπάγεται κάθε φορά μια μεγάλη αλλαγή για την ανθρωπότητα πνευματικά, ηθικά και φυσικά, είναι προσχεδιασμένο και προσυμφωνημένο, θα λέγαμε, στις αστρικές περιοχές του πλανητικού μας συστήματος. Η Αστρολογία βασίζεται ολοκληρωτικά πάνω σ' αυτήν την μυστική και στενή σχέση ανάμεσα στα ουράνια σώματα και στην ανθρωπότητα και αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα μυστικά της Μύησης και των Απόκρυφων μυστηρίων.

Ύστερα έρχονται οι Ναγκά,[448] οι Σάρπα (όφεις ή Σαράφ). Αυτοί αποκαλύπτουν, επίσης, τον χαρακτήρα τους μέσω του κρυμμένου νοήματος του ιερογλυφικού τους. Στην Μυθολογία αναφέρονται σαν ημιθεϊκά όντα με ανθρώπινο πρόσωπο και ουρά Δράκοντα. Επομένως, αυτοί είναι αναμφίβολα οι ιουδαϊκοί *σεραφείμ* (από τις λέξεις *Serapis* και *Sarpa*, Όφις), ο ενικός των οποίων είναι *saraph*, που σημαίνει "φλεγόμενος, πύρινος" (Ισαΐα, ΣΤ', 6). Η χριστιανική και η ιουδαϊκή αγγελολογία κάνουν διαχωρισμό ανάμεσα στους *Σεραφείμ* και στους *Χερουβείμ* ή Χερούβ, οι οποίοι έρχονται δεύτεροι σε τάξη. Εσωτερικά και καμπαλιστικά αυτοί είναι ταυτόσημοι, το Χερουβείμ όντας απλώς το όνομα για την εικόνα ή το αντίγραφο οποιασδήποτε από τις υποδιαιρέσεις των ουράνιων λεγεώνων. Όπως, λοιπόν, ειπώθηκε προηγουμένως Δράκοντες και Ναγκά ήταν τα ονόματα που δίνονταν στους Μυημένους ερημίτες, εξαιτίας της μεγάλης Σοφίας και της Πνευματικότητας τους καθώς και του γεγονότος ότι ζούσαν σε σπηλιές. Έτσι, όταν ο Ιεζεκιήλ (ΚΘ', 3-4) χρησιμοποιεί το επίθετο *Χερούβ* για τον ηγεμόνα της Τύρου και του λέει ότι εξαιτίας της *σοφίας και της κατανόησής του* δεν υπάρχει μυστικό που να μπορεί να κρυφτεί απ' αυτόν, δείχνει σε έναν Αποκρυφιστή ότι είναι ένας "προφήτης", ίσως, αλλά ωστόσο και οπαδός της εξωτερικής λατρείας, ο οποίος εξαπολύει μύδρους ενάντια σε έναν Μυημένο μιας άλλης σχολής και όχι ενάντια σε κάποιον φανταστικό Λούσιφερ, έναν Χερούβ που έπεσε πρώτα από τα άστρα και ύστερα από τον κήπο της Εδέμ. Έτσι, ο επονομαζόμενος "πόλεμος", σε ένα από τα πολλά νοήματα του, είναι επίσης μια αλληγορική καταγραφή της σύγκρουσης ανάμεσα σε δυο τάξεις μυημένων, της δεξιάς και της αριστερής ατραπού. Στην Ινδία υπήρχαν τρεις τάξεις *Ρίσι*, οι οποίοι ήταν οι αρχαιότεροι σοφοί που μας είναι γνωστοί: οι βασιλικοί ή *ρατζάρσι*, βασιλείς και ιερείς που ακολουθούσαν την ασκητική ζωή˙ οι *ντεβάρσι*, θείοι ή γιοι του Ντάρμα ή Γιόγκα και οι *μπραχμάρσι*, οι απόγονοι εκείνων των *Ρίσι* που ήταν οι ιδρυτές των *γκότρα* των μπραχμάνων ή των φυλετικών καστών. Αφήνοντας τώρα για λίγο κατά μέρος το μυθικό και αστρονομικό κλειδί, οι μυστικές διδασκαλίες παρουσιάζουν πολλούς Ατλάντειους που ανήκαν σ' αυτές τις υποδιαιρέσεις και προκάλεσαν συγκρούσεις και πολέμους μεταξύ τους *de facto* και *de jure*. Ο Νάραντα, ένας από τους μεγαλύτερους *Ρίσι,* ήταν *ντεβαρίσι* και εμφανίζεται σε συνεχή και αιώνια έχθρα με τον Μπράχμα, τον Ντάκσα και άλλους θεούς και σοφούς. Επομένως, μπορούμε με ασφάλεια να υποστηρίξουμε ότι, οποιοδήποτε κι αν ήταν το *αστρονομικό* νόημα αυτού το παγκόσμια αποδεκτού μύθου, η ανθρώπινη όψη του βασίζεται πάνω σε αληθινά και ιστορικά γεγονότα, παραμορφωμένα σε θεολογικό δόγμα, μόνο και μόνο για να ικανοποιήσουν εκκλησιαστικούς σκοπούς. Όπως επάνω, έτσι και κάτω. Τα αστρικά φαινόμενα και η συμπεριφορά των ουράνιων σωμάτων χρησίμευσαν σαν μοντέλο και το σχέδιο εκτελέστηκε εδώ, πάνω στην Γη. Έτσι, το διάστημα, στην αφηρημένη του έννοια, ονομαζόταν "περιοχή της θείας γνώσης" και από τους Χαλδαίους ή Μυημένους, Ab Soo, κατοικία (ή Πατέρας, δηλαδή πηγή) της γνώσης, γιατί ακριβώς στο διάστημα διαμένουν οι νοήμονες Δυνάμεις οι οποίες *αοράτως* κυβερνούν το Σύμπαν.[449]

Κατά τον ίδιο τρόπο και βάσει του σχεδίου του Ζωδιακού στον *άνω* Ωκεανό ή ουρανό, μια ορισμένη περιοχή πάνω στην Γη, μια εσωτερική θάλασσα, ήταν καθαγιασμένη και ονομαζόταν η "Άβυσσος της Μάθησης"· ενώ δώδεκα κέντρα πάνω σ' αυτήν, με την μορφή δώδεκα μικρών νησιών, που αντιπροσώπευαν τα Ζωδιακά σημεία – δύο από τα οποία παρέμειναν για αιώνες σαν τα "μυστηριώδη σημεία"[450] – ήταν οι κατοικίες των δώδεκα Ιεροφαντών και κατόχων της σοφίας.

Οι Ναγκά περιγράφονται από τους Ανατολιστές σαν ένας μυστηριώδης λαός που τα ορόσημά του απαντώνται σε αφθονία σήμερα στην Ινδία και οι οποίοι ζούσαν στο Ναγκαντβίπα μια από τις Επτά ηπείρους ή υποδιαιρέσεις του Μπαραταβάρσα (αρχαίας Ινδίας), καθώς η πόλη Ναγκπούρ είναι μια από τις αρχαιότερες πόλεις της χώρας.

Το ίδιο υπαινικτικές είναι και οι ιδιότητες που αποδίδονται στον Ρουντρά Σίβα, τον μεγάλο Γιόγκι, τον προπάτορα όλων των Σοφών και, στον Εσωτερισμό, έναν από τους σπουδαιότερους Βασιλείς των θείων Δυναστειών. Επονομαζόμενος "Πρώτος" και "Τελευταίος", είναι ο πάτρονας της Τρίτης, Τέταρτης και Πέμπτης Ριζικής Φυλής. Γιατί σε έναν από τους πρώτους χαρακτήρες του είναι ο ασκητής Ντιγκαμπάρα, "ο ντυμένος με Στοιχεία", ο Τριλοτσάνα, ο "τριόφθαλμος", ο Παντσανάνα, ο "πενταπρόοωπος", ένας υπαινιγμός για τις περασμένες τέσσερεις και την τωρινή πέμπτη φυλή, γιατί αν και *πενταπρόσωπος* έχει μόνο "τέσσερα χέρια", επειδή η πέμπτη φυλή ζει ακόμα. Αυτός είναι ο "θεός του Χρόνου", ο Saturn-Κρόνος, όπως δείχνει το *νταμαρού* (τύμπανο) του, που έχει σχήμα κλεψύδρας. Και όταν τον κατηγορούν ότι έκοψε το πέμπτο κεφάλι του Μπράχμα και τον άφησε μόνο με τέσσερα, αυτός είναι επίσης ένας υπαινιγμός κάποιου βαθμού μύησης καθώς επίσης και των Φυλών.

Η ιδέα του Σέυφορθ, ότι στην αρχαιότητα τα σημεία του Ζωδιακού ήταν μόνο δέκα, είναι λαθεμένη. Δέκα ήταν γνωστά μόνο στους αδαείς, αλλά οι μυημένοι τα γνώριζαν όλα, από την εποχή του χωρισμού της ανθρωπότητας σε

Αυτή η "θάλασσα της γνώσης" ή της μάθησης[451] παρέμεινε για αιώνες εκεί που τώρα απλώνεται η έρημος Σάμο ή Γκόμπι. Υπήρχε μέχρι την τελευταία μεγάλη περίοδο παγετώνων, οπότε ένας τοπικός κατακλυσμός – ο οποίος σάρωσε τα νερά νότια και δυτικά σχηματίζοντας έτσι την τωρινή μεγάλη ξερή έρημο – άφησε μόνο μια όαση με μια λίμνη και ένα νησί στο κέντρο της, σαν ένα απομεινάρι του *Ζωδιακού Δακτυλίου* πάνω στην Γη. Για αιώνες η υδάτινη άβυσσος, η οποία για τα έθνη που προηγήθηκαν των μετέπειτα Βαβυλωνίων, ήταν η κατοικία της "μεγάλης μητέρας" (του γήινου μεταγενέστερου τύπου της "μεγάλης μητέρας χάους" στον ουρανό), του γονέα του Έα (Σοφίας), που ήταν ο ίδιος ένα αρχικό πρότυπο του Οάνες, του ανθρώπου-Ψαριού των Βαβυλωνίων. Για αιώνες, λοιπόν, η "Άβυσσος" ή *Χάος* ήταν η κατοικία της σοφίας και όχι του κακού. Η σύγκρουση του Μπελ και έπειτα του Μεροντάχ, του ηλιακού θεού, με την Τιαμάτ, την θάλασσα και τον Δράκοντα της, ένας "πόλεμος" ο οποίος τελείωσε με την ήττα της τελευταίας, έχει ένα καθαρά κοσμικό και γεωλογικό νόημα, καθώς και ένα ιστορικό. Είναι μια σελίδα σχισμένη από την Ιστορία των Μυστικών και Ιερών Επιστημών, την εξέλιξη, την ανάπτυξη και τον ΘΑΝΑΤΟ τους, για *τα πλήθη των αδαών*. Αναφέρεται (α) στην συστηματική και βαθμιαία αποξήρανση τεράστιων περιοχών από τον καυτό Ήλιο κατά μια ορισμένη προϊστορική περίοδο, μια από τις φοβερότερες ξηρασίες η οποία τελείωσε με την βαθμιαία μεταμόρφωση των κάποτε γόνιμων και με άφθονα νερά περιοχών στις αμμώδεις έρημους που είναι τώρα και (β) στην συστηματική καταδίωξη των Προφητών της Δεξιάς Ατραπού από κείνους της Αριστερής. Αυτοί οι τελευταίοι έχοντας εγκαινιάσει την γέννηση και την ανάπτυξη των ιερατικών καστών, οδήγησαν τελικά τον κόσμο σε όλες εκείνες τις εξωτερικές θρησκείες που επινοήθηκαν για να ικανοποιήσουν τις διεφθαρμένες προτιμήσεις των πολλών και αδαών για τελετουργικά τυπικά και υλοποίηση της αιώνια αυλής και Αδιάγνωστης Αρχής.

Αυτή ήταν μια κάποια βελτίωση της ατλάντειας μαγείας, η ανάμνηση της οποίας παραμένει στις μνήμες ολόκληρου του φιλολογικού και σανσκριτόφωνου τμήματος της Ινδίας, καθώς και στους λαϊκούς μύθους. Ωστόσο, δεν ήταν παρά μια παρωδία και μια βεβήλωση των Ιερών Μυστηρίων και της επιστήμης τους. Η γρήγορη πρόοδος του ανθρωπομορφισμού και της ειδωλολατρείας οδήγησε την αρχική Πέμπτη – όπως είχε ήδη οδηγήσει την Τέταρτη Φυλή – για άλλη μια φορά στην μαύρη μαγεία, αν και σε μικρότερη κλίμακα. Τέλος, ακόμα και οι *τέσσερεις* "*Αδάμ*" (που συμβολίζουν κάτω από άλλα ονόματα τις τέσσερις προηγούμενες φυλές) ξεχάστηκαν κι αυτοί και, περνώντας από την μια γενιά στην άλλη, φορτωμένοι στην καθεμιά με επιπρόσθετους μύθους, στο τέλος πνίγηκαν μέσα στον ωκεανό εκείνου του λαϊκού συμβολισμού που ονομάζεται Πάνθεο. Παρ' όλα αυτά υπάρχουν μέχρι σήμερα στις αρχαιότερες ινδικές παραδόσεις σαν: ο Τσελέμ, ο "Σκιώδης Αδάμ" (οι *Τσαγιά* της δικής μας δοξασίας), ο "πρότυπος" Αδάμ, το αντίγραφο του πρώτου και ο αρρενοθήλυς της εξωτερικής Γένεσης (κεφ. Α')· ο τρίτος, ο "γήινος Αδάμ" πριν από την Πτώση, ένας ανδρόγυνος και ο τέταρτος, ο Αδάμ μετά την *πτώση του*, δηλαδή χωρισμένος σε φύλα, ή ο καθαρός Ατλάντειος. Ο Αδάμ του Κήπου της Εδέμ ή ο προπάτορας της φυλής μας – ο πέμπτος – είναι μια έξυπνη σύνθεση των παραπάνω τεσσάρων. Όπως αναφέρεται στο *Ζοχάρ*, ο Αδάμ, ο ΠΡΩΤΟΣ *άνθρωπος*, δεν βρίσκεται τώρα πάνω στην Γη, "δεν βρίσκεται πουθενά Κάτω". "Και οι κατώτερες γαίες, από πού προέρχονται; Είναι από την άλυσο της Γης και από τον *Ουρανό Επάνω*", *δηλαδή από τις ανώτερες σφαίρες, εκείνες που προηγήθηκαν και βρίσκονται πάνω από την Γη μας*.

.....Και πρόβαλαν απ' αυτήν [την Άλυσο] διάφορα πλάσματα που διέφεραν μεταξύ τους. Μερικά από αυτά με ενδύματα (δέρματα) [στερεά] μερικά με κελύφη (Kliphoth).... μερικά με κόκκινα κελύφη, μερικά με μαύρα, άλλα με λευκά και άλλα με όλα τα χρώματα. Έτσι όλα τα πλάσματα είναι σαν αυτά. (*Ζοχάρ*, ΙΙΙ, 96, 103, Μπρόντυ, εκδ. Κρεμόνα ΙΙΙ, Φυλ. 4α, στ. 14. Παράβαλε Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 416.)

φύλα, απ' όπου προήλθε και ο χωρισμός του Παρθένου-Σκορπιού σε δυο, τα οποία χάρις σε ένα μυστικό ζώδιο που προστέθηκε και στον Ζυγό που επινόησαν οι Έλληνες αντί του μυστικού ονόματος που δεν είχε δοθεί, μας έκαναν 12. (Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ, σελ. 456).

Το ανωτέρω είναι, ίσως, ένα κλειδί για το συμβολικό όνομα του Τάλεϋ-Λάμα, του Λάμα του "Ωκεανού", που σημαίνει τον Ωκεανό της Σοφίας. Ο Αββάς Χουκ αναφέρεται σε αυτόν.

Όπως η χαλδαϊκή Κοσμογονία του Βηρωσσού και οι Στάντζα που δόθηκαν, έτσι και μερικές πραγματείες της *Καμπάλα* μιλούν για πλάσματα με δυο πρόσωπα, για άλλα με τέσσερα και άλλα με ένα πρόσωπο, γιατί ο "ανώτατος Αδάμ δεν κατεβαίνει σε όλες τις χώρες, ούτε παράγει απογόνους και παίρνει πολλές γυναίκες", αλλά είναι ένα Μυστήριο.

Το ίδιο και ο Δράκοντας είναι ένα μυστήριο. Αληθινά, λέει ο Ραββί Σιμόν μπεν-Γιοχάι, η κατανόηση του νοήματος του Δράκοντα δεν δίνεται στους "Συντρόφους" (μαθητές ή *τσέλα*), αλλά μόνο στους "μικρούς", δηλαδή τους *τέλειους Μυημένους*.[452] "Την (διήγηση του) έργου της αρχής, οι σύντροφοι την μελετούν και την κατανοούν, τα παιδιά (οι τέλειοι μυημένοι), όμως, είναι εκείνα που καταλαβαίνουν τον υπαινιγμό του έργου της αρχής, από το *μυστήριο του όφι της Μεγάλης θάλασσας*" (*Ζοχάρ*, II, 36b.) Και οι Χριστιανοί εκείνοι που θα τύχει να το διαβάσουν, θα καταλάβουν επίσης, κάτω από το φως της παράπονω πρότασης, ποιος ήταν ο "Χριστός" τους. Γιατί ο Ιησούς δηλώνει επανειλημμένα ότι εκείνος ο οποίος "δεν θα δεχτεί την Βασιλεία του θεού σαν *μικρό παιδί*, δεν θα εισέλθει σ' αυτήν". Και αν μερικά από τα λεγόμενα του αναφέρονταν καθαρά στα παιδιά χωρίς καμιά μεταφορά, ωστόσο τα περισσότερα απ' όσα σχετίζονται με "παιδιά" στα Ευαγγέλια αναφέρονται στους *Μυημένους*, ένας απ' τους οποίους ήταν ο Ιησούς. Στο *Ταλμούδ* ο Παύλος (Σαούλ) αναφέρεται σαν "παιδίον".

Το "Μυστήριο του Όφι" ήταν το εξής: Η Γη μας, ή μάλλον η *γήινη ζωή*, αναφέρεται συχνά στις Μυστικές Διδασκαλίες σαν Μεγάλη θάλασσα και μέχρι σήμερα η "θάλασσα της ζωής" έχει παραμείνει σαν μια αγαπητή παρομοίωση. Το *Σιφρά ντι-Τσενιούτα* (I, 26), μιλάει για το πρωταρχικό χάος και την εξέλιξη του Σύμπαντος μετά από μια καταστροφή (*πραλάγια*), συγκρίνοντας το με έναν αναδιπλούμενο όφι: "Απλώνοντας από δω κι από κει την ουρά και το στόμα του, με το κεφάλι να ταλαντεύεται στον λαιμό του, είναι οργισμένος και θυμωμένος....Παρακολουθεί και κρύβεται. *Κάθε χίλιες Ημέρες* εκδηλώνεται".

Ένα σχόλιο στα *Πουρανά* λέει: "Ο Αναντά Σέσα είναι μια μορφή του Βίσνου, του Αγίου Πνεύματος της Συντήρησης και ένα σύμβολο του Σύμπαντος, πάνω στον οποίο υποτίθεται ότι κοιμάται κατά την διάρκεια των διαλειμμάτων των Ημερών του Μπράχμα. Τα επτά κεφάλια του Σέσα στηρίζουν το σύμπαν......»

Έτσι το Πνεύμα του θεού "κοιμάται" ή "αναπνέει" (*merahepheth*) πάνω από το Χάος της αδιαφοροποίητης ύλης, πριν από κάθε νέα "Δημιουργία", λέει το *Σιφρά ντι Τσενιούτα*. Τώρα, μια "Ημέρα" του Μπράχμα, όπως ήδη εξηγήθηκε, αποτελείται από χίλια *Μαχαγιουγκά* και, αφού κάθε "Νύχτα" ή περίοδος ανάπαυσης έχει ίση διάρκεια με την "ημέρα", είναι εύκολο να καταλάβουμε πού μας οδηγεί ο μυημένος συγγραφέας του *Σιφρά* όταν λέει: «Το κεφάλι του σπάει στα ύδατα της μεγάλης θάλασσας, όπως έχει γραφεί: "Συ εκραταίωσας εν τη δυνάμει σου την θάλασσαν, συ συνέτριψας τας κεφάλας των δρακόντων επί του υδατος"» (Ψαλμοί, ΟΓ, 13). Αυτό αναφέρεται στις δοκιμασίες των Μυημένων στην φυσική ζωή, την "θάλασσα της θλίψης", αν διαβαστεί με ένα από τα κλειδιά. Αλλά όταν διαβαστεί με ένα άλλο κλειδί, υπαινίσσεται την διαδοχική καταστροφή των επτά σφαιρών μιας αλύσου κόσμων στην μεγάλη θάλασσα του διαστήματος. Γιατί κάθε αστρική σφαίρα ή πλανήτης, κάθε κόσμος, άστρο ή ομάδα άστρων στον συμβολισμό ονομάζεται "κεφαλή του Δράκοντα". Αλλά όπως και να διαβαζόταν, κατά την αρχαιότητα ο Δράκος ποτέ δεν θεωρούνταν σαν Κακός, ούτε και ο Όφις. Στις διάφορες παρομοιώσεις, είτε επρόκειτο για αστρονομικές, κοσμικές, θεολογικές ή απλώς φυσιολογικές, δηλαδή φαλλικές, ο Όφις θεωρούνταν πάντα σαν ένα *θείο* σύμβολο. Όταν αναφέρεται "Ο [Κοσμικός] Όφις που τρέχει με 370 πηδήματα" (*Σιφρά ντι-Τσενιούτα*, παρ. 33), εννοούνται οι κυκλικές περίοδοι του μεγάλου Τροπικού έτους (25.868 χρόνια), χωρισμένου με τον εσωτερικό υπολογισμό σε 370 περιόδους ή κύκλους, όπως ένα ηλιακό έτος χωρίζεται σε 365 ημέρες. Και αν οι χριστιανοί θεωρούν τον Μιχαήλ σαν τον Κατακτητή του Σατανά, του Δράκοντα, αυτό συνέβη γιατί στο *Ταλμούδ* αυτή η μαχητική

Στην αρχαία Ιουδαία αυτό ήταν το όνομα που δινόταν στους Μυημένους οι οποίοι ονομάζονταν επίσης "Αθώοι" και "Παιδιά", δηλαδή ξαναγεννημένοι. Το κλειδί αυτό ανοίγει μια θέα σε ένα από τα μυστήρια της Καινής Διαθήκης: την σφαγή από τον Ηρώδη των 40.000 "Αθώων". Υπάρχει ένας μύθος σχετικά μ' αυτό, και το γεγονός που συνέβη σχεδόν έναν αιώνα π.Χ. δείχνει την προέλευση της παράδοσης αναμιγμένης ταυτόχρονα με κείνη του Κρίσνα και του θείου του Κάνσα. Στην περίπτωση της Κ.Δ., ο Ηρώδης συμβολίζει τον Αλέξανδρο Ιανέα (της Λύδας), που η από μέρους του καταδίωξη και δολοφονία εκατοντάδων και χιλιάδων Μυημένων οδήγησε στην υιοθέτηση της ιστορίας της Βίβλου.

προσωπικότητα παριστάνεται σαν Πρίγκηπας των Υδάτων, ο οποίος είχε υπό τις διαταγές του επτά υπηρετικά Πνεύματα˙ ένας καλός λόγος που εξηγεί γιατί η Λατινική Εκκλησία τον έκανε προστάτη Άγιο κάθε ακρωτηρίου στην Ευρώπη. Στο *Σιφρά ντι-Τσενιούτα* η δημιουργική Δύναμη "φτιάχνει σκίτσα και σπείρες της δημιουργίας της *με την μορφή ενός Όφι*". Αυτός "κρατάει την ουρά του στο στόμα του", γιατί είναι το σύμβολο της ατέλειωτης αιωνιότητας και των κυκλικών περιόδων. Τα νοήματα του, όμως, θα απαιτούσαν έναν ολόκληρο τόμο και γι' αυτό πρέπει να σταματήσουμε.

Έτσι, ο αναγνώστης μπορεί τώρα να καταλάβει μόνος του ποια είναι τα διάφορα νοήματα του "Πολέμου στον Ουρανό" και του "μεγάλου δράκοντα". Τα πιο σπουδαία και φοβερά εκκλησιαστικά δόγματα, το άλφα και το ωμέγα της χριστιανικής πίστης και η στήλη της ΠΤΩΣΗΣ και της ΕΞΙΛΕΩΣΗΣ υποβιβάζονται σε ένα παγανιστικό σύμβολο, μέσα στις πολλές αλληγορίες σχετικά με αυτές τις προϊστορικές μάχες.

XIX

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ Η ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ;

Το θέμα δεν έχει ακόμα εξαντληθεί και πρέπει να εξεταστεί και από άλλες όψεις. Δεν μπορούμε να ξέρουμε αν η μεγαλειώδης περιγραφή του Τριήμερου Πολέμου των Αγγέλων του Φωτός εναντίον εκείνων του Σκότους του Μίλτον δικαιώνει την υποψία ότι πρέπει να είχε ακούσει την αντίστοιχη Ανατολική παράδοση. Παρ' όλα αυτά, αν δεν είχε ο ίδιος επαφή με κάποιο Μυστικιστή, τότε θα πρέπει να υπήρχε κάποιος άλλος, ο οποίος να είχε πρόσβαση στα μυστικά έργα του Βατικανού. Ανάμεσα σ' αυτά υπάρχει μια παράδοση που αφορά τους "Μπενέ-Σαμάς" – τα "παιδιά του Ηλίου" – η οποία σχετίζεται με την Ανατολική αλληγορία, με πολύ περισσότερες λεπτομέρειες στην *τριπλή της απόδοση* απ' όσες μπορεί να βρει κανείς στο *Βιβλίο του Ενώχ* ή στην πολύ πιο πρόσφατη Αποκάλυψη του Αγ. Ιωάννη σχετικά με τον "Αρχαίο Δράκοντα" και τους Σφαγείς του, όπως δείξαμε.

Φαίνεται περίεργο να υπάρχουν ακόμα και σήμερα συγγραφείς οι οποίοι ανήκουν σε Μυστικές Εταιρείες και οι οποίοι συνεχίζουν να έχουν προκατειλημμένες αμφιβολίες ως προς την "υποτιθέμενη" αρχαιότητα του *Βιβλίου του Ενώχ*. Έτσι, ενώ ο συγγραφέας του έργου *Τα Ιερά Μυστήρια Μεταξύ των Μάγια και των Κουιτσέ* έχει την τάση να βλέπει στον Ενώχ έναν Μυημένο που ασπάστηκε τον χριστιανισμό (!!), ο Άγγλος συντάκτης των έργων του Ελιφάς Λεβί – *Τα Μυστήρια της Μαγείας* – έχει επίσης την ίδια γνώμη. Παρατηρεί ότι: "Εκτός από τον πολυμαθέστατο δρ. Κίνελυ κανένας σύγχρονος σχολιαστής δεν αποδίδει σ' αυτό το τελευταίο έργο [το *Βιβλίο του Ενώχ*] αρχαιότητα μεγαλύτερη από τον τέταρτο αιώνα π.Χ.". Οι σύγχρονοι σχολιαστές, όμως, έχουν διαπράξει και λάθη χειρότερα απ' αυτό. Ως χθες ακόμα οι μεγαλύτεροι *φιλολογικοί* κριτικοί στην Ευρώπη αρνούνταν την ίδια την αυθεντικότητα αυτού του έργου μαζί με εκείνη των *Ορφικών Ύμνων*, ακόμα και των *Βιβλίων του Ερμή* ή Θωθ, μέχρις ότου ολόκληρα αποσπάσματα απ' αυτά τα τελευταία ανακαλύφθηκαν πάνω σε αιγυπτιακά μνημεία και τάφους των πρώτων δυναστειών. Η γνώμη του αρχιεπισκόπου Λώρενς έχει αναφερθεί σε άλλο σημείο.

"Αρχαίος Δράκοντας" και Σατανάς, που τώρα έγιναν ξεχωριστά και συλλογικά το σύμβολο και ο θεολογικός όρος για τον "Πεπτωκότα Άγγελο", δεν περιγράφεται έτσι ούτε στην αρχική *Καμπάλα* (το Χαλδαϊκό *Βιβλίο των Αριθμών*) ούτε στην σύγχρονη. Γιατί ο πιο διαβασμένος, αν όχι και ο μεγαλύτερος από τους σύγχρονους Καμπαλιστές, δηλαδή ο Ελιφάς Λεβί στο έργο του *Ιστορία της Μαγείας* (σελ. 16-17), περιέγραψε τον Σατανά με τους ακόλουθους επαινετικούς όρους:

> Είναι εκείνος ο Άγγελος ο οποίος ήταν αρκετά περήφανος, ώστε να θεωρήσει τον εαυτό του θεό˙ αρκετά γενναίος, ώστε να αγοράσει την ανεξαρτησία του – με το τίμημα της αιώνιας δυστυχίας και του μαρτυρίου˙ αρκετά όμορφος, ώστε να στολιστεί με το πλήρες θείο φως˙ αρκετά δυνατός, ώστε να βασιλεύει μέσα στο σκοτάδι και στην αγωνία και ώστε να χτίσει ο ίδιος έναν θρόνο πάνω στην ανεξάντλητη πυρά του. Είναι ο Σατανάς του δημοκρατικού και αιρετικού Μίλτον... ο πρίγκιπας της αναρχίας, υπηρετούμενος από μια ιεραρχία καθαρών Πνευμάτων (!!)...

περιγραφή αυτή – η οποία συμβιβάζει τόσο έξυπνα το θεολογικό δόγμα και την καμπαλιστική αλληγορία και καταφέρνει ακόμα να περιλάβει και ένα πολιτικό κοπλιμέντο στην φρασεολογία της – όταν διαβαστεί με το σωστό πνεύμα, είναι απόλυτα ορθή.

Ναι, πράγματι· είναι το μεγαλύτερο από τα ιδεώδη, το αιώνιο σύμβολο – ή μάλλον η αποθέωση – της αυτοθυσίας για την διανοητική ανεξαρτησία της ανθρωπότητας. Η πάντα δραστήρια ενέργεια που διαμαρτύρεται ενάντια στην στατική αδράνεια, αρχή για την οποία η Αυτοβεβαίωση είναι έγκλημα και η Σκέψη και το Φως της Γνώσης μισητά. Όπως λέει ο Ελιφάς Λεβί με αξεπέραστη δικαιοσύνη και ειρωνία, "αυτός ο υποτιθέμενος ήρωας των σκοτεινών οντοτήτων, ο οποίος, συκοφαντικά έχει φορτωθεί με ασχήμια, έχει στολιστεί με κέρατα και οπλές, που θα ταίριαζαν πολύ καλύτερα στον αμείλικτο βασανιστή του, είναι αυτός που τελικά

μεταβλήθηκε σε όφι: σε κόκκινο Δράκοντα". Αλλά ο Ελιφάς Λεβί ήταν ακόμα πολύ υπάκουος στην ρωμαιοκαθολική εξουσία, μπορεί να προσθέσει κανείς, πολύ ιησουίτικος για να ομολογήσει ότι αυτός ο διάβολος ήταν η ανθρωπότητα και ότι δεν υπήρξε ποτέ πάνω στην Γη έξω απ' αυτή την ανθρωπότητα.[453]

Σ' αυτό η χριστιανική θεολογία, αν και ακολούθησε δουλικά τα βήματα του Παγανισμού, αποδείχθηκε συνεπής στην δική της καθιερωμένη πολιτική. Έπρεπε να απομονωθεί και να επιβεβαιώσει την αυθεντία της. Επομένως δεν μπορούσε να κάνει τίποτε καλύτερο από το να μετατρέψει κάθε παγανιστική θεότητα σε διάβολο. Ο κάθε φωτεινός ηλιακός θεός της αρχαιότητας – μια ένδοξη θεότητα την μέρα και ο αντίθετος και αντίπαλος της την νύχτα, δηλαδή ο Δράκοντας της Σοφίας, γιατί υποτίθεται ότι περιείχε τα σπέρματα της νύχτας και της ημέρας – μεταβλήθηκε τώρα σε μια αντιθετική σκιά του Θεού και έγινε Σατανάς βάσει της μοναδικής και αστήρικτης αυθεντίας του δεσποτικού ανθρώπινου δόγματος. Ενώ στην συνέχεια όλοι αυτοί οι δημιουργοί του φωτός και της σκιάς, όλοι οι ηλιακοί και σεληνιακοί θεοί, έγιναν καταραμένοι και έτσι ο ένας Θεός, ο διαλεγμένος από τους πολλούς, και ο Σατανάς, ανθρωπομορφοποιήθηκαν και οι δυο. Αλλά η θεολογία φαίνεται να ξεχνάει την ανθρώπινη ικανότητα για διάκριση και τελική ανάλυση όλων εκείνων που επιβάλλονται τεχνητά στον σεβασμό της. Η ιστορία δείχνει σε κάθε φυλή και σε κάθε γένος, ειδικά στα σημιτικά έθνη, την φυσική τάση να εξυψώνει την δική της φυλετική θεότητα πάνω απ' όλες τις άλλες στην ηγεμονία των θεών και αποδεικνύει ότι ο Θεός των Ισραηλιτών ήταν ένας τέτοιος *φυλετικός* θεός και τίποτε περισσότερο, έστω και αν η χριστιανική Εκκλησία ακολουθώντας το παράδειγμα του "εκλεκτού" λαού, αρέσκεται να επιβάλλει την λατρεία εκείνης της ιδιαίτερης θεότητας και να αναθεματίζει όλες τις άλλες. Είτε επρόκειτο αρχικά για μια συνειδητή ή ασυνείδητη απόκρυψη, ωστόσο ήταν τέτοια. Κατά την αρχαιότητα ο Ιεχωβά πάντα ήταν "*θεός... εν συναγωγή θεών*" (Ψαλμοί, ΠΑ’, 1). Ο *Κύριος* εμφανίζεται στον Αβραάμ και ενώ λέει: "*Εγώ είμαι Θεός ο Παντοκράτωρ*", μετά προσθέτει, "και στήσω την διαθήκην μου... αιώνιον είναι σου θεός και του σπέρματός σου μετά σε" (Γένεσις, ΙΖ’, 7) και όχι στους Άριους Ευρωπαίους.

Έπειτα ήταν και η μεγαλειώδης και ιδανική μορφή του Ιησού του Ναζωραίου που έπρεπε να σταθεί εμπρός σε ένα σκοτεινό φόντο για να κερδίσει ακτινοβολία από την αντίθεση, και πιο σκοτεινό απ' αυτό η Εκκλησία δεν θα μπορούσε να επινοήσει. Μη γνωρίζοντας τον συμβολισμό της Παλαιάς Διαθήκης και αγνοώντας το αληθινό νόημα του ονόματος του Ιεχωβά – του μυστικού ραββινικού υποκατάστατου για το άφατο και απρόφερτο όνομα – η Εκκλησία μπέρδεψε την έξυπνα κατασκευασμένη σκιά με την πραγματικότητα, το ανθρωπομορφοποιημένο γενεσιουργό σύμβολο με την Μοναδική Πραγματικότητα, την αιώνια αδιάγνωστη αιτία των πάντων. Σαν λογικό επακόλουθο η Εκκλησία, για σκοπούς δυαδικότητας, έπρεπε να κατασκευάσει έναν ανθρωπομορφικό Διάβολο, δημιουργημένο, όπως έλεγε, από τον ίδιο τον Θεό. Έτσι, τώρα ο Σατανάς κατέληξε να γίνει ένα τέρας κατασκευασμένο από τον "Ιεχωβά-Φρανκενστάιν" – κατάρα του πατέρα του και ένα αγκάθι στο θείο πλευρό – ένα τέρας τέτοιο, ώστε κανένας γήινος Φρανκενστάιν δεν θα μπορούσε να κατασκευάσει ένα φόβητρο πιο γελοίο απ' αυτό.

συγγραφέας του έργου *Νέες Όψεις Ζωής* (σελ. 209) περιγράφει τον ιουδαϊκό Θεό πολύ σωστά από καμπαλιστική άποψη σαν: "το πνεύμα της γης που αποκαλύφθηκε στους Ιουδαίους σαν Ιεχωβά". Ήταν ξανά το ίδιο Πνεύμα το οποίο, μετά τον θάνατο του Ιησού, "πήρε την μορφή του και τον υποδύθηκε σαν ο αναστημένος Χριστός", κατά την δοξασία του Κέρινθου και αρκετών Γνωστικών ταγμάτων με μια ελαφρά παραλλαγή, όπως μπορεί να δει κανείς. Αλλά οι εξηγήσεις και τα συμπεράσματα του συγγραφέα είναι αξιοσημείωτα: "Κανένας δεν ήξερε.....καλύτερα από τον Μωυσή ....[και] τόσο καλά όσο εκείνος, πόσο μεγάλη ήταν η δύναμη εκείνων [των θεών της Αιγύπτου] με τους ιερείς των οποίων είχε φιλονικήσει", λέει, "Θεών των οποίων ο Ιεχωβά υποστηρίζεται ότι είναι ο Θεός [από τους Ιουδαίους μόνο]". "Ποιοι ήταν εκείνοι οι θεοί, εκείνοι οι

Ποιος διάβολος θα μπορούσε να διαθέτει περισσότερη εξυπνάδα, πανουργία και ωμότητα από τον δολοφόνο του Χουαϊτσάπελ, "Τζακ τον Αντεροβγάλτη", του οποίου η ανυπέρβλητη δίψα για αίμα και η ψυχρή κακία του τον οδήγησαν να "Ψάξει και να κακοποιήσει εν ψυχρώ επτά δυστυχισμένες και *κατά τα άλλα αθώες γυναίκες*! Δεν έχει κανείς παρά να διαβάσει τις καθημερινές εφημερίδες για να ||Ά>ει σ' αυτές ξυλοδαρμούς γυναικών και παιδιών από μεθυσμένα τέρατα (συζύγους και πατέρες!), ένα μικρό ποσοστό απ' όσα φτάνουν καθημερινά στα δικαστήρια, πλήρεις προσωποποιήσεις των διαβόλων της χριστιανικής Κόλασης!

Αχέρ των οποίων ο Ιεχωβά, ο *Εχάδ*, υποστηρίζεται ότι είναι ο Θεός....επειδή τους υπέταξε;" ρωτάει συγγραφέας. Και σε αυτό ο Αποκρυφισμός μας απαντάει: εκείνοι τους οποίους τώρα η Εκκλησία αποκαλεί *Πεπτωκότες* Αγγέλους και συλλογικά *Σατανά*, ο *Δράκοντας* που κατανικήθηκε από τον Μιχαήλ και την Στρατιά – αν πρόκειται να δεχτούμε τα λεγόμενά της – ο Μιχαήλ όντας απλώς ο ίδιος ο Ιεχωβά,·στην καλύτερη περίπτωση ένα από τα κατώτερα Πνεύματα. Γι' αυτό ο συγγραφέας έχει και πάλι δίκιο όταν λέει:

Οι Έλληνες πίστευαν στην ύπαρξη ....δαιμόνων. Αλλά....τους είχαν προλάβει – οι Εβραίοι, οι οποίοι υποστήριζαν ότι υπήρχε μια τάξη υποκριτικών πνευμάτων, τα οποία ονόμαζαν δαίμονες, "υποκριτές"....Αποδεχόμενοι μαζί με τον Ιεχωβά, που το βεβαιώνει σαφώς, την ύπαρξη άλλων θεών, οι οποίοι....ήταν υποκριτές του Ενός Θεού, μήπως εκείνοι οι άλλοι θεοί ήταν απλώς μια ανώτερη τάξη υποκριτικών πνευμάτων....τα οποία είχαν αποκτήσει και ασκούσαν μεγαλύτερες δυνάμεις; Και μήπως δεν είναι η υποκρισία το κλειδί για το μυστήριο της κατάστασης του πνεύματος; Αλλά από την στιγμή που θα δεχτούμε αυτήν την θέση, πώς μπορούμε να ξέρουμε ότι ο Ιεχωβά δεν ήταν ένα υποκριτικό πνεύμα, ένα πνεύμα το οποίο καθώς ήταν σφετεριστικό έγινε έτσι ο υποκριτής του ενός άγνωστου και μη δυνάμενου να γνωστεί Θεού; Ή μάλλον, πώς μπορούμε να ξέρουμε ότι το πνεύμα που αποκαλεί τον εαυτό του Ιεχωβά, σφετεριζόμενο τις ιδιότητές του, δεν προκάλεσε έτσι ο δικός του ορισμός να αποδοθεί στον Έναν, ο οποίος στην πραγματικότητα είναι τόσο ανώνυμος όσο και αδιάγνωστος; (*Νέες Όψεις Ζωής*, σελ. 144-145.)

Στην συνέχεια ο συγγραφέας δείχνει ότι το "πνεύμα Ιεχωβά είναι ένας υποκριτής" βάσει της δικής του παραδοχής. Παραδέχθηκε στον Μωυσή ότι είχε εμφανιστεί στους πατριάρχες σαν "ο Θεός *Σαντάι*"... και "ο Θεός Ελίων".

Με την ίδια άνεση υιοθέτησε το όνομα του Ιεχωβά και, ακριβώς εξαιτίας της της πίσης στην βεβαίωση αυτού του υποκριτή, τα ονόματα *Ελ, Ελοά, Ελοΐμ* και *Σαντάι* διαβάζονταν και ερμηνεύονταν σε παράθεση με το Ιεχωβά σαν "Κύριος Θεός ο *Παντοκράτωρ*". [Έπειτα όταν] το όνομα του Ιεχωβά έγινε άρρητο, ο ορισμός *Αδονάι*, "Κύριος" το αντικατέστησε και... εξαιτίας αυτής ακριβώς της αντικατάστασης, το "Κύριος" πέρασε από τον ιουδαϊκό στον χριστιανικό "Λόγο" και Κόσμο σαν ένας ορισμός του θεού. (*Νέες Όψεις Ζωής*, σελ. 146.)

Και πώς είναι δυνατόν να ξέρουμε, θα μπορούσε να προσθέσει ο συγγραφέας, ότι ο Ιεχωβά δεν ήταν πολλά πνεύματα που υποδύονταν ακόμα και τον φαινομενικά έναν *Γιοδ* ή *Γιοδ*-Χε;

Αλλά αν η χριστιανική Εκκλησία ήταν η πρώτη που έκανε δόγμα την ύπαρξη του Σατανά, αυτό συνέβη γιατί – όπως δείξαμε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* – ο Διάβολος, ο πανίσχυρος *εχθρός* του Θεού (;!!) έπρεπε να γίνει ο ακρογωνιαίος λίθος και η στήλη της Εκκλησίας. Γιατί όπως πολύ σωστά παρατηρεί ένας θεοσοφιστής, ο Ζυλ Μπαισάκ, στο έργο του *Σατανάς ή Διάβολος*: "Ήταν απαραίτητο να αποφύγει να εμφανιστεί ότι αποδέχεται το δόγμα της δυαδικής αρχής μετατρέποντας αυτόν τον δημιουργικό Σατανά σε μια πραγματική δύναμη. Προκειμένου να εξηγήσει το αρχικό κακό, το βρήκε προτιμότερο να καθαγιάσει ενάντια στον Μάνη την υπόθεση μιας άδειας που δόθηκε από τον Παντοδύναμο Έναν".[454] Αλλά τόσο η εκλογή, όσο και η πολιτική, ήταν ατυχείς. Είτε ο υποκριτής του κατώτερου θεού του Αβραάμ και του Ιακώβ έπρεπε να κατασκευαστεί ολότελα ξεχωριστός από τον μυστικό "Πατέρα" του Ιησού ή οι "Πεπτωκότες" Άγγελοι θα έπρεπε να είχαν μείνει ασυκοφάντητοι από περαιτέρω φαντασιώσεις.

Κάθε θεός των Εθνικών συνδέεται και σχετίζεται στενά με τον Ιεχωβά των Ελοΐμ, γιατί όλοι τους είναι Μια Στρατιά, οι μονάδες της οποίας διαφέρουν μόνο κατ' όνομα στις εσωτερικές διδασκαλίες. Ανάμεσα στους "Υπάκουους" και στους "Πεπτωκότες" Αγγέλους δεν υπάρχει καμιά διαφορά, παρά μόνο στις αντίστοιχες λειτουργίες τους, ή μάλλον στην αδράνεια μερικών και στην δραστηριότητα άλλων, μεταξύ εκείνων των "Ντιάνι Τσόχαν" ή *Ελοΐμ* που ήταν "εντεταλμένοι να δημιουργήσουν", δηλαδή να κατασκευάσουν τον εκδηλωμένο κόσμο από το αιώνιο υλικό.

Σατανάς ή Διάβολος, σελ. 9. Μετά τον πολυμορφικό Πανθεϊσμό μερικών Γνωστικών, ήρθε ο εσωτερικός δυαδισμός του Μάνη, ο οποίος κατηγορήθηκε ότι προσωποποιούσε το Κακό και έκανε από τον Διάβολο έναν θεό, τον αντίπαλο του ίδιου του Θεού. Δεν βλέπουμε η χριστιανική Εκκλησία να βελτίωσε και πολύ εκείνη την εξωτερική ιδέα των Μανιχαϊστών, γιατί κι αυτή ονομάζει τον Θεό της Βασιλιά του Φωτός και τον Σατανά Βασιλιά του Σκότους, μέχρι και σήμερα.

Οι Καμπαλιστές λένε ότι το όνομα του Σατανά είναι το όνομα του Ιεχωβά τοποθετημένο ανάποδα, γιατί ο "Σατανάς δεν είναι ένας μαύρος θεός αλλά η άρνηση της λευκής θεότητας" ή του φωτός της Αλήθειας. Ο Θεός είναι φως και ο Σατανάς είναι το αναγκαίο σκοτάδι ή σκιά που το ξεχωρίζει, χωρίς το οποίο το καθαρό φως θα ήταν αόρατο και ακατανόητο. [455] 9 "Για τους μυημένους", λέει ο Ελιφάς Λεβί, "ο διάβολος δεν είναι ένα πρόσωπο αλλά μια δημιουργική Δύναμη, για Καλό όσο και για Κακό". Αυτοί "οι Μυημένοι" παρίσταναν την Δύναμη, η οποία προΐσταται της φυσικής γέννησης, κάτω από την μυστηριώδη μορφή του θεού Πάνα ή Φύσης: απ' όπου και τα κέρατα και οι οπλές εκείνης της μυθικής και συμβολικής μορφής, καθώς επίσης και ο χριστιανικός τράγος του "Σαββάτου των Μαγισσών". Σε σχέση μ' αυτό επίσης οι χριστιανοί ξέχασαν απερίσκεπτα ότι ο τράγος ήταν το θύμα που διαλέχτηκε για την εξιλέωση όλων των αμαρτιών του Ισραήλ, ότι ο *αποδιοπομπαίος τράγος* ήταν πράγματι ο Ουσιαστικός μάρτυρας, το σύμβολο του μεγαλύτερου μυστηρίου πάνω στην γη, της *Πτώσης* σε γέννηση. Οι Ιουδαίοι, όμως, είχαν από καιρό ξεχάσει το αληθινό νόημα του δικού τους γελοίου (για τους αμύητους) ήρωα, που διαλέχτηκε από το δράμα της ζωής στα μεγάλα μυστήρια που εκτελούνταν απ' αυτούς στην έρημο, ενώ οι Χριστιανοί δεν το γνώριζαν ποτέ.

Ελιφάς Λεβί προσπαθεί να εξηγήσει το δόγμα της Εκκλησίας του με παραδοξότητες και μεταφορές, αλλά πετυχαίνει ελάχιστα, αν λάβει κανείς υπόψη του τους πολυάριθμους τόμους που γράφηκαν από ευσεβείς Ρωμαιοκαθολικούς δαιμονολόγους κάτω από την έγκριση και την αιγίδα της Ρώμης σ' αυτόν τον δέκατον ένατον αιώνα. Για τον αληθινό Ρωμαιοκαθολικό ο διάβολος ή Σατανάς είναι μια *πραγματικότητα*. Το δράμα που παίχτηκε μέσα στο αστρικό φως σύμφωνα με τον ενορατικό της Πάτμου – ο οποίος επιθυμούσε, ίσως, να βελτιώσει την διήγηση του *Βιβλίου του Ενώχ* – είναι τόσο πραγματικό και ιστορικό γεγονός, όσο και οποιαδήποτε άλλη αλληγορία και συμβολικό γεγονός στην Βίβλο. Αλλά οι Μυημένοι δίνουν μια εξήγηση που διαφέρει από εκείνη που δίνει ο Ελιφάς Λεβί, η ιδιοφυΐα και η πονηρή διάνοια του οποίου έπρεπε να υποταχθεί σε ορισμένους συμβιβασμούς που του υπαγόρευε η Ρώμη.

Έτσι, οι αληθινοί και ασυμβίβαστοι Καμπαλιστές παραδέχονται ότι, όσον αφορά τους σκοπούς της επιστήμης και της φιλοσοφίας, θα ήταν αρκετό αν ο αδαής γνώριζε πως ο μεγάλος μαγικός παράγοντας, που από τους οπαδούς του μαρκησίου ντε Σαιν Μαρτίν – τους Μαρτινιστές – ονομαζόταν αστρικό φως, από τους Καμπαλιστές του Μεσαίωνα και τους Αλχημιστές Αστρική Παρθένος και *Mysterium Magnum* και από τους Αποκρυφιστές της Ανατολής Αιθέρας, η αντανάκλαση του Ακασά˙ αυτός, λοιπόν, ο μαγικός παράγοντας είναι εκείνο που η Εκκλησία ονομάζει Λούσιφερ. Είναι σε όλους γνωστό το γεγονός ότι οι Λατίνοι σχολιαστές κατάφεραν να μεταμορφώσουν την Παγκόσμια Ψυχή και το Πλήρωμα, τον *φορέα του Φωτός* και το δοχείο όλων των μορφών – μια δύναμη που εξαπλώνεται σ' ολόκληρο το Σύμπαν, με τα άμεσα και τα έμμεσα αποτελέσματα της – σε Σατανά και στα έργα του. Αλλά τώρα είναι έτοιμοι να αποκαλύψουν στον προαναφερθέντα αδαή ακόμα και τα μυστικά τα οποία υπαινίσσεται ο Ελιφάς Λεβί χωρίς επαρκή επεξήγηση, γιατί η πολιτική του τελευταίου για συγκαλυμμένες αποκαλύψεις θα μπορούσε να οδηγήσει μόνο σε περαιτέρω δεισιδαιμονία και παρανόηση. Πράγματι, τι μπορεί να συνάγει ένας σπουδαστής του Αποκρυφισμού, ένας αρχάριος, από τις ακόλουθες υπερβολικά ποιητικές φράσεις του Ελιφάς Λεβί, που είναι τόσο αποκαλυπτικές, όσο και τα γραπτά οποιουδήποτε Αλχημιστή;

> Λούσιφερ [το Αστρικό Φως]... είναι μια ενδιάμεση δύναμη που υπάρχει σε όλη την δημιουργία, χρησιμεύει για να δημιουργεί και να καταστρέφει και η Πτώση του Αδάμ ήταν μια ερωτική μέθη, η οποία έκανε την γενιά του σκλάβα σ' αυτό το μοιραίο φως. Κάθε σεξουαλικό πάθος που κατανικά τις αισθήσεις

Αναφέρουμε στο σημείο αυτό τον κ. Λαίνγκ, στο έξοχο έργο του *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη* (3η έκδ. σελ. 222): "Από αυτό το δίλημμα [την ύπαρξη του κακού στον κόσμο] δεν υπάρχει διέξοδος, εκτός αν εγκαταλείψουμε τελείως την ιδέα μιας ανθρωπομορφικής θεότητας και υιοθετήσουμε καθαρά την επιστημονική ιδέα μιας Πρώτης Αιτίας, ανεξερεύνητης και πέρα από αποκάλυψη και ενός σύμπαντος, τους νόμους του οποίου μπορούμε να ανιχνεύσουμε, αλλά που για την πραγματική του ουσία δεν γνωρίζουμε τίποτε *και μπορούμε μόνο να υποψιαστούμε ή να διακρίνουμε αμυδρά έναν θεμελιώδη νόμο, ο οποίος ίσως να κάνει την πολικότητα του καλού και του κακού μια αναγκαία συνθήκη ύπαρξης*". Αν η Επιστήμη γνώριζε "την αληθινή ουσία", αντί για την πλήρη άγνοια που έχει τώρα, τότε η αμυδρή υποψία, θα μετατρεπόταν σε βεβαιότητα για την ύπαρξη ενός τέτοιου νόμου και σε γνώση ότι ένας τέτοιος νόμος συνδέεται με το Κάρμα.

μας είναι ένας ανεμοστρόβιλος εκείνου του φωτός που ζητά να μας παρασύρει προς την άβυσσο του θανάτου. Η τρέλα, οι παραισθήσεις, τα οράματα, οι εκστάσεις είναι όλα μορφές μιας πολύ επικίνδυνης μέθης που οφείλεται σ' αυτόν τον εσωτερικό φώσφορο [;]. Τέλος, το φως αυτό έχει την φύση του πυρός, η νοήμων χρησιμοποίηση του οποίου θερμαίνει και ζωογονεί, ενώ αντίθετα η υπερβολή του διαλύει και καταστρέφει. Έτσι ο άνθρωπος καλείται να αναλάβει μια κυρίαρχη αυτοκρατορία πάνω σε εκείνο το [αστρικό] φως και να κατακτήσει μ' αυτόν τον τρόπο την αθανασία του, ενώ ταυτόχρονα απειλείται να μεθύσει, να απορροφηθεί και να καταστραφεί αιώνια απ' αυτό. Αυτό το φως, επομένως, στον βαθμό που είναι καταστροφικό, εκδικητικό και μοιραίο, είναι πράγματι το πυρ της κόλασης, ο όφις του μύθου και είναι γεμάτο με τα βασανιστικά του λάθη, τα δάκρυα και τους τριγμούς των οδόντων των θνησιγενών όντων που καταβροχθίζει, το φάντασμα της ζωής που τους ξεφεύγει και φαίνεται να κοροϊδεύει και να βεβηλώνει την αγωνία τους, όλα αυτά δεν μπορεί παρά να είναι ο διάβολος ή ο Σατανάς πράγματι. (*Ιστορία της Μαγείας*, σελ. 196-197.)

Σε όλα αυτά δεν υπάρχει καμιά *λαθεμένη δήλωση*, τίποτε εκτός από μια υπεραφθονία κακοχρησιμοποιημένων μεταφορών, όπως στην χρησιμοποίηση του Αδάμ – ενός μύθου – στην απεικόνιση των αστρικών αποτελεσμάτων. Το *Ακασά* – το αστρικός φως – (που δεν είναι ο Αιθέρας της επιστήμης, όπως μεταφράζουν μερικοί ανατολιστές), μπορεί να οριστεί με λίγες λέξεις: είναι η Συμπαντική Ψυχή, η Μήτρα του Σύμπαντος, το "Mysterium Magnum" απ' το οποίο γεννιέται το καθετί που υπάρχει με αποχωρισμό ή *διαφοροποίηση*. Είναι η αιτία της ύπαρξης· γεμίζει όλο το άπειρο Διάστημα· είναι το *ίδιο το Διάστημα*, κατά μια έννοια, ή η Έκτη όσο και η Έβδομη αρχή του.[456] Αλλά σαν το πεπερασμένο μέσα στο Άπειρο, όσον αφορά την εκδήλωση, το φως πρέπει να έχει την σκιώδη πλευρά του, όπως παρατηρήσαμε ήδη. Και επειδή το άπειρο δεν μπορεί ποτέ να εκδηλωθεί, έτσι ο πεπερασμένος κόσμος πρέπει να αρκείται μόνο στην σκιά, την οποία οι πράξεις της ελκύουν προς την ανθρωπότητα και την οποία οι άνθρωποι ελκύουν και *εξαναγκάζουν σε δραστηριότητα*. Έτσι, το Αστρικό Φως, ενώ είναι η παγκόσμια Αιτία στην ανεκδήλωτη ενότητα και στην απειροσύνη του, σε σχέση με την Ανθρωπότητα γίνεται απλώς τα αποτελέσματα των αιτιών που παράγονται από τους ανθρώπους και την αμαρτωλή ζωή τους. Εκείνοι που παράγουν το Καλό
το Κακό δεν είναι οι φωτεινοί κάτοικοί του – είτε ονομάζονται Πνεύματα του Φωτός ή του Σκότους – αλλά η ίδια η ανθρωπότητα που καθορίζει την αναπόφευκτη δράση και αντίδραση στο μεγάλο μαγικό παράγοντα. Η ανθρωπότητα είναι αυτή που έγινε ο "*Όφις της Γένεσης*" και έτσι προκαλεί κάθε ημέρα και κάθε ώρα την Πτώση και την αμαρτία της "Ουράνιας Παρθένου", η οποία έτσι γίνεται ταυτόχρονα Μητέρα των θεών και των διαβόλων. Γιατί αυτή είναι η αιώνια τρυφερή, ευεργετική θεότητα για όλους εκείνους που διεγείρουν την *Ψυχή και την καρδιά* της, αντί να έλκουν στον εαυτό τους την σκιώδη της εκδηλωμένη ουσία, την οποία ο Ελιφάς Λεβί ονομάζει "μοιραίο φως" που σκοτώνει και καταστρέφει. Η ανθρωπότητα, με τις μονάδες της, μπορεί να κατανικήσει και να κυριαρχήσει τα αποτελέσματα της, αλλά μόνο με την αγιότητα της ζωής της και με δημιουργία καλών αιτιών. Έχει ισχύ μόνο πάνω στις εκδηλωμένες *κατώτερες αρχές*, την σκιά της Άγνωστης και Αδιάγνωστης Θεότητας στο Διάστημα. Αλλά στην αρχαιότητα και στην *πραγματικότητα*, ο Εωσφόρος ή Luciferus είναι το όνομα της αγγελικής Οντότητας που προΐσταται του *φωτός της αλήθειας* καθώς και του φωτός της ημέρας. Στο μεγάλο βαλεντινισνό ευαγγέλιο *Πίστις-Σοφία*, Παρ. 360-361, αναφέρεται ότι, από τις τρεις Δυνάμεις που εκπορεύονται από τα Άγια

Ο Γιόχαν Τριθέμιους, ο Αββάς του Σπονχάιμ, ο μεγαλύτερος αστρολόγος και Καμπαλιστής της εποχής του, λέει: "Η τέχνη της θείας μαγείας συνίσταται στην ικανότητα να αντιλαμβάνεσαι την ουσία των πραγμάτων στο φως της Φύσης [αστρικό φως] και χρησιμοποιώντας τις ψυχικές δυνάμεις του πνεύματος να παράγεις υλικά πράγματα από το αόρατο σύμπαν και σε τέτοιες λειτουργίες το Επάνω και το Κάτω πρέπει να ενωθούν και να αναγκαστούν να δράσουν αρμονικά. Το πνεύμα της Φύσης [αστρικό φως] είναι μια μονάδα, που δημιουργεί και σχηματίζει το καθετί και, δρώντας μέσω της μεσολάβησης του ανθρώπου, μπορεί να παράγει θαυμαστά πράγματα. Μια τέτοια διαδικασία λαμβάνει χώρα σύμφωνα με τον νόμο. θα μάθετε τον νόμο μέσω του οποίου πραγματώνονται αυτά τα πράγματα, αν μάθετε να γνωρίζετε τον εαυτό σας. Θα τον γνωρίσετε με την δύναμη του πνεύματος που βρίσκεται μέσα σας και θα τον εκπληρώσετε αναμειγνύοντας το πνεύμα σας με την ουσία που προβάλλει από εσάς. Αν επιθυμείτε να πετύχετε σε ένα τέτοιο έργο, πρέπει να μάθετε πώς να χωρίζετε το πνεύμα και την ζωή στην Φύση και, επίσης, να χωρίζετε την αστρική ψυχή μέσα σας και να την κάνετε απτή, και τότε η ουσία της ψυχής θα εμφανιστεί ορατή και απτή, γινόμενη αντικειμενική με την δύναμη του πνεύματος" (Αναφερόμενο στο έργο του δρ. Φραντς Χάρτμαν, *Παράκελσος*, σελ. 164-165.)

ονόματα των τριών Τριπλών δυνάμεων (*Τριδυνάμεις*,) εκείνη της Σοφίας (του Αγίου Πνεύματος σύμφωνα με τους Γνωστικούς αυτούς, τους πιο μορφωμένους απ' όλους) διαμένει στον πλανήτη Αφροδίτη ή Λούσιφερ.

Έτσι για τον αμύητο, το Αστρικό Φως μπορεί να είναι Θεός και Διάβολος ταυτόχρονα – ο Δαίμονας είναι θεός ανεστραμμένος: που σημαίνει ότι μέσα σε κάθε σημείο του Άπειρου Διαστήματος πάλλονται τα μαγνητικά και ηλεκτρικά ρεύματα της έμψυχης Φύσης, τα ζωοποιά και θανατηφόρα κύματα, γιατί ο θάνατος πάνω στην Γη γίνεται ζωή σε ένα άλλο πεδίο. Ο Λούσιφερ είναι ταυτόχρονα το θείο και το γήινο φως, το "Άγιο Πνεύμα" και ο "Σατανάς", γιατί το ορατό Διάστημα είναι αληθινά γεμάτο με την αόρατη διαφοροποιημένη Πνοή και το Αστρικό Φως, τα εκδηλωμένα αποτελέσματα των δυο που είναι ένα, καθοδηγούμενο και ελκόμενο από μας, είναι το Κάρμα της ανθρωπότητας, μια προσωπική αλλά και απρόσωπη οντότητα: προσωπική γιατί είναι το μυστικό όνομα που δινόταν από τον Σαιν-Μαρτίν στην Στρατιά των θείων Δημιουργών, οδηγών και κυβερνητών αυτού του πλανήτη˙ απρόσωπη, σαν η Αιτία και το αποτέλεσμα της συμπαντικής Ζωής και του θανάτου.

Πτώση ήταν το *αποτέλεσμα της γνώσης του ανθρώπου*, γιατί "τα μάτια του ανοίχτηκαν". Πράγματι, διδάχθηκε την Σοφία και την κρυμμένη γνώση από τον "Πεπτωκότα Άγγελο", γιατί αυτός από εκείνη την ημέρα είχε γίνει το *Μάνας*, ο Νους και η Αυτοσυνείδησή του. Στον Καθέναν από εμάς εκείνο το χρυσό νήμα της συνεχούς ζωής – που περιοδικά σπάει σε ενεργητικούς και παθητικούς κύκλους αισθησιακής ύπαρξης πάνω στην Γη και υπεραισθησισκής στο Ντεβατσάν – υπάρχει από την αρχή της εμφάνισης μας πάνω σ' αυτήν την γη. Είναι ο *Σουτράτμαν*, το φωτεινό νήμα της αθάνατης *απρόσωπης* Μοναδικότητας, πάνω στο οποίο οι γήινες ζωές μας ή τα παροδικά Εγώ είναι περασμένα σαν πολλές χάντρες, σύμφωνα με την όμορφη έκφραση της βεντάντικής φιλοσοφίας.

Και τώρα είναι αποδεδειγμένο ότι ο Σατανάς ή ο Κόκκινος Πύρινος Δράκοντας, ο "Κύριος του Φωσφόρου" (το θειάφι ήταν μια θεολογική βελτίωση), και ο Λούσιφερ ή ο "Εωσφόρος" βρίσκεται μέσα μας: είναι ο Νους μας, ο Πειρασμός και ο Λυτρωτής μας, ο νοήμων ελευθερωτής και Σωτήρας μας από την καθαρά ζωώδη κατάσταση. Χωρίς την αρχή αυτήν – την εκπόρευση της ίδιας της ουσίας της καθαρής θείας αρχής *Μαχάτ* (Διάνοιας), που ακτινοβολείται κατευθείαν από το *Θείο Νου* – δεν θα είμαστε καλύτεροι από τα ζώα. Ο πρώτος άνθρωπος Αδάμ κατασκευάστηκε μόνο σαν *ψυχή ζώσα* (*νέφες*), ο τελευταίος Αδάμ έγινε *πνεύμα ζωοποιούν* λέει ο Παύλος,[457] και τα λόγια του αναφέρονται στην κατασκευή ή *Δημιουργία* του ανθρώπου. Χωρίς αυτό το *ζωοποιούν* πνεύμα, δηλαδή τον *ανθρώπινο νου* ή ψυχή, δεν θα υπήρχε διαφορά ανάμεσα στον άνθρωπο και στο ζώο˙ ακριβώς όπως δεν υπάρχει, πράγματι, διαφορά ανάμεσα στα ζώα σε σχέση με τις πράξεις τους. Η τίγρης και ο γάιδαρος, το γεράκι και το περιστέρι είναι το καθένα εξίσου αγνό και αθώο όσο και το άλλο, επειδή είναι ανεύθυνα. Το καθένα ακολουθεί το ένστικτό του, η τίγρης και το γεράκι σκοτώνοντας με την ίδια αδιαφορία με την οποία ο γάιδαρος τρώει ένα γαϊδουράγκαθο ή το περιστέρι ραμφίζει έναν σπόρο καλαμποκιού. Αν η Πτώση είχε το νόημα που της δόθηκε από την θεολογία, αν εκείνη η πτώση συνέβη σαν αποτέλεσμα μιας πράξης που δεν ήταν μέσα στις προθέσεις της φύσης, ενός αμαρτήματος, τότε τι γίνεται με τα ζώα; Αν μας πουν ότι γεννούν τα είδη τους σαν επακόλουθο αυτού του ίδιου "πρωταρχικού αμαρτήματος", για το οποίο ο θεός καταράστηκε την γη – και επομένως καθετί που ζει πάνω σ' αυτήν – τότε θα θέσουμε ένα άλλο ερώτημα. Μας λέει η θεολογία, όπως και η επιστήμη, ότι τα ζώα βρίσκονταν πάνω στην Γη πολύ πριν από τον άνθρωπο; Ρωτάμε την πρώτη: Πώς γεννούσαν τα *είδη* τους πριν να κοπεί ο καρπός από το Δένδρο της Γνώσης, του Καλού και του Κακού; Όπως ειπώθηκε:

> Οι χριστιανοί – πολύ λιγότερο διορατικοί από τον Μεγάλο Μύστη και Ελευθερωτή, το όνομα του οποίου υιοθέτησαν, τα δόγματα του οποίου παρανόησαν και παραποίησαν και την μνήμη του οποίου αμαύρωσαν με τις πράξεις τους – πήραν τον ιουδαϊκό Ιεχωβά όπως ήταν και, φυσικά, αγωνίστηκαν μάταια

---

[457] Το αληθινό γνήσιο κείμενο της Προς Κορίνθιους Α', ΙΕ' 44-45, αν αποδοθεί καμπαλιστικά και εσωτερικά, λέει: "σπείρεται σαν σώμα *ψυχικόν* [όχι "ζωικόν" σώμα], ανίσταται σώμα πνευματικόν". Ο Απ. Παύλος ήταν ένας Μυημένος και τα λόγια του έχουν εντελώς διαφορετικό νόημα όταν διαβαστούν εσωτερικά. Το σώμα "σπείρεται εν *αδυναμία* [παθητικότητα], ανίσταται εν δυνάμει" (43), ή με πνευματικότητα και νοημοσύνη.

να συμβιβάσουν το "Ευαγγέλιο του Φωτός και της Ελευθερίας" με την θεότητα του Σκότους και της Υποταγής.[458]

Αλλά τώρα έχει αποδειχθεί ικανοποιητικά ότι όλα αυτά τα υποτιθέμενα κακά Πνεύματα, τα οποία θεωρούνται ότι έκαναν πόλεμο με τους θεούς, είναι ταυτόσημα σαν προσωπικότητες και ακόμα ότι όλες οι αρχαίες θρησκείες δίδασκαν το ίδιο δόγμα, εκτός από το τελικό συμπέρασμα το οποίο διαφέρει από το χριστιανικό. Οι επτά πρωταρχικοί θεοί είχαν όλοι μια διπλή υπόσταση, η ουσιαστική και η άλλη περιστασιακή. Στην ουσιαστική τους κατάσταση ήταν όλοι "Δομητές" ή *Σχηματοποιοί*, Συντηρητές και κυβερνήτες αυτού του κόσμου. Στην περιστασιακή τους κατάσταση, ενδυόμενοι με ορατή σωμστικότητα, κατέρχονταν πάνω στην γη και κυβερνούσαν σαν Βασιλείς και Καθοδηγητές των κατώτερων Λεγεωνών, που είχαν ενσαρκωθεί για άλλη μια φορά επάνω της σαν άνθρωποι.

Έτσι, η εσωτερική φιλοσοφία δείχνει ότι ο άνθρωπος είναι αληθινά η εκδηλωμένη θεότητα και με τις δυο όψεις της, καλή και κακή˙ αλλά η θεολογία δεν μπορεί να παραδεχθεί αυτή την φιλοσοφική αλήθεια. Αφού διδάσκει το δόγμα των Πεπτωκότων Αγγέλων με το νόημα του νεκρού γράμματος και αφού έκανε τον Σατανά θεμέλιο λίθο και στήλη του δόγματος της εξιλέωσης, το να κάνει κάτι τέτοιο θα σήμαινε αυτοκτονία. Αφού εμφάνισε εξ αρχής ότι οι επαναστάτες άγγελοι είναι *ξεχωριστοί από τον Θεό και τον Λόγο* στην προσωπικότητά τους, η παραδοχή ότι η πτώση των *ανυπάκουων* Πνευμάτων σημαίνει απλώς την πτώση τους στην γέννηση και την ύλη, θα ισοδυναμούσε με το να έλεγε ότι ο Θεός και ο Σατανάς είναι ταυτόσημοι. Γιατί αφού ο ΛΟΓΟΣ (ή Θεός) είναι το σύνολο εκείνης της κάποτε θείας Στρατιάς που καταδικάστηκε να πέσει, αυτό θα συνεπαγόταν ότι ο Λόγος και ο Σατανάς είναι ένα.

Ωστόσο αυτή ήταν κατά την αρχαιότητα η αληθινά φιλοσοφική άποψη του παραμορφωμένου τώρα δόγματος. Οι Παγανιστές Γνωστικοί παρουσιάζουν τον *Λόγο*, ή τον "Υιό" με μια δυαδική όψη, στην πραγματικότητα αυτός ήταν μια *δυαδικότητα* σε πλήρη *ενότητα*. Εξ αυτού και οι αμέτρητες και διάφορες εθνικές παραλλαγές. Οι Έλληνες είχαν τον Δία, τον γιο του Κρόνου, του Πατέρα, ο οποίος τον εκσφενδονίζει μέσα στα βάθη του Κόσμου. Οι Άριοι είχαν τον Μπράχμα (στην μετέπειτα θεολογία) που κατακρημνίζεται από τον Σίβα μέσα στην Άβυσσο του Σκότους κ.τ.λ. κ.τ.λ. Αλλά η πτώση όλων αυτών των Λόγων και των Δημιουργών από την πρωταρχική τους εξυψωμένη θέση, έχει σε όλες τις περιπτώσεις ένα και το αυτό εσωτερικό νόημα: την *κατάρα* – με την φιλοσοφική της έννοια – να ενσαρκωθούν πάνω σ' αυτήν την Γη, το αναπόφευκτο σκαλοπάτι πάνω στην κλίμακα της κοσμικής εξέλιξης – έναν υπερβολικά φιλοσοφικό και κατάλληλο καρμικό νόμο, χωρίς τον οποίον η παρουσία του Κακού πάνω στην Γη θα έπρεπε να παραμείνει για πάντα ένα κλειστό μυστήριο για την κατανόηση του αληθινού φιλοσόφου. Αν πούμε
– όπως κάνει ο ντε Μιρβίγ – ότι, αφού "η χριστιανοσύνη στηρίζεται πάνω σε δυο στήλες, του κακού (πονηρού) και του καλού (αγαθού), σε δυο δυνάμεις, με λίγα λόγια, *αι αγαθαί και αι κακαί*

"Ο Πόλεμος στον Ουρανό" του Γκάντολφιν Μίτφορντ, μετέπειτα γνωστού σαν Μίρζα Μουράντ Αλί Μπεγκ. Γεννημένος στην Ινδία, γιος ενός Ιεραπόστολου, ο Γκ. Μίτφορντ ασπάστηκε τον Ισλαμισμό και πέθανε Μωαμεθανός το 1884. Ηταν ένας εξαίρετος Μυστικιστής, με τεράστιες γνώσεις και αξιοσημείωτη νοημοσύνη. Αλλά εγκατέλειψε την Δεξιά Ατραπό και έπεσε αμέσως κάτω από Καρμική ανταμοιβή. Όπως δείχνει θαυμάσια ο συγγραφέας του αναφερόμενου άρθρου: "... οι οπαδοί ενός νικημένου Ελοΐμ, που αρχικά δολοφονήθηκαν από τους νικητές Ιουδαίους [τους Ιεχωβίτες] και ύστερα καταδιώχθηκαν από τους νικητές χριστιανούς και μωαμεθανούς, [παρ' όλα αυτά] συνέχισαν... Μερικά [από αυτά τα σκορπισμένα τάγματα]... έχασαν ακόμα και την παράδοση της αληθινής λογικής της πίστης τους: να λατρεύουν εν κρύπτω και μυστηρίω την Αρχή του Πυρός, του Φωτός και της Ελευθερίας. Γιατί οι Σαβαίοι Βεδουίνοι (που είναι αποκλειστικά Μονοθεϊστές, όταν διαμένουν σε Μωαμεθανικές πόλεις) μέσα στην μοναξιά της νύχτας της ερήμου επικαλούνται την αστρική "Στρατιά του Ουρανού'; Γιατί οι Γιεζίτες, οι "Λάτρεις του Διαβόλου", λατρεύουν τον 'Μουλούκ-Ταόος' – τον "Κύριο Παγώνι" – το έμβλημα της Υπερηφάνειας και της Εκατόφθαλμης Διάνοιας [και της Μύησης επίσης], που εξορίστηκε από τον Ουρανό μαζί με τον Σατανά, σύμφωνα με μια παλιά Ανατολική παράδοση; Γιατί οι Γκολαΐτες και τα συγγενικά τους μεσοποταμο-ιρανικά μωαμεθανικά Τάγματα πιστεύουν στο 'Νοόρ Ιλαχί' – το 'Φως των Ελοΐμ' – που μεταβιβάζεται στην ανάσταση μέσω εκατό Προφητών-Οδηγών; Ακριβώς επειδή αυτοί συνέχισαν με δεισιδαιμονική άγνοια, την παραδοσιακή θρησεκεία των "Θεοτήτων του Φωτός" τις οποίες ο Γιαχβέ εκθρόνισε!" [σελ. 69]. *Λέγεται* ότι τις είχε εκθρονίσει μάλλον, γιατί εκθρονίζοντας *αυτές*, θα εκθρόνιζε τον εαυτό του. Ο "Μουλούκ-Ταόος", είναι ο Μαλούκ, "Κυβερνήτης", όπως φαίνεται στην υποσημείωση. Είναι απλώς μια νέα μορφή των Μολώχ, Μελέκ, Μολέχ, Μαλαγιάκ και *Μαλααχίμ*, Αγγελιαφόροι, Άγγελοι κ.τ.λ.

δυνάμεις, τότε αν καταστείλουμε την τιμωρία των κακών δυνάμεων, η προστατευτική αποστολή των καλών Δυνάμεων δεν θα έχει ούτε αξία ούτε νόημα", αυτό ισοδυναμεί με το να εκφράζουμε τον πιο αφιλοσόφητο παραλογισμό. Μπορεί να ταιριάζει και να ερμηνεύει το χριστιανικό δόγμα, αλλά συσκοτίζει τα γεγονότα και τις αλήθειες της πρωταρχικής σοφίας των εποχών. Οι προσεκτικοί υπαινιγμοί του Παύλου έχουν όλοι αληθινό εσωτερικό νόημα και χρειάστηκαν αιώνες σχολαστικής σοφιστείας για να δοθεί η τωρινή λαθεμένη απόδοση στην ερμηνεία τους. Ο *Λόγος* και ο *Λούσιφερ* είναι ένα στην διπλή τους όψη και ο "Ηγεμόνας των Δυνάμεων του Αέρος" (*princeps potestatis aeris hujus*) (Προς Εφεσίους Β΄, 2), δεν είναι ο "θεός εκείνης της περιόδου", αλλά μια αιώνια αρχή. Αν η τελευταία λέγεται ότι περιφέρεται συνεχώς γύρω από τον κόσμο – *qui circumambulat terram* – (Πέτρου Α', Ε', 8), ο μεγάλος Απόστολος αναφερόταν απλώς στους ασταμάτητους κύκλους των ανθρώπινων ενσαρκώσεων, στους οποίους η κακή θέληση πάντα κυριαρχεί, μέχρι την ημέρα που η Ανθρωπότητα θα λυτρωθεί από την αληθινή Θεία Φώτιση, η οποία χαρίζει την σωστή αντίληψη των πραγμάτων.

Είναι εύκολο να παραμορφώσουμε ασαφείς εκφράσεις, γραμμένες σε νεκρές και ξεχασμένες γλώσσες και να τις παρουσιάσουμε στις αμαθείς μάζες σαν αλήθειες και αποκαλυμμένα γεγονότα. Εκείνο που εκπλήσσει περισσότερο τον σπουδαστή είναι η ταυτότητα σκέψης και νοήματος σε όλες τις θρησκείες που αναφέρουν την παράδοση των πεπτωκότων Πνευμάτων σε όλες τις μεγάλες θρησκείες δεν υπάρχει ούτε μια που να μην την αναφέρει ή να μην την περιγράφει με την μια ή την άλλη μορφή. Έτσι, ο Χουόνγκ-ντι, το Μεγάλο Πνεύμα, βλέπει τους Γιους του, που είχαν αποκτήσει *ενεργό σοφία*, να πέφτουν στην *κοιλάδα του Πόνου*. Ο αρχηγός τους, ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ, έχοντας πιεί από την απαγορευμένη αμβροσία, έπεσε στην Γη μαζί με την Στρατιά του (Βασιλείς). Στην *Ζεντ-Αβέστα*, ο Άνγκρα Μαϊνιού (Αχριμάν), περιβεβλημένος με πυρ ("Φλόγες", *βλέπε πιο πάνω*), επιζητεί να κατακτήσει τον Ουρανό.[459] Ενώ ο Άχουρα Μάζντα, κατέρχεται από τον *στέρεο* Ουρανό όπου διαμένει, προς βοήθεια των Ουρανών που *περιστρέφονται* (σε *χρόνο* και *χώρο*, τους εκδηλωμένους κόσμους των κύκλων, περιλαμβανομένων κι εκείνων της ενσάρκωσης) και οι *Αμσασπέντ*, "οι επτά λαμπεροί Σρανάχ", συνοδευόμενοι από τα άστρα τους, πολεμούν τον Αχριμάν και οι νικημένοι Νταϊβά πέφτουν στην Γη μαζί του. Αυτή είναι μια αλληγορία που δείχνει ότι οι Νταϊβά *αναγκάστηκαν να ενσαρκωθούν* από την στιγμή που αποχωρίστηκαν από την πατρική τους ουσία ή, με άλλα λόγια, όταν η μονάδα έγινε πολλαπλότητα, μετά την διαφοροποίηση και την εκδήλωση.

Τυφών, ο Αιγύπτιος Σετ, ο Πύθων, οι Τιτάνες, οι Σούρα και οι Άσουρα, όλοι ανήκουν στον ίδιον μύθο των Πνευμάτων που κατοικούν την Γη. Δεν είναι "*δαίμονες* εντεταλμένοι να δημιουργήσουν και να οργανώσουν το ορατό σύμπαν", αλλά σχηματοποιοί (οι "αρχιτέκτονες") των κόσμων και οι προγεννήτορες του ανθρώπου. Είναι οι *Πεπτωκότες* άγγελοι, μεταφορικά, "οι αληθινοί καθρέφτες της Αιώνιας Σοφίας".

Ποια είναι η απόλυτη και πλήρης αλήθεια, καθώς και το εσωτερικό νόημα αυτού του παγκόσμιου μύθου; Ολόκληρη η ουσία της αλήθειας *δεν μπορεί να μεταβιβαστεί από στόμα σε αυτί*.Ούτε και κάποια πένα μπορεί να την περιγράψει, ούτε καν εκείνη του καταγραφέα Αγγέλου, αν ο άνθρωπος δεν βρει την απάντηση στο ιερό της δικής του καρδιάς, στα εσώτατα βάθη των θείων ενοράσεών του. Είναι το μεγάλο *ΕΒΔΟΜΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ* της Δημιουργίας, το πρώτο και το τελευταίο, και όσοι διαβάσουν την Αποκάλυψη του Αγ. Ιωάννη μπορεί να ανακαλύψουν την σκιά του να παραμονεύει κάτω από την *έβδομη σφραγίδα*. Μπορεί να αναπαρασταθεί μόνο στην φαινομενική, αντικειμενική του μορφή σαν το αιώνια αίνιγμα της Σφίγγας. Και αν αυτή η τελευταία ρίχτηκε στην θάλασσα και χάθηκε, δεν είναι γιατί ο Οιδίποδας έλυσε το μυστικό των εποχών, αλλά γιατί, ανθρωπομορφοποιώντας το αιώνια πνευματικό και υποκειμενικό, βεβήλωσε την μεγάλη αλήθεια για πάντα. Επομένως, μπορούμε να το δώσουμε μόνο από το φιλοσοφικό και διανοητικό πεδίο του, ξεκλειδωμένο με τρία αντίστοιχα κλειδιά, γιατί τα υπόλοιπα τέσσερα κλειδιά που ανοίγουν διάπλατα τις πύλες στα μυστήρια της Φύσης βρίσκονται στα χέρια των ανώτερων Μυημένων και δεν μπορούν να αποκαλυφθούν γενικά στον πολύ κόσμο˙ όχι σε αυτόν το δικό μας αιώνα, τουλάχιστον.

Το ίδιο κάνει κάθε γιόγκι, ακόμα και ο χριστιανός: *πρέπει κανείς να κερδίσει την Βασιλεία του ουρανού δια της βίας*, μας λένε. Γιατί λοιπόν μια τέτοια επιθυμία θα έκανε τον καθέναν από εμάς διάβολο;

Το νεκρό γράμμα είναι παντού το ίδιο. Ο δυαδισμός στην μαζνταϊκή θρησκεία γεννήθηκε από την εξωτερική ερμηνεία. Ο άγιος "Αϊρυαμάν", "ο χορηγός της ευτυχίας", (*Βεντιντάντ*, Φάργκαρντ XX, 11-12. *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. IV, σελ. 222), τον οποίο επικαλούνται στην προσευχή που ονομάζεται Αΐρυαμά-ισυό, είναι η θεία όψη του Αχριμάν, του "θανατηφόρου, του Νταϊβά των Νταϊβά" (*Βεντιντάντ*, Φάργκαρντ XIX, 43) και ο Άνγκρα Μαϊνιού είναι η σκοτεινή υλική όψη του πρώτου. Η φράση: "Φύλαξε μας από τον Χάτερ, ω Μάζντα και Αρμαΐτι Σπέντα", (από το *Βεντιντάντ Σαντάχ*, αναφερόμενο από τον Νταρμέστετερ, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. IV, σελ. 223), έχει – σαν μια προσευχή και επίκληση – ταυτόσημο νόημα με το: "Μη εισενέγκεις ημάς εις πειρασμόν" και απευθύνεται από τον άνθρωπο στο φοβερό *Πνεύμα της δυαδικότητας* μέσα στον ίδιο τον άνθρωπο. Γιατί ο (Άχουρα) Μάζντα είναι ο πνευματικός, θείος και εξαγνισμένος άνθρωπος και ο Αρμαΐτι Σπέντα, το Πνεύμα της Γης ή της υλικότητας, είναι κατά μια έννοια το ίδιο με τον Αχριμάν ή τον Άνγκρα Μαϊνιού.

Το σύνολο της φιλολογίας των Μάγων ή Μαζνταίων – ή ό,τι απομένει απ' αυτήν – είναι μαγικό, απόκρυφο και επομένως αλληγορικό και συμβολικό, ακόμα και το "μυστήριο του νόμου" (βλέπε το Γκάτα στο *Γιάσνα*, XLIV). Οι Μομπέντ και οι Πάρσοι, κατά την διάρκεια της θυσίας, έχουν το μάτι καρφωμένο πάνω στο Μπαρέσμα, το θείο κλωνάρι του "δένδρου" του Ορμάζντ που μεταβλήθηκε σε μια δέσμη μεταλλικών ράβδων, και αναρωτιούνται γιατί ούτε οι Αμέσα-Σπέντα, ούτε "οι ανώτεροι και όμορφοι χρυσοί Χαόμα", ούτε ακόμα οι Βόχου-Μάνο (καλές σκέψεις), ούτε οι *Ράτα* τους (Ουσιαστικές προσφορές) δεν τους βοηθούν πια. Ας διαλογιστούν πάνω στο "δένδρο της Σοφίας" και ας μελετήσουν αφομοιώνοντας έναν-έναν τους καρπούς του. Αλλά για να γίνει ξανά ένας ιερέας του και ένας *θεραπευτής*, ο άνθρωπος πρέπει πρώτα να θεραπεύσει τον εαυτό του, πριν μπορέσει να θεραπεύσει άλλους.

Αυτό αποδεικνύει και πάλι ότι οι λεγόμενοι "μύθοι", προκειμένου να αντιμετωπιστούν κατά προσέγγιση με κάποιον βαθμό δικαιοσύνης, πρέπει να εξεταστούν προσεκτικά από όλες τις όψεις τους. Στην πραγματικότητα το καθένα από τα *επτά Κλειδιά* πρέπει να χρησιμοποιηθεί στην σωστή του θέση, χωρίς να μπερδεύεται με τα άλλα, αν πρόκειται να αποκαλύψουμε ολόκληρο τον κύκλο των μυστηρίων. στην σημερινή εποχή του ψυχοφθόρου υλισμού οι αρχαίοι ιερείς-Μυημένοι, μέσα στην σκέψη των διαβασμένων πατέρων μας, έγιναν συνώνυμα των έξυπνων εξαπατητών που άναβαν τις φωτιές της δεισιδαιμονίας, προκειμένου να αποκτήσουν ευκολότερη κυριαρχία πάνω στις διάνοιες των ανθρώπων. Αυτή είναι μια αστήρικτη συκοφαντία που γεννήθηκε από τον σκεπτικισμό και τις αρνητικές σκέψεις. Κανένας δεν πίστευε περισσότερο στους θεούς, ή – όπως μπορούμε να τους αποκαλέσουμε – στις Πνευματικές και τώρα αόρατες Δυνάμεις, ή Πνεύματα, τα *νοούμενα των φαινομένων*, απ' ό,τι εκείνοι. Και πίστευαν ακριβώς γιατί *γνώριζαν*. Αν, μυούμενοι στα Μυστήρια της Φύσης, αναγκάζονταν να κρύψουν τις γνώσεις τους από τους αμύητους, οι οποίοι ασφαλώς θα τις χρησιμοποιούσαν κακώς, μια τέτοια μυστικότητα ήταν αναμφίβολα λιγότερο επικίνδυνη από την πολιτική των σφετεριστών τους και των διαδόχων τους. Οι μεν δίδασκαν μόνο εκείνο που γνώριζαν καλά. Οι άλλοι, διδάσκοντας εκείνο που δεν γνώριζαν, επινόησαν – σαν ένα ασφαλές καταφύγιο για την άγνοιά τους – μια ζηλότυπη και βίαιη θεότητα, η οποία απαγορεύει στον άνθρωπο να σκαλίζει τα μυστήριά της, με την απειλή της καταδίκης. Και καλά κάνουν, γιατί τα μυστήριά της μπορούν, στην καλύτερη περίπτωση, να ψιθυριστούν σε αγνά αυτιά, αλλά ποτέ (δεν μπορούν) να περιγραφούν. Ανατρέξτε στο έργο του Κινγκ, *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, και δείτε μόνοι σας τι ήταν η πρωταρχική Κιβωτός της Διαθήκης, σύμφωνα με τον συγγραφέα, ο οποίος λέει:

> Υπάρχει μια ραββινική παράδοση... ότι τα Χερουβείμ που ήταν τοποθετημένα πάνω της παριστάνονταν σαν αρσενικό και θηλυκό στην πράξη του ζευγαρώματος, προκειμένου να εκφράσουν το μεγάλο δόγμα της ουσίας της *Μορφής* και της *Ύλης*, των δυο αρχών όλων των πραγμάτων. Όταν οι Χαλδαίοι εισέβαλαν μέσα στο Ιερό και είδαν αυτό το περίεργο σύμβολο, αρκετά φυσικά αναφώνησαν: "Αυτός είναι ο Θεός σας, για τον οποίο καυχιέστε ότι είναι τόσο μεγάλος εραστής της "Αγνότητας"! (Περιγραφή των Πινάκων, Πίνακας Η', σελ. 441 στην 2η έκδοση.)

Κινγκ θεωρεί ότι αυτή η παράδοση "μυρίζει τόσο έντονα αλεξανδρινή φιλοσοφία, ώστε δεν αξίζει αξιοπιστίας", πράγμα στο οποίο εμείς αντιτιθέμεθα. Το σχήμα και η μορφή των φτερών

των δυο Χερουβείμ που στέκονται στο δεξιό και στο αριστερό άκρο της Κιβωτού, ενώ τα φτερά τους συναντιώνται πάνω από τα "Άγια των Αγίων", είναι ένα *έμβλημα* πολύ εύγλωττο από μόνο του, εκτός από το "Άγιο" *Γιοδ* μέσα στην Κιβωτό! Το Μυστήριο του Αγαθοδαίμονα, του οποίου ο μύθος αναφέρει:

"Είμαι ο Χνούμις, ο Ήλιος του Σύμπαντος, 700" (Κινγκ, *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους,* σελ. 434), είναι το μόνο που μπορεί να λύσει το μυστήριο του Ιησού, "ο αριθμός του ονόματος του οποίου είναι 888". Αυτό που αρπάχτηκε από τα χέρια της αιώνια σιωπηλής Σφίγγας των εποχών δεν είναι το κλειδί του Αγ. Πέτρου ή το δόγμα της Εκκλησίας, αλλά ο νάρθηξ, το ραβδί του υποψήφιου για μύηση. Στο μεταξύ:

Οι οιωνοσκόποι, οι οποίοι, μόλις συναντούσαν ο ένας τον άλλο, έσφιγγαν την γλώσσα και τα δόντια για να εμποδίσουν ένα ξέσπασμα γέλιου, ίσως να είναι πιο πολυάριθμοι στην δική μας εποχή απ' ό,τι ήταν την εποχή του Σύλλα.

XX

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ, Ο ΤΙΤΑΝΑΣ. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΙΝΔΙΑ

Στη σύγχρονη εποχή μας δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία στις διάνοιες των καλύτερων Ευρωπαίων συμβολολόγων ότι το όνομα του Προμηθέα κατείχε κατά την αρχαιότητα την μεγαλύτερη και πιο μυστηριώδη σημασία. Ο Ντεσάρμ, συγγραφέας του έργου *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, ενώ δίνει την ιστορία του Δευκαλίωνα, τον οποίο οι Βοιωτοί θεωρούσαν σαν τον πρόγονο των ανθρώπινων φυλών και ο οποίος, σύμφωνα με τοn σημαντικό μύθο, ήταν Γιος του Προμηθέα, παρατηρεί:

> Έτσι ο Προμηθέας είναι κάτι περισσότερο από το αρχέτυπο της ανθρωπότητας, είναι ο γεννήτοράς της. Με τον ίδιο τρόπο που βλέπουμε τον Ήφαιστο να σχηματοποιεί την πρώτη γυναίκα (Πανδώρα) και να την προικίζει με ζωή, έτσι και ο Προμηθέας πλάθει τον υγρό πηλό από τον οποίο σχηματίζει το σώμα του πρώτου ανθρώπου, τον οποίον θα προικίσει με τον σπινθήρα της ψυχής. (Απολλόδωρος, *Βιβλιοθήκη*, Βιβλ. Πρώτο, VII). Λέγεται ότι μετά τον Κατακλυσμό του Δευκαλίωνα, ο Δίας διέταξε τον Προμηθέα και την Αθηνά να σχηματίσουν μια νέα φυλή ανθρώπων από την ιλύ που έμεινε από τα ύδατα του κατακλυσμού·(Οβιδίου, *Μεταμορφώσεις*, I, 80-83, Φωτίου, *Μεγάλο Ετυμολογικό*, στο λήμμα «προμηθεύς») και την εποχή του Παυσανία (*Περιήγησις*, Βιβλ. Δέκατο, IV), η λάσπη την οποία ο ήρωας είχε χρησιμοποιήσει γι' αυτόν τον σκοπό υπήρχε ακόμα σε κοινή θέα στην Φωκίδα. Σε πολλά αρχαϊκά μνημεία βλέπει κανείς ακόμα τον Προμηθέα να πλάθει ένα ανθρώπινο σώμα, είτε μόνος του είτε με την βοήθεια της Αθηνάς.

ίδιος συγγραφέας θυμίζει στον κόσμο μια άλλη εξίσου μυστηριώδη προσωπικότητα, αν και λιγότερο γνωστή γενικά από τον Προμηθέα, οι μύθοι της οποίας παρουσιάζουν αξιοσημείωτη ομοιότητα με κείνους του Τιτάνα. Το όνομα αυτού του δεύτερου προγόνου και γεννήτορα, είναι *Φορωνεύς*, ήρωας ενός αρχαίου ποιήματος, το οποίο δυστυχώς τώρα δεν υπάρχει πια, των *Φορωνειδών*. Ο μύθος του εντοπίζεται στην Αργολίδα, όπου μια άσβεστη φλόγα διατηρούνταν στον βωμό του σαν ανάμνηση του γεγονότος ότι αυτός ήταν ο φορέας του πυρός πάνω στην γη. (Παυσανίας, *Περιήγησις*, Βιβλ. Δεύτερο, XIX, 5 και Βιβλ. Δεύτερο XX, 3.) Ευεργέτης των ανθρώπων, όπως και ο Προμηθέας, τους έκανε συμμέτοχους κάθε ευδαιμονίας πάνω στην γη. Ο Πλάτωνας στον *Τίμαιο* (22, A) και ο Κλήμης ο Αλεξανδρινός στους *Στρωματείς* (βιβλίο πρώτο, κεφ. XXI) λένε ότι ο Φορωνέας ήταν ο πρώτος άνθρωπος ή "ο πατέρας των θνητών". Η γενεαλογία του, όταν του αποδίδει σαν πατέρα τον Ίναχο, τον ποταμό, μας θυμίζει εκείνη του Προμηθέα, που θέλει τον Τιτάνα γιο της Ωκεανίδας Κλυμένης. Αλλά η μητέρα του Φορωνέα ήταν η νύμφη Μελία, μια σημαντική καταγωγή η οποία τον ξεχωρίζει από τον Προμηθέα. (Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 265.)

Η Μελία, πιστεύει ο Ντεσάρμ, είναι η προσωποποίηση του δένδρου μελιά (φλαμουριά), απ' όπου – σύμφωνα με τον Ησίοδο – πρόβαλε η φυλή της εποχής του Χαλκού[460] και το οποίο σύμφωνα με τους Έλληνες είναι το *ουράνιο δένδρο*, κοινό σε κάθε Άρια μυθολογία. Αυτή η *μελιά* είναι το Υγκντρασίλ της νορβηγικής αρχαιότητας, το οποίο οι Νόρνες ραντίζουν καθημερινά με νερό από την πηγή του Ουρντ, για να μη μαραθεί. Παραμένει καταπράσινο μέχρι τις τελευταίες μέρες της Χρυσής Εποχής. Τότε οι Νόρνες – οι τρεις αδελφές που ατενίζουν αντίστοιχα στο

Έργα και Ημέραι, 142-145. Σύμφωνα με την Απόκρυφη διδασκαλία, τρία *γιουγκά* πέρασαν κατά την διάρκεια της εποχής της Τρίτης Ριζικής Φυλής, δηλαδή τα *Σατιά, Τρέτα* και *Ντβαπάρα-γιουγκά*, που αντιστοιχούν στην χρυσή εποχή της πρώτης αθωότητάς της˙ στην ασημένια, όταν έφτασε στην ωριμότητα, και στην εποχή του Χαλκού όταν – χωριζόμενοι σε φύλα – έγιναν οι ισχυροί ημίθεοι της αρχαιότητας.

Παρελθόν, στο Παρόν και στο Μέλλον – κάνουν γνωστές τις προσταγές του Πεπρωμένου (*Κάρμα, Ορλόγκ*), αλλά οι άνθρωποι έχουν συνείδηση μόνο του Παρόντος.

> [Αλλά όταν] η Γουλβέιγκ (χρυσό μετάλλευμα) έρχεται, η σαγηνευτική γόησσα... η οποία, τρεις φορές ρίχνεται στην φωτιά, προβάλλοντας κάθε φορά πιο όμορφη από πριν, και γεμίζει τις ψυχές των θεών και των ανθρώπων με ανικανοποίητο πόθο, τότε οι Νόρνες... εισέρχονται σε ύπαρξη και η ευλογημένη γαλήνη των παιδικών ονείρων εξαφανίζεται και η αμαρτία έρχεται σε ύπαρξη με όλα τα κακά συνεπακόλουθα της [και το ΚΑΡΜΑ]. (*Ο Άσγκαρντ και οι Θεοί*, σελ. 11-13.)

Ο τρεις φορές εξαγνισμένος Χρυσός είναι το *Μάνας*, η Συνειδητή Ψυχή.

Για τους Έλληνες η "μελία" συμβόλιζε την ίδια ιδέα. Τα φουντωτά κλαδιά της είναι ο έναστρος ουρανός, χρυσός την ημέρα και διάσπαρτος με άστρα την νύχτα: τους καρπούς της Μελίας και του Υγκντρασίλ, κάτω οστό την προστατευτική σκιά των οποίων η ανθρωπότητα έζησε κατά την Χρυσή Εποχή χωρίς επιθυμία καθώς και χωρίς κανέναν φόβο. "Το δένδρο εκείνο είχε έναν καρπό ή ένα φλεγόμενο κλαδί, το οποίο ήταν η αστραπή", υποθέτει ο Ντεσάρμ.

Και εδώ εισέρχεται ο φονικός υλισμός της εποχής˙ εκείνη η ιδιαίτερη στροφή στην σύγχρονη διάνοια, η οποία σαν Βόρειος άνεμος σαρώνει τα πάντα στον δρόμο της και παγώνει κάθε ενόραση, μη επιτρέποντας καμιά πρόσβαση στις επιστημονικές υποθέσεις της εποχής. Αφού δεν είδε στον Προμηθέα τίποτε καλύτερο από το πυρ δια της τριβής, ο μορφωμένος συγγραφέας της *Μυθολογίας της Αρχαίας Ελλάδας* αντιλαμβάνεται σ' αυτόν τον "καρπό" έναν *απλό υπαινιγμό στο γήινο πυρ και στην ανακάλυψή του*. *Δεν είναι πια πυρ, εξαιτίας της πτώσης μιας αστραπής που βάζει φωτιά σε ξερά καύσιμα* και αποκαλύπτει έτσι όλα τα ανεκτίμητα ευεργετήματά του στον παλαιολιθικό άνθρωπο, αλλά κάτι πιο μυστηριώδες αυτή την φορά, αν και εξίσου γήινο.

> Ένα θείο πουλί, που φωλιάζει στα κλαδιά της ουράνιας μελιάς, κλέβει εκείνο το κλαδί (ή τον καρπό) και τον μεταφέρει με το ράμφος του κάτω στην γη. Η ελληνική λέξη *Φορωνεύς* (είναι το ακριβές αντίστοιχο της σανσκριτικής λέξης *μπουρανγιού* "ο γρήγορος"), ένα επίθετο του Αγκνί, που θεωρείται σαν μεταφορέας του θείου σπινθήρα. Ο Φορωνέας, ο γιος της *Μελιάς* ή του ουράνιου δένδρου μελία, αντιστοιχεί έτσι σε μια αντίληψη πολύ πιο αρχαία πιθανόν από εκείνη που μεταμόρφωσε τον *πραμάντα* (των αρχαίων Αρίων Ινδών) σε ελληνικό Προμηθέα. Ο Φορωνέας είναι το (προσωποποιημένο) πουλί, που φέρνει την ουράνια αστραπή στην Γη. Οι παραδόσεις που συσχετίζουν το πουλί με την προέλευση της φυλής του Χαλκού και εκείνες που εμφανίζουν τον Φορωνέα πατέρα των Αργείων, αποτελούν για μας μια ένδειξη ότι αυτός ο κεραυνός (ή αστραπή), όπως και στους μύθους του Ηφαίστου ή του Προμηθέα, ήταν η πηγή της ανθρώπινης φυλής. (Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 266.)

Αλλά ακόμα κι αυτό δεν μας παρέχει παρά μόνο το εξωτερικό νόημα των συμβόλων και της αλληγορίας. Τώρα υποτίθεται ότι το αίνιγμα του ονόματος του Προμηθέα έχει πια λυθεί και οι σύγχρονοι μυθολόγοι και Ανατολιστές δεν βλέπουν πια σ' αυτό εκείνο που έβλεπαν οι πατέρες τους βασιζόμενοι στην αυθεντία ολόκληρης της κλασικής αρχαιότητας. Βρίσκουν σ' αυτό μόνο κάτι πολύ πιο σύμφωνο με το πνεύμα της εποχής, δηλαδή ένα φαλλικό στοιχείο. Αλλά το όνομα του Φορωνέα, όπως επίσης εκείνο του Προμηθέα, δεν έχει ένα, ούτε καν δυο, αλλά μια σειρά από εσωτερικά νοήματα. Και τα δυο σχετίζονται με τα *επτά ουράνια πυρά*, τον Αγκνί Αμπιμάνιν, τους τρεις γιους του και τους δικούς τους σαράντα πέντε γιους, που *αποτελούν τα σαράντα εννιά πυρά*. Μήπως όλοι αυτοί οι αριθμοί σχετίζονται μόνο με τον γήινο τύπο πυρός και με την φλόγα του σεξουαλικού πάθους; Αλλά ο ινδικός Άριος νους δεν ίπτατο πάντα πάνω απ' αυτές τις καθαρά αισθησιακές αντιλήψεις; Αυτός ο νους για τον οποίον ο καθ. Μαξ Μυλλερ δηλώνει ότι έχει την μεγαλύτερη πνευματική και μυστικιστική ροπή σ' ολόκληρο τον πλανήτη; Ο αριθμός και μόνο αυτών των πυρών έπρεπε να είχε υποδείξει μια αμυδρή υποψία της αλήθειας.

Μας λένε ότι δεν επιτρέπεται πια σε κανέναν, σε αυτήν την εποχή της λογικής σκέψης, να ερμηνεύσει το όνομα του Προμηθέα όπως το ερμήνευαν οι αρχαίοι Έλληνες. Φαίνεται ότι αυτοί οι τελευταίοι, "βασιζόμενοι στην λαθεμένη ομοιότητα του *προμηθεύς* με το ρήμα *προμανθάνειν*, έβλεπαν σ' αυτόν τον τύπο του 'διορατικού' ανθρώπου, στον οποίο, χάριν συμμετρίας, προστέθηκε ένας αδελφός, ο Επιμηθέας ή "εκείνος που παίρνει συμβουλή *μετά* το γεγονός" (Ντεσάρμ, *Μυθολογία*

της Αρχαίας Ελλάδας, σελ. 258). Αλλά τώρα οι Ανατολιστές αποφάσισαν διαφορετικά. Αυτοί γνωρίζουν το αληθινό νόημα των δυο ονομάτων καλύτερα από κείνους που τα επινόησαν.

μύθος βασίζεται πάνω σε ένα γεγονός συμπαντικής σπουδαιότητας. Φτιάχτηκε "για να απομνημονεύσει ένα σπουδαίο γεγονός το οποίο πρέπει να είχε εντυπωσιάσει βαθιά την φαντασία εκείνων που πρώτοι το παρακολούθησαν και που από τότε η ανάμνηση του ποτέ δεν εξαφανίστηκε από την λαϊκή μνήμη" (Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 257). Ποιο είναι αυτό; Παραμερίζοντας κάθε ποιητική φαντασία, όλα εκείνα τα όνειρα της χρυσής εποχής, ας φανταστούμε – υποστηρίζουν οι σύγχρονοι μελετητές – σε όλο τον χονδροειδή ρεαλισμό της, την πρώτη άθλια κατάσταση της ανθρωπότητας, η εκπληκτική εικόνα της οποίας ζωγραφίστηκε για εμάς μετά τον Αισχύλο από τον Λουκρητία και η ακριβής αλήθεια της οποίας επιβεβαιώνεται τώρα από την επιστήμη. Και τότε μπορεί κανείς να κατανοήσει καλύτερα ότι μια καινούργια ζωή άρχισε, πράγματι, για τον άνθρωπο την μέρα που είδε την πρώτη σπίθα να δημιουργείται από την τριβή δυο κομματιών ξύλου ή από τις φλέβες του πυρόλιθου. Πώς θα μπορούσε ο άνθρωπος να μη νιώθει ευγνωμοσύνη για εκείνο το μυστηριώδες και θαυμαστό ον, το οποίο από εκείνη την στιγμή μπορούσε να δημιουργεί με την θέλησή του και το οποίο, αμέσως μόλις γεννήθηκε, μεγάλωσε και επεκτάθηκε, αναπτυσσόμενο με μοναδική δύναμη;

> Αυτή η γήινη φλόγα δεν είχε ανάλογη φύση με εκείνη που δέχτηκαν από πάνω, η με εκείνη την άλλη που τους φόβιζε στον κεραυνό; Δεν προερχόταν από την ίδια πηγή; Και αν η προέλευσή της ήταν από τον ουρανό, πρέπει να είχε μεταφερθεί κάποια ημέρα πάνω στην γη. Αν είναι έτσι, ποιο ήταν εκείνο το παντοδύναμο ον, το ευεργετικό ον, θεός ή άνθρωπος, που την είχε κατακτήσει; Αυτά είναι τα ερωτήματα τα οποία η περιέργεια των Αρίων προσέφερε κατά τις πρώτες ημέρες της ύπαρξης τους και τα οποία βρήκαν την απάντηση τους στον μύθο του Προμηθέα. (Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 258.)

φιλοσοφία της Απόκρυφης Επιστήμης βρίσκει δυο αδύναμα σημεία στους παραπάνω συλλογισμούς και τα τονίζει. Η άθλια κατάσταση της Ανθρωπότητας που περιγράφηκε από τον Αισχύλο και τον Προμηθέα δεν ήταν χειρότερη τότε – τις πρώτες μέρες των Αρίων – απ' ό,τι είναι τώρα. Εκείνη η "κατάσταση" περιοριζόταν στις φυλές των αγρίων και οι άγριοι που υπάρχουν σήμερα δεν είναι ούτε στο ελάχιστο περισσότερο ευτυχείς ή δυστυχείς απ' ό,τι ήταν οι προπάτορές τους πριν από ένα εκατομμύριο χρόνια.

Είναι αποδεδεγμένο γεγονός στην Επιστήμη ότι "χονδροειδή εργαλεία, που μοιάζουν υπερβολικά με εκείνα που χρησιμοποιούνται μεταξύ των υπαρχόντων αγρίων " βρίσκονται σε ποτάμιες όχθες και σε σπηλιές, που γεωλογικά "συνεπάγονται μια τρομακτική αρχαιότητα". Τόσο μεγάλη είναι η ομοιότητα, ώστε ο Λαινγκ, συγγραφέας του έργου *Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής* μας λέει:

> Αν η συλλογή της Αποικιακής Έκθεσης από λίθινους κέλτες και κεφαλές βελών που χρησιμοποιούνται από τους Βουσμάνους της Νότιας Αφρικής τοποθετηθεί δίπλα-δίπλα με παρόμοια αντικείμενα του Βρετανικού Μουσείου από το Σπήλαιο του Κεντ ή από τις Σπηλιές του Ντορντόν, κανείς εκτός από έναν ειδικό δεν θα μπορούσε να τα ξεχωρίσει. (Σ. Λαίνγκ, *Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής*, σελ. 145.)

Και αν υπάρχουν σήμερα Βουσμάνοι, στην δική μας εποχή του ανώτερου πολιτισμού, οι οποίοι από διανοητική άποψη δεν βρίσκονται σε ανώτερο σημείο από την φυλή των ανθρώπων που κατοικούσαν στο Ντεβονσάιρ και στην Νότια Γαλλία κατά την διάρκεια της Παλαιολιθικής εποχής, γιατί δεν θα μπορούσαν αυτοί οι τελευταίοι να ζούσαν ταυτόχρονα και να ήταν σύγχρονοι με άλλες φυλές εξίσου πολιτισμένες για την εποχή τους, όσο είμαστε εμείς για την δική μας; Το γεγονός ότι το σύνολο της γνώσης αυξάνει καθημερινά στην ανθρωπότητα, αλλά ότι "η διανοητική ικανότητα δεν αυξάνει μαζί της", αποδεικνύεται αν συγκρίνουμε την διάνοια – αν όχι την φυσική γνώση – του Ευκλείδη, του Πυθαγόρα, του Πανίνι, του Καπίλα, του Πλάτωνα και του Σωκράτη, με κείνη του Νεύτωνα, του Καντ και των σύγχρονων Χάξλευ και Χαίκελ. Συγκρίνοντας τα αποτελέσματα που βρήκε ο ο κρανιολόγος δρ. Τζ. Μπάρναρντ Ντέηβις (*Φιλοσοφικές Πραγματείες*, Τομ. 158, 1868, σελ. 510, 513) σχετικά με την εσωτερική χωρητικότητα του κρανίου – το έργο του οποίου θεωρείται πια

σαν βάση και σαν τεστ για να κρίνει κανείς τις διανοητικές ικανότητες – ο δρ. Πφαφ βρίσκει ότι αυτή η χωρητικότητα μεταξύ των Γάλλων (που βρίσκονται ασφαλώς στην ανώτερη κλίμακα της ανθρωπότητας) είναι 221,0 κυβικά εκατοστά, όντας έτσι "σημαντικά μικρότερη από εκείνη των Πολυνησίων γενικά, ακόμα και μεταξύ πολλών Παπούα και Αλούβα της κατώτερης τάξης, οι οποίοι φτάνουν στα 222,5 και 224,25 κυβικά εκατοστά". Πράγμα που δείχνει ότι είναι η ποιότητα και όχι η ποσότητα του εγκεφάλου που αποτελεί την αιτία της διανοητικής ικανότητας. Επειδή τώρα αναγνωρίζεται ότι ο μέσος δείκτης των κρανίων μεταξύ διαφόρων φυλών είναι "ένα από τα πιο χαρακτηριστικά σημάδια διαφοράς μεταξύ διαφορετικών φυλών", η ακόλουθη σύγκριση είναι ενδεικτική: "Ο δείκτης του πλάτους μεταξύ των Σκανδιναυών (είναι) 75, μεταξύ των Άγγλων 76, μεταξύ των Χολστάινερ 77, στο Μπρεσγκώ 80, το κρανίο του Σίλλερ εμφανίζει ένα δείκτη πλάτους 82·... των Μαδούριων επίσης 82!" Τέλος, η ίδια σύγκριση ανάμεσα στα παλιότερα κρανία που είναι γνωστά στην Ευρώπη, φέρνει στο φως το εκπληκτικό γεγονός ότι "τα περισσότερα από αυτά τα αρχαία κρανία που ανήκουν στην ίδια περίοδο, είναι σε όγκο πάνω και όχι κάτω από τον μέσο όρο του σημερινού ανθρώπου". Υπολογίζοντας το ύφος, το πλάτος και το μήκος από τα μεγέθη αρκετών κρανίων, έχουμε τα ακόλουθα ποσά:

Αρχαία Βόρεια κρανία της λίθινης εποχής....47,192 εκ.
Μέσος όρος 48 κρανίων της ίδιας περιόδου από την Αγγλία... 47,145 εκ.
Μέσος όρος 7 κρανίων της ίδιας περιόδου από την Ουαλία... 46,622 εκ.
Μέσος όρος 36 κρανίων της λίθινης εποχής από την Γαλλία... 45,550 εκ.

μέσος όρος των σημερινών Ευρωπαίων είναι 46,447 εκ., των *Οττεντότων* 44,487 εκ.! Αριθμοί οι οποίοι δείχνουν καθαρά ότι "το μέγεθος του κρανίου των αρχαιότερων πληθυσμών που μας είναι γνωστοί δεν είναι τέτοιο, ώστε να μπορούμε να τους τοποθετήσουμε σε επίπεδο κατώτερο από εκείνο των σημερινών κατοίκων της Γης" (δρ. Φ. Πφαφ, *Περί της Ηλικίας και της Αρχής του Ανθρώπινου Γένους*, 1876, σελ. 28-30). Και εκτός απ' αυτό, κάνουν τον "ελλείποντα κρίκο" να εξαφανίζεται στον αέρα. Για όλα αυτά, όμως, περισσότερα σε λίγο. Τώρα πρέπει να επιστρέφουμε στο άμεσο θέμα μας.

φυλή, την οποία ο Δίας τόσο ανυπόμονα επιθυμούσε να "καταστρέψει και να φυτέψει μια καινούργια στην θέση της", υπέφερε από νοητική και όχι από φυσική αθλιότητα. Το πρώτο δώρο που ο Προμηθέας έδωσε στους θνητούς, όπως λέει ο ίδιος στον "Χορό", ήταν να τους εμποδίσει "από το να *προβλέπουν* τον θάνατο". Αυτός "έσωσε την φυλή των θνητών από το να βυθιστεί αφανισμένη στο σκότος του Άδη" και μόνο ύστερα, "εκτός" απ' αυτά, τους έδωσε την φωτιά (Αισχύλος, *Προμηθέας Δεσμώτης*, 234, 238, 250, 254). Εδώ φαίνεται καθαρά ο δυαδικός χαρακτήρα του προμηθεϊκού μύθου, τουλάχιστον, αν οι Ανατολιστές δεν αποδέχονται την ύπαρξη των *επτά κλειδιών* που διδάσκει ο Αποκρυφισμός. Αυτό σχετίζεται με το πρώτο άνοιγμα των πνευματικών αντιλήψεων του ανθρώπου και όχι με την πρώτη παρατήρηση ή ανακάλυψη της *φωτιάς*. Γιατί η φωτιά δεν "ανακαλύφθηκε" ποτέ, αλλά υπήρχε πάντα πάνω στην γη εξ αρχής. Υπήρχε στην σεισμική δραστηριότητα των πρώτων εποχών, καθώς οι ηφαιστειακές εκρήξεις ήταν τόσο συχνές και συνεχείς σ' εκείνες τις περιόδους, όσο είναι τώρα η ομίχλη στην Αγγλία. Και αν μας πουν ότι ο άνθρωπος εμφανίστηκε τόσο αργά πάνω στην Γη, ώστε σχεδόν όλα τα ηφαίστεια, με την εξαίρεση ελάχιστων, είχαν ήδη εξαφανιστεί και ότι οι γεωλογικές αναστατώσεις είχαν παραχωρήσει την θέση τους σε μια πιο σταθερή κατάσταση πραγμάτων, εμείς απαντούμε: Αν υποθέσουμε ότι μια νέα φυλή ανθρώπων – προερχόμενη είτε από άγγελο είτε από γορίλα – εμφανίζεται τώρα σε οποιοδήποτε ακατοίκητο σημείο της γης, με εξαίρεση ίσως την Σαχάρα, στοίχημα χίλια προς ένα ότι μέσα σε ένα ή δυο χρόνια θα έχει ανακαλύφει την φωτιά, μέσω της πτώσης ενός κεραυνού που βάζει φωτιά στο χορτάρι ή σε κάτι άλλο. Η υπόθεση ότι ο πρωτόγονος άνθρωπος έζησε αιώνες πάνω στην γη πριν να εξοικειωθεί με την φωτιά είναι η πιο οδυνηρά παράλογη απ' όλες. Αλλά ο αρχαίος Αισχύλος ήταν ένας μυημένος και γνώριζε καλά τι αποκάλυπτε.[461]

Η σύγχρονη προσπάθεια μερικών μελετητών της Ελλάδας (οι οποίοι την εποχή των αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων θα έμοιαζαν ανόητοι και ψευδομελετητές) να εξηγήσουν το αληθινό νόημα της ιδέας του Αισχύλου, ο οποίος, όντας ένας αδαής αρχαίος Έλληνας, δεν μπορούσε να εκφραστεί και τόσο καλά είναι εντελώς γελοία!

Κανένας αποκρυφιστής, ο οποίος γνωρίζει την συμβολολογία και το γεγονός ότι η Σοφία μας ήρθε από την Ανατολή, δεν θα αρνηθεί ούτε για μια στιγμή ότι ο μύθος του Προμηθέα έφτασε στην Ευρώπη από τον Αριαβάρτα. Ούτε και υπάρχει πιθανότητα να αρνηθεί ότι κατά μια έννοια ο Προμηθέας αντιπροσωπεύει το πυρ δια της τριβής. Γι' αυτό και θαυμάζει κανείς την οξυδέρκεια του Φ. Μπόντρυ ο οποίος στο έργο του "Οι Μύθοι του πυρός και του ουράνιου ποτού" (*Γερμανική Επιθεώρηση*, 1861, σελ. 356 και επόμ. Βλέπε επίσης *Πρακτικά της Γλωσσολογικής Εταιρείας*, Τομ. I, σελ. 337 και επόμ.) εμφανίζει μια από τις όφεις του Προμηθέα και την προέλευση του από την Ινδία. Παρουσιάζει στον αναγνώστη την υποτιθέμενη πρωτόγονη διαδικασία για το άναμμα της φωτιάς, η οποία χρησιμοποιείται ακόμα και σήμερα στην Ινδία για να ανάφει την Ουσιαστική φλόγα. Να τι λέει:

διαδικασία αυτή, η οποία περιγράφεται λεπτομερώς στα βεντικά Σούτρα, συνίσταται στην γρήγορη περιστροφή ενός ραβδιού σε μια υποδοχή φτιαγμένη στο κέντρο ενός κομματιού ξύλου. Η τριβή αναπτύσσει έντονη θερμότητα και καταλήγει να αναφλέξει τα μόρια του ξύλου που έρχονται σε επαφή. Η κίνηση του ραβδιού δεν είναι μια συνεχής περιστροφή, αλλά μια σειρά αντίθετων κινήσεων, με την βοήθεια ενός σχοινιού στερεωμένου στο κέντρο του ραβδιού: το άτομο κρατάει από ένα άκρο του σχοινιού στο κάθε χέρι και τα τραβάει εναλλάξ... Η όλη διαδικασία ορίζεται στα Σανσκριτικά από το ρήμα *manth, manthana*, που σημαίνει "τρίβω, διεγείρω, κινώ και αποκτώ δια της τριβής" και αναφέρεται ειδικά στην περιστροφική τριβή, όπως αποδεικνύει η προέλευση του από την λέξη *mandala*, που σημαίνει κύκλος... Τα κομμάτια του ξύλου που χρησιμεύουν για την παραγωγή της φωτιάς έχουν στα Σανσκριτικά το καθένα το όνομα του. Το ραβδί που γυρίζει ονομάζεται *pramantha* (*πραμάντα*), η βάση που το δέχεται ονομάζεται *arani* και *arani* "οι δυο *αράνι*" ορίζουν το σύνολο του εργαλείου.[462]

Απομένει να δούμε τι λένε οι Μπραχμάνοι γι' αυτό. Αλλά ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι ο Προμηθέας είχε κατανοηθεί σε μια από τις όψεις του μύθου του σαν ο δημιουργός της φωτιάς μέσω του *πραμάντα* ή σαν ένα έμψυχο και θείο *πραμάντα*, αυτό σημαίνει ότι ο συμβολισμός δεν έχει κανένα άλλο εκτός από το φαλλικό νόημα, που του αποδίδουν οι σύγχρονοι συμβολολόγοι; Ο Ντεσάρμ, τουλάχιστον, φαίνεται να έχει μια σωστή σύλληψη της αλήθειας, γιατί αυτός ασυνείδητα επιβεβαιώνει με τις παρατηρήσεις του όλα όσα διδάσκουν οι Απόκρυφες επιστήμες σχετικά με τους Μανασά Ντέβα, οι οποίοι προίκισαν τον άνθρωπο με την συνείδηση της αθάνατης ψυχής του, την συνείδηση εκείνη που εμποδίζει τον άνθρωπο να "προβλέπει τον θάνατο" και τον κάνει να *γνωρίζει* ότι είναι αθάνατος.[463] "Πώς απέκτησε ο Προμηθέας τον [θείο] σπινθήρα;" ρωτάει. "Αφού το πυρ διέμενε στον ουρανό, θα πρέπει να πήγε εκεί για να το βρει, πριν μπορέσει να το κατεβάσει κάτω στους ανθρώπους, και για να προσεγγίσει τους θεούς θα πρέπει να ήταν και ο ίδιος θεός". (*Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 259.) Οι Έλληνες υποστήριζαν ότι ήταν από μια *θεία* φυλή, οι Ινδοί, ότι ήταν ένας Ντέβα. Έτσι "για τους Έλληνες ήταν γιος του Τιτάνα Ιαπετού". (*Ιαπετιονίδης,* Ησίοδος, *Θεογονία,* 528.)

Αλλά στην αρχή το ουράνιο πυρ ανήκε μόνο στους θεούς˙ ήταν ένας θησαυρός που τον φύλαγαν για τον εαυτό τους... και τον οποίον φρουρούσαν ζηλότυπα..." Ο συνετός γιος του Ιαπετού", λέει ο Ησίοδος (*Θεογονία*, 565), "ξεγέλασε τον Δία κλέβοντας και κρύβοντας μέσα στην κοιλότητα ενός νάρθηκα, το άσβεστο πυρ της λαμπρής δόξας"... Έτσι το δώρο που έκανε ο Προμηθέας στους ανθρώπους ήταν μια κατάκτηση από τον ουρανό. Τώρα, σύμφωνα με τις ελληνικές ιδέες [ταυτόσημες σ' αυτό το σημείο με κείνες

Αναφερόμενο από τον Ντεσάρμ στο έργο του *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 258-259.

Υπάρχει το επάνω και το κάτω κομμάτι ξύλου που χρησιμοποιείται για να παράγει το ιερό πυρ δια της τριβής στις θυσίες, και η *αράνι* είναι εκείνη που περιέχει την υποδοχή. Αυτό αποδεικνύεται από μια αλληγορία στο *Βαγιού-Πουρανά* και αλλού, που μας λέει ότι ο Νίμι, ο γιος του Ικσβακού, δεν είχε αφήσει διάδοχο και ότι οι Ρίσι, φοβούμενοι ν' αφήσουν την γη χωρίς κυβερνήτη, έβαλαν το σώμα του βασιλιά μέσα στην υποδοχή μιας αράνι – σαν την επάνω *αράνι* – και παρήγαγαν απ' αυτό έναν πρίγκηπα ονόματι Τζανάκα. "Και ακριβώς εξαιτίας του ιδιόμορφου τρόπου με τον οποίο γεννήθηκε, γι' αυτό ονομάστηκε Τζανάκα". (*Βίσνου-Πουρανά*, Ουίλσον, Τομ. II σελ. 330). Βλέπε επίσης Γκολυτστάκερ, *Σανσκριτικό Λεξικό*, στο λήμμα *Αράνι*. Η Ντέβακι, η μητέρα του Κρίσνα, σε μια προσευχή που απευθύνεται σ' αυτήν, αποκαλείται "η *αράνι*, η τριβή της οποίας γεννά πυρ".

Η Μονάδα του ζώου είναι εξίσου αθάνατη όσο και του ανθρώπου, όμως το ζώο δεν γνωρίζει τίποτε γι' αυτό ζει την ζωώδη ζωή των αισθήσεων, ακριβώς όπως θα ζούσε και ο πρώτος άνθρωπος, όταν έφτασε στην υλική ανάπτυξη κατά την Τρίτη Φυλή, αν δεν υπήρχαν οι Αγκνισβαττά και οι Μανάσα Πιτρί.

των Αποκρυφιστών], αυτό το απόκτημα που αρπάχτηκε από τον Δία, αυτή η ανθρώπινη καταπάτηση της ιδιοκτησίας των θεών, έπρεπε να ακολουθηθεί από μια εξιλέωση... Ο Προμηθέας, άλλωστε, ανήκει στην φυλή των Τιτάνων που είχαν επαναστατήσει (οι Πεπτωκότες Άγγελοι, επομένως οι άσουρα του ινδικού Πανθέου) ενάντια στους θεούς και τους οποίους ο κύριος του Ολύμπου είχε γκρεμίσει στα Τάρταρα˙ αυτός, όπως εκείνοι, είναι το πνεύμα του Κακού, καταδικασμένος σε φοβερή ταλαιπωρία. (Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 259-260.)

Εκείνο που είναι περισσότερο απωθητικό στις εξηγήσεις που ακολουθούν είναι η μονόπλευρη θεώρηση αυτού του σπουδαιότερου απ' όλους τους μύθους. Οι πιο ενορατικοί από τους σύγχρονους συγγραφείς δεν μπορούν ούτε και θα μπορέσουν ποτέ να ανέλθουν στις αντιλήψεις τους πάνω από το επίπεδο των γήινων και Κοσμικών φαινομένων. Δεν αρνείται κανείς ότι η ηθική ιδέα του μύθου, όπως παρουσιάζεται στην *Θεογονία* του Ησιόδου, παίζει έναν κάποιο ρόλο στην αρχική ελληνική αντίληψη. Ο Τιτάνας είναι κάτι περισσότερο από ένας κλέφτης του ουράνιου πυρός. Είναι ο αντιπρόσωπος της ανθρωπότητας: δραστήριος, επινοητικός, έξυπνος, αλλά ταυτόχρονα φιλόδοξος, που στοχεύει στην εξίσωση με τις θείες δυνάμεις. Γι' αυτό στο πρόσωπο του Προμηθέα τιμωρείται η ανθρωπότητα. Αλλά αυτό μόνο για τους Έλληνες. Γι' αυτούς ο Προμηθέας δεν είναι ένας εγκληματίας, παρά μόνο στα μάτια των θεών. Αντίθετα, στην σχέση του με την Γη αυτός είναι ο ίδιος Θεός, ένας φίλος της ανθρωπότητας (*Φιλάνθρωπος*), την οποία ανύψωσε στον πολιτισμό και την μύησε στην γνώση όλων των τεχνών μια αντίληψη η οποία βρίσκει την πιο ποιητική της έκφραση στον Αισχύλο. Αλλά για όλα τα άλλα έθνη τι είναι ο Προμηθέας; Ο Πεπτωκώς Άγγελος, ο Σατανάς, όπως θα έλεγε η Εκκλησία; Κάθε άλλο. *Αυτός είναι απλώς η εικόνα των επικίνδυνων και φοβερών αποτελεσμάτων του κεραυνού.* Είναι το "κακό πυρ" (*mal feu*) *και το σύμβολο του θείου αρσενικού αναπαραγωγικού οργάνου*. "Αναγόμενος στην απλή του έκφραση, ο μύθος τον οποίο προσπαθούμε να εξηγήσουμε είναι απλώς ένα [Κοσμικό] πνεύμα του πυρός". (Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 261.) Ενώ αν πιστέψουμε τους Άντσλμπερτ Καν (*Η Προέλευση του Πυρός και του Νέκταρος*, Βερολίνο, 1859) και Φ. Μπόντρυ, η προηγούμενη ιδέα (η φαλλική) είναι κείνη που είναι *κατ' εξοχήν* Άρια. Γιατί:

Αφού το πυρ που χρησιμοποιούσε ο άνθρωπος ήταν αποτέλεσμα της δράσης του *πραμάντα* στην *αράνι*, οι Αριοί *θα πρέπει να είχαν* αποδώσει [;] την ίδια προέλευση και στο ουράνιο πυρ και *θα πρέπει να είχαν*[464] φανταστεί [;] ότι ένας Θεός οπλισμένος με ένα *πραμάντα*, ή ένα θείο *πραμάντα*, ασκούσε στην αγκαλιά των σύννεφων μια βίαιη τριβή που γεννούσε την αστραπή και τους κεραυνούς... Η ιδέα αυτή υποστηρίζεται από το γεγονός ότι, σύμφωνα με την μαρτυρία του Πλουτάρχου (*Φιλοσοφικά Αποφθέγματα,* Βιβλ. Τρίτο, κεφ. ΙΙΙ), οι Στωικοί θεωρούσαν πως ο κεραυνός ήταν αποτέλεσμα μιας σύγκρουσης ανάμεσα στα σύννεφα της θύελλας και στην αστραπή: μια ανάφλεξη οφειλόμενη στην τριβή· ενώ ο Αριστοτέλης έβλεπε στον κεραυνό μόνο την δράση των σύννεφων τα οποία συγκρούονταν μεταξύ τους. Τι άλλο ήταν αυτή η θεωρία, αν όχι η επιστημονική ερμηνεία της παραγωγής του πυρός δια της τριβής;... Τα πάντα μας οδηγούν να πιστέψουμε ότι, από την μεγαλύτερη αρχαιότητα και πριν την εξάπλωση των Αρίων, θεωρούνταν ότι το *πραμάντα* άναβε το πυρ τόσο στα σύννεφα της θύελλας, όσο και στις *αράνι*. (Μ.Φ. Μπόντρυ, *Γερμανική Επιθεώρηση*, 15 Απριλίου 1861, σελ. 368. Παράβαλε Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 258-265.)

Έτσι, οι συλλογισμοί και οι ανόητες υποθέσεις εμφανίζονται σαν αποκαλυμμένες αλήθειες. Οι υποστηρικτές του νεκρού γράμματος της Βίβλου δεν θα μπορούσαν να είχαν βοηθήσει πιο αποτελεσματικά τους συγγραφείς των ιεραποστολικών ταγμάτων, απ' όσο τους βοήθησαν οι υλιστές Συμβολολόγοι που θεωρούν σαν δεδομένο ότι οι αρχαίοι Άριοι βάσισαν τις θρησκευτικές αντιλήψεις τους σε σκέψεις όχι ανώτερες από τις σωματικές.

Αλλά δεν ήταν έτσι και το ίδιο το πνεύμα της βεντικής φιλοσοφίας αντιτίθεται σε μια τέτοια ερμηνεία. Και αν – όπως ομολογεί ο ίδιος ο Ντεσάρμ – "αυτή η ιδέα της δημιουργικής δύναμης του πυρός εξηγείται αμέσως από την αρχαία παρομοίωση της ανθρώπινης ψυχής με έναν ουράνιο σπινθήρα", όπως φαίνεται από την εικόνα που χρησιμοποιείται συχνά στους *Βέντα* όταν μιλούν για την Αράνι, τότε αυτή θα σήμαινε κάτι ανώτερο από μια απλή χονδροειδή σεξουαλική αντίληψη.

Οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας, για να δείξουμε πώς στην εποχή μας οι υποθέσεις μετατρέπονται σε νόμους.

Σαν παράδειγμα παρατίθεται ένας ύμνος προς τον Αγκνί από τον *Βέντα*. "Εδώ είναι ο *πραμάντα*, ο γεννήτορας είναι έτοιμος. Φέρτε την κυρία της φυλής (την θηλυκή *Αράνι*). Ας δημιουργήσουμε Αγκνί δια της τριβής, σύμφωνα με το αρχαίο έθιμο", πράγμα που δεν σημαίνει τίποτε χειρότερο από μια αφηρημένη ιδέα εκφρασμένη στην γλώσσα των θνητών. Η "θηλυκή Αράνι", η κυρία της φυλής, είναι η Άντιτι, η μητέρα των θεών ή Σεχινά, το αιώνιο φως στον κόσμο του Πνεύματος, η "Μεγάλη Άβυσσος" και το ΧΑΟΣ, ή στον εκδηλωμένο Κόσμο η πρωταρχική Ουσία στην πρώτη απομάκρυνσή της από το ΑΓΝΩΣΤΟ. Αν έπειτα από αιώνες το ίδιο επίθετο αναφέρεται στην Ντέβακι, την μητέρα του Κρίσνα ή του ενσαρκωμένου ΛΟΓΟΥ και αν, εξαιτίας της βαθμιαίας και αναπόφευκτης διάδοσης των εξωτερικών θρησκειών, το σύμβολο μπορεί ήδη να θεωρείται ότι έχει σεξουαλική σημασία, αυτό κατά κανέναν τρόπο δεν αφαιρεί την αρχική αγνότητα από την εικόνα. Το υποκειμενικό μεταβλήθηκε σε αντικειμενικό, το Πνεύμα έπεσε στην ύλη. Η συμπαντική κοσμική πολικότητα Πνεύμα-Ουσία, μεταβλήθηκε, μέσα στην ανθρώπινη σκέψη, στην μυστικιστική αλλά ωστόσο σεξουαλική ένωση του Πνεύματος και της Ύλης και έτσι απέκτησε μια ανθρωπομορφική απόχρωση την οποία δεν είχε καθόλου στην αρχή. Ανάμεσα στους *Βέντα* και στα *Πουρανά* υπάρχει μια άβυσσος που στήλες της είναι και τα δύο, *όπως η έβδομη (ατμική) και η πρώτη ή κατώτερη αρχή (το φυσικό σώμα) στην επταδική σύσταση του ανθρώπου*. *Η πρωταρχική, καθαρά πνευματική γλώσσα των Βέντα* που είχε συλληφθεί πριν από δεκάδες χιλιετίες, βρήκε την καθαρά ανθρώπινη έκφρασή της με σκοπό την περιγραφή γεγονότων που έλαβαν χώρα πριν από 5.000 χρόνια, την εποχή του θανάτου του Κρίσνα (οπότε άρχισε για την ανθρωπότητα η εποχή του Κάλι-Γιουγκά ή Μαύρη Εποχή).

Όπως η Άντιτι ονομάζεται *Σουραράνι* (μήτρα ή "μητέρα" των *σούρα* ή θεών), έτσι και η Κούντι, η μητέρα των Παντάβα, ονομάζεται στο *Μαχαμπαράτα, Πανταβάρσνι* (*Βίσνου Πουρανά,* Ουίλσον, τομ. V, σελ. 96 , σημείωση), όρος ο οποίος έχει ήδη *σωματοποιηθεί*. Αλλά η Ντέβακι, το αντίτυπο της Ρωμαιοκαθολικής Μαντόνας, είναι μια μεταγενέστερη ανθρωπομορφοποιημένη μορφή της Άντιτι. Αυτή η τελευταία είναι η θεά μητέρα, η "Ντέβα-μάτρι" των Επτά Γιων (*των έξι και επτά αντιτιά* της πρώτης βεντικής εποχής). Η μητέρα του Κρίσνα, η Ντεβάκι, είχε έξι έμβρυα που μεταβιβάστηκαν στην μήτρα της από την Τζαγκαντάτρι (την "τροφό του κόσμου"), ενώ το έβδομο (ο Κρίσνα ή Λόγος) μεταβιβάστηκε σε εκείνη της Ροχίνι. Η Μαρία, η μητέρα του Ιησού, είναι μητέρα επτά παιδιών, πέντε γιων και δυο θυγατέρων (μια μεταγενέστερη αλλαγή φύλου), σύμφωνα με το Ευαγγέλιο του Ματθαίου (Κεφ. ΙΓ’, 55-56). Κανένας από τους λάτρεις της Ρωμαιοκαθολικής Παρθένου δεν θα αρνιόταν να απαγγέλλει προς τιμήν της την προσευχή που απευθύνουν οι θεοί στην Ντέβακι. Ο αναγνώστης ας κρίνει.

Εσύ είσαι εκείνη η Πρακρίτι [ουσία], η άπειρη και λεπτοφυής, η οποία προηγούμενα γέννησε στην μήτρα της τον Μπράχμα... Εσύ, αιώνια ύπαρξη, που αποτελείς στην ουσία σου την ουσία όλων των δημιουργημένων πραγμάτων, ήσουν ταυτόσημη με την δημιουργία. Εσύ ήσουν ο γονέας της τρίμορφης θυσίας, που γίνεται το σπέρμα όλων των πραγμάτων. Εσύ είσαι η θυσία απ' όπου προβάλλει κάθε καρπός.Εσύ είσαι η *αράνι*, τριβή της οποίας γεννάει πυρ.[465] Σαν Άντιτι, εσύ είσαι ο γονέας των θεών... Εσύ είσαι η Τζγιότσνα [το πρωινό λυκαυγές],[466] απ' όπου γεννιέται η ημέρα. Εσύ είσαι η *Σάμνατι* [ταπεινότητα, μια κόρη του Ντάκσα], η μητέρα της (αληθινής) Σοφίας. Εσύ είσαι η *Νίτι*, γονέας της τάξης (*Νάγια*). Εσύ είσαι η σεμνότητα, η προγεννήτρια της συμπάθειας (*Πρασράγια* ή *βινάγια*). Εσύ είσαι η επιθυμία, από την οποία γεννιέται η αγάπη. Εσύ είσαι η νοημοσύνη, η μητέρα της γνώσης (*Αβαμπόντα*)· η υπομονή (*Ντρίτι*), η μητέρα της σθεναρότητας (*Νταΐργια*). (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πέμπτο, κεφ. ΙΙ, Παράβαλε Ουίλσον, Τομ. IV, σελ. 264-265.)

Έτσι η *αράνι* εμφανίζεται εδώ ως το Ρωμαιοκαθολικό "σκεύος της εκλογής" και τίποτε χειρότερο. Όσο για το πρωταρχικό του νόημα, ήταν καθαρά μεταφυσικό. Καμιά ακάθαρτη σκέψη δεν διαπερνούσε αυτές τις αντιλήψεις στην σκέψη των αρχαίων. Ακόμα και στο *Ζοχάρ* – που είναι πολύ λιγότερο μεταφυσικό από οποιονδήποτε άλλον συμβολισμό – η ιδέα είναι μια αφαίρεση και τίποτε περισσότερο. Έτσι, όταν το *Ζοχάρ* (ΙΙΙ, σελ. 290[α]. Παράβαλε Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 193, 199) λέει: "Καθετί που υπάρχει, καθετί που σχηματίστηκε από τον Αρχαίο, το όνομα του οποίου είναι

"Μήτρα του Φωτός", "Άγιο Δοχείο", είναι επίθετα της Παρθένου.

Η Παρθένος συχνά αποκαλείται "Άστρο του Πρωινού" και "Άστρο της ^Σωτηρίας".

άγιο, μπορεί να υπάρξει μόνο μέσω μιας αρσενικής και θηλυκής (αρχής)", δεν σημαίνει τίποτε άλλο εκτός απ' αυτό: "Το θείο Πνεύμα της Ζωής συγχωνεύεται πάντα με την ύλη". Αυτό που δρα είναι η ΘΕΛΗΣΗ της θεότητας και η ιδέα είναι καθαρά Σοπενχαουρική. "... Όταν ο Ατ-*τίι 'καχ Καντόσα*, ο Άγιος Αρχαίος, ο Κρυμμένος όλων των Κρυμμένων, επιθύμησε να τακτοποιήσει τα πάντα, σχημάτισε όλα τα πράγματα αρσενικά και θηλυκά... Αυτή η Σοφία συνιστά το Παν, όταν προβάλει..." (Παράβαλε Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 387.) Εξ αυτού και οι Χοχμά (αρσενική σοφία) και Μπινά (θηλυκή συνείδηση ή Διάνοια) λέγεται ότι δημιουργούν τα πάντα μεταξύ των δυο: της ενεργού και της παθητικής αρχής. Όπως το μάτι του έμπειρου κοσμηματοπώλη μπορεί να διακρίνει κάτω από το χονδροειδές και ακατέργαστο κέλυφος του οστράκου το καθαρό και άσπιλο μαργαριτάρι που είναι κλεισμένο μέσα στην αγκαλιά του και τα χέρια του ασχολούνται με το πρώτο μόνο και μόνο για να φτάσουν στο περιεχόμενο του, έτσι και το μάτι του αληθινού φιλοσόφου διαβάζει μέσα από τις γραμμές των *Πουρανά* τις ανώτερες βεντικές αλήθειες και διορθώνει την μορφή με την βοήθεια της βενταντικής σοφίας. Οι Ανατολιστές μας, όμως, δεν αντιλαμβάνονται ποτέ το μαργαριτάρι που βρίσκεται κάτω από το χοντρό κέλυφος του οστράκου και έτσι δρουν αναλόγως.

Απ' όλα όσα ειπώθηκαν στο τμήμα αυτό, βλέπει κανείς καθαρά ότι ανάμεσα στον Όφι της Εδέμ και στον Διάβολο της Χριστιανοσύνης υπάρχει μια άβυσσος. Μόνο η βαριά σφύρα της αρχαίας φιλοσοφίας μπορεί να σκοτώσει αυτό το δόγμα.

XXI

ΕΝΟΪΧΙΩΝ-ΕΝΩΧ

ιστορία της εξέλιξης του σατανικού μύθου δεν θα ήταν πλήρης, αν παραλείπαμε να αναφέρουμε τον χαρακτήρα του μυστηριώδους και κοσμοπολίτη Ενώχ, ο οποίος αλλιώς ονομάζεται Enos, Hanoch και τελικά Ενοϊχίων από τους Έλληνες. Από το δικό του Βιβλίο είναι που οι πρώτοι χριστιανοί συγγραφείς πήραν τις αρχικές ιδέες τους για τους Πεπτωκότες Αγγέλους.

Το *Βιβλίο του Ενώχ* χαρακτηρίζεται απόκρυφο. Αλλά τι είναι ένα Απόκρυφον; Η ίδια η ετυμολογία του όρου δείχνει ότι είναι απλώς ένα *μυστικό* βιβλίο, δηλαδή ένα που ανήκε στον κατάλογο των βιβλιοθηκών των ναών κάτω από την φύλαξη των ιεροφαντών και των μυημένων ιερέων και δεν προοριζόταν ποτέ για τους αμύητους. Το *Απόκρυφον* προέρχεται από το ρήμα *κρύπτω*. Για αιώνες το *Ενοϊχίον* (το Βιβλίο του ΕΝΟΡΑΤΙΚΟΥ). φυλάσσονταν στην "πόλη των γραμμάτων" και των μυστικών έργων, την αρχαία Κιριάθ-Σεφέρ, μετέπειτα Δεβείρ (Ιησούς του Ναυί, ΙΕ', 15).

Μερικοί από τους συγγραφείς που ενδιαφέρθηκαν για το θέμα – ειδικά Τέκτονες – προσπάθησαν να ταυτίσουν τον Ενώχ με τον Θωθ της Μέμφιδας, τον Έλληνα Ερμή, ακόμα και τον λατινικό Mercury. Σαν άτομα αυτοί είναι όλοι ξεχωριστοί μεταξύ τους, αλλά επαγγελματικά – αν μπορεί κανείς να χρησιμοποιήσει αυτήν την λέξη που έχει τώρα τόσο περιορισμένο νόημα – ανήκουν όλοι τους στην ίδια κατηγορία ιερών συγγραφέων, των Μυσταγωγών και Καταγραφέων της Απόκρυφης και αρχαίας Σοφίας. Εκείνοι που στο *Κορ'αν* (Σούρατ XIX) ονομάζονται γενικά *Ιντρίς* η οι "Διαβασμένοι" (οι Μυημένοι), στην Αίγυπτο έφεραν το όνομα του "Θωθ", του εφευρέτη των τεχνών, των επιστημών, της *γραφής* ή γραμμάτων, της μουσικής και της αστρονομίας. Μεταξύ των Ιουδαίων οι Ιντρίς έγιναν "Ενώχ", ο οποίος, σύμφωνα με τον Βαρ-Εβραούς, "ήταν ο πρώτος εφευρέτης της γραφής", των βιβλίων, των τεχνών και των επιστημών, ο πρώτος που ανήγαγε σε σύστημα την κίνηση των πλανητών. Στην Ελλάδα ονομαζόταν Ορφέας και έτσι άλλαζε το όνομά του σε κάθε έθνος. Σε καθέναν απ' αυτούς τους πρωταρχικούς Μυσταγωγούς[467] ήταν προσκολλημένος και συνδεδεμένος ο αριθμός Επτά καθώς και ο αριθμός 365, των ημερών του έτους αστρονομικά, υποδηλώνοντας έτσι την αποστολή, τον χαρακτήρα και το ιερό αξίωμα όλων αυτών των ατόμων, αλλά ασφαλώς όχι τις προσωπικότητες τους. Ο Ενώχ είναι ο έβδομος Πατριάρχης, ο Ορφέας είναι ο κάτοχος της φόρμιγγας, της επτάχορδης λύρας, που είναι το επταπλό μυστήριο της μύησης. Ο Θωθ, με τον επτάκτινο Ηλιακό Δίσκο πάνω στο κεφάλι του, διασχίζει με την Ηλιακή βάρκα τις 365 μοίρες, πηδώντας κάθε τέταρτο (δίσεκτο) έτος μια ημέρα. Τέλος, ο Thoth-Lunus είναι ο επταδικός Θεός των επτά ημερών ή εβδομάδας. Εσωτερικά και πνευματικά *Ενοϊχίων* σημαίνει ο "Ενορατικός του Ανοιχτού Ματιού".

ιστορία για τον Ενώχ, την οποία αναφέρει ο Ιώσηπος, δηλαδή ότι είχε κρύψει κάτω από τις στήλες του Ερμή ή Σεθ τους πολύτιμους κυλίνδρους ή βιβλία του, είναι ίδια με εκείνη που αναφέρεται για τον Ερμή, "τον πατέρα της Σοφίας", ο οποίος έκρυφε τα βιβλία της Σοφίας κάτω από μια στήλη και ύστερα, ανευρίσκοντας τις δυο πέτρινες στήλες, βρήκε την επιστήμη γραμμένη πάνω τους. Ωστόσο ο Ιώσηπος, παρά τις συνεχείς προσπάθειές του προς την κατεύθυνση της περιττής υμνολογίας του Ισραήλ και παρ' όλο που αποδίδει εκείνη την επιστήμη (της Σοφίας) στον *Ιουδαίο* Ενώχ, *γράφει ιστορία* (*Ιουδαϊκές Αρχαιότητες*, Α, ΙΙ, 3). Εμφανίζει εκείνες τις στήλες να υπάρχουν ακόμα στην διάρκεια της εποχής του. Μας λέει ότι κατασκευάστηκαν από τον Σηθ και πράγματι μπορεί να κατασκευάστηκαν, μόνο που αυτός δεν ήταν ούτε ο Πατριάρχης με αυτό το όνομα, ο μυθικός γιος του Αδάμ, ούτε ο Αιγύπτιος θεός της Σοφίας – Τεθ, Σετ, Θωθ, Σατ (ο μετέπειτα *Σατ-αν*) ή Ερμής, που όλοι τους είναι ένα – αλλά ήταν οι "Γιοι του θεού-όφι" ή "Γιοι του

Hanoch ή Ενώχ σημαίνει "Μυσταγωγός" και "δάσκαλος", καθώς επίσης και "Υιός του Ανθρώπου", *Ένως* (βλέπε Γένεσις Δ', 26), εσωτερικά.

Δράκοντα", όνομα με το οποίο ήταν γνωστοί οι Ιεροφάντες της Αιγύπτου και της Βαβυλωνίας πριν τον Κατακλυσμό, όπως ήταν και οι προπάτορές τους, οι Ατλάντειοι.

Αυτά που μας λέει ο Ιώσηπος, επομένως, πρέπει αλληγορικά να είναι αλήθεια, με εξαίρεση την εφαρμογή που τους κάνει. Σύμφωνα με την απόδοσή του, οι δυο περίφημες στήλες ήταν ολόκληρες καλυμμένες με ιερογλυφικά, τα οποία μετά την ανακάλυψη αντιγράφηκαν και αναπαραστάθηκαν στις πιο κρυφές γωνίες των εσωτερικών ναών της Αιγύπτου, αποβαίνοντας έτσι πηγή της Σοφίας και της εξαιρετικής γνώσης της. Αυτές οι δυο "στήλες", όμως, είναι το πρωτότυπο των δυο "πέτρινων πινάκων" που σκάλισε ο Μωυσής κατ' εντολή του "Κυρίου". Επομένως, λέγοντας ότι όλοι οι μεγάλοι γνώστες και μυστικιστές της αρχαιότητας – όπως ο Ορφέας, ο Ησίοδος, ο Πυθαγόρας και ο Πλάτωνας – πήραν τα στοιχεία της θεολογίας τους απ' αυτά τα ιερογλυφικά, έχει κατά μια έννοια δίκιο και κατά μια άλλη άδικο, γιατί λαθεύει στην ακρίβεια. Η Μυστική Δοξασία μας διδάσκει ότι οι τέχνες, οι επιστήμες, η θεολογία και ειδικά η φιλοσοφία κάθε έθνους, που προηγήθηκε από τον τελευταίο *παγκόσμια γνωστό*, αλλά όχι παγκόσμιο, Κατακλυσμό, καταγράφηκαν ιερογλυφικά από τις πρωταρχικές προφορικές παραδόσεις της Τέταρτης Φυλής και ότι αυτές ήταν κληρονομιά της τελευταίας από την προηγούμενη Τρίτη Ριζική φυλή πριν από την αλληγορική Πτώση. Έτσι, και οι αιγυπτιακές στήλες, οι πίνακες, ακόμα και ο "λευκός Ανατολικός πορφυρίτης" του Μασονικού μύθου – τον οποίο ο Ενώχ, φοβούμενος ότι τα αληθινά και πολύτιμα μυστικά θα χάνονταν, έκρυψε πριν από τον Κατακλυσμό στα σπλάχνα της γης – ήταν απλώς τα λιγότερο ή περισσότερο συμβολικά και αλληγορικά αντίγραφα των πρωταρχικών Αρχείων. Το *Βιβλίο του Ενώχ* είναι ένα τέτοιο αντίγραφο και αποτελεί μια Χαλδαϊκή και, τώρα, εντελώς ελλιπή σύνοψη- Όπως αναφέρθηκε ήδη, στα Ελληνικά *Ενοϊχίων* σημαίνει το "εσωτερικό μάτι" ή τον Ενορατικό, ενώ στα Εβραϊκά και με την *βοήθεια των μασορητικών σημείων*, σημαίνει τον μυσταγωγό και τον καθοδηγητή **חנוך.** Είναι ένας γενετικός τίτλος και εκτός αυτού ο μύθος του είναι ο μύθος αρκετών άλλων προφητών, Ιουδαίων και εθνικών, με αλλαγές σε πρόσθετες λεπτομέρειες, ενώ η βασική μορφή παραμένει η ίδια. Ο Ηλίας αναρπάζεται επίσης στον Ουρανό ζωντανός. Ο αστρολόγος στην αυλή του Ιζντουμπάρ, του Χαλδαίου *Χέα*-μπάνι, ανυψώνεται επίσης στον ουρανό από το θεό Έα, ο οποίος ήταν ο προστάτης *του*, όπως ο Ιεχωβά ήταν προστάτης του Ηλία, ςόεΘ" ιενίαμησ άκϊαρβΕ ατσ υοίοπο υοτ αμονό οτ) אֵלִיה-Για", "Θεός είναι ο Ιεχωβά"), καθώς επίσης και του *Ελιγιάου* εσατφέ ςοίοπο ο υονέμηυμ ςόνε οτανάθ νοτ ιεζίλοβμυΣ .αμηόν οιδί οτ ιεχέ υοπ אֵלִיהו στην δύναμη και στον βαθμό, όπως επίσης και στην εξάγνιση, που τον κάνουν ικανό να πεθαίνει μόνο στο φυσικό σώμα και ωστόσο *να εξακολουθεί να ζει και να διάγει μια συνειδητή ζωή* στο αστρικό σώμα του. Οι παραλλαγές αυτού του θέματος είναι πάμπολλες, αλλά το μυστικό νόημα είναι πάντα το ίδιο. Η έκφραση του Παύλου (Προς Εβραίους, ΙΑ’, 5), "του μη ιδείν θάνατον" – *ut non videret mortem* έχει μεν ένα εσωτερικό νόημα, αλλά τίποτε το *υπερφυσικό*. Οι παραποιημένες ερμηνείες που δόθηκαν σε μερικούς υπαινιγμούς της Βίβλου, με σκοπό ο Ενώχ, "που τα χρόνια του ισούνται με κείνα του κόσμου" (του *ηλιακού* έτους, 365 ημέρες), να μοιραστεί μαζί με τον Χριστό και τον προφήτη Ηλία τις τιμές και την ευδαιμονία της Δευτέρας Παρουσίας και της καταστροφής του Αντίχριστου, υποδηλώνουν *εσωτερικά* ότι μερικοί από τους μεγάλους σοφούς θα επιστρέψουν στην Έβδομη Φυλή, όνταν όλα τα λάθη θα έχουν απομακρυνθεί και η έλευση της ΑΛΗΘΕΙΑΣ θα προαναγγελθεί από εκείνους τους *Σιστά*, τους άγιους "Γιους του Φωτός".

Λατινική Εκκλησία δεν είναι πάντα λογική, αλλά ούτε και συνετή. Διακηρύσσει το *Βιβλίο του Ενώχ* σαν απόκρυφο και φτάνει μέχρι του σημείου να υποοστηρίξει – μέσω του καρδινάλιου Καζετάν και άλλων φωστήρων της Εκκλησίας – την αποβολή από τον Κανόνα ακόμα και του *Βιβλίου του Ιούδα*, ο οποίος, αν και *εμπνευσμένος* απόστολος, αναφέρει αποσπάσματα και έτσι καθιερώνει το *Βιβλίο του Ενώχ*, που υποτίθεται ότι είναι ένα απόκρυφο έργο. Ευτυχώς, μερικοί από τους δογματικούς αντιλήφθηκαν εγκαίρως τον κίνδυνο. Γιατί αν είχαν δεχτεί την άποψη του Καζετάν, θα ήταν αναγκασμένοι να απορρίψουν παρόμοια και το τέταρτο Ευαγγέλιο, αφού ο Αγ. Ιωάννης δανείζεται κυριολεκτικά από τον Ενώχ και τοποθετεί στο στόμα του Ιησού *μια ολόκληρη πρόταση*! (Βλέπε ανωτέρω, Τμήμα XVIII, υποτμήμα Α, σχετικά με τους κλέφτες και τους ληστές.)

Ο Λούντολφ, ο "πατέρας της αιθιοπικής φιλολογίας", που είχε σαν αποστολή να διερευνήσει τα διάφορα ενωχικά χειρόγραφα που παρουσίασε ο εξερευνητής Ν. ντε Πεϊρέσκ στην

Βιβλιοθήκη Mazarine διακήρυξε ότι "κανένα βιβλίο του Ενώχ δεν μπορεί να υπήρχε μεταξύ των Αβησσυνών"!

Όπως όλοι γνωρίζουμε, μετέπειτα έρευνες και ανακαλύψεις συνέτριψαν αυτήν την τόσο δογματική βεβαίωσή του. Οι Μπρους και Ρούπελ μερικά χρόνια αργότερα, βρήκαν και έφεραν αυτό το βιβλίο από την Αβησσυνία και ο επίσκοπος Λώρενς το μετέφρασε. Αλλά ο Μπρους το περιφρονεί και κοροϊδεύει το περιεχόμενο του, όπως έκαναν και όλοι οι άλλοι επιστήμονες. Το χαρακτήρισε σαν "Γνωστικό έργο", αναφερόμενο στην εποχή των γιγάντων που επιτίθενται στους ανθρώπους για να τους καταβροχθίσουν, και επομένως παρουσιάζει μεγάλη ομοιότητα με την Αποκάλυψη. Γίγαντες! Άλλο ένα *παραμύθι*.

Αλλά όλοι οι καλοί κριτικοί δεν είχαν την ίδια γνώμη. Ο δρ. Ντ. Μπ. Χάνεμπεργκ τοποθετεί το *Βιβλίο του Ενώχ* μαζί με το *Τρίτο Βιβλίο των Μακαβαίων, στην κεφαλή του καταλόγου των βιβλίων εκείνων που η αυθεντία τους προσεγγίζει πιο κοντά στην αυθεντία των κανονικών έργων*.

Πράγματι, "όπου οι ειδικοί διαφωνούν...... "

Όπως συνήθως, όμως, έχουν όλοι δίκιο και άδικο. Το να δεχτούμε τον Ενώχ σαν έναν βιβλικό χαρακτήρα, έναν μοναδικό ζωντανό άνθρωπο, θα ήταν σαν να δεχόμαστε τον Αδάμ σαν πρώτο άνθρωπο. Ενώχ ήταν ένας γενετικός τίτλος, ο οποίος αναφερόταν και τον οποίο έφεραν δεκάδες άτομα, σε όλους τους χρόνους και τις εποχές και σε κάθε φυλή και έθνος. Αυτό μπορεί να το συμπεράνει κανείς εύκολα από το γεγονός ότι οι αρχαίοι Ταλμουδιστές και οι δάσκαλοι του *Μιντρασίμ* δεν συμφωνούσαν γενικά στις απόψεις τους σχετικά με τον Ανώχ, το Γιο του Ιάρεδ. Μερικοί λένε ότι ο Ενώχ ήταν ένας μεγάλος Άγιος, ο αγαπημένος του Θεού που *τον πήρε ζωντανό στον ουρανό* (δηλαδή κάποιος που έφτασε στην *Μούκτι* ή *Νιρβάνα*, πάνω στην γη, όπως έκανε ο Βούδας και άλλοι κάνουν ακόμα). Άλλοι ισχυρίζονται ότι ήταν ένας μαγγανευτής, ένας κακός μάγος. Αυτό δείχνει απλώς ότι ο Ενώχ ή το αντίστοιχό του ήταν ένας όρος, ακόμα και κατά την εποχή των τελευταίων Ταλμουδιστών, που σήμαινε "Ενορατικός", "Γνώστης της *Μυστικής Σοφίας*" κ.τ.λ., χωρίς κανέναν προσδιορισμό ως προς τον χαρακτήρα του φέροντος τον τίτλο. Όταν ο Ιώσηπος (*Ιουδαϊκές Αρχαιότητες*, Θ’, ΙΙ, 2), μιλώντας για τον Ηλία και τον Ενώχ, παρατηρεί ότι "είναι γραμμένο στα ιερά βιβλία πως αυτοί [Ηλίας και Ενώχ] εξαφανίστηκαν, αλλά έτσι ώστε κανείς δεν ήξερε ότι πέθαναν", σημαίνει απλώς ότι αυτοί *πέθαναν ως προς την προσωπικότητα τους*, όπως πεθαίνουν μέχρι σήμερα οι γιόγκι στην Ινδία ή ακόμα και μερικοί χριστιανοί μοναχοί, για τον κόσμο. Εξαφανίζονται από τα μάτια των ανθρώπων και πεθαίνουν – πάνω στο γήινο πεδίο – ακόμα και για τον εαυτό τους. Ένας φαινομενικά συμβολικός τρόπος έκφρασης, ωστόσο κυριολεκτικά αληθινός.

"Ο Ανώχ μεταβίβασε την γνώση του υπολογισμού των εποχών στον Νώε", λέει το *Μιντράς Πιρκέχ Ρ. Ελιέζερ*, Κεφ. VIII, *αποδίδοντας στον Ανώχ εκείνο το οποίο άλλοι αποδίδουν στον Ερμή τον Τρισμέγιστο, γιατί οι δυο τους είναι ταυτόσημοι στο εσωτερικό τους νόημα. Στην περίπτωση αυτή "Ανώχ" και η "Σοφία" του ανήκουν στον κύκλο της Τέταρτης Ατλάντειας Φυλής*[468] *και ο Νώε σε κείνον της Πέμπτης.*[469] *Στην περίπτωση αυτή και οι δυο αντιπροσωπεύουν Ριζικές Φυλές, την τωρινή και εκείνη που προηγήθηκε. Κατά μια άλλη έννοια, ο Ενώχ εξαφανίστηκε, "βάδισε μαζί με τον Θεό και δεν υπήρχε πια, γιατί ο Θεός τον πήρε", όπου εδώ η αλληγορία αναφέρεται στην εξαφάνιση της Ιερής και Μυστικής γνώσης από τους ανθρώπους*˙ γιατί ο "Θεός" (ή *Γιαβά-Αλεΐμ*, οι ανώτεροι ιεροφάντες, οι αρχηγοί των κολλεγίων των μυημένων ιερέων) (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 575) τον πήρε. Με άλλα λόγια, οι Ενώχ ή οι *Ενοϊχίονες*, οι Οραματιστές και η γνώση και η σοφία τους, περιορίστηκαν αυστηρά στα Μυστικά Κολλέγια των Προφητών για τους Ιουδαίους και στους ναούς για τους Εθνικούς.

Ερμηνευόμενος με την βοήθεια μόνο του συμβολικού κλειδιού, ο Ενώχ είναι ο τύπος της διπλής φύσης του ανθρώπου: πνευματικής και φυσικής. Γι' αυτό και καταλαμβάνει το κέντρο του αστρονομικού σταυρού (που ο Ελιφάς Λεβί παραθέτει από ένα μυστικό έργο) και ο οποίος είναι ένα εξάκτινο αστέρι, ο "Αδονάι". Στο επάνω τρίγωνο βρίσκεται ο Αετός, στο κάτω αριστερό τρίγωνο στέκεται ο ταύρος, στο δεξιό, το λιοντάρι. Ενώ ανάμεσα στον ταύρο και στο λιοντάρι,

---

[468] Λέει το *Ζοχάρ* (Ι, 36): «Ο Ανώχ είχε ένα βιβλίο που ήταν ίδιο με το "Βιβλίο των γενεών του Αδάμ", αυτό είναι το μυστήριο της σοφίας». Παράβαλε Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 98-99.

[469] Ο Νώε είναι κληρονόμος της Σοφίας του Ενώχ, με άλλα λόγια η Πέμπτη Φυλή είναι κληρονόμος της Τέταρτης.

πάνω απ' αυτούς και κάτω από τον αετό, βρίσκεται το πρόσωπο του Ενώχ ή ανθρώπου (βλέπε Διάγραμμα στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. II, σελ. 452). Οι μορφές στο επάνω τρίγωνο αντιπροσωπεύουν τις Τέσσερεις Φυλές, αφήνοντας απέξω την πρώτη – τις *Τσαγιά* ή Σκιές – και ο "Γιος του Ανθρώπου", *Ενώς* ή *Ενώχ*, βρίσκεται στο κέντρο, γιατί στέκεται ανάμεσα στις δυο (την Τέταρτη και την Πέμπτη) Φυλές, επειδή αντιπροσωπεύει την Μυστική Σοφία και των δυο. Αυτά είναι τα τέσσερα ζώα του Ιεζεκιήλ και της Αποκάλυψης. Το διπλό τρίγωνο, όμως, το οποίο βρίσκεται απέναντι απ' αυτό στην σελίδα 453 του Τομ. II της *Ίσιδας Αποκαλυμμένης* – το Ινδικό *Αρντανάρι* – είναι μέχρι τώρα το καλύτερο. Γιατί εκεί συμβολίζονται μόνοι οι τρεις (για εμάς) ιστορικές φυλές. Η τρίτη, η ανδρόγυνη, από το *Αρντανάρι*, η τέταρτη συμβολίζεται από τον δυνατό, πανίσχυρο λέοντα και η πέμπτη – η Αρία – από εκείνο που μέχρι σήμερα είναι το πιο ιερό σύμβολο, τον ταύρο (και την αγελάδα).

Ένας άνθρωπος μεγάλης μόρφωσης – ένας Γάλλος σοφός – ο Σιλβέστρ ντε Σασύ, βρίσκει αρκετές μοναδικές δηλώσεις στο *Βιβλίο του Ενώχ*, που "αξίζουν πιο σοβαρής εξέτασης", λέει. Για παράδειγμα: ο "συγγραφέας [Ενώχ] παρουσιάζει το ηλιακό έτος να αποτελείται από 364 μέρες και φαίνεται να γνωρίζει περιόδους τριών, πέντε και οχτώ ετών, που ακολουθούνται από τέσσερις συμπληρωματικές ημέρες, οι οποίες στο σύστημά του εμφανίζονται να είναι εκείνες των ισημεριών και των ηλιοστασίων". Στα οποία αργότερα προσθέτει: "Δεν βλέπω παρά μόνο έναν τρόπο για να τις δικαιολογήσω [αυτές τις "ανοησίες"], δηλαδή να υποθέσω ότι ο συγγραφέας παρουσιάζει κάποιο φανταστικό σύστημα, το οποίο μπορεί να υπήρχε ΠΡΙΝ ΑΛΛΑΞΕΙ Η ΤΑΞΗ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ".[470]

Ακριβώς έτσι και η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι αυτή η "τάξη της Φύσης" πράγματι άλλαξε καθώς και οι σειρές των ανθρωποτήτων της Γης. Γιατί, όπως λέει στον Ενώχ ο άγγελος Ουριήλ: "Ιδού, σου έδειξα όλα τα πράγματα, ω Ενώχ, και όλα τα πράγματα στα αποκάλυψα. Βλέπεις τον Ήλιο, την Σελήνη και εκείνους που οδηγούν τα άστρα στον Ουρανό, που κάνουν να επιστρέφουν όλες οι λειτουργίες, οι εποχές και οι εμφανίσεις τους. Στις ημέρες των αμαρτωλών ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΘΑ ΜΙΚΡΥΝΟΥΝ.... η Σελήνη θα αλλάξει τους νόμους της κ.τ.λ." (*Βιβλίο του Ενώχ,* LXXX.) Εκείνες τις ημέρες επίσης, χρόνια πριν από τον μεγάλο Κατακλυσμό που εξαφάνισε τους Ατλάντειους και άλλαξε την επιφάνεια όλης της Γης – γιατί "η Γη [πάνω στον άξονά της] *είχε αποκλίνει*" – η φύση, γεωλογικά, αστρονομικά και γενικά κοσμικά, δεν θα μπορούσε να είναι η ίδια, ακριβώς γιατί η Γη *είχε αποκλίνει*. «Και ο Νώε φώναξε με πικραμένη φωνή: "Ακούστε με, ακούστε με, ακούστε με", τρεις φορές. Και είπε: "Η γη μοχθεί και έχει βίαια αποκλίνει· ασφαλώς θα χαθώ μαζί της"» (*Βιβλίο του Ενώχ,* LXV.)

Παρεπιμπτόντως αυτό μοιάζει σαν μια από τις πολλές "ασυνέπειες", αν η Βίβλος διαβαστεί κατά γράμμα. Γιατί, για να πούμε το λιγότερο, αυτός είναι ένας πολύ παράξενος φόβος για κάποιον που "βρήκε χάρη στα μάτια του Κυρίου" και που του ειπώθηκε να κατασκευάσει την κιβωτό! Ενώ εδώ βλέπουμε τον σεβαστό Πατριάρχη να εκφράζει τέτοιον φόβο, λες και αντί για "φίλος" του Θεού, ήταν ένας από τους Γίγαντες τους καταδικασμένους από την οργισμένη θεότητα. Η Γη είχε ήδη αποκλίνει και ο κατακλυσμός των υδάτων ήταν απλώς θέμα χρόνου, και όμως ο Νώε φαίνεται να μη γνωρίζει τίποτε για την επικείμενη σωτηρία του.

Πράγματι, είχε φτάσει σε κάποια μοίρα, στην μοίρα της φύσης και του Νόμου της Εξέλιξης, όπου η γη έπρεπε να αλλάξει την φυλή της και όπου η Τέταρτη Φυλή έπρεπε να καταστραφεί για να κάνει χώρο για μια καλύτερη. Το *Μανβαντάρα* είχε φτάσει στο κρίσιμο σημείο των *τριών και μισού* Γύρων και η γιγαντιαία φυσική Ανθρωπότητα είχε φτάσει στην ακμή της χονδροειδούς υλικότητας. Εξ αυτού και ο αποκαλυπτικός στίχος που μιλάει για μια εντολή που εκπέμφθηκε ώστε αυτοί να καταστραφούν, "*ώστε να έρθει το τέλος τους*" (της φυλής)˙ γιατί αυτοί *γνώριζαν* αληθινά "κάθε μυστικό των αγγέλων, κάθε καταπιεστική και μυστική δύναμη των *Σατάν* και κάθε δύναμη εκείνων που ασκούσαν μαγγανεία καθώς και εκείνων που έφτιαχναν χυτές εικόνες σε ολόκληρη την γη". (*Βιβλίο του Ενώχ,* LXV, 6.)

Και τώρα ένα φυσικό ερώτημα. Ποιος μπορεί να είχε πληροφορήσει τον απόκρυφο συγγραφέα αυτού του εντυπωσιακού οράματος (σε οποιαδήποτε εποχή κι αν τον τοποθετήσουμε

Τζ. Φ. Ντανιέλο, "Το Βιβλίο του Οράματος του Ενώχ", *Χρονικά της χριστιανικής φιλοσοφίας*, Νέα Σειρά, Τόμος 17, Δεκέμβριος 1838, σελ. 393.

πριν από την εποχή του Γαλιλαίου) *ότι η Γη μπορούσε σε κάποια περίπτωση να αποκλίνει από τον άξονά της;* Από πού άντλησε αυτή την αστρονομική και γεωλογική γνώση, αν η Μυστική Σοφία, απ' όπου είχαν πιει οι αρχαίοι Ρίσι και ο Πυθαγόρας, δεν είναι παρά μια φαντασία, μια επινόηση των μετέπειτα εποχών; Μήπως ο Ενώχ είχε διαβάσει προφητικά στο έργο του Φρέντερικ Κλέε πάνω στον *Κατακλυσμό* τις ακόλουθες γραμμές: "Η θέση της γήινης σφαίρας σε σχέση με τον Ήλιο υπήρξε, προφανώς, κατά τους πρώτους χρόνους διαφορετική απ' ό,τι είναι σήμερα και η διαφορά αυτή πρέπει να προκλήθηκε από μια μετατόπιση του άξονα περιστροφής της Γης"; (Φ.Α.Γκ. Κλέε, *Syndfloden* (Κοπεγχάγη, 1842), Γαλλικά μεταφρασμένο σαν *Ο Κατακλυσμός*, Παρίσι, 1847. Παράβαλε ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. III, σελ. 79.)

Αυτό μας θυμίζει μια άλλη *αντιεπιστημονική* δήλωση που έκαναν οι Αιγύπτιοι ιερείς στον Ηρόδοτο, δηλαδή ότι ο Ήλιος δεν ανέτελλε πάντα από εκεί που ανατέλλει *τώρα* και ότι σε προηγούμενες εποχές η εκλειπτική έτεμνε τον ισημερινό σε ορθή γωνία. (Μπαγύ, *Ιστορία της Αρχαίας Αστρονομίας,* 2η έκδ. Παρίσι, 1781, Βιβλίο Έκτο, παρ. XI, σελ. 166, όπου η δήλωση αποδίδεται στον Ηρόδοτο, *Ιστορία,* Βιβλ. Δεύτερο [*Ευτέρπη*], παρ. 142.)

Υπάρχουν πολλές τέτοιες "σκοτεινές αναφορές" σε όλα τα *Πουρανά*, στην Βίβλο και στην Μυθολογία, και στον αποκρυφιστή αποκαλύπτουν δυο γεγονότα: (α) ότι οι αρχαίοι γνώριζαν εξίσου καλά, και ίσως καλύτερα απ' ό,τι οι σύγχρονοι, αστρονομία, γεωγνωσία και κοσμογραφία γενικά και (β) ότι η σφαίρα και η συμπεριφορά της άλλαξαν περισσότερες από μία φορές από την εποχή της πρώτης κατάστασης των πραγμάτων. Έτσι, με τυφλή πίστη πάνω στην "αδαή" θρησκεία του, η οποία δίδασκε ότι ο Φαέθωνας, στην επιθυμία του να μάθει την κρυμμένη αλήθεια, έκανε τον Ήλιο να παρεκκλίνει από την συνηθισμένη πορεία του, ο Ξενοφάνης βεβαιώνει κάπου ότι "ο Ήλιος στράφηκε προς μια άλλη χώρα". Πράγμα που είναι παρόμοιο – αν και λίγο πιο επιστημονικό – αν και εξίσου τολμηρό, με τον Ιησού τον Ναυή που σταματά εντελώς την πορεία του Ηλίου. Ωστόσο μπορεί να εξηγεί την διδασκαλία της σκανδιναβικής μυθολογίας ότι πριν από την *πραγματική τάξη* των πραγμάτων, ο Ήλιος ανέτελλε στον Νότο, ενώ η Παγωμένη Ζώνη (Γιερνσκόβεν)[471] βρισκόταν στην Ανατολή, ενώ τώρα βρίσκεται στον Βορρά.

Με λίγα λόγια, *το Βιβλίο του Ενώχ* είναι ένα *resumé*, μια σύνοψη των κύριων χαρακτηριστικών της Ιστορίας της Τρίτης, Τέταρτης και Πέμπτης Φυλής – πολύ λίγες προφητείες από την τωρινή εποχή του κόσμου – μια μεγάλη ενδοσκοπική, εσωστρεφής και προφητική περίληψη των παγκόσμιων και εντελώς *ιστορικών* συμβάντων – γεωλογικών, εθνολογικών, αστρονομικών και ψυχικών – με μια γεύση θεογονίας από τα προκατακλυσμιαία αρχεία. Το Βιβλίο αυτής της μυστηριώδους προσωπικότητας αναφέρεται και παρατίθεται εκτενώς στο έργο *Πίστις Σοφία*, καθώς επίσης και στο *Ζοχάρ* και στο πιο αρχαίο *Μιντρασίμ*. Ο Ωριγένης και ο Κλήμης της Αλεξάνδρειας το είχαν σε μεγάλη εκτίμηση. Το να λέμε, επομένως, ότι είναι μια μεταχριστιανική πλαστογραφία ισοδυναμεί με παραλογισμό, ενώ ταυτόχρονα γινόμαστε ένοχοι αναχρονισμού αφού ο Ωριγένης, μεταξύ των άλλων, έζησε κατά τον δεύτερο αιώνα της χριστιανικής εποχής και όμως το αναφέρει σαν ένα αρχαίο και σεβαστό έργο. Το μυστικό και το ιερό όνομα και η δύναμη του περιγράφονται καλά και καθαρά, αν και αλληγορικά, στον αρχαίο τόμο. Από το δέκατο όγδοο μέχρι το πεντηκοστό κεφάλαιο, τα Οράματα του Ενώχ είναι όλα τους περιγραφικά των Μυστηρίων της Μύησης, ένα από τα οποία είναι η Φλεγόμενη Κοιλάδα των "Πεπτωκότων Αγγέλων".

Ίσως ο Αγ. Αυγουστίνος (*Πολιτεία του Θεού*, Βιβλ. XV, κεφ. XXIII), να είχε δίκιο όταν έλεγε ότι η Εκκλησία απέρριψε το ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΝΩΧ από τον κανόνα της εξαιτίας της πολύ μεγάλης αρχαιότητας του: *ob nimiam antiquitatem*. Δεν υπήρχε χώρος για τα γεγονότα που αναφέρονται σ' αυτό μέσα στο όριο των 4004 χρόνων π.Χ. που αποδίδονται στον κόσμο από την εποχή της "δημιουργίας" του!

[Το νορβηγικό αντίστοιχο του σουηδικού όρου *Γιαρνσκόγκ* που σημαίνει "σιδερένιο δάσος" ή "δάσος με σιδερένια φύλλα", αναφερόμενο στο *Έντα* του Στούρι Στούρλουσον. Ο ισλανδικός όρος είναι *Γιαρνβίτρ*.]

XXII

ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΙΑΩ ΚΑΙ ΙΕΧΩΒΑ ΚΑΙ Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥΣ ΜΕ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΥΚΛΟ

Όταν ο Αββάς Λουί Κονστάντ – γνωστός σαν Ελιφάς Λεβί – στο έργο του *Ιστορία της Μαγείας* έλεγε ότι το "Σέφερ Γιετσιρά, το Ζοχάρ και η Αποκάλυψη (του Αγ. Ιωάννη) είναι τα αριστουργήματα των Απόκρυφων Επιστημών", αν ήθελε να είναι σωστός και σαφής, όφειλε να είχε προσθέσει, "στην Ευρώπη". Είναι βέβαιο ότι τα έργα αυτά περιέχουν "περισσότερα νοήματα απ' ό,τι λέξεις" και η "έκφραση τους είναι ποιητική, ενώ στους αριθμούς είναι ακριβής". Δυστυχώς, πριν μπορέσει κανείς να εκτιμήσει την ποιητικότητατων εκφράσεων ή την ακρίβεια των αριθμών, θα πρέπει να μάθει το αληθινό νόημα και την σημασία των όρων και των συμβόλων που χρησιμοποιούνται. Και ο άνθρωπος ποτέ δεν θα τα μάθει όσο θα εξακολουθεί να αγνοεί την θεμελιώδη αρχή της *Μυστικής Δοξασίας*, είτε αυτή βρίσκεται στον Ανατολικό Εσωτερισμό, είτε στην καμπαλιστική συμβολολογία: το κλειδί, ή την αξία, σε όλες τις όψεις τους, των "θείων", "αγγελικών" και "πατριαρχικών" ονομάτων στην Βίβλο, την μαθηματική ή γεωμετρική αξία τους και την σχέση τους με την εκδηλωμένη Φύση.

Γι' αυτό, ενώ από την μια μεριά το *Ζοχάρ* "εκπλήσσει [τον μυστικιστή] με την βαθύτητα των ιδεών του και την μεγάλη απλότητα των εικόνων του", από την άλλη το έργο αυτό παραπλανά τον σπουδαστή με εκφράσεις σαν αυτές που χρησιμοποιεί σε σχέση με το ΑΪΝ ΣΟΦ και τον Ιεχωβά, παρά την διαβεβαίωση ότι "το βιβλίο φροντίζει να εξηγήσει ότι η ανθρώπινη μορφή με την οποία ντύνει τον Θεό δεν είναι παρά μια εικόνα τωνλόγων και ότι ο Θεός δεν πρέπει να εκφράζεται από καμιά σκέψη ούτε μορφή". Είναι γνωστό ότι ο Ωριγένης, ο Κλήμης και οι Ραββίνοι ομολόγησαν, σχετικά με την Καμπάλα και την Βίβλο, ότι γι' αυτούς ήταν καλυμμένα και μυστικά βιβλία. Αλλά ελάχιστοι γνωρίζουν ότι ο εσωτερισμός των καμπαλιστικών βιβλίων στην τωρινή τους επανεκδομένη μορφή είναι ένα άλλο και ακόμα πιο έξυπνο πέπλο ριγμένο πάνω στον αρχικό συμβολισμό εκείνων των μυστικών τόμων.

ιδέα της αναπαράστασης της *κρυμμένης* θεότητας με την περιφέρεια ενός κύκλου και της Δημιουργικής Δύναμης (αροενικής και θηλυκής ή Ανδρόγυνου ΛΟΓΟΥ) με την διάμετρό της είναι ένα από τα αρχαιότερα σύμβολα. Πάνω σ' αυτήν την αντίληψη έχει χτιστεί κάθε μεγάλη Κοσμογονία. Για τους αρχαίους Άριους, τους Αιγυπτίους και τους Χαλδαίους ήταν πλήρης, καθώς περιέκλειε την ιδέα της αιώνιας και αμετακίνητης *Θείας Σκέψης* στην απολυτότητά της, χωρισμένης εντελώς από το αρχικό στάδιο της (αποκαλούμενης) δημιουργίας· και αποτελούσε την ψυχολογική και την Πνευματική εξέλιξη και το μηχανιστικό έργο της ή κοσμογονική κατασκευή. Για τους Εβραίους, όμως, ενώ η πρώτη αντίληψη βρίσκεται σαφώς μέσα στο *Ζοχάρ* και το *Σέφερ* Γιετσιρά – ή ό,τι απέμεινε απ' αυτό – εκείνο το οποίο ενσωματώθηκε στην συνέχεια στην ίδια την Πεντάτευχο και ειδικά στην Γένεση είναι απλώς το δευτερεύον στάδιο, δηλαδή ο μηχανιστικός νόμος της δημιουργίας, ή μάλλον της κατασκευής, ενώ η θεογονία περιγράφεται ελάχιστα, αν όχι καθόλου.

Τώρα ο αληθινός απόηχος της αρχαϊκής δοξασίας μπορεί να βρεθεί μόνο στα πρώτα έξι κεφάλαια της Γένεσης, στο απορριπτόμενο Βιβλίο του Ενώχ και στο παρανοημένο και κακομεταφρασμένο ποίημα του Ιώβ.

Το κλειδί γι' αυτήν έχει χαθεί, ακόμα και από τους πιο διαβασμένους Ραββίνους, οι προκάτοχοι των οποίων κατά την πρώτη περίοδο της μέσης εποχής προτίμησαν – μέσα στον εθνικό απομονωτισμό τους και την περηφάνια τους και ειδικά μέσα στο βαθύ μίσος τους για την Χριστιανοσύνη – να το πετάξουν στην βαθιά θάλασσα της λησμονιάς, παρά να μοιραστούν την γνώση τους με τους αδυσώπητους και μανιασμένους διώκτες τους. Ο Ιεχωβά ήταν η φυλετική ιδιοκτησία τους, αδιαχώριστη από τον Μωυσαϊκό Νόμο και ακατάλληλη να παίξει κάποιον ρόλο

οπουδήποτε αλλού. Αποσπασμένος με την βία από το αρχικό του πλαίσιο, στο οποίο ταίριαζε και το οποίο του ταίριαζε, ο "κύριος ο Θεός του Αβραάμ και του Ιακώβ", δύσκολα μπορούσε να στριμωχτεί χωρίς ζημιά και σπάσιμο μέσα στον νέον χριστιανικό Κανόνα. Όντας πιο αδύναμοι, οι Ιουδαίοι δεν μπορούσαν να εμποδίσουν την βεβήλωση, αλλά κράτησαν το μυστικό της προέλευσης του Αδάμ-Κάδμου τους ή του αρρενο-θήλεως Ιεχωβά, και ο νέος ναός αποδείχθηκε εντελώς αταίριαστος για τον παλιό Θεό. Πήραν πράγματι την εκδίκησή τους!

δήλωση ότι ο Ιεχωβά ήταν ο φυλετικός Θεός των Ιουδαίων και τίποτε ανώτερο, θα απορριφθεί, όπως και πολλά άλλα πράγματα. Ωστόσο, στην περίπτωση αυτή, οι θεολόγοι δεν είναι σε θέση να μας πουν ποιο είναι το νόημα των στίχων του Δευτερονόμιου όπου αναφέρεται πολύ καθαρά: "*Ότε διεμέριζεν ό ΥΨΙΣΤΟΣ* [όχι ο "Κύριος" ούτε ο "Ιεχωβά"] *τα έθνη, ότε διέσπειρε τους υιούς του Αδάμ, έστησε τα όρια..... κατά τον αριθμόν των υιών Ισραήλ.... Ή μερίς του Κυρίου [Ιεχωβά] είναι ό λαός αυτού, ο Ιακώβ είναι το μέρος της κληρονομιάς αυτού*" [Δευτερονόμιο, ΛΒ', 8, 9].' Έτσι τακτοποιείται το θέμα. Τόσο θρασείς ήταν οι σύγχρονοι μεταφραστές της Βίβλου και των Γραφών και τόσο επικίνδυνοι είναι αυτοί οι στίχοι, ώστε – ακολουθώντας τα βήματα που χάραξαν γι' αυτούς οι άξιοι Πατέρες της Εκκλησίας τους – κάθε μεταφραστής απέδωσε αυτούς τους στίχους με τον δικό του τρόπο. Ενώ το προηγούμενο απόσπασμα είναι παρμένο κατά λέξη από την αυθεντική Αγγλική Απόδοση, στην γαλλική Βίβλο της Προτεσταντικής Βιβλικής Εταιρείας του Παρισιού, σύμφωνα με την απόδοση που αναθεωρήθηκε στα 1824 από τον Τζ. Ε. Όστερβσλντ, βρίσκει κανείς τον "Ύψιστο" μεταφρασμένο σαν *Souverain* (Μονάρχης!!), οι "γιοι του Αδάμ" γίνονται "παιδιά των ανθρώπων" και ο "Κύριος" μετατρέπεται σε "Αιώνιο". Όσον αφορά τις ταχυδακτυλουργίες, η γαλλική Προτεσταντική Εκκλησία φαίνεται ότι ξεπέρασε ακόμα και τον αγγλικό κληρικανισμό.
Παρ' όλα αυτά, ένα πράγμα είναι προφανές: η "μερίς του Κυρίου [Ιεχωβά]" είναι ο "εκλεκτός λαός" του και κανείς άλλος, γιατί μόνο ο Ιακώβ είναι το μέρος της κληρονομιάς αυτού. Τι δουλειά έχουν, λοιπόν, άλλα έθνη, τα οποία αποκαλούνται Άριοι, με αυτήν την σημιτική θεότητα, τον φυλετικό Θεό του Ισραήλ; Αστρονομικά, ο "' Ύψιστος" είναι ο Ήλιος και ο "Κύριος" είναι ένας από τους επτά πλανήτες του, είτε είναι ο Ιαώ, το πνεύμα της σελήνης, είτε ο Ιαλδαβαώθ-Ιεχωβά, το πνεύμα του Κρόνου, σύμφωνα με τον Ωριγένη και τους Αιγυπτίους Γνωστικούς.[472] Ας αφήσουμε τον "Άγγελο Γαβριήλ", τον "Κύριο" του Ιράν, να φυλάει τον λαό του και τον Μιχαήλ-Ιεχωβά, τους Εβραίους του. Αυτοί δεν είναι θεοί άλλων εθνών, ούτε ήταν θεοί του Ιησού. Όπως κάθε Πέρσης Νταΐβά είναι δεμένος στον πλανήτη του,[473] έτσι και κάθε Ινδός Ντέβα ("Κύριος") έχει το παραχωρημένο τμήμα του, έναν κόσμο, έναν πλανήτη, ένα έθνος ή μια φυλή. Η πολλαπλότητα των κόσμων συνεπάγεται πολλαπλότητα θεών. Πιστεύουμε στην πρώτη και μπορεί να αναγνωρίζουμε, αλλά ποτέ δεν θα λατρέψουμε την δεύτερη. [Βλέπε Μέρος ΙΙΙ, Τμήμα IV (β), "Οι Άλυσοι των Κόσμων και η Πολλαπλότητα τους".]

Έχει αναφερθεί επανειλημμένα σε αυτό το έργο ότι κάθε θρησκευτικό και φιλοσοφικό σύμβολο συνοδεύεται από επτά νοήματα, που το καθένα τους ανήκει στο αντίστοιχο πεδίο σκέψης, δηλαδή είτε στο καθαρώς μεταφυσικό, στο αστρονομικό, στο ψυχικό ή φυσιολογικό κ.τ.λ. Αυτά τα επτά νοήματα και οι εφαρμογές τους είναι δύσκολο να γίνουν γνωστά όταν παίρνονται από μόνα τους,αλλά η ερμηνεία και η ορθή κατανόηση τους γίνεται δέκα φορές πιο δύσκολη όταν, αντί να συσχετιστούν ή να κυλήσουν διαδοχικά και να ακολουθήσουν το ένα το άλλο, το καθένα ή και κάποιο απ' αυτά τα νοήματα γίνεται αποδεκτό σαν η μια και μοναδική εξήγηση ολόκληρης της συμβολικής ιδέας. Εδώ μπορεί να δοθεί ένα παράδειγμα, γιατί απεικονίζει με θαυμάσιο τρόπο το πρόβλημα. Υπάρχουν δυο ερμηνείες που δίνονται από δυο μορφωμένους Καμπαλιστές και μελετητές ενός και του αυτού στίχου (Έξοδος, ΛΓ', 18-23). Ο Μωυσής ικετεύει τον Κύριο να του δείξει την "δόξα" του. Προφανώς δεν πρέπει να γίνει αποδεκτή η χονδροειδής νεκρή φρασεολογία όπως βρίσκεται στην Βίβλο. Υπάρχουν *επτά* νοήματα στην Καμπάλα από τα οποία μπορούμε να δώσουμε τα δυο όπως ερμηνεύθηκαν από τους προαναφερθέντες δύο μελετητές. Ο ένας απ' αυτούς

Για τους Αιγύπτιους Γνωστικούς ο Θωθ (Ερμής) ήταν ο αρχηγός των Επτά (βλέπε Βίβλος των Νεκρών). Τα ονόματά τους δίνονται από τον Ωριγένη σαν: Αδωναίος (του Ηλίου), Ιαώ (Σελήνη), Ελωαίος (Δίας), Σαβαόθ (Άρης), Ωραίος (Αφροδίτη), Ασταφαίος (Ερφμής και τέλος Ιαλδαβαόθ (Κρόνος).

Βλέπε το αντίγραφο του Ωριγένη από το Χάρτη ή Διάγραμμα των Οφιτών, στο έργο του *Κατά Κέλσου*, VI.

αναφέρει, ενώ εξηγεί: "...ου δυνήση ιδείν μου το πρόσωπον... Και θήσω σε εις οπήν της πέτρας και σκεπάσω την χειρί μου επί σε, έως αν παρέλθω καί αφελώ την χείρα, και τότε όψη τα οπίσω μου..." και μας λέει σε ένα σχόλιο, "Δηλαδή, θα σου δείξω 'την πλάτη Μου', το ορατό σύμπαν, τις κατώτερες εκδηλώσεις μου, αλλά σαν άνθρωπος που είσαι ακόμα στην σάρκα δεν μπορείς να δεις την αόρατη φύση μου". Έτσι συνεχίζει η Καμπάλα" (Ισαάκ Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 226). Αυτό είναι σωστό και είναι η κόσμο-μεταφυσική ερμηνεία. Και τώρα μιλάει ο άλλος Καμπαλιστής, δίνοντας το αριθμητικό νόημα. Επειδή περιλαμβάνει αρκετές υπαινικτικές ιδέες και παρουσιάζεται πληρέστερα, μπορούμε να του παραχωρήσουμε περισσότερο χώρο. Η σύνοψη αυτή προέρχεται από ένα ανέκδοτο Χειρόγραφο και εξηγεί πληρέστερα αυτά που αναφέρονται στο Τμήμα XVII, "Τα Άγια των Αγίων".

> Οι αριθμοί του ονόματος του Μωυσή είναι εκείνοι της φράσης "ΕΓΩ ΕΙΜΙ Ο ΩΝ", έτσι ώστε τα ονόματα του Μωυσή και του Ιεχωβά έχουν την ίδια αριθμητική αρμονία. Η λέξη Μωυσής είναι (5+300+40) και το σύνολο της αξίας των γραμμάτων της είναι 345. Ο Ιεχωβά – το κατ' εξοχήν πνεύμα του σεληνιακού έτους – προσλαμβάνει την αξία του 543 ή το αντίστροφο του 345.
>
> Στο τρίτο κεφάλαιο της Εξόδου, στους στίχους 13 και 14, αναφέρεται: Και είπεν ο Μωυσής....Ιδού όταν εγώ υπάγω προς τους υιούς Ισραήλ και είπω προς αυτούς, ο Θεός των πατέρων σας με απέστειλε προς εσάς, και εκείνοι μ' ερωτήσωσι, Τι είναι το όνομα αυτού; τι θέλω ειπεί προς αυτούς; Και είπεν ο Θεός προς τον Μωυσήν – "Εγώ εϊμί ό "Ων". Οι εβραϊκές λέξεις της έκφρασης αυτής είναι *ahiye asher ahiye* και η αξία του συνόλου των γραμμάτων τους είναι η εξής:
>
> 21 אחיח   501 אשד   21 אחיח
>
> Αφού αυτό είναι το όνομα του [του Θεού], το σύνολο των αξιών που το συνθέτουν, 21, 501, 21, 543, ή απλώς μια χρησιμοποίηση των ψηφίων μόνο στο όνομα του Μωυσή… αλλά τώρα με τέτοια σειρά, ώστε το όνομα του 345 είναι ανεστραμμένο και διαβάζεται 543.
>
> Έτσι ώστε όταν ο Μωυσής ικετεύει "Άφησέ με να δω το πρόσωπο ή την δόξα Σου", ο άλλος σωστά και αληθινά απαντάει: "Δεν δύνασαι να ίδης το πρόσωπον μου....αλλά *θέλεις ιδεί τα οπίσω* μου", ένα ακριβές νόημα, αν και όχι με τις ακριβείς λέξεις, γιατί η γωνία και το *πίσω* του 543 είναι το *πρόσωπο* του 345 για να ελεγχθεί και να τηρηθεί μια *αυστηρή χρήση* ενός συνόλου αριθμών στην δημιουργία ορισμένων *μεγάλων* αποτελεσμάτων, για το σκοπό για τον οποίο χρησιμοποιούνται ειδικώς.

Και ο μορφωμένος Κσμπαλιστής προσθέτει:

> Σε άλλες χρήσεις των αριθμών αντικρύζουν ο ένας τον άλλον πρόσωπο με πρόσωπο. Είναι παράξενο το γεγονός πως αν προσθέσουμε το 345 στο 543 μας δίνει το 888, που ήταν η Γνωστική καμπαλιστική αξία του ονόματος του Χριστού, το οποίο ήταν Jehoshua ή Joshua. Το ίδιο επίσης και διαίρεση των 24 ωρών της ημέρας δίνει τρία οχτάρια σαν πηλίκον....Ο κύριος σκοπός ολόκληρου αυτού του συστήματος των αριθμητικών ελέγχων ήταν να διατηρήσει στην αιωνιότητα την ακριβή αξία του Σεληνιακού Έτους στο Φυσικό μέτρο των Ημερών.

Αυτό είναι το αστρονομικό και αριθμητικό νόημα στην μυστική θεογονία των αστροκοσμικών θεών που επινόησαν οι Χαλδαίοι-Εβραίοι, δύο νοήματα από τα επτά. Τα άλλα πέντε θα εξέπλητταν τους χριστιανούς ακόμα περισσότερο.

σειρά των Οιδιπόδων που προσπάθησαν να ερμηνεύσουν το αίνιγμα της Σφίγγας είναι πράγματι πολύ μεγάλη. Για πολλούς αιώνες καταβρόχθιζε τις λαπρότερες και ευγενέστερες διάνοιες της χριστιανοσύνης.

Αλλά τώρα η Σφίγγα νικήθηκε. Όμως στον μεγάλο διανοητικό αγώνα ο οποίος έληξε με την πλήρη νίκη των Οιδιπόδων του συμβολισμού, εκείνο που αναγκάστηκε να θαφτεί μέσα στην θάλασσα, φλεγόμενο από την ντροπή της ήττας, δεν ήταν η Σφίγγα, αλλά το πολύπλευρο σύμβολο, ονόματι Ιεχωβά, το οποίο οι χριστιανοί – τα πολιτισμένα έθνη – αποδέχθηκαν σαν Θεό τους. Αυτό κατέρρευσε κάτω από την υπερβολικά προσεχτική ανάλυση και πνίγηκε. Οι συμβολολόγοι ανακάλυψαν με απελπισία ότι η υιοθετημένη θεότητά τους ήταν απλώς μια μάσκα για πολλούς άλλους θεούς, ένας ευημερισμένος εκλιπών πλανήτης, στην καλύτερη περίπτωση: το πνεύμα της Σελήνης και του Κρόνου για τους Ιουδαίους, του Ηλίου και του Δία για τους πρώτους χριστιανούς.

Ανακάλυψαν ότι η Τριάδα ήταν στην πραγματικότητα μόνο μια αστρονομική τριάδα – εκτός αν αποδέχονταν τα πιο αφηρημένα και μεταφυσικά νοήματα που της έδιναν οι Εθνικοί – αποτελούμενη από τον Ήλιο (Πατέρας) και τους δύο πλανήτες Ερμή (Υιός) και Αφροδίτη (Άγιο Πνεύμα), Σοφία, το Πνεύμα της Σοφίας, Αγάπη και Αλήθεια, και ο Λούσιφερ, σαν Χριστός, το λαμπερό και πρωινό Αστέρι (Αποκάλυψη ΚΒ', 16). Γιατί, αν ο Πατέρας είναι ο Ήλιος (ο Μεγαλύτερος Αδελφός στην Ανατολική εσωτερική φιλοσοφία), ο πλησιέστερος προς αυτόν πλανήτης είναι ο Ερμής (Ερμής, Μπούντα, Θωθ), που το όνομα της μητέρας του πάνω στην Γη ήταν Μαία, ο πλανήτης που δέχεται επτά φορές περισσότερο φως από κάθε άλλον: γεγονός που οδήγησε τους Γνωστικούς και τους Καμπαλιστές να ονομάσουν τον Χριστό και τον Ερμή τους αντίστοιχα (με την αστρονομική έννοια), "επταπλό φως". Τέλος, *αυτός* ο θεός ήταν ο Μπελ. Ο Ήλιος όντας "Bel" για τους Γαλάτες,"Ήλιος" για τους Έλληνες, "Baal" για τους Φοίνικες, "El" για την Χαλδαία, εξ ου και "El-ohim", "Emanu-El", *El*, "θεός", στα Εβραϊκά. Αλλά ακόμα και ο καμπαλιστικός θεός χάθηκε μέσα στο ραββινικό κατασκεύασμα και τώρα πρέπει κανείς να ανατρέξει στην εσώτατη μεταφυσική έννοια του *Ζοχάρ* για να βρει σ' αυτό κάτι σαν το Άϊν-Σοφ, την ανώνυμη θεότητα και το Απόλυτο, που με τόση αυθεντικότητα και στόμφο διακηρύσσεται από τους χριστιανούς. Αλλά ασφαλώς δεν πρόκειται να βρεθεί στα μωυσαϊκά βιβλία από κείνους που προσπαθούν να τα διαβάσουν χωρίς ένα κλειδί. Από τότε που χάθηκε, οι Ιουδαίοι και οι Χριστιανοί έκαναν ό,τι μπορούσαν για να συνδέσουν αυτές τις δυο ιδέες, αλλά μάταια. Το μόνο που κατάφεραν ήταν να απογυμνώσουν ακόμα και αυτήν την συμπαντική θεότητα από τον μεγαλειώδη χαρακτήρα της και το αρχέγονο νόημά της.

Να τι ειπώθηκε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη,* τόμος ΙΙ, σελ. 301:

> Είναι επομένως απόλυτα φυσικό να διακρίνουμε μια διαφορά ανάμεσα στον μυστηριώδη θεό Ιαώ, που από την πιο παλιά αρχαιότητα υιοθετήθηκε από όλους όσους συμμετείχαν στην εσωτερική γνώση των ιερέων, και στα φωνητικά του αντίστοιχα, τα οποία βλέπουμε να αντιμετωπίζουν με τόσο λίγο σεβασμό οι Οφίτες και άλλοι Γνωστικοί.
>
> Στα οφιτικά κοσμήματα του Βασιλιά [*Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*] βλέπουμε το όνομα Ιαώ να επαναλαμβάνεται και συχνά να συγχέεται με το Ιεβώ, ενώ αυτό το τελευταίο αντιπροσωπεύει απλώς ένα από τα πνεύματα τα ανταγωνιστικά προς τον Αβραξάς. Προκειμένου αυτά τα ονόματα να μη θεωρούνται σαν ταυτόσημα με τον Ιουδαίο Ιεχωβά, θα εξηγήσουμε αμέσως την λέξη. Μας φαίνεται πολύ παράξενο που τόσο πολλοί μορφωμένοι αρχαιολόγοι επέμειναν ελάχιστα στο γεγονός ότι υπήχαν πολλοί Ιεχωβά και αρνήθηκαν ότι το όνομα ξεκίνησε με τον Μωυσή. Ιαώ είναι ασφαλώς ένας τίτλος του Υπέρτατου Όντος και ανήκει *εν μέρει* στο Άφατο Όνομα, αλλά ούτε προήλθε απ' αυτούς ούτε ήταν μοναδική ιδιοκτησία των Ιουδαίων. Ακόμα κι αν άρεσε στον Μωυσή να αποδίδει αυτό το όνομα στο προστατευτικό "Πνεύμα", τον υποτιθέμενο προστάτη και την εθνική θεότητα του "εκλεκτού λαού του Ισραήλ", δεν υπάρχει κανένας λόγος για τον οποίο άλλες εθνότητες θα Τον δέχονταν σαν τον Ανώτατο και τον Μοναδικό ζώντα Θεό. Αλλά εμείς αρνούμεθα εντελώς την υπόθεση αυτήν. Άλλωστε, υπάρχει και το γεγονός ότι το Yaho ή Iao ήταν ένα "μυστηριακό όνομα" εξ αρχής, γιατί τα יה και הות δεν ήρθαν σε εμάς πριν από τον βασιλιά Δαυίδ. Πριν από την εποχή του, ελάχιστα ή και καθόλου κύρια ονόματα δεν αποτελούνται από τα iah ή yah. Φαίνεται μάλλον ότι ο Δαυίδ, όντας περαστικός μεταξύ των Τυριών και των Φιλισταίων (Σαμουήλ Β'), έφερε από εκεί το όνομα του Ιεχωβά (Jehovah). Έκανε τον Zadok (Σαδώκ) αρχιερέα, απ' τον οποίο προήλθαν οι Zadokites ή Sadducees (Σαδδουκαίοι).Έζησε και βασίλευσε πρώτα στην Hebron חבריו (Χεβρών), Habir-on η πόλη Kabir, όπου τελούνταν οι τελετές των τεσσάρων (μυστηριακών θεών). Ούτε ο Δαυίδ ούτε ο Σολομώντας αναγνώριζαν τον Μωυσή ή τον Νόμο του Μωυσή. Επιθυμούσαν να χτίσουν έναν ναό στον יהוה [Ιεχωβά] ή τα οικοδομήματα που χτίστηκαν από τον Χιράμ για τον Ηρακλή και την Αφροδίτη, τον Άντον και την Αστάρτη.
>
> Φυρστ λέει: "Το ίδιο το αρχαίο όνομα του θεού: *Yaho*.... το οποίο στα Ελληνικά γράφεται Ιαώ, ξέχωρα *από την προέλευσή* του, φαίνεται ότι ήταν ένα αρχαίο μυστικό όνομα της υπέρτατης θεότητας των Σημιτών. [Οπότε και ειπώθηκε στο Μωυσή όταν μυήθηκε στο HOR-EV – το σπήλαιο – κάτω από την καθοδήγηση του Ιοθόρ, του Κανίτη ή Καϊνίτη ιερέα του Μαδιάμ]. Στην αρχαία θρησκεία των Χαλδαίων, απομεινάρια της οποίας βρίσκονται μεταξύ των Νεοπλατωνικών, η υπέρτατη θεότητα η θρονιασμένη πάνω από τους επτά ουρανούς, που αντιπροσώπευε την

πνευματική φωτεινή αρχή [νους][474] και γινόταν επίσης αντιληπτή σα δημιουργός,[475] ονομαζόταν Ιαώ, יהו ,[476] ο οποίος ήταν σαν τον εβραϊκό YB^IO μυστηριώδης και ακατονόμαστος... και το όνομα του οποίου μεταβιβαζόταν μόνο στο μυημένο... Οι Φοίνικες είχαν έναν υπέρτατο Θεό, το όνομα του οποίου ήταν τριγράμματο (*Litera trina*) και *μυστικό*.....και αυτός ήταν ο Ιαώ". [*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ, σελ. 296 – 297.]

Σταυρός, λένε οι Καμπαλιστές, επαναλαμβάνοντας το μάθημα των Αποκρυφιστών, είναι ένα από τα πιο αρχαία ή μάλλον το πιο αρχαίο σύμβολο. Αυτό αποδεικνύεται στην αρχή του Προοιμίου (Τόμος Ι). Οι Μυημένοι της Ανατολής τον εμφανίζουν σύγχρονο με τον κύκλο της θεϊκής απειροσύνης και της πρώτης διαφοροποίησης της Ουσίας, της ένωσης του πνεύματος και της ύλης. Αυτό απορρίφθηκε και έγινε αποδεκτή μόνο η αστρονομική αλληγορία, η οποία προσαρμόστηκε, για να ταιριάζει σε φανταστικά γήινα γεγονότα, με έξυπνο τρόπο.

Ας αποδείξουμε αυτήν την δήλωση. Όπως ειπώθηκε, στην αστρονομία ο Ερμής είναι ο γιος των Caelus και Lux – του ουρανού και του φωτός ή του Ήλιου. Στην μυθολογία είναι απόγονος του Δία και της Μαίας. Αυτός είναι ο "αγγελιαφόρος" του Πατέρα του Δία, ο Μεσίας του Ήλιου. Στα Ελληνικά το όνομά του, "Ερμής", σημαίνει μεταξύ των άλλων και "Διερμηνέας", ή "Λέξη" που προφέρεται, ο ΛΟΓΟΣ ή ΡΗΜΑ. Ο Ερμής, εκτός από το ότι γεννήθηκε στο Όρος Κυλλήνη μεταξύ βοσκών, είναι και ο προστάτης τους. Είναι πνεύμα ψυχοπομπό, γιατί οδηγούσε τις ψυχές των νεκρών στον Άδη και τις γύριζε πίσω, αξίωμα που αποδόθηκε στον Ιησού μετά τον θάνατο και την ανάστασή του. Τα σύμβολα των Ερμή-Mercury (Die Termini) τοποθετούνταν στις στροφές των λεωφόρων (όπως τοποθετούνται τώρα οι σταυροί στην Ιταλία) και ήταν *σταυροειδή*.[477] *Κάθε έβδομη ημέρα οι ιερείς έχριζαν αυτά τα termini* με λάδι και μια φορά τον χρόνο τα στεφάνωναν με γιρλάντες, εξ αυτού και λέγονταν *χρισμένοι*. Ο Ερμής, μιλώντας μέσα από τους χρησμούς του είπε: "Εγώ είμαι εκείνος τον οποίον καλείτε Υιό του Πατρός [Δία] και της Μαίας. Εγκαταλείποντας τον Βασιλιά του Ουρανού [τον Ήλιο] ήρθα να σας βοηθήσω, ω θνητοί". Ο Ερμής θεραπεύει τους τυφλούς και επαναφέρει την όραση, νοητική και φυσική. Συχνά απεικονιζόταν με τρία κεφάλια και ονομαζόταν "Τρικέφαλος", "Τριπλός", σαν ένα με τον Ήλιο και την Αφροδίτη. Τέλος, ο Ερμής, όπως δείχνει ο Κορνούτους, απεικονιζόταν μερικές φορές με μορφή κύβου, χωρίς χέρια, γιατί "η δύναμη της ομιλίας και της ευφράδειας μπορεί να επικρατήσει χωρίς την βοήθεια των χεριών ή των ποδιών". [Λ.Α. Κορνούτους, *Περί της θείας φύσης*, Καίμπριτζ, 1670, σελ. 31-32 και Γιοχάνες Λ. Λύντους, *Περί διανοίας*, 1827, Βιβλ. Τέταρτο, κεφ. 52, σελ. 241.] Αυτή ακριβώς η κυβική μορφή συνδέει άμεσα τους *terimini* με τον σταυρό και την ευφράδεια ή δύναμη της ομιλίας του Ερμή, που έκανε τον πονηρό Ευσέβιο να πει "ο Ερμής είναι το έμβλημα του Λόγου που δημιουργεί και ερμηνεύει τα πάντα", γιατί είναι ο *δημιουργικός* λόγος· και αυτός παρουσιάζει τον Πορφύριο να διδάσκει ότι η ομιλία του Ερμή – που τώρα ερμηνεύεται σαν "*Λόγος του Θεού*" (!) στον *Ποίμανδρο* – μια δημιουργική ομιλία (*Verbum*), είναι η σπερματική αρχή, η διασκορπισμένη σε ολόκληρο το Σύμπαν. [*Προπαρασκευή Ευαγγελική*, κεφ. XI, "Ισχυρότατη ανασκευή Ελληνικού δόγματος". Παράβαλε, Μίνιε, *Ελληνική Πατρολογία*, Τομ. III, κεφ. XI, παρ. 114, στ. 206.] Στην Αλχημεία ο "Ερμής" είναι το ριζικό Moyst, αρχέγονο ή στοιχειώδες ύδωρ, που περιέχει το σπέρμα του Σύμπαντος, γονιμοποιημένο από τα ηλιακά πυρά. Για να εκφράσει αυτήν την γονιμοποιητική αρχή στον σταυρό προστίθετο συχνά ένας φαλλός (το αρσενικό και το θηλυκό ή το κάθετο και το οριζόντιο ενωμένα) από τους Αιγυπτίους (βλέπε Αιγυπτιακά Μουσεία). Οι σταυροειδείς *termini* συμβόλιζαν επίσης αυτή την ιδέα, η οποία στην Αίγυπτο βρισκόταν στους *κυβικούς* Ερμείς. Ο συγγραφέας του έργου

Πηγή των Μέτρων μας λέει το γιατί. [Βλέπε Τμήμα XVI, ADAM-ADAMI.]

Νους, ο ορισμός που δίνεται από τον Αναξαγόρα στην Υπέρτατη θεότητα, είναι παρμένος από την Αίγυπτο, όπου επονομαζόταν ΝΟΥΤ. [Ε.Π.Μπ.]

Αλλά από πολύ λίγους όμως, γιατί οι δημιουργοί του υλικού σύμπαντος θεωρούνταν πάντοτε σαν θεότητες υποτελείς στον Υπέρτατο Θεό. [Ε.Π.Μπ.]

Γιοχάνες Λ. Λύντους, *Περί Διανοίας*, IV, 38, 74, 98, Κεδρηνός, *Ιστορική Σύνοψη*, I, σελ. 296.

Μπερνάρ ντε Μονφωκόν, *Η Αρχαιότητα εξηγημένη*, κ.τ.λ. (1719), Τομ. I, πίνακας LXXVII, απέναντι από την σελίδα

Οι μαθητές του Ερμή μετά τον θάνατό τους πηγαίνουν στον πλανήτη του, τον Ερμή.....το δικό τους Βασίλειο των Ουρανών.

Όπως δείχνει, ο κύβος ξεδιπλωμένος γίνεται ένας σταυρός του ταυ των Αιγυπτίων, ή επίσης, "ο κύκλος προστιθέμενος στο ταυ μας δίνει τον σταυρό με λαβή" των αρχαίων Φαραώ. Αυτό το γνώριζαν εδώ και αιώνες από τους ιερείς και τους "Βασιλείς-Μυημένους" τους, όπως επίσης γνώριζαν το νόημα της φράσης "η τοποθέτηση ενός ανθρώπου στον σταυρό", ιδέα η οποία "προσαρμόστηκε για να συμβαδίσει με εκείνη της προέλευσης της ανθρώπινης ζωής και επομένως της φαλλικής μορφής". Μόνο που αυτή η τελευταία μπήκε σε δράση πολλούς αιώνες μετά την ιδέα του ξυλοκόπου και του τεχνίτη των θεών, του Βισβσκάρμαν, ο οποίος σταύρωσε τον "Ήλιο-Μυημένο" πάνω στην σταυροειδή σανίδα. Όπως γράφει ο ίδιος συγγραφέας: "*η τοποθέτηση ενός ανθρώπου στον σταυρό.....*χρησιμοποιήθηκε με την ίδια μορφή παρουσίασης από τους Ινδούς", αλλά προσαρμόστηκε για να "συνταιριάξει" με την ιδέα της νέας γέννησης του ανθρώπου, από *πνευματική* και όχι από φυσική αναγέννηση. Ο υποψήφιος για μύηση τοποθετούνταν στο ταυ, ή αστρονομικό σταυρό, με μια πολύ σπουδαιότερη και ευγενέστερη ιδέα από εκείνη της προέλευσης της απλής γήινης ζωής.

Από την άλλη μεριά, οι Σημίτες φαίνεται σαν να μην είχαν άλλον ή ανώτερο σκοπό στην ζωή από το να γεννήσουν τους απογόνους τους. Έτσι, γεωμετρικά και σύμφωνα με την ανάγνωση της Βίβλου μέσω της αριθμητικής μεθόδου, ο συγγραφέας του *εβραίο-αιγυπτιακού Μυστήριου* έχει απόλυτο δίκιο. Ολόκληρο το δικό τους σύστημα (των Ιουδαίων):

> ....Φαίνεται ότι κατά την αρχαιότητα θεωρούνταν σαν ένα σύστημα που βασίζεται στην φύση και το οποίο είχε υιοθετηθεί από την φύση ή τον Θεό σαν η βάση ή ο νόμος της άσκησης στην πράξη της δημιουργικής δύναμης, δηλαδή ήταν το δημιουργικό σχέδιο, του οποίου η δημιουργία ήταν η πρακτική εφαρμογή. Αυτό φαίνεται να υποστηρίζεται από το γεγονός ότι, σύμφωνα με το σύστημα που παρουσιάστηκε, τα μεγέθη των πλανητικών χρόνων χρησίμευαν ταυτόχρονα σαν μέτρα του μεγέθους των πλανητών και της ιδιαιτερότητας των σφαιρών τους, δηλαδή στην προέκταση των ισημερινών και πολικών διαμέτρων τους...κ.τ.λ., κ.τ.λ.....Το σύστημα αυτό φαίνεται
> να αποτελεί την βάση ολόκληρου του βιβλικού οικοδομήματος [εκείνου του δημιουργικού σχεδίου], σαν ένα θεμέλιο για την τυπολατρεία της και για την παρουσίαση των έργων της θεότητας με τον τρόπο του αρχιτέκτονα, χρησιμοποιώντας την ιερή μονάδα του μέτρου στον Κήπο της Εδέμ, στην Κιβωτό του Νώε, στο Βωμό και στο Ναό του Σολομώντα. [*Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 3, 4.]

Έτσι, μόλις παρουσιάζεται αυτό το σύστημα, η ιουδαϊκή θεότητα αποδεικνύεται ότι είναι, στην καλύτερη περίπτωση, μόνο μια εκδηλωμένη δυάδα και ποτέ το Ένα απόλυτο ΟΛΟ. Απεικονιζόμενη γεωμετρικά, είναι ένας ΑΡΙΘΜΟΣ, συμβολικά, είναι ένας ευημερισμένος Πρίαπος – και αυτό δεν μπορεί καθόλου να ικανοποιήσει μια ανθρωπότητα που διψά για την παρουσίαση των πραγματικών πνευματικών αληθειών και για την κατοχή ενός Θεού με μια θεία και όχι ανθρωπομορφική φύση. Είναι περίεργο το ότι οι πιο διαβασμένοι σύγχρονοι καμπαλιστές δεν βλέπουν στον σταυρό και στον κύκλο παρά μόνο ένα σύμβολο της εκδηλωμένης δημιουργικής και ανδρόγυνης θεότητας στην σχέση της και στην συνάφειά της με αυτόν τον φαινομενικό κόσμο. [Ο αναγνώστης αν θέλει μπορεί να δει τις δυο *Καμπάλα*, του Ισαάκ Μάγιερ και του Σ.Λ. Μακ Γκρέγκορ Μάθερς, με τις ερμηνείες τους.]

Ένας συγγραφέας πιστεύει ότι:

> .....Ο άνθρωπος [διάβαζε, ο Ιουδαίος και ο Ραββί] απέκτησε την γνώση του πρακτικού μέτρου.....με το οποίο η φύση λέγεται ότι διευθετεί τους πλανήτες κατά μέγεθος για να εναρμονίσει την σημειογραφία των κινήσεων τους. Φαίνεται ότι το απέκτησε και εκτίμησε την απόκτηση του σαν το μέσον για την αντίληψη της θεότητας: δηλαδή, προσέγγισε τόσο κοντά στην αντίληψη ενός Όντος με μια διάνοια σαν την δική του, μόνο απείρως πιο ισχυρή, ώστε να μπορέσει να αντιληφθεί έναν νόμο της δημιουργίας εγκαθιδρυμένο από εκείνο το Ον, το οποίο πρέπει να υπήρχε πριν από οποιαδήποτε δημιουργία (καμπαλιστικά ονομαζόμενο Λόγος). [*Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 5.]

Αυτό μπορεί να ικανοποίησε τον πρακτικό σημιτικό νου, αλλά ο Ανατολικός Αποκρυφιστής είναι αναγκασμένος να απορρίψει την προσφορά ενός *τέτοιου* Θεού. Πραγματικά, μια θεότητα, ένα Ον, "που έχει μια διάνοια σαν του ανθρώπου, αλλά απείρως πιο ισχυρή", δεν υπάρχει πέρα από τον κύκλο της δημιουργίας. Δεν έχει καμιά σχέση με την ιδανική αντίληψη του αιώνιου σύμπαντος.

Στην καλύτερη περίπτωση αυτός είναι μια από τις δημιουργικές κατώτερες δυνάμεις, το Σύνολο των οποίων ονομάζεται "Σεφιρόθ", "Ουράνιος Άνθρωπος" και Αδάμ-Κάδμος, ο Δεύτερος Λόγος των Πλατωνικών.

Αυτή η ίδια ιδέα βρίσκεται καθαρά στην βάση των σαφέστατων ορισμών της Καμπάλα και των μυστηρίων της, δηλαδή από τον Τζον Α. Πάρκερ, όπως αναφέρεται στο ίδιο έργο:

> [Το] κλειδί της Καμπάλα θεωρείται ότι είναι η *γεωμετρική σχέση της επιφάνειας του κύκλου εγγεγραμμένου μέσα στο τετράγωνο* ή του κύβου προς μια σφαίρα, προκαλώντας την σχέση της διαμέτρου προς την περιφέρεια ενός κύκλου, με την αριθμητική αξία αυτής της σχέσης εκφρασμένη με ακέραιους. Η σχέση της διαμέτρου προς την περιφέρεια όντας υπέρτατη συνδέθηκε με τα θεία ονόματα Ελοΐμ και Ιεχωβά (όροι που αριθμητικά είναι εκφράσεις αυτών των σχέσεων αντίστοιχα: ο πρώτος της περιφέρειας, ο δεύτερος της διαμέτρου) και περιλαμβάνει μέσα της όλες τις κατώτερες. Δυο εκφράσεις της περιφέρειας προς την διάμετρο με ακέραιους χρησιμοποιούνται στην Βίβλο: (1) τέλεια, (2) η ατελής. Μια από τις σχέσεις ανάμεσα σ' αυτές είναι τέτοια, ώστε το (2) αφαιρούμενο από το (1) θα άφηνε την μονάδα της αξίας μιας διαμέτρου με όρους ή με την ονομασία της αξίας της περιφέρειας του τέλειου κύκλου ή μια μονάδα ευθείας που έχει μια τέλεια κυκλική αξία ή έναν παράγοντα κυκλικής αξίας. [*Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 12.]

Τέτοιοι υπολογισμοί δεν μπορούν να οδηγήσουν κανέναν πέρα από το να λύσει τα μυστήρια του τρίτου σταδίου της Εξέλιξης ή της "τρίτης δημιουργίας του Μπράχμα". Οι μυημένοι Ινδοί γνωρίζουν πώς να "τετραγωνίζουν τον κύκλο" πολύ καλύτερα από οποιονδήποτε Ευρωπαίο. Αλλά γι' αυτό περισσότερα σε λίγο. Γεγονός είναι ότι, οι Δυτικοί Μυστικιστές αρχίζουν την θεώρηση τους μόνο από το στάδιο όπου το σύμπαν "πέφτει μέσα στην ύλη", όπως λένε οι αποκρυφιστές. Σε ολόκληρη την σειρά των καμπαλιστικών βιβλίων δεν συναντήσαμε ούτε μια πρόταση η οποία να υπαινίσσεται έστω και με τον πιο απόμακρο τρόπο τα ψυχολογικά και πνευματικά, καθώς και τα μηχανιστικά και *φυσιολογικά* μυστικά της "δημιουργίας". Θα πρέπει, λοιπόν, να θεωρήσουμε την εξέλιξη του Σύμπαντος απλώς σαν ένα πρωτότυπο – σε γιγαντιαία κλίμακα – της πράξης της γέννησης, σαν "θείο" *Φαλλισμό* και να τον υμνήσουμε, όπως έκανε ένας κακώς εμπνευσμένος συγγραφέας σε ένα πρόσφατο έργο του με αυτόν τον τίτλο; Η συγγραφέας δεν το νομίζει. Και νιώθει δικαιωμένη εκφράζοντας αυτήν την άποψη, γιατί μια πιο προσεκτική ανάγνωση της Παλαιάς Διαθήκης – εσωτερικά, καθώς και εξωτερικά – φαίνεται ότι δεν οδήγησε τους πιο ενθουσιώδεις ερευνητές πέρα από την βεβαιότητα πάνω σε μαθηματικές βάσεις ότι, από το πρώτο μέχρι το τελευταίο κεφάλαιο της Πεντατεύχου, κάθε σκηνή, κάθε χαρακτήρας ή συμβάν φαίνονται συνδεδεμένα άμεσα ή έμμεσα με την *προέλευση της γέννησης* στην πιο ωμή και πιο ζωώδη μορφή της. Έτσι, όσο ενδιαφέρουσες και έξυπνες κι αν είναι οι ραββινικές μέθοδοι, η συγγραφέας, μαζί με τους άλλους Αποκρυφιστές της Ανατολής, είναι αναγκασμένη να προτιμήσει εκείνες των Παγανιστών.

Δεν πρέπει, λοιπόν, να ψάξουμε στην Βίβλο για την προέλευση του Σταυρού και του Κύκλου, αλλά πέρα από τον Κατακλυσμό. Επομένως, επιστρέφοντας στον Ελιφάς Λεβί και στο *Ζοχάρ* απαντάμε για λογαριασμό των Ανατολικών Αποκρυφιστών και λέμε ότι, αντικαθιστώντας την πράξη με την αρχή, συμφωνούμε απόλυτα με τον Πσκάλ ο οποίος λέει: "ο Θεός είναι ένας κύκλος, το κέντρο του οποίου βρίσκεται παντού και η περιφέρεια του πουθενά". Ενώ οι Καμπαλιστές λένε το αντίθετο και το ισχυρίζονται μόνο και μόνο λόγω της επιθυμίας τους να καλύψουν την δοξασία τους. Με την ευκαιρία, ο ορισμός της θεότητας ως Κύκλου δεν ανήκει καθόλου στον Πασκάλ, όπως νόμισε ο Ελ. Λεβί. Ο Γάλλος φιλόσοφος τον δανείστηκε είτε από τον Ερμή τον Τρισμέγιστο, είτε από το λατινικό έργο του Καρδινάλιου Κούζα, *Η Πεπαιδευμένη Άγνοια*, όπου και τον χρησιμοποιεί. Επίσης έχει παραποιηθεί από τον Πασκάλ, ο οποίος αντικαθιστά τις λέξεις "Κοσμικός Κύκλος" που έχουν συμβολικό νόημα στην αρχική γραφή, με την λέξη Θεός. Για τους αρχαίους και οι δύο λέξεις ήταν συνώνυμες.

* * *

Α
ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΣ

Για τις διάνοιες των αρχαίων φιλοσόφων κάτι από το θείο και το μυστηριώδες αποδιδόταν πάντα στο σχήμα του κύκλου. Ο αρχαίος κόσμος, επίμονος στον συμβολισμό του με τις πανθεϊστικές ενοράσεις του, που ένωναν σε μια την ορατή και την αόρατη Απειροσύνη, παρίστανε τόσο την θεότητα όσο και το εξωτερικό ΠΕΠΛΟ της με έναν κύκλο. Αυτή η ανάμειξη των δυο σε μια ενότητα, και το όνομα *θεός* που δινόταν αδιάκριτα και στα δύο, εξηγείται και γίνεται επομένως ακόμα πιο *επιστημονική* και φιλοσοφική. Η ετυμολογική ερμηνεία του Πλάτωνα για την λέξη θεός έχει παρουσιαστεί σε άλλο σημείο. Κατ' αυτόν προέρχεται από το ρήμα θέειν: "κινούμαι, τρέχω", όπως υποδείκνυε η κίνηση των ουράνιων σωμάτων τα οποία αυτός συνέδεε με την θεότητα. [*Κρατύλος*, 397 D.] Σύμφωνα με την Εσωτερική φιλοσοφία, αυτή η θεότητα – κατά την διάρκεια των "νυχτών" και των "ημερών" της (δηλαδή κύκλων ανάπαυσης ή δραστηριότητας) – είναι "*η αιώνια ασταμάτητη κίνηση*", η "ευρισκόμενη ΣΥΝΕΧΩΣ ΣΕ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ, καθώς επίσης η αιώνια συμπαντικά παρούσα και η Πάντα Υπάρχουσα". Η τελευταία είναι η ριζική αφαίρεση, η πρώτη είναι η μόνη δυνατή αντίληψη μέσα στον ανθρώπινο νου, αν αποσυνδέσει την θεότητα από οποιοδήποτε σχήμα ή μορφή. Είναι μια συνεχής, ασταμάτητη εξέλιξη, που ξαναγυρίζει πίσω κατά την ασταμάτητη πορεία της μέσα από αιώνες διάρκειας στην αρχική της κατάσταση: την ΑΠΟΛΥΤΗ ΕΝΟΤΗΤΑ.

Μόνο οι μικρότεροι θεοί παρουσιάζονταν να φέρουν τις συμβολικές ιδιότητες των ανώτερων. Έτσι, ο θεός *Σου*, η προσωποποίηση του Ρα, που εμφανίζεται σαν "η μεγάλη Γάτα της Κοιλάδας της Περσέας στην Αν", [*Βίβλος των Νεκρών*, XVII, γραμμές 45 – 47] αναπαριστόταν συχνά στα αιγυπτιακά μνημεία καθισμένος και κρατώντας έναν σταυρό, σύμβολο των τεσσάρων τετάρτων ή των Στοιχείων, κολλημένο σε έναν Κύκλο.

Στο θαυμάσιο έργο *Φυσική Γένεση* [τομ. I, σελ. 421-422] του Τζέραλντ Μάσεϋ, κάτω από τον τίτλο "Τυπολογία των Τεσσάρων Τετάρτων", υπάρχουν περισσότερες πληροφορίες για τον σταυρό και τον κύκλο από ό,τι σε οποιοδήποτε άλλο έργο που γνωρίζουμε. Όποιος δεν μπόρεσε να βρει αποδείξεις για την αρχαιότητα του Σταυρού παραπέμπεται στους δύο αυτούς τόμους. Ο συγγραφέας δείχνει ότι:

> .....ο κύκλος και ο σταυρός είναι αδιαχώριστα.....Ο Σταυρός με Λαβή ενώνει τον κύκλο και τον σταυρό των τεσσάρων γωνιών. Εξαιτίας της προέλευσης τους [αυτά] αντικαθιστούν μερικές φορές το ένα το άλλο. Για παράδειγμα, το *τσακρά*, ή Δίσκος του Βίσνου, είναι ένας κύκλος. Το όνομα υποδηλώνει τον κυκλικό, τροχοειδή γύρο, την περιοδικότητα, τον τροχό του χρόνου. Αυτό ο Θεός τον χρησιμοποιεί σαν όπλο που το εκτοξεύει στον εχθρό. Με παρόμοιο τρόπο ο Θορ πετάει το όπλο του, την Σβάστικα, μια μορφή σταυρού με τέσσερα πέλματα και ένα σύμβολο των τεσσάρων τετάρτων. Έτσι ο σταυρός αντιστοιχεί με τον κύκλο του έτους. Το σύμβολο του τροχού ενώνει τον σταυρό και τον κύκλο σε ένα, όπως και το ιερογλυφικό αρτίδιο και ο δεσμός Ανχ .

Αλλά αυτό το διπλό ιερογλυφικό δεν ήταν ιερό για τον αδαή, παρά μόνο για τους Μυημένους. Γιατί ο Ραούλ-Ροσέτ λέει:

> .....το σύμβολο ♀ απαντάται σαν η πίσω όψη ενός φοινικικού νομίσματος, με τον Ραμ σαν πρόσθια όψη....Το ίδιο σύμβολο, που μερικές φορές ονομάζεται Καθρέφτης της Αφροδίτης, γιατί συμβόλιζε την αναπαραγωγή, χρησιμοποιόταν για να μαρκάρει τους γοφούς των πολύτιμων φοράδων αναπαραγωγής της Κορινθίας και άλλες όμορφες ράτσες αλόγων.... ["Ο Σταυρός με Λαβή, κ.τ.λ.". Πρακτικά της Ακαδημίας Επιγραφών και Λογοτεχνίας, Τομ. XVI, Μέρος 2, 1846, σελ. 285-382.]

Πράγμα που αποδεικνύει ότι από πολύ παλιά, από εκείνες τις αρχαίες εποχές, ο σταυρός είχε ήδη γίνει το σύμβολο της ανθρώπινης γέννησης και η λησμονιά της θείας προέλευσης του Σταυρού και του Κύκλου είχε ήδη αρχίσει.

Μία άλλη μορφή του Σταυρού δίνεται στο Περιοδικό της Βασιλικής Ασιατικής Εταιρείας της Μεγάλης Βρετανίας και της Ιρλανδίας [Τομ. XVIII, Παλιά Σειρά, 1861, Αρθ. Χ, πίνακας 4. Ίνμαν, εικ. 38]:

> Σε καθεμιά από τις τέσσερις γωνιές τοποθετείται το τόξο μιας ωοειδούς καμπύλης και όταν αυτά τα τέσσερα ενωθούν σχηματίζουν ένα οβάλ. Έτσι, το σχήμα συνδυάζει τον σταυρό και τον κύκλο γύρω του σε τέσσερα μέρη, που αντιστοιχούν στις τέσσερις γωνίες του σταυρού. Τα τέσσερα τμήματα αντιστοιχούν στα τέσσερα πέλματα της σβάστικας του αγκυλωτού σταυρού του Θορ. Ο τετράφυλλος λωτός του Μπούντα απεικονίζεται παρόμοια στο κέντρο του σταυρού, ο λωτός όντας ένα αιγυπτιακό και ένα ινδικό σύμβολο των τεσσάρων τετάρτων. Τα τέσσερα τόξα, αν ενωθούν μαζί, σχηματίζουν μια έλλειψη και η έλλειψη απεικονίζεται επίσης σε κάθε βραχίονα του σταυρού. Η έλλειψη αυτή επομένως υποδηλώνει την ατραπό της γης..... Ο σερ Τζ. Υ. Σίμπσον αντέγραψε τον ακόλουθο τύπο Ⱬ, ο οποίος εδώ παρουσιάζεται σαν ο σταυρός των δύο ισημεριών και των δύο ηλιοστασίων τοποθετημένων μέσα στην ατραπό της γης. Το ίδιο ωοειδές ή ατρακτοειδές σχήμα εμφανίζεται μερικές φορές στα ινδικά σχέδια με επτά σκαλοπάτια στο κάθε άκρο, σαν μια μορφή ή ένας τύπος του Μερού. [*Φυσική Γένεση* τομ. Ι, σελ. 421]

Αυτή είναι η αστρονομική όψη του διπλού ιερογλυφικού. Υπάρχουν, όμως, άλλες έξι όψεις και μπορεί να γίνει μια προσπάθεια για να ερμηνεύσουμε μερικές απ' αυτές. Το θέμα είναι τόσο τεράστιο, ώστε θα απαιτούσε πολλούς τόμους.

Αλλά το πιο περίεργο από αυτά τα αιγυπτιακά σύμβολα του Σταυρού και του Κύκλου για τα οποία μιλάει το προαναφερθέν έργο, είναι ένα το οποίο λαμβάνει την πλήρη του εξήγηση και το τελικό του χρώμα από τα Άρια σύμβολα της ίδιας φύσης. Ο συγγραφέας λέει:

> σταυρός με τους τέσσερις βραχίονες είναι απλώς ο σταυρός των τεσσάρων τετάρτων, αλλά το σύμβολο του σταυρού δεν είναι πάντοτε απλό.[478] Αυτός είναι ένας τύπος που αναπτύχθηκε από μια αναγνωρίσιμη αρχή και ο οποίος στην συνέχεια υιοθετήθηκε για να εκφράσει διάφορες ιδέες. Ο πιο ιερός σταυρός της Αιγύπτου, τον οποίο κρατούσαν στα χέρια οι θεοί, οι Φαραώ και οι μούμιες των νεκρών, είναι το *Ανχ* ♀ το σύμβολο της ζωής, που σήμαινε επίσης τον ζωντανό, τον όρκο, την συμφωνία, ένα ζευγάρι ή ζευγαρώνω και πολλαπλασιάζω. Η κορυφή του είναι το ιερογλυφικό Ru ⬭ τοποθετημένο όρθιο πάνω στον σταυρό Ταυ. Το Ru είναι η πόρτα, η πύλη, το άνοιγμα, ο τόπος εξόδου. Αυτό υποδηλώνει τον τόπο *γέννησης* στο βόρειο τέταρτο του ουρανού απ' όπου ξαναγεννιέται ο Ήλιος. *Επομένως το Ru του συμβόλου Ανχ είναι ο θηλυκός τόπος του τόπου γέννησης που αντιπροσωπεύει τον βορρά*. Γιατί στο ΒΟΡΕΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ η ΘΕΑ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΑΣΤΡΩΝ, ονομαζόμενη "Μητέρα των Περιστροφών", γέννησε τον χρόνο κατά τον αρχικό κύκλο του έτους. Το πρώτο σύμβολο αυτού του αρχέγονου κύκλου του δημιουργημένου στον ουρανό είναι το αρχικό σχήμα του σταυρού Ανχ ∝ μια απλή θηλιά η οποία περιέχει τόσο τον κύκλο όσο και τον σταυρό σε μια εικόνα. Αυτή η θηλιά ή βρόγχος μεταφέρεται μπροστά στην αρχαιότερη γενέτειρα. *Τυφώνα* της *Μεγάλης Άρκτου*, σαν η *Κιβωτός* της, καθώς το ιδεόγραμμα μιας περιόδου, ενός τέλους, ενός χρόνου, φαίνεται να σημαίνει μια περιστροφή. Αυτό, λοιπόν, παριστάνει τον κύκλο που κάνει στον βόρειο ουρανό η Μεγάλη Άρκτος και ο οποίος συνιστούσε το αρχικό έτος του χρόνου, γεγονός από το οποίο συνάγουμε ότι η θηλειά ή Ru του Βορρά παριστάνει το τέταρτο, τον τόπο γέννησης του χρόνου, όταν απεικονίζεται σαν το Ru του συμβόλου Ανχ. Πράγματι, αυτό μπορεί να αποδειχθεί. Η θηλειά είναι ένας τύπος μέτρησης *Ark* ή *Rek*. Το Ru του σταυρού Ανχ συνεχίστηκε στο κυπριακό R, Ω και στο κοπτικό Ro, P.[479] Το Ro μεταφέρθηκε στον ελληνικό σταυρό ☧ ο οποίος σχηματίζεται από το Ρ και το Κ.... Γι' αυτό το Rak ή Ark ήταν το σύμβολο του κάθε ξεκινήματος (*Αρχής*) και ο δεσμός Ark είναι ο σταυρός του βορρά, το κρυμμένο μέρος του ουρανού.... [Μάσεϋ, *Φυσική Γένεση*, Τομ. Ι, σελ. 422-423.]

Ασφαλώς όχι, γιατί πολύ συχνά υπάρχουν σύμβολα που φτιάχτηκαν για να *συμβολίζουν άλλα* σύμβολα, και αυτά με την σειρά τους χρησιμοποιούνταν στα ιδεογράμματα. [Ε.Π.Μπ.]

Το R του σλαβικού και ρωσικού αλφάβητου (του κυριλλικού} είναι επίσης το Λατινικό Ρ. [Ε.Π.Μπ.]

Αυτό είναι, πάλι, ολότελα αστρονομικό και φαλλικό. Η πουρανική απόδοση στην Ινδία προσδίδει στο όλο μια άλλη ατμόσφαιρα και, χωρίς να καταστρέφει την ανωτέρω ερμηνεία, καταφέρνει να αποκαλύψει ένα μέρος των μυστηρίων του με την βοήθεια του αστρονομικού κλειδιού, προσφέροντας έτσι μια πιο μεταφυσική απόδοση. Ο "δεσμός Ανχ ➰ δεν ανήκει μόνο στην Αίγυπτο. Υπάρχει κάτω από το όνομα *πάσα*, ένα σχοινί το οποίο ο Σίβα κρατάει στην παλάμη του δεξιού πίσω χεριού του [βλέπε Έντουαρντ Μουρ, *Ινδικό Πάνθεο*, Πίνακας XIII] (ο Σίβα έχει τέσσερα χέρια). Ο Μαχαντέβα παριστάνεται σε στάση ασκητού, σαν ένας Μάχα-γιόγκι, με το τρίτο μάτι του το οποίο είναι «το *Ru* τοποθετημένο όρθιο πάνω στον Σταυρό-Ταυ» με άλλη μορφή. Ο *πάσα* κρατιέται στο χέρι με τέτοιον τρόπο, ώστε το πρώτο δάχτυλο και [η άκρη του] χεριού κοντά στον αντίχειρα σχηματίζουν τον σταυρό ή την θηλειά και τον σταυρό. Οι Ανατολιστές μας θα έλεγαν ότι παριστάνει ένα σχοινί με το οποίο δένει τους επίμονους αντιπάλους, γιατί πράγματι η Κάλι, η σύντροφος του Σίβα, έχει ένα παρόμοιο χαρακτηριστικό!

Εδώ ο *πάσα* έχει μια διπλή σημασία, όπως και το *τρισούλα* του Σίβα και κάθε άλλο θείο χαρακτηριστικό. Η σημασία αυτή βρίσκεται στον Σίβα καθώς ο Ρουντρά έχει ασφαλώς το ίδιο νόημα με τον αιγυπτιακό σταυρό με λαβή στην κοσμική και μυστική σημασία του. Στο χέρι του Σίβα γίνεται *λίνγκα-γιονί*. Αυτό που εννοείται είναι το εξής: ο Σίβα, όπως ειπώθηκε, είναι άγνωστος μ' αυτό το όνομα στους *Βέντα* και μόνο στον *Σούκλα Γιατζούρ Βέντα* εμφανίζεται για πρώτη φορά σαν ο μεγάλος Θεός – ΜΑΧΑΝΤΕΒΑ – το σύμβολο του οποίου είναι το *λίνγκα*. Στον *Ριγκ Βέντα* ονομάζεται Ρουντρά, ο "θρηνωδός", η ευνοϊκή και δυσμενής θεότητα ταυτόχρονα, ο θεραπευτής και ο Καταστροφέας. Στο *Βίσνου Πουρανά* είναι ο θεός που ξεπηδάει από το μέτωπο του Μπράχμα, οποίος χωρίζεται σε αρσενικό και θηλυκό και αυτός είναι ο γονέας των Ρουντρά ή Μαρούτ, οι μισοί από τους οποίους είναι ακτινοβόλοι και ευγενείς, ενώ οι άλλοι μισοί, μαύροι και οργισμένοι. Στους *Βέντα* αυτός είναι το θείο Εγώ που αγωνίζεται να επιστρέψει στην αγνή, θεϊκή του κατάσταση και ταυτόχρονα εκείνο το θείο εγώ που είναι φυλακισμένο στην γήινη μορφή, τα μανιασμένα πάθη του οποίου τον καθιστούν "βρυχόμενο" και "φοβερό". Αυτό δείχνεται καθαρά στην *Μπριχανταρανγιάκα Ουπανισάντ*, όπου οι Ρουντρά, οι απόγονοι του Ρουντρά, του θεού της φωτιάς, ονομάζονται "οι δέκα ζωτικές πνοές (*πρανά*, ζωή), με την καρδιά (*μάνας*) σαν ενδέκατη"·[βλέπε Ντόουσον *Κλασικό Ινδουϊστικό Λεξικό*, στο λήμμα, "Ρουντρά"] ενώ σαν Σίβα, αυτός είναι ο *Καταστροφέας* της ζωής. Ο Μπράχμα τον ονομάζει Ρουντρά και του δίνει επίσης άλλα επτά ονόματα, τα οποία είναι οι επτά μορφές της εκδήλωσής του, καθώς και οι επτά δυνάμεις της φύσης, οι οποίες καταστρέφουν μόνο για να ξαναδημιουργήσουν ή να ξαναγεννήσουν.

Επομένως η σταυροειδής θηλειά (*πάσα*) στο χέρι του, όταν αυτός παριστάνεται σαν ασκητής, σαν Μαχαγιόγκι, δεν έχει κανένα φαλλικό νόημα και απαιτείται πράγματι μια ισχυρή φαντασία με τάσεις προς αυτήν την κατεύθυνση για να ανακαλύψει κάτι τέτοιο σε ένα αστρονομικό σύμβολο. Σαν ένα έμβλημα της "πόρτας, της πύλης, του ανοίγματος, του τόπου εξόδου", υποδηλώνει την "ευθεία πύλη" που οδηγεί στο βασίλειο του ουρανού, πολύ περισσότερο απ' ό,τι τον "τόπο γέννησης" με την φυσιολογική έννοια.

Είναι ένας Σταυρός μέσα σε Κύκλο και ένας Σταυρός με Λαβή, αληθινά, αλλά είναι ένας Σταυρός πάνω στον οποίον όλα τα ανθρώπινα πάθη πρέπει να σταυρωθούν, πριν ο γιόγκι περάσει μέσα από την "ευθεία πύλη", τον στενό κύκλο ο οποίος διευρύνεται σε έναν άπειρο, αμέσως μόλις εσωτερικός άνθρωπος περάσει το κατώφλι.

Όσο για το μυστηριώδη αστερισμό των Επτά Ρίσι στην Μεγάλη Άρκτο, ενώ η Αίγυπτος τους αφιέρωσε στον "αρχαιότατο γεννήτορα, Τυφώνα" η Ινδία πριν από αιώνες συνέδεσε όλα αυτά τα σύμβολα με τον χρόνο ή τις περιστροφές Γιουγκά, και οι *Σαπταρίσι* είναι αναπόσπαστα δεμένοι

με την τωρινή εποχή μας, την σκοτεινή Κάλι Γιουγκά.[480] Ο μεγάλος Κύκλος του Χρόνου, πάνω στο πρόσωπο του οποίου η ινδική φαντασία απεικόνιζε την Χελώνα (Κούρμα, ένα από τους Αβατάρα του Βίσνου) ή τον Σισουμάρα, έχει από την φύση τοποθετημένο πάνω του τον Σταυρό στην διαίρεση και στην τοποθέτηση των άστρων, των πλανητών και των αστερισμών. Έτσι στο *Μπαγκαβάτα Πουρανά* [Σκάντα V, κεφ. XXIII] αναφέρεται:

> *Στο άκρο της ουράς εκείνου του ζώου, το κεφάλι του οποίου στρέφεται προς τον νότο* και του οποίου το σώμα είναι καμπυλωμένο στο *σχήμα ενός δακτυλίου* [κύκλου], είναι τοποθετημένος ο Ντρουβά [ο πρώην πολικός αστέρας]. *Κατά μήκος της ουράς* του βρίσκονται οι Πρατζαπάτι, Αγκνί, Ίντρα, Ντάρμα....κατά μήκος των λαγόνων του είναι οι επτά Ρίσι.

Αυτός λοιπόν είναι ο πρώτος και αρχαιότερος Σταυρός και Κύκλος, στον σχηματισμό του οποίου εισέρχεται η θεότητα (συμβολιζόμενη από τον Βίσνου), ο Αιώνιος Κύκλος του Απεριόριστου Χρόνου, *Κάλα*, πάνω στο πεδίο του οποίου στέκονται σταυροειδώς όλοι οι θεοί, τα πλάσματα και οι δημιουργίες γεννημένες σε Χώρο και Χρόνο και τα οποία, όπως λέει η φιλοσοφία, όλα πεθαίνουν κατά τον *Μαχαπραλάγια*.

Στο μεταξύ αυτοί οι Επτά Ρίσι είναι εκείνοι που σημειώνουν το χρόνο και την διάρκεια των γεγονότων στον δικό μας επταδικό ζωτικό κύκλο. Αυτοί είναι τόσο μυστηριώδεις όσο και οι υποτιθέμενες σύζυγοί τους, οι Πλειάδες, από τις οποίες μόνο μία – εκείνη που κρύβεται – αποδείχθηκε νικήτρια. Οι Πλειάδες (Κρίττικα), είναι οι τροφοί του Καρττικέγια, του θεού του Πολέμου (του Άρη των Δυτικών Παγανιστών), ο οποίος ονομάζεται Διοικητής των ουράνιων στρατιών – ή μάλλον των Σίντα (που μεταφράζεται σαν γιόγκι στον ουρανό και άγιοι σοφοί πάνω στην γη), ή «Σιντασένα», πράγμα που θα έκανε τον Καρττικέγια ταυτόσημο με τον Μιχαήλ, του "αρχηγό των ουράνιων λεγεώνων" και, όπως και ο ίδιος, έναν παρθένο Κουμαρά.[481] Πράγματι αυτός είναι ο "Γκούχα", ο μυστηριώδης, στον ίδιον βαθμό που είναι και οι Σαπταρίσι και οι Κρίττικα (οι επτά Ρίσι και οι Πλειάδες), γιατί η ερμηνεία όλων αυτών συνδυαζόμενων αποκαλύπτει στο γνώστη τα μεγαλύτερα μυστήρια της απόκρυφης φύσης. Ένα σημείο αξίζει να αναφερθεί σε αυτό το θέμα του σταυρού και του κύκλου, επειδή έχει μεγάλη σχέση με τα στοιχεία του πυρός και του ύδατος, τα οποία παίζουν ένα τόσο σπουδαίο ρόλο στα σύμβολα του κύκλου και του σταυρού. Όπως ο Άρης, τον οποίον ο Οβίδιος παρουσιάζει ότι γεννήθηκε μόνο από μητέρα (την Ήρα), χωρίς την συμμετοχή πατέρα, ή όπως οι Αβατάρα (ο Κρίσνα, για παράδειγμα) – στην Δύση όσο και στην Ανατολή – έτσι και ο Καρττικέγια γεννιέται, αλλά με ακόμα πιο θαυμαστό τρόπο, ούτε από πατέρα ούτε από μητέρα, αλλά από ένα σπέρμα του Ρουντρά-Σίβα, μέσω του Αγκνί, ο οποίος το πέταξε στον Γάγγη. Έτσι αυτός γεννιέται από φωτιά και νερό, "ένα αγόρι ακτινοβόλο σαν τον Ήλιο και όμορφο σαν την Σελήνη". Γι' αυτό και ονομάζεται Αγκνιμπού (γιος του Αγκνί) και Γκάνγκα-πουτρά (Γιος του Γάγγη). Προσθέστε σε αυτά το γεγονός ότι οι Κρίττικα, οι παραμάνες του, όπως δείχνει το *Μάτσια Πουρανά* (IV, 235), καθοδηγούνται από τον Αγκνί, ή με τα αυθεντικά λόγια, "Οι επτά Ρίσι βρίσκονται σε μια σειρά με τον ακτινοβόλο Αγκνί", οπότε το "Κρίττικα έχει το Αγκνεγιά σαν συνώνυμο" και η σύνδεση είναι εύκολο να συναχθεί.

Οι Ρίσι είναι, λοιπόν, εκείνοι που σημειώνουν τον χρόνο και τις περιόδους του Κάλι Γιουγκά, της εποχής της αμαρτίας και της θλίψης. Όπως μας λέει το *Μπαγκαβάτα Πουρανά*:

> Όταν η δόξα του Βίσνου, ονόματι Κρίσνα, αναχώρησε για τον ουρανό, τότε η Κάλι εποχή, κατά την διάρκεια της οποίας οι άνθρωποι αρέσκονται στην αμαρτία, εισέβαλε στον κόσμο...
>
> Όταν οι επτά Ρίσι βρίσκονταν στην Μαγκά, άρχισε η Κάλι εποχή που αποτελείται από 1.200 [θεία] χρόνια [432.000 κοινά χρόνια] και όταν από την Μαγκά αυτοί θα φτάσουν στον

---

[480] Η οποία στο έργο *Η Αποστολή των Ιουδαίων*, του μαρκησίου Σαιν Υβ λβεΰντ, ιεροφάντη και ηγέτη ενός μεγάλου μέρους των Γάλλων Καμπαλιστών, περιγράφεται σαν η Χρυσή Εποχή!

[481] Πολύ περισσότερο μάλιστα αφού αυτός είναι ο πασίγνωστος φονέας του Τριπουράσουρα και του Τιτάνα Ταράκα. Ο Μιχαήλ είναι ο νικητής του δράκοντα, και οι Ίντρα και Καρττικέγια συχνά ταυτίζονται.

Πουρβασαντά, τότε η Κάλι εποχή θα φτάσει στην ανάπτυξη της, κάτω από τον Νάντα και τους διαδόχους του.[482]

Αυτή είναι η περιστροφή των Ρίσι:

> Όταν τα δύο πρώτα άστρα των επτά Ρίσι (της Μεγάλης Άρκτου) και μερικοί σεληνιακοί αστερισμοί φαίνονται την νύχτα σε ίση απόσταση ανάμεσα τους, τότε οι επτά Ρίσι θα συνεχίζουν να παραμένουν σταθεροί σ' αυτή την σύνοδο για εκατό χρόνια,

όπως κάνει τον Παρασαρά να λέει ένας εχθρός του Νάντα. Σύμφωνα με τον Μπέντλεϋ, [*Ιστορική θεώρηση της Ινδικής Αστρονομίας*, σελ. 65, όπως αναφέρεται στο *Βίσνου Πουρανά*, (Ουίλσον), Τομ. IV, σελ. 233],η ιδέα αυτή γεννήθηκε μεταξύ των αστρονόμων προκειμένου να δείξουν την ποσότητα της μετάπτωσης των ισημεριών.

> Αυτό έγινε με την υπόθεση ότι μια φανταστική γραμμή ή ένας μεγάλος κύκλος περνούσε μέσα από τους πόλους της εκλειπτικής και στην αρχή της καθορισμένης Μαγκά, κύκλος που υποτίθεται ότι έτεμνε μερικά από τα άστρα της Μεγάλης Άρκτου....Επειδή τα επτά άστρα της Μεγάλης Άρκτου ονομάζονταν Ρίσι, ο υποτιθέμενος κύκλος ονομάστηκε γραμμή των Ρίσι και όντας αναπόφευκτα σταθερός στην αρχή του σεληνιακού αστερισμού Μαγκά, η μετάπτωση μπορούσε να παρατηρηθεί με την αναφορά της μοίρας κ.τ.λ. οποιουδήποτε κινητού σεληνιακού οίκου που κοβόταν από την γραμμή ή κύκλο, σαν δείκτη.

Υπήρχε και υπάρχει ακόμα μια φαινομενικά ατέλειωτη διαφωνία σχετικά με την χρονολογία των Ινδών. Να εδώ ένα σημείο το οποίο θα μπορούσε να βοηθήσει στον καθορισμό – κατά προσέγγιση τουλάχιστον – της εποχής κατά την οποία άρχισε ο συμβολισμός των Επτά Ρίσι και η σύνδεση τους με τις Πλειάδες. Όταν ο Καρττικέγια παραδόθηκε από τους θεούς στις Κρίττικα για να τον θρέψουν, αυτές ήταν μόνο έξι εξ ου και ο Καρττικέγια παριστάνεται με *έξι κεφάλια*. Αλλά όταν η ποιητική φαντασία των πρώτων Αρίων συμβολιστών έφτιαξε απ' αυτές τις συντρόφους των Επτά Ρίσι, αυτές ήταν επτά. Τα ονόματα που δίνονται είναι: Άμπα, Ντούλα, Νιτατνί, Αμπραγιάντι, Μαγκαγιάντι, Βαρσαγιάντι και Τσουπουνίκα. Υπάρχουν όμως και άλλα σύνολα ονομάτων που διαφέρουν. Πάντως, οι Επτά Ρίσι εμφανίζονται να παντρεύονται τις Επτά Κρίττικα πριν από την εξαφάνιση της έβδομης Πλειάδας. Διαφορετικά πώς θα μπορούσαν οι Ινδοί αστρονόμοι να μιλούν για εκείνο το οποίο, ακόμα και με την βοήθεια του πιο ισχυρού τηλεσκοπίου, κανείς δεν μπορεί να το δει; Αυτός είναι, ίσως, και ο λόγος που σε κάθε τέτοια περίπτωση η πλειοψηφία των γεγονότων που περιγράφονται στις ινδικές αλληγορίες βασίζεται πάνω σε "μια πολύ πρόσφατη επινόηση, ασφαλώς μέσα στην χριστιανική εποχή".

Τα αρχαιότερα σανσκριτικά Χειρόγραφα πάνω στην αστρονομία αρχίζουν τις σειρές των Νακσάτρα τους (των 27 σεληνιακών αστερισμών) με το ζώδιο των Κρίττικα και αυτό δεν μπορεί να τα κάνει αρχαιότερα από το 2780 π.Χ. (βλέπε το "Βεντικό Ημερολόγιο", που είναι αποδεκτό και από τους Ανατολιστές), αν και αυτοί βγαίνουν από την δυσκολία λέγοντας ότι το Ημερολόγιο αυτό δεν αποδεικνύει ότι οι Ινδοί γνώριζαν τίποτε για την αστρονομία εκείνη την εποχή και βεβαιώνουν τους αναγνώστες τους ότι, παρά τα Ημερολόγια, οι Ινδοί *παντίτ* πρέπει να απέκτησαν την γνώση τους για τους σεληνιακούς οίκους που αρχίζουν με τις Κρίττικα από τους Φοίνικες κ.τ.λ. Όπως κι αν έχει το πράγμα, οι Πλειάδες είναι η κεντρική ομάδα του συστήματος της αστρικής συμβολολογίας. Βρίσκονται στον λαιμό του αστερισμού του Ταύρου, ο οποίος από τον Μάντλερ και από άλλους θεωρείται στην αστρονομία σαν η κεντρική ομάδα του συστήματος του Γαλαξία, ενώ στην Καμπάλα και στον Ανατολικό Εσωτερισμό θεωρείται σαν η αστρική επταδικότητα η

Μπαγκαβάτα Πουρανά, XII, II, 26-32, αναφερόμενο στο *Βίσνου Πουρανά* (Ουίλσον), Τομ. IV, σελ. 230. Ο Νάντα είναι ο πρώτος βουδιστής ηγεμόνας, ο Τσαντραγκούπτα, ενάντια στον οποίον παρατάχθηκαν όλοι οι μπραχμάνοι, εκείνος της Δυναστείας των Μορύα και ο παππούς του Ασόκα. Αυτό είναι ένα από τα αποσπάσματα τα οποία δεν υπάρχουν στα αρχαιότερα πουρανικά Χειρόγραφα. Αυτά προστέθηκαν από τους Βαϊσνάβα οι οποίοι, εξαιτίας αιρετικού μίσους, τα παραποίησαν σχεδόν σε τέτοιον βαθμό, όσο και οι Χριστιανοί Πατέρες.

γεννημένη από την πρώτη εκδηλωμένη πλευρά του επάνω τριγώνου, του κρυμμένου Δ. Αυτή η εκδηλωμένη πλευρά είναι ο Ταύρος, το Σύμβολο του ΕΝΟΣ (ο αριθμός 1), ή του πρώτου γράμματος του εβραϊκού αλφάβητου, Άλεφ א (ταύρος ή αγελάδα) του οποίου η σύνθεση είναι δέκα

ή י Γιόδ, το τέλειο γράμμα και αριθμός. Οι Πλειάδες, λοιπόν, (ειδικά η Αλκυόνη) ακόμα και στην αστρονομία θεωρούνται σαν το κεντρικό σημείο, γύρω από το οποίο περιστρέφεται το *Σύμπαν των απλανών αστέρων*, η εστία από την οποία και μέσα στην οποία η θεία πνοή, η ΚΙΝΗΣΗ, εργάζεται ασταμάτητα κατά την διάρκεια του Μανβαντάρα. Έτσι – στην Απόκρυφη φιλοσοφία και στα αστρικά της σύμβολα – ο Κύκλος με τον αστρικό σταυρό στην επιφάνεια του, είναι αυτά που παίζουν τον πιο σημαντικό ρόλο.

Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι το καθετί στο σύμπαν, καθώς και το ίδιο το σύμπαν, σχηματίζεται (δημιουργείται) κατά την διάρκεια των περιοδικών εκδηλώσεων του από την επιταχυνόμενη ΚΙΝΗΣΗ που μπαίνει σε δραστηριότητα από την ΠΝΟΗ της αιώνια άγνωστης δύναμης (άγνωστης τουλάχιστον στην τωρινή ανθρωπότητα) μέσα στον φαινομενικό κόσμο. Το Πνεύμα της Ζωής και της Αθανασίας συμβολιζόταν πάντα από έναν κύκλο: εξ' ου και ο ουροβόρος όφις συμβολίζει τον κύκλο της Σοφίας μέσα στο άπειρο, όπως και ο αστρονομικός σταυρός, ο σταυρός μέσα σε έναν κύκλο και η σφαίρα με τα δυο φτερά που προστίθεται σ' αυτόν και ο οποίος έπειτα έγινε ο ιερός *Σκαραβαίος* των Αιγυπτίων, ενώ το ίδιο του το όνομα υποδηλώνει την μυστική ιδέα που του αποδιδόταν. Γιατί στην Αίγυπτο (στους παπύρους) ο Σκαραβαίος ονομάζεται Khepera, από το ρήμα Khoper, "γίγνομαι" και έτσι έγινε ένα σύμβολο και ένα έμβλημα της ανθρώπινης ζωής και των διαδοχικών *γίγνεσθαι* του ανθρώπου, μέσω των διαφόρων περιπλανήσεων και μετεμψυχώσεων (επανενσαρκώσεων) της ελευθερωμένης Ψυχής. Αυτό το μυστικό σύμβολο δείχνει καθαρά ότι οι Αιγύπτιοι πίστευαν στην μετενσάρκωση και στις διαδοχικές ζωές και υπάρξεις της αθάνατης οντότητας. Όντας, όμως, μια μυστική δοξασία που αποκαλυπτόταν μόνο κατά την διάρκεια των Μυστηρίων από τους ιερείς-ιεροφάντες και από τους βασιλείς-μυημένους στους υποψήφιους, είχε κρατηθεί μυστική. Οι ασώματες διάνοιες (τα Πλανητικά Πνεύματα ή Δημιουργικές Δυνάμεις) παριστάνονταν πάντοτε με την μορφή κύκλων. Στην αρχέγονη φιλοσοφία των Ιεροφαντών αυτοί οι *αόρατοι* κύκλοι ήταν οι πρωτότυπες αιτίες και οι δομητές όλων των ουράνιων σωμάτων, τα οποία ήταν τα ορατά σώματα ή καλύμματα τους και των οποίων αποτελούσαν την ψυχή Ασφαλώς κατά την αρχαιότητα ήταν μια παγκόσμια διδασκαλία (βλέπε Ιεζεκιήλ, κεφ. Α'). Ο Πρόκλος, στο *Σχόλιο πάνω στον Ευκλείδη*, βιβλίο πέμπτο, λέει:

> Πριν από τους μαθηματικούς αριθμούς, υπάρχουν οι *Αυτο-κινούμενοι* αριθμοί, πριν από τα φαινομενικά σχήματα, υπάρχουν τα ζωτικά σχήματα και πριν να δημιουργήσει τους υλικούς κόσμους οι οποίοι κινούνται μέσα σε Κύκλο, η Δημιουργική Δύναμη δημιούργησε τους αόρατους Κύκλους.

Γιατί ο θεός είναι κύκλος, λέει ο Φερεκύδης στον ύμνο του προς τον Δια. Ήταν ένα ερμητικό αξίωμα και ο Πυθαγόρας περιέγραψε μια τέτοια κυκλική προσκύνηση και στάση κατά την διάρκεια των ωρών της θεωρίας. "Ο αφοσιωμένος πρέπει να προσεγγίσει όσο περισσότερο γίνεται την μορφή ενός τέλειου κύκλου", γράφει το Μυστικό Βιβλίο. Ο Πιέριος, [όπως αναφέρει ο Ντε Μιρβίγ στο έργο του *Περί Πνευμάτων*, τομ. ΙΙΙ, σελ. 265], λέει στους αναγνώστες του ότι ο Νουμάς προσπάθησε να διαδώσει ένα παρόμοιο έθιμο στον λαό του. Και ο Πλίνιος λέει: "Κατά την διάρκεια της λατρείας μας διπλώνουμε, κατά κάποιον τρόπο, το σώμα μας σαν δακτυλίδι, *totum corpus circumagimur.*[483] Το όραμα του προφήτη Ιεζεκιήλ θυμίζει έντονα αυτόν τον μυστικισμό του

Η θεά Μπαστ απεικονιζόταν με κεφάλι γάτας. Στην Αίγυπτο το ζώο αυτό ήταν ιερό για πολλούς λόγους: σαν ένα σύμβολο της Σελήνης, "το μάτι του Όσιρη" ή ο "Ήλιος" κατά την διάρκεια της νύχτας. Η γάτα ήταν επίσης αφιερωμένη στην Σεχέτ. Ένας από τους μυστικούς λόγους ήταν και επειδή, όταν κοιμάται, το σώμα της τυλίγεται σε κύκλο. Η στάση συνιστάται για απόκρυφους και μαγνητικούς σκοπούς, προκειμένου να ρυθμίσει με έναν ορισμένον τρόπο την κυκλοφορία του ζωτικού ρευστού, με το οποίο η γάτα είναι κατ' εξοχήν προικισμένη. "Οι εννιά ζωές της γάτας" είναι μια λαϊκή πίστη βασισμένη σε πραγματικούς φυσιολογικούς και απόκρυφους λόγους. Ο Τζ. Μάσεϋ δίνει επίσης και τον αστρονομικό λόγο, ο οποίος μπορεί να βρεθεί στον Τομ. ΙΙ, σελ. 2-4 του παρόντος έργου. "Η γάτα έβλεπε τον Ήλιο, τον είχε στα μάτια της την νύχτα [ήταν το μάτι της νύχτας], όταν ήταν αόρατος για τους ανθρώπους [γιατί όπως η σελήνη αντανακλά το φως του Ήλιου, έτσι και η γάτα υποτίθεται ότι το αντανακλούσε εξαιτίας των φωσφορικών Ματιών της.

κύκλου, όταν είδε έναν ανεμοστρόβιλο από τον οποίο πρόβαλε "τροχός εις επί της γης" του οποίου το έργο "ην καθώς αν είη τροχός εν τροχώ... διότι πνεύμα ζωής ην εν τοις τροχοίς". [Ιεζεκιήλ. Α', 15, 16, 20]

"Κύκλοι, κύκλων, πορεύεται το πνεύμα καί επί κύκλους αυτού επιστρέφει το πνεύμα ", λέει Σολομώντας [*Εκκλησιαστής*, Α' 6], ο οποίος στην αγγλική μετάφραση φαίνεται να μιλάει για τον "Άνεμο", ενώ στο πρωτότυπο κείμενο αναφέρεται τόσο στο *Πνεύμα* όσο και στον *Ήλιο*. Αλλά το *Ζοχάρ*, το μόνο αληθινό γλωσσάριο του καμπαλιστικού *Κήρυκα*, εξηγώντας αυτόν τον στίχο ο οποίος είναι ίσως κάπως ασαφής και δύσκολο να κατανοηθεί, παρατηρεί: "φαίνεται να λέει ότι ο ήλιος κινείται σε κύκλους, ενώ αναφέρεται στο Πνεύμα *κάτω από τον Ήλιο*, ονομαζόμενο άγιο Πνεύμα, που κινείται κυκλικά, προς τις δυο πλευρές, ώστε αυτά (Αυτό και ο Ήλιος) να *ενωθούν μέσα στην ίδια Ουσία*". [*Ζοχάρ*, φυλ. 87, στηλ. 346]

Το μπραχμανικό "Χρυσό Αυγό", μέσα από το οποίο αναδύεται ο Μπράχμα, η δημιουργική θεότητα, είναι ο "κύκλος με το Κεντρικό Σημείο" του Πυθαγόρα και το ταιριαστό του σύμβολο. Στην Μυστική Δοξασία η κρυμμένη ΜΟΝΑΔΑ – είτε συμβολίζει το ΠΑΡΑΜΠΡΑΧΜΑΝ, είτε το "ΜΕΓΑΛΟ ΑΚΡΟ" του Κομφούκιου, είτε την θεότητα την κρυμμένη από τον ΠΤΑΧ, το Αιώνιο Φως ή πάλι το ιουδαϊκό ΑΪΝ-ΣΟΦ – βρίσκεται πάντα να συμβολίζεται από έναν κύκλο ή από το "μηδέν" (το απόλυτο *μηδέ-εν* και Τίποτε, γιατί είναι άπειρη και το ΠΑΝ). Ενώ ο Θεός ο εκδηλωμένος (με τα έργα του) αναφέρεται σαν η διάμετρος του κύκλου. Ο συμβολισμός της βασικής ιδέας γίνεται έτσι φανερός: η ευθεία γραμμή που περνάει μέσα από το κέντρο ενός κύκλου έχει με γεωμετρική έννοια μήκος, αλλά δεν έχει ούτε πλάτος ούτε πάχος, είναι ένα φανταστικό και θηλυκό σύμβολο, που διασχίζει την αιωνιότητα και αναπαύεται στο πεδίο της ύπαρξης του *φαινομενικού κόσμου*. Είναι *διαστασιακή*, ενώ ο κύκλος της είναι αδιάστατος ή για να χρησιμοποιήσουμε έναν αλγεβρικό όρο, είναι η διάσταση μιας εξίσωσης. Ένας άλλος τρόπος συμβολισμού της ιδέας βρίσκεται στην πυθαγόρεια ιερή Δεκάδα, η οποία συνθέτει, στο διπλό αριθμό *Δέκα* (το 1 και ο κύκλος ή μηδέν), το απόλυτο ΟΛΟ που εκδηλώνεται μέσα στον ΛΟΓΟ ή την γενετήσια Δύναμη της Δημιουργίας.

* * *

Β
Η ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΣΤΗΝ ΥΛΗ

Εκείνοι που έχουν την τάση να διαφωνήσουν πάνω σε αυτό το πυθαγόρειο σύμβολο, προβάλλοντας την αντίρρηση ότι μέχρι τώρα δεν έχει ακόμα βεβαιωθεί σε ποια περίοδο της αρχαιότητας το μηδέν εμφανίζεται για πρώτη φορά – ειδικά στην Ινδία – παραπέμπονται στον Τομ. ΙΙ, σελ. 299 και επόμενες της *Ίσιδας Αποκαλυμμένης*.

Ακόμα κι αν δεχτούμε, για χάρη της συζήτησης, ότι ο αρχαίος κόσμος δεν ήταν εξοικειωμένος με τον δικό μας τρόπο υπολογισμού ή με τους αραβικούς αριθμούς – αν και γνωρίζουμε ότι ήταν – ωστόσο ο κύκλος και η ιδέα της *διαμέτρου* υπάρχουν για να μας δείξουν ότι ήταν *πρώτο* σύμβολο στην κοσμογονία. Πριν από το τρίγραμμο του Φο Χι [ή Φου Σι], το *Γιανγκ*, η Μονάδα, και το *Γιν*, η δυάδα, εξηγήθηκαν αρκετά έξυπνα από τον Ελιφάς Λεβί, στο έργο *Δόγμα και Τυπικό της Υψηλής Μαγείας*, τομ. Ι, σελ. 124, καθώς επίσης και στο *Τσ'αν τουνγκ τσ'ι*, του Ουέι Μπο-γιανγκ.

γιανγκ γιν

Κίνα είχε τον Κομφούκιο και τους Ταοϊστές της. Ο πρώτος περιγράφει το "Μεγάλο Άκρο" μέσα σε έναν κύκλο με μια οριζόντια γραμμή κατά μήκος, οι άλλοι τοποθετούν τρεις

Εμείς μπορούμε να πούμε ότι η Σελήνη καθρέφτιζε το ηλιακό φως, γιατί έχουμε *καθρέφτες*. Για εκείνους, το μάτι της γάτας ήταν ο καθρέφτης".

ομόκεντρους κύκλους κάτω από τον μεγάλο κύκλο, ενώ οι σοφοί Σουνγκ παρουσίαζαν το "Μεγάλο Άκρο" με έναν επάνω κύκλο και τον Ουρανό και την Γη με δυο κατώτερους και μικρότερους κύκλους. Τα *Γιανγκ* και τα *Γιν* είναι μια μετέπειτα επινόηση. Ο Πλάτωνας και η σχολή του ποτέ δεν κατανόησαν την θεότητα με άλλον τρόπο, παρά τα πολλά επίθετα που απέδιδε στον "θεό πάνω απ' όλα" (*ο επί πάσι θεός*). Ο Πλάτωνας, αφού ήταν μυημένος, δεν μπορούσε να πιστεύει σε έναν προσωπικό θεό, μια γιγαντιαία Σκιά του Ανθρώπου. Τα επίθετα του "Μονάρχη και του Νομοθέτη του Σύμπαντος" έχουν ένα αφηρημένο νόημα που κατανοείται καλά από κάθε αποκρυφιστή ο οποίος, όχι λιγότερο από οποιοδήποτε χριστιανό, πιστεύει σε Έναν Νόμο που κυβερνά το Σύμπαν, αναγνωρίζοντας τον ταυτόχρονα σαν αμετάβλητο.

Όπως λέει ο Πλάτωνας:

> Πέρα από κάθε πεπερασμένη ύπαρξη και από τις *δευτερεύουσες* αιτίες, από όλους τους νόμους, τις ιδέες και τις αρχές, υπάρχει μια ΔΙΑΝΟΙΑ ή ΝΟΥΣ, η Πρώτη Αρχή όλων των Αρχών, η Υπέρτατη Ιδέα, πάνω στην οποία βασίζονται όλες οι άλλες ιδέες: ο Μονάρχης και ο Νομοθέτης του σύμπαντος, η έσχατη Ουσία από την οποίαν *όλα τα άλλα πράγματα αντλούν την ύπαρξη και την ουσία τους*, η Πρώτη και αποτελεσματική Αιτία κάθε τάξης, αρμονίας, ομορφιάς, μεγαλείου και αγαθότητας, η οποία διαπερνά το Σύμπαν, η οποία ονομάζεται κυρίως και κατ' εξοχήν Υπέρτατο Αγαθό, Ο ΘΕΟΣ, "ο επί πάσι θεός". [Κόκερ, *Χριστιανοσύνη και Ελληνική φιλοσοφία*, κεφ. XI, σελ. 377]

Τα λόγια αυτά αναφέρονται, όπως δείχνει και ο ίδιος ο Πλάτωνας, όχι στον "Δημιουργό" ούτε στον "Πατέρα" των σύγχρονων μονοθεϊστών μας, αλλά στην ιδανική και αφηρημένη αιτία. Γιατί, όπως λέει, "αυτός ο θεός, ο επί πάσι θεός, *δεν είναι η αλήθεια ή η διάνοια*, αλλά ο ΠΑΤΕΡΑΣ της" και η Πρωταρχική αιτία της. Είναι δυνατόν ο Πλάτωνας, ο μεγαλύτερος μαθητής των σοφών και ένας σοφός ο ίδιος, για τον οποίο δεν υπήρχε παρά μόνο ένας και μοναδικός σκοπός επίτευξης σ' αυτή την ζωή – Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΓΝΩΣΗ – να πίστευε ποτέ σε μια θεότητα που καταριέται και καταδικάζει τους ανθρώπους για πάντα, με την παραμικρή αφορμή;[484] Ασφαλώς όχι. Όχι αυτός, ο οποίος θεωρούσε σαν γνήσιους φιλοσόφους και αναζητητές της αλήθειας εκείνους που κατείχαν την γνώση του αληθινά υπαρκτού σε αντίθεση με το απλώς φαινομενικό, του αιώνια υπάρχοντος σε αντίθεση με το παροδικό και εκείνου που υπάρχει μόνιμα σε αντίθεση με εκείνο που αυξάνεται, μειώνεται και αναπτύσσεται και καταστρέφεται εναλλάξ. [Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. I, σελ. XII] Ο Σπεύσιππος και ο Ξενοκράτης ακολούθησαν τα βήματά του. Το ΕΝΑ, το αρχικό, δεν είχε ύπαρξη, με την έννοια που του αποδίδεται από τους θνητούς ανθρώπους [Πλάτωνα, *Παρμενίδης*, 141 Ε], "το τίμιον διαμένει στο κέντρο όσο και στην περιφέρεια, αλλά είναι μόνο η αντανάκλαση της θεότητας – η Κοσμική Ψυχή – [Στοβαίου, *Εκλογαί*, I, 862], το πεδίο της επιφανείας του κύκλου. Ο Σταυρός και ο Κύκλος είναι μια συμπαντική ιδέα τόσο αρχαία, όσο και ο ίδιος ο ανθρώπινος νους. Στέκονται πρώτα στο μεγάλο κατάλογο των διεθνών, κατά κάποιο τρόπο, συμβόλων, τα οποία πολύ συχνά εξέφραζαν μεγάλες επιστημονικές αλήθειες, εκτός από την άμεση σχέση τους με τα ψυχολογικά, ακόμα και τα φυσιολογικά μυστήρια και το σύμβολο αυτό είναι ακριβώς τέτοιου είδους και βασίζεται πάνω στην αρχαιότατη εσωτερική κοσμογονία.

Το να πούμε, όπως κάνει ο Ελιφάς Λεβί, ότι ο Θεός, η συμπαντική Αγάπη, αφού έκανε την αρσενική *Μονάδα* να σκάψει μια άβυσσο μέσα στην θηλυκή *Δυάδας* ή χάος, παρήγαγε με αυτόν τον τρόπο τον κόσμο, αυτό δεν αποτελεί εξήγηση. Εκτός από το ότι είναι μια πολύ χονδροειδής

Η κραυγή απελπισίας που εξέφρασε ο κόμης ντε Μοντλοσιέ στο έργο του *Μυστήρια της Ανθρώπινης Ζωής* (Τομ. I, Βιβλ. Δεύτερο, σελ. 126, έκδ. 1829, Παρίσι), είναι μια εγγύηση ότι η Αιτία του "μεγαλείου και της αγαθότητας", την οποία ο Πλάτωνας υποθέτει ότι διαπερνά το Σύμπαν, δεν είναι ούτε η θεότητα του ούτε ο δικός μας Κόσμος. "Στο θέαμα τόσου μεγαλείου, από την μια μεριά, και τόσης αθλιότητας, από την άλλη, το πνεύμα μου παρατηρεί αυτό το άπειρο Όλο και αποφαίνεται πως δεν γνωρίζω εκείνο το θείο μεγαλείο, την μια πιο μεγαλειώδη και πιο ισχυρή θεότητα, που έχει κομματιαστεί και τεμαχιστεί σε κομμάτια διασκορπισμένα σε ολόκληρο το Σύμπαν...... Αυτή η "πιο μεγαλειώδης και πιο απαιτητική θεότητα", από τον θεό αυτού του κόσμου, που υποτίθεται ότι είναι τόσο "αγαθή", είναι το ΚΑΡΜΑ. Και αυτή η αληθινή Θεότητα δείχνει καλά ότι οι μικρότερες, ο δίκος μας *εσωτερικός* θεός (προσωπικός προς το παρόν), δεν έχει καμιά δύναμη να εμποδίσει το ισχυρό χέρι της μεγαλύτερης θεότητας, την ΑΙΤΙΑ την αφυπνισμένη από τις πράξεις μας που γεννούν μικρότερες αιτίες, η οποία ονομάζεται ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗΣ.

ιδέα, δεν αποφεύγει και την δυσκολία να την συλλάβει κανείς χωρίς να χάσει την εκτίμησή του για τους μάλλον υπερβολικά ανθρωποειδείς τρόπους της θεότητας. Ακριβώς για να αποφύγουν τέτοιες ανθρωποειδείς αντιλήψεις οι Μυημένοι ποτέ δεν χρησιμοποιούσαν το επίθετο "θεός" για να υποδηλώσουν την Μια και Χωρίς Δεύτερη Αρχή στο Σύμπαν και – πιστοί στις αρχαιότερες παραδόσεις της Μυστικής Δοξασίας σε όλο τον κόσμο – αρνήθηκαν ότι ένα τόσο ατελές και συχνά ακάθαρτο έργο μπορούσε να δημιουργηθεί από την Απόλυτη Τελειότητα. Δεν υπάρχει ανάγκη να αναφέρουμε εδώ άλλες ακόμα μεγαλύτερες μεταφυσικές δυσκολίες. Ανάμεσα στον εικοτολογικό αθεϊσμό και στον ηλίθιο ανθρωπομορφισμό πρέπει να υπάρχει ένα φιλοσοφικό μέσον και ένας συμβιβασμός. Η Παρουσία μιας Αόρατης Αρχής σε όλη την φύση και η ανώτατη εκδήλωσή της πάνω στην Γη, ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, είναι τα μόνα που μπορούν να λύσουν το πρόβλημα, που μοιάζει με εκείνο του μαθηματικού, του οποίου ο άγνωστος Χ θα πρέπει πάντα να ξεφεύγει από την σύλληψη της γήινης άλγεβράς μας. Οι Ινδοί προσπάθησαν να το λύσουν με τους *αβατάρα* τους, οι χριστιανοί νομίζουν ότι τα κατάφεραν, με την δική τους θεία Ενσάρκωση. Εξωτερικά, και οι δυο έχουν άδικο – *εσωτερικά*, και οι δυο βρίσκονται πολύ κοντά στην αλήθεια. Απ' όλους τους Αποστόλους της Δυτικής θρησκείας, μόνο ο Παύλος φαίνεται να έχει βυθομετρήσει – αν όχι πραγματικά ανακαλύψει – το αρχαϊκό μυστήριο του Σταυρού. Όσο για τους υπόλοιπους εκείνους, οι οποίοι ενώνοντας και ατομικοποιώντας την Συμπαντική Παρουσία την συνένθεσαν σε ένα σύμβολο – το κεντρικό Σημείο στον Σταυρό – δείχνουν με αυτόν τον τρόπο ότι ποτέ δεν συνέλαβαν το αληθινό Πνεύμα της διδασκαλίας του Χριστού και με τις ερμηνείες τους το υποβίβασαν με πολλούς τρόπους. Ξέχασαν το Πνεύμα εκείνου του παγκόσμιου συμβόλου και το μονοπώλησαν εγωιστικά, λες και το Απεριόριστο και το Άπειρο μπορούσε ποτέ να περιοριστεί και να εξαρτηθεί από μια εκδήλωση ατομικοποιημέ-νη σε έναν άνθρωπο, ή ακόμα και σε ένα έθνος!

Οι τέσσερις βραχίονες του "Χ", του σταυρού χιαστί και του "Ερμητικού", που δείχνουν τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, είχαν κατανοηθεί πολύ καλά από τις μυστικιστικές διάνοιες των Ινδών, μπραχμανιστών και βουδιστών, χιλιάδες χρόνια πριν το σύμβολο γίνει γνωστό στην Ευρώπη και το σύμβολο αυτό βρισκόταν και βρίσκεται σε όλον τον κόσμο. Λύγισαν τα άκρα του σταυρού και έφτιαξαν απ' αυτόν την Σβάστικα τους 卐, το σημερινό *Βαν* των Μογγόλων βουδιστών.[485]

Αυτό συνεπάγεται ότι το "Κεντρικό σημείο" δεν περιορίζεται σε ένα άτομο, οσοδήποτε τέλειο, ότι η Αρχή (θεός) είναι μέσα στην Ανθρωπότητα και η Ανθρωπότητα, όπως και όλα τα υπόλοιπα, είναι μέσα σ' αυτήν, όπως οι σταγόνες του νερού είναι μέσα στον Ωκεανό, καθώς τα τέσσερα άκρα στρέφονται προς τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και επομένως χάνονται μέσα στο άπειρο.

Ένας *οζαρίμ*, ένας μυημένος, λέγεται ότι βρήκε στην Χεβρών, πάνω στο νεκρό σώμα του Ερμή, τον πασίγνωστο *Σμαράγδινο Πίνακα*, ο οποίος λέγεται ότι περιείχε την ουσία της ερμητικής σοφίας. "Χώρισε την γη από το πυρ, το λεπτοφυές από το χονδροειδές... Ανέβα... από την γη στον ουρανό και ύστερα κατέβα ξανά στην γη", ήταν χαραγμένο πάνω του. Το αίνιγμα του σταυρού περιέχεται σ' αυτά τα λόγια και το διπλό του μυστήριο έχει λυθεί, για τον αποκρυφιστή.

> φιλοσοφικός σταυρός, οι δυο γραμμές που τρέχουν προς αντίθετες κατευθύνσεις, η οριζόντια και η κάθετη, το ύψος και το πλάτος, τις οποίες η γεωμετρούσα θεότητα διαίρει στο σημείο τομής και οι οποίες σχηματίζουν την μαγική καθώς και την επιστημονική τετράδα, όταν είναι εγγεγραμμένες μέσα στο τέλειο τετράγωνο, είναι η βάση του αποκρυφιστή. Μέσα στην μυστική του περιφέρεια βρίσκεται το βασικό κλειδί το οποίο ανοίγει την πόρτα κάθε επιστήμης, φυσικής όσο και πνευματικής. Συμβολίζει την ανθρώπινη ύπαρξή μας, γιατί ο κύκλος της ζωής περικλείει τα τέσσερα σημεία του σταυρού, τα οποία αντιπροσωπεύουν με την σειρά την γέννηση, την ζωή, τον θάνατο και την ΑΘΑΝΑΣΙΑ. ".[*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 508[
>
> "Προσκολλήσου", λένε οι αλχημιστές, "στα τέσσερα γράμματα του τετραγράμματου τοποθετημένα με τον ακόλουθο τρόπο: Τα γράμματα του άφατου ονόματος υπάρχουν, αν και εσύ ίσως να μην τα διακρίνεις στηυ αρχή. Το αμεταβίβαστο αξίωμα περιέχεται καμπαλιστικά μέσα σ'

Ασφαλώς η Σβάστικα είναι ένα από τα αρχαιότερα σύμβολα των αρχαίων φυλών. Στον αιώνα μας, λέει ο Κένεθ Ρ. Μ. Μακένζι (*Βασιλική Τεκτονική Εγκυκλοπαίδεια*), η Σβάστικα "επιβίωσε με την μορφή της ξύλινης σφύρας" στην Τεκτονική Αδελφότητα. Μέσα στα πολλά "νοήματα" που μας δίνει ο συγγραφέας, δεν μπορέσαμε να βρούμε το πιο σημαντικό απ' όλα – προφανώς οι Τέκτονες δεν το γνωρίζουν

αυτά και αυτό είναι που ονομάζεται μαγικό αρκάνουμ των διδασκάλων".[*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. I, σελ. 506.]

Το Τ (Ταυ) και ο αστρονομικός σταυρός της Αιγύπτου Å είναι φανερά σε αρκετά ανοίγματα των ερειπίων της Παλένκουα. Σε ένα από τα ανάγλυφα του Ανακτόρου της Παλένκουα, στην δυτική πλευρά, σκαλισμένο πάνω σε ένα ιερογλυφικό και ακριβώς κάτω από την καθιστή μορφή, υπάρχει ένα Ταυ. Η όρθια μορφή, η οποία γέρνει πάνω από την πρώτη, καλύπτει το κεφάλι της με το αριστερό χέρι με το πέπλο της μύησης – ενώ απλώνει το δεξί της χέρι με τον αντίχειρα και το μεσαίο δάχτυλο να δείχνουν τον ουρανό. Η θέση είναι ακριβώς εκείνη ενός χριστιανού επισκόπου που δίνει την ευλογία του, ή η θέση στην οποία παριστάνεται συχνά ο Ιησούς κατά την διάρκεια του Μυστικού Δείπνου. [*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. I, σελ. 572]

Στον Αιγύπτιο ιεροφάντη δινόταν ένα τετράγωνο κάλυμμα κεφαλής, το οποίο έπρεπε να φοράει πάντα [κατά την διάρκεια των καθηκόντων του], και ένα τετράγωνο [βλέπε τα σύμβολα των Τεκτόνων], χωρίς το οποίο δεν επιτρεπόταν ποτέ να κυκλοφορήσει έξω. Το τέλειο Ταυ σχημάτιζε από την κάθετη (κατερχόμενη αρσενική ακτίνα ή πνεύμα) μια οριζόντια γραμμή (ή ύλη, θηλυκή ακτίνα) και ο κοσμικός κύκλος ήταν ένα χαρακτηριστικό της Ίσιδας και μόνο κατά τον θάνατό του ο αιγυπτιακός σταυρός τοποθετούνταν πάνω στο στήθος της μούμιας του. Αυτά τα τετράγωνα καπέλα φοριούνται μέχρι σήμερα από τους Αρμένιους ιερείς. Ο ισχυρισμός ότι ο σταυρός είναι ένα καθαρά χριστιανικό σύμβολο που εισήχθη μετά την εποχή μας είναι πράγματι παράξενος όταν βλέπουμε τον Ιεζεκιήλ να σφραγίζει το μέτωπο των ανθρώπων του Ιούδα, οι οποίοι φοβούνταν τον Κύριο (Ιεζεκιήλ Θ', 4), με το σύμβολο ταυ, όπως μεταφράστηκε στην Βουλγκάτα. Οι αρχαίοι Εβραίοι
σχημάτιζαν αυτό το σύμβολο έτσι ✕, αλλά στο αρχικό αιγυπτιακό ιερογλυφικό είναι ένας τέλειος χριστιανικός σταυρός … [*Ταt*, το έμβλημα της σταθερότητας]. Στην Αποκάλυψη επίσης το "'Αλφα και το Ωμέγα" (πνεύμα και ύλη), ο πρώτος και ο τελευταίος, χαράζει το όνομα του Πατέρα του στο μέτωπο των εκλεκτών. [".[*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. II, σελ. 392-393]

Μωυσής στην Έξοδο ΙΒ', 22, διστάζει τον λαό του να σημαδέψει τους παραστάτες και τα υπέρθυρα των σπιτιών τους με αίμα, μήπως ο "Κύριος ο Θεός" κάνει λάθος και χτυπήσει μερικούς από τον εκλεκτό λαό του αντί για τους καταδικασμένους Αιγυπτίους. Και το σημάδι αυτό είναι ένα *Ταυ*! Ο ταυτόσημος αιγυπτιακός σταυρός με την λαβή, με το μισό τάλισμαν του οποίου ο Ώρος ανέστησε τον νεκρό, όπως παρουσιάζεται σε ένα σκαλιστό ερείπιο στις Φίλες. [*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. II, σελ. 454. Παράβαλε Ντενόν, *Ταξίδια στην Κάτω και Άνω Αίγυπτο*, (1807), Τομ. II, πιν. 40, εικ. 8, σελ. 54, 145.]

Αρκετά ειπώθηκαν στο κείμενο σχετικά με την *Σβάστικα* και το *Ταυ*. Αληθινά ο Σταυρός μπορεί να αναχθεί στα ίδια τα βάθη των αβυθομέτρητων αρχαϊκών Εποχών! Το μυστήριό του βαθαίνει μάλλον παρά ξεκαθαρίζει καθώς τον βρίσκουμε στα αγάλματα των Νησιών του Πάσχα, στην αρχαία Αίγυπτο, στην Κεντρική Ασία, σκαλισμένο πάνω σε βράχους σαν Ταυ και Σβάστικα, στην προχριστιανική Σκανδιναβία, παντού! Ο συγγραφέας του έργου *Εβραιο-αιγυπτιακό Μυστήριο* στέκεται έκπληκτος μπροστά στην ατέλειωτη σκιά που ρίχνει πάνω στην αρχαιότητα και δεν είναι σε θέση να τον αποδώσει σε κανένα συγκεκριμένο έθνος ή άνθρωπο. Εμφανίζει τα *Ταργκούμ* που παραδόθηκαν από τους Εβραίους, συσκοτισμένα από την μετάφραση.

Στα Αραβικά και στο *Ταργκούμ* του Ιωνάθαν ο στίχος του Ιησού του Ναυή Η ', 29, λέει: "Τον δε βασιλέα της Γαι σταύρωσε πάνω σε δένδρο". Οι Εβδομήκοντα το αποδίδουν σαν κρέμασμα από ένα διπλό ξύλο ή σταυρό. (Ουόρντογουορθ, για τον Ιησού του Ναυή). Η λέξη είναι ת־לת, *Ταλά,* και μπορεί να προσλαμβάνει την ιδέα του σταυρού από το ת, ή +. Η πιο παράξενη έκφραση αυτού του είδους βρίσκεται στους Αριθμούς, ΚΑ', 4, όπου σύμφωνα με τον Όνκελος (;) λέει: "*Σταυρώστε τους ενώπιον του Κυρίου* (Ιεχωβά) *έναντι του ήλιου* ". Η λέξη εδώ είναι עקי *καρφώνω*, που αποδόθηκε σωστά (Φυρστ) στην Βουλγκάτα, *σταυρώνω*. Η ίδια η σύνθεση της φράσης είναι μυστική. [Σκίνερ, *Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 204]

Είναι πράγματι, αλλά το πνεύμα της πάντα παρανοήθηκε. "Σταυρώνω μπροστά (και όχι έναντι) στον ήλιο", είναι μια φράση που χρησιμοποιόταν κατά την μύηση. Προέρχεται από την Αίγυπτο και πρωταρχικά από την Ινδία. Το αίνιγμα της μπορεί να λυθεί μόνο αναζητώντας το

κλειδί στα Μυστήρια της Μύησης. Ο μυημένος σοφός, ο οποίος είχε περάσει με επιτυχία όλες τις δοκιμασίες, τοποθετείτο, δεν καρφωνόταν, αλλά απλώς δενόταν πάνω σε μια κλίνη σε σχήμα Ταυ, (στην Αίγυπτο), σε μια Σβάστικα χωρίς τις τέσσερις πρόσθετες προεκτάσεις (+ όχι 卐) βυθισμένος σε έναν βαθύ ύπνο (τον "Ύπνο του Σιλοάμ", όπως ονομάζεται μέχρι σήμερα μεταξύ των Μυημένων στην Μικρά Ασία, στην Συρία, ακόμα και στην άνω Αίγυπτο). Αφηνόταν να παραμείνει σε αυτήν την κατάσταση για τρεις μέρες και τρεις νύχτες, κατά την διάρκεια των οποίων το Πνευματικό Εγώ του λέγεται ότι συνομιλούσε με τους "θεούς", κατέβαινε στον Άδη, τον Αμέντι ή το Πατάλα (ανάλογα με την χώρα) και πρόσφερε ευεργεσίες στα αόρατα όντα, είτε ήταν ψυχές ανθρώπων είτε στοιχειακά πνεύματα, ενώ το σώμα του παρέμενε όλον αυτόν τον καιρό στην κρύπτη του ναού ή στην υπόγεια σπηλιά. Στην Αίγυπτο τοποθετείτο μέσα στην Σαρκοφάγο στην Αίθουσα του Βασιλιά της Πυραμίδας του Χέοπα, ενώ κατά την διάρκεια της νύχτας πριν από την τρίτη ημέρα μεταφερόταν στην είσοδο ενός διαδρόμου, όπου μια ορισμένη ώρα οι ακτίνες του ανατέλλοντος Ηλίου έπεφταν πάνω στο πρόσωπο του εκστασιασμένου υποψήφιου, ο οποίος ξυπνούσε για να μυηθεί από τον Όσιρη και τον Θωθ, τον θεό της Σοφίας.

αναγνώστης που αμφιβάλλει για την δήλωση, ας συμβουλευτεί τα εβραϊκά πρωτότυπα πριν την απορρίψει. Ας στραφεί σε μερικά ακόμα πιο υπαινικτικά αιγυπτιακά *ανάγλυφα*. Ειδικά ένα από τον ναό των Φιλών παριστάνει μια *σκηνή μύησης*. Δύο θεοί-ιεροφάντες, ένας με κεφάλι γερακιού (ο Ήλιος), ο άλλος με κεφάλι ίβιδας (Ερμής, Θωθ, ο θεός της Σοφίας και της μυστικής γνώσης, ο εκτιμητής του Όσιρη-Ηλίου), στέκονται πάνω από το σώμα ενός υποψήφιου που μόλις μυήθηκε. Απεικονίζονται την στιγμή που χύνουν στο κεφάλι του ένα διπλό ρεύμα ύδατος (το ύδωρ της ζωής και της νέας γέννησης), ρεύμα το οποίο διασταυρώνεται και παίρνει την μορφή ενός σταυρού και ενός πλήρους μικρού σταυρού με λαβή. Αυτό συμβολίζει την αφύπνιση του υποψήφιου (τώρα μυημένου), όταν οι ακτίνες του πρωινού ηλίου (Όσιρη) χτυπούν την κορυφή του κεφαλιού του (ενώ το εκστασιασμένο σώμα του είχε τοποθετηθεί τρεις ημέρες νωρίτερα στο ξύλινο ταυ του, έτσι ώστε να δεχτεί τις ακτίνες). Έπειτα εμφανίζονται οι ιεροφάντες-μυητές και τα μυστηριακά λόγια προφέρονται, φαινομενικά μεν στον Ήλιο-Όσιρη, ενώ στην πραγματικότητα απευθύνονται στον εσωτερικό Πνευματικό Ήλιο, ο οποίος φωτίζει τον νεογέννητο άνθρωπο. Ο αναγνώστης ας διαλογιστεί πάνω στην σύνδεση του Ηλίου με τον Σταυρό, τόσο με τις γενεσιουργές όσο και με τις πνευματικά αναγεννητικές ιδιότητές του, από την πιο μεγάλη αρχαιότητα. Ας εξετάσει τον τάφο του Μπαϊτ-Ουαλύ, κατά την βασιλεία του Ραμσή Β', για να βρει εκεί τον σταυρό σε κάθε μορφή και θέση. Το ίδιο επίσης και στον θρόνο αυτού του ηγεμόνα και τέλος πάνω σε ένα απόσπασμα από την Αίθουσα των προγόνων του Τούθμοση Γ', που φυλάσσεται στην Εθνική Βιβλιοθήκη του Παρισιού και το οποίο παριστάνει την λατρεία του Μπακάν-Αλενρέ.

Σε αυτό το παράξενο ανάγλυφο και πίνακα βλέπει κανείς τον δίσκο του Ηλίου να λάμπει πάνω σε έναν σταυρό με λαβή τοποθετημένο πάνω σε έναν σταυρό, ακριβές αντίγραφο του οποίου αποτελούσε ο σταυρός του Γολγοθά. Οι αρχαίοι πάπυροι τους αναφέρουν σαν τις "σκληρές κλίνες εκείνων που βρίσκονταν σε (πνευματικές) ωδίνες, στην *πράξη της γέννησης του εαυτού τους*". Αρκετά τέτοια σταυροειδή "ανάκλιντρα", πάνω στα οποία τοποθετούνταν και δένονταν οι υποψήφιοι, βυθισμένοι μέσα σε μια νεκρική έκσταση στο τέλος της υπέρτατης μύησης, βρέθηκαν στις υπόγειες αίθουσες των αιγυπτιακών ναών μετά την καταστροφή τους. Οι άξιοι, αδαείς Πατέρες, σαν τον Κύριλο και τον Θεόφιλο, τα χρησιμοποίησαν ελεύθερα, πιστεύοντας ότι είχαν μεταφερθεί και κρυφτεί εκεί από κάποιους νεοπροσηλυτισθέντες. Μόνο ο Ωριγένης και μετά απ' αυτόν ο Κλήμης ο Αλεξανδρινός και άλλοι πρώην μυημένοι, γνώριζαν καλύτερα. Αλλά αυτοί προτίμησαν να τηρήσουν σιωπή. [*Λούσιφερ*, Τομ. ΙΙ, Μάιος 1888, σελ. 250. Βλέπε επίσης *Άπαντα*, Τομ. ΙΧ, σελ. 273 -274.]

Επίσης ο αναγνώστης ας διαβάσει τους ινδικούς "θρύλους", όπως τους λένε οι Ανατολιστές, και ας θυμηθεί την αλληγορία του Βισβακάρμαν, της δημιουργικής δύναμης, του μεγάλου αρχιτέκτονα του κόσμου, που στον *Ριγκ Βέντα* ονομάζεται "ο παντεπόπτης θεός", ο οποίος "θυσιάζει τον εαυτό του στον εαυτό του" (τα Πνευματικά Εγώ των θνητών είναι η ίδια η ουσία του, επομένως ένα μαζί του). Ας θυμηθεί ότι αυτός ονομάζεται *ντέβα βαρντίκα*, "ο δομητής των θεών", και ότι αυτός είναι που δένει τον (Ήλιο) Σούρια, το γαμπρό του, στην σανίδα του, σύμφωνα με την εξωτερική αλληγορία· στην Σβάστικα, σύμφωνα με την εσωτερική παράδοση καθώς πάνω στην γη αυτός είναι ο ιεροφάντης-μυητής και αποκόπτει ένα μέρος της λαμπρότητας του. Ο Βισβακάρμαν,

θημηθειτε πάλι, είναι ο Γιος του Γιόγκα Σίντχα, δηλαδή της άγιας δύναμης του Γιόγκα και ο κατασκευαστής του "πύρινου όπλου", του μαγικού *Αγκνεγιάστρα*. [Ντόουσου, *Κλασικό Ινδουιστικό Λεξικό*, στο λήμμα Αγκνεγιάστρα.] Η ιστορία δίνεται με περισσότερες λεπτομέρειες αλλού. Ο συγγραφέας του καμπαλιστικού έργου, στο οποίο τόσο συχνά αναφερόμαστε, αναρωτιέται:

> θεωρητική χρησιμοποίηση της σταύρωσης, λοιπόν, πρέπει να συνδέεται κατά κάποιον τρόπο με την προσωποποίηση αυτού του συμβόλου [η δομή του κήπου του Παραδείσου συμβολιζόταν από έναν σταυρωμένο άνθρωπο]. Αλλά πώς; Και δείχνοντας τι; Το σύμβολο ήταν από την πηγή των μέτρων, συμβολίζοντας τον *δημιουργικό νόμο ή σχέδιο*. Τι μπορούσε να υποδηλώνει πρακτικά η σταύρωση, όσον αφορά την ανθρωπότητα; Και όμως, όπως υποδηλώνει το ίδιο το γεγονός της χρησιμοποίησής της, θεωρούνταν ομοίωμα μερικών μυστηριωδών λειτουργιών του ίδιου συστήματος. Φαίνεται να υπάρχει βάθος κάτω από το βάθος ως προς τις μυστηριώδεις λειτουργίες αυτών των αριθμητικών αξιών [ο συμβολισμός της σύνδεσης του 113:355 με το 20612:6561, από έναν *σταυρωμένο άνθρωπο*]. Όχι μόνο εμφανίζονται να λειτουργούν στον Κόσμο....αλλά, από συμπάθεια, φαίνεται να επεξεργάζονται συνθήκες που σχετίζονται με έναν αόρατο και πνευματικό κόσμο και οι προφήτες φαίνεται ότι κατείχαν την γνώση των συνδετικών κρίκων. Ο συλλογισμός γίνεται ακόμα πιο περίπλοκος όταν ληφθεί υπόψη ότι η δύναμη της έκφρασης του νόμου από αριθμούς, *επακριβώς*, ορίζοντας καθαρά ένα σύστημα, δεν ήταν ένα τυχαίο συμβάν της γλώσσας, αλλά η ίδια η ουσία της και ανήκε στην *πρωταρχική οργανική δομή* της. Επομένως ούτε η γλώσσα, ούτε το μαθηματικό σύστημα που την συνοδεύει *μπορούσαν να είναι επινόηση του ανθρώπου, εκτός αν και τα δύο βασίζονταν πάνω σε μια προηγούμενη γλώσσα, η οποία μετέπειτα έπεσε σε αχρηστία*. [*Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 204 – 205]

συγγραφέας αποδεικνύει αυτά τα σημείο με περαιτέρω διευκρινίσεις και αποκαλύπτει το μυστικό νόημα πολλών διηγήσεων νεκρού γράμματος, δείχνοντας ότι πιθανόν το איש, *άνθρωπος*, ήταν η *πρωταρχική* λέξη, η "πρώτη λέξη που κατείχαν οι Εβραίοι, όποιοι κι αν ήταν, για να μεταβιβάσουν την ιδέα ενός *ανθρώπου* μέσω ήχου. Εξαρχής η ουσία αυτής της λέξης ήταν 113 (η αριθμητική αξία της λέξης) και έφερε μαζί της τα στοιχεία του κοσμικού συστήματος που παρουσιάστηκε". [*Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 205]

Αυτό, όπως ήδη είπαμε, δείχνεται και από τον Ινδό Βιτόμπα, μια μορφή του Βίσνου. Η μορφή του Βιτόμπα, ακόμα και τα σημάδια των καρφιών στα πόδια, [βλέπε Ε. Μουρ, Ινδικό Πάνθεο, σελ. 418, επίσης τον Πίνακα Π, όπου στην εικόνα του ειδώλου του το αριστερό πόδι του Βιτόμπα φέρει το σημάδι ενός καρφιού] είναι εκείνη του σταυρωμένου Ιησού, σε όλες τις λεπτομέρειές της εκτός από τον Σταυρό. Το ότι υπονοούσε τον ΑΝΘΡΩΠΟ αποδεικνύεται για μας περαιτέρω από το γεγονός ότι ο μυημένος ξαναγεννιόταν μετά την σταύρωσή του πάνω στο *ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ*. Το "δένδρο" *αυτό τώρα, μέσω της χρησιμοποίησής του από τους Ρωμαίους σαν ένα όργανο βασανισμού και εξαιτίας της άγνοιας των πρώτων χριστιανών συνωμοτών, έγινε, εξωτερικά, δένδρο του θανάτου!*

Έτσι, ένα από τα *επτά εσωτερικά νοήματα* που αποδίδονταν στο μυστήριο της Σταύρωσης από τους μυστικούς επινοητές του συστήματος – η αρχική επεξεργασία και υιοθέτηση του οποίου χρονολογείται από την ίδια την εγκαθίδρυση των ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ – ανακαλύπτεται στα γεωμετρικά σύμβολα που περιέχουν την ιστορία της εξέλιξης του ανθρώπου. Οι Εβραίοι, που ο προφήτης τους Μωυσής ήταν τόσο καλός γνώστης της εσωτερικής Σοφίας της Αιγύπτου – και οι οποίοι υιοθέτησαν το αριθμητικό τους σύστημα από τους Φοίνικες και αργότερα από τους Εθνικούς, από τους οποίους δανείστηκαν το μεγαλύτερο μέρος του καμπαλιστικού Μυστικισμού τους – προσάρμοσαν πολύ έξυπνα τα Κοσμικά και ανθρωπολογικά σύμβολα των "ειδωλολατρικών" εθνών στα δικά τους ιδιαίτερα μυστικά αρχεία. Αν η σημερινή χριστιανική ιεροκρατία έχει χάσει το κλειδί γι' αυτά, οι πρώτοι συντάκτες των χριστιανικών Μυστηρίων ήταν καλά εξοικειωμένοι με την εσωτερική φιλοσοφία και την απόκρυφη εβραϊκή μετρολογία και την χρησιμοποιούσαν επιδέξια. Έτσι, πήραν την λέξη aish (μία από τις εβραϊκές λεκτικές μορφές για τον ΑΝΘΡΩΠΟ) και την χρησιμοποίησαν σε συσχετισμό με την Shanh ή "σεληνιακό έτος", που τόσο μυστικιστικά συνδέεται με το όνομα του Ιεχωβά, του υποθετικού "πατέρα" του Ιησού, και ενσωμάτωσαν την μυστική ιδέα σε μια αστρονομική αξία και φόρμουλα.

αρχική ιδέα του "Ανθρώπου του Σταυρωμένου" στο Διάστημα ανήκει ασφαλώς στους αρχαίους Ινδούς και ο Μουρ την παρουσιάζει στο *Ινδικό Πάνθεο* στα ανάγλυφα που παριστάνουν τον Βιτόμπα. Ο Πλάτωνας την υιοθέτησε με τον χιαστί Σταυρό στο Διάστημα, το Χ, του "Δεύτερου Θεού που αποτύπωσε την μορφή του στο Σύμπαν με την μορφή ενός Σταυρού"· παρόμοια ο Κρίσνα παρουσιάζεται "σταυρωμένος". [Βλέπε δρ. Λάντυ, Μνημειακή Χριστιανοσύνη, εικ. 72.] Επίσης επαναλαμβάνεται στην Παλαιά Διαθήκη με την περίεργη υπόδειξη να σταυρώσουν ανθρώπους μπροστά στον Κύριο, του Ήλιο, η οποία δεν είναι καμιά προφητεία, αλλά έχει ένα άμεσο φαλλικό νόημα. Σ' αυτό το πολύ υπαινικτικό έργο σχετικά με τα καμπαλιστικά νοήματα – *Το Εβραίο-αιγυπτιακό Μυστήριο* – διαβάζουμε και πάλι:

> Συμβολικά, τα καρφιά του σταυρού έχουν αντί για κεφαλή μια στερεή πυραμίδα, ενώ το μυτερό στέλεχος έχει το σχήμα ενός τετράγωνου οβελίσκου ή φαλλικού εμβλήματος. Παρατηρώντας την θέση των τριών καρφιών στα άκρα του ανθρώπου και πάνω στον σταυρό, αυτά σχηματίζουν ή σημειώνουν ένα τρίγωνο, με ένα καρφί σε κάθε γωνιά του τριγώνου. Οι πληγές, ή στίγματα, στα άκρα είναι αναγκαστικά τέσσερις, υποδηλώνοντας το τετράγωνο....Τα τρία καρφιά με τις τρεις πληγές μας κάνουν τον αριθμό 6, που υποδηλώνει τις 6 πλευρές του ξεδιπλωμένου κύβου [που μας κάνει τον σταυρό ή ανθρώπινη μορφή (ορθό), ή 7, μετρώντας τρία οριζόντια και τέσσερα κάθετα τμήματα] πάνω στον οποίο είναι τοποθετημένος ο άνθρωπος. Και αυτό με την σειρά του δείχνει το κυκλικό μέτρο που μεταφέρεται στα άκρα του κύβου. Η μία πληγή πάνω στα πόδια χωρίζεται σε δύο όταν τα πόδια χωρίζονται, κάνοντας σύνολο τρία και τέσσερα όταν χωρίζονται, η 7 συνολικά: ένας άλλος και πολύ άγιος [και για τους Ιουδαίους] θηλυκός βασικός αριθμός. [*Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 52.]

Έτσι, ενώ το φαλλικό και σεξουαλικό νόημα των "Καρφιών της Σταύρωσης" αποδεικνύεται από την γεωμετρική και αριθμητική ανάγνωση, το μυστικό τους νόημα υποδηλώνεται από τις σύντομες παρατηρήσεις, όπως δόθηκαν πιο πάνω, στην σύνδεση και στην σχέση τους με τον Προμηθέα. Είναι κι αυτός άλλο ένα θύμα, γιατί σταυρώθηκε στον Σταυρό της Αγάπης, πάνω στον βράχο των ανθρώπινων παθών, μια θυσία στην αφοσίωση του στην υπόθεση του πνευματικού στοιχείου στην Ανθρωπότητα.

Το αρχέγονο σύστημα, λοιπόν, το διπλό ιερογλυφικό που βρίσκεται κάτω από την ιδέα του Σταυρού, δεν είναι "ανθρώπινης επινόησης", γιατί στην βάση του βρίσκεται η Κοσμική ιδεοπλασία και η Πνευματική αντιπροσώπευση του θείου Εγώ-ανθρώπου. Αργότερα, επεκτάθηκε στην όμορφη ιδέα που υιοθετήθηκε και αναπαραστάθηκε στα Μυστήρια, την ιδέα του αναγεννημένου ανθρώπου, του θνητού ο οποίος, σταυρώνοντας τον άνθρωπο της σάρκας και του πάθους πάνω στο προκρούστειο κρεβάτι του μαρτυρίου, ξαναγεννιέται σαν ένας Αθάνατος. Εγκαταλείποντας το σώμα πίσω του, τον ζωώδη άνθρωπο δεμένο πάνω στον Σταυρό της Μύησης, σαν μια άδεια χρυσαλίδα, η Εγωική Ψυχή γίνεται ελεύθερη σαν πεταλούδα. Ακόμα αργότερα, εξαιτίας της βαθμιαίας απώλειας της πνευματικότητας, τόσο στην Κοσμογονία όσο και στην Ανθρωπολογία, ο σταυρός κατάντησε να μην είναι τίποτε περισσότερο από ένα φαλλικό σύμβολο.

Για τους Εσωτεριστές, από αμνημονεύτων χρόνων, η Παγκόσμια Ψυχή ή *άνιμα μούντι*, η υλική αντανάκλαση της Αυλής Ιδέας, ήταν η Πηγή της Ζωής όλων των όντων και της ζωτικής αρχής των τριών βασιλείων και τόσο για τους ερμητικούς φιλοσόφους όσο και για όλους τους αρχαίους ήταν *Επταπλή*. Γιατί παριστάνεται σαν ένας επταπλός σταυρός, οι βραχίονες του οποίου είναι αντίστοιχα: φως, θερμότητα, ηλεκτρισμός, γήινος μαγνητισμός, αστρική ακτινοβολία, κίνηση και Νοημοσύνη ή αυτό που μερικοί ονομάζουν αυτοσυνείδηση.

Το έχουμε αναφέρει και αλλού. Πολύ πριν ο σταυρός ή το σημάδι του υιοθετηθούν σαν σύμβολα της Χριστιανοσύνης, το σημάδι του σταυρού χρησιμοποιόταν σαν σύμβολο αναγνώρισης μεταξύ των μυημένων και των νεόφυτων, ενώ οι τελευταίοι ονομάζονταν Χρηστοί (από την λέξη Χρηστός, άνθρωπος δοκιμασιών και πόνων). Ο Ελ. Λεβί λέει:

> Το σημείο του σταυρού που υιοθέτησαν οι Χριστιανοί δεν ανήκει αποκλειστικά σ' αυτούς. Είναι καμπαλιστικό και συμβολίζει την αντίθεση και την τετραπλή ισορροπία των στοιχείων. Βλέπουμε από τους Απόκρυφους στίχους του *Πάτερ ημών*.... ότι υπήρχαν αρχικά δύο τρόποι για να γίνει, ή τουλάχιστον δύο πολύ διαφορετικοί τύποι έκφρασης της σημασίας του, ο ένας προορισμένος

> για τους *ιερείς-μυημένους* και ο άλλος που δινόταν στους νεόφυτους και τους αμύητους. Έτσι, για παράδειγμα, ο *μυημένος*, φέροντας το χέρι του στο μέτωπο, έλεγε: Σε *εσένα*, υστέρα πρόσθετε, *ανήκει* και συνέχιζε, ενώ έφερνε το χέρι στο στήθος του, η *βασιλεία*, έπειτα στον αριστερό ώμο, η *δικαιοσύνη*, έπειτα στον δεξιό ώμο, και η *ευσπλαχνία*. Ύστερα ένωνε τα δυο του χέρια προσθέτοντας: *καθ' όλη την διάρκεια των γενετικών κύκλων*: "*Δικό σου είναι το Μαλκούτ και η Γκεβουρά και η Χέσεδ, ανά τους Αιώνες*". Ένα σύμβολο του Σταυρού, απόλυτα και θαυμαστά καμπαλιστικό, το οποίο οι βεβηλώσεις του Γνωστικισμού έκαναν την μαχητική και επίσημη Εκκλησία να το *χάσει* τελείως. [*Δόγμα και Τυπικό της Υψηλής Μαγείας*, Τομ. II, σελ. 88.]

"μαχητική και επίσημη Εκκλησία" έκανε κάτι περισσότερο: έχοντας πάρει εκείνο που δεν της ανήκε ποτέ, πήρε μόνο εκείνο που είχε ο "αμύητος", το καμπαλιστικό νόημα των *αρσενικών* και *θηλυκών* Σεφιρόθ. Ποτέ δεν έχασε το *εσωτερικό* και κρυμμένο νόημα, γιατί ποτέ δεν το είχε, παρ' όλη την ενθάρρυνση του Ελ. Λεβί προς την Ρώμη. Το σημείο του σταυρού που υιοθέτησε η Λατινική Εκκλησία ήταν φαλλικό από την αρχή, ενώ εκείνο των Ελλήνων ήταν ο σταυρός των νεόφυτων, των ΧΡΗΣΤΩΝ.

XXIII

ΟΙ ΟΥΠΑΝΙΣΑΝΤ ΣΤΗΝ ΓΝΩΣΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Στο βιβλίο του Κινγκ, *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, μας υπενθυμίζεται ότι η ελληνική γλώσσα έχει μία λέξη για το φωνήεν και για την φωνή και αυτό οδήγησε τον αμύητο σε πολλές λαθεμένες ερμηνείες. Με την απλή γνώση, όμως, αυτού του πασίγνωστου γεγονότος, μπορεί να επιχειρηθεί μια σύγκριση και να ριχθεί άφθονο φως πάνω σε αρκετά μυστικά νοήματα. Έτσι, οι λέξεις που τόσο συχνά χρησιμοποιούνται στις *Ουπανισάντ* και στα *Πουρανά*, "'Ήχος" και "Ομιλία", μπορούν να συσχετιστούν με τα Γνωστικά "Φωνήεντα" και "Φωνές" των Κεραυνών και των Αγγέλων στην Αποκάλυψη. Το ίδιο απαντάται και στο έργο *Πίστις-Σοφία*, καθώς και σε άλλα αρχαία αποσπάσματα και χειρόγραφα. Αυτό παρατηρήθηκε ακόμα και από τον ρεαλιστή συγγραφέα του έργου *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*.

Από τον Ιππόλυτο, [*Φιλοσοφούμενα*, Βιβλ. Έκτο, κεφ. 43, όπως αναφέρεται από τον Κινγκ στο έργο *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, σελ. 200] έναν από τους πρώτους Πατέρες της Εκκλησίας, μαθαίνουμε τι δέχθηκε σαν μυστικιστική αποκάλυψη ο Μάρκος, ένας Πυθαγόρειος μάλλον παρά χριστιανός Γνωστικός και σίγουρα Καμπαλιστής. Αναφέρεται ότι "στον Μάρκο αποκαλύφθηκε ότι οι επτά ουρανοί" – που είναι τυατόσημοι με τους αγγέλους, όπως ήδη αναφέρθηκε – στην αποκάλυψή τους εκφώνησαν ο καθένας από ένα φωνήεν τα οποία, συνδυαζόμενα όλα μαζί, σχημάτιζαν μια μοναδική δοξολογία". Με πιο σαφή λόγια, "ο Ήχος ο οποίος μεταφέρεται κάτω [από τους επτά ουρανούς], στην γη γίνεται ο δημιουργός και ο γονέας όλων όσων υπάρχουν πάνω στην γη". Μεταφραζόμενο από την Απόκρυφη φρασεολογία σε ακόμα πιο απλή γλώσσα αυτό σημαίνει: "Αφού ο Επταπλός ΛΟΓΟΣ είχε διαφοροποιηθεί σε επτά Λόγους ή δημιουργικές δυνατότητες (φωνήεντα), αυτοί (ο δεύτερος Λόγος ή "Ήχος") δημιούργησαν τα πάντα πάνω στην Γη".

Ασφαλώς αυτός που είναι εξοικειωμένος με την Γνωστική φιλολογία δεν μπορεί παρά να δει στην Αποκάλυψη του Αγ. Ιωάννη (I, 3, 4) ένα έργο της ίδιας σχολής σκέψης. Γιατί βλέπουμε τον Ιωάννη να λέει: ελάλησαν αι επτά βρονταί τας εαυτών φωνάς... έμελλον γράφειν... ήκουσα φωνήν εκ του ουρανού, λέγουσαν σφράγισαν α ελάλησαν αι επτά βρονταί, και μη αυτά γράφεις. Η ίδια υπόδειξη δίνεται και στον Μάρκο, καθώς και σε όλους τους άλλους εν μέρει ή και πλήρως μυημένους. Ωστόσο η ομοιότητα των παρόμοιων εκφράσεων που χρησιμοποιούνται και των βασικών ιδεών προδίδει πάντα ένα μέρος των μυστηρίων. Πρέπει πάντα να αναζητάμε περισσότερα από ένα νοήματα σε κάθε μυστήριο που αποκαλύπτεται αλληγορικά, ειδικά σε κείνα στα οποία εμφανίζεται ο αριθμός επτά και το πολλαπλάσιο του επτά επί επτά ή σαράντα εννιά. Τώρα, όταν οι μαθητές ζητούν από τον Ραββίνο Ιησού να τους αποκαλύψει τα "Μυστήρια του Φωτός του Πατρός του", δηλαδή του ΑΝΩΤΕΡΟΥ ΕΑΥΤΟΥ του φωτισμένου από την Μύηση και την θεία Γνώση, ο Ιησούς απαντά:

> Αναζητάτε αυτά τα μυστήρια; Κανένα μυστήριο δεν είναι πιο έξοχο απ' αυτά, τα οποία θα οδηγήσουν την ψυχή σας στο Φως των Φώτων, στον τόπο της Αλήθειας και της Αγαθότητας, στον τόπο όπου δεν υπάρχει αρσενικό και θηλυκό, ούτε μορφή σε κείνο τον τόπο αλλά Φως αιώνιο, που δεν πρέπει να ονομαστεί. Τίποτε επομένως δεν είναι πιο έξοχο από τα μυστήρια τα οποία αναζητάτε, εκτός μόνο από το ΜΥΣΤΗΡΙΟ των επτά φωνηέντων και των ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΝΝΙΑ ΔΥΝΑΜΕΩΝ τους, και τους αριθμούς αυτών και κανένα όνομα δεν είναι πιο έξοχο από όλα αυτά τα φωνήεντα. [*Πίστις-Σοφία*, παρ. 378, αναφερόμενο από τον Κινγκ στο έργο *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, σελ. 200.]

Το Σχόλιο μιλώντας για τα "Πυρά" λέει:

Οι Επτά Πατέρες και οι Σαράντα εννιά Γιοι λάμπουν στο ΣΚΟΤΑΔΙ, αλλά αυτοί είναι η ΖΩΗ και το ΦΩΣ και η συνέχεια τους σε όλη την Μεγάλη Εποχή.

Έτσι γίνεται φανερό ότι σε κάθε εσωτερική ερμηνεία εξωτερικών πίστεων εκφρασμένων με αλληγορική μορφή υπάρχει η ίδια βασική ιδέα: ο βασικός αριθμός επτά, η σύνθεση *του τρία και του τέσσερα*, του οποίου προηγείται το θείο ΤΡΙΑ (Δ) σχηματίζοντας τον τέλειο αριθμό δέκα.

Επίσης, αυτοί οι αριθμοί αναφέρονταν εξίσου σε υποδιαιρέσεις χρόνου, στην κοσμογραφία, μεταφυσική και φυσική, καθώς επίσης και στον άνθρωπο και σε οτιδήποτε άλλο στην ορατή φύση. Επομένως τα *Επτά* φωνήεντα με τις *σαράντα εννιά* δυνάμεις τους είναι ταυτόσημα με τα τρία και τα Επτά Πυρά των Ινδών και με τα σαράντα εννιά πυρά τους· είναι ταυτόσημα με τα αριθμητικά μυστήρια του Πέρση Σιμούργκ, ταυτόσημα με τα μυστήρια των Ιουδαίων Καμπαλιστών. Αυτοί οι τελευταίοι, υποβαθμίζοντας τους αριθμούς (το δικό τους τρόπο *απόκρυψης*), μετέτρεψαν την διάρκεια κάθε διαδοχικής ανανέωσης (αυτού που εμείς στην εσωτερική ορολογία ονομάζουμε Γύρο) από τις επτά ανανεώσεις της σφαίρας σε 7.000 χρόνια μόνο, αντί για τα 7.000.000.000, όπως είναι το πιο πιθανό, και απέδωσαν στην συνολική διάρκεια του σύμπαντος μόνο 49.000 χρόνια. [Βλέπε τόμος Ι, Η Χρονολογία των Μπραχμάνων.]

Τώρα η Μυστική Δοξασία μας παρέχει ένα κλειδί το οποίο αποκαλύπτει πάνω στις αδιαμφισβήτητες βάσεις της συγκριτικής αναλογίας ότι ο Γκαρουντά, ο αλληγορικός και τερατώδης μισός άνθρωπος και μισός πουλί – ο Βάχανα ή φορέας τον οποίον απεικονίζεται να ιππεύει ο Βίσνου (που είναι ο Κάλα, ο "χρόνος") – είναι η πηγή όλων των άλλων παρόμοιων αλληγοριών. Αυτός είναι ο ινδικός φοίνικας, το έμβλημα του κυκλικού και περιοδικού χρόνου, ο "άνθρωπος λιοντάρι", Σίμχα, με τις απεικονίσεις του οποίου είναι τόσο πολύ γεμάτα τα επονομαζόμενα "Γνωστικά κοσμήματα".[486] "Πάνω από τις επτά ακτίνες του στέμματος του λέοντα και αντιστοιχώντας στις κορυφές τους, βρίσκονται σε πολλές περιπτώσεις τα επτά φωνήεντα του ελληνικού αλφάβητου ΑΕΗΙΟΥΩ, συμβολίζοντας τους Επτά Ουρανούς". [*Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, σελ. 218.] Αυτός είναι ο *ηλιακός* λέοντας και το έμβλημα του ηλιακού κύκλου, όπως ο Γκαρουντά[487] είναι έμβλημα του μεγάλου κύκλου, του "Μάχα Κάλπα", συναιώνιου με τον Βίσνου, όπως επίσης, φυσικά, και έμβλημα του Ηλίου και του ηλιακού κύκλου. Αυτό φαίνεται από τις λεπτομέρειες της αλληγορίας. Κατά την γέννησή του ο Γκαρουντά θεωρείται λαθεμένα σαν ο Αγκνί, ο θεός του Πυρός, εξαιτίας της "αστραποβόλας λάμψης" του και γι' αυτό ονομάστηκε Γκαγκανεσβάρα, "κύριος του ουρανού". Επίσης, το γεγονός ότι παριστάνεται σαν Όσιρης και με πολλά κεφάλια αλληγορικών τεράτων πάνω στα κοσμήματα του *Αβραξάς* (Γνωστικά), με κεφάλι και ράμφος αετού ή γερακιού (ηλιακά πουλιά), υποδηλώνει τον ηλιακό και κυκλικό χαρακτήρα του Γκαρουντά. Ο γιος του είναι ο Τζατάγιου, ο κύκλος των 60.000 χρόνων. Όπως πολύ σωστά παρατήρησε ο Κ. Κινγκ: «Οποιοδήποτε κι αν ήταν το πρωταρχικό νόημα [των κοσμημάτων με τον ηλιακό λέοντα και τα φωνήεντα] εισήχθη προφανώς με την τωρινή μορφή του από την ΙΝΔΙΑ (*εκείνη την αληθινή πηγή της Γνωστικής εικονογραφίας*)». [*Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, σελ. 218.]

Τα μυστήρια των επτά Γνωστικών φωνηέντων που εκφωνήθηκαν από τους κεραυνούς του Αγ. Ιωάννη, μπορούν να λυθούν μόνο με την βοήθεια του αρχέγονου και γνήσιου αποκρυφισμού του Αριαβάρτα, που έφθασε στην Ινδία με τους πρώτους Μπραχμάνους, οι οποίοι είχαν μυηθεί στην Κεντρική Ασία. Και ακριβώς αυτός είναι ο αποκρυφισμός τον οποίο μελετάμε και προσπαθούμε να ερμηνεύσουμε σ' αυτές τις σελίδες. Η δική μας δοξασία για τις επτά Φυλές και τους Επτά Γύρους ζωής και εξέλιξης στην δική μας γήινη άλυσο σφαιρών μπορεί να βρεθεί ακόμα και στην Αποκάλυψη. [Βλέπε Αποκάλυψη ΙΖ', 2 και 10 και Λευϊτικόν ΚΓ', 15 μέχρι 18, όπου το πρώτο

. Όπως ομολογεί ο Κ. Κινγκ, η μεγάλη αυθεντία των Γνωστικών αρχαιοτήτων, αυτά τα Γνωστικά κοσμήματα δεν είναι έργο των Γνωστικών, αλλά ανήκουν σε προχριστιανικές περιόδους και είναι έργο των μάγων (*Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, σελ. 241).

Αυτή η έλλειψη ενόρασης εκ μέρους των Ανατολιστών και των αρχαιολόγων, περασμένων και τωρινών, είναι αξιοσημείωτη. Έτσι, ο Ουίλσον, ο μεταφραστής του *Βίσνου Πουρανά*, δηλώνει στον Πρόλογο του (σελ. LXXXIV) ότι στο *Γκαρουντά Πουρανά* δεν βρήκε "καμιά διήγηση της γέννησης του Γκαρουντά". Λαμβάνοντας υπόψη ότι εκεί δίνεται μια διήγηση της "Δημιουργίας" γενικά και ότι ο Γκαρουντά είναι συναιώνιος με τον Βίσνου, καθώς ο Μάχα Κάλπα, ή Μεγάλος Ζωικός Κύκλος, αρχίζει και τελειώνει με τον εκδηλωνόμενο Βίσνου, τι άλλη διήγηση της γέννησης του Γκαρουντά θα μπορούσε να περιμένει!

απόσπασμα μιλάει για "Επτά Βασιλείς", από τους οποίους οι πέντε έχουν περάσει, και το δεύτερο μιλάει για τα "Επτά Σάββατα" κ.τ.λ.] Όταν οι επτά "κεραυνοί" ή "ήχοι" ή "φωνήεντα" – ένα από τα επτά νοήματα για κάθε τέτοιο φωνήεν σχετιζόμενο άμεσα με την δική μας Γη και τις επτά Ριζικές Φυλές της σε κάθε Γύρο – "έλάλησαν τας εαυτών φωνάς" – αλλά απαγόρευσαν στον ενορατικό να τις καταγράψει και τον έκαναν να σφραγίσει αυτά τα πράγματα – τι έκανε τότε ο Άγγελος ο "εστώς επί της θαλάσσης και επί της γης"; Σήκωσε το χέρι του στον ουρανό "και ώμοσεν εν τω ζώντι, εις τους αιώνας των αιώνων... ότι χρόνος ούκετι έσται". "'Αλλ' εν ταις ημέραις της φωνής του εβδόμου αγγέλου, όταν μέλλει σαλπίζειν, και ετελέσθη το μυστήριον του θεού [του Κύκλου]", (Αποκάλυψη I, 5-7), που στην θεοσοφική φρασεολογία σημαίνει, όταν ο Έβδομος Γύρος ολοκληρωθεί, τότε ο Χρόνος θα παύσει. "Ούκετι έσται" φυσικά, αφού θα αρχίσει ο *πραλάγια* και δεν θα έχει μείνει κανένας πάνω στην Γη για να υπολογίσει μια διαίρεση του χρόνου κατά την διάρκεια εκείνης της περιοδικής διάλυσης και του σταματήματος της συνειδητής ζωής.

δρ. Κίνελυ και άλλοι πίστευαν ότι αυτή την δοξασία (τους υπολογισμούς του κυκλικού επτά και σαράντα εννιά) την είχαν φέρει οι Ραββίνοι από την Χαλδαία. Αυτό είναι κάτι περισσότερο από πιθανό. Αλλά οι Βαβυλώνιοι, οι οποίοι είχαν όλους αυτούς τους κύκλους και τους δίδασκαν μόνο κατά τα μεγάλα μυητικά τους μυστήρια της αστρολογικής μαγείας, πήραν την σοφία και την γνώση τους από την Ινδία. Δεν είναι δύσκολο, επομένως, να αναγνωρίσουμε σε αυτά την δική μας εσωτερική δοξασία. Στους μυστικούς υπολογισμούς τους οι Ιάπωνες έχουν τους ίδιους αριθμούς στους κύκλους τους. Όσο για τους μπραχμάνους, τα *Πουρανά* και οι *Ουπανισάντ* τους είναι μια καλή απόδειξη του γεγονότος. Όλα αυτά πέρασαν ολοκληρωτικά στην Γνωστική φιλολογία και ένας Μπραχμάνος δεν έχει παρά να διαβάσει το έργο *Πίστις-Σοφία*[488] για να αναγνωρίσει την ιδιοκτησία των προγόνων του, ακόμα και στην φρασεολογία και στις παρομοιώσεις που χρησιμοποιούνται. Συγκρίνατε: στο *Πίστις-Σοφία* [παρ. 37, όπως αναφέρεται από τον Κινγκ στο *Οι Γνωστικοί και τα έργα τους*, σελ. 200] οι μαθητές λένε στον Ιησού: "Ραββί, αποκάλυψέ μας τα Μυστήρια του Φωτός [δηλαδή το "Πυρ της Γνώσης ή Φώτισης"].... γιατί σε έχουμε ακούσει να λες ότι υπάρχει ένα άλλο βάπτισμα καπνού και ένα άλλο βάπτισμα του Πνεύματος του Αγίου Φωτός", δηλαδή του Πνεύματος του ΠΥΡΟΣ. "Εγώ σας βαπτίζω δι' ύδατος, αλλά.....εκείνος θα σας βαπτίσει δι' Αγίου Πνεύματος και πυρός", λέει ο Ιωάννης για τον Ιησού (Ματαθαίος, Γ', 11), εννοώντας εσωτερικά αυτό το πράγμα. Το αληθινό νόημα της φράσης αυτής είναι πολύ βαθύ. Σημαίνει ότι ο Ιωάννης, ένας αμύητος ασκητής, δεν μπορεί να μεταβιβάσει στους μαθητές του μεγαλύτερη σοφία από τα μυστήρια που συνδέονται με το πεδίο της ύλης (το νερό όντας το σύμβολό της). Η Γνώση του ήταν η γνώση του εξωτερικού και τελετουργικού δόγματος, του νεκρού γράμματος της ορθοδοξίας.[489] Ενώ η σοφία την οποία θα τους αποκάλυπτε ο Ιησούς, ένας Μυημένος στα ανώτερα μυστήρια, ήταν ανώτερου χαρακτήρα, γιατί ήταν η "ΠΥΡΙΝΗ" Σοφία της αληθινής Γνώσης ή η αληθινή πνευματική φώτιση. Η μία ήταν ΠΥΡ, η άλλη ήταν ΚΑΠΝΟΣ. Για τον Μωυσή, ήταν το πυρ πάνω στο Όρος Σινά και η πνευματική σοφία που μεταβιβάστηκε· για τα πλήθη των "ανθρώπων" κάτω, για τους αμύητους, ήταν το Όρος Σινά μέσα σε (μέσα από) καπνό, δηλαδή το εξωτερικό κέλυφος της ορθόδοξης ή αιρετικής τυπολατρείας.

Τώρα, έχοντας κατά νου τα παραπάνω, διαβάστε τον διάλογο ανάμεσα στους σοφούς Νάραντα και Ντεβαμάτα στην *Ανουγκίτα*, ένα χειρόγραφο (ένα επεισόδιο από το *Μαχαμπαράτα*), την αρχαιότητα και την σημασία του οποίου μπορεί κανείς να την γνωρίσει από τα Ιερά Βιβλία της Ανατολής, εκδομένα από τον καθ. Μαξ Μύλλερ [βλέπε Εισαγωγή του Κασινάτ Τριμπάκ Τελάνγκ]. Ο Νάραντα μιλάει για τις πνοές ή τους "ζωτικούς ανέμους", όπως ονομάζονται στις ασαφείς

Το *Πίστις-Σοφία* είναι ένα υπερβολικά σημαντικό ντοκουμέντο, ένα γνήσιο Ευαγγέλιο των Γνωστικών, που αποδίδεται τυχαίως στον Βαλεντίνο, αλλά που είναι πιθανότερα ένα προχριστιανικό έργο στο πρωτότυπο του. Αποκαλύφθηκε από τον Σβαρτζ σε ένα κοπτικό Χειρόγραφο του Βρετανικού Μουσείου εντελώς τυχαία και μεταφράστηκε από αυτόν στα Λατινικά, όπου στην συνέχεια το κείμενο και η (λατινική) απόδοση εκδόθηκαν από τον Πέτερσον το έτος 1853. Στο ίδιο το κείμενο η πατρότητα του βιβλίου αποδίδεται στον Απόστολο Φίλιππο, τον οποίο ο Ιησούς διατάζει να καθίσει και να γράψει την αποκάλυψη. Είναι γνήσιο και όφειλε να θεωρείται εξίσου κανονικό όσο και οποιοδήποτε άλλο ευαγγέλιο. Δυστυχώς παραμένει μέχρι σήμερα αμετάφραστο.

Στον Κύκλο της Μύησης, ο οποίος ήταν πολύ μακρύς, το νερό αντιπροσωπεύε τα πρώτα και κατώτερα βήματα προς την εξάγνιση, ενώ οι δοκιμασίες που συνδέονταν με το πυρ έρχονταν τελευταίες. Το νερό μπορούσε να αναζωογονήσει το σώμα της ύλης, ενώ μόνο το ΠΥΡ μπορούσε να αναζωογονήσει τον *εσωτερικό* Πνευματικό άνθρωπο.

μεταφράσεις λέξεων τέτοιων όπως *Πρανά*, Απάνα κ.τ.λ., το πλήρες εσωτερικό νόημα και η εφαρμογή των οποίων σε ατομικές λειτουργίες δύσκολα μπορεί να αποδοθεί στα Αγγλικά. Για την Επιστήμη αυτή λέει ότι:

> Είναι διδασκαλία του *Βέντα*, ότι το *πυρ είναι αληθινά όλες οι θεότητες* και η γνώση (του) εμφανίζεται μεταξύ των Μπραχμάνων, συνοδευόμενη από νοημοσύνη. [*Ανουγκίτα*, IX, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, σελ. 276.]

Με το "πυρ", λέει ο Σχολιαστής, εννοεί του ΕΑΥΤΟ. Με την "νοημοσύνη", λέει ο Αποκρυφιστής, ο Νάραντα δεν εννοεί ούτε την "ανάλυση" ούτε την "επιχειρηματολογία", όπως πιστεύει ο Άρτζουνα Μίσρα, αλλά πραγματικά την "νοημοσύνη", ή *την προσαρμογή του πυρός της Σοφίας στην Εξωτερική Τυπολατρεία των αμύητων*. Αυτό είναι το κύριο ενδιαφέρον των Μπραχμάνων (οι οποίοι ήταν και οι πρώτοι που έδωσαν αυτό το παράδειγμα σε άλλα έθνη, που με αυτόν τον τρόπο ανθρωπομορφοποίησαν και ενσάρκωσαν τις μεγαλύτερες μεταφυσικές αλήθειες).
Νάραντα το διευκρινίζει και παρουσιάζεται να λέει:

> καπνός εκείνου του πυρός, που είναι θαυμαστής δόξας, εμφανίζεται με την μορφή του σκότους [πράγματι!], οι στάχτες του, με την (ποιότητα του) πάθους και η (ποιότητα της) αγαθότητας είναι εκείνη σε σύνδεση με αυτό, στην οποία ρίχνονται οι προσφορές. [*Ανουγκίτα*, IX, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, σελ. 276.]

Που σημαίνει, εκείνη η ικανότητα στον μαθητή ο οποίος κατανοεί την λεπτή αλήθεια (τη φλόγα) η οποία ξεφεύγει προς τον ουρανό, ενώ η αντικειμενική θυσία παραμένει σαν μια απόδειξη και μια *μαρτυρία ευσπλαχνίας* μόνο για τον αμύητο. Γιατί τι μπορεί να εννοεί ο Νάραντα διδάσκοντας ότι:

> Εκείνοι που κατανοούν την θυσία κατανοούν τον *Σαμανά* και τον Βιάνα σαν την κύρια (προσφορά). Ο *Πρανά* και ο *Απάνα* είναι μέρη της προσφοράς.....και ανάμεσα τους βρίσκεται το πυρ. Αυτή είναι η έξοχη έδρα του Ουντάνα, όπως κατανοείται από τους Μπραχμάνους. Όσο για εκείνο που είναι ξεχωριστό απ' αυτά τα ζεύγη, άκουσέ με να μιλώ γι' αυτό. Η ημέρα και η νύχτα είναι ένα ζεύγος, ανάμεσα τους βρίσκεται το πυρ.....Εκείνο που υπάρχει και εκείνο που δεν υπάρχει είναι ένα ζεύγος, ανάμεσα τους βρίσκεται το πυρ.... [*Ανουγκίτα*, IX, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, σελ. 276.]

Και μετά από κάθε τέτοια αντίθεση ο Νάραντα προσθέτει: "Αυτή είναι η έξοχη έδρα του Ουντάνα, όπως κατανοείται από τους Μπραχμάνους".

Πολλοί άνθρωποι δεν κατανοούν το πλήρες νόημα των όρων όπως Σαμάνα και Βιάνα, *Πρανά* και Απάνα, που εξηγούνται σαν "ζωτικοί άνεμοι" (εμείς λέμε "αρχές και οι αντίστοιχες λειτουργίες και αισθήσεις τους"), και οι οποίοι προσφέρονται στον Ουντάνα, τον *υποτιθέμενο* βασικό "ζωτικό άνεμο" (;), ο οποίος λέγεται ότι δρα σε όλες τις ενώσεις. Επομένως, ο αναγνώστης που αγνοεί ότι η λέξη "πυρ" σε αυτές τις αλληγορίες σημαίνει τόσο τον "Εαυτό" όσο και την ανώτερη θεία γνώση, δεν θα καταλάβει τίποτε και θα χάσει έτσι εντελώς την βάση του επιχειρήματος μας, ακριβώς όπως ο μεταφραστής και εκδότης, ο μεγάλος Σανσκριτολόγος της Οξφόρδης, ο Μαξ Μύλλερ, έχασε το αληθινό νόημα των λόγων του Νάραντα. Εξωτερικά, όλη αυτή η απαρίθμηση των "ζωτικών ανέμων" σημαίνει, φυσικά, *κατά προσέγγιση*, εκείνο το οποίο συνοψίζεται στις υποσημειώσεις, δηλαδή ότι:

> Το νόημα φαίνεται να είναι το εξής: Η πορεία της κοσμικής ζωής οφείλεται στις λειτουργίες των ζωτικών ανέμων οι οποίοι είναι προσκολλημένοι στον ΕΑΥ ΤΟ και οδηγούν στις εκδηλώσεις του σαν ατομικές ψυχές [;]. Απ' αυτούς, οι Σαμάνα και γιάνα ελέγχονται και διευθύνονται από τους Πρανά και Απανά....Αυτοί οι τελευταίοι ελέγχονται και διευθύνονται από τον Ουντάνα, ο οποίος έτσι τους ελέγχει όλους. Και ο έλεγχος του που είναι έλεγχος και των πέντε....οδηγεί στον Υπέρτατο Εαυτό. [*Ανουγκίτα*, IX, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, σελ. 258-259, υποσ.]

Τα παραπάνω δίνονται σαν μια εξήγηση του κειμένου, το οποίο αναφέρει τα λόγια του Μπραχμάνου που διηγείται πώς έφτασε στην έσχατη σοφία της γιόγκα και με αυτόν τον τρόπο στην παντογνωσία. Λέγοντας ότι "αντιλήφθηκε μέσω του ΕΑΥΤΟΥ την έδρα που διαμένει στον ΕΑΥΤΟ" [*Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, σελ. 257], όπου διαμένει το *Μπράχμαν* ελεύθερο απ' όλα και εξηγώντας ότι εκείνη η ακατάστρεφτη αρχή βρισκόταν εντελώς πέρα από την αντίληψη των αισθήσεων (δηλαδή των πέντε "ζωτικών ανέμων"), προσθέτει ότι: "στο μέσον όλων αυτών (των ζωτικών ανέμων) που κινούνται μέσα στο σώμα και καταπίνουν ο ένας τον άλλον, αστράφτει το *επταπλό* πυρ του Βαϊσβανάρα" [*Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, σελ. 259]. Το "Πυρ" αυτό, σύμφωνα με το Σχόλιο του Νιλακάντα, είναι ταυτόσημο με το "Εγώ", τον ΕΑΥΤΟ, που είναι ο σκοπός του ασκητή (Βαϊσβανάρα όντας μια λέξη που χρησιμοποιείται συχνά για να δηλώσει τον Εαυτό). Ύστερα ο Μπραχμάνος συνεχίζει για να απαριθμήσει αυτά που εννοεί με την λέξη "Επταπλό" και λέει: "Η μύτη [ή όσφρηση], η γλώσσα [γεύση], το μάτι και το δέρμα και το αυτί σαν πέμπτο, ο νους και η κατανόηση, αυτές είναι οι επτά γλώσσες της φωτιάς του Βαϊσβανάρα,[490] .... αυτά είναι τα επτά (είδη) καύσιμα για εμένα [εδώ ο ομιλητής προσωποποιεί τον αναφερθέντα θείο ΕΑΥΤΟ].... αυτοί είναι οι *επτά μεγάλοι ιερουργούντες ιερείς*".

Άρτζουνα Μίσρα δέχθηκε ότι οι επτά ιερείς σήμαιναν "την ψυχή διακρινόμενη σε τόσες [ψυχές ή αρχές] με αναφορά σε αυτές τις αρκετές δυνάμεις" και τελικά ο μεταφραστής φαίνεται να αποδέχεται την εξήγηση και απρόθυμα παραδέχεται ότι "μπορεί να σημαίνουν" αυτό, ενώ ο ίδιος θεωρεί ότι σημαίνουν τις "δυνάμεις της ακοής κ.τ.λ. [με λίγα λόγια, τις φυσικές αισθήσεις], των οποίων προΐστανται αρκετές θεότητες". [*Ανουγκίτα*, V, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, σελ. 259 υποσ.]

Αλλά οτιδήποτε και να σημαίνει, είτε με την επιστημονική είτε με την ορθόδοξη ερμηνεία, αυτό το απόσπασμα στην σελίδα 259 εξηγεί τις δηλώσεις του Νάραντα στην σελίδα 276 και δείχνει ότι αναφέρονται σε εξωτερικές και εσωτερικές μεθόδους και τις αντιπαραθέτει. Έτσι οι Σαμάνα και Βιάνα, αν και υπόκεινται στους Πρανά και Απάνα και οι τέσσερις τους τον Ουντάνα στο θέμα της απόκτησης του *Πραναγιάμα* (του *χάτα-γιόγκι* κυρίως ή της "κατώτερης" μορφής του γιόγκα), αναφέρονται ωστόσο σαν η κύρια προσφορά, γιατί – όπως σωστά παρατηρεί ο σχολιαστής – οι "λειτουργίες τους είναι πιο πρακτικά σημαντικές για την ζωτικότητα", δηλαδή είναι πιο χονδροειδείς και προσφέρονται στην θυσία για να εξαφανιστούν, κατά κάποιο τρόπο, μέσα στην σκοτεινή ποιότητα εκείνου του πυρός ή στον ΚΑΠΝΟ του (την απλή εξωτερική τελετουργική μορφή). Αλλά ο Πρανά και Απάνα, αν και εμφανίζονται σαν δευτερεύοντες (επειδή είναι λιγότερο χονδροειδείς ή περισσότερο εξαγνισμένοι), έχουν το ΠΥΡ ανάμεσα τους: τον Εαυτό και την μυστική γνώση που κατέχει εκείνος ο Εαυτός. Το ίδιο και το καλό και το κακό, καθώς κι "εκείνο που υπάρχει κι εκείνο που δεν υπάρχει", όλα αυτά τα "ζεύγη"[491] έχουν το πυρ ανάμεσα τους, δηλαδή την εσωτερική γνώση, την Σοφία του θείου ΕΑΥΤΟΥ. Εκείνοι που ικανοποιούνται με τον Καπνό του ΠΥΡΟΣ ας παραμείνουν εκεί που βρίσκονται, δηλαδή μέσα στο αιγυπτιακό σκοτάδι των θεολογικών φαντασιώσεων και των ερμηνειών του νεκρού γράμματος.

Στο αστρονομικό και κοσμικό κλειδί ο Βαϊσβανάρα είναι ο Αγκνί, ο γιοςτου Ήλιου, ή Βισβανάρα, αλλά στον ψυχο-μεταφυσικό συμβολισμό είναι ο ΕΑΥΤΟΣ, με την έννοια της μη χωριστικότητας, δηλαδή ο θείος αλλά και ο ανθρώπινος.

Συγκρίνατε αυτά τα "ζεύγη των αντιθέτων" στην *Ανουγκίτα*, με τα "ζεύγη" των *Αιώνων* στο περίπλοκο σύστημα του Βαλεντίνου, του πιο διαβασμένου και εμβριθούς κατόχου της Γνώσης. Όπως τα "ζεύγη των αντιθέτων", αρσενικό και θηλυκό, προέρχονται όλα από το Ακασά (ανεξέλικτο και εξελιγμένο, διαφοροποιημένο και αδιαφοροποίητο, ή ΕΑΥΤΟ ή Πρατζαπάτι)· έτσι και τα "ζεύγη" των αρσενικών και θηλυκών Αιώνων του Βαλεντίνου εμφανίζονται να προβάλλουν από τον Βυθό, την προϋπάρχουσα *αιώνια* Άβυσσο και, στην δευτερεύουσα εκπόρευση τους, από τον Αμπσιού-Αϋραάν (ή ημιαιώνιο Βυθό και σιγή), το δεύτερο Λόγο. Στην εσωτερική εκπόρευση υπάρχουν επτά κύρια "ζεύγη αντιθέτων"· και στο σύστημα του Βαλεντίνου επίσης υπάρχουν δεκατέσσερα ή δύο φορές επτά. Ο Επιφάνιος, αντιγράφοντας λαθεμένα, "αντέγραψε ένα ζεύγος δύο φορές", όπως νομίζει ο Κ. Κινγκ, "και έτσι προσθέτει ένα ζεύγος ακόμα στα δεκατέσσερα" (*Οι Γνωστικοί και τα έργα τους*, σελ. 263-264). Εδώ ο Κινγκ πέφτει στο αντίθετο λάθος: τα ζεύγη των Αιώνων δεν είναι 15 (ένα "παραπέτασμα") αλλά 14, καθώς ο πρώτος Αιώνας είναι εκείνος από τον οποίον εκπορεύονται οι άλλοι, ο Βυθός και η Σιγή όντας η πρώτη και η μόνη εκπόρευση από τον Βυθό. Όπως δείχνει ο Ιππόλυτος: "Οι Αιώνες του Βαλεντίνου είναι ομολογουμένως τα *Έξι Ριζικά* του Σίμωνα (του Μάγου)", με *έβδομο* το Πυρ, στην κεφαλή τους. Και αυτοί είναι: Νους, Διάνοια, Φωνή, Όνομα, Λογική και Σκέψη, υποκείμενα στο ΠΥΡ, τον ανώτερο εαυτό ή ακριβώς οι "Επτά ' Άνεμοι" ή οι "Επτά Ιερείς" της *Ανουγκίτα*.

Τα παραπάνω γράφονται μόνο για τους Δυτικούς σπουδαστές του Αποκρυφισμού και της θεοσοφίας. Η συγγραφέας δεν προτίθεται να εξηγήσει αυτά τα πράγματα ούτε στους Ινδούς, οι οποίοι έχουν τους δικούς τους γκουρού, ούτε στους Ανατολιστές, οι οποίοι νομίζουν ότι γνωρίζουν περισσότερα απ' όλους τους γκουρού και τους *ρίσι* παρελθόντος και παρόντος μαζί. Αυτές οι μάλλον εκτεταμένες αναφορές και τα παραδείγματα που παρατίθενται είναι αναγκαία, έστω και μόνο για να δείξουν στον σπουδαστή τα έργα που πρέπει να μελετήσει για να ευεργετηθεί και να μάθει από την σύγκριση. Ας διαβάσει το *Πίστις-Σοφία* κάτω από το Φως της *Μπάγκαβαντ Γκιτά*, της *Ανουγκίτα* και άλλων, και ύστερα οι δηλώσεις που έκανε ο Ιησούς στο Ευαγγέλιο των Γνωστικών θα γίνουν σαφείς και τα προπετάσματα του νεκρού γράμματος θα εξαφανιστούν αμέσως. Διαβάστε τα και συγκρίνατε με την εξήγηση που δίνεται από τα ινδικά κείμενα.

> Και κανένα όνομα δεν είναι πιο έξοχο από αυτά τα (επτά) φωνήεντα. Ένα όνομα μέσα στο οποίο περιέχονται όλα τα ονόματα, όλα τα Φώτα και όλες [οι σαράντα εννιά] δυνάμεις· όταν ένας άνθρωπος το γνωρίζει, αν εγκαταλείψει αυτό το σώμα της ύλης,[492] κανένας καπνός [δηλαδή καμιά θεολογική πλάνη],[493] κανένα σκοτάδι, κανένας Κυβερνήτης της Σφαίρας [κανένα *προσωπικό* τζίνι ή πλανητικό πνεύμα που αποκαλείται θεός], ή του Πεπρωμένου [*κάρμα*] δεν μπορεί να συγκρατήσει την ψυχή εκείνου που γνωρίζει αυτό το όνομα....Αν εκφωνήσει εκείνο [το Όνομα] μέσα στο πυρ, το σκοτάδι θα εξαφανιστεί.... Και αν εκφωνήσει εκείνο το όνομα μέσα....σε όλες τις Δυνάμεις τους, ακόμα και μέσα στον Μπαρμπέλο,[494] τον Αόρατο θεό, και οι θεοί με τις τριπλές δυνάμεις, μόλις εκφωνήσει εκείνο το όνομα σε αυτά τα μέρη, όλοι τους θα σειστούν και θα πέσουν ο ένας πάνω στον άλλον, έτσι ώστε θα είναι έτοιμοι να διαλυθούν, να χαθούν και να εξαφανιστούν και θα φωνάξουν δυνατά, "Ω Φως όλων των Φώτων που βρίσκεσαι μέσα στο Απεριόριστο Φως, θυμήσου κι εμάς και εξάγνισε μας!" [*Πίστις-Σοφία*, παρ. 378-379.]

Είναι εύκολο να καταλάβουμε ποιο είναι αυτό το Φως και το Όνομα: το φως της Μύησης και το όνομα του "Πύρινου Εαυτού" που δεν είναι ούτε όνομα, ούτε δράση, αλλά μια Πνευματική, αθάνατη Δύναμη, ανώτερη ακόμα κι από τον "Αόρατο θεό", γιατί αυτή η Δύναμη είναι ο ΕΑΥΤΟΣ ΤΗΣ.

Αλλά αν ο ικανός και διαβασμένος συγγραφέας του έργου *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους* δεν άφησε πολλά περιθώρια για το Πνεύμα της αλληγορίας και του μυστικισμού στα αποσπάσματα που μετέφρασε και παρέθεσε στο ανωτέρω έργο από το *Πίστις-Σοφία*, ωστόσο άλλοι Ανατολιστές αποδείχθηκαν ακόμα χειρότεροι. Μην κατέχοντας ούτε την δική του διορατική αντίληψη της ινδικής προέλευσης της Γνωστικής Σοφίας και ακόμα λιγότερο του νοήματος των "κοσμημάτων" τους, οι περισσότεροι απ' αυτούς – αρχίζοντας από τον Ουίλσον και τελειώνοντας με τον δογματικό Βέμπερ – έκαναν τα πιο υπερβολικά λάθη σχετικά με όλα σχεδόν τα σύμβολα. Ο σερ Μ. Μόνιερ-Ουίλιαμς και άλλοι δείχνουν μια πολύ σαφή περιφρόνηση για τους "Εσωτερικούς Βουδιστές" όπως ονομάζονται τώρα οι θεοσοφιστές· και όμως κανένας σπουδαστής της Απόκρυφης φιλοσοφίας δεν μπέρδεψε ποτέ έναν κύκλο με ένα ζωντανό άτομο και το αντίστροφο, όπως συμβαίνει πολύ συχνά με τους διαβασμένους μας Ανατολιστές. Ένα ή δύο παραδείγματα μπορούν να διευκρινίσουν πολύ γραφικά την δήλωση. Ας διαλέξουμε το πιο γνωστό.

Στο *Ραμαγιάνα* ο Γκαρουντά ονομάζεται "θείος από την μητέρα των 60.000 γιων του Σαγκάρα" και ο Ανσουμάτ, ο εγγονός του Σαγκάρα, "ανηψιός των 60.000 θείων" που έγινε στάχτη από το βλέμμα του Καπιλά, του "Πουρουσοττάμα" (ή απείρου Πνεύματος), ο οποίος έκανε να εξαφανιστεί το άλογο του Σαγκάρα για την θυσία Ασβαμεντά. Επίσης, ο γιος του Γκαρουντά[495] – ο ίδιος ο Γκαρουντά όντας ο *Μάχα Κάλπα* ή μεγάλος κύκλος – ο Τζατάγιου, ο βασιλιάς της φτερωτής

' Όχι απαραίτητα κατά τον θάνατο, αλλά κατά την διάρκεια του *Σαμάντι* ή μυστικιστικής έκστασης.

Όλες οι λέξεις και οι φράσεις μέσα σε παρενθέσεις είναι του συγγραφέα. Αυτό μεταφράζεται κατευθείαν από την λατινική απόδοση. Η μετάφραση του Κινγκ στο έργο του οι *Γνωστικοί* ταιριάζει υπερβολικά με τον Γνωστικισμό, όπως εξήγουν οι Πατέρες της Εκκλησίας.

Ο Μπαρμπέλο είναι ένας από τους τρεις "Αόρατους θεούς" και όπως πιστεύει ο Κ. Κινγκ, περιλαμβάνει την "θεία Μητέρα του Σωτήρα" ή μάλλον Σοφία-Αχαμώθ (παράβαλε Πίστις-Σοφία, παρ. 359).

Σε άλλα *Πουρανά* ο Τζατάγιου είναι γιος του Αρούνα, του αδελφού του Γκαρουντά, που και οι δυο είναι Γιοι του Κασιάπα. Αλλά όλα αυτά είναι εξωτερική αλληγορία.

φυλής, όταν είναι έτοιμος να σκοτωθεί από τον Ραβάνα ο οποίος απαγάγει την Σίτα, μιλώντας για τον εαυτό του λέει:

"Έχουν περάσει 60.000 χρόνια, ω Βασιλιά, από τότε που γεννήθηκα", και μετά *στρέφοντας την πλάτη του στον Ήλιο*, πεθαίνει.

Τζατάγιου είναι, φυσικά, ο κύκλος των 60.000 ετών μέσα στο μεγάλο κύκλο του Γκαρουντά, γι' αυτό και παριστάνεται σαν γιος ή ανηψιός του, *κατ' αρέσκεια*, αφού το όλο νόημα βρίσκεται στο ότι τοποθετείται στην γραμμή των απογόνων του Γκαρουντά. Έπειτα, πάλι, υπάρχει Ντίτι – η Μητέρα των Μαρούτ – οι απόγονοι της οποίας – σύμφωνα με το *Πάντμα Πουρανά* – ανήκαν στους απογόνους του Χιρανιάκσα, των οποίων "ο αριθμός ήταν 77 κρορ (ή 770 εκατομμύρια) άνθρωποι". Όλες αυτές οι διηγήσεις χαρακτηρίζονται σαν ανόητες φαντασιώσεις και παραλογισμοί. Αλλά η Αλήθεια είναι κόρη του Χρόνου, πράγματι, και ο χρόνος θα δείξει.

Στο μεταξύ τι θα μπορούσε να είναι πιο εύκολο από μια προσπάθεια για επαλήθευση, τουλάχιστον, της Πουρανικής χρονολογίας; Υπάρχουν πολλοί Καπιλά, αλλά ο Καπιλά που σκότωσε τους απογόνους του βασιλιά Σαγκάρα – 60.000 δυνατούς άνδρες – ήταν αναμφίβολα ο Καπιλά, ο ιδρυτής της φιλοσοφίας των Σάνκια, αφού έτσι αναφέρεται στα *Πουρανά* αν και ένα από αυτά αρνείται ανοιχτά την κατηγορία, χωρίς να εξηγεί το εσωτερικό της νόημα. Πρόκειται για το *Μπαγκαβάτα Πουρανά* (IX, VIII, 12, 13), το οποίο αναφέρει ότι:

> Δεν είναι αληθινή η παράδοση η οποία αναφέρει ότι οι γιοι του βασιλιά καταστράφηκαν από την οργή του σοφού. Γιατί πώς είναι δυνατόν η ποιότητα του Σκότους, η οποία δημιουργεί θυμό, να υπάρχει μέσα σε έναν Σοφό, το σώμα του οποίου ήταν Αγαθότητα και ο οποίος εξάγνισε τον κόσμο; Η σκόνη της γης, θα λέγαμε, να αποδοθεί στον ουρανό; Πώς θα μπορούσε η νοητική αναστάτωση να παρασύρει εκείνον τον σοφό, τον ταυτισμένο με το Υπέρτατο Πνεύμα, ο οποίος οδήγησε εδώ [πάνω στην γη] εκείνο το σταθερό σκάφος της φιλοσοφίας των Σάνκια, με την βοήθεια του οποίου καθένας που επιθυμεί να αποκτήσει απελευθέρωση διασχίζει τον φοβερό ωκεανό της ύπαρξης, αυτό το μονοπάτι του θανάτου;

Το *Πουρανά* είναι αναγκασμένο από καθήκον να μιλήσει μ' αυτό τον τρόπο. Έχει να διαδώσει ένα δόγμα και να εφαρμόσει μια πολιτική, εκείνη της μεγάλης μυστικότητας σχετικά με τις μυστικές θείες αλήθειες που αποκαλύπτονταν για αμέτρητες εποχές μόνο κατά την μύηση. Επομένως αν θέλουμε να βρούμε μια εξήγηση του μυστηρίου που συνδέεται με τις διάφορες υπερβατικές καταστάσεις ύπαρξης, δεν πρέπει να την αναζητήσουμε στα *Πουρανά*. Το ότι η ιστορία είναι μια αλληγορία φαίνεται με την πρώτη ματιά: οι 60.000 *Γιοι*, ζωώδεις, διεφθαρμένοι και ασεβείς, είναι η προσωποποίηση των *ανθρώπινων παθών*, που μια "απλή ματιά του σοφού" – του ΕΑΥΤΟΥ που συμβολίζει την ύψιστη κατάσταση αγνότητας η οποία μπορεί να επιτευχθεί πάνω στην γη – τα μεταβάλλει σε στάχτη. Αλλά έχει και άλλα νοήματα, κυκλικά και χρονολογικά νοήματα, μια μέθοδος σημείωσης των περιόδων όπου άνθισαν ορισμένοι σοφοί, που βρίσκεται επίσης και σε άλλα *Πουρανά*.

Είναι απόλυτα βεβαιωμένο, όσο μπορεί να είναι μια παράδοση, ότι ο Κασιάπα κάθισε βυθισμένος σε διαλογισμό για έναν αριθμό ετών στο Χαρντβάρ (ή Γκανγκαντβάρα, "πόρτα ή πύλη του Γάγγη"), στους πρόποδες των Ιμαλαΐων. Όχι μακριά από την οροσειρά του Σιβαλίκ, το "πέρασμα του Χαρντβάρ" ονομάζεται μέχρι σήμερα από τους ασκητές "Πέρασμα του Καπιλά" και τόπος, "Καπιλαστάν". Από εκείνο ακριβώς το μέρος η Γκάνγκα (Γάγγης), προβάλλοντας από την ορεινή χαράδρα της αρχίζει την πορεία της πάνω στις ζεστές πεδιάδες της Ινδίας. Και μια γεωλογική μελέτη βεβαιώνει εξίσου καθαρά ότι η παράδοση η οποία ισχυρίζεται ότι πριν από αιώνες ο ωκεανός άγγιζε τους πρόποδες των Ιμαλαΐων, δεν είναι ολότελα χωρίς βάση, γιατί έχουν παραμείνει ίχνη του.

Την φιλοσοφία των Σάνκια μπορεί να την κατέβασε και να την δίδαξε ο πρώτος και να την έγραψε ο τελευταίος Καπιλά.

Μέχρι σήμερα στην Ινδία [*Βίσνου Πυρανά*, μετάφραση Ουίλσον, τομ. ΙΙΙ, σελ 302, υποσ.] Σαγκάρα είναι το όνομα του ωκεανού, ακόμα και του Κόλπου της Βεγγάλης, στις εκβολές του Γάγγη. Υπολόγισαν ποτέ οι γεωλόγοι τον αριθμό των χιλιετιών που χρειάστηκε η θάλασσα για να αποτραβηχτεί εκεί που βρίσκεται τώρα, από το Χαρντβάρ, που σήμερα είναι 3.120 μέτρα πάνω από

το επίπεδο της θάλασσας; Αν το έκαναν, τότε εκείνοι οι Ανατολιστές οι οποίοι εμφανίζουν τον Καπιλά να ακμάζει από τον 1ο μέχρι τον 9ο αιώνα μ.Χ., ίσως να άλλαζαν γνώμη, έστω και μόνο για έναν από τους δύο πολύ σοβαρούς λόγους: ο αληθινός αριθμός των ετών που πέρασαν από την εποχή του Καπιλά υπάρχει αναμφίβολα στα *Πουρανά*, παρόλο που οι μεταφραστές δεν καταφέρνουν να τον ανακαλύψουν. Και δεύτερον: ο Καπιλά του *Σάτια* και ο Καπιλά του *Κάλι Γιουγκά* μπορεί να είναι η ίδια ΑΤΟΜΙΚΟΤΗΤΑ, χωρίς να είναι η ίδια ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ.

Το Καπιλά, εκτός από όνομα μιας προσωπικότητας, ενός σοφού, συγγραφέα της φιλοσοφίας των Σάνκια που έζησε κάποτε, είναι επίσης και ένα γενετικό όνομα των Κουμαρά, των ουράνιων ασκητών και παρθένων. Επομένως το ίδιο το γεγονός ότι το *Μπαγκαβάτα Πουρανά* αναφέρει εκείνον τον Καπιλά – τον οποίον παρουσίαζε μόλις προηγούμενα σαν ένα τμήμα του Βίσνου – σαν συγγραφέα της φιλοσοφίας των Σάνκια, όφειλε να προειδοποιήσει τον αναγνώστη για την ύπαρξη ενός παραπετάσματος που κρύβει ένα εσωτερικό νόημα. Είτε είναι γιος του Βιτάτα, όπως τον εμφανίζει ο Χαριβάνσα, είτε οποιουδήποτε άλλου, ο συγγραφέας των Σάνκια δεν μπορεί να είναι ίδιος με τον σοφό του *Σάτια Γιουγκά*, στην ίδια την αρχή του *Μανβαντάρα*, όταν ο Βίσνου εμφανίζεται με την μορφή του Καπιλά, "να μεταβιβάζει σε όλα τα πλάσματα αληθινή Σοφία", γιατί αυτό αναφέρεται σε κείνη την αρχέγονη περίοδο όταν "οι Γιοι του Θεού" δίδασκαν στους πρόσφατα δημιουργημένους ανθρώπους τις τέχνες και τις επιστήμες, οι οποίες από τότε καλλιεργήθηκαν και διατηρήθηκαν στα ιερά των ναών από τους Μυημένους. Στα *Πουρανά* υπάρχουν αρκετοί γνωστοί Καπιλά. Πρώτα ο πρωταρχικός σοφός, έπειτα ο Καπιλά, ένας από τους τρεις "Μυστικούς" Κουμαρά· και ο Καπιλά, ο γιος του Κασιάπα και της Καντρού, ο "πολυκέφαλος Όφις" [βλέπε *Βίσνου Πουρανά*, που τον τοποθετεί στον κατάλογο των σαράντα διάσημων γιων του Κασιάπα], εκτός από τον Καπιλά, τον μεγάλο σοφό και φιλόσοφο του *Κάλι Γιουγκά*. Όντας ένας Μυημένος, ένας "Όφις της Σοφίας", ένας Ναγκά, αυτός ο τελευταίος μπερδεύτηκε σκόπιμα με τους Καπιλά των προηγούμενων εποχών.

XXIV

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ Η ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΑ ΔΕΚΑΔΑ

Οι πρώτοι Γνωστικοί ισχυρίζονταν ότι η Επιστήμη τους, η ΓΝΩΣΗ, βασιζόταν πάνω σε ένα τετράγωνο, οι γωνίες του οποίου συμβόλιζαν αντίστοιχα την *Σιγή*, τον *Βυθό*, τον *Νου* (Πνευματική Ψυχή) και την *Αλήθεια*.

Αυτοί ήταν οι πρώτοι που εισήγαγαν και αποκάλυψαν στον κόσμο εκείνο που είχε παραμείνει κρυμμένο για αιώνες, δηλαδή το Ταυ, με την μορφή μιας Προκρούστειας κλίνης και τον Χριστό σαν ενσαρκωνόμενο στο *Χριστό*, εκείνον ο οποίος έγινε για ορισμένους σκοπούς ένας πρόθυμος υποψήφιος για μια σειρά δοκιμασιών, νοητικών και φυσικών.

Γι' αυτούς, ολόκληρο το Σύμπαν – μεταφυσικό και υλικό – περιεχόταν μέσα στα ψηφία και μπορούσε να εκφραστεί και να περιγραφεί από τα ψηφία του Αριθμού 10, της Πυθαγόρειας Δεκάδας.

Αυτή η Δεκάδα που παρίστανε το Σύμπαν και την προβολή του από την Σιγή και τα άγνωστα Βάθη της Πνευματικής Ψυχής; ή *άνιμα μούντι*, παρουσίαζε δύο πλευρές ή όψεις στον σπουδαστή. Μπορούσε να είναι, και στην αρχή ήταν και αναφερόταν, στον Μακρόκοσμο, ενώ στην συνέχεια κατέβαινε στον Μικρόκοσμο ή άνθρωπο. Υπήρχε, λοιπόν, η καθαρά νοητική και μεταφυσική ή "*εσωτερική* Επιστήμη" και η εξίσου καθαρά υλιστική ή "επιφανειακή επιστήμη", που και οι δυο μπορούσαν να παρουσιαστούν και να περιληφθούν μέσα στην *Δεκάδα*. Με λίγα λόγια, μπορούσε να μελετηθεί τόσο από την σκοπιά των Συμπαντικών του Πλάτωνα, όσο και με την επαγωγική μέθοδο του Αριστοτέλη. Ο πρώτος άρχιζε από μια θεία κατανόηση, όταν η πολλαπλότητα πρόβαλε από την ενότητα: ή τα ψηφία της Δεκάδας εμφανίστηκαν, για να απορροφηθούν πάλι ξανά, χαμένα μέσα στον άπειρο Κύκλο. Ο δεύτερος βασιζόταν μόνο πάνω στην αισθησιακή αντίληψη, όπου η Δεκάδα μπορούσε να θεωρηθεί είτε σαν μια μονάδα που πολλαπλασιάζεται είτε σαν ύλη που διαφοροποιείται, η μελέτη της όντας περιορισμένη στο επιφανειακό πεδίο, στον Σταυρό: ή στο *Επτά* που προβάλλει από το δέκα, δηλαδή τον τέλειο αριθμό, τόσο πάνω στην Γη όσο και στον ουρανό.

Το δυαδικό αυτό σύστημα, μαζί με την Δεκάδα, το έφερε ο Πυθαγόρας από την Ινδία. Το ότι ανήκε στους Μπραχμάνους και τους Ιράνιους, όπως ονομάζονταν από τους Έλληνες φιλοσόφους, μας το βεβαιώνει ολόκληρη η γκάμα της σανσκριτικής φιλολογίας, όπως τα *Πουρανά* και οι *Νόμοι του Μάνου*. Σε αυτούς τους Νόμους ή Εντολές του Μάνου, αναφέρεται ότι ο Μπράχμα δημιουργεί πρώτα τους "δέκα κυρίους του Όντος", τους δέκα Πρατζαπάτι ή δημιουργικές Δυνάμεις, οι οποίοι δέκα δημιουργούν "επτά" άλλους Μάνου, ή μάλλον – όπως λένε μερικά Χειρόγραφα – *Μούνιν*, αντί για Μάνουν, "αφοσιωμένους", δηλαδή άγια Όντα, που είναι οι Επτά Άγγελοι της Παρουσίας στην Δυτική θρησκεία. Αυτός ο μυστηριώδης αριθμός Επτά, ο γεννημένος από το επάνω τρίγωνο Δ, που το ίδιο γεννήθηκε από την κορυφή του, ή τον Σιωπηλό Βυθό της άγνωστης παγκόσμιας ψυχής (*Σιγή* και *Βυθός*), είναι το επταπλό φυτό *Σαπταπάρνα*, που γεννιέται και εκδηλώνεται πάνω στην επιφάνεια του εδάφους του μυστηρίου, από την τριπλή ρίζα που είναι θαμμένη βαθιά κάτω από το αδιαπέραστο έδαφος. Η ιδέα αυτή αναλύεται πλήρως στον πρώτο Τόμο, Μέρος ΙΙ, Τμήμα ΙΙΙ του παρόντος έργου με τίτλο "Πρωταρχική Ουσία και θεία Σκέψη", το οποίο ο αναγνώστης πρέπει να μελετήσει προσεχτικά, αν θέλει να συλλάβει την μεταφυσική ιδέα που περιέχεται στο ανωτέρω σύμβολο. Σύμφωνα με την εντεύθεν των Ιμαλαΐων εσωτερική φιλοσοφία (που είναι εκείνη της Κοσμογονίας του *αρχικού Μάνου*), τόσο στον άνθρωπο όσο και στην φύση η επταπλή διαίρεση ήταν πρόθεση της ίδιας της φύσης. Μιλώντας με αυστηρή έννοια μόνο η έβδομη αρχή (*πούρουσα*) είναι ο θείος ΕΑΥΤΟΣ· γιατί, όπως αναφέρεται στο *Νόμοι του Μάνου*, Ι, 16 [μετάφραση Μπάρανελ, σελ. 3, σημείωση] "Αυτός [ο Μπράχμα], αφού δημιούργησε τα λεπτά μέρη εκείνων των έξι, της άπειρης λαμπρότητας", τα δημιούργησε ή τα κάλεσε στην "Αυτό"
– συνείδηση ή την συνείδηση εκείνου του Ενός ΕΑΥΤΟΥ. Από τα έξι, πέντε στοιχεία (ή αρχές ή

Ταττβά όπως νομίζει ο Μενταντίτι, ο σχολιαστής), "ονομάζονται ατομικά φθαρτά στοιχεία", [*Νόμοι του Μάνου*, I, 27, σελ. 5], αυτά περιγράφονται στο προαναφερθέν τμήμα.

Πρέπει τώρα να μιλήσουμε για την μυστηριακή γλώσσα, την γλώσσα των προϊστορικών φυλών. Δεν ήταν μια φωνητική, αλλά μια καθαρά εικονική και συμβολική γλώσσα. Σήμερα είναι γνωστή στην πληρότητα της μόνο σε ελάχιστους, ενώ εδώ και 5.000 χρόνια για την πλειοψηφία των ανθρώπων έχει γίνει μια απόλυτα νεκρή γλώσσα. Ωστόσο οι περισσότεροι διαβασμένοι Γνωστικοί, Έλληνες και Ιουδαίοι, την γνώριζαν και την χρησιμοποιούσαν, αν και πολύ διαφορετικά. Μερικά παραδείγματα μπορούν να δοθούν.

Στο ανώτερο πεδίο, ο Αριθμός δεν είναι Αριθμός αλλά ένα μηδέν, ένας ΚΥΚΛΟΣ. Στο κατώτερο πεδίο, γίνεται ένα, που είναι ένας περιττός αριθμός. Καθώς κάθε γράμμα των αρχαίων αλφαβήτων είχε το φιλοσοφικό του νόημα και την αιτιολογία του, ο αριθμός I για τους Αλεξανδρινούς Μυημένους σήμαινε ένα *όρθιο σώμα*, έναν ζωντανό στεκόμενο άνθρωπο, ο άνθρωπος όντας το μοναδικό ζώο που έχει αυτό το προνόμιο. Και προσθέντας στο I ένα κεφάλι, μετατρεπόταν σε P, ένα σύμβολο της *πατρότητας*, της δημιουργικής ικανότητας· ενώ το R σήμαινε τον "κινούμενο άνθρωπο", κάποιον που βαδίζει. Επομένως ο ΠΑΤΗΡ ΖΕΥΣ δεν έχει τίποτε σεξουαλικό ή φαλλικό ούτε στον ήχο ούτε στην μορφή των γραμμάτων του – ούτε και ο πατήρ *Δευς* (βλέπε Ραγκόν). Αν στραφούμε τώρα στο εβραϊκό Αλφάβητο βλέπουμε ότι ενώ το I ή Άλεφ **א** έχει έναν ταύρο ή βόδι για σύμβολο του, το 10, ο τέλειος αριθμός ή το Ένα της Καμπάλα είναι ένα

Γιόδ **י** (y, i ή j) και σημαίνει, σαν το πρώτο γράμμα του Ιεχωβά, το αναπαραγωγικό όργανο κ.τ.λ. Οι

περιττοί αριθμοί είναι θείοι, οι άρτιοι αριθμοί είναι γήινοι, διαβολικοί και κακότυχοι. Οι Πυθαγόρειοι μισούσαν την δυάδα. Γι' αυτούς ήταν η αρχή της διαφοροποίησης, επομένως των αντιθέσεων, της δυσαρμονίας ή ύλης, η αρχή του κακού. στην Βαλεντίνεια θεογονία η πρωταρχική δυαδικότητα είναι ο Βυθός και η Σιγή (Άβυσσος, Χάος, ύλη γεννημένη σε Σιωπή). Για τους πρώτους Πυθαγόρειους, όμως, η δυάδα ήταν η ατελής κατάσταση μέσα στην οποία έπεσε το πρώτο εκδηλωμένο ον όταν αποσπάστηκε από την Μονάδα. Ήταν το σημείο από όπου διακλαδίζονταν οι δύο δρόμοι: του Καλού και του Κακού. Καθετί που ήταν διπλοπρόσωπο ή απατηλό ονομαζόταν απ' αυτούς "δυάδα". Μόνο το ΕΝΑ ήταν Αγαθό και Αρμονία, γιατί καμιά δυσαρμονία δεν μπορεί να προβάλει από το ένα μόνο. Εξ αυτού και η Λατινική λέξη *Solus* αναφορικά με τον έναν και μοναδικό Θεό, τον Άγνωστο του Παύλου. Το *Solus*, όμως, πολύ σύντομα έγινε *Sol*, Ήλιος.

Έτσι, η τριάδα είναι ο πρώτος από τους περιττούς αριθμούς, όπως το τρίγωνο είναι το πρώτο από τα γεωμετρικά σχήματα.[496] Αυτός ο αριθμός είναι πραγματικά ο κατ' εξοχήν αριθμός του μυστηρίου. Για να τον μελετήσει κανείς σε εξωτερικές γραμμές πρέπει να διαβάσει το έργο του Ραγκόν *Σεμινάρια Φιλοσοφικά και Ερμηνευτικά των Μυήσεων* και σε εσωτερικές γραμμές, τον ινδικό συμβολισμό των αριθμών, γιατί οι συνδυασμοί που του αποδίδονται είναι αναρίθμητοι. Ακριβώς πάνω στις απόκρυφες ιδιότητες των τριών ίσων γραμμών ή πλευρών του Τριγώνου ο Ραγκόν βάσισε τις μελέτες του και ίδρυσε την διάσημη Τεκτονική Εταιρεία των Τρινοσοφιστών (εκείνων που μελετούν τρεις επιστήμες, μια βελτίωση πάνω στους συνηθισμένους τρεις τεκτονικούς βαθμούς, που δίνονται σε κείνους που δεν μελετούν παρά μόνο το φαΐ και το ποτό κατά τις συναντήσεις των Στοών τους).

Όπως γράφει ο ιδρυτής:

> πρώτη γραμμή του τριγώνου που προσφέρεται στο μαθητευόμενο για μελέτη είναι το ορυκτό βασίλειο, που συμβολίζεται από τον Τουμπάλκ ∴ [Θουβάλ Κάιν]...
>
> δεύτερη όψη πάνω στην οποία πρέπει να διαλογιστεί ο σύντροφος, είναι το φυτικό βασίλειο, συμβολιζόμενο από τον Σιμπ ∴ [Σιμπολέθ]. Στο βασίλειο αυτό αρχίζει η *γέννηση των σωμάτων*. Αυτός είναι ο λόγος που το γράμμα G παριστάνεται ακτινοβόλο μπροστά στα μάτι του γνώστη [;!].

Ο λόγος είναι πολύ απλός και δόθηκε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*: στην γεωμετρία μια γραμμή δεν μπορεί να αναπαραστήσει ένα τέλειο σώμα ή σχήμα, ούτε δύο γραμμές μπορούν να αποτελέσουν αποδεικτικά ένα τέλειο σχήμα. Μόνο το τρίγωνο· είναι το πρώτο τέλειο σχήμα.

> τρίτη πλευρά αφήνεται στον έμπειρο Τέκτονα, ο οποίος πρέπει να ολοκληρώσει την εκπαίδευση του με την μελέτη του ζωικού βασιλείου. Συμβολίζεται από τον Μακ-μπενάχ ∴ (γιος της σήψης). [Ραγκόν, *Τεκτονική Ορθοδοξία*, σελ. 428, σημείωση.]

Το πρώτο στερεό σχήμα είναι η *Τετράδα*, σύμβολο της αθανασίας. Είναι η πυραμίδα, γιατί η πυραμίδα στέκεται πάνω σε μια τριγωνική, τετράγωνη ή πολυγωνική βάση και καταλήγει σε ένα σημείο στην κορυφή, περιλαμβάνοντας έτσι την τριάδα και την τετράδα ή το 3 και το 4. Οι Πυθαγόρειοι ήταν εκείνοι που δίδαξαν την σύνδεση και την σχέση ανάμεσα στους θεούς και στους αριθμούς, με μια Επιστήμη που ονομαζόταν αριθμομαντεία. Η Ψυχή είναι ένας αριθμός, έλεγαν, ο οποίος κινείται από μόνος του και περιέχει τον αριθμό 4. Ο πνευματικός και υλικός άνθρωπος είναι αριθμός 3, γιατί γι' αυτούς η τριάδα αντιπροσώπευε όχι μόνο την επιφάνεια, αλλά και την αρχή του σχηματισμού του φυσικού σώματος. Έτσι, τα ζώα ήταν μόνο τριάδες και μόνο ο άνθρωπος ήταν επτάδα, όταν ήταν ενάρετος και πεντάδα όταν ήταν κακός, γιατί:

αριθμός 5 αποτελείται από μια δυάδα και μια τριάδα, η οποία δυάδα ρίχνει το καθετί μέσα στην τέλεια μορφή σε αταξία και σύγχυση. Ο *τέλειος άνθρωπος*, έλεγαν, ήταν *μια τετράδα* και *μια τριάδα*, ή τέσσερα υλικά και τρία άυλα στοιχεία, τα οποία τρία πνεύματα ή στοιχεία τα βρίσκουμε επίσης στο 5, όταν αντιπροσωπεύει τον *μικρόκοσμο*. Αυτό το τελευταίο είναι σύνθεση μιας δυάδας που σχετίζεται άμεσα με την χονδροειδή ύλη και τα τρία Πνεύματα. Γιατί, όπως λέει ο Ραγκόν:

> .....αυτός ο ευφυής αριθμός είναι η ένωση δύο ελληνικών πνευμάτων (;) που τοποθετούνται πάνω από φωνήεντα τα οποία πρέπει ή δεν πρέπει να προφερθούν. Το πρώτο σημάδι (') ονομάζεται "ισχυρό" ή ανώτερο "πνεύμα", το Πνεύμα του Θεού προφερόμενο (*spiratus*) και εισπνεόμενο από τον άνθρωπο. Το δεύτερο σημάδι (,), το κατώτερο, είναι το μαλακό "πνεύμα", που συμβολίζει το δευτερεύον πνεύμα... το σύνολο περικλείει ολόκληρο τον άνθρωπο. Είναι η *συμπαντική πεμπτουσία*, το ζωτικό ρευστό της ζωής. [Ραγκόν, *Τεκτονική Ορθοδοξία*, σελ. 431.]

Το πιο μυστικό νόημα του 5 δίνεται σε ένα θαυμάσιο άρθρο του Σούμπα Ράου, στα *Πέντε Χρόνια θεοσοφίας*, "Τα Δώδεκα Σημεία του Ζωδιακού", στο οποίο δίνει μερικούς κανόνες που μπορούν να βοηθήσουν τον ερευνητή να ανακαλύψει "την βαθιά σημασία της αρχαίας σανσκριτικής ονοματολογίας.... στους αρχαίους Άριους μύθους και αλληγορίες". Στο μεταξύ ας δούμε τι έχει αναφερθεί μέχρι τώρα στις θεοσοφικές εκδόσεις σχετικά με τον αστερισμό του Αιγόκερω και τι είναι γνωστό γι' αυτόν γενικά. Ο καθένας γνωρίζει ότι ο ♑ είναι το δέκατο σημείο του Ζωδιακού μέσα στο οποίο εισέρχεται ο Ήλιος κατά το χειμερινό ηλιοστάσιο, περίπου στις 21 Δεκεμβρίου. Αλλά ελάχιστοι είναι εκείνοι – ακόμα και στην Ινδία, εκτός αν είναι μυημένοι – οι οποίοι γνωρίζουν την αληθινή μυστική σύνδεση που φαίνεται να υπάρχει ανάμεσα στα ονόματα *Makara* και *Kumara*. Το πρώτο σημαίνει κάποιο αμφίβιο ζώο που ονομάζεται επιπόλαια "κροκόδειλος", όπως νομίζουν μερικοί Ανατολιστές, και το δεύτερο είναι ο τίτλος των μεγάλων προστατών των γιόγκι, σύμφωνα με το *Σαΐβα Πουρανά*, Γιοι του Ρουντρά (Σίβα) αλλά και ένα μαζί του, ένας Κουμαρά και ο ίδιος. Μέσω της σύνδεσής τους με τον Άνθρωπο οι Κουμαρά συνδέονται παρόμοια και με τον Ζωδιακό. Ας προσπαθήσουμε να βρούμε τι σημαίνει η λέξη *Μάκαρα*. Ο συγγραφέας των "Δώδεκα Σημείων του Ζωδιακού" (σελ. 113) λέει:

> Το Μακάρα.... περιέχει μέσα του μια ένδειξη για την σωστή ερμηνεία του. Το γράμμα ma ισούται με τον αριθμό 5 και kara σημαίνει χέρι. Στα Σανσκριτικά trobhuja σημαίνει τρίγωνο, όπου bhuja ή kara (και τα δύο όντας συνώνυμα) κατανοούνται να σημαίνουν πλευρά. Έτσι, Μακάρα ή Παντσακάρα σημαίνει Πεντάγωνο.

Το πεντάκτινο αστέρι ή πεντάγωνο συμβολίζει τα πέντε άκρα του ανθρώπου.[497] Κάτω από το παλιό σύστημα, όπως μας λένε, ο Μακάρα ήταν το *όγδοο*, αντί για το δέκατο ζώδιο. [Ο λόγος γίνεται φανερός όταν μελετηθεί η αιγυπτιακή συμβολολογία. Βλέπς παρακάτω.]
Το εν λόγω ζώδιο είχε σκοπό να παραστήσει τις όψεις του σύμπαντος και υποδηλώνει ότι το σχήμα του σύμπαντος οριοθετείται από Πεντάγωνα. [Τ. Σούμπα Ρόου, "Τα Δώδεκα Σημεία του Ζωδιακού" σελ. 114.]

Οι Σανσκριτιστές συγγραφείς "μιλούν επίσης για τις *Ασταντίσα* ή τα οχτώ πρόσωπα που περιορίζουν το Διάστημα", αναφερόμενοι έτσι στους Λόκα-πάλα, τα οχτώ σημεία της πυξίδας, τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και τα τέσσερα ενδιάμεσα σημεία.

> Από αντικειμενική σκοπιά ο "μικρόκοσμος" παριστάνεται από το ανθρώπινο σώμα. Ο Μακάρα μπορεί να θεωρηθεί ότι παριστάνει ταυτόχρονα τόσο τον Μικρόκοσμο όσο και τον Μακρόκοσμο, σαν εξωτερικά αντικείμενα αντίληψης. [Τ. Σούμπα Ρόου, "Τα Δώδεκα Σημεία του Ζωδιακού", σελ. 114-115.]

Αλλά το αληθινό εσωτερικό νόημα της λέξης "Μακάρα" δεν σημαίνει αληθινά καθόλου "κροκόδειλος", ακόμα και όταν συγκριθεί με το ζώο που απεικονίζεται στον ινδικό Ζωδιακό. Γιατί έχει το κεφάλι και τα μπροστινά πόδια μιας αντιλόπης και το σώμα και την ουρά ψαριού. Έτσι το δέκατο σημείο του Ζωδιακού θεωρήθηκε κατά καιρούς ότι σημαίνει έναν καρχαρία, ένα δελφίνι κ.τ.λ. επειδή είναι το *βαχάνα* ή όχημα του Βάρουνα, του θεού του Ωκεανού, και γι' αυτόν τον λόγο συχνά ονομάζεται Τζάλα-ρούπα ή "υδάτινη μορφή". Κατά τους Έλληνες το δελφίνι ήταν το όχημα του Ποσειδώνα και ένα μαζί του, εσωτερικά· και αυτό το "δελφίνι" είναι ο "θαλάσσιος δράκοντας", στον ίδιον βαθμό που ο Κροκόδειλος του Ιερού Νείλου είναι το όχημα του Ώρου και ο ίδιος ο Ώρος. "Εγώ είμαι το ψάρι και η έδρα του μεγάλου Ώρου του Κεμούρ", λέει ο μουμιόμορφος θεός με το κεφάλι κροκοδείλου [*Βίβλος των Νεκρών,* LXXXVIII, 2]. Για τους Περάτες Γνωστικούς ο Χόρζαρ (Ποσειδώνας) είναι αυτός που μετατρέπει σε σφαίρα την δωδεκάγωνη πυραμίδα "και ζωγραφίζει την πύλη της με πολλά χρώματα". Αυτός έχει ΠΕΝΤΕ ανδρόγυνους υπουργούς, αυτός είναι ο *Μακάρα*, ο Λεβιάθαν.

Επειδή ο ανατέλλων Ήλιος θεωρείτο η Ψυχή των θεών, που στέλνεται για να φανερωθεί στους ανθρώπους κάθε ημέρα, και επειδή ο κροκόδειλος υψώνεται πάνω από το νερό με την πρώτη ηλιαχτίδα, γι’ αυτό το ζώο αυτό στην Ινδία έφτασε τελικά να προσωποποιεί τον αφοσιωμένο του ηλιακού πυρός, όπως για τους Αιγυπτίους προσωποποιούσε εκείνο το φως ή την ανώτερη ψυχή.

Στα *Πουρανά* ο αριθμός των Κουμαρά αλλάζει ανάλογα με τις ανάγκες της αλληγορίας. Για απόκρυφους σκοπούς σε ένα σημείο ο αριθμός τους δίνεται σαν επτά, ύστερα σαν τέσσερα και ύστερα σαν πέντε. Στο *Κούρμα Πουρανά* αναφέρεται: "Αυτοί οι πέντε [Κουμαρά], ω Μπραχμάνα, ήταν Γιόγκι που είχαν αποκτήσει πλήρη απαλλαγή από το πάθος". Το ίδιο το όνομά τους δείχνει την σύνδεσή τους με τον προαναφερθέντα αστερισμό, τον Μακάρα και με μερικούς άλλους πουρανικούς χαρακτήρες που σχετίζονται με τα σημεία του Ζωδιακού. Αυτό έγινε προκειμένου να καλύψει ένα από τα πιο υπαινικτικά ιερογλυφικά των αρχέγονων ναών. Αυτοί μπερδεύονται αστρονομικά, φυσιολογικά και μυστικιστικά, γενικά, με μια σειρά προσωπικότητες και γεγονότα των *Πουρανά*. Ενώ μόλις που αναφέρονται στο *Βίσνου Πουρανά*, εμφανίζονται σε διάφορα δράματα και γεγονότα σε όλα τα άλλα *Πουρανά* και την ιερή φιλολογία, έτσι ώστε οι Ανατολιστές, όντας αναγκασμένοι να πιάνουν τα νήματα της σύνδεσης εδώ κι εκεί, κατέληξαν να διακηρύξουν ότι οι Κουμαρά "είναι κυρίως δημιούργημα της φαντασίας των πουρανικών συγγραφέων". Άλλα:

Όμως το *μα* – όπως λέει ο συγγραφέας των "Δώδεκα Σημείων του Ζωδιακού" – είναι το πέντε, και *κάρα* είναι ένα χέρι με πέντε δάχτυλα, καθώς επίσης ένα πεντάπλευρο σχήμα ή πεντάγωνο. Οι Κουμαρά (στην περίπτωση αυτήν ένας αναγραμματισμός για απόκρυφους σκοπούς) είναι πέντε στον εσωτερισμό, σαν γιόγκι, γιατί τα δυο τελευταία ονόματα κρατήθηκαν πάντα μυστικά. Είναι η πέμπτη τάξη των Μπραχμαντέβα και οι πενταπλοί Τσόχαν, έχοντας μέσα τους την

Ποιο είναι το νόημα και ο λόγος αυτού του σχήματος; Επειδή το *Μάνας* είναι η *πέμπτη αρχή* και γιατί το πεντάγωνο είναι το σύμβολο του Ανθρώπου, και όχι μόνο του πενταμελούς, αλλά μάλλον του *σκεπτόμενου, συνειδητού* ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

ψυχή των πέντε στοιχείων, με το Νερό και τον Αιθέρα να κυριαρχούν και επομένως τα σύμβολα τους ήταν τόσο *υδάτινα όσο και πύρινα*. "Η Σοφία βρίσκεται κρυμμένη κάτω από το κάθισμα εκείνου ο οποίος αναπαύεται πάνω στον χρυσό λωτό (*πάντμα*) που επιπλέει πάνω στο νερό". Στην Ινδία είναι ο Βίσνου (ένας από τους *αβατάρα* του οποίου, όπως ισχυρίζονταν κατά την αρχαιότητα, ήταν ο Βούδας). Οι Πρατσετάσα, οι λάτρεις του Ναραγιανά (ο οποίος, όπως και ο Ποσειδώνας, κινείται ή διαμένει πάνω και όχι κάτω από τα ύδατα), βυθίστηκαν μέσα στα βάθη του ωκεανού για τις λατρείες τους και παρέμειναν εκεί 10.000 χρόνια – και οι Πρατσετάσα είναι δέκα εξωτερικά, αλλά πέντε εσωτερικά. Στα Σανσκριτικά "Πρατσέτα" είναι το όνομα του Βάρουνα, του θεού των υδάτων, του Νηρέως, μια όψη του Ποσειδώνα και έτσι οι Πρατσετάσα είναι ταυτόσημοι με τους "πέντε υπουργούς" του Χόρζαρ (Ποσειδώνα) των Περατών Γνωστικών. Αυτοί ονομάζονται αντίστοιχα Ου, Αοαί, Ουώ, Ουωάβ.... [*Φιλοσοφούμενα*, έκδοση Ε. Κρουίς, 1860, V, 4] και ο *πέμπτος,*

ένα τριπλό όνομα (που μας κάνει Επτά) έχει χαθεί,[498] δηλ. κρατιέται μυστικό. Αυτά όσον αφορά το "υδάτινο" σύμβολο, ενώ το "πύρινο" τους συνδέει με το πύρινο σύμβολο, πνευματικά. Για λόγους ταυτότητας ας θυμόμαστε ότι, όπως η μητέρα των Πρατσέτα ήταν η Σαβάρνα, η κόρη του Ωκεανού, έτσι και η Αμφιτρίτη ήταν η μητέρα των μυστικών "υπουργών" του Ποσειδώνα.

Υπενθυμίζουμε στον αναγνώστη ότι αυτοί οι "πέντε υπουργοί" συμβολίζονται τόσο με το Δελφίνι, που κατανίκησε την απροθυμία της παρθένου Αμφιτρίτης να παντρευτεί τον Ποσειδώνα, όσο και με τον Τρίτωνα, τον γιο τους. Αυτός, που το σώμα του από την μέση και πάνω είναι σώμα ανθρώπου και από την μέση και κάτω δελφινιού, ψαριού, συνδέεται επίσης πολύ μυστηριωδώς με τον Ωάνες, τον Βαβυλώνιο Νταγκ, και επίσης με τον Αβατάρα (ψάρι) του Βίσνου, Μάτσια που και οι δυο διδάσκουν στους θνητούς την Σοφία. Ο Δελφίνος, όπως γνωρίζει κάθε μυθολόγος, τοποθετήθηκε για τις υπηρεσίες του από τον Ποσειδώνα ανάμεσα στους αστερισμούς και έγινε για τους Έλληνες ο Αιγόκερως, ο Τράγος, που από την μέση και κάτω είναι δελφίνι, εμφανιζόμενος έτσι σαν ταυτόσημος με τον Μακάρα, του οποίου το κεφάλι είναι αντιλόπης και το σώμα και η ουρά ψαριού. Αυτός είναι και ο λόγος που το ζώδιο του Μακάρα υπήρχε πάνω στο λάβαρο του Καμαντέβα, του ινδικού θεού του έρωτα, ταυτιζόμενου στον *Ατάρβα Βέντα* με τον Αγκνί (τον θεό του πυρός), τον γιο της Λακσμί, όπως σωστά αναφέρεται από τον Χαριβάμσα. Γιατί η Λακσμί και Αφροδίτη είναι ένα και η Αμφιτρίτη είναι η αρχική μορφή της Αφροδίτης. Ο Κάμα (ο *Μακάρα-Κετού*) είναι "Ατζά" (αγέννητος) και "Άτμα-μπου" (αυθύπαρκτος) και στον *Ριγκ Βέντα* Ατζά είναι ο ΛΟΓΟΣ, αφού εκεί εμφανίζεται να είναι η πρώτη εκδήλωση του ΕΝΟΣ: "Πρώτα πρόβαλε σε ΑΥΤΟ η επιθυμία, που ήταν το πρωταρχικό σπέρμα του νου", εκείνο που "συνδέει την οντότητα με την οντότητα" (ή το *Μάνας*, το *πέμπτο*, με τον *Ατμάν*, το *έβδομο* εσωτερικά), λένε οι σοφοί. Αυτό είναι το πρώτο στάδιο. Το δεύτερο, στο επόμενο πεδίο της εκδήλωσης, εμφανίζει τον Μπράχμα (τον οποίο διαλέγουμε σαν αντιπρόσωπο όλων των άλλων αρχικών θεών των εθνών), να κάνει να προβάλουν μέσα από το σώμα του οι γεννημένοι από το νου γιοι του, "ο Σαναντάνα και άλλοι", οι οποίοι στην πέμπτη "δημιουργία" και πάλι στην ένατη (για σκοπούς απόκρυψης) γίνονται οι Κουμαρά. Ας τελειώσουμε θυμίζοντας στον αναγνώστη ότι οι τράγοι θυσιάζονταν στην Αμφιτρίτη και στις Νηρηίδες στην ακρογιαλιά, και ότι τράγοι θυσιάζονται μέχρι σήμερα στην Ντουργκά Κάλι, που είναι μόνο η *μαύρη* όψη της Λακσμί (Αφροδίτης), ενώ η *λευκή* όψη είναι η Σάκτι. Και επίσης υπαινισσόμενοι την σύνδεση που έχουν αυτά τα ζώα με τον Αιγόκερω, στον οποίο εμφανίζονται είκοσι οχτώ αστέρια με την μορφή ενός τράγου, ο οποίος τράγος μεταμορφώθηκε από τους Έλληνες στην Αμάλθεια, την τροφό του Δία. Ο Πάνας, ο θεός της Φύσης, έχει πόδια τράγου και μεταμορφώθηκε σε τράγο όταν πλησίασε ο Τυφώνας. Αλλά αυτό είναι ένα μυστήριο το οποίο η συγγραφέας δεν τολμάει να το αναλύσει εκτενέστερα, γιατί δεν είναι σίγουρη ότι κατανοείται. Έτσι μυστική πλευρά της ερμηνείας πρέπει να αφεθεί στην ενόραση του σπουδαστή. Ας σημειώσουμε ένα ακόμα πράγμα σχετικά με τον μυστηριώδη αριθμό πέντε. Αυτός συμβολίζει ταυτόχρονα το Πνεύμα της αιώνιας ζωής και το Πνεύμα της γήινης ζωής και αγάπης, στον ανθρώπινο χώρο. Και περιλαμβάνει την θεία και την χθόνια μαγεία, και την συμπαντική και την ατομική πεμπτουσία της ύπαρξης. Έτσι, οι πέντε μυστικές λέξεις ή φωνήεντα (βλέπε κατωτέρω) που εκφωνήθηκαν από τον

Το ίδιο και το πέμπτο κεφάλι του Μπράχμα, που λέγεται ότι χάθηκε, μεταβάλλεται σε στάχτες από το "κεντρικό μάτι" του Σίβα, ο Σίβα όντας επίσης *παντσανάνα*, "πενταπρόσωπος". Έτσι ο αριθμός διατηρείται και η μυστικότητα του αληθινού εσωτερικού νοήματος παραμένει.

Μπράχμα κατά την "δημιουργία" και οι οποίες αμέσως έγιναν οι *Παντσαντάσα* (ορισμένοι βεντικοί ύμνοι που αποδίδονται σε αυτόν τον θεό), είναι – στην δημιουργική και μαγική δυνατότητά τους – λευκή όψη των πέντε μαύρων ταντρικών "Μακάρα", ή των πέντε '*μ*'. Ο "Μακάρα", ο αστερισμός, είναι ένα φαινομενικά ανόητο και παράλογο όνομα. Ωστόσο, ακόμα και πέρα από την αναγραμματική σημασία του σε συσχετισμό με τον όρο "Κουμαρά", η αριθμητική αξία της πρώτης συλλαβής του και η εσωτερική ανάλυση του στον αριθμό *πέντε*, έχει ένα πολύ μεγάλο και απόκρυφο νόημα μέσα στα μυστήρια της φύσης.

Αρκεί να πούμε ότι, όπως το ζώδιο του Μακάρα συνδέεται με την γέννηση του πνευματικού "Μικρόκοσμου" και τον θάνατο ή την διάλυση του φυσικού Σύμπαντος (το πέρασμα του μέσα στην περιοχή του Πνευματικού – "Όταν ο Ήλιος περνάει πίσω από την 30η μοίρα του Μακάρα και δεν φτάνει πια στο ζώδιο του Μίνα (Ιχθείς), τότε έρχεται η νύχτα του Μπράχμα"), έτσι και οι Ντιάνι-Τσόχαν, που στην Ινδία ονομάζονται Κουμαρά, συνδέονται και με τα δυο. Ακόμα στις εξωτερικές θρησκείες, αυτοί έγιναν συνώνυμα των Αγγέλων του Σκότους. Ο Μόρα είναι ο θεός του Σκότους, ο Πεπτωκώς, και ο θάνατος·(ο θάνατος κάθε φυσικού πράγματος, αλήθεια, αλλά ο Μάρα είναι επίσης ο επιταχυντής της γέννησης του Πνευματικού) και όμως είναι ένα από τα ονόματα του Κάμα, του πρώτου θεού στους *Βέντα*, του Λόγου, από τον οποίο ξεπήδησαν οι Κουμαρά και αυτό τους συνδέει ακόμα περισσότερο με τον "μυθικό" μας ινδικό Μακάρα και τον κροκοδειλοκέφαλο θεό της Αιγύπτου. [Στην *Βίβλο των Νεκρών*, CXLII, Τμημ. Β. 17, ο Όσιρις ονομάζεται, "Όσιρις, ο διπλός Κροκόδειλος". "Αυτός είναι η καλή και η κακή Αρχή, ο Ημερήσιος και Νυχτερινός Ήλιος, ο θεός και ο θνητός άνθρωπος". Ο Μακρόκοσμος και ο Μικρόκοσμος.] Οι κροκόδειλοι μέσα στον Ουράνιο Νείλο είναι *Πέντε* και ο θεός Τεμ, η πρωταρχική θεότητα που δημιουργεί τα ουράνια σώματα και τα έμβια όντα, καλεί σε εκδήλωση αυτούς τους κροκοδείλους στην *πέμπτη δημιουργία* του. Όταν ο Όσιρις, ο "αποθανών Ήλιος" θάβεται και εισέρχεται στον Αμέντι οι ιεροί κροκόδειλοι βυθίζονται μέσα στην άβυσσο των αρχέγονων Υδάτων, τον "μεγάλο Πράσινο". Όταν ο Ήλιος της ζωής ανατέλλει, προβάλλουν ξανά μέσα από τον ιερό ποταμό. Όλα αυτά είναι υπερβολικά συμβολικά και δείχνουν με ποιον τρόπο οι αρχέγονες εσωτερικές αλήθειες βρίσκουν την έκφραση τους σε ταυτόσημα σύμβολα. Αλλά όπως δηλώνει πολύ σωστά ο Τ. Σούμπα Ράου: "Το πέπλο που έριξαν επιδέξια οι αρχαίοι φιλόσοφοι πάνω σε ορισμένα τμήματα του μυστηρίου που σχετίζεται με αυτά τα σημεία [του Ζωδιακού], *δεν θα ανασηκωθεί ποτέ για διασκέδαση ή διαπαιδαγώγηση του αμύητου κοινού*".

Αλλά και για τους Έλληνες ο αριθμός πέντε δεν ήταν λιγότερο ιερός. Οι πέντε λέξεις (Παντσαντάσα) του Μπράχμα για τους Γνωστικούς έγιναν οι "Πέντε Λέξεις" οι γραμμένες πάνω στο ακασικό (ακτινοβόλο) ένδυμα του Ιησού κατά την δοξολογία του: οι λέξεις ΖΑΜΑ ΖΑΜΑ ΩΖΖΑ ΡΑΧΑΜΑ ΩΖΑΙ, που από τους Ανατολιστές μεταφράζονται "το ένδυμα, το ένδοξο ένδυμα της δύναμης μου". Οι λέξεις αυτές με την σειρά τους ήταν το αναγραμματισμένο κάλυμμα των πέντε μυστικών δυνάμεων που παριστάνονταν πάνω στο ένδυμα του "αναστημένου" Μυημένου μετά την τελευταία δοκιμασία της τριήμερης έκστασης, καθώς το πέντε μετατρέπεται σε επτά μόνο μετά τον θάνατό του, όταν ο Γνώστης γίνεται ένας πλήρης ΧΡΙΣΤΟΣ, ένας πλήρης ΚΡΙΣΝΑ-ΒΙΣΝΟΥ, δηλαδή συγχωνεύεται στο *Νιρβάνα*. Το δελφικό *Ε*, ένα ιερό σύμβολο, ήταν επίσης ο αριθμός *πέντε* και το πόσο ιερό ήταν φαίνεται από το γεγονός ότι οι Κορίνθιοι (σύμφωνα με τον Πλούταρχο, *Περί του Δελφικού Ε,* III) αντικατέστηκαν τον ξύλινο αριθμό στον Ναό των Δελφών με έναν μπρούντζινο και αυτός μεταβλήθηκε από την Λίβια Αυγούστα σε ένα αντίγραφο από χρυσό.

Είναι εύκολο να αναγνωρίσουμε στα δυο "πνεύματα" – τα ελληνικά πνεύματα ή σημεία (;) που αναφέρθηκαν από τον Ραγκόν – τον Άτμαν και την Μπούντι, ή το "θείο πνεύμα και τον φορέα του" (πνευματική ψυχή).

Με το *έξι* ή την "Εξάδα" θα ασχοληθούμε αργότερα, ενώ η Επτάδα θα αναλυθεί πλήρως σε αυτόν τον τόμο. [Βλέπε πιο κάτω: τμήμα XXV «Τα Μυστήρια της Εβδομάδας».]

Οκτάδα ή 8 συμβολίζει την αιώνια και σπειροειδή κίνηση των κύκλων, το 8, ¥, και συμβολίζεται με την σειρά του από το Κηρύκειον. Δείχνει την ρυθμική πνοή του Κόσμου του οποίου προΐστανται οι οχτώ μεγάλοι θεοί: οι επτά από την αρχέγονη Μητέρα, το Ένα και την Τριάδα.

Ύστερα έρχεται ο αριθμός εννιά ή η τριπλή τριάδα. Είναι ο αριθμός ο οποίος αναπαράγεται αστααμάτητα κάτω από όλα τα σχήματα και τους αριθμούς σε κάθε πολλαπλασιασμό. Είναι το

σύμβολο κάθε περιφέρειας, γιατί η αξία της σε μοίρες ισούται με 9, δηλ. 3+6+0. Είναι ένας κακός αριθμός κάτω από ορισμένες συνθήκες και πολύ δυσμενής. Αν ο αριθμός 6 ήταν το σύμβολο της σφαίρας μας όταν ήταν έτοιμη να εμψυχωθεί από ένα θείο πνεύμα, ο αριθμός 9 συμβόλιζε την γη μας εμψυχωμένη από ένα κακό ή άσχημο πνεύμα.

Το Δέκα ή η Δεκάδα φέρνει όλα αυτά τα ψηφία πίσω στην μονάδα και κλείνει τον πυθαγόρειο πίνακα. Έτσι το σχήμα ⊖, *η μονάδα, μέσα σε μηδέν*, ήταν το σύμβολο της θεότητας, του Σύμπαντος και του ανθρώπου. Αυτό είναι το μυστικό νόημα της "ισχυρής λαβής του πέλματος του Λιονταριού της φυλής του Ιούδα", ανάμεσα σε δυο χέρια (η "βασική τεκτονική χειραψία "), που ο συνολικός αριθμός των δακτύλων τους είναι δέκα.

Αν τώρα στρέψουμε την προσοχή μας στον αιγυπτιακό σταυρό, ή το Ταυ, θα ανακαλύψουμε ότι αυτό το γράμμα, που εκτιμήθηκε τόσο από τους Αιγυπτίους, τους Έλληνες και τους Ιουδαίους, συνδέεται μυστηριωδώς με την *Δεκάδα*. Το Ταυ είναι το Άλφα και το Ωμέγα της μυστικής θείας Σοφίας, η οποία συμβολίζεται από το αρχικό και το τελικό γράμμα του Θωθ (Ερμή).

Θωθ ήταν ο επινοητής του αιγυπτιακού αλφαβήτου και το γράμμα ταυ έκλεινε τα αλφάβητα των Ιουδαίων και των Σαμαριτών, οι οποίοι ονόμαζαν αυτόν τον χαρακτήρα "τέλος" ή "τελείωση", "αποκορύφωμα" και "ασφάλεια". Γι' αυτό – όπως μας λέει ο Ραγκόν – οι λέξεις teriminus (τέλος) και tectum (οροφή), είναι σύμβολα καταφύγιου και ασφάλειας, που είναι ένας μάλλον πεζός ορισμός. Αλλά αυτή είναι η συνηθισμένη μοίρα των ιδεών και των πραγμάτων σ' αυτόν τον κόσμο της πνευματικής παρακμής, αλλά και της υλικής προόδου. Κάποτε ο ΠΑΝ ήταν η *απόλυτη φύση*, το Ένα και το ΜΕΓΑΛΟ ΟΛΟ. Αλλά όταν η ιστορία συλλαμβάνει μια πρώτη φευγαλέα ματιά του, ο Παν έχει ήδη υποβιβαστεί σε ένα ξωτικό των αγρών, σε έναν βουκολικό θεό και η ιστορία δεν τον αναγνωρίζει, ενώ η θεολογία φτιάχνει απ' αυτόν τον διάβολο. Και όμως ο αυλός του με τους επτά σωλήνες, έμβλημα των επτά δυνάμεων της φύσης, των επτά πλανητών, των επτά μουσικών φθόγγων, με λίγα λόγια κάθε επταπλής αρμονίας, δείχνει πολύ καλά τον αρχέγονο χαρακτήρα του. Το ίδιο ισχύει και για τον Σταυρό. Πολύ πριν επινοήσουν οι Ιουδαίοι την χρυσή λυχνία του ναού τους με τις τρεις θέσεις στην μια πλευρά και τις τέσσερις στην άλλη και να κάνουν έτσι τον αριθμό 7 ένα θηλυκό αριθμό γέννησης,[499] εισάγοντας με αυτόν τον τρόπο το φαλλικό στοιχείο μέσα στην θρησκεία, πολύ πριν όλα αυτά τα πιο πνευματικά έθνη κάνουν τον σταυρό (σαν 3+4 = 7) το πιο ιερό θείο σύμβολό τους. Πράγματι, ο Κύκλος, ο Σταυρός και το Επτά – το τελευταίο όντας μια βάση για κυκλική μέτρηση – είναι τα πρώτα αρχέγονα σύμβολα. Ο Πυθαγόρας, ο οποίος έφερε την σοφία του από την Ινδία, άφησε στους μεταγενέστερους μια φευγαλέα θέα αυτής της αλήθειας. Η σχολή του θεωρούσε τον αριθμό 7 σαν σύνθεση των αριθμών 3 και 4, τους οποίους ερμήνευαν με διπλό τρόπο. Στο πεδίο του νοούμενου κόσμου το τρίγωνο, σαν η πρώτη σύλληψη της εκδηλωμένης θεότητας, ήταν η εικόνα της, "Πατέρας-Μητέρα-Γιος". Και η Τετράδα, ο τέλειος αριθμός, ήταν το νοούμενο, η ιδεατή ρίζα όλων των αριθμών και των πραγμάτων πάνω στο φυσικό πεδίο. Μερικοί σπουδαστές, εξαιτίας της ιερότητας της Τετρακτύος και του Τετραγράμματου, μπερδεύουν το μυστικό νόημα της Τετράδας. Για τους αρχαίους αυτή η τελευταία ήταν μόνο μια δευτερεύουσα "τελειότητα", κατά κάποιον τρόπο, γιατί σχετιζόταν μόνο με τα εκδηλωμένα πεδία. Ενώ το Τρίγωνο, το ελληνικό δέλτα, Δ, ήταν εκείνο που θεωρείτο ο "φορέας της άγνωστης θεότητας". Μια καλή απόδειξή του βρίσκεται στο όνομα της θεότητας που αρχίζει με Δέλτα. Ο Ζευς γραφόταν από τους Βοιωτούς *Δευς*, [βλέπε Λίντελ-Σκοτ, *Ελληνο-Αγγλικό Λεξικό*] απ' όπου προέρχεται και η λατινική Deus (θεός). Αυτό σε σχέση με την μεταφυσική αντίληψη, αναφορικά με το νόημα της Επταδικότητας στον *φαινομενικό κόσμο*. Για τους σκοπούς της βέβηλης ή εξωτερικής

Συλλογιζόμενος πάνω στον Σταυρό, ο συγγραφέας της *Πηγής των Μέτρων* δείχνει ότι αυτή η λυχνία στον ναό "ήταν έτσι κατασκευασμένη ώστε, μετρώντας από την κάθε πλευρά, υπήρχαν *τέσσερις* θέσεις κεριών, ενώ στην κορυφή υπήρχε μια θέση που ήταν κοινή και στις δυο πλευρές. Στην πραγματικότητα υπήρχαν 3 από την μια μεριά και 4 από την άλλη, κάνοντας συνολικά τον αριθμό 7, πάνω στην ίδια ακριβώς ιδέα που υπάρχει και στην διάταξη του σταυρού. Πάρτε μια γραμμή που έχει πλάτος μια μονάδα και μήκος τριών και τοποθετήστε την με κάποια κλίση. Ύστερα πάρτε μια άλλη που έχει μήκος 4 μονάδων και ακουμπήστε την πάνω στην πρώτη από την αντίθετη πλευρά, κάνοντας την άκρη της γραμμής των 4 μονάδων να σχηματίζει την γωνία ή την κορυφή ενός τριγώνου. Αυτή είναι η διάταξη της λυχνίας. Τώρα πάρτε την γραμμή των 3 μονάδων και *διασταυρώστε* ιην με την άλλη των 4 μονάδων, και αμέσως προκύπτει το σχήμα του σταυρού. Η ίδια ιδέα περιέχεται και στις έξι μέρες της εβδομάδας στην Γένεση, που στεφανώνονται από την έβδομη, που η ίδια χρησίμευε σαν μια βάση κυκλικής μέτρησης" (σελ. 51).

ερμηνείας, ο συμβολισμός άλλαζε. Το *τρία* γινόταν το ιδεόγραμμα των *τριών υλικών στοιχείων*: αέρας, νερό, γη· και το τέσσερα γινόταν η αρχή όλων εκείνων που δεν ήταν ούτε σωματικά, ούτε αντιληπτά. Αλλά αυτό δεν έγινε ποτέ αποδεκτό από τους αληθινούς Πυθαγόρειους. Θεωρούμενος σαν μια σύνθεση του 6 και του 1, της εξάδας και της μονάδας, ο αριθμός επτά ήταν το αόρατο κέντρο, το πνεύμα των πάντων, αφού δεν υπάρχει κανένα σώμα που την μορφή του να την αποτελούν έξι γραμμές χωρίς να υπάρχει μέσα του σαν κεντρικό σημείο μια έβδομη (βλέπε τα κρύσταλλα και τις νιφάδες του χιονιού στην επονομαζόμενη άψυχη φύση). Επίσης, ο αριθμός επτά, έλεγαν, έχει όλη την τελειότητα της ΜΟΝΑΔΑΣ, του αριθμού των αριθμών. Γιατί όπως η απόλυτη μονάδα είναι αδημιούργητη και αμεταβίβαστη (επομένως χωρίς αριθμό) και κανένας αριθμός δεν μπορεί να την παράγει, το ίδιο και το επτά: κανένα ψηφίο που περιέχεται μέσα στην δεκάδα δεν μπορεί να το γεννήσει ή να το παράγει. Και το 4 είναι εκείνο που παρέχει μια αριθμητική διαίρεση ανάμεσα στην μονάδα και στο επτά, γιατί ξεπερνάει την πρώτη με τον ίδιο αριθμό (το τρία) με τον οποίο ξεπερνιέται από το επτά, αφού το τέσσερα είναι τόσους αριθμούς πάνω από το ένα, όσους είναι το επτά πάνω από το τέσσερα. [Από ένα Χειρόγραφο που υποτίθεται ότι είναι του Σαιν-Ζερμαίν, αναφερόμενο από τον Ραγκόν στο έργο του *Τεκτονική Ορθοδοξία*, σελ. 434.]

> "Για τους Αιγυπτίους ο αριθμός 7 ήταν το σύμβολο της αιώνιας ζωής", λέει ο Ραγκόν και προσθέτει ότι αυτός είναι ο λόγος που το ελληνικό γράμμα Ζ, το οποίο δεν είναι παρά ένα διπλό 7, είναι το αρχικό γράμμα του ρήματος *ζάω*, "*ζω*", και της λέξης Ζευς, "του πατέρα κάθε ζωής".

Επίσης ο αριθμός 6 ήταν το σύμβολο της Γης κατά την διάρκεια των "κοιμισμένων" μηνών του φθινοπώρου και του χειμώνα – ενώ το 7 ήταν το σύμβολό της κατά την διάρκεια της άνοιξης και του καλοκαιριού, επειδή εκείνη την εποχή την εμψύχωνε το Πνεύμα της ζωής, η έβδομη ή κεντρική εμψυχώνουσα Δύναμη. Συναντάμε το ίδιο στους αιγυπτιακούς μύθους και στο σύμβολο του Όσιρη και της Ίσιδας, που προσωποποιούν το Πυρ και το Ύδωρ *μεταφυσικά*, και τον Ήλιο και τον Νείλο *φυσικά*. Ο αριθμός του ηλιακού έτους, 365 σε μέρες, είναι η αριθμητική αξία της λέξης *Νείλος*.

Αυτό, μαζί με τον Ταύρο, με την Ημισέληνο και τον σταυρό με λαβή ανάμεσα στα κερατά του και την Γη, κάτω από το αστρονομικό του σύμβολο ♀ είναι τα πιο φαλλικά σύμβολα της πρόσφατης αρχαιότητας.

> Νείλος ήταν ο ποταμός του χρόνου με τον αριθμό ενός έτους, ενός έτους και μιας μέρας (364 + 1 = 365). Συμβόλιζε τα επίτοκα νερά της Ίσιδας ή την Μητέρα Γη, την Σελήνη, την γυναίκα και την αγελάδα – επίσης το εργαστήριο του Όσιρη, που αντιπροσωπεύει τον Σοντ Όλαμ των Εβραίων. Το αρχαίο όνομα αυτού του ποταμού ήταν Ηριδανός ή ο εβραϊκός Ιορδάνης, με το κοπτικό, ή το αρχαίο ελληνικό πρόθεμα. Αυτή ήταν η πύλη της εβραϊκής λέξης Ιαρέδ ή "*Πηγή*" ή Κάθοδος... του ποταμού Ιορδάνη, που είχε την ίδια μυθική αξία για τους Εβραίους με κείνη που είχε
> Νείλος για τους Αιγυπτίους, [δεν είχε κανένα τέτοιο νόημα στην αρχή, ούτε κατά την διάρκεια των πρώτων δυναστειών] ήταν η πηγή της καθόδου και περιείχε τα ύδατα της ζωής. [Από ένα ανέκδοτο Χειρόγραφο.]

Για να το πούμε καθαρά, ήταν το σύμβολο της προσωποποιημένης Γης ή Ίσιδας, θεωρούμενο σαν η μήτρα αυτής της Γης. Αυτό φαίνεται αρκετά καθαρά και ο Ιορδάνης – ο ποταμός που τώρα είναι τόσο ιερός για τους Χριστιανούς – δεν είχε πιο ανώτερο ή ποιητικό νόημα από τα επίτοκα ύδατα της Σελήνης (Ίσις ή Ιεχωβά στην θηλυκή όψη του). Όπως δείχνει ο ίδιος σχολιαστής, ο Όσιρις ήταν ο ήλιος και ο ποταμός Νείλος και το τροπικό έτος των 365 ημερών ενώ
Ίσιδα ήταν η Σελήνη, η κοίτη αυτού του ποταμού, ή η μητέρα γη "για τις επίτοκες ενέργειες, για τις οποίες το νερό ήταν μια αναγκαιότητα", καθώς επίσης και το σεληνιακό έτος των 354 ημερών, "ο χρονοποιός των περιόδων της κύησης". Όλα αυτά, λοιπόν, είναι σεξουαλικά και φαλλικά και οι σύγχρονοι μελετητές μας φαίνεται ότι δεν βρίσκουν σε αυτά τα σύμβολα τίποτε άλλο πέρα από ένα φυσιολογικό ή φαλλικό νόημα. Ωστόσο, στους τρεις αριθμούς 365, ή τον αριθμό των ημερών του ηλιακού έτους, αν διαβαστούν με το Πυθαγόρειο Κλειδί, βρίσκουμε ένα ανώτερο φιλοσοφικό και ηθικό νόημα. Ένα παράδειγμα θα αρκέσει. Μπορούν να διαβαστούν:

Η Γη – εμψυχωνόμενη – από το Πνεύμα της Ζωής
3 6 5

Απλώς γιατί το 3 ισούται με το ελληνικό *γάμμα 'Γ'*, γράμμα που συμβολίζει την Γαία (την Γη), ενώ ο αριθμός 6 είναι το σύμβολο της εμψυχώνουσας ή ζωοποιούσας αρχής και το 5 είναι η παγκόσμια πεμπτουσία η οποία εξαπλώνεται προς κάθε κατεύθυνση και σχηματίζει όλη την ύλη. [Από το Χειρόγραφο του Σαιν-Ζερμαίν.]

Οι λίγες περιπτώσεις και τα παραδείγματα που παρουσιάστηκαν αποκαλύπτουν μόνο ένα μικρό μέρος των μεθόδων που χρησιμοποιούνταν για την ανάγνωση των συμβολικών ιδεογραμμάτων και των αριθμών της αρχαιότητας. Επειδή το σύστημα αυτό παρουσιάζει μια υπερβολική και περίπλοκη δυσκολία, ελάχιστοι – ακόμα και μεταξύ των Μυημένων – μπορούν να γίνουν κάτοχοι των επτά κλειδιών. Χρειάζεται, λοιπόν, να απορούμε που η μεταφυσική βαθμιαία υποβιβάστηκε σε υλική φύση; Που ο Ήλιος, ο οποίος ήταν κάποτε το σύμβολο της ΘΕΟΤΗΤΑΣ, με το πέρασμα των αιώνων, υποβαθμίστηκε σε σύμβολο μόνο της δημιουργικής φλόγας της και επομένως κατάντησε ένα ιερογλυφικό φαλλικής σημασίας; Αλλά εκείνοι που πρώτοι άρχισαν να συμβολίζουν τις θρησκείες τους με σεξουαλικά εμβλήματα δεν ήταν ασφαλώς εκείνοι οι οποίοι (όπως ο Πλάτωνας) είχαν σαν μέθοδο να προχωρούν από τα γενικά στα μερικά! Είναι, πραγματικά, αλήθεια – αν και την εξέφρασε εκείνη η ενσαρκωμένη παραδοξότητα, ο Ελιφάς Λεβί – ότι: "ο άνθρωπος είναι θεός πάνω στην Γη, και ο θεός είναι άνθρωπος στον Ουρανό". Αλλά αυτό δεν μπορεί να αναφέρεται και ποτέ δεν αναφερόταν στην Μια θεότητα, παρά μόνο στις Στρατιές των ενσαρκωμένων ακτινών Της, που από εμάς ονομάζονται Ντιάνι-Τσόχαν και από τους αρχαίους, θεοί, και οι οποίοι τώρα από την Εκκλησία μεταμορφώθηκαν σε διαβόλους, στην αριστερή πλευρά, και στον Σωτήρα στην δεξιά!

Αλλά όλα αυτά τα δόγματα ξεφύτρωσαν από μια ρίζα, την ρίζα της σοφίας, η οποία αναπτύσσεται και ευδοκιμεί στο έδαφος της Ινδίας. Δεν υπάρχει ούτε ένας Αρχάγγελος που το πρωτότυπο του να μην μπορεί να ανακαλυφθεί στην ιερή χώρα του Αριαβάρτα. Τα "πρωτότυπα" αυτά συνδέονται όλα με τους Κουμαρά οι οποίοι εμφανίζονται πάνω στην σκηνή της δράσης *αρνούμενοι* – όπως ο Σανατκουμάρα και ο Σανάντα – να "δημιουργήσουν απογόνους". Και όμως αυτοί ονομάζονται "δημιουργοί" του (σκεπτόμενου) ανθρώπου. Πολλές φορές συνδέονται με τον Νάραντα: άλλο ένα κουβάρι φαινομενικών ασυναρτησιών, αλλά και ένας πλούτος φιλοσοφικών δοξασιών. Ο Νάραντα είναι ο αρχηγός των Γκανταρβά, των ουράνιων τραγουδιστών και μουσικών εσωτερικά και αυτό εξηγείται από το γεγονός ότι οι τελευταίοι (οι Γκανταρβά) είναι "οι καθοδηγητές των ανθρώπων στις μυστικές επιστήμες". Αυτοί είναι που επειδή "αγάπησαν τις γυναίκες της Γης", τους αποκάλυψαν τα μυστήρια της δημιουργίας. Ή, όπως λέει ο *Βέντα*, ο "ουράνιος Γκανταρβά" είναι μια θεότητα που γνώριζε και αποκάλυψε *τα μυστικά του ουρανού και τις θείες αλήθειες*, γενικά. Αν θυμηθούμε τι αναφέρεται γι' αυτήν την τάξη των Αγγέλων στο *Βιβλίο του Ενώχ* και στην Βίβλο, τότε η αλληγορία γίνεται σαφής: ο αρχηγός τους, ο Νάραντα, ενώ αρνείται να γεννήσει απογόνους, οδηγεί τους ανθρώπους να γίνουν θεοί. Επίσης, όπως αναφέρεται στους *Βέντα*, όλοι αυτοί είναι *Τσαντάτζα* (γεννημένοι από την θέληση) ή ενσαρκωμένοι (σε διαφορετικά *Μανβαντάρα*) με την δική τους θέληση. Στην εξωτερική φιλολογία εμφανίζονται να υπάρχουν από εποχή σε εποχή, μερικοί απ' αυτούς όντας "καταραμένοι να ξαναγεννηθούν", άλλοι ενσαρκωμένοι από καθήκον. Τέλος, σαν Σανακαντίκα, οι επτά Κουμαρά που πήγαν να επισκεφθούν τον Βίσνου στην "Λευκή Νήσο" (Σβετα-ντβιπά), το νησί που κατοικούν οι Μάχα-Γιόγκι, αυτοί συνδέονται με τον *Σακαντβίπα* και τους Λεμούριους και Ατλάντειους της Τρίτης και Τέταρτης Φυλής.

Στην εσωτερική φιλοσοφία οι Ρουντρά (Κουμαρά, Αντιτιά, Γκανταρβά, Άσουρα κ.τ.λ.) είναι οι ανώτεροι *Ντιάνι-Τσόχαν* ή *Ντέβα* όσον αφορά την νοημοσύνη. Είναι εκείνοι οι οποίοι, επειδή απέκτησαν με αυτοανάπτυξη την πενταπλή φύση – και επομένως την ιερότητα του αριθμού πέντε – έγιναν ανεξάρτητοι από τους καθαρούς *Άρουπα Ντέβα*. Αυτό είναι ένα μυστήριο που είναι πολύ δύσκολο να γίνει αντιληπτό και να κατανοηθεί σωστά. Γιατί βλέπουμε ότι εκείνοι που ήταν "υπάκουοι στον νόμο" είναι – εξίσου με τους *επαναστάτες – καταδικασμένοι* να *ξαναγεννιώνται σε κάθε εποχή*. Ο Μπράχμα καταριέται τον Νάραντα, τον *ρίσι*, σε ασταμάτητη περιπλάνηση πάνω

στην Γη, δηλαδή σε συνεχή επαναγέννηση. Αυτός είναι ένας επαναστάτης ενάντια στον Μπράχμα και όμως δεν έχει χειρότερη μοίρα από τους *Τζαγιά*, τους δώδεκα μεγάλους *δημιουργικούς* θεούς, που φτιάχτηκαν από τον Μπράχμα σαν βοηθοί του στις λειτουργίες της δημιουργίας. Γιατί κι αυτοί, χαμένοι μέσα στον διαλογισμό, απλώς ξέχασαν να δημιουργήσουν και γι' αυτό τους καταριέται εξίσου ο Μπράχμα να γενννιώνται σε κάθε *Μανβαντάρα*. Ωστόσο κι αυτοί, μαζί με τους επαναστάτες, ονομάζονται *Τσαντάτζα* ή εκείνοι που γεννήθηκαν με την δική τους θέληση σε ανθρώπινη μορφή!

Όλα αυτά είναι πολύ μπερδεμένα για εκείνον που δεν μπορεί να διαβάσει και να κατανοήσει τα *Πουρανά* παρά μόνο με την έννοια του νεκρού γράμματος.[500] Έτσι βλέπουμε τους Ανατολιστές να αρνούνται να *μπερδευτούν* και να κόβουν τον Γόρδιο δεσμό της περιπλοκότητας, χαρακτηρίζοντας ολόκληρο το θέμα σαν "αποκυήματα της μπραχμανικής φαντασίας και της αγάπης τους για υπερβολή". Αλλά για τον σπουδαστή του αποκρυφισμού όλα αυτά είναι γεμάτα με βαθύ φιλοσοφικό νόημα. Παραχωρούμε πρόθυμα το κέλυφος στον Δυτικό Σανσκριτολόγο, αλλά κρατάμε για τον εαυτό μας την ουσία του καρπού. Κάνουμε κάτι περισσότερο: δεχόμαστε ότι κατά μια έννοια παρά πολλά σε αυτούς τους αποκαλούμενους "μύθους" αναφέρονται σε αστρονομικές αλληγορίες για αστερισμούς, άστρα και πλανήτες. Όμως, ενώ οι Γκανταρβά του *Ριγκ Βέντα* μπορεί να εμφανίζονται ότι προσωποποιούν το πυρ του Ηλίου, οι Γκανταρβά *Ντέβα* είναι οντότητες τόσο φυσικού όσο και ψυχικού χαρακτήρα, ενώ οι Απσαράσα (για άλλους Ρουντρά) είναι τόσο *ποιότητες* όσο και *ποσότητες*. Με λίγα λόγια, η θεογονία των βεντικών θεών, αν ποτέ ερμηνευθεί, θα αποκαλύψει τα αβυθομέτρητα μυστήρια της Δημιουργίας και του όντος. Σωστά λέει ο Παρασαρά: "Αυτές οι τάξεις των τριάντα τριών θεοτήτων... υπάρχουν από εποχή σε εποχή και [η εμφάνιση και

εξαφάνισή τους] γίνεται με τον ίδιον τρόπο, όπως ο Ήλιος δύει και ανατέλλει ξανά".
[*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο κεφ. XV, Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 29.]

Υπήρχε μια εποχή όπου το Ανατολικό σύμβολο του Σταυρού και του Κύκλου, η Σβάστικα, ήταν παγκόσμια υιοθετημένο. Για τους εσωτερικούς (και όσον αφορά αυτό και τους εξωτερικούς) Βουδιστές, τους Κινέζους και τους Μογγόλους σημαίνει τις "10.000 αλήθειες". Αυτές οι αλήθειες, λένε, ανήκουν στα μυστήρια του αόρατου Σύμπαντος και της πρωταρχικής Κοσμογονίας και θεογονίας. "Από τότε που ο Φοχάτ διέσχισε τον Κύκλο σαν δυο πύρινες γραμμές (οριζόντια και κάθετα), τα πλήθη των Ευλογημένων ποτέ δεν έπαψαν να στέλνουν τους αντιπροσώπους τους πάνω στους πλανήτες τους οποίους είχαν διαταχθεί να φυλάνε από την αρχή". Αυτός είναι και ο λόγος που η Σβάστικα – όπως ο Σταυρός με την λαβή στην Αίγυπτο – τοποθετείται πάντα στο στήθος των νεκρών μυστικιστών. Βρίσκεται στο μέρος της καρδιάς των εικόνων και των αγαλμάτων του Βούδα στο Θιβέτ και στην Μογγολία. Είναι επίσης η σφραγίδα που τοποθετείται πάνω στην καρδιά των ζωντανών Μυημένων, σε μερικούς αποτυπωμένη για πάντα πάνω στην σάρκα. Κι αυτό γιατί πρέπει να κρατήσουν απαραβίαστες και ανέπαφες εκείνες τις αλήθειες, μέσα σε αιώνια σιωπή και μυστικότητα μέχρι την ημέρα που θα γίνουν κατανοητές και θα διαβαστούν από τους διαλεχτούς διαδόχους τους – τους νέους Μυημένους – "που θα είναι άξιοι να τους εμπιστευθούν τις δέκα χιλιάδες τελειότητες". Τώρα, όμως, έχει υποβαθμιστεί τόσο πολύ, ώστε τοποθετείται στο κράνος των "θεών", των φοβερών ειδώλων των ιερόσυλων Μπον, των Ντούγκπα (Αγυρτών) των μεθοριακών περιοχών του Θιβέτ, μέχρι που θα τους βρει κάποιος Γκελούκπα και θα τις κόψει μαζί με το κεφάλι του "θεού", αν και θα ήταν ίσως καλύτερα αν απέκοβε από το αμαρτωλό του σώμα το κεφάλι του λάτρη. Ωστόσο δεν μπορεί να χάσει ποτέ τις μυστηριώδεις ιδιότητές της. Ρίξτε μια προσεχτική ματιά και θα δείτε να χρησιμοποιείται τόσο από τους Μυημένους και τους Ενορατικούς, όσο και από τους ιερείς της Τροίας (αφού βρέθηκε από τον Σλήμαν στην περιοχή εκείνης της αρχαίας πόλης). Την βρίσκει κανείς στους αρχαίους Περουβιανούς, στους Ασσύριους, στους Χαλδαίους, καθώς και στα τείχη των πανάρχαιων κυκλώπειων κτισμάτων στις κατακόμβες του Νέου κόσμου, καθώς και σε κείνες του Παλιού(;) στην Ρώμη, όπου, εξαιτίας του ότι πιστεύεται

Και όμως η έννοια αυτή, αν κατακτηθεί, θα αποδειχθεί ότι είναι η ασφαλής θήκη η οποία κρατάει τα κλειδιά για την Μυστική Σοφία. Πράγματι, είναι μια θήκη τόσο υπερβολικά στολισμένη, ώστε τα φανταστικά σκαλίσματα της καλύπτουν και κρύβουν εντελώς το οποιοδήποτε ελατήριο που την ανοίγει και έτσι κάνουν τον μη διορατικό να πιστεύει ότι δεν έχει και δεν μπορεί να έχει κάποιο άνοιγμα. Και όμως τα κλειδιά υπάρχουν εκεί, βαθιά θαμμένα, αλλά ωστόσο παρόντα για εκείνον που τα αναζητεί.

πως οι πρώτοι Χριστιανοί έκρυβαν τον εαυτό τους αλλά και την θρησκεία τους, ονομάζεται *Σταυρός Παραποιημένος*.

> Σύμφωνα με τον ντε Ρόσι, η Σβάστικα από πολύ παλιά ήταν μια προτιμητέα μορφή του σταυρού χρησιμοποιούμενη με μια απόκρυφη σημασία, που δείχνει ότι το μυστικό δεν ήταν το μυστικό του χριστιανικού σταυρού. Μια Σβάστικα μέσα στις κατακόμβες είναι το σύμβολο μιας επιγραφής η οποία λέει "ΖΩΤΙΚΩ ΖΩΤΙΚΗ, *Vitalis Vitalia*, ή ζωή της ζωής. [Αναφέρεται από τον Τζέραλντ Μάσεϋ στην *Φυσική Γένεση*, Τομ. Ι, σελ. 427.]

Αλλά η καλύτερη μαρτυρία για την αρχαιότητα του σταυρού είναι εκείνη που παρουσιάζει ο συγγραφέας του έργου *Φυσική Γένεση*:

> αξία του σταυρού σαν χριστιανικού συμβόλου υποτίθεται ότι ανάγεται στην εποχή της σταύρωσης του Ιησού Χριστού. Και όμως στην "Χριστιανική" εικονογραφία των κατακομβών δεν εμφανίζεται καμιά μορφή ανθρώπου πάνω στον Σταυρό κατά την διάρκεια των πρώτων έξι ή επτά αιώνων. Υπάρχουν όλες οι μορφές του σταυρού εκτός από αυτήν, το υποτιθέμενο σημείο εκκίνησης της νέας θρησκείας. Αυτή δεν ήταν η αρχική, αλλά η τελική μορφή του Εσταυρωμένου.[501] Κατά την διάρκεια έξι αιώνων μετά την χριστιανική εποχή, η θεμελίωση της χριστιανικής θρησκείας με έναν σταυρωμένο Λυτρωτή απουσιάζει εντελώς από την χριστιανική τέχνη! Η πρώτη γνωστή μορφή μιας ανθρώπινης φιγούρας πάνω στον σταυρό είναι ο σταυρωμένος που παρουσίασε ο Πάπας Γρηγόριος Μέγας στην Βασίλισα Θεοδελίνδη της Λομβαρδίας, που τώρα βρίσκεται στην Εκκλησία του Αγ. Ιωάννη στην Μόντζα, ενώ καμιά εικόνα του Εσταυρωμένου δεν βρίσκεται στις κατακόμβες της Ρώμης πριν από εκείνη του Σαν Τζούλιο που ανήκει στον έβδομο ή όγδοο αιώνα... Δεν υπάρχει ούτε Χριστός ούτε Εσταυρωμένος. Ο Σταυρός είναι ο Χριστός, ακριβώς όπως ο Σταυρός ήταν ένας τύπος και ένα όνομα του Ώρου, του Χριστού των Γνωστικών. Ο Χριστός και όχι ο Εσταυρωμένος είναι το ουσιαστικό αντικείμενο αναπαράστασης στην τέχνη και στην λατρεία της θρησκείας του. Το σπέρμα ολόκληρης της ανάπτυξης και της εξέλιξης μπορεί να ανευρεθεί στο σταυρό. Και ο σταυρός αυτός είναι προ-χριστιανικός, είναι παγανιστικός και ειδωλολατρικός με μισή ντουζίνα διαφορετικά σχήματα. Η Λατρεία άρχισε με τον σταυρό και ο Ιουλιανός είχε δίκιο όταν έλεγε ότι εξαπέλυσε έναν "Πόλεμο με το Χ"· το οποίο προφανώς θεωρούσε ότι είχε υιοθετηθεί από τους μη-Γνωστικούς και τους μυθολάτρες για να μεταδώσει ένα απίθανο νόημα.[502] Στην διάρκεια των αιώνων ο σταυρός αντιπροσώπευε τον Χριστό και του απευθύνονταν σαν να ήταν ζωντανό ον. Στην αρχή θεοποιήθηκε και στο τέλος ανθρωποποιήθηκε.[*Φυσική Γένεση*, τομ. Ι, σελ. 433.]

Ελάχιστα κοσμικά σύμβολα είναι τόσο περιεκτικά σε αληθινό απόκρυφο νόημα όσο η Σβάστικα. Συμβολιζόταν από τον αριθμό 6, γιατί όπως ο αριθμός αυτός στην συγκεκριμένη του απεικόνιση δείχνει – όπως και το ιδεόγραμμα του αριθμού – το Ζενίθ και το Ναδίρ, τον Βορρά, τον Νότο, την Δύση και την Ανατολή. Βρίσκει κανείς την μονάδα παντού και αυτή η μονάδα αντανακλάται σε όλες και σε κάθε μονάδα. Είναι το έμβλημα της δραστηριότητας του Φοχάτ, της συνεχούς περιστροφής των "τροχών" και των Τεσσάρων Στοιχείων, του "Ιερού Τέσσερα", στην μυστική και όχι μόνο στην κοσμική σημασία τους. Επίσης, οι τέσσερις βραχίονές της, λυγισμένοι σε ορθές γωνίες, σχετίζονται στενά – όπως δείξαμε αλλού – με την πυθαγόρεια και την ερμητική κλίμακα. Τα Σχόλια λένε ότι εκείνος που είναι μυημένος στα μυστήρια του νοήματος της Σβάστικα, "μπορεί να διακρίνει επάνω της, με μαθηματική ακρίβεια, την εξέλιξη του Κόσμου και ολόκληρη την περίοδο του Σαντιά ". Επίσης "την σχέση του Ορατού με το Αόρατο" και "την πρώτη γέννηση του ανθρώπου και των ειδών".

Για τον Ανατολικό Αποκρυφιστή το ΔΕΝΔΡΟ της Γνώσης στον Παράδεισο της καρδιάς του ανθρώπου, γίνεται το Δένδρο της αιώνιας Ζωής και δεν έχει καμιά σχέση με τις ζωώδεις αισθήσεις του ανθρώπου. Είναι ένα απόλυτο μυστήριο το οποίο αποκαλύπτεται μόνο μέσα από τις

Για τους χριστιανούς, χωρίς αμφιβολία. Για τους προχριστιανικούς συμβολολόγους ήταν, όπως ειπώθηκε, μια Κλίνη ή Πάγκος Μαρτυρίου κατά την διάρκεια του Μυστηρίου της Μύησης, ο "Εσταυρωμένος" όντας τοποθετημένος οριζόντια, πάνω στο έδαφος, και όχι όρθιος, όπως την εποχή που μεταβλήθηκε σε ρωμαϊκή κρεμάλα.

. Έτσι ήταν και δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά. Ο Ιουλιανός (ο αυτοκράτορας) ήταν ένας μυημένος και σαν τέτοιος γνώριζε καλά το "μυστηριακό νόημα", το μεταφυσικό και το φυσικό [Ε.Π.Μπ.].

προσπάθειες του φυλακισμένου *Μάνας* και του Εγώ να ελευθερωθούν από την σκλαβιά των αισθητηριακών αντιλήψεων και να δουν μέσα στο φως της μιας αιώνια παρούσας Πραγματικότητας. Για τον Δυτικό Καμπαλιστή και τώρα πολύ περισσότερο για τον επιφανειακό Συμβολολόγο, ο οποίος έχει ανατραφεί μέσα στην μολυσμένη ατμόσφαιρα της υλιστικής επιστήμης, δεν υπάρχει παρά μόνο μια κύρια εξήγηση των μυστηρίων του Σταυρού: το σεξουαλικό του στοιχείο. Ακόμα και ο κατά τα άλλα πνευματικός μελετητής, διακρίνει στον Σταυρό και στην Σβάστικα αυτό το χαρακτηριστικό πριν από όλα τα άλλα.

σταυρός χρησιμοποιόταν στην Αίγυπτο σαν ένα προστατευτικό τάλισμαν και ένα σύμβολο της σωτήριας δύναμης. Ο Τύφων ή Σατανάς, βρίσκεται παράγματι αλυσοδεμένος και περιορισμένος στον σταυρό. Κατά την Τελετουργία ο Όσιρις φωνάζει, "*Ο Άποπις γκρεμίστηκε, οι χορδές τους δένουν τον Νότο, τον Βορρά, την Ανατολή και την Δύση, οι χορδές τους βρίσκονται πάνω του. Ο Χαρ-ρου-μπα τον έδεσε*".[503] Αυτές ήταν οι Χορδές των τεσσάρων Τετάρτων ή του σταυρού.

Θωρ λέγεται ότι συντρίβει το κεφάλι του όφι με το σφυρί του, την Σβάστικα, δηλαδή έναν Σταυρό με τέσσερα πέλματα... Στους πρωτόγονους τάφους της Αιγύπτου το σχήμα του θαλάμου είχε την μορφή Σταυρού.[504] Η παγόδα της Ματούρα... του τόπου γέννησης του Κρίσνα, ήταν κτισμένη σε σχήμα Σταυρού..." [*Φυσική Γένεση*, τομ. I, σελ. 423.]

Αυτό είναι τέλειο και κανένας δεν μπορεί να διακρίνει εδώ "σεξουαλική λατρεία" με την οποία οι Ανατολιστές αρέσκονται να σπάνε το κεφάλι του Παγανισμού. Αλλά τι γίνεται με τους Ιουδαίους και τις εξωτερικές θρησκείες μερικών ινδουιστικών αιρέσεων, ειδικά με τις τελετές των Βαλλαμχατσάρα; Γιατί, όπως ειπώθηκε, τα *Λίνγκα* και *Γιονί* της λατρείας του Σίβα στέκονται υπερβολικά ψηλά από φιλοσοφική άποψη – παρά τον σύγχρονο υποβιβασμό τους – ώστε να μπορέσουν να ονομαστούν μια απλή φαλλική λατρεία. Αλλά η λατρεία του *Δέντρου* ή του *Σταυρού* των Ιουδαίων (ο Σταυρός και το Δένδρο είναι ταυτόσημα και συνώνυμα στον συμβολισμό), όπως διακηρύσσονται από τους ίδιους τους Προφήτες τους, δύσκολα μπορούν να ξεφύγουν την κατηγορία. Οι "υιοί της μαγίσσης", το "σπέρμα μοιχού", όπως τους ονομάζει ο Ησαΐας (ΝΖ', 3, 5), ποτέ δεν χάνουν ευκαιρία να "παρακαλούν επί τα είδωλα υπό δένδρα δασέα", πράγμα που δεν υποδηλώνει καμιά μεταφυσική επαναδημιουργία. Από αυτούς ακριβώς τους μονοθεϊστές Ιουδαίους τα Χριστιανικά έθνη πήραν την θρησκεία τους, τον "Θεό των θεών, τον Έναν ζώντα Θεό" τους, περιφρονώντας και περιγελώντας ταυτόχρονα την λατρεία της θεότητας των αρχαίων φιλοσόφων. Ας τους αφήσουμε, λοιπόν, να πιστεύουν και να λατρεύουν την υλική μορφή του Σταυρού.

Αλλά για τον οπαδό της αληθινής Ανατολικής αρχαϊκής Σοφίας, για κείνον ο οποίος λατρεύει εν πνεύματι μόνο την Απόλυτη Ενότητα και τίποτε άλλο, εκείνη την συνεχώς παλλόμενη μεγάλη Καρδιά που χτυπάει μέσα σε όλα, όπως και σε κάθε άτομο της φύσης, όπου κάθε τέτοιο άτομο περιέχει τον σπόρο από όπου μπορεί να προβάλει το Δένδρο της Γνώσης, οι καρποί του οποίου χαρίζουν ζωή αιώνια και όχι μόνο φυσική ζωή. Γι' αυτόν, λοιπόν, ο Σταυρός και ο Κύκλος, το Δένδρο ή το Ταυ, αφού κάθε σύμβολο που σχετίζεται μ' αυτά έχει τοποθετηθεί και έχουν διαβαστεί το ένα μετά το άλλο, γι' αυτόν αποτελούν ένα ακόμα βαθύτερο μυστήριο στο Παρελθόν τους και ακριβώς σε αυτό το Παρελθόν και μόνο κατευθύνει το ανυπόμονο βλέμμα του. Λίγο τον ενδιαφέρει αν είναι το σπέρμα από το οποίο αναπτύσσεται το γενεαλογικό Δένδρο του Όντος, που ονομάζεται Σύμπαν. Ούτε και τον ενδιαφέρει το Τρία στο Ένα, η τριπλή όψη του σπέρματος – η μορφή, το χρώμα και η ουσία του – αλλά μάλλον η ΔΥΝΑΜΗ η οποία κατευθύνει την ανάπτυξη του, η πάντα μυστηριώδης και πάντα αδιάγνωστη. Γιατί αυτή η ζωτική Δύναμη, η οποία κάνει τον σπόρο να βλασταίνει, να ανοίγει και να πετάει βλαστάρια και έπειτα κορμό και κλαδιά, τα οποία με την σειρά τους λυγίζουν σαν τα κλαδιά του Ασβαττά, του άγιου Δένδρου του Μπόντι, ρίχνουν τους σπόρους τους, βγάζουν ρίζες και γεννούν άλλα δένδρα – αυτή είναι η μόνη ΔΥΝΑΜΗ που είναι

Βίβλος των Νεκρών, XXXIX. Ο Άποπις ή Άπεπ είναι ο Όφις του κακού, σύμβολο των ανθρώπινων παθών. Ο Ήλιος (Όσιρις-Ώρος) τον καταστρέφει, όταν ο Άπεπ πέφτει κάτω και αλυσοδένεται. Ο θεός Άκερ, "ο αρχηγός της πύλης της Αβύσσου" του Άκερ, της περιοχής του Ηλίου (XV, 39) τον δένει. Ο Άποπις είναι ο εχθρός του Ρα (φωτός), αλλά ο "μεγάλος Άπεπ έπεσε!" αναφωνεί ο νεκρός. "Ο Σκορπιός πλήγωσε το στόμα σου", λέει στον κατακτημένο εχθρό (XXXIX, 7). Ο Σκορπιός είναι το "σκουλήκι που δεν πεθαίνει ποτέ" των χριστιανών. Ο Άποπις είναι δεμένος πάνω στο *Ταυ* ή *Τατ*, "το έμβλημα της σταθερότητας". (Βλέπε ανόρθωση του *Τατ* στο *Τατού*, Τελετουργία, XVIII). [Ε.Π.Μπ.]

Το ίδιο και οι κρύπτες στις ένθεν των Ιμαλαΐων περιοχές όπου ζουν οι Μυημένοι και όπου τοποθετούνται οι στάχτες τους για επτά σεληνιακά έτη. [Ε.Π.Μπ.]

πραγματική γι' αυτόν, γιατί είναι η αθάνατη πνοή της ζωής. Ο παγανιστής φιλόσοφος αναζητούσε την Αιτία, ενώ ο σύγχρονος ικανοποιείται μόνο με τα αποτελέσματα και αναζητάει την πρώτη μέσα στα δεύτερα. Ο σύγχρονος αγνωστικιστής δεν γνωρίζει τι βρίσκεται παραπέρα, ούτε και τον ενδιαφέρει, απορρίπτοντας έτσι την μοναδική γνώση πάνω στην οποία μπορεί να βασίσει με πλήρη ασφάλεια την Επιστήμη του. Ωστόσο αυτή η εκδηλωμένη Δύναμη κρύβει μια απάντηση για κείνον που επιζητεί να την βυθομετρήσει. Εκείνος ο οποίος στον σταυρό, τον διασταυρωμένο κύκλο του Πλάτωνα, του Παγανιστή, δεν βλέπει ένα αντίτυπο της περιτομής – όπως έκανε ο Χριστιανός (Αγ.) Αυγουστίνος (Κήρυγμα 160°) – αμέσως θεωρείται από μεν την Εκκλησία σαν Εθνικός, από δε την Επιστήμη σαν τρελός. Και αυτό γιατί, ενώ αρνείται να λατρέψει τον θεό της φυσικής γέννησης, ομολογεί παράλληλα ότι δεν γνωρίζει τίποτε για την Αιτία η οποία αποτελεί την βάση της αποκαλούμενης Πρώτης Αιτίας, την Αναίτια Αιτία αυτής της Ζωτικής Αιτίας. Αποδεχόμενος σιωπηλά την Πανταχού Παρουσία του απεριόριστου Κύκλου και φτιάχνοντας απ' αυτόν μια παγκόσμια υπόθεση, πάνω στην οποία μπορεί να βασιστεί το σύνολο του εκδηλωμένου σύμπαντος, σοφός τηρεί ευλαβική σιωπή αναφορικά με εκείνο το οποίο κανένας θνητός άνθρωπος δεν τολμά να αναλογιστεί. "Ο Λόγος του θεού είναι ο αποκαλυπτής του ανθρώπου, και ο Λόγος (το *Ρήμα*) του ανθρώπου είναι ο αποκαλυπτής του θεού", λέει ο Ελιφάς Λεβί σε μια από τις παραδοξολογίες του. Σε αυτό ο Ανατολικός Αποκρυφιστής θα απαντούσε: "Στην περίπτωση αυτήν, όμως, εκείνος ο άνθρωπος θα έπρεπε να είναι βουβός ως προς την ΑΙΤΙΑ που δημιούργησε τόσο τον Θεό όσο και τον Λόγο του. Διαφορετικά θα γίνει αναπόφευκτα ο υβριστής και όχι ο *αποκαλυπτής* της αδιάγνωστης θεότητας".

Πρέπει τώρα να προσεγγίσουμε ένα μυστήριο: την Εβδομάδα στην φύση. Πιθανόν όλα όσα θα πούμε να αποδοθούν σε σύμπτωση. Μπορεί να μας πουν ότι αυτός ο αριθμός στην φύση είναι απόλυτα φυσικός (το ίδιο λέμε κι εμείς) και δεν έχει καμιά άλλη σημασία πέρα από την πλάνη της κίνησης που σχηματίζει τους επονομαζόμενους "στροβοσκοπικούς κύκλους". Καμιά ιδιαίτερη σημασία δεν δινόταν σε αυτές τις "μοναδικές αυταπάτες" όταν ο καθηγητής Συλβάνους Τόμπσον τις παρουσίασε σε εκείνη την συνέλευση της Βρετανικής Εταιρείας το 1877. Ωστόσο θα θέλαμε να μάθουμε ποια είναι η επιστημονική εξήγηση για το γεγονός ότι το επτά πρέπει πάντα να σχηματίζεται σαν ο κατ' εξοχήν αριθμός – έξι ομόκεντροι κύκλοι γύρω από έναν έβδομο και επτά δακτύλιοι ο ένας μέσα στον άλλο γύρω από ένα κεντρικό σημείο κ.τ.λ. κ.τ.λ. – σε αυτήν την αυταπάτη που παράγεται από έναν ταλαντευόμενο δίσκο ή από οποιοδήποτε άλλο δοχείο. Στο τμήμα που ακολουθεί δίνουμε την λύση την οποία αρνείται η επιστήμη.

XXV

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Δεν πρέπει να κλείσουμε αυτό το Τμήμα πάνω στον Συμβολισμό της Αρχαϊκής Ιστορίας χωρίς μια προσπάθεια να εξηγήσουμε την συνεχή εμφάνιση αυτού του αληθινά μυστικού αριθμού σε κάθε κείμενο που είναι γνωστό στους Ανατολιστές. Αυτό δεν είναι εύκολο εγχείρημα, αφού κάθε θρησκεία, από την αρχαιότερη μέχρι την πιο πρόσφατη, διακηρύσσει την παρουσία του και την ερμηνεύει με βάση τα δικά της ιδιαίτερα δόγματα. Επομένως δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε άλλο ή τίποτε πιο επεξηγηματικό, από το να δώσουμε μια πανοραμική θέα όλων αυτών. Οι αριθμοί 3, 4, 7 είναι ιεροί αριθμοί του Φωτός, της *Ζωής* και της *Ένωσης*, ειδικά στο τωρινό *Μανβαντάρα*, τον δικό μας Ζωικό κύκλο, του οποίου ειδικός αντιπρόσωπος είναι ο αριθμός επτά, ή ο αριθμός *Συντελεστής*. Αυτό πρέπει τώρα να αποδειχθεί.

Αν τύχει να ρωτήσει κανείς έναν Μπραχμάνο, γνώστη των *Ουπανισάντ*, που είναι τόσο γεμάτα από την ιερή σοφία της αρχαιότητας, γιατί "εκείνος του οποίου επτά προπάτορες ήπιαν το χυμό του σεληνιακού φυτού" είναι *Τρισουπάρνα*, όπως λέγεται ότι είπε ο Μποπαβέντα και γιατί οι Σομάπα Πιτρί πρέπει να λατρεύονται από τον Μπραχμάνο *Τρισουπάρνα*, πολλοί λίγοι θα μπορέσουν να απαντήσουν στο ερώτημα. Ή ακόμα κι αν γνωρίζουν, τότε θα είναι περισσότερο απρόθυμοι να ικανοποιήσουν την περιέργεια του ερωτώντας. Γι' αυτό κι εμείς ας ακούσουμε κείνο που διδάσκει η αρχαία Εσωτερική δοξασία.

"Όταν οι πρώτοι 'Επτά' εμφανίστηκαν στην γη, έριξαν τον σπόρο όλων όσων φυτρώνουν στην γη μέσα στο έδαφος. Πρώτα ήρθαν τα τρία και τέσσερα προστέθηκαν σ' αυτά αμέσως μόλις η πέτρα μεταμορφώθηκε σε φυτό. Ύστερα ήρθαν οι δεύτεροι 'Επτά', οι οποίοι, καθοδηγώντας τους Τζίβα των φυτών, παρήγαγαν τις μεσαίες [ενδιάμεσες] φύσεις ανάμεσα στο φυτό και στο κινούμενο έμβιο ζώο. Οι τρίτοι 'Επτά' πρόβαλαν τις Τσαγιά τους... Οι πέμπτοι 'Επτά' φυλάκισαν την ΟΥΣΙΑ τους... Έτσι ο άνθρωπος έγινε ένας Σαπταπάρνα" (Σχόλιο).

* * *

Α
ΣΑΠΤΑΠΑΡΝΑ

Αυτό είναι το όνομα που δίνεται στον άνθρωπο στην Απόκρυφη φρασεολογία. Σημαίνει – όπως δείξαμε αλλού – ένα επταπέταλο φυτό και το όνομα έχει μεγάλη σημασία στους βουδιστικούς μύθους. Το ίδιο είχε επίσης, κάτω από μεταμφίεση, στους ελληνικούς "μύθους". Το ***Τ*** ή (*ταυ*), [βλέπε τμήμα «Σταυρός και Κύκλος»], σχηματιζόμενο από τον αριθμό 7 και το ελληνικό γράμμα ***Γ*** (*γάμμα*), ήταν το σύμβολο της ζωής και της αιώνιας ζωής: της γήινης ζωής -591-γιατί το Γ {γάμμα) είναι το σύμβολο της Γης (*Γαία*) [505]·και της "αιώνιας ζωής" γιατί ο αριθμός 7 είναι το σύμβολο της ίδιας ζωής συνδεδεμένης με την θεία ζωή, το διπλό ιερογλυφικό εκφραζόμενο με γεωμετρικά σχήματα ως εξής: △ □ – ένα τρίγωνο και ένα τετράγωνο, το σύμβολο του επταπλοό ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

αριθμός έξι, λοιπόν, στα αρχαία μυστήρια θεωρείτο σαν το έμβλημα της υλικής φύσης. Γιατί το έξι είναι η αναπαράσταση των έξι διαστάσεων όλων των σωμάτων: οι έξι γραμμές που συνθέτουν την μορφή τους, δηλαδή οι τέσσερις γραμμές που εκτείνονται στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, Βορρά, Νότο, Ανατολή και Δύση, και οι δυο γραμμές του ύψους και του πάχους που

Γι' αυτό στην Ελλάδα οι μυημένοι ονόμαζαν το *Ταυ Γαιήιος*, γιος της Γαίας, "που ξεπήδησε από την γη", όπως ο Τιτυός στην Οδύσσεια, VII, 324.

αντιστοιχούν στο Ζενίθ και στο Ναδίρ. Επομένως ενώ η εξάδα αναφερόταν από τους σοφούς στον φυσικό άνθρωπο, η επτάδα ήταν γι' αυτούς το σύμβολο του ανθρώπου συν την αθάνατη ψυχή του. [Ραγκόν,. *Ο Απόκρυφος Τεκτονισμός* είναι το δεύτερο μέρος αυτού του έργου.]

Ο Ραγκόν στον *Απόκρυφο Τεκτονισμό* δίνει μια πολύ καλή απεικόνιση της "ιερογλυφικής εξάδας", όπως ονομάζει το δικό μας διπλό ισόπλευρο τρίγωνο: ✡. Την εμφανίζει σαν ένα σύμβολο της ανάμιξης των "τριών φιλοσοφικών πυρών και των τριών υδάτων, απ' όπου προκύπτει γέννηση των στοιχείων όλων των πραγμάτων. Η ίδια ιδέα βρίσκεται στο ινδικό ισόπλευρο διπλό τρίγωνο" [*Τεκτονική Ορθοδοξία*, σελ. 433, σημείωση]. Γιατί, αν και σε κείνη την χώρα ονομάζεται σύμβολο του Βίσνου, όμως στην πραγματικότητα είναι το σύμβολο της Τριάδας (ή Τριμούρτι). Γιατί, ακόμα και στην εξωτερική απόδοση, το κατώτερο τρίγωνο, ▽ με την κορυφή προς τα κάτω, είναι το σύμβολο του Βίσνου, του θεού της υγρής αρχής και του ύδατος ["Ναραγιανά ", ή η κινούμενη αρχή μέοα στο *Νάρα* (νερό)][506] ενώ το τρίγωνο με την κορυφή προς τα πάνω, Δ , είναι ο Σίβα, η αρχή του Πυρός, που συμβολίζεται από την τριπλή φλόγα στο χέρι του.[507] Αυτά τα αλληλοτεμνόμενα τρίγωνα, που ονομάζονται λαθεμένα "σφραγίδα του Σολομώντα" – τα οποία αποτελούν και το έμβλημα της Εταιρείας μας – είναι εκείνα που σχηματίζουν ταυτόχρονα την Επτάδα και την Τριάδα και είναι η *Δεκάδα*, με όποιον τρόπο κι αν εξεταστεί το σύμβολο ✡, γιατί και οι δέκα αριθμοί περιέχονται σ' αυτό. Γιατί με ένα σημείο στο μέσον ή στο κέντρο, έτσι είναι ✡ ένα επταπλό σύμβολο, τα τρίγωνα του υποδηλώνουν τον αριθμό 3. Τα *δυο* τρίγωνα δείχνουν την παρουσία της δυάδας. Τα τρίγωνα με το κεντρικό σημείο κοινό και στα δυο υποδηλώνουν την τετράδα, οι έξι κορυφές είναι η εξάδα, το κεντρικό σημείο είναι η μονάδα, ενώ η πεντάδα βρίσκεται με συνδυασμό, σαν μια σύνθεση δυο τριγώνων, ζυγού αριθμού, και των τριών πλευρών σε κάθε τρίγωνο, του πρώτου μονού αριθμού. Αυτός είναι ο λόγος που ο Πυθαγόρας και άλλοι αρχαίοι θεωρούσαν τον αριθμό *έξι* ιερό αριθμό της Αφροδίτης, αφού η "ένωση των δυο φύλων και η αλχήμιση της ύλης κατά τριάδες είναι απαραίτητες για την ανάπτυξη της γενεσιουργού δύναμης, εκείνης της γόνιμης δυνατότητας και τάσης για αναπαραγωγή που είναι έμφυτη σε όλα τα σώματα". [Ραγκόν, *Τεκτονική Ορθοδοξία*, σελ. 433, σημείωση.]

Πραγματικά, η πίστη σε "Δημιουργούς" ή στις προσωποποιημένες Δυνάμεις της Φύσης δεν είναι πολυθεϊσμός, αλλά μια φιλοσοφική αναγκαιότητα. Όπως όλοι οι άλλοι πλανήτες του συστήματος μας, η Γη έχει επτά Λόγους – οι εκπορευόμενες ακτίνες της μιας "Πατρικής Ακτίνας" – του ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ ή του εκδηλωμένου "Λόγου", εκείνου που θυσιάζει το Είναι του (δηλαδή την σάρκα, το Σύμπαν), ώστε ο κόσμος να ζήσει και κάθε πλάσμα σε αυτόν να έχει συνειδητή ύπαρξη.

Οι αριθμοί 3 και 4 είναι αντίστοιχα αρσενικός και θηλυκός. Πνεύμα και Ύλη και η ένωση τους είναι το έμβλημα της αιώνιας ζωής εν πνεύματι στο ανοδικό τόξο της και στην ύλη σαν το συνεχώς ανασταινόμενο στοιχείο, μέσω γέννησης και αναπαραγωγής. Η πνευματική αρσενική γραμμή είναι κάθετη **I**, η διαφοροποιημένη υλική γραμμή είναι οριζόντια" και οι δυο μαζί σχηματίζουν τον σταυρό ή + . Ο πρώτος (ο 3), είναι αόρατος, ο δεύτερος (ο 4), είναι πάνω στο πεδίο της αντικειμενικής αντίληψης. Αυτός είναι και ο λόγος που ολόκληρη η ύλη του Σύμπαντος, όταν αναλυθεί από την επιστήμη στην έσχατη φύση της, μπορεί να αναχθεί μόνο σε τέσσερα στοιχεία: άνθρακα, οξυγόνο, άζωτο και υδρογόνο και που τα τρία πρωταρχικά, τα νοούμενα των τεσσάρων, ή το διαβαθμισμένο Πνεύμα ή Δύναμη, πρέπει να παραμείνουν για την ακριβή Επιστήμη *terra incignita*, ή *άγνωστη χώρα*, και απλές υποθέσεις, ονόματα. Οι υπηρέτες της πρέπει να πιστέψουν πρώτα και να μελετήσουν τις πρωταρχικές αιτίες, πριν ελπίσουν να βυθομετρήσουν την φύση και να εξοικειωθούν με τις δυνατότητες των αποτελεσμάτων. Έτσι, ενώ οι άνθρωποι της

Βλέπε *Μαχαμπαράτα* III (Βαναπάρβα), 189, 3, όπου ο Βίσνου λέει: "Στην αρχαία εποχή κάλεσα το όνομα του νερού *νάρα* και έτσι ονομάζομαι Ναραγιανά, γιατί εκείνη ήταν πάντα η κατοικία μέσα στην οποία κινιόμουν" (*αγιάνα*). Επίσης μέσα στο νερό (ή χάος, η "υγρή αρχή" των Ελλήνων και του Ερμή) έπεσε και το Πρώτο σπέρμα του Σύμπαντος. "Το 'Πνεύμα του Θεού' κινείται πάνω στα σκοτεινά ύδατα του Διαστήματος", έτσι ο Θαλής φτιάχνει από αυτό το αρχέγονο στοιχείο και το προυπάρξαν του Πυρός, το οποίο ήταν ακόμα λανθάνον μέσα σε κείνο το Πνεύμα.

Βλέπε το χάλκινο άγαλμα του Τριπουραντάκα Σίβα, ο "ΜαχαΝτέβα καταστρέφων τον Τριπουράσουρα", στο Μουσείο του Ινδικού Οίκου, στο Λονδίνο.

Δυτικής γνώσης είχαν και έχουν ακόμα το τέσσερα, ή την ύλη, για να παίζουν, οι Ανατολικοί αποκρυφιστές και οι μαθητές τους, οι μεγάλοι αλχημιστές παντού στον κόσμο, έχουν ολόκληρη την επτάδα για να μελετούν.[508] Όπως λένε αυτοί οι Αλχημιστές: "Όταν το Τρία και το Τέσσερα φιλιώνται, η Τετράδα ενώνει την μεσαία φύση της με κείνη του Τριγώνου [ή Τριάδας, δηλαδή η όψη του ενός από τα επιφανειακά της πεδία γίνεται μεσαία όψη του άλλου] και γίνεται ένας κύβος", τότε και μόνο τότε αυτός [ο αναδιπλωμένος κύβος] γίνεται ο φορέας και ο αριθμός της ΖΩΗΣ, ο Πατέρας-Μητέρα ΕΠΤΑ".

Το ακόλουθο διάγραμμα ίσως βοηθήσει τον σπουδαστή να συλλάβει αυτούς τους παραλληλισμούς.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΑΡΧΕΣ		ΑΡΧΕΣ ΥΛΙΚΗΣ ΦΥΣΗΣ
	Υ	Το ελαφρότερο από όλα τα
VII. *ΑΤΜΑΝ*	Δ	αέρια, καίγεται με οξυγόνο
VI. *ΜΠΟΥΝΤΙ*	Ρ	παράγοντας την πιο έντονη
V. *ΜΑΝΑΣ*	Ο	θερμότητα από κάθε άλλη
IV. *Κάμα ρούπα*, η αρχή της ζωικής	Γ	ουσία σε καύση και σχηματίζει
επιθυμίας, η οποία καίει μανιασμένα	Ο	νερό, την πιο σταθερή ένωση.
στην διάρκεια της ζωής στην ύλη,	Ν	Το υδρογόνο λαμβάνει μέρος
καταλήγοντας σε κορεσμό"	Ο	σε όλες τις οργανικές ενώσεις.
είναι αδιαχώριστη από την ζωϊκή ύπαρξη.		
III. *Λίνγκα Σάριρα,* ο αδρανής φορέας	Α	Ένα αδρανές αέριο, ο φορέας με
ή μορφή πάνω στην οποία διαμορφώνεται	Ζ	τον οποίον το οξυγόνο αναμιγνύεται
το σώμα, ο φορέας της ζωής. Διαλύεται	Ω	για να προσλάβει το τελευταίο για
πολύ γρήγορα μετά την αποσύνθεση	Τ	ζωτική αναπνοή, επίσης εισέρχεται σε του
σώματος.	Ο	μεγάλο βαθμό σε όλε τις οργανικές ουσίες.
II. *Πρανά*, ΖΩΗ, η ενεργός δύναμη που	Ο	Ο συντηρητής της καύσης, το ζωογόνο
παράγει όλα τα ζωτικά φαινόμενα.	Ξ	αέριο, ο ενεργός χημικός παράγοντας,
	Υ	σε κάθε οργανική ένωση.
	Γ	
	Ο	
	Ν	
	Ο	
Η χονδροειδής Ύλη του σώματος, η	Α	Το κατ' εξοχήν καύσιμο, η βάση
ουσία που διαμορφώνεται και	Ν	κάθε οργανικής ουσίας, το (χημικό)
σχηματίζεται πάνω στο Λίνγκα σάριρα	Θ	στοιχείο που σχηματίζει την
(Τσαγιά) από την δράση του Πρανά.	Ρ	μεγαλύτερη ποικιλία ενώσεων.
	Α	
	Κ	
	Α	
	Σ	

Υπάρχουν διαβασμένοι μπραχμάνοι που διαμαρτυρήθηκαν για την δική μας επταπλή διαίρεση. Έχουν δίκιο από την δική τους σκοπιά, όπως κι εμείς έχουμε δίκιο από την δική μας. Μην υπολογίζοντας τις τρεις όψεις, ή πρόσθετες αρχές, αυτοί δέχονται μόνο τέσσερις *Ουπάντι* (βάσεις) περιλαμβανομένου του Εγώ – αντανακλώμενες εικόνες του Λόγου στο "*Καράνα Σάριρα*" – και ακόμα, "μιλώντας αυστηρά... μόνο τρεις *Ουπάντι*". Για σκοπούς καθαρά θεωρητικής μεταφυσικής φιλοσοφίας ή διαλογισμού, αυτοί οι τρεις μπορεί να αρκούν, όπως δείχνει το σύστημα του Ταράκα Γιόγκα, αλλά για την πρακτική απόκρυφη διδασκαλία η δική μας επταπλή διαίρεση είναι καλύτερη και ευκολότερη. Είναι όμως θέμα σχολής και επιλογής.

Μας διδάσκουν επίσης ότι όλες αυτές οι πρώτες μορφές οργανικής ζωής εμφανίζονται επίσης σε επταπλές ομάδες αριθμών. Από τα ορυκτά ή "τις μαλακές πέτρες που σκλήρυναν" (όπως αναφέρεται στις Στάντζα), οι οποίες ακολουθήθηκαν από "σκληρά φυτά που μαλάκωσαν", που είναι προϊόν των ορυκτών, γιατί "από το στήθος της πέτρας γεννιέται η βλάστηση", (Σχόλιο, Βιβλίο IX, F, 19) και μέχρι τον άνθρωπο, όλα τα αρχέγονα μοντέλα σε κάθε βασίλειο της φύσης αρχίζουν όντας αιθέριες, διαφανείς μεμβράνες. Αυτό, φυσικά, λαμβάνει χώρα μόνο στην πρώτη αρχή της ζωής. Κατά την επόμενη περίοδο αυτές στερεοποιούνται και στην έβδομη αρχίζουν να διακλαδίζονται σε είδη, όλες εκτός των ανθρώπων, των πρώτων θηλαστικών ζώων κατά τον Τέταρτο Γύρο.[509]

Βιργίλιος γνώστης λίγο-πολύ, όπως κάθε αρχαίος ποιητής, της εσωτερικής φιλοσοφίας, τραγούδησε την εξέλιξη με τους ακόλουθους στίχους, *Αινειάδα,* VI, 724-728:

Principio daelum terras, camposqmue liquentis
Lucentemque lunae, Titaniaque astra
SPIRITUS intus alit, touamque unfusa per artus
MENS agitate molem, et mango se corporemiscet.
Inde hominum pecidumque genus vitaeque volantum
Et quae marmoreo fert monstra sub aequor Pontus.

Από την αρχή θείο Πνεύμα μέσα του τρέφει τον Ουρανό και την γη και τις υγρές θάλασσες και την σφαίρα της σελήνης και τα λαμπερά αστέρια, και ο Αιώνιος Νους σκορπισμένος σε όλα τα μέρη της φύσης, κινεί ολόκληρο το θαυμαστό στερέωμα και αναμιγνύεται με το τεράστιο σώμα του σύμπαντος. Απ' αυτόν πρόβαλε η φυλή των ανθρώπων και των ζώων, η ζωτική αρχή του ιπτάμενου είδους και τα τέρατα τα οποία τρέφει ο Ωκεανός κάτω από την διάφανη επιφάνεια του.

"Όλα προβάλλουν από τον Αιθέρα και από τις επτά φύσεις του", λένε οι αλχημιστές. Η επιστήμη όλα αυτά τα γνωρίζει μόνο από τα επιφανειακά αποτελέσματα τους.

"Πρώτα ήρθε το τρία ή τρίγωνο". Η έκφραση αυτή έχει ένα βαθύ νόημα στον Αποκρυφισμό και το γεγονός επιβεβαιώνεται από την ορυκτολογία, την βοτανική, ακόμα και την γεωλογία, όπως δείξαμε στο τμήμα πάνω στην "Αρχαία Χρονολογία", από τον σύνθετο αριθμό επτά, στον οποίον υπάρχει το τρία και το τέσσερα. Ένα διάλυμα άλατος το αποδεικνύει. Γιατί τα μόριά του, όταν συγκεντρώνονται και αρχίζουν να κατακάθονται σαν στερεό, το πρώτο σχήμα που παίρνουν είναι τριγώνων, μικρών πυραμίδων και κόνων. Είναι το σχήμα του πυρός, εξ ου και η λέξη "πυραμίδα". Ενώ το δεύτερο γεωμετρικό σχήμα στην εκδηλωμένη Φύση είναι το τετράγωνο ή ο κύβος, 4 και 6, γιατί όπως αναφέρει ο Ένφιλντ, πράγματι, "τα μόρια της γης αρχίζουν κυβικά, ενώ εκείνα του πυρός είναι πυραμιδικά". Το πυραμιδικό σχήμα είναι το σχήμα που έχουν τα πεύκα, από τα πρώτα δένδρα μετά την περίοδο της φτέρης. Έτσι, τα δυο αντίθετα στην κοσμική φύση: πυρ και νερό, θερμότητα και ψύχος, αρχίζουν τις μετρογραφικές εκδηλώσεις τους, το ένα με ένα τριμετρικό και το άλλο με ένα εξαγωγικό σύστημα. Γιατί οι αστεροειδείς κρύσταλλοι του χιονιού, όταν εξεταστούν κάτω από μικροσκόπιο, είναι όλοι τους ένα διπλό ή τριπλό εξάκτινο αστέρι, με έναν κεντρικό πυρήνα, σαν μια μινιατούρα αστεριού μέσα σε ένα μεγαλύτερο. Ο Δαρβίνος, στο έργο *Η Καταγωγή τουΑνθρώπου*, (κεφ. VI, σελ. 164 και υποσημείωση), δείχνοντας ότι οι κάτοικοι των παράκτιων περιοχών επηρεάζονται σε μεγάλον βαθμό από τις παλίρροιες, λέει:

Οι πιο αρχαίοι προγεννήτορες είναι το βασίλειο των σπονδυλωτών... που κατά τα φαινόμενα αποτελείτο από μια ομάδα θαλάσσιων ζώων... Τα ζώα που ζουν στο μέσο ανώτερο επίπεδο είτε στο μέσο κατώτερο επίπεδο

Τα *πρώτιστα* δεν είναι ζώα. Ο αναγνώστης πρέπει να θυμάται πως όταν μιλάμε για "ζώα", εννοούμε μόνο τα θηλαστικά. Τα οστρακόδερμα, τα ψάρια και ^Ό ερπετά είναι σύγχρονα και τα περισσότερα προηγήθηκαν του φυσικού ανθρώπου σ' αυτόν τον Γύρο. Όλα, όμως, ήταν δισεξουαλικά, πριν από την εποχή των θηλαστικών κατά το τελευταίο τμήμα της δευτερογενούς ή Μεσοζωϊκής εποχής, *αλλά όμως πιο κοντά στην Παλαιοζωική παρά στην Καινοζωϊκή εποχή*. Τα μικρότερα μαρσιποφόρα θηλαστικά είναι σύγχρονα με τα γιγαντιαία τερατώδη ερπετά της Δευτερογενούς εποχής.

του νερού περνούν μέσα από έναν πλήρη κύκλο παλιρροιακών αλλαγών μέσα σε ένα δεκαπενθήμερο... Είναι μυστήριο το γεγονός ότι στα ανώτερα σπονδυλωτά που τώρα ζουν στην ξηρά... πολλές φυσικές και αφύσικες διαδικασίες έχουν σαν περίοδο τους μια ή περισσότερες πλήρεις εβδομάδες [επταπλότητες]... όπως κυοφορία των θηλαστικών, η διάρκεια των πυρετών... Τα αυγά του περιστεριού επωάζονται μέσα σε δυο βδομάδες [ή 14 μέρες], των ορνίθων σε τρεις, της πάπιας σε τέσσερις, της χήνας σε πέντε και της στρουθοκαμήλου σε επτά βδομάδες. [Μπάρτλετ, *Γη και Νερό*, Ιαν. 1871, αναφερόμενο από τον Δραβίνο.]

αριθμός αυτός συνδέεται στενά με την Σελήνη, η απόκρυφη επιρροή της οποίας εκδηλώνεται με επταδικές περιόδους. Η σελήνη είναι ο οδηγός της απόκρυφης όψης της γήινης φύσης, ενώ ο Ήλιος είναι ο ρυθμιστής και ο πράκτορας της εκδηλωμένης ζωής, και η αλήθεια αυτή ήταν πάντα φανερή για τους ενορατικούς και τους γνώστες. [Βλέπε επίσης Τομ. Ι, Μέρος ΙΙ.] Ο Γιάκομπ Μπαίμε επιμένοντας πάνω στην θεμελιώδη δοξασία των επτά ιδιοτήτων της αιώνιας μητέρας Φύσης, απέδειξε με αυτόν τον τρόπο ότι ήταν μεγάλος Αποκρυφιστής.

Αλλά ας επιστρέψουμε στην εξέταση της επτάδας στον αρχαίο θρησκευτικό συμβολισμό. Στο μετρολογικό κλειδί του συμβολισμού των Εβραίων, που αποκαλύπτει αριθμητικά τις γεωμετρικές σχέσεις του Κύκλου (Παν-θεότητας) με το Τετράγωνο, τον Κύβο, το Τρίγωνο και όλες τις ακέραιες εκπορεύσεις της θείας περιοχής, μπορεί να προστεθεί το θεογονικό Κλειδί. Το Κλειδί αυτό εξηγεί ότι ο Νώε, ο Πατριάρχης του κατακλυσμού, είναι από μια άποψη η μετάλλαξη της θεότητας (του Συμπαντικού Δημιουργικού Νόμου), για τον σκοπό του σχηματισμού της Γης μας, του πληθυσμού της και γενικά την εξάπλωση πάνω σ' αυτήν της ζωής.

Έχοντας τώρα κατά νου την Επταπλή διαίρεση τόσο στις θείες Ιεραρχίες όσο και στην Κοσμική και ανθρώπινη σύσταση, ο σπουδαστής μπορεί εύκολα να κατανοήσει γιατί ο Γιαχ-Νώε είναι ταυτόχρονα ο επικεφαλής και η σύνθεση της κατώτερης Κοσμικής Τετράδας. Η ανώτερη σεφιροθική τριάδα Δ – της οποίας ο Ιεχωβά-Μπινά (Νοημοσύνη) είναι η αριστερή, θηλυκή γωνία – εκπορεύει την Τετράδα □. Αυτή η τελευταία συμβολίζουσα τον "Ουράνιο Άνθρωπο", τον χωρίς φύλο Αδάμ-Κάδμο θεωρούμενη σαν Φύση στην αφηρημένη όψη της, γίνεται πάλι μια επτάδα εκπορεύοντας από τον εαυτό της τις επιπρόσθετες τρεις αρχές, την κατώτερη γήινη ή εκδηλωμένη υλική Φύση, την Ύλη και την Γη μας (η έβδομη όντας το Μαλκούθ, η "Νύμφη του Ουράνιου Ανθρώπου"), σχηματίζοντας έτσι, μαζί με την ανώτερη τριάδα, ή Κέθερ, το Στέμμα, τον πλήρη αριθμό του σεφιροθικού Δένδρου, το 10, το Σύνολο σε Ενότητα ή το Σύμπαν. Ξέχωρα από την ανώτερη Τριάδα, οι κατώτερες δημιουργικές Σεφιρόθ είναι επτά.

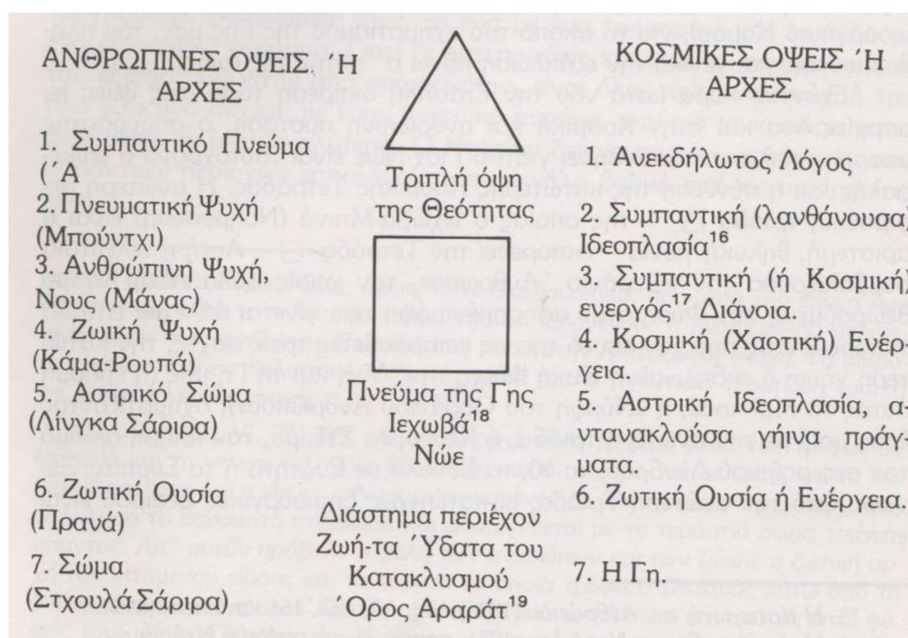
Τα ανωτέρω δεν σχετίζονται άμεσα με το θέμα μας, αλλά είναι μια απαραίτητη υπενθύμιση για να διευκολύνουν την κατανόηση των όσων ακολουθούν. Το υπό συζήτηση θέμα είναι να δείξουμε ότι ο Γιάχ-Νώε ή ο Ιεχωβά της εβραϊκής Βίβλου, ο υποτιθέμενος Δημιουργός της Γης μας, του ανθρώπου και όλων όσων υπάρχουν σ' αυτήν, είναι:

(α) Η κατώτερη Επτάδα, οι Δημιουργικοί Ελοΐμ, στην Κοσμική όψη του.

Το Τετραγράμματον ή ο Αδάμ-Κάδμος, ο "Ουράνιος Άνθρωπος" των Τεσσάρων γραμμάτων, στην θεογονική και καμπαλιστική όψη του.

(γ) Ο Νώε – ταυτόσημος με τον ινδικό Σιστά, το ανθρώπινο σπέρμα, που αφέθηκε για να κατοικήσει την Γη από μια προηγούμενη δημιουργία ή *Μανβαντάρα*, όπως εκφράζεται στα *Πουρανά* ή την προ-κατακλυσμιαία περίοδο, όπως αποδίδεται αλληγορικά στην Βίβλο – στον Κοσμικό χαρακτήρα του.

Αλλά είτε πρόκειται για μια Τετράδα (Τετραγράμματον) ή μια Τριάδα, ο βιβλικός Δημιουργικός Θεός δεν είναι το συμπαντικό 10 – εκτός αν αναμιχθεί με το ΑΪΝ-ΣΟΦ (όπως ο Μπράχμα με το *Παραμπράχμαν*) – αλλά μια επτάδα, μια από τις πολλές Επτάδες της συμπαντικής Επταπλότητας. Κατά την εξήγηση του παρόντος θέματος, η θέση και η κατάσταση του σαν Νώε, μπορεί να καταδειχθεί καλύτερα αν τοποθετήσουμε το 3, Δ , και το 4 □ , σε παράλληλες γραμμές με τις "Κοσμικές" και τις "Ανθρώπινες" αρχές. Γι' αυτές τις τελευταίες χρησιμοποιείται η παλιά γνωστή ταξινόμηση. Έτσι:

Σημειώσεις του σχήματος

Η αντβαϊτική βεντατική φιλοσοφία την ταξινομεί σαν την ανώτερη τριάδα, ή μάλλον την τριαδική όψη του Τσινμάτρα (*Παραμπράχμαν*), εξηγούμενη σαν η "απλή δυνατότητα της *Πραγνιά*", η δύναμη ή ικανότητα που γεννάει την αντίληψη – Τσιντακάσα, η άπειρη περιοχή ή πεδίο της Συμπαντικής Συνείδησης – και Άσατ (Μουλαπρακρίτι) ή αδιαφοροποίητη ύλη. (Βλέπε "Προσωπικός και Απρόσωπος θεός", στο έργο *Πέντε Χρόνια θεοσοφίας*).

Διαφοροποιημένη ύλη υπάρχουσα στο Ηλιακό Σύστημα (ας μην αγγίξουμε ολόκληρο τον Κόσμο) σε επτά διαφορετικές καταστάσεις και *Πραγνιά*, ή ικανότητα αντίληψης, υπάρχουσα επίσης με επτά διαφορετικές όψεις αντιστοιχούσες στις επτά καταστάσεις ύλης, θα πρέπει αναγκαστικά να υπάρχουν και επτά καταστάσεις συνείδησης στον άνθρωπο και ανάλογα με την μεγαλύτερη ή μικρότερη ανάπτυξη αυτών των καταστάσεων, διαμορφώθηκαν τα συστήματα των θρησκειών και των φιλοσοφιών.

Παρουσιαζόμενος σαν ο ζηλότυπος, οξύθυμος, θυελλώδης και πάντα ενεργός θεός, εκδικητικός και ευγενικός μόνο με τον εκλεκτό λαό του όταν εξευμενίζεται απ' αυτόν.

Ο Νώε και οι τρεις Γιοι του είναι το συλλογικό σύμβολο αυτής της Τετραπλότητας σε πολλές και διάφορες εφαρμογές, ενώ ο Χαμ είναι η χαοτική αρχή.

Σαν μια επιπρόσθετη απόδειξη της δήλωσης, ο αναγνώστης ας στραφεί στα καμπαλιστικά έργα.

"Αραράτ = το όρος της καθόδου " חך־י־ך *Hor Yared*. Ο Χάτχο το αναφέρει σαν μια σύνθεση από το Arath אדת. Ο εκδότης του Μωυσή Χορένενση λέει: "Με αυτό, λένε, υποδηλώνεται 'ο πρώτος τόπος καθόδου (της κιβωτού)'" [Μπράιαντ, *Ανάλυση της Αρχαίας Μυθολογίας*, Τομ. IV, σελ. 5, 6, 15.] Κάτω από το όρος "*Μπέργκε*", λέει ο Νορκ για το Αραράτ: אדדט , γιατί אדת (δηλαδή *Αραράτ* αντί *Αράτ*), γη, *αραμαϊκός* αναδιπλασιασμός". Εδώ φαίνεται ότι οι Νορκ και Χάτχο χρησιμοποιούν το ίδιο ισοδύναμο, στο Αράτ אדת με το νόημα της γης.[510]

Η Πηγή των Μέτρων, σελ. 65. Ο συγγραφέας εξηγεί: «Σημειώστε ότι στα Εβραϊκά ο Jared (Ιάρεδ), ο πατέρας του Ενώχ, ερμηνεύεται ότι είναι "το όρος της καθόδου", και λέγεται ότι είναι το ίδιο με το *Αραράτ*, πάνω στο οποίο σταμάτησε η κυβική κατασκευή του *Νώε*, ή το θεμελιώδες μέτρο. Στα Εβραϊκά η λέξη Ιάρεδ είναι דד־ . Οι ρίζες της είναι ίδιες με των λέξεων *Αραράτ*, ακρ, γη·". Επειδή στην εβραϊκή μετρολογία η λέξη Jared דד־ στην κυριολεξία στα Αγγλικά είναι: YRD, επομένως στην λέξη Jared μπορεί να βρεθεί, κυριολεκτικά, η αγγλική λέξη yard (γιάρδα) (και επίσης דד־, γιατί Jad ή Jehovah σημαίνει ράβδος). Είναι αξιοσημείωτο ότι ο γιος του *Ιάρεδ*, δηλαδή ο Ενώχ, έζησε 365 χρόνια και ραββίνοι σχολιαστές λένε γι' αυτόν ότι η ετήσια περίοδος των 365 ημερών ανακαλύφθηκε σπ' αυτόν, ενώνοντας έτσι ξανά τις αξίες χρόνου και απόστασης, δηλαδή ο *ετήσιος χρόνος* κατέβηκε, με συντονισμό, με την *γιάρδα* ή *Ιάρεδ*, που ήταν έτσι *πατέρας του*, μέσα ή μέσω του *Ενώχ*. Και πράγματι, 1296 = γιάρδα (ή *Ιάρεδ*) X 4 = 5184, η χαρακτηριστική αξία της ηλιακής μέρας, σε *τρίτα*, η οποία, όπως αναφέρθηκε, μπορεί να θεωρηθεί ο *γονέας*, *αριθμητικά*, του ηλιακού έτους». Αυτό, όμως μέσω των αστρονομικών και αριθμητικών καμπαλιστικών μεθόδων. Εσωτερικά, ο Ιάρεδ είναι η Τρίτη Φυλή και ο Ενώχ είναι η Τέταρτη. Αλλά επειδή αυτός σπήχθη ζωντανός, συμβολίζει

Έτσι ο Νώε συμβολίζει τόσο τον Ριζικό Μάνου και τον *Σπερματικό* Μάνου, ή την Δύναμη η οποία ανέπτυξε την πλανητική άλυσο και την Γη μας, όσο και την Ριζική Φυλή (την Πέμπτη) η οποία σώθηκε, ενώ οι τελευταίες υποφυλές της Τέταρτης χάθηκαν – Βαϊβασβάτα Μάνου – ενώ τον αριθμό *Επτά* θα τον βλέπουμε να εμφανίζεται σε κάθε βήμα. Αυτός (ο Νώε) είναι εκείνος που αντιπροσωπεύει, σαν μια μετάλλαξη του Ιεχωβά, το επταπλό Πλήθος των Ελοΐμ, όντας έτσι ο Πατέρας ή Δημιουργός (ο Συντηρητής) κάθε ζωϊκής ζωής. Εξ αυτού και οι στίχοι 2 και 3 του κεφ. Ζ' της Γένεσης: "από δε των κτηνών των καθαρών εισάγαγε προς σε επτά, επτά, άρσεν και θήλυ και από των πετεινών του ουρανού... επτά, κ.τ.λ., κ.τ.λ., ακολουθούμενα από τις *επτάδεςτων* ημερών και των υπολοίπων.

* * *

Β
Η ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΕΠΤΑΓΩΝΟ

Έτσι ο Αριθμός Επτά, σαν μια σύνθεση του 3 και του 4, είναι το βασικό στοιχείο σε κάθε αρχαία θρησκεία, γιατί είναι το βασικό στοιχείο στην φύση. Η υιοθέτησή του πρέπει να δικαιωθεί και πρέπει να φανεί ότι είναι ο κατ' εξοχήν αριθμός, γιατί από τότε που εκδόθηκε το έργο *Εσωτερικός Βουδισμός* έχουν εκφραστεί συχνές αντιρρήσεις και αμφιβολίες ως προς την ορθότητα αυτών των δηλώσεων.

Και τώρα ας πούμε αμέσως στον σπουδαστή ότι, σε όλες αυτές τις αριθμητικές διαιρέσεις η ΜΙΑ συμπαντική Αρχή – αν και αναφέρεται σαν (η) μια, γιατί είναι η *Μία* και *Μοναδική* – ποτέ δεν λαμβάνεται υπόψη στους υπολογισμούς. ΑΥΤΗ, με τον χαρακτήρα της Απόλυτης, της Άπειρης και της συμπαντικής αφαίρεσης, στέκεται εντελώς ΜΟΝΗ ΤΗΣ και ανεξάρτητη από κάθε άλλη Δύναμη, είτε νοούμενη είτε φαινομενική. ΑΥΤΗ "δεν είναι ούτε ύλη ούτε πνεύμα, ούτε Εγώ ούτε μη-Εγώ, δεν είναι ούτε αντικειμενική ούτε υποκειμενική", λέει ο συγγραφέας του "Προσωπικού και Απρόσωπου θεού" και προσθέτει:

> Στην γλώσσα των Ινδών φιλοσόφων είναι η αρχική και αιώνια ένωση του Πούρουσα [Πνεύματος] και της Πρακρίτι [ύλης]. Επειδή ο Αντβαϊτιστής υποστηρίζει ότι κάθε εξωτερικό αντικείμενο είναι απλώς προϊόν των νοητικών μας καταστάσεων, γι' αυτό η Πρακρίτι δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια πλάνη και ο Πούρουσα είναι η μόνη πραγματικότητα, είναι η μια ύπαρξη η οποία παραμένει αιώνια σε αυτό το σύμπαν των Ιδεών. Αυτή η οντότητα λοιπόν είναι το *Παραμπράχμαν* του Αντβαϊτιστή..."
>
> Ακόμα κι αν υπήρχε ένας προσωπικός θεός με κάτι σαν ένα υλικό *ουπάντι* (φυσική βάση οποιασδήποτε μορφής), από την σκοπιά του ο Αντβαϊτιστής θα είχε τους ίδιους ακριβώς λόγους να αμφιβάλλει για την νοούμενη ύπαρξη του, όπως έχει και στην περίπτωση κάθε άλλου αντικειμένου. Κατά την άποψή τους, ένας συνειδητός Θεός δεν μπορεί να είναι η πηγή του Σύμπαντος, γιατί το Εγώ του θα έπρεπε να είναι αποτέλεσμα μιας προηγούμενης αιτίας, αν η λέξη συνειδητός δεν περιέχει παρά μόνο το συνηθισμένο της νόημα. Δεν μπορούν να δεχθούν ότι το μεγάλο σύνολο των καταστάσεων συνείδησης στο Σύμπαν είναι η θεότητα τους, αφού αυτές οι καταστάσεις μεταβάλλονται συνεχώς και αφού η κοσμική ιδεοπλασία παύει κατά την διάρκεια του *Πραλάγια*. Υπάρχει μόνο μια μόνιμη κατάσταση στο Σύμπαν, που είναι η κατάσταση της τέλειας ασυνειδησίας, του γυμνού *Τσιντακάσα* (του πεδίου της συνείδησης) πράγματι. Όταν κάποτε οι αναγνώστες μου αντιληφθούν το γεγονός ότι αυτό το μεγάλο σύμπαν είναι στην πραγματικότητα μια τεράστια συσσώρευση διαφόρων καταστάσεων συνείδησης, τότε δεν θα τους εκπλήσσει πια όταν ανακαλύπτουν ότι για τον Αντβαϊτιστή η έσχατη κατάσταση ασυνειδησίας θεωρείται σαν Παραμπράχμαν. [*Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, άρθρο "Προσωπικός και Απρόσωπος Θεός" του Τ. Σούμπα Ράου, σελ. 202.]

επίσης τους Εκλεκτούς που σώθηκαν από την Τέταρτη, ενώ ο Νώε είναι εξαρχής η Πέμπη, η οικογένεια που σώθηκε από τα ύδατα, αιώνια και φυσικά.

Αν και η ίδια βρίσκεται εντελώς έξω από ανθρώπινη μέτρηση ή υπολογισμό, ωστόσο αυτή "τεράστια συσσώρευση διαφόρων καταστάσεων συνείδησης" είναι μια Επταπλότητα, γιατί στο σύνολό της αποτελείται ολοκληρωτικά από επταπλές ομάδες, απλώς γιατί η ικανότητα αντίληψης *υπάρχει με επτά διαφορετικές όψεις που αντιστοιχούν στις επτά καταστάσεις της ύλης* (στο ίδιο άρθρο) ή στις επτά ιδιότητες ή στάδια ή συνθήκες της ύλης. Και επομένως ο αριθμός 1 μέχρι τον αριθμό 7 αρχίζει στους εσωτερικούς υπολογισμούς με την πρώτη εκδηλωμένη αρχή, που είναι ο αριθμός ένα αν αρχίσουμε από πάνω και ο *έβδομος* όταν μετράμε από κάτω ή από την κατώτερη Αρχή.

Τετράδα στην Καμπάλα θεωρείται – όπως και από τον Πυθαγόρα – σαν ο πιο τέλειος ή μάλλον ο πιο ιερός αριθμός, γιατί εκπορεύτηκε από το ένα, την πρώτη εκδηλωμένη Μονάδα, ή μάλλον το τρία στο ένα. Και όμως αυτό το τελευταίο υπήρξε πάντα απρόσωπο, χωρίς φύλο, ακατανόητο, αν και μέσα στην δυνατότητα των ανώτερων νοητικών αντιλήψεων.

πρώτη εκδήλωση της αιώνιας μονάδας δεν θεωρήθηκε ποτέ ότι αποτελούσε το σύμβολο ενός άλλου συμβόλου, ο ΑΓΕΝΝΗΤΟΣ για το γεννημένο από Στοιχεία, ή ο ένας ΛΟΓΟΣ για τον Ουράνιο άνθρωπο. Το Τετραγράμματον ή η Τετρακτύς των Ελλήνων είναι ο Δεύτερος Λόγος, ο Δημιουργός. Η Τετράδα, όπως νόμιζε ο Τόμας Τέηλορ, "είναι... το ίδιο το ζώο του Πλάτωνα, ο οποίος, όπως σωστά παρατηρεί ο Συριανός, ήταν ο καλύτερος από τους Πυθαγόρειους. [Η τετράδα] υφίσταται στο άκρον της νοητής τριάδας, όπως δείχνεται πολύ ικανοποιητικά από τον Πρόκλο στο τρίτο βιβλίο της πραγματείας του πάνω στην θεολογία του Πλάτωνα. Και ανάμεσα σε αυτές τις δυο τριάδες [το διπλό τρίγωνο], την μια νοητή και την άλλη πνευματική, υπάρχει μια άλλη σειρά θεών, οποία μετέχει και των δυο άκρων". [Αιδ. Τζ. Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 104. Παράβολε Πρόκλου, *Περί της θεολογίας του Πλάτωνα*, Βιβλ. Τρίτο , κεφ. XIV-XV.]

"Ο Πυθαγόρειος κόσμος", μας λέει ο Πλούταρχος, *Περί της γέννησης της ψυχής*, παρ. 30, "αποτελείται από μια *διπλή τετράδα*". Η δήλωση αυτή επιβεβαιώνει εκείνο που ειπώθηκε σχετικά με την εκλογή, από τις εξωτερικές θεολογίες, της κατώτερης Τετρακτύος. Γιατί:

> τετράδα του πνευματικού κόσμου (κόσμου του Μαχάτ) είναι το Αγαθόν, ο Νους, η Ψυχή, η 'Υλη, ενώ εκείνη του αισθητού κόσμου (της ύλης), είναι εκείνο ακριβώς που ο Πυθαγόρας εννοούσε με την λέξη Κόσμος, είναι Πυρ, Αέρας, Νερό και Γη. Αυτά τα τέσσερα στοιχεία ονομάζονται με το όνομα *ριζώματα*, οι ρίζες ή αρχές *όλων των σύνθετων σωμάτων*. [Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 112.]
> 4

Δηλαδή η κατώτερη Τετρακτύς είναι η ρίζα της πλάνης του κόσμου της ύλης· και αυτό είναι το Τετραγράμματον των Ιουδαίων και η "μυστηριώδης θεότητα" για την οποία οι σύγχρονοι Καμπαλιστές κάνουν τόση φασαρία!

> Έτσι ο αριθμός [τέσσερα] σχηματίζει το αριθμητικό μέσο ανάμεσα στην μονάδα και στην επτάδα, και αυτό περιλαμβάνει όλες τις δυνάμεις, τόσο των παραγωγικών όσο και των παραγόμενων αριθμών γιατί αυτό, απ' όλους τους αριθμούς κάτω από το δέκα, αποτελείται από έναν ορισμένο αριθμό: η δυάδα διπλασιαζόμενη μας κάνει μια τετράδα και η τετράδα διπλασιαζόμενη [ή εκδιπλούμενη] μας κάνει την *εβδομάδα* [την επτάδα]. Το δύο πολλαπλασιαζόμενο με τον εαυτό του παράγει το τέσσερα και κλεινόμενο μέσα στον εαυτό του μας κάνει τον πρώτο κύβο. Αυτός ο πρώτος κύβος είναι *ένας γόνιμος αριθμός*, το έδαφος του πλήθους και της ποικιλίας, αποτελούμενο από το δύο και το τέσσερα (και εξαρτώμενο από την μονάδα, το έβδομο). Έτσι οι δύο αρχές των παροδικών πραγμάτων, η πυραμίς και ο κύβος, η μορφή και η ύλη, κυλούν από μια πηγή, το τετράγωνο (πάνω στην γη, την μονάδα στον ουρανό)... [Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 104, όπου παραθέτει από το έργο του Ρόυχλιν, *Καμπαλιστική Τέχνη*, Βιβλ. Δεύτερο.]

Εδώ ο Ρόυχλιν, η μεγάλη αυθεντία της Καμπάλα, δείχνει ότι ο κύβος είναι ύλη, ενώ η πυραμίδα ή η τριάδα είναι "μορφή". Για τους Ερμητικούς ο αριθμός τέσσερα γίνεται το σύμβολο

της αλήθειας μόνο όταν επεκτείνεται σε κύβο, ο οποίος αναδιπλούμενος μας κάνει επτά, καθώς συμβολίζει το αρσενικό και το θηλυκό στοιχείο και το στοιχείο της ΖΩΗΣ.[511]

Μερικοί σπουδαστές δυσκολεύονται να εξηγήσουν πώς η κάθετη γραμμή, η οποία είναι αρσενική, γίνεται στον σταυρό (βλέπε κατωτέρω) μια τετραμερής γραμμή, το τέσσερα όντας ένας θηλυκός αριθμός, ενώ η οριζόντια (η γραμμή της ύλης) γίνεται τριμερής. Αλλά αυτό εξηγείται εύκολα. Αφού η μεσαία πλευρά του αναδιπλωμένου κύβου είναι κοινή τόσο στον κάθετο όσο και στον οριζόντιο βραχίονα ή διπλή γραμμή, γίνεται ουδέτερο έδαφος κατά κάποιο τρόπο και δεν ανήκει πουθενά. Η πνευματική γραμμή παραμένει τριαδική και η υλική γραμμή δυαδική, το δύο όντας ένας ζυγός και επομένως ένας θηλυκός αριθμός επίσης. Ακόμα, σύμφωνα με το Θέονα, οι Πυθαγόρειοι οι οποίοι έδωσαν το όνομα της Αρμονίας στην Τετρακτύ, "γιατί είναι ένα διατέσσερα σε επίτριτο", ήταν της γνώμης ότι:

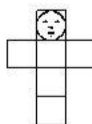
> .....η διαίρεση του κανόνα του μονόχορδου έγινε από την Τετρακτύ στην δυάδα, τριάδα και τετράδα, γιατί περιλαμβάνει ένα επίτριτο, ένα ημιόλιο, μια διπλή, μια τριπλή και μια τετραπλή αναλογία, η τομή της οποίας είναι 27. Στην αρχαία μουσική σημειογραφία, το τετράχορδο αποτελείτο από τρεις βαθμούς ή διαστήματα, και τέσσερις όρους ή ήχους, ονομαζόμενους από τους Έλληνες διατέσσερα και από μας τέταρτα. [Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 114.]

Επίσης, η τετράδα, αν και ένας ζυγός και επομένως ένας θηλυκός ("χθόνιος") αριθμός, ποίκιλε ανάλογα με την μορφή της. Αυτό το δείχνει ο Στάνλευ. Το 4 ονομαζόταν από τους Πυθαγόρειους Κλειδοκράτορας της φύσης. Αλλά σε ένωση με το 3, που το έκανε επτά, γινόταν ο πιο τέλειος και αρμονικός αριθμός, η ίδια η φύση. Το τέσσερα ήταν "το Αρσενικό της θηλυκής Μορφής", όταν σχημάτιζε τον Σταυρό και το Επτά είναι "ο Κύριος της Σελήνης", γιατί αυτός ο πλανήτης είναι αναγκασμένος να αλλάζει την εμφάνιση του κάθε επτά μέρες. Ακριβώς βάσει του αριθμού επτά ο Πυθαγόρας συνέθεσε την δοξασία του για την Αρμονία και την Μουσική των Σφαιρών, ονομάζοντας "τόνο" την απόσταση της Σελήνης από την Γη, από την Σελήνη ως τον Ερμή μισός τόνος, από εκεί ως την Αφροδίτη το ίδιο, από την Αφροδίτη στον Ήλιο 1 1/2 τόνος, από τον Ήλιο στον Άρη ένας τόνος, από εκεί στον Δία 1/2 τόνος, από τον Δία στον Κρόνο 1/2 τόνος και από κει στον Ζωδιακό ένας τόνος. Κάνοντας έτσι συνολικά επτά τόνους ή νότες, η αρμονία της διαπασών. Όλη η μελωδία της φύσης βρίσκεται σ' αυτές τις επτά νότες και γι' αυτό ονομάζεται "η φωνή της Φύσης".

Πλούταρχος, *Φιλοσοφικά Αποφθέγματα*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. II και III, εξηγεί ότι οι Έλληνες Αχαιοί θεωρούσαν την τετράδα σαν την ρίζα και την αρχή όλων των πραγμάτων, επειδή ήταν ο αριθμός των στοιχείων που δίνουν γέννηση σε όλα τα ορατά και αόρατα δημιουργημένα

Στο έργο *Εβραίο-αιγυπτιακό Μυστήριο, η Πηγή των Μέτρων*, ο συγγραφέας δείχνει (σελ. 50) ότι το σχήμα του αναδιπλωμένου κύβου σε συνδυασμό με τον κύκλο...."γίνεται.... ένας *τέλειος σταυρός* ή το σχήμα *ταυ*, και η προσθήκη του κύκλου σ' αυτό το τελευταίο δίνει τον *σταυρό με λαβή* των Αιγυπτίων.... ενώ δεν υπάρχουν παρά μόνο 6 πλευρές στον κύβο, η αναπαράσταση του σταυρού σαν ξεδιπλωμένου κύβου, ως προς τους βραχίονες του σταυρού, δείχνει ότι μια όψη του κύβου είναι *κοινή και στους δύο βραχίονες*, μετρούμενη σαν να μην ανήκει σε κανέναν....[δηλαδή μια φορά μετριέται οριζόντια και μια κάθετα].....4 για τον όρθιο και 3 για τον οριζόντιο βραχίονα, κάνοντας 7 σύνολο", προσθέτοντας:

ΑΝΑΔΙΠΛΩΜΕΝΟΣ ΚΥΒΟΣ

"Εδώ έχουμε το περίφημο 4 και 3 και 7". Η εσωτερική φιλοσοφία εξηγεί ότι το τέσσερα είναι το σύμβολο του Σύμπαντος στην εν δυνάμει κατάσταση του ή χαοτική ύλη και ότι χρειάζεται το Πνεύμα για να το διαπεράσει ενεργά, δηλαδή το πρωταρχικό *αφηρημένο* τρίγωνο πρέπει να εγκαταλείψει την μια δισδιάστατη ποιότητά του και να εξαπλωθεί κατά μήκος εκείνης της ύλης, σχηματίζοντας έτσι μια *εκδηλωμένη* βάση πάνω στο τρισδιάστατο διάστημα, έτσι ώστε το Σύμπαν να μπορέσει να εκδηλωθεί αντιληπτά. Αυτό επιτυγχάνεται μέσω του αναδιπλούμενου κύβου. Εξ αυτού και ο σταυρός με λαβή ☥ σαν το σύμβολο του ανθρώπου, της γέννησης και της ζωής. Στην Αίγυπτο το *ανχ* συμβόλιζε την ψυχή, την ζωή και το αίμα. Είναι ο *έμψυχος, ζων* άνθρωπος, η Επτάδα.

πράγματα. Για τους αδελφούς του Ρόδου και του Σταυρού, το σχήμα του Σταυρού ή του *εκδιπλωμένου* Κύβου, αποτελούσε το θέμα μιας "πραγματείας σε έναν από τους θεοσοφικούς βαθμούς του Πεβρέ και αναλυόταν σύμφωνα με τις θεμελιώδεις αρχές του Φωτός και του σκότους του καλού και του κακού". [Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 108.]

αντιληπτός κόσμος προβάλλει από τον θείο νου [ή μονάδα] με τον ακόλουθο τρόπο. Η Τετρακτύς αντανακλώμενη πάνω στην ίδια την ουσία της, την *πρώτη μονάδα, προγεννήτορα όλων των πραγμάτων*, και πάνω στην αρχή της, λέει τα εξής: Μια φορά ένα, δυο φορές δυο, αμέσως προβάλλει μια τετράδα, έχοντας στην κορυφή της την ανώτατη μονάδα, και *γίνεται μια Πυραμίδα*, η *βάση της οποίας* είναι μια καθαρή τετράδα, αντιστοιχούσα σε μια επιφάνεια, πάνω στην οποία το ακτινοβόλο φως της θείας μονάδας παράγει την μορφή του ασώματου φωτός, εξαιτίας της καθόδου της Ήρας (ύλης) σε κατώτερα πράγματα. Εξ αυτού προβάλλει το ουσιαστικό φως, που δεν καίει αλλά φωτίζει. Αυτή είναι η *δημιουργία του μεσαίου κόσμου*, τον οποίοι οι Εβραίοι ονομάζουν Υπέρτατο, ο κόσμος της θεότητας [τους]. Ονομάζεται Όλυμπος, απόλυτα φωτεινός και πλήρης με χωριστές μορφές, όπου είναι η έδρα των αθανάτων θεών, *deum domus alta*, της οποίας κορυφή είναι ΜΟΝΑΔΑ, πλευρά η *τριάδα* και επιφάνεια η *τετράδα*. [Ρόυχλιν, *Καμπαλιστική Τέχνη*, σελ. 689, αναφερόμενο στο έργο του Όλιβερ, σελ. 112-113.]

"επιφάνεια" πρέπει έτσι να παραμείνει μια χωρίς νόημα επιφάνεια, αν αφεθεί μόνη της. Αφού μόνο η ΜΟΝΑΔΑ "φωτίζει" την *τετράδα*, το περίφημο κατώτερο τέσσερα πρέπει να φτιάξει για τον εαυτό του μια πλευρά από τριάδα, αν θέλει να εκδηλωθεί. Ακόμα, το *Τετραγράμματον* ή Μικροπρόσωπος είναι ο "Ιεχωβά" που σφετερίστηκε για τον εαυτό του το "Ηταν, Είναι και θα Είναι", που τώρα μεταφράστηκε στο "Εγώ ειμί ο Ων", και ερμηνεύεται σαν αναφερόμενο στην ανώτατη αφηρημένη θεότητα, ενώ εσωτερικά και σύμφωνα με την καθαρή αλήθεια, σημαίνει απλώς την περιοδικά χαοτική, ταραγμένη και αιώνια ΥΛΗ με όλες τις δυνατότητές της. Γιατί το Τετραγράμματον είναι ένα με την Φύση ή Ίσιδα και είναι η εξωτερική σειρά των ανδρόγυνων θεών, όπως είναι οι Όσιρις-Ίσις, Δίας-Ήρα, Μπράχμα-Βατς ή ο καμπαλιστικός Γιάχ-Χαβά όλοι τους αρσενικοί-θηλυκοί. Κάθε ανθρωπομορφικός θεός σε όλα τα αρχαία έθνη, όπως πολύ σωστά παρατήρησε ο Μαρτσίλιο Φιτσίνο έχει το όνομά του γραμμένο με τέσσερα γράμματα. Έτσι για τους Αιγυπτίους ήταν Teut, για τους Άραβες ήταν Alla, για τους Πέρσες Sire, για τους Μάγους Orsi, για τους Μωαμεθανούς Abdi, για τους Έλληνες Θεός, για τους αρχαίους Τούρκους Esar, για τους Λατίνους Deus, στους οποίους ο Τζιοβάνι Λορέντζο Ανανία προσθέτει τον Γερμανικό Gott, τον Σαρμάτη Bouh και Istu, τον Τάρταρο Itga. [Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 118.]

Επειδή η Μονάδα είναι μία και ένας περιττός αριθμός, οι αρχαίοι ονόμαζαν τους περιττούς αριθμούς σαν τους μόνους τέλειους και – εγωιστικά ίσως, αλλά ωστόσο γεγονός – τους θεωρούσαν όλους σαν αρσενικούς και τέλειους, αφού αναφέρονταν στους ουράνιους θεούς. Ενώ οι άρτιοι αριθμοί, όπως το δύο, το *τέσσερα*, το έξι και ειδικά το οχτώ, όντας θηλυκοί, θεωρούνταν σαν ατελείς και δίνονταν μόνο στις *γήινες και χθόνιες* θεότητες. Ο Βιργίλιος, Εκλογαί, VIII, 75, αναφέρει το γεγονός λέγοντας: "*Numero dues impare gaudet*", δηλαδή "ο θεός αρέσκεται στους περιττούς αριθμούς".

Αλλά τον αριθμό *επτά*, ή το επτάγωνο, οι Πυθαγόρειοι τον θεωρούσαν ως έναν *θρησκευτικό* και *τέλειο* αριθμό. Ονομαζόταν *Τελεσφόρος*, γιατί μέσω αυτού τα *πάντα στο Σύμπαν και στην ανθρωπότητα οδηγούνται στο τέλος τους*, δηλαδή στην κορύφωση τους. [Φίλωνα Ιουδαίου, *Περί του δημιουργού του κόσμου*, XXXV] Όντας κάτω από την εξουσία των επτά ιερών πλανητών,[512] η δοξασία των Σφαιρών, από την Λεμουρία μέχρι τον Πυθαγόρα, δείχνει τις επτά δυνάμεις της γήινης και υποσεληνιακής φύσης, καθώς και τις επτά μεγάλες Δυνάμεις του Σύμπαντος, που προβάλλουν και εξελίσσονται σε επτά τόνους, που είναι οι επτά νότες της μουσικής κλίμακας. Η *επτάδα* (η δική μας Επταπλότητα) θεωρείτο σαν "ο *αριθμός μιας παρθένου, γιατί είναι αγέννητη*" (όπως ο Λόγος ή "Ατζά" των Βεντατιστών), "χωρίς πατέρα ή μητέρα, αλλά προβάλλοντας από την Μονάδα, που είναι *η πηγή και το επιστέγασμα όλων των πραγμάτων*". [Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 173-

---

Οι επτά πλανήτες δεν περιορίζονταν σ' αυτόν τον αριθμό επειδή οι αρχαίοι δεν γνώριζαν άλλους, αλλά απλώς επειδή αυτοί ήταν οι αρχέγονοι ή πρωταρχικοί οίκοι των επτά Λόγων. Μπορεί να ανακαλύφθηκαν εννιά ή ενενήντα εννιά άλλοι πλανήτες, αλλά αυτό δεν αλλάζει το γεγονός ότι μόνο αυτοί οι επτά είναι ιεροί.

174.] Και η επτάδα φαίνεται να προβάλλει κατευθείαν από την Μονάδα, τότε, όπως διδασκόταν στην Μυστική Δοξασία των αρχαιοτάτων σχολών, είναι ο τέλειος και ιερός αριθμός αυτού του δικού μας *Μάχα-Μανβαντάρα*.

επταπλότητα ή *επτάδα* ήταν αφιερωμένη πράγματι σε αρκετούς θεούς και θεές: στον Άρη, με τους επτά ακόλουθούς του, στον Όσιρη, το σώμα του οποίου διαιρούνταν σε επτά και δύο φορές επτά μέρη, στον Απόλλωνα (τον Ήλιο), μεταξύ των επτά πλανητών του, που παίζει τον ύμνο στην επτάκτινη ή επτάχορδη άρπα του, στην Αθηνά, την χωρίς πατέρα και μητέρα, και σε άλλους.

Ο ένθεν των Ιμαλαΐων Αποκρυφισμός με την επταδικότητα και εξαιτίας αυτής της επταδικότητας, πρέπει να θεωρηθεί σαν ο πιο αρχαίος και η πηγή όλων. Είναι αντίθετος με ορισμένα αποσπάσματα που άφησαν οι Νέο-Πλατωνιστές και οι θαυμαστές των τελευταίων, που κατανοούν ελάχιστα αυτό που υπερασπίζονται, μας λένε: "Βλέπετε, οι προκάτοχοί σας πίστευαν μόνο στον τριπλό άνθρωπο, αποτελούμενο από Πνεύμα, Ψυχή και σώμα. Κοιτάξτε, ο Ταράκα Ράτζα Γιόγκα της Ινδίας περιορίζει αυτήν την διαίρεση σε 3, εμείς σε 4 και οι Βεντατιστές σε 5 (*κόσα*)". Σ' αυτό, εμείς της Αρχαϊκής σχολής, ρωτάμε:

Γιατί, λοιπόν, τότε ο Έλληνας ποιητής λέει ότι «*δεν είναι το τέσσερα αλλά* το ΕΠΤΑ που τραγουδάει τον ύμνο του Πνευματικού Ήλιου;» [Όπως αναφέρεται από τον Λάιτφουτ, στο έργο του Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 175.]

Επτά με, κ.τ.λ.
Επτά ηχηρά γράμματα ψάλλουν το δικό μου ύμνο,
του αθάνατου θεού, της Παντοδύναμης θεότητας.16

Επίσης, γιατί ο *τριαδικός* ΙΑΩ (ο Μυστηριακός θεός) ονομαζόταν "τετραπλός" και όμως τα τριαδικά και τετραδικά σύμβολα ήρθαν κάτω από ένα ενοποιημένο όνομα για τους Χριστιανούς, του Ιεχωβά των επτά γραμμάτων; Γιατί, πάλι, στο εβραϊκό Σεμπά ο Όρκος (η Πυθαγόρεια *Τετρακτύς*) είναι ταυτόσημος με τον αριθμό 7; Ή, όπως το εκφράζει ο Τζέραλντ Μάσεϋ, *Φυσική Γένεση*, Τομ. Ι, σελ. 545:

Το δόσιμο του όρκου ήταν συνώνυμο με το "στο επτά", και το 10 εκφραζόμενο από το γράμμα [*Γιόδ*], ήταν ο πλήρης αριθμός του ΙΑΩ-ΤΣΕΒΑΟ [του δεκαγράμματου θεού].1

Στην *Δημοπρασία ή Φιλοσοφίες προς Πώληση*, παρ. 4, του Λουκιανού:

Πυθαγόρας ρωτάει: "Πώς μετράτε;" Η απάντηση είναι, "Ένα, Δύο, Τρία, Τέσσερα". Ύστερα ο Πυθαγόρας λέει: "Βλέπετε; Σε αυτό που αντιλαμβάνεστε σαν ΤΕΣΣΕΡΑ υπάρχουν Δέκα, ένα *τέλειο τρίγωνο και ο Όρκος μας* [*Τετρακτύς, τέσσερα*! – ή Επτά]".

Γιατί ο Πρόκλος, στο *Σχόλια στον Τίμαιο*, ΙΙΙ, 155, D, 1-2, λέει:

Ο Πατέρας των χρυσών στίχων υμνεί την Τετρακτύ σαν την πηγή της αιώνιας φύσης.

Απλώς γιατί εκείνοι οι Δυτικοί Καμπαλιστές που αναφέρουν εξωτερικές αποδείξεις εναντίον μας, δεν έχουν ιδέα για το αληθινό εσωτερικό νόημα. Γιατί όλες οι αρχαίες Κοσμολογίες, οι παλιότερες Κοσμογραφίες των δύο πιο αρχαίων λαών της Πέμπτης Ριζικής Φυλής, των Ινδών Άριων και των Αιγυπτίων, προσθέτοντας σε αυτούς τις πρώτες κινέζικες φυλές (τα απομεινάρια της Τέταρτης ή Ατλάντειας Φυλής), βάσιζαν όλα τα μυστήρια τους στον αριθμό 10: όπου το ανώτερο τρίγωνο συμβόλιζε τον αόρατο και μεταφυσικό κόσμο, ενώ το κατώτερο τρία και τέσσερα, δηλαδή *Επταπλότητα*, συμβόλιζε την φυσική περιοχή. Δεν ήταν η ιουδαϊκή Βίβλος εκείνη που έβαλε σε προεξάρχουσα θέση τον αριθμό επτά. Ο Ησίοδος, *Έργα και Ημέραι*, 770, πολύ πριν ακουστεί καν το Σάββατο του Μωυσή, χρησιμοποίησε τα λόγια, "η έβδομη είναι η ιερή μέρα". Η χρήση του αριθμού επτά δεν περιορίστηκε ποτέ σε ένα μόνο έθνος. Αυτό αποδεικνύεται θαυμάσια από τα επτά δοχεία στον ναό του Ήλιου, κοντά στα ερείπια της Βαβιάν στην Άνω Αίγυπτο· από τα επτά πυρά που έκαιγαν συνεχώς για αιώνες μπροστά στους βωμούς του Μίθρα, τους επτά άγιους ναούς των Αράβων τις επτά χερσονήσους, τα επτά νησιά, τις επτά θάλασσες, τα βουνά και τους ποταμούς της

Ινδίας και του *Ζοχάρ* (βλέπε Ίμπν Γκεμπιρόλ). τις ιουδαϊκές Σεφιρόθ των Επτά λαμπροτήτων, τις επτά γοτθικές θεότητες, τους επτά κόσμους των Χαλδαίων και τα επτά Πνεύματά τους, τους επτά αστερισμούς που αναφέρονται από τον Ησίοδο και τον Όμηρο και όλα τα ατέλειωτα επτά τα οποία οι Ανατολιστές βρίσκουν σε κάθε Χειρόγραφο που ανακαλύπτουν.

Τέλος εκείνο που έχουμε να πούμε είναι το εξής: Αρκετά παρουσιάστηκαν για να δείξουν γιατί οι ανθρώπινες αρχές στις εσωτερικές σχολές διαιρούνταν και διαιρούνται σε επτά. Κάντε τες τέσσερις και τότε ή θα αφήσετε τον άνθρωπο χωρίς τα κατώτερα γήινα στοιχεία του ή, αν θεωρηθεί από μια υλική σκοπιά, θα τον κάνετε ένα άψυχο ζώο. Η Τετράδα πρέπει να είναι ανώτερη ή κατώτερη: η ουράνια ή γήινη Τετρακτύς. Για να γίνει κατανοητός, σύμφωνα με τις διδασκαλίες της αρχαίας εσωτερικής σχολής, ο άνθρωπος πρέπει να θεωρηθεί σαν Επταδικός. Αυτό ήταν τόσο καλά κατανοητό, ώστε ακόμα και οι αποκαλούμενοι Χριστιανοί Γνωστικοί είχαν υιοθετήσει αυτό το καθιερωμένο σύστημα. [Βλέπε Τμήμα Ζ: "Οι Επτά Ψυχές των Αιγυπτιολόγων".] Αυτό έμεινε για πολύ καιρό μυστικό γιατί, αν και το υποψιάζονταν, κανένα Χειρόγραφο της εποχής εκείνης δεν μιλούσε αρκετά καθαρά, ώστε να ικανοποιήσει το σκεπτικιστή. Αλλά έρχεται σε βοήθειά μας το φιλολογικό περίεργο της εποχής μας, το αρχαιότερο και καλύτερα διατηρημένο ευαγγέλιο των Γνωστικών, η *ΠΙCTIC COΦΙΑ*. Για να κάνουμε την απόδειξη απόλυτα πλήρη, παραθέτουμε από μια αυθεντία (Κ. Κινγκ), τον μόνο αρχαιολόγο που συνέλαβε μια φευγαλέα ματιά αυτής της περίπλοκης δοξασίας και καλύτερο συγγραφέα της εποχής μας πάνω στους Γνωστικούς και στα κοσμήματα τους.

Σύμφωνα με αυτό το εξαιρετικό κομμάτι θρησκευτικής φιλολογίας – ένα πραγματικό Γνωστικό απολίθωμα – η ανθρώπινη Οντότητα είναι η Επταδική ακτίνα από την Μία,[513] όπως ακριβώς διδάσκει η σχολή μας. Αποτελείται από επτά στοιχεία, τέσσερα από τα οποία είναι δανεισμένα από τους τέσσερις καμπαλιστικούς εκδηλωμένους κόσμους. Ως εξής:

> Από την Ασία παίρνει την Νέφες ή έδρα των φυσικών ορέξεων [ζωτική πνοή επίσης]. Από την Γιετσιρά, τον Ρούαχ ή έδρα των παθών [;!]. Από την Μπριάχ, την Νεσαμά ή λογική και από την Ατσιλούτ αποκτά την Χαγιά ή αρχή της πνευματικής ζωής. Αυτό μοιάζει σαν μια υιοθέτηση της πλατωνικής θεωρίας σχετικά με την ψυχή που αποκτά τις αντίστοιχες ιδιότητές της από τους Πλανήτες στην καθοδική πορεία της μέσα από τις σφαίρες τους. Αλλά η *Πίστις Σοφία*, με την συνηθισμένη τόλμη της, εκφράζει αυτήν την θεωρία με ένα πολύ πιο ποιητικό σχήμα (παρ. 282). Ο *Εσωτερικός Άνθρωπος* είναι παρόμοια φτιαγμένος από τέσσερα συστατικά, αλλά αυτά παρέχονται από τους *επαναστάτες Αιώνες των Σφαιρών* και είναι: η *Δύναμη* ένα μόριο του θείου φωτός ("*Divine particular aurae*") που όμως εγκαταλείφθηκαν. Η *Ψυχή* [το πέμπτο] "σχηματιζόμενη από τα δάκρυα των ματιών τους και τον ιδρώτα των βασάνων τους", το *αντίμιμον πνεύματος*, η *Απομίμηση του Πνεύματος* (κατά τα φαινόμενα αντίστοιχο με την δική μας Συνείδηση) [το έκτο] και τελευταία η *Μοίρα*, [Καρμικό Εγώ],[514] που έργο της είναι να οδηγήσει τον άνθρωπο στο τέλος που του έχει οριστεί: "αν πρέπει να πεθάνει από πυρ, να τον οδηγήσει στο πυρ, αν πρέπει να πεθάνει από άγριο ζώο, να τον οδηγήσει στο άγριο ζώο" [το ΕΒΔΟΜΟ]! [Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους, σελ. 37, 38.]

* * *

Τα Επτά Κέντρα Ενέργειας πρόβαλαν ή έγιναν αντικειμενικά με την δράση του Φοχάτ πάνω στο ένα στοιχείο· ή πράγματι, την " Έβδομη Αρχή" των Επτά Στοιχείων που υπάρχουν σε ολόκληρο τον εκδηλωμένο Κόσμο. Μπορούμε εδώ να τονίσουμε ότι αυτά είναι στην πραγματικότητα οι Σεφιρόθ των Καμπαλιστών, τα "Επτά δώρα του Αγίου Πνεύματος" στο χριστιανικό σύστημα και, κατά μια μυστική έννοια, τα επτά παιδιά ή γιοι της Ντεβάκι που σκοτώθηκαν πριν από την γέννηση του Κρίσνα από τον Κάνσα. Οι δικές μας επτά αρχές συμβολίζουν όλα αυτά. Πρέπει να αποχωρήσουμε ή να χωριστούμε απ' αυτές πριν φτάσουμε τον *Κρίσνα* ή *Χριστική κατάσταση*, εκείνη του *Τζιβανμούκτα*, και επικεντρωθούμε απόλυτα πάνω στην ανώτερη, την Έβδομη ή την ΜΙΑ.

Στην περίπτωση αυτή η *Μοίρα* είναι το πεπρωμένο και όχι η "Μοίρα", γιατί είναι μια επωνυμία και όχι ένα κύριο όνομα. (Βλέπε μετάφραση Βολφ, *Οδύσσεια*, XXII, 413). Αλλά η Μοίρα, η θεά του Πεπρωμένου, είναι μια θεότητα "η οποία, όπως η Αΐσα, δίνει σε όλα το μερίδιο του καλού και του κακού" και είναι επομένως το *Κάρμα* (βλέπε Λίντελ). Με αυτή την συντόμευση, όμως, εννοείται *το υποκείμενο στο Πεπρωμένο* ή *Κάρμα*, ο ΕΑΥΤΟΣ ή Εγώ και εκείνο που ξαναγεννιέται. Και το *αντίμιμον πνεύματος* δεν είναι η συνείδηση μας, αλλά η *Μπούντι* μας, ούτε είναι αυτό μια "*απομίμηση* του Πνεύματος", αλλά "είναι πλασμένο σύμφωνα" ή σαν ένα αντίγραφο του Πνεύματος: που είναι η *Μπούντι* σαν ο φορέας του *Άτμαν* (Βλέπε Αριστοφάνη, *Θεσμοφοριάζουσες*, 17). [*Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, σελ. 37, 38.]

Γ

ΤΟ ΕΠΤΑΔΙΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΣΤΟΥΣ *ΒΕΝΤΑ* ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΙ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΕΠΤΑ ΣΦΑΙΡΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΠΤΑ ΦΥΛΕΣ

Πρέπει να στραφούμε στην ίδια την πηγή της ιστορικής πληροφορίας, αν θέλουμε να παρουσιάσουμε την καλύτερη μαρτυρία για να επιβεβαιώσουμε τα γεγονότα που αναφέρθηκαν. Γιατί, αν και εντελώς αλληγορικοί, οι ύμνοι του *Ριγκ Βέντα* δεν είναι λιγότερο υπαινικτικοί. Οι επτά ακτίνες του Σούρια (Ήλιου) εμφανίζονται εκεί παράλληλες με τους Επτά Κόσμους (κάθε πλανητικής αλύσου), τους επτά ποταμούς του ουρανού και της γης, οι πρώτοι όντας οι επτά δημιουργικές Στρατιές και οι δεύτεροι οι επτά άνθρωποι ή αρχέγονες ανθρώπινες ομάδες. Οι Επτά αρχαίοι Ρίσι – οι προγεννήτορες όλων όσων ζουν και αναπνέουν πάνω στην γη – είναι οι επτά φίλοι του Αγκνί, τα επτά του "άλογα" ή επτά "ΚΕΦΑΛΙΑ". Η ανθρώπινη φυλή ξεπήδησε από πυρ και νερό, αναφέρεται αλληγορικά, διαμορφώθηκε από τους ΠΑΤΕΡΕΣ ή τους προγόνους-θυσιαστές, από τον Αγκνί. Γιατί Αγκνί, Ασβίν, Αντιτγιά, [*Ριγκ Βέντα*, ΙΙΙ, 54, 16 ΙΙ, 29, 3, 4] είναι όλοι συνώνυμοι με εκείνον τον "θυσιαστή" ή τους πατέρες, που αλλιώς ονομάζονται *Πιτάρα* (*Πιτρί*, πατέρες), Ανγκιράσα,[515] *Σαντγιά* "θείοι θυσιαστές", οι πιο απόκρυφοι απ' όλους. Αυτοί ονομάζονται *ντέβα πουτρά ρισάγια*, ή "οι Γιοι του θεού". [*Ριγκ Βέντα*, Χ, 62, 1, 4] Οι "θυσιαστές", επίσης, είναι συλλογικά ο ΕΝΑΣ θυσιαστής, ο πατέρας των θεών, ο Βισβακάρμαν, ο οποίος εκτέλεσε την μεγάλη τελετουργία Σαρβαμεντά και τελείωσε θυσιάζοντας τον εαυτό του (Βλέπε *Ύμνους του Ριγκ Βέντα*).

Στους Ύμνους αυτούς ο "Ουράνιος Άνθρωπος" ονομάζεται πούρουσα, "ο Άνθρωπος" [*Ριγκ Βέντα*, Χ, 90, 1], από τον οποίο γεννήθηκε ο Βιράτζ·[*Ριγκ Βέντα*, Χ, 90, 5] και από τον Βιράτζ, ο (θνητός) άνθρωπος. Ο Βάρουνα (που τώρα έχει κατέβει από την ανώτερη θέση του για να γίνει αρχηγός των Κυρίων *Ντιάνι*, ή *Ντέβα*) είναι εκείνος που ρυθμίζει όλα τα φυσικά φαινόμενα, ο οποίος "φτιάχνει ένα μονοπάτι για τον Ήλιο, για να το ακολουθήσει". Οι επτά ποταμοί του ουρανού (οι κατερχόμενοι δημιουργικοί θεοί) και οι επτά ποταμοί της γης (οι επτά αρχέγονες ανθρωπότητες) βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο του, όπως θα δούμε. Γιατί εκείνος που παραβιάζει τους νόμους του Βάρουνα (*Βρατανί*, "πορείες φυσικής δράσης", ενεργοί νόμοι) τιμωρείται από τον Ίντρα [*Ριγκ Βέντα*, Χ, 113-115], τον βεντικό πανίσχυρο θεό, του οποίου το *Βρατά* (νόμος ή δύναμη) είναι μεγαλύτερο από τους *Βρατανί* οποιουδήποτε άλλου θεού.

Έτσι, ο *Ριγκ Βέντα*, η αρχαιότερη απ' όλες τις γνωστές αρχαίες καταγραφές, μπορεί να φανεί ότι επιβεβαιώνει τις απόκρυφες διδασκαλίες σχεδόν από κάθε άποψη. Οι ύμνοι του – καταγραφές που γράφηκαν από τους πρώτους Μυημένους της Πέμπτης (της δική μας φυλής) αναφορικά με τις αρχέγονες διδασκαλίες – μιλούν για Επτά Φυλές (δύο από τις οποίες πρόκειται να έρθουν) συμβολίζοντας τες με "επτά ρεύματα" [*Ριγκ Βέντα*, Ι, 35-38] και για Πέντε Φυλές (*πάντσα κριστάγια*) που έχουν ήδη κατοικήσει αυτό τον κόσμο στις πέντες περιοχές (*πάντσα πραντίσα*), [*Ριγκ Βέντα*, Χ, 86, 29], καθώς επίσης και για τις τρεις ηπείρους που υπήρξαν.[516]

Ριγκ Βέντα, Ι, 31, 17, 139 και επόμενα. Ο καθ. Ροθ (στο Λεξικό της Πετρούπολης) ορίζει τους Ανγκιράσα σαν μια ενδιάμεση φυλή ανώτερων όντων ανάμεσα στους θεούς και στους ανθρώπους. Ενώ ο καθ. Βέμπερ, σύμφωνα με την απαράβατη συνήθειά του να εκσυγχρονίζει και να ανθρωπομορφοποιεί το θείο, βλέπει σ' αυτούς τους πρώτους ιερείς της θρησκείας που είναι κοινή στους Άριους Ινδούς και τους Πέρσες. Ο Ροθ έχει δίκιο. Το "Ανγκιράσα" ήταν ένα από τα ονόματα των *Ντιάνι* ή *Ντέβα,* καθοδηγητών (*Γκουρού Ντέβα*), των Μυημένων της Τρίτης, της Τέταρτης, ακόμα και της Πέμπτης Φυλής.

Στην απόκρυφη Δοξασία περιγράφονται τρεις "ήπειροι" που καταβυθίστηκαν ή καταστράφηκαν με άλλον τρόπο – η πρώτη "ήπειρος" της Πρώτης Φυλής διασώθηκε μέχρι το τέλος και υπάρχει ακόμα και σήμερα – η Υπερβόρεια, η Λεμούρια (υιοθετώντας το όνομα που είναι τώρα γνωστό στην Επιστήμη) και η Ατλαντίδα. Το μεγαλύτερο μέρος της Ασίας πρόβαλε κάτω από τα νερά μετά την καταστροφή της Ατλαντίδος. Η Αφρική ήρθε ακόμα αργότερα, ενώ η Ευρώπη είναι η πέμπτη και η τελευταία, τμήματα των δύο Αμερικών όντας πολύ παλαιότερα. Αλλά για όλα αυτά, περισσότερα σε λίγο. Οι Μυημένοι που έγραψαν τους *Βέντα* – ή οι *Ρίσι* της δικής μας Πέμπτης Φυλής – έγραψαν σε μια εποχή όπου η Ατλαντίδα είχε ήδη χαθεί. Η Ατλαντίδα είναι η τέταρτη ήπειρος που εμφανίστηκε, αλλά η *τρίτη που εξαφανίστηκε*.

Μόνο οι μελετητές εκείνοι που θα γίνουν κύριοι της μυστικής σημασίας των *Πουρουσασούκτα* (στους οποίους η ενόραση των σύγχρονων Ανατολιστών διάλεξε να βλέπει "έναν από τους πιο πρόσφατους ύμνους του *Ριγκ Βέντα*"), μόνο αυτοί μπορούν να ελπίζουν ότι θα κατανοήσουν πόσο αρμονικές είναι οι διδασκαλίες και πόσο επιβεβαιώνουν τις Εσωτερικές δοξασίες. Πρέπει κανείς να μελετήσει μέσα σε όλον τον παραλογισμό του μεταφυσικού τους νοήματος, τις σχέσεις που υπάρχουν ανάμεσα στον (Ουράνιο) άνθρωπο, τον "Πούρουσα", που ΘΥΣΙΑΣΤΗΚΕ για την δημιουργία του Σύμπαντος και όλων μέσα σε αυτό (παράβαλε Βισβακάρμαν) και στον γήινο, θνητό άνθρωπο, [*Ριγκ Βέντα*, X, 20, 1, 16] πριν να αντιληφθεί την κρυμμένη φιλοσοφία αυτών των στίχων:

«15. Αυτός [ο "Άνθρωπος", *πούρουσα*, ή Βισβσκάρμαν] είχε επτά περικλείοντα κούτσουρα καυσίμου και τρεις φορές επτά στρώματα καυσίμου. Όταν οι θεοί εκτέλεσαν την θυσία, έδεσαν τον Άνθρωπο σαν θύμα». Αυτό αναφέρεται στις τρεις Επταδικές αρχέγονες Φυλές και δείχνει την αρχαιότητα των *Βέντα*, που δεν γνώριζαν καμιά άλλη [θυσία], πιθανόν, σε εκείνες τις αρχικές *προφορικές* διδασκαλίες, καθώς επίσης και στις επτά πρωταρχικές ομάδες της ανθρωπότητας, καθώς ο Βισβακάρμαν αντιπροσωπεύει συλλογικά την θεία ανθρωπότητα.[517]

ίδια δοξασία αντανακλάται και σε άλλες αρχαίες θρησκείες. Μπορεί και πρέπει να έφτασε σε εμάς παραμορφωμένη και παρερμηνευμένη, όπως συμβαίνει στην περίπτωση των Πάρσων, οι οποίοι την διαβάζουν στην *Βεντιντάντ* και αλλού χωρίς να κατανοούν τους υπαινιγμούς που περιέχονται εκεί καλύτερα από ό,τι οι Ανατολιστές. Και όμως η δοξασία αναφέρεται καθαρά στα αρχαία έργα τους.[518] Αλλά δείτε πιο κάτω.

Συγκρίνοντας την εσωτερική διδασκαλία με τις ερμηνείες του Τζέημς Νταρμέστετερ, μπορεί κανείς να δει με μια ματιά πού γίνεται το λάθος και την αιτία που το προκαλεί. Το απόσπασμα έχει ως εξής:

> Ινδο-ιράνιος Άσουρα [Άχουρα] γινόταν συχνά κατανοητός σαν *επταπλός*, με την χρησιμοποίηση ορισμένων μυθικών [;] αριθμών, οι πρόγονοι των Ινδο-ιράνιων οδηγήθηκαν να μιλούν για επτά κόσμους,[519] και ο Υπέρτατος θεός συχνά εμφανιζόταν επταπλός, όπως και οι κόσμοι πάνω στους οποίους βασίλευε.... Στην Περσία οι επτά κόσμοι έγιναν οι επτά Κεσβάρ της γης: η γη διαιρείται σε επτά Κεσβάρ, από τους οποίους μόνο ένας *είναι γνωστός και προσιτός στον άνθρωπο*, εκείνος πάνω στον οποίο ζούμε, δηλαδή, ο *Χβανιράθα*, πράγμα που ισοδυναμεί με το να λέμε ότι υπάρχουν επτά γαίες.[520] Η μυθολογία των Πάρσων γνωρίζει επίσης επτά ουρανούς. Ο ίδιος ο Χβανιράθα χωρίζεται σε επτά κλίματα. [*Βεντιντάντ, Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. IV, σελ. LIX, LX και υποσημείωση. Επίσης *Ορμάζντ και Αχριμάν* (Παρίσι, 1877), παρ. 72.]

ίδια διαίρεση και δοξασία μπορεί να βρεθεί στην αρχαιότερη και πιο σεβαστή από τις ινδικές γραφές: τον *Ριγκ Βέντα*. Εκεί γίνεται αναφορά σε έξι κόσμους, *εκτός από την γη μας*: τα έξι

Και αυτή η αρχαϊκή διδασκαλία δεν είναι και τόσο *αντιεπιστημονική*, αφού ένας από τους μεγαλύτερους φυσιοδίφες της εποχής μας – ο αείμνηστος καθηγητής Αγκασίζ – παραδεχόταν την πολλαπλότητα της γεωγραφικής προέλευσης του ανθρώπου και την υποστήριζε μέχρι το τέλος της ζωής του. Η ενότητα του ανθρώπινου είδους είχε γίνει αποδεκτή από τον εξαίρετο καθηγητή του Καίμπριτζ (Η.Π.Α.) με τον ίδιο τρόπο που γίνεται αποδεκτή από τους Αποκρυφιστές, δηλαδή με την έννοια της ουσιαστικής και αρχικής ομοιογένειας και της προέλευσης από μια και την αυτή πηγή, δηλαδή Νέγροι, Αριοί, Μογγόλοι κ.τ.λ., όλοι προήλθαν με τον ίδιο τρόπο και από τους ίδιους προγόνους. Αυτοί ήταν όλοι της ίδιας ουσίας, αν και διαφορετικοί, γιατί ανήκαν σε επτά πεδία που διέφεραν σε βαθμό αν και όχι σε είδος. Αργότερα, εκείνη η αρχική φυσική διαφορά εντονοποιήθηκε ελάχιστα από τις γεωγραφικές και κλιματολογικές συνθήκες. Αυτή, φυσικά, δεν είναι η θεωρία του Αγκασίζ, αλλά η εσωτερική απόδοση. Αναλύεται πλήρως στην Προσθήκη (Μέρος III).

Βλέπε την αρίθμηση των επτά *σφαιρών* – όχι των "Κεσβάρ της γης", όπως πίστευαν – στο Φάργκαρντ XIX, 30 και επόμενα.

Οι επτά κόσμοι, όπως ειπώθηκε, είναι οι επτά σφαίρες της αλύσου, όπου σε καθεμιά προΐσταται ένας από τους "Επτά μεγάλους θεούς" κάθε θρησκείας. Όταν αυτοί οι τελευταίοι υποβιβάστηκαν και ανθρωπομορφοποιήθηκαν και οι μεταφυσικές ιδέες απλώς ξεχάστηκαν, η σύνθεσή τους ή ο ανώτατος, ο έβδομος, χωρίστηκε από τους υπόλοιπους και η προσωποποίηση έγινε ο όγδοος θεός, τον οποίο ο μονοθεϊσμός προσπάθησε να ενοποιήσει, αλλά απέτυχε. Σε καμιά εξωτερική θρησκεία ο θεός δεν είναι πραγματικά ένας, αν αναλυθεί μεταφυσικά.

Οι έξι ορατές σφαίρες της αλύσου μας είναι και "κόσμοι" και "γαίες", όπως είναι και η δική μας, αν και αόρατες. Αλλά πού θα μπορούσαν να βρίσκονται οι *Έξι* αόρατες γαίες πάνω σε αυτήν την σφαίρα;

ρατζάνσι πάνω από την πριτιβί – την Γη – ή "αυτήν" (*ίνταμ*) σαν αντίθετη σε με "εκείνην που είναι πέραν " (δηλαδή οι έξι σφαίρες πάνω στα άλλα *τρία* πεδία ή κόσμους). [Βλέπε *Ριγκ Βέντα*, I, 34, III, 56, VII, 21, 16 και V, 60, 6.]

Τα υπογραμμισμένα είναι δικά μας για να τονίσουμε την ταυτότητα των απόψεων με την εσωτερική δοξασία και το λάθος που γίνεται. Αλλά οι Μάγοι ή Μαζνταίοι πίστευαν σε εκείνο που πίστευαν και άλλοι λαοί, δηλαδή σε επτά "κόσμους" ή σφαίρες της πλανητικής μας αλύσου, από τις οποίες μόνο μία είναι προσιτή στον άνθρωπο (την παρούσα εποχή), η Γη μας , και στην διαδοχική εμφάνιση και καταστροφή επτά ηπείρων ή γαιών πάνω στην δική μας σφαίρα, όπου κάθε ήπειρος διαιρείτο – σε ανάμνηση των επτά σφαιρών (μια ορατή, έξι αόρατες) – σε επτά νήσους ή ηπείρους, "επτά κλίματα" κ.τ.λ., κ.τ.λ. Αυτή ήταν μια κοινή πίστη την εποχή εκείνη όταν η τώρα Μυστική Δοξασία ήταν ανοιχτή σε όλους. Οι Ανατολιστές (οι οποίοι είχαν επίσης παραπλανηθεί από την λησμοσύνη των αμύητων Ινδών και Πάρσων σχετικά με τις αρχέγονες δοξασίες τους), εξαιτίας αυτής της πολλαπλότητας των τοποθεσιών κάτω από επταδική διαίρεση, ένιωσαν τόσο μπερδεμένοι απ' αυτόν τον συνεχώς εμφανιζόμενο επταπλό αριθμό, ώστε να τον θεωρήσουν "μυθικό". Η λησμοσύνη των πρώτων αρχών είναι εκείνη που οδήγησε τους Ανατολιστές μακριά από το σωστό μονοπάτι και τους έκανε να περιπέσουν σε μεγάλα λάθη. Η ίδια αποτυχία απαντάται στον ορισμό των θεών. Εκείνοι που αγνοούν την εσωτερική δοξασία των πρώτων Αρίων δεν θα μπορέσουν ποτέ να αφομοιώσουν ή να κατανοήσουν σωστά το μεταφυσικό νόημα που περιέχεται σ' αυτά τα ΟΝΤΑ.

Άχουρα Μάζντα (Ορμάζντ) ήταν η κεφαλή και η σύνθεση των επτά Άμεσα Σπέντα (ή Αμσασπέντ) και, επομένως, ένας Άμεσα Σπέντα και ο ίδιος. Ακριβώς όπως ο "Ιεχωβά-Μπινά-Αραλίμ" ήταν η κεφαλή και η σύνθεση των Ελοΐμ και τίποτε περισσότερο, έτσι και ο Αγκνί-Βίσνου-Σούρια ήταν η σύνθεση και η κεφαλή ή η εστία απ' όπου εκπορεύτηκαν στην φυσική καθώς και στην μεταφυσική, από τον πνευματικό καθώς και από τον φυσικό Ήλιο, οι Επτά Ακτίνες, οι επτά πύρινες γλώσσες, οι επτά πλανήτες ή θεοί. Όλοι αυτοί έγιναν υπέρτατοι θεοί και ο ΕΝΑΣ ΘΕΟΣ, αλλά μόνο μετά την απώλεια των αρχέγονων μυστικών, το βύθισμα της Ατλαντίδος, ή τον "Κατακλυσμό" και την κατάληψη της Ινδίας από τους Μπραχμάνους, οι οποίοι αναζήτησαν ασφάλεια πάνω στις κορυφές των Ιμαλαΐων, όταν ακόμα και τα ψηλά οροπέδια του σημερινού Θιβέτ καταβυθίστηκαν για μια φορά. Στην *Βεντιντάντ* ο Άχουρα Μάζντα επονομάζεται μόνο σαν το "Πιο Ευδαιμονικό Πνεύμα, Δημιουργός του *σωματικού* Κόσμου". "Άχουρα Μάζντα" στην κατά γράμμα μετάφραση του σημαίνει "Σοφός Κύριος" (*Ahura* "κύριος", και *Mazdha* "σοφός"). Επίσης, το όνομα Άχουρα, στα Σανσκριτικά Άσουρα, τον συνδέει με τους Μανασαπούτρα, τους Γιους της Σοφίας οι οποίοι εμψύχωσαν τον άνοο άνθρωπο και τον προίκισαν με νου (*μάνας*). Η λέξη *άχουρα* (*άσουρα*) μπορεί να προέρχεται από την ρίζα *ah* "υπάρχω", αλλά στην πρωταρχική σημασία της είναι αυτό που δείχνει η Μυστική Διδασκαλία.

Όταν η γεωλογία θα ανακαλύψει πριν από πόσες χιλιάδες χρόνια τα ταραγμένα νερά του Ινδικού Ωκεανού έφτασαν στα ψηλότερα οροπέδια της Κεντρικής Ασίας, όταν η Κασπία θάλασσα και ο Περσικός Κόλπος ήταν ενωμένα μαζί της, μόνο τότε θα γνωρίσει την ηλικία του Άριου μπραχμανικού έθνους και την εποχή της καθόδου του στις πεδιάδες του Ινδουστάν, που συνέβη χιλιετίες αργότερα.

Γίμα, ο επονομαζόμενος "πρώτος άνθρωπος" στην *Βεντιντάντ*, καθώς και ο δίδυμος αδελφός του Γιάμα, ο Γιος του Βαϊβασβάτα Μάνου, ανήκει σε δύο εποχές της Παγκόσμιας Ιστορίας. Είναι ο "Προγεννήτορας" της Δεύτερης ανθρώπινης φυλής, και επομένως η προσωποποίηση των σκιών των *Πιτρί*, και ο πατέρας της μετακατακλυσμιαίας Ανθρωπότητας. Οι Μάγοι έλεγαν "Γίμα", όπως εμείς λέμε "άνθρωπος", όταν μιλούσαν για την ανθρωπότητα. Ο "όμορφος Γίμα", ο πρώτος θνητός που συνομιλεί με τον Άχουρα Μάζντα, είναι ο πρώτος "άνθρωπος" που πεθαίνει ή εξαφανίζεται και όχι ο πρώτος που γεννιέται. Ο "Γιος του Βιβανγκάτ", όπως και ο Γιος του Βαϊβασβάτα, ήταν ο συμβολικός άνθρωπος, ο οποίος στον εσωτερισμό ήταν ο αντιπρόσωπος των *τριών πρώτων φυλών* και ο συλλογικός Προγεννήτορας τους. Από αυτές τις φυλές οι δύο πρώτες δεν πέθαναν ποτέ,[521] αλλά απλώς χάθηκαν, απορροφήθηκαν μέσα στους

Ο θάνατος ήρθε μόνο όταν ο άνθρωπος έγινε *υλικό* πλάσμα, βλέπε παρακάτω. Οι άνθρωποι της Πρώτης Φυλής καθώς και της Δεύτερης, διαλύονταν και εξαφανίζονταν μέσα στους απογόνους τους.

απογόνους τους και η τρίτη γνώρισε τον θάνατο μόνο προς το τέλος της, μετά το χωρισμό των φύλων και την "Πτώση" της σε γέννηση. Αυτό υπονοείται καθαρά στο Φάργκαρντ ΙΙ της *Βεντιντάντ*. Ο Γίμα αρνείται να γίνει φορέας του νόμου του Άχουρα Μάζντα, λέγοντας "δεν γεννήθηκαν, δεν διδάχθηκα να γίνω κήρυκας και φορέας της θρησκείας σου". Και τότε ο 'Αχουρα - Μάζντα τού ζητάει να κάνει τους ανθρώπους του να αυξηθούν και να "φυλάει τον κόσμο του" (3 και 4).

Αυτός αρνείται να γίνει ιερέας του Άχουρα Μάζντα, γιατί είναι ιερέας και θυσιαστής του εαυτού του, αλλά δέχεται την δεύτερη πρόταση. Εμφανίζεται να απαντάει:

> Ναι!....ναι, θα κυβερνώ και θα φυλάω τον κόσμο σου. Όσο θα είμαι εγώ Βασιλιάς δεν θα υπάρχει ούτε κρύος άνεμος ούτε ζεστός άνεμος, *ούτε ασθένεια ούτε θάνατος*.

... Τότε ο Άχουρα Μάζντα του φέρνει ένα χρυσό δαχτυλίδι και ένα εγχειρίδιο, εμβλήματα της κυριαρχίας, και κάτω από την εξουσία του Γίμα.

> Τριακόσιοι *χειμώνες* πέρασαν και η γη *ξαναγέμισε* με ποίμνια και κοπάδια, με ανθρώπους και σκύλους και πουλιά και με κόκκινα αστραφτερά πυρά, κ.τ.λ. [300 *χειμώνες* σημαίνει 300 περίοδοι ή κύκλοι].

Σημειώστε καλά, "ξαναγέμισε", που σημαίνει ότι όλα αυτά είχαν υπάρξει και πριν και έτσι αποδεικνύεται η γνώση της δοξασίας σχετικά με τις διαδοχικές καταστροφές του κόσμου και των ζωικών κύκλων του. Όταν οι "300 χειμώνες" πέρασαν, ο Άχουρα Μάζντα προειδοποιεί τον Γίμα ότι γη γεμίζει υπερβολικά και οι άνθρωποι δεν έχουν μέρος να μείνουν. Τότε ο Γίμα προβάλλει και με την βοήθεια της Σπέντα Αρμαϊτί (του θηλυκού πνεύματος ή Πνεύματος της Γης) κάνει την γη να απλωθεί και να μεγαλώσει κατά το ένα τρίτο, οπότε στην συνέχεια "νέα πλήθη και κοπάδια και άνθρωποι" εμφανίζονται πάνω της. Ο Άχουρα-Μάζντα τον προειδοποιεί ξανά και ο Γίμα, με την ίδια μαγική δύναμη, κάνει την γη να μεγαλώσει κατά δυο τρίτα. "Ενιακόσιοι χειμώνες" πέρασαν και ο Γίμα αναγκάστηκε να εκτελέσει την τελετουργία για τρίτη φορά. Ολόκληρη αυτή η διήγηση είναι αλληγορική. Οι τρεις διαδικασίες επέκτασης της γης αναφέρονται στις τρεις διαδοχικές ηπείρους και φυλές που πρόβαλαν η μια μετά την άλλη, όπως εξηγήθηκε πληρέστερα σε άλλο σημείο. Μετά την τρίτη φορά ο Άχουρα Μάζντα, σε μια συγκέντρωση "ουράνιων θεών και έξοχων θνητών", προειδοποιεί τον Γίμα ότι πάνω στον υλικό κόσμο πρόκειται να πέσουν τα μοιραία ύδατα και όλη η ζωή θα χαθεί. Αυτός είναι ο αρχαίος μαζνταϊκός συμβολισμός για την "πλημμύρα" και τον επερχόμενο κατακλυσμό στην Ατλαντίδα, ο οποίος σαρώνει κάθε φυλή με την σειρά της. Όπως ο Βαϊβασβάτα Μάνου και ο Νώε, έτσι και ο Γίμα κατασκευάζει ένα *βάρα* (ένα περίβλημα, μια κιβωτό) κάτω από την καθοδήγηση του θεού και φέρνει εκεί το σπέρμα κάθε ζωντανού πλάσματος, ζώων και "πυρών".

Σε αυτήν την "γη" ή νέα ήπειρο γίνεται νομοθέτης και κυβερνήτης ο Ζαρατούστρα. Αυτή ήταν η Τέταρτη Φυλή στην αρχή της, όταν οι άνθρωποι της Τρίτης άρχισαν να εξαφανίζονται. Μέχρι τότε, όπως ειπώθηκε πιο πάνω,δεν υπήρχε κανονικός θάνατος, αλλά μόνο ένας μετασχηματισμός, γιατί οι άνθρωποι δεν είχαν ακόμα προσωπικότητα. Είχαν μονάδες: πνοές της ΜΙΑΣ Πνοής, τόσο απρόσωπες όσο και η πηγή από την οποία ξεπρόβαλαν. Είχαν σώμα ή μάλλον σκιές σωμάτων τα οποία ήταν αναμάρτητα και επομένως χωρίς *κάρμα*. Έτσι, αφού δεν υπήρχε Καμαλόκα – πολύ λιγότερο *Νιρβάνα* ή έστω *Ντεβατσάν* – για τις "ψυχές" των ανθρώπων που δεν είχαν προσωπικό Εγώ, δεν μπορούσαν να υπάρχουν ενδιάμεσοι περίοδοι μεταξύ των ενσαρκώσεων. Όπως ο Φοίνικας, ο αρχέγονος άνθρωπος ανασταινόταν από το παλιό στο νέο του σώμα. Κάθε φορά και με κάθε νέα γενεά γινόταν πιο στερεός, πιο τέλειος φυσικά, σύμφωνα με τον εξελικτικό νόμο, που είναι ο Νόμος της Φύσης. Ο θάνατος ήρθε μαζί με τον πλήρη φυσικό οργανισμό και μαζί με αυτόν και η ηθική παρακμή.

Αυτή η εξήγηση δείχνει ότι μια ακόμα αρχαία θρησκεία συμφωνεί στην συμβολολογία της με την Παγκόσμια Δοξασία.

Σε άλλο σημείο δίνονται οι αρχαιότατες περσικές παραδόσεις, τα απομεινάρια του Μαζνταϊσμού των ακόμα παλιότερων Μάγων και μερικές από αυτές εξηγούνται. Η ανθρωπότητα

δεν ξεπήδησε από ένα μοναχικό ζευγάρι. Ούτε υπήρξε ένας πρώτος άνθρωπος – είτε Αδάμ είτε Γίμα – αλλά μια πρώτη ανθρωπότητα.

Μπορεί να είναι ή να μην είναι "μετριασμένη πολυγένεση". Από την στιγμή που τόσο η δημιουργία εκ του μηδενός – ένας παραλογισμός – όσο και ένας υπερανθρώπινος Δημιουργός ή δημιουργοί – ένα γεγονός – απορρίπτονται από την επιστήμη, τότε η πολυγένεση δεν παρουσιάζει καμια μεγαλύτερη δυσκολία ή ενόχληση (μάλλον μικρότερη από επιστημονική σκοπιά) από την μονογένεση.

Αντίθετα είναι ένας τόσο επιστημονικός ισχυρισμός, όσο και οποιοσδήποτε άλλος. Γιατί στην εισαγωγή του στο έργο των Νοτ και Γκλίντον, *Τύποι της Ανθρωπότητας*, ο Αγκασίζ δηλώνει την πίστη του σε έναν ακαθόριστο αριθμό "*πρωταρχικών φυλών ανθρώπων που δημιουργήθηκαν χωριστά* " και παρατηρεί ότι, "ενώ σε κάθε ζωολογική περιοχή τα ζώα είναι *διαφορετικού είδους, ο άνθρωπος, παρά την διαφορά των φυλών του, αποτελεί πάντα μια και την αυτή ανθρώπινη ύπαρξη*".

Αποκρυφισμός καθορίζει και περιορίζει τον αριθμό των πρωταρχικών ανθρώπινων φυλών σε επτά, εξαιτίας των "επτά προγεννητόρων" ή Πρατζαπάτι, των δημιουργών των όντων. Αυτοί δεν είναι ούτε θεοί ούτε υπερφυσικά Όντα, αλλά εξελιγμένα Πνεύματα από έναν άλλο και κατώτερο πλανήτη, ξαναγεννημένα πάνω σε αυτόν και τα οποία έδωσαν γέννηση με την σειρά τους κατά τον τωρινό Γύρο στην παρούσα Ανθρωπότητα. Η δοξασία αυτή επιβεβαιώνεται ξανά από έναν από τους απόηχούς της, τους Γνωστικούς. Στην Ανθρωπολογία και στην Γένεση του ανθρώπου αυτοί δίδασκαν ότι "μια ορισμένη συντροφιά Επτά αγγέλων" σχημάτισε τους πρώτους ανθρώπους, οι οποίοι δεν ήταν τίποτε καλύτερο από γιγαντιαίες, σκιώδεις μορφές χωρίς λογική, "ένα απλό συστρεφόμενο σκουλήκι"(!), γράφει ο Ειρηναίος, *Ενάντια στις Αιρέσεις*, Βιβλ. Πρώτο, XXIV, 1, ο οποίος, ως συνήθως, παίρνει την μεταφορά για πραγματικότητα.

* * *

Δ
Η ΕΠΤΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΣΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΕΡΓΑ

Μπορούμε τώρα να εξετάσουμε άλλες αρχαίες Γραφές και να δούμε αν περιέχουν την επταδική ταξινόμηση και, αν ναι, σε ποιον βαθμό. Σκορπισμένοι μέσα σε χιλιάδες σανσκριτικά κείμενα, που μερικά δεν έχουν ακόμα ανοιχθεί και άλλα είναι άγνωστα, καθώς και στα *Πουρανά,* οι αριθμοί επτά και σαράντα εννιά (7Χ7) παίζουν έναν πολύ σημαντικό ρόλο, στον ίδιον βαθμό, αν όχι και περισσότερο απ' ό,τι στην ιουδαϊκή Βίβλο. Απαντώνται από τις Επτά δημιουργίες στο Κεφάλαιο Ι, μέχρι τις επτά ακτίνες του Ηλίου στον τελικό Πραλάγια, ο οποίος επεκτείνεται σε Επτά Ήλιους και απορροφά την ύλη ολόκληρου του Σύμπαντος. Έτσι το *Μάτσια Πουρανά* λέει: "Για χάρη της διάδοσης των *Βέντα*, ο Βίσνου, στην αρχή ενός Κάλπα, διηγείται στον Μάνου την ιστορία του Ναρασίνχα και τα γεγονότα *επτά* Κάλπα" [όπως αναφέρεται στο *Βίσνου Πουρανά,* Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. LXXX]. Και ύστερα το ίδιο *Πουρανά* [Ουίλσον, *Βίσνου Πουρανά*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 15, υποσημείωση] δείχνει ότι "σε όλα τα Μανβαντάρα, τάξεις των *ρίσι*[522] εμφανίζονται ανά επτά και *επτά* και αφού εγκαθιδρύσουν έναν κώδικα νόμου και ηθικής αναχωρούν στην ευτυχία", όπου οι *ρίσι* αντιπροσωπεύουν πολλά άλλα πράγματα εκτός από ζώντες Σοφούς.

Στην μετάφραση του *Ατάρβα Βέντα* από το δρ. Μουίρ διαβάζουμε:

Όπως λέει ο Παρασαρά: "Αυτά είναι τα επτά πρόσωπα από τα οποία, στα διάφορα Μανβαντάρα, τα δημιουργημένα πράγματα προστατεύονται. Επειδή ολόκληρος ο κόσμος εμποτίζεται από την ενέργεια της θεότητας, αποκαλείται Βίσνου, από την ρίζα vis, "εισέρχομαι" ή "εμποτίζω", γιατί όλοι οι θεοί, οι Μάνου, οι επτά *Ρίσι*, οι γιοί των Μάνου, οι Ίντρα, οι κυβερνήτες των θεών, όλοι δεν είναι παρά προσωποποιημένες δυνατότητες (Βιμπουτάγια) του Βίσνου" (*Βίσνου Πουρανά,* Βιβλ. Τρίτο, κεφ. Ι, Ουίλσον, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 18-19). Ο Βίσνου είναι το Σύμπαν και το ίδιο το Σύμπαν στον *Ριγκ Βέντα* διαιρείται σε επτά περιοχές, πράγμα που όφειλε να αποτελεί ικανοποιητική αυθεντία, τουλάχιστον για τους Μπραχμάνους.

Ο χρόνος (μας) μεταφέρει εμπρός, σαν άτι, με επτά ακτίνες, χίλια μάτια, άφθαρτος, γεμάτος γονιμότητα. Πάνω του οι πνευματικοί σοφοί ανεβαίνουν τροχοί του είναι όλοι οι κόσμοι.

Έτσι, ο Χρόνος κινείται πάνω σε *επτά τροχούς*, έχει *επτά* πλήμνες και η αθανασία είναι ο άξονας του. Αυτός είναι τώρα *όλοι αυτοί οι κόσμοι*. Ο Χρόνος επισπεύδει τον πρώτο θεό.

Ένα γεμάτο δοχείο περιέχεται στον Χρόνο. Τον [Βλέπουμε να υπάρχει με πολλές μορφές. Είναι όλοι αυτοί οι κόσμοι στο μέλλον. Τον αποκαλούν "Χρόνο στον ύψιστο Ουρανό". [Ύμνος XIX, 53]

Τώρα προσθέστε σε αυτά τις ακόλουθες στροφές από τους Εσωτερικούς τόμους:

"Χώρος και Χρόνος είναι ένα. Χώρος και Χρόνος είναι χωρίς όνομα, γιατί είναι το αδιάγνωστο ΕΚΕΙΝΟ, το οποίο μπορεί να γίνει αισθητό μόνο μέσω των επτά ακτινών του: που είναι οι *Επτά Δημιουργίες, οι Επτά Κόσμοι*, οι *Επτά Νόμοι* " κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ....

Ενθυμούμενοι ότι τα *Πουρανά* επιμένουν πάνω στην ταυτότητα του Βίσνου με τον Χρόνο και τον Χώρο[523] και ότι ακόμα και το ραβινικό σύμβολο του θεού είναι MAQOM, "Χώρος", γίνεται σαφές γιατί, για σκοπούς μιας εκδηλωμένης θεότητας – Χώρος, Ύλη και Πνεύμα – το ένα κεντρικό σημείο γίνεται Τρίγωνο και Τετράγωνο (ο τέλειος Κύβος), επομένως *Επτά*. Ακόμα και ο άνεμος *Πραβάχα* (η μυστική και απόκρυφη Δύναμη που δίνει την ώθηση και ρυθμίζει την πορεία των άστρων και των πλανητών) είναι επταδικός. Τα *Κούρμα* και *Λίνγκα Πουρανά* απαριθμούν επτά κύριους ανέμους με αυτό το όνομα, οι οποίοι είναι οι αρχές του Κοσμικού Διαστήματος [*Βίσνου Πουρανά*, μετάφραση Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 306]. Αυτοί σχετίζονται στενά με τον Ντρουβά[524] (τώρα ένα από τα άστρα της Μικρής Άρκτου), τον Πολικό Αστέρα, ο οποίος με την σειρά του συνδέεται με την δημιουργία διαφόρων φαινομένων μέσω κοσμικών δυνάμεων.

Έτσι, από τις Επτά Δημιουργίες, τους επτά Ρίσι, Ζώνες, Ηπείρους, Αρχές, κ.τ.λ. κ.τ.λ. στις Άριες Γραφές, ο αριθμός πέρασε μέσα από την ινδική, αιγυπτιακή, χαλδαϊκή, ελληνική, ιουδαϊκή, ρωμαϊκή και τελικά μέσα από την χριστιανική μυστικιστική σκέψη, μέχρις ότου κατέληξε και παρέμεινε ανεξίτηλα αποτυπωμένος πάνω σε κάθε εξωτερική θεολογία. Τα επτά αρχαία βιβλία που έκλεψε από την κιβωτό του Νώε ο Χαμ και τα έδωσε στον Χους, τον γιο του, και οι επτά χάλκινες στήλες των Χαμ και Χείρον, είναι μια αντανάκλαση και μια ανάμνηση των Επτά αρχέγονων μυστηρίων που εγκαθιδρύθηκαν σύμφωνα με τις "Επτά μυστικές εκπορεύσεις", τους "Επτά Ήχους" και τις επτά ακτίνες, τα πνευματικά και αστρικά μοντέλα των επτά χιλιάδες φορές επτά αντιγράφων τους κατά τους τελευταίους αιώνες.

μυστηριώδης αριθμός κυριαρχεί για άλλη μια φορά στους όχι λιγότερο μυστηριώδεις Μαρούτ. Το *Βαγιού Πουρανά* δείχνει, και ο Χαριβάνσα επιβεβαιώνει, ότι οι Μαρούτ – οι αρχαιότεροι αλλά και οι πιο ακατανόητοι από όλους τους δευτερεύοντες ή κατώτερους θεούς του *Ριγκ Βέντα* – "γεννιώνται σε κάθε *μανβαντάρα* [Γύρο] επτά φορές επτά (ή 49), ότι σε κάθε *μανβαντάρα, τέσσερις φορές επτά* (ή είκοσι οχτώ) κερδίζουν απελευθέρωση, αλλά οι θέσεις τους καταλαμβάνονται από *άτομα ξαναγεννημένα σε αυτόν τον χαρακτήρα*" [όπως αναφέρεται από τον Ουίλσον, *Βίσνου Πουρανά,* Τομ. III, σελ. 15, υποσημείωση]. Τι είναι οι Μαρούτ στο εσωτερικό τους νόημα και ποια είναι εκείνα τα άτομα που "ξαναγεννιώνται σε αυτόν τον χαρακτήρα"; Στον *Ριγκ* και σε άλλους *Βέντα* οι Μαρούτ παρουσιάζονται σαν θεοί της θύελλας και φίλοι και σύμμαχοι του Ίντρα", είναι οι "Γιοι του ουρανού και της γης". Αυτό οδηγεί σε μια αλληγορία που τους εμφανίζει παιδιά του Σίβα, του μεγάλου πάτρονα των Γιόγκι, του "ΜΑΧΑ ΓΙΟΓΚΙ, του μεγάλου *ασκητή*, στον οποίο συγκεντρώνεται η ύψιστη τελείωση των αυστηρών στερήσεων και του αφηρημένου διαλογισμού, μέσω του οποίου αποκτώνται οι πιο απεριόριστες δυνάμεις, σημεία και θαύματα εκτελούνται, η

Ο Βίσνου είναι το παν: οι κόσμοι, τα άστρα, οι θάλασσες κ.τ.λ. "Ο Βίσνου είναι καθετί που υπάρχει, καθετί που δεν υπάρχει ... [αλλά] δεν είναι το υλικό (Βαστουμπούτα)" (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Τρίτο, κεφ. XII, Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 309). "Αυτό που οι άνθρωποι ονομάζουν ύφιστο θεό δεν είναι το υλικό, αλλά *η αιτία του*, ούτε αυτό που είναι εδώ, εκεί, ή αλλού, ούτε αυτό που βλέπουμε, αλλά εκείνο μέσα στο οποίο υπάρχει το παν: ο *χώρος*".

Γι' αυτό στα *Πουρανά* λέγεται ότι η θέα του Ντρουβά (του πολικού αστέρα) την νύχτα και της ουράνιας Φώκαινας (Σισουμάρα, ένας αστερισμός) εξαφανίζει οποιοδήποτε αμάρτημα διαπράχθηκε κατά την διάρκεια της μέρας. (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβ. II κεφ. XII, Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 306). Το γεγονός είναι ότι οι ακτίνες των τεσσάρων άστρων στον κύκλο της ασταμάτητης εμφάνισης – οι Αγκνί, Μαχέντρα, Κασιάπα και Ντρουβά, τοποθετημένοι στην ουρά της Μικρής Άρκτου (Σισουμάρα) – εστιασμένες με έναν ορισμένο τρόπο και πάνω σε ένα ορισμένο αντικείμενο, παράγουν υπερφυσικά αποτελέσματα. Οι αστρομάγοι της Ινδίας θα καταλάβουν τι εννοούμε.

ύψιστη πνευματική γνώση κερδίζεται και η ένωση με το μεγάλο πνεύμα του σύμπαντος τελικά πετυχαίνεται" [Ντόουσον, *Κλασικό Ινδουϊστικό Λεξικό*, στο λήμμα Σίβα, σελ. 298]. Στον *Ριγκ Βέντα* το όνομα Σίβα είναι άγνωστο, αλλά ο θεός ονομάζεται Ρουντρά, που είναι μια λέξη η οποία χρησιμοποιείται για τον Αγκνί, τον θεό της φωτιάς. Έτσι, οι Μαρούτ αποκαλούνται εκεί γιοι του. Στο *Ραμαγιάνα* και στα *Πουρανά*, η μητέρα τους, η Ντίτι – η αδελφή ή το συμπλήρωμα και μια μορφή της Άντιτι – ανυπόμονη να αποκτήσει έναν γιο που θα μπορούσε να καταστρέψει τον Ίντρα, μαθαίνει από τον σοφό Κασιάπα ότι: "αν με σκέψεις απόλυτα ευσεβείς και με πρόσωπο ολότελα αγνό, [αυτή] κρατήσει το μωρό στην μήτρα [της] για εκατό χρόνια" [Ουίλσον, *Βίσνου Πουρανά*, Τομ. II, σελ. 78] τότε θα αποκτήσει έναν τέτοιον γιο. Αλλά ο Ίντρα ματαιώνει τα σχέδιά της. Με τον κεραυνό του διαιρεί το έμβρυο μέσα στην μήτρα της σε επτά τμήματα και ύστερα χωρίζει κάθε τμήμα ξανά σε επτά κομμάτια, τα οποία γίνονται οι γοργοκίνητες θεότητες, οι Μαρούτ. [Στο *Ραμαγιάνα* αυτός που το κάνει είναι ο Μπάλα Ράμα, ο μεγαλύτερος αδελφός του Κρίσνα.] Οι θεότητες αυτές είναι απλώς μια άλλη όψη ή μια ανάπτυξη των Κουμαρά, οι οποίοι στο πατρωνυμικό τους είναι Ρουντρά, όπως πολλοί άλλοι.[525]

Ντίτι όντας η Άντιτι, εκτός αν μας αποδειχθεί το αντίθετο, η Άντιτι, λέμε ή Ακασά στην ανώτερη μορφή της, είναι ο *αιγυπτιακός επταπλός ουρανός*. Κάθε αληθινός Αποκρυφιστής θα κατανοήσει το νόημα. Η Ντίτι, επαναλαμβάνουμε, είναι η έκτη αρχή της *μεταφυσικής* φύσης, *Μπούντι* του Ακασά. Η Ντίτι, η μητέρα των Μαρούτ, σε μια από τις γήινες μορφές της, συμβόλιζε ταυτόχρονα την θεία Ψυχή στον ασκητή και τις θείες εφέσεις της μυστικιστικής Ανθρωπότητας προς την απελευθέρωση από το δίχτυ της *Μάγια* και την τελική ευδαιμονία στην συνέχεια. Ο Ίντρα, που τώρα έχει υποβαθμιστεί εξαιτίας του Κάλι Γιουγκά, όπου τέτοιες εφέσεις δεν είναι πια γενικές, αλλά έχουν γίνει ανώμαλες μέσω μιας γενικής εξάπλωση του *Αχανκάρα* (του αισθήματος της Εγωικότητας, του Εαυτού. ή του ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ) και της άγνοιας, στην αρχή ήταν ένας από τους μεγαλύτερους θεούς του ινδικού Πανθέου, όπως δείχνει ο *Ριγκ Βέντα*. Ο Σουραντίπα "ο αρχηγός των θεών", ξέπεσε από *Τζισνού*, "αρχηγός της ουράνιας στρατιάς" – ο Ινδός Αγ. Μιχαή – σε έναν αντίθετο του ασκητισμού, εχθρό κάθε άγιας έφεσης. Παρουσιάζεται να παντρεύεται την Αϊντρί (Ιντράνι), την προσωποποίηση της Αϊντριγιάκα, της εξέλιξης του στοιχείου των αισθήσεων, την οποία παντρεύτηκε "εξαιτίας των αισθησιακών της έλξεων". Γεγονός μετά από το οποίο άρχισε να στέλνει ουράνιους θηλυκούς δαίμονες για να εξάψουν τα πάθη των αγίων, των Γιόγκι, και να τους "αποσπάσουν από τις πανίσχυρες ευλαβικές πράξεις τους τις οποίες φοβόταν". Επομένως, ο Ίντρα, οποίος τώρα χαρακτηρίζεται σαν "θεός του στερεώματος, η προσωποποιημένη ατμόσφαιρα", είναι στην πραγματικότητα η κοσμική αρχή *Μαχάτ* και η πέμπτη ανθρώπινη, το *Μάνας*, στην διπλή όψη του, σαν συνδεόμενο με την *Μπούντι*, και επειδή επιτρέπει στον εαυτό του να παρασυρθεί από την αρχή του *Κάμα* του (το σώμα των παθών και των επιθυμιών). Αυτό δείχνεται από τον Μπράχμα που λέει στον νικημένο θεό ότι οι συχνές αποτυχίες του οφείλονταν στο *κάρμα* και ήταν μια τιμωρία για την ακολασία του και την αποπλάνηση διαφόρων νυμφών. Ακριβώς με αυτόν τον τελευταίο χαρακτήρα του είναι που επιδιώκει, για να σώσει τον εαυτό του από την καταστροφή, να αφανίσει το επερχόμενο "μωρό" που προοριζόταν να τον κατανικήσει – το μωρό, φυσικά, συμβολίζει την θεία και σταθερή θέληση του Γιόγκι – αποφασισμένο να αντισταθεί σε όλους αυτούς τους πειρασμούς και έτσι να καταστρέψει τα πάθη μέσα στην γήινη προσωπικότητα του. Ο Ίντρα τα καταφέρνει και πάλι, γιατί η σάρκα νικάει το πνεύμα (η Ντίτι εμφανίζεται αποτυχημένη στον Ντβαπάρα Γιουγκά, κατά την διάρκεια εκείνης της περιόδου όταν η Τέταρτη Φυλή ανθούσε). Αυτός διαιρεί το "Έμβρυο" (της νέας θείας κατάστασης μύησης, που γεννήθηκε άλλη μια φορά από τους Ασκητές της Άριας Πέμπτης Φυλής), σε επτά κομμάτια – μια αναφορά όχι μόνο στις επτά υποφυλές της νέας Ριζικής Φυλής, στην καθεμιά από τις οποίες θα υπάρχει ένας "Μάνου",[526] αλλά

Σχετικά με την προέλευση του Ρουντρά, σε αρκετά *Πουρανά* αναφέρεται ότι ο (πνευματικός του) απόγονος, που δημιουργήθηκε σε αυτόν από τον Μπράχμα, δεν περιοριζόταν ούτε στους επτά Κουμαρά ούτε στους έντεκα Ρουντρά κ.τ.λ., αλλά "περιλαμβάνει άπειρους αριθμούς όντων με πρόσωπο και εξοπλισμό σαν του (παρθένου) πατέρα τους. Θορυβημένος από την μανία, τον αριθμό και την αθανασία τους, ο Μπράχμα επιθυμεί ο γιος του Ρουντρά να σχηματίσει πλάσματα διαφορετικής και θνητής φύσης". Ο Ρουντρά αρνούμενος να δημιουργήσει εγκαταλείπει κ.τ.λ., επομένως ο Ρουντρά είναι ο πρώτος επαναστάτης (*Λίνγκα, Βαγιού, Μάτσια* και άλλα *Πουρανά*).

Παρά την φοβερή και προφανώς σκόπιμη σύγχυση των Μάνου, Ρίσι και των απογόνων τους στα *Πουρανά*, ένα πράγμα είναι σαφές: υπήρχαν και θα υπάρχουν επτά *Ρίσι* σε κάθε Ριζική Φυλή (ονομαζόμενη επίσης *Μανβαντάρα* στα

επίσης και στις μυητικές βαθμίδες- και ύ-- στερα το καθένα κομμάτι σε επτά κομμάτια, ένας υπαινιγμός στους Μάνου-Ρίσι κάθε Ριζικής Φυλής και υποφυλής.

Δεν φαίνεται δύσκολο να αντιληφθούμε τι σημαίνουν οι Μαρούτ που αποκτούν απελευθέρωση "*τέσσερις φορές επτά*" σε κάθε "μανβαντάρα" καθώς και εκείνα τα άτομα που *ξαναγεννιώνται* σ' αυτόν τον χαρακτήρα (των Μαρούτ με το εσωτερικό τους νόημα) και που "καταλαμβάνουν τις θέσεις τους". Οι Μαρούτ αντιπροσωπεύουν: (α) τα πάθη που λυσσομανούν και μαίνονται μέσα στο στήθος κάθε υποψήφιου, όταν ετοιμάζεται για μια ασκητική ζωή, αυτό *μυστικιστικά*. (β) Τις απόκρυφες δυνατότητες που είναι κρυμμένες στις πολλαπλές όψεις των κατώτερων αρχών του *Ακάσα*, το σώμα του ή *στούλα σάριρα* συμβολίζει την γήινη, κατώτερη ατμόσφαιρα κάθε κατοικημένης σφαίρας, αυτό μυστικά και αστρικά. (γ) Πραγματικές συνειδητές Υπάρξεις, Όντα μιας κοσμικής και ψυχικής φύσης.

Ταυτόχρονα, στην απόκρυφη ορολογία, "Μαρούτ" είναι ένα από τα ονόματα που δίνονται σε εκείνα τα ΕΓΩ των μεγάλων Μυημένων, οι οποίοι πέθαναν και οι οποίοι είναι γνωστοί σαν *Νιρμανακάγια*, σε κείνα τα Εγώ για τα οποία – αφού βρίσκονται πέρα από την πλάνη – δεν υπάρχει Ντεβατσάν και τα οποία, επειδή από την μια δεν το έχουν εθελοντικά απαρνηθεί για το καλό της ανθρωπότητας και από την άλλη δεν έχουν φτάσει ακόμα στο *Νιρβάνα*, παραμένουν αόρατα πάνω στην Γη. Γι' αυτό και αρχικά οι Μαρούτ[527] παρουσιάζονται σαν γιοι του Σιβά-Ρουντρά, του "Πάτρονα Γιόγκι", του οποίου ο ασκητής πρέπει να αποκτήσει μυστικιστικά το "τρίτο μάτι" πριν γίνει ένας μυημένος και ύστερα, με τον κοσμικό χαρακτήρα τους, είναι υποτελείς του Ίντρα και αντίπαλοι του, αναλόγως. Οι "τέσσερις φορές επτά" απελευθερώσεις αναφέρονται στους τέσσερις Γύρους και στις τέσσερις Φυλές που προηγήθηκαν των δικών μας, σε καθέναν από τους οποίους οι Μαρούτ *Τζιβά* (μονάδες) ξαναγεννήθηκαν και απέκτησαν τελική απελευθέρωση, μόνο αν επωφελήθηκαν απ' αυτήν. Αντί για την οποία, προτιμώντας το καλό της ανθρωπότητας, που θα αγωνιζόταν ακόμα πιο απελπισμένα μέσα σε αυτό το μπέρδεμα της άγνοιας και της δυστυχίας αν δεν υπήρχε αυτή η εξωτερική βοήθεια, ξαναγεννιούνται ξανά και ξανά "σε αυτόν τον χαρακτήρα" και έτσι "καταλαμβάνουν τις δικές τους θέσεις". Το ποιοι είναι "πάνω στην γη", κάθε σπουδαστής της Απόκρυφης επιστήμης το γνωρίζει.' Όπως επίσης γνωρίζει ότι οι Μαρούτ είναι Ρουντρά, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται επίσης η οικογένεια του Τβάστρι, ένα συνώνυμο των Βισβακάρμαν, του μεγάλου πάτρονα των Μυημένων. Αυτό μας παρέχει άπλετη γνώση της αληθινής φύσης τους.

Το ίδιο και για την Επταδική Διαίρεση του Κόσμου και των ανθρώπινων αρχών. Τα *Πουρανά*, μαζί με άλλα ιερά κείμενα, είναι γεμάτα από σχετικούς υπαινιγμούς. Πρώτα απ' όλα, το κοσμικό Αυγό το οποίο περιείχε τον Μπράχμα ή το Σύμπαν, ήταν εξωτερικά ντυμένο με επτά φυσικά στοιχεία, στην αρχή ασαφώς απαριθμημένα σαν Νερό, Αέρας, Πυρ, Αιθέρας και τρία *μυστικά στοιχεία*. Έπειτα ο "Κόσμος" λέγεται ότι "περιβάλλεται από κάθε πλευρά" από επτά στοιχεία, επίσης μέσα στο αυγό όπως εξηγείται "ο κόσμος περιβάλλεται από κάθε πλευρά και από πάνω και από κάτω, από τον *Αντακατάχα*, το κέλυφος του αυγού του Μπράχμα". [*Βίσνου Πουρανά,* Ουίλσον, Τομ. ΙΙ, σελ. 231.] Γύρω από το κέλυφος κυλάει νερό, το οποίο περιβάλλεται από πυρ, το πυρ περιβάλλεται από αέρα, ο αέρας από αιθέρα, ο αιθέρας από την πηγή των στοιχείων (*Αχανκάρα*) και αυτό από τον Παγκόσμιο Νου ("Διάνοια", όπως μεταφράζει ο Ουίλσον). Αυτό

ιερά βιβλία), όπως υπάρχουν δεκατέσσερις Μάνου σε κάθε Γύρο, οι "προϊστάμενοι θεοί, οι *Ρίσι* και οι Γιοι των Μάνου" όντας ταυτόσημοι. (Βλέπε Βιβλ. Τρίτο, κεφ. Ι του *Βίσνου Πουρανά*). Στο *Βίσνου Πουρανά* δίνονται "Έξι" Μανβαντάρα, το Έβδομο οντάς το δικό μας. Το *Βαγιού Πουρανά* παρέχει τα ονόματα των Γιών των οεκατεσσάρων Μάνου σε κάθε Μανβαντάρα και των Γιων των επτά Σοφών ή *Ρίσι*. Οι τελευταίοι είναι απόγονοι των Προγεννητόρων της ανθρωπότητας. Όλα τα *Πουρανά* μιλούν για τους επτά Πρατζαπάτι αυτής της περιόδου (Γύρου).

"Ο Τσακσουσά ήταν ο Μάνου της έκτης περιόδου [Τρίτος Γύρος και Τρίτη Φυλή], στην οποία ο Ίντρα ήταν Μανοτζάγια", Μαντραντρούμα, στο *Μπαγκαβάτα Πουρανά*, VIII, V, 8. [Βλέπε *Βίσνου Πουρανά* (Ουίλσον), Βιβλ. Τρίτο. κεφ. Ι, Ουίλσον, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 11-12 υποσημείωση]. Επειδή υπάρχει τέλεια αναλογία ανάμεσα στον "Μεγάλο Γύρο" (*Μαχακάλπα*), σε καθέναν από τους επτά Γύρους και σε καθεμιά από τις επτά μεγάλες Φυλές σε κάθε Γύρο, γι' αυτό ο Ίντρα της έκτης περιόδου, ή Τρίτου Γύρου, αντιστοιχεί με το τέλος της Τρίτης Φυλής (την εποχή της Πτώσης ή του χωρισμού των φύλων). Ο Ρουντρά, σαν πατέρας των Μαρούτ, έχει πολλά κοινά σημεία με τον Ίντρα, τον Μαρουτβάν, ή "Κύριο των Μαρούτ". Λέγεται ότι ο Ρουντρά για να πάρει ένα όνομα έκλαψε γι' αυτό. Ο Μπράχμα τον ονόμασε Ρουντρά, αλλά αυτός *έκλαψε επτά ακόμα φορές* και έτσι απέκτησε άλλα επτά *ονόματα*, ένα από τα οποία χρησιμοποιεί στην διάρκεια κάθε "περιόδου".

αναφέρεται τόσο σε σφαίρες ύπαρξης όσο και σε αρχές. Η Πριτιβί δεν είναι η Γη μας, αλλά ο Κόσμος, το Ηλιακό σύστημα, και σημαίνει *πλατύς*, *ευρύς*. Στους *Βέντα* – την μεγαλύτερη απ' όλες τις αυθεντίες, αν και χρειάζεται ένα κλειδί για να διαβαστούν σωστά – τρεις γήινες και τρεις ουράνιες γαίες αναφέρεται ότι κλήθηκαν σε ύπαρξη ταυτόχρονα με την Μπούμι, την Γη μας. Συχνά μας έχουν πει ότι έξι και όχι επτά φαίνεται να είναι ο αριθμός των σφαιρών, των αρχών κ.τ.λ. Απαντάμε ότι πράγματι υπάρχουν μόνο έξι αρχές στον άνθρωπο, γιατί το σώμα του δεν είναι αρχή, αλλά το κάλυμμα, το κέλυφος. Το ίδιο και για την πλανητική άλυσο, για την οποία, εσωτερικά μιλώντας, η Γη μας (καθώς επίσης και το έβδομο, ή μάλλον τέταρτο πεδίο, αυτό που στέκεται σαν έβδομο αν μετρήσουμε από το πρώτο τριπλό βασίλειο των Στοιχειακών που αρχίζει τον σχηματισμό) μπορεί να αφεθεί εκτός υπολογισμού, όντας (για εμάς) το μόνο διακρινόμενο σώμα από τα επτά. Η γλώσσα του αποκρυφισμού είναι ποικίλη. Αλλά κι αν υποθέσουμε ότι στους *Βέντα* εννοούνται μόνο τρεις γαίες, αντί για επτά, ποιες είναι αυτές οι τρεις, αφού εμείς εξακολουθούμε να γνωρίζουμε μόνο μια; Προφανώς πρέπει να υπάρχει ένα απόκρυφο νόημα στην δήλωση που εξετάζουμε. Ας δούμε. Η "Γη που επιπλέει" στον Παγκόσμιο Ωκεανό (του Διαστήματος), την οποία Μπράχμα διαιρεί στα *Πουρανά* σε επτά ζώνες, είναι η Πριτιβί, ο κόσμος που χωρίστηκε σε επτά αρχές, μια κοσμική διαίρεση που μοιάζει αρκετά μεταφυσική, αλλά που στην πραγματικότητα είναι φυσική στα απόκρυφα αποτελέσματα της. Πολλά *Κάλπα* αργότερα αναφέρεται η Γη μας, και με την σειρά της χωρίζεται σε επτά ζώνες, βάσει του ίδιου νόμου της αναλογίας που οδηγούσε τους αρχαίους φιλοσόφους. Στην συνέχεια βρίσκει κανείς πάνω σ' αυτήν επτά ηπείρους, επτά νησιά, επτά ωκεανούς, επτά θάλασσες και ποταμούς, επτά βουνά, επτά κλίματα κ.τ.λ.[528]

Άλλωστε δεν βρίσκει κανείς αναφορές για τις Επτά Γαίες μόνο στις ινδικές Γραφές και στην φιλοσοφία, αλλά και στην περσική, φοινικική, χαλδαϊκή και αιγυπτιακή Κοσμογονία, ακόμα και στην ραββινική φιλολογία. Ο Φοίνικας – που ονομάζεται από τους Εβραίους Ονέχ (από το Phenoch, Ενώχ, σύμβολο ενός μυστικού κύκλου και μύησης)[529] και από τους Τούρκους, *Κέρκες* – ζει χίλια χρόνια, μετά από τα οποία, ανάβοντας μια φλόγα, αυτοαναλώνεται και ύστερα ξαναγεννιέται από τον εαυτό του, ζει άλλα χίλια χρόνια, μέχρι επτά φορές επτά (βλέπε *Βιβλίο του Αλή*, ρωσική μετάφραση), ώσπου έρχεται η μέρα της Κρίσης. Το "επτά φορές επτά", 49, είναι μια διάφανη αλληγορία και ένας υπαινιγμός στους σαράντα εννιά "Μάνου", τους Επτά Γύρους και τους επτά φορές επτά ανθρώπινους κύκλους σε κάθε Γύρο πάνω σε κάθε σφαίρα. Οι Κέρκες και Ονέχ αντιπροσωπεύουν έναν φυλετικό κύκλο και το μυστικό δένδρο Αμπαμπέλ – το "Πατρικό Δένδρο" στο Κοράνι – πετάει νέα κλαδιά και φύλλα σε κάθε ανάσταση του Κέρκες ή Φοίνικα, ενώ η "Ημέρα της Κρίσης" σημαίνει έναν "ελάσσονα *Πραλάγια* " (βλέπε *Εσωτερικός Βουδισμός*). Ο συγγραφέας του *Βιβλίου του Θεού* πιστεύει ότι:

> ... ο Φοίνικας είναι επίσης σαφώς ίδιος με την Σιμούργκ (το περσικό ροκ): και η διήγηση που μας δίνεται γι' αυτό το πουλί εδραιώνει ακόμα πιο αποφασιστικά την άποψη ότι ο θάνατος και η αναγέννηση του Φοίνικα συμβολίζει την διαδοχική καταστροφή και αναδημιουργία του κόσμου, η οποία μπορεί να πιστεύεται ότι επέρχεται από την μεσολάβηση ενός πύρινου κατακλυσμού (και ενός υδάτινου με την σειρά). Όταν ρωτούν την Σιμούργκ για την ηλικία της, πληροφορεί τον Καχερμάν ότι αυτός ο κόσμος είναι πολύ αρχαίος, γιατί ήδη επτά φορές ξαναγέμισε με όντα διαφορετικά από

Στο *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Δεύτερο κεφ. IV (Ουίλσον, Τομ. II σελ. 205-207), αναφέρεται ότι η ΓΗ "με τις ηπείρους, τα βουνά, τους ωκεανούς και το εξωτερικό κέλυφος, είναι πενήντα κρορ [500 εκατομμύρια] *γιοτζάνα* σε έκταση", και ο σχολιαστής παρατηρεί ότι "αυτό περιλαμβάνει τις πλανητικές σφαίρες: γιατί η διάμετρος των επτά ζωνών και ωκεανών – αφού κάθε ωκεανός έχει την ίδια διάμετρο με την ήπειρο την οποία περιβάλλει και κάθε διαδοχική ήπειρος έχει δυο φορές την διάμετρο της προηγούμενης – ισοδυναμεί με δυο *κρορ* και πενήντα τέσσερα *λακ*" κ.τ.λ..... Κάθε φορά που παρατηρούνται οποιεσδήποτε αντιφάσεις σε διάφορα *Πουρανά*, αποδίδονται... σε διαφορές των *Κάλπα* και τα παρόμοια". Η φράση "τα παρόμοια" όφειλε να λέει "απόκρυφο νόημα", εξήγηση η οποία αποκρύφτηκε από τον σχολιαστή, που έγραψε για εξωτερικούς, αιρετικούς σκοπούς, και παρανοήθηκε από τον μεταφραστή για διάφορους άλλους λόγους, ο τελευταίος από τους οποίους είναι η άγνοια της εσωτερικής φιλοσοφίας.

Ο Φοίνικας, που συνδέεται με τον ηλιακό Κύκλο των 600 ετών (με μηδενικά που αφαιρούνται ή προσθέτονται, ανάλογα με το ποιος κύκλος εννοείται), τον Δυτικό κύκλο των Ελλήνων και άλλων εθνών, είναι ένα γενετικό σύμβολο για αρκετά είδη κύκλων. Περισσότερες λεπτομέρειες θα δοθούν στο τμήμα "Κάλπα και Κύκλοι".

τον άνθρωπο, και επτά φορές άδειασε.[530] Ότι η ηλικία της ανθρωπινής φυλής στην οποία βρισκόμαστε τώρα, πρόκειται να διαρκέσει επτά χιλιάδες χρόνια, ότι αυτή η ίδια είχε δει δώδεκα τέτοιες ανακυκλώσεις και δεν ήξερε πόσες επρόκειτο ακόμα να δει. [*Ανατολικές Συλλογές*, ΙΙ, 119, αναφερόμενο από τον Κίνελυ στο *Βιβλίο του θεού: Η Αποκάλυψη του Αδάμ-Ωάνες*, σελ. 175, 176.]

Τα παραπάνω, όμως, δεν αποτελούν καινούργια δήλωση. Από τον Μπαγύ κατά τον τελευταίο αιώνα, μέχρι το δρ. Κίνελυ στον τωρινό, τα γεγονότα αυτά παρατηρήθηκαν από αρκετούς συγγραφείς, αλλά τώρα μπορεί να εγκαθιδρυθεί μια σύνδεση ανάμεσα στον περσικό χρησμό και στον Ναζωραίο προφήτη. Ο συγγραφέας του *Βιβλίου του Θεού* λέει:

Σιμούργκ είναι στην πραγματικότητα ταυτόσημη με τον φτερωτό Σινγκ των Ινδών και την Σφίγγα των Αιγυπτίων. Λέγεται ότι η πρώτη θα εμφανιστεί κατά το τέλος του κόσμου... [σαν ένα] τερατώδες λιοντάρι-πουλί. Από εδώ οι Ραββίνοι δανείστηκαν τους μύθους τους για ένα τεράστιο Πουλί, που μερικές φορές στέκεται πάνω στην γη και άλλοτε βαδίζει στον ωκεανό... ενώ το κεφάλι του στηρίζει τον ουρανό και μαζί με τον μύθο υιοθέτησαν επίσης και την δοξασία με την οποία σχετίζεται. Διδάσκουν ότι θα υπάρξουν επτά διαδοχικές αναγεννήσεις της σφαίρας, ότι κάθε αναπαραγώμενο σύστημα θα διαρκεί επτά χιλιάδες χρόνια [;] και ότι η συνολική διάρκεια του Σύμπαντος θα είναι 49.000 χρόνια. Η άποψη αυτή, η οποία περιλαμβάνει την δοξασία της προΰπαρξης κάθε αναγεννημένου πλάσματος, μπορεί να την έμαθαν είτε κατά την διάρκεια της Βαβυλώνιας αιχμαλωσίας τους ή μπορεί να αποτελούσε μέρος της αρχέγονης θρησκείας την οποία οι ιερείς τους είχαν διατηρήσει από αμνημονεύτων ετών. [Κίνελυ, *Το Βιβλίο του Θεού*, σελ. 176.]

Δείχνει μάλλον ότι, οι μεν μυημένοι Ιουδαίοι δανείστηκαν, οι δε αμύητοι διάδοχοι τους, οι Ταλμουδιστές, έχασαν το νόημα και εφάρμοσαν τους Επτά Γύρους, τις σαράντα εννιά φυλές κ.τ.λ. σε λάθος θέση.

Και όχι μόνο οι "ιερείς" οι δικοί τους, αλλά και κάθε άλλης χώρας. Οι Γνωστικοί, οι διάφορες διδασκαλίες των οποίων είναι οι πολλοί απόηχοι της πρωταρχικής και παγκόσμιας δοξασίας, βάζουν τους ίδιους αριθμούς – κάτω από άλλη μορφή – στο στόμα του Ιησού στην πολύ απόκρυφη *Πίστις-Σοφία*. Εμείς λέμε και κάτι άλλο: ακόμα και ο χριστιανός εκδότης ή συγγραφέας της Αποκάλυψης διατήρησε αυτή την παράδοση και μιλάει για Επτά ΦΥΛΕΣ, τέσσερις από τις οποίες, μαζί με μέρος της πέμπτης, έχουν περάσει και δυο πρόκειται να έρθουν. Το αναφέρει όσο καθαρά μπορεί να αναφερθεί στο κεφάλαιο ΙΖ', στίχοι 9 και 10. Έτσι ο άγγελος λέει: "Ώδε ο νους ο έχων σοφίαν. Αι επτά κεφαλαί όρη επτά εισίν, οπού η γυνή κάθηται έπ' αυτών καί Βασιλείς ΕΠΤΑ εισίν οι πέντε έπεσαν, εις εστίν, ο άλλος ούπω ήλθε", η έκτη και η έβδομη επερχόμενη Ριζική Φυλή, καθώς και οι υποφυλές αυτής, της τωρινής Φυλής μας; Ένας άλλος και ακόμα πιο έντονος υπαινιγμός στους Επτά Γύρους και στις σαράντα εννιά Ριζικές Φυλές που υπάρχει στο Λευϊτικόν, θα βρεθεί στην ΠΡΟΣΘΗΚΗ, Μέρος ΙΙΙ.

* * *

Ε
ΤΟ ΕΠΤΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΑ

Ακόμα ο αριθμός επτά είναι στενά συνδεδεμένος με την απόκρυφη σημασία των Πλειάδων, εκείνων των επτά θυγατέρων του Άτλαντα, "οι έξι παρούσες, η έβδομη κρυμμένη". Στην Ινδία αυτές συνδέονται με το θρέμμα τους, τον θεό του πολέμου Καρττικέγια. Γιατί οι Πλειάδες (στα Σανσκριτικά, Κρίττικα) είναι εκείνες που έδωσαν στον θεό το όνομα τους, γιατί ο Καρττικέγια είναι ο πλανήτης Άρης, αστρονομικά. Σαν θεός είναι γιος του Ρουντρά, γεννημένος χωρίς την μεσολάβηση γυναίκας. Είναι ένας Κουμαρά, ένας "νεαρός παρθένος", επίσης, γεννημένος στο πυρ από το Σπέρμα του Σίβα – το *άγιο πνεύμα* – γιαυτό και ονομάζεται *Αγκνιμπού*. Ο αείμνηστος δρ.

Ο χρόνος είναι "παρελθοντικός" γιατί το βιβλίο είναι αλληγορικό και πρέπει να καλύψει τις αλήθειες που περιέχονται.

Κίνελυ πίστευε ότι στην Ινδία ο Καρττικέγια είναι το μυστικό σύμβολο του κύκλου του Νάρος, που αποτελείται από 600, 666 και 777 χρόνια, ανάλογα με το αν μετριώνται ηλιακά ή σεληνιακά, θεία ή θνητά έτη και οι έξι ορατές ή επτά στην πραγματικότητα αδελφές, οι Πλειάδες, χρειάζονται για την ολοκλήρωση αυτού του πιο μυστικού και μυστηριώδους από όλα τα αστρονομικά και θρησκευτικά σύμβολα. Επομένως, όταν επρόκειτο να μνημονεύσει ένα συγκεκριμένο γεγονός του παρελθόντος,

Καρττικέγια εμφανιζόταν σαν ένας Κουμαρά, ένας ασκητής, με *έξι χέρια*: ένα για κάθε αιώνα του Νάρου. Όταν ο συμβολισμός χρειαζόταν για κάποιο άλλο γεγονός, τότε, σε συνδυασμό με τις επτά αστρικές αδελφές, ο Καρττικέγια εμφανιζόταν συνοδευόμενος από την Καούμαρι (ή Σένα), την θηλυκή όψη του. Τότε είναι ανεβασμένος πάνω σε ένα παγώνι: το πουλί της Σοφίας και της Απόκρυφης Γνώσης και ο ινδικός Φοίνικας, η ελληνική σχέση του οποίου με τα 600 χρόνια του Νάρου είναι πασίγνωστη. Ένα εξάκτινο αστέρι (διπλό τρίγωνο), μια Σβάστικα, ένα εξάκορφο και περιπτωσιακά επτάκορφο στέμμα υπάρχει στο μέτωπο του, η ουρά του παγωνιού παριστάνει τον αστρικό ουρανό και τα δώδεκα σημεία του *Ζωδιακού είναι κρυμμένα στο σώμα του*, εξαιτίας του οποίου ονομάζεται επίσης *Ντβαντασακάρα*, "δωδεκάχειρος" και *Ντβαντασάκσα*, "δωδεκάφθαλμος". Αλλά η πιο διάσημη μορφή του είναι σαν *Σάκτι-ντάρα*, "λογχοφόρος" και κατακτητής του Ταράκα, "Ταράκατζιτ".

Επειδή τα χρόνια του Νάρου (στην Ινδία) μετριώνται με δυο τρόπους – είτε "100 χρόνια των θεών" (θεία χρόνια), είτε 100 θνητά χρόνια – μπορεί κανείς να καταλάβει την τρομακτική δυσκολία που αντιμετωπίζει ο αμύητος στην ορθή κατανόηση αυτού του κύκλου, ο οποίος παίζει έναν τόσο σημαντικό ρόλο στην Αποκάλυψη του Αγ. Ιωάννη. Είναι ο αληθινά αποκαλυπτικός κύκλος και όμως σε καμιά από τις αναρίθμητες υποθέσεις σχετικά με αυτόν δεν βρήκαμε παρά μόνο κατά προσέγγιση αληθείς, εξαιτίας του ότι έχει διαφορετική διάρκεια και σχετίζεται με διάφορα προϊστορικά γεγονότα.

Ενάντια στον ισχυρισμό των Βαβυλωνίων σχετικά με την διάρκεια των θείων εποχών τους, υποστηρίχθηκε ότι ο Σουίδας έδειξε ότι οι αρχαίοι, στους χρονολογικούς υπολογισμούς τους, μετρούσαν μέρες αντί για χρόνια. Ο δρ. Σεπ στην έξυπνη παραποίησή του, την οποία ξεσκεπάσαμε αλλού, σχετικά με το ινδικό 432 σε χιλιάδες και εκατομμύρια χρόνια (η διάρκεια των *Γιουγκά*) το οποίο αυτός υποβίβασε σε 4.320 σεληνιακά έτη πριν από την "γέννηση του Χριστού" – όπως "προκαθορίστηκε" στους αστρικούς (εκτός από αόρατους) ουρανούς και αποδείχθηκε "από την εμφάνιση του Άστρου της Βηθλεέμ" – επικαλείται το Σουίδα και την αυθεντία του. Αλλά ο Σουίδας δεν διαθέτει καμιά άλλη εγγύηση εκτός από τις δικές του υποθέσεις και δεν ήταν μυημένος. Αναφέρει σαν απόδειξη τον Ήφαιστο, εμφανίζοντας τον ότι, σύμφωνα με το χρονολογικό ισχυρισμό, βασίλευσε 4.477 χρόνια, δηλαδή 4.477 μέρες, όπως νομίζει ή μετατρέποντας τες σε χρόνια: 12 χρόνια, 3 μήνες και 7 μέρες· στο πρότυπο του έχει 5 μέρες, διαπράττοντας έτσι ήδη ένα λάθος σε ένα τόσο εύκολο υπολογισμό (βλέπε Σουίδας στο λήμμα *Ήλιος*). Είναι αλήθεια ότι υπάρχουν και άλλοι αρχαίοι συγγραφείς που υποπίπτουν σε παρόμοια λαθεμένες υποθέσεις. Ο Καλλισθένης, για παράδειγμα, ο οποίος αποδίδει στις αστρονομικές παρατηρήσεις των Χαλδαίων μόνο 1.903 χρόνια [Σιμπλίκιος, *Περί ουρανού*, Βιβλ. Δεύτερο, Σχ. 46. Βλέπε ελληνικό κείμενο του Ι.Λ. Χάιμπεργκ, 1894, Τομ. 7, σελ. 506, 11-12], ενώ ο Επιγένης αναγνωρίζει 730.000 χρόνια. [Πλινίου, *Φυσική Ιστορία*, Βιβλ. Έβδομο, κεφ. LVI (193)] Όλες αυτές οι υποθέσεις που γίνονται από αδαείς συγγραφείς βασίζονται και οφείλονται σε μια παρανόηση. Η χρονολογία όλων των Δυτικών λαών, των αρχαίων Ελλήνων και των Ρωμαίων, είναι δανεισμένη από την Ινδία. Στην ταμιλική έκδοση του *Μπαγκαβάνταμ* αναφέρεται ότι 15 ηλιακές ημέρες κάνουν ένα *πάτσαμ*, εώ δυο *πάτσαμ* (ή 30 ημέρες) είναι ένας μήνας των θνητών, προσθέτοντας ότι ένας τέτοιος μήνας είναι μόνο μια ημέρα των *Πιτάρ Ντέβατα* (*Πιτρί*). Επίσης, δυο τέτοιοι μήνες αποτελούν ένα *ρούντου*, τρία *ρούντου* κάνουν ένα *άγιαναμ* και δυο *άγιαναμ* είναι ένας χρόνος, ο οποίος χρόνος των θνητών δεν είναι παρά μια ημέρα των θεών. Εξαιτίας τέτοιων παρανοημένων διδασκαλιών είναι που μερικοί Έλληνες φαντάστηκαν ότι όλοι οι μυημένοι ιερείς είχαν μετατρέψει τις ημέρες σε χρόνια!
Αυτό το λάθος των αρχαίων Ελλήνων και Λατίνων συγγραφέων δημιούργησε πολλά αποτελέσματα στην Ευρώπη. Κατά το τέλος του περασμένου και στις αρχές αυτού του αιώνα, βασιζόμενοι πάνω σε σκόπιμα παραποιημένες αναφορές της ινδικής χρονολογίας – τις οποίες έφεραν από την Ινδία ορισμένοι υπερβολικά ένθερμοι και εξίσου ασυνείδητοι ιεραπόστολοι – οι Μπαιγύ, Ντυπουί και

άλλοι κατασκεύασαν μια εντελώς φανταστική θεωρία πάνω στο θέμα. Επειδή οι Ινδοί είχαν σαν μέτρο χρόνου την μισή περιστροφή της Σελήνης και επειδή στην ινδική φιλολογία αναφέρεται ένας μήνας που αποτελείται μόνο από δεκαπέντε μέρες – για τον οποίο μιλάει ο Κουίντους Κούρτιους [*Ιστορία του Αλέξανδρου*, Βιβλ. Όγδοο, κεφ. 9, τμ. 35: "*menses in quinos dies descripserunt*", δηλαδή: μοίραζαν τις ημέρες σε μήνες πέντε ημερών έκαστος] – επομένως είναι αποδεδειγμένο γεγονός ότι το έτος τους ήταν μόνο μισό έτος, όταν δεν ονομαζόταν ημέρα. Και οι Κινέζοι επίσης χώριζαν τον Ζωδιακό τους σε είκοσι τέσσερα μέρη και επομένως τον χρόνο τους σε είκοσι τέσσερα δεκαπενθήμερα, αλλά αυτός ο υπολογισμός δεν τους εμπόδισε, ούτε τους εμποδίζει, να έχουν ένα αστρονομικό έτος ίδιο με το δικό μας. Και μέχρι σήμερα σε ορισμένες επαρχίες, έχουν μια περίοδο έξι ημερών, το νότιο ινδικό *ρούντου*. Ακόμα, ο Διόδωρος ο Σικελός [*Βιβλιοθήκη*, Βιβλ. Πρώτο, 26] ονομάζει τις "τριάντα ημέρες, ένα αιγυπτιακό έτος", ή εκείνη την περίοδο κατά την διάρκεια της οποίας η Σελήνη εκτελεί μια πλήρη περιστροφή. Ο Πλίνιος και ο Πλούταρχος μιλούν και οι δυο γι' αυτό. [Πλίνιου, *Φυσική Ιστορία*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. X, Πλουτάρχου, *Βίος του Νουμά*, παρ. 18.] Αλλά είναι λογικό οι Αιγύπτιοι που γνώριζαν αστρονομία εξίσου καλά όσο και κάθε άλλος λαός, να κάνουν τον σεληνιακό μήνα να αποτελείται από τριάντα ημέρες, όταν έχει μόνο είκοσι οχτώ μέρες με κλάσματα; Αναμφίβολα αυτή η σεληνιακή περίοδος είχε ένα απόκρυφο νόημα, ακριβώς όπως και οι *άγιανα* και *ρούντου* των Ινδών. Το έτος της δίμηνης διάρκειας, καθώς και η περίοδος των εξήντα ημερών, ήταν ένα παγκόσμιο μέτρο χρόνου κατά την αρχαιότητα, όπως δείχνει ο ίδιος ο Μπαιγύ στο έργο του *Μελέτη της Ινδικής και Ανατολικής Αστρονομίας* (Παρίσι, 1787, *Προκαταρκτικές Αναλύσεις*, σελ. LXXXXVI-VII). Οι Κινέζοι, σύμφωνα με τα δικά τους βιβλία, διαιρούσαν τον χρόνο τους σε δυο μέρη, από την μια ισημερία μέχρι την άλλη. [Φρερ, Πρακτικά *της Ακαδημίας των Επιγραφών*, τομ. XV (1743), σελ. 540.] Οι Άραβες αρχικά διαιρούσαν τον χρόνο σε έξι εποχές, καθεμιά αποτελούμενη από δυο μήνες. Στο κινεζικό αστρονομικό έργο που ονομάζεται *Kieou-tche* αναφέρεται ότι δυο φεγγάρια αποτελούν ένα μέτρο χρόνου και έξι μέτρα ένα έτος [Παγκόσμια ιστορία από μια Εταιρεία λογίων, πρώτη μετάφραση από τα αγγλικά, τόμος XII, σελ. 549] και μέχρι σήμερα οι ιθαγενείς της Καμτσάκα έχουν τον χρόνο των έξι μηνών, όπως είχαν και όταν τους επισκέφθηκε ο αββάς Σαπ. [Αββάς Ζαν Σαπ ντ' Οτρός, *Ταξίδι στην Σιβηρία*, κ.τ.λ. (Παρίσι, 1768), Τομ. III, σελ. 19.] Αλλά είναι όλα αυτά αρκετή δικαιολογία για να πούμε πως, όταν τα ινδικά *Πουρανά* αναφέρουν "ένα ηλιακό έτος", εννοούν μια ηλιακή ημέρα; Η γνώση των φυσικών νόμων είναι εκείνη που κάνει τον αριθμό επτά ριζικό φυσικό αριθμό κατά κάποιον τρόπο στον εκδηλωμένο κόσμο – τουλάχιστον στον δικό μας τωρινό γήινο ζωικό κύκλο – και η θαυμαστή κατανόηση των έργων του είναι που αποκάλυψε στους αρχαίους τόσα πολλά από τα μυστήρια της φύσης. Και αυτοί οι νόμοι πάλι και η πορεία τους πάνω στα αστρικά, γήινα και ηθικά πεδία, είναι εκείνοι που έκαναν τους αρχαίους αστρονόμους να υπολογίσουν σωστά την διάρκεια των κύκλων και τα αντίστοιχα αποτελέσματα τους πάνω στην πορεία των γεγονότων και να καταγράφουν εκ των προτέρων (προφητεία ονομάζεται) την επίδραση που θα έχουν πάνω στην πορεία και στην ανάπτυξη των ανθρώπινων φυλών, ο Ήλιος, η Σελήνη και οι πλανήτες όντας αλάνθαστοι χρονομέτρες, η δύναμη και η περιοδικότητα των οποίων ήταν πολύ καλά γνωστές, έγιναν έτσι ο μεγάλος Κυβερνήτης και κυβερνήτες του δικού μας μικρού συστήματος σε όλες τις επτά περιοχές ή "σφαίρες δράσης" του.[531]

Αυτό υπήρξε τόσο φανερό και αξιοσημείωτο, ώστε ακόμα και οι σύγχρονοι άνθρωποι της Επιστήμης, υλιστές όσο και μυστικιστές, έχουν στρέψει την προσοχή τους σε αυτόν τον νόμο. Φυσικοί και θεολόγοι, μαθηματικοί και ψυχολόγοι έστρεψαν την προσοχή του κόσμου επανειλημμένα σε αυτό το γεγονός της περιοδικότητας στην συμπεριφορά της "Φύσης". Οι αριθμοί αυτοί εξηγούνται στα Σχόλια με τα ακόλουθα λόγια:

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ "ΕΝΑ" ΑΛΛΑ ΤΟ ΠΑΝ.

ΣΤΟΝ ΑΝΩΤΕΡΟ [ουρανό] ΤΟ ΑΔΙΑΠΕΡΑΣΤΟ *ΡΑΤΖΑ* ["*αντμπούταμ*"] ΑΥΤΟΣ [ο Κύκλος] ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑ, ΓΙΑΤΙ [είναι] ΤΟ ΑΔΙΑΙΡΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΤΑΥ ΣΕ ΑΥΤΟΝ.

Οι σφαίρες δράσης των συνδυασμένων δυνάμεων της εξέλιξης και του *κάρμα* είναι: (1) η Υπερ-πνευματική ή νοούμενη, (2) η Πνευματική, (3) η Ψυχική, (4) η Αστρο-αιθερική, (5) η Υπο-αστρική, (6) η Ζωτική και (7) η καθαρά υλική σφαίρα.

ΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ [από τα τρία "Ρατζάνσι" (*τριτίγια*) ή τρεις "Κόσμους"] ΤΟ ΕΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΥΟ [αρσενικό και θηλυκό]· ΚΑΙ ΤΡΙΑ [προσθέστε τον Υιό ή Λόγο]· ΚΑΙ ΤΟ ΙΕΡΟ ΤΕΣΣΕΡΑ ["Τετρακτύς" ή "Τετραγράμματον"].

ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ [ο κατώτερος κόσμος ή γη μας] Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΑΙ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΔΥΟ. ΠΑΡΕ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΠΡΩΤΟΥΣ ΚΑΙ ΘΑ ΕΧΕΙΣ ΕΠΤΑ, ΤΟΝ ΙΕΡΟ ΑΡΙΘΜΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. ΑΝΑΜΙΞΕ ΤΟΝ [τον τελευταίο] ΜΕ ΤΟ ΜΕΣΑΙΟ ΡΑΤΖΑ, ΚΑΙ ΘΑ ΕΧΕΙΣ ΕΝΝΕΑ, ΤΟΝ ΙΕΡΟ ΑΡΙΘΜΟ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ.[532]

Όταν οι Δυτικοί Ανατολιστές θα έχουν γίνει κύριοι του αληθινού νοήματος των διαιρέσεων του Κόσμου *του Ριγκ Βέντα* – της διπλής, τριπλής, εξαπλής και επταπλής και ειδικά της εννεαπλής διαίρεσης – τότε το μυστήριο των κυκλικών διαιρέσεων που εφαρμόζεται στον ουρανό και στην Γη, στους θεούς και στους ανθρώπους, θα γίνει γι' αυτούς πιο σαφές από ό,τι είναι τώρα. Γιατί:

> "ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΑΡΜΟΝΙΑ ΑΡΙΘΜΩΝ ΣΕ ΟΛΟΚΛΗΡΗ την ΦΥΣΗ στην δύναμη της βαρύτητας, στις πλανητικές κινήσεις, στους νόμους της θερμότητας, του φωτός, του ηλεκτρισμού και της χημικής συγγένειας, στις μορφές των ζώων και των φυτών, στην αντίληψη του νου.
> Πράγματι η κατεύθυνση των σύγχρονων φυσικών επιστημών είναι προς μια γενίκευση η οποία θα εκφράζει τους θεμελιώδεις νόμους των πάντων, με έναν απλό αριθμητικό λόγο. Θα θέλαμε να αναφερθούμε στο έργο του καθηγητή Χίουελ *Φιλοσοφία των Επαγωγικών Επιστημών* και στις έρευνες του κ. Χέυ σχετικά με τους νόμους του αρμονικού χρώματος και της μορφής. Από αυτές φαίνεται ότι ο αριθμός επτά κατέχει ξεχωριστή θέση μέσα στους νόμους που ρυθμίζουν την αρμονική αντίληψη των μορφών, των χρωμάτων και των ήχων, και πιθανόν και της γεύσης επίσης, αν μπορούσαμε να αναλύσουμε αυτού του είδους τις αισθήσεις μας με μαθηματική ακρίβεια". [Παρμένο από την *Ιατρική Επιθεώρηση*, Ιούλιος 1844 και αναφερόμενο από τον Γκράταν Γκίνες στο έργο του *Το Προσεγγίζον Τέλος της Εποχής*, 1878, σελ 275.]

Σε τέτοιον βαθμό πράγματι, ώστε πάρα πολλοί γιατροί έμειναν κατάπληκτοι μπροστά στην περιοδική επταπλή επιστροφή των κύκλων στην εμφάνιση και στην εξαφάνιση διάφορων ασθενειών, ενώ οι φυσιοδίφες βρέθηκαν σε πλήρη αδυναμία να εξηγήσουν αυτόν τον νόμο.

> γέννηση, ανάπτυξη, ωριμότητα, οι ζωτικές λειτουργίες, η υγιής εξέλιξη των μεταβολών, οι ασθένειες, η παρακμή και ο θάνατος των εντόμων, ερπετών, ψαριών, πτηνών, θηλαστικών, ακόμα και του ανθρώπου, ελέγχονται λίγο-πολύ από ένα νόμο ολοκλήρωσης σε *εβδομάδες* (ή επτά ημέρες). [Το Προσεγγίζον Τέλος της Εποχής, σελ. 265.]

δρ. Λέικοκ, γράφοντας για την "Περιοδικότητα των Ζωτικών Φαινομένων" [*Νυστέρι*, 1942-43], αναφέρει "ένα πολύ αξιοσημείωτο παράδειγμα και μια επιβεβαίωση του νόμου στα έντομα".[533]

Βλέπε *Ριγκ Βέντα*, X, 105. Στον Ινδουισμό, όπως κατανοείται από τους Ανατολιστές από τον *Ριγκ Βέντα*, τα τρία *Ρατζάνσι* αναφέρονται στους τρεις δρασκελισμούς του Βίσνου, το ανερχόμενο ανώτερο βήμα το εκτελούμενο στον ανώτερο κόσμο (*Ριγκ Βέντα*, VII, 99, 1, παράβαλε I, 155, 5). Είναι ο *Ντίβο Ρατζά* ή ο "ουρανός"), όπως νομίζουν. Αλλά στον αποκρυφισμό είναι και κάτι πέρα από αυτό. Η φράση *pareshu gahyeshu vrateshu* [με καλές άγνωστες πράξεις] (παράβαλε I, 155, 3 και IX, 75, 2 ή επισης X, 114, στον *Ριγκ Βέντα*), δεν έχει ακόμα εξηγηθεί.

Έχοντας δώσει έναν αριθμό παραδειγμάτων από την φυσική ιστορία, ο γιατρός προσθέτει: "Τα γεγονότα στα οποία έριξα μια βιαστική ματιά είναι γενικά γεγονότα και δεν μπορούν να συμβαίνουν κάθε ημέρα σε τόσα πολλά εκατομμύρια ζώα κάθε είδους – ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΝΥΜΦΗ Ή ΩΑΡΙΟ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΥ ΕΝΤΟΜΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ, σε καθορισμένες περιόδους – από απλή τύχη ή σύμπτωση... Νομίζω ότι δεν είναι δυνατόν να φτάσουμε σε κανένα άλλο γενικό συμπέρασμα εκτός από αυτό, δηλαδή ότι στα ζώα οι μεταβολές συμβαίνουν κάθε τρεις και μισό, επτά, δεκατέσσερις, είκοσι μια ή είκοσι οχτώ ημέρες ή σε κάποιον ορισμένον αριθμό εβδομάδων ή επταδικών κύκλων". Επίσης, ο ίδιος ο δρ. Λέικοκ δηλώνει ότι: "Όποιο τύπο και αν εμφανίσει ο πυρετός, θα υπάρξει ένας παροξυσμός την έβδομη ημέρα... η δέκατη τέταρτη θα είναι αξιοσημείωτη σαν μια ημέρα μεταβολής...." (συμβαίνει ή θεραπεία ή θάνατος). "Αν ο τέταρτος [παροξυσμός] είναι σοβαρός και ο πέμπτος λιγότερο, η ασθένεια θα τελειώσει κατά τον έβδομο παροξυσμό και... αλλαγή προς το καλύτερο... θα φανεί κατά την δέκατη τέταρτη ημέρα. Αν, όμως, η επιδείνωση που συμβαίνει την δέκατη τρίτη μέρα τελειώσει μοιραία... πιθανόν ο θάνατος να λάβει χώρα στην αρχή της δέκατης τέταρτης ημέρας, δηλαδή περίπου στις τρεις ή τέσσερις το πρωί, όταν το σύστημα είναι πιο εξαντλημένο" (Βλέπε *Το Προσεγγίζον Τέλος της Εποχής*, του Χ. Κρατάν Γκίνες, σελ. 267-270, όπου υπάρχει αυτή η αναφορά).

Και ο Χ. Γκράταν Γκίνες, ο συγγραφέας του έργου *Το Προσεγγίζον Τέλος της Εποχής*, σελ. 276, λέει σχετικά με όλα αυτά, καθώς υπερασπίζεται την βιβλική χρονολογία:

> Και η ζωή του ανθρώπου... είναι μια εβδομάδα, μια εβδομάδα δεκάδων. "Οι ημέρες των χρόνων μας είναι εξήντα χρόνια και δέκα"... Συνδυάζοντας την μαρτυρία όλων αυτών των γεγονότων, είμαστε αναγκασμένοι να παραδεχθούμε ότι κυριαρχεί στην οργανική φύση ένας νόμος επταδικής περιοδικότητας, ένας νόμος ολοκλήρωσης σε εβδομάδες.

Χωρίς να αποδέχεται τα συμπεράσματα και ειδικά τις υποθέσεις του μορφωμένου ιδρυτή του "Ινστιτούτου του Ανατολικού Λονδίνου για Ιεραποστολές στην Πατρίδα και το Εξωτερικό", η συγγραφέας δέχεται και καλωσορίζει τις έρευνές του στην απόκρυφη χρονολογία της Βίβλου. Ακριβώς όπως, ενώ απορρίπτει τις θεωρίες και τις υποθέσεις της σύγχρονης Επιστήμης και τις γενικεύσεις της, υποκλίνεται μπροστά στις μεγάλες επιτεύξεις της στον κόσμο της φυσικής ή σε όλες τις μικρότερες λεπτομέρειες της υλικής φύσης.

Υπάρχει αναμφίβολα ένα απόκρυφο "χρονολογικό σύστημα στην εβραϊκή Γραφή", η Καμπάλα όντας η εγγύηση του: υπάρχει σε αυτήν "ένα σύστημα εβδομάδων", βασισμένο πάνω στο αρχαϊκό ινδικό σύστημα, το οποίο μπορεί ακόμα να βρεθεί στο αρχαίο *Γιοτίσα*.[534] Και υπάρχουν σ' αυτό κύκλοι της "*εβδομάδας* των ημερών", της "*εβδομάδας* των μηνών", των ετών, των αιώνων, ακόμα και χιλιετιών, δεκαχιλιετιών ή και περισσότερο ή η "εβδομάδα ετών των ετών".[535] Αλλά όλα αυτά μπορούν να βρεθούν στην αρχαϊκή δοξασία. Και αν αυτή η κοινή πηγή της χρονολογίας σε κάθε Γραφή, οσοδήποτε καλυμμένη, απορρίπτεται στην περίπτωση της Βίβλου, τότε οι έξι ημέρες και το Σάββατο, η έβδομη, δύσκολα μπορούν να αποσυνδέσουν την Γένεση από τις πουρανικές Κοσμογονίες. Γιατί η πρώτη "Εβδομάδα της Δημιουργίας" δείχνει την επταπλότητα της

Αυτή είναι καθαρή "προφητεία" μέσω κυκλικών υπολογισμών και συνδέεται με την χαλδαΐκή αστρολατρεία και αστρολογία. Έτσι η υλιστική Επιστήμη – η ιατρική, η πιο υλιστική από όλες – χρησιμοποιεί τους απόκρυφους νόμους μας στις ασθένειες, μελετάει την φυσική ιστορία με την βοήθειά τους, αναγνωρίζει την παρουσία τους σαν ένα γεγονός στην φύση και όμως πρέπει να κοροϊδεύει την ίδια αρχαϊκή γνώση όταν την διακηρύσσουν οι αποκρυφιστές. Γιατί, αν ο μυστηριώδης Επταδικός Κύκλος είναι ένας νόμος στην φύση και είναι, όπως αποδείχθηκε. Αν βρίσκεται ότι ελέγχει την εξέλιξη και την ενέλιξη (ή θάνατο) στις περιοχές της εντομολογίας, ιχθυολογίας και ορνιθολογίας, καθώς και στο βασίλειο των θηλαστικών ζώων και του ανθρώπου, τότε γιατί να μην είναι παρών και ενεργός στον Κόσμο, γενικά, στις φυσικές (αν και απόκρυφες) διαιρέσεις του χρόνου, των φυλών και της νοητικής ανάπτυξης; Και γιατί, ακόμα, δεν θα πρέπει οι πιο αρχαίοι γνώστες να είχαν μελετήσει και ολοκληρωτικά κυριαρχήσει αυτούς τους κυκλικούς νόμους κάτω από όλες τις όψεις τους; Πράγματι, ο δρ. Στράττον αναφέρει σαν ένα φυσιολογικό και παθολογικό γεγονός ότι: "στην υγιή κατάσταση ο ανθρώπινος παλμός είναι πιο γρήγορος το πρωί απ' ότι το απόγευμα, για έξι από τις επτά ημέρες και την έβδομη ημέρα επιβραδύνεται. (*Ιατρικό και Χειρουργικό Περιοδικό Εδιμβούργου,* Ιαν. 1843.) Γιατί, λοιπόν, και ένας Αποκρυφιστής να μη δείξει το ίδιο στην κοσμική και γήινη ζωή στον σφυγμό του πλανήτη και των φυλών; Ο δρ. Λέικοκ διαιρεί την ζωή σε τρεις μεγάλες επταδικές περιόδους: την πρώτη και την τελευταία, που καθεμιά διαρκεί 21 χρόνια και την κεντρική περίοδο ή ακμή της ζωής που διαρκεί 28 χρόνια ή τέσσερις φορές επτά. Υποδιαιρεί την πρώτη σε επτά ξεχωριστά στάδια και τις άλλες δυο σε τρεις μικρότερες περιόδους και λέει ότι: "Η θεμελιώδης μονάδα των μεγαλύτερων περιόδων είναι μια εβδομάδα επτά ημερών, κάθε ημέρα όντας δώδεκα ωρών", και ότι "απλά και σύνθετα πολλαπλάσια αυτής της μονάδας καθορίζουν το μήκος αυτών των περιόδων με την ίδια αναλογία, όπως τα πολλαπλάσια της μονάδας των δώδεκα ωρών καθορίζουν τις μικρότερες περιόδους. Αυτός ο νόμος ενώνει όλα τα περιοδικά ζωτικά φαινόμενα και συνδέει τις περιόδους που παρατηρήθηκαν στα κατώτερα δακτυλιωτά ζώα, με εκείνες του ίδιου του ανθρώπου, του ανώτερου από τα σπονδυλωτά". Αν η Επιστήμη το κάνει αυτό, τότε γιατί θα πρέπει να κοροϊδεύει την απόκρυφη πληροφορία, δηλαδή, ότι (μιλώντας με την γλώσσα του δρ. Λέικοκ) "τώρα έχει περάσει μια εβδομάδα του μανβανταρικού (σεληνιακού) δεκαπενθήμερου, των δεκατεσσάρων ημερών (ή επτά Μάνου), όπου αυτό το δεκαπενθήμερο των δώδεκα ωρών σε μια ημέρα αντιπροσωπεύει επτά περιόδους ή επτά φυλές"; Αυτή η γλώσσα της επιστήμης ταιριάζει θαυμάσια με την δοξασία μας. Εμείς (η ανθρωπότητα) ζήσαμε "μια εβδομάδα επτά ημερών, κάθε ημέρα όντας δώδεκα ώρες", αφού τρεις και μισή φυλές έχουν χαθεί για πάντα, η τέταρτη είναι καταβυθισμένη και βρισκόμαστε τώρα στην Πέμπτη Φυλή.

Για την διάρκεια τέτοιων κύκλων ή *Γιουγκά* βλέπε στο *Βρίντα Γκάργκα* και άλλα αρχαία αστρονομικά τμήματα (*Γιοτίσα*). Ποικίλλουν από έναν κύκλο πέντε ετών – τον οποίο ο Κόλεμπρουκ ονομάζει "κύκλο των *Βέντα*", καθοριζόμενο στους θεσμούς του Παρασαρά, και "βάσει υπολογισμού για μεγαλύτερους κύκλους" (*Διάφορες Πραγματείες*, Τομ. Ι, σελ. 97 υποσ.) – μέχρι το *Μαχαγιουγκά* ή τον περίφημο κύκλο των 4.320.000 ετών.

Η εβραϊκή λέξη για την "εβδομάδα" είναι Επτά, και οποιαδήποτε χρονική διάρκεια διαιρούμενη δια του Επτά θα ήταν μια "εβδομάδα" στην δική τους ημέρα, ακόμα και 49.000.000 χρόνια, αφού είναι επτά φορές επτά εκατομμύρια. Αλλά ο υπολογισμός τους είναι παντού επταδικός.

χρονολογίας της και έτσι την συνδέει με τις "Επτά Δημιουργίες" του Μπράχμα. Ο άρτιος τόμος από την πένα του Γκράταν Γκίνες, στις 760 σελίδες του οποίου συγκέντρωσε κάθε μαρτυρία αυτού του επταδικού υπολογισμού, είναι μια καλή μαρτυρία. Γιατί, αν – όπως λέει – η βιβλική χρονολογία "ρυθμίζεται από τον νόμο των εβδομάδων" και αν είναι επταδική, οποιαδήποτε κι αν είναι τα μέτρα της εβδομάδας της δημιουργίας και η διάρκεια των ημερών της και αν, τέλος, "το βιβλικό σύστημα περιλαμβάνει εβδομάδες σε μια μεγάλη ποικιλία κλιμάκων", τότε αυτό το σύστημα φαίνεται να είναι ταυτόσημο με όλα τα παγανιστικά συστήματα. Επίσης η προσπάθεια να δείξει ότι 4.320 χρόνια (σε σεληνιακούς μήνες) πέρασαν ανάμεσα στην "Δημιουργία" και στην Γένεση είναι μια καθαρή και αλάνθαστη σύνδεση με το 4.320.000 των ινδικών *Γιουγκά*. Διαφορετικά γιατί να κάνει τόσες προσπάθειες για να δείξει ότι αυτοί οι οποίοι είναι κυρίως χαλδαϊκοί και Ινδοάριοι, παίζουν έναν τόσο σημαντικό ρόλο στην Καινή Διαθήκη; Θα το αποδείξουμε τώρα ακόμα πιο πειστικά.

αμερόληπτος κριτικός ας συγκρίνει τις δυο διηγήσεις – το *Βίσνου Πουρανά* και την Βίβλο – και θα δει ότι οι "επτά δημιουργίες" του Μπράχα βρίσκονται στο θεμέλιο της "εβδομάδας" της δημιουργίας στην Γένεση Α'. Οι δυο αλληγορίες είναι διαφορετικές, αλλά τα συστήματα είναι χτισμένα πάνω στον ίδιον θεμέλιο λίθο. Η Βίβλος μπορεί να κατανοηθεί μόνο κάτω από το φως της Καμπάλα. Πάρτε το *Ζοχάρ*, το Βιβλίο του Κρυμμένου Μυστηρίου, όσο παραμορφωμένο κι αν είναι τώρα, και συγκρίνετε. Οι επτά *Ρίσι* και οι δεκατέσσερις Μάνου των επτά *Μανβαντάρα* προβάλλουν από το κεφάλι του Μπράχμα. Είναι οι "γιοι οι γεννημένοι από τον νου" και με αυτούς αρχίζει η διαίρεση της ανθρωπότητας και των φυλών της από τον Ουράνιο Άνθρωπο, τον "Λόγο" (τον εκδηλωμένο), που είναι Μπράχμα-Πρατζαπάτι. Στο *Εντά Ράμπα Κάντισα* (την Μεγάλη Άγια Συνέλευση) αναφέρεται σχετικά με το κρανίο (κεφάλι) του Μακροπρόσωπου, του Αρχαίου (Σανάτ, μια ονομασία του Μπράχμα),[536] ότι σε καθεμιά από τις τρίχες του είναι μια "κρυμμένη πηγή που προβάλλει από τον κρυμμένο εγκέφαλο".

> Και λάμπει και εξέρχεται μέσω αυτής της τρίχας στην τρίχα του Μικροπρόσωπου και από αυτήν [που είναι η εκδηλωμένη ΤΕΤΡΑΔΑ, το Τετραγρόμματον] ο εγκέφαλός Του σχηματίζεται και από εκεί ο εγκέφαλος εξέρχεται σε τριάντα και δυο ατραπούς [ή η τριάδα και η δυάδα ή ξανά 432].

Και πάλι:

> Δεκατρείς μπούκλες υπάρχουν από την μια και από την άλλη πλευρά του κρανίου (δηλαδή έξι από την μια και έξι από την άλλη, το δεκατρία όντας επίσης δεκατέσσερα, γιατί είναι αρσενικό-θηλυκό), (αυτές) βρίσκονται κοντά στο πρόσωπό Του και μέσω αυτών αρχίζει η διαίρεση των τριχών (οι διαιρέσεις των πραγμάτων, Ανθρωπότητας και Φυλών).[*Μεγάλη Άγια Συνέλευση*, 70, 71, 80, παράβαλε Μακ Γκρέγκορ Μάθερς, *Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, σελ. 120, 121.]

"Εμείς οι *έξι* είμαστε φώτα που ακτινοβουλούν από ένα *έβδομο* (φως)", λέει ο Ραββί Αμπά· "*εσύ είσαι το έβδομο φως*", η σύνθεση όλων μας, προσθέτει, μιλώντας για το *Τετραγράμματον* και τους επτά "συντρόφους" του, τους οποίους ονομάζει "οφθαλμούς του Τετραγράμματου". [*Μεγάλη Άγια Συνέλευση*, στίχος 1160 (*Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, σελ. 255).]

Το ΤΕΤΡΑΓΡΆΜΜΑΤΟΝ είναι ο Μπράχμα Πρατζαπάτι, ο οποίος πήρε *τέσσερις* μορφές προκειμένου να δημιουργήσει τέσσερα είδη *υπερφυσικών* πλασμάτων, δηλαδή να κάνει τον εαυτό του τετραπλό ή την εκδηλωμένη *Τετράδα*·[βλέπε *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V, Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 79 και επ.] και ο οποίος, μετά απ' αυτό, ξαναγεννιέται στους επτά *Ρίσι*, τους *Μανασαπούτρα*

Ο Μπράχμα στο πρώτο *Κάλπα* (ημέρα πρώτη) δημιουργεί διάφορα "θυσιαστήρια ζώα" *πασού*: ή τα ουράνια σώματα και Ζωδιακά σημεία και φυτά τα οποία χρησιμοποιεί σε θυσίες στην αρχή του *Τρέτα Γιουγκά*. Το εσωτερικό νόημα τον δείχνει να προχωρεί κυκλικά και να δημιουργεί αστρικά πρότυπα πάνω στο καθοδικό πνευματικό τόξο και ύστερα πάνω στο ανοδικό υλικό τόξο. Αυτά είναι η υποδιαίρεση μιας διπλής δημιουργίας, υποδιαιρούμενης ξανά σε επτά κατερχόμενες και επτά ανερχόμενες βαθμίδες πίπτοντος πνεύματος και ανερχόμενης ύλης, το αντίστροφο του οποίου λαμβάνει χώρα (όπως σε έναν καθρέφτη που αντανακλά το δεξί στην αριστερή μεριά) σε αυτό το δικό μας *Μανβαντάρα*. Η ελοϊμική Γένεση (κεφ. I) και το ιεχωβικό αντίγραφο είναι ίδια, εσωτερικά, με την ινδική κοσμογονία.

του, "τους γεννημένους από τον νου γιους", που γίνονται έπειτα 9, 21 κ.ο.κ. και που όλοι τους λέγεται ότι γεννήθηκαν από διάφορα μέρα του Μπράχμα.[537]

Υπάρχουν δύο Τετραγράμματα: ο Μακροπρόσωπος και ο Μικροπρόσωπος. Το πρώτο είναι το *απόλυτο* τέλειο Τετράγωνο ή η ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ μέσα στον Κύκλο και οι δύο αφηρημένες ιδέες, και γι' αυτό ονομάζεται ΑΪΝ, το Μη ον, δηλαδή απεριόριστη και απόλυτη *Υπόσταση*. Αλλά όταν θεωρείται σαν Μικροπρόσωπος ή "Ουράνιος Άνθρωπος", ο εκδηλωμένος Λόγος,τότε είναι το *τρίγωνο μέσα στο τετράγωνο*, ο επταπλός κύβος, όχι ο τετραπλός ή το απλό Τετράγωνο. Γιατί στην ίδια *Μεγάλη Άγια Συνέλευση* αναφέρεται:

> Και σχετικά μ' αυτό, τα τέκνα του Ισραήλ επιθύμησαν να ρωτήσουν μέσα στην καρδιά τους [να γνωρίσουν στον νου τους], όπως είναι γραμμένο, Έξοδος ΙΖ', 7: "ΕΙναι το Τετραγράμματον εν τω μέσω ημών ή ο Αρνητικά Υπάρχων Ένας;" [Στίχος 83, Μάθερς, *Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, σελ. 121. Απλοποιημένο στην Αγγλική Βίβλο σε: "Είναι ο Κύριος [!!] μεταξύ μας ή όχι".]

Πώς διέκριναν ανάμεσα στον Μικροπρόσωπο, που ονομάζεται Τετραγράμματον και ανάμεσα στον Μακροπρόσωπο, ο οποίος ονομάζεται Άιν, ο Αρνητικά Υπάρχων;

Επομένως, το Τετραγράμματον είναι το ΤΡΙΑ που έγινε τέσσερα και το ΤΕΣΣΕΡΑ που έγινε τρία και παριστάνεται πάνω σε αυτήν την Γη από τους επτά "συντρόφους" του ή "Οφθαλμούς", τους "Επτά οφθαλμούς του Κυρίου". Ο Μικροπρόσωπος, στην καλύτερη περίπτωση, είναι μόνο μια δευτερεύουσα εκδηλωμένη θεότητα. Γιατί η *Μεγάλη Άγια Συνέλευση* [Στίχοι 1152, 1158, 1159, Μάθερς, *Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, σελ. 254], αναφέρει:

> Μάθαμε ότι ήταν δέκα (Ραββί) [Σύντροφοι] που εισήλθαν μέσα (στην Συνέλευση) [Σοντ, "μυστηριώδης συνέλευση ή μυστήριο"], και ότι επτά πρόβαλαν [δηλαδή 10 για το ανεκδήλωτο, 7 για το εκδηλωμένο σύμπαν].[538]
>
> Και όταν ο Ραββί Σιμεόν αποκάλυψε την *Αρκάνα*, δεν βρέθηκε κανείς εκεί εκτός απ' αυτούς τους [επτά] (συντρόφους).
>
> Και ο Ραββί Σιμεόν τους ονόμασε επτά ακτίνες του Τετραγράμματου, όπως είναι γραμμένο, Ζαχαρίας, Γ', 9: "Αυτοί είναι οι επτά οφθαλμοί [ή αρχές] του Τετραγράμματου" [δηλαδή ο τετραπλός Ουράνιος Άνθρωπος ή καθαρό Πνεύμα, διαλύεται μέσα στον Επταδικό άνθρωπο, καθαρή Ύλη και Πνεύμα].

Έτσι η Τετράδα είναι ο Μικροπρόσωπος και αυτός είναι ο αρσενικός-θηλυκός Χοχμά-Μπινά, η 2η και η 3η Σεφιρά. Το Τετραγράμματον είναι η ίδια η ουσία του αριθμού Επτά, στην

Προκαλεί μεγάλη κατάπληξη να βλέπουμε τους θεολόγους και τους μελετητές της Ανατολής να εκφράζουν αγανάκτηση για το "διεφθαρμένο γούστο των Ινδών μυστικιστών" οι οποίοι, μη όντας ευχαριστημένοι με την επινόηση των "από τον νου γεννημένων" Γιων του Μπράχμα, κάνουν τους Ρίσι, τους Μάνου και τους Πρατζαπάτι κάθε είδους να ξεπηδούν από διάφορα μέρη του σώματος του αρχέγονου Προγεννήτορά τους, του Μπράχμα (βλέπε υποσημείωση του Ουίλσον στο *Βίσνου Πουρανά*, Τομ. Ι, σελ. 102). Επειδή το πλατύ κοινό δεν είναι εξοικειωμένο με την Καμπάλα – το κλειδί για το γλωσσάριο των υπερβολικά καλυμμένων μωσαϊκών Βιβλίων – γι' αυτό ο κλήρος φαντάζεται ότι η αλήθεια ποτέ δεν θα αποκαλυφθεί. Όποιος θέλει ας στραφεί στα αγγλικά, εβραϊκά ή λατινικά κείμενα της Καμπάλα, που τώρα έχουν τόσο ικανοποιητικά μεταφραστεί από διάφορους μελετητές και θα βρει ότι το Τετραγράμματον, που είναι το εβραϊκό ΙΗVΗ, είναι επίσης και το "Σεφιροθικό Δένδρο" – δηλαδή περιέχει όλες τις Σεφιρόθ εκτός από την Κέτερ, το στέμμα – και το ενωμένο σώμα του "Ουράνιου Ανθρώπου". (Αδάμ-Κάδμου) από τα άκρα του οποίου εκπορεύεται το Σύμπαν και καθετί μέσα σε αυτό. Ακόμα θα βρει ότι στα καμπαλιστικά Βιβλία (τα κυριότερα από τα οποία στο *Ζοχάρ* είναι το Βιβλίο του Κρυμμένου Μυστηρίου και η Μεγάλη και Μικρή Άγια Συνέλευση) η ιδέα είναι εντελώς φαλλική και πολύ πιο ωμά εκφρασμένη απ' ό,τι είναι ο τετραπλός Μπράχμα σε οποιαδήποτε από τα *Πουρανά*. (Βλέπε *Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, του Μακ Γκρέγκορ Μάθερς, κεφ, XXII της Μικρής Άγιας Συνέλευσης, αναφορικά με τα υπόλοιπα μέλη του Μικροπρόσωπου). Γιατί αυτό το "Δένδρο της Ζωής" είναι επίσης το δένδρο της γνώσης του καλού και του κακού", το κυριότερο μυστήριο του οποίου είναι εκείνο της ανθρώπινης γέννησης. Είναι λάθος να θεωρούμε ότι η Καμπάλα εξηγεί τα μυστήρια του Κόσμου ή της Φύσης" εξηγεί και αποκαλύπτει μόνο λίγες αλληγορίες στην Βίβλο και είναι πιο εσωτερική από αυτήν.

Οι μεταφραστές συχνά αποδίδουν την λέξη "σύντροφος" (άγγελος, επίσης γνώστης) με την λέξη "Ραββί", όπως οι Ρίσι ονομάζονται γκουρού. Το *Ζοχάρ*, αν είναι δυνατόν κάτι τέτοιο, είναι πιο απόκρυφο από τα Βιβλία του Μωυσή, για να διαβάσει κανείς το *Βιβλίο του Κρυμμένου Μυστηρίου* χρειάζεται τα κλειδιά που του παρέχει το γνήσιο χαλδαϊκό *Βιβλίο των Αριθμών*, τα οποία δεν υπάρχουν.

γήινη σημασία του. Το επτά βρίσκεται ανάμεσα στο τέσσερα και στο εννιά, την βάση και το θεμέλιο (αστρικά) του φυσικού μας κόσμου και ανθρώπου, στο βασίλειο του Μαλχούτ.

Για τους Χριστιανούς και τους πιστούς, αυτή η αναφορά στον Ζαχαρία και ειδικά στην Πέτρου Α' (Β', 2-5) όφειλε να είναι καθοριστική. Στον αρχαίο συμβολισμό ο άνθρωπος, ειδικά ο *εσωτερικός* Πνευματικός άνθρωπος, ονομάζεται "λίθος". Ο Χριστός είναι ο ακρογωνιαίος λίθος και Πέτρος αναφέρεται σε όλους τους ανθρώπους σαν τους "αγαπημένους" (ζώντες) λίθους. Επομένως, ένας "λίθος με επτά οφθαλμούς" πάνω του μπορεί να σημαίνει μόνο αυτό που λέμε εμείς, δηλαδή έναν άνθρωπο του οποίου η σύσταση (ή "αρχές") είναι επταδική.

Για να δείξουμε πιο καθαρά το επτά στην Φύση, μπορεί να προστεθεί ότι ο αριθμός επτά δεν κυβερνά μόνο την περιοδικότητα των φαινομένων της ζωής, αλλά βρίσκεται επίσης να κυριαρχεί και στις σειρές των χημικών στοιχείων και να είναι εξίσου σημαντικός στον κόσμο του ήχου και του χρώματος, όπως μας αποκαλύπτεται από το φασματοσκόπιο. Ο αριθμός αυτός είναι ένας παράγοντας *sine qua non* [*εκ των ων ουκ άνευ*] στην δημιουργία των απόκρυφων αστρικών φαινομένων.

Έτσι, αν τα χημικά στοιχεία ταξινομηθούν σε ομάδες ανάλογα με το ατομικό τους βάρος, θα βρεθεί ότι σχηματίζουν μια σειρά από ομάδες των επτά: το πρώτο, δεύτερο κ.τ.λ., μέλος της κάθε ομάδας παρουσιάζει μια στενή αναλογία σε όλες τις ιδιότητές του με το αντίστοιχο μέλος της επόμενης ομάδας. Ο ακόλουθος πίνακας, που αντιγράφεται από το έργο του Χέλενμπαχ, *Η Μαγεία των Αριθμών*, παρουσιάζει αυτόν τον νόμο και επιβεβαιώνει πλήρως το συμπέρασμα που βγάζει ο συγγραφέας με τα ακόλουθα λόγια:

> Έτσι, βλέπουμε ότι η χημική ποικιλία, όσο μπορούμε να συλλάβουμε την εσωτερική σχέση της, βασίζεται πάνω σε αριθμητικές σχέσεις, και βρήκαμε ακόμα σε αυτήν την ποικιλία έναν ρυθμιστικό νόμο για τον οποίον δεν μπορούμε να ορίσουμε καμιά αίτια, βρήκαμε έναν νόμο περιοδικότητας που καθορίζεται από τον αριθμό επτά (σελ. 20).

Σειρά	Ομάδα I	Ομάδα II	Ομάδα III	Ομάδα IV	Ομάδα V	Ομάδα VI	Ομάδα VII	Ομάδα VIII
	HI							
1	Li 7	Be 9.3	B 11	C 12	N 14	O 16	F 19	--
2	Na 23	Mg 24	Al 27.3	Si 28	P 31	S 32	Cl 35.4	--
3	K 39	Ca 40	Sc 44	Ti 48	V 51	Cr 52.4	Mn 54.8	{Fe 56. Co 58.6 Ni 58. [Cu 63.3]
4	Cy 63.3	Zn 65	Ga 68.2	Ge 72	As 75	Se 78	Br 79.5	--
5	Rb 85.2	Sr 87.2	Y 89.5	Zr 90	Nb 94	Mo 96	-100	{Ru 103. Rh 104 Pd 106. [Ag 107.6]
6	Ag 107.6	Cd 111.6	In 113.4	Sn 118	Sb 122	Te 125	J 126.5	--
7	Cs 132.5	Ba 136.8	La 139	Ce 140	Di 144	-	-	--
8	-	-	-	-	-	-	-	--
9	-	-	Er 170	-	Ta 182	W 184	-	{Os 196. Jr 196.7 Pr 196.7 [Au 197]
10	Au 197	Hg 200	Tl 204	Pb 206	Bi 210	-	-	--
11	-	-	-	(Th 231)	-	(Ur 240)	-	--

Στον πίνακα αυτόν το όγδοο στοιχείο είναι, κατά κάποιον τρόπο, η *οκτάβα* του πρώτου, το ένατο του δεύτερου κ.ο.κ. Κάθε στοιχείο όντας σχεδόν ταυτόσημο στις ιδιότητές του με το αντίστοιχο στοιχείο σε καθεμιά από τις επταδικές σειρές, ένα φαινόμενο το οποίο τονίζει τον επταδικό νόμο της περιοδικότητας. Για περισσότερες λεπτομέρειες παραπέμπουμε τον αναγνώστη στο έργο του Χέλενμπαχ, όπου δείχνεται επίσης ότι αυτή η ταξινόμηση επιβεβαιώνεται από τις φασματικές ιδιομορφίες των στοιχείων.

Είναι άσκοπο να αναφερθούμε με λεπτομερείς στις αναρίθμητες ποικιλίες που συνιστούν τις νότες της μουσικής κλίμακας – αυτές είναι αυστηρά ανάλογες με την κλίμακα των χημικών στοιχείων, καθώς και με την κλίμακα των χρωμάτων όπως αποκαλύπτονται από το

φασματοσκόπιο, αν και στην τελευταία περίπτωση ασχολούμαστε μόνο με μια οκτάβα, ενώ τόσο στην μουσική όσο και στην χημεία βρίσκουμε μια σειρά από επτά οκτάβες θεωρητικά εδραιωμένες, από τις οποίες οι έξι είναι απόλυτα πλήρεις και σε κανονική χρήση και στις δύο επιστήμες. Έτσι, για να παραθέσουμε τον Χέλενμπαχ:

> Έχει αποδειχθεί ότι από την σκοπιά του φαινομενικού νόμου, πάνω στον οποίον βασίζεται όλη η γνώση μας, οι κραδασμοί του ήχου και του φωτός αυξάνουν με κανονικότητα, ότι διαιρούνται σε επτά στήλες και ότι οι διαδοχικοί αριθμοί σε κάθε στήλη σχετίζονται στενά – δηλαδή ότι εμφανίζουν μια στενή σχέση η οποία δεν εκφράζεται μόνο με τους ίδιους τους αριθμούς, αλλά επίσης επιβεβαιώνεται πρακτικά στην χημεία καθώς και στην μουσική, στην τελευταία μάλιστα το αυτί επιβεβαιώνει την μαρτυρία των αριθμών... Το γεγονός ότι αυτή η περιοδικότητα και η ποικιλία κυβερνιέται από τον αριθμό επτά είναι αναντίρρητο και ξεπερνάει κατά πολύ τα όρια της απλής τύχης και πρέπει να υποθέσουμε ότι έχει μια κατάλληλη αιτία, η οποία πρέπει να ανακαλυφθεί.

Πράγματι, λοιπόν, όπως είπε ο Ραββί Αμπά:

> Είμαστε έξι φώτα που ακτινοβολούν από ένα έβδομο (φως), εσύ [Τετραγράμματον] είσαι το έβδομο φως (η πηγή) όλων μας.
>
> Γιατί ασφαλώς δεν υπάρχει σταθερότητα σ' αυτά τα έξι, εκτός (*από εκείνη που αντλούν*) από το έβδομο. ΓΙΑΤΙ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΞΑΡΤΩΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΕΒΔΟΜΟ. [*Η Μεγάλη Άγια Συνέλευση*, στίχοι 1160, 1161. Παράβαλε Μακ Γκρέγκορ Μάθερς, *Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, σελ. 255.]

Οι αρχαίοι και σύγχρονοι Ινδιάνοι Ζούνι της Αμερικής φαίνεται ότι υποστήριζαν παρόμοιες απόψεις. Τα σημερινά τους έθιμα, οι παραδόσεις και οι ιστορίες τους, όλα τονίζουν το γεγονός ότι από αμνημονεύτων ετών η οργάνωση τους – πολιτική, κοινωνική και θρησκευτική – διαμορφωνόταν (και ακόμα διαμορφώνεται) σύμφωνα με την επταδική αρχή. Έτσι, όλες οι αρχαίες πόλεις και τα χωριά τους ήταν χτισμένα σε ομάδες των έξι γύρω από ένα έβδομο. Υπάρχει πάντα μια ομάδα από επτά ή δεκατρία και πάντα τα έξι γύρω από το έβδομο. Επίσης η ιερατική ιεραρχία τους αποτελείται από έξι "Ιερείς του Οίκου", που φαινομενικά συντίθενται στον έβδομο, ο οποίος είναι μια γυναίκα, η "ΙΕΡΕΙΑ-ΜΗΤΕΡΑ". Συγκρίνατε το με τους "επτά μεγάλους ιερουργούντες ιερείς" που αναφέρονται στην *Ανουγκίτα*, όνομα που δίνεται στις "επτά αισθήσεις" εξωτερικά, και στις επτά αρχές του ανθρώπου, εσωτερικά. Πού οφείλεται αυτή η ταυτότητα του συμβολισμού; Θα εξακολουθήσουμε ακόμα να αμφιβάλουμε για το γεγονός ότι ο Άρτζουνα πήγε στο Πατάλα (τους Αντίποδες, την Αμερική) και εκεί παντρεύτηκε την Ουλούπι, την κόρη του βασιλιά των Ναγκά (ή μάλλον Νεργκάλ); Αλλά ας ξαναγυρίσουμε στους ιερείς Ζούνι.

Αυτοί δέχονται μέχρι σήμερα μια ετήσια προσφορά από καλαμπόκι επτά χρωμάτων. Ολόκληρο τον χρόνο οι ίδιοι δεν ξεχωρίζουν από τους υπόλοιπούς Ινδιάνους, αλλά μια ορισμένη ημέρα βγαίνουν έξω (οι έξι ιερείς και η μια ιέρεια) ντυμένοι με το ιερατικό τους ένδυμα, που το καθένα έχει ένα χρώμα αφιερωμένο στον ιδιαίτερο θεό τον οποίο ο ιερέας υπηρετεί και προσωποποιεί. Ο καθένας τους αντιπροσωπεύει μια από τις επτά περιοχές και ο καθένας λαμβάνει καλαμπόκι με το χρώμα που αντιστοιχεί σε αυτήν την περιοχή. Έτσι, το λευκό αντιπροσωπεύει την Ανατολή, γιατί από την Ανατολή έρχεται το πρώτο Ηλιόφως. Το κίτρινο αντιστοιχεί στον Βορρά, από το χρώμα των φλογών που δημιουργούνται από το βόρειο σέλας. Το κόκκινο αντιστοιχεί στον Νότο, γιατί απ' αυτήν την περιοχή έρχεται η θερμότητα. Το γαλάζιο συμβολίζει την Δύση, το χρώμα του Ειρηνικού Ωκεανού, που βρίσκεται στην Δύση. Το μαύρο είναι το χρώμα της κάτω υπόγειας περιοχής, του σκότους. Το καλαμπόκι με κόκκους όλων των χρωμάτων συμβολίζει το χρώμα της ανώτερης περιοχής, του στερεώματος, με τα ρόδινα και κίτρινα σύννεφα, τα λαμπερά άστρα κ.τ.λ. Το "πολύστικτο" καλαμπόκι – που κάθε κόκκος περιέχει όλα τα χρώματα – είναι το καλαμπόκι της "Ιέρειας-Μητέρας", γιατί η γυναίκα περιέχει μέσα της τα σπέρματα όλων των φυλών περασμένων, τωρινών ή μελλοντικών, η Εύα όντας η μητέρα όλων των έμβιων όντων.

Εκτός από αυτούς υπήρχε ο Ήλιος – η Μεγάλη θεότητα – ο ιερέας του οποίου ήταν πνευματικός αρχηγός του έθνους. Τα γεγονότα αυτά επιβεβαιώθηκαν από τον Φ. Χάμιλτον

Κάσινγκ ο οποίος, όπως πολλοί γνωρίζουν, έγινε Ινδιάνος Ζούνι, έζησε μαζί τους, μυήθηκε στα θρησκευτικά τους μυστήρια και έμαθε γι' αυτούς περισσότερα από οποιονδήποτε άλλον σύγχρονο άνθρωπο.

Το επτά είναι επίσης ο μεγάλος μαγικός αριθμός. Στις απόκρυφες αναφορές το όπλο που αναφέρεται στα *Πουρανά* και στο *Μαχαμπαράτα* – το *Αγκνεγιάστρα* ή "πύρινο όπλο" που χάρισε ο Αούρβα στον τσέλα του Σαγκάρα – λέγεται ότι είναι φτιαγμένο από επτά στοιχεία. Το όπλο αυτό – που μερικοί έξυπνοι Ανατολιστές υπέθεσαν ότι ήταν μια "ρουκέτα"(!) – είναι ένα από τα πολλά αγκάθια στο πλευρό των σύγχρονων Σανσκριτολόγων μας. Ο Ουίλσον ασκεί την διεισδυτική του ικανότητα σχετικά σε αρκετές σελίδες του έργου του *Εκλεκτά Δείγματα Ινδικού θεάτρου* και τελικά αποτυχαίνει να το εξηγήσει. Δεν μπορεί να καταλάβει τίποτε για το *Αγκνεγιάστρα*.

"Τα όπλα αυτά [υποστηρίζει] είναι ασύλληπτου χαρακτήρα. Μερικά από αυτά εμφανίζονται περιπτωσιακά σαν βλήματα, αλλά γενικά φαίνεται να είναι μυστικές δυνάμεις που ασκούνται από το άτομο, όπως εκείνες που παραλύουν έναν εχθρό ή κλειδώνουν τις αισθήσεις του σε βαθύ ύπνο ή προκαλούν θύελλα και βροχή και φωτιά, από τον ουρανό. Υποτίθεται ότι προσλαμβάνουν ουράνιες μορφές, προικισμένα με ανθρώπινες ιδιότητες... Το *Ραμαγιάνα* τα ονομάζει επίσης Γιους του Κρισάσβα". [Ουίλσον, *Εκλεκτά Δείγματα Ινδικού θεάτρου*. Ι, 297, 2η εκδ.]

Οι Σάστρα Ντεβάτα, οι "θεοί των θείων όπλων", δεν είναι περισσότερο *Αγκνεγιάστρα* – το όπλο – από ό,τι οι πυροβολητές του σύγχρονου πυροβολικού είναι το κανόνι το οποίο κατευθύνουν. Αλλά αυτή η απλή λύση δεν φαίνεται να εντυπωσιάζει τον διάσημο Σανσκριτολόγο. Ωστόσο, όπως λέει και ο ίδιος για τον οπλόμορφο απόγονο του Κρισάσβα, "η αλληγορική προέλευση των όπλων [*Αγκνεγιάστρα*] είναι, αναμφίβολα, η πιο αρχαία".[539]

Τα επταπλά *Αγκνεγιάστρα*, όπως οι επτά αισθήσεις και οι "επτά αρχές" που συμβολίζονταν από τους επτά ιερείς, είναι ανυπολόγιστης αρχαιότητας. Το πόσο αρχαία είναι η δοξασία στην οποία πιστεύουν οι θεοσοφιστές, θα μας το πει το ακόλουθο τμήμα.

* * *

Ζ

ΟΙ ΕΠΤΑ ΨΥΧΕΣ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΟΛΟΓΩΝ

Αν στραφεί κανείς σε εκείνες τις πηγές πληροφόρησης, την φυσική Γένεση και τις Διαλέξεις του Τζέραλντ Μάσεϋ, οι αποδείξεις σχετικά με την αρχαιότητα της δοξασίας που αναλύουμε γίνονται απόλυτα συντριπτικές. Το ότι η πίστη του συγγραφέα διαφέρει από την δική μας δεν μπορεί καθόλου να ανατρέψει τα γεγονότα, θεωρεί το σύμβολο από μια καθαρά υλική σκοπιά, ίσως υπερβολικά υλιστική, επειδή είναι ένας ένθερμος εξελικτιστής και οπαδός των σύγχρονων νταρβινιστικών δογμάτων. Έτσι δείχνει ότι, "ο μελετητής των βιβλίων του Μπαίμε βρίσκει σε αυτά πολλά σχετικά με τα Επτά "Πηγαία Πνεύματα" και τις πρωταρχικές δυνάμεις, να αναλύονται σαν επτά δυνατότητες της φύσης στην αλχημιστική και αστρολογική φάση των μεσαιωνικών μυστηρίων" και προσθέτει:

> Οι οπαδοί του Μπαίμε θεωρούν αυτό το υλικό σαν θεία αποκάλυψη του εμπνευσμένου Ενορατικού. Δεν γνωρίζουν τίποτε για την φυσική γένεση, την ιστορία και την διατήρηση της "Σοφίας"[540] του παρελθόντος (ή τους αδιάσπαστους κρίκους) και δεν είναι σε θέση να αναγνωρίσουν τα φυσικά χαρακτηριστικά των αρχαίων "Επτά Πνευμάτων" κάτω από την σύγχρονη μεταφυσική ή αλχημιστική μάσκα τους. Ένας δεύτερος συνδετικός κρίκος ανάμεσα στην θεοσοφία

Είναι. Αλλά τα *Αγκνεγιάστρα* είναι πύρινα "όπλα βλημάτων", όχι "κοφτερά όπλα, καθώς υπάρχει μια διαφορά ανάμεσα στα σανσκριτικά *Σαστρά* και *Αστρά*.

Όμως υπάρχουν μερικοί που ίσως να γνωρίζουν κάτι γι' αυτά, ακόμα και έξω από τις γραμμές του συγγραφέα, παρ' όλη την ευρύτητα που έχουν.

του Μπαίμε και στις φυσικές πηγές της αιγυπτιακής σκέψης υπάρχει στα αποσπάσματα του *Ερμή του Τρισμέγιστου*.[541] Άσχετα από το αν αυτές οι διδασκαλίες ονομάζονται πεφωτισμένες, βουδιστικές, καμπαλιστικές, γνωστικές, τεκτονικές ή χριστιανικές, οι βασικοί τύποι μπορούν να γίνουν αληθινά γνωστοί μόνο στην αρχή τους.[542] Όταν οι προφήτες ή οι οραματιστές θεατρίνοι της χώρας των ονείρων έρχονται σε εμάς ισχυριζόμενοι γνήσια έμπνευση και μας λένε κάτι καινούργιο, κρίνουμε την αξία του αυτήν καθ' αυτήν. Αλλά όταν βλέπουμε ότι μας φέρνουν το αρχαίο υλικό χωρίς να μπορούν να το δικαιολογήσουν, ενώ εμείς μπορούμε, τότε είναι φυσικό πως θα πρέπει να κρίνουμε μάλλον από τις πρωταρχικές σημασίες παρά από τις τελευταίες αξιώσεις.[543] θα είναι άσκοπο για εμάς να διαβάσουμε την δική μας μεταγενέστερη σκέψη πάνω στους αρχικούς τύπους έκφρασης και ύστερα να ισχυριστούμε ότι οι αρχαίοι εννοούσαν ακριβώς αυτό![544] Πρόσθετες ερμηνείες οι οποίες έγιναν δοξασίες και δόγματα στην θεοσοφία, πρέπει πρώτα να ελεγχθούν από την γένεση τους στα φυσικά φαινόμενα, ώστε να μπορέσουμε να αποκαλύψουμε τους ψευδείς ισχυρισμούς τους για υπερφυσική προέλευση ή υπερανθρώπινη γνώση.[545]

Αλλά ο ικανός συγγραφέας των έργων *Βιβλίο των Αρχών* και *Φυσική Γένεση* – ευτυχώς, για εμάς – κάνει ακριβώς το αντίθετο. Αποδεικνύει πανηγυρικά τις δικές μας εσωτερικές (βουδιστικές) διδασκαλίες, δείχνοντας ότι είναι ταυτόσημες με κείνες της Αιγύπτου. Ο αναγνώστης ας κρίνει από την εμπεριστατωμένη διάλεξη του πάνω στις "Επτά Ψυχές του Ανθρώπου",[546] Εκεί, στην σελίδα 2, συγγραφέας λέει:

> πρώτη μορφή του μυστικού ΕΠΤΑ θεωρείτο ότι σχηματιζόταν στον ουρανό από τα επτά μεγάλα άστρα της Μεγάλης Άρκτου, του αστερισμού τον οποίο οι Αιγύπτιοι απέδιδαν στην Μητέρα του Χρόνου και των Επτά Στοιχειακών Δυνάμεων.

Ακριβώς γιατί οι Ινδοί τοποθετούν στην Μεγάλη Άρκτο τους δικούς τους επτά πρωταρχικούς *Ρίσι* και ονομάζουν αυτόν τον αστερισμό κατοικία των *Σαπταρίσι*, *Ρίκσι* και *Τσιτρά Σικαντίν*. Αλλά, αν είναι ένας αστρονομικός μύθος ή ένα αρχέγονο μυστήριο, που έχει ένα νόημα βαθύτερο απ' αυτό που φαίνεται στην επιφάνειά του, αυτό μόνο οι πεπαιδευμένοι τους ισχυρίζονται ότι το γνωρίζουν. Μας λένε ότι, οι "Αιγύπτιοι διαιρούσαν την επιφάνεια του νυχτερινού ουρανού σε επτά μέρη. Ο πρωταρχικός ουρανός ήταν επταπλός". Το ίδιο και οι Άριοι. Δεν έχει κανείς παρά να διαβάσει στα *Πουρανά* σχετικά με την αρχή του Μπράχμα και του "Αυγού" του, για να το διαπιστώσει. Μήπως οι Άριοι πήραν την ιδέα από τους Αιγυπτίους; "Οι πρώτες δυνάμεις", συνεχίζει ο ομιλητής, "που αναγνωρίζονταν στην Φύση αριθμούνταν σαν επτά στον αριθμό. Αυτές

Αυτός ο συνδετικός κρίκος, όπως και άλλοι, τονίστηκε από την υποφαινόμενη συγγραφέα εννιά χρόνια πριν από την εμφάνιση του έργου απ' όπου αναφέρονται τα παραπάνω, δηλαδή στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, ένα έργο γεμάτο από τέτοιους καθοδηγητικούς κρίκους ανάμεσα στην αρχαία, την μεσαιωνική και την σύγχρονη σκέψη, αλλά δυστυχώς πολύ ασαφώς διατυπωμένο.

Πράγματι, αλλά πώς μπορεί ο μορφωμένος συγγραφέας να αποδείξει ότι αυτή η "αρχή" ήταν ακριβώς στην Αίγυπτο και πουθενά αλλού, και μόνο πριν από 50.000 χρόνια;

Αναμφίβολα. Και αυτό ακριβώς κάνουν οι θεοσοφιστές. Ποτέ δεν ισχυρίστηκαν "γνήσια έμπνευση", ούτε καν σαν μέντιουμ, αλλά πάντα τόνιζαν και τώρα τονίζουν την "πρωταρχική σημασία" των συμβόλων, τα οποία ανιχνεύουν σε άλλες χώρες, αρχαιότερες ακόμα κι από την Αίγυπτο. Σημασίες, όμως οι οποίες πηγάζουν από μια ιεραρχία (ή ιεραρχίες, αν προτιμάτε) ζώντων σοφών, θνητών, παρ' όλη την Σοφία και οι οποίοι απορρίπτουν κάθε υπερφυσική προσέγγιση.

Αλλά πού είναι η απόδειξη ότι οι αρχαίοι δεν εννοούσαν ακριβώς αυτό που ισχυρίζονται οι θεοσοφιστές; Υπάρχουν καταγραφές των όσων είπαν, όπως υπάρχουν καταγραφές αυτών που λέει ο Τζ. Μάσεϋ. Οι ερμηνείες του είναι πολύ σωστές, αλλά εξίσου μονόπλευρες. Ασφαλώς, η φύση έχει περισσότερες από μια φυσικές όψεις, γιατί η αστρονομία, η αστρολογία κ.τ.λ. βρίσκονται πάνω στο φυσικό και όχι στο πνευματικό πεδίο.

Φυσική Γένεση, Τομ. Ι, σελ. 318. Φοβόμαστε ότι ο Τζ. Μάσεϋ δεν τα κατάφερε. Εμείς έχουμε τους οπαδούς μας, όπως κι αυτός έχει τους δικούς του και ηλιστική Επιστήμη προβάλλει και δίνει ελάχιστη σημασία στις υποθέσεις και των δύο!

Το γεγονός ότι ο διαβασμένος Αιγυπτιολόγος δεν αναγνωρίζει στην δοξασία των "Επτά Ψυχών", όπως ονομάζει τις αρχές μας ή "μεταφυσικών αντιλήψεων", παρά μόνο "την πρωταρχική βιολογία ή φυσιολογία της Ψυχής", δεν ανατρέπει τον ισχυρισμό μας. Ο ομιλητής αγγίζει μόνο δύο κλειδιά, εκείνα που ξεκλειδώνουν το αστρονομικό και το φυσιολογικό μυστήριο του εσωτερισμού και αφήνει απέξω τα άλλα πέντε. Διαφορετικά θα είχε προφανώς καταλάβει ότι εκείνες τις οποίες αυτός ονομάζει φυσιολογικές διαιρέσεις της ζώσας Ψυχής του ανθρώπου, θεωρούνται από τους θεοσοφιστές επίσης σαν ψυχολογικές και πνευματικές.

έγιναν Επτά Στοιχειακά, διάβολοι [;] ή μετέπειτα θεότητες. Επτά ιδιότητες αποδίδονταν στην φύση, όπως ύλη, συνοχή, ρευστότητα, πήξη, συσσώρευση, στάση και διαίρεση και *επτά στοιχεία ή ψυχές στον άνθρωπο*".

Όλα αυτά διδάσκονταν από την εσωτερική δοξασία, αλλά – όπως ήδη αναφέρθηκε – ερμηνεύονταν και τα μυστήρια τους ξεκλειδώνονταν με επτά κλειδιά, και όχι με δυο ή στην καλύτερη περίπτωση, τρία κλειδιά. Γι' αυτό οι αιτίες και τα αποτελέσματά τους λειτουργούσαν στην αόρατη ή μυστική καθώς και στην ψυχική φύση και αναφέρονταν τόσο στην μεταφυσική και στην ψυχολογία όσο και στην φυσιολογία. "Μια αρχή επταδισμού" – όπως λέει ο συγγραφέας – "εισήχθηκε και ο αριθμός επτά παρέσχε έναν ιερό τύπο που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για πολλαπλούς μελλοντικούς σκοπούς" και έτσι χρησιμοποιήθηκε. Γιατί "οι επτά ψυχές του Φαραώ αναφέρονται συχνά στα αιγυπτιακά κείμενα... Επτά ψυχές ή αρχές στον άνθρωπο, αναγνωρίζονταν από τους Βρετανούς Δρυίδες μας... Οι Ραββίνοι επίσης όριζαν τον αριθμό των ψυχών σε επτά, όπως το ίδιο έκαναν και οι Καρέν της Ινδίας". [Τζ. Μάσευ, *Οι Επτά Ψυχές του Ανθρώπου*, σελ. 2, 4.]

Και ύστερα ο συγγραφέας ταξινομεί τις δύο διδασκαλίες: την εσωτερική και την αιγυπτιακή και δείχνει ότι η δεύτερη έχει τις ίδιες σειρές και με την ίδια τάξη.

[Εσωτερική] Ινδική	Αιγυπτιακή
1.Ρουπά, σώμα ή στοιχείο της μορφής	1. *Κατ*, σώμα
2. *Πρανά* ή *Τζίβα*, η πνοή της ζωής	2. *Μπα*, η ψυχή της Πνοής
3. Αστρικό σώμα	3. Κάμπα, η σκιά
4. *Μάνας* - ή Διάνοια [547]	4. *Άκου*. Διάνοια ή Αντίληψη
5. *Κάμα ρούπα* ή ζωϊκή ψυχή	5. *Σεμπ*, προγονική ψυχή
6. *Μπούντι* ή Πνευματική Ψυχή	6. *Πουτάχ*, ο πρώτος νοητικός πατέρας
7. *Άτμαν*, αγνό πνεύμα	7. *Ατμού*, μια θεία ή αιώνια ψυχή

Στην συνέχεια ο ομιλητής διατυπώνει αυτές τις επτά (αιγυπτιακές) ψυχές σαν: (1) Η Ψυχή του Αίματος: η *σχηματική*. (2) Η Ψυχή της Πνοής: "που αναπνέει". (3) Η Σκιά ή Καλύπτουσα Ψυχή: "που περιβάλλει". (4) Η Ψυχή της Αντίληψης: "που *αντιλαμβάνεται*". (5) Η Ψυχή της Εφηβείας: "που *γεννάει*". (6) Η Διανοητική Ψυχή: "που δημιουργεί *διανοητικά* " και (7) Η Πνευματική Ψυχή: "που *διαιωνίζεται διαρκώς*".

Από εξωτερική και φυσιολογική σκοπιά αυτά μπορεί να είναι πολύ σωστά, αλλά είναι λιγότερα σωστά από εσωτερική σκοπιά. Ο ισχυρισμός αυτός δεν σημαίνει καθόλου ότι οι "Εσωτερικοί Βουδιστές" αναλύουν τον άνθρωπο σε έναν αριθμό στοχειακών Πνευμάτων, όπως τους κατηγορεί στην ίδια διάλεξη ο Τζ. Μασέϋ. Κανένας "Εσωτερικός Βουδιστής" δεν υπήρξε ποτέ ένοχος μιας τέτοιας ανοησίας. Ούτε φαντάστηκε κανείς τους ποτέ ότι αυτές οι σκιές "γίνονται πνευματικά όντα σε έναν άλλον κόσμο" ή "επτά λανθάνοντα πνεύματα ή στοιχειακά μιας άλλης ζωής". Εκείνο που υποστηρίζεται είναι απλώς ότι κάθε φορά που το αθάνατο Εγώ ενσαρκώνεται, γίνεται, σαν σύνολο, μια σύνθετη μονάδα Ύλης και Πνεύματος, που μαζί δρουν πάνω σε επτά διαφορετικά πεδία ύπαρξης και συνείδησης. Σε άλλο σημείο του έργου *Οι Επτά Ψυχές του Ανθυρώπου*, (σελ. 2, 3) ο Τζ. Μασέϋ προσθέτει:

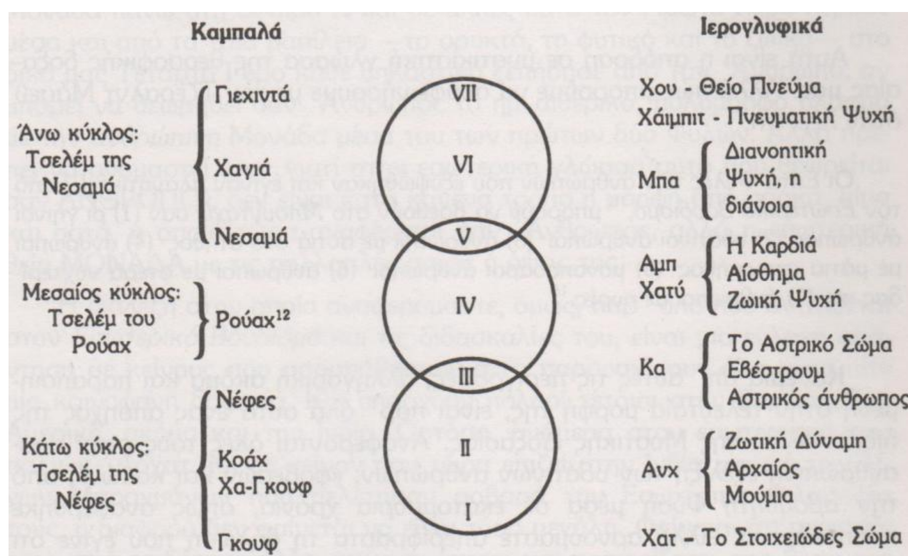
> Οι επτά ψυχές [οι δικές μας "Αρχές"]... αναφέρονται συχνά στα αιγυπτιακά κείμενα. Ο σεληνιακός θεός Ταχτ-Εσμούν ή ο μετέπειτα ηλιακός θεός, εξέφρασε τις Επτά φυσικές δυνάμεις που υπήρχαν πριν απ' αυτόν και συνοψίζονταν μέσα του σαν οι επτά ψυχές του [εμείς λέμε "αρχές"]... Τα επτά άστρα στο χέρι του Χριστού στην Αποκάλυψη έχουν την ίδια σημασία".11

Και ακόμα μεγαλύτερη, αφού αυτά τα άστρα αντιπροσωπεύουν επίσης τα επτά κλειδιά των Επτά Εκκλησιών ή τα ΣΟΔΑΛΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ, καμπαλιστικά. Ωστόσο δεν θα σταματήσουμε την ανάλυση, αλλά θα προσθέσουμε πως και άλλοι Αιγυπτιολόγοι επίσης βρήκαν ότι η επταδική

Αυτό είναι ένα μεγάλο λάθος στην εσωτερική απαρίθμηση. Το *Μάνας* είναι πέμπτο, όχι τέταρτο· και το *Μάνας* αντιστοιχεί επακριβώς στο *Σεμπ*, την πέμπτη αιγυπτιακή αρχή, γιατί εκείνο το τμήμα του *Μάνας* που ακολουθεί τις δύο ανώτερες αρχές είναι, πράγματι, η προγονική ψυχή, το λαμπερό, αθάνατο νήμα του ανώτερου Εγώ, στο οποίο προσαρτάται το Πνευματικό άρωμα όλων των ζωών ή γεννήσεων.

σύσταση του ανθρώπου αποτελούσε μια βασική δοξασία για τους αρχαίους Αιγυπτίους. Σε μια σειρά από αξιοσημείωτα άρθρα στο περιοδικό *Σφιγξ* (Μόναχο) ο χερ Φραντζ Λάμπερτ παρουσιάζει αδιάσειστες αποδείξεις για τα συμπεράσματα του από την *Βίβλο των Νεκρών* και άλλα αιγυπτιακά αρχεία. Για λεπτομέρειες ο αναγνώστης πρέπει να ανατρέξει στα ίδια τα άρθρα, αλλά το ακόλουθο διάγραμμα, που συνοψίζει τα συμπεράσματα του συγγραφέα, είναι μια ενδεικτική μαρτυρία της ταυτότητας της αιγυπτιακής ψυχολογίας με την επταδική διαίρεση του Εσωτερικού Βουδισμού.

Στην αριστερή μεριά βρίσκονται τα καμπαλιστικά ονόματα των αντίστοιχων ανθρώπινων αρχών και στην δεξιά τα ιερογλυφικά ονόματα με την ερμηνεία τους, όπως στο διάγραμμα του Φ. Λάμπερτ.

Σημείωση του σχήματος:

Φαίνεται πως υπάρχει μια σύγχυση – που διαρκεί για πολλούς αιώνες – ανάμεσα στους Δυτικούς Καμπαλιστές. Αυτοί ονομάζουν *Ρούαχ* (Πνεύμα) εκείνο που εμείς ονομάζουμε *Κάμα-ρούπα*, ενώ για εμάς Ρούαχ θα έπρεπε να είναι η "Πνευματική Ψυχή", η Μπούντι, και Νέφες η 4η αρχή, η Ζωτική, Ζωϊκή Ψυχή. Ελιφάς Λεβί υποπίπτει στο ίδιο σφάλμα.

Αυτή είναι μια πολύ ωραία παρουσίαση του αριθμού των "αρχών" του Αποκρυφισμού, αλλά πολύ μπερδεμένη. Και αυτό που εμείς ονομάζουμε 7 αρχές στον άνθρωπο, είναι εκείνο που ο Μάσεϋ ονομάζει "Ψυχές", δίνοντας το ίδιο όνομα στο Εγώ ή *Μονάδα*, που επανενσαρκώνεται και ανασταίνεται, κατά κάποιον τρόπο, με κάθε επαναγέννηση, όπως και οι Αιγύπτιοι, δηλαδή, ο "Ανανεωμένος". Αλλά πώς μπορεί ο Ρούαχ (Πνεύμα) να διαμένει στο *Κάμα-ρούπα*; Τι λέει ο Μπαίμε, ο Πρίγκηπας των μεσαιωνικών Ενορατικών;

> Βρίσκουμε επτά ειδικές ιδιότητες στην φύση δια των οποίων η Μητέρα επεξεργάζεται όλα τα πράγματα [τις οποίες ονομάζει πυρ, φως, ήχος (οι ανώτερες τρεις) και επιθυμία, πικρία, αγωνία και ουσιαστικότητα, αναλύοντας έτσι το κατώτερο με τον δικό του μυστικιστικό τρόπο], ό,τι είναι οι έξι μορφές πνευματικά, η έβδομη [το σώμα ή ουσιαστικότητα] είναι ουσιαστικά. Υπάρχουν επτά μορφές της Μητέρας όλων των Όντων, απ' όπου γεννιώνται όλα όσα υπάρχουν στον κόσμο. [*Σφραγίδα των Πραγμάτων*, XIV, παρ. 10, 14, 15, όπως αναφέρεται στο έργο Φυσική Γένεση, Τομ. I, σελ. 317.]

Και ξανά:

> Δημιουργός μέσα στο σώμα αυτού του κόσμου γεννήθηκε κατά κάποιον τρόπο πλασματικά μέσα στα χαρακτηρίζοντα Πηγαία Πνεύματά του και όλα τα άστρα είναι... δυνάμεις του θεού και ολόκληρο το σώμα του κόσμου συνίσταται από τα επτά χαρακτηρίζοντα ή Πηγαία Πνεύματα. [*Αυγή*, κεφ. XXIV, σελ. 27.]

Αυτή είναι η απόδοση σε μυστικιστική γλώσσα της θεοσοφικής δοξασίας μας. Αλλά πώς μπορούμε να συμφωνήσουμε με τον Τζέραλντ Μάσεϋ όταν λέει ότι:

> Οι Επτά Φυλές των ανθρώπων που εξυψώθηκαν και έγιναν πλανητικές[;] από τον Εσωτερικό Βουδισμό,[548] μπορούν να βρεθούν στο *Μπουνταχίς* σαν: (1) οι γήινοι άνθρωποι, (2) υδάτινοι άνθρωποι, (3) άνθρωποι με αυτιά στο στήθος, (4) άνθρωποι με μάτια στο στήθος, (5) μονοπόδαροι άνθρωποι, (6) άνθρωποι με φτερά νυχτερίδας και (7) άνθρωποι με ουρές. [*Οι Επτά Ψυχές του Ανθρώπου*, σελ. 26-27.]

Καθεμιά απ' αυτές τις περιγραφές, αλληγορική ακόμα και παραποιημένη στην τελευταία μορφή της, είναι παρ' όλα αυτά ένας απόηχος της διδασκαλίας της Μυστικής Δοξασίας. Αναφέρονται όλες τους στην προ-ανθρώπινη εξέλιξη των υδάτινων ανθρώπων, "φοβερών και κακών", από την αβοήθητη Φύση μέσα σε εκατομμύρια χρόνια, όπως αναφέρθηκε προηγούμενα. Αλλά αρνούμαστε απερίφραστα την δήλωση που έγινε ότι "αυτές ποτέ δεν ήταν αληθινές φυλές" και παραπέμπουμε στις Αρχαϊκές Στάντζα για την απάντηση μας. Είναι εύκολο να παρέμβουμε και να πούμε ότι οι "καθοδηγητές μας μπέρδεψαν αυτές τις σκιές του Παρελθόντος με πράγματα ανθρώπινα και πνευματικά", αλλά είναι λιγότερο εύκολο να αποδείξουμε ότι "δεν είναι και δεν ήταν ποτέ τίποτε από τα δύο". Η βεβαίωση πρέπει να παραμείνει για πάντα στην ίδια θέση με τον νταρβινικό ισχυρισμό ότι ο άνθρωπος και ο πίθηκος είχαν έναν κοινό πιθηκοειδή πρόγονο. Εκείνο που ο ομιλητής θεωρεί σαν έναν "τρόπο έκφρασης" και τίποτε περισσότερο στο Αιγυπτιακό Τυπικό, εμείς θεωρούμε ότι έχει μια τελείως διαφορετική και πολύ σημαντική σημασία. Να ένα παράδειγμα. Το Τυπικό, η *Βίβλος των Νεκρών* λέει:

"Εγώ είμαι ο ποντικός". "Εγώ είμαι το γεράκι". "Εγώ είμαι ο πίθηκος" "*Είμαι ο κροκόδειλος που η ψυχή του έρχεται ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ*". "*Είμαι η Ψυχή των θεών*". "Από τις δύο τελευταίες προτάσεις, η μία: "που η ψυχή του έρχεται από τους ανθρώπους", εξηγείται από τον ομιλητή ο οποίος λέει παρενθετικά: "δηλαδή, σαν ένας τύπος διάνοιας", και η άλλη: "Είμαι η Ψυχή των θεών", ότι σημαίνει, "ο Ώρος ή Χριστός, σαν το αποτέλεσμα των πάντων".

απόκρυφη διδασκαλία απαντάει: "Σημαίνει πολύ περισσότερα". Πρώτα απ' όλα επιβεβαιώνει την διδασκαλία ότι, ενώ η ανθρώπινη Μονάδα πάνω στην σφαίρα Α και σε άλλες κατά τον Πρώτο Γύρο πέρασε μέσα και από τα τρία βασίλεια – το ορυκτό, το φυτικό και το ζωικό – στον δικό μας Τέταρτο Γύρο κάθε θηλαστικό ξεπήδησε από τον Άνθρωπο, αν μπορεί να θεωρηθεί σαν Άνθρωπος το ημι-αιθερικό, πολύμορφο πλάσμα με την ανθρώπινη Μονάδα μέσα του των πρώτων δύο Φυλών. Αλλά πρέπει να ονομαστεί έτσι, γιατί στην εσωτερική γλώσσα αυτό που θεωρείται σαν ΑΝΘΡΩΠΟΣ δεν είναι κατά κανέναν τρόπο η μορφή από σάρκα, αίμα και οστά, η οποία τώρα αναφέρεται σαν Άνθρωπος, αλλά η εσωτερική θεία ΜΟΝΑΔΑ με τις πολλαπλές αρχές όψεις της.

διάλεξη στην οποία αναφερόμαστε, όμως, παρόλο που αντιτίθεται στον *Εσωτερικό Βουδισμό* και τις διδασκαλίες του, είναι μια εύλογη απάντηση σε κείνους που προσπάθησαν να τα παρουσιάσουν όλα αυτά σαν μια καινοφανή δοξασία. Και υπάρχουν πολλοί τέτοιοι στην Ευρώπη, στην Αμερική, ακόμα και στην Ινδία. Ωστόσο, ανάμεσα στον εσωτερισμό των παλιών Άρχατ και σε εκείνον που τώρα επιζεί στην Ινδία μεταξύ των λίγων μπραχμάνων που μελέτησαν σοβαρά την Εσωτερική Φιλοσοφία τους, η διαφορά δεν φαίνεται να είναι τόσο μεγάλη. Φαίνεται ότι περισσότερο από οτιδήποτε άλλο επικεντρώνεται και περιορίζεται στο θέμα της σειράς της εξέλιξης των κοσμικών και άλλων αρχών. Οπωσδήποτε δεν πρόκειται για διαφορά μεγαλύτερη από το αιώνιο θέμα του υικού δόγματος το οποίο από τον 11ο αιώνα χώρισε την Ρωμαϊκή Καθολική Εκκλησία από την αρχαιότερη Ελληνική Ανατολική Εκκλησία. Όμως, όποια κι αν είναι η διαφορά στις μορφές με τις οποίες παρουσιάζεται το επταδικό δόγμα, η ουσία υπάρχει και η παρουσία και η σημασία του στο μπραχμανικό σύστημα μπορεί να κριθεί από τα όσα λέει ένας από τους μορφωμένους μεταφυσικούς και Βενταντιστές μελετητές της Ινδίας:

Αυτό είναι πράγματι νέο! Μας κάνει να φοβόμαστε ότι ο ομιλητής δεν διάβασε ποτέ τον *Εσωτερικό Βουδισμό* πριν τον κριτικάρει, γιατί υπάρχουν πολλές τέτοιες παρανοήσεις στις παρατηρήσεις του γι' αυτόν.

αληθινή εσωτερική επταπλή ταξινόμηση είναι μια από τις πιο σημαντικές, αν όχι η πιο σημαντική ταξινόμηση, η οποία πήρε την διευθέτηση της από την μυστηριώδη σύσταση αυτού του αιώνιου τύπου. Αναφέρω επίσης σε σχέση με αυτό ότι και η τετραπλή ταξινόμηση ισχυρίζεται ότι είναι ίδιας προέλευσης. Το φως της ζωής, κατά κάποιον τρόπο, φαίνεται ότι διαθλάται από το τριπρόσωπο πρίσμα της Πρακρίτι, που έχει τους τρεις *γκουνά* σαν τρεις όψεις του και χωρίζεται σε επτά ακτίνες οι οποίες αναπτύσσουν, με την πάροδο του χρόνου, τις επτά αρχές αυτής της ταξινόμησης. Η πορεία της ανάπτυξης παρουσιάζει κάποια σημεία ομοιότητας με την βαθμιαία ανάπτυξη των ακτίνων του φάσματος. Ενώ η τετραπλή ταξινόμηση είναι επαρκής για όλους τους πρακτικούς σκοπούς, η αληθινή επταπλή ταξινόμηση έχει μεγάλη θεωρητική και επιστημονική σημασία. Είναι απαραίτητο να υιοθετηθεί για να ερμηνευθούν ορισμένες τάξεις φαινομένων που παρατηρήθηκαν από τους αποκρυφιστές και είναι ίσως πιο κατάλληλη για να αποτελέσει την βάση ενός τέλειου συστήματος ψυχολογίας. Δεν αποτελεί ιδιαίτερη ιδιοκτησία της "πέραν των Ιμαλαΐων εσωτερικής δοξασίας". Στην πραγματικότητα έχει μια πιο στενή σχέση με τον Μπραχμανικό Λόγο παρά με το Βουδιστικό Λόγο. Προκειμένου να ξεκαθαρίσω περισσότερο τι εννοώ, μπορώ να τονίσω εδώ ότι ο Λόγος έχει επτά μορφές. Με άλλα λόγια υπάρχουν επτά είδη Λόγων στον Κόσμο. Ο καθένας απ' αυτούς έγινε η κεντρική μορφή ενός από τους επτά κύριους κλάδους της αρχαίας Σοφίας-Θρησκείας. Η ταξινόμηση αυτή δεν είναι η επταπλή ταξινόμηση που υιοθετήσαμε. Κάνω αυτήν την δήλωση χωρίς τον παραμικρό φόβο αντίφασης.

αληθινή ταξινόμηση έχει τις προϋποθέσεις μια επιστημονικής ταξινόμησης. Έχει επτά ξεχωριστές αρχές οι οποίες αντιστοιχούν με τις επτά ξεχωριστές καταστάσεις της *Πραγκνιά* ή συνείδησης. Γεφυρώνει το χάσμα ανάμεσα στο αντικειμενικό και στο υποκειμενικό και δείχνει το μυστηριώδες ρεύμα μέσα από το οποίο περνά η ιδεοπλασία. Οι επτά αρχές είναι σχετικές με τις επτά καταστάσεις ύλης και με τις επτά μορφές δύναμης. Αυτές οι αρχές είναι αρμονικά τοποθετημένες ανάμεσα σε δύο πόλους, οι οποίοι ορίζουν τα όρια της *ανθρώπινης συνείδησης*. [Τ. Σούμπα Ρόου, "Η Σύσταση του Μικρόκοσμου", *Ο θεοσοφιστής*, Τομ. VIII, Αύγουστος 1887, σελ. 705-706.]

Τα παραπάνω είναι απόλυτα σωστά, εκτός ίσως από ένα σημείο. Η "επταπλή ταξινόμηση" στο εσωτερικό σύστημα ποτέ δεν διακηρύχθηκε (από όσο γνωρίζει η συγγραφέας) σαν "ιδιαίτερη ιδιοκτησία της πέραν των Ιμαλαΐων εσωτερικής δοξασίας" από κανέναν που να ανήκει σε αυτήν. Αλλά απλώς και μόνο διασώθηκε σε αυτήν την σχολή. Δεν είναι ιδιοκτησία ούτε της πέραν ούτε της ένθεν των Ιμαλαΐων εσωτερικής δοξασίας, αλλά είναι απλώς κοινή ιδιοκτησία όλων των παρόμοιων σχολών, την οποία άφησαν στους σοφούς της Πέμπτης Ριζικής Φυλής οι μεγάλοι Σίντα της Τέταρτης.[549] Ας μην ξεχνάμε ότι οι Ατλάντειοι έγιναν οι φοβεροί μάγοι, που αναφέρονται σε τόσα πολλά από τα αρχαιότερα χειρόγραφα της Ινδίας, μόνο κατά την πτώση τους, η οποία επέφερε και την καταβύθιση της ηπείρου τους. Το μόνο που υποστηρίχθηκε είναι απλώς το γεγονός ότι η σοφία την οποία μεταβίβασαν οι "θείοι" – γεννημένοι μέσω των δυνάμεων *Κριγιασάκτι* της Τρίτης Φυλής πριν από την Πτώση της και τον Χωρισμό σε φύλα – στους πεπαιδευμένους της αρχικής Τέταρτης Φυλής, παρέμεινε στην αγνή καθαρότητα της σε μια ορισμένη Αδελφότητα. Γι' αυτήν, λοιπόν, την εν λόγω Σχολή ή Αδελφότητα, που συνδέεται στενά με ένα ορισμένο νησί σε μια εσωτερική θάλασσα, στο οποίο πιστεύουν τόσο οι Ινδουιστές όσο και οι Βουδιστές, αλλά το οποίο ονομάζεται "μυθικό" από τους γεωγράφους και τους Ανατολιστές, όσο λιγότερο μιλάει κανείς, τόσο πιο σοφός είναι. Ούτε μπορεί να δεχθεί ότι η "επταπλή ταξινόμηση" "συνδέεται στενότερα με τον μπραχμανικό παρά με τον βουδιστικό Λόγο", αφού και οι δύο είναι ταυτόσημοι, είτε ο "Λόγος" ονομάζεται Ισβαρά ή Αβαλοκιτεσβάρα, Μπράχμα ή Παντμαπάνι. Υπάρχουν, όμως, κάποιες πολύ μικρές διαφορές, περισσότερο φανταστικές παρά αληθινές στην πραγματικότητα. Ο μπραχμανισμός και ο βουδισμός, αν θεωρηθούν από τις ορθόδοξες όψεις τους, είναι τόσο εχθρικοί και ασυμβίβαστοι όσο το νερό και το λάδι. Το καθένα, όμως, απ' αυτά τα μεγάλα σώματα έχει ένα αδύνατο σημείο στην σύσταση του. Ενώ ακόμα και η εσωτερική ερμηνεία τους μπορεί να

Σύμφωνα με την *Σβετασβατάρα Ουπανισάντ* (κεφ. I, στίχοι 3, 5, 7) *Σίντα* είναι εκείνοι που κατέχουν από την γέννηση τους υπερανθρώπινες δυνάμεις, καθώς επίσης "γνώση και αδιαφορία για τον κόσμο". Σύμφωνα με την Απόκρυφη διδασκαλίας, όμως, *Σίντα* είναι οι *Νιρμανακάγια* ή τα "πνεύματα" (με την έννοια ενός ατομικού ή συνειδητού πνεύματος) των μεγάλων σοφών από σφαίρες ενός ανώτερου πεδίου από το δικό μας, οι οποίοι εθελοντικά ενσαρκώνονται σε θνητά σώματα προκειμένου να βοηθήσουν την ανθρώπινη φυλή στην ανοδική πορεία της. Εξ αυτού και η γνώση, η σοφία και οι δυνάμεις τους.

συμφωνεί στην διαφωνία τους, από την στιγμή που βρεθούν τα αντίστοιχα αδύναμα σημεία τους, κάθε διαφωνία πρέπει να εξαφανιστεί, γιατί και τα δύο βρίσκονται πάνω σε κοινό έδαφος. Η "αχίλλειος πτέρνα" του ορθόδοξου μπραχμανισμού είναι η αντβαϊτική φιλοσοφία, οι οπαδοί της οποίας ονομάζονται από τους ευσεβείς "μεταμφιεσμένοι βουδιστές". Ενώ η (αχίλλειος πτέρνα" του ορθόδοξου βουδισμού είναι ο Βόρειος μυστικισμός, όπως τον παρουσιάζουν οι μαθητές των φιλοσοφιών του Αριασάνγκα (Σχολή του Γιογκατσάρα) και του Μαχαγιάνα, τους οποίους με την σειρά τους οι ομόθρησκοί τους τους αποκαλούν "μεταμφιεσμένους βενταντιστές". Η εσωτερική φιλοσοφία και των δύο αυτών, αν αναλυθεί και συγκριθεί προσεχτικά, δεν μπορεί παρά να είναι μια, ακριβώς όπως ο Γκαουτάμα Βούδας και ο Σανκαρατσάρια συνδέονται πολύ στενά, αν πιστέψει κανείς την παράδοση και ορισμένες εσωτερικές διδασκαλίες. Έτσι οποιαδήποτε διαφορά μεταξύ τους θα φανεί ότι είναι μάλλον στην μορφή, παρά στην ουσία.

Μια πολύ μυστικιστική ανάλυση γεμάτη από επταδική συμβολολογία μπορεί να βρεθεί στην *Ανουγκίτα*. [Κεφάλαιο XII. Παράβαλε *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, 2η έκδ. 1908, σελ. 284-285.] Εκεί ο Μπραχμάνος διηγείται την ευδαιμονία του να περάσει κανείς πέρα από τις περιοχές της πλάνης.

> ... όπου οι φαντασίες είναι οι αλογόμυγες και τα κουνούπια, όπου η θλίψη και η χαρά είναι κρύο και ζέστη, όπου η πλάνη είναι το σκοτάδι που τυφλώνει, όπου οι ακολασίες είναι τα αρπακτικά όρνεα και τα ερπετά, όπου η επιθυμία και ο θυμός είναι οι κωλυσιεργοί...
>
> «Ώδε ο νους ο έχων σοφίαν. Αι επτά κεφαλαί όρη επτά εισίν, οπού η γυνή κάθηται έπ' αυτών και Βασιλείς ΕΠΤΑ εισίν οι πέντε έπεσαν ο εις εστίν, ο άλλος ούπω ήλθε".

σοφός περιγράφει την είσοδο και την έξοδο από το δάσος (ένα σύμβολο της ζωής του ανθρώπου) καθώς και το ίδιο το δάσος:[550]

> Σε κείνο το δάσος υπάρχουν επτά μεγάλα δένδρα [οι αισθήσεις, ο νους και η κατανόηση ή *Μάνας* και *Μπούντι* περιλαμβανομένων], επτά καρποί, και επτά φιλοξενούμενοι, επτά ερημητήρια, επτά (μορφές) συγκέντρωσης και επτά (μορφές) μύησης. Αυτή είναι η περιγραφή του δάσους. Το δάσος αυτό είναι γεμάτο με δένδρα που παράγουν θαυμαστά άνθη και καρπούς πέντε χρωμάτων.

Οι αισθήσεις, λέει ο σχολιαστής:

> …ονομάζονται δένδρα επειδή είναι οι δημιουργοί των καρπών, δηλαδή των ικανοποιήσεων και των πόνων που προέρχονται από τις διάφορες λειτουργίες τους – οι φιλοξενούμενοι είναι οι δυνάμεις της κάθε αίσθησης προσωποποιημένες: αυτές δέχονται τους καρπούς που περιγράφηκαν ανωτέρω. Τα ερημητήρια είναι τα δένδρα που αναφέρθηκαν πιο πάνω, στα οποία οι φιλοξενούμενοι βρίσκουν καταφύγιο. Οι επτά μορφές συγκέντρωσης είναι ο αποκλεισμός από τον εαυτό των επτά λειτουργιών των επτά αισθήσεων κ.τ.λ., που ήδη αναφέρθηκαν, ενώ οι επτά μορφές μύησης αναφέρονται στην μύηση σε μια ανώτερη ζωή μέσω της απάρνησης σαν κάτι ξένο των δράσεων του κάθε μέλους από την ομάδα των επτά. [*Τσαντόγκια Ουπανισάντ*, σελ. 219 και Σχόλια του Σανκάρα.]

ερμηνεία είναι αβλαβής, αν όχι μη ικανοποιητική. Ο Μπραχμάνος, συνεχίζοντας την περιγραφή του, λέει:

> Το δάσος αυτό είναι γεμάτο με δένδρα που παράγουν άνθη και καρπούς τεσσάρων χρωμάτων. Το δάσος είναι γεμάτο με δένδρα που παράγουν άνθη και καρπούς τριών χρωμάτων και ανάμικτα. Το δάσος είναι γεμάτο με δένδρα που παράγουν άνθη και καρπούς δύο χρωμάτων και όμορφων χρωμάτων. Το δάσος είναι γεμάτο με δένδρα που παράγουν άνθη και καρπούς ενός χρώματος και αρώματος. Το δάσος είναι γεμάτο [αντί για επτά] με δύο μεγάλα δένδρα που παράγουν αναρίθμητα άνθη και καρπούς αδιάκριτων χρωμάτων [νους και κατανόηση – οι δύο

Προτείνω να ακολουθήσουμε εδώ το κείμενο και τα σχόλια του εκδότη, ο οποίος δέχεται τις διηγήσεις του νεκρού γράμματος του Άρτζουνα Μίσρα και του Νιλακάντα. Οι Ανατολιστές μας ποτέ δεν μπαίνουν στον κόπο να σκεφτούν ότι, αν ένας ντόπιος σχολιαστής δεν είναι μυημένος, τότε δεν μπορεί να εξηγήσει σωστά, και αν είναι Μυημένος, τότε δεν θέλει.

ανώτερες αισθήσεις ή θεοσοφικά, "*Μάνας-Μπούντι*"]. Υπάρχει εδώ ένα Πυρ [Εαυτός], συνδεδεμένο με το Μπράχμαν[551] που έχει έναν αγαθό νου [ή *αληθινή* γνώση, σύμφωνα με τον Άρτζουνα Μίσρα]. Και υπάρχει καύσιμο εδώ, (δηλαδή) οι πέντε αισθήσεις [ή ανθρώπινα πάθη]. Οι επτά (μορφές) απελευθέρωσης απ' αυτές είναι οι Επτά (μορφές) μύησης. Οι ιδιότητες είναι οι καρποί... Εδώ... οι μεγάλοι σοφοί δέχονται φιλοξενία. Και όταν έχουν λατρευτεί και έχουν εξαφανιστεί, ένα άλλο δάσος προβάλλει, στο οποίο η διάνοια είναι το δένδρο και η απελευθέρωση ο καρπός, το οποίο κατέχει σκιά (με την *μορφή*) αταραξίας, που βαθαίνει σε γνώση το οποίο έχει την ικανοποίηση για νερό του και την εσωτερική *ΚΣΕΤΡΑΓΚΝΙΑ* [ο "Υπέρτατος ΕΑΥΤΟΣ" λέει ο Κρίσνα στην *Μπάγκαβαντ Γκιτά*, κεφάλαιο XIII.] για Ήλιο. [*Ανουγκίτα*, Κεφ. XII. Παράβαλε *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, VIII, σελ. 289-187.]

Τώρα, όλα τα παραπάνω είναι αρκετά σαφή και κανένας θεοσοφιστής, ακόμα και ο λιγότερο διαβασμένος, δεν θα αποτύχει να κατανοήσει την αλληγορία. Και όμως βλέπουμε τους μεγάλους Ανατολιστές να κάνουν ένα τέλειο μπέρδεμα στις ερμηνείες τους. Οι "μεγάλοι σοφοί" που "δέχονται φιλοξενία" εξηγούνται ότι σημαίνουν τις *αισθήσεις*, "οι οποίες αφού εργάστηκαν σαν ασύνδετες με τον εαυτό τελικά απορροφούνται μέσα του". Αλλά αν οι αισθήσεις είναι "ασύνδετες" με τον "Ανώτερο Εαυτό", τότε δυσκολεύεται κανείς να καταλάβει με ποιον τρόπο μπορούν να "απορροφηθούν μέσα του". Αντίθετα, θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί ότι ακριβώς, επειδή οι προσωπικές αισθήσεις έλκονται και αγωνίζονται να συνδεθούν με τον απρόσωπο Εαυτό, γι' αυτό αυτός ο τελευταίος, που είναι ΠΥΡ, κατακαίει τις κατώτερες πέντε και εξαγνίζει έτσι τις ανώτερες δύο, "νου και κατανόηση" ή τις ανώτερες όψεις *Μάνας*[552] και *Μπούντι*. Αυτό είναι απόλυτα φανερό στο κείμενο. Οι "μεγάλοι σοφοί" εξαφανίζονται, αφού "λατρεύτηκαν". Λατρεύτηκαν από ποιον, αν (οι υποτιθέμενες αισθήσεις) είναι "ασύνδετες με τον εαυτό"; Από τον ΝΟΥ, φυσικά, από το *Μάνας* (που στην περίπτωση αυτή έχει αναμιχθεί με την έκτη αίσθηση) το οποίο δεν είναι και δεν μπορεί να είναι το *Μπράχμαν*, ο ΕΑΥΤΟΣ, ή *Κσετραγκνιά*, ο πνευματικός ήλιος της ψυχής. Μέσα σ' αυτόν τον τελευταίο το ίδιο το *μάνας* πρέπει με τον καιρό να απορροφηθεί. Λάτρεψε "μεγάλους σοφούς" και πρόσφερε φιλοξενία στην γήινη σοφία, αλλά από την στιγμή που "ένα άλλο δάσος προβάλλει" πάνω του, τότε είναι η Διάνοια (*Μπούντι*, η 7η αίσθηση, αλλά 6η αρχή) εκείνη που μεταμορφώνεται σε δένδρο – εκείνο το δένδρο του οποίου ο καρπός είναι απελευθέρωση – το οποίο τελικά καταστρέφει τις ίδιες τις ρίζες του δένδρου Ασβαττά του συμβόλου της ζωής και των απατηλών χαρών και ικανοποιήσεων της. Και επομένως εκείνοι που φτάνουν σε αυτήν την κατάσταση απελευθέρωσης, σύμφωνα με τα λόγια του ανωτέρω σοφού, δεν έχουν "μετά κανέναν φόβο". Σε αυτήν την κατάσταση "το τέλος δεν μπορεί να γίνει αντιληπτό γιατί εκτείνεται προς όλες τις πλευρές".

"Εκεί διαμένουν πάντα επτά θηλυκά", συνεχίζει, συμπληρώνοντας την εικόνα. Τα θηλυκά αυτά, τα οποία σύμφωνα με τον Άρτζουνα Μίσρα είναι οι Μαχάτ Αχαμκάρα και τα πέντε *Τανμάτρα*, έχουν πάντα το πρόσωπο τους στραμμένο προς τα κάτω, γιατί είναι εμπόδια στο δρόμο της πνευματικής ανόδου.

> ... Σε αυτό το ίδιο [*Μπράχμαν*, "Εαυτό"] διαμένουν και ξανά προβάλλουν από το ίδιο, οι επτά τέλειοι σοφοί μαζί με τους αρχηγούς τους, τους πλουσιότατους. Δόξα, ακτινοβολία και μεγαλείο, φώτιση, νίκη, τελείωση και δύναμη: αυτές οι επτά ακτίνες ακολουθούν τον ίδιο Ήλιο [*Κσετραγκνιά*, ο Ανώτερος Εαυτός... Εκείνοι των οποίων οι επιθυμίες μειώθηκαν [ανιδιοτελείς]...

---

[551] Ο Άγγλος εκδότης εξηγεί εδώ λέγοντας, "Υποθέτω, αφοσιωμένος στον Μπράχμαν". Αυτή θα ήταν μια πολύ φτωχή αφοσίωση, πράγματι, στην επίτευξη της βαθμιαίας απελευθερωτικής διαδικασίας του *Γιόγκα*. Τολμούμε να πούμε ότι το "Πυρ" ή Εαυτός είναι ο ανώτερος αληθινός ΕΑΥΤΟΣ, ο "συνδεδεμένος" με την Μια θεότητα, δηλαδή *ένα με τον Μπράχμαν*. Ο "Εαυτός" δεν χωρίζεται πια από το παγκόσμιο Πνεύμα.

[552] Όπως ο Μαχάτ (παγκόσμια διάνοια) γεννιέται πρώτα ή εκδηλώνεται σαν Βίσνου και ύστερα, όταν πέφτει μέσα στην ύλη και αναπτύσσει αυτοσυνείδηση, γίνεται Εγωισμός, Ιδιοτέλεια, έτσι και το *Μάνας* έχει διπλή φύση. Βρίσκεται αντίστοιχα κάτω από τον Ήλιο και την Σελήνη, γιατί όπως λέει ο Σανκαρατσάρια: "Η Σελήνη είναι ο νους και ο Ήλιος η κατανόηση". Ο Ήλιος και η Σελήνη είναι οι θεότητες του δικού μας πλανητικού Μακρόκοσμου και επομένως ο Σανκάρα προσθέτει ότι, "ο νους και η κατανόηση είναι οι αντίστοιχες θεότητες των [ανθρώπινων] οργάνων" (βλέπε *Μπριχανταρανιάκα*, σελ. 251 και επόμενες). Αυτός είναι ίσως ο λόγος που ο Άρτζουνα Μίσρα λέει ότι η Σελήνη και το Πυρ (ο εαυτός, ο Ήλιος) αποτελούν το σύμπαν.

των οποίων τα αμαρτήματα [πάθη] κάηκαν από την μετάνοια, αναμιγνύοντας τον εαυτό με τον Εαυτό,[553] αφιερώνουν τον εαυτό τους στον Μπράχμα. Εκείνοι που κατανοούν το δάσος της γνώσης [*Μπράχμαν*, ή ΕΑΥΤΟ] υμνούν την αταραξία. Και προσβλέποντας σε εκείνο το δάσος, [ξανά-] γεννιώνται έτσι ώστε να μη χάσουν το θάρρος.

Τέτοιο, πράγματι, είναι αυτό το άγιο δάσος... και κατανοώντα το, αυτοί [οι Σοφοί] δρουν (ανάλογα), κατευθυνόμενοι από την *ΚΣΕΤΡΑΓΚΝΙΑ*... [*Ανουγκίτα*, κεφ. XII. *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, VIII, σελ. 287-288.]

Μέχρι τώρα κανένας από τους Δυτικούς Ανατολιστές δεν αντιλήφθηκε την παραπάνω αλληγορία τίποτε ανώτερο από μυστήρια συνδεδεμένα με τις θυσιαστικές τελετές, την μετάνοια ή τις ασκητικές τελετουργίες και τον *Χάτχα Γιόγκα*. Αλλά εκείνος που κατανοεί την συμβολική εικονοπλασΐα και ακούει την φωνή του ΕΑΥΤΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ, θα διακρίνει σε αυτήν κάτι πολύ ανώτερο από ένα απλό τυπικό όσο συχνά κι αν λαθεύει στις δευτερεύουσες λεπτομέρειες της φιλοσοφίας.

Και εδώ πρέπει να μας επιτραπεί μια τελευταία παρατήρηση. Κανένας αληθινός θεοσοφιστής, από τον πιο αδαή μέχρι τον πιο διαβασμένο, δεν πρέπει να ισχυρίζεται το αλάνθαστο για οτιδήποτε λέει ή γράφει σχετικά με απόκρυφα θέματα. Το βασικό θέμα είναι να δεχθούμε ότι, με πολλούς τρόπους, στην ταξινόμηση τόσο των κοσμικών όσο και των ανθρώπινων αρχών, εκτός από τα λάθη στην σειρά της εξέλιξης και ειδικά σε μεταφυσικά θέματα, εκείνοι που μας που υποτίθεται ότι διδάσκουμε άλλους πιο αδαείς από τον εαυτό μας, είναι πολύ πιθανόν να κάνουμε λάθος. Έτσι διάφορα λάθη έχουν γίνει στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, στον *Άνθρωπο*, στην *Μαγεία: Λευκή και Μαύρη* κ.τ.λ., κ.τ.λ. και περισσότερα από ένα λάθη είναι πιθανόν να βρεθούν στο παρόν έργο. Αυτό δεν μπορεί να αποφευχθεί. Γιατί για να είναι ένα μεγάλο
μικρό έργο πάνω σε τέτοια αφηρημένα θέματα εντελώς απαλλαγμένο από λάθη και αδεξιότητες, θα πρέπει να έχει γραφεί από την πρώτη μέχρι την τελευταία σελίδα του από ένα μεγάλο πεπαιδευμένο ή *Αβατάρα*. Τότε πράγματι θα μπορούσαμε να πούμε: "Αυτό είναι αλήθεια ένα έργο χωρίς σφάλμα ή κατηγόρια!" Αλλά όσο ο καλλιτέχνης είναι ατελής, πώς μπορεί το έργο του να είναι τέλειο; "Ατέλειωτη είναι η αναζήτηση της αλήθειας!" Ας την αγαπάμε κι ας προσβλέπουμε σε αυτήν για δική της χάρη και όχι για την δόξα ή για την ευεργεσία που θα μας προσφέρει η αποκάλυψη ενός μικρού μέρους της. Γιατί ποιος από εμάς μπορεί να ισχυριστεί ότι έχει όλη την αλήθεια στα χέρια του ακόμα και για μια από τις μικρότερες διδασκαλίες του Αποκρυφισμού;

Το βασικό σημείο, όμως, στο παρόν θέμα μας ήταν να δείξουμε ότι η επταδική δοξασία ή διαίρεση της σύστασης του ανθρώπου, ήταν πολύ αρχαία και δεν επινοήθηκε από εμάς. Αυτό έγινε με αρκετή επιτυχία, γιατί υποστηριζόμαστε, συνειδητά ή ασυνείδητα, από έναν αριθμό αρχαίων, μεσαιωνικών και σύγχρονων συγγραφέων. Όσα είπαν οι πρώτοι, ήταν καλώς ειπωμένα, αυτά που επανέλαβαν οι μετέπειτα, ήταν γενικώς παραποιημένα. Για παράδειγμα: διαβάστε τα "Πυθαγόρεια Αποσπάσματα" και συγκρίνατε τον επταδικό άνθρωπο όπως δίνεται από τον αιδ. Τζ. Όλιβερ, τον μορφωμένο Τέκτονα, στο έργο του *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*. Αυτός λέει τα ακόλουθα:

θεοσοφική Φιλοσοφία... αριθμούσε ΕΠΤΑ ιδιότητες [ή αρχές] στον άνθρωπο, δηλαδή:
(1) Ο θείος χρυσός άνθρωπος.
(2) Το εσωτερικό άγιο σώμα από πυρ και φως, σαν καθαρό ασήμι.
(3) Ο στοιχειακός άνθρωπος.
(4) Ο υδραργυρικός αναπτυσσόμενος παραδείσιος άνθρωπος.
(5) Ο φιλοπόλεμος, ψυχόμορφος άνθρωπος.
(6) Ο αφροδίσιος, σύμφωνα με την εξωτερική επιθυμία.
Ο ηλιακός άνθρωπος, [ένας μάρτυρας και] επιθεωρητής των θαυμάτων του θεού [του Σύμπαντος].

Είχαν επίσης επτά πηγαία πνεύματα ή δυνάμεις της φύσης... [*Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 179.]

"Το σώμα στην ψυχή", όπως πιστεύεται ότι λέει ο Άρτζουνα Μίσρα ή μάλλον η "Ψυχή στο Πνεύμα" και σε ένα ακόμα ανώτερο πεδίο ανάπτυξης, "ο ΕΑΥΤΟΣ ή *Άτμαν* στον Παγκόσμιο Εαυτό".

Συγκρίνατε αυτήν την μπερδεμένη αναφορά και ταξινόμηση της Δυτικής θεοσοφικής φιλοσοφίας, με τις τελευταίες θεοσοφικές εξηγήσεις από την Ανατολική Σχολή θεοσοφίας και ύστερα αποφασίστε ποια είναι η πιο σωστή. Αληθινά:

> "Ή Σοφία ωκοδόμησεν εαυτή
> οίκον και υπήρεισεν *στύλους επτά*". [Παροιμίαι, Θ', 1.]

Όσο για την κατηγορία ότι η Σχολή μας δεν υιοθέτησε την επταπλή ταξινόμηση των μπραχμάνων, αλλά την μπέρδεψε, είναι εντελώς άδικη. Και κατ' αρχήν, η "Σχολή" είναι ένα πράγμα και οι εκφραστές της (στους Ευρωπαίους) κάτι τελείως διαφορετικό. Αυτοί οι τελευταίοι πρέπει πρώτα να μάθουν την αλφαβήτα του πρακτικού Ανατολικού Αποκρυφισμού, πριν μπορέσουν να κατανοήσουν σωστά την τρομερά περίπλοκη ταξινόμηση την βασισμένη πάνω σε επτά ξεχωριστές καταστάσεις *Πραγκνιά* (συνείδησης) – και πάνω απ' όλα, πριν αντιληφθούν πλήρως τι είναι *Πραγκνιά* στην Ανατολική μεταφυσική. Το να δώσουμε στον Δυτικό σπουδαστή αυτήν την ταξινόμηση, είναι σαν να προσπαθούμε να τον κάνουμε να υποθέσει ότι μπορεί να ερμηνεύσει την πηγή της συνείδησης, ερμηνεύοντας την διαδικασία μέσω της οποίας προσλαμβάνει μια ορισμένη γνώση, μέσω μόνο μιας από τις καταστάσεις αυτής της συνείδησης. Με άλλα λόγια, σαν να τον κάνουμε να ερμηνεύει κάτι που γνωρίζει πάνω σε αυτό το πεδίο, με κάτι για το οποίο δεν γνωρίζει τίποτε σε άλλα πεδία: δηλαδή να τον οδηγήσουμε από το πνευματικό και το ψυχολογικό, κατευθείαν στο οντολογικό. Αυτός είναι ο λόγος που οι θεοσοφιστές υιοθέτησαν την πρωταρχική, παλιά ταξινόμηση, από τις πολλές που υπάρχουν.

Ύστερα από έναν τόσο τρομερό αριθμό ανεξάρτητων μαρτυριών και αποδείξεων που παρουσιάστηκαν στο κοινό, το να ασχοληθούμε με μια επιπρόσθετη απαρίθμηση από θεολογικές πηγές, θα ήταν εντελώς άχρηστο. Τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα και οι επτά αρετές του χριστιανικού σχήματος, είναι πολύ λιγότερο φιλοσοφικά από τις Επτά Ελεύθερες και τις Επτά Καταραμένες Επιστήμες ή τις Επτά Τέχνες γοητείας των Γνωστικών. Γιατί μία απ' αυτές βρίσκεται τώρα μπροστά στο κοινό, γεμάτη με κινδύνους, στο παρόν όσο και στο μέλλον. Το σύγχρονο όνομα της είναι ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ. Με την άγνοια των επτά αρχών και χρησιμοποιούμενη από επιστήμονες και αδαείς υλιστές, σύντομα θα γίνει ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ, με το πλήρες νόημα του όρου.

ΤΟΜΟΣ ΙΙ – ΜΕΡΟΣ ΙΙ ΠΡΟΣΘΗΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ ΣΕ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ

"Η γνώση αυτού του κάτω κόσμου –
πες μου, φίλε μου, είναι αληθινή ή ψεύτικη;
Την ψεύτικη, ποιος θνητός ενδιαφέρεται να την γνωρίσει;
Και την αληθινή, ποιος θνητός την γνώρισε ποτέ;"

I

ΑΡΧΑΪΚΗ Ή ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ;

Κάθε φορά που το θέμα της προέλευσης του ανθρώπου παρουσιάζεται σοβαρά σε έναν αμερόληπτο, τίμιο και ειλικρινή άνθρωπο της επιστήμης, η απάντηση είναι πάντοτε: "ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ". Ο Ντε Κατρφάς, με την αγνωστικιστική στάση του, είναι ένας απ' αυτούς τους ανθρωπολόγους.

Αυτό δεν σημαίνει ότι οι υπόλοιποι άνθρωποι της επιστήμης δεν είναι αμερόληπτοι ή τίμιοι, γιατί σε μια τέτοια περίπτωση η παρατήρηση μας θα ήταν ύποπτα διακριτική. Αλλά υπολογίζεται ότι το 75 τοις εκατό των Ευρωπαίων Επιστημόνων είναι Εξελικτιστές. Αυτοί οι αντιπρόσωποι της σύγχρονης σκέψης είναι όλοι ένοχοι κατάφωρης παραποίησης των γεγονότων; Κανείς δεν λέει κάτι τέτοιο, αλλά υπάρχουν λίγες εξαιρετικές περιπτώσεις. Όμως, οι Επιστήμονες μέσα στον αντιεκκλησιαστικό ενθουσιασμό τους και στην απελπισμένη επιθυμία τους για μια εναλλακτική θεωρία προς τον Νταρβινισμό, εκτός από την "ειδική δημιουργία", είναι ασυνείδητα ανειλικρινείς "επιβάλλοντας" μια υπόθεση, η ελαστικότητα της οποίας είναι ανεπαρκής και η οποία διαμαρτύρεται για την σοβαρή ένταση στην οποία τώρα υποβάλλεται. Η ανειλικρίνεια, όμως, πάνω στο ίδιο θέμα είναι κάτι συνηθισμένο και στους εκκλησιαστικούς κύκλους. Ο επίσκοπος Φ. Τεμπλ εμφανίστηκε σαν ένας φανατικός υποστηρικτής του Νταρβινισμού στο έργο του *Σχέσεις μεταξύ θρησκείας και Επιστήμης*. Αυτός ο εκκλησιαστικός συγγραφέας προχωρά τόσο πολύ, ώστε να θεωρεί την Ύλη – αφού λάβει την "πρωταρχική εντύπωση" – σαν τον αβοήθητο δημιουργό όλων των κοσμικών φαινομένων. Η θεώρηση αυτή διαφέρει από εκείνη του Χαίκελ μόνο στο ότι προϋποθέτει μια υποθετική θεότητα "πίσω από το πέραν", μια θεότητα η οποία στέκει εντελώς αμέτοχη από την αλληλεπίδραση των δυνάμεων. Μια τέτοια μεταφυσική οντότητα δεν μπορεί να είναι ο θεολογικός Θεός περισσότερο απ' ό,τι είναι ο θεός του Καντ. Η ανακωχή του επισκόπου Τεμπλ με την υλιστική επιστήμη είναι κατά την γνώμη μας αστόχαστη, πέρα από το γεγονός ότι προϋποθέτει μια ολική απόρριψη της βιβλικής κοσμογονίας. Μπροστά σε αυτήν την επίδειξη δουλοπρέπειας ενώπιον του υλισμού της "μορφωμένης" εποχής μας, εμείς οι αποκρυφιστές δεν μπορούμε παρά να χαμογελάσουμε. Αλλά τι γίνεται με την υπακοή προς τους Διδασκάλους τους οποίους τέτοιοι θεολογικοί σκασιάρχες υποστηρίζουν ότι υπηρετούν, τον Χριστό και την Χριστιανοσύνη γενικά;

Όμως δεν επιθυμούμε, προς το παρόν, να ρίξουμε το γάντι στον κλήρο, καθώς τώρα θα ασχοληθούμε μόνο με την υλιστική Επιστήμη. Αυτή η τελευταία απαντάει στο ερώτημά μας, μέσω των καλύτερων αντιπροσώπων της: "Δεν γνωρίζουμε". Και όμως η πλειοψηφία τους δρα λες και η Παντογνωσία είναι κληρονομιά τους και γνωρίζουν τα πάντα.

Γιατί, πράγματι, αυτή η αρνητική απάντηση δεν εμπόδισε την πλειοψηφία των Επιστημόνων να φτιάξουν θεωρίες πάνω στο θέμα, επιδιώκοντας ο καθένας να γίνει αποδεκτή η δική του θεωρία αποκλείοντας όλες τις άλλες. Έτσι, από τον Μαγιέ το 1748 μέχρι τον Χαίκελ το 1870, οι θεωρίες για την προέλευση της ανθρώπινης Φυλής διαφέρουν τόσο πολύ, όσο και οι προσωπικότητες των επινοητών τους. Οι Μποφφόν, Μπορύ ντε Σαιν Βινσάν, Λαμάρκ, Ε. Ζοφρουά Σαιν-Ιλαίρ, Γκωντρύ, Νωντέν, Ουάλας, Ντάρβιν, Όουεν, Χαίκελ, Φιλίππι, Φογκτ, Χάξλεϋ, Αγκασίζ, όλοι τους ανέπτυξαν μια λίγο-πολύ επιστημονική υπόθεση της γένεσης. Ο ντε Κατρφάς τις ταξινομεί σε δύο κύριες ομάδες: μια που υποστηρίζει μια γρήγορη και μια άλλη που υποστηρίζει μια πολύ βαθμιαία μεταλλαγή. Η πρώτη θεωρεί ότι ένας νέος τύπος (άνθρωπος) δημιουργήθηκε από ένα ον εντελώς διαφορετικό, ενώ η δεύτερη διδάσκει την εξέλιξη του ανθρώπου μέσω προοδευτικής διαφοροποίησης.

Κατά αρκετά περίεργο τρόπο από τις πιο επιστημονικές από αυτές τις αυθεντίες προήλθαν μέχρι τώρα οι πιο αντιεπιστημονικές από όλες τις θεωρίες πάνω στο θέμα της προέλευσης του

ανθρώπου. Αυτό είναι τόσο φανερό, ώστε πλησιάζει σύντομα η ώρα όπου η τρέχουσα διδασκαλία σχετικά με την προέλευση του ανθρώπου από ένα πιθηκοειδές θηλαστικό θα αντιμετωπίζεται με λιγότερο σεβασμό απ' ό,τι η δημιουργία του Αδάμ από πηλό και της Εύας από το πλευρό του Αδάμ. Γιατί:

> Είναι φανερό, ειδικά σύμφωνα με τις πιο θεμελιώδεις αρχές του Νταρβινισμού, ότι ένα οργανωμένο ον δεν μπορεί να είναι απόγονος ενός άλλου του οποίου η ανάπτυξη βρίσκεται σε αντίστροφη τάξη από την δική του. Επομένως, σύμφωνα μ αυτές τις αρχές ο άνθρωπος δεν μπορεί να θεωρηθεί απόγονος οποιουδήποτε πιθηκοειδούς τόπου.[554]

Το επιχείρημα του Λικέ ενάντια στην θεωρία του πιθήκου, που βασίζεται πάνω στην διαφορά καμπυλότητας των οστών που αποτελούν τον άξονα του κρανίου στην περίπτωση του Ανθρώπου και των Ανθρωποειδών, αναλύεται θαυμάσια από τον Σμιτ. Στο έργο *Η Δοξασία της Κληροβομικότητας και ο Νταρβινισμός*, σελ. 290, αυτός δέχεται ότι: "ο πίθηκος καθώς αναπτύσσεται γίνεται πιο ζωώδης, ο άνθρωπος... πιο ανθρώπινος", και φαίνεται πράγματι να διστάζει για μια στιγμή πριν συνεχίσει, δηλαδή: "Αυτή η καμπυλότητα του κρανιακού άξονα μπορεί, επομένως, να τονιστεί σαν ένα ανθρώπινο χαρακτηριστικό, σε αντιδιαστολή με τους πιθήκους, το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό μιας τάξης σπάνια μπορεί να αφαιρεθεί από αυτήν και ειδικά ως την δοξασία της Κληρονομικότητας αυτή η συνθήκη δεν φαίνεται με κανέναν τρόπο οριστική". Προφανώς ο συγγραφέας δεν έχει ταραχθεί λίγο από το επιχείρημα. Μας βεβαιώνει ότι αναιρεί οποιαδήποτε πιθανότητα οι τωρινοί πίθηκοι να υπήρξαν προγεννήτορες της ανθρωπότητας. Αλλά μήπως δεν αναιρεί επίσης και την αμυδρή πιθανότητα ο άνθρωπος και το ανθρωποειδές να είχαν έναν κοινό – αν και, μέχρι τώρα, εντελώς θεωρητικό – πρόγονο;

Ακόμα και η ίδια η "Φυσική Επιλογή" κάθε ημέρα απειλείται και περισσότερο. Οι λιποτάκτες από το νταρβινικό στρατόπεδο είναι πολλοί, και εκείνοι που κάποτε ήταν οι πιο ένθερμοι μαθητές τώρα, εξαιτίας των νέων ανακαλύψεων, αργά αλλά σταθερά ετοιμάζονται να γυρίσουν σελίδα. Στο *Περιοδικό της Βασιλικής Μικροσκοπικής Εταιρείας*, Οκτώβριος 1886, μπορεί κανείς να διαβάσει τα ακόλουθα:

> ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΛΟΓΗ. – Ο Γκ. Τζ. Ρόμανς βρίσκει ορισμένες δυσκολίες στο να θεωρήσει την φυσική επιλογή σαν μια θεωρία για την προέλευση των ειδών, καθώς είναι μάλλον μια θεωρία για την προέλευση των προσαρμοστικών δομών. Προτείνει να αντικατασταθεί με αυτό που ο ίδιος ονομάζει φυσιολογική επιλογή ή διαχωρισμός του καταλλήλου. Η άποψή του βασίζεται στην υπερβολική ευαισθησία του αναπαραγωγικού συστήματος στις μικρές αλλαγές στις συνθήκες της ζωής και θεωρεί ότι οι παραλλαγές προς την κατεύθυνση μεγαλύτερης ή μικρότερης στειρότητας πρέπει να συμβαίνουν συχνά στα άγρια είδη. Αν η παραλλαγή είναι τέτοια ώστε το αναπαραγωγικό σύστημα, ενώ εμφανίζει κάποιον βαθμό στειρότητας με την γονική μορφή, συνεχίζει να είναι γόνιμο μέσα στα όρια της παραλλαγμένης μορφής, τότε η παραλλαγή ούτε θα κατακλυστεί από διασταύρωση, ούτε θα σβήσει εξαιτίας στειρότητας. Όταν συμβαίνει μια παραλλαγή τέτοιου είδους, το φυσιολογικό όριο πρέπει να χωρίζει το είδος σε δυο μέρη. Ο συγγραφέας, τέλος, θεωρεί την αμοιβαία στειρότητα όχι σαν ένα από τα αποτελέσματα της διαφοροποίησης του είδους, αλλά σαν την αιτία της.[555]

Τα Ανθρώπινα Είδη, σελ. 111, του ντε Κατρφάς. Αναφέρεται η αντίστοιχη ανάπτυξη του εγκεφάλου του ανθρώπου και των πιθηκοειδών. "Στον πίθηκο οι κροταφικές σφηνοειδείς έλικες, οι οποίες σχηματίζουν τον μεσαίο λοβό, κάνουν την εμφάνιση τους και ολοκληρώνονται πριν από τις πρόσθιες έλικες που σχηματίζουν τον πρόσθιο λοβό. Στον άνθρωπο, αντίθετα, οι πρόσθιες έλικες εμφανίζονται πρώτες και εκείνες του μεσαίου λοβού σχηματίζονται αργότερα".

Σε αυτό μια εκδοτική παρατήρηση προσθέτει ότι, ένας "Φ. Τζ. ΜΠ." στο *Ατενέουμ* (Νο 3069, 21 Αυγ. 1886, σελ. 242-243) τονίζει πως "οι Νατουραλιστές έχουν από καιρό αναγνωρίσει ότι υπάρχουν "μορφολογικά " και "φυσιολογικά" είδη. Τα πρώτα ελκύουν την προέλευσή τους από τις διάνοιες των ανθρώπων, τα δεύτερα από μια σειρά μεταβολών ικανών ώστε να επηρεάσουν τα εξωτερικά καθώς και τα εσωτερικά όργανα μιας ομάδας συγγενών ατόμων. Η "φυσιολογική επιλογή" των μορφολογικών ειδών είναι ένα κομφούζιο ιδεών εκείνη των φυσιολογικών ειδών, είναι ένας πλεονασμός όρων".

Γίνεται μια προσπάθεια τα παραπάνω να φανούν σαν ένα συμπλήρωμα και μια συνέχεια της νταρβινικής θεωρίας. Αυτή είναι μια αδέξια προσπάθεια στην καλύτερη περίπτωση. Σύντομα θα κάνουν το κοινό να πιστέψει ότι η Εξέλιξη χωρίς Φυσική Επιλογή του Τσαρλς Ντίξον, είναι επίσης Νταρβινισμός, διευρυμένος, όπως ασφαλώς ο συγγραφέας ισχυρίζεται ότι είναι!

Αλλά μοιάζει σαν να κόβουμε το σώμα ενός ανθρώπου σε τρία ή σε διάφορα κομμάτια και ύστερα να. ισχυριζόμαστε ότι το κάθε κομμάτι είναι ο ίδιος άνθρωπος όπως πριν, μόνο απλώς: διευρυμένος. Και όμως ο συγγραφέας δηλώνει:

> Ας κατανοηθεί σαφώς ότι ούτε μια συλλαβή στις προηγούμενες σελίδες δεν γράφηκε ανταγωνιστικά προς την θεωρία της Φυσικής Επιλογής του Ντάρβιν. Το μόνο που έκανα ήταν μια προσπάθεια να εξηγήσω ορισμένα φαινόμενα... Όσο περισσότερο μελετάει κανείς τα έργα του Ντάρβιν, τόσο περισσότερο πείθεται για την αλήθεια των υποθέσεων του... [!!] [Ντίξον, *Εξέλιξη χωρίς Φυσική Επιλογή*, σελ. 79-90.]

Και πριν απ' αυτό αναφέρεται στην:

> συντριπτική παράθεση των γεγονότων τα οποία δίνει ο Ντάρβιν για να υποστηρίξει την υπόθεση του και τα οποία οδηγούν θριαμβευτικά την θεωρία της Φυσικής Επιλογής πάνω από όλα τα εμπόδια και τις αντιρρήσεις. [Ντίξον, *Εξέλιξη χωρίς Φυσική Επιλογή*, σελ. 48-49.]

Αυτό, όμως, δεν εμποδίζει τον διαβασμένο συγγραφέα να γκρεμίσει εξίσου "θριαμβευτικά" αυτήν την θεωρία και ακόμα από το να ονομάσει το έργο του "Εξέλιξη χωρίς Φυσική Επιλογή" ή με άλλα λόγια, να κάνει σε αυτό σκόνη την θεμελιώδη ιδέα του Ντάρβιν.

Όσο για την ίδια την Φυσική Επιλογή η μεγαλύτερη παρανόηση κυριαρχεί μεταξύ των πολλών σύγχρονων στοχαστών οι οποίοι σιωπηλά αποδέχονται τα συμπεράσματα του Νταρβινισμού. Για παράδειγμα, είναι απλό ρητορικό τέχνασμα να αποδίδουμε στην "Φυσική Επιλογή" την δύναμη να δημιουργεί είδη. Η "Φυσική Επιλογή" δεν είναι καμιά Οντότητα, αλλά μια βολική φράση για να περιγράψει τον τρόπο με τον οποίον πετυχαίνεται μέσα στον αγώνα για ύπαρξη η επιβίωση του καταλληλότερου και η εξάλειψη του ακατάλληλου μέσα στους οργανισμούς. Κάθε ομάδα οργανισμών τείνει να πολλαπλασιάζεται πέρα από τα μέσα συντήρησης. συνεχής μάχη για ζωή – ο "αγώνας να αποκτήσει αρκετά για να φάει και να ξεφύγει από το φάγωμα" προστιθέμενος στις περιβαλλοντολογικές συνθήκες – επιβάλλει ένα συνεχές καθάρισμα των ακατάλληλων. Η ελίτ οποιουδήποτε συνόλου που διατηρείται, πολλαπλασιάζει τα είδη της και μεταβιβάζει τα οργανικά χαρακτηριστικά της στους απογόνους της. Έτσι όλες οι χρήσιμες παραλλαγές διαιωνίζονται και πετυχαίνεται μια προοδευτική βελτίωση. Αλλά η Φυσική Επιλογή, κατά την ταπεινή γνώμη της συγγραφέως, "η Επιλογή σαν μια Δύναμη", είναι στην πραγματικότητα καθαρός μύθος – ειδικά όταν καταφεύγει κανείς σε αυτήν σαν μια εξήγηση της προέλευσης των ειδών. Είναι απλώς ένας αντιπροσωπευτικός όρος που εκφράζει τον τρόπο με τον οποίον οι "χρήσιμες παραλλαγές" όταν δημιουργούνται, επαναλαμβάνονται. Από μόνη "της" *δεν μπορεί να δημιουργήσει τίποτε* και λειτουργεί μόνο πάνω στο ακατέργαστο υλικό που "της" παρουσιάζεται. Το πραγματικό θέμα υπό συζήτηση είναι: ποια ΑΙΤΙΑ – συνδυαζόμενη με άλλες δευτερεύουσες αιτίες – δημιουργεί τις "παραλλαγές" στους ίδιους τους οργανισμούς; Πολλές από τις δευτερεύουσες αιτίες είναι καθαρώς υλικές, κλιματολογικές, διαιτητικές κ.τ.λ., κ.τ.λ. Πολύ ωραία. Αλλά πέρα από τις δευτερεύουσες όψεις της οργανικής εξέλιξης, πρέπει να αναζητηθεί μια βαθύτερη αρχή. Οι "αυτόματες παραλλαγές" και οι "τυχαίες αποκλίσεις" του υλιστή είναι αυτο-αναιρούμενοι όροι μέσα σε ένα σύμπαν "Ύλης, Δύναμης και ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ". Η απλή μεταβλητότητα του τύπου, ξέχωρα από την εποπτική παρουσία μιας ημινοήμονος ώθησης, είναι ανίκανη να δικαιολογήσει την καταπληκτική περιπλοκότητα και το θαύμα του ανθρώπινου σώματος, για παράδειγμα. Η ανεπάρκεια της μηχανιστικής θεωρίας των Νταρβινιστών ξεσκεπάστηκε σε έκταση εκτός από άλλους καθαρά αρνητικούς συγγραφείς και από το δρ. Ε. φον Χάρτμαν. Είναι προσβολή στην νοημοσύνη του αναγνώστη να γράψουμε, όπως κάνει ο Χαίκελ, για *τυφλά* αδιάφορα κύτταρα, "που διευθετούνται σε όργανα". Η εσωτερική λύση της προέλευσης των ζωικών ειδών δίνεται σε άλλο σημείο.

Αυτές οι καθαρώς δευτερεύουσες αιτίες διαφοροποίησης, συγκεντρωμένες κάτω από την επικεφαλίδα της σεξουαλικής επιλογής, φυσικής επιλογής, κλίματος, απομόνωσης κ.τ.λ., κ.τ.λ., παραπλανούν το Δυτικό εξελικτιστή και δεν προσφέρουν καμιά αληθινή εξήγηση όσον αφορά το "πόθεν" των "προγονικών τύπων" οι οποίοι χρησίμευσαν σαν ένα σημείο εκκίνησης για την φυσική ανάπτυξη. Η αλήθεια είναι ότι οι διαφοροποιούσες "αιτίες" που είναι γνωστές στην σύγχρονη επιστήμη μπαίνουν σε λειτουργία *μετά την υλικοποίηση από το αστρικό των αρχέγονων ζωικών ριζικών τύπων*. Ο Νταρβινισμός συναντά την Εξέλιξη στο μέσον του δρόμου της, δηλαδή όταν η αστρική εξέλιξη παραχώρησε την θέση της στην δράση των συνηθισμένων φυσικών δυνάμεων με τις οποίες είναι εξοικειωμένες οι αισθήσεις μας. Αλλά ακόμα και εδώ η νταρβινική θεωρία, ακόμα και με τις "διευρύνσεις" που επιχειρήθηκαν πρόσφατα, δεν αρκεί για να ερμηνεύσει νι τα γεγονότα.

βασική [αιτία της] φυσιολογικής παραλλαγής στα είδη – προς την οποία όλοι οι άλλοι νόμοι είναι υποδεέστεροι και δευτερεύοντες – είναι μια υποσυνείδητη διάνοια που διαπερνά την ύλη, η οποία σε τελική ανάλυση αποτελεί μια ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΗ της θείας και της ντιάνι-τσοχανικής Σοφίας.[556] Σε ένα εντελώς παρόμοιο συμπέρασμα έφθασε και ο γνωστός στοχαστής Ε. φον Χάρτμαν, ο οποίος, μη ελπίζοντας πια στην αποτελεσματικότητα της *αβοήθητης* Φυσικής Επιλογής, θεωρεί ότι η εξέλιξη καθοδηγείται με νοημοσύνη από το ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΟ (τον Κοσμικό Λόγο του Αποκρυφισμού). Αλλά αυτό δρα μόνο μεσολαβητικά μέσω του ΦΟΤΑΧ ή της ντιανι-τσοχανικής ενεργείας και όχι με τον εντελώς άμεσο τρόπο που περιγράφει ο μεγάλος πεσιμιστής.

Αυτή η διαφορά ανάμεσα στους ανθρώπους της Επιστήμης, η αμοιβαία και συχνά η αντιφατικότητά τους, έδωσε στην συγγραφέα των παρόντων τόμων το θάρρος να φέρει στο φως άλλες και παλαιότερες διδασκαλίες έστω και μόνο σαν υποθέσεις για *μελλοντική* επιστημονική εκτίμηση. Αν και δεν είναι κατά κανένα τρόπο γνώστρια των σύγχρονων επιστημών ωστόσο, ακόμα και στην ταπεινή καταγραφέα αυτών των αρχαϊκών διαλευκάνσεων, είναι τόσο φανερά τα παραπάνω επιστημονικά λάθη και χάσματα, ώστε αποφάσισε να ασχοληθεί με όλα αυτά προκειμένου να τοποθετήσει τις δυο διδασκαλίες σε παράλληλες γραμμές. Για τον Αποκρυφισμό είναι θέμα αυτοάμυνας και τίποτε περισσότερο.

Μέχρι τώρα η "Μυστική Δοξασία" ασχολήθηκε με την απλή και καθαρή μεταφυσική. Τώρα προσγειώνεται πάνω στην Γη και βρίσκεται μέσα στην περιοχή της φυσικής επιστήμης και της πρακτικής ανθρωπολογίας ή σε κείνους τους κλάδους μελέτης για τους οποίους οι υλιστές Νατουραλιστές ισχυρίζονται ότι αποτελούν την δικαιωματική επικράτεια τους, βεβαιώνοντας μάλιστα ψύχραιμα ότι όσο ανώτερη και πιο τέλεια είναι η λειτουργία της Ψυχής, τόσο πιο επιδεκτική είναι στην ανάλυση και στις εξηγήσεις των *ζωολόγων και των φυσιολόγων και μόνο*. [Χαίκελ, "Κύτταρα-Ψυχές και Ψυχές-Κύτταρα", *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 136, 150.] Αυτή η καταπληκτική αξίωση προέρχεται από κάποιον ο οποίος, προκειμένου να αποδείξει την πιθηκοειδή προέλευσή του, δεν δίστασε να περιλάβει μεταξύ των προγόνων του ανθρώπου και τους Λεμουρίδες, που προβιβάστηκαν από αυτόν στην τάξη των Προοιμίων αφθαρτογόνων θηλαστικών, στα οποία εντελώς λαθεμένα αποδίδει έναν φθαρτό υμένα και έναν δισκοειδή πλακούντα. [Βλέπε κατωτέρω την αποκάλυψη του Χαίκελ από τον ντε Κατρφάς στο Τμήμα ΙΙ, "Οι Προγονοί που Προσφέρει στην Ανθρωπότητα η Επιστήμη".] Γι' αυτό ο Χαίκελ κατηγορήθηκε σοβαρά από τον ντε Κατρφάς και δέχθηκε έντονη κριτική από άλλους συναδέλφους του υλιστές και αγνωστικιστές, εξίσου μεγάλες αυθεντίες με αυτόν, αν όχι και μεγαλύτερες, τους Βιρτσόφ και Ντι Μπουά-Ρεϋμόν.[557]

Αλλά παρά τις αντιθέσεις, οι παράξενες θεωρίες του Χαίκελ ονομάζονται μέχρι σήμερα από μερικούς επιστημονικές και λογικές. Σήμερα που η μυστηριώδης φύση της Συνείδησης, της Ψυχής

Η "*αρχή της τελειοποίησης*" του Ναγκέλι, "*ο αγώνας προς κάποιον σκοπό*" του φον Μπάερ, "*η θεία πνοή σαν* εσωτερική ώθηση στην εξελικτική ιστορία της "φύσης" του Μπράουν, "*η τάση προς τελειοποίηση*" του καθηγητή Όουεν κ.τ.λ., είναι όλα καλυμμένες εκδηλώσεις του παγκόσμιου καθοδηγούντος ΦΟΧΑΤ, του γεμάτου με θεία και ντιάνι-τσοχανική σκέψη.

Μιλώντας πιο συγκεκριμένα ο Ντι Μπουά-Ρεϋμόν είναι *αγνωστικιστής* και όχι υλιστής. Διαμαρτυρήθηκε έντονα ενάντια στην υλιστική δοξασία, η οποία βεβαιώνει ότι τα νοητικά φαινόμενα είναι απλό προϊόν μοριακής κίνησης. Η πιο ακριβής φυσιολογική γνώση της δομής του εγκεφάλου δεν μας αφήνει άλλο "από ύλη σε κίνηση", βεβαιώνει. "Πρέπει να προχωρήσουμε παραπέρα και να δεχθούμε την ολότελα ακατανόητη φύση της ψυχικής αρχής η οποία είναι αδύνατον να θεωρηθεί σαν απλό *αποτέλεσμα υλικών αιτιών*".

και του Πνεύματος στον άνθρωπο θεωρούνται σαν ένα απλό προχώρημα των λειτουργιών των πρωτοπλασμικών μορίων των χαριτωμένων Πρώτιστων και που η βαθμιαία εξέλιξη και ανάπτυξη του ανθρώπινου νου και των "κοινωνικών ενστίκτων" προς τον εκπολιτισμό ανάγονται πίσω στην πηγή τους – στον πολιτισμό των μυργμηγκιών, των μελισσών και άλλων πλασμάτων – οι πιθανότητες για ένα αμερόληπτο άκουσμα των δοξασιών της αρχαϊκής Σοφίας είναι πράγματι ελάχιστες. Ο μορφωμένος αδαής ακούει ότι "τα κοινωνικά ένστικτα των κατώτερων ζώων πρόσφατα, για διάφορους λόγους, θεωρούνται ότι είναι σαφώς η πηγή των ηθών, ακόμα και για τον άνθρωπο" (!) και ότι η δική μας θεία συνείδηση, η ψυχή μας, η διάνοια και οι εφέσεις μας "άνοιξαν τον δρόμο τους από τα κατώτερα στάδια της απλής κυτταρικής ψυχής" του ζελατινώδους Βαθύβιου [Βλέπε Χαίκελ, "Παρούσα θέση της Εξέλιξης", *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 23, 24, 296, 297, σημειώσεις.] και φαίνεται να τα πιστεύει. Για τέτοιους ανθρώπους η μεταφυσική του Αποκρυφισμού πρέπει να έχει το ίδιο αποτέλεσμα που έχουν τα μεγαλύτερα ορχηστρικά και φωνητικά ορατόριά μας πάνω στους Κινέζους: ένας ήχος που τους αναστατώνει τα νεύρα.

Ωστόσο, γιατί οι δικές μας εσωτερικές διδασκαλίες σχετικά με τους "αγγέλους", τις πρώτες τρεις προ-ζωικές ανθρώπινες Φυλές και την πτώση της Τέταρτης, είναι σε *κατώτερο επίπεδο φαντασίας και αυταπάτης* απ' ό,τι τα "μικκύλια" του Χαίκελ ή οι ανόργανες "μοριακές Ψυχές των *Πρώτιστων*""; Ανάμεσα στην εξέλιξη της πνευματικής φύσης του ανθρώπου από τις ανωτέρω αμοιβαδιακές ψυχές και στην υποτιθέμενη ανάπτυξη του υλικού του πλαισίου από τον πρωτοπλασμικό ένοικο της ιλύος του ωκεανού, υπάρχει μια άβυσσος την οποία δεν μπορεί να διασχίσει εύκολα ένας άνθρωπος που έχει πλήρη κατοχή των διανοητικών του ικανοτήτων. Η φυσική εξέλιξη, όπως την διδάσκει η σύγχρονη επιστήμη, είναι ένα θέμα για ανοιχτή συζήτηση, αλλά η πνευματική και ηθική ανάπτυξη πάνω στις ίδιες γραμμές είναι το τρελό όνειρο ενός άκρατου υλισμού.

Άλλωστε η παρελθοντική καθώς και η σημερινή εμπειρία μας διδάσκει ότι η αλήθεια ποτέ δεν έγινε αποδεκτή από τις ομάδες των μορφωμένων, εκτός και ταίριαζε με τις συνηθισμένες προκατειλημμένες ιδέες των προφεσόρων τους. "Το στέμμα του νεωτεριστή είναι ένα στέμμα από αγκάθια", είπε ο Ζοφρουά Σαιν-Ιλαίρ. Κατά γενικό κανόνα εκείνο που κερδίζει έδαφος, είναι αυτό που ταιριάζει με τις κοινές συνήθειες και τις αποδεκτές ιδέες. Εξ αυτού και ο θρίαμβος των ιδεών του Χαίκελ, παρόλο που από τον Βιρτσόφ, τον ντι Μπουά-Ρεϋμόν και άλλους χαρακτηρίστηκαν σαν "*μαρτυρία ένδειας* της φυσικής Επιστήμης".

Παρόλο που ο υλισμός των Γερμανών Εξελικτιστών είναι διαμετρικά αντίθετος με τις πνευματικές αντιλήψεις της Εσωτερικής φιλοσοφίας, και παρόλο που το αποδεκτό ανθρωπολογικό σύστημά τους είναι ριζικά ασυμβίβαστο με τα πραγματικά γεγονότα της φύσης, ωστόσο η ψευδοϊδεαλιστική τάση η οποία χρωματίζει τώρα την αγγλική σκέψη είναι πιο επικίνδυνη. Η καθαρή υλιστική δοξασία επιδέχεται μια άμεση απόρριψη και μια προσφυγή στην λογική των γεγονότων Ο σύγχρονος ιδεαλισμός, όχι μόνο κατορθώνει να απορροφήσει από την μια μεριά τις βασικές αρνήσεις του Αθεϊσμού, αλλά οδηγεί τους οπαδούς του σε μια σύγχυση απατηλότητας, η οποία κορυφώνεται σε έναν πρακτικό Μηδενισμό. Η συζήτηση με τέτοιους συγγραφείς σχεδόν αποκλείεται. Οι ιδεαλιστές, επομένως, θα είναι ακόμα πιο αντίθετοι προς τις Απόκρυφες διδασκαλίες που δίνονται τώρα από ό,τι οι Υλιστές. Αλλά επειδή καμιά χειρότερη μοίρα δεν μπορεί να πέσει πάνω στους παρουσιαστές της Εσωτερικής Ανθρωπο-*Γένεσης* πέρα από το να τους αποκαλέσουν ανοιχτά οι εχθροί τους με τα παλιά και γνωστά ονόματα των "τρελών" και των "αδαών", γι' αυτό οι τωρινές αρχαϊκές θεωρίες μπορούν με ασφάλεια να προστεθούν στις πολλές σύγχρονες υποθέσεις και να περιμένουν τον καιρό τους για πλήρη ή έστω και μερική αναγνώριση. Μόνο που, επειδή πιθανόν θα απορριφθεί ακόμα και η ίδια η ύπαρξη αυτών των "αρχαϊκών θεωριών", γι' αυτό θα πρέπει να δώσουμε τις καλύτερες αποδείξεις μας και να σταθούμε πλάι τους μέχρι το πικρό τέλος.

Στην δική μας φυλή και γενιά ο ένας "ναός στο Σύμπαν" είναι σε σπάνιες περιπτώσεις *μέσα μας*, αλλά το σώμα και ο νους μας έχουν τόσο πολύ βεβηλωθεί από την Αμαρτία και την Επιστήμη, ώστε *τώρα* εξωτερικά δεν μπορούν να είναι τίποτε άλλο εκτός από ένας ναός κακοήθειας και σφαλμάτων. Και εδώ πρέπει να καθοριστεί μια για πάντα η αμοιβαία θέση μας: εκείνη του Αποκρυφισμού και της Σύγχρονης Επιστήμης.

Εμείς, οι θεοσοφιστές, υποκλινόμαστε πρόθυμα μπροστά σε τέτοιους μορφωμένους ανθρώπους, όπως είναι ο αείμνηστος καθηγητής Μπάλφουρ Στιούαρτ, οι κ.κ. ντε Κατρφάς, Ουάλας, Αγκασίζ, Μπάτλεροφ και αρκετοί άλλοι, αν και δεν συμφωνούμε από την σκοπιά της εσωτερικής φιλοσοφίας με όλα όσα λένε. Αλλά τίποτε δεν μπορεί να μας κάνει να δεχτούμε να δείξουμε έστω και τον ελάχιστον σεβασμό για τις απόψεις άλλων ανθρώπων της επιστήμης, όπως ο Χαίκελ, ο Καρλ Φογκτ, ή ο Λούντβιχ Μπύχνερ στην Γερμανία ή ακόμα και ο Χάξλεϋ και οι ομοϊδεάτες του υλιστές στην Αγγλία, παρά την κολοσσιαία μόρφωση του πρώτου. Τέτοιοι άνθρωποι είναι απλώς διανοητικοί και ηθικοί δολοφόνοι των μελλοντικών γενεών, ειδικά ο Χαίκελ χονδροειδής υλισμός του οποίου συχνά φτάνει στο ύφος της ανόητης *αφέλειας* στους συλλογισμούς του. Δεν έχει παρά να διαβάσει κανείς το έργο *Η Καταγωγή του Ανθρώπου και Άλλες Μελέτες* (μετάφραση Άβελινγκ), για να νιώσει την επιθυμία, σύμφωνα με τα λόγια του Ιώβ, η μνήμη αυτού να εξαλειφθεί από την γη και να "μην υπάρχει πλέον το όνομα αυτού εν ταις πλατείαις". Ακούστε τον να περιγελάει την ιδέα της προέλευσης της ανθρώπινης φυλής "σαν ένα υπερφυσικό [;] φαινόμενο", σαν ένα:

> ....που δεν θα μπορούσε να προκύψει από απλές μηχανιστικές αίτιες από φυσικές και χημικές δυνάμεις, αλλά απαιτεί την άμεση παρέμβαση μιας δημιουργικής προσωπικότητας... Το κεντρικό σημείο της διδασκαλίας του Ντάρβιν [συνεχίζει ο δημιουργός του μυθικού *Σοζούρα*] βρίσκεται ακριβώς εδώ, στο ότι αποδεικνύει πως οι απλούστερες μηχανιστικές αιτίες, τα καθαρά φυσικο-χημικά φαινόμενα της φύσης, είναι απόλυτα ικανά να ερμηνεύσουν τα πιο ανώτερα και πιο δύσκολα προβλήματα. Ο Ντάρβιν, στην θέση μιας *συνειδητής δημιουργικής δύναμης*, που δομεί και διευθετεί τα οργανικά σώματα των ζώων και των φυτών πάνω σε ένα καθορισμένο σχέδιο, βάζει *μια σειρά από φυσικές δυνάμεις που εργάζονται τυφλά* (ή εμείς λέμε) *χωρίς σκοπό, χωρίς σχέδιο*. Στην θέση μιας αυθαίρετης πράξης δημιουργίας, έχουμε έναν αναγκαστικό νόμο της Εξέλιξης... [Το ίδιο είχε ο Μάνου και ο Καπιλά, και ταυτόχρονα, καθοδηγητικές, συνειδητές και νοήμονες Δυνάμεις]... Ο Ντάρβιν πολύ σωστά... βάζει από την μια μεριά το θέμα ως προς την πρώτη εμφάνιση της ζωής. Αλλά πολύ σύντομα αυτό το επακόλουθο, τόσο πλήρες νοήματος και τόσο ευρείας έκτασης, αναλύθηκε ανοιχτά από ικανούς και γενναίους επιστήμονες, όπως ο Χάξλεϋ, ο Καρλ Φόγκτ, ο Λούντβιχ Μπύχνερ. *Μια μηχανιστική προέλευση της αρχικής ζωντανής μορφής* θεωρήθηκε σαν ένα αναγκαίο επακόλουθο της διδασκαλίας του Ντάρβιν... και τώρα ασχολούμαστε με ένα μόνο επακόλουθο της θεωρίας, την *φυσική* προέλευση της ανθρώπινης φυλής μέσω της ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΗΣ ΕΞΕΛΕΗΣ". [Η Καταγωγή του Ανθρώπου, σελ. 34, 35, 36.]

Στο οποίο οι Αποκρυφισμός, απτόητος από αυτόν τον επιστημονικό κυκεώνα, απαντάει: Στην πορεία της Εξέλιξης, όταν η υλική εξέλιξη θριάμβευσε και σχεδόν έλιωσε κάτω από το βάρος της την πνευματική και την νοητική εξέλιξη, το μεγάλο δώρο του *Κριγιασάκτι* [για την εξήγηση του όρου Κριγιασάκτι δείτε Σχόλια (α) και (β) στην Σλόκα 27] παρέμεινε κληρονομιά μόνο λίγων εκλεκτών σε κάθε περιοχή. Το πνεύμα αγωνίστηκε μάταια να εκδηλωθεί στην πληρότητά του μέσα σε καθαρά οργανικές μορφές (όπως εξηγήθηκε στο Μέρος Ι αυτού του Τόμου) και η ικανότητα, η οποία αποτελούσε φυσικό χαρακτηριστικό στην πρώτη ανθρωπότητα της Τρίτης Φυλής, βρέθηκε να ανήκει στην τάξη εκείνων που θεωρούνται από μεν τους Πνευματιστές και τους Αποκρυφιστές σαν απλώς φαινομενικές, από δε τους υλιστές σαν *επιστημονικά αδύνατες*.

Στην εποχή μας ακόμα και η απλή βεβαίωση ότι υπάρχει μια δύναμη που μπορεί να δημιουργήσει ανθρώπινες μορφές – έτοιμα *κελύφη* για να ενσαρκωθούν οι "συνειδητές μονάδες" ή Νιρμανακάγια των περασμένων Μανβαντάρα – είναι, φυσικά, παράλογη, γελοία! Από την άλλη μεριά, εκείνο που θεωρείται εντελώς φυσικό, είναι η δημιουργία ενός τέρατος του Φρανκεστάιν, συν ηθική συνείδηση, θρησκευτικές εφέσεις, ευφυία και ένα αίσθημα της αθάνατης φύσης του ατόμου μέσα στον ίδιο του τον εαυτό, από "φυσικο-χημικές δυνάμεις, που καθοδηγούνται από την τυφλή Παντοδύναμη Εξέλιξη".

Όσο για την προέλευση του ανθρώπου, όχι εκ του μηδενός καλυμμένου από λίγο κόκκινο πηλό, αλλά από μια ζωντανή θεία Οντότητα που στερεοποιεί το αστρικό σώμα από τα περιβάλλοντα υλικά, αυτή η ιδέα είναι τόσο παράλογη κατά την γνώμη των υλιστών, ώστε δεν μπορεί ούτε να αναφερθεί. Παρ' όλα αυτά οι Αποκρυφιστές και οι θεοσοφιστές είναι έτοιμοι να συγκρίνουν τους ισχυρισμούς και τις θεωρίες τους – οσοδήποτε αντιεπιστημονικές και

δεισιδαιμονικές κι αν φαίνονται με την πρώτη ματιά – ως προς την εγγενή τους αξία και την πιθανότητα, με κείνες των σύγχρονων Εξελικτιστών. Έτσι η εσωτερική διδασκαλία είναι εντελώς αντίθετη προς την νταρβινική εξέλιξη, *όπως εφαρμόζεται στον άνθρωπο και, μερικώς*, όπως εφαρμόζεται στα άλλα είδη.

Θα ήταν ενδιαφέρον να πάρουμε μια ιδέα για την νοητική παρουσίαση της Εξέλιξης στον επιστημονικό εγκέφαλο ενός υλιστή. Τι *είναι* ΕΞΕΛΙΞΗ; Αν τους ζητηθεί να ορίσουν το πλήρες και *ολοκληρωμένο* νόημα του όρου, ούτε ο Χάξλεϋ ούτε ο Χαίκλε θα μπορέσουν να δώσουν τίποτε καλύτερο από αυτό που δίνει το Λεξικό Ουέμπστερ: "η πράξη του ξεδιπλώματος, η διαδικασία της αύξησης, ανάπτυξης: όπως η ανάπτυξη ενός άνθους από το μπουμπούκι ή ενός ζώου από το αυγό". Όμως το μπουμπούκι μπορεί να αναχθεί – μέσω του γονεϊκού φυτού – στον σπόρο και το αυγό στο ζώο ή στο πουλί που το έκανε, ή τουλάχιστον στο μόριο του πρωτοπλάσματος από το οποίο απλώθηκε και αναπτύχθηκε. Και τόσο ο σπόρος όσο και το μόριο πρέπει να έχουν λανθάνουσες μέσα τους τις δυνατότητες για την αναπαραγωγή και την βαθμιαία ανάπτυξη, το ξεδίπλωμα των χιλιάδων μορφών ή φάσεων εξέλιξης, μέσα από τις οποίες το άνθος ή το ζώο πρέπει να περάσει πριν αναπτυχθεί πλήρως. Επομένως, το μελλοντικό πλάνο, αν όχι ΣΧΕΔΙΟ, *πρέπει να υπάρχει εκεί*. Επίσης το σπέρμα *πρέπει να ανιχνευθεί* και η φύση του να εξακριβωθεί. Το κατάφεραν αυτό οι Νταρβανιστές; Ή θα μας πετάξουν κατά πρόσωπο το Μονήρες; Όμως το άτομο αυτό της Υδάτινης Αβύσσου δεν είναι ομογενής ύλη και θα πρέπει να υπήρξε κάτι ή κάποιος που την διαμόρφωσε και την έριξε σε ύπαρξη.

Εδώ η Επιστήμη μένει για άλλη μια φορά σιωπηλή. Αλλά αφού, σύμφωνα με τους Υλιστές και τους Ψυχολόγους της σύγχρονης σχολής – οι Αποκρυφιοτές συμφωνούν εδώ για μια φορά με τους φυσικούς εχθρούς τους – δεν υπάρχει ακόμα αυτοσυνείδηση στο μόριο, στον σπόρο ή στο σπέρμα, τότε τι είναι εκείνο που καθοδηγεί τόσο αλάνθαστα την δύναμη ή τις δυνάμεις σε αυτήν την διαδικασία της εξέλιξης; Η *τυφλή* Δύναμη; Τότε ονομάστε *τυφλό* και τον εγκέφαλο που γέννησε στον Χαίκελ την *Καταγωγή του Ανθρώπου* και άλλες ασυναρτησίες. Εύκολα μπορούμε να καταλάβουμε πως από τον εγκέφαλο αυτόν λείπουν ένα-δύο σημαντικά κέντρα. Γιατί, όποιος γνωρίζει οτιδήποτε για την ανατομία του σώματος του ανθρώπου ή έστω και των ζώων, και εξακολουθεί να είναι ακόμα *αθεϊστής* και *υλιστής*, πρέπει να είναι "αθεράπευτα τρελός", σύμφωνα με τον λόρδο Χέρμπερτ, ο οποίος πολύ σωστά βλέπει μέσα στην κατασκευή του ανθρώπινου σώματος και την συνοχή των μερών του, κάτι τόσο παράξενο και παράδοξο, ώστε το θεωρεί σαν "το μεγαλύτερο θαύμα της φύσης". *Τυφλές* δυνάμεις και "*μη* σχέδιο" στα πάντα κάτω από τον Ήλιο, την στιγμή που κανένας υγιής άνθρωπος της Επιστήμης δεν διστάζει να πει ότι έστω και με τα λίγα που γνωρίζει και έχει μέχρι τώρα ανακαλύψει για τις δυνάμεις που λειτουργούν στον Κόσμο, βλέπει πολύ καθαρά πως κάθε μέρος, κάθε μόριο και άτομο βρίσκεται σε αρμονία με τα άλλα άτομα και αυτά με το σύνολο, έχοντας το καθένα την ξεχωριστή αποστολή του σε ολόκληρον τον ζωικό κύκλο. Αλλά ευτυχώς οι μεγαλύτεροι και οι πιο εξέχοντες στοχαστές και Επιστήμονες της εποχής αρχίζουν τώρα να εναντιώνονται σ' αυτή την "Καταγωγή", ακόμα και στην θεωρία της *φυσικής επιλογής* του Ντάρβιν, αν και ο συγγραφέας της πιθανόν δεν είχε ποτέ σκεφτεί τόσο εκτεταμένα συμπεράσματα. Το σημαντικό έργο του Ρώσου επιστήμονα, Ν. Υ. Ντανιλέφσκυ, *Νταρβινισμός, μια Κριτική Έρευνα*, την ανατρέπει εντελώς και χωρίς συγκίνηση και το ίδιο κάνει και ο ντε Κατρφάς στο τελευταίο έργο του. Συμβουλεύουμε τους αναγνώστες να μελετήσουν την εμπεριστατωμένη μελέτη του δρ. Α. Μπουρζέ με τίτλο "Εξελικτική Ψυχολογία: η Εξέλιξη του Πνεύματος κ.τ.λ. " την οποία διάβασε ο συγγραφέας σε μια πρόσφατη επίσημη συνάντηση της Παρισινής Ανθρωπολογικής Εταιρείας της οποίας είναι μέλος – όπου συμβιβάζει απόλυτα τις δυο διδασκαλίες, δηλαδή, της φυσικής και πνευματικής εξέλιξης. Εξηγεί την πηγή της ποικιλίας των οργανικών μορφών, οι οποίες είναι φτιαγμένες να ταιριάζουν με το περιβάλλον τους με τόσο φανερά νοήμον σχέδιο, μέσω της ύπαρξης και της αμοιβαίας βοήθειας και *αλληλεπίδρασης* δυο αρχών στην (εκδηλωμένη) φύση: της εσωτερικής Συνειδητής Αρχής που προσαρμόζεται στην υλική φύση και των έμφυτων δυνατοτήτων της τελευταίας. Έτσι ο Γάλλος επιστήμονας αναγκάστηκε να επιστρέψει στον παλιό του φίλο – τον Αρχαίο ή Ζωτική Αρχή – χωρίς να τον ονομάζει, όπως έκανε και ο δρ. Ρίτσαρντσον στην Αγγλία με την "Νευρική Δύναμη". Η ίδια ιδέα

παρουσιάστηκε πρόσφατα στην Γερμανία από τον Βαρώνο Χέλενμπαχ στο αξιόλογο έργο του, *Η Ατομικότητα στο φως της Βιολογίας και της σύγχρονης Φιλοσοφίας*.

Βρίσκουμε τα ίδια συμπεράσματα σε ένα ακόμα έξοχο έργο ενός άλλου Ρώσου στοχαστή, του Ν. Ν. Στρατσόφ, ο οποίος στις *Θεμελιώδεις Ιδέες της Ψυχολογίας και της Φυσιολογίας*, λέει:

> *πιο σαφής, όπως και πιο οικείος, τύπος ανάπτυξης μπορεί να βρεθεί στην δική μας νοητική φυσική εξέλιξη, που χρησίμευσε σαν ένα πρότυπο για να το ακολουθήσουν άλλοι... Αν οι οργανισμοί είναι οντότητες... τότε είναι σωστό να συμπεράνουμε και να βεβαιώσουμε ότι η οργανική ζωή αγωνίζεται να γεννήσει ψυχική ζωή. Αλλά θα ήταν ακόμα πιο σωστό και σε συμφωνία με το πνεύμα αυτών των δύο κατηγοριών εξέλιξης, αν πούμε ότι η αληθινή αιτία της οργανικής ζωής είναι η τάση του πνεύματος να εκδηλωθεί σε υλικές μορφές, να περιβληθεί με υλική πραγματικότητα. Η ανώτερη μορφή είναι εκείνη που περιέχει την πλήρη εξήγηση της κατώτερης, και ποτέ το αντίθετο.*

Αυτό σημαίνει παραδοχή – όπως κάνει και ο Μπουρζέ στην Μελέτη που αναφέρθηκε πιο πάνω – της ταυτότητας αυτής της μυστηριώδους, συνολικά δρώσας και οργανώνουσας Αρχής με το Αυτοσυνείδητο και Εσωτερικό Υποκείμενο, που εμείς ονομάζουμε ΕΓΩ και ο κόσμος γενικά, Ψυχή. Έτσι, βαθμιαία, όλοι οι καλύτεροι Επιστήμονες και Στοχαστές προσεγγίζουν τους Αποκρυφιστές στα γενικά συμπεράσματά τους.

Αλλά τέτοιοι άνθρωποι της Επιστήμης με μεταφυσικές τάσεις δεν λαμβάνονται υπόψη και ελάχιστα εισακούονται. Ο Σίλλερ, στο θαυμάσιο ποίημα του για το Πέπλο της Ίσιδας, παρουσιάζει τον νεαρό θνητό οποίος τόλμησε να σηκώσει το αδιαπέραστο κάλυμμα, να πέφτει νεκρός μόλις αντικρύζει την γυμνή Αλήθεια στο πρόσωπο της αυστηρής θεάς. Μήπως μερικοί από τους Νταρβινιστές μας, που τόσο τρυφερά ενώνονται στην φυσική επιλογή και στην συγγένεια, αντίκρυσαν κι αυτοί την σαϊτική Μητέρα γυμνή από τα πέπλα της; Φτάνει κανείς σχεδόν να το υποψιαστεί όταν διαβάζει τις θεωρίες τους. Οι μεγάλες διάνοιές τους θα πρέπει να κατέρρευσαν όταν μετρούσαν με τόση προσοχή το ακάλυπτο πρόσωπο της Φύσης, αφήνοντας στον εγκέφαλο μόνο την φαιά ουσία και τα γάγγλια για να ανταποκρίνονται στις τυφλές φυσικο-χημικές δυνάμεις. Πάντως οι στίχοι του Σαίξπηρ ταιριάζουν θαυμάσια στους σύγχρονους Εξελικτιστές μας που συμβολίζουν εκείνο τον "περήφανο άνθρωπο", ο οποίος:

> "Περιβλημένος με μια ασήμαντη αυθεντία,
> πιο αδαής γι' αυτό που πιότερο βεβαιώνει,
> η εύθραυστη ουσία, σαν θυμωμένος πίθηκος,
> σκαρώνει τέτοια φανταστικά κόλπα μπροστά στον
> ουρανό ώστε κάνει τους Αγγέλους να κλαίνε..."

Αυτοί δεν έχουν καμιά σχέση με τους "αγγέλους". Το μόνο τους μέλημα είναι ο ανθρώπινος πρόγονος, ο πιθηκοειδής Νώε που γέννησε τρεις γιους: τον ουροφόρο Κυνοκέφαλο, τον χωρίς ουρά Πίθηκο και τον "δενδρόβιο" Παλαιολιθικό άνθρωπο. Στο σημείο αυτό δεν αντιφάσκουν. Κάθε αμφιβολία που εκφράζεται θεωρείται αμέσως σαν μια προσπάθεια για ακρωτηριασμό της επιστημονικής έρευνας. Η αξεπέραστη δυσκολία που βρίσκεται στο ίδιο το θεμέλιο της θεωρίας της εξέλιξης, δηλαδή ότι: κανένας Νταρβινιστής δεν μπορεί να δώσει έστω και έναν κατά προσέγγιση προσδιορισμό για την περίοδο στην οποία και για την μορφή μέσα στην οποία εμφανίστηκε ο πρώτος άνθρωπος, υποβιβάζεται αμέσως σε ένα ασήμαντο εμπόδιο, το οποίο "στην πραγματικότητα δεν έχει καμιά σημασία". Κάθε κλάδος της γνώσης βρίσκεται στην ίδια δυσχερή θέση, μας πληροφορούν. Ο χημικός βασίζει τους πιο περίπλοκους υπολογισμούς τους, απλώς "πάνω σε μια υπόθεση ατόμων και μορίων, από τα οποία κανένα δεν έχει μέχρι τώρα απομονωθεί, ζυγισθεί ή καθοριστεί. Ο ηλεκτρολόγος μιλάει συνήθως για μαγνητικά ρευστά, τα οποία δεν έχουν αποκαλυφθεί απτά. Καμιά συγκεκριμένη πηγή δεν μπορεί να αποδοθεί στα μόρια ή στον μαγνητισμό... Η επιστήμη δεν ισχυρίζεται και δεν μπορεί, μέχρι τώρα, να ισχυριστεί οποιαδήποτε γνώση της αρχής του νόμου, της ύλης ή της ζωής..." [*Γνώση*, Τομ. I, 20 Ιανουαρίου 1882, σελ. 254. Επιστολή του Ε. Μπουρκ πάνω στην *Καταγωγή του Ανθρώπου*.]

Και, επιπλέον, η απόρριψη μιας *επιστημονικής υπόθεσης*, οσοδήποτε παράλογης, ισοδυναμεί με την διάπραξη ασυγχώρητου αμαρτήματος! Εμείς το διακινδυνεύουμε.

II

ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΠΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΣΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

"Το ερώτημα των ερωτημάτων για την ανθρωπότητα – το πρόβλημα που αποτελεί την βάση όλων και παρουσιάζει το πιο έντονο ενδιαφέρον από οποιοδήποτε άλλο – είναι η εξακρίβωση της θέσης που κατέχει ο άνθρωπος στην Φύση και των σχέσεων του με το Σύμπαν των πραγμάτων".

ΧΑΞΛΕΫ, *Η θέση του Ανθρώπου στην Φύση*, σελ. 77.

κόσμος σήμερα στέκεται χωρισμένος και διστάζει ανάμεσα στους θείους προγεννήτορες – είτε είναι Αδάμ και Εύα, είτε σεληνιακοί Πιτρί και στο χαικελικό Βαθύβιο, τον ζελατινώδη ερημίτη της θαλάσσιας αβύσσου. Αφού εξηγήσαμε την απόκρυφη θεωρία, μπορούμε τώρα να την συγκρίνουμε με εκείνη του σύγχρονου Υλισμού. Ο αναγνώστης καλείται να διαλέξει ανάμεσα στις δύο, αφού πρώτα τις κρίνει για την αντίστοιχη αξία τους.

Παρηγορηθήκαμε κάπως για την απόρριψη των θείων προγόνων μας, όταν ανακαλύψαμε ότι και οι υποθέσεις του Χαίκελ δεν συναντούν καλύτερη μεταχείρηση από την δική μας στα χέρια της αυστηρώς ακριβούς Επιστήμης. Η φυλογονία του Χαίκελς δεν περιγελάται λιγότερο από τους εχθρούς της φανταστικής του εξέλιξης, από άλλους και μεγαλύτερους Επιστήμονες, από ό,τι δικές μας πρωταρχικές φυλές. Όπως το εκφράζει ο Ντι Μπουά-Ρεϋμόν, μπορούμε να τον πιστέψουμε εύκολα όταν λέει ότι: "τα προγονικά δένδρα της φυλής μας όπως περιγράφονται στην Φυσική Ιστορίατης Δημιουργίας, έχουν για εμάς την ίδια αξία που έχει η γενεαλογία των Ομηρικών ηρώων στα μάτια του ιστορικού κριτικού".

Όταν ξεκαθαριστεί αυτό, βλέπει κανείς ότι η μια υπόθεση είναι εξίσου καλή, όσο και η άλλη και από την στιγμή που βλέπει ότι και ο ίδιος ο Γερμανός φυσιοδίφης (Χαίκελ) ομολογεί πως ούτε η γεωλογία (στην ιστορία της για το παρελθόν) ούτε η προγονική ιστορία των οργανισμών θα "ανέλθει ποτέ στην θέση μιας αληθινά "ακριβούς" Επιστήμης" [*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*: "Οι Αποδείξεις της Εξέλιξης", σελ. 273], τότε μένει αρκετό περιθώριο για την Απόκρυφη Επιστήμη να κάνει τις σημειώσεις της και να στεγάσει τις αντιρρήσεις της. Ο κόσμος είναι ελεύθερος να διαλέξει ανάμεσα στις διδασκαλίες του Παράκελσου, του "Πατέρα της Σύγχρονης Χημείας" και σε εκείνες του Χαίκελ, του Πατέρα του μυθικού Σοζούρα. Δεν ζητάμε τίποτε περισσότερο.

Χωρίς να σκοπεύει να πάρει μέρος στην διαμάχη μεταξύ τόσο μορφωμένων φυσιοδιφών όπως οι ΝΙΙ Μπουά-Ρεϋμόν και Χαίκελ σχετικά με την συγγενική σχέση μας με "εκείνους τους προγόνους [μας] που οδήγησαν από τις μονοκύτταρες τάξεις, τους Σκώληκες, τα Ακράνια, τους Ιχθείς, τα Αμφίβια, τα Ερπετά, μέχρι τα Πτηνά", μπορεί κανείς με λίγα λόγια να θέσει ένα-δύο ερωτήματα για την πληροφόρηση των αναγνωστών μας. Εκμεταλλευόμενοι την ευκαιρία και έχοντας κατά νου τις θεωρίες του Ντάρβιν για την φυσική επιλογή κ.τ.λ., ρωτάμε την Επιστήμη – αναφορικά με την προέλευση του ανθρώπινου και ζωικού είδους – ποια από τις δυο θεωρίες που περιγράφονται εδώ είναι η πιο επιστημονική ή η πιο αντιεπιστημονική, αν προτιμάτε.

(1) Η θεωρία για μια Εξέλιξη που αρχίζει από την αρχή με σεξουαλικό πολλαπλασιασμό;

(2) Ή εκείνη η διδασκαλία που δείχνει την βαθμιαία ανάπτυξη των οργάνων, την στερεοποίησή τους και την γέννηση του κάθε είδους στην αρχή μέσω απλού χωρισμού του ενός σε δυο ή έστω μερικά άτομα. Έπειτα ακολουθεί μια καινούργια ανάπτυξη – το πρώτο στάδιο για ένα είδος με χωριστά καθαρώς φύλα – η κατάσταση του ερμαφρόδιτου, ύστερα πάλι ένα είδος Παρθενογένεσης, "παρθενικής αναπαραγωγής", όταν τα κύτταρα των ωαρίων σχηματίζονται μέσα στο σώμα, προβάλλουν από αυτό με ατομικές εκπορεύσεις και ωριμάζουν έξω από αυτό, μέχρις ότου τελικά μετά από έναν οριστικό χωρισμό σε φύλα, τα ανθρώπινα όντα αρχίζουν να πολλαπλασιάζονται μέσω σεξουαλικής ένωσης;

Από αυτές τις δυο, η πρώτη "θεωρία" – ή μάλλον, ένα "*αποκαλυφθέν γεγονός*" – διακηρύσσεται από όλες τις *εξωτερικές* Βίβλους (εκτός από τα *Πουρανά*) και κυρίως από την

ιουδαϊκή Κοσμογονία. Η δεύτερη είναι εκείνη την οποία, όπως εξηγούμε συνεχώς, διδάσκει η Απόκρυφη φιλοσοφία.

Μια απάντηση στο ερώτημα μας βρίσκεται σε έναν τόμο που εκδόθηκε πρόσφατα από τον Σάμουελ Λαίνγκ, τον καλύτερο λαϊκό ερμηνευτή της σύγχρονης Επιστήμης, συγγραφέα του έργου *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*. Στο Κεφάλαιο VIII του τελευταίου έργου του, *Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής* (σελ. 102, 103), ο συγγραφέας αρχίζει περιγελώντας "όλες τις αρχαίες θρησκείες και φιλοσοφίες" που "υποθέτουν μια αρσενική και θηλυκή αρχή για τους θεούς τους". Με μια πρώτη ματιά, λέει:

> *διάκριση του φύλου φαίνεται τόσο θεμελιώδης όσο εκείνη του φυτού και του ζώου... Το πνεύμα του θεού που επωάζει το Χάος και παράγει τον κόσμο [συνεχίζει να παραπονιέται ο συγγραφέας], είναι μόνο μια μεταγενέστερη έκδοση, αναθεωρημένη σύμφωνα με τις μονοθεϊστικές ιδέες, του πολύ αρχαιότερου χαλδαϊκού μύθου ο οποίος περιγράφει την δημιουργία του Κόσμου από το Χάος με την συνεργασία μεγάλων θεών, αρσενικών και θηλυκών... Έτσι, στην ορθόδοξη χριστιανική πίστη μας διδάσκουν να επαναλαμβάνουμε "γεννηθέντα, ου ποιηθέντα", μια φράση που είναι εντελώς ανόητη... ένα παράδειγμα χρησιμοποίησης λέξεων σαν πλαστές επιταγές, που δεν έχουν πίσω τους την σταθερή αξία μιας ιδέας. Γιατί το "γεννηθέντα" είναι ένας πολύ καθορισμένος όρος ο οποίος συνεπάγεται την συνένωση δυο αντιθέτων φύλων για την δημιουργία ενός νέου ατόμου.*

Όσο κι αν συμφωνούμε με τον μορφωμένο συγγραφέα αναφορικά με το άπρεπο της χρησιμοποίησης λαθεμένων λέξεων και το φοβερό ανθρωπομορφικό και φαλλικό στοιχείο στις αρχαίες Γραφές – ειδικά στην ορθόδοξη χριστιανική Βίβλο – παρ' όλα αυτά, υπάρχουν δυο ελαφρυντικά στοιχεία σ' αυτήν την περίπτωση. Πρώτον, όλες αυτές οι "αρχαίες φιλοσοφίες" και οι "σύγχρονες θρησκείες" – όπως δείξαμε επαρκώς σε αυτούς τους τόμους – είναι ένα εξωτερικό πέπλο ριγμένο πάνω στο πρόσωπο της εσωτερικής αλήθειας και επομένως – σαν άμεσο αποτέλεσμα – είναι αλληγορικές, δηλαδή μυθολογικές στην μορφή. Ωστόσο εξακολουθούν να είναι άπειρα πιο φιλοσοφικές στην ουσία τους από οποιαδήποτε από τις αποκαλούμενες νέες *επιστημονικές* θεωρίες. Δεύτερον, από την ορφική θεογονία μέχρι την τελευταία αναμόρφωση της *πεντατεύχου* από τον 'Εσδρα, κάθε αρχαία Γραφή που στην αρχή της δανείστηκε τα γεγονότα της από την Ανατολή, υποβλήθηκε σε συνεχείς αλλαγές από φίλους και εχθρούς, μέχρις ότου από την αρχική απόδοση δεν παρέμεινε παρά μόνο το όνομα, ένα νεκρό κέλυφος απ' όπου το Πνεύμα βαθμιαία εκδιώχθηκε.

Αυτό και μόνο όφειλε να δείξει ότι κανένα από τα θρησκευτικά έργα που υπάρχουν σήμερα δεν μπορεί να κατανοηθεί, χωρίς την βοήθεια της αρχαϊκής σοφίας, του πρωταρχικού θεμελίου πάνω στο οποίο όλα είναι χτισμένα.

Αλλά ας επιστρέψουμε στην άμεση απάντηση που περιμένουμε από την Επιστήμη στο δικό μας άμεσο ερώτημα. Δίνεται από τον ίδιον συγγραφέα όταν, ακολουθώντας την γραμμή σκέψης του πάνω στον αντιεπιστημονικό ευημερισμό των δυνάμεων της Φύσης στις αρχαίες πίστεις, απαγγέλει μια καταδικαστική απόφαση γι' αυτές με τα ακόλουθα λόγια:

> επιστήμη, όμως, προκαλεί θλιβερό όλεθρο σε αυτήν την εντύπωση σεξουαλικής γέννησης σαν τον αρχικό και μόνον τρόπο αναπαραγωγής, [βλέπε Μέρος Ι, Στάντζα VIII] και το μικροσκόπιο και το ανατομικό νυστέρι του φυσιοδίφη μας εισάγουν σε νέους και εντελώς αναπάντεχους [;] κόσμους της ζωής... [*Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής*, σελ. 102, 103.]

Τόσο ελάχιστα "αναπάντεχους", πράγματι, ώστε οι αρχικοί α-σεξουαλικοί "τρόποι αναπαραγωγής" πρέπει να ήταν γνωστοί στους αρχαίους Ινδούς, τουλάχιστον, παρά την διαβεβαίωση του Λαίνγκ για το αντίθετο. Εν όψει της δήλωσης στο *Βίσνου Πουρανά*, (Βιβλίο Πρώτο, XV, Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 12), την οποίαν αναφέραμε σε άλλο σημείο, ότι ο Ντάκσα "εγκαθίδρυσε την σεξουαλική επαφή σαν μέσο πολλαπλασιασμού", μόνο μετά από σειρά άλλους "τρόπους" οι οποίοι όλοι απαριθμούνταν εκεί·5 γίνεται κάπως δύσκολο να αρνηθούμε το γεγονός.

βεβαίωση αυτή, μάλιστα, βρίσκεται – σημειώστε το καλά – σε ένα ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ έργο. Ύστερα, ο Σ. Λαίνγκ συνεχίζει λέγοντας μας: "Μέχρι τώρα το μεγαλύτερο ποσοστό των έμβιων μορφών, σε

αριθμό... ήρθαν σε ύπαρξη *χωρίς την βοήθεια της σεξουαλικής αναπαραγωγής*". ' Έπειτα αναφέρει το μονήρες του Χαίκελ... "που *πολλαπλασιάζεται μέσω αυτοδιαίρεσης*". Το επόμενο στάδιο ο συγγραφέας το παρουσιάζει στο σχηματισμένο κύτταρο, "που κάνει ακριβώς το ίδιο πράγμα". Το επόμενο στάδιο είναι εκείνο στο οποίο "ο οργανισμός δεν διαιρείται σε δυο ίσα μέρη, αλλά ένα *μικρό τμήμα του διογκώνεται... και τελικά αποχωρίζεται και αρχίζει μια ξεχωριστή ύπαρξη*, που αναπτύσσεται στο μέγεθος του γονέα μέσω της έμφυτης ικανότητας της να κατασκευάζει καινούργιο πρωτόπλασμα από τα περιβάλλοντα ανόργανα υλικά". [*Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής*, σελ. 104. Στο σημείο αυτό, όπως δείξαμε στο Μέρος Ι, της Σύγχρονης Επιστήμης προηγήθηκε και πάλι, πολύ πέρα από τις θεωρίες της προς αυτή την κατεύθυνση, η Αρχαϊκή Επιστήμη.]

Αυτό ακολουθείται από έναν πολυκύτταρο οργανισμό ο οποίος σχηματίζεται από:

> *σπέρματα- κάλυκες που ανάγονται σε σπόρια, ή απλά κύτταρα, που αποβάλλονται από τον γονέα... Βρισκόμαστε τώρα στο κατώφλι εκείνου του συστήματος σεξουαλικής αναπαραγωγής, το οποίο [τώρα] έχει γίνει ο κανόνας σε όλες τις ανώτερες οικογένειες των ζώων... Ο οργανισμός αυτός, που εμφανίζει πλεονεκτήματα στον αγώνα για ζωή, καθιερώθηκε μόνιμα... και ειδικά όργανα αναπτύχθηκαν για να καλύψουν τις αλλαγμένες συνθήκες. Έτσι στο τέλος καθιερώθηκε σταθερά η διάκριση ενός θηλυκού οργάνου ή ωαρίου που περιέχει το αυγό ή τα πρωταρχικά κύτταρα από τα οποία θα αναπτυχθεί η νέα ύπαρξη... Αυτό επιβεβαιώνεται από μια μελέτη της εμβρυολογίας, η οποία δείχνει ότι στον ΑΝΘΡΩΠΟ και στα ανώτερα είδη ζώων η διάκριση του φύλου δεν αναπτύσσεται, παρά μόνο όταν έχει γίνει σημαντική πρόοδος* στην ανάπτυξη του εμβρύου... στην μεγαλύτερη πλειοψηφία των φυτών και σε μερικές κατώτερες οικογένειες ζώων... τα αρσενικά και θηλυκά όργανα αναπτύσσονται μέσα στην ίδια ύπαρξη... ερμαφρόδιατα... [επίσης στην] παρθενική αναπαραγωγή... σπέρματα-κύτταρα, προφανώς παρόμοια απ' όλες τις απόψεις με τα ωά-κύτταρα, αναπτύσσονται μέσα στα νέα άτομα χωρίς κανένα γονιμοποιό στοιχείο. [Χαίκελ, *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 104-106.]

Όλα αυτά τα γνωρίζουμε πολύ καλά, όπως γνωρίζουμε και το ότι τα παραπάνω δεν αναφέρθηκαν ποτέ από τον πολύ μορφωμένο Άγγλο εκλαϊκευτή των θεωριών του Χάξλεϋ και του Χαίκελ, στο γένος άνθρωπος. Τα περιορίζει σε μόρια πρωτοπλάσματος, σε φυτά, μέλισσες, σαλιγκάρια κ.ο.κ. Αλλά αν θέλει να είναι συνεπής στην θεωρία της κληρονομικότητας, πρέπει να είναι συνεπής και στην οντογένεση, στην οποία ο θεμελιώδης βιογενετικός νόμος, όπως μας λένε, είναι ο ακόλουθος:

> ανάπτυξη του εμβρύου (οντογονία) είναι μια συμπυκνωμένη και συντομευμένη επανάληψη της *εξέλιξης της φυλής* (φυλογονία). Όσο πιο πολύ έχει διατηρηθεί ή αληθινή αρχική σειρά της εξέλιξης (παλιγένεση) μέσω συνεχούς κληρονομικότητας τόσο πιο πλήρης είναι η επανάληψη. Από την άλλη μεριά, όσο περισσότερες διαφορετικές προσαρμογές απέκτησε η τελευταία ψευδής ανάπτυξη (καινογένεση), *τόσο πιο ατελής είναι η επανάληψη*." [*Ανθρωπογονία*, 3η έκδοση, σελ. 11.]

Αυτό μας δείχνει ότι κάθε ζωντανό πλάσμα και πράγμα πάνω στην γη, περιλαμβανομένου του ανθρώπου, αναπτύχθηκε από μια *κοινή πρωταρχική μορφή*. Ο φυσικός άνθρωπος πρέπει να πέρασε μέσα από τα ίδια στάδια της εξελικτικής διαδικασίας στους διάφορους τρόπους αναπαραγωγής όπως και τα άλλα ζώα: πρέπει να διαιρούνταν, ύστερα ήταν ερμαφρόδιτος, γεννούσε *παρθενογενετικά* (βάσει της άμωμου αρχής) τα μικρά του. Το επόμενο στάδιο θα ήταν το ωοτόκο, στην αρχή "χωρίς κανένα γονιμοποιό στοιχείο", ύστερα "με την βοήθεια του γονιμοποιού σπορίου" και μόνο μετά την τελική και οριστική ανάπτυξη των δυο φύλων θα έγινε ξεχωριστός "αρσενικός και θηλυκός", όταν η αναπαραγωγή μέσω σεξουαλικής ένωσης είχε αναχθεί σε παγκόσμιο νόμο. Μέχρι τώρα όλα αυτά έχουν αποδειχθεί επιστημονικά. Μένει να εξακριβωθεί μόνο ένα πράγμα: η καθαρή και με κατανοητό τρόπο περιγραφή της διαδικασίας μιας τέτοιας προ-σεξουαλικής αναπαραγωγής. Αυτό γίνεται στα Απόκρυφα βιβλία, μια αμυδρή περιγραφή των οποίων επιχειρήθηκε από την συγγραφέα στο Μέρος Ι του παρόντος Τόμου.

είναι έτσι ή, διαφορετικά, ο άνθρωπος αποτελεί μια ξεχωριστή ύπαρξη. Η Απόκρυφη φιλοσοφία μπορεί να τον αποκαλέσει και έτσι, εξαιτίας της ξεχωριστά *δυαδικής* φύσης του. Αλλά η Επιστήμη δεν μπορεί να το κάνει, αφού απορρίπτει κάθε παρεμβολή εκτός των μηχανιστικών

νόμων και δεν δέχεται καμιά αρχή έξω από την ύλη. Η πρώτη – η αρχαϊκή Επιστήμη – δέχεται ότι το ανθρώπινο υλικό περίβλημα πέρασε μέσα από κάθε μορφή, από την κατώτερη μέχρι την ανώτερη – την τωρινή – ή από την πιο απλή μέχρι την πιο σύνθετη, για να χρησιμοποιήσουμε αποδεκτούς όρους. Αλλά ισχυρίζεται ότι σε αυτό τον κύκλο (τον τέταρτο), επειδή το περίβλημα υπήρχε ήδη ανάμεσα στους τύπους και στα μοντέλα της φύσης από τους προηγούμενους Γύρους, ήταν εντελώς έτοιμο για τον άνθρωπο από την αρχή αυτού του Γύρου.[558] Η Μονάδα δεν είχε παρά να εισέλθει μέσα στο αστρικό σώμα των προγεννητόρων προκειμένου να αρχίσει το έργο της φυσικής στεροποίησης γύρω από το σκιώδες πρότυπο.[559]

Τι λέει γι' αυτό η Επιστήμη; Ασφαλώς θα απαντήσει ότι αφού ο άνθρωπος εμφανίστηκε πάνω στην Γη σαν το τελευταίο από τα θηλαστικά, δεν έχει καμιά ανάγκη – μεγαλύτερη απ' ό,τι για τα θηλαστικά – να περάσει μέσα από τα πρωταρχικά στάδια γέννησης, όπως περιγράφηκαν πιο πάνω. Ο τρόπος αναπαραγωγής του είχε ήδη καθιερωθεί πάνω στην Γη, όταν αυτός εμφανίστηκε. Στην περίπτωση αυτήν, μπορούμε να απαντήσουμε: αφού μέχρι τώρα δεν έχει ακόμα βρεθεί το παραμικρό σημάδι δεσμού ανάμεσα στον άνθρωπο και στο ζώο, τότε (αν η Απόκρυφη δοξασία πρέπει να απορριφθεί) ο άνθρωπος θα πρέπει να ξεπήδησε με θαυμαστό τρόπο στην φύση, όπως η πάνοπλη Αθηνά από το κεφάλι του Δία. Και στην περίπτωση αυτή τότε η Βίβλος, μαζί με άλλες εθνικές "αποκαλύψεις", θα έχει δίκιο. Επομένως η επιστημονική κοροϊδία, που τόσο απλόχερα σκόρπισε ο συγγραφέας του έργου *Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής* πάνω στις αρχαίες φιλοσοφίες και στις *εξωτερικές* πίστεις, καθίσταται πρόωρη και άδικη. Ούτε και η ξαφνική ανακάλυψη κάποιου απολιθώματος που θα μοιάζει με τον "ελλείποντα κρίκο", μπορεί να τακτοποιήσει το θέμα. Γιατί ούτε ένα τέτοιο μοναδικό δείγμα, ούτε και τα *επιστημονικά συμπεράσματα* γύρω απ' αυτό, μπορούν να βεβαιώσουν ότι είναι το από καιρό αναζητούμενο απομεινάρι, δηλαδή ενός ανεξέλικτου, αλλά ωστόσο κάποτε *ομιλούντος* ΑΝΘΡΩΠΟΥ. Κάτι περισσότερο θα χρειαστεί σαν τελική απόδειξη (βλέπε πιο κάτω, Σημείωση). Άλλωστε ακόμα και η Γένεση παίρνει τον άνθρωπο, τον Αδάμ από χώμα, μόνο εκεί που η Μυστική Δοξασία αφήνει τους "Γιους του θεού και της Σοφίας ", της και πιάνει τον φυσικό άνθρωπο της ΤΡΙΤΗΣ Φυλής. Η Εύα δεν "γεννήθηκε" αλλά βγήκε από τον Αδάμ με τον τρόπο που η "Αμοιβάδα Α" συστέλλεται στο μέσον και χωρίζεται σε Αμοιβάδα Β, μέσω διαίρεσης. [*Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής*, σελ. 103.]

Ούτε η ανθρώπινη ομιλία αναπτύχθηκε από τους διάφορους ζωώδεις ήχους. Η θεωρία του Χαίκελ ότι "η ομιλία προήλθε βαθμιαία από λίγους, απλούς, χονδροειδείς ζωώδεις ήχους", επειδή μια τέτοια "ομιλία διατηρείται ακόμη μεταξύ ελάχιστων φυλών κατώτερης τάξης" [*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, "Νταρβινική θεωρία", σελ. 22], είναι εντελώς αβάσιμη, όπως υποστηρίχθηκε από τον καθηγητή Μαξ Μύλλερ, μεταξύ άλλων. Αυτός δέχεται ότι καμιά λογική εξήγηση δεν έχει δοθεί μέχρι τώρα ως προς το πώς ήρθαν σε ύπαρξη οι "ρίζες" της γλώσσας. Για την *ανθρώπινη* ομιλία απαιτείται ένας *ανθρώπινος* εγκέφαλος. Και οι αριθμοί που αναφέρονται στο αντίστοιχο μέγεθος του εγκεφάλου του ανθρώπου και του πιθήκου, δείχνουν πόσο μεγάλο είναι το χάσμα που τους χωρίζει. Ο Φογκτ λέει ότι ο εγκέφαλος του μεγαλύτερου πιθήκου, του γορίλλα, δεν ξεπερνάει τα 76,27 κυβικά εκατοστά – ενώ ο μέσος εγκέφαλος των πλατυκέφαλων Αυστραλών ιθαγενών – ο

Οι θεοσοφιστές θα θυμούνται ότι σύμφωνα με τις Απόκρυφες διδασκαλίες, οι επονομαζόμενοι κυκλικοί *πραλάγια* δεν είναι παρά *συσκοτίσεις*, στην διάρκεια των οποίων η Φύση – δηλαδή καθετί ορατό και *αόρατο* πάνω σε έναν αναπαυόμενο πλανήτη – παραμένει σε *status quo*. Η φύση αναπαύεται και κοιμάται και κανένα καταστροφικό έργο δεν συνεχίζεται πάνω στην σφαίρα, έστω κι αν δε γίνεται ενεργό έργο. Όλες οι μορφές, καθώς και οι αστρικοί τύποι τους, παραμένουν όπως ήταν την τελευταία στιγμή της δραστηριότητάς της. Της "νύχτας" του πλανήτη δεν προηγείται σχεδόν καθόλου λυκόφως. Συλλαμβάνεται όπως ένα τεράστιο μαμούθ από μια χιονοστιβάδα και παραμένει κοιμισμένος και παγωμένος μέχρι την επόμενη αυγή της νέας ημέρας του, μια πολύ σύντομη, πράγματι, σε σύγκριση με την "Ημέρα του Μπράχμα".

Αυτό θα περιγελαστεί, γιατί δεν θα κατανοηθεί από τους σύγχρονους ανθρώπους της επιστήμης, αλλά κάθε αποκροφιστής και θεοσοφιστής αντιλαμβάνεται εύκολα την διαδικασία. Δεν μπορεί να υπάρξει αντικειμενική μορφή πάνω στην Γη (ούτε και στο Σύμπαν), αν πρώτα δεν σχηματιστεί το αστρικό πρότυπό της στο Διάστημα. Από τον Φειδία μέχρι τον πιο απλό εργάτη της κεραμικής, ο γλύπτης πρέπει πρώτα απ' όλα να δημιουργήσει ένα μοντέλο στον νου του, ύστερα να το σκιτσάρει με γραμμές μιας και δυο διαστάσεων και μόνο έπειτα μπορεί να το αναπαράγει με μια τρισδιάστατη ή αντικειμενική μορφή. Και αν ο ανθρώπινος νους είναι μια ζωντανή απόδειξη τέτοιων διαδοχικών σταδίων στην διαδικασία της εξέλιξης, πώς θα μπορούσε να είναι διαφορετικά όσον αφορά τον ΝΟΥ και τις δημιουργικές δυνάμεις της ΦΥΣΗΣ;

κατώτερος σήμερα στις ανθρώπινες φυλές – ανέρχεται σε 248,37 κυβικά εκατοστά! Οι αριθμοί είναι άγρυπνοι μάρτυρες και δεν μπορούν να ψεύδονται. Επομένως, όπως παρατήρησε σωστά ο δρ.

Πφαφ, οι υποθέσεις του οποίου είναι τόσο υγιείς και σωστές, όσο ανόητα είναι τα βιβλικά του συμπεράσματα: "Ο εγκέφαλος των πιο ανθρωποειδών πιθήκων δεν ανέρχεται ούτε στο ένα τρίτο του εγκεφάλου των κατώτερων φυλών των ανθρώπων δεν έχει ούτε το μισό μέγεθος του εγκεφάλου ενός νεογέννητου μωρού". [*Η Ηλικία και η Προέλευση του Ανθρώπινου Γένους*, 1876, σελ. 37.] Από τα παραπάνω είναι εύκολο να αντιληφθούμε ότι, προκειμένου να αποδειχθούν οι θεωρίες των Χάξλεϋ-Χαίκελ για την προέλευση του ανθρώπου, όχι μόνο ένας, αλλά μεγάλος αριθμός "ελλειπόντων κρίκων" – μια αληθινή κλίμακα προοδευτικών εξελικτικών σταδίων – θα πρέπει πρώτα να βρεθούν και ύστερα να παρουσιαστούν από την Επιστήμη στην σκεπτόμενη και λογική ανθρωπότητα, πριν αυτή εγκαταλείψει την πίστη σε θεούς και στην αθάνατη Ψυχή για χάρη της λατρείας του Τετράχειρου προγόνου. Οι απλοί μύθοι χαιρετίζονται τώρα σαν "αξιωματικές αλήθειες". Ακόμα και ο Άλφρεντ Ράσελ Ουάλας ισχυρίζεται μαζί με τον Χαίκελ ότι ο πρωτόγονος άνθρωπος ήταν ένα άφωνο πιθηκοειδές πλάσμα. Σ' αυτό ο Ζολί απαντάει:

> Κατά την γνώμη μου, ο άνθρωπος ποτέ δεν ήταν ο άλαλος πιθηκάνθρωπος, το πορτραίτο του οποίου έφτιαξε ο Χαίκελ σαν να τον είχε δει και να τον είχε γνωρίσει, και του οποίου μας έδωσε ακόμα και την μοναδική και εντελώς υποθετική γενεαλογία, από την απλή μάζα του ζωντανού πρωτοπλάσματος μέχρι τον άνθρωπο τον προικισμένο με ομιλία και έναν πολιτισμό ανάλογο με εκείνου των Αυστραλών και των Παπούα. [*Ο Άνθρωπος πριν από τα Μέταλλα*, σελ. 320.]

Χαίκελ, ανάμεσα στα άλλα, έρχεται συχνά σε άμεση σύγκρουση με την επιστήμη των γλωσσών. Κατά την επίθεση του πάνω στον Εξελικτισμό,[560] ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ στιγματίζει την νταρβινική θεωρία σαν "τρωτή στην αρχή και στο τέλος". Γεγονός είναι ότι μόνο η μερική αλήθεια πολλών από τους δευτερεύοντες νόμους του Νταρβινισμού βρίσκονται πέρα από αμφισβήτηση. Ο ντε Κατρφάς προφανώς αποδέχεται την "Φυσική Επιλογή", τον "αγώνα για ύπαρξη" και την μεταμόρφωση μέσα στα είδη, όχι σαν αποδεδειγμένα άπαξ και δια παντός, αλλά *pro tempore* (*προς το παρόν*). Αλλά, ίσως δεν θα ήταν λάθος, να συνοψίσουμε την γλωσσική υπόθεση, ενάντια στην θεωρία του "Πιθηκοειδούς προγόνου":

Οι γλώσσες έχουν τις δικές τους φάσεις ανάπτυξης, όπως καθετί στην φύση. Είναι σχεδόν βέβαιο ότι οι μεγάλες γλωσσικές οικογένειες περνούν μέσα από τρία στάδια:

(1) Όλες οι λέξεις είναι ρίζες και τοποθετούνται απλώς σε παράθεση (Ριζικές γλώσσες).

(2) Η μια ρίζα ορίζει την άλλη και γίνεται απλώς ένα προσδιοριστικό στοιχείο (Συγκολλητικές).

(3) Το προσδιοριστικό στοιχείο (η προσδιοριστική σημασία του οποίου έχει από καιρό χαθεί) ενώνεται σε ένα σύνολο με το παραγωγικό στοιχείο (Κλινόμενες).

Το πρόβλημα, λοιπόν, είναι: Από πού αυτές οι ΡΙΖΕΣ; Ο Μαξ Μύλλερ ισχυρίζεται ότι η ύπαρξη αυτών των έτοιμων υλικών για ομιλία είναι μια απόδειξη ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να είναι το επιστέγασμα μιας μεγάλης οργανικής σειράς. Αυτή η δυνατότητα του σχηματισμού ριζών είναι το μεγάλο πρόβλημα το οποίο οι υλιστές σχεδόν πάντα αποφεύγουν.

Φον Χάρτμαν το εξηγεί σαν μια εκδήλωση του "Ασυνείδητου" και παραδέχεται την βασιμότητα του ενάντια στον μηχανιστικό Αθεϊσμό. Ο Φον Χάρτμαν είναι ένας θαυμάσιος αντιπρόσωπος Μεταφυσικού και Ιδεαλιστή της εποχής μας.

Το επιχείρημα δεν αντιμετωπίστηκε ποτέ από τους μη πανθεϊστές Εξελικτιστές. Το να πούμε μαζί με τον Σμιτ: "Όντως πρέπει να σταματήσουμε μπροστά στην προέλευση της γλώσσας;", είναι το αποκορύφωμα του δογματισμού και της γρήγορης απογοήτευσης. [Ε. Ο. Σμιτ, *Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Νταρβινισμός*, σελ. 304.]

Σεβόμαστε εκείνους τους ανθρώπους της επιστήμης οι οποίοι, σοφοί στην γενιά τους, λένε: Το Προϊστορικό Παρελθόν βρίσκεται εντελώς πέρα από τις δικές μας δυνάμεις άμεσης

"Διαλέξεις πάνω στην Φιλοσοφία της Γλώσσας του κ. Ντάρβιν", στο Βασιλικό Ινστιτούτο, Λονδίνο 23 και 29 Μαρτίου και 5 Απριλίου 1873. Δημοσιευμένες στο Περιοδικό του Φρέιζερ, Τομ. VII, Μάιος και Ιούνιος, και Τομ. VIII, Ιούλιος 1873.

παρατήρησης. Και εμείς είμαστε υπερβολικά τίμιοι, υπερβολικά αφοσιωμένοι στην αλήθεια – ή σε αυτό που εμείς θεωρούμε σαν αλήθεια – ώστε να κάνουμε υποθέσεις πάνω στο άγνωστο, παρουσιάζοντας τις δικές μας αναπόδεικτες θεωρίες μαζί με γεγονότα απόλυτα καθιερωμένα στην σύγχρονη Επιστήμη. "Αυτά τα όρια της [μεταφυσικής] γνώσης είναι... καλύτερα να αφεθούν στον χρόνο, που είναι ο καλύτερος κριτής της αλήθειας". [Λαίνγκ*, Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής* σελ. 136.]

Αυτή είναι μια σοφή και τίμια φράση στο στόμα ενός υλιστή. Αλλά όταν ο Χαίκελ, αφού πει ότι τα "ιστορικά γεγονότα του παρελθόντος" που έχουν "συμβεί πριν από πολλά εκατομμύρια χρόνια...[561] βρίσκονται για πάντα πέρα από την άμεση παρατήρηση" και ούτε η γεωλογία ούτε η φυλογονία[562] μπορούν ή θα "ανέλθουν ποτέ στην θέση μιας αληθινά ακριβούς επιστήμης", ύστερα *επιμένει* στην ανάπτυξη όλων των οργανισμών – "από τα κατώτερα σπονδυλωτά μέχρι τα ανώτερα, από τον αμφίοξο μέχρι τον άνθρωπο" – τότε κι εμείς ζητάμε μια πιο βαρυσήμαντη απόδειξη απ' αυτήν που μπορεί να δώσει. Οι απλές "*εμπειρικές* πηγές γνώσης", που τόσο πολύ εγκωμιάζονταν από τον συγγραφέα της *Ανθρωπογονίας* – όταν έπρεπε να ικανοποιηθεί με τον χαρακτηρισμό των απόψεών του – δεν είναι ικανές να λύσουν τα προβλήματα που βρίσκονται πέρα από την επικράτειά τους, ούτε και είναι αρμοδιότητα της ακριβούς επιστήμης να τους αποδώσει οποιαδήποτε αξιοπιστία.[563] Αν είναι "εμπειρικές" – και ο Χαίκελ το δηλώνει επανειλημμένα ο ίδιος – τότε δεν είναι καλύτερες, ούτε πιο αξιόπιστες μπροστά στην ακριβή έρευνα, όταν εκτείνονται στο απώτατο παρελθόν, από τις Απόκρυφες διδασκαλίες της Ανατολής και θα πρέπει και οι δυο να τοποθετηθούν στο ίδιο επίπεδο. Και οι φυλογενετικές και παλιγενετικές υποθέσεις του δεν αντιμετωπίζονται από τους αληθινούς επιστήμονες με καλύτερο τρόπο από ό,τι οι δικές μας κυκλικές επαναλήψεις της εξέλιξης της μεγαλύτερης μέσα στην μικρότερη φυλή και της αρχικής σειράς της εξέλιξης. Γιατί η επικράτεια της ακριβούς, αληθινής Επιστήμης, αν και είναι υλιστική, αποφεύγει προσεχτικά οποιαδήποτε υπόθεση, θεωρία που δεν μπορεί να επαληθευθεί, με λίγα λόγια, κάθε αληθινή αφαίρεση και κάθε ψεύτικη προσθήκη. Έργο των ανθρώπων της ακριβούς Επιστήμης είναι να παρατηρούν, ο καθένας στον τομέα που διάλεξε, τα φαινόμενα της φύσης, να καταγράφουν, να ταξινομούν, να συγκρίνουν και να κατατάσσουν τα γεγονότα, μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια, που παρουσιάζονται στην *παρατήρηση των αισθήσεων, με την βοήθεια όλων των υπαρχόντων μηχανισμών που τους παρέχει η σύγχρονη εφευρετικότητα και όχι με την βοήθεια των μεταφυσικών πτήσεων της φαντασίας*. Το μόνο που έχουν δικαίωμα να κάνουν είναι να διορθώνουν, με την βοήθεια υλικών οργάνων, τα ελαττώματα ή τις πλάνες των δικών τους χονδροειδών οπτικών και ακουστικών ικανοτήτων και των άλλων αισθήσεων. Δεν έχουν δικαίωμα να εισχωρήσουν στο έδαφος της μεταφυσικής και της ψυχολογίας. Καθήκον τους είναι να επαληθεύουν και να επανορθώνουν όλα τα γεγονότα που υποπίπτουν στην *άμεση παρατήρηση* τους, να επωφελούνται από τις εμπειρίες και τα λάθη του Παρελθόντος στην προσπάθεια τους να ανιχνεύσουν την λειτουργία μιας αλυσίδας αιτιών και αποτελεσμάτων, τα οποία εξαιτίας και μόνο

Φαίνεται, λοιπόν, ότι μέσα στην αγωνία της να αποδείξει την ευγενική καταγωγή μας από τον κατάρρινο "μπαμπουίνο", η σχολή του Χαίκελ έσπρωξε προς τα πίσω εκατομμύρια χρόνια την εποχή του προϊστορικού ανθρώπου (Βλέπε *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 273). Εμείς οι Αποκρυφιστές οφείλουμε ευχαριστίες στην επιστήμη για μια τέτοια επιβεβαίωση των ισχυρισμών μας!

Αυτό είναι ένα πολύ φτωχό κομπλιμέντο για την Γεωλογία, η οποία δεν είναι μια υποθετική αλλά μια εξίσου ακριβής επιστήμη όπως και η αστρονομία, εκτός ίσως από τις υπερβολικά παρακινδυνευμένες χρονολογικές υποθέσεις της. Είναι κυρίως μια "περιγραφική" σε αντίθεση με μια "αφηρημένη" Επιστήμη.

Τέτοιες νεόκοπες λέξεις όπως "*περιγένεση των πλαστιδίων*", "πλαστιδιακές ψυχές"(!) και άλλες λιγότερο χαριτωμένες, που επινοήθηκαν από τον Χαίκελ, μπορεί να είναι πολύ σπουδαίες και σωστές στον βαθμό που μπορούν να εκφράζουν πολύ γραφικά τις ιδέες της δικής του ζωηρής φαντασίας. Σαν ένα γεγονός, όμως, για τους φανταστικούς συναδέλφους τους, παραμένουν οδυνηρά *καινογενείς* για να χρησιμοποιήσουμε την δική του ορολογία. Δηλαδή για την αληθινή Επιστήμη είναι ψευδείς υποθέσεις όσο θα προέρχονται από "εμπειρικές πηγές". Επομένως, όταν επιχειρεί να αποδείξει ότι "η προέλευση του ανθρώπου από άλλα θηλαστικά και πιο άμεσα από τους κατάρρινους πιθήκους, είναι ένας *συμπεράσματος νόμος*, που έπεται αναγκαστικά από τον επαγωγικό νόμο της θεωρίας της κληρονομικότητας (*Ανθρωπογονία*, σελ. 392), τότε οι όχι λιγότερο μορφωμένοι εχθροί του (ο Ντι Μπουά-Ρεϋμόν, για παράδειγμα), έχουν δικαίωμα να βλέπουν σε αυτήν την φράση ένα απλό *ανακάτεμα λέξεων*, μια "*μαρτυρία ένδειας* της φυσικής επιστήμης", όπως παραπονιέται ο ίδιος, ονομάζοντας τους με την σειρά του, αδαείς. (Βλέπε *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 295, 296).

της σταθερής και αμετάβλητης επανάληψης τους μπορούν να ονομαστούν ΝΟΜΟΣ. Αυτό αναμένεται να κάνει ένας άνθρωπος της επιστήμης, αν θέλει να γίνει δάσκαλος των ανθρώπων και να παραμείνει πιστός στο αρχικό του πρόγραμμα των φυσικών ή υλικών επιστημών. Οποιοσδήποτε παρακαμπτήριος δρόμος απ' αυτή την βασιλική οδό γίνεται υπό*θ*εση.

Αλλά αντί να περιοριστούν σε αυτό, τι κάνουν στις ημέρες μας πολλοί από τους επονομαζόμενους ανθρώπους της επιστήμης; Εισβάλλουν στις περιοχές της καθαρής μεταφυσικής, ενώ την περιγελούν. Αρέσκονται σε απερίσκεπτα συμπεράσματα και τα ονομάζουν "*συμπερασματικό* νόμο από τον *επαγωγικό* νόμο" μιας θεωρίας που βασίζεται και προέρχεται από τα βάθη της δικής τους συνείδησης· μιας συνείδησης που είναι εμποτισμένη και υπονομευμένη από μονόπλευρο υλισμό. Επιχειρούν να εξηγήσουν την "πηγή" των πραγμάτων, τα οποία περικλείονται μόνο μέσα στις δικές τους αντιλήψεις. Επιτίθενται σε πνευματικές πίστεις και θρησκευτικές παραδόσεις ηλικίας χιλιετιών και απορρίπτουν σαν δεισιδαιμονία καθετί άλλο, εκτός από τις δικές τους προτιμήσεις. Προτείνουν θεωρίες για το Σύμπαν, μια Κοσμογονία που αναπτύχθηκε μόνο από τυφλές, μηχανιστικές δυνάμεις της φύσης, πολύ πιο *θαυμαστή* και *απίθανη* ακόμα κι από κείνη που βασίζεται πάνω στην υπόθεση της *δημιουργίας φωτός εκ του μηδενός* και προσπαθούν να καταπλήξουν τον κόσμο με μια τέτοια φανταστική θεωρία η οποία, επειδή είναι γνωστό ότι προέρχεται από επιστημονικό εγκέφαλο, γίνεται δεκτή με *τυφλή πίστη* σαν πολύ επιστημονική και αποτέλεσμα της ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ.

Αυτοί είναι οι αντίπαλοι τους οποίους θα φοβηθεί ο Αποκρυφισμός; Ασφαλώς όχι. Γιατί τέτοιες θεωρίες δεν αντιμετωπίζονται καλύτερα από την *αληθινή* (όχι την εμπειρική) Επιστήμη, απ' ό,τι οι δικές μας. Ο Χαίκελ, η ματαιοδοξία του οποίου πληγώθηκε από τον Ντι Μπουά Ρεϋμόν, δεν κουράζεται να παραπονιέται δημόσια για την επίθεση του τελευταίου πάνω στην φανταστική του θεωρία της κληρονομικότητας. Αφού εξυμνεί την "υπερβολικά πλούσια αποθήκη της εμπειρικής μαρτυρίας", ονομάζει αδαείς εκείνους τους "αναγνωρισμένους φυσιολόγους" οι οποίοι αντιτίθενται σε κάθε υπόθεση του που αντλεί απ' αυτήν την "αποθήκη".

> Πολλοί άνθρωποι – και μεταξύ αυτών και μερικοί σεβαστοί επιστήμονες – που υποστηρίζουν ότι ολόκληρη η ψυλογονία είναι ένα κάστρο στον αέρα και τα γενεαλογικά δένδρα [για μαϊμούδες] είναι κενά παιχνίδια φαντασίας, αποδεικνύουν απλώς με αυτόν τον τρόπο την άγνοιά τους σχετικά με τον πλούτο των εμπειρικών πηγών γνώσης στον οποίο ήδη αναφέρθηκε. [*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 273.]

Ανοίγουμε το *Λεξικό Ουέμπστερ* και διαβάζουμε τον ορισμό της λέξης "εμπειρικός": "Ο βασιζόμενος μόνο σε εμπειρία ή παρατήρηση, *χωρίς την οφειλόμενη αναφορά στην σύγχρονη επιστήμη και θεωρία*". Αυτό ισχύει για Αποκρυφιστές, Πνευματιστές, Μυστικιστές κ.τ.λ., κ.τ.λ. Επίσης: "Εμπειρικός: ένας που περιορίζεται στην εφαρμογή των αποτελεσμάτων μόνο των δικών του παρατηρήσεων [η περίπτωση του Χαίκελ], *μια ελλιπής επιστήμη*... ένας αδαής και ανεπίσημος επαγγελματίας, ένας απατεώνας, ένας ΤΣΑΡΛΑΤΑΝΟΣ".

Κανένας Αποκρυφιστής ή "μάγος" δεν χαρακτηρίστηκε ποτέ με χειρότερα επίθετα. Ωστόσο Αποκρυφιστής παραμένει στα δικά του μεταφυσικά εδάφη και δεν επιχειρεί να κατατάξει την γνώση του, τους καρπούς της προσωπικής του παρατήρησης και εμπειρίας ανάμεσα στις ακριβείς επιστήμες της σύγχρονης παιδείας. Περιορίζεται στην νόμιμη σφαίρα του, όπου είναι κυρίαρχος. Αλλά τι να σκεφτεί κανείς για έναν σκληρό υλιστή, το καθήκον του οποίου διαγράφεται καθαρά μπροστά του και ο οποίος χρησιμοποιεί εκφράσεις σαν αυτές:

> προέλευση του ανθρώπου από άλλα θηλαστικά και πιο άμεσα από τους κατάρρινους πιθήκους, είναι ένας *συμπερασματικός νόμος που έπεται αναγκαστικά από τον επαγωγικό νόμο* της *ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΤΑΣ*. [*Ανθρωπογονία*, σελ. 392, αναφερόμενο στην *Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 295.]

Μια "θεωρία" είναι απλώς μια υπόθεση, μια πιθανολογία και *όχι νόμος*. Η υποστήριξη του αντίθετου είναι απλώς μια από τις πολλές ελευθερίες που παίρνουν σήμερα οι επιστήμονες. Εκφράζουν έναν παραλογισμό και ύστερα τον κρύβουν πίσω από την ασπίδα της Επιστήμης. Το

οποιοδήποτε συμπέρασμα από μια θεωρητική υπόθεση δεν είναι τίποτε καλύτερο από μια υπόθεση πάνω σε υπόθεση. Ο σερ Ο. Χάμιλτον έχει ήδη δείξει ότι η λέξη θεωρία τώρα χρησιμοποιείται:

> …με ένα πολύ ασαφές και ακατάλληλο νόημα... δηλαδή έχει μετατραπεί σε υπόθεση και η υπόθεση συνήθως χρησιμοποιείται σαν ένας άλλος όρος για την εικασία, ενώ οι όροι "θεωρία" και "θεωρητικός" πρέπει κανονικά να χρησιμοποιούνται σαν αντίθετοι των όρων *πράξη* και *πρακτικός*.

Αλλά η σύγχρονη επιστήμη διαγράφει την τελευταία δήλωση και περιγελάει την ιδέα. Οι υλιστές φιλόσοφοι και οι Ιδεαλιστές της Ευρώπης και της Αμερικής μπορεί να συμφωνούν όσον αφορά την φυσική προέλευση του ανθρώπου, ωστόσο αυτό ποτέ δεν θα αποτελέσει γενική αλήθεια για τον αληθινό μεταφυσικό και αυτός προκαλεί τους υλιστές να αποδείξουν τις αυθαίρετες υποθέσεις τους. Είναι πολύ εύκολο να αποδειχθεί ότι, η θεωρία περί πιθήκων[564] των Φογκτ και Ντάρβιν, βάσει της οποίας οι οπαδοί των Χάξλεϋ-Χαίκελ συνέθεσαν πρόσφατα τόσο καταπληκτικές παραλλαγές, είναι πολύ λιγότερο επιστημονική απ' ό,τι μπορεί ποτέ να αποδειχθεί η δική μας. Ας στραφεί και μόνο ο αναγνώστης στο θαυμάσιο έργο *Τα Ανθρώπινα Είδη* του μεγάλου Γάλλου φυσιοδίφη ντε Κατρφάς και η δήλωση μας θα επιβεβαιωθεί αμέσως.

Άλλωστε κανένας άνθρωπος δεν θα διστάσει – εκτός και είναι ακραίος υλιστής – ανάμεσα στην εσωτερική διδασκαλία σχετικά με την προέλευση του ανθρώπου και στις υποθέσεις του Ντάρβιν. Να ποια είναι η περιγραφή που δίνει ο Ντάρβιν για τους "πρώτους προγόνους του ανθρώπου":

> [Αυτοί] θα πρέπει κάποτε να ήταν καλυμμένοι από τρίχωμα και να είχαν και τα δυο φύλα γενιάδες. Τα αυτιά τους ήταν πιθανόν μυτερά και ικανά να κινούνται και το σώμα τους είχε ουρά, αφού διέθετε τους κατάλληλους μύες. Τα άκρα και το σώμα τους κινούνται επίσης από πολλούς μύες, οι οποίοι τώρα ξαναεμφανίζονται μόνο περιπτωσιακά, αλλά υπάρχουν κανονικά στα Τετράχειρα... Τότε τα πόδια ήταν συλληπτήρια, κρίνοντας από την κατάσταση του μεγάλου δακτύλου στα έμβρυα. Και οι προγονοί μας, αναμφίβολα ήταν δενδρόβιοι στις συνήθειές τους και διέμεναν σε κάποια θερμή, δασώδη χώρα. Τα αρσενικά είχαν ένα μεγάλο κυνόδοντα, ο οποίος τους χρησίμευε σαν φοβερό όπλο...[565]

Ο Ντάρβιν τον συνδέει με τον τύπο των ουροφόρων κατάρρινων:

> …και επομένως τον μεταθέτει μια θέση προς τα πίσω στην κλίμακα των εξελίξεων. Ο Άγγλος φυσιοδίφης δεν ικανοποιείται με το να στηριχθεί πάνω στο έδαφος των δικών του δογμάτων και – όπως ο Χαίκελ – στο σημείο αυτό έρχεται σε άμεση αντιπαράθεση με έναν από τους θεμελιώδεις νόμους οι οποίοι συνιστούν την βασική γοητεία του Νταρβινισμού.

Στην συνέχεια ο μορφωμένος Γάλλος φυσιοδίφης προχωρά για να δείξει πώς σπάει αυτός ο θεμελιώδης νόμος. Λέει:

Το νοητικό φράγμα ανάμεσα στον άνθρωπο και στον πίθηκο, το οποίο ο Χάξλεϋ χαρακτήρισε σαν "*τεράστιο χάσμα, μια απόσταση πρακτικά αμέτρητη*"(!!), είναι πράγματι από μόνο του καθοριστικό. Ασφαλώς αποτελεί ένα άλυτο αίνιγμα για τον υλιστή, ο οποίος στηρίζεται πάνω στο εύθραστο καλάμι της "φυσικής επιλογής". Οι φυσιολογικές διαφορές ανάμεσα στον Άνθρωπο και στους Πιθήκους – παρά την περίεργη κοινότητα ορισμένων χαρακτηριστικών – είναι στην πραγματικότητα εξίσου εκπληκτική, λέει ο δρ. Σβάινφουρτ, ένας από τους πιο προσεχτικούς και έμπειρους φυσιοδίφες:

"Στην σύγχρονη εποχή, δεν υπάρχουν στην δημιουργία ζώα τα οποία να τράβηξαν περισσότερο την προσοχή του επιστημονικού μελετητή της από τα μεγάλα τετράχειρα (τα ανθρωποειδή), τα οποία είναι σημαδεμένα από μια τόσο μοναδική ομοιότητα με την ανθρώπινη μορφή, ώστε να δικαιούνται το επίθετο του ανθρωπόμορφου... Αλλά προς το παρόν όλες οι έρευνες οδηγούν την ανθρώπινη διάνοια στο να ομολογήσει την ανικανότητα της. Και πουθενά δεν ενδείκνυται περισσότερο η προσοχή, πουθενά δεν αποδοκιμάζεται περισσότερο η πρόωρη κρίση, από ό,τι στην προσπάθεια να γεφυρωθεί το ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΧΑΣΜΑ που χωρίζει τον άνθρωπο από το ζώο". (Γκ. Α. Σάινφουρτ, *Καρδιά της Αφρικής*. Μετάφραση από τον Ε.Ε. Φριούερ, Λονδίνο, 1874, Τομ. Ι, σελ. 520.)

Ο Όσκαρ Σμιτ (Η *Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Νταρβινισμός*, σελ. 292, εκδ. 1875) μας προσφέρει ένα γελοίο παράδειγμα αντίφασης των εξελικτιστών. Γράφει: "Η συγγένεια του ανθρώπου με τους πιθήκους δεν αμφισβητείται, επομένως, από την *ζωώδη* δύναμη των δοντιών του αρσενικού ουραγκοτάγκου ή γορίλλα". Αντίθετα, ο Ντάρβιν, προικίζει το μυθικό ον του με δόντια που χρησιμοποιούνται σαν όπλα!

Στην πραγματικότητα, στην θεωρία του Ντάρβιν οι μεταλλάξεις δεν συμβαίνουν ούτε τυχαία ούτε προς κάθε κατεύθυνση. Καθορίζονται από ορισμένους νόμους που οφείλονται στην ίδια την οργάνωση. Αν ένας οργανισμός τροποποιήθηκε κάποτε προς μια ορισμένη κατεύθυνση, μπορεί να υποστεί δευτερεύουσες ή τριτεύουσες μεταλλάξεις, αλλά θα διατηρήσει το αποτύπωμα της αρχικής. Ο νόμος του μόνιμου χαρακτηριστικού και μόνον είναι αυτός που επιτρέπει στον Ντάρβιν να ερμηνεύσει την σχέση των ομάδων, τα χαρακτηριστικά και τις αριθμητικές σχέσεις τους. Χάρη σε αυτόν τον νόμο όλοι οι απόγονοι του πρώτου μαλακίου ήταν μαλάκια, όλοι οι απόγονοι του πρώτου σπονδυλωτού ήταν σπονδυλωτά. Είναι σαφές πως αυτό αποτελεί ένα από τα θεμέλια της δοξασίας. Συνεπάγεται σαν συμπέρασμα ότι δύο όντα που ανήκουν σε δυο ξεχωριστούς τύπους μπορούν να αναχθούν σε έναν κοινό πρόγονο... αλλά το ένα δεν μπορεί να είναι απόγονος του άλλου.

άνθρωπος και ο πίθηκος παρουσιάζουν μια εκπληκτική αντίθεση όσον αφορά τον τύπο. Τα όργανα τους... αντιστοιχούν επακριβώς λεπτομέρεια προς λεπτομέρεια. Αλλά αυτά τα όργανα είναι τοποθετημένα με πολύ διαφορετικό σχέδιο. Στον άνθρωπο είναι διευθετημένα έτσι, ώστε αυτός είναι ουσιαστικά *περιπατητής*, ενώ στους πιθήκους καθορίζουν την ύπαρξή τους ως *αναρριχητές*... Υπάρχει εδώ μια ανατομική και μηχανική διάκριση... Μια ματιά στην σελίδα όπου ο Χάξλεϋ παρουσιάζει δίπλα-δίπλα έναν ανθρώπινο σκελετό και έναν σκελετό των πιο αναπτυγμένων πιθήκων, αποτελεί αρκετά πειστική απόδειξη του γεγονότος.

Επακόλουθο αυτών των γεγονότων, από την σκοπιά της λογικής εφαρμογής του νόμου του *μόνιμου χαρακτηρισμού*, είναι ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να προέρχεται από έναν πρόγονο ο οποίος έχει ήδη χαρακτηρισθεί σαν πίθηκος, ακριβώς όπως ένα κατάρρινος άνουρος δεν μπορεί να προέρχεται από έναν ουροφόρο κατάρρινο. Ένα *βαδίζον ζώο* δεν μπορεί να προέρχεται από ένα αναρριχώμενο ζώο. Αυτό κατανοήθηκε καθαρά από τον Φογκτ.

Τοποθετώντας τον άνθρωπο μεταξύ των πρωτευόντων δηλώνει χωρίς δισταγμό ότι η *κατώτερη τάξη των πιθήκων πέρασε το όριο* (τον κοινό πρόγονο), από τον οποίο προήλθαν και παρέκκλιναν οι διαφορετικοί τύποι αυτής της οικογενείας. [Αυτό τον πρόγονο των πιθήκων, η απόκρυφη επιστήμη τον βλέπει στην κατώτερη ανθρώπινη ομάδα κατά την διάρκεια της Ατλάντειας περιόδου, όπως δείξαμε προηγούμενα].

Πρέπει, επομένως, να τοποθετήσουμε την προέλευση του ανθρώπου πέρα από τον τελευταίο πίθηκο [επιβεβαιώνοντας την δική μας δοξασία], αν θέλουμε να μείνουμε πιστοί σε έναν από τους νόμους που είναι πιο εμφατικά απαραίτητος για την νταρβινική θεωρία. Έπειτα ερχόμαστε στα *πιθηκοειδή*, τους λόρι, ιντρί, κ.τ.λ. Αλλά και αυτά τα ζώα είναι επίσης αναρριχητές. Επομένως πρέπει να προχωρήσουμε πιο πέρα, κατά την αναζήτηση των πρώτων άμεσων προγόνων μας. Αλλά γενεαλογία που χάραξε ο Χαίκελ μας οδηγεί στην συνέχεια στα *μαρσιποφόρα*... Από τον άνθρωπο μέχρι το καγκουρό η απόσταση είναι ασφαλώς μεγάλη. Ούτε η υπάρχουσα ούτε η εκλειπούσα πανίδα παρουσιάζει τους ενδιάμεσους τύπους που όφειλαν να χρησιμεύσουν σαν ορόσημα. Η δυσκολία αυτή, όμως, προκαλεί ελάχιστη ενόχληση στον Ντάρβιν.[566] Ξέρουμε ότι θεωρεί την *έλλειψη πληροφοριών* πάνω σε παρόμοια θέματα σαν μια *απόδειξη προς όφελός του*. Αναμφίβολα και ο Χαίκελ ενοχλείται εξίσου ελάχιστα. Αυτός υποστηρίζει την ύπαρξη ενός εντελώς θεωρητικού πιθηκοειδούς ανθρώπου.

Έτσι, αφού αποδείχθηκε ότι – σύμφωνα με τον ίδιο τον Ντάρβιν – η προέλευση του ανθρώπου πρέπει να τοποθετηθεί πέρα από το δέκατο όγδοο στάδιο, και αφού – επομένως – γίνεται αναγκαίο να καλυφθεί το χάσμα ανάμεσα στα μαρσιποφόρα και στον άνθρωπο, θα αποδεχθεί, λοιπόν, ο Χαίκελ την ύπαρξη τεσσάρων άγνωστων ενδιάμεσων ομάδων, αντί για μιας; Θα συμπληρώσει την γεναλογία του με αυτόν τον τρόπο; Δεν είναι δική μου δουλειά να απαντήσω. [Ντε Κατρφάς, *Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 106-108.]

Αλλά δείτε την περίφημη γενεαλογία του Χαίκελ στο έργο του *Η Καταγωγή του Ανθρώπου* σελ. 77, που ονομάζεται απ' αυτόν "Προγονικές Σειρές του Ανθρώπου". Στην "Δεύτερη Διαίρεση" (Δέκατο όγδοο Στάδιο) περιγράφει τα "Προπιθηκοειδή, τα συγγενή τους Λόρι (Στένωψ) και στους Μάκις (Λεμουρίδες) [σαν] χωρίς μαρσιποφόρα οστά και κλοάκη, [αλλά] με πλακούντα". Και τώρα γυρίστε στον ντε Κατρφάς, *Τα Ανθρώπινα Είδη*, (σελ. 109, 110), και δείτε τις αποδείξεις του – που

Ακόμα και σύμφωνα με έναν ομοϊδεάτη, τον καθηγητή Σμιτ, ο Ντάρβιν δημιούργησε "ένα αναμφίβολα μη κολακευτικό και ίσως σε πολλά σημεία λαθεμένο πορτραίτο των υποθετικών προγόνων μας στην φάση της αυγής της ανθρωπότητας". (*Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Νταρβινισμός*, σελ. 284.)

βασίζονται πάνω στις τελευταίες ανακαλύψεις – με τις οποίες δείχνει ότι τα "προπιθηκοειδή του Χαίκελ δεν έχουν φθαρτό υμένα και διάχυτο πλακούντα". Αυτά δεν μπορεί να είναι οι πρόγονοι των πιθήκων – πόσο μάλλον του ανθρώπου – σύμφωνα με τον θεμελιώδη νόμο του ίδιου του Ντάρβιν, όπως δείχνει ο μεγάλος Γάλλος φυσιοδίφης. Μάρτυρας: ο Χάξλεϋ. Αφού απέδειξε ο ίδιος ότι αναφορικά με τα απολιθώματα του ανθρώπου και τον "ελλείποντα κρίκο", ούτε "κατά την Τεταρτογενή εποχή ούτε κατά την *τωρινή κανένα ενδιάμεσο ον δεν καλύπτει το χάσμα* που χωρίζει τον άνθρωπο από τον Τρωγλοδύτη"· και ότι "η άρνηση της ύπαρξης αυτού του χάσματος θα ήταν τόσο αξιόμεμπτη όσο και παράλογη". Δηλαδή ο σπουδαίος άνθρωπος της επιστήμης αρνείται στην πράξη τα ίδια του τα λόγια, υποστηρίζοντας με όλο το βάρος της επιστημονικής αυθεντίας του την πιο "παράλογη" απ' όλες τις θεωρίες: *την προέλευση του ανθρώπου από τον πίθηκο!*

"Αυτή η γενεαλογία", λέει ο Κατρφάς, "είναι ολότελα λαθεμένη και βασίζεται πάνω σε ένα ουσιαστικό σφάλμα". Πράγματι, ο Χαίκελ βασίζει την προέλευση του ανθρώπου στο 17ο και 18ο στάδιο, τα μαρσιποφόρα και τα πιθηκοειδή (γένος Χαικέλιο;). Χρησιμοποιώντας αυτό τον τελευταίο όρο για τα Λεμουροειδή – κάνοντάς τα επομένως ζώα με *πλακούντα* – διαπράττει ένα ζωολογικό σφάλμα. Γιατί, αφού χώρισε τα θηλαστικά σύμφωνα με τις ανατομικές διαφορές τους σε δυο ομάδες: στα *αφθαρτογόνα*, που δεν έχουν *φθαρτό υμένα* (ή ειδική μεμβράνη που ενώνει τον πλακούντα) και στα *φθαρτογόνα*, εκείνα που έχουν, στην συνέχεια περιλαμβάνει τα προπιθηκοειδή στην δεύτερη ομάδα. Δείξαμε σε άλλο σημείο τι έχουν να πουν γι' αυτό άλλοι άνθρωποι της επιστήμης. Όπως παρατηρεί ο ντε Κατρφάς:

> Οι ανατομικές έρευνες... των Μάιλν-Έντουαρντς και Γκραντιντιέ πάνω σε αυτά τα ζώα... αποδεικνύουν χωρίς αμφιβολία ότι τα πιθηκοειδή του Χαίκελ δεν έχουν φθαρτό υμένα και διάχυτο πλακούντα. Είναι *αφθαρτογόνα*. Πέρα από κάθε πιθανότητα να είναι οι πρόγονοι των πιθήκων, σύμφωνα με τις αρχές που έθεσε ο ίδιος ο Χαίκελ αυτά *δεν μπορούν να θεωρηθούν* ούτε καν σαν πρόγονοι των ζωνοπλακουντικών θηλαστικών... και πρέπει να συσχετιστούν με τα παχύδερμα, τα νωδά και τα κητοειδή. [*Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 110.]

Και όμως μερικές από τις επινοήσεις του Χαίκελ θεωρούνται από ορισμένους σαν ακριβής επιστήμη!

Το προηγούμενο λάθος – αν είναι τέτοιο – ούτε που αναφέρεται καν στην *Καταγωγή του Ανθρώπου* του Χαίκελ, όπως μεταφράστηκε από τον Άβελινγκ. Αν στέκει η δικαιολογία ότι την εποχή που έγιναν οι περίφημες "γεναλογίες", "η εμβρυογένεση των προπιθηκοειδών ήταν άγνωστη", τώρα ωστόσο είναι πολύ γνωστή, θα δούμε, λοιπόν, αν στην επόμενη έκδοση της μετάφρασης του Άβελινγκ θα έχει διορθωθεί αυτό το τόσο σημαντικό λάθος ή αν τα στάδια 17ο και 18ο θα έχουν μείνει όπως είναι για να ξεγελούν τον αδαή σαν στάδια των αληθινών ενδιάμεσων κρίκων. Αλλά όπως παρατηρεί ο Γάλλος φυσιοδίφης: "η τακτική τους [των Ντάρβιν και Χαίκελ] είναι πάντα ίδια, να θεωρούν το άγνωστο σαν μια απόδειξη υπέρ της θεωρίας τους". [*Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 110.]

Έτσι καταλήγουμε στο εξής: Δώστε στον άνθρωπο ένα αθάνατο Πνεύμα και μια Ψυχή, προικίστε ολόκληρη την έμβια και άψυχη δημιουργία με μια μοναδική αρχή που βαθμιαία εξελίσσεται από την λανθάνουσα και παθητική στην ενεργό και θετική πολικότητα, και τότε ο Χαίκελ δεν θα έχει ούτε ένα πόδι για να στηριχθεί, ό,τι κι αν λένε οι θαυμαστές του.

Υπάρχουν, όμως, σημαντικές αποκλίσεις ανάμεσα στον Ντάρβιν και στον Χαίκελ. Ενώ ο πρώτος μας παρουσιάζει να προερχόμαστε από τον ουροφόρο κατάρρινο, ο Χαίκελ ανιχνεύει τους υποθετικούς προγόνους μας στον άνουρο πίθηκο, αν και ταυτόχρονα τον τοποθετεί σε ένα υποθετικό "στάδιο" που προηγείται αμέσως πριν από τα: "Μηνόκερκα με ουρά" (στάδιο 19ο).

Ωστόσο έχουμε και κάτι κοινό με την νταρβινική σχολή: τον νόμο της βαθμιαίας και υπερβολικά αργής εξέλιξης, που εκτείνεται σε πολλά εκατομμύρια χρόνια. Φαίνεται ότι η κύρια διαφωνία αφορά την φύση του πρωταρχικού "προγόνου". Θα μας πουν ότι ο Ντιάνι-Τσόχαν ή ο "*προγεννήτορας*" του Μάνου, είναι ένα υποθετικό ον, άγνωστο στο *φυσικό πεδίο*. Απαντάμε ότι πίστευε σε αυτό ολόκληρη η αρχαιότητα και τα εννιά δέκατα της τωρινής ανθρωπότητας. Ενώ ο πιθηκοειδής άνθρωπος ή "πιθηκάνθρωπος", της δημιουργίας του Χαίκελ, όχι μόνο είναι ένα εντελώς υποθετικό πλάσμα, άγνωστο και ανύπαρκτο πάνω στην γη, αλλά επίσης η γενεαλογία του

–όπως την επινόησε αυτός – έρχεται σε σύγκρουση με τα επιστημονικά γεγονότα και όλα τα γνωστά στοιχεία των σύγχρονων ανακαλύψεων της Ζωολογίας. Είναι απλώς παράλογο, ακόμα και σαν κάτι φανταστικό. Όπως δείχνει με λίγα λόγια ο ντε Κατρφάς, ο Χαίκελ "παραδέχεται την ύπαρξης ενός εντελώς θεωρητικού πιθηκοειδούς ανθρώπου", κάτι που είναι εκατό φορές πιο δύσκολο από την αποδοχή ενός ντεβικού προγόνου. Και δεν είναι η μοναδική περίπτωση όπου προχωρά με παρόμοιο τρόπο προκειμένου να ολοκληρώσει το γενεαλογικό πίνακα, ενώ με πολύ αφέλεια παραδέχεται ο ίδιος τις επινοήσεις του. Μήπως δεν ομολογεί μόνος του την μη ύπαρξη του σοζούρα του (14ο στάδιο) – ένα πλάσμα εντελώς άγνωστο στην επιστήμη – παραδεχόμενος με την ίδια του την υπογραφή ότι: "Η απόδειξη της ύπαρξης του προέρχεται από την αναγκαιότητα ενός ενδιάμεσου τύπου ανάμεσα στο 13ο και 14ο στάδιο"!

Αν είναι έτσι, τότε κι εμείς μπορούμε, με το ίδιο επιστημονικό δικαίωμα, να υποστηρίξουμε ότι η απόδειξη για την ύπαρξη των τριών αιθερικών φύλων μας "προέρχεται επίσης από την αναγκαιότητα ενός ενδιάμεσου τύπου" ανάμεσα στο ζώο και στους θεούς. Τι λόγο θα έχουν οι οπαδοί του Χαίκελ για να διαμαρτυρηθούν σ' αυτήν την συγκεκριμένη περίπτωση;

Φυσικά υπάρχει έτοιμη μια απάντηση: "Γιατί δεν δεχόμαστε την παρουσία της μοναδικής ουσίας". Η εκδήλωση του Λόγου σαν ατομική συνείδηση στην ζωική και ανθρώπινη δημιουργία δεν γίνεται αποδεκτή από την ακριβή επιστήμη, ούτε και καλύπτει φυσικά ολόκληρο το θέμα. Αλλά οι αποτυχίες της επιστήμης και των αυθαίρετων υποθέσεων της είναι πολύ μεγαλύτερες συνολικά απ' όσες μπορεί να προσφέρει η οποιαδήποτε "υπερβολική" εσωτερική δοξασία.[567] Ακόμα και οι στοχαστές της σχολής του φον Χάρτμαν επηρεάστηκαν από την γενική επιδημία. Αυτοί αποδέχονται (λίγο-πολύ) την νταρβινική Ανθρωπολογία, αν και θεωρούν το ατομικό Εγώ σαν μια εκδήλωση του Ασυνείδητου (το Δυτικό αντίστοιχο του Λόγου ή της Πρωταρχικής θείας Σκέψης). Λένε ότι η εξέλιξη του φυσικού ανθρώπου προέρχεται από το ζώο, αλλά ότι ο νους στις διάφορες φάσεις του είναι κάτι εντελώς ξεχωριστό από τα υλικά γεγονότα, αν και για την εκδήλωση του απαιτείται ένας οργανισμός (σαν *ουπάντι*).

* * *

ΠΛΑΣΤΙΔΙΑΚΕΣ ΨΥΧΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΤΑ ΝΕΥΡΙΚΑ ΚΥΤΤΑΡΑ

Αλλά δεν μπορεί να διακρίνει κανείς το τέλος αυτών των θαυμάτων του Χαίκελ και της σχολής του, τα οποία οι αποκρυφιστές και οι θεοσοφιστές έχουν κάθε δικαίωμα να θεωρούν σαν υλιστικές πορείες που εισχωρούν σε ιδιωτικό μεταφυσικό έδαφος. Επειδή δεν ικανοποιήθηκαν με την πατρότητα του Χαικέλιου Βαθύβιου, επινόησαν "πλαστιδιακές ψυχές" και "ατομικές ψυχές",[568] πάνω στην βάση των καθαρά τυφλών μηχανιστικών δυνάμεων της φύσης. Μας πληροφορούν ότι "η μελέτη της εξέλιξης της ψυχικής ζωής δείχνει ότι αυτή άνοιξε τον δρόμο της από τα κατώτερα στάδια της απλής κυτταρικής ψυχής, μέσα από μια εκπληκτική σειρά βαθμιαίων σταδίων εξέλιξης, μέχρι την *ψυχή του ανθρώπου*". [*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 296.]

"Εκπληκτική", πράγματι, βασισμένη, όπως κι αυτή η απίθανη υπόθεση, πάνω στην Συνείδηση των "νευρικών κυττάρων". Γιατί όπως μας λέει: "Αν και προς το παρόν δεν είμαστε σε θέση να εξηγήσουμε πλήρως την φύση της συνείδησης,[569] ωστόσο η συγκριτική και η γενετική

Φυσικά, το Εσωτερικό σύστημα της Εξέλιξης του Τέταρτου Γύρου είναι πολύ πιο σύνθετο απ' ό,τι βεβαιώνει κατηγορηματικά η παράγραφος και τα αποσπάσματα που αναφέρθηκαν. Είναι ουσιαστικά το αντίστροφο από την τρέχουσα Δυτική αντίληψη, τόσο ως προς το εμβρυολογικό συμπέρασμα όσο και ως προς την χρονολογική διαδοχή των ειδών.

Σύμφωνα με τον Χαίκελ υπάρχουν επίσης *κυτταρικές* ψυχές· "μια ανόργανη μοριακή ψυχή" χωρίς μνήμη και "μια πλαστιδιακή ψυχή με (ή κατέχοντας) μνήμη". Τι είναι, σε σύγκριση με αυτό, οι εσωτερικές δυσκολίες μας; Φυσικά, η *θεία* και η *ανθρώπινη* ψυχή των επτά αρχών μέσα στον άνθρωπο πρέπει να χλωμιάσουν και να υποχωρήσουν μπροστά σε μια τόσο καταπληκτική αποκάλυψη!

Αυτή είναι μια σημαντική ορολογία. Μόνο που κάνει ακόμα πιο αστεία και εμπειρική – με την έννοια του δεύτερου ορισμού του Ουέμπστερ – την προσπάθεια να ανιχνευθεί η προέλευση της συνείδησης στον άνθρωπο καθώς και της φυσικής μορφής του στο Χαικέλιο Βαθύβιο.

παρατήρηση έδειξε καθαρά ότι είναι απλώς μια ανώτερη και πιο περίπλοκη *λειτουργία των νευρικών κυττάρων*". [*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σημείωση 22.]

Φαίνεται ότι το άσμα του Χέρμπερτ Σπένσερ για την συνείδηση τραγουδήθηκε και επομένως μπορεί να αποθηκευθεί με ασφάλεια στην αποθήκη των άχρηστων υποθέσεων. Πού οδηγούν, όμως, τον Χαίκελ οι "περίπλοκες φαντασιώσεις" των επιστημονικών "νευρικών κυττάρων" του. Για άλλη μια φορά κατευθείαν μέσα στις απόκρυφες και μυστικές διδασκαλίες της Καμπάλα σχετικά με την κάθοδο των ψυχών σαν συνειδητά και ασυνείδητα άτομα, μέσα στην Πυθαγόρεια ΜΟΝΑΔΑ, τις μονάδες του Λάιμπνιτς και τους "θεούς, μονάδες και άτομα" της δικής μας εσωτερικής διδασκαλίας[570] μέσα στο *νεκρό γράμμα* των Απόκρυφων διδασκαλιών, που έχει αφεθεί στους ερασιτέχνες Καμπαλιστές και στους επαγγελματίες της τελετουργικής μαγείας. Γιατί να τι λέει, ενώ εξηγεί την νεόκοπη ορολογία του:

> Πλαστιδιακές Ψυχές: τα πλαστίδια ή πρωτοπλασματικά μόρια, τα μικρότερα ομοειδή τμήματα του πρωτοπλάσματος, βάσει της πλαστιδιακής θεωρίας μας, πρέπει να θεωρηθούν σαν οι ενεργοί παράγοντες όλων των ζωτικών λειτουργιών. Η πλαστιδιακή ψυχή διαφέρει από την ανόργανη μοριακή ψυχή ακριβώς στο ότι διαθέτει μνήμη. [*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 296, σημείωση 20.]

Στην θαυμάσια διάλεξη του πάνω στην "Περιγένεση του Πλαστιδίου ή στις Κυματοειδείς κινήσεις των οργανικών Μορίων", το αναπτύσσει περισσότερο. Είναι μια βελτίωση της θεωρίας του Ντάρβιν για την "Πανγένεση" και μια περαιτέρω προσέγγιση, μια προσεχτική κίνηση προς την "μαγεία". Τα παραπάνω αποτελούν μια υπόθεση, δηλαδή, ότι μερικά από τα πραγματικά και ταυτόσημα άτομα τα οποία ανήκαν σε προγονικά σώματα "μεταβιβάζονται μ' αυτόν τον τρόπο μέσω των απογόνων τους από γενεά σε γενεά, έτσι ώστε είναι στην κυριολεξία "σαρξ εκ της σαρκός" του αρχέγονου πλάσματος το οποίο εξελίχθηκε σε άνθρωπο κατά την τελευταία... περίοδο", εξηγεί ο Λαίνγκ, συγγραφέας του έργου *Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής* (σελ. 119). Ο *Αποκρυφισμός διδάσκει ότι*: (α) τα ζωτικά άτομα της ζωτικής αρχής μας (*Πρανά*) ποτέ δεν χάνονται ολότελα όταν ένας άνθρωπος πεθαίνει. Τα άτομα που είναι καλύτερα εμποτισμένα από την ζωτική αρχή (έναν ανεξάρτητο, αιώνιο, συνειδητό παράγοντα) μεταβιβάζονται εν μέρει από πατέρα σε γιο μέσω της κληρονομικότητας και εν μέρει συγκεντρώνονται ξανά μαζί και γίνονται η εμψυχώνουσα αρχή του νέου σώματος σε κάθε καινούργια ενσάρκωση των Μονάδων. Γιατί, (β) όπως η ατομική Ψυχή είναι πάντα η ίδια, έτσι είναι και τα άτομα των κατώτερων αρχών (το σώμα, το αστρικό ή ζωτικό διπλό του κ.τ.λ.), επειδή έλκονται από την συγγένεια και τον καρμικό νόμο πάντα προς την ίδια ατομικότητα σε μια σειρά διάφορων σωμάτων κ.τ.λ., κ.τ.λ.[571]

Αν θέλουν να είναι δίκαιοι και, το λιγότερο, λογικοί, οι σύγχρονοι οπαδοί του Χαίκελ οφείλουν να το πάρουν απόφαση ότι από εδώ και πέρα η "Περιγένεση του Πλαστιδίου" και παρόμοιες διαλέξεις θα πρέπει να συνάπτονται μαζί με εκείνες πάνω στον "Εσωτερικό Βουδισμό" και στις "Επτά Αρχές του Ανθρώπου". Έτσι το κοινό θα έχει, τουλάχιστον, την ευκαιρία να κρίνει

Όπως νομίζει αυτός, εκείνοι που υποστηρίζουν την αντίθετη άποψη και θεωρούν την ύπαρξη της ανθρώπινης ψυχής "σαν ένα υπερφυσικό, πνευματικό φαινόμενο, το οποίο καθορίζεται από δυνάμεις τελείως διαφορετικές από τις συνηθισμένες υλικές δυνάμεις", περιγελούν "επομένως κάθε ερμηνεία που είναι απλώς επιστημονική". Φαίνεται πως αυτοί δεν έχουν δικαίωμα να βεβαιώνουν ότι "η ψυχολογία εν μέρει και στο σύνολό της είναι μια επιστήμη πνευματική και όχι υλική". Η νέα ανακάλυψη του Χαίκελ (η οποία, όμως, διδασκόταν εδώ και χιλιάδες χρόνια σε όλες τις Ανατολικές θρησκείες), δηλαδή ότι τα ζώα έχουν ψυχή, θέληση και αίσθηση και επομένως ψυχικές λειτουργίες, τον οδηγεί στο να κάνει την ψυχολογία επιστήμη των ζωολόγων. Η αρχαϊκή διδασκαλία ότι η "Ψυχή" (η ζωώδικη και ανθρώπινη ψυχή ή *Κάμα* και *Μάνας*) "έχει την εξελικτική ιστορία της", υποστηρίζεται από τον Χαίκελ ότι είναι δική του ανακάλυψη και νεωτερισμός πάνω σε ένα "απάτητο [;] μονοπάτι"! Αυτός (ο Χαίκελ) θα παρουσιάσει την συγκριτική εξέλιξη της ψυχής στον άνθρωπο και στα άλλα ζώα... "Η συγκριτική μορφολογία των ψυχικών οργάνων και η συγκριτική φυσιολογία των ψυχικών λειτουργιών, που βασίζονται και οι δυο πάνω στην Εξέλιξη, γίνεται έτσι το ψυχολογικό [στην πραγματικότητα υλιστικό] πρόβλημα του επιστημονικού ανθρώπου". (*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*: "Κυτταρικές ψυχές και Ψυχικά κύτταρα", σελ. 135, 136, 137.)

. Βλέπε "Η Μετεμψύχωση των Ζωτικών Ατόμων" στο έργο *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. 531-539. Η συλλογική συσσώρευση αυτών των ατόμων σχηματίζει έτσι την Anima Mundi του Ηλιακού μας Συστήματος, την ψυχή, μια μονάδα, ένα μικροσκοπικό σύμπαν προικισμένο με συνείδηση και επομένως, με μνήμη. (Βλέπε Τόμος I, Μέρος III, Τμήμα XV, "Θεοί. Μονάδες και Άτομα".)

ύστερα από σύγκριση, ποια από τις δυο διδασκαλίες είναι η περισσότερο ή λιγότερο ΠΑΡΑΛΟΓΗ, ακόμα και από την σκοπιά της *υλιστικής* και *ακριβούς* Επιστήμης!

Οι Αποκρυφιστές οι οποίοι ανάγουν κάθε άτομο μέσα στο σύμπαν – είτε σαν σύνολο είτε μόνο του – σε Μια Ενότητα ή Συμπαντική Ζωή, οι οποίοι δεν δέχονται ότι μπορεί να υπάρξει κάτι ανόργανο στην Φύση, οι οποίοι δεν αναγνωρίζουν τέτοιο πράγμα σαν την νεκρή ύλη, οι Αποκρυφιστές, λοιπόν, είναι συνεπείς με την δοξασία του Πνεύματος και της Ψυχής όταν μιλούν για μνήμη σε κάθε άτομο, για *θέληση* και *αίσθηση*. Αλλά τι μπορεί να εννοεί ένας υλιστής με αυτόν τον χαρακτηρισμό; Ο νόμος της βιογένεσης, με την έννοια που του αποδίδουν οι οπαδοί του Χαίκελ, "είναι αποτέλεσμα της άγνοιας από την μεριά των ανθρώπων της επιστήμης της απόκρυφης φυσικής". Εμείς γνωρίζουμε και μιλάμε για "ζωτικά άτομα" και "κοιμώμενα άτομα", γιατί θεωρούμε ότι αυτές οι δύο μορφές ενέργειας – η κινητική και η λανθάνουσα – παράγονται από μια και την αυτή δύναμη ή την ΜΙΑ ΖΩΗ και θεωρούμε αυτή την τελευταία σαν την πηγή και τον υποκινητή των πάντων. Αλλά *τι* είναι εκείνο το οποίο εφοδίασε με ενέργεια και ειδικά με μνήμη τις "πλαστιδιακές ψυχές" του Χαίκελ; Η "κυματοειδής κίνηση των οργανικών μορίων" γίνεται κατανοητή βάσει της θεωρίας της ΜΙΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ, μιας παγκόσμιας Ζωτικής αρχής ανεξάρτητης από την ύλη μας και η οποία εκδηλώνεται σαν *ατομική ενέργεια* μόνο πάνω στο δικό μας πεδίο συνείδησης. Αυτή ακριβώς είναι εκείνη η οποία, ατομικοποιούμενη μέσα στον ανθρώπινο κύκλο, μεταβιβάζεται από πατέρα σε γιο.

Χαίκελ τώρα, τροποποιώντας την θεωρία του Ντάρβιν, υποθέτει – "πολύ ευλογοφανώς", όπως νομίζει ο συγγραφέας του έργου *Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής* (σελ. 119) – "ότι όχι τα ίδια τα άτομα, αλλά οι χαρακτηριστικές κινήσεις τους και ο τρόπος συσσώρευσής τους είναι εκείνο που μεταβιβάζεται με αυτόν τον τρόπο" (μέσω κληρονομικότητας).

Αν ο Χαίκελ ή οποιοσδήποτε επιστήμονας, γνώριζε περισσότερα για την φύση του ατόμου, δεν θα είχε κάνει μια τέτοια βελτίωση στο θέμα. Γιατί αυτός δηλώνει απλώς, με μια γλώσσα *πιο μεταφυσική* από του Ντάρβιν, ακριβώς το ίδιο πράγμα. Η ζωτική αρχή ή *ζωτική ενεργεία*, που είναι πανταχού παρούσα, αιώνια, ακατάστρεφτη, είναι μια *δύναμη* και μια ΑΡΧΗ, σαν *νοούμενο* και άτομα, σαν *φαινόμενο*. Είναι ένα και το αυτό πράγμα και δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν ξεχωριστή παρά μόνο στον υλισμό.[572]

Στην συνέχεια ο Χαίκελ δηλώνει, αναφορικά με τα Άτομα-Ψυχές, κάτι το οποίο με την πρώτη ματιά μοιάζει να είναι τόσο απόκρυφο, όσο και η Μονάδα του Λάιμπνιτς.

> πρόσφατη διαμάχη σχετικά με την φύση των ατόμων τα οποία, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, πρέπει να τα θεωρούμε σαν τους έσχατους παράγοντες σε όλες τις φυσικές και χημικές διαδικασίες [μας λέει], φαίνεται ότι μπορεί να διευθετηθεί εύκολα με την αντίληψη ότι αυτές οι ίδιες μικροσκοπικές μάζες κατέχουν, σαν κέντρα δύναμης, μια μόνιμη ψυχή, ότι κάθε άτομο έχει αίσθηση και την δύναμη της κίνησης. [Χαίκελ, *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 296, σημείωση 21.]

Δεν λέει ούτε μια λέξη αναφορικά με το γεγονός ότι αυτή είναι η θεωρία του Λάιμπνιτς και κατ' εξοχήν αποκρυφιστική. Ούτε και κατανοεί τον όρο "Ψυχή" όπως τον κατανοούμε εμείς. Γιατί για τον Χαίκελ αυτή, μαζί με την συνείδηση, είναι απλώς προϊόν της φαιάς ουσίας του εγκεφάλου· ένα πράγμα το οποίο, όπως και η "κυτταρική ψυχή, είναι το ίδιο αξεδιάλυτα δεμένο με το πρωτοπλασματικό σώμα, όσο και η *ανθρώπινη ψυχή με τον εγκέφαλο και την σπονδυλική στήλη*". [Χαίκελ, *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σημείωση 19.] Αρνείται τα συμπεράσματα των Καντ, Χέρμπερτ

Στην "Μετεμψύχωση των Ζωτικών Ατόμων" για να εξηγήσουμε μια θέση η οποία πολύ συχνά παρανοείται, αναφέρουμε: "Είναι πανταχού παρούσα... αν και (σε αυτό το πεδίο της εκδήλωσης) συχνά σε λανθάνουσα κατάσταση, όπως στην πέτρα. [Ο ορισμός] που αναφέρει πως, όταν αυτή η καταστροφική δύναμη αποσυνδέεται από ένα σύνολο ατόμων [μορίων έπρεπε να λέει], έλκεται αμέσως από άλλα, δεν συνεπάγεται ότι εγκαταλείπει το πρώτο σύνολο [γιατί τότε τα ίδια τα άτομα θα εξαφανίζονταν], αλλά απλώς ότι μεταβιβάζει την *vis viva* ή ζωτική δύναμη, την ενέργεια της κίνησης, στο άλλο σύνολο. Αλλά επειδή εκδηλώνεται στο επόμενο σύνολο σαν αυτό που ονομάζεται Κινητική ενέργεια, δεν έπεται ότι το πρώτο σύνολο την στερείται ολότελα, γιατί εξακολουθεί να υπάρχει σε αυτό σαν εν δυνάμει ενέργεια ή λανθάνουσα ζωή", κ.τ.λ., κ.τ.λ. Τι μπορεί να εννοεί ο Χαίκελ με την φράση "όχι τα ίδια τα άτομα αλλά οι χαρακτηριστικές κινήσεις τους και ο τρόπος συσσώρευσης τους", αν όχι την ίδια Κινητική ενέργεια την οποία εξηγήσαμε; Πρέπει να είχε διαβάσει τον Παράκελσο και να είχε μελετήσει τα *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, χωρίς να έχει αφομοιώσει σωστά τις διδασκαλίες, πριν αναπτύξει τέτοιες θεωρίες.

Σπένσερ, Ντι Μπουά-Ρεΰμόν και Τύνταλ. Ο τελευταίος εκφράζει την γνώμη όλων των μεγάλων ανθρώπων της επιστήμης, καθώς και των μεγαλύτερων στοχαστών της τωρινής αλλά και των περασμένων εποχών, όταν λέει ότι: "το πέρασμα από την φυσική του εγκεφάλου *στα αντίστοιχα γεγονότα της συνείδησης είναι αδιανότητο*... Ακόμα κι αν ο νους και οι αισθήσεις μας ήταν τόσο διευρυμένα, ενισχυμένα... φωτισμένα, ώστε να μας επιτρέπουν να βλέπουμε και να νιώθουμε τα ίδια τα μόρια του εγκεφάλου. Ακόμα κι αν ήμαστε ικανοί να παρακολουθήσουμε όλες τις κινήσεις τους, όλες τις συνενώσεις τους, όλες τις ηλεκτρικές φορτίσεις τους... θα βρισκόμαστε το ίδιο μακριά από την λύση του προβλήματος... *Το χάσμα ανάμεσα στις δύο τάξεις φαινομένων θα παρέμενε διανοητικά αξεπέραστο*". Αλλά η περίπλοκη λειτουργία των νευρικών κυττάρων του μεγάλου Γερμανού ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΥ ή, με άλλα λόγια, η συνείδησή του, δεν του επιτρέπει να ακολουθήσει τα συμπεράσματα των μεγαλύτερων στοχαστών του πλανήτη μας. Αυτός είναι μεγαλύτερος από εκείνους. Βεβαιώνει και *διαμαρτύρεται* εναντίον όλων. "Κανένας, επομένως, δεν έχει δικαίωμα να υποστηρίζει ότι στο μέλλον *εμείς* [ο Χαίκελ] δεν θα μπορέσουμε να περάσουμε πέρα από τα όρια της γνώσης μας τα οποία σήμερα φαίνονται αξεπέραστα". [Χαίκελ, *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σημείωση 23, σελ. 296.] Και παραθέτει από την εισαγωγή του Ντάρβιν στην *Προέλευση του Ανθρώπου* τα ακόλουθα λόγια, τα οποία με ταπεινοφροσύνη συσχετίζει με τους αντιπάλους του και με τον εαυτό του: "Γιατί εκείνοι που γνωρίζουν ελάχιστα και όχι εκείνοι που γνωρίζουν πολλά είναι αυτοί που βεβαιώνουν με τόση απολυτότητα πως τούτο ή εκείνο το πρόβλημα δεν θα λυθεί ποτέ από την επιστήμη". [*Η Προέλευση του Ανθρώπου*, σελ. 2 (έκδ. 1875).]

κόσμος μπορεί να μείνει ήσυχος. Δεν είναι μακριά η ημέρα εκείνη όπου ο "τρισμέγιστος" Χαίκελ θα δείξει (προς μεγάλη του ικανοποίηση) ότι η συνείδηση του σερ Ισαάκ Νεύτωνα ήταν – φυσιολογικά μιλώντας – μια απλή αντανακλαστική δράση (ή ελάσσων συνείδηση) που προκλήθηκε από την *περιγένεση των πλαστιδίων του κοινού προγόνου μας και παλιού φίλου* του *Χαικέλιου Μονήρους*. Το γεγονός ότι το εν λόγω "Βαθύβιο" ξεσκεπάστηκε και αποδείχθηκε ότι ήταν ένας απατεώνας που μιμείται την οργανική ουσία ενώ δεν είναι και παρόλο που από τα τέκνα των ανθρώπων μόνο η γυναίκα του Λωτ (και ακόμα κι αυτή μόνο μετά την ατυχή μεταμόρφωσή της σε στήλη άλατος) μπορεί να διεκδικήσει σαν προπάτορά της το κομμάτι αλατιού που είναι [το Βαθύβιο], ωστόσο αυτά δεν τον απογοητεύουν καθόλου. Συνεχίζει να βεβαιώνει, ψύχραιμα όπως πάντα, ότι απλώς ο χαρακτηριστικός τρόπος κίνησης του φαντάσματος των από καιρό εξαφανισμένων ατόμων του "Πατέρα Βαθύβιου", τα οποία μεταβιβάστηκαν διαμέσου των αιώνων στους κυτταρικούς ιστούς της φαιάς ουσίας του εγκεφάλου κάθε σπουδαίου άνδρα, είναι εκείνο που έκανε τον Σοφοκλή και τον Αισχύλο, καθώς και τον Σαίξπηρ, να γράψουν τις τραγωδίες τους, τον Νεύτωνα να γράψει τις *Αρχές* του, τον Χάμπολντ να γράψει τον *Κόσμο* του κ.τ.λ., κ.τ.λ. Αυτό παρακίνησε και τον Χαίκελ να επινοήσει ελληνο-λατινικά ονόματα με δέκα εκατοστά μάκρος που υποτίθεται ότι σημαίνουν πολλά, ενώ δεν σημαίνουν τίποτε.

Φυσικά, ξέρουμε καλά ότι ο αληθινός, ειλικρινής Εξελικτιστής συμφωνεί μαζί μας και αυτός είναι ο πρώτος που θα πει ότι η γεωλογική καταγραφή όχι μόνο είναι ατελής, αλλά υπάρχουν τεράστια χάσματα στις σειρές των μέχρι τώρα ανακαλυφθέντων απολιθωμάτων, τα οποία δεν θα μπορέσουν ποτέ να καλυφθούν, θα μας πει, ακόμα, ότι "κανένας εξελικτιστής δεν παραδέχεται πως άνθρωπος προέρχεται από *οποιονδήποτε υπαρκτό ή ανύπαρκτο πίθηκο*"· αλλά ότι ο άνθρωπος και πίθηκος προήλθαν πιθανόν πριν από αιώνες, από κάποια κοινή ριζική ομάδα. Όμως, όπως έδειξε και ο ντε Κατρφάς, ακόμα κι αυτός ο πλούτος των ελλειπουσών αποδείξεων θα υποστηρίξει ότι είναι μια μαρτυρία που επιβεβαιώνει τον ισχυρισμό του (του Εξελικτιστή), λέγοντας ότι "όλες οι έμβιες μορφές δεν διατηρήθηκαν στις σειρές των απολιθωμάτων, γιατί οι πιθανότητες διατήρησης ήταν σπάνιες... όταν [ακόμα και ο πρωτόγονος άνθρωπος] έθαβε ή έκαιγε τους νεκρούς του". Αυτό ακριβώς ισχυριζόμαστε κι εμείς. Είναι εξίσου απίθανο ότι το μέλλον μας επιφυλάσσει την ανακάλυψη του γιγαντιαίου σκελετού ενός Ατλάντειου 9 μ. ψηλού, όσο και των απολιθωμάτων ενός πιθηκοειδούς "ελλείποντος κρίκου". Μόνο που το πρώτο είναι πιο *πιθανό*.

III

ΤΑ ΑΠΟΛΙΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΕΙΔΟΥΣ ΠΙΘΗΚΟΥ

Α
ΓΕΩΛΟΓΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΠΟΥ ΣΧΕΤΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΣΧΕΣΗΣ ΤΟΥΣ

Τα στοιχεία που προέρχονται από επιστημονική έρευνα αναφορικά με τον "πρωτόγονο άνθρωπο" και τον πίθηκο, δεν παρέχουν υποστήριξη στις θεωρίες οι οποίες θέλουν τον πρώτο να προέρχεται από τον δεύτερο. "Πού πρέπει, λοιπόν, να φάξουμε για τον πρωτόγονο Άνθρωπο;" εξακολουθεί να αναρωτιέται ο Χάξλεϋ, αφού τον αναζήτησε μάταια μέσα στα βάθη των τεταρτογενών πετρωμάτων. "Ο πρώτος Homo Sapiens ήταν Πλειόκαινος, Μειόκαινος ή ακόμα πιο αρχαίος; Μήπως, μέσα σε στρώματα παλιότερα, τα απολιθωμένα οστά ενός πιθήκου πιο ανθρωποειδούς ή ενός ανθρώπου πιο πιθηκοειδούς από τους ήδη γνωστούς περιμένουν τις έρευνες κάποιου αγέννητου Παλαιοντολόγου; Ο χρόνος θα δείξει". ["Μαρτυρία για την θέση του Ανθρώπου στην Φύση".]

Θα δείξει – αναμφίβολα – και έτσι θα επαληθεύσει την ανθρωπολογία των Αποκρυφιστών. Στο μεταξύ, μέσα στην ανυπομονησία του να αποδείξει την *Προέλευση του Ανθρώπου* του Ντάρβιν, Μπόυντ Ντόουκινς πιστεύει ότι βρήκε τον "ελλείποντα κρίκο", τουλάχιστον στην θεωρία.

Περισσότερο εξαιτίας των θεολόγων και όχι των γεωλόγων, μέχρι το 1860 ο άνθρωπος θεωρείτο ένα απολίθωμα όχι αρχαιότερο από το αδαμικό ορθόδοξο των 6.000 ετών. Αλλά σύμφωνα με την επιθυμία του *Κάρμα*, ένας Γάλλος Αββάς – ο αββά Μπουρζουά – έμελλε να δώσει σε αυτήν την βολική θεωρία ένα χτύπημα ακόμα χειρότερο από εκείνο που δέχθηκε από τις ανακαλύφεις του Μπουσέ ντε Περτ. Όλοι γνωρίζουν ότι ο Αββάς ανακάλυψε και έφερε στο φως ισχυρές μαρτυρίες για την ύπαρξη του ανθρώπου ήδη κατά την διάρκεια της Μειόκαινης περιόδου, γιατί μέσα σε στρώματα Μειόκαινης εποχής ξεθάφτηκαν πρωτόγονα εργαλεία ανθρώπινης αναμφίβολα κατασκευής. Σύμφωνα με τα λόγια του συγγραφέα του έργου *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη* (σελ. 157):

> Θα πρέπει να σκαλίστηκαν από τον άνθρωπο ή – όπως υποθέτει ο Μπόυντ Ντόουκινς – από το Δρυοπίθηκο ή κάποιον άλλον ανθρωποειδή πίθηκο, ο οποίος είχε κάποια δόση νοημοσύνης τόσο ανώτερη από του γορίλλα ή του χιμπατζή, ώστε να είναι σε θέση να κατασκευάζει εργαλεία. Αλλά στην περίπτωση αυτήν το πρόβλημα θα λυνόταν και ο ελλείπων κρίκος θα είχε ανακαλυφθεί, γιατί ένας πίθηκος θα μπορούσε θαυμάσια να ήταν ο πρόγονος του Παλαιολιθικού ανθρώπου.

Ή: ο *απόγονος* του Ηώκαινου Ανθρώπου· μια παραλλαγή που προσφέρεται στην θεωρία. Στο μεταξύ ο Δρυοπίθηκος με τα τόσα ανώτερα νοητικά χαρίσματα απομένει ακόμα να ανακαλυφθεί. Από την άλλη μεριά, αφού ο Νεολιθικός και ο Παλαιολιθικός άνθρωπος έχει γίνει μια απόλυτη βεβαιότητα και αφού, όπως παρατηρεί σωστά ο ίδιος συγγραφέας: "Αν έχουν περάσει 10.000.000 χρόνια από τότε που η γη έγινε αρκετά στερεή ώστε να συγκρατήσει φυτική και ζωική ζωή, η Τριτογενής περίοδος μπορεί να διήρκεσε 5.000.000 ή 10.000.000 χρόνια, αν η τάξη διατήρησης της ζωής διήρκεσε, όπως υποθέτει ο Λάιελ τουλάχιστον 200.000.000 χρόνια" [*Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 161], τότε γιατί να μη δοκιμαστεί και μια άλλη θεωρία; Ας ανάγουμε τον άνθρωπο, σαν μια υπόθεση, στο τέλος της Μεσοζωικής εποχής, δεχόμενοι χάριν συζητήσεως ότι οι (πολύ πιο πρόσφατοι) ανώτεροι πίθηκοι υπήρχαν τότε! Αυτό θα αφήσει αρκετό χρόνο, ώστε ο άνθρωπος και οι σύγχρονοι πίθηκοι να παρεκκλίνουν από το μυθικό "*πιο ανθρωποειδή πίθηκο*" και ακόμα κι αυτός να εκφυλιστεί σε κείνους που βλέπουμε να *μιμούνται* τον άνθρωπο στην χρησιμοποίηση "κλαδιών δένδρων ως ροπάλων και στο σπάσιμο των καρυδών με

βαριά αντικείμενα και πέτρες".[573] Μερικές άγριες φυλές των ορεινών περιοχών της Ινδίας φτιάχνουν τις κατοικίες τους στα δένδρα, ακριβώς όπως οι γορίλλες κατασκευάζουν τις φωλιές τους. Το θέμα του ποιος από τους δύο, το ζώο ή ο άνθρωπος, μιμήθηκε τον άλλον μετά δυσκολίας παραμένει ανοιχτό, ακόμα κι αν δεχτούμε την θεωρία του Μπόυντ Ντόουκινς. Όμως, ο φανταστικός χαρακτήρας αυτής της υπόθεσης γίνεται γενικά αποδεκτός. Υποστηρίζεται ότι κατά την Πλειόκαινο και την Μειόκαινο περίοδο υπήρχαν αληθινοί πίθηκοι και μπαμπουίνοι και ο άνθρωπος ήταν αναμφίβολα σύγχρονος με τους πρώτους. Αν και όπως βλέπουμε η ορθόδοξη ανθρωπολογία διστάζει παρ' όλα τα γεγονότα να τον τοποθετήσει στην εποχή του Δρυοπίθηκου, τον οποίο "μερικοί ανατομιστές θεώρησαν σαν ανώτερο από μερικές απόψεις από τον χιμπαντζή ή τον γορίλλα" [*Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 151]. Ωστόσο, στην Ηώκαινο δεν ανασκάφθηκαν άλλα απολιθώματα πρωτευόντων και δεν βρέθηκαν απομεινάρια πιθηκοειδών, εκτός από ελάχιστες εκλείπουσες μορφές λεμούριων. Και βρίσκουμε επίσης τον υπαινιγμό ότι, ο Δρυοπίθηκος μπορεί να ήταν ο "ελλείπων κρίκος", αν και ο εγκέφαλος του πλάσματος δεν επιβεβαιώνει την θεωρία περισσότερο σπ' ό,τι ο εγκέφαλος του σύγχρονου γορίλλα. (Βλέπε επίσης τις υποθέσεις του Γκωντρύ).

Τώρα θα ρωτήσουμε: ποιος από τους Επιστήμονες είναι έτοιμος να αποδείξει ότι δεν υπήρχε κανένας άνθρωπος κατά την πρώτη Τριτογενή περίοδο; Τι ήταν εκείνο που εμπόδιζε την παρουσία του; Μόλις πριν από τριάντα χρόνια η ύπαρξη του πέρα από 6.000 ή 7.000 χρόνια απορριπτόταν με αγανάκτηση. Τώρα του αρνούνται την ύπαρξη στην Ηώκαινο εποχή. Στον επόμενο αιώνα μπορεί να τεθεί θέμα για το αν ο άνθρωπος ήταν σύγχρονος με τους "φτερωτούς Δράκοντες", τους πτεροδάκτυλους, τους πλησιόσαυρους και τον ιγουανάδοντα κ.τ.λ., κ.τ.λ. Ας ακούσουμε, όμως, την ηχώ της Επιστήμης.

> Είναι, λοιπόν, σαφές ότι όπου ζούσαν ανθρωποειδείς πίθηκοι, είτε εξαιτίας ανατομικής κατασκευής, είτε εξαιτίας κλίματος και περιβάλλοντος, πρέπει να ζούσε επίσης και ο άνθρωπος ή κάποιο πλάσμα που ήταν πρόγονος του ανθρώπου. Από ανατομική άποψη οι πίθηκοι και οι μαϊμούδες είναι εξίσου ειδικές ποικιλίες του τύπου των θηλαστικών όσο είναι και ο άνθρωπος, με τον οποίον μοιάζουν οστό προς οστό και μυ προς μυ και ο φυσικός άνθρωπος είναι απλώς ένα παράδειγμα του τετράχειρου τύπου που ξεχωρίζει εξαιτίας της όρθιας στάσης του και του μεγαλύτερου εγκεφάλου...[574] Αν μπορούσε να επιβιώσει – και ξέρουμε ότι μπόρεσε – μέσα στις αντίξοες συνθήκες και στις υπερβολικές μεταλλαγές της περιόδου των Παγετώνων, τότε δεν υπάρχει λόγος που θα τον εμπόδιζε να ζήσει στο ημιτροπικό κλίμα της Μειόκαινης περιόδου, όταν ένα εύκρατο κλίμα εκτεινόταν από την Γροιλανδία μέχρι την Σπιτσβέργη... [Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 151-152.]

Όταν οι περισσότεροι άνθρωποι της Επιστήμης – οι οποίοι είναι ανυποχώρητοι στην πίστη τους για την προέλευση του ανθρώπου από ένα "εκλειπόν ανθρωποειδές θηλαστικό" – δεν δέχονται ούτε και την απλή λογικότητα οποιασδήποτε άλλης θεωρίας εκτός από έναν πρόγονο κοινό για τον άνθρωπο και τον δρυοπίθηκο, είναι ανακουφιστικό να βρίσκουμε σε ένα έργο πραγματικής επιστημονικής αξίας ένα τέτοιο περιθώριο για συμβιβασμό. Είναι πράγματι τόσο μεγάλο το περιθώριο, όσο θα μπορούσε να είναι κάτω από τις περιστάσεις, δηλαδή χωρίς τον άμεσο κίνδυνο να γκρεμιστεί από το παλιρροιακό κύμα της "επιστημολατρείας". Πιστεύοντας ότι, "η δυσκολία για την ερμηνεία της ανάπτυξης της νόησης και της ηθικής μέσω της εξέλιξης, δεν είναι τόσο μεγάλη

Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίον πρέπει να δρούσε, όμως, ο *πρωτόγονος άνθρωπος*. Στην εποχή μας δεν γνωρίζουμε ανθρώπους ούτε καν άγριους, οι οποίοι να είναι γνωστό ότι μιμήθηκαν τους πιθήκους που ζούσαν κοντά τους στα δάση της Αμερικής και των διάφορων νησιών. Δεν γνωρίζουμε μεγάλους πιθήκους οι οποίοι, αν εξημερωθούν και ζήσουν σε σπίτια, θα μιμηθούν τους ανθρώπους μέχρι του σημείου να φορούν καπέλο και παλτό. Η συγγραφέας είχε η ίδια ένα χιμπατζή που χωρίς να διδαχθεί, άνοιγε την εφημερίδα και προσποιόταν ότι την διάβαζε. Οι κατερχόμενες γενιές, τα παιδιά, είναι εκείνα που μιμούνται τους γονείς τους, και όχι το αντίστροφο.

Ρωτάμε αν θα άλλαζε έστω και ένα γιώτα από την επιστημονική αλήθεια και το γεγονός που περιέχεται στην προηγούμενη πρόταση, αν την διαβάζαμε ως εξής: "ο πίθηκος είναι απλώς ένα παράδειγμα του δίποδου τύπου που ξεχωρίζει επειδή βαδίζει με τα τέσσερα, και έχει γενικά, μικρό εγκέφαλο". *Εσωτερικά μιλώντας* αυτή είναι η πραγματική αλήθεια και όχι το αντίστροφο. [Ε.Π.Μπ.]

όπως αυτή που παρουσιάζεται από την διαφορά στην φυσική δομή[575] ανάμεσα στον άνθρωπο και στο ανώτερο ζώο", ο ίδιος ο συγγραφέας λέει:

> Δεν είναι, ωστόσο, εύκολο να καταλάβουμε πώς προήλθε αυτή η διαφορά στην φυσική δομή και πώς ήρθε σε ύπαρξη ένα ον το οποίο είχε έναν τέτοιον εγκέφαλο και χέρι και τέτοιες λανθάνουσες ικανότητες για μια σχεδόν απεριόριστη πρόοδο. Η δυσκολία είναι η εξής: η διαφορά δομής ανάμεσα στην κατώτερη υπαρκτή φυλή ανθρώπου και στον ανώτερο υπαρκτό πίθηκο είναι υπερβολικά μεγάλη, ώστε να επιτρέπει την πιθανότητα ο ένας να είναι έμμεσος απόγονος του άλλου. Ο νέγρος παρουσιάζει από μερικές απόψεις μια ελάχιστη προσέγγιση προς τον πιθηκοειδή τύπο. Το κρανίο του είναι στενότερο, ο εγκέφαλος του λιγότερο εκτεταμένος, το ρύγχος του πιο προεξέχον, ο βραχίονας του μακρύτερος από του μέσου Ευρωπαίου. Ωστόσο είναι οπωσδήποτε άνθρωπος και ένα μεγάλο χάσμα τον χωρίζει από τον χιμπαντζή ή τον γορίλλα. Ακόμα και ένας ανόητος ή κρετίνος, του οποίου ο εγκέφαλος δεν είναι μεγαλύτερος ούτε και η νοημοσύνη του ανώτερη από του χιμπαντζή είναι ένας *καθυστερημένος άνθρωπος και όχι πίθηκος*.
>
> Αν, επομένως, η νταρβινική θεωρία ισχύει στην περίπτωση του ανθρώπου και του πιθήκου, πρέπει να γυρίσουμε σε κάποιον κοινό πρόγονο από τον οποίον μπορεί να προήλθαν και οι δύο... Αλλά για να το καθιερώσουμε αυτό σαν γεγονός και όχι σαν θεωρία, χρειάζεται να βρούμε την προγονική μορφή ή τουλάχιστον κάποιες ενδιάμεσες μορφές που να τείνουν προς αυτήν... με άλλα λόγια... τον ελλείποντα κρίκο! Πρέπει να παραδεχτούμε πως μέχρι τώρα όχι μόνο δεν ανακαλύφθηκαν τέτοιοι ελλείποντες κρίκοι, αλλά τα αρχαιότερα γνωστά ανθρώπινα κρανία και σκελετοί, τα οποία χρονολογούνται από την περίοδο των Παγετώνων και είναι προφανώς ηλικίας τουλάχιστον 100.000 ετών, δεν εμφανίζουν καμιά σαφή προσέγγιση προς κάποιο προ-ανθρώπινο τύπο. Αντίθετα, ένας από τους αρχαιότερους τύπους, οι άνθρωποι του νεκρικού σπηλαίου του Κρο-Μανιόν,[576] είναι τύπος μιας εκλεπτυσμένης φυλής, με ψηλό ανάστημα, μεγάλο εγκέφαλο και γενικά ανώτερη από πολλές από τις υπάρχουσες φυλές της ανθρωπότητας. Ασφαλώς, η απάντηση είναι ότι
> χρόνος δεν επαρκεί και αν ο άνθρωπος και ο πίθηκος είχαν έναν κοινό πρόγονο και αφού κατά την Μειόκαινη περίοδο υπήρχε ήδη σίγουρα ένα αρκετά εξελιγμένο ανθρωποειδές και πιθανώς ο άνθρωπος, επομένως ένας τέτοιος πρόγονος θα πρέπει να αναζητηθεί ακόμα πιο πίσω, σε μια απόσταση τέτοια, ώστε αν συγκριθεί μαζί της ολόκληρη η Τεταρτογενής περίοδος να μοιάζει ασήμαντη... αυτό μπορεί να μας κάνει να διστάσουμε πριν δεχτούμε ότι ο άνθρωπος... είναι απλώς μια εξαίρεση... Αυτό είναι πιο δύσκολο να το πιστέψουμε, γιατί η οικογένεια των πιθήκων με την οποία μοιάζει τόσο πολύ ο άνθρωπος [;]... περιέχει αναρίθμητους κλάδους που εισχωρούν ο ένας μέσα στον άλλο, αλλά που τα άκρα της διαφέρουν πολύ περισσότερο μεταξύ τους απ' όσο διαφέρει
> άνθρωπος από τις ανώτερες σειρές των πιθήκων. Αν για τον άνθρωπο απαιτείται μια ειδική δημιουργία, τότε δεν θα έπρεπε να υπάρχουν ειδικές δημιουργίες και για τον χιμπαντζή, τον γορίλλα, τον ουραγκουτάγκο και για 100 τουλάχιστον διαφορετικά είδη πιθήκων και μαϊμούδων που είναι όλα φτιαγμένα πάνω στην ίδια γραμμή; [Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 180-182.]

Υπήρξε μια "*ειδική* δημιουργία" για τον άνθρωπο και μια "ειδική δημιουργία" για τον *πίθηκο*, τον απόγονό του, μόνο που έγινε πάνω σε άλλες γραμμές απ' αυτές που υπολόγισε ποτέ η Επιστήμη. Ο Αλμπέρ Γκωντρύ και όλοι δίνουν κάποιους σοβαρούς λόγους για τους οποίους ο άνθρωπος δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν το επιστέγασμα της ομάδας των πιθήκων. Όταν βλέπει

Δεν μπορούμε να ακολουθήσουμε τον Λαίνγκ στο σημείο αυτό. Όταν δεδηλωμένοι Νταρβινιστές, όπως ο Χάξλεϋ, επισημαίνουν "το μεγάλο χάσμα που παρεμβάλλεται ανάμεσα στον κατώτερο πίθηκο και στον ανώτερο άνθρωπο από άποψη νοητικής ικανότητας" το "τεράστιο χάσμα... μεταξύ τους", την "απροσμέτρητη και πρακτικά άπειρη διαφορά της ανθρώπινης μορφής από την πιθηκοειδή οικογένεια" (*Η θέση του Ανθρώπου στην Φύση*, σελ. 142-143 και σημείωση). Όταν ακόμα και η υλική βάση του νου – ο εγκέφαλος – υπερβαίνει τόσο πλατιά σε μέγεθος εκείνον των ανώτερων υπαρχόντων πιθήκων. Όταν άνθρωποι σαν τον Ουάλας αναγκάζονται να επικαλεστούν την παρέμβαση εξωγήινων διανοιών προκειμένου να ερμηνεύσουν την εξέλιξη ενός πλάσματος όπως ο άλαλος πιθηκάνθρωπος ή ο άφωνος άγριος του Χαίκελ στο επίπεδο του μεγαλεγκέφαλου και ηθικού ανθρώπου του σήμερα, τότε είναι ανώφελο να αγνοήσουμε τόσο επιπόλαια τα αινίγματα του Εξελικτιστή. Αν η δομική μαρτυρία είναι τόσο ελάχιστα πειστική και, σαν σύνολο, τόσο εχθρική προς το Νταρβινισμό, τότε οι δυσκολίες ως προς το "πώς" της εξέλιξης του ανθρώπινου νου μέσω φυσικής επιλογής είναι δέκα φορές μεγαλύτερες.

Μια φυλή την οποία οι κ.κ. ντε Κατρφάς και Χάμυ θεωρούν σαν έναν κλάδο της *ίδιας ομάδας* από την οποίαν προήλθαν οι Γκουάντσος των Καναρίων Νήσων, με λίγα λόγια απόγονοι των Ατλάντων.

κανείς ότι ο "πρωτόγονος άγριος" (;) όχι μόνο ήταν μια πραγματικότητα κατά την Μειόκαινη εποχή, αλλά – όπως δείχνει ο ντε Μορτιγιέ – τα προϊστορικά εργαλεία που άφησε πίσω του ήταν *θρυμματισμένα από φωτιά* σε εκείνη την απομακρυσμένη εποχή, όταν μαθαίνουμε ότι από τα *ανθρωποειδή μόνο* ο Δρυοπίθηκος εμφανίζεται σε αυτά τα στρώματα, τότε ποιο είναι το φυσικό συμπέρασμα; Ότι οι Νταρβινιστές βρίσκονται σε δίλημμα. Ο υπερβολικά ανθρωπόμορφος *γίββωνας βρίσκεται ακόμα στην ίδια κατώτερη βαθμίδα ανάπτυξης, όπως ήταν όταν συνυπήρχε με τον άνθρωπο στο τέλος της Περιόδου των Παγετώνων*. Δεν έχει αλλάξει σημαντικά από την Πλειόκαινο εποχή. Τώρα υπάρχει ελάχιστη διαφορά ανάμεσα στον Δρυοπίθηκο και στα υπάρχοντα ανθρωποειδή: γίββωνα, γορίλλα κ.τ.λ. Αν, λοιπόν, η νταρβινική θεωρία είναι απόλυτα επαρκής, πώς μπορούμε να "εξηγήσουμε" την εξέλιξη αυτού του πιθήκου σε άνθρωπο κατά την διάρκεια του πρώτου μισού της Μειόκαινης εποχής;

χρόνος είναι υπερβολικά σύντομος για μια τέτοια θεωρητική μεταμόρφωση. Η υπερβολική βραδύτητα με την οποία επέρχεται η παραλλαγή στα είδη, καθιστά το γεγονός απίθανο, ειδικά βάσει της υπόθεσης της φυσικής επιλογής. Το τεράστιο νοητικό και δομικό χάσμα ανάμεσα σε έναν άγριο που γνωρίζει την φωτιά και τον τρόπο να την ανάβει και σε ένα ζωώδες ανθρωποειδές, είναι υπερβολικά μεγάλο για να γεφυρωθεί, ακόμα και ιδεατά, κατά την διάρκεια μιας τόσο σύντομης περιόδου. Οι Εξελικτιστές μπορούν, αν το προτιμούν, να σπρώξουν προς τα πίσω την διαδικασία, στην διάρκεια της Ηώκαινης εποχής και μπορούν ακόμα να αποδώσουν τον Άνθρωπο και τον Δρυοπίθηκο σε έναν κοινό πρόγονο. Αλλά παρ' όλα αυτά πρέπει να αντιμετωπίσουν την δυσάρεστη σκέψη ότι, στα Ηώκαινα στρώματα τα ανθρωποειδή απολιθώματα είναι τόσο εμφανή με την απουσία τους όσο και ο μυθικός *Πιθηκάνθρωπος* του Χαίκελ. Μήπως η έξοδος από αυτό το αδιέξοδο θα βρεθεί, αν καταφύγουμε στο "άγνωστο" και αν αναφερθούμε, μαζί με τον Ντάρβιν, στην "ατέλεια του γεωλογικού αρχείου"; Ίσως. Αλλά το ίδιο δικαίωμα προσφυγής πρέπει να παραχωρηθεί εξίσου και στους Αποκρυφιστές, αντί να παραμένει μονοπώλιο του αμήχανου υλισμού. Εμείς λέμε ότι ο φυσικός άνθρωπος υπήρχε πριν εναποτεθεί το πρώτο στρώμα των Κρητιδικών πετρωμάτων. Κατά το πρώτο μέρος της Τριτογενούς Εποχής άνθισε ο πιο έξοχος πολιτισμός που γνώρισε ποτέ ο κόσμος, σε μια περίοδο που ο *ανθρωποπίθηκος* του Χαίκελ θεωρείται ότι τριγυρνούσε μέσα στα αρχέγονα δάση και ο υποτιθέμενος πρόγονος του Γκραντ Άλλεν κρεμόταν από κλαδί σε κλαδί με τις τριχωτές συντρόφους του, τις εκφυλισμένες Λιλίθ του Αδάμ της Τρίτης Φυλής. Ωστόσο δεν υπήρχαν ανθρωποειδείς πίθηκοι κατά τις λαμπρότερες ημέρες του πολιτισμού της Τέταρτης Φυλής. Το *κάρμα*, όμως, είναι ένας μυστηριώδης νόμος και δεν σέβεται καθόλου τα άτομα. Τα τέρατα που γεννήθηκαν με αμαρτία και ντροπή από τους Ατλάντειους γίγαντες, "*θολά αντίγραφα*" των ζωωδών γεννητόρων τους και επομένως του σύγχρονου ανθρώπου (Χάξλεϋ), τώρα παραπλανούν και κατακλύζουν με λάθη τον στοχαστικό Ανθρωπολόγο της ευρωπαϊκής Επιστήμης.

Πού έζησε ο πρώτος άνθρωπος; Μερικοί Νταρβινιστές λένε στην Δυτική Αφρική, άλλοι στην Νότια Ασία, άλλοι πάλι πιστεύουν σε μια ανεξάρτητη προέλευση ανθρώπινων ομάδων στην Ασία και στην Αμερική από κάποιον πιθηκοειδή πρόγονο (Φογκτ). Ο Χαίκελ, όμως, προχωράει χαρούμενα στην επίθεση. Αλλάζοντας από τον "προπίθηκό" του – "έναν πρόγονο κοινό για όλους τους άλλους κατάρρινους, περιλαμβανομένου και του ανθρώπου" – έναν "κρίκο", ο οποίος, όμως, έχει απορριφθεί για τα καλά από τις πρόσφατες ανατομικές ανακαλύψεις (!) καταφέρνει, ωστόσο, να βρει μια κατοικία για τον πρωτόγονο *άλαλο Πιθηκάνθρωπο*.

> Κατά πάσα πιθανότητα αυτό [η μεταμόρφωση του ζώου σε άνθρωπο] συνέβη στην Νότιο Ασία, σε μια περιοχή όπου υπάρχουν πολλές ενδείξεις πως εκεί ήταν η αρχική πατρίδα διάφορων ειδών ανθρώπου. Πιθανόν η ίδια η Νότια Ασία να μην ήταν η αρχική κοιτίδα της ανθρώπινης φυλής, αλλά να ήταν η ΛΕΜΟΥΡΙΑ, μια ήπειρος που βρισκόταν νότια της Ασίας και η οποία βυθίστηκε αργότερα κάτω από την επιφάνεια του Ινδικού Ωκεανού. Η περίοδος κατά την οποία συνέβη η μετεξέλιξη των ανθρωποειδών πιθήκων σε ανθρώπους, ήταν, ίσως, το τελευταίο τμήμα της Τριτογενούς περιόδου, η Πλειόκαινος Εποχή και ίσως, η Μειόκαινος, ο πρόδρομός της. [*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 73.]

Από τις παραπάνω υποθέσεις η μόνη που αξίζει είναι εκείνη που αναφέρεται στην Λεμουρία, η οποία ήταν η κοιτίδα της ανθρωπότητας: του φυσικού σεξουαλικού πλάσματος το οποίο υλοποιήθηκε μετά από πολλούς αιώνες από τον αιθερικό ερμαφρόδιτο. Μόνο που – αν έχει αποδειχθεί ότι η Νήσος του Πάσχα είναι ένα πραγματικό απομεινάρι της Λεμουρίας – τότε σύμφωνα με τον Χαίκελ, θα πρέπει να πιστέψουμε ότι ο "*βωβός πιθηκάνθρωπος*", ο οποίος είχε μόλις ξεφύγει από την κατάσταση του ζωώδους θηλαστικού τέρατος, ήταν αυτός που κατασκεύασε τα γιγαντιαία αγάλματα-πορτραίτα, μερικά από τα οποία βρίσκονται τώρα στο Βρετανικό Μουσείο. Οι κριτικοί κάνουν λάθος όταν αποκαλούν τις δοξασίες του Χαίκελ "απαίσιες, επαναστατικές, ανήθικες", αν και ο υλισμός είναι λογικό επακόλουθο του μύθου ενός πιθηκοειδούς προγόνου. Αυτές είναι απλώς υπερβολικά παράλογες για να χρειάζονται διάψευση.

* * *

Β
ΔΥΤΙΚΟΣ ΕΞΕΛΙΚΤΙΣΜΟΣ: Η ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΕΙΔΟΥΣ ΚΑΤΑ ΚΑΝΕΝΑΝ ΤΡΟΠΟ ΔΕΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΗ ΤΟΥ ΝΤΑΡΒΙΝΙΣΜΟΥ

Μας λένε ότι, ενώ κάθε άλλη αίρεση εναντίον της σύγχρονης επιστήμης μπορεί να αγνοηθεί, εν τούτοις η δική μας άρνηση της νταρβινικής θεωρίας όσον αφορά τον άνθρωπο είναι το μοναδικό "ασυγχώρητο" αμάρτημα. Οι Εξελικτιστές στέκονται σταθεροί σαν βράχος πάνω στην μαρτυρία της ομοιότητας στην δομή ανάμεσα στον πίθηκο και στον άνθρωπο. Υποστηρίζεται πως στην περίπτωση αυτήν η ανατομική μαρτυρία είναι ακαταμάχητη: *οστό προς οστό και μυ προς μυ,* ακόμα και η διάταξη του εγκεφάλου, είναι σε μεγάλο βαθμό όμοια.

Ωραία. Και τι μ' αυτό; Όλα αυτά ήταν γνωστά πριν από τον βασιλιά Ηρώδη και οι συγγραφείς του *Ραμαγιάνα*, οι ποιητές του τραγούδησαν την δύναμη και την ανδρεία του Χανουμάν, του θεού πιθήκου, "τα κατορθώματα του οποίου ήταν σπουδαία και η σοφία του ασυναγώνιστη", θα πρέπει να γνώριζαν για την ανατομία και τον εγκέφαλό του τόσα, όσα γνωρίζει στην εποχή μας ο κάθε Χαίκελ ή Χάξλεϋ. Αμέτρητοι τόμοι σχετικά με αυτήν την ομοιότητα έχουν γραφεί τόσο κατά την αρχαιότητα, όσο και στην σύγχρονη εποχή. Επομένως, τίποτε το καινούργιο δεν προσφέρεται στον κόσμο ή στην φιλοσοφία με τους τόμους του Μίβαρτ *Άνθρωπος και Πίθηκοι*

με την υπεράσπιση του Νταρβινισμού εκ μέρους των κ.κ. Φισκ και Χάξλεϋ. Αλλά ποιες είναι αυτές οι κρίσιμες αποδείξεις για την καταγωγή του ανθρώπου από έναν πιθηκοειδή πρόγονο; Μας λένε ότι αν η νταρβινική θεωρία δεν είναι αληθινή, αν ο άνθρωπος και ο πίθηκος δεν προέρχονται από έναν κοινό πρόγονο, τότε θα κληθούμε να εξηγήσουμε τον λόγο:

Της ομοιότητας της δομής ανάμεσα στους δύο: το γεγονός ότι ο ανώτερος ζωικός κόσμος – ο άνθρωπος και το ζώο – ανήκουν σωματικά στον ίδιο τύπο ή πρότυπο.

Της παρουσίας στοιχειωδών οργάνων μέσα στον άνθρωπο: δηλαδή ίχνη προηγούμενων οργάνων που τώρα έχουν ατροφήσει εξαιτίας της αχρηστείας τους. Υποστηρίζεται ότι μερικά από αυτά τα όργανα δεν μπορεί να έχουν κανέναν σκοπό χρησιμότητας, παρά μόνο για ένα ημιζώο, ένα ημιδενδρόβιο πλάσμα. Γιατί, επίσης, βρίσκουμε στον άνθρωπο εκείνα τα "στοιχειώδη" όργανα (τόσο άχρηστα όσο άχρηστο είναι και το υποτυπώδες πτερύγιο του Απτέρυγος της Αυστραλίας), την σκωληκοειδή απόφυση του τυφλού [εντέρου], τους μύες του αυτιού,[577] την "υποτυπώδη ουρά" (με την οποία γεννιούνται ακόμα μερικά παιδιά) κ.τ.λ., κ.τ.λ.;

Αυτή η πολεμική κραυγή και η φασαρία των πιο ασήμαντων Νταρβινιστών είναι δυνατότερη και από εκείνη των ίδιων των Εξελικτιστών επιστημόνων!

Ο καθηγητής Όουεν πιστεύει πως αυτοί οι μύες – *ανελκτήρ, οπίσθιος και πρόσθιος ωτιαίος* – έπαιζαν ενεργό ρόλο στον άνθρωπο της Λίθινης Εποχής. Αυτό μπορεί να είναι ή και να μην είναι έτσι. Το θέμα εμπίπτει κάτω από την συνηθισμένη "απόκρυφη" εξήγηση, και δεν χρειάζεται καμιά υπόθεση για κάποιον "ζωικό πρόγονο" για να λυθεί.

Επίσης αυτοί οι τελευταίοι – με τον μεγάλο αρχηγό τους Χάξλεϋ και τέτοιους εξέχοντες ζωολόγους όπως ο Ρόμανς και άλλοι – ενώ υποστηρίζουν την νταρβινική θεωρία, είναι οι πρώτοι που ομολογούν τις σχεδόν αξεπέραστες δυσκολίες στον δρόμο της τελικής απόδειξής της. Και υπάρχουν εξίσου σπουδαίοι άνθρωποι της επιστήμης οι οποίοι αρνούνται εμφατικά την αδικαιολόγητη υπόθεση και απορρίπτουν ανοικτά τις αστήρικτες υπερβολές του θέματος της υποτιθέμενης ομοιότητας. Αρκεί να ρίξει κανείς μια ματιά στα έργα των Μπροκά, Γκρασολέ, Όουεν, Προύνερ-Μπέυ και τέλος στο τελευταίο μεγάλο έργο του ντε Κατρφάς, *Εισαγωγή στην Μελέτη των Ανθρώπινων Φυλών*, για να ανακαλύψει το λάθος των Εξελικτιστών. Μπορούμε να πούμε κάτι περισσότερο: οι υπερβολές σχετικά με μια τέτοια ομοιότητα δομής ανάμεσα στον άνθρωπο και στον ανθρωπόμορφο πίθηκο τελευταία έχουν γίνει τόσο ολοφάνερες και παράλογες, ώστε ακόμα και ο ίδιος ο Χάξλεϋ αναγκάστηκε να διαμαρτυρηθεί ενάντια στις υπερβολικά αισιόδοξες προσδοκίες. Ο ίδιος ο μεγάλος ανατομιστής είναι εκείνος που ανακάλεσε στην τάξη τους "ασήμαντους", δηλώνοντας σε ένα από τα άρθρα του ότι οι διαφορές στην δομή του ανθρώπινου σώματος και του σώματος του ανώτερου ανθρωπόμορφου πιθηκοειδούς, όχι μόνο *απέχουν πολύ από του να είναι μικρές και ασήμαντες,* αλλά αντίθετα είναι πολύ μεγάλες και δηλωτικές: "καθένα από τα οστά του γορίλλα φέρει πάνω του μια ιδιαίτερη σφραγίδα που το ξεχωρίζει από ένα παρόμοιο ανθρώπινο οστό". Ανάμεσα στα υπάρχοντα πλάσματα δεν βρίσκεται ούτε μια ενδιάμεση μορφή η οποία να γεμίσει το χάσμα ανάμεσα στον άνθρωπο και στον πίθηκο. Το να αγνοήσει κανείς το χάσμα, πρόσθεσε, "*θα ήταν εξίσου αδικαιολόγητο όσο και παράλογο*".[578]

Τέλος, ο παραλογισμός μιας τέτοιας αφύσικης προέλευσης του ανθρώπου είναι τόσο προφανής μπροστά σε όλες τις αποδείξεις και στην μαρτυρία του κρανίου του πιθηκοειδούς όταν συγκριθεί με του ανθρώπου, ώστε ακόμα και ο ντε Κατρφάς κατέφυγε ασυνείδητα στην δική μας εσωτερική θεωρία, λέγοντας ότι μάλλον οι *πίθηκοι μπορούν να διεκδικήσουν την καταγωγή τους από τον άνθρωπο και όχι το αντίστροφο*. Όπως αποδείχθηκε από τον Γκρασολέ, σχετικά με τις κοιλότητες του εγκεφάλου των ανθρωποειδών – είδος στο οποίο το όργανο αυτό αναπτύσσεται με μια αντίστροφη αναλογία από ό,τι θα έπρεπε να συμβαίνει στην περίπτωση που τα αντίστοιχα όργανα του ανθρώπου ήταν πράγματι προϊόν ανάπτυξης των εν λόγω οργάνων των πιθήκων – το μέγεθος του ανθρώπινου κρανίου και ο εγκέφαλος, καθώς και οι κοιλότητες, αυξάνουν με την ατομική ανάπτυξη του ανθρώπου. Η νοημοσύνη που αναπτύσσεται και αυξάνει με την ηλικία, ενώ τα οστά του προσώπου και των σιαγόνων μικραίνουν και ισιώνουν, μεταβάλλοντας τον έτσι σε μια όλο και πιο πνευματική μορφή, ενώ με τον πίθηκο συμβαίνει το αντίθετο. Κατά την νεότητά του το πιθηκοειδές είναι πολύ πιο νοήμον και καλοφτιαγμένο, ενώ με τα χρόνια γίνεται νωθρότερο. Και καθώς το κρανίο του υποχωρεί και φαίνεται να μικραίνει όσο γερνάει, τα οστά του προσώπου και των σιαγόνων μεγαλώνουν και ο εγκέφαλος τελικά συνθλίβεται και σπρώχνεται προς τα πίσω, έτσι ώστε με κάθε ημέρα που περνάει να πλησιάζει όλο και περισσότερο τον ζωώδη τύπο. Το όργανο της σκέψης – ο εγκέφαλος – υποχωρεί και μικραίνει, κατακτημένο και αντικαταστημένο ολότελα από το όργανο του άγριου ζώου: τα σαγόνια.

Έτσι, όπως παρατηρείται έξυπνα σε ένα γαλλικό έργο, ο γορίλλας έχει απόλυτο δίκιο να απευθυνθεί σε έναν Εξελικτιστή και να απαιτήσει το δικαίωμά του να προέρχεται από αυτόν, θα μπορούσε να του πει: "Εμείς, οι ανθρωποειδείς πίθηκοι, αποτελούμε μια ανάδρομη απόκλιση από τον ανθρώπινο τύπο και επομένως η ανάπτυξη και η εξέλιξή μας εκφράζονται από την μετάβαση από μια ανθρωποειδή σε μια ζωοειδή δομή του οργανισμού. Αλλά με ποιον τρόπο εσείς, οι άνθρωποι, μπορεί να προέρχεστε από εμάς; Πώς μπορείτε εσείς να αποτελέσετε μια συνέχιση του δικού μας είδους; Γιατί, για να γίνει αυτό δυνατόν, θα έπρεπε η οργάνωσή σας να διαφέρει

Χάξλεϋ, *Η θέση του Ανθρώπου στην Φύση*, σελ. 104. Και για να αναφέρουμε μια καλή αυθεντία: "βρίσκουμε έναν από τους πιο ανθρωποειδείς πιθήκους (τον γίββωνα) στην Τριτογενή περίοδο και το είδος αυτό βρίσκεται ακόμα στην ίδια κατώτερη βαθμίδα και δίπλα-δίπλα με αυτό στο τέλος της περιόδου των Παγετώνων βρίσκεται ο άνθρωπος στην ίδια ανώτερη βαθμίδα όπως σήμερα. Δηλαδή ο πίθηκος δεν προσέγγισε πιο κοντά στον άνθρωπο και ο σύγχρονος άνθρωπος δεν απομακρύνθηκε από τον πίθηκο περισσότερο από τον πρώτο άνθρωπο (απολιθώματα)... τα γεγονότα αυτά αντικρούουν την θεωρία μιας συνεχούς προοδευτικής ανάπτυξης". (Δρ. Φ. Πφαφ, *Ηλικία και Προέλευση του Ανθρώπινου Γένους*, σελ. 36-37). Όταν, σύμφωνα με τον Φογκτ ο εγκέφαλος του μέσου Αυστραλού είναι 248,37 κυβ. εκ. του γορίλλα 76,27 κυβ. εκ. και του χιμπαντζή μόνο 63,62 κυβ. εκ., γίνεται φανερό το τεράστιο χάσμα που πρέπει να γεφυρώσει ο υποστηρικτής της "Φυσικής" επιλογής.

περισσότερο απ' ό,τι διαφέρει η δική μας από την ανθρώπινη δομή. Θα έπρεπε να προσεγγίζει πιο κοντά σε εκείνην του ζώου απ' ό,τι η δική σας. Και σε μια τέτοια περίπτωση η δικαιοσύνη απαιτεί να παραχωρήσετε σε εμάς την δική σας θέση στην φύση. Είστε κατώτεροί μας, από την στιγμή που επιμένετε να ανάγετε την γενεαλογία σας στο δικό μας είδος. Γιατί η δομή του οργανισμού μας και ανάπτυξη του είναι τέτοια, ώστε είμαστε ανίκανοι να γεννήσουμε μορφές ανώτερης οργάνωσης από την δική μας".

Αυτό είναι το σημείο όπου οι Απόκρυφες Επιστήμες συμφωνούν απόλυτα με τον ντε Κατρφάς: εξαιτίας του ίδιου του τύπου της ανάπτυξής του ο άνθρωπος δεν μπορεί να προέρχεται ούτε από κάποιον πίθηκο, ούτε από έναν πρόγονο κοινό και για τους δύο, αλλά δείχνει μια καταγωγή από έναν πολύ ανώτερο από τον ίδιο. Και ο τύπος αυτός είναι ο "Ουράνιος Άνθρωπος", οι Ντιάνι-Τσόχαν ή οι ονομαζόμενοι Πιτρί, όπως δείξαμε στο Πρώτο Μέρος. Από την άλλη μεριά, τα πιθηκοειδή, ο ουραγκουτάγκος, ο γορίλλας και ο χιπαντζής μπορούν και – όπως διδάσκουν οι Απόκρυφες Επιστήμες – πράγματι προέρχονται από την υποβιβασμένη σε επίπεδο ζώου Τέταρτη ανθρώπινη Ριζική Φυλή, όντας προϊόν του ανθρώπου και ενός εκλείποντας τύπου θηλαστικού, που ζούσε κατά την Μειόκαινη εποχή, του οποίου οι μακρινοί πρόγονοι ήταν και οι ίδιοι προϊόν της Λεμούριας κτηνωδίας. Η καταγωγή αυτού του ημι-ανθρώπινου τέρατος, όπως εξηγείται στις Στάντζα, προήλθε από το αμάρτημα των "άνοων" φυλών της μεσσίας περιόδου της Τρίτης Φυλής.

Όταν έρχεται στν νου μας ότι όλες οι μορφές που τώρα κατοικούν στην γη είναι πολλαπλές διαφοροποιήσεις πάνω σε βασικούς τύπους οι οποίοι αρχικά ξεπήδησαν από τον ΑΝΘΡΩΠΟ του Τρίτου και Τέταρτου Γύρου, τότε το επιχείρημα του Εξελικτιστή που επιμένει πάνω στην "ενότητα του δομικού σχεδίου" το οποίο χαρακτηρίζει όλα τα σπονδυλωτά, χάνει την αξία του. Αυτοί οι βασικοί τύποι ήταν πολύ ελάχιστοι σε αριθμό συγκριτικά με το πλήθος των οργανισμών τους οποίους τελικά δημιούργησαν. Αλλά παρ' όλα αυτά μια γενική ενότητα τύπου διατηρήθηκε μέσα στις εποχές. Η οικονομία της Φύσης δεν επιτρέπει την συνύπαρξη αρκετών εντελώς αντίθετων "βασικών σχεδίων" οργανικής εξέλιξης πάνω σε έναν πλανήτη. Από την στιγμή, όμως, που θα διατυπωθεί το γενικό νόημα της απόκρυφης εξήγησης, τα συμπεράσματα ως προς τις λεπτομέρειες μπορούν κάλλιστα να αφεθούν στον ενορατικό αναγνώστη.

Το ίδιο ισχύει και για το σημαντικό θέμα των "στοιχειωδών" οργάνων που ανακάλυψαν οι ανατομιστές στον ανθρώπινο οργανισμό. Χωρίς αμφιβολία αυτή η γραμμή επιχειρηματολογίας όταν ακολουθήθηκε από τους Ντάρβιν και Χαίκελ ενάντια στους Ευρωπαίους αντιπάλους τους, αποδείχθηκε αρκετά σημαντική. Οι ανθρωπολόγοι που τόλμησαν να αμφισβητήσουν την προέλευση του ανθρώπου από έναν ζωώδη πρόγονο, βρέθηκαν σε μεγάλη αμηχανία για το πώς να αντιμετωπίσουν την παρουσία βρα-χιακών σχισμών, το πρόβλημα της "ουράς" κ.τ.λ. Εδώ ο Αποκρυφισμός έρχεται και πάλι σε βοήθειά μας με τα απαραίτητα στοιχεία.

Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως γεγονός είναι πως ο ανθρώπινος τύπος είναι η αποθήκη όλων των πιθανών οργανικών μορφών και το κεντρικό σημείο από το οποίο αυτές ακτινοβολούνται. Στην πρόταση αυτή βρίσκουμε μια αληθινή "εξέλιξη" ή "εκδίπλωση", με μια έννοια η οποία δεν μπορεί να ειπωθεί ότι ανήκει στην μηχανιστική θεωρία της φυσικής επιλογής. Ένας ικανός συγγραφέας, κριτικάροντας το συμπέρασμα του Ντάρβιν για τα "στοιχειώδη", παρατηρεί:

> Γιατί να μην είναι εξίσου πιθανώς αληθινή υπόθεση το να δεχτούμε ότι ο Άνθρωπος δημιουργήθηκε με τα υποτυπώδη περιγράμματα στον οργανισμό του και ότι αυτά έγιναν χρήσιμες προσθήκες στα κατώτερα ζώα στα οποία εκφυλίστηκε ο άνθρωπος, όπως είναι το να υποθέσουμε πως αυτά τα μέρη υπήρχαν σε πλήρη ανάπτυξη στα κατώτερα ζώα από τα οποία προήλθε ο άνθρωπος; [Τζωρτζ Τ. Κέρτις, *Δημιουργία ή Εξέλιξη*, σελ. 76.]

Αντί για την φράση "στα οποία εκφυλίστηκε ο άνθρωπος", διαβάστε "τα πρωτότυπα τα οποία ο άνθρωπος απέβαλε στην πορεία των αστρικών του αναπτύξεων", και τότε θα έχουμε μπροστά μας μια όψη της αληθινής εσωτερικής λύσης. Αλλά τώρα πρέπει να γίνει μια ευρύτερη γενίκευση.

Όταν αναφερόμαστε στην τωρινή γήινη περίοδο του Τέταρτου Γύρου, τότε μόνο η πανίδα των θηλαστικών μπορεί να θεωρηθεί ότι ανάγεται στα πρότυπα που απέβαλε ο Άνθρωπος. Τα

αμφίβια, τα πτηνά, τα ερπετά, τα ψάρια κ.τ.λ. είναι αποτέλεσμα του Τρίτου Γύρου, αστρικές απολιθωμένες μορφές που αποθηκεύτηκαν μέσα στο αστρικό περίβλημα της Γης και προβλήθηκαν σε υλική αντικειμενικότητα, μετά την εναπόθεση των πρώτων λαυρεντιανών πετρωμάτων. Η "Εξέλιξη" σχετίζεται με τις διαδοχικές τροποποιήσεις οι οποίες, όπως δείχνει η παλαιοντολογία, επηρέασαν το κατώτερο ζωικό και φυτικό βασίλειο στην πορεία του γεωλογικού χρόνου. Δεν άπτεται και, από την φύση των πραγμάτων, δεν μπορεί να ασχοληθεί με το θέμα των προ-υλικών τύπων που χρησίμευσαν σαν βάση για την μελλοντική διαφοροποίηση. Ταξινομώντας τους γενικούς νόμους που ελέγχουν την ανάπτυξη των φυσικών οργανισμών, ασφαλώς μπορεί να εκπληρώσει και, ως έναν βαθμό, πράγματι εκπλήρωσε έξυπνα το καθήκον της.

Αλλά ας επιστρέψουμε στο άμεσο θέμα συζήτησης μας. Τα θηλαστικά – τα πρώτα ίχνη των οποίων ανακαλύφθηκαν στα μαρσιποφόρα των Τριάσιων πετρωμάτων της Δευτερογενούς Περιόδου – προήλθαν από καθαρά αστρικούς προγενήτορες, σύγχρονους της Δεύτερης Φυλής. Είναι, λοιπόν, μετα-ανθρώπινα και επομένως είναι εύκολο να δικαιολογηθεί η γενική ομοιότητα ανάμεσα στα εμβρυϊκά στάδια τα δικά τους και του Ανθρώπου, ο οποίος αναγκαστικά περιλαμβάνει μέσα του και συνοψίζει στην ανάπτυξή του τα χαρακτηριστικά της ομάδας που δημιούργησε. Αυτή η εξήγηση καταρρίπτει ένα τμήμα της άμυνας του Νταρβινιστή.

Αλλά πώς να δικαιολογήσουμε την παρουσία βραγχιακών σχισμών στο ανθρώπινο έμβρυο, οι οποίες αντιπροσωπεύουν το στάδιο μέσω του οποίου αναπτύσσονται τα βράγχια του ψαριού[579]·του παλλόμενου αγγείου, που αντιστοιχεί στην καρδιά των κατώτερων ψαριών και το οποίο αποτελεί την καρδιά του εμβρύου, ολόκληρη η αναλογία που παρουσιάζεται από την κατάτμηση του ανθρώπινου ωαρίου, τον σχηματισμό του Βλαστοδέρματος και την εμφάνιση του σταδίου του "γαστρίδιου", με αντίστοιχα στάδια στην κατώτερη σπονδυλωτή ζωή, ακόμα και μεταξύ των σπόγγων τους διάφορους τύπους της κατώτερης ζωικής ζωής τους οποίους προβάλλει η μορφή του μελλοντικού βρέφους μέσα στον κύκλο της ανάπτυξης του;... Πώς είναι δυνατόν να περνάει εκείνα τα στάδια της ζωής των ψαριών, οι πρόγονοι των οποίων κολυμπούσαν [αιώνες πριν από την εποχή της Πρώτης Ριζικής Φυλής] στις θάλασσες της σιλούριας περιόδου, καθώς επίσης και τα στάδια της τελευταίας πανίδας των αμφιβίων και των ερπετών να καθρεφτίζονται στην "επίτομη ιστορία" της ανθρώπινης εμ-βρυικής ανάπτυξης; [Ντάρβιν, *Η καταγωγή του Ανθρώπου,* περίληψη από τις σελ. 135-140.]

Αυτή η ευλογοφανής αντίρρηση αντιμετωπίζεται με την απάντηση ότι οι γήινες ζωικές μορφές του Τρίτου Γύρου ανάγονται εξίσου σε τύπους που είχαν απορριφθεί από τον άνθρωπο του Τρίτου Γύρου, όπως και εκείνη η νέα αρχή στην εποχή του πλανήτη μας – η ομάδα των θηλαστικών – ανάγεται στην Ανθρωπότητα του Τέταρτου Γύρου της Δεύτερης Ριζικής Φυλής. Η πορεία της ανάπτυξης του ανθρώπινου εμβρύου συνοψίζει τα γενικά χαρακτηριστικά της γήινης ζωής όχι μόνο του Τέταρτου αλλά και του Τρίτου Γύρου. Διατρέχει εν συντομία την διαπασών του τύπου. Έτσι οι Αποκρυφιστές δεν δυσκολεύονται καθόλου να "δικαιολογήσουν" την γέννηση βρεφών με μια σαφή ουριαία απόφυση ή το γεγονός ότι η ουρά στο ανθρώπινο έμβρυο είναι για μια περίοδο διπλή σε μήκος από τα σχηματισμένα πόδια. Η δυνατότητα κάθε οργάνου χρήσιμου στην ζωική ζωή βρίσκεται κλειδωμένη μέσα στον Άνθρωπο – τον Μικρόκοσμο του Μακρόκοσμου – και αφύσικες συνθήκες μπορούν συχνά να καταλήξουν στα παράξενα φαινόμενα τα οποία οι Νταρβινιστές θεωρούν σαν "αντιστροφή των προγονικών χαρακτηριστικών".[580] Αντιστροφή, πράγματι, αλλά όχι με την έννοια που την θεωρούν οι σύγχρονοι εμπειριστές μας!

"Κατ' αυτήν την περίοδο", γράφει ο Ντάρβιν, "οι αρτηρίες διακλαδίζονται σε τοξοειδείς κλάδους, σαν να πρόκειται να μεταφέρουν το αίμα σε βράγχια τα οποία δεν υπάρχουν στα ανώτερα σπονδυλωτά, αν και οι σχισμές στα πλάγια του λαιμού παραμένουν, σημειώνοντας την προηγούμενη [;] θέση τους". [*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 9.]

Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι αν και οι βραγχιακές σχισμές είναι εντελώς άχρηστες σε όλα τα άλλα ζώα εκτός από τα αμφίβια, τα ψάρια κ.τ.λ., ωστόσο η εμφάνισή τους παρατηρείται κανονικά κατά την εμβρυϊκή ανάπτυξη των σπονδυλωτών. Ακόμα και βρέφη γεννιώνται μερικές φορές με ένα άνοιγμα στον λαιμό, το οποίο αντιστοιχεί σε μια απ' αυτές τις σχισμές.

Εκείνοι οι οποίοι, όπως ο Χαίκελ, θεωρούν ότι οι βραγχιακές σχισμές και τα φαινόμενα που τις συνοδεύουν, υποδηλώνουν μια ενεργό λειτουργία στους αμφίβιους και ιχθυακούς προγόνους μας (βλέπε τα στάδια XII και XIII του Χαίκελ), οφείλουν να μας εξηγήσουν γιατί το "*Φυτό με φυλλάρια*" (καθηγητής Αντρέ Λεφέβρ) αναπαριστώμενο στην εμβρυϊκή ανάπτυξη, δεν εμφανίζεται στα 22 στάδιά του, μέσα από τα οποία πέρασαν τα μονήρη κατά την άνοδο τους

*   *   *

Γ

ΝΤΑΡΒΙΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ: ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΟΕΙΔΗ ΚΑΙ Η ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ ΤΟΥΣ

Το κοινό έχει πληροφορηθεί και μάλιστα από αρκετούς εξέχοντες σύγχρονους γεωλόγους και ανθρώπους της επιστήμης ότι "κάθε εκτίμηση της γεωλογικής διάρκειας είναι όχι απλώς αδύνατη, αλλά και αναγκαστικά ατελής. Γιατί αγνοούμε τις αιτίες – παρόλο που θα πρέπει να υπήρξαν – οι οποίες επιτάχυναν ή επιβράδυναν την διαδικασία των ιζηματογενών κοιτασμάτων". [Α. Λεφέβρ, *Η Φιλοσοφία* (1879), Μέρος ΙΙ, κεφ. ΙΙ, σελ. 470.] Και τώρα που ένας άλλος άνθρωπος της επιστήμης, εξίσου γνωστός (Κρολ), υπολογίζει ότι η Τριτογενής εποχή άρχισε πριν από 1 ή 2 1/2 εκατομμύρια χρόνια – ο πρώτος είναι πιο σωστός υπολογισμός σύμφωνα με την Εσωτερική δοξασία από τον δεύτερο – φαίνεται ότι σε αυτήν την περίπτωση τουλάχιστον δεν υπάρχει μεγάλη διαφωνία. Η ακριβής επιστήμη, η οποία αρνείται να δει στον άνθρωπο μια "ειδική δημιουργία" (η Μυστική Δοξασία κάνει ως έναν βαθμό το ίδιο), είναι ελεύθερη να αγνοήσει τις τρεις πρώτες ή μάλλον τις δύο και μισή Φυλές – την Πνευματική, την ημι-αστρική και την ημι-ανθρώπινη – της διδασκαλίας μας. Αλλά δύσκολα μπορεί να κάνει το ίδιο και για την περίπτωση της Τρίτης Φυλής, στην περίοδο του τέλους της, και της Τέταρτης και της Πέμπτης, αφού ήδη διαιρεί την ανθρωπότητα σε Παλαιολιθικό και Νεολιθικό άνθρωπο.[581] Οι γεωλόγοι της Γαλλίας τοποθετούν τον άνθρωπο στην Μέση Μειόκαινο εποχή (Γκαρμπιρέλ ντε Μορτιγιέ) και μερικοί ακόμα και στην *Δευτερογενή* περίοδο, όπως προτείνει λο ντε Κατρφάς, ενώ οι Άγγλοι *σοφοί* δεν δέχονται γενικά μια τέτοια αρχαιότητα για το είδος τους. Αλλά ίσως μάθουν περισσότερα κάποια ημέρα. Γιατί όπως λέει ο σερ Τσαρλς Λάιελ:

> Αν εξετάσουμε την απουσία ή την υπερβολική σπανιότητα ανθρώπινων οστών και έργων τέχνης σε όλα τα στρώματα – θαλάσσια ή γλυκού νερού – ακόμη και εκείνα που σχηματίστηκαν πολύ κοντά σε περιοχές κατοικημένς από εκατομμύρια ανθρώπινα όντα, [θα πρέπει] να είμαστε προετοιμασμένοι για μια γενική σπανιότητα ανθρώπινων απολιθωμάτων σε σχηματισμούς παγετώνων, είτε πρόσφατους είτε μεταπλειοκαινικούς είτε ακόμα αρχαιότερης περιόδου. Αν υπήρχαν λίγοι περιπλανώμενοι σε χώρες σκεπασμένες με πάγους ή πάνω από θάλασσες γεμάτες παγόβουνα, και αν μερικοί από αυτούς άφησαν τα οστά ή τα όπλα τους σε λιθώνες ή σε θαλάσσιες προσχώσεις, μετά την περίοδο χιλιάδων χρόνων οι πιθανότητες που έχει ένας γεωλόγος να συναντήσει κάποιο από αυτά πρέπει να είναι απειροελάχιστες. [*Γεωλογικές Μαρτυρίες της Αρχαιότητας του Ανθρώπου*, σελ. 246.]

προς τον ' Άνθρωπο. Ο Χαίκελ δεν παραδέχεται ένα φυτικό πρόγονο. Έτσι το εμβρυϊκό επιχείρημα γίνεται ένα δίκοπο ξίφος που εδώ κόβει τον κάτοχό του.

Ομολογούμε πως δεν μπορούμε να βρούμε μια καλή δικαιολογία για την απόλυτη δήλωση του κ. Ε. Κλοντ στην *Γνώση* (τομ. Ι, 31 Μαρτίου 1882: «Η Αρχαιότητα του Ανθρώπου στην Δυτική Ευρώπη»). Μιλώντας για τους ανθρώπους των νεολιθικών χρόνων, «αναφορικά με τους οποίους ο Γκραντ Άλλεν έδωσε… ζωντανή και ακριβή πιριγραφή» και οι οποίοι είναι «άμεσοι απόγονοι λαών τα απομεινάρια των οποίων κρύβονται σε απόμακρες γωνιές της Ευρώπης, όπου συνωθήθηκαν ή εγκαταλείφθηκαν, αυτός προσθέτει: «αλλά οι άνθρωποι των παλαιολιθικών χρόνων δεν μπορούν να ταυτιστούν με καμιά από τις υπάρχουσες φυλές. Ήταν άγριοι πιο υποβαθμισμένου τύπου από τους υπάρχοντες. Ψηλοί, αλλά όχι σε όρθια στάση, με κοντά πόδια και λυγισμένα γόνατα, με οστά σιαγόνος που προεξέχουν όπως του πιθήκου και μικρό εγκέφαλο. Από πού ήρθαν δεν μπορούμε να πούμε και τον "τάφο τους δεν τον γνώρισε άνθρωπος μέχρι σήμερα"».

Εκτός από την πιθανότητα ότι μπορεί να υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι να *γνωρίζουν* από πού ήρθαν και πώς χάθηκαν, δεν είναι σωστό να λέμε ότι οι παλαιολιθικοί άνθρωποι ή τα απολιθώματά τους βρέθηκαν με «μικρό εγκέφαλο». Το αρχαιότερο από όσα βρέθηκαν μέχρι τώρα, το «νεατερντάλιο κρανίο», είναι μέσης χωρητικότητας και ο κ. Χάξλεϋ αναγκα΄στηκε να ομολογήσει ότι δεν πλησίαζε καθόλου με εκείνο του «ελλείποντος κρίκου». Υπάρχουν φυλές ιθαγενών στην Ινδία ο εγκέφαλος των οποίων είναι πολύ μικρότερος και πιο κοντά στον πίθηκο από οποιοδήποτε από τα κρανία του παλαιολιθικού ανθρώπου που βρέθηκαν μέχρι τώρα.

Οι άνθρωποι της επιστήμης αποφεύγουν να δεσμευθούν με οποιαδήποτε οριστική δήλωση σχετικά με την ηλικία του ανθρώπου, μιας και πράγματι δεν μπορούν να το κάνουν, αφήνοντας έτσι άφθονο χώρο για τολμηρότερες υποέσεις. Παρ' όλα αυτά ενώ η πλειψηφία των ανθρωπολόγων ανάγει την ύπαρξη του ανθρώπου *μόνο* μέχρι την *μετά-παγετωνική* περίοδο ή αυτήν που ονομάζεται Τεταρτογενής περίδος, εκείνοι οι οποίοι, όπως οι εξελικτιστές, αποδίδουν στον άνθρωπο *καταγωγή κοινή με του πιθήκου*, δεν εμφανίζουν μεγαλύτερη συνέπεια στις υποθέσεις τους. Στην πραγματικοτητα η νταρβινική υπόθεση απαιτεί μια πολύ μεγαλύτερη αρχαιότητα για τον άνθρωπο από εκείνη που ασαφώς υποψιάζονται οι επιπόλαιοι στοχαστές. Αυτό αποδεικνύεται από τις μεγαλύτερες αυθεντίες στο θέμα, για παράδειγμα τον Χάξλεϋ. Εκείνοι, επομένως, οι οποίοι δέχονται την νταρβινική εξέλιξη υποστηρίζουν *ipso facto* [*εκ του ιδίου του γεγονότος*] πολύ σταθερά μια αρχαιότητα του ανθρώπου τόσο μεγάλη, ώστε πράγματι δεν απέχει πολύ από την εκτίμηση του αποκρυφιστή.[582] Τα συντηρητικά χιλιάδες χρόνια της Βρετανικής Εγκυκλοπαίδειας και τα 100.000 χρόνια στα οποία η ανθρωπολογία περιορίζει γενικά την ηλικία της ανθρωπότητας, μοιάζουν εντελώς μικροσκοπικά όταν συγκριθούν με τους αριθμούς που περιλαμβάνονται στις τολμηρές υποθέσεις του Χάξλεϋ. Αυτός πράγματι κάνει την αρχική φυλή των ανθρώπων πιθηκόμορφους τρογλωδύτες. Ο μεγάλος Άγγλος βιολόγος στην επιθυμία του να αποδείξει την πιθηκοειδή προέλευση του ανθρώπου, επιμένει ότι η μεταμόρφωση του πρωταρχικού πιθήκου σε ανθρώπινο ον πρέπει να συνέβη *πριν από εκατομμύρια χρόνια*. Γιατί κριτικάροντας την θαυμάσια μέση κρανιακή χωρητικότητα του νεατερντάλιου ανθρώπου, παρά την βεβαιώσή του ότι επιλαλύπτεται από «πιθηκοειδή οστείνα τοιχώματα», συνδυαζόμενη με τις βεβαιώσεις του Γραντκ Άλλεν ότι, αυτό το κρανίο «διαθέτει μεγάλες προεξοχές στο μέτωπο που θυμίζουν σε μεγάλο βαθμό [;] εκείνες οι οποίες δείχνυν στον γορίλλα την χαρακτηριστική οργισμένη εμφάνιση,[583] ο Χάξλεϋ είναι ωστόσος αναγκασμένος να παραδεχτεί ότι στο προαναφερθέν κρανίο η θεωρία του καταρρίπτεται για άλλη μια φορά, από "τις εντελώς ανθρώπινες αναλογίες των οστών των άκρων, μαζί με την τέλεια διάπλαση του κρανίου του Ένγκις". Σαν συνέπεια όλων αυτών μας πληροφορούν πως τα κρανία, "δείχνουν καθαρά ότι εκείνοι που γνωρίζουν κάποια μορφή της δοξασίας της προοδευτικής ανάπτυξης, δεν χρειάζεται πια να αναζητούν τα πρώτα ίχνη της πρωταρχικής ομάδας από όπου προήλθε ο άνθρωπος στην αρχική Τριτογενή, αλλά ότι μπορούν να τα αναζητήσουν σε μια εποχή που απέχει περισσότερο από την εποχή του ΕΛΕΦΑΝΤΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΓΕΝΟΥΣ, από ό,τι από την δική μας", (Χάξλεϋ).[584]

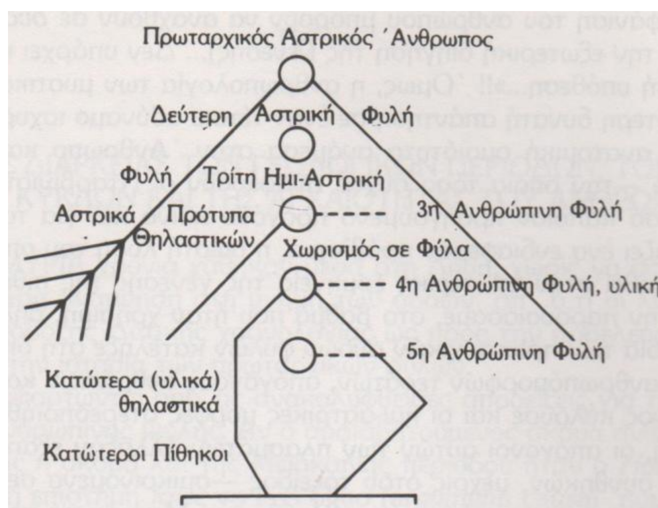
Ο πραγματικός χρόνος που απαιτείται για μια τέτοια θεωρητική μεταμόρφωση είναι αναγκαστικά τεράστιος. Ο καθηγητής Πφαφ λέει: «Αν μέσα στις εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια τα οπία εσείς [οι εξελικτιστές] δέχεστε ανάμεσα στην εμφάνιση του παλαιολιθικού ανθρώπου και στην εποχή μας, δεν μπορεί να επιδειχθεί μια μεγαλύτερη απόσταση του ανθρώπου από το ζώο, ο *πιο αρχαίος άνθρωπος όντας ακριβώς το ίδιο απομακρυσμένος από το ζώο όσο είναι τώρα ο υπάρχων άνθρωπος*, ποια λογική βάση μπορεί να προσφερθεί για να πιστέψουμε ότι ο άνθρωπος εξελίχθηκε από το ζώο και απομακρύνθηκε από αυτό με άπειρα μικρές διαβαθμίοσεις…» «*Όσο πιο μεγάλο είναι το ενδιάμεσο χρονικό διάστημα που τοποθετείται ανάμεσα στην εποχή μας και στον υποτιθέμενο παλαιολιθικό άνθρωπο, τόσο πιο δυσοίωνο και καταστροφικό για την θεωρία της βαθμιαίας εξέλιξης του ανθρώπου από το ζωικό βασίλειο γίνεται το αποτέλεσμα που αναφέρεται*». Ο Χάξλεϋ (Η Θέση του Ανθρώπου στην Φύση, σελ. 159) δηλώνει ότι: οι πιο τολμηρές εκτιμήσεις για την αρχαιότητα του ανθρώπου πρέπει να διευρυνθούν ακόμα περισσότερο.

Δεκαπενθήμερη Επιθεώρηση, 1982. Το βάσιμο αυτής της βεβαίωσης, καθώς και πολλών άλλων υπερβολών του ευφάνταστου κ. Γκραντ Άλλεν, αποκαλύφθηκε επαρκώς από τον ικανό ανατομιστή, τον καθηγητή Ρ. Όουεν, στο Longman's Magazine τομ. 1, Νοεμβριος 1882. Μήπως πρέπει να επαναλάβουμε ότι ο παλαιολιθικός τύπος του Κρο-Μανιόν είναι ανώτερος από πολύ μεγάλο αριθμό υπαρχουσών φυλών;

Έτσι φαίνεται λογικό ότι η επιστήμη δεν θα ονειρευτεί ποτέ έναν προ-Τριτογενή άνθρωπο και ότι ο Δευτερογενής άνθρωπος του ντε Κατρφάς κάνει κάθε ακαδημαϊκό και κάθε "Μ.Β.Ε." να χλωμιάζει από τρόμο, γιατί για να ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΙ την ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΙΘΗΚΟΥ, Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΑΝΘΡΩΠΟ ΜΕΤΑ-ΔΕΥΤΕΡΟΓΕΝΗ. Και σ' αυτό ακριβώς το σημείο ο ντε Κατρφάς κοροϊδεύε τους Νταρβινιστές, προσθέτοντας ότι συνολικά υπάρχουν περισσότεροι επιστημονικοί λόγοι για να θεωρήσουμε πως ο πίθηκος προέρχεται από τον άνθρωπο και όχι ο άνθρωπος από το ανθρωποειδές. Με αυτήν την εξαίρεση η επιστήμη δεν έχει να προσφέρει ούτε ένα ισχυρό επιχείρημα αναφορικά με την αρχαιότητα του ανθρώπου. Αλλά στην περίπτωση αυτήν ο σύγχρονος Εξελικτιστής απαιτεί για την Τριτογενή περίοδο πολλά περισσότερα από τα δεκαπέντε εκατομμύρια χρόνια του Κρολ, για δυο απλούς αλλά σοβαρούς λόγους: (α) κανένας ανθρωποειδής πίθηκος δεν βρέθηκε πριν από την Μειόκαινη περίοδο και
(β) λείψανα ανθρώπινων πρωτόγονων εργαλείων βρέθηκαν στα στρώματα της Πλειόκαινης εποχής και όλοι

Έτσι, λοιπόν, μια ανείπωτη αρχαιότητα για τον άνθρωπο είναι το επιστημονικό *sine qua non* [*άνευ του οποίου ουδέν*] στο θέμα της νταρβινικής Εξέλιξης, αφού ο αρχαιότερος παλαιολιθικός άνθρωπος δεν εμφανίζει καμιά αντιληπτή διαφοροποίηση από τον σύγχρονο απόγονό του. Μόνο πρόσφατα η σύγχρονη Επιστήμη άρχισε να διευρύνει κάθε χρόνο την άβυσσο που τώρα την χωρίζει από την αρχαία Επιστήμη, εκείνη του Πλίνιου και του Ιπποκράτη, κανένας από τους οποίους δεν θα περιγελούσε τις αρχαϊκές διδασκαλίες αναφορικά με την εξέλιξη των ανθρώπινων φυλών και των ζωικών ειδών, όπως είναι βέβαιο ότι κάνει ο σύγχρονος επιστήμονας, γεωλόγος ή ανθρωπολόγος.

Υποστηρίζοντας, όπως εμείς, ότι ο τύπος των θηλαστικών ήταν ένα μετα-ανθρώπινο προϊόν του Τέταρτου Γύρου, το ακόλουθο διάγραμμα – όπως κατανοεί η συγγραφέας την διδασκαλία – μπορεί να διασαφηνίσει την διαδικασία:

αφύσικη ένωση ήταν αναπόφευκτα καρποφόρα, γιατί οι τύποι θηλαστικών της τότε εποχής δεν ήταν αρκετά *απομακρυσμένοι* από τον Ριζικό τύπο τους[585] – τον Αρχέγονο Αστρικό Άνθρωπο – ώστε να αναπτύξουν το αναγκαίο φράγμα. Η ιατρική επιστήμη αναφέρει τέτοιες περιπτώσεις τεράτων που γεννήθηκαν από ανθρώπινους και ζωώδεις γονείς, ακόμα και στην εποχή μας. Η πιθανότητα, επομένως, είναι πιθανότητα βαθμού και όχι γεγονότος. Με αυτόν τον τρόπο ο Αποκρυφισμός λύνει ένα από τα πιο παράξενα προβλήματα που παρουσιάζονται προς μελέτη στον ανθρωπολόγο.

Το εκκρεμές της σκέψης ταλαντεύεται ανάμεσα σε δύο άκρα. Αφού ελευθερώθηκε τελικά από τα δεσμά της θεολογίας, η Επιστήμη έπεσε στο αντίθετο λάθος και στην προσπάθειά της να ερμηνεύσει την Φύση πάνω σε καθαρά υλιστικές γραμμές, κατασκεύασε την πιο υπερβολική θεωρία όλων των εποχών: την προέλευση του ανθρώπου από έναν άγριο και ζωώδη πίθηκο. Η δοξασία αυτή, με την μια ή την άλλην μορφή, είναι τώρα τόσο βαθιά ριζωμένη ώστε χρειάζονται ηράκλειες προσπάθειες για να επέλθει η τελική της απόρριψη. Η νταρβινική ανθρωπολογία είναι ο βραχνάς του εθνολόγου, το ρωμαλέο τέκνο του σύγχρονου Υλισμού, που μεγάλωσε και απέκτησε αυξανόμενη ρώμη, καθώς η ακαταλληλότητα του θεολογικού μύθου για την "δημιουργία" του

υποπτεύονται, αν δεν αποδέχονται, την παρουσία τους και στα στρώματα της Μειόκαινης. Οπότε ξανά σε αυτήν την περίπτωση, πού βρίσκεται ο "ελλείπων κρίκος"; Και πώς θα μπορούσε ποτέ ένα παλαιολιθικός άγριος, ένας "Άνθρωπος της Κονστάνδης", να εξελιχθεί σε σκεπτόμενο άνθρωπο από τον ζωώδη Δρυοπίθηκο της Μειόκαινης εποχής σε ένα τόσο σύντομο χρονικό διάστημα; Καταλαβαίνει κανείς τώρα για ποιον λόγο ο Ντάρβιν απέρριψε την θεωρία ότι από την Κάμβρια περίοδο πέρασαν μόνο 60.000.000 χρόνια. "Κρίνει από το μικρό μέγεθος της οργανικής αλλαγής που επήλθε από την αρχή της εποχής των παγετώνων και προσθέτει πως τα προηγούμενα 140 εκατομμύρια χρόνια ελάχιστα μπορούν να θεωρηθούν σαν επαρκή για την ανάπτυξη των διάφορων μορφών ζωής οι οποίες ασφαλώς υπήρχαν προς το τέλος της Κάμβριας περιόδου". (Τσαρλς Γκουλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 84.)

Σε σχέση με αυτό ας θυμόμαστε την εσωτερική διδασκαλία η οποία μας λέει ότι ο Άνθρωπος κατά τον Τρίτο Γύρο στο αστρικό πεδίο είχε μια ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΑ ΠΙΘΗΚΟΕΙΔΗΣ ΜΟΡΦΗ. Και παρόμοια κατά το τέλος της Τρίτης Φυλής σ' αυτόν τον Γύρο. Αυτό εξηγεί τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά των πιθήκων, ειδικά των τελευταίων ανθρωποειδών πέρα από το γεγονός ότι αυτά τα τελευταία διατήρησαν μέσω *κληρονομικότητας* μια ομοιότητα προς τους Ατλαντο-Λεμούριους προγόνους τους.

Ανθρώπου γινόταν όλο και πιο φανερή. Δυνάμωσε εξαιτίας της παράξενης πλάνης ότι – όπως το εκφράζει ένας σεβαστός επιστήμονας – "Όλες οι υποθέσεις και οι θεωρίες αναφορικά με την εμφάνιση του ανθρώπου μπορούν να αναχθούν σε δύο [την Εξελικτική και την εξωτερική διήγηση της Γένεσης]... Δεν υπάρχει καμιά άλλη κατανοητή υπόθεση..."!! Όμως, η ανθρωπολογία των μυστικών τόμων είναι η καλύτερη δυνατή απάντηση σε έναν τέτοιον αδύναμο ισχυρισμό.

ανατομική ομοιότητα ανάμεσα στον Άνθρωπο και στον ανώτερο Πίθηκο – την οποίαν τόσο συχνά αναφέρουν οι Νταρβινιστές σαν υποδηλώνουσα κάποιον προηγούμενο πρόγονο κοινό και για τους δύο – παρουσιάζει ένα ενδιαφέρον πρόβλημα, η σωστή λύση του οποίου πρέπει να αναζητηθεί στην εσωτερική ερμηνεία της γένεσης της πιθηκοειδούς ομάδας. Την παρουσιάσαμε, στον βαθμό που ήταν χρήσιμη, δηλώνοντας ότι η κτηνωδία των πρωταρχικών άνοων φυλών κατέληξε στην δημιουργία τεράστιων ανθρωπόμορφων τεράτων, απόγονους ανθρώπων και ζώων. Καθώς ο χρόνος κυλούσε και οι ημι-αστρικές μορφές στερεοποιήθηκαν μέσα στην φυσική, οι απόγονοι αυτών των πλασμάτων άλλαξαν εξαιτίας των εξωτερικών συνθηκών, μέχρις ότου το είδος
– σμικρινόμενο σε μέγεθος – κορυφώθηκε στους κατώτερους πιθήκους της Μειόκαινης περιόδου. Με αυτούς οι τελευταίοι Ατλάντειοι ανανέωσαν το αμάρτημα των "Άνοων", την φορά αυτήν με πλήρη υπευθυνότητα. Τα αποτελέσματα του εγκλήματός τους ήταν τα είδη των πιθήκων που τώρα είναι γνωστά σαν Ανθρωποειδή.

Ίσως θα ήταν χρήσιμο να συγκρίνουμε αυτήν την πολύ απλή θεωρία – και είμαστε πρόθυμοι να την προσφέρουμε σαν μια υπόθεση στους δύσπιστους – με το νταρβινικό σχέδιο, που είναι τόσο γεμάτο από αξεπέραστα εμπόδια, ώστε μόλις κάποιο απ' αυτά ξεπερνιέται με την βοήθεια μιας, λίγο-πολύ έξυπνης υπόθεσης, αμέσως δέκα φορές χειρότερες δυσκολίες ανακαλύπτονται πίσω απ' αυτήν που υπερπηδήθηκε.

IV

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΤΩΝ ΓΕΩΛΟΓΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΩΝ, ΤΩΝ ΦΥΛΕΤΙΚΩΝ ΚΥΚΛΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ χρόνια χάθηκαν μέσα στην Λήθη, χωρίς να αφήσουν καμιά μεγαλύτερη ανάμνηση στην μνήμη των αδαών, απ' ό,τι οι λίγες χιλιετίες της ορθόδοξης Δυτικής χρονολογίας ως προς την προέλευση του Ανθρώπου και την ιστορία των πρωταρχικών φυλών.

Τα πάντα εξαρτώνται από τις ανακαλυφθείσες αποδείξεις για την αρχαιότητα της ανθρώπινης Φυλής. Αν ο αμφισβητούμενος ακόμα άνθρωπος της Πλειόκαινης ή ακόμα και της Μειόκαινης περιόδου ήταν ο Homo Primigenius, τότε η επιστήμη ίσως να έχει δίκιο *argumenti causa, εξαιτίας του επιχειρήματος*, που βασίζει την σύγχρονη ανθρωπολογία της – ως προς την χρονολογία και τον τρόπο της προέλευσης του Homo sapiens – πάνω στην νταρβινική θεωρία.[586] Αλλά αν κάποτε στα ηώκαινα στρώματα ανακαλυφθούν σκελετοί του ανθρώπου αλλά όχι απολιθώματα πιθήκου, τότε οι Νταρβινιστές θα πρέπει να ασκήσουν την εφευρετικότητα τους προς άλλη κατεύθυνση. Και σε καλά πληροφορημένους κύκλους λέγεται ότι ο 20ος αιώνας θα βρίσκεται ακόμα στην αρχή του όταν θα έρθουν στην επιφάνεια τέτοιες αναντίρρητες αποδείξεις της αρχαιότητας του Ανθρώπου.

Ακόμα και τώρα παρουσιάζονται μαρτυρίες ότι οι χρονολογίες για την ίδρυση πόλεων, πολιτισμών και διάφορων άλλων ιστορικών γεγονότων έχουν περικοπεί παράλογα. Αυτό έγινε σαν μια προσφορά στην βιβλική χρονολογία. Ο γνωστός Παλαιοντολόγος Έντοϋαρντ Λαρτέ γράφει: "Καμιά χρονολογία δεν βρίσκεται στην Γένεση η οποία να ορίζει έναν χρόνο για την γέννηση του αρχέγονου ανθρώπου". Αλλά επί δεκαπέντε αιώνες οι χρονολόγοι προσπάθησαν να κάνουν τα γεγονότα της Βίβλου να συμφωνήσουν με το σύστημά τους. Έτσι, πάνω από εκατόν σαράντα διαφορετικές απόψεις διατυπώθηκαν σχετικά και μόνο με την χρονολογία της "Δημιουργίας".

> Και ανάμεσα στις υπερβολικές παραλλαγές υπάρχει μια συμφωνία 3.194 χρόνων στον υπολογισμό της περιόδου μεταξύ της αρχής του κόσμου και της γέννησης του Χριστού. Μέσα στα τελευταία λίγα χρόνια οι αρχαιολόγοι αναγκάστηκαν να μετακινήσουν προς τα πίσω κατά 3.000 χρόνια σχεδόν την αρχή του βαβυλωνιακού πολιτισμού. Στον κύλινδρο των θεμελίων τον οποίο τοποθέτησε ο Νομπονίντους, ο Βαβυλώνιος βασιλιάς που νικήθηκε από τον Κύρο, βρίσκονται τα αρχεία του πρώτου στα οποία μιλάει για την εκ μέρους του ανακάλυψη του θεμέλιου λίθου που ανήκε στον αρχικό ναό χτισμένο από τον Ναράμ-Σιμ, γιο του Σαργκόν, της Ακκαδίας, κατακτητή της Βαβυλωνίας ο οποίος, όπως λέει ο Νομπονίντους, έζησε 3.200 χρόνια πριν από την εποχή του. [Εντ. Λαρτέ "Νέες Έρευνες για την συνύπαρξη Απολιθωμάτων του Ανθρώπου και των Μεγάλων θηλαστικών, γνώριμων χαρακτηριστικών της τελευταίας Γεωλογικής Περιόδου". *Χρονικά των Φυσικών Επιστημών*, 1861, Σειρά 4, Ζωολογία, Τόμος XV, σελ. 177-253.

Στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* δείξαμε ότι εκείνοι που βασίζουν την ιστορία στην ιουδαϊκή Χρονολογία (μια φυλή που δεν είχε δική της και απέρριπτε την Δυτική μέχρι τον XIIο αιώνα) θα χαθούν, γιατί η ιουδαϊκή διήγηση μπορεί να ακολουθηθεί μόνο μέσω καμπαλιστικού υπολογισμού και με το κλειδί της στο χέρι. Χαρακτηρίσαμε σαν εντελώς φανταστική την χρονολογία του αείμνηστου Τζωρτζ Σμιθ για τους Χαλδαίους και τους Ασσυρίους, η οποία δημιουργήθηκε από

. Μπορούμε εδώ να παρατηρήσουμε ότι εκείνοι οι Νταρβινιστές οι οποίοι, μαζί με τον Γκραντ Άλλεν, τοποθετούν τους "τριχωτούς δενδρόβιους" προγόνους μας πίσω μέχρι την Ηώκαινη Εποχή, καταλήγουν σε έναν μάλλον φοβερό δίλημμα. Στα Ηώκαινα στρώματα δεν εμφανίζεται κανένα απολίθωμα ανθρωποειδούς πιθήκου, πολύ λιγότερο απολίθωμα του μυθικού κοινού προγόνου που αποδίδεται τόσο στον άνθρωπο, όσο και στα Πιθηκοειδή. Το πρώτο προμήνυμα ανθρωποειδούς πιθήκου βρίσκεται στην Μειόκαινη.

αυτόν για να ταιριάξει με εκείνη του Μωυσή. Και τώρα, τουλάχιστον, όσον αφορά αυτό το θέμα, μετέπειτα Ασσυριολόγοι επιβεβαίωσαν την άρνησή μας. Γιατί ενώ ο Τζ. Σμιθ παρουσιάζει τον Σαργκόν Ι (το πρωτότυπο του Μωυσή στον μύθο του) να βασιλεύει στην πόλη Ακκάντ περίπου το 1600 π.Χ. – προφανώς εξαιτίας κάποιου κρυμμένου σεβασμού προς τον Μωυσή τον οποίον η Βίβλος παρουσιάζει να διαπρέπει περί το 1571 π.Χ. – τώρα, μετά την πρώτη από τις έξι εβραϊκές διαλέξεις που έδωσε ο καθηγητής Α.Χ. Σέις της Οξφόρδης το 1887, μαθαίνουμε ότι:

> Οι παλιές απόψεις σχετικά με τα πρώτα χρονικά της Βαβυλωνίας και των θρησκειών της, τροποποιήθηκαν σε μεγάλον βαθμό, εξαιτίας των πρόσφατων ανακαλύψεων. Τώρα γίνεται δεκτό ότι πρώτη σημιτική Αυτοκρατορία ήταν του Σαργκόν και του Ακκάντ, ο οποίος ίδρυσε μια μεγάλη βιβλιοθήκη, προστάτευε τα γράμματα και επέκτεινε τις κτήσεις του πέρα από την θάλασσα μέχρι την Κύπρο. Τώρα είναι γνωστό ότι βασίλευε κατά το 3750 π.Χ.... Τα Ακκαδικά μνημεία που βρέθηκαν από τους Γάλλους στο Τελ-λοχ πρέπει να είναι πολύ αρχαία, φτάνοντας μέχρι το 4.000 π.Χ.

Με άλλα λόγια, μέχρι τον τέταρτο χρόνο της δημιουργίας του Κόσμου σύμφωνα με την βιβλική χρονολογία και όταν ο Αδάμ φορούσε ακόμα φασκιές. Ίσως, μετά από λίγο, τα 4.000 χρόνια να αυξηθούν κι άλλο. Ο γνωστός ομιλητής της Οξφόρδης κατά την διάρκεια των αναλύσεών του για την *Προέλευση και την Ανάπτυξη της θρησκείας όπως παρουσιάζεται από την θρησκεία των Αρχαίων Βαβυλωνίων*, παρατηρεί ότι:

> Οι δυσκολίες της συστηματικής ανίχνευσης της προέλευσης και της ιστορίας της βαβυλωνικής θρησκείας ήταν σημαντικές. Οι πηγές της γνώσης μας για το θέμα ήταν σχεδόν αποκλειστικά μνημειακές, ενώ πολύ μικρή βοήθεια μπορεί να βρεθεί από κλασικούς ή Ανατολίτες συγγραφείς. Πράγματι, ήταν αναντίρρητο γεγονός ότι ο βαβυλωνιακός κλήρος τύλιξε σκόπιμα την μελέτη των θρησκευτικών κειμένων μέσα σε σπείρες αξεπέραστης σχεδόν δυσκολίας.

Είναι αναμφίβολο ότι αυτοί μπέρδευαν τις ημερομηνίες και ειδικά την σειρά των γεγονότων "σκόπιμα" και για έναν πολύ σπουδαίο λόγο: τα γραπτά και τα αρχεία τους ήταν όλα εσωτερικά. Οι Βαβυλώνιοι ιερείς δεν έκαναν τίποτε περισσότερο από τους ιερείς άλλων αρχαίων εθνών. Τα αρχεία τους προορίζονταν μόνο για τους Μυημένους και τους μαθητές τους και μόνο σ' αυτούς παρέχονταν τα κλειδιά του αληθινού νοήματός τους. Αλλά οι παρατηρήσεις του καθηγητή Σέις υπόσχονται πολλά. Γιατί αυτός εξηγεί την δυσκολία λέγοντας ότι:

> βιβλιοθήκη της Νινευή περιείχε κυρίως αντίγραψα παλαιότερων βαβυλωνιακών κειμένων και επειδή οι αντιγραφείς διάλεγαν μόνο τους πίνακες εκείνους που παρουσίαζαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τους Ασσυρίους κατακτητές, που ανήκαν σε μια συγκριτικά μεταγενέστερη εποχή, αυτό πρόσθεσε πολλά στην μεγαλύτερη από όλες τις δυσκολίες μας: δηλαδή, στο ότι τόσο συχνά μένουμε στο σκοτάδι όσον αφορά την ηλικία των αποδεικτικών στοιχείων μας και την ακριβή αξία του υλικού μας για την ιστορία.

Έτσι έχει κανείς το δικαίωμα να υποθέτει ότι κάποια ακόμα πιο πρόσφατη ανακάλυψη μπορεί να οδηγήσει σε μια καινούργια αναγκαιότητα μετάθεσης των βαβυλωνιακών χρονολογιών πολύ πέρα από το έτος 4.000 π.Χ., ώστε να τις κάνει προ-Κοσμικές κατά την κρίση κάθε λάτρη της Βίβλου.

Πόσα πράγματα ακόμα θα είχε μάθει η παλαιοντολογία, αν δεν είχαν καταστραφεί εκατομμύρια έργων! Μιλάμε για την αλεξανδρινή φιλολογική παράδοση, η οποία καταστράφηκε τρεις φορές, δηλαδή από τον Ιούλιο Καίσαρα το 48 π.Χ., έπειτα το 390 μ.Χ. και τέλος το έτος 640 μ.Χ. από τον στρατηγό του Χαλίφη Ομάρ. Και τι είναι αυτό σε σύγκριση με τα έργα και τα αρχαία που καταστράφηκαν στις αρχέγονες Ατλάντειες Βιβλιθήκες, όπου λέγεται ότι υπήρχαν αρχεία πάνω σε κατεργασμένα δέρματα γιγαντιαίων προκατακλυσμιαίων τεράτων; Ή, επίσης, σε σύγκριση με την καταστροφή αναρίθμητων κινέζικων βιβλίων κατόπιν διαταγής του ιδρυτή της αυτοκρατορικής δυναστείας των Τσι'ν, Σι Χουόνγκ Ντι, το 213 π.Χ.; Ασφαλώς οι πλίθινοι πίνακες της αυτοκρατορικής βαβυλωνιακής Βιβλιοθήκης και οι ανεκτίμητοι θησαυροί των κινέζικων συλλογών

δεν θα μπορούσαν ποτέ να περιέχουν πληροφορίες σαν εκείνες που θα πρόσφεραν στον αδαή κόσμο τα προαναφερθέντα "Ατλάντεια" δέρματα.

Αλλά ακόμα και με τόσο υπερβολικά φτωχά στοιχεία στα χέρια η Επιστήμη κατάφερε να διακρίνει την αναγκαιότητα να μεταθέσει προς τα πίσω κάθε βαβυλωνιακή χρονολογία και το έκανε γενναιόδωρα. Από τον καθηγητή Σέις μαθαίνουμε ότι ακόμα και στα αρχαϊκά αγάλματα του Τελ-λοχ στην Κάτω Βαβυλωνία, αποδόθηκε ξαφνικά μια χρονολογία σύγχρονη με την τέταρτη δυναστεία της Αιγύπτου. Δυστυχώς, οι δυναστείες και οι Πυραμίδες ακολουθούν την μοίρα των γεωλογικών περιόδων: η χρονολογία τους είναι αυθαίρετη και εξαρτάται από τις αντίστοιχες παραξενιές του ανθρώπου της επιστήμης. Λέγεται ότι τώρα οι Αρχαιολόγοι γνωρίζουν πως τα προαναφερθέντα αγάλματα είναι κατασκευασμένα από πράσινο διορίτη, ο οποίος μπορεί να βρεθεί μόνο στην Χερσόνησο του Σινά και ότι:

> ….ταιριάζουν ως προς το στυλ της κατασκευής και τις αναλογίες που χρησιμοποιήθηκαν, με παρόμοια αγάλματα από διορίτη των κατασκευαστών των πυραμίδων της τρίτης και τέταρτης αιγυπτιακής δυναστείας....Ακόμα, η μόνη πιθανή περίοδος για μια βαβυλωνιακή κατοχή του λατομείου του Σινά μπορεί να τοποθετηθεί αμέσως μετά το τέλος της εποχής κατά την οποία χτίστηκαν οι πυραμίδες – και μόνο έτσι μπορούμε να κατανοήσουμε πώς είναι δυνατόν το όνομα Σινά να προέρχεται από το όνομα του Σιν, του αρχέγονου βαβυλωνιακού σεληνιακού θεού.

Αυτό είναι πολύ λογικό. Αλλά ποια είναι η χρονολογία που ορίζεται γι' αυτές τις "δυναστείες"; Οι συγχρονιστικοί πίνακες των Σαγχουνιάθωνα και Μανέθωνα και τα νούμερά τους απορρίφθηκαν ή ό,τι απέμεινε απ' αυτούς μετά την επέμβαση του άγιου Ευσέβιου. Και όμως, πρέπει να μείνουμε ευχαριστημένοι με τα τέσσερις ή πέντε χιλιάδες χρόνια π.Χ. που τόσο γενναιόδωρα παραχωρήθηκαν στην Αίγυπτο. Εν πάση περιπτώσει ένα σημείο γίνεται σαφές. Υπάρχει τουλάχιστον μια πόλη πάνω στην επιφάνεια της γης στην οποία παραχωρούνται το λιγότερο 6.000 χρόνια, και αυτή είναι η Εριντού. Την ανακάλυψε η γεωλογία. Σύμφωνα και πάλι με τον καθηγητή Σέις:

> Είναι τώρα επίσης σε θέση να υπολογίσουν τον χρόνο από τις προσχώσεις της άκρης του Περσικού Κόλπου, οι οποίες απαιτούν μια πάροδο 5.000 έως 6.000 ετών από την περίοδο όπου η Εριντού – η οποία τώρα βρίσκεται σαράντα χιλιόμετρα στο εσωτερικό της ξηράς – ήταν λιμάνι στο στόμιο του Ευφράτη και έδρα του βαβυλωνιακού εμπορίου με την Νότια Αραβία και την Ινδία. Πάνω απ' όλα, η νέα χρονολογία παρέχει αρκετό χρόνο για μεγάλη σειρά εκλείψεων που καταγράφηκαν στο σπουδαίο αστρονομικό έργο με τίτλο: "Οι Παρατηρήσεις του Μπελ", και είμαστε επίσης σε θέση να κατανοήσουμε την διαφορετικά ανεξήγητη αλλαγή στην θέση της εαρινής ισημερίας, η οποία συνέβη από τότε που τα σημερινά ζωδιακά μας σημεία πήραν το όνομα τους από τους πρώτους Βαβυλώνιους αστρονόμους. Όταν δημιουργήθηκε το Ακκαδικό ημερολόγιο και ονομάστηκαν οι Ακκαδικοί μήνες, ο Ήλιος κατά την εαρινή ισημερία δεν βρισκόταν – όπως συμβαίνει σήμερα – στους Ιχθείς ή έστω στον Κριό, αλλά στον Ταύρο. Αφού είναι γνωστός ο λόγος της μετάπτωσης των ισημεριών, μαθαίνουμε ότι κατά την εαρινή ισημερία ο Ήλιος βρισκόταν στον Ταύρο 4.700 χρόνια π.Χ. περίπου και έτσι αποκτούμε αστρονομικά όρια για την χρονολογία τα οποία δεν μπορούν να αμφισβητηθούν. [Από μια Αναφορά των *Διαλέξων του Χίμπερτ*, 1887. *Διαλέξεις πάνω στην προέλευση και την Ανάπτυξη της θρησκείας όπως παρουσιάζεται από την θρησκεία των Αρχαίων Βαβυλωνίων*, του Α.Χ. Σέιο (Λονδίνο: Ουίλιαμς και Νοργκέιτ).]

Θα αποσαφηνίσει περισσότερο την θέση μας, αν δηλώσουμε αμέσως ότι χρησιμοποιούμε την ορολογία του σερ Τσ. Λάιελ για τις εποχές και τις περιόδους και όταν μιλάμε για την Δευτερογενή και Τριτογενή εποχή, για την Ηώκαινη, την Μειόκαινη και την Πλειόκαινη περίοδο, αυτό γίνεται απλώς για να κάνουμε τα στοιχεία μας πιο κατανοητά. Αφού σε αυτές τις εποχές και τις περιόδους δεν έχει ακόμα αποδοθεί μια ορισμένη και σταθερή διάρκεια, καθώς 2 1/2 και 15 εκατομμύρια χρόνια αποδίδονται κατά περιόδους στην ίδια και την αυτή εποχή (την Τριτογενή) και αφού ούτε δύο γεωλόγοι και φυσιοδίφες δεν φαίνεται να συμφωνούν στο σημείο αυτό οι Εσωτερικές διδασκαλίες μπορούν να αδιαφορήσουν τελείως για το αν ο άνθρωπος φαίνεται να εμφανίζεται κατά την Δευτερογενή ή την Τριτογενή εποχή. Αν στην δεύτερη αποδοθεί διάρκεια 15

εκατομμυρίων ετών, ωραία και καλά. Γιατί η Απόκρυφη δοξασία, φυλάσσοντας ζηλότυπα τους αληθινούς και σωστούς αριθμούς όσον αφορά την Πρώτη, Δεύτερη και τα δύο τρίτα της Τρίτης Ριζικής Φυλής, παρέχει σαφείς πληροφορίες σχετικά με ένα μόνο σημείο: την ηλικία της "ανθρωπότητας του Βαϊβασβάτα Μάνου". [Βλέπε Μέρος Ι αυτού του Τόμου: "Η Χρονολογία των Μπραχμάνων".]

Μια άλλη σαφής δήλωση είναι η εξής: Κατά την διάρκεια της επονομαζόμενης Ηώκαινης περιόδου η ήπειρος στην οποία ανήκε η Τέταρτη Φυλή και πάνω στην οποία έζησε και χάθηκε, εμφάνισε τα πρώτα συμπτώματα καταβύθισης. Και κατά την Μειόκαινη εποχή καταστράφηκε τελικά, εκτός από το μικρό νησί που ανέφερε ο Πλάτωνας. Ακριβώς τα σημεία αυτά είναι που πρέπει να ελεγχθούν από τα επιστημονικά στοιχεία.

* * *

Α

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ, ΤΗΝ ΖΩΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Μας απαγορεύει κανείς να ρίξουμε μια ματιά στα έργα των ειδικών; Το έργο του καθηγητή Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή ή Συγκριτική Γεωλογία*, μας παρέχει περίεργα στοιχεία. Βλέπουμε εδώ έναν αντίπαλο της θεωρίας του Νεφελώματος, έναν αξιοσέβαστο κύριο, να χτυπάει με όλη την δύναμη του σφυριού του θεολογικού μίσους του πάνω στην μάλλον αντίθετη υπόθεση των μεγάλων αστέρων της Επιστήμης, αναφορικά με το θέμα των αστρικών και κοσμικών φαινομένων που βασίζονται πάνω στις αντίστοιχες σχέσεις με τις γήινες διάρκειες. Οι "υπερβολικά ευφάνταστοι φυσικοί και φυσιοδίφες" δεν τα πηγαίνουν πολύ καλά κάτω απ' αυτήν την βροχή των υποθετικών αριθμών τους όταν τοποθετούνται πλάι-πλάι και εμφανίζουν μια μάλλον άθλια εικόνα. Έτσι, αυτό δείχνει ότι:

> σερ Ουίλιαμ Τόμσον, βάσει των παρατηρημένων αρχών της ψύξης, συμπεραίνει ότι δεν μπορούν να έχουν περάσει πάνω από δέκα εκατομμύρια χρόνια [σε άλλο σημείο τα κάνει 100.000.000] από τότε που η θερμοκρασία της γης μειώθηκε αρκετά, ώστε να διατηρήσει την φυτική ζωή [Τόμσον και Τέιτ, *Φυσική Φιλοσοφία*, Προσθήκη D, Αρχεία της Βασιλικής Εταιρείας του Εδιμβούργου, Τομ. XXIII (1862), Μέρος Ι, σελ. 157.] Ο Χέλμολτζ υπολογίζει πως είκοσι εκατομμύρια θα αρκούσαν, ώστε το αρχικό νεφέλωμα να συμπυκνωθεί στις τωρινές διαστάσεις του Ήλιου. Ο καθηγητής Σ. Νιούκομπ χρειάζεται μόνο δέκα χιλιάδες χρόνια για να φτάσει σε μια θερμοκρασία 212 Φαρενάιτ [ή 100° Κελσίου, Λαϊκή Αστρονομία, σελ. 509]. Ο Κρολ υπολογίζει εβδομήντα εκατομμύρια χρόνια για την διάχυση της θερμότητας κ.τ.λ. [*Κλίμα και Χρόνος*, σελ. 335].
>
> Μπισκόφ υπολογίζει ότι θα πρέπει να απαιτήθηκαν 350 *εκατομμύρια* χρόνια για να ψυχθεί η Γη από μια θερμοκρασία 2.000 σε 200 της Εκατονταβάθμου. Ο Ρηντ, βασίζοντας την εκτίμησή του πάνω σε παρατηρημένους ρυθμούς εκγύμνωσης, υπολογίζει 500 εκατομμύρια χρόνια από τότε που άρχισε η ιζηματογένεση στην Ευρώπη [Προσφώνηση, Γεωλογική Εταιρεία του Λίβερπουλ, 1876]. Ο Λάιελ επιχείρησε ένα χονδρικό υπολογισμό 240 εκατομμυρίων ετών. Ο Ντάρβιν θεωρεί ότι 300 εκατομμύρια χρόνια απαιτούνται για τους οργανικούς μετασχηματισμούς τους οποίους προϋποθέτει η θεωρία του και ο Χάξλεϋ εμφανίζεται να απαιτεί χίλια εκατομμύρια χρόνια [!!]....Μερικοί βιολόγοι....φαίνεται να κλείνουν σφιχτά τα μάτια τους και να πηδούν με μιας μέσα στην άβυσσο των εκατομμυρίων ετών, για την οποία δεν διαθέτουν κανέναν καταλληλότερο υπολογισμό απ' αυτόν της απειροσύνης. [Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 179-180.]

Έπειτα συνεχίζει για να δώσει εκείνους που νομίζει σαν πιο σωστούς γεωλογικούς υπολογισμούς: μερικοί είναι αρκετοί.

Σύμφωνα με τον σερ Ο. Τόμσον, "ολόκληρη η εποχή επίστρωσης του κόσμου είναι 80.000.000 χρόνια" και σύμφωνα με τους υπολογισμούς του καθηγητή Χότον για το ελάχιστο όριο του χρόνου από την ανύψωση της Ευρώπης και της Ασίας, δίνονται τρεις υποθετικές εποχές για

τους τρεις πιθανούς και διαφορετικούς τρόπους ανύψωσης, που ποικίλουν από τους μετριοπαθείς αριθμούς των 640.730 χρόνων και τα 4.170.000 χρόνια μέχρι τους φοβερούς αριθμούς των 27.491.000 χρόνων!

Αυτό αρκεί, όπως μπορεί να καταλάβει κανείς, για να καλύψει τους ισχυρισμούς μας για τις τέσσερις ηπείρους ακόμα και τους αριθμούς των Μπραχμάνων.

Περισσότεροι υπολογισμοί, τις λεπτομέρειες των οποίων ο αναγνώστης μπορεί να τις βρει στο έργο του καθηγητή Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή* (σελ. 367-368), οδηγούν τον Χότον σε μια χονδρική εκτίμηση της δευτερογενούς εποχής του πλανήτη: 11.700.000 χρόνια. Οι αριθμοί αυτοί θεωρούνται υπεβολικά μικροί από τον συγγραφέα, ο οποίος αμέσως τους επέκτεινε σε 37.000.000 χρόνια.

Επίσης, σύμφωνα με το έργο του Κρολ *Κλίμα και Χρόνος*, 7 2.500.000 χρόνια "αντιπροσωπεύουν τον χρόνο από την αρχή της Τριτογενούς εποχής"· ενώ σύμφωνα με μια άλλη τροποποίηση της άποψης του, μόνο 15.000.000 χρόνια πέρασαν από την αρχή της Ηώκαινης περιόδου·[αναφερόμενο στο έργο του Γκούλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 84], η οποία, όντας η πρώτη από τις τρεις Τριτογενείς περιόδους αφήνει τον σπουδαστή μετέωρο ανάμεσα σε 2 1/2 και 15 εκατομμύρια. Αν πρέπει κανείς να επιμείνει στο πρώτο μετριοπαθές νούμερο, τότε ολόκληρη η εποχή επίστρωσης του κόσμου θα ήταν 131.600.000 χρόνια.[587]

Αφού η τελευταία περίοδος παγετώνων εκτείνεται από 240.000 έως 80.000 χρόνια πριν (άποψη του καθ. Κρολ), επομένως ο άνθρωπος πρέπει να εμφανίστηκε πάνω στην Γη πριν από 100.000 έως 120.000 χρόνια. Αλλά όπως λέει ο καθ. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή* (σελ. 379), αναφορικά με την αρχαιότητα της μεσογειακής φυλής, "πιστεύεται γενικά ότι έκανε την εμφάνιση της κατά την διάρκεια της τελευταίας υποχώρησης των ηπειρωτικών παγετώνων". Ωστόσο, προσθέτει, αυτό "δεν αφορά, όμως, την αρχαιότητα της Μαύρης και της Καστανής φυλής, αφού υπάρχουν αναρίθμητες μαρτυρίες της ύπαρξής τους σε πιο νότιες περιοχές, σε εποχές απόμακρα προ-παγετωνικές".

Σαν ένα δείγμα γεωλογικής βεβαιότητας και συμφωνίας, πρέπει να προστεθούν και αυτοί οι αριθμοί. Τρεις αυθεντίες – οι κ.κ. Τ. Μπελτ, Τζ. Κρολ και Ρόμπερτ Χαντ – υπολογίζοντας τον χρόνο που πέρασε από την εποχή των Παγετώνων, δίνουν ολότελα διαφορετικά νούμερα [βλέπε, "Κλίμα και Χρόνος της Εποχής των Πάγων", *Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση*, 1875, Τομ. XIV, σελ. 242], δηλαδή:

Μπελτ........................20.000 χρόνια
Τζ. Κρολ.......................240.000 χρόνια
Ρ. Χαντ...........................80.000 χρόνια

Δεν είναι να απορεί κανείς που ο Πέγγκελυ ομολογεί ότι: "προς το παρόν είναι, και ίσως πάντα θα είναι, ΑΔΥΝΑΤΟΝ να ανάγουμε, έστω και κατά προσέγγιση, τον γεωλογικό χρόνο σε έτη ή ακόμα και σε χιλιετίες. Μια σοφή συμβουλή από τους Αποκρυφιστές προς τους κυρίους γεωλόγους: οφείλουν να μιμηθούν το προσεχτικό παράδειγμα των Τεκτόνων. Επειδή η χρονολογία, λένε, δεν μπορεί να μετρήσει την εποχή της δημιουργίας, γι' αυτό το "Αρχαίο και Αρχέγονο Τυπικό" τους χρησιμοποιεί το 000.000.000 σαν την πλησιέστερη προσέγγιση προς την πραγματικότητα.

Η ίδια αβεβαιότητα, αντίφαση και διαφωνία βασιλεύει και σε όλα τα άλλα θέματα.

Οι επιστημονικές αυθεντίες πάνω στην Προέλευση του Ανθρώπου είναι, από κάθε πρακτική άποψη, πλάνη και παγίδα. Υπάρχουν πολλοί αντι-νταρβινιστές στην Βρετανική Εταιρεία και η "Φυσική Επιλογή" αρχίζει να χάνει έδαφος. Παρόλο που κάποτε υπήρξε ο σωτήρας, που φάνηκε ότι θα έσωζε τους μορφωμένους θεωρητικούς από μια τελική διανοητική κατάρρευση μέσα στην άβυσσο των άσκοπων υποθέσεων, τώρα αρχίζει να αμφισβητείται. Ακόμα και ο Χάξλεϋ εμφανίζει

Σύμφωνα με τον Μπισκόφ χρειάστηκαν 1.004.177 χρόνια – ενώ σύμφωνα με τους υπολογισμούς του Ε. Σεβαντιέ 672.788 χρόνια – για τον επονομαζόμενο σχηματισμό του άνθρακα. "Τα τριτογενή στρώματα, πάχους περίπου 305 μέτρων, χρειάστηκαν για τον σχηματισμό τους περίπου 350.000 χρόνια". Βλέπε, *Δύναμη και Ύλη*, Μπύχνερ, έκδοση Τζ. Φ. Κόλινγουντ.

σημάδια εγκατάλειψης της "Επιλογής" και δεν θεωρεί την "φυσική επιλογή σαν *τον μοναδικό παράγοντα*":

> Υποψιαζόμαστε έντονα ότι αυτή (η Φύση) κάνει σημαντικά άλματα στον τρόπο της σποραδικής μεταλλαγής και ότι αυτά τα άλματα προκαλούν μερικά από τα χάσματα τα οποία φαίνονται να υπάρχουν στην σειρά των γνωστών μορφών. [Μελέτη της Κριτικής του Κόλικερ, στο *Διαλέξεις και Μελέτες*.]

Επίσης ο Τσ. Ρ. Μπρι, επιχειρηματολογεί με τον ακόλουθο τρόπο εξετάζοντας τα μοιραία χάσματα στην θεωρία του Ντάρβιν:

> Είναι απαραίτητο να θυμηθούμε και πάλι ότι οι ενδιάμεσες μορφές πρέπει να ανέρχονται σε μεγάλο αριθμό... ο Σ. Τζορτζ Μίβαρτ πιστεύει ότι *αλλαγή στην εξέλιξη μπορεί να συμβεί πολύ πιο γρήγορα απ' ό,τι πιστεύεται γενικά*, αλλά ο κ. Ντάρβιν επιμένει σθεναρά στην άποψη του και μας λέει ξανά "natura not facit saltum", δηλαδή: η φύση δεν κάνει άλματα. [*Μια Αποκάλυψη των Λαθών στην Υπόθεση του κ. Ντάρβιν*, Λονδίνο, 1872, σελ. 161.]

Στο σημείο αυτό οι Αποκρυφιστές συμφωνούν με τον Ντάρβιν.

εσωτερική διδασκαλία επιβεβαιώνει πλήρως την ιδέα της βραδύτητας και της μεγαλόπρεπης προόδου της φύσης. Οι "πλανητικές ωθήσεις" είναι όλες περιοδικές. Ωστόσο η νταρβινική θεωρία, αν και είναι σωστή σε δευτερεύουσες λεπτομέρειες, δεν συμφωνεί με τον Αποκρυφισμό περισσότερο από ό,τι ο Α. Ρ. Ουάλας ο οποίος, στο έργο του *Συμβολή στην θεωρία της Φυσικής Επιλογής*, δείχνει αρκετά πειστικά ότι κάτι περισσότερο από την "φυσική επιλογή" ήταν απαραίτητο για την δημιουργία του φυσικού ανθρώπου.

Στο μεταξύ, ας εξετάσουμε τις επιστημονικές αντιρρήσεις σε αυτήν την επιστημονική θεωρία και ας δούμε ποιες είναι.

Ο Σ. Τζορτζ Μίβαρτ εμφανίζεται να υποστηρίζει ότι:

> ... είναι μετριοπαθής υπολογισμός το να παραχωρήσουμε περίπου 25.000.000 χρόνια για την εναπόθεση των στρωμάτων, περιλαμβανομένου και του Άνω Σιλούριου. Αν, λοιπόν, το εξελικτικό έργο που έλαβε χώρα κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου αντιπροσωπεύει μόνο το ένα εκατοστό του συνόλου, θα χρειαστούμε 2.500.000.000 χρόνια για την πλήρη ανάπτυξη ολόκληρου του ζωικού βασιλείου μέχρι την τωρινή του κατάσταση. Αλλά ακόμα και το ένα τέταρτο αυτής της διάρκειας υπερβαίνει τον χρόνο τον οποίον η φυσική και η αστρονομία φαίνεται ότι μπορούν να παραχωρήσουν για την ολοκλήρωση αυτής της διαδικασίας. Τέλος, υπάρχει μια δυσκολία αναφορικά με τον λόγο της απουσίας πλούσιων απολιθωματοφόρων ιζημάτων στα αρχαιότερα στρώματα, αν τότε η ζωή ήταν τόσο άφθονη και ποικίλη, όπως θα πρέπει να ήταν βάσει της νταρβινικής θεωρίας. Ο ίδιος ο κ. Ντάρβιν παραδέχεται ότι, "προς το παρόν το θέμα πρέπει να παραμείνει ανεξήγητο και αυτό μπορεί αληθινά να παρουσιαστεί σαν ένα άξιο επιχείρημα ενάντια στις απόψεις" που υποστηρίζονται στον παρόν βιβλίο...
>
> Έτσι, λοιπόν, βρίσκουμε μια αξιοσημείωτη (*και βάσει των νταρβινικών αρχών μια ανεξήγητη*) απουσία λεπτομερειακά διαβαθμισμένων μεταβατικών μορφών. Όλες οι πιο σημαντικές ομάδες... εμφανίζονται *ταυτόχρονα πάνω στην σκηνή*. Ακόμα και το άλογο, το ζώο του οποίου η καταγωγή πιθανόν να διατηρήθηκε καλύτερα απ' όλα, δεν μας παρέχει καμιά καθοριστική μαρτυρία ειδικής προέλευσης από ασήμαντες τυχαίες παραλλαγές. Ενώ μερικές μορφές, όπως τα λαβυρινθόδοντα και οι τριλοβίτες, οι οποίες φαίνεται να εμφανίζουν βαθμιαία αλλαγή, μετά από περαιτέρω έρευνα δεν έδειξαν τίποτε τέτοιο... Όλες αυτές οι δυσκολίες αποφεύγονται, αν δεχθούμε ότι νέες μορφές ζωικής ζωής κάθε βαθμού πολυπλοκότητας εμφανίζονται από καιρό σε καιρό συγκριτικά αιφνιδιαστικά, αναπτυσσόμενες σύμφωνα με νόμους εν μέρει εξαρτώμενους από περιβαλλοντικές συνθήκες και εν μέρει εσωτερικούς, παρόμοια με τον τρόπο με τον οποίον σχηματίζονται τα κρύσταλλα (και ίσως από πρόσφατες έρευνες και οι κατώτερες μορφές ζωής) σύμφωνα με *εσωτερικούς* νόμους των συστατικών ουσιών τους και σε αρμονία και αντιστοιχία με όλες τις περιβαλλοντικές επιρροές και συνθήκες. [*Η Γένεση των Ειδών*, σελ. 160-162]

"Εσωτερικοί νόμοι των συστατικών τους". Αυτά είναι σοφά λόγια και η παραδοχή της πιθανότητας πολύ συνετή. Αλλά πώς μπορούν να αναγνωρισθούν ποτέ αυτοί οι *εσωτερικοί νόμοι*, αν απορριφθεί η Απόκρυφη διδασκαλία; Όπως γράφει ένας φίλος, ενώ επισύρει την προσοχή μας στις ανωτέρω υποθέσεις: "Με άλλα λόγια, πρέπει να γίνει αποδεκτή η δοξασία των πλανητικών *Ζωτικών Ωθήσεων*. Διαφορετικά: γιατί τα είδη τυποποιήθηκαν τώρα και γιατί ακόμα και οι εξημερωμένοι νεοσσοί περιστεριών και άλλων ζώων ξανακυλούν στους προγονικούς τύπους όταν αφεθούν μόνοι τους;" Αλλά η διδασκαλία για τις πλανητικές ζωτικές ωθήσεις πρέπει να καθοριστεί με σαφήνεια και να κατανοηθεί σωστά, αν δεν θέλουμε η τωρινή σύγχυση να γίνει ακόμα μεγαλύτερη. Όλες αυτές οι δυσκολίες θα εξαφανιστούν όπως οι σκιές της νύχτας εξαφανίζονται μπροστά στο φως του ανατέλοντος Ήλιου, αν γίνουν αποδεκτά τα ακόλουθα εσωτερικά αξιώματα:

Η τεράστια αρχαιότητα (και ύπαρξη) της πλανητικής μας αλύσου. (β) Η πραγματικότητα των Επτά Γύρων. (γ) Ο χωρισμός των ανθρώπινων φυλών (πέρα από την καθαρώς ανθρωπολογική διαίρεση) σε επτά ξεχωριστές Ριζικές Φυλές, από τις οποίες η τωρινή Ευρωπαϊκή Ανθρωπότητα μας είναι η Πέμπτη. (δ) Η αρχαιότητα του Ανθρώπου σε αυτόν τον (*Τέταρτο*) Γύρο και τέλος (ε) ότι όπως αυτές οι Φυλές εξελίσσονται από την αιθερικότητα προς την υλικότητα και από αυτήν ξανά πίσω σε σχετική λεπτότητα υλικής υφής, έτσι και κάθε έμβιο (αποκαλούμενο) οργανικό είδος ζώων – των φυτών περιλαμβανομένων – μεταβάλλεται με κάθε νέα Ριζική Φυλή. Αν αυτό γινόταν αποδεκτό, έστω και μαζί με άλλες και ασφαλώς, κατόπιν ωριμότερης εξέτασης, όχι *λιγότερο παράλογες υποθέσεις* – αν οι θεωρίες του Αποκρυφισμού πρέπει να θεωρηθούν προς το παρόν "παράλογες" – τότε κάθε δυσκολία θα εξαφανιζόταν. Ασφαλώς η Επιστήμη οφείλει να προσπαθήσει και να είναι πιο λογική απ' ό,τι είναι τώρα, καθώς δεν μπορεί πια να υποστηρίζει την θεωρία της προέλευσης του ανθρώπου από έναν ανθρωποειδή πρόγονο και ταυτόχρονα να αρνείται κάθε λογική αρχαιότητα σε αυτόν τον άνθρωπο! Από την στιγμή που ο Χάξλεϋ μιλάει για το "τεράστιο διανοητικό χάσμα ανάμεσα στον άνθρωπο και στον πίθηκο" και το "τωρινό τεράστιο χάσμα ανάμεσα στους δυο" [*Η θέση του Ανθρώπου στην Φύση*, σελ. 142, σημείωση] και παραδέχεται την αναγκαιότητα να εκτείνει τα επιστημονικά μερίδια της ηλικίας των ανθρώπων πάνω στην Γη για μια τέτοια αργή και προοδευτική ανάπτυξη, τότε όλοι εκείνοι οι άνθρωποι της Επιστήμης που έχουν τον δικό του τρόπο σκέψης, οφείλουν να καταλήξουν τουλάχιστον σε κάποιους κατά προσέγγιση αριθμούς και να συμφωνήσουν πάνω στην πιθανή διάρκεια εκείνων των Πλειόκαινων, Μειόκαινων και Ηώκαινων περιόδων, για τις οποίες τόσα πολλά λέγονται και για τις οποίες τίποτε το οριστικό δεν είναι γνωστό – αν τελικά δεν τολμούν να προχωρήσουν πιο πέρα. Αλλά ούτε δυο επιστήμονες δεν φαίνεται να συμφωνούν μεταξύ τους. Κάθε περίοδος μοιάζει να είναι ένα μυστήριο ως προς την διάρκειά της και ένα αγκάθι στο πλευρό των γεωλόγων. Και όπως μόλις δείξαμε, φαίνονται ανίκανοι να εναρμονίσουν τα συμπεράσματά τους όσον αφορά τους συγκριτικά πρόσφατους γεωλογικούς σχηματισμούς. Επομένως, δεν μπορεί να δοθεί καμία βάση στους αριθμούς τους – όταν παρουσιάζουν κάποιους – γιατί γι' αυτούς πρόκειται ή για εκατομμύρια ή απλώς για χιλιάδες χρόνια!

Τα όσα ειπώθηκαν μπορούν να ενισχυθούν από τις ομολογίες που έκαναν οι ίδιοι και την σύνοψη τους, που βρίσκεται σε εκείνο τον "Κύκλο των Επιστημών", την Βρετανική Εγκυκλοπαίδεια, η οποία δείχνει τον αποδεκτό μέσο όρο στα γεωλογικά και ανθρωπολογικά αινίγματα. Στο έργο αυτό η αφρόκρεμα των πιο αυθεντικών απόψεων έχει αφαιρεθεί. Ωστόσο βρίσκουμε εκεί την άρνηση να καθοριστεί μια ορισμένη χρονολογική ημερομηνία, ακόμα και όταν μιλάμε για συγκριτικά πρόσφατες εποχές, όπως η Νεολιθική εποχή. Αν και περιέργως ορίζεται μια εποχή για την αρχή ορισμένων γεωλογικών περιόδων, τουλάχιστον για ελάχιστες, η διάρκεια των οποίων δύσκολα μπορεί τώρα πια να συντομευθεί χωρίς μια άμεση σύγκρουση με τα γεγονότα.

Έτσι, στην μεγάλη *Εγκυκλοπαίδεια* συνοψίζεται ότι: "100 εκατομμύρια χρόνια πέρασαν... από την στερεοποίηση της Γης μας, όταν εμφανίστηκαν πάνω της οι πρώτες μορφές ζωής".[588]

Τομ. Χ., λήμμα "Γεωλογία", σελ. 227. "100.000.000 χρόνια είναι πιθανόν υπεραρκετά για όλες τις απαιτήσεις της Γεωλογίας", λέει το κείμενο. Στην Γαλλία μερικοί σοφοί δεν τα βρίσκουν και τόσο "αρκετά". Ο Λε Κουτυριέ υποθέτει για το ίδιο πράγμα, 350 εκατομμύρια χρόνια, ο Μποφόν ικανοποιήθηκε με 34 εκατομμύρια. Αλλά υπάρχουν κι εκείνοι, στις πιο σύγχρονες σχολές, που δεν θα ικανοποιηθούν με λιγότερα από 500 εκατομμύρια χρόνια.

Αλλά φαίνεται εξίσου άσκοπο το να προσπαθήσουμε να μεταπείσουμε τους σύγχρονους Γεωλόγους και Εθνολόγους, όπως και το να κάνουμε τους Νταρβινιστές φυσιοδίφες να αντιληφθούν τα λάθη τους. Σχετικά με την Άρια Ριζική Φυλή και την αρχή της, η Επιστήμη γνωρίζει τόσο ελάχιστα, όσο και για τους ανθρώπους από άλλους πλανήτες. Με την εξαίρεση του Φλαμαριόν και λίγων μυστικιστών μεταξύ των αστρονόμων, ακόμα και η κατοικησιμότητα άλλων πλανητών, κατά το μεγαλύτερο μέρος απορρίπτεται. Όμως οι επιστήμονες των πρώτων φυλών της Άριας ομάδας ήταν τόσο καλοί γνώστες αστρονόμοι, ώστε φαίνεται πως γνώριζαν πολύ περισσότερα για τις φυλές του Άρη και της Αφροδίτης, από ό,τι γνωρίζει ο σύγχρονος Ανθρωπολόγος για τις φυλές των πρώτων σταδίων της Γης.

Ας αφήσουμε προς στιγμήν κατά μέρος την σύγχρονη Επιστήμη και ας στραφούμε στην αρχαία γνώση. Αφού, όπως μας βεβαιώνουν οι Αρχαϊκοί Επιστήμονες, όλοι οι γεωλογικοί κατακλυσμοί – από την ανύψωση των ωκεανών, τις πλημμύρες και την μετακίνηση των ηπείρων, μέχρι τους φετεινούς [μάλλον εννοεί το έτος της συγγραφής, το 1888] κυκλώνες, τυφώνες, σεισμούς, ηφαιστειακές εκρήξεις, παλιρροιακά κύματα, ακόμα και τον παράξενο καιρό και την φανερή μετακίνηση των εποχών που προβληματίζει όλους τους Ευρωπαίους και Αμερικανούς μετεωρολόγους – οφείλονται και εξαρτώνται από την Σελήνη και τους πλανήτες και μάλιστα ότι ακόμα και οι ασήμαντοι και ξεχασμένοι αστερισμοί έχουν την μεγαλύτερη επίδραση πάνω στις μετεωρολογικές και κοσμικές αλλαγές πάνω και μέσα στην Γη μας, ας στρέψουμε για ένα λεπτό την προσοχή μας στους αστρικούς δεσπότες και κυβερνήτες της σφαίρας μας και των ανθρώπων. Η σύγχρονη Επιστήμη αρνείται κάθε τέτοια επιρροή, ενώ η αρχαϊκή επιστήμη την βεβαιώνει. Ας δούμε τι λένε και οι δυο αναφορικά με αυτό το θέμα.

* * *

Β

(ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΛΥΣΟΥΣ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΛΑΠΛΟΤΗΤΑ ΤΟΥΣ)

Γνώριζαν οι Αρχαίοι κόσμους πέρα από τον δικό τους; Ποια είναι τα στοιχεία που έχουν οι Αποκρυφιστές όταν βεβαιώνουν πως κάθε σφαίρα είναι μια επταδική άλυσος κόσμων – από τους οποίους μόνο ένα μέλος είναι ορατό – και ότι αυτοί είναι, ήταν ή θα γίνουν "ανθρωποφόροι", ακριβώς όπως είναι κάθε ορατό άστρο ή πλανήτης; Τι εννοοούν με την φράση, "μια ηθική και φυσική επιρροή" των αστρικών κόσμων πάνω στις σφαίρες μας;

Τέτοια είναι τα ερωτήματα που μας τίθενται συχνά και πρέπει να εξεταστούν από κάθε άποψη. Στα δυο πρώτα ερωτήματα η απάντηση είναι: Το πιστεύουμε, γιατί ο πρώτος νόμος στην φύση είναι: ομοιομορφία στην ποικιλία και ο δεύτερος: αναλογία. «Όπως επάνω, έτσι και κάτω». Πέρασε ανεπιστρεπτί η εποχή όπου ενώ οι ευσεβείς μας πρόγονοι πίστευαν ότι η Γη μας ήταν το κέντρο του σύμπαντος, η εκκλησία και οι αλαζόνες υπηρέτες της επέμεναν πως έπρεπε να θεωρούμε βλασφημία την υπόθεση πως κάποιος άλλος πλανήτης μπορούσε να κατοικείται. Ο Αδάμ και η Εύα, ο Όφις και το Προπατορικό Αμάρτημα που ακολουθήθηκε από την λύτρωση μέσω αίματος, είχαν επικρατήσει για πάρα πολύ και έτσι η παγκόσμια αλήθεια θυσιάστηκε στην δική μας παράλογη αντίληψη των μικρών ανθρώπων.

Τώρα ποιες είναι οι αποδείξεις; Εκτός από την συμπερασματική μαρτυρία και τον λογικό συλλογισμό, για τον αδαή δεν υπάρχει καμιά. Για τον Αποκρυφιστή, ο οποίος πιστεύει στην γνώση που αποκτάται από αναρίθμητες γενιές Ενορατικών και Μυημένων, τα στοιχεία που προσφέρονται στα Μυστικά Βιβλία είναι υπεραρκετά. Αλλά το πλατύ κοινό χρειάζεται άλλες αποδείξεις. Υπάρχουν μερικοί Καμπαλιστές, ακόμα και ορισμένοι Ανατολικοί Αποκρυφιστές, οι οποίοι επειδή δεν καταφέρνουν να βρουν ομοιόμορφες αποδείξεις σχετικά με το θέμα σε όλα τα μυστικά έργα των εθνών, διστάζουν να δεχθούν την διδασκαλία. Μια τέτοια "ομοιόμορφη μαρτυρία" θα εμφανιστεί σύντομα. Στο μεταξύ μπορούμε να προσεγγίσουμε το θέμα από την γενική σκοπιά και να δούμε αν η πίστη σε αυτό είναι τόσο παράλογη, όσο την θεωρούν μερικοί επιστήμονες μαζί με

άλλους Νικόδημους. Ασυνείδητα, ίσως, όταν σκεπτόμαστε για μια πολλαπλότητα κατοικημένων "*Κόσμων*", τους φανταζόμαστε να είναι σαν την σφαίρα την οποία κατοικούμε και οι κάτοικοί τους να είναι όντα λίγο-πολύ παρόμοια με εμάς. Κάνοντας το ακολουθούμε απλώς ένα φυσικό ένστικτο. Πράγματι, όσο η έρευνά μας περιορίζεται στην ζωτική ιστορία αυτής της σφαίρας, μπορούμε να συλλογιστούμε το θέμα με κάποιο όφελος και να αναρωτηθούμε τι να ήταν εκείνοι οι "Κόσμοι" για τους οποίους μιλούν όλες οι αρχαίες γραφές της Ανθρωπότητας, με την ελπίδα ότι θέτουμε τουλάχιστον ένα λογικό *ερώτημα*. Αλλά πώς γνωρίζουμε (α) τι είδους όντα κατοικούν τις σφαίρες γενικά και (β) αν εκείνα που κυβερνούν πλανήτες ανώτερους από το δικό μας δεν ασκούν την ίδια επιρροή πάνω στην Γη συνειδητά, την οποία εμείς ασκούμε *ασυνείδητα* – παραδείγματος χάριν πάνω σε μικρούς πλανήτες (πλανητοειδείς ή αστεροειδείς) και σε τελική ανάλυση όταν κόβουμε την Γη μας σε κομμάτια, ανοίγουμε κανάλια και με αυτόν τον τρόπο μεταβάλλουμε εντελώς το κλίμα μας. Φυσικά, όπως η σύζυγος του Καίσαρα, έτσι και οι *πλανητοειδείς* δεν μπορούν να επηρεαστούν από την δική μας υποψία. Βρίσκονται πολύ μακριά. Επειδή, όμως, πιστεύουμε στην εσωτερική αστρονομία, δεν είμαστε απόλυτα σίγουροι γι' αυτό.

Όταν, όμως, εκτείνοντας την θεώρηση μας πέρα από την πλανητική μας άλυσο, προσπαθούμε να διασχίσουμε τα όρια του ηλιακού μας συστήματος, τότε πράγματι δρούμε σαν φαντασμένοι ανόητοι. Γιατί, ενώ δεχόμαστε το αρχαίο ερμητικό αξίωμα: "Όπως επάνω, έτσι και κάτω", μπορούμε θαυμάσια να πιστεύουμε πως αφού η Φύση πάνω στην Γη εμφανίζει την πιο προσεχτική οικονομία, χρησιμοποιώντας κάθε ευτελές και άχρηστο πράγμα στις θαυμάσιες μεταμορφώσεις της και παρ' όλα αυτά *Ποτέ* δεν επαναλαμβάνεται, επομένως μπορούμε εξίσου δίκαια να συμπεράνουμε πως δεν υπάρχει καμιά άλλη σφαίρα σε όλα τα άπειρα συστήματά της, η οποία να μοιάζει τόσο πολύ στην Γη, ώστε οι συνηθισμένες δυνάμεις να είναι σε θέση να φανταστούν και να αναπαράγουν την εμφάνιση και το περιεχόμενο της.[589]

Πράγματι, στα μυθιστορήματα, καθώς και σε όλες τις αποκαλούμενες επιστημονικές φανταστικές ιστορίες και πνευματιστικές αποκαλύψεις από την Σελήνη, τα άστρα και τους πλανήτες, βρίσκουμε απλώς καινούργιους συνδυασμούς ή τροποποιήσεις των ανθρώπων και των πραγμάτων, των παθών και των μορφών ζωής με τις οποίες είμαστε οικείοι, την στιγμή που ακόμα και στους άλλους πλανήτες του συστήματός μας η φύση και η ζωή είναι τελείως διαφορετική από την δική μας. Ο Σβέντενμποργκ κυρίως διακρίθηκε στην δημιουργία μιας τέτοιας λαθεμένης πίστης.

Κάτι ακόμα. Ο κοινός άνθρωπος δεν έχει την εμπειρία καμιάς άλλης κατάστασης συνείδησης εκτός από εκείνη με την οποία τον συνδέουν οι φυσικές αισθήσεις του. Οι άνθρωποι ονειρεύονται, κοιμούνται εκείνον τον βαθύ ύπνο ο οποίος είναι υπερβολικά βαθύς για να μπορέσουν τα όνειρα να εντυπωθούν στον φυσικό εγκέφαλο. Αλλά και στις καταστάσεις αυτές πρέπει να υπάρχει συνείδηση. Ενώ, λοιπόν, αυτά τα μυστήρια παραμένουν ανεξερεύνητα, πώς μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα επωφεληθούμε από την διερεύνησή μας πάνω στην φύση σφαιρών οι οποίες – μέσα στην οικονομία της φύσης – ανήκουν αναγκαστικά σε καταστάσεις συνείδησης άλλες και τελείως διαφορετικές από *οποιεσδήποτε* δοκιμάζει εδώ ο άνθρωπος;

Και αυτό είναι απόλυτα αληθινό. Γιατί ακόμα και μεγάλοι πεπαιδευμένοι (εκείνοι που είναι μυημένοι, φυσικά), αν και είναι εκπαιδευμένοι ενορατικοί, μπορούν να ισχυριστούν τέλεια εξοικείωση με την φύση και την εμφάνιση πλανητών και των κατοίκων τους που ανήκουν μόνο στο δικό μας ηλιακό σύστημα. Αυτοί γνωρίζουν ότι σχεδόν όλοι οι πλανητικοί κόσμοι κατοικούνται, αλλά μπορούν να έχουν πρόσβαση – ακόμα και εν πνεύματι – μόνο σε κείνους του συστήματός μας. Και έχουν επίσης επίγνωση του πόσο δύσκολο είναι – ακόμα και γι' αυτούς – να έρθουν σε πλήρη συντονισμό με τα πεδία συνείδησης μέσα στο σύστημά μας, τα οποία διαφέρουν από τις καταστάσεις συνείδησης που είναι δυνατές πάνω στην σφαίρα αυτήν: δηλαδή πάνω στα τρία πεδία της αλύσου των σφαιρών πέρα από την Γη μας. Μια τέτοια γνώση και επικοινωνία είναι δυνατή για

Μας λένε ότι οι ανώτεροι Ντιάνι-Τσόχαν, ή Πλανητικά Πνεύματα (εκτός από την κατανόηση του νόμου και της αναλογίας), αγνοούν εκείνο που βρίσκεται πέρα από τα ορατά πλανητικά συστήματα, αφού η ουσία τους δεν μπορεί να αφομοιωθεί σε κείνους τους κόσμους τους πέραν του ηλιακού μας συστήματος. Όταν φτάνουν σε ένα ανώτερο στάδιο εκείνα τα άλλα σύμπαντα τους αποκαλύπτονται. Στο μεταξύ αυτοί έχουν πλήρη γνώση όλων των κόσμων μέσα και κάτω από τα όρια του δικού μας ηλιακού συστήματος.

αυτούς, γιατί έμαθαν πώς να διαπερνούν τα πεδία της συνείδησης τα οποία είναι κλειστά για τους κοινούς ανθρώπους. Αλλά ακόμα κι αν μεταβίβαζαν την γνώση τους, ο κόσμος δεν θα γινόταν σοφότερος, γιατί του λείπει η εμπειρία άλλων μορφών αντίληψης που μόνο αυτή θα μπορούσε να τον κάνει να συλλάβει εκείνο το οποίο θα ελέγετο.

Ωστόσο παραμένει γεγονός πως οι περισσότεροι από τους πλανήτες, καθώς και τα άστρα πέρα από το σύστημα μας, κατοικούνται. Ένα γεγονός που έχει γίνει αποδεκτό από τους ίδιους τους ανθρώπους της επιστήμης. Ο Λαπλάς και ο Χέρσελ το πίστευαν, αν και απέφευγαν πολύ σοφά τις ασύνετες υποθέσεις. Το ίδιο συμπέρασμα διατυπώθηκε και υποστηρίχθηκε με μια παρουσίαση επιστημονικών θεωρήσεων από τον Κ. Φλαμαριόν, τον πασίγνωστο Γάλλο Αστρονόμο. Τα επιχειρήματα τα οποία παραθέτει είναι αυστηρώς επιστημονικά και τέτοια, ώστε να προσελκύουν ακόμα και έναν υλιστικό νου, ο οποίος θα παρέμενε ασυγκίνητος από σκέψεις τέτοιες σαν εκείνες του σερ Ντέιβιντ Μπριούστερ, του διάσημου φυσικού που γράφει:

> Εκείνα τα "στείρα πνεύματα" ή οι "ταπεινές ψυχές", όπως τις αποκαλεί ο ποιητής, οι οποίες μπορούν να οδηγηθούν στο να πιστέψουν πως η Γη είναι το μοναδικό κατοικούμενο σώμα στο σύμπαν, δεν θα δυσκολευτούν καθόλου να αντιληφθούν επίσης την Γη σαν στερημένη από κατοίκους. Ακόμα περισσότερο, αν τέτοιες διάνοιες ήταν εξοικειωμένες με τα συμπεράσματα της γεωλογίας, θα μπορούσαν να δεχτούν πως ήταν ακατοίκητη για εκατομμύρια χρόνια. Και εδώ φτάνουμε στο απίθανο συμπέρασμα ότι, κατά την διάρκεια αυτών των μυριάδων ετών δεν υπήρχε ούτε ένα νοήμον πλάσμα στην τεράστια επικράτεια του Συμπαντικού Βασιλιά και ότι, πριν από τους πρωτοζωϊκούς σχηματισμούς δεν υπήρχαν ούτε φυτά ούτε ζώα σε όλη την απειροσύνη του διαστήματος.[590]

Επιπρόσθετα ο Φλαμαριόν δείχνει ότι όλες οι συνθήκες της ζωής – έτσι όπως τις γνωρίζουμε *εμείς* – υπάρχουν σε μερικούς τουλάχιστον από τους πλανήτες και τονίζει το γεγονός ότι οι συνθήκες σε αυτούς πρέπει να είναι πολύ πιο ευνοϊκές απ' ό,τι πάνω στην Γη μας.

Έτσι, η επιστημονική λογική, καθώς και τα παρατηρούμενα γεγονότα συμφωνούν με τις δηλώσεις του ενορατικού και με την εσωτερική φωνή μέσα στην καρδιά του ανθρώπου, η οποία διακηρύσσει ότι ζωή – νοήμον, συνειδητή ζωή – *πρέπει* να υπάρχει και σε άλλους κόσμους εκτός από τον δικόν μας.

Αλλά αυτό είναι ένα όριο πέρα από το οποίο δεν μπορούν να μεταφέρουν τον άνθρωπο οι συνηθισμένες λειτουργίες του. Πολλά είναι τα μυθιστορήματα και οι ιστορίες – μερικές από τις οποίες είναι τελείως φανταστικές, ενώ άλλες είναι γεμάτες με επιστημονική γνώση – που προσπάθησαν να φανταστούν και να περιγράψουν την ζωή σε άλλους πλανήτες. Αλλά όλα τους δεν δίνουν παρά μόνο κάποιο παραμορφωμένο αντίγραφο του δράματος της ζωής που υπάρχει γύρω μας. Έτσι πρόκειται είτε για ανθρώπους της δικής μας φυλής ιδωμένους κάτω από μικροσκόπιο - όπως λέει ο Βολταίρος – είτε για ένα χαριτωμένο παιχνίδι φαντασίας και σάτιρας, όπως το παρουσιάζει ο Μπερζεράκ. Αλλά πάντα στο βάθος διακρίνουμε πως ο καινούργιος κόσμος δεν είναι παρά εκείνος στον οποίο ζούμε εμείς. Τόσο ισχυρή είναι αυτή η τάση, ώστε ακόμα και οι σπουδαιότεροι εκ γενετής – αν και αμύητοι – ενορατικοί, όταν είναι ανεκπαίδευτοι, πέφτουν θύμα της. Απόδειξη: ο Σβέντενμποργκ, ο οποίος φτάνει μέχρι του σημείου να ντύσει τους κατοίκους του Άρη – με τους οποίους συναντιέται στον πνευματικό κόσμο – με ρούχα σαν αυτά που φοριούνται στην Ευρώπη.

Σχολιάζοντας αυτή την τάση ο Φλαμαριόν λέει:

> Μοιάζει λες και στα μάτια των συγγραφέων που έγραψαν γι' αυτό το θέμα η Γη να είναι το πρότυπο του Σύμπαντος και ο Άνθρωπος της Γης, το πρότυπο των κατοίκων του ουρανού. Ενώ

Αφού ούτε ένα άτομο μέσα σε ολόκληρο το Σύμπαν δεν είναι χωρίς ζωή και συνείδηση, πόσο μάλλον οι τεράστιες σφαίρες του. Αν και αυτές παραμένουν σφραγισμένα βιβλία για εμάς τους ανθρώπους, οι οποίοι δύσκολα μπορούμε να εισέλθουμε ακόμα και στην συνείδηση των μορφών ζωής των πλησιέστερων σε μας.

Δεν γνωρίζουμε ούτε τον ίδιο μας τον εαυτό, πώς μπορούμε, λοιπόν, αν δεν εκπαιδευτούμε και δεν μυηθούμε γι' αυτό, να φανταστούμε ότι μπορούμε να εισχωρήσουμε μέσα στην συνείδηση έστω και των μικρότερων ζώων γύρω μας;

> αντίθετα είναι πιθανό ότι, αφού η φύση των άλλων πλανητών είναι ουσιαστικά ποικίλη και το περιβάλλον και οι συνθήκες ύπαρξης ουσιαστικά διαφορετικές, και ενώ από την άλλη οι δυνάμεις οι οποίες προΐστανται της δημιουργίας των όντων και οι ουσίες οι οποίες λαμβάνουν μέρος στην αμοιβαία σύσταση τους είναι ουσιαστικά ξεχωριστές, θα έπετο σαν συμπέρασμα ότι ο δικός μας τρόπος ύπαρξης δεν μπορεί να θεωρηθεί κατά κανένα τρόπο εφαρμόσιμος σε άλλες σφαίρες. Όσοι έγραψαν γύρω από αυτό το θέμα επέτρεψαν στον εαυτό τους να κυριαρχηθεί από γήινες ιδέες και έπεσαν επομένως σε λάθος. [*Η Πολλαπλότητα των κατοικημένων κόσμων*, σελ. 439-440.]

Αλλά και ο Φλαμαριόν πέφτει στο ίδιο λάθος που καταδικάζει εδώ, γιατί κι αυτός σιωπηλά θεωρεί τις συνθήκες ζωής πάνω στην Γη σαν το δεδομένο βάσει του οποίου καθορίζει τον βαθμό στον οποίον οι άλλοι πλανήτες είναι κατάλληλοι για κατοίκηση από "άλλες ανθρωπότητες".

Ας αφήσουμε, όμως, αυτές τις ανώφελες και κενές υποθέσεις οι οποίες, αν και φαίνεται να γεμίζουν την καρδιά μας με μια λάμψη ενθουσιασμού και να διευρύνουν την νοητική και πνευματική μας κατανόηση, ωστόσο στην πραγματικότητα προκαλούν μια ψεύτικη διέγερση και μας τυφλώνουν όλο και περισσότερο ως προς την άγνοια μας όχι μόνο για τον κόσμο στον οποίο κατοικούμε, αλλά ακόμα και για την απειροσύνη που περιέχεται μέσα μας.

Όταν, λοιπόν, στην Βίβλο της Ανθρωπότητας βρίσκουμε να αναφέρονται "άλλοι κόσμοι", μπορούμε με ασφάλεια να συμπεράνουμε ότι αυτοί αναφέρονταν όχι μόνο σε άλλες καταστάσεις της πλανητικής αλύσου μας και της Γης, αλλά επίσης και σε άλλες κατοικημένες σφαίρες: άστρα και πλανήτες, παρόλο που αυτό το τελευταίο δεν υποτέθηκε ποτέ. Ολόκληρη η αρχαιότητα πίστευε στην Παγκοσμιότητα της ζωής. Αλλά κανένας πραγματικά μυημένος ενορατικός οποιουδήποτε πολιτισμένου έθνους δεν δίδαξε ποτέ ότι η ζωή σε άλλα άστρα μπορούσε να κριθεί με βάση την γήινη ζωή. Γενικά εκείνο που εννοείται με τις "γαίες" και τους κόσμους είναι: (α) οι "επαναγεννήσεις" της σφαίρας μας ύστερα από κάθε Μανβαντάρα και μια μεγάλη περίοδο "συσκότισης" και (β) οι περιοδικές και ολοκληρωτικές αλλαγές της επιφάνειας της Γης, όταν Ήπειροι εξαφανίζονται για να κάνουν τόπο σε Ωκεανούς, και Ωκεανοί και θάλασσες μετατοπίζονται βίαια και κατρακυλούν στους πόλους για να παραχωρήσουν την θέση τους σε νέες Ηπείρους.

Μπορούμε να αρχίσουμε με την Βίβλο, την νεώτερη από τις Κοσμικές Γραφές. Στον Εκκλησιαστή (Α', 4, 9) διαβάζουμε τα ακόλουθα λόγια του Βασιλιά-Μυημένου: "Γενεά υπάγει καί γενεά έρχεται, η δε γη διαμένει εις τον αιώνα", και επίσης: "Ό,τι έγινε, τούτο πάλι θέλει γίνει και ό,τι συνέβη, τούτο πάλι θέλει συμβή και δεν είναι ουδέν καινόν υπό τον ήλιον". Κάτω απ' αυτά τα λόγια δεν είναι εύκολο να διακρίνουμε την αναφορά στους διαδοχικούς κατακλυσμούς από τους οποίους σαρώθηκαν οι Φυλές της Ανθρωπότητας, ή πηγαίνοντας ακόμα πιο πίσω τις διάφορες μεταβολές της σφαίρας κατά την διάρκεια της διαδικασίας του σχηματισμού της.

Αλλά αν μας πουν πως αυτό αναφέρεται μόνο στον κόσμο μας *όπως τον βλέπουμε τώρα*, θα παραπέμψουμε τον αναγνώστη στην Καινή Διαθήκη, όπου ο Αγ. Παύλος μιλάει για τον Υιό (την εκδηλωμένη Δύναμη) τον οποίον (ο Θεός) όρισε κληρονόμο όλων των πραγμάτων και δια του οποίου επίσης έφτιαξε τους κόσμους (πληθυντικός).[591] Η "Δύναμη" αυτή είναι η Χοχμά ή Σοφία και ο Λόγος. Πιθανόν να μας πουν πως με τον όρο αυτόν εννοούνται "κόσμοι", άστρα, ουράνια σώματα κ.τ.λ. Αλλά πέρα από το γεγονός πως τα "άστρα" δεν ήταν γνωστά σαν "κόσμοι" στους αδαείς εκδότες των Επιστολών, έστω κι αν αυτά ήταν ίσως γνωστά στον Παύλο που ήταν Μυημένος (ένας "Κύριος-Δομητής"), μπορούμε να αναφέρουμε στο σημείο αυτό έναν εξέχοντα θεολόγο, τον Καρδινάλιο Γουάισμαν. Στον Τόμο Ι του έργου του, αναφερόμενος στην ακαθόριστη περίοδο των έξι ημερών – ή μήπως θα πρέπει να πούμε την "υπερβολικά καθορισμένη" περίοδο των έξι ημερών – της δημιουργίας και στα 6.000 χρόνια, ομολογεί ότι βρισκόμαστε σε απόλυτο σκοτάδι όσον αφορά το νόημα αυτής της δήλωσης του Αγ. Παύλου. Εκτός κι αν μας επιτραπεί να υποθέσουμε ότι εδώ γίνεται ένας υπαινιγμός στην περίοδο η οποία πέρασε ανάμεσα στην *πρώτη* και

Προς Εβραίους, Α, 2. Αυτό σχετίζεται με τον Λόγο κάθε Κοσμογονίας. Το άγνωστο Φως – με το οποίο λέγεται ότι είναι συναινώνιος και σύγχρονος – αντανακλάται στον "πρωτογεννημένο", τον Πρωτόγονο και ο Δημιουργός ή Συμπαντικός Νους κατευθύνει την θεία Σκέψη του μέσα στο Χάος το οποίο κάτω από την λειτουργία των κατώτερων θεών θα διαιρεθεί σε επτά ωκεανούς: Σάπτα Σαμούντρα. Εκείνος που στην Καμπάλα είναι Χοχμά ή Σοφία, ο "Λόγος", είναι ο Πούρουσα, ο Άχουρα-Μάζντα, ο Όσιρης κ.τ.λ. και τέλος ο Χριστός των Γνωστικών.

στην *δεύτερη* στροφή του κεφαλαίου Α' της Γένεσης, για εκείνες τις πρωταρχικές αναστατώσεις, δηλαδή τις καταστροφές και τις αναδημιουργίες (του κόσμου) που υποδηλώνονται στο κεφάλαιο Α' του Εκκλησιαστή. Ή διαφορετικά, να δεχτούμε, στην *κυριολεκτική* του έννοια το απόσπασμα (Προς Εβραίους, Α', 2), μαζί με πολλά άλλα, το οποίο μιλάει για την δημιουργία κόσμων, στον πληθυντικό. Είναι πολύ αξιοσημείωτο, προσθέτει, ότι όλες οι κοσμογονίες συμφωνούν στο ότι υποδηλώνουν την ίδια ιδέα και διατηρούν την παράδοση μιας πρώτης σειράς αναστατώσεων, εξαιτίας των οποίων ο κόσμος καταστράφηκε και ξαναδημιουργήθηκε. Αν ο Καρδινάλιος είχε μελετήσει το *Ζοχάρ* οι αμφιβολίες του θα είχαν μετατραπεί σε βεβαιότητα. Να τι λέει το *Έντα Ζούτα Κάντισα*:

> Υπήρξαν παλιοί κόσμοι που χάθηκαν μόλις ήρθαν σε ύπαρξη. Κόσμοι με (και νωρίς) μορφή, ονομαζόμενοι Αναλαμπές, γιατί ήταν σαν τις σπίθες κάτω από το σφυρί του σιδηρουργού που πετάγονται προς όλες τις κατευθύνσεις. Μερικοί ήταν οι πρωταρχικοί κόσμοι οι οποίοι δεν μπορούσαν να συνεχίζουν για πολύ, γιατί ο "Αιώνιος" – ιερό να είναι το όνομά του – δεν είχε πάρει ακόμα την μορφή του,[592] ο εργάτης δεν ήταν ακόμα "Ουράνιος Άνθρωπος".[593]

Επίσης στο *Μιντράς*, που γράφτηκε πριν από την *Καμπάλα* του Σιμόν μπεν Γιοχάι, ο Ραβί Αμπαχού εξηγεί:

> Άγιος Ένας, ευλογημένο το όνομά του, σχημάτισε και κατέστρεψε διαδοχικά ποικίλους κόσμους πριν απ' αυτόν εδώ [*Μπερεσίτ Ραμπάχ*, Πάρσκα ΙΧ]... Αυτό αναφέρεται τόσο στις πρώτες φυλές [τους "Βασιλείς του Εδόμ"] όσο και στους κόσμους που καταστράφηκαν.[594]

Εδώ το "καταστράφηκαν" σημαίνει εκείνο που εμείς ονομάζουμε "συσκοτίσεις". Αυτό γίνεται φανερό όταν διαβάσει κανείς την συνέχεια της εξήγησης που δίνεται:

> Ωστόσο όταν λέγεται ότι αυτοί [οι κόσμοι] καταστράφηκαν, εννοείται απλώς ότι αυτοί [οι ανθρωπότητές τους] στερούνταν αληθινής μορφής μέχρι που ήρθε σε ύπαρξη η ανθρώπινη [δική μας] μορφή, στην οποία περικλείονται όλα τα πράγματα και η οποία *περιέχει όλες τις μορφές*...[595] δεν σημαίνει *θάνατο*, αλλά υποδηλώνει απλώς *ένα βύθισμα από την κατάστασή τους* [εκείνη των κόσμων σε δραστηριότητα].[596]

Όταν, επομένως, διαβάζουμε για την καταστροφή των κόσμων, αυτή η λέξη έχει πολλά νοήματα, τα οποία είναι πολύ σαφή σε αρκετά από τα Σχόλια πάνω στο *Ζοχάρ* και σε καμπαλιστικές πραγματείες. Όπως ειπώθηκε ήδη υποδηλώνει όχι μόνο την καταστροφή πολλών κόσμων που έκλεισαν την περίοδο της ζωής τους, αλλά επίσης και την καταστροφή αρκετών ηπείρων που εξαφανίστηκαν, καθώς και την παρακμή τους και την γεωγραφική αλλαγή της θέσης τους.

Μερικές φορές οι μυστηριώδεις "Βασιλείς του Εδόμ" αναφέρονται σαν "Κόσμοι" που καταστράφηκαν αλλά αυτό είναι ένα "κάλυμμα". Οι Βασιλείς που βασίλεψαν στον Εδόμ πριν να βασιλεύσει ένας Βασιλιάς στο Ισραήλ ή οι "Εδομίτες Βασιλείς", δεν θα μπορούσαν ποτέ να συμβολίζουν τους "προηγούμενους κόσμους", παρά μόνο τις "προσπάθειες για ανθρώπους" σε αυτήν την σφαίρα: τις "προ-Αδαμικές φυλές" για τις οποίες μιλάει το *Ζοχάρ* και τις οποίες εμείς εξηγούμε σαν *Πρώτη* Ριζική Φυλή. Γιατί όπως όταν μιλάμε για τις έξι Γαίες (τα έξι "άκρα" του

Την μορφή του Τικούν ή του Πρωτόγονου, του "πρωτογεννημένου", δηλαδή η συμπαντική μορφή και ιδέα δεν είχε ακόμα καθρεφτιστεί στο Χάος.

Ζοχάρ, III, 292 C. Ο "Ουράνιος Άνθρωπος" είναι ο Αδάμ-Κάδμος, η σύνθεση των Σεφιρώθ, όπως ο "Μάνου Σβαγιαμπούβα" είναι η σύνθεση των Πρατζαπάτι.

Αυτό αναφέρεται στους τρεις Γύρους που προηγήθηκαν του δικού μας τέταρτου Γύρου.

Η φράση αυτή περιέχει ένα διπλό νόημα και ένα βαθύ μυστήριο στις απόκρυφες επιστήμες, το μυστικό της οποίας αν και όταν γίνει γνωστό, παρέχει τρομακτική δύναμη στον Πεπαιδευμένο για να αλλάζει την ορατή μορφή του. [Ε.Π.Μπ.]

Έντα Ζούτα Κάντισα, Ζοχάρ, III, 1360. "Ένα βύθισμα από την κατάστασή τους": αυτό είναι αρκετά σαφές. Από τους ενεργούς κόσμους πέφτουν σε μια παροδική συσκότιση, αναπαύονται και επομένως αλλάζουν ολοκληρωτικά.

Μικροπρόσωπου), λέγεται ότι η Έβδομη (η Γη μας) δεν συνυπολογίστηκε όταν δημιουργήθηκαν οι Έξι (οι έξι σφαίρες πάνω από την δική μας στην γήινη άλυσο), έτσι και οι πρώτοι επτά Βασιλείς του Εδόμ αφήνονται εκτός υπολογισμού στην Γένεση. Σύμφωνα με τον νόμο της αναλογίας και της μετάθεσης, τόσο στο *Χαλδαϊκό Βιβλίο των Αριθμών*, όσο και στα "Βιβλία της Γνώσης" και της "Σοφίας", οι "επτά πρωταρχικοί κόσμοι" σημαίνουν επίσης τις "επτά πρωταρχικές" φυλές (υποφυλές της Πρώτης Ριζικής Φυλής των Σκιών) και επίσης οι Βασιλείς του Εδόμ είναι οι γιοι του "Ησαύ του πατέρα των Εδομιτών"·(Γένεση, ΛΣΤ', 43), δηλαδή ο Ησαύ συμβολίζει στην Βίβλο την φυλή η οποία βρίσκεται ανάμεσα στην Τέταρτη και στην Πέμπτη: την Ατλάντεια και την Άρια. "*Δυο έθνη βρίσκονται στην μήτρα σου*", λέει ο Κύριος στην Ρεβέκα και *ο Ησαύ ήταν κόκκινος και τριχωτός*. Το κεφάλαιο ΚΕ' της Γένεσης από τους στίχους 24 έως 34 περιέχει την αλληγορική ιστορία της γέννησης της Πέμπτης Φυλής.

Σιφρά τι Τσιουτά λέει:

> Και οι Βασιλείς των αρχαίων ημερών πέθαναν και οι αρχηγοί τους [στέμματα] δεν υπήρχαν πια. [Κεφάλαιο Ι, 3.]

Το *Ζοχάρ* αναφέρει:

> Κεφαλή ενός έθνους το οποίο στην αρχή δεν είχε σχηματισθεί καθ' ομοίωση της Λευκής Κεφαλής: ο λαός του δεν είναι απ' αυτήν την Μορφή... Πριν αυτό [η Λευκή Κεφαλή, η Πέμπτη Φυλή ή Αρχαία των Αρχαίων] διευθετηθεί με την [δική του ή τωρινή] Μορφή... όλοι οι Κόσμοι καταστράφηκαν. Γι' αυτό έχει γραφεί: και ο Μπελά, ο Γιος του Μπεόρ, βασίλεψε στον Εδόμ [Γένεση, ΛΣΤ', 31 και επόμενα. Εδώ οι "Κόσμοι" σημαίνουν τις Φυλές]. Και αυτός [τέτοιος ή άλλος Βασιλιάς του Εδόμ] πέθανε και ένας άλλος βασίλεψε στην θέση του.

Μέχρι τώρα κανένας καμπαλιστής από όσους ασχολήθηκαν με τον συμβολισμό και την αλληγορία που κρύβεται κάτω από αυτούς τους "Βασιλείς του Εδόμ", δεν φαίνεται να συνέλαβε περισσότερες από μια όψεις του. Γιατί αυτοί δεν είναι μόνο οι "κόσμοι που καταστράφηκαν" ή οι "Βασιλείς που πέθαναν", αλλά και τα δυο, καθώς και πολύ περισσότερα που για να ασχοληθούμε μαζί τους δεν διαθέτουμε τώρα αρκετό χώρο. Έτσι, εγκαταλείποντας τις μυστικές παραβολές του *Ζοχάρ*, θα επιστρέψουμε στα σκληρά γεγονότα της υλιστικής επιστήμης. Πρώτα, όμως, θα αναφέρουμε μερικούς από τον μακρύ κατάλογο των μεγάλων στοχαστών που πίστευαν στην πολλαπλότητα των κατοικημένων κόσμων γενικά και σε κόσμους που προηγήθηκαν του δικού μας. Αυτοί είναι οι μεγάλοι μαθηματικοί Λάιμπνιτς και Μπερνουίγ, ο ίδιος ο Ισαάκ Νεύτωνας, όπως διαβάζει κανείς στην *Οπτική* του, ο νατουραλιστής Μποφόν, ο σκεπτικιστής Κοντιγιάκ, οι Μπαιγύ, Λάβατε, Μπερναρντέν ντε Σαιν-Πιερ, και σαν μια αντίθεση στους δυο τελευταίους – που είναι ύποπτοι τουλάχιστον μυστικισμού – ο Ντιντερό και οι περισσότεροι από τους συγγραφείς της Εγκυκλοπαίδειας. Μετά απ' αυτούς έρχεται ο Καντ, ο ιδρυτής της σύγχρονης φιλοσοφίας, οι ποιητές-φιλόσοφοι φον Γκαίτε, Κράουζ, φον Σέλλινγκ και πολλοί αστρονόμοι, από τους Μποντ, Φέργκιουσον και Χέρσελ, μέχρι τον Λαλάντ και τον Λαπλάς, με τους πολλούς μαθητές τους κατά τα πιο πρόσφατα χρόνια.

Ένας έξοχος κατάλογος τιμημένων ονομάτων, πράγματι. Αλλά τα γεγονότα της αστροφυσικής μιλάνε ακόμα πιο έντονα υπέρ της παρουσίας ζωής, ακόμα και οργανωμένης, σε άλλους πλανήτες. Έτσι, σε τέσσερις μετεωρίτες οι οποίοι έπεσαν αντίστοιχα στο Αλαί της Γαλλίας, στο Ακρωτήριο της Καλής Ελπίδας, στην Ουγγαρία και ξανά στην Γαλλία, μετά από ανάλυση βρέθηκε γραφίτης, μια μορφή άνθρακα η οποία είναι γνωστό ότι σχετίζεται οπωσδήποτε με την οργανική ζωή πάνω στην δική μας Γη. Και το ότι η παρουσία αυτού του άνθρακα δεν οφείλεται σε κάποια δράση που συνέβη μέσα στην ατμόσφαιρά μας, φαίνεται από το γεγονός ότι ο άνθρακας βρέθηκε μέσα στον ίδιο τον πυρήνα του μετεωρίτη. Ενώ σε έναν άλλο που έπεσε στο Οργκέιγ, στην νότιο Γαλλία, το 1864, βρέθηκε νερό και τύρφη, η οποία σχηματίζεται πάντα από την αποσύνθεση φυτικών ουσιών.

Ακόμα, εξετάζοντας τις αστρονομικές συνθήκες των άλλων πλανητών είναι εύκολο να δειχθεί ότι αρκετοί είναι πολύ καλύτερα προσαρμοσμένοι για την ανάπτυξη ζωής και νοημοσύνης – ακόμα και κάτω από τις συνθήκες με τις οποίες είναι εξοικειωμένοι οι άνθρωποι – απ' ό,τι είναι η Γη μας. Για παράδειγμα, στον πλανήτη Δία οι εποχές, αντί να ποικίλλουν μεταξύ ευρέων ορίων όπως οι δικές μας, μεταβάλλονται με ένα σχεδόν αδι-ρατο ρυθμό και διαρκούν δώδεκα φορές περισσότερο από τις δικές μας. Εξαιτίας της κλίσης του άξονα του, οι εποχές στον Δία οφείλονται σχεδόν ολοκληρωτικά στην εκκεντρότητα της τροχιάς του και έτσι αλλάζουν αργά και κανονικά. Θα μας πουν ότι δεν είναι δυνατή η ζωή πάνω στον Δία, γιατί βρίσκεται σε πυρακτωμένη κατάσταση. Αλλά σε αυτό δεν συμφωνούν όλοι οι αστρονόμοι. Για παράδειγμα, όσα λέμε εμείς τα έλεγε και ο Κ. Φλαμαριόν, και εκείνος όφειλε να γνωρίζει.

Από την άλλη μεριά η Αφροδίτη πρέπει να είναι λιγότερο κατάλληλη για ανθρώπινη ζωή σαν αυτή που υπάρχει στην Γη, επειδή οι εποχές της είναι πιο ακραίες και οι αλλαγές της θερμοκρασίας της πιο ξαφνικές. Αν και είναι περίεργο το ότι η διάρκεια της ημέρας είναι σχεδόν ίδια πάνω στους τέσσερις εσωτερικούς πλανήτες: Ερμή, Αφροδίτη, Γη και Άρη.

Πάνω στον Ερμή η θερμότητα και το φως του Ήλιου είναι επτά φορές περισσότερα απ' ό,τι πάνω στην Γη και η αστρονομία διδάσκει ότι περιβάλλεται από πολύ πυκνή ατμόσφαιρα. Και αφού βλέπουμε πως πάνω στην Γη η ζωή εμφανίζεται πιο δραστήρια ανάλογα με το φως και την θερμότητα του Ηλίου, επομένως είναι κάτι περισσότερο από πιθανό η ένταση της να είναι πολύ μεγαλύτερη πάνω στον Ερμή απ' ό,τι εδώ.

Αφροδίτη, όπως ο Ερμής, έχει μια πολύ πυκνή ατμόσφαιρα, όπως επίσης και ο Άρης. Τα χιόνια που καλύπτουν τους πόλους τους, τα σύννεφα που κρύβουν την επιφάνεια τους, ο γεωγραφικός σχηματισμός των θαλασσών και των ηπείρων τους, οι διάφορες εποχές και τα κλίματα, όλα παρουσιάζουν στενή ομοιότητα, τουλάχιστον στα μάτια του αστροφυσικού. Αλλά τα γεγονότα αυτά και οι θεωρήσεις τις οποίες προκαλούν, σχετίζονται μόνο με την πιθανότητα ύπαρξης πάνω σε αυτούς τους πλανήτες ανθρωπινής ζωής όπως είναι γνωστή πάνω στην Γη. Το ότι μερικές μορφές ζωής όπως την ξέρουμε είναι δυνατή σε αυτούς τους πλανήτες, αυτό έχει από καιρό αποδειχθεί επαρκώς και φαίνεται εντελώς περιττό να υπεισέλθουμε σε λεπτομερή θέματα της φυσιολογίας κ.τ.λ. εκείνων των υποθετικών κατοίκων, αφού σε τελική ανάλυση ο αναγνώστης μπορεί να φτάσει μόνο σε μια φανταστική επέκταση του οικείου περιβάλλοντος του. Είναι καλύτερα να μείνουμε ικανοποιημένοι με τα τρία συμπεράσματα τα οποία ο Κ. Φλαμαριόν, που τον αναφέρουμε τόσο συχνά, διατυπώνει σαν αυστηρά και ακριβή πορίσματα από τα γνωστά γεγονότα και τους νόμους της επιστήμης.

1. Οι διάφορες δυνάμεις οι οποίες δρούσαν στην αρχή της εξέλιξης, δημιούργησαν μια μεγάλη ποικιλία όντων πάνω σε αρκετούς κόσμους, τόσο στο οργανικό όσο και στο ανόργανο βασίλειο.

2. Τα έμψυχα όντα σχηματίστηκαν εξαρχής σύμφωνα με μορφές και οργανισμούς σε συσχετισμό με την φυσιολογική κατάσταση κάθε κατοικημένης σφαίρας.

3. Οι ανθρωπότητες άλλων κόσμων διαφέρουν από την δική μας, τόσο στην εσωτερική τους οργάνωση όσο και στον εξωτερικό φυσικό τύπο.

Τέλος, ο αναγνώστης που έχει την τάση να αμφισβητεί την εγκυρότητα αυτών των συμπερασμάτων επειδή είναι αντίθετα προς την Βίβλο, παραπέμπεται σε μια Προσθήκη στο έργο του Κ. Φλαμαριόν όπου ασχολείται λεπτομερειακά με το θέμα, επειδή σε ένα έργο σαν το παρόν δεν φαίνεται απαραίτητο να τονίσουμε τον λογικό παραλογισμό εκείνων των κληρικών οι οποίοι αρνούνται την πολλαπλότητα των κόσμων βάσει τέτοιων επιχειρημάτων.

Σε σχέση μ' αυτό μπορούμε να θυμηθούμε τις ημέρες όπου ο ένθερμος ζήλος της Πρωτόγονης Εκκλησίας αντιτίθετο στην σφαιρικότητα της Γης με το επιχείρημα ότι τα έθνη στους Αντίποδες θα βρίσκονταν έξω από τα όρια της σωτηρίας. Όπως επίσης και το ποσόν χρόνο χρειάστηκε μια δημιουργημένη επιστήμη για να γκρεμίσει την ιδέα ενός σταθερού στερεώματος μέσα ατά αυλάκια του οποίου τα άστρα κινούνται χάριν της ειδικής διαπαιδαγώγησης της γήινης ανθρωπότητας.

θεωρία της περιστροφής της Γης αντιμετωπίστηκε με μια παρόμοια αντίσταση – ακόμα και μέχρι βασανισμού των αποκαλυπτών της – γιατί αυτή η θεωρία εκτός του ότι στερούσε την

σφαίρα μας από την μεγαλόπρεπη κεντρική θέση της στο διάστημα, δημιουργούσε και μια απαίσια σύγχυση ιδεών ως προς την Ανάληψη, αφού οι όροι "πάνω" και "κάτω" αποδεικνύονταν πως ήταν απλώς σχετικοί, μπερδεύοντας έτσι εξίσου και το θέμα της ακριβούς τοποθεσίας του ουρανού.[597]

Σύμφωνα με τους καλύτερους σύγχρονους υπολογισμούς, υπάρχουν όχι λιγότερα από 500.000.000 άστρα διάφορων μεγεθών μέσα στην ακτίνα των καλύτερων τηλεσκοπίων. Όσο για τις αποστάσεις ανάμεσα τους, είναι ανυπολόγιστες. Η μικροσκοπική Γη μας – ένας "κόκκος άμμου σε μια απέραντη ακρογιαλιά" – είναι, λοιπόν, το μοναδικό κέντρο νοήμονος ζωής. Ο ίδιος ο Ήλιος μας, που είναι 1.300 φορές μεγαλύτερος από τον πλανήτη μας, βυθίζεται στην ασημαντότητα δίπλα σε εκείνον τον γιγαντιαίο Ήλιο, τον Σείριο, κι αυτός με την σειρά του ξεπερνιέται από άλλα φωτεινά σώματα μέσα στο άπειρο Διάστημα. Ακόμα και η εγωκεντρική αντίληψη του Ιεχωβά σαν ειδικού φύλακα μιας μικρής και αφανούς ημινομαδικής φυλής, γίνεται ανεκτή μπροστά σεεκείνη που περιορίζει την νοήμονα ύπαρξη στην δική μας μικροσκοπική σφαίρα. Αναμφίβολα οι πρωταρχικοί λόγοι ήταν: (1) αστρονομική άγνοια εκ μέρους των πρώτων χριστιανών, μαζί με μια υπερβολική εκτίμηση της σημασίας του ίδιου του ανθρώπου: μια χονδροειδής μορφή εγωισμού και ο φόβος ότι αν γινόταν αποδεκτή η υπόθεση για εκατομμύρια άλλους κατοικημένους κόσμους, τότε θα πρόβαλε η σαρωτική ερώτηση: "Υπήρξε μια Αποκάλυψη σε κάθε κόσμο;" – η οποία θα περιλάμβανε την ιδέα του Υιού του θεού να "τριγυρίζει" αιώνια κατά κάποιον τρόπο. Ευτυχώς τώρα δεν χρειάζεται να χάνουμε χρόνο και ενέργεια για να αποδείξουμε την δυνατότητα ύπαρξης τέτοιων κόσμων. Όλα τα νοήμονα άτομα την δέχονται. Εκείνο που μένει να καταδειχθεί είναι ότι από την στιγμή που αποδειχθεί ότι υπάρχουν κατοικημένοι κόσμοι εκτός από τον δικόν μας με ανθρωπότητες ολότελα διαφορετικές τόσο μεταξύ τους όσο και από την δική μας – όπως ισχυρίζονται οι Απόκρυφες Επιστήμες – τότε θα έχει κατά το ήμισυ αποδειχθεί και η εξέλιξη των προηγούμενων φυλών. Γιατί πού είναι εκείνος ο φυσικός ή ο γεωλόγος που είναι έτοιμος να ισχυρισθεί πως η Γη δεν άλλαξε άπειρες φορές μέσα στα εκατομμύρια χρόνια που πέρασαν κατά την διάρκεια της ύπαρξής της·και ότι, αφού άλλαξε το "δέρμα" της – όπως ονομάζεται στον Αποκρυφισμό – η Γη δεν διέθετε κάθε φορά ειδικές ανθρωπότητες προσαρμοσμένες στις ανάλογες ατμοσφαιρικές και κλιματολογικές συνθήκες που επικρατούσαν; Και αν είναι έτσι, γιατί δεν θα μπορούσαν οι προηγούμενες τέσσερις και εντελώς διαφορετικές ανθρωπότητες να έζησαν και να ήκμασαν πριν από την δική μας Αδαμική (Πέμπτη Ριζική) Φυλή;

Πριν κλείσουμε, όμως, την συζήτηση μας, πρέπει να εξετάσουμε πιο προσεχτικά την επονομαζόμενη οργανική εξέλιξη. Ας ψάξουμε καλά και ας δούμε αν είναι ή όχι δυνατόν να κάνουμε τα Απόκρυφα στοιχεία και την χρονολογία να συμφωνήσουν ως ένα σημείο με εκείνα της Επιστήμης.

* * *

Γ

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΓΕΩΛΟΓΙΚΗ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ

Φαίνεται, ωστόσο, πως είναι δυνατόν να υπολογίσουμε μια κατά προσέγγιση διάρκεια των γεωλογικών περιόδων βάσει των συνδυασμένων στοιχείων της Επιστήμης και του Αποκρυφισμού που έχουμε τώρα μπροστά μας. Φυσικά, η Γεωλογία είναι ικανή να καθορίσει σχεδόν με σιγουριά ένα πράγμα: το πάχος αρκετών ιζημάτων. Είναι λογικό να υποθέσουμε ότι ο χρόνος που απαιτείται

Στο εμβριθές και πνευματώδες έργο, *Ο Θεός και το Βιβλίο του*, του τρομερού "Σαλαντίν" [Ουίλιαμ Στιούαρτ Ρος] αγνωστικιστικής φήμης, ο διασκεδαστικός υπολογισμός ότι αν ο Χριστός αναλήφθηκε με ταχύτητα μπάλας κανονιού δεν θα είχε φτάσει ακόμα ούτε στον Σείριο, μας θυμίζει έντονα το παρελθόν. Προκαλεί ίσως μια όχι αβάσιμη υποψία ότι ακόμα και η δική μας εποχή της επιστημονικής διαφώτισης μπορεί να είναι το ίδιο χονδροειδώς παράλογη στις υλιστικές αρνήσεις της, ακριβώς όπως οι άνθρωποι του Μεσαίωνα ήταν παράλογοι και υλιστές στις θρησκευτικές διαβεβαιώσεις τους.

για την εναπόθεση οποιουδήποτε στρώματος πάνω στον θαλάσσιο βυθό βρίσκεται σε ακριβή αναλογία με το πάχος της μάζας που σχηματίζεται. Χωρίς αμφιβολία ο ρυθμός διάβρωσης της ξηράς και η τακτοποίηση των υλικών στον βυθό των ωκεανών διέφερε από εποχή σε εποχή και οι κατακλυσμικές αλλαγές διάφορων ειδών διασπούν την "ομοιομορφία" της συνηθισμένης γεωλογικής διαδικασίας. Με την προϋπόθεση, όμως, ότι έχουμε κάποια καθορισμένη αριθμητική βάση πάνω στην οποία θα εργαστούμε, το έργο μας είναι πιο εύκολο απ' ό,τι μπορεί να φαίνεται με την πρώτη μάτια. Αφήνοντας κάποια λογικά περιθώρια για διαβαθμίσεις στον ρυθμό της εναπόθεσης, ο καθηγητής Λεφέβρ μας δίνει τους σχετικούς αριθμούς που συνοψίζουν τον γεωλογικό χρόνο. Δεν επιχειρεί να υπολογίσει τα χρόνια που πέρασαν από τότε που εναποτέθηκε το πρώτο στρώμα των Λαυρεντιανών πετρωμάτων, αλλά υποθέτοντας ότι ο χρόνος αυτός είναι Χ, μας παρουσιάζει τις σχετικές αναλογίες στις οποίες αντιστοιχούν οι διάφορες περίοδοι. Ας μας επιτραπεί να αρχίσουμε την εκτίμηση μας δηλώνοντας ότι, κατά προσέγγιση μιλώντας, τα Αρχέγοντα πετρώματα έχουν πάχος 21.350 μ., τα Πρωτογενή 12.800 μ., τα Δευτερογενή 4.500 μ., τα Τριτογενή 1.500 μ. και τα Τεταρτογενή 150 μ.:

> *Οποιαδήποτε κι αν ήταν η πραγματική του διάρκεια*, διαιρώντας σε εκατό μέρη τον χρόνο που πέρασε από την εμφάνιση της ζωής πάνω στην γη [κατώτερα Λαυρεντιανά στρώματα], θα οδηγηθούμε στο να αποδώσουμε στην αρχέγονη εποχή περισσότερο από το μισό της όλης διάρκειας, ας πούμε 53,5 στην Πρωτογενή 32,4, στην Δευτερογενή 11,5, στην Τριτογενή 2,3 και στην Τεταρτογενή 0,5 ή το μισό τοις εκατό. [Α. Λεφέβρ, *Η Φιλοσοφία* (1879), Μέρος ΙΙ, Κεφ. ΙΙ, σελ. 470.]

Τώρα, αφού – βάσει των απόκρυφων στοιχείων – είναι βέβαιο πως ο χρόνος που πέρασε από τις πρώτες ιζηματογενείς εναποθέσεις είναι 320.000.000 χρόνια, είμαστε σε θέση να συμπεράνουμε ότι:

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΙ ΚΑΤΑ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

Η Αρχέγονη	Λαυρεντιανή Καμβρία Σιλούρια	διήρκεσε 171.200.000 χρόνια
Η Πρωτογενής	Δεβόνιος Ανθρακοφόρος Πέρμια	διήρκεσε 103.040.000 χρόνια
Η Δευτερογενής	Τριάσιος Ιουράσιος Κρητιδική	διήρκεσε 36.800.000 χρόνια
Η Τριτογενής	Ηώκαινη Μειόκαινη Πλειόκαινη	διήρκεσε 7.360.000 χρόνια (πιθανόν καθ’ υπερβολή)
Η Τεταρτογενής		δικήρκεσε 1.600.000 χρόνια (πιθανόν καθ’ υπερβολή)

Τέτοιες εκτιμήσεις εναρμονίζονται με τις δηλώσεις της Εσωτερικής Εθνολογίας σχεδόν σε όλες τις λεπτομέρειες. Το Τριτογενές Ατλάντειο ημικύκλιο, από την "κορυφή της δόξας" εκείνης της Φυλής στην αρχή της Ηώκαινης μέχρι τον μεγάλο μεσομειόκαινο κατακλυσμό, θα φανεί ότι διήρκεσε κάπου 3 1/2 μέχρι τέσσερα εκατομμύρια χρόνια. Αν η διάρκεια της Τεταρτογενούς δεν έχει υπερεκτιμηθεί (όπως φαίνεται πιθανόν), τότε η καταβύθιση των Ρούτα και Ντάιτια θα είναι μετατριτογενής. Είναι πιθανόν τα αποτελέσματα που δίνονται εδώ να αφήνουν μια κάπως υπερβολικά μεγάλη περίοδο τόσο για την Τριτογενή όσο και για την Τεταρτογενή, καθώς η *Τρίτη Φυλή* εκτείνεται πολύ πίσω μέσα στην Δευτερογενή Εποχή. Παρ' όλα αυτά οι αριθμοί είναι πολύ υπαινικτικοί.

Αλλά επειδή τα επιχειρήματα από τις *γεωλογικές μαρτυρίες* υποστηρίζουν μόνο 100.000.000 χρόνια, ας συγκρίνουμε τους ισχυρισμούς και τις διδασκαλίες μας με εκείνα της ακριβούς επιστήμης.

Έντουαρντ Κλοντ, στο *Γνώση* [τομ. Ι, 31 Μαρτίου, 1882: άρθρο "Η Αρχαιότητα του Ανθρώπου στην Δυτική Ευρώπη", σελ. 464], σχολιάζοντας το έργο του ντε Μορτιγιέ, *Στοιχεία για την Ιστορία του Ανθρώπου*, το οποίο τοποθετεί του άνθρωπο στην μεσομειόκαινη περίοδο,[598] παρατηρεί: "Θα ερχόταν σε αντίθεση με όλα όσα διδάσκει η θεωρία της εξέλιξης και επίσης δεν θα κέρδιζε καμιά υποστήριξη από τους οπαδούς της ειδικής δημιουργίας και της σταθερότητας των ειδών, το να αναζητήσουμε ένα τόσο υψηλά ειδικευμένο θηλαστικό σαν τον άνθρωπο στα αρχικά στάδια της ιστορίας της ζωής πάνω στην σφαίρα". Σε αυτό μπορεί κανείς να απαντήσει: (α) η θεωρία της εξέλιξης, όπως διατυπώθηκε από τον Ντάρβιν και αναπτύχθηκε από μεταγενέστερους εξελικτιστές, όχι μόνο είναι το αντίθετο του αλάνθαστου, αλλά απορρίπτεται και από αρκετούς σπουδαίους ανθρώπους της επιστήμης, π.χ. τον ντε Κατρφάς στην Γαλλία, το δρ. Βάισμαν, έναν πρώην εξελικτιστή στην Γερμανία και πολλούς άλλους, καθώς οι τάξεις των αντινταρβινιστών ενισχύονται όλο και περισσότερο κάθε χρόνο.[599]·Και (β) η αλήθεια, για να αξίζει το όνομά της και να παραμένει αλήθεια και γεγονός, δεν χρειάζεται να γυρέψει υποστήριξη από καμιά τάξη ή αίρεση. Γιατί αν επρόκειτο να κερδίσει την υποστήριξη των πιστών της ειδικής δημιουργίας, τότε ποτέ δεν θα κέρδιζε την εύνοια των Εξελικτιστών και το αντίστροφο. Η αλήθεια πρέπει να στηρίζεται πάνω στα δικά της σταθερά θεμέλια των γεγονότων και να ριψοκινδυνεύει την αναγνώρισή της όταν απομακρυνθεί κάθε προκατάληψη στον δρόμο της. Αν και το θέμα έχει ήδη εξετασθεί πλήρως στις κυριότερες όψεις του, είναι ωστόσο σκόπιμο να αντικρούουμε κάθε αποκαλούμενη "επιστημονική" αντίρρηση καθώς θα προχωρούμε, όταν κάνουμε τις θεωρούμενες σαν αιρετικές και "αντιεπιστημονικές" δηλώσεις μας.

Ας ρίξουμε μια σύντομη ματιά στις διαφορές ανάμεσα στην ορθόδοξη και στην εσωτερική επιστήμη, αναφορικά με το θέμα της ηλικίας του πλανήτη και του ανθρώπου. Με τους δυο αντίστοιχους συγχρονιστικούς πίνακες μπροστά του ο αναγνώστης θα μπορέσει να δει με μια ματιά την σημασία αυτών των διαφορών και ταυτόχρονα να αντιληφθεί ότι δεν είναι αδύνατο – αντίθετα, είναι πολύ πιθανό – ότι περαιτέρω ανακαλύψεις στην γεωλογία και η ανεύρεση ανθρώπινων απολιθωμάτων θα αναγκάσουν την επιστήμη να παραδεχτεί τελικά πως η εσωτερική φιλοσοφία έχει δίκιο ή τουλάχιστον ότι είναι πιο κοντά στην αλήθεια.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ	ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ
Η επιστήμη χωρίζει την περίοδο της ιστορίας της σφαίρας, από την αρχή της ζωής πάνω στην γη (ή την αζωική εποχή), σε πέντε κύριες διαιρέσεις ή περιόδους, σύμφωνα με τον Χαίκελ. [*Φυσική Ιστορία της Δημιουργίας*, σελ. 20]	Αφήνοντας την ταξινόμηση των γεωλογικών περιόδων στην Δυτική Επιστήμη, η εσωτερική φιλοσοφία διαιρεί μόνο τις ζωικές περιόδους του πλανήτη. Στο τωρινό Μανβαντάρα, η πραγματική περίοδος χωρίζεται σε επτά Κάλπα και σε επτά μεγάλες ανθρώπινες φυλές. Το πρώτο Κάλπα, που αντιστοιχεί στην "Αρχέγονη Εποχή", είναι η εποχή:

Ο όποιος, ωστόσο, σε ένα άλλο έργο του, *Η Προϊστορία: Προέλευση και Αρχαιότητα του Ανθρώπου* (1876), παραχώρησε γενναιόδωρα στην ανθρωπότητα μας μόνο 230.000 χρόνια. Αφού τώρα μαθαίνουμε ότι τοποθετεί τον άνθρωπο στην "μεσομειόκαινη περίοδο", πρέπει να πούμε ότι ο αξιοσέβαστος καθηγητής της Προϊστορικής Ανθρωπολογίας (στο Παρίσι) εμφανίζει μια κάποια αντιφατικότητα και ασυνέπεια, αν όχι απλοΐκότητα, στις απόψεις του.

Η ριζική και βασική ιδέα της προέλευσης και του μετασχηματισμού των ειδών – η κληρονομικότητα των αποκτημένων ιδιοτήτων – φαίνεται ότι συναντά τελευταία σοβαρούς αντιπάλους στην Γερμανία. Εκτός από άλλους εξίσου εξέχοντες ανθρώπους της επιστήμης, ο Ντι Μπουά-Ρεϋμόντ και ο δρ. Πφλούγκερ βρίσκουν αξεπέραστες δυσκολίες, ακόμα και απιθανότητες, στην θεωρία αυτήν.

ΑΡΧΕΓΟΝΗ
Λαυρεντιανό Σύστημα,
Κάμβριο Σύστημα,
Σιλούριο Σύστημα.

επιστήμη μας λέει ότι η Αρχέγονη Εποχή κατά κανέναν τρόπο δεν στερείτο φυτικής και ζωικής ζωής. Στα λαυρεντιανά στρώματα του Ηώζωου (*Eozoon Canadense*), ενός θαλαμοφόρου οστράκου. Στα Σιλούρια ανακαλύπτονται θαλάσσια χόρτα (άλγη) μαλάκια, καρκινοειδή και κατώτεροι θαλάσσιοι οργανισμοί, καθώς επίσης και τα πρώτα ίχνη ψαριών.

Αρχέγονη Εποχή εμφανίζει άλγες, μαλάκια, καρκινοειδή, πολύποδα, θαλάσσιους οργανισμούς κ.τ.λ., κ.τ.λ. Επομένως η επιστήμη διδάσκει ότι η θαλάσσια ζωή υπήρχε από την αρχή του χρόνου, αφήνοντας μας, όμως, να υποθέσουμε μόνοι μας το πώς εμφανίστηκε η ζωή πάνω στην γη. Αν απορρίπτει την βιβλική "δημιουργία" (όπως εμείς), γιατί δεν μας δίνει μια άλλη κατά προσέγγιση πειστική υπόθεση;

"ΑΡΧΕΓΟΝΗ"[600]
Ντέβα ή θείοι άνθρωποι, οι "Δημιουργοί" και Προγεννήτορες.[601]

Εσωτερική Φιλοσοφία συμφωνεί με την δήλωση που κάνει η επιστήμη (βλέπε παράλληλη στήλη), αντιτιθέμενη, όμως, σε ένα σημείο. Τα 300.000.000 χρόνια της φυτικής ζωής (βλέπε "Χρονολογία των Μπραχμάνων") προηγήθηκαν των "θείων Ανθρώπων" Προ-γεννητόρων. Επίσης, καμιά διδασκαλία δεν αρνείται ότι υπήρχαν ίχνη ζωής μέσα στην Γη εκτός από το *Ηώζωο* το Καναδικό, κατά την Αρχέγονη Εποχή. Μόνο που ενώ η προαναφερθείσα βλάστηση ανήκε σε αυτόν τον Γύρο, τα ζωολογικά υπολείμματα που βρίσκονται σήμερα στο αποκαλούμενο λαυρεντιανό, κάμβιο και σιλούριο σύστημα, είναι *υπολείμματα* του Τρίτου Γύρου. Όντας στην αρχή αστρικά όπως και τα υπόλοιπα, στερεοποιήθηκαν και υλοποιήθηκαν *pari pasu* με την ΝΕΑ βλάστηση.

ΠΡΩΤΟΓΕΝΗΣ
Δεβόνιος[602]
Ανθρακοφόρος
Πέρμια

"ΠΡΩΤΟΓΕΝΗΣ"
Θείοι Προγεννήτορες. ΔΕΥΤΕΡΟΓΕΝΕΙΣ ΟΜΑΔΕΣ και οι 2 1/2 φυλές. "Δάση φτέρης, Σφραγιδό-δενδρα, Κολφέρεα, ψάρια, πρώτα ίχνη ερπετών". Έτσι λέει η σύγχρονη επιστήμη.

Η εσωτερική δοξασία επαναλαμβάνει τα όσα ειπώθηκαν πιο πάνω. Όλα αυτά είναι απομεινάρια του προηγούμενου Γύρου.[603] Από την στιγμή, όμως, που τα πρωτότυπα προβάλλονται από το αστρικό περίβλημα της γης, αρχίζει ένας άπειρος αριθμός τροποποιήσεων.

ΔΕΥΤΕΡΟΓΕΝΗΣ
Τριάσιος
Ιουράσιος
Ασβεστοφόρος
ή Κρητιδική

"ΔΕΥΤΕΡΟΓΕΝΗΣ"
Σύμφωνα με όλους τους υπολογισμούς η Τρίτη Φυλή είχε ήδη κάνει την εμφάνισή της, αφού κατά την Τριάσιο υπήρχαν ήδη λίγα θηλαστικά και πρέπει να είχε χωριστεί.

Για να γίνουν πιο σαφείς οι παραλληλισμοί, διατηρήθηκαν τα ίδια ονόματα με κείνα που δίνονται από την επιστήμη. Οι δικοί μας όροι είναι τελείως διαφορετικοί.

Ο σπουδαστής ας θυμάται ότι η Δοξασία διδάσκει πως υπάρχουν επτά βαθμοί Ντέβα ή "Προγεννητόρων" ή επτά τάξεις, από την πιο τέλεια μέχρι την λιγότερη εξυψωμένη.

Ίσως ειπωθεί πως είμαστε ασυνεπείς αφού δεν εισάγουμε σε αυτόν τον πίνακα έναν *Άνθρωπο Πρωτογενούς Εποχής*. Ο παραλληλισμός των Φυλών και των γεωλογικών περιόδων που υιοθετήθηκε εδώ, όσον αφορά την προέλευση της 1ης και 2ης, είναι καθαρά πειραματικός γιατί δεν υπάρχει διαθέσιμη καμιά άμεση πληροφορία. Έχοντας αναλύσει προηγούμενα το θέμα μιας πιθανής Φυλής κατά την *Ανθρακοφόρο Εποχή*, είναι άσκοπο να ανακινήσουμε ξανά εδώ την συζήτηση.

Κατά την διάρκεια του μεσοδιαστήματος από τον έναν Γύρο στον άλλον, η σφαίρα και το καθετί πάνω της παραμένουν σε *status quo*. Θυμηθείτε ότι η βλάστηση άρχισε με την αιθερική μορφή της πριν από την ονομαζόμενη Αρχέγονη εποχή, διέσχισε την Πρωτογενή και στερεοποιήθηκε σ' αυτήν, φτάνοντας σε πλήρη υλική ζωή κατά την Δευτερογενή.

Αυτή είναι η εποχή των Ερπετών, των γιγαντιαίων Μεγαλόσαυρων, Ιχθυόσαυρων, Πλειόσαυρων κ.τ.λ., κ.τ.λ. Η επιστήμη αρνείται την παρουσία του ανθρώπου σε αυτήν την περίοδο. Αν είναι έτσι, τότε πρέπει να εξηγήσει πώς έγινε οι άνθρωποι να μάθουν γι' αυτά τα τέρατα και να τα περιγράψουν πριν από την εποχή του Κυβιέ. Τα αρχαία χρονικά της Κίνας, της Ινδίας, της Αιγύπτου, ακόμα και της Ιουδαίας είναι γεμάτα με τέτοια, όπως δείξαμε σε άλλο σημείο. Επίσης στην περίοδο αυτήν εμφανίζονται τα πρώτα (μαρσιποφόρα) θηλαστικά:[604] εντομοφάγα, σαρκοφάγα, φυτοφάγα και (όπως νομίζει ο καθ. Όουεν) ένα χορτοφάγο θηλαστικό με οπλές.

Η επιστήμη δεν δέχεται την εμφάνιση του ανθρώπου πριν από το τέλος της Τριτογενούς περιόδου.[605] Γιατί; Επειδή ο άνθρωπος πρέπει να φανεί σαν νεώτερος από τα ανώτερα θηλαστικά. Αλλά η Εσωτερική φιλοσοφία μας διδάσκει το αντίθετο. Και καθώς η επιστήμη είναι εντελώς ανίκανη να φτάσει σε κάποιο κατά προσέγγιση συμπέρασμα ως προς την ηλικία του Αυτή, λοιπόν, είναι η εποχή της Τρίτης Φυλής, στην οποία μπορεί επίσης να ανακαλυφθεί και η προέλευση της αρχικής Τέταρτης. Εδώ, όμως, αφηνόμαστε ολοκληρωτικά στην εικασία, επειδή δεν έχουν δοθεί ακόμα από τους Μυημένους συγκεκριμένα στοιχεία.

Η αναλογία είναι πολύ ελλιπής, ωστόσο μπορεί να υποστηριχθεί ότι όπως τα πρώτα θηλαστικά και προθηλαστικά εμφανίζονται στην εξέλιξη τους να μεταβάλλονται από ένα είδος σε άλλο ανώτερο ανατομικά, το ίδιο γίνεται και με τις ανθρώπινες φυλές στην προοδευτική πορεία τους. Ασφαλώς ένας παραλληλισμός μπορεί να βρεθεί ανάμεσα στα Μονοτρήματα τα Διδέλφυα (ή Μαρσιποφόρα) και τα πλακουντοφόρα θηλαστικά που χωρίζονται με την σειρά τους σε τρεις τάξεις,[606] όπως η Πρώτη, Δεύτερη και Τρίτη Ριζική Φυλή των ανθρώπων.[607] Αλλά αυτό θα απαιτούσε πολύ περισσότερο χώρο απ' όσο μπορεί να παραχωρηθεί τώρα για το θέμα.

Οι γεωλόγοι μας λένε ότι: "στην Δευτερογενή εποχή τα μόνα θηλαστικά τα οποία έχουν [μέχρι τώρα] ανακαλυφθεί στην Ευρώπη, είναι απολιθώματα ενός μικρού μαρσιποφόρου ή θυλακοφόρου". (*Γνώση*, 31 Μαρτίου 1882, σελ. 464). Σίγουρα το μαρσιποφόρο ή δίδελφυ (το μόνο σωζόμενο ζώο της οικογένειας εκείνων που υπήρχαν στην Γη κατά την διάρκεια της παρουσίας πάνω σ' αυτήν ανδρόγυνων ανθρώπων) δεν θα μπορούσε να είναι το μοναδικό ζώο που υπήρχε τότε πάνω στην Γη; Η παρουσία του διακηρύσσει και την παρουσία άλλων (αν και άγνωστων) θηλαστικών, εκτός από τα μονοτρήματα και τα μαρσιποφόρα, δείχνοντας έτσι ότι η επονομασία "εποχή θηλαστικών" που δίνεται μόνο στην Τριτογενή περίοδο είναι παραπλανητική και λαθεμένη. Γιατί αφήνει το άτομο να συμπεράνει ότι δεν υπήρχαν θηλαστικά, αλλά ερπετά, πουλιά, αμφίβια και ψάρια μόνο κατά τους Μεσοζωϊκούς χρόνους: την Δευτερογενή εποχή.

Εκείνοι που νιώθουν την τάση να κοροϊδέψουν αυτήν την δοξασία της Εσωτερικής Εθνολογίας, η οποία προϋποθέτει την ύπαρξη του Ανθρώπου κατά την Δευτερογενή Εποχή, καλά θα κάνουν να προσέξουν το γεγονός ότι ένας από τους πιο διακεκριμένους σύγχρονους ανθρωπολόγους, ο ντε Κατρφάς, επιχειρηματολογεί σοβαρά προς αυτή την κατεύθυνση. Γράφει: "Δεν υπάρχει, λοιπόν, τίποτε το απίθανο στην ιδέα ότι αυτός [ο Άνθρωπος] μπορεί να εμφανίστηκε....πάνω στην σφαίρα μαζί με τους πρώτους αντιπροσώπους του τύπου στον οποίο ανήκει εξαιτίας της οργάνωσης του". Η δήλωση αυτή προσεγγίζει πολύ στενά την δική μας βασική βεβαίωση ότι ο άνθρωπος προηγήθηκε των άλλων θηλαστικών.

Ο καθηγητής Λεφέβρ παραδέχεται ότι, οι "εργασίες των Μπουσέ ντε Περτ, Λαρτέ, Κρίστυ, Μπουρζουά, Ντεσνόουερς, Μπροκά, ντε Μορτιλέτ, Γκωντρύ, Καπελίνι και εκατοντάδων άλλων, σκόρπισαν όλες τις αμφιβολίες και απέδειξαν καθαρά την προοδευτική ανάπτυξη του ανθρώπινου οργανισμού και των ικανοτήτων του από την Μειόκαινη περίοδο της Τριτογενούς εποχής." (*Η Φιλοσοφία*, Μέρος ΙΙ, κεφ. ΙΙ, σελ. 488.) Γιατί αυτός αρνείται την πιθανότητα ενός ανθρώπου της Δευτερογενούς εποχής; Απλώς γιατί είναι μπλεγμένος μέσα στο χάος της νταρβινικής Ανθρωπολογίας!! "Η προέλευση του ανθρώπου είναι συνδεδεμένη με κείνη των ανώτερων θηλαστικών"· αυτός εμφανίστηκε "μόνο μαζί με τους τελευταίους τύπους της τάξης του"!! Αυτό δεν είναι επιχείρημα, αλλά δογματισμός. Η θεωρία δεν μπορεί ποτέ να αφορίζει το γεγονός! Μήπως πρέπει όλα να υποχωρήσουν μπροστά στην απλή λειτουργική υπόθεση των Δυτικών Εξελικτιστών; Ασφαλώς όχι.

Φαίνεται ότι αυτά τα Πλακουντωτά της τρίτης υπόταξης χωρίζονται σε εκείνα που έχουν θυσανωτό πλακούντα (πλακούντας που αποτελείται από πολλούς χωριστούς σκόρπιους θυσάνους), σε ζωνοπλακουντωτά (με πλακούντα σε σχήμα ζώνης) και σε δισκοπλακουντωτά (ή δισκοειδή). Ο Χαίκελ στα Μαρσιποφόρα Διδέλφια βλέπει γενεαλογικά έναν από τους συνδετικούς κρίκους ανάμεσα στον άνθρωπο και στο Μονήρες!!

Αυτή η ένταξη της Πρώτης Φυλής στην Δευτερογενή εποχή είναι αναγκαστικά μόνο μια προσωρινή λειτουργική υπόθεση, καθώς η ακριβής χρονολογία της Πρώτης, Δεύτερης και αρχικής Τρίτης Φυλής φυλάγεται καλά καλυμμένη από τους Μυημένους. Απ' όσα μπορούν να ειπωθούν πάνω στο θέμα, η Πρώτη Ριζική Φυλή μπορεί να υπήρξε προ-Δευτερογενής, όπως πράγματι και λέγεται. (Βλέπε ανωτέρω.)

ανθρώπου ή έστω τις γεωλογικές περιόδους, επομένως ακόμα κι αν γίνει αποδεκτή και σαν υπόθεση, η απόκρυφη διδασκαλία είναι πιο λογική και εδραιωμένη.

ΤΡΙΤΟΓΕΝΗΣ

Ηώκαινος, Μειόκαινος, Πλειόκαινος.

Η ύπαρξη του ανθρώπου δεν επιτρέπεται ακόμα στην διάρκεια αυτής της περιόδου.

Ο Ε. Κλοντ, στο περιοδικό *Γνώση* (σελ. 464) λέει: "....αν και τα πλακουντοφόρα θηλαστικά και τα άλλα Πρωτεύοντα, με τα οποία σχετίζεται ο άνθρωπος, εμφανίζονται στους Τριτογενείς χρόνους, και το κλίμα – τροπικό κατά την Ηώκαινη εποχή, θερμό κατά την Μειόκαινη και εύκρατο στην Πλειόκαινη – ευνοούσε την παρουσία του, οι αποδείξεις της ύπαρξής του στην Ευρώπη πριν από το τέλος της Τριτογενούς εποχής....δεν γίνονται γενικά αποδεκτές εδώ."

"ΤΡΙΤΟΓΕΝΗΣ"

Η Τρίτη Φυλή έχει τώρα σχεδόν ολότελα εξαφανιστεί, αποδεκατισμένη από τους φοβερούς γεωλογικούς κατακλυσμούς της Δευτερογενούς εποχής, αφήνοντας πίσω της μόνο ελάχιστες υβριδικές φυλές.

Η Τέταρτη, γεννημένη εκατομμύρια χρόνια πριν[608] λάβει χώρα ο ανωτέρω κατακλυσμός, χάνεται κατά την διάρκεια της Μειόκαινης περιόδου,[609] όταν η Πέμπτη (η δική μας Άρια φυλή) είχε ήδη ένα εκατομμύριο χρόνια ανεξάρτητης ύπαρξης.[610] Πόσο αρχαιότερη είναι από την αρχή της, ποιος το ξέρει; Αφού η "Ιστορική" Περίοδος άρχισε, με τους Ινδούς Άριους – με τους *Βέντα* για πλήθη[611] τους – και πολύ πιο πριν στα Εσωτερικά Αρχεία, είναι άσκοπο να επιχειρήσουμε οποιοδήποτε παραλληλισμό εδώ.

Η Γεωλογία διαιρεί τώρα τις περιόδους και τοποθετεί του άνθρωπο στην:

ΤΕΤΑΡΤΟΓΕΝΗ

Παλαιολιθικός άνθρωπος, Νεολιθικός άνθρωπος και Ιστορική Περίοδος.

"ΤΕΤΑΡΤΟΓΕΝΗ"

Αν στην Τεταρτογενή περίοδο παραχωρούνται 1.500.000 χρόνια, τότε μόνο η Πέμπτη Φυλή μας ανήκει σ' αυτήν.

Και όμως, *mirabile dictum!* (*θαυμαστόν το ειπείν*), ενώ ο *μη-καννίβαλος* Παλαιολιθικός άνθρωπος, ο οποίος πρέπει ασφαλώς να προηγήθηκε του καννίβαλου Νεολιθικού κατά εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια,[612] εμφανίζεται να είναι ένας εξαίρετος καλλιτέχνης, ο Νεολιθικός άνθρωπος παρουσιάζεται σχεδόν σαν ένας αξιοθρήνητος άγριος, παρά τους λιμναίους οικισμούς του. [Που μοιάζουν κατά κάποιον τρόπο με τα πασσαλοχώρια του Βόρειου Βόρνεο.]

Αν και χρησιμοποιούμε τον όρο "αληθινά ανθρώπινη" μόνο για την Τέταρτη Ατλάντεια Ριζική Φυλή, ωστόσο η Τρίτη Φυλή είναι σχεδόν ανθρώπινη κατά το τελευταίο τμήμα της, αφού κατά την διάρκεια της πέμπτης υποφυλής της είναι που η ανθρωπότητα χωρίστηκε σεξουαλικά και γεννήθηκε ο πρώτος άνθρωπος σύμφωνα με την νέα φυσική διαδικασία. Αυτός ο "πρώτος άνθρωπος", στην Βίβλο αντιστοιχεί με τον Ενώς ή Ενώχ, γιο του Σηθ. (Γένεση, Δ')

Η γεωλογία έχει καταγράψει την προηγούμενη ύπαρξη ενός παγκόσμιου ωκεανού, καθώς μαρτυρούν στρώματα θαλάσσιων ιζημάτων που υπάρχουν ομοιόμορφα παντού, αλλά δεν είναι ακόμα η εποχή που αναφέρεται στην αλληγορία του Βαϊβασβάτα Μάνου. Αυτός ο τελευταίος είναι ένας Ντέβα-Άνθρωπος (ή Μάνου) που σώζει μέσα σε μια κιβωτό (την θηλυκή αρχή) τα σπέρματα της ανθρωπότητας και επίσης τους επτά Ρίσι – οι οποίοι εδώ είναι τα σύμβολα των επτά ανθρώπινων αρχών – η αλληγορία για την οποία μιλήσαμε σε άλλο σημείο. Ο "Παγκόσμιος Κατακλυσμός" είναι η υδάτινη άβυσσος της Αρχέγονης Αρχής του Βηρωσσού (βλέπε Στάντζα ΙΙ μέχρι VIII στον τρίτο τόμο). Αν ο Κρολ παραχώρησε δεκαπέντε εκατομμύρια χρόνια από την Ηώκαινο περίοδο (το οποίο το δηλώνουμε βάσει της αυθεντίας ενός Γεωλόγου, του Τσαρλς Γκουλντ), είναι ακατανόητο το πώς μπορεί τότε να αποδίδει μόνο 60 εκατομμύρια χρόνια "από την αρχή της Κάμβριας περιόδου, στην Αρχέγονη Εποχή". Τα Δευτερογενή στρώματα είναι δύο φορές πιο παχιά από τα Τριτογενή και έτσι η Γεωλογία δείχνει ότι μόνο η Δευτερογενής εποχή είχε διπλάσια διάρκεια από την Τριτογενή, θα πρέπει λοιπόν να δεχθούμε μόνο 15 εκατομμύρια χρόνια και για την Αρχέγονη και την Πρωτογενή μαζί; Δεν είναι περίεργο που ο Ντάρβιν απέρριψε τον υπολογισμό.

Βλέπε *Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 53-55, 4η εκδ., σελ. 60, 8η έκδ.

Ελπίζουμε ότι δώσαμε όλα τα επιστημονικά στοιχεία σε άλλο σημείο.

Η Γεωλογία παραδέχεται πως "χωρίς αμφιβολία μια αξιόλογη περίοδος πρέπει να παρεμβλήθηκε μετά την αποχώρηση του Παλαιολιθικού ανθρώπου και πριν από την άφιξη του Νεολιθικού διαδόχου του". (Βλέπε Τζέμης Γκήκι, *Προϊστορική Ευρώπη*, και Τσ. Γκουλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 98.)

Γιατί δείτε τι λέει στον αναγνώστη ο μορφωμένος γεωλόγος Τσαρλς Γκουλντ, στο έργο του *Μυθικά Τέρατα* (σελ. 97):

> Οι παλαιολιθικοί άνθρωποι δεν γνώριζαν την αγγειοπλαστική και την τέχνη της υφαντικής και προφανώς δεν είχαν κατοικίδια ζώα ή κάποιο σύστημα καλλιέργειας. Αλλά οι Νεολιθικοί λιμναίοι κάτοικοι της Ελβετίας είχαν αργαλειούς, αγγεία, δημητριακά, πρόβατα, άλογα, σκυλιά κ.τ.λ. Εργαλεία από κέρατο, οστά και ξύλο βρίσκονταν σε κοινή χρήση και στις δύο φυλές, αλλά της αρχαιότερης διακρίνονται συχνά επειδή *είναι σκαλισμένα με μεγάλη επιδεξιότητα ή είναι στολισμένα με ζωντανές απεικονίσεις διάφορων ζώων που ζούσαν εκείνη την περίοδο*. Ενώ από την μεριά του Νεολιθικού ανθρώπου φαίνεται να υπάρχει μια *αξιοσημείωτη απουσία οποιασδήποτε παρόμοιας καλλιτεχνικής ικανότητας.*[613]

Ας εξηγήσουμε για ποιους λόγους.

Τα αρχαιότερα απολιθώματα ανθρώπου, ο πρωτόγονος σπηλαιάνθρωπος της αρχαίας Παλαιολιθικής περιόδου και της περιόδου πριν τους παγετώνες (οποιασδήποτε διάρκειας και όσο παλιά κι αν είναι), είναι πάντα το ίδιο γένος ανθρώπου και δεν υπάρχουν απολιθώματα τα οποία να αποδεικνύουν γι' αυτόν: "ό,τι αποδεικνύουν το Ιππάριο και το Ανχιθέριουμ για το γένος άλογο, δηλαδή μια βαθμιαία προοδευτική διαφοροποίηση από έναν απλό προγονικό τύπο σε πιο περίπλοκες υπάρχουσες μορφές". [Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 181.]

Όσο για τα επονομαζόμενα Παλαιολιθικά τσεκουριά.... "όταν τοποθετηθούν πλάι-πλάι με τις χονδροειδείς μορφές πέτρινων τσεκουριών που χρησιμοποιούνται από Αυστραλούς και άλλους ιθαγενείς, είναι δύσκολο να ανακαλυφθεί οποιαδήποτε διαφορά". [Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 121.] Αυτό αποδεικνύει ότι υπήρχαν άγριοι σε όλες τις εποχές. Και το συμπέρασμα θα πρέπει να είναι ότι ίσως να υπήρχαν και πολιτισμένοι λαοί εκείνες τις εποχές, προηγμένα έθνη, σύγχρονα εκείνων των ακαλλιέργητων αγρίων. Βλέπουμε κάτι τέτοιο στην Αίγυπτο πριν από 7.000 χρόνια.

Ένα εμπόδιο που είναι άμεσο επακόλουθο των δύο προηγούμενων: Ο άνθρωπος, αν δεν είναι αρχαιότερος της Παλαιολιθικής περιόδου, δεν είναι δυνατόν να διέθετε ικανό χρόνο ώστε να μεταμορφωθεί από τον "ελλείποντα κρίκο" σε εκείνο που είναι γνωστό ότι υπήρξε κατά την διάρκεια της απομακρυσμένης εκείνης γεωλογικής εποχής, δηλαδή σε ένα ακόμα *πιο τέλειο είδος από πολλές φυλές απ' αυτές που υπάρχουν σήμερα*.

Τα παραπάνω οδηγούν κατά φυσικό τρόπο στον ακόλουθο συλλογισμό: (1) Ο πρωτόγονος άνθρωπος (ο γνωστός στην επιστήμη), από μερικές όψεις, ήταν ένας ακόμα πιο εξελιγμένος άνθρωπος του είδους του απ' ό,τι είναι τώρα. (2) Η αρχαιότερη γνωστή μαϊμού, ο λεμούριος, ήταν λιτότερο ανθρωποειδής από τα σύγχρονα πιθηκοειδή είδη. (3) Συμπέρασμα: ακόμα κι αν βρισκόταν ένας ελλείπων κρίκος, η ζυγαριά των μαρτυριών θα παρέμενε γερμένη περισσότερο υπέρ του ότι ο

"*Ο ικανότερος γλύπτης της σύγχρονης εποχής πιθανόν* να μην τα κατάφερνε πολύ καλύτερα, αν το καλέμι του ήταν ένα κομμάτι πυρόλιθος και το υλικό που έπρεπε να σκαλίσει ήταν πέτρα ή κόκαλο"!! (Καθηγητής Μπόυντ Ντόουκινς *Σπηλαιοκυνήγι*, σελ. 344.) Μετά από μια τέτοια ομολογία είναι άσκοπο να επιμένουμε στις δηλώσεις των Χάξλεϋ, Σμιτ, Λαίνγκ και άλλων ότι, ο Παλαιολιθικός άνθρωπος δεν μπορεί να θεωρηθεί πως μας οδηγεί κατά οποιονδήποτε τρόπο πίσω σε μια πιθηκοειδή ανθρώπινη φυλή, διαλύοντας έτσι τις φαντασίες πολλών επιπόλαιων Εξελικτιστών. Τα απομεινάρια καλλιτεχνικής αξίας που επανεμφανίζονται εδώ στους ανθρώπους της Εποχής των Λαξευτών Λίθων, αποδίδονται στους Ατλάντειους προγόνους τους. Ο Νεολιθικός άνθρωπος ήταν ένας πρόδρομος της μεγάλης Άριας εισβολής και μετανάστευσε από ένα εντελώς διαφορετικό τμήμα: την Ασία και κατά ένα μέρος την Βόρεια Αφρική. Οι φυλές που κατοικούσαν στην τελευταία, προς τα Βόρειο-Δυτικά, ήταν ασφαλώς Ατλάντειας καταγωγής – χρονολογούμενοι από εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια πριν την Νεολιθική Περίοδο στην Ευρώπη – αλλά είχαν σε τέτοιον βαθμό παρεκκλίνει από τον αρχικό τύπο, ώστε δεν παρουσίαζαν πια κανένα από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του. Όσο για την αντίθεση ανάμεσα στον Νεολιθικό και στον Παλαιολιθικό άνθρωπο, είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι, όπως παρατηρεί ο Καρλ Βογκτ, ενώ ο πρώτος ήταν καννίβαλος, ο πολύ αρχαιότερος άνθρωπος της εποχής των Μαμούθ δεν ήταν. Οι ανθρώπινοι τρόποι και συνήθειες δεν βελτιώνονται, λοιπόν, κατά πως φαίνεται με τον χρόνο; Τουλάχιστον όχι σε αυτήν την περίπτωση.

πίθηκος *είναι ένας εκφυλισμένος άνθρωπος* που βουβάθηκε από κάποιες τυχαίες περιστάσεις,[614] παρά υπέρ του ότι ο άνθρωπος προέρχεται από έναν πιθηκοειδή πρόγονο. Η θεωρία καταλήγει σε δύο αντίθετα αποτελέσματα.

Από την άλλη μεριά, αν γίνει αποδεκτή η θεωρία της Ατλαντίδος και γίνει πιστευτή η δήλωση ότι κατά την Ηώκαινη Εποχή "ακόμα και στο αρχικό μέρος της, ο μεγάλος κύκλος των ανθρώπων της τέταρτης φυλής, των Ατλάντειων, είχε ήδη φτάσει στο ανώτερο σημείο του...."26 τότε μερικές από τις τωρινές δυσκολίες της επιστήμης μπορούν πολύ εύκολα να εξαφανιστούν. Η χονδροειδής κατασκευή των Παλαιολιθικών εργαλείων δεν αποδεικνύει τίποτε το αντίθετο προς την ιδέα ότι δίπλα - δίπλα με τους κατασκευαστές τους ζούσαν έθνη αρκετά πολιτισμένα. Μας λένε ότι:

> Μόνο ένα μικρός μέρος της επιφανείας της γης έχει εξερευνηθεί και απ' αυτό μόνο ένα ελάχιστο τμήμα επιφανειών αρχαίου εδάφους ή σχηματισμών γλυκού νερού, μέρη που μόνο εκεί μπορούμε να περιμένουμε ότι θα συναντήσουμε ίχνη ανώτερων μορφών ζωικής ζωής....[και ότι] ακόμα κι αυτά έχουν εξερευνηθεί τόσο ατελώς, ώστε το γεγονός πως δεν συναντάμε τώρα χιλιάδες και δεκάδες χιλιάδες αναμφίβολα ανθρώπινα υπολείμματα κρυμμένα κάτω από τα πόδια μας, οφείλεται στο ότι υποθέσαμε την ύπαρξη τους μόνο μέσα στα τελευταία τριάντα χρόνια. [Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 98.]

Υποδηλώνει επίσης πολλά το γεγονός ότι μαζί με τους χονδροειδείς πέλεκεις των κατώτερων άγριων, οι εξερευνητές συναντούν και δείγματα με κατεργασία τέτοιας καλλιτεχνικής αξίας, τα οποία είναι δύσκολο να βρεθούν ή να τα περιμένει κανείς, σε ένα σύγχρονο χωριό μιας οποιασδήποτε ευρωπαϊκής χώρας, εκτός από ειδικές περιπτώσεις. Το "πορτραίτο" του "βόσκοντος Ταράνδου" από ένα σπήλαιο Τάινγκεν στην Ελβετία, καθώς και εκείνο του ανθρώπου που τρέχει με δύο αλογοκεφαλές σκαλισμένες δίπλα του – ένα έργο της περιόδου του Ταράνδου, δηλαδή *τουλάχιστον πριν από 50.000 χρόνια* – χαρακτηρίζονται από τον Σ. Λαίνγκ όχι μόνο σαν υπερβολικά καλοφτιαγμένα, αλλά ειδικά ο τάρανδος που βόσκει, σαν ένα έργο που "θα τιμούσε οποιονδήποτε σύγχρονο ζωγράφο ζώων". Και αυτό δεν αποτελεί κανέναν υπερβολικό έπαινο, όπως μπορεί να κρίνει ο καθένας (βλέπε κατωτέρω). Αφού, λοιπόν, σήμερα έχουμε δίπλα-δίπλα τους μεγαλύτερους ζωγράφους της Ευρώπης και ταυτόχρονα τους σύγχρονους Εσκιμώους οι οποίοι, έχουν επίσης μια τάση – σαν τους Παλαιολιθικούς προγόνους τους της περιόδου των Ταράνδων, το χονδροειδές και άγριο ανθρώπινο είδος – να σκαλίζουν συνεχώς με την μύτη του μαχαιρού τους σκίτσα ζώων, σκηνές κυνηγιού κ.τ.λ., γιατί να μη συνέβαινε το ίδιο και σε εκείνες τις εποχές; Συγκρινόμενα με δείγματα των αιγυπτιακών σχεδίων και σκίτσων 7.000 χρόνων, τα "αρχαιότερα πορτραίτα" ανθρώπων, αλογοκεφαλών και ταράνδων, φτιαγμένα πριν από 50.000 χρόνια, είναι ασφαλώς ανώτερα. Ωστόσο, οι Αιγύπτιοι εκείνων των περιόδων είναι γνωστό ότι ήταν ένα πολύ αναπτυγμένο έθνος, ενώ οι Παλαιολιθικοί άνθρωποι αποκαλούνται άγριοι κατώτερου τύπου. Αυτό φαινομενικά μοιάζει με ασήμαντο θέμα, αλλά ωστόσο υπαινίσσεται πολλά αφού δείχνει πως κάθε καινούργια γεωλογική ανακάλυψη γίνεται προσπάθεια να προσαρμοστεί με τις τρέχουσες θεωρίες και όχι το αντίστροφο. Ναι. Ο κ. Χάξλεϋ έχει δίκιο όταν παρατηρεί: "Ο χρόνος θα δείξει." Θα δείξει, και πρέπει να επιβεβαιώσει τον Αποκρυφισμό.

Στο μεταξύ οι πιο ασυμβίβαστοι υλιστές οδηγούνται εξ ανάγκης στις πιο αποκρυφίζουσες παραδοχές. Κατά περίεργο τρόπο, οι πιο μετριοπαθείς υλιστές της Γερμανικής σχολής είναι εκείνοι οι οποίοι έρχονται πιο κοντά στις διδασκαλίες των Αποκρυφιστών, όσον αφορά την υλική ανάπτυξη. Έτσι ο καθηγητής Μπαουμγκάρτνερ πιστεύει ότι:

> Τα σπέρματα των ανώτερων ζώων μπορούν να είναι απλώς τα αυγά των κατώτερων ζώων....εκτός από την εξελικτική ανάπτυξη του φυτικού και ζωικού κόσμου, συνέβη σε κείνη την

Με βάση τα στοιχεία που παρέχονται από την σύγχρονη επιστήμη, την φυσιολογία και την φυσική επιλογή και χωρίς να καταφύγουμε σε καμιά ως εκ θαύματος δημιουργία, δύο νέγρικα ανθρώπινα είδη κατώτερης νοημοσύνης – ας πούμε δύο ηλίθιοι που έχουν γεννηθεί βωβοί – μπορούν μέσω σεξουαλικής ένωσης να παράγουν ένα βωβό είδος Παστράνα, το οποίο θα μπορούσε να αρχίσει μια νέα τροποποιημένη φυλή και έτσι να παράγει με το πέρασμα του γεωλογικού χρόνου τον κανονικό ανθρωποειδή πίθηκο.

> περίοδο ο σχηματισμός νέων πρωτότυπων σπερμάτων [τα οποία αποτέλεσαν την βάση νέων μεταμορφώσεων κ.τ.λ.]· οι πρώτοι άνθρωποι που πρόβαλαν από τα σπέρματα των ζώων κάτω απ' αυτούς, έζησαν πρώτα σε μια κατάσταση *προνύμφης*. [Κ. Χ. Μπαουμγκάρτνερ, *Αρχή περί μιας φυσιολογικής ιστορίας της Δημιουργίας του Φυτικού και Ζωικού Βασίλειου*, 1885.]

Ακριβώς, σε μια κατάσταση προνύμφης λέμε κι εμείς. Αλλά όχι όμως από κάποιο ζωικό σπέρμα και η "προνύμφη" εκείνη ήταν η άψυχη αστρική μορφή των προφυσικών Φυλών. Κι εμείς, όπως ο Γερμανός καθηγητής και αρκετοί άλλοι άνθρωποι της Επιστήμης στην Ευρώπη, πιστεύουμε ότι οι ανθρώπινες φυλές "δεν προήλθαν από ένα ζεύγος, αλλά εμφανίστηκαν αμέσως σαν πολυάριθμες φυλές." Γι' αυτό όταν διαβάζουμε το έργο *Δύναμη και* Ύλη και βλέπουμε εκείνο τον Αυτοκράτορα των Υλιστών, τον Μπύχνερ, να επαναλαμβάνει – όπως ο Μάνου και ο Ερμής – ότι "το φυτό περνάει αδιόρατα μέσα στο ζώο, το ζώο μέσα στον άνθρωπο", τότε δεν έχουμε παρά να προσθέσουμε "και ο άνθρωπος στο πνεύμα", για να συμπληρώσουμε το καμπαλιστικό αξίωμα. Πολύ περισσότερο αφού στο έργο *Δύναμη και 'Υλη*, του δρ. Λουί Μπόχνερ, μεταφρασμένο και εκδομένο στα Αγγλικά από τον Τζ. Φρέντερικ Κόλινγουντ, 1864, (στις σελίδες 82, 84, 85) διαβάζουμε την ακόλουθη παραδοχή: "....Δημιουργημένος μέσω της αυτόματης γέννησης από τον συνδυασμό ανόργανων στοιχείων και από τα απλούστερα φυτικά και ζωικά κύτταρα, με την βοήθεια ισχυρών φυσικών δυνάμεων και *άπειρων περιόδων χρόνου*, πρόβαλε βαθμιαία αυτός ο πλούσιος και άπειρα τροποποιημένος οργανικός κόσμος από τον οποίο περιβαλλόμαστε τώρα.... Αναμφίβολα, η αυτόματη γέννηση έπαιξε *έναν πολύ πιο σημαντικό ρόλο κατά την αρχέγονη εποχή απ' ό,τι τώρα, ούτε μπορούμε να αρνηθούμε πως με αυτόν τον τρόπο δημιουργήθηκαν όντα μιας ανώτερης οργάνωσης* απ' ό,τι τώρα",·γιατί αυτός είναι και ο ισχυρισμός του Αποκρυφισμού.

όλη διαφορά βρίσκεται στο εξής: η σύγχρονη επιστήμη τοποθετεί την υλιστική θεωρία των αρχέγονων σπερμάτων πάνω στην γη, και του τελευταίου σπέρματος της ζωής σε αυτήν την σφαίρα, του ανθρώπου, καθώς και όλων των άλλων, ανάμεσα σε δύο κενά. Από πού, λοιπόν, προήλθε το πρώτο σπέρμα αν απορριφθούν εντελώς τόσο η αυτόματη γέννηση όσο και η παρέμβαση εξωτερικής δύναμης; Ο σερ Ο. Τόμσον μας λέει: ότι *τα σπέρματα της οργανικής ζωής ήρθαν στην Γη μας με κάποιον μετεωρίτη*. Αυτό δεν βοηθάει σε τίποτε και απλώς μετατοπίζει την δυσκολία από την Γη στον υποτιθέμενο μετεωρίτη.

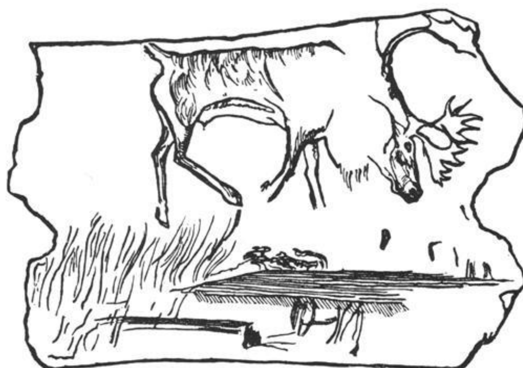
Αυτές είναι οι συμφωνίες και οι διαφωνίες μας με την επιστήμη. Όσον αφορά τις ατέλειωτες περιόδους συμφωνούμε, φυσικά, ακόμα και με την υλιστική υπόθεση, γιατί εμείς πιστεύουμε στην Εξέλιξη, αν και πάνω σε διαφορετικές γραμμές. Ο καθηγητής Χάξλεϋ στο έργο *Μαρτυρία για την Θέση του Ανθρώπου στην Φύση*, πολύ σωστά λέει: "Αν είναι σωστή οποιαδήποτε μορφή του δόγματος της προοδευτικής εξέλιξης, θα πρέπει να επεκτείνουμε κατά μεγάλες εποχές την πιο τολμηρή εκτίμηση που έγινε μέχρι τώρα για την αρχαιότητα του Ανθρώπου". Αλλά όταν μας λένε ότι ο άνθρωπος αυτός είναι προϊόν φυσικών δυνάμεων έμφυτων στην ύλη, την στιγμή που η δύναμη – σύμφωνα με τις σύγχρονες απόψεις – είναι απλώς μια ιδιότητα της ύλης, ένας "τρόπος κίνησης" κ.τ.λ. και όταν βλέπουμε ότι ο σερ. Ο. Τόμσον επαναλαμβάνει το 1885 εκείνα που δήλωνε ο Μπύχνερ και η σχολή του πριν τριάντα χρόνια, τότε φοβόμαστε πως κάθε σεβασμός μας για την αληθινή επιστήμη γίνεται καπνός! Δύσκολα μπορεί κανείς να μη σκεφτεί ότι σε ορισμένες περιπτώσεις ο υλισμός είναι ασθένεια. Γιατί όταν οι άνθρωποι της Επιστήμης, μπροστά στα μαγνητικά φαινόμενα και στην έλξη μορίων σιδήρου μέσω μονωτικών ουσιών, όπως το γυαλί, ισχυρίζονται ότι η έλξη αυτή οφείλεται στην "μοριακή κίνηση" ή στην "περιστροφή των μορίων του μαγνήτη", τότε αυτή η διδασκαλία, είτε προέρχεται από κάποιον "εύπιστο" θεοσοφιστή που δεν έχει καμιά ιδέα φυσικής, είτε από έναν εξέχοντα άνθρωπο της επιστήμης, είναι εξίσου ανόητη. Το άτομο που υποστηρίζει μια τέτοια θεωρία μπροστά στα γεγονότα, αποτελεί μια περαιτέρω απόδειξη ότι: "Όταν οι άνθρωποι δεν διαθέτουν μια γωνιά στον νου τους στην οποία να πετάνε τα γεγονότα, τόσο το χειρότερο για τα γεγονότα."

Προς το παρόν η διαμάχη ανάμεσα στην αυτόματη γέννηση και στους αντιπάλους της έχει καταλαγιάσει, με την προσωρινή νίκη των τελευταίων. Αλλά ακόμα κι αυτοί αναγκάστηκαν να παραδεχθούν – όπως έκανε ο Μπύχνερ και όπως κάνουν επίσης οι κ.κ. Τύνταλ και Χάξλεϋ – ότι η αυτόματη γέννηση *πρέπει να συνέβη κάποτε*, κάτω "από ειδικές θερμικές συνθήκες". Ο Βιρτσόφ αρνείται ακόμα και να συζητήσει το θέμα, *πρέπει* να έλαβε χώρα σε κάποια στιγμή της ιστορίας του

πλανήτη μας, κι αυτό είναι όλο. Αλλά κι αυτό φαίνεται να είναι πιο λογικό από την υπόθεση του σερ Ο. Τόμσον που μόλις αναφέρθηκε, δηλαδή ότι τα σπέρματα της οργανικής ζωής έπεσαν πάνω στην Γη μας από κάποιον μετεωρίτη, ή από εκείνη την άλλη *επιστημονική* υπόθεση – την ζευγαρωμένη με την πρόσφατα υιοθετημένη πίστη – ότι δεν υπάρχει *καμιά* "ζωτική αρχή", αλλά μόνο ζωτικά φαινόμενα, τα οποία μπορούν όλα να αναχθούν στις μοριακές δυνάμεις του αρχικού πρωτοπλάσματος. Αυτό, όμως, δεν βοηθάει την Επιστήμη να λύσει το ακόμα μεγαλύτερο πρόβλημα: την προέλευση και την καταγωγή του Ανθρώπου, γιατί εδώ βρίσκεται ακόμα χειρότερος κλαυθμός και οδυρμός.

> ....Ενώ μπορούμε να ανάγουμε τους σκελετούς των θηλαστικών της Ηώκαινης περιόδου, μεσώ αρκετών κατευθύνσεων εξειδίκευσης, σε διαδοχικούς Τριτογενείς χρόνους, ο άνθρωπος παρουσιάζει το φαινόμενο ενός μη εξειδικευμένου σκελετού, ο οποίος δεν μπορεί εύκολα να συνδεθεί με καμιά απ' αυτές τις γραμμές. [Σερ Τζ. Ο. Ντόουσον, *Η Προέλευση του Κόσμου*, σελ. 39.]

Το μυστικό σύντομα μπορεί να ειπωθεί όχι μόνο από την εσωτερική σκοπιά, αλλά ακόμα και από την σκοπιά κάθε θρησκείας του κόσμου, χωρίς να αναφέρουμε τους Αποκρυφιστές. Ο "εξειδικευμένος σκελετός" αναζητάται σε λάθος σημείο, όπου δεν μπορεί να βρεθεί ποτέ. Αναμένεται να βρεθεί στα φυσικά υπολείμματα του ανθρώπου, σε κάποιον πιθηκοειδή "ελλείποντα κρίκο", με ένα κρανίο μεγαλύτερο από εκείνο του πιθήκου και με κρανιακή χωρητικότητα μικρότερη από εκείνη του ανθρώπου. Αντί να αναζητούν – όπως θα έπρεπε – *εκείνη την εξειδίκευση στην υπερφυσική ουσία της εσωτερικής αστρικής του σύστασης, η οποία δύσκολα μπορεί να ξεθαφτεί από οποιαδήποτε γεωλογικά στρώματα!* Μια τέτοια σταθερή, ελπιδοφόρα προσκόλληση σε μια αυτό-υποβιβαζόμενη θεωρία είναι το πιο θαυμαστό χαρακτηριστικό της εποχής.

REINDEER ENGRAVED ON ANTLER BY PALÆOLITHIC MAN. (*After Geikie.*)

Τάρανδος σκαλισμένος σε ελαφοκέρατο από τον παλαιολιθικό άνθρωπο.
[Από το έργο του Τζ. Γκήκι, *Προϊστορική Ευρώπη, ένα Γεωλογικό Σκίτσο*, Λονδίνο, 1881.]

Στο μεταξύ αυτό είναι δείγμα ενός σκαλίσματος, φτιαγμένο από έναν Παλαιολιθικό "άγριο". Παλαιολιθικός σημαίνει άνθρωπος της "πρώτης Λίθινης Εποχής", ένας που υποτίθεται ότι ήταν τόσο άγριος και ζωώδης όσο και τα ζώα με τα οποία ζούσε.

Αν εξαιρέσουμε τους σύγχρονους κατοίκους των Νησιών της Νότιας θάλασσας ή ακόμα και οποιαδήποτε Ασιατική φυλή, προκαλούμε κάθε μαθητή ή έστω νεαρό Ευρωπαίο, που να μην έχει μελετήσει ποτέ σχέδιο, να εκτελέσει ένα τέτοιο σκάλισμα ή έστω ένα σχέδιο με μολύβι. Εδώ έχουμε μια αληθινή καλλιτεχνική μικρογραφία και σωστές φωτοσκιάσεις χωρίς κανένα επίπεδο μοντέλο μπροστά στον καλλιτέχνη, ο οποίος αντέγραψε κατευθείαν από την φύση, επιδεικνεύοντας έτσι μια γνώση της ανατομίας και της αναλογίας. Μας ζητάνε να πιστέψουμε πως ο καλλιτέχνης που σκάλισε αυτόν τον τάρανδο ανήκε στους αρχέγονους "ημιζωώδεις" άγριους (συγχρόνους των μαμούθ και των τριχωτών ρινόκερων), τους οποίους μερικοί υπερενθουσιώδεις Εξελικτιστές προσπάθησαν κάποτε να μας τους απεικονίσουν σαν σαφείς προσεγγίσεις προς τον τύπο του υποθετικού τους "πιθηκοειδούς ανθρώπου"!

Αυτό το σκαλισμένο ελαφοκέρατο αποδεικνύει με ευφράδεια γεγονότος ότι, η εξέλιξη των φυλών προχώρησε πάντα με μια σειρά ανόδων και πτώσεων, ότι ο άνθρωπος είναι σχεδόν τόσο

παλιός όσο και ο φλοιός της Γης και – αν μπορούμε να αποκαλέσουμε "Άνθρωπο" και τον θείο πρόγονό του – ακόμα παλιότερος.

Και ο ίδιος ο Μορτιγιέ φαίνεται να εκφράζει μια αόριστη δυσπιστία για τους υπολογισμούς των σύγχρονων αρχαιολόγων, όταν γράφει: "Η προϊστορία είναι μια καινούργια επιστήμη, που απέχει πολύ, πάρα πολύ από του να έχει ήδη πει την τελευταία της λέξη". Σύμφωνα με τον Λάιελ, μια από τις μεγαλύτερες αυθεντίες στο θέμα και "Πατέρα" της Γεωλογίας:

> απαίτηση να συναντάμε πάντα έναν κατώτερο τύπο κρανίου όσο παλιότερος είναι ο γεωλογικός σχηματισμός στον οποίο βρίσκεται, *βασίζεται πάνω στην θεωρία της προοδευτικής εξέλιξης* και μπορείνα αποδειχθεί σωστή. Παρ' όλα αυτά πρέπει να θυμόμαστε πως μέχρι τώρα δεν έχουμε κσμιά σαφή γεωλογική ένδειξη ότι η εμφάνιση εκείνων που ονομάζονται *κατώτερες φυλές της ανθρωπότητας προηγείται σε χρονολογική σειρά από εκείνη των ανώτερων φυλών*. [Λάιελ, *Γεωλογικές Μαρτυρίες της Αρχαιότητας του Ανθρώπου*, 1863, σελ. 95.]

Ούτε μέχρι σήμερα βρέθηκαν τέτοιες ενδείξεις. Έτσι, η Επιστήμη προσφέρει για πούλημα ένα αρκουδοτόμαρο που δεν το έχει δει μέχρι τώρα μάτι θνητού!

παραδοχή αυτή του Λάιελ γίνεται περισσότερο υπαινικτική αν συνδυαστεί με την άποψη του καθηγητή Μαξ Μύλλερ, η επίθεση του οποίου πάνω στην νταρβινική Ανθρωπολογία από την σκοπιά της ΓΛΩΣΣΑΣ δεν έχει παρεπιμπτόντως, απαντηθεί ικανοποιητικά μέχρι τώρα:

> Τι γνωρίζουμε για τις άγριες φυλές πέρα από το τελευταίο κεφάλαιο της ιστορίας τους; [Παράβαλέ το με την εσωτερική θεώρηση των Αυστραλών και Βουσμάνων, καθώς και του Παλαιολιθικού Ευρωπαίου ανθρώπου, σαν τους απογόνους των Ατλάντειων που διατηρούν το ίχνος μιας χαμένης κουλτούρας, η οποία ήκμασε όταν η μητρική Ριζική Φυλή βρισκόταν στην αρχή της.] Ρίξαμε ποτέ μια διεισδυτική ματιά στους προγόνους τους;... Πώς έφτασαν να γίνουν αυτό που είναι;... Η γλώσσα τους αποδεικνύει πράγματι ότι αυτοί οι επονομαζόμενοι εθνικοί, με τα περίπλοκα συστήματα μυθολογίας, τα επίπλαστα έθιμα, τις ακατανόητες παραξενιές και αγριότητες, δεν είναι πλάσματα του σήμερα ή του χθες. Αν δεν δεχτούμε μια ειδική δημιουργία γι' αυτούς τους άγριους, τότε θα πρέπει να είναι τόσο αρχαίοι όσο οι Ινδοί, οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι [πολύ αρχαιότεροι]....θα πρέπει να πέρασαν μέσα από πολλές μεταλλαγές *και αυτό που θεωρούμε σαν πρωτόγονο μπορεί, απ' όσο ξέρουμε, να είναι ένα ΞΑΝΑΚΥΛΙΣΜΑ ΣΤΗΝ ΑΓΡΙΟΤΗΤΑ* ή η φθορά κάποιου που σε προηγούμενα στάδια ήταν πιο λογικός και νοήμων. [Μαξ Μύλλερ, *Ινδία: Τι μπορεί να μας Διδάξει;* Μια σειρά Διαλέξεων που δόθηκαν στο Πανεπιστήμιο του Καίμπριτζ το 1882. Διάλεξη ΙΙΙ, σελ. 110, έκδ. του 1892.]

"Ο πρωτόγονος άγριος είναι ένας οικείος όρος στην σύγχρονη φιλολογία", παρατηρεί ο καθηγητής Ρόλινσον: "αλλά υπάρχει καμιά ένδειξη ότι ο πρωτόγονος άγριος υπήρξε ποτέ; *Όλες οι ενδείξεις δείχνουν μάλλον προς την αντίθετη κατεύθυνση*". [*Η Αρχαιότητα του Ανθρώπου Εξεταζόμενη Ιστορικά.* "Σημερινά Μονοπάτια", Τομ. ΙΙ, Μελέτη ΙΧ, σελ. 25.] Στο έργο του, *Η Καταγωγή των Εθνών*, παρατηρεί πολύ σωστά: "*....οι μυθικές παραδόσεις όλων σχεδόν των εθνών τοποθετούν στην αρχή της ανθρώπινης ιστορίας μια εποχή ευτυχίας* και τελειότητας, μια 'χρυσή εποχή', η οποία δεν έχει χαρακτηριστικά αγριότητας ή βαρβαρισμού, αλλά αντίθετα πολιτισμού και ευγένειας". [*Η Αρχαιότητα του Ανθρώπου Εξεταζόμενη Ιστορικά*, σελ. 10, 11.] Πώς θα αντιμετωπίσει ο σύγχρονος εξελικτιστής αυτή την ομοφωνία μαρτυριών;

Επαναλαμβάνουμε το ερώτημα που τέθηκε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (τομ. Ι, σελ. 4):

> ανεύρεση υπολειμμάτων στο σπήλαιο του Ντέβον αποδεικνύει ότι τότε δεν υπήρχαν σύγχρονες φυλές που να είχαν υψηλό πολιτισμό; Όταν ο σύγχρονος πληθυσμός της Γης θα έχει εξαφανιστεί και κάποιος αρχαιολόγος που θα ανήκει στην "επερχόμενη φυλή" του απόμακρου μέλλοντος θα ανασκαψεί τα αγροτικά εργαλεία κάποιας φυλής Ινδιάνων της Αμερικής ή της Νήσου Αντάμαν, θα έχει μήπως δίκιο αν συμπεράνει ότι η ανθρωπότητα κατά τον δέκατο ένατο αιώνα "μόλις είχε βγει από την Λίθινη Εποχή";

Μια άλλη περίεργη ασυνέπεια στην επιστημονική γνώση είναι ότι ο Νεολιθικός άνθρωπος εμφανίζεται να είναι πολύ πιο πρωτόγονος άγριος από τον Παλαιολιθικό. Επομένως, ή οι Προϊστορικοί Χρόνοι του σερ Τζον Λάμποκ ή τα Αρχαία Λίθινα Εργαλεία του σερ Τζον Ήβανς πρέπει να είναι λάθος ή και τα δύο. Γιατί να τι μαθαίνουμε απ' αυτό και από άλλα έργα:

Καθώς περνάμε από τον Νεολιθικό στον Παλαιολιθικό Άνθρωπο, τα πέτρινα εργαλεία από ομορφοφτιαγμένα και λειασμένα αντικείμενα, γίνονται χονδροειδή βαριά πρόχειρα κατασκευάσματα. Η αγγειοπλαστική κ.τ.λ. εξαφανίζονται καθώς κατεβαίνουμε την κλίμακα. Και όμως αυτοί οι τελευταίοι μπορούσαν να σκαλίσουν έναν τέτοιον τάρανδο!

Ο Παλαιολιθικός Άνθρωπος ζούσε σε σπήλαια τα οποία μοιραζόταν επίσης με ύαινες και λιοντάρια,[615] ενώ ο Νεολιθικός Άνθρωπος ζούσε σε λιμναίους οικισμούς και χτίσματα.

Καθένας που έχει παρακολουθήσει έστω και επιφανειακά τις γεωλογικές ανακαλύψεις της εποχής μας, γνωρίζει ότι βρίσκεται μια βαθμιαία βελτίωση στην κατασκευή, από το άχαρο και χονδροειδές πελέκημα των πρώτων Παλαιολιθικών τσεκουριών, μέχρι τους σχετικά χαριτωμένους πέτρινους κέλτες του μέρους εκείνου της Νεολιθικής περιόδου που προηγείται της χρήσης των μετάλλων. Αλλά αυτό συμβαίνει μόνο στην Ευρώπη, ελάχιστα τμήματα της οποίας προεξείχαν από το νερό τις μέρες των ανώτερων Ατλάντειων πολιτισμών. Υπήρχαν και τότε όπως και τώρα πρωτόγονοι άγριοι και λαοί με ανώτερο πολιτισμό. Αν σε 50.000 χρόνια από σήμερα σε κάποιο αφρικανικό σπήλαιο ξεθάψουν πυγμαίους Βουσμάνους μαζί με τους πολύ προγενέστερους πυγμαίους ελέφαντες – σαν εκείνους που βρέθηκαν στα σπήλαια της Μάλτας από τους Μάιλν-Έντουαρντς – θα είναι αυτό λόγος για να υποστηριχθεί πως στην εποχή μας όλοι οι άνθρωποι και οι ελέφαντες ήταν πυγμαίοι; Ή αν βρεθούν τα όπλα των Βέντα της Κεϋλάνης, θα έχουν οι απόγονοί μας δίκαιο να μας κατατάξουν όλους σαν Παλαιολιθικούς άγριους; Όλα τα αντικείμενα τα οποία ανασκάπτουν τώρα στην Ευρώπη οι γεωλόγοι δεν μπορούν ασφαλώς να χρονολογούνται πριν από το τέλος της Ηώκαινης εποχής, αφού τα εδάφη της Ευρώπης δεν βρίσκονταν πάνω από την θάλασσα πριν από εκείνη την περίοδο. Και τα όσα είπαμε δεν μπορούν ούτε στο ελάχιστο να αναιρεθούν από τους θεωρητικούς οι οποίοι μας λένε ότι αυτά τα παράξενα σκίτσα ζώων και ανθρώπων από τον Παλαιολιθικό άνθρωπο, εκτελέστηκαν μόνο προς *το τέλος της περιόδου του Ταρανδου*. Γιατί αυτή η εξήγηση θα ήταν πράγματι πολύ αδύναμη μπροστά στην άγνοια των γεωλόγων σχετικά με την έστω και κατά προσέγγιση διάρκεια των περιόδων.

Η Εσωτερική Δοξασία διδάσκει καθαρά το δόγμα της ακμής και παρακμής του πολιτισμού, και τώρα μαθαίνουμε ότι:

> Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι ο καννιβαλισμός φαίνεται να γίνεται πιο συχνός καθώς ο άνθρωπος προχωρούσε σε πολιτισμό και ότι ενώ τα ίχνη του είναι συχνά κατά τους Νεολιθικούς χρόνους, αυτά....εξαφανίζονται τελείως την εποχή των μαμούθ και των ταράνδων.
>
> Άλλη μια μαρτυρία του κυκλικού νόμου και της αλήθειας των διδασκαλιών μας. Η εσωτερική ιστορία διδάσκει ότι τα είδωλα και η λατρεία τους εξαφανίστηκαν μαζί με την Τέταρτη Φυλή, μέχρι που οι επιζήσαντες των υβριδικών φυλών της (Κινέζοι, Αφρικανοί νέγροι κ.τ.λ.), επανέφεραν βαθμιαία την λατρεία. Οι Βέντα δεν αναγνωρίζουν είδωλα, αντίθετα όλες οι σύγχρονες ινδουϊστικές γραφές αναγνωρίζουν.
>
> Στους πρώτους αιγυπτιακούς τάφους και στα ερείπια των προϊστορικών πόλεων που ξεθάφτηκαν από τον δρ. Σλήμαν, βρίσκονται άφθονα ειδώλια θεαινών με κεφάλι κουκουβάγιας και βοδιού, καθώς και άλλες συμβολικές μορφές ή είδωλα. Αλλά όταν ανερχόμαστε στους Νεολιθικούς χρόνους δεν βρίσκονται πια τέτοια είδωλα... το μόνο που μπορεί να ειπωθεί με ασφάλεια ότι ήταν ειδώλια είναι ένα ή δύο που ανακαλύφθηκαν από τον Μ. ντε Μπράιγ σε κάποια τεχνητά σπήλαια της Νεολιθικής περιόδου... τα οποία φαίνεται να προορίζονταν για θηλυκές μορφές σε φυσικό μέγεθος. [Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 164, 199.]

Σε αυτήν την περίπτωση ο Παλαιολιθικός άνθρωπος στην εποχή του θα πρέπει να ήταν προικισμένος με τριπλάσια ηράκλεια δύναμη και με την μαγική ικανότητα να είναι άτρωτος. Ή, διαφορετικά, τα λιοντάρια θα πρέπει να ήταν αδύναμα σαν αρνιά εκείνη την περίοδο, για να μπορούν να μοιράζονται και οι δύο την ίδια κατοικία. Μπορούν στην συνέχεια να μας ζητήσουν να πιστέψουμε ακόμα ότι το λιοντάρι ή η ύαινα ήταν εκείνα που σκάλισαν τον τάρανδο πάνω στο ελαφοκόκαλο, όπως λέγεται και ότι αυτό το έργο εκτελέστηκε από έναν άγριο τέτοιου είδους.

Και αυτά μπορεί να ήταν απλώς αγάλματα. Εν πάση περιπτώσει όλα αυτά δεν είναι παρά μονάχα μία ανάμεσα στις πολλές αποδείξεις για την κυκλική ακμή και παρακμή του πολιτισμού και της θρησκείας. Το γεγονός ότι κανένα ίχνος ανθρώπινων υπολειμμάτων ή σκελετών δεν έχει βρεθεί μέχρι τώρα πέρα από τους Τριτογενείς ή Τεταρτογενείς χρόνους – αν και οι πυρόλιθοι[616] του Αβά Μπουρζουά μπορούν να χρησιμεύσουν σαν προειδοποίηση – φαίνεται να τονίζει την αλήθεια μιας άλλης εσωτερικής δήλωσης η οποία λέει τα εξής: "Αναζητήστε τα υπολείμματα των προπατόρων σας στους ψηλούς τόπους. Οι κοιλάδες υψώθηκαν σε βουνά και τα βουνά γκρεμίστηκαν στον βυθό των θαλασσών"... Η ανθρωπότητα της Τέταρτης Φυλής με μειωμένο κατά τα δύο τρίτα τον πληθυσμό της από τον τελευταίο κατακλυσμό, αντί να εγκατασταθεί στις νέες ηπείρους και στα νησιά που *επανεμφανίστηκαν* όταν οι προκάτοχοι τους σχημάτισαν τον βυθό των νέων Ωκεανών, εγκατέλειψαν την περιοχή που είναι τώρα γνωστή σαν Ευρώπη καθώς και μέρη της Ασίας και της Αφρικής και κατευθύνθηκαν προς τις κορυφές γιγαντιαίων βουνών, καθώς οι θάλασσες που περιέβαλαν μερικά απ' αυτά είχαν τώρα "τραβηχτεί" αφήνοντας χώρο για τα οροπέδια της Κεντρικής Ασίας.

Το πιο ενδιαφέρον δείγμα αυτής της προοδευτικής πορείας μας το προσφέρει ίσως το περίφημο Σπήλαιο του Κεντ στο Τορκουάϊ. Στο παράξενο αυτό κοίλωμα που ανασκάφθηκε από τα νερά μέσα στον Δεβόνιο ασβεστόλιθο, βρίσκουμε διατηρημένο για χάρη μας το πιο περίεργο αρχείο στις γεωλογικές μνήμες της Γης. Κάτω από τον όγκο του ασβεστόλιθου που είχε συσσωρευθεί στο δάπεδο της σπηλιάς, ανακαλύφθηκαν κλεισμένα μέσα σε ένα στρώμα μαύρου εδάφους, πολλά εργαλεία της Νεολιθικής περιόδου υπερβολικά καλής επεξεργασίας, μαζί με λίγα κομμάτια αγγείων που ανάγονται πιθανόν στην εποχή της ρωμαϊκής κατάκτησης. Εδώ δεν υπάρχει ίχνος Παλαιολιθικού ανθρώπου. Ούτε πυρόλιθοι, ούτε ίχνη εκλειπόντων ζώων της Τεταρτογενούς περιόδου. Όταν, όμως, εισχωρούμε ακόμα πιο βαθιά, μέσα από το πυκνό στρώμα του σταλαγμίτη κάτω από το μαυρόχωμα, μέσα στο ερυθρό έδαφος το οποίο, φυσικά, αποτελούσε κάποτε το δάπεδο του καταφυγίου, τα πράγματα παίρνουν πολύ διαφορετική όψη. Δεν βλέπουμε ούτε ένα αντικείμενο κατάλληλο να συγκριθεί με τα λεπτοφτιαγμένα όπλα που βρέθηκαν στο ανώτερο στρώμα. Μόνο ένας σωρός από τα χονδροειδή και βαριά μικρά τσεκούρια (με τα οποία – πρέπει να πιστέψουμε – ότι οι τερατώδεις γίγαντες του ζωικού βασιλείου υποτάχθηκαν και σκοτώθηκαν από τους μικρόσωμους ανθρώπους;) και ξύστρες Παλαιολιθικής εποχής, ανακατωμένα άτακτα με οστά ειδών τα οποία τώρα είτε έχουν εκλείψει, είτε μετανάστευσαν διωγμένα από τις κλιματολογικές μεταβολές. Οι κατασκευαστές αυτών των μικρών άσχημων τσεκουριών είναι, βλέπετε, εκείνοι που σκάλισαν τον τάρανδο δίπλα στο ποταμάκι, πάνω στο ελαφοκόκαλο, όπως δείξαμε προηγούμενα. Σε όλες τις περιπτώσεις συναντάμε τις ίδιες μαρτυρίες, δηλαδή ότι από τον ιστορικό στον Νεολιθικό και από τον Νεολιθικό στον Παλαιολιθικό άνθρωπο, τα πράγματα κατρακυλούν πάνω σε ένα κεκλιμένο επίπεδο, από τα υποτυπώδη στοιχεία του πολιτισμού μέχρι τον πιο άθλιο βαρβαρισμό. Αυτό, φυσικά, στην Ευρώπη. Ερχόμαστε ύστερα να αντικρύσουμε την "εποχή του μαμούθ" – την ακραία ή αρχική υποδιαίρεση της Παλαιολιθικής εποχής – κατά την οποία η χονδροειδής μορφή των εργαλείων φτάνει στο αποκορύφωμα της και η ζωώδης (;) εμφάνιση των σύγχρονων κρανίων, όπως του Νεάτερνταλ, δείχνει έναν πολύ κατώτερο τύπο ανθρωπότητας. Αλλά μπορεί να δείχνει, επίσης, και κάτι άλλο: μια φυλή ανθρώπων εντελώς διαφορετική από την δική μας (Τέταρτης Φυλής) Ανθρωπότητα.

Όπως λέει ένας ανθρωπολόγος στην *Σύγχρονη Σκέψη*:

> θεωρία του Πεϊρέ, είτε βασίζεται επιστημονικά είτε όχι, μπορεί να θεωρηθεί ισάξια με εκείνη που διαίρεσε τον άνθρωπο σε δύο είδη. Οι Μπροκά, Βιρέ και αρκετοί από τους Γάλλους ανθρωπολόγους αναγνώρισαν ότι η κατώτερη φυλή των ανθρώπων η οποία αποτελείται από τους Αυστραλούς, τους Τασμανούς και τους Νέγρους – με την εξαίρεση των Κάφρων και των Βόρειων Αφρικανών – θα έπρεπε να τοποθετηθεί χωριστά. Το γεγονός ότι στα είδη αυτά, ή μάλλον στα

Πάνω από είκοσι είδη απολιθωμένων μαϊμούδων βρέθηκαν σε μια και μόνη τοποθεσία, σε Μειόκαινα στρώματα (Πικέρμι, κοντά στην Αθήνα). Αν ο άνθρωπος δεν υπήρχε τότε η περίοδο είναι πολύ σύντομη, όσο κι αν την απλώσετε, για να προλάβει αυτός να μεταμορφωθεί. Και αν αυτός μεν υπήρχε, αλλά προηγούμενα δεν βρίσκονται μαϊμούδες, τότε τι έπεται σαν συμπέρασμα;

υποείδη, οι τρεις κάτω γομφίοι είναι συνήθως μεγαλύτεροι από τον δεύτερο και το λεπιδοειδές και μετωπιαίο οστό ενώνονται γενικά με ραφή, τοποθετεί τον *Χόμο Άφερ* σε τέτοιο επίπεδο, ώστε να είναι ένα εξίσου ξεχωριστό είδος, όπως πολλά από τα είδη των σπίνων. Θα αποφύγω στην παρούσα περίπτωση να αναφέρω τα γεγονότα του υβριδισμού, τα οποίο έχει σχολιάσει τόσο εξαντλητικά ο αείμνηστος καθηγητής Μπροκά. Κατά τις περασμένες εποχές του κόσμου, η ιστορία αυτής της φυλής είναι ιδιόμορφη. Ποτέ δεν έφτιαξε ένα σύστημα αρχιτεκτονικής ή μια θρησκεία δική της. [Δρ. Κ. Κάρτερ Μπλέικ, άρθρο: "Η Γένεση του Ανθρώπου".]

Είναι, πράγματι, ιδιόμορφη όπως δείξαμε στην περίπτωση των Τασμανών. Όπως κι αν είναι, τα ανθρώπινα απολιθώματα στην Ευρώπη δεν μπορούν να αποδείξουν ή να απορρίψουν την αρχαιότητα του ανθρώπου πάνω στην Γη, ούτε την ηλικία των αρχαιότερων πολιτισμών του.

Είναι καιρός οι Αποκρυφιστές να αγνοήσουν τις προσπάθειες που γίνονται για να τους περιγελάσουν, κοροϊδεύοντας τόσο τα βαριά όπλα της σάτιρας των ανθρώπων της επιστήμης όσο και τα νεροπίστολα των αδαών αφού μέχρι τώρα είναι αδύνατον να αποκτηθεί απόδειξη ή απόρριψη, ενώ οι δικές τους θεωρίες μπορούν να αντέξουν στην δοκιμασία τουλάχιστον καλύτερα απ' ό,τι οι υποθέσεις των επιστημόνων. Όσο για την απόδειξη σχετικά με την αρχαιότητα την οποία υποστηρίζουν για τον άνθρωπο, έχουν δίπλα τους τον ίδιο τον Ντάρβιν και τον Λάιελ. Ο τελευταίος ομολογεί ότι αυτοί (οι φυσιοδίφες) "έχουν ήδη αποκτήσει μαρτυρίες της ύπαρξης του ανθρώπου σε μια τόσο απομακρυσμένη περίοδο, ώστε υπήρχε αρκετός χρόνος πολλά εμφανή θηλαστικά, που ήταν κάποτε σύγχρονα με αυτόν, να εξαφανιστούν και μάλιστα πριν ακόμα κι από την εποχή των πρώτων ιστορικών καταγραφών". [Λάιελ, *Γεωλογικές Μαρτυρίες της Αρχαιότητας του Ανθρώπου,* (Λονδίνο, 1873), σελ. 540.] Η δήλωση αυτή προέρχεται από μια από τις μεγαλύτερες αυθεντίες της Αγγλίας πάνω στο θέμα. Οι δύο προτάσεις που ακολουθούν είναι εξίσου υπαινικτικές και μπορούν να τις θυμούνται οι σπουδαστές του Αποκρυφισμού, γιατί μαζί με όλα τα άλλα λέει:

> Όμως, παρά την μεγάλη διέλευση προϊστορικών εποχών στην διάρκεια των οποίων αυτός [ο Άνθρωπος] πρέπει να ευημερούσε πάνω στην γη, *δεν υπάρχει καμιά απόδειξη για οποιαδήποτε αντιληπτή αλλαγή στην σωματική του δομή*. Αν, επομένως, παρεξέκλινε ποτέ από κάποιον άλογο ζωώδη πρόγονο, θα πρέπει να υποθέσουμε ότι αυτός υπήρχε σε μια πολύ πιο απομακρυσμένη εποχή, *πιθανόν σε κάποιες ηπείρους ή νησιά που τώρα έχουν βυθιστεί κάτω από τον ωκεανό*.

Έτσι, οι χαμένες ήπειροι γίνονται μια επίσημη υπόθεση. Το ότι οι κόσμοι (και οι Φυλές) καταστρέφονται περιοδικά από φωτιά (ηφαίστεια και σεισμοί) και νερό διαδοχικά και ανανεώνονται, είναι μια δοξασία τόσο παλιά όσο κι ο άνθρωπος. Ο Μάνου, ο Ερμής, οι Χαλδαίοι, ολόκληρη η αρχαιότητα πίστευε σ' αυτήν. Δύο φορές μέχρι τώρα η επιφάνεια του πλανήτη μεταβλήθηκε από το πυρ και δύο φορές από το νερό από τότε που εμφανίστηκε πάνω του ο άνθρωπος. Όπως η Γη χρειάζεται ανάπαυση και ανανέωση, νέες δυνάμεις και μια αλλαγή για το έδαφος της, το ίδιο και το νερό. Γι' αυτό επέρχεται μια περιοδική ανακατανομή της ξηράς και του νερού, αλλαγές κλίματος κ.τ.λ., πράγματα που επέρχονται μέσω γεωλογικής αναστάτωσης και καταλήγουν σε μια τελική μεταβολή στον άξονα. Οι αστρονόμοι μπορεί να περιγελούν την ιδέα μιας περιοδικής μεταβολής στην συμπεριφορά του άξονα του πλανήτη και να χαμογελούν με την συνομιλία που περιγράφεται στο *Βιβλίο του Ενώχ* ανάμεσα στον Νώε και στον "παππού" του Ενώχ. Παρ' όλα αυτά, όμως, η αλληγορία είναι ένα γεωλογικό και αστρονομικό γεγονός. Υπάρχει μια ιδιόμορφη μεταβολή στην κλίση του άξονα της Γης και ο προκαθορισμένος χρόνος της καταγράφεται σε έναν από τους μεγάλους Μυστικούς Κύκλους. Όπως και σε πολλά άλλα θέματα, η Επιστήμη κινείται βαθμιαία προς τον δικό μας τρόπο σκέψης. Ο δρ. Χένρυ Γούντγουαρντ γράφει στην *Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση*, Νέα Σειρά, 1877, Τομ. Ι, σελ. 115, άρθρο: "Μαρτυρίες της Εποχής των Πάγων"

> Αν είναι αναγκαίο να επικαλεστούμε εξωκοσμικές αιτίες για να εξηγήσουμε την μεγάλη αύξηση του πάγου κατ' αυτήν την περίοδο παγετώνων, εγώ θα προτιμούσα εκείνη την θεωρία που διατυπώθηκε το 1688 από το δρ. Ρόμπερτ Χουκ, αργότερα από τον σερ Ρίτσαρντ Φίλιπς και άλλους και πρόσφατα από τον Τόμος Μελτ: δηλαδή μια ελαφρά αύξηση στην τωρινή κλίση της εκλειπτικής. Μία πρόταση που βρίσκεται σε τέλεια αρμονία με άλλα γνωστά αστρονομικά γεγονότα και η

παραδοχή της οποίας δεν συνεπάγεται καμιά διαταραχή της αρμονίας η οποία είναι απαραίτητη για τις κοσμικές συνθήκες μας σαν μια μονάδα στο μεγάλο ηλιακό σύστημα.

Το ακόλουθο απόσπασμα παρμένο.από μια διάλεξη του Ο. Πένγκελυ (Μέλος της Βασιλικής Εταιρείας και Μέλος της Γεωλογικής Εταιρείας), που δόθηκε στις 26 Μαρτίου 1885 με θέμα "Η Εξαφανισθείσα Λίμνη του Μπόβεϋ Τράκεϋ", δείχνει τον δισταγμό να αποδεχθούν το γεγονός μπροστά σε όλες τις μαρτυρίες υπέρ της Ατλαντίδας:

> Τα φυτά που φύονται στις πλαγιές που περιβάλλουν την Λίμνη Μπόβεϋ: Κανέλλα, Αειθαλείς Συκιές, Δάφνες, Φοινικιές και Φτέρες που έχουν γιγαντιαία ριζώματα, έχουν τους σύγχρονους συγγενείς τους *σε ένα υποτροπικό κλίμα σαν εκείνο το οποίο αναμφίβολα επικρατούσε στο Ντεβονσάιρ κατά τους Μειόκαινους χρόνους*, και έτσι μας υποδεικνύουν πόσο προσεχτικοί πρέπει να είμαστε όταν θεωρούμε σαν κανονικό *το τωρινό κλίμα οποιασδήποτε περιοχής*.
>
> Όταν, όμως, τα φυτά της Μειόκαινης εποχής βρίσκονται στην Νήσο Ντίσκο, στην δυτική ακτή της Γροινλανδίας, σε πλάτος 69° 20' και 70° 30' Β., όταν μαθαίνουμε πως μεταξύ αυτών βρίσκονται δύο τα οποία υπάρχουν επίσης στο Μπόβεϋ (*Sequoia couttsiae, Quercus lyelli*), όταν – για να αναφέρουμε τον καθηγητή Χηρ – βρίσκουμε ότι "το θαυμάσιο αειθαλές (*Magnolia inglefieldi)* ωρίμαζε τους καρπούς του τόσο βόρεια μέχρι τον παράλληλο των 70°", [*Φιλοσοφικές Πραγματείες,* 1869, Τομ. CLIX, σελ. 457], επίσης, όταν ο αριθμός, η ποικιλία και η αφθονία των φυτών της Μειόκαινης Γροινλανδίας βρίσκονται πως είναι τέτοια ώστε αν η ξηρά συνέχιζε μέχρι εκεί, μερικά απ' αυτά είναι πιθανόν να φύονταν και στον ίδιο τον Πόλο – τότε το πρόβλημα της αλλαγής του κλίματος προβάλλει έντονο μπροστά μας, μόνο και μόνο για να παραμεριστεί φαινομενικά από το αίσθημα ότι *ο χρόνος για την λύση του δεν έχει έρθει ακόμα*.
>
> Φαίνεται ότι γίνεται αποδεκτό απ' όλους ότι, τα Μειόκαινα φυτά της Ευρώπης έχουν τις πλησιέστερες και τις πιο πολυάριθμες υπαρκτές αντιστοιχίες τους στην Βόρειο Αμερική και εξ αυτού προβάλλει το ερώτημα: Πώς επετεύχθη η μετανάστευση από την μια περιοχή στην άλλη; Μήπως υπήρχε, όπως πιστεύουν μερικοί, μια Ατλαντίδα; Μια ήπειρος ή ένα αρχιπέλαγος μεγάλων νησιών, που καταλάμβανε την περιοχή του Βόρειου Ατλαντικού; Ίσως δεν υπάρχει τίποτε το παράλογο σ' αυτή την υπόθεση. Γιατί, όπως δηλώνουν οι γεωλόγοι, αφού "οι Άλπεις απέκτησαν 1.200 μ. και σε μερικά σημεία πάνω από 3.500 μ. του τωρινού ύψους τους από την αρχή της Ηώκαινης περιόδου", [Λάιελ, *Αρχές Γεωλογίας*, 11η έκδ. (1877), Τομ. I, σελ. 256] μια Μετεμειόκαινη [;] συμπίεση μπορεί να έστειλε την υποθετική Ατλαντίδα σε αβυσσαλέα σχεδόν βάθη. Αλλά προφανώς μια Ατλαντίδα είναι περιττή και αδικαιολόγητη. Σύμφωνα με τον καθηγητή Όλιβερ, "μια στενή και πολύ ιδιόμορφη ομοιότητα υπάρχει μεταξύ της Χλωρίδας της Τριτογενούς Κεντρικής Ευρώπης και της πρόσφατης Χλωρίδας των Ηνωμένων Πολιτειών και της περιοχής της Ιαπωνίας. Μια αντιστοιχία πολύ πιο στενή και έντονη από κείνη που παρατηρείται ανάμεσα στην Τριτογενή και την πρόσφατη Χλωρίδα της Ευρώπης. Βρίσκουμε το Τριτογενές στοιχείο του Αρχαίου Κόσμου να εντείνεται προς το ακραίο ανατολικό σημείο του.... Αυτή η αύξηση του Τριτογενούς στοιχείου είναι μάλλον βαθμιαία και όχι απότομη μόνο στα ιαπωνικά νησιά. Αν και εκεί φτάνει στο μέγιστο, μπορούμε να την παρακολουθήσουμε από την Μεσόγειο, την ανατολική Μεσόγειο, τον Καύκασο και την Περσία.... έπειτα κατά μήκος των Ιμαλαΐων και μέσω της Κίνας.... Μαθαίνουμε επίσης ότι κατά την διάρκεια της Τριτογενούς εποχής είδη αντίστοιχα των μειόκαινων της Κεντρικής Ευρώπης αναπτύσσονταν ασφαλώς στην Βορειοδυτική Αμερική..... Παρατηρούμε ακόμα ότι η τωρινή Χλωρίδα των Νησιών του Ατλαντικού δεν παρέχει καμιά ουσιαστική ένδειξη για μια "προηγούμενη άμεση επικοινωνία με την κυρίως χώρα του Νέου Κόσμου.... Η εξέταση αυτών των γεγονότων με οδηγεί στην άποψη ότι οι βοτανικές μαρτυρίες δεν ευνοούν την υπόθεση μιας Ατλαντίδος. Από την άλλη μεριά ευνοούν έντονα την άποψη ότι σε κάποια περίοδο της Τριτογενούς εποχής η Βορειοανατολική Ασία ήταν ενωμένη με την Βορειοδυτική Αμερική, ίσως με την γραμμή όπου τώρα βρίσκεται η αλυσίδα των Αλεούτιων νήσων". [*Επιθεώρηση Φυσικής Ιστορίας*, 1862, Τομ. II, σελ. 164· άρθρο: "Η Υπόθεση της Ατλαντίδος από την Βοτανική ' Όψη της".]

Δείτε, όμως, τις "Επιστημονικές και Γεωλογικές Αποδείξεις για την Πραγματικότητα Αρκετών Καταβυθισμένων Ηπείρων".

Αλλά τίποτε λιγότερο από έναν πιθηκοειδή άνθρωπο δεν θα ικανοποιήσει ποτέ τους άτυχους αναζητητές του τρεις φορές υποθετικού "ελλείποντος κρίκου". Ακόμη, όμως, και κάτω από τον τεράστιο πυθμένα του Ατλαντικού, από την Τενερίφη μέχρι το Γιβραλτάρ, την αρχαία θέση της χαμένης Ατλαντίδος, τα υποθαλάσσια στρώματα ανασκάπτονταν σε βάθος χιλιομέτρων, δεν επρόκειτο να βρεθεί κρανίο τέτοιο που να ικανοποιεί τους Νταρβινιστές. Όπως παρατηρεί ο δρ. Τσ.

Μπρη, στο έργο *Μια Αποκάλυψη των λαθών στην Υπόθεση του κ. Ντάρβιν* (σελ. 16), κανένας ελλείπων κρίκος ανάμεσα στον άνθρωπο και στον πίθηκο δεν βρέθηκε στα πετρώματα και στους σχηματισμούς πάνω από τα Τριτογενή. Αλλά αν καταβυθίστηκαν μαζί με τις ηπείρους που τώρα καλύπτονται από την θάλασσα, μπορούν να βρεθούν αργότερα "σε εκείνα τα κοιτάσματα των σύγχρονων τους γεωλογικών στρωμάτων τα οποία δεν βυθίστηκαν στον πυθμένα της θάλασσας". Ωστόσο απουσιάζουν το ίδιο επίμονα τόσο από τα πρώτα, όσο και από τα δεύτερα. Αν η προκατάληψη δεν ήταν τόσο προσκολλημένη σαν βαμπίρ στον ανθρώπινο νου, τότε ο συγγραφέας του έργου *Η Αρχαιότητα του Ανθρώπου* θα είχε βρει μια ένδειξη της δυσκολίας στο ίδιο του το έργο, αν γύριζε δέκα σελίδες πίσω (530) και διάβαζε μια αναφορά του από το έργο του καθηγητή Τζ. Ρόλεστον. Ο φυσιολόγος αυτός, μας λέει: "υποθέτει ότι επειδή υπάρχει αρκετή ευπλαστότητα στον ανθρώπινο σκελετό, όχι μόνο κατά την νεότητα και στην διάρκεια της ανάπτυξης αλλά ακόμα και στην ώριμη ηλικία, δεν πρέπει να θεωρούμε πάντα σαν δεδομένο – όπως κάνουν μερικοί υποστηρικτές της θεωρίας της εξέλιξης – ότι κάθε προχώρημα σε φυσική δύναμη εξαρτάται από μια βελτίωση στην σωματική διάπλαση. Γιατί, μέσα στο σχέδιο της προόδου, *η ψυχή ή οι ανώτερες νοητικές και ηθικές ιδιότητες να μην παίζουν τον πρώτο και όχι το δεύτερο ρόλο*;"

υπόθεση αυτή γίνεται σε σχέση με το ότι η Εξέλιξη δεν οφείλεται ολοκληρωτικά στην "*φυσική επιλογή*" αλλά ισχύει εξίσου καλά και στην δική μας περίπτωση. Γιατί κι εμείς, επίσης, ισχυριζόμαστε ότι εκείνο το οποίο κατέρχεται πρώτα πάνω στην Γη είναι η "Ψυχή" ή εσωτερικός άνθρωπος, το ψυχικό αστρικό, το καλούπι πάνω στο οποίο δομείται βαθμιαία ο φυσικός άνθρωπος· το Πνεύμα του, ενώ οι διανοητικές και ηθικές ιδιότητες αφυπνίζονται αργότερα καθώς αυτό το φυσικό πλαίσιο μεγαλώνει και αναπτύσσεται.

"Έτσι τα ασώματα Πνεύματα σε μικρότερες μορφές μείωσαν απείρως το μέγεθος τους".....και έγιναν οι άνθρωποι της Τρίτης και Τέταρτης Φυλής. Ακόμα αργότερα, ύστερα από αιώνες, εμφανίστηκαν οι άνθρωποι της δικής μας Πέμπτης Φυλής, που μείωσαν το γιγαντιαίο ακόμα (με την δική μας σύγχρονη έννοια) μέγεθος των αρχέγονων προγόνων τους περίπου στο μισό.

Ασφαλώς ο άνθρωπος δεν είναι ειδική δημιουργία και αποτελεί προϊόν του βαθμιαίου τελειοποιητικού έργου της Φύσης, όπως και οποιαδήποτε άλλη έμβια μονάδα πάνω στην Γη. Αλλά αυτό ισχύει μόνο όσον αφορά τον ανθρώπινο ναό. Εκείνο το οποίο ζει και σκέπτεται μέσα στον άνθρωπο και το οποίο επιβιώνει αυτού του πλαισίου, του αριστουργήματος της εξέλιξης, είναι ο "Αιώνιος Προσκυνητής", η πρωτεϊκή διαφοροποίηση σε χώρο και χρόνο του Ενός Απόλυτου "αδιάγνωστου".

Στο έργου του *Γεωλογικές Μαρτυρίες της Αρχαιότητας του Ανθρώπου*, (σελ. 51, εκδ. 1863), σερ Κ. Λάιελ αναφέρει – ίσως με κάποιο *κοροϊδευτικό πνεύμα* – τα όσα λέει ο Χάλλαμ στην *Εισαγωγή στην Ευρωπαϊκή Φιλολογία* (τομ. IV, σελ. 162):

> Αν ο άνθρωπος δημιουργήθηκε κατ' εικόνα του Θεού, δημιουργήθηκε επίσης και κατ' εικόνα του πιθήκου. Ο σκελετός εκείνου που ζύγισε τα άστρα και έκανε τον κεραυνό σκλάβο του, μοιάζει με εκείνον του άλαλου ζώου που περιπλανιέται στα δάση της Σουμάτρας. Στεκόμενος έτσι ανάμεσα στην ζωώδη και στην αγγελική φύση, τι το περίεργο θα ήταν αν μετέχει και των δύο;

Ένας Αποκρυφιστής θα το εξέφραζε διαφορετικά, θα έλεγε πως ο άνθρωπος δημιουργήθηκε πράγματι κατ' εικόνα ενός τύπου που προβλήθηκε από τον προγεννήτορά του, τονδημιουργικό *Άγγελο-Δύναμη* ή *Ντιάνι-Τσόχαν*. Ενώ ο περιπλανόμενος των δασών της Σουμάτρας δημιουργήθηκε *κατ' εικόνα του ανθρώπου*, αφού – επαναλαμβάνουμε – ο σκελετός του πιθήκου είναι μια αναβίωση, μια νεκρανάσταση μέσω αφύσικων μεθόδων του Ανθρώπου του Τρίτου Γύρου και αργότερα και του *Ανθρώπου* του Τέταρτου Γύρου. Τίποτε δεν χάνεται στην Φύση, *ούτε ένα άτομο*:

αυτό είναι τουλάχιστον σίγουρο βάσει επιστημονικών στοιχείων. Η αναλογία θα απαιτούσε ώστε και η μορφή να είναι εξίσου προικισμένη με μονιμότητα.

Και όμως τι βρίσκουμε; Ο σερ Τζ. Ο. Ντόουσον λέει:

> Είναι μάλλον σημαντικό το ότι ο καθηγητής Χάξλεϋ στις διαλέξεις του στην Νέα Υόρκη, ενώ βάσισε την άποψη του ως προς τα κατώτερα ζώα κυρίως πάνω στην υποτιθέμενη γενεαλογία του αλόγου – η οποία συχνά έχει αποδειχθεί πως δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν μια σίγουρη μαρτυρία – *απέφυγε εντελώς την ανάλυση της προέλευσης του ανθρώπου από τους πιθήκους*, η οποία τώρα έχει περιπλεχθεί με τόσες πολλές δυσκολίες, ώστε τόσο ο Ουάλας όσο και ο Μίβαρτ κλονίζονται εξαιτίας τους. Ο καθηγητής Τόμας, στις πρόσφατες διαλέξεις του (δημοσιευμένες στο περιοδικό *Φύση*, 1876), παραδέχεται ότι δεν υπάρχει γνωστός άνθρωπος κατώτερος από τον Αυστραλό ιθαγενή και ότι δεν υπάρχει κανένας γνωστός συνδετικός κρίκος με τις μαϊμούδες. Και ο Χαίκελ αναγκάζεται να δεχθεί ότι, ο προτελευταίος δεσμός στην φυλογονία του, ο πιθηκοειδής άνθρωπος, είναι εντελώς άγνωστος (*Φυσική Ιστορία της Δημιουργίας*)... Τα επονομαζόμενα "αντίστοιχα" που βρέθηκαν με τα οστά των Παλαιολιθικών ανθρώπων σε ευρωπαϊκά σπήλαια, και τα οποία απεικονίζονται στο θαυμάσιο έργο των Κρίστυ και Λαρτέ, δείχνουν ότι ακόμα και οι βασικές αρχές της γραφής ήταν ήδη κτήμα της αρχαιότερης φυλής ανθρώπων που είναι γνωστή στην αρχαιολογία ή γεωλογία. (Βλέπε Ουίλσον, *Ο Προϊστορικός Άνθρωπος*, Τομ. ΙΙ, σελ. 54). [Σερ Ο. Ντόουσον, *Η Προέλευση του Κόσμου* σελ. 393.]

Επίσης στο έργο του δρ. Τσ. Μπρη διαβάζουμε:

> κ. Ντάρβιν πολύ σωστά παρατηρεί ότι, η διαφορά – από φυσική, και ακόμα ειδικότερα από διανοητική άποψη – ανάμεσα στην κατώτερη μορφή ανθρώπου και στον ανώτερο ανθρωπόμορφο πίθηκο, είναι τεράστια. Επομένως ο χρόνος, ο οποίος στην νταρβινική εξέλιξη πρέπει να είναι σχεδόν ασύλληπτα αργός, πρέπει να είναι επίσης τεράστιος και κατά την διάρκεια της εξέλιξης του ανθρώπου από τον πίθηκο. [Και πόσο πιο "τεράστιος" αν αντιστρέψουμε το θέμα και πούμε, κατά την διάρκεια της εξέλιξης του πιθήκου από τον Άνθρωπο της Τρίτης Φυλής (Ε.Π.Μπ.).] Οι πιθανότητες, επομένως, για να βρεθούν μερικές από αυτές τις παραλλαγές στα διάφορα είδη ή σε γεωλογικούς σχηματισμούς γλυκού νερού πάνω από τους τριτογενείς, πρέπει να είναι πολύ μεγάλες. Και όμως ούτε μια μοναδική παραλλαγή, ούτε ένα μοναδικό δείγμα ενός όντος ενδιάμεσου μεταξύ ανθρώπου και πιθήκου δεν βρέθηκε ποτέ! Ούτε σε αμμοχάλικο, ούτε σε προσχώσεις, ούτε σε στρώματα γλυκού νερού, ούτε στα τριτογενή από κάτω ανακαλύφθηκαν ποτέ υπολείμματα κάποιου μέλους των ελλειπουσών οικογενειών ανάμεσα στον πίθηκο και στον άνθρωπο, όπως υπέθετε ότι υπήρχαν ο κ. Ντάρβιν. Μήπως θάφτηκαν μαζί με την καταβύθιση της επιφανείας της γης και καλύπτονται τώρα από θάλασσα; Αν είναι έτσι, τότε είναι πολύ πιθανό ότι θα μπορούσαν να βρεθούν επίσης σε εκείνα τα κοιτάσματα των σύγχρονών τους γεωλογικών στρωμάτων τα οποία δεν βυθίστηκαν στον πυθμένα της θάλασσας. Και είναι εξίσου πιθανό ότι μερικά τμήματα θα μπορούσαν να ανακαλυφθούν στην κοίτη του ωκεανού, όπως τα υπολείμματα του μαμούθ και του ρινόκερου, τα οποία βρίσκονται επίσης σε στρώματα γλυκού νερού, σε αμμοχάλικο και προσχώσεις!... Το περίφημο κρανίο του Νεάτερνταλ, για το οποίο τόσα πολλά έχουν ειπωθεί, ανήκει ομολογουμένως σε κείνη την απόμακρη περίοδο [εποχές του χαλκού και του λίθου] και ωστόσο, αν και μπορεί να ήταν το κρανίο ενός ηλίθιου, παρουσιάζει τεράστιες διαφορές από κείνο του ανώτερου γνωστού ανθρωπόμορφου πιθήκου. [*Μια Αποκάλυψη των Λαθών στην Υπόθεση του κ. Ντάρβιν*, σελ. 160-161.]

Αφού η σφαίρα μας συσπάται κάθε φορά που *αφυπνίζεται* για μια νέα περίοδο δραστηριότητας, όπως ένα χωράφι που πρέπει να σκαφτεί και να οργωθεί πριν ριχθεί σε αυτό ο καινούργιος σπόρος για την νέα σοδειά, φαίνεται μάλλον απίθανο να βρεθούν στα κοιτάσματα παλαιότερων ή και νεώτερων γεωλογικών στρωμάτων απολιθώματα που να ανήκουν στους προηγούμενους Γύρους. Κάθε νέο *Μσνβαντάρα* φέρνει μαζί του την ανανέωση των μορφών, των τύπων και των ειδών. Κάθε τύπος των προηγούμενων οργανικών μορφών – φυτικής, ζωικής και ανθρώπινης – αλλάζει και τελειοποιείται στον επόμενο, ακόμα και μέχρι το ορυκτό, το οποίο σε αυτόν τον Γύρο έφτασε στην τελική διαφάνεια και σκληρότητά του. Τα πιο μαλακά μέρη του σχημάτισαν την τωρινή βλάστηση. Τα αστρικά απομεινάρια της προηγούμενης χλωρίδας και

πανίδας χρησιμοποιήθηκαν στον σχηματισμό των κατώτερων ζώων και στον καθορισμό της δομής των αρχέγονων Ριζικών τύπων των ανώτερων θηλαστικών. Και τέλος η μορφή του γιγαντιαίου Πιθηκανθρώπου του προηγούμενου Γύρου αναπαράχθηκε στον τωρινό, εξαιτίας της ανθρώπινης κτηνωδίας και μεταμορφώθηκε στην γονεϊκή μορφή μέσα στο σύγχρονο Ανθρωποειδές.

Αυτή η δοξασία, έστω κι αν περιγράφηκε ανεπαρκώς κάτω από την ατελή πένα μας, είναι ασφαλώς πιο λογική, πιο σύμφωνη με τα γεγονότα και πολύ πιο πιθανή από πολλές "επιστημονικές" θεωρίες: όπως για παράδειγμα από εκείνη που λέει ότι το πρώτο οργανικό σπέρμα κατέβηκε στην Γη μας με μετεωρίτη, όπως το Άιν-Σοφ με τον Φορέα του, τον Αδάμ Κάδμο. Μόνο που αυτή η δεύτερη κάθοδος είναι αλληγορική, όπως γνωρίζουν όλοι, και οι Καμπαλιστές ποτέ δεν πρόσφεραν αυτήν την συμβολική έκφραση για να γίνει αποδεκτή με την έννοια του νεκρού γράμματος. Αλλά η θεωρία του σπέρματος πάνω στον μετεωρίτη, επειδή προέρχεται από τόσο επιστημονικούς κύκλους, είναι πολύ πιο κατάλληλη υποψήφια για να γίνει αποδεκτή ως αξιωματική αλήθεια και νόμος: μια θεωρία την οποία οι άνθρωποι είναι αναγκασμένοι να την δεχτούν, αν θέλουν να βρίσκονται σε συμφωνία με την σύγχρονη Επιστήμη. Ποια θα είναι η επόμενη θεωρία που απαιτείται από τις υλιστικές υποθέσεις, κανείς δεν το ξέρει. Στο μεταξύ οι τωρινές θεωρίες, όπως μπορεί να δει ο καθένας, έρχονται σε πολύ μεγαλύτερη αντίθεση μεταξύ τους από ό,τι με εκείνες των Αποκρυφιστών έξω από τις ιερές περιοχές της γνώσης. Γιατί τι είναι εκείνο που πρόκειται να επακολουθήσει στην συνέχεια, τώρα που η ακριβής επιστήμη έκανε ακόμα και την ζωτική αρχή μια κενή λέξη, έναν όρο χωρίς νόημα και τώρα που επιμένει ότι η ζωή είναι ένα αποτέλεσμα που οφείλεται στην μοριακή δράση του πρωταρχικού πρωτοπλάσματος; Το νέο δόγμα των Νταρβινιστών μπορεί να οριστεί και να συνοψιστεί με εκείνα τα λόγια με τα οποία ο Χέρμπερτ Σπένσερ όρισε την "ειδική δημιουργία" σαν:

> ... ανάξια- ανάξια από την προέλευση της, ανάξια στην εσωτερική ασυνέπεια της, ανάξια επειδή είναι εντελώς χωρίς μαρτυρίες, ανάξια επειδή δεν καλύπτει μια διανοητική ανάγκη, ανάξια αφού δεν ικανοποιεί μια ηθική έλλειψη. Πρέπει επομένως να θεωρήσουμε ότι δεν αξίζει τίποτε, σε αντίθεση με οποιαδήποτε άλλη υπόθεση σχετικά με την προέλευση των οργανικών όντων.[*Αρχές Βιολογίας* (1874), Τομ. I, σελ. 345.]

V

ΟΡΓΑΝΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Υποστηρίζεται ότι η Συμπαντική Εξέλιξη ή αλλιώς η βαθμιαία εξέλιξη των ειδών σε όλα τα βασίλεια της Φύσης, εργάζεται βάσει ομοιόμορφων νόμων. Αυτό γίνεται αποδεκτό και ο νόμος εφαρμόζεται πολύ πιο αυστηρά στην Εσωτερική επιστήμη απ' ό,τι στην σύγχρονη. Αλλά μας λένε επίσης ότι είναι εξίσου νόμος πως "η εξέλιξη εργάζεται από το λιγότερο προς το περισσότερο ολοκληρωμένο και από το απλούστερο προς το πιο σύνθετο, μέσω ασταμάτητων αλλαγών οι οποίες είναι μικρές καθαυτές αλλά συσσωρεύονται σταθερά προς την ορθή κατεύθυνση". [Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 94.] Τα συγκριτικά γιγαντιαία είδη δημιουργούνται από τα απείρως μικρά.

Εσωτερική Επιστήμη συμφωνεί εδώ, αλλά προσθέτει ότι αυτός ο νόμος ισχύει μόγο για κείνο που είναι γνωστό σαν *Πρωταρχική Δημιουργία*: η εξέλιξη των κόσμων από τα πρωταρχικά άτομα και το προπρωταρχικό ΑΤΟΜΟ, κατά την πρώτη διαφοροποίηση του. Και ότι κατά την διάρκεια της περιόδου της κυκλικής εξέλιξης στον χώρο και στον χρόνο ο νόμος αυτός περιορίζεται και λειτουργεί μόνο στα κατώτερα βασίλεια. Λειτούργησε έτσι κατά την διάρκεια των πρώτων γεωλογικών περιόδων, από το απλό προς το σύνθετο, πάνω στο χονδροειδές υλικό που διασώθηκε από τα απομεινάρια του Τρίτου Γύρου, απομεινάρια τα οποία προβάλλονται σε αντικειμενικότητα όταν η γήινη δραστηριότητα ξαναρχίζει.

εσωτερική φιλοσοφία δεν παραδέχεται περισσότερο απ' ό,τι η σύγχρονη Επιστήμη οποιοδήποτε σχέδιο ή "ειδική δημιουργία". Απορρίπτει κάθε προσφυγή στο "εκ θαύματος" και δεν δέχεται τίποτε πέρα από τους ομοιόμορφους και αμετάβλητους νόμους της Φύσης. Αλλά διδάσκει έναν κυκλικό νόμο, ένα διπλό ρεύμα δύναμης (ή πνεύματος) και ύλης το οποίο, αρχίζοντας από το ουδέτερο κέντρο του Όντος, αναπτύσσεται κατά την κυκλική πορεία του και τις ασταμάτητες μεταμορφώσεις του. Καθώς το αρχέγονο σπέρμα από το οποίο στην διάρκεια των εποχών αναπτύχθηκε κάθε σπονδυλωτή ζωή, είναι ξεχωριστό από το αρχέγονο σπέρμα από το οποίο πρόβαλε η φυτική και ζωική ζωή, υπάρχουν δευτερεύοντες νόμοι η λειτουργία των οποίων καθορίζεται από τις συνθήκες μέσα στις οποίες βρίσκουν το υλικό που πάνω του πρέπει να εργαστούν και τους οποίους η Επιστήμη – ειδικά η φυσιολογία και η ανθρωπολογία – φαίνεται να τους αντιλαμβάνεται ελάχιστα. Οι υποστηρικτές της μιλάνε για το "πρωταρχικό σπέρμα" και ισχυρίζονται ότι αποδεικνύεται πέραν πάσης αμφιβολίας ότι το "σχέδιο" και ο "σχεδιαστής" – αν υπάρχουν – στην περίπτωση του ανθρώπου, με την θαυμαστή δομή των άκρων του και ειδικά του χεριού του, "πρέπει να τοποθετηθούν πολύ πιο πίσω και [το σχέδιο] στην πραγματικότητα περικλείεται μέσα στο σπέρμα από το οποίο προφανώς αναπτύχθηκε βαθμιαία κάθε σπονδυλωτή ζωή και πιθανόν κάθε ζωή, ζωική και φυτική". [Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 94.]

Αυτό ισχύει μεν όσον αφορά το «πρωταρικό σπέρμα, αλλά δεν ισχύει όσον αφορά ότι το "σπέρμα" βρίσκεται απλώς "πολύ πιο πίσω" απ' ό,τι ο άνθρωπος, γιατί βρίσκεται σε αμέτρητη και ασύλληπτη απόσταση (σε *χρόνο*, αν και όχι σε χώρο) ακόμα και από την αρχή του ηλιακού μας συστήματος. Όπως διδάσκει πολύ σωστά η ινδουϊστική φιλοσοφία, το "*Ανιγιάμσαμ ανιγιάσαμ*" μπορεί να γνωσθεί μόνο μέσω λαθεμένων ιδεών. Τα "πολλά" είναι που πρόβαλαν από το ΕΝΑ – τα ζώντα πνευματικά σπέρματα ή κέντρα δυνάμεων – το καθένα με επταπλή μορφή, τα οποία πρώτα γεννούν και ύστερα δίνουν την ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΩΘΗΣΗ στον νόμο της εξέλιξης και της βαθμιαίας αργής ανάπτυξης.

Περιορίζοντας αυστηρώς την διδασκαλία μόνο σε αυτήν την δική μας Γη, μπορεί να δειχθεί ότι όπως οι αιθερικές μορφές των πρώτων Ανθρώπων προβλήθηκαν αρχικά πάνω σε επτά ζώνες από τα επτά *ντιάνι-τσοχανικά κέντρα* Δύναμης, έτσι υπάρχουν κέντρα δημιουργικής δύναμης για

κάθε ΡΙΖΙΚΟ ή γονεϊκό είδος του πλήθους των μορφών της φυτικής και ζωικής ζωής. Αλλά και πάλι αυτή δεν είναι καμιά "ειδική δημιουργία", ούτε υπάρχει κανένα "σχέδιο", εκτός από το γενικό "βασικό σχέδιο" που διαμορφώθηκε από τον παγκόσμιο νόμο. Αλλά υπάρχουν ασφαλώς "σχεδιαστές", αν και δεν είναι ούτε παντοδύναμοι, ούτε παντογνώστες με την απόλυτη έννοια των όρων. Είναι απλώς "Δομητές" ή Τέκτονες, εργαζόμενοι κάτω από την ώθηση που τους δίνεται από τον πάντα άγνωστο (στο δικό μας πεδίο) Αρχιτέκτονα: την ΜΙΑ ΖΩΗ και ΝΟΜΟ. Επειδή ανήκουν σ' αυτήν την σφαίρα δεν έχουν πρόσβαση ή δυνατότητα εργασίας σε καμιά άλλη, τουλάχιστον κατά την διάρκεια του τωρινού *Μανβαντάρα*. Το ότι εργάζονται με κύκλους και βάσει μιας αυστηρά γεωμετρικής και μαθηματικής κλίμακας προόδου, το αποδεικνύουν σαφώς τα εκλείψαντα ζωικά είδη, ενώ η φυσική ιστορία διαθέτει αρκετές μαρτυρίες για το ότι δρουν βάσει σχεδίου στις λεπτομέρειες των μικρότερων ζώων (των δευτερευόντων ζωικών ειδών κ.τ.λ.). Κατά την *δημιουργία* νέων ειδών, που αποκλίνουν μερικές φορές σε μεγάλον βαθμό από την πατρική ομάδα, όπως στην μεγάλη ποικιλία του γένους των αιλουροειδών – λύγκας, τίγρης, γάτα κ.τ.λ. – οι "σχεδιαστές" είναι εκείνοι που κατευθύνουν την νέα εξέλιξη, προσθέτοντας ή αφαιρώντας στα είδη ορισμένα προσαρτήματα τα οποία χρειάζονται ή είναι άχρηστα στο καινούργιο περιβάλλον. Έτσι, όταν λέμε πως η Φύση προνοεί για κάθε ζώο και φυτό, μεγάλο ή μικρό, έχουμε δίκιο. Γιατί, αυτά ακριβώς τα γήινα πνεύματα της Φύσης είναι που σχηματίζουν την συλλογική Φύση: η οποία – αν αποτύχει περιπτωσιακά στο σχέδιό της – δεν πρέπει να θεωρηθεί ούτε τυφλή ούτε να κατηγορηθεί για αποτυχία, γιατί αφού ανήκει σε ένα *διαφοροποιημένο* σύνολο ιδιοτήτων και χαρακτηριστικών εξαιτίας αυτού και μόνο είναι *εξαρτημένη και ατελής*.

Αν δεν υπήρχαν οι εξελικτικοί κύκλοι, μια αιώνια σπειροειδής πρόοδος μέσα στην ύλη με μια ανάλογη συσκότιση του πνεύματος – παρόλο που αυτά τα δύο είναι ένα – που ακολουθείται από μια αντίστροφη άνοδο προς το πνεύμα και υπερνίκηση της ύλης, ενεργητική και παθητική εναλλάξ, πώς θα μπορούσαν να εξηγηθούν οι ανακαλύψεις της ζωολογίας και της γεωλογίας; Πώς γίνεται και βάσει των λόγων της αυθεντικής επιστήμης μπορεί κανείς να ανιχνεύσει την ζωική ζωή από το μαλάκιο μέχρι τον μεγάλο θαλάσσιο δράκοντα, από το μικρότατο σκουλήκι μέχρι τα γιγαντιαία ζώα της Τριτογενούς Περιόδου; Και το ότι αυτά τα τελευταία κάποτε διασταυρώθηκαν, φαίνεται από το γεγονός ότι όλα αυτά τα είδη ελαττώθηκαν, μειώθηκαν και νανοποιήθηκαν. Αν η φαινομενική διαδικασία της εξέλιξης – που λειτουργεί από το ατελές προς το πιο ολοκληρωμένο και από το απλό προς το πιο σύνθετο – ήταν πράγματι ένας παγκόσμιος νόμος και όχι μια πολύ ατελής γενίκευση μιας απλής δευτερεύουσας φύσης στην μεγάλη Κοσμική διαδικασία και αν δεν υπήρχαν τέτοιοι κύκλοι σαν αυτούς που υποστηρίχθηκαν, τότε η Μεσοζωική πανίδα και χλωρίδα θα έπρεπε να αλλάξει θέση με την τελευταία Νεολιθική. Οι Πλησιόσαυροι και οι Ιχθυόσαυροι είναι εκείνοι τους οποίους έπρεπε να βρίσκουμε να αναπτύσσονται από τα τωρινά θαλάσσια και ποτάμια ερπετά, και όχι αυτοί να δίνουν την θέση τους στα σύγχρονα μικροσκοπικά αντίστοιχά τους. Επίσης, ο παλιός μας φίλος, ο καλόκαρδος ελέφαντας είναι εκείνος που θα έπρεπε να είναι ο απολιθωμένος προκατακλυσμιαίος πρόγονος και τα μαμούθ της Πλειόκαινης εποχής να βρίσκονται στο θηριοτροφείο. Ο Μεγαλόνυξ και το γιγαντιαίο μεγαθήριο, αντί για τα βραδυκίνητα δενδρόβια, θα έπρεπε να βρίσκονται στα δάση της Νότιας Αμερικής στα οποία οι κολοσσιαίες φτέρες των ανθρακοφόρων περιόδων θα έπρεπε να πάρουν την θέση των βρύων και των τωρινών δένδρων τα οποία είναι νάνοι – ακόμα και τα γιγαντιαία της Καλιφόρνιας – σε σύγκριση με τα Τιτάνια δένδρα των περασμένων γεωλογικών περιόδων. Ασφαλώς οι οργανισμοί του μεγασθένιου κόσμου της Τριτογενούς και Μεσοζωικής Εποχής πρέπει να ήταν *πιο σύνθετοι και ολοκληρωμένοι* από εκείνους των μικροσθένιων φυτών και ζώων της τωρινής εποχής; Ο Δρυοπίθηκος, για παράδειγμα, βρέθηκε πιο ολοκληρωμένος ανατομικά, πιο κατάλληλος για μεγαλύτερη ανάπτυξη εγκεφαλικής ικανότητας, από τον σύγχρονο γορίλλα ή γίββωνα. Πώς συμβαίνει αυτό, λοιπόν; Πρέπει να πιστέψουμε ότι η σύσταση όλων εκείνων των θαλάσσιων και χερσέων δρακόντων, των γιγαντιαίων ιπτάμεων ερπετών, δεν ήταν πιο ανεπτυγμένη και σύνθετη από την ανατομία των σαυρών, των χελωνών, των κροκοδείλων, ακόμα και των φαλαινών: με λίγα λόγια όλων εκείνων των ζώων με τα οποία είμαστε εξοικειωμένοι;

Ας δεχτούμε, όμως, χάριν συζητήσεως ότι όλοι εκείνοι οι κύκλοι, οι φυλές, οι επταπλές μορφές εξέλιξης και τα *tutti quanti* ή *τόσα άλλα* της εσωτερικής διδασκαλίας, δεν είναι τίποτε άλλο

εκτός από μια πλάνη και μια παγίδα. Ας συμφωνήσουμε με την Επιστήμη και ας πούμε ότι ο άνθρωπος, αντί να είναι ένα φυλακισμένο "Πνεύμα" και ο φορέας του, το κέλυφος ή σώμα, ένας βαθμιαία τελειοποιούμενος και τώρα πλήρης μηχανισμός για υλική και γήινη χρήση – όπως ισχυρίζονται οι Αποκρυφιστές – ότι είναι απλώς ένα πιο εξελιγμένο ζώο, η πρωταρχική μορφή του οποίου πρόβαλε από ένα και το αυτό αρχέγονο σπέρμα πάνω σ' αυτήν την Γη, όπως και του ιπτάμενου δράκοντα και της σκνίπας, της φάλαινας και της αμοιβάδας, του κροκοδείλου και του βατράχου κ.τ.λ., κ.τ.λ. Στην περίπτωση αυτή θα πρέπει να πέρασε μέσα από μια ταυτόσημη εξέλιξη και μέσα από την ίδια διαδικασία ανάπτυξης όπως και όλα τα άλλα θηλαστικά; Αν ο άνθρωπος είναι ένα ζώο και τίποτε περισσότερο, ένα υπερβολικά *νοήμον πρώην κτήνος*, θα πρέπει να ήταν προνομιούχος, και να του επιτράπηκε τουλάχιστον να υπήρξε ένα γιγαντιαίο θηλαστικό του είδους του, ένας μεγάνθρωπος της εποχής του. Και η εσωτερική επιστήμη δείχνει ότι αυτό ακριβώς συνέβη κατά τους πρώτους τρεις Γύρους. Και στο θέμα αυτό, όπως και σε πολλά άλλα, είναι πιο λογική και σταθερή από την σύγχρονη επιστήμη. Ταξινομεί το ανθρώπινο σώμα μαζί με την δημιουργία των ζώων και το κρατάει στον δρόμο της ζωικής εξέλιξης, από την αρχή μέχρι το τέλος. Ενώ η επιστήμη αφήνει τον άνθρωπο σαν ένα ορφανό, γεννημένο από άγνωστους γονείς, έναν "μη εξειδικευμένο σκελετό" πράγματι! Και το λάθος αυτό οφείλεται σε μια πεισματική απόρριψη της δοξασίας των κύκλων.

***   *   ***

Α

ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΚΑΙ Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΘΗΛΑΣΤΙΚΩΝ: ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΦΥΛΟΓΟΝΙΑ

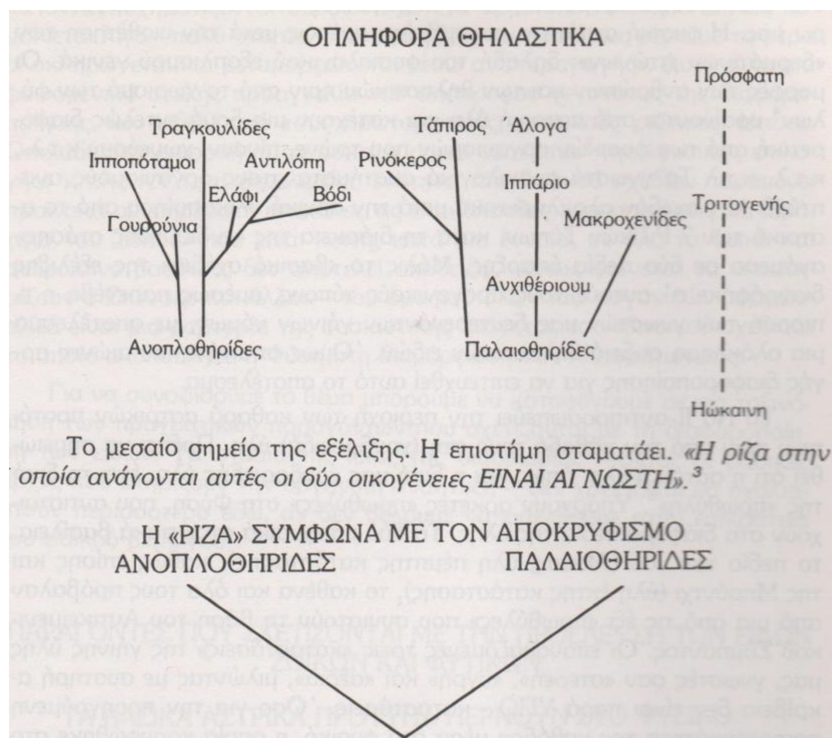
Αφού, κατά την προηγούμενη κριτική του Δυτικού Εξελικτισμού, ασχοληθήκαμε σχεδόν αποκλειστικά με το θέμα της προέλευσης του Ανθρώπου, ίσως δεν θα ήταν άσκοπο να ορίσουμε την θέση των Αποκρυφιστών σχετικά με την διαφοροποίηση των ειδών. Η προανθρώπινη πανίδα και χλωρίδα αναλύθηκε γενικά στα Σχόλια των Στάντζα και η αλήθεια αρκετών σύγχρονων βιολογικών υποθέσεων έγινε αποδεκτή, π.χ. η προέλευση των πτηνών από τα ερπετά, η μερική αλήθεια της "φυσικής επιλογής" και η θεωρία της μετάλλαξης γενικά. Απομένει τώρα να ξεκαθαρίσουμε το μυστήριο της προέλευσης εκείνης της πρώτης θηλαστικής πανίδας την οποία ο ντε Κατρφάς τόσο έξοχα αγωνίζεται να αποδείξει ότι είναι σύγχρονη με τον *homo primigenius* της Δευτερογενούς Εποχής.

Το κάπως περίπλοκο πρόβλημα που σχετίζεται με την "Προέλευση των Ειδών" – ειδικότερα των διάφορων ομάδων απολιθωμάτων ή της εξαφανισμένης θηλαστικής πανίδας – θα γίνει λιγότερο σκοτεινό με την βοήθεια ενός διαγράμματος, θα γίνει τότε φανερό σε ποιον βαθμό οι "Παράγοντες της Οργανικής Εξέλιξης", πάνω στους οποίους βασίζονται οι Δυτικοί βιολόγοι,[617] μπορούν να θεωρούνται σαν επαρκείς για την ερμηνεία των γεγονότων. Πρέπει να τραβηχτεί η

Η νταρβινική θεωρία τονίστηκε τόσο πολύ, ώστε ακόμα και ο Χάξλεϋ αναγκάστηκε κάποτε να καταδικάσει τον περιπτωσιακό εκφυλισμό της σε "φανατισμό". Ο Όσκαρ Σμιτ αποτελεί καλό παράδειγμα ενός στοχαστή ο οποίος ασυνείδητα υπερβάλει την αξία μιας υπόθεσης. Παραδέχεται (*Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Νταρβινισμός*, σελ. 158), ότι η "φυσική επιλογή σε μερικές περιπτώσεις είναι... ανεπαρκής.... σε άλλες... μη αναγκαία, καθώς η λύση του σχηματισμού των ειδών βρίσκεται σε άλλες φυσικές συνθήκες". Βεβαιώνει επίσης ότι "όλες οι ενδιάμεσες βαθμίδες.... λείπουν, οι οποίες θα μας έδιναν την δυνατότητα να συμπεράνουμε με σιγουριά την άμεση μετάβαση από τα μη πλακουντοφόρα στα πλακουντοφόρσ θηλαστικά" (σελ. 271), έτσι ώστε "καταφεύγουμε ολοκληρωτικά στην εικασία και στο συμπέρασμα όσον αφορά την προέλευση των θηλαστικών" (σελ. 268) και στις επαναλαμβανόμενες αποτυχίες των κατασκευαστών των "υποθετικών γενεαλογιών", ειδικότερα του Χαίκελ. Παρ' όλα αυτά στην σελ. 194, μας βεβαιώνει ότι "εκείνο που κερδίσαμε από την Δοξασία της Κληρονομικότητας την βασισμένη πάνω στην θεωρία της επιλογής, είναι η ΓΝΩΣΗ της σύνδεσης των οργανισμών σαν "όμαιμα όντα". Μήπως εν όψει των ανωτέρω παραδοχών, η γνώση είναι απλώς συνώνυμο της υπόθεσης και της θεωρίας;

διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην αιθερο- πνευματική, αστρική και φυσική εξέλιξη. Ίσως, αν οι Νταρβινιστές καταδέχονταν να εξετάσουν την πιθανότητα της δεύτερης διαδικασίας, δεν θα χρειαζόταν πια να παραπονούνται για το γεγονός ότι "καταφεύγουμε ολοκληρωτικά στην εικασία και στο συμπέρασμα όσον αφορά την προέλευση των θηλαστικών"!! Προς το παρόν το αποδεδεγμένο χάσμα ανάμεσα στα συστήματα αναπαραγωγής των ωοτόκων σπονδυλωτών και θηλαστικών αποτελεί ένα αξεπέραστο πρόβλημα για κείνους τους στοχαστές οι οποίοι, μαζί με τους Εξελικτιστές, επιχειρούν να συνδέσουν όλες τις υπάρχουσες οργανικές μορφές σε μια συνεχή γραμμή καταγωγής.

Ας πάρουμε *exempli gratia, χάριν παραδείγματος*, την περίπτωση των οπληφόρων θηλαστικών. "Σε καμιά άλλη υποδιαίρεση", λένε, "δεν κατέχουμε τόσο άφθονο υλικό απολιθωμάτων". Προς αυτήν την κατεύθυνση έχει γίνει τόση πρόοδος, ώστε σε μερικές περιπτώσεις ξεθάφτηκαν οι ενδιάμεσοι κρίκοι ανάμεσα στα σύγχρονα και στα Ηώκαινα οπληφόρα, ένα σημαντικό παράδειγμα όντας εκείνο της πλήρους απόδειξης της προέλευσης του σημερινού αλόγου με μια οπλή από το Ανχιθέριουμ με τρεις οπλές της παλαιάς Τριτογενούς. Επομένως αυτό το δεδομένο σύγκρισης ανάμεσα στην Δυτική Βιολογία και στην Ανατολική δοξασία δεν μπορεί να βελτιωθεί. Η γενεαλογία που χρησιμοποιείται εδώ – ως έκφραση των απόψεων των επιστημόνων γενικά – είναι εκείνη του Σμιτ, *Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Νταρβινισμός* (σελ. 274), που βασίζεται πάνω στις εξαντλητικές έρευνες του Ρουτιμέγιερ. Η κατά προσέγγιση ακρίβεια της, από την σκοπιά του εξελικτισμού, παρουσιάζει ελάχιστες ελλείψεις:

Ένας από τους *επτά* αρχέγονους φυσικό-αστρικούς και δισεξουαλικούς ριζικούς τύπους του θηλαστικού Βασιλείου (ζωικού). Αυτοί ήταν σύγχρονοι των αρχικών Λεμούριων φυλών: της "ΑΓΝΩΣΤΗΣ ΡΙΖΑΣ" της Επιστήμης.

Το Νο Ι αντιπροσωπεύει την περιοχή που εξερευνήθηκε από τους Δυτικούς Εξελικτιστές, την περιοχή στην οποία εμφανίζονται οι κλιματολογικές επιρροές, η "φυσική επιλογή" και όλες οι άλλες φυσικές αιτίες οργανικής διαφοροποίησης. Η βιολογία και η παλαιοντολογία βρίσκουν εδώ την επικράτειά τους στην έρευνα των πολλών φυσικών παραγόντων οι οποίοι συμβάλλουν σε τέτοιον βαθμό – όπως έδειξαν ο Ντάρβιν, ο Σπένσερ και άλλοι – στον διαχωρισμό των ειδών. Αλλά ακόμα και σε αυτήν την επικράτεια οι υποσυνείδητες λειτουργίες της *ντιάνι-τσοχανικής* σοφίας βρίσκονται στην ρίζα όλου του "ασταμάτητου αγώνα προς την τελείωση", αν και η επιρροή τους

τροποποιείται σε μεγάλον βαθμό από εκείνες τις καθαρά φυσικές αιτίες τις οποίες ο ντε Κατρφάς ονομάζει "τόπο" και ο Σπένσερ "περιβάλλον".

Το "μεσαίο σημείο της εξέλιξης" είναι το στάδιο εκείνο όπου τα αστρικά πρότυπα αρχίζουν οριστικά να περνούν στο φυσικό και να υπόκεινται έτσι στους διαφοροποιητικούς παράγοντες που τώρα λειτουργούν γύρω μας. Η φυσική αιτιότητα παρεμβαίνει αμέσως μετά την υιοθέτηση των "δερμάτινων χιτώνων": δηλαδή του φυσιολογικού εξοπλισμού γενικά. Οι μορφές των ανθρώπων και των θηλαστικών πριν από το χωρισμό των φύλων[618] υφαίνονται από αστρική ύλη και κατέχουν μια δομή εντελώς διαφορετική από των φυσικών οργανισμών που τρώνε, πίνουν, χωνεύουν κ.τ.λ., κ.τ.λ, κ.τ.λ. Τα γνωστά φυσιολογικά συστήματα στους οργανισμούς αναπτύχθηκαν σχεδόν ολοκληρωτικά μετά την αρχική υλικοποίηση από το αστρικό των 7 Ριζικών Τύπων, κατά την διάρκεια της "ενδιάμεσης στάσης" ανάμεσα σε δύο πεδία ύπαρξης. Μόλις το "βασικό σχέδιο" της εξέλιξης διαγράφηκε σ' αυτούς τους προγονικούς τύπους, αμέσως παρενέβη η επιρροή των γνωστών μας δευτερευόντων γήινων νόμων, με αποτέλεσμα μια ολόκληρη σοδειά θηλαστικών ειδών. Όμως απαιτήθηκαν αιώνες αργής διαφοροποίησης για να επιτευχθεί αυτό το αποτέλεσμα.

Το Νο ΙΙ αντιπροσωπεύει την περιοχή των καθαρά αστρικών προτύπων πριν από την κάθοδο τους στην (χονδροειδή) ύλη. Πρέπει να σημειωθεί ότι η αστρική ύλη, όπως και η δική μας χονδροειδής ύλη, έχει την δική της "*πρωθύλη*" [σύνθετη λέξη από τις ελληνικές λέξεις *ύλη* και *πρώτος*: η υποθετική αρχέγονη ουσία από την οποία προέρχονται όλα τα στοιχεία]. Υπάρχουν αρκετές "πρωθύλες" στην Φύση, που αντιστοιχούν στα διάφορα πεδία της ύλης. Τα δύο υποφυσικά στοιχειακά βασίλεια, το πεδίο του νου (*Μάνας*, ύλη πέμπτης κατάστασης), καθώς επίσης και της *Μπούντι* (ύλη έκτης κατάστασης), το καθένα και όλα τους πρόβαλαν από μια από τις έξι "πρωθύλες" που συνιστούν την βάση του Αντικειμενικού Σύμπαντος. Οι επονομαζόμενες τρεις "καταστάσεις" της γήινης ύλης μας, γνωστές σαν "στερεή", "υγρή" και "αέρια", μιλώντας με αυστηρή ακρίβεια δεν είναι παρά ΥΠΟ-καταστάσεις. Όσο για την προηγούμενη πραγματικότητα της καθόδου μέσα στο φυσικό, η οποία κορυφώθηκε στον φυσιολογικό άνθρωπο και στο ζώο, έχουμε μια απτή μαρτυρία της στο γεγονός των επονομαζόμενων πνευματιστικών "υλοποιήσεων".

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις λαμβάνει χώρα μια εντελώς παροδική ανάμιξη του αστρικού με το φυσικό. Η εξέλιξη του φυσιολογικού Ανθρώπου από τις αστρικές φυλές της αρχικής Λεμούριας εποχής – της Ιουράσιας εποχής της Γεωλογίας – είναι ακριβώς παρόμοια με την "υλοποίηση" των "πνευμάτων" (;) στις αίθουσες των σεάνς. Στην περίπτωση της "Κάτι Κινγκ" του καθηγητή Κρουκς, επιδείχθηκε αναμφίβολα η παρουσία ενός φυσιολογικού μηχανισμού: καρδιά, πνεύμονες κ.τ.λ.!!![619]

Αυτό είναι, κατά κάποιον τρόπο, το ΑΡΧΕΤΥΠΟ του φον Γκαίτε. Ακούστε τα λόγια του: "Τόσα θα είχαμε κερδίσει... όλα τα εννιά τέλεια οργανικά όντα....σχηματίζονται *σύμφωνα με ένα αρχέτυπο* το οποίο απλώς κυμαίνεται λίγο-πολύ στα πολύ μόνιμα μέρη του και όμως ημέρα με την ημέρα ολοκληρώνεται και μεταμορφώνεται μέσω αναπαραγωγής". Αυτή είναι μια φαινομενικά ατελής προαγγελία του απόκρυφου γεγονότος της διαφοροποίησης των ειδών από τους πρωταρχικούς αστρικούς *ριζικούς* τύπους. Οποιαδήποτε επιρροή κι αν ασκεί η *posse comitatus*, ή *δύναμη εξουσίας*, της "φυσικής επιλογής" κ.τ.λ., κ.τ.λ., η *θεμελιώδης ενότητα του δομικού σχεδίου* παραμένει πρακτικά ανεπηρέαστη από όλες τις επακόλουθες τροποποιήσεις. Η "Ενότητα του Τύπου" που είναι κοινή, κατά μια έννοια, σε όλο το ζωικό και ανθρώπινο βασίλειο, δεν αποτελεί απόδειξη – όπως φαίνεται να υποστηρίζουν ο Σπένσερ και άλλοι – του όμαιμου όλων των

Παρακαλώ να θυμάστε ότι αν και όλα τα ζώα, περιλαμβανομένων των θηλαστικών, εξελίχθηκαν μετά και εν μέρει από τους απορριφθέντες ιστούς του ανθρώπου, ωστόσο, σαν ένα πολύ κατώτερο ον, το θηλαστικό ζώο έγινε πλακουντοφόρο και χωρίστηκε πολύ πιο πριν απ' ό,τι ο άνθρωπος.

Ο σερ Ουίλιαμ Κρουκς (1832-1919), ήταν ένας υπερβολικά προσεχτικός ψυχικός ερευνητής που εκτέλεσε αναρίθμητα πειράματα με γνωστά μέντιουμ και κυρίως με τον Ντ. Χομ και την Φλόρενς Κουκ. Στα πειράματά του με την κ. Κουκ υλοποιήθηκε μια Μορφή η οποία ονόμαζε τον εαυτό της Κάτι Κινγκ. Αν και εμφάνιζε κάποια ομοιότητα με το μέντιουμ, ωστόσο ήταν αρκετά πιο ψηλή, με διαφορετική επιδερμίδα, πιο λεπτά χέρια και άλλες σημαντικές διαφορές. Ο Κρουκς πήρε πολλές φωτογραφίες του μέντιουμ και του "πνεύματος", μερικές από τις οποίες δημοσιεύτηκαν στο περιοδικό *Life*. Η περίπτωση αυτή περιγράφεται πλήρως στο έργο του Κρουκς, *Έρευνες στα φαινόμενα του Πνευματισμού*, που εκδόθηκε το 1874.

οργανικών μορφών αλλά είναι μια μαρτυρία της ουσιαστικής ενότητας του "βασικού σχεδίου" το οποίο ακολούθησε η Φύση στην διαμόρφωση των πλασμάτων της.

Για να συνοψίσουμε το θέμα μπορούμε να καταφύγουμε σε μια ταξινόμηση των πραγματικών παραγόντων που σχετίζονται με την διαφοροποίηση των ειδών. Τα στάδια της ίδιας της διαδικασίας – όντας οι βασικές αρχές που στηρίζουν την οργανική ανάπτυξη – δεν χρειάζεται να σχολιαστούν περισσότερο εδώ, αν δεν θέλουμε να εισέλθουμε στην επικράτεια του ειδικού βιολόγου.

ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΠΟΥ ΣΧΕΤΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ ΖΩΙΚΩΝ ΚΑΙ ΦΥΤΙΚΩΝ.
ΤΑ ΒΑΣΙΚΑ ΑΣΤΡΙΚΑ ΠΡΟΤΥΠΑ ΠΕΡΝΟΥΝ ΣΤΟ ΦΥΣΙΚΟ.

Η Ντιάνι-τσοχανκή Ώθηση που αποτελεί τον "έμφυτο και κληρονομικό" νόμο της ανάπτυξης του Λαμάρκ. Βρίσκεται πίσω όλους τους μικρότερους παράγοντες.

1. Διαφοροποίηση που μεταβιβάζεται μέσω κληρονομικότητας.
2. Φυσική επιλογή.
3. Φυλετική επιλογή.
4. Φυσιολογική επιλογή.
5. Απομόνωση.
6. Συσχετισμός της ανάπτυξης.
7. Προσαρμογή στο περιβάλλον (νοήμων, σαν αντίθετη στην μηχανιστική αιτιότητα).

* * *

Β
ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ ΠΑΛΑΙΟΛΙΘΙΚΕΣ ΦΥΛΕΣ: ΑΠΟ ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΚΑΤΑΝΕΜΗΘΗΚΑΝ

Επιστήμη είναι εναντίον εκείνων που ισχυρίζονται ότι μέχρι την Τεταρτογενή περίοδο η κατανομή των ανθρώπινων φυλών διέφερε πολύ από αυτήν που υπάρχει τώρα. Επίσης, η Επιστήμη είναι εναντίον εκείνων που ισχυρίζονται ότι τα ανθρώπινα απολιθώματα που βρέθηκαν στην Ευρώπη – αν και έχουν φτάσει σχεδόν ένα πεδίο ομοιότητας και ενότητας, από τις θεμελιώδεις φυσιολογικές και ανθρωπολογικές όψεις, που συνεχίζει μέχρι σήμερα – διαφέρουν ωστόσο και μερικές φορές σε μεγάλον βαθμό, από τον τύπο των πληθυσμών που υπάρχουν τώρα. Ο αείμνηστος Λιτρέ το ομολογεί σε ένα άρθρο με τίτλο "Υπήρχαν άνθρωποι πάνω στην γη πριν από την τελευταία γεωλογική εποχή;", που δημοσίευσε στην *Επιθεώρηση των Δύο Κόσμων*, (Τομ. XIV, 1 Μαρτίου 1858, σελ. 5-32) πάνω σε μια Μελέτη του Μπουσέ ντε Περτ με τίτλο *Κελτικές και Προκατακλυσμιαίες Αρχαιότητες* (1849). Σε αυτό λέει ότι: (α) κατά τις περιόδους εκείνες όταν τα Μαμούθ, που ξεθάφτηκαν μαζί με τσεκούρια στο Πίκαρντυ, ζούσαν σ' αυτήν την περιοχή, πρέπει να επικρατούσε μια αιώνια άνοιξη που βασίλευε πάνω σε όλη την γήινη σφαίρα.[620] Η φύση ήταν το αντίθετο απ' ό,τι είναι τώρα, αφήνοντας έτσι ένα *τεράστιο περιθώριο αρχαιότητας εκείνων των "περιόδων"* και ύστερα προσθέτει: (β) "Ο Σπρινγκ, καθηγητής της ιατρικής στην Λιέγη, βρήκε σε

Οι επιστήμονες παραδέχονται τώρα ότι η Ευρώπη κατά την Μειόκαινη εποχή απολάμβανε ζεστό κλίμα και κατά την Πλειόκαινη ή την τελευταία Τριτογενή, εύκρατο κλίμα. Ο ισχυρισμός του Λιτρέ για μια γλυκιά άνοιξη της Τεταρτογενούς – στα στρώματα της οποίας ανάγονται οι ανακαλύψεις πρωτόγονων εργαλείων του Μ. ντε Περτ (απ' την πάροδο της οποίας και μετά ο ποταμός Ζομ ανέσκαψε την κοιλάδα του πολλά μέτρα) –πρέπει να γίνει αποδεκτή με πολλή επιφύλαξη. Τα υπολείμματα της κοιλάδας του Ζομ είναι μεταπαγετωνικά και πιθανόν να υποδηλώνουν την μετανάστευση άγριων κατά την διάρκεια μιας από τις πιο ήπιες περιόδους που παρεμβάλονταν μεταξύ μικρότερων εποχών Παγετώνων.

ένα δάσος κοντά στο Ναμούρ στο βουνό Σαβό, πολυάριθμα ανθρώπινα οστά, '*μιας φυλής ολότελα ξεχωριστής από τις δικές μας*'".

Κρανία που ανακαλύφθηκαν στην Αυστρία παρουσιάζουν μεγάλη ομοιότητα με εκείνα των αφρικανικών νέγρικων φυλών, σύμφωνα με τον Λιτρέ. Ενώ άλλα, που ανακαλύφθηκαν στις όχθες του Δούναβη και του Ρήνου, έμοιαζαν με τα κρανία των Καραΐβων και των αρχαίων κατοίκων του Περού και της Χιλής. Παρ' όλα αυτά, όμως, ο Κατακλυσμός, Βιβλικός ή Ατλάντειος, απορριπτόταν. Περαιτέρω, όμως γεωλογικές ανακαλύψεις έκαναν τον Γκωντρύ να γράψει συμπερασματικά: "Οι προπάτορές μας ήταν οπωσδήποτε σύγχρονοι με τον *rhinoceros tichorrhinus* (ρινόκερο τιχόρρινο) και τον *hippopotamus majior* (μεγάλο ιπποπόταμο)". Και προσθέτει ότι το έδαφος το οποίο στην γεωλογία ονομάζεται κατακλυσμιαίο "σχηματίστηκε, τουλάχιστον εν μέρει, μετά την εμφάνιση του ανθρώπου πάνω στην Γη". Τελικά ο Λιτρέ αποκαλύφθηκε. Στην συνέχεια δείχνει την αναγκαιότητα – μπροστά στην "ανάσταση τόσο αρχαίων μαρτυριών" – επανεξέτασης όλων των πηγών, όλων των διαρκειών και προσθέτει ότι υπήρχε ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ, μέχρι τώρα άγνωστη στην έρευνα, "είτε κατά την αρχή μιας πραγματικής εποχής ή, όπως πιστεύω, στην αρχή της εποχής *η οποία προηγείτο αυτής*".

Όπως είναι γνωστό, οι τύποι κρανίων που βρίσκονται στην Ευρώπη είναι δύο ειδών: ο ορθόγναθος και ο πρόγναθος ή ο Καυκάσιος και ο Νεγροειδής τύπος, σαν αυτά που τώρα απαντώνται μόνο στις αφρικανικές και σε κατώτερες φυλές ιθαγενών. Ο καθηγητής Χηρ – ο οποίος υποστηρίζει ότι τα γεγονότα της Βοτανολογίας απαιτούν την υπόθεση μιας Ατλαντίδος – έδειξε ότι τα φυτά των νεολιθικών λιμναίων οικισμών είναι κυρίως αφρικανικής προέλευσης. Πώς συνέβη να βρεθούν στην Ευρώπη αν δεν υπήρχε προηγούμενα κάποιο σημείο ένωσης μεταξύ Αφρικής και Ευρώπης; Πριν από πόσες χιλιάδες χρόνια έζησαν οι δεκαεπτά άνθρωποι, οι σκελετοί των οποίων ανακαλύφθηκαν στην Επαρχία του Χοτ Γκαρόν, σε καθιστή στάση, κοντά στα υπολείμματα της φωτιάς, μαζί με φυλακτά και σπασμένα σκεύη γύρω τους και συντροφιά με την *ursus spelaeus* (*σπηλαία άρκτο*), τον *elephas primigenius* (*ελέφαντα τον πρωτογενή*), τους *aurochs* [*ούρους*] (που θεωρούνται από τον Κυβιέ σαν ξεχωριστό είδος), το *megaceros hibernicus* (*χειμέριο μεγάκερο*), όλα τους προκατακλυσμιαία θηλαστικά; Ασφαλώς έζησαν σε μια πολύ απομακρυσμένη εποχή, αλλά όχι σε μια που να μας μεταφέρει πιο πίσω από την Τεταρτογενή. Μια ακόμα μεγαλύτερη αρχαιότητα πρέπει να αποδειχθεί για τον άνθρωπο. Ο δρ. Τζέιμς Χαντ, Πρόεδρος της Ανθρωπολογικής Εταιρείας, την ανάγει σε 9.000.000 χρόνια. Αυτός ο άνθρωπος της επιστήμης προσεγγίζει τουλάχιστον τον δικό μας εσωτερικό υπολογισμό, αν αφήσουμε απ' έξω τις δύο πρώτες ημιανθρώπινες, αιθερικές φυλές και την αρχική Τρίτη Φυλή.

Προβάλλει, όμως, το ερώτημα: ποιοι ήταν εκείνοι οι Παλαιολιθικοί άνθρωποι της ευρωπαϊκής Τεταρτογενούς εποχής; Ήταν αυτόχθονες ή αποτέλεσμα κάποιας μετανάστευσης που ανάγεται πίσω στο άγνωστο παρελθόν; Αυτή η τελευταία είναι η μόνη βάσιμη υπόθεση, αφού όλοι οι επιστήμονες συμφωνούν στον αποκλεισμό της Ευρώπης από την κατηγορία των πιθανών "λίκνων της ανθρωπότητας". Από πού, λοιπόν, ξεκίνησαν τα διάφορα διαδοχικά ρεύματα των "πρωτόγονων" ανθρώπων;

Οι αρχαιότεροι Παλαιολιθικοί άνθρωποι στην Ευρώπη – για την καταγωγή των οποίων η Εθνολογία σιωπά και τα χαρακτηριστικά των οποίων είναι ατελώς γνωστά, αν και αναφέρονται για πολύ σαν "πιθηκόμορφοι" από ευφάνταστους συγγραφείς, όπως ο Γκραντ Άλλεν – ανήκαν στις καθαρά Ατλάντειες και "Αφρικανό"-ατλάντειες ομάδες.[621] (Πρέπει να θυμόμαστε ότι, ήδη εκείνη την εποχή, η ίδια η ήπειρος της Ατλαντίδος ήταν ένα όνειρο του παρελθόντος.) Η Ευρώπη κατά την Τεταρτογενή εποχή ήταν πολύ διαφορετική από την σημερινή Ευρώπη, τότε όντας ακόμα στην διαδικασία σχηματισμού της. Ήταν ενωμένη με την Βόρεια Αφρική – ή μάλλον με αυτό που είναι σήμερα Βόρεια Αφρική – με μια λουρίδα ξηράς που εκτεινόταν κατά μήκος των σημερινών στενών του Γριβραλτάρ. Έτσι η Βόρεια Αφρική αποτελούσε ένα είδος προέκτασης της Ισπανίας, ενώ μια ανοιχτή θάλασσα έβρεχε την μεγάλη λεκάνη της Σαχάρας. Από την μεγάλη Ατλαντίδα, ο κυριότερος όγκος της οποίας βυθίστηκε κατά την Μειόκαινη, δεν είχαν απομείνει παρά μόνο οι

["Από πού ήρθαν (οι αρχαίοι σπηλαιάνθρωποι), δεν μπορούμε να το πούμε". (Γραντ Άλεν).]
"*Οι παλαιολιθικοί κυνηγοί της Κοιλάδας του Σου δεν γεννήθηκαν σε κείνο το αφιλόξενο κλίμα, αλλά μετανάστευσαν στην Ευρώπη από κάποια εύκρατη περιοχή*". (Δρ. Τζ. Το. Σάουθαλ, *Η Εποχή του Μαμούθ*, κ.τ.λ., σελ. 315.)

Ρούτα και Ντάιτια και ένα ή δύο ξεκομμένα νησιά. Οι Ατλάντειες συνδέσεις των προπατόρων[622] των Παλαιολιθικών σπηλαιανθρώπων μαρτυρούνται από την αναστροφή των απολιθωμένων κρανίων (στην Ευρώπη) τα οποία επαναστρέφουν προς τους Καραΐβες των *Δυτικών Ινδιών* και τον *αρχαίο Περουβιανό τύπο*. Ένα μυστήριο, πράγματι, για όλους εκείνους που αρνούνται να αποδεχθούν την "υπόθεση" μιας προηγούμενης Ατλάντειας ηπείρου που γεφύρωνε τον ωκεανό. [Παράβαλε Τμήμα VII, "Επιστημονικές και Γεωλογικές Αποδείξεις της Ύπαρξης αρκετών Καταβυθισμένων Ηπείρων".]Τι πρέπει, επίσης, να συμπεράνουμε από το γεγονός ότι ενώ ο ντε Κατρφάς παρουσιάζει εκείνη την "*θαυμάσια φυλή*", τους ΨΗΛΟΥΣ σπηλαιανθρώπους του Κρο Μανιόν και τους Γουάντσους των Καναρίων Νήσων σαν αντιπροσώπους ενός τύπου, ο Βιρτσόφ σχετίζει επίσης τους Βάσκους με αυτούς τους τελευταίους με παρόμοιο τρόπο. Ο καθηγητής Ρέτζιους αποδεικνύει ανεξάρτητα την σχέση των ιθαγενών των δολιχοκέφαλων αμερικανικών φυλών με τους ίδιους Γουάντσους. Οι διάφοροι κρίκοι στην αλυσίδα των στοιχείων είναι στέρεα συνδεδεμένοι μεταξύ τους. Λεγεώνες παρόμοιων γεγονότων θα μπορούσαν να προστεθούν. Όσο για τις αφρικανικές φυλές – που οι ίδιες είναι παραλλαγμένα παρακλάδια των Ατλάντειων, τροποποιημένα από το κλίμα και τις συνθήκες – πέρασαν στην Ευρώπη από την χερσόνησο η οποία έκανε την Μεσόγειο μια εσωτερική θάλασσα. Πολλοί απ' αυτούς τους σπηλαιανθρώπους ήταν εκλεκτές φυλές· για παράδειγμα οι Κρο Μανιόν. Αλλά, όπως θα έπρεπε να αναμένεται, η πρόοδος είναι σχεδόν ανύπαρκτη σε ολόκληρη την μεγάλη περίοδο που παραχωρείται από την Επιστήμη στην Εποχή του Λαξευμένου Λίθου.[623] Η *κυκλική καθοδική ώθηση* βάραινε βαριά πάνω στις ομάδες που μετανάστευσαν, καθώς έπεφτε πάνω τους ο βραχνάς του *Ατλάντειου κάρμα*. Τέλος, ο Παλαιολιθικός άνθρωπος κάνει χώρο για τον διάδοχό του και εξαφανίζεται σχεδόν τελείως από την σκηνή. Σε σχέση με αυτό ο καθηγητής Λεφέβρ ρωτάει:

> Εποχή των Λειασμένων Λίθων διαδέχθηκε εκείνη του Λαξευμένου Λίθου με μια αδιόρατη μετάβαση ή οφειλόταν σε μια εισβολή των βραχυκέφαλων Κελτών; Αλλά για εμάς ελάχιστη σημασία έχει αν ο εκφυλισμός που δημιουργήθηκε στους πληθυσμούς του Λα Βεζέρ ήταν αποτέλεσμα βίαιων διασταυρώσεων ή μιας γενικής απόσυρσης προς τα βόρεια στα ίχνη των ταράνδων.

Και συνεχίζει:

> Στο μεταξύ η κοίτη του ωκεανού ανυψώθηκε. Η Ευρώπη είχε τώρα σχηματιστεί πλήρως, η πανίδα και η χλωρίδα της σταθεροποιήθηκαν. Με την εξημέρωση του σκύλου αρχίζει η ποιμενική ζωή. Εισερχόμαστε σε εκείνες τις περιόδους του λειασμένου λίθου και του Χαλκού, οι οποίες διαδέχονται η μία την άλλη κατά ακανόνιστα διαστήματα, τα οποία και επικαλύπτονται εν μέσω εθνικών συγχωνεύσεων και μεταναστεύσεων.... Οι αρχέγονοι ευρωπαϊκοί πληθυσμοί διακόπτουν την ιδιαίτερη εξέλιξή τους και, χωρίς να χάνονται, απορροφώνται σε άλλες φυλές, κατακλύζονται... από διαδοχικά κύματα μετανάστευσης που κυλούν ασταμάτητα από την Αφρική, πιθανόν από κάποια χαμένη Ατλαντίδα [;; με υπερβολική καθυστέρηση ολόκληρων αιώνων] και από την γόνιμη Ασία.. ΠΡΟΔΡΟΜΟΙ όλοι τους ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΡΙΑΣ ΕΙΣΒΟΛΗΣ [Πέμπτη Φυλή]. [Α. Λεφέβρ, *Φιλοσοφία*, (1879), Μέρος II, Κεφ. II, σελ. 493.]

Οι *καθαρές* Ατλάντειες ομάδες, άμεσοι απόγονοι των οποίων ήταν εν μέρει οι ψηλοί σπηλαιάνθρωποι της Τεταρτογενούς, μετανάστευσαν στην Ευρώπη πολύ πριν από την Περίοδο των Παγετώνων στην πραγματικότητα ήδη από τους Πλειόκαινους και Μειόκαινους χρόνους κατά την Τριτογενή. *Οι επεξεργασμένοι Μειόκαινοι πυρόλιθοι του Θενάϋ και τα ίχνη Πλειόκαινου ανθρώπου, που ανακαλύφθηκαν από τον καθηγητή Καπελίνι στην Ιταλία, μαρτυρούν το γεγονός*. Οι άποικοι αυτοί ήταν τμήματα μιας πάλαι ποτέ ένδοξης φυλής, ο κύκλος της οποίας από την Ηώκαινη εποχή και πέρα έφθινε.

Η καλλιτεχνική ικανότητα που εμφάνισαν οι αρχαίοι σπηλαιάνθρωποι κάνει παράλογη την υπόθεση η οποία τους θεωρεί πλησιέστερους στον "πιθηκάνθρωπο άλαλο" – εκείνο το αληθινά μυθικό τέρας του Χαίκελ – και δεν χρειάζεται κανένας Χάξλεϋ ή Σμιτ για να την ξεσκεπάσουν. Στην ικανότητα τους να σκαλίζουν διακρίνουμε μια αναλαμπή της Ατλάντειας κουλτούρας που επανεμφανίζεται αταβιστικά. Θα πρέπει να θυμόμαστε ότι ο Ντόνελυ θεωρεί τον σύγχρονο ευρωπαϊκό πολιτισμό σαν μια αναγέννηση του Ατλάντειου. (*Ατλαντίδα: Ο Προκατακλυσμιαίος Κόσμος*, κεφ. VIII.)

VI

ΓΙΓΑΝΤΕΣ, ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΚΑΤΑΒΥΘΙΣΜΈΝΕΣ ΗΠΕΙΡΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΤΑΝ διατυπώνονται δηλώσεις σαν αυτές που αποτελούν αυτήν την επικεφαλίδα, αναμένεται, φυσικά, από την συγγραφέα να προσκομίσει *ιστορικές* και όχι *μυθολογικές* μαρτυρίες για να στηρίξει τέτοιους ισχυρισμούς. Είναι δυνατόν αυτό; Γιατί μαρτυρίες αυτού του είδους υπάρχουν άφθονες και το μόνο που χρειάζεται είναι να συλλέγουν και να συγκεντρωθούν, ώστε να γίνουν συντριπτικές στα μάτια των αμερόληπτων.

έξυπνος σπουδαστής μόλις κρατήσει το καθοδηγητικό νήμα, μπορεί να τις βρει μόνος του. Εμείς δίνουμε *γεγονότα* και υποδεικνύουμε οδοδείκτες, ο οδοιπόρος ας τους ακολουθήσει. *Τα όσα δίνονται εδώ είναι αρκούντως επαρκή γι' ΑΥΤΟΝ τον αιώνα.*

Σε μια επιστολή του προς τον Βολταίρο, ο Μπαιγύ βρίσκει εντελώς φυσικό το ότι η συμπάθεια του "μεγάλου γέρου ανάπηρου του Φερνέγ" έλκεται προς τους "αντιπροσώπους της γνώσης και της σοφίας, τους μπραχμάνους της Ινδίας". Ύστερα προσθέτει μια περίεργη δήλωση. "Άλλα οι μπραχμάνοι σας", λέει, "είναι πολύ νέοι σε σύγκριση με τους αρχαίους καθοδηγητές τους". [*Επιστολές περί της Ατλαντίδος*, σελ. 12.]

Μπαιγύ ο οποίος δεν γνώριζε τίποτε για τις εσωτερικές διδασκαλίες ή την Λεμουρία, πίστευε ανεπιφύλακτα στην χαμένη Ατλαντίδα, καθώς επίσης και σε αρκετά προϊστορικά και πολιτισμένα έθνη τα οποία εξαφανίστηκαν χωρίς να αφήσουν κανένα σαφές ίχνος. Είχε μελετήσει εκτεταμένα τους αρχαίους κλασικούς και τις παραδόσεις και είδε ότι οι τέχνες και οι επιστήμες που ήταν γνωστές σε εκείνους που εμείς τώρα αποκαλούμε "αρχαίους", "δεν ήταν επιτεύγματα κάποιου από τα έθνη που υπάρχουν τώρα ή υπήρχε τότε, ούτε κανενός από τους ιστορικούς λαούς της Ασίας". Και ότι, παρά την γνώση των Ινδών, η αναντίρρητη προτεραιότητα στην αρχαιότητα της φυλής τους έπρεπε να αποδοθεί σε έναν λαό ή μια φυλή πολύ πιο αρχαία και με μεγαλύτερη γνώση ακόμα κι από τους ίδιους τους μπραχμάνους. [*Ιστορία της Αρχαίας Αστρονομίας*, σελ. 25 και επομ.]

Βολταίρος, ο μεγαλύτερος σκεπτικιστής της εποχής του, ο *κατ' εξοχήν* υλιστής, συμμεριζόταν την πίστη του Μπαιγύ. Το θεωρούσε πολύ πιθανό: "*ότι, πολύ πριν από τις αυτοκρατορίες της Κίνας και της Ινδίας, υπήρχαν έθνη πολιτισμένα, με γνώση και δύναμη, τα οποία κατέπνιξε ένας κατακλυσμός βαρβάρων και έτσι τα ξαναβύθισε στην πρωτόγονη κατάσταση της άγνοιας και της αγριότητας ή σ' αυτό που ονομάζουν κατάσταση της καθαρής φύσης*".[624]

Εκείνο που για τον Βολταίρο ήταν μια τμηματική εικασία μιας μεγάλης διάνοιας, για τον Μπαιγύ ήταν "θέμα ιστορικών γεγονότων".

Γιατί γράφει: "Έχω *σπουδαία στοιχεία* από *αρχαίες παραδόσεις* που διατηρήθηκαν για μακρές σειρές γενεών". Ήταν δυνατόν, κατά την γνώμη του, ένα ξένο έθνος, αφού δίδασκε ένα άλλο έθνος, να εξαφανιστεί χωρίς να αφήσει ίχνη πίσω του. Όταν τον ρώτησαν πώς ήταν δυνατόν εκείνο το αρχαίο ή μάλλον το αρχαϊκό έθνος να μην αφήσει πίσω του τουλάχιστον κάποια ανάμνηση στον ανθρώπινο νου, απάντησε ότι ο Χρόνος είναι ένας αλύπητος καταβροχθιστής γεγονότων και συμβάντων. Αλλά η Ιστορία του παρελθόντος δεν χάθηκε ποτέ ολότελα, γιατί οι Σοφοί της Αρχαίας Αιγύπτου την διατήρησαν και "διατηρείται παρόμοια μέχρι σήμερα σε άλλο μέρος".

Σύμφωνα με τον Πλάτωνα οι ιερείς της Σαΐδος είπαν στον Σόλωνα:

Επιστολές περί της Ατλαντίδος, σελ. 15. Αυτό το συμπέρασμα δεν είναι παρά μαντεία κατά το ήμισυ. Υπήρξαν τέτοιοι "κατακλυσμοί βαρβάρων" κατά την Πέμπτη Φυλή. Όσον αφορά την Τέταρτη, ήταν ένας *bona fide* [*γνήσιος*] κατακλυσμός εκείνος που την εξαφάνισε. Ούτε ο Βολταίρος, όμως, ούτε ο Μπαιγύ γνώριζαν οτιδήποτε για την Μυστική Δοξασία της Ανατολής.

> ....και ακόμα δεν γνωρίζετε ότι στην χώρα σας εγεννήθη το ωραιότερο και άριστον, μεταξύ των ανθρώπων, γένος, από το οποίο κατάγονται και εσύ και όλοι οι συμπολίται σου,[625] διότι διεσώθη ολίγον σπέρμα....τα γραπτά [μας] διηγούνται πώς η πόλη σας κατέστρεψε κάποτε μια δύναμη, η οποία με θράσος επορεύετο συγχρόνως εναντίον ολοκλήρου της Ευρώπης και της Ασίας. [*Τίμαιος*, 23 Ε, Έκδοση Ι. Ζαχαρόπουλου.]

Οι Έλληνες δεν ήταν παρά τα υποβιβασμένα και αδύναμα απομεινάρια του πάλαι ποτέ ένδοξου έθνους.[626]

Ποιο ήταν εκείνο το έθνος; Η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι ήταν η τελευταία, έβδομη υποφυλή των Ατλάντειων, η οποία είχε ήδη κατακλυσθεί από μια από τις πρώτες υποφυλές της Άριας ομάδας, εκείνη η οποία βαθμιαία εξαπλωνόταν στην ήπειρο και στα νησιά της Ευρώπης αμέσως μόλις άρχισαν να αναδύονται από την θάλασσα. Κατεβαίνοντας από τα ψηλά οροπέδια της Ασίας – όπου οι δύο φυλές είχαν αναζητήσει καταφύγιο τις μέρες της αγωνίας της Ατλαντίδος – άρχισε βαθμιαία να εγκαθίσταται και να αποικεί τις πρόσφατα αναδυμένες χώρες. Η υποφυλή των μεταναστών γρήγορα αυξήθηκε και πολλαπλασιάστηκε σε εκείνα τα παρθένα εδάφη και διαιρέθηκε σε πολλά έθνη τα οποία με την σειρά τους χωρίστηκαν σε φατρίες. Οι Αιγύπτιοι και οι Έλληνες, οι Φοίνικες και οι Βόρειες φυλές, προήλθαν έτσι από εκείνη την υποφυλή. Χιλιάδες χρόνια αργότερα, άλλες φυλές, απομεινάρια των Ατλάντειω, "κίτρινοι και κόκκινοι, καστανοί και μαύροι", άρχισαν να εισβάλουν στην νέα ήπειρο. Έγιναν πόλεμοι κατά τους οποίους οι νεοφερμένοι νικήθηκαν. Και έτσι έφυγαν μερικοί στην Αφρική, άλλοι σε απόμακρες χώρες. Με την πάροδο του χρόνου μερικές απ' αυτές τις χώρες εξαιτίας νέων γεωλογικών αναστατώσεων έγιναν νησιά. Αφού αποχωρίστηκαν κατ' αυτό τον τρόπο βίαια από τις ηπείρους, αποτέλεσμα ήταν οι ανεξέλικτες φυλές και φατρίες της Ατλάντειας ομάδας να πέσουν βαθμιαία σε μια ακόμα πιο άθλια και άγρια κατάσταση.

Οι ισπανικές αποστολές στην Τσιμπόλα δεν συναντήθηκαν με ΛΕΥΚΟΥΣ άγριους αρχηγούς; Και δεν επιβεβαιώθηκε τώρα η παρουσία Νέγρικων Αφρικανικών τύπων στην Ευρώπη κατά τις προϊστορικές εποχές. Η παρουσία ακριβώς ενός τύπου που σχετίζεται με τον Νέγρικο, καθώς επίσης και με τον Μογγολικό, αποτελεί και το μεγαλύτερο εμπόδιο της ανθρωπολογίας. Το άτομο που έζησε κατά μια ασύλληπτα μακρινή περίοδο στην Λα Νολέτ του Βελγίου, είναι ένα τέτοιο παράδειγμα. Ένας ανθρωπολόγος λέει:

> Οι σπηλιές στις όχθες του Λες, στο Νοτιοανατολικό Βέλγιο, παρέχουν ενδείξεις για τον κατώτερο ίσως άνθρωπο, όπως φαίνεται από την γνάθο της Νολέτ. Ένας τέτοιος άνθρωπος, όμως, είχε φυλακτά από πέτρα, τρυπημένα ώστε να χρησιμοποιούνται σαν κοσμήματα. Αυτά είναι φτιαγμένα από ψαμμίτη που τώρα βρίσκεται στην λεκάνη του Ζιρόντ. [Δείτε την μελέτη του δρ. Κ. Κάρτερ Μπλέικ, "Περί της Γνάθου της Νολέτ", *Ανθρωπολογική Επιθεώρηση*, Τομ. V, Σεπτέμβριος, 1867.]

Έτσι, ο Βελγικός άνθρωπος ήταν υπερβολικά παλιός. Ο άνθρωπος εκείνος, που προηγήθηκε του μεγάλου κατακλυσμού – ο οποίος κάλυψε τα υψίπεδα του Βελγίου με ένα ίζημα *λιχμ* ή ορεινού αμμοχάλικου, 30 μέτρα πάνω από το επίπεδο των τωρινών ποταμών – πρέπει να συνδύαζε τα χαρακτηριστικά του Τουρανού και του Νέγρου. Ο άνθρωπος της Κοστάντ ή της Λα Νολέτ, μπορεί να ήταν μαύρος και να μην είχε καμιά σχέση με τον Άριο τύπο, τα υπολείμματα του οποίου είναι σύγχρονα με εκείνα της σπηλαιοαρκούδας του Ενγκ. Οι κάτοικοι των σπηλαίων της Ακουϊτανίας ανήκουν σε μια πολύ μετέπειτα περίοδο της ιστορίας και μπορεί να μην είναι τόσο αρχαίοι όσο ο πρώτος.

Για μια πλήρη ανάλυση των σχέσεων μεταξύ αρχαίων Ελλήνων και Ρωμαίων και των Ατλάντων αποίκων, βλέπε *Πέντε Χρόνια θεοσοφίας*, σελ. 308 -346.

Όπως όλοι γνωρίζουν, η ιστορία σχετικά με την Ατλαντίδα και όλες τις σχετικές παραδόσεις, αναφέρεται από τον Πλάτωνα στον *Τίμαιο* και στον *Κριτία*. Ο Πλάτωνας, όταν ήταν μικρός, την άκουσε από τον παππού του Κριτία, που ήταν ηλικίας ενενήντα ετών και ο οποίος στα νειάτα του την είχε ακούσει από τον Σόλωνα, φίλο του πατέρα του, Δροπίδη. Ο Σόλωνας ήταν ένας από τους Επτά Σοφούς των Ελλήνων. Πιστεύουμε ότι δεν μπορεί να βρεθεί πιο αξιόπιστη πηγ.

Αν η δήλωση απορρίπτεται με το επιχείρημα ότι η Επιστήμη δεν αρνείται την παρουσία του ανθρώπου πάνω στην Γη από μια τεράστια αρχαιότητα, παρόλο που αυτή η αρχαιότητα δεν μπορεί να προσδιοριστεί, αφού η παρουσία του καθορίζεται από την διάρκεια των γεωλογικών περιόδων, η ηλικία των οποίων δεν είναι βέβαιη. Αν υποστηριχθεί ότι οι επιστήμονες απορρίπτουν κατηγορηματικά τον ισχυρισμό ότι ο άνθρωπος προηγήθηκε των ζώων, για παράδειγμα ή ότι υπήρξαν ποτέ γίγαντες, άνθρωποι με τρία μάτια, τέσσερα χέρια και τέσσερα πόδια, ανδρόγυνοι κ.τ.λ., τότε οι έχοντες αντίρρηση ερωτώνται με την σειρά τους: "Πώς το ξέρετε; Τι αποδείξεις έχετε, εκτός από τις προσωπικές υποθέσεις σας, οι οποίες μπορούν να ανατραπούν οποιαδήποτε στιγμή από καινούργιες ανακαλύψεις;" Και αυτές οι μελλοντικές ανακαλύψεις είναι βέβαιο πως θα αποδείξουν ότι όποια κι αν ήταν η επιδερμίδα εκείνου του αρχαιότερου τύπου ανθρώπου που είναι γνωστός στους Ανθρωπολόγους, οπωσδήποτε δεν ήταν πιθηκόμορφος. Τόσο ο άνθρωπος της Κονστάντ όσο και ο άνθρωπος του Ενγκ, διέθεταν ουσιαστικά ανθρώπινα χαρακτηριστικά. [Βλέπε ντε Κατρφάς και Αμύ, *Τα Κρανία των Ανθρώπινων Φυλών*, κ.τ.λ., 1882] Οι άνθρωποι αναζήτησαν τον ελλείποντα κρίκο στο λάθος άκρο της αλυσίδας και ο άνθρωπος της κοιλάδας Νίντερ έχει από καιρό βυθιστεί στην "λησμονιά όλων των επιπόλαιων λαθών". Ο Ντισραέλι χώριζε τον άνθρωπο σε συντρόφους των πιθήκων και των αγγέλλων. Και στο κείμενο δίνονται λόγοι υπέρ μιας "αγγελικής θεωρίας" – όπως θα έλεγαν οι χριστιανοί – που ισχύει τουλάχιστον για μερικές από τις φυλές των ανθρώπων. Εν πάση περιπτώσει, αν ο άνθρωπος υπάρχει μόνο από την Μειόκαινη περίοδο, ακόμα και τότε η ανθρωπότητα σαν σύνολο δεν θα μπορούσε να αποτελείται από τους άθλιους άγριους της Παλαιολιθικής εποχής, όπως αυτοί παρουσιάζονται τώρα από τους επιστήμονες. Όλα όσα λένε είναι απλώς αυθαίρετες υποθέσεις, που τις επινόησαν για να δικαιολογήσουν και να ταιριάξουν με τις δικές τους φανταστικές θεωρίες.

Μιλάμε για γεγονότα ηλικίας εκατοντάδων χιλιάδων χρόνων ή ακόμα και εκατομμυρίων, αν άνθρωπος χρονολογείται από τις γεωλογικές περιόδους,[627] και όχι για κείνα τα γεγονότα που συνέβησαν στην διάρκεια των λίγων χιλιάδων ετών του προϊστορικού περιθωρίου το οποίο επιτρέπει η δειλή και πάντα επιφυλακτική ιστορία. Ωστόσο υπάρχουν άνθρωποι της επιστήμης που έχουν σχεδόν τον δικό μας τρόπο σκέψης. Από την γενναία ομολογία του Αβά Μπρασώ ντε Μπουρμπούργκ, ο οποίος λέει ότι: "Παραδόσεις, τα ίχνη των οποίων απαντώνται στο Μεξικό, στην Κεντρική Αμερική, στο Περού και στην Βολιβία, υπαινίσσονται την άποψη ότι ο άνθρωπος υπήρχε σε αυτές τις διαφορετικές χώρες την εποχή της γιγαντιαίας ανύψωσης των Άνδεων και την διατήρησε στην μνήμη του, μέχρι τους τελευταίους παλαιοντολόγους και ανθρωπολόγους, η πλειοψηφία των επιστημόνων υποστηρίζει μια τέτοια ακριβώς αρχαιότητα. Με αφορμή την αναφορά στο Περού έγινε καμιά ικανοποιητική προσπάθεια για τον καθορισμό της εθνολογικής συγγένειας και των χαρακτηριστικών της φυλής η οποία έστησε εκείνα τα κυκλώπεια χτίσματα, που τα ερείπιά τους δείχνουν απομεινάρια ενός μεγάλου πολιτισμού; Για παράδειγμα, στο Κουελάπ βρέθηκε "ένα τείχος από ακατέργαστους λίθους, 1080 μ. μήκος, 160 μ. φάρδος και 45 μ. ύψος, το οποίο αποτελεί μια συμπαγή μάζα με επίπεδη κορυφή. Πάνω σε αυτό υπήρχε ένα άλλο, 180 μ. μήκους, 150 μ. φάρδους και 45 μ. ύψους, φτάνοντας έτσι το ύφος στα 90 μ. Εκεί βρίσκονται αίθουσες και κελιά". [Δείτε τον όγκο των μαρτυριών που συγκέντρωσε ο Ντόνελυ για να αποδείξει ότι, οι Περουβιανοί άποικοι ήταν ένα παρακλάδι των Ατλάντειων.] Το πιο υπαινικτικό γεγονός είναι η εκπληκτική ομοιότητα ανάμεσα στην αρχιτεκτονική αυτών των κολοσσιαίων κατασκευών και εκείνων των αρχαϊκών ευρωπαϊκών εθνών. Ο Φέργκιουσον θεωρεί την ομοιότητα ανάμεσα στα ερείπια του πολιτισμού των "Ίνκας" και στα κυκλώπεια υπολείμματα των Πελασγών στην Ιταλία και στην Ελλάδα, σαν μια σύμπτωση, "την πιο σημαντική στην ιστορία της αρχιτεκτονικής... Είναι δύσκολο να αντισταθούμε στο συμπέρασμα ότι ίσως να υπήρχε κάποια σχέση μεταξύ τους." Η "σχέση" εξηγείται εύκολα με την προέλευση των ομάδων – οι οποίες επινόησαν αυτές τις

Ο "Ανθρωποπίθηκος" της Μειόκαινης περιόδου του Χαίκελ είναι το όνειρο ενός μονομανούς, το οποίο διέλυσε πολύ έξυπνα ο ντε Κατρφάς (βλέπε *Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 105-113). Δεν είναι σαφές γιατί ο κόσμος, αντί για τις παραδόσεις της αρχαιότητας θα πρέπει να δεχτεί τις ασυναρτησίες ενός ψυχοφοβικού υλιστή (που η αποδοχή των θεωριών του προϋποθέτει την παραδοχή βάσει πίστης της ύπαρξης διαφόρων ζώων άγνωστων στην επιστήμη ή την Φύση, όπως του Σοζούρα, για παράδειγμα, εκείνου του αμφίβιου το οποίο δεν υπήρξε ποτέ πουθενά αλλού εκτός από την φαντασία του Χαίκελ).

κατασκευές – από ένα κοινό κέντρο σε μια Ατλάντεια ήπειρο. Μόνο η αποδοχή αυτή μπορεί να μας βοηθήσει να φτάσουμε σε μια λύση αυτού του προβλήματος, καθώς και παρόμοιων προβλημάτων σχεδόν σε κάθε κλάδο της σύγχρονης επιστήμης.

Αναφερόμενος σχετικά ο δρ. Λαρτέ ξεκαθαρίζει το θέμα δηλώνοντας ότι:

> για τόσο χρόνο αμφισβητούμενη αλήθεια της συνύπαρξης του ανθρώπου με τα μεγάλα εκλείποντα είδη [ελέφαντας πρωτογενής, ρινόκερος τιχόρρινος, ύαινα σπηλαία, άρκτος σπηλαία κ.τ.λ.], μου φαίνεται ότι από εδώ και στο εξής είναι αναντίρρητη και κατακτημένη από την επιστήμη. [*Τα Σπήλαια του Πέριγκορντ*, σελ. 35.]

Δείξαμε σε άλλο σημείο πως αυτή είναι και η άποφη του ντε Κατρφάς, ο οποίος λέει:

> Κατά πάσα πιθανότητα ο άνθρωπος γνώρισε τους Μειόκαινους χρόνους[628] και επομένως ολόκληρη την Πλειόκαινη εποχή. Υπάρχουν λόγοι να πιστεύουμε ότι τα ίχνη του μπορούν να βρεθούν και ακόμα πιο πίσω;... Θα μπορούσε τότε να ήταν σύγχρονος με τα πρώτα θηλαστικά και να ανάγεται τόσο πίσω μέχρι την δευτερογενή περίοδο. [*Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 152.]

Αίγυπτος είναι πολύ αρχαιότερη από την Ευρώπη όπως φαίνεται τώρα στον χάρτη. Οι Ατλαντο-Άριες Φυλές άρχισαν να εγκαθίστανται σε αυτήν όταν οι Βρετανικές Νήσοι[629] και η Γαλλία δεν υπήρχαν ακόμα. Είναι πασίγνωστο ότι "η περιοχή της Αιγυπτιακής θάλασσας" ή το Δέλτα της Κάτω Αιγύπτου, έγινε ξηρά πολύ βαθμιαία και ακολούθησε τα υψίπεδα της Αβησσυνίας. Αντίθετα από εκείνη, η οποία – συγκριτικά μιλώντας – ανυψώθηκε ξαφνικά, αυτή σχηματίστηκε πολύ αργά, κατά την διάρκεια μακρών εποχών, από διαδοχικά στρώματα θαλάσσιας ιλύος και λάσπης που εναποθέτονταν ετησίως από το χώμα που κατέβαζε ένας μεγάλος ποταμός, ο σημερινός Νείλος. Ωστόσο ακόμα και το Δέλτα σαν μια σταθερή και γόνιμη περιοχή, κατοικούνταν για πάνω από 100.000 χρόνια. Μετέπειτα φυλές, με ακόμα περισσότερο Άριο αίμα στις φλέβες τους από τους προκατόχους τους, έφτασαν από την Ανατολή και το κατέκτησαν από έναν λαό του οποίου το όνομα έχει χαθεί για τους μεταγενέστερους και δεν υπάρχει παρά μόνο σε κάποια Μυστικά Έργα. Αυτό το φυσικό φράγμα της ιλύος, μέσα στο οποίο αργά αλλά σίγουρα βυθιζόταν κάθε πλοίο που πλησίαζε σε κείνες τις αφιλόξενες ακτές, ακόμα και μέχρι πριν λίγες χιλιάδες χρόνια π.Χ., αποτελούσε την καλύτερη προστασία των τελευταίων Αιγυπτίων, που είχαν καταφέρει να φτάσουν εκεί μέσω της Αραβίας, της Αβησσυνίς και της Νουβίας, οδηγούμενοι από τον Μάνου-Βίνα την εποχή του Βισβαμίτρα. [Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. 1, σελ. 627, τι λέει ο Κουλλούκα-Μπάττα.]

Ημέρα με την ημέρα η αρχαιότητα του ανθρώπου γίνεται τόσο φανερή, ώστε ακόμα και η Εκκλησία προετοιμάζει μια αξιοπρεπή παράδοση και αποχώρηση. Ο διαβασμένος Αβά Φαμπρ, καθηγητής της Σορβόνης, δήλωσε κατηγορηματικά ότι η προϊστορική παλαιοντολογία και αρχαιολογία, μπορούν, χωρίς καμιά βλάβη για τις Γραφές, να ανακαλύψουν στα Τριτογενή στρώματα... όσα ίχνη θέλουν του προ-Αδαμικού ανθρώπου.

> Αφού αγνοεί όλες τις δημιουργίες τις προηγούμενες *από τον τελευταίο κατακλυσμό*, εκτός από μια [εκείνη η οποία δημιούργησε το διλούβιο, σύμφωνα με τον Αβά], η Βίβλος μας αφήνει εντελώς ελεύθερους να δεχθούμε την ύπαρξη του ανθρώπου στα σκοτεινά διλούβια, στα Πλειόκαινα ακόμα και στα Ηώκαινα στρώματα. Από την άλλη μεριά, όμως, οι γεωλόγοι *δεν συμφωνούν όλοι στο να θεωρούν σαν προγόνους μας τους ανθρώπους που κατοικούσαν την σφαίρα εκείνες τις αρχέγονες εποχές.*[630]

Ο ευφυής συγγραφέας του έργου, *Ατλαντίδα, Ο Προκατακλυσμιαίος Κόσμος*, αναλύοντας την προέλευση διάφορων ελληνικών και ρωμαϊκών θεσμών, εκφράζει την πεποίθηση ότι, "*οι ρίζες αυτών των σημερινών θεσμών ανάγονται πίσω στην Μειόκαινη Εποχή*". Μάλιστα·και ακόμα πιο πίσω, όπως ήδη αναφέραμε.

Όπως τις ξέρουμε, γιατί η Γεωλογία αποδεικνύει όχι μόνο ότι οι Βρετανικές Νήσοι καταβυθίστηκαν και ξαναεμφανίστηκαν τέσσερις φορές, αλλά και ότι τα στενά ανάμεσα σ' αυτές και στην Ευρώπη ήταν ξηρά σε μια πολύ απομακρυσμένη προηγούμενη εποχή.

Η Καταγωγή της γης και του ανθρώπου, σελ. 454. Σε σχέση με αυτό ο καθηγητής Ν. Ζολί, της Τουλούζης, ο οποίος αναφέρει τον Αβά στο έργο του *Ο Άνθρωπος πριν από τα Μέταλλα*, εκφράζει την ελπίδα ότι ο Μ. Φαμπρ θα του

Ίσως να μην είναι πια και πολύ μακριά – όπως φαντάζονται μερικοί – η ημέρα που η Εκκλησία θα καταλάβει ότι η μόνη σωτηρία της βρίσκεται στην απόκρυφη ερμηνεία της Βίβλου. Ήδη αρκετοί ιερείς και εκκλησιαστές έχουν γίνει ένθερμοι Καμπαλιστές και άλλοι τόσοι εμφανίζονται δημόσια στην αρένα συγκρουόμενοι με τους θεοσοφιστές και τους Αποκρυφιστές υποστηρίζοντας την μεταφυσική ερμηνεία της Βίβλου. Αλλά δυστυχώς αρχίζουν από την λάθος μεριά. Τους συμβουλεύουμε, πριν αρχίσουν να φτιάχνουν υποθέσεις για το μεταφυσικό στις Γραφές τους, να μελετήσουν και να γνωρίσουν εκείνο που σχετίζεται με το καθαρά φυσικό, δηλαδή τους γεωλογικούς και εθνολογικούς υπαινιγμούς τους. *Γιατί στην Παλαιά και Καινή Διαθήκη αφθονούν οι νύξεις για την επταδική σύσταση της Γης και του Ανθρώπου, τους Επτά Γύρους και τις Φυλές και είναι ορατές σαν τον ήλιο στον ουρανό για κείνον που τις διαβάζει συμβολικά. Σε τι αναφέρονται οι νόμοι του κεφαλαίου ΚΓ' του Λευϊτικού*; Ποια είναι η λογική φιλοσοφία για όλες αυτές τις εβδομαδιαίες προσφορές και τους συμβολικούς υπολογισμούς όπως: "Και αριθμήσετε υμείς από της επαύριον των σαββάτων, από της ημέρας, ης αν προσενέγκητε το δράγμα του επιθέματος, επτά εβδομάδας ολόκληρους... και προσάξετε μετά των άρτων επτά αμνούς άμωμους ενιαυσίους", κ.τ.λ. Χωρίς αμφιβολία θα μας αντικρούσουν, αν πούμε ότι όλες αυτές οι "κινητές" και "ειρηνικές" προσφορές γίνονταν σε ανάμνηση των Επτά "Σαββάτων" των μυστηρίων, τα οποία Σάββατα είναι οι επτά *πραλάγια* μεταξύ επτά *μανβαντάρα* ή αυτών που εμείς ονομάζουμε Γύρους. Γιατί "Σάββατο" είναι ένας ελαστικός όρος, που σημαίνει μια περίοδο ανάπαυσης οποιασδήποτε φύσης, όπως εξηγήσαμε αλλού. [Βλέπε Μέρος ΙΙ, Τμήμα XXV, "Τα Μυστήρια της Εβδομάδας".] Κι αν αυτό δεν είναι αρκετά πειστικό, τότε μπορούμε να στραφούμε στον στίχο ο οποίος προσθέτει: "έως της επαύριον της εσχάτης εβδομάδος αριθμήσετε πεντήκοντα ημέρας και προσοίσετε θυσίαν νέαν τω Κυρίω [σαράντα εννιά, 7 Χ 7, στάδια δραστηριότητας και σαράντα εννιά στάδια ανάπαυσης, πάνω στις επτά σφαίρες της αλύσου και ύστερα έρχεται η ανάπαυση του Σαββάτου, η *πεντηκοστή*] και θέλετε προσφέρει νέαν πρόσφορου εξ αλφίτων προς τον Κύριον" (Λευϊτικό, ΚΓ', 16). Δηλαδή θα κάνετε μια προσφορά της σάρκας σας ή "του δερμάτινου χιτώνα" και απεκδυόμενοι το σώμα σας θα μείνετε αγνά πνεύματα. Αυτός ο νόμος της προσφοράς, που υποβαθμίστηκε και υλοποιήθηκε με τους αιώνες, ήταν ένας θεσμός που χρονολογείται από τους πρώτους Ατλάντειους. Έφτασε στους Εβραίους μέσω των "Χαλδαίων", οι οποίοι ήταν οι "σοφοί άνθρωποι" μιας κάστας και όχι ενός έθνους, μιας κοινότητας μεγάλων πεπαιδευμένων που ήρθαν από τις "Φιδότρυπές" τους και εγκαταστάθηκαν στην Βαβυλωνία πριν από αιώνες. Κι αν αυτή η ερμηνεία του Λευϊτικού (που είναι γεμάτο από παραποιημένους νόμους του Μάνου) φαίνεται πολύ παρατραβηγμένη, τότε στραφείτε στην Αποκάλυψη. Οποιαδήποτε ερμηνεία κι αν δίνουν οι αδαείς μυστικιστές στο περίφημο Κεφάλαιο ΙΖ', με το αίνιγμα της γυναίκας της ντυμένης στα πορφυρά και τα κόκκινα. Παρά τους Προτεστάντες που γνέφουν στους Ρωμαιοκαθολικούς, όταν διαβάζουν το, "ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΒΑΒΥΛΩΝ Η ΜΕΓΑΛΗ, Η ΜΗΤΗΡ ΤΩΝ ΠΟΡΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΔΕΛΥΓΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ" ή τους Ρωμαιοκαθολικούς που αγριοκοιτάζουν τους Προτεστάντες-οι Αποκρυφιστές, μέσα στην αμεροληψία τους, δηλώνουν ότι αυτά τα λόγια αναφέρονταν εξ αρχής σε *όλες και σε κάθε εξωτερική* Κληρικοκρατία, σε εκείνο το οποίο ήταν η "τελετουργική μαγεία" της αρχαιότητας, με τα τρομακτικά της αποτελέσματα, αλλά που τώρα είναι η αβλαβής (επειδή παραποιήθηκε) φάρσα της τελετουργικής λατρείας. Το "μυστήριο" της γυναίκας και του θηρίου είναι το σύμβολο της ψυχοκτόνου Κληρικοκρατίας και της ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑΣ. "... το θηρίον ότι ην, και ουκ εστί και παρέσται. Ώδε ο νους ο έχων σοφίαν. Αι επτά κεφαλαί όρη επτά εισίν [επτά ήπειροι και επτά φυλαί], οπού η γυνή κάθηται έπ' αυτών". Το σύμβολο όλων των εξωτερικών, βάρβαρων και ειδωλολατρικών πίστεων οι οποίες το σκέπασαν "με το αίμα των αγίων και το αίμα των μαρτύρων", που διαμαρτύρονταν και διαμαρτύρονται. "Και βασιλείς επτά εισίν [επτά φυλές], οί πέντε έπεσαν [της δικής μας πέμπτης φυλής περιλαμβανομένης], ο εις εστίν [η πέμπτη συνεχίζει], ο άλλος [η *έκτη* και *έβδομη* φυλή] ούτω ήλθε, καί ότου ελθη [η φυλή "Βασιλιάς"],

---

επιτρέφει να "διαφωνήσει μαζί του σε αυτό το τελευταίο σημείο", σελ. 186. Το ίδιο και οι Αποκρυφιστές. Γιατί αν και ισχυρίζονται ότι υπήρχε μεγάλη διαφορά στην φυσιολογία και στην εξωτερική εμφάνιση των πέντε Φυλών που αναπτύχθηκαν μέχρι τώρα, ωστόσο υποστηρίζουν ότι τα τωρινά ανθρώπινα είδη προήλθαν από μία και την αυτή αρχέγονη ομάδα, η οποία πρόβαλε από τους "θείους ανθρώπους": τους κοινούς προγόνους και προγεννήτορές μας.

ολίγου αυτόν δει μείναι" (Αποκάλυψη, ΚΖ’, 8-10). Υπάρχουν πολλοί τέτοιοι Αποκαλυπτικοί υπαινιγμοί, αλλά ο σπουδαστής πρέπει να τους βρει μόνος του. Αυτοί οι πέντε Βασιλείς αναφέρθηκαν και προηγούμενα.

Αν η Βίβλος συνδυάζεται με την αρχαιολογία και την γεωλογία για να δείξει ότι ο ανθρώπινος πολιτισμός πέρασε μέσα από τρία λίγο-πολύ ξεχωριστά στάδια, τουλάχιστον στην Ευρώπη και αν ο άνθρωπος, τόσο στην Αμερική και στην Ευρώπη όσο και στην Ασία, χρονολογείται από τις γεωλογικές εποχές, τότε γιατί να μη ληφθούν υπόψη οι αναφορές της Μυστικής Δοξασίας; Είναι πιο φιλοσοφικό ή λογικό και επιστημονικό να δυσπιστούμε, όπως ο Αλμπέρτ Γκωντρύ, στον Μειόκαινο άνθρωπο, ενώ πιστεύουμε ότι τα διάσημα πρωτόγονα εργαλεία[631] του Θενάυ τα σκάλισε η *μαϊμού Δρυοπίθηκος*"; Ή είναι πιο λογικό να πιστεύουμε, όπως οι Αποκρυφιστές, ότι ο Ανθρωπόμορφος πίθηκος ήρθε πολύ μετά τον άνθρωπο; Γιατί αν κάποτε έγινε αποδεκτό και αποδείχθηκε και επιστημονικά ότι "κατά την μεσαία Μειόκαινη εποχή δεν υπήρχε ούτε ένα δείγμα θηλαστικού ταυτόσημου με τα είδη που υπάρχουν τώρα" [Αλμπέρτ Γκωντρύ, *Οι Συνδέσεις του ζωικού κόσμου μέσα στους γεωλογικούς χρόνους*, σελ. 240] και ότι ο άνθρωπος τότε ήταν σχεδόν όπως είναι και τώρα, μόνο πιο ψηλός και πιο αθλητικός από ό,τι εμείς, [μιλώντας για τους κυνηγούς ταράνδων του Πέριγκορτν, ο Ζολι λέει: "είχαν μεγάλο ύψος, ήταν αθλητικοί, με γεροφτιαγμένο σκελετό." (*Ο Άνθρωπος πριν από τα Μέταλλα*, σελ. 353.)] πού βρίσκεται, λοιπόν, η δυσκολία; Από την άλλη μεριά, το γεγονός ότι εκείνοι οι άνθρωποι δεν θα μπορούσαν να ήταν απόγονοι των πιθήκων, ίχνη των οποίων δεν βρίσκονται πριν από την Μειόκαινη εποχή,[632] το μαρτυρούν αρκετοί εξέχοντες φυσιοδίφες.

> Έτσι, στον άγριο της Τεταρτογενούς εποχής, ο οποίος ήταν αναγκασμένος να πολεμάει τα μαμούθ με πέτρινα όπλα, βρίσκουμε όλα εκείνα τα κρανιολογικά χαρακτηριστικά που θεωρούνται γενικά σαν σημάδι μεγάλης διανοητικής ανάπτυξης. [Ντε Κατρφάς, *Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 312.]

Αν ο άνθρωπος – προικισμένος με όλη την νοημοσύνη και την σοφία του – δεν αναδύθηκε στιγμιαία από τον ανεγκέφαλο κατάρρινο πρόγονό του, δεν θα μπορούσε να είχε αποκτήσει τέτοιον εγκέφαλο μέσα στα όρια της Μειόκαινης περιόδου, αν πιστέψουμε τον διαβασμένο Αβά Μπουρζουά.

Όσον αφορά το θέμα των γιγάντων, ο ψηλότερος άνθρωπος που βρέθηκε μέχρι τώρα στην Ευρώπη μεταξύ των απολιθωμάτων, είναι ο "άνθρωπος της Μεντόν" (2 μ.), αλλά μπορεί να ανακαλυφθούν και άλλοι. Ο Ουίλσον, αναφερόμενος από τον Λάμποκ, λέει ότι, "σε έναν τάφο της Νεολιθικής εποχής.... ένας σκελετός υπερφυσικού μεγέθους ανακαλύφθηκε το 1807", και αυτός αποδόθηκε σε έναν βασιλιά της Σκωτίας, τον Άλμπους Μακ Γκάλντους.

Και το γεγονός ότι στις ημέρες μας συναντάμε περιπτωσιακά άνδρες και γυναίκες με ύψος από 2,10 μέχρι 2,70 μ. και 3,0 μ., αποδεικνύει απλώς – βάσει του νόμου του αταβισμού ή της επανεμφάνισης προγονικών χαρακτηριστικών – ότι υπήρχε μια εποχή όπου τα 2,70 και 3,0 μ. ήταν το μέσο ύψος των ανθρώπων, ακόμα και στην δική μας τελευταία ινδοευρωπαϊκή φυλή.

Αλλά επειδή το θέμα αναλύθηκε επαρκώς σε άλλο σημείο, περνάμε τώρα στους Λεμούριους και στους Ατλάντειους, για να δούμε τι γνώριζαν οι αρχαίοι Έλληνες γι' αυτές τις πρώτες φυλές και τι γνωρίζουν τώρα οι σύγχρονοι άνθρωποι.

Το μεγάλο έθνος που ανέφεραν οι Αιγύπτιοι ιερείς, από το οποίο προήρχοντο οι προπάτορες των Ελλήνων της εποχής της Τροίας και το οποίο – όπως βεβαιώθηκε – καταστράφηκε από την Ατλάντεια φυλή, δεν ήταν ασφαλώς, όπως καταλαβαίνουμε, μια φυλή Παλαιολιθικών άγριων. Παρ' όλα αυτά, ακόμα και στις ημέρες του Πλάτωνα, εκτός από τους ιερείς και τους Μυημένους, κανένας δεν φαίνεται να διατήρησε μια σαφή ανάμνηση των προηγούμενων φυλών. Οι πρώτοι Αιγύπτιοι χωρίζονταν από τους τελευταίους Ατλάντειους από αιώνες αιώνων. Αυτοί οι ίδιοι

Γκ. ντε Μορτιγιέ, *Περίπατοι στο Μουσείο του Σαιν Ζερμαίν* (Παρίσι 1869), σελ. 76: "Τα πρωτόγονα εργαλεία του Θενάυ φέρουν αναμφίβολα ίχνη εργασίας ανθρώπινων χεριών".

"Στις όχθες της λίμνης του Μπους", λέει ο Αβά Μπουρζουά, "ο άνθρωπος ζούσε στο μέσον μιας πανίδας η οποία εξαφανίστηκε ολοκληρωτικά (*Ακεροθήριον, Τάπιρος, Μαστόδοντο*). Με την *ποτάμια άμμο της Ορλεάνης ήρθε ο ανθρωπόμορφος πίθ*ηκος (*pliopithecus antiquus*), επομένως μετά από τον άνθρωπο". (Βλέπε Πρακτικά του Διεθνούς Συνεδρίου Ανθρωπολογίας και Αρχαιολογίας, Παρίσι, 1867, 2η Συνεδρίαση, σελ. 67 και επομ.

προέρχονταν από μια ξένη φυλή και είχαν εγκατασταθεί στην Αίγυπτο πριν 400.000 χρόνια περίπου.[633] Αλλά οι Μυημένοι τους είχαν διατηρήσει όλα τα αρχεία. Ακόμα και μέχρι τους χρόνους του Ηροδότου, *Ιστορία*, II, 142, είχαν στην κατοχή τους τα αγάλματα 341 βασιλέων, που είχαν βασιλεύσει στην μικρή τους Άτλαντο-Άρια Υποφυλή. [Βλέπε *Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 66, 5η εκδ.] Αν υπολογίσει κανείς μόνο είκοσι χρόνια κατά μέσο όρο για την βασιλεία κάθε βασιλιά, η διάρκεια της αιγυπτιακής Αυτοκρατορίας πρέπει να μετατοπιστεί προς τα πίσω, από την εποχή του Ηροδότου, περίπου 17.000 χρόνια.

Μπούνσεν παραχωρεί στην μεγάλη Πυραμίδα μια αρχαιότητα 20.000 ετών. Πιο σύγχρονοι αρχαιολόγοι δεν θα της έδιναν πάνω από 5.000 ή το ανώτερο 6.000 χρόνια. Και γενναιόδωρα θα παραχωρούσαν στην Θήβα, με τις εκατό πύλες της, 7.000 χρόνια από την ημέρα της ίδρυσής της. Και όμως υπάρχουν καταγραφές οι οποίες δείχνουν τους Αιγυπτίους ιερείς-μυημένους να ταξιδεύουν προς βορειοδυτική κατεύθυνση δια ξηράς, μέσω εκείνων που αργότερα έγιναν τα Στενά του Γιβραλτάρ, να στρέφονται προς Βορρά και να ταξιδεύουν μέσα από τις μελλοντικές φοινικικές αποικίες της Νότιας Γαλλίας και στην συνέχεια ακόμα πιο Βόρεια, μέχρις ότου, φτάνοντας στο Καρνάκ (Μορμπιχάν), γύριζαν ξανά προς την Δύση και έφταναν, ταξιδεύοντας πάντα δια ξηράς, στο Βορειοδυτικό ακρωτήριο της Νέας Ηπείρου.[634]

Ποιος ήταν ο σκοπός αυτού του μεγάλου ταξιδιού; Και πόσο πίσω πρέπει να τοποθετήσουμε την χρονολογία τέτοιων επισκέψεων; Οι αρχαϊκές καταγραφές δείχνουν τους Μυημένους της Δεύτερης Υποφυλής της Άριας ομάδας, να κινούνται από την μια χώρα στην άλλη προκειμένου να επιθεωρήσουν την κατασκευή των μενίρ και των ντολμέν, των κολοσσιαίων πέτρινων Ζωδιακών και τους τόπους μνημάτων που θα χρησίμευαν σαν δοχεία για τις στάχτες των γενεών που θα έρχονταν. Πότε συνέβη αυτό;

Το γεγονός ότι περνούσαν από την Γαλλία στην Βρετανία *δια ξηράς*, μπορεί να δώσει μια ιδέα για την χρονολογία όπου ένα τέτοιο ταξίδι μπορούσε να γίνει πάνω σε *terra firma* (*στέρη γη*).

Συνέβη:

> [Όταν] η επιφάνεια της Βαλτικής και της Βόρειας θάλασσας ήταν 120 μ. ψηλότερα απ' ό,τι είναι σήμερα. Η κοιλάδα του Σομ δεν είχε σκαφτεί μέχρι το βάθος που έχει φτάσει τώρα. Η Σικελία ήταν ενωμένη με την Αφρική, η Μπαρμπαριά με την Ισπανία. Η Καρχηδόνα, οι Πυραμίδες της Αιγύπτου, τα ανάκτορα της Ουξμάλ και Παλένκουε δεν υπήρχαν ακόμα και οι τολμηροί θαλασσοπόροι της Τύρου και της Σιδώνας, οι οποίοι αργότερα επρόκειτο να επιχειρήσουν τα επικίνδυνα ταξίδια τους κατά μήκος των ακτών της Αφρικής, δεν είχαν ακόμα γεννηθεί. Εκείνο που γνωρίζουμε με βεβαιότητα είναι ότι ο Ευρωπαίος άνθρωπος ήταν σύγχρονος με τα εκλειπόντα είδη της Τεταρτογενούς εποχής... ότι υπήρξε μάρτυρας της ανύψωσης των Άλπεων[635] και της επέκτασης των παγετώνων. Με λίγα λόγια, ότι ζούσε για χιλιάδες χρόνια πριν από την αυγή των πιο

"Κατά την διάρκεια βυθομετρήσεων στο λασπώδες έδαφος της κοιλάδας του Νείλου ανακαλύφθηκαν δύο ψημένα τούβλα, το ένα σε βάθος 18 μ. και το άλλο σε 21 μ. Αν υπολογίσουμε το πάχος της ετήσιας εναπόθεσης που σχηματίζεται από τον ποταμό σε 25 εκ. ανά αιώνα [πιο προσεχτικοί υπολογισμοί έδειξαν ότι δεν είναι πάνω από επτά μέχρι δώδεκα εκατοστά ανά αιώνα], πρέπει να αποδώσουμε στο πρώτο απ' αυτά τα τούβλα μια ηλικία 12.000 χρόνων και στο δεύτερο 14.000 χρόνων. Μέσω ανάλογων υπολογισμών ο Μπουρμάιστερ υποθέτει ότι από την πρώτη εμφάνιση του ανθρώπου στο έδαφος της Αιγύπτου πέρασαν 72.000 χρόνια και ο Ντράπερ αποδίδει στον Ευρωπαίο άνθρωπο, που γνώρισε την τελευταία εποχή παγετώνων, μια αρχαιότητα μεγαλύτερη των 250.000 χρόνων." (*Ο Άνθρωπος πριν από τα Μέταλλα*, σελ. 183.) Οι αιγυπτιακοί ζωδιακοί υποδηλώνουν πάνω από 75.000 χρόνια παρατήρησης! (Βλέπε πιο κάτω.) Σημειώστε επίσης καλά ότι ο Μπουρμάιστερ μιλάει μόνο για τον πληθυσμό του Δέλτα.

Ή αυτό που είναι τώρα οι Βρετανικές Νήσοι, οι οποίες τις μέρες εκείνες δεν είχαν ακόμα αποσπαστεί από την κεντρική ήπειρο. "Ο αρχαίος κάτοικος [του Πίκαρντυ] μπορούσε να περάσει στην Μεγάλη Βρεττανία, χωρίς να διασχίσει το Κανάλι. Οι Βρεττανικές Νήσοι ήταν ενωμένες με την Γαλατία μέσω ενός ισθμού, ο οποίος από τότε καταβυθίστηκε." (Ο Άνθρωπος πριν από τα Μέταλλα, σελ. 183-184.)

Την παρακολούθησε και την θυμόταν επίσης, αφού "η τελική εξαφάνιση της μεγαλύτερης ηπείρου [της Ατλαντίδος] ήταν ένα γεγονός που συνέπεσε με την ανύψωση των Άλπεων", γράφει ένας διδάσκαλος (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 70, 5η έκδ.). Με τον ίδιο ρυθμό που ένα τμήμα της ξηράς του ημισφαιρίου μας εξαφανιζόταν, ένα μέρος της νέας ηπείρου αναδυόταν από την θάλασσα. Πάνω σε αυτόν τον κολοσσιαίο κατακλυσμό, ο οποίος διήρκεσε για μια περίοδο 150.000 χρόνων, βασίζονται όλες οι παραδόσεις για "Κατακλυσμούς", ενώ οι Ιουδαίοι βάσισαν την δική τους απόδοση σε ένα γεγονός που έλαβε χώρα αργότερα στην "Ποσειδώνια".

απόμακρων ιστορικών παραδόσεων. Είναι επίσης δυνατόν, ο άνθρωπος να ήταν σύγχρονος με εκλείψαντα θηλαστικά είδη ακόμα πιο αρχαία... με τον *elephas meridionalis* (μεσογειακό ελέφαντα) των άμμων του Αγ. Πρεστ....και τον *elephas antiquus* (αρχαίο ελέφαντα), ο οποίος θεωρείται αρχαιότερος από τον *elephas primigenius* (πρωτογενή ελέφαντα), αφού τα οστά τους βρίσκονται μαζί με σκαλιστά πρωτόγονα εργαλεία σε αρκετά αγγλικά σπήλαια που σχετίζονται με κείνα του rhinoceros hemitaechus (ημίταιχου ρινόκερου), ακόμα και του *machairodus latidens* (ευρυόδους μαχαιρόδους), που είναι ακόμα αρχαιότερης χρονολογίας. Ο Μ. Ε. Λαρτέ είναι της άποψης ότι δεν υπάρχει τίποτε το αληθινά αδύνατο στην ιδέα της ύπαρξης του ανθρώπου ήδη από την Τριτογενή περίοδο. ["Η Αρχαιότητα της Ανθρώπινης Φυλής", στο έργο του Ζολί, *Ο Άνθρωπος πριν από τα Μέταλλα*, σελ. 184.]

Αν δεν υπάρχει "τίποτε το αδύνατο" στην ιδέα αυτή επιστημονικά και μπορεί να γίνει αποδεκτό ότι ο άνθρωπος ζούσε ήδη από την Τριτογενή περίοδο, τότε είναι καλό να θυμίσουμε στον αναγνώστη ότι ο κ. Κρολ (*Κλίμα και Χρόνος*, Λονδίνο, 1875), τοποθετεί την αρχή εκείνης της περιόδου πριν από 2.500.000 χρόνια·33 αλλά υπήρχε εποχή που της παραχωρούσε 15.000.000 χρόνια.

Κι αν όλα αυτά μπορούν να ειπωθούν για τον Ευρωπαίο άνθρωπο, τότε πόσο μεγαλύτερη είναι η αρχαιότητα του Λεμουρο-Ατλάντειου και του Ατλαντο-Άριου ανθρώπου; Κάθε μορφωμένο άτομο, που παρακολουθεί την πρόοδο της επιστήμης, γνωρίζει πως γίνονται δεκτά όλα τα ίχνη του ανθρώπου κατά την διάρκεια της Τριτογενούς περιόδου. Οι κατηγορίες που εκτοξεύτηκαν εναντίον του Ντεσνόυερς το 1863, όταν ανακοίνωσε στο Γαλλικό Ινστιτούτο ότι είχε κάνει μια ανακάλυψη "στα απείρακτα Πλειόκαινα πετρώματα του Σ. Πρεστ κοντά στο Σαρτρ, που αποδείκνυε την συνύπαρξη του ανθρώπου και του ελέφαντα μεσογειακού", ήταν ισάξιες της περίπτωσης. Η τελευταία ανακάλυψη από τον Αββά Μπουρζουά (το 1867) ότι ο άνθρωπος ζούσε κατά την Μειόκαινη εποχή και η υποδοχή που της επιφυλάχθηκε στο Συνέδριο Προϊστορίας, που έγινε στις Βρυξέλλες το 1872, αποδεικνύει ότι ο μέσος άνθρωπος της επιστήμης ποτέ δεν θα δει άλλο, παρά μόνο εκείνο που θέλει να δει.[636]

σύγχρονος αρχαιολόγος, αν και θεωρητικολογεί *ad infinitum, επ' άπειρον*, πάνω στα ντολμέν και στους κατασκευαστές τους, δεν γνωρίζει στην πραγματικότητα τίποτε γι' αυτούς και την προέλευσή τους. Ωστόσο τα παράξενα και συχνά κολοσσιαία αυτά μνημεία ακατέργαστων λίθων, τα οποία αποτελούνται γενικά από τέσσερα ή επτά γιγαντιαία κομμάτια τοποθετημένα μαζί, είναι σκορπισμένα στην Ασία, στην Ευρώπη και στην Αφρική, σε ομάδες ή σε σειρές. Πέτρες τεράστιου μεγέθους βρίσκονται τοποθετημένες οριζόντια ή με άλλον τρόπο, πάνω σε δυο, τρία, τέσσερα και – όπως στο Πουατού – πάνω σε έξι και επτά βάσεις. Ο κόσμος τα αποκαλεί "βωμούς του διαβόλου", δρυϊδικές λίθους και τάφους γιγάντων. Οι ογκόλιθοι του Καρνάκ στο Μορπιάν της Βρετάνης – τοποθετημένοι σε έντεκα σειρές, 11.000 σε αριθμό και σε μήκος ενάμισι χιλιομέτρου – είναι δίδυμα αδέλφια με κείνους του Στόουνχεντς. Το Κωνικό μενίρ του Λοκμαριακέρ στο Μορμπιάν, έχει μήκος περίπου είκοσι μέτρα και πλάτος δυο. Το Μενίρ του Καμπ Ντολέντ (κοντά στο Σαιν Μαλό) υψώνεται δέκα μέτρα πάνω από το έδαφος και άλλα πέντε μέτρα είναι χωμένα κάτω από αυτό. Τέτοια ντολμέν και προϊστορικά μνημεία απαντώνται σχεδόν σε όλα τα μέρη. Βρίσκονται στην λεκάνη της Μεσογείου, στην Δανία (ανάμεσα στους τοπικούς τύμβους από οκτώ μέχρι δέκα μέτρα ύψος), στις Σχετλανδικές Νήσους, στην Σουηδία, όπου ονομάζονται *ganggriften* (ή τάφοι με διαδρόμους), στην Γερμανία, όπου είναι γνωστά σαν γιγάντιοι τάφοι (*hünengräben*), στην Ισπανία (βλέπε το ντολμέν του Αντεκουέρα κοντά στην Μάλαγα), στην Αφρική, στην Παλαιστίνη και στην Αλγερία, στην Σαρδηνία (βλέπε τα *nuraghi* και τα *sepolture dei giganti* ή τάφοι των γιγάντων), στο Μαλαμπάρ της Ινδίας, όπου ονομάζονται τάφοι των Ντάιτια (γιγάντων) και των Ρακσάσα, των ανθρώπων-δαιμόνων της Λάνκα, στην Ρωσία και στην Σιβηρία, όπου είναι γνωστά σαν *Kurgan*, στο Περού και στην Βολιβία όπου ονομάζονται *chulpas* ή τόποι ταφής κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Οι επιστημονικοί "ένορκοι", ως συνήθως, διαφωνούν. Ενώ οι ντε Κατρφάς, ντε Μορτιγιέ, Βορσέ, Ένγκελχαρντ, Βαλντεμάρ, Σμιτ, Καπελίνι, Αμύ και Καρτελάκ, είδαν στα πρωτόγονα εργαλεία ίχνη ανθρώπινης εργασίας, οι Στίνστραπ, Βιρτσόφ και Ντεζόρ αρνούνται να το κάνουν. Όμως, η πλειοψηφία, αν εξαιρέσουμε μερικούς Άγγλους επιστήμονες, συμφωνεί με τον Μπουρζουά.

Δεν υπάρχει χώρα από την οποία να λείπουν. Ποιος τα κατασκεύασε; Γιατί όλα τους σχετίζονται με όψεις και δράκοντες, με αλλιγάτορες και κροκοδείλους; Επειδή σε μερικά απ' αυτά, όπως πιστεύεται, βρέθηκαν λείψανα "Παλαιολιθικού ανθρώπου" και επειδή, στους νεκρικούς τύμβους της Αμερικής σνακαλύφθηκαν σώματα τελευταίων φυλών με τα συνηθισμένα στολίδια από οστά, όπλα, πέτρινα και πήλινα αγγεία κ.τ.λ., θεωρήθηκαν σαν αρχαίοι τάφοι. Αλλά ασφαλώς οι δυο διάσημοι τύμβοι – ο ένας στην κοιλάδα του Μισσισιπή και ο άλλος στο Οχάιο – γνωστοί αντίστοιχα σαν "τύμβος του Αλλιγάτορα" και "Τύμβος του Μεγάλου Φιδιού", δεν προορίζονταν ποτέ για τάφοι (βλέπε κατωτέρω).[637] Και όμως μας λένε με στόμφο ότι οι κατασκευαστές των ντολμέν και των τύμβων, καθώς και οι ίδιοι οι τύμβοι είναι στην μεν Ευρώπη "Πελασγικοί", στην δε Αμερική προηγούμενοι των Ίνκας, αλλά πάντως όχι "υπερβολικά απόμακρων εποχών". Δεν ψτιάχτηκαν από "καμιά φυλή κατασκευαστών ντολμέν", η οποία δεν υπήρξε ποτέ (άποψη των ντε Μορτιγιέ, Μπάστιαν και Γουέστροπ) παρά μόνο στην παλαιότερη αρχαιολογική φαντασία. Τέλος η άποψη του Βιρτσόφ για τους γιγάντιους τάψους της Γερμανίας έχει γίνει τώρα αποδεκτή σαν αξίωμα: "Μόνο οι τάφοι είναι γιγάντιοι και όχι τα οστά που περιέχουν", λέει ο Γερμανός βιολόγος και η αρχαιολογία δεν έχει παρά να υποκλιθεί και να υποταχθεί στην απόφαση.[638]

Το ότι μέχρι τώρα δεν έχουν βρεθεί γιγαντιαίοι σκελετοί στους "τύμβους", δεν είναι λόγος για να υποστηρίξουμε ότι ποτέ δεν υπήρχαν σε αυτούς λείψανα γιγάντων. Η αποτέφρωση ήταν παγκόσμια μέχρι μια σχετικά πρόσφατη περίοδο: κάπου πριν από 80.000 ή 100.000 χρόνια. Οι πραγματικοί γίγαντες, όμως, πνίγηκαν σχεδόν όλοι μαζί με την Ατλαντίδα. Παρ’ όλα αυτά, οι κλασικοί μιλούν συχνά, όπως δείξαμε αλλού, για γιγάντιους σκελετούς που ανασκάπτονταν στις μέρες τους. Εκτός αυτού, τα ανθρώπινα απολιθώματα μετριώνται ακόμα στα δάκτυλα. Κανένας σκελετός από όσους βρέθηκαν δεν είναι αρχαιότερος από 50 ή 60 χιλιάδες χρόνια[639] και το μέγεθος του ανθρώπου μειώθηκε από 4,5 σε 3,0 ή 3,5 μ., ήδη από την τρίτη υποψυλή της Άριας ομάδας, η οποία υποφυλή, γεννημένη και αναπτυγμένη στην Ευρώπη και στην Μικρά Ασία, κάτω από νέο κλίμα και συνθήκες, είχε γίνει Ευρωπαία. Από τότε, όπως ειπώθηκε, το μέγεθος μειώνεται σταθερά. Είναι, επομένως, πιο σωστό να λέμε ότι μόνο οι τύμβοι είναι αρχαϊκοί και όχι απαραίτητα και τα σώματα των ανθρώπων που περιπτωσιακά βρίσκονται μέσα σε αυτούς. Και ότι εκείνοι οι τύμβοι, αφού είναι γιγαντιαίοι, πρέπει να περιείχαν γίγαντες,[640] ή μάλλον τις στάχτες γενεών γιγάντων.

Αλλά όλα τα γιγαντιαία οικοδομήματα δεν προορίζονταν για τάφοι. Οι ταξιδεύοντες Μυημένοι, τους οποίους υπαινιχθήκαμε πιο πάνω, είχαν σχέση με τα αποκαλούμενα δρυϊδικά μνημεία, όπως το Καρνάκ στην Βρετάνη και το Στόουνχεντζ στην Μεγάλη Βρετανία. Και αυτά τα γιγαντιαία μνημεία είναι συμβολικές καταγραφές της ιστορίας του Κόσμου. Δεν είναι δρυϊδικά, αλλά παγκόσμια. Ούτε τα έφτιαξαν οι Δρυίδες, γιατί αυτοί ήταν απλώς κληρονόμοι της κυκλώπειας παράδοσης, που τους άφησαν οι γενιές των πανίσχυρων κατασκευαστών και "μάγων", τόσο καλών όσο και κακών.

Θα είναι πάντα λυπηρό το γεγονός ότι η ιστορία, απορρίπτοντας *a priori* (*εκ των προτέρων*) την πραγματική ύπαρξη των γιγάντων, διατήρησε τόσες λίγες από τις καταγραφές της αρχαιότητας

Παίρνουμε την ακόλουθη περιγραφή από ένα επιστημονικό έργο: "Το πρώτο απ' αυτά τα ζώα (ο αλλιγάτορας), σχεδιασμένο με αξιόλογη ικανότητα, δεν είναι μικρότερο από 75 μ. μήκος... Το εσωτερικό αποτελείται από ένα σωρό πέτρες, πάνω από τις οποίες καλουπώθηκε το σχήμα με λεπτό σκληρό πηλό. Το μεγάλο ερπετό παριστάνεται με ανοιχτό στόμα, την στιγμή που καταπίνει ένα αυγό, η διάμετρος του οποίου στο μεγαλύτερο σημείο είναι 30 μ. Το σώμα του ζώου είναι διπλωμένο σε καμπύλες και η ουρά του είναι τυλιγμένη σε σπείρα. Ολόκληρο το μήκος του ζώου φτάνει τα 300 μ. Το έργο αυτό είναι μοναδικό... και δεν υπάρχει τίποτε στην γηραιά ήπειρο που να παρουσιάζει κάποια ομοιότητα μαζί του". Εκτός, ίσως, στο συμβολισμό του Όφι – ο κύκλος του Χρόνου – που καταπίνει τον Κόσμο, το αυγό.

Θα ήταν, ίσως, καλύτερα για τα ΓΕΓΟΝΟΤΑ, αν είχαμε περισσότερους ειδικούς στην επιστήμη και λιγότερες "αυθεντίες" πάνω στα παγκόσμια θέματα. Δεν άκουσε ποτέ κανείς τον Χάμπολντ να εκφράζει αυθεντικές και οριστικές κρίσεις για το θέμα των πολυπόδων, ή την φύση των εκφυμάτων.

57.000 χρόνια είναι η χρονολογία που αποδίδει ο δρ. Μπ. Ντόουλερ στα λείψανα των ανθρώπινων σκελετών που βρέθηκαν θαμμένοι κάτω από τέσσερα αρχαία δάση στην Νέα Ορλεάνη και τις όχθες του ποταμού Μισσισιπή.

Ο Μάρεϋ λέει ότι οι Μεσογειακοί βάρβαροι θαύμαζαν τις δυνάμεις των Ατλάντων. "*Η φυσική τους δύναμη ήταν υπερβολική* [δείτε πράγματι τις κυκλώπειες κατασκευές τους], πολλές φορές το έδαφος σειόταν κάτω από τα βήματα τους. 'Ο,τι έκαναν, γινόταν με μεγάλη ταχύτητα... *Ήταν σοφοί* και μεταβίβασαν την σοφία τους στους ανθρώπους." (*Εγχειρίδιο Μυθολογίας*, σελ. 4.)

που τους αφορούσαν. Ωστόσο, σχεδόν σε κάθε μυθολογία – η οποία σε τελική ανάλυση είναι αρχαία ιστορία – οι γίγαντες παίζουν έναν σημαντικό ρόλο. Στην αρχαία νορβηγική μυθολογία οι γίγαντες, ο Σκρυμίρ και τα αδέλφια του – ενάντια στους οποίους πολέμησαν οι γιοι των θεών – ήταν ισχυροί παράγοντες στις ιστορίες θεοτήτων και ανθρώπων. Η σύγχρονη ερμηνεία, που θέλει αυτούς τους γίγαντες να είναι αδελφοί των νάνων και που υποβιβάζει τις μάχες των θεών σε ιστορία της εξέλιξης της Άριας ψυλής, θα γίνει αποδεκτή μόνο μεταξύ των πιστών της Άριας θεωρίας, όπως παρουσιάστηκε από τον Μαξ Μύλλερ. Ακόμα κι αν δεχτούμε ότι οι Τουράνιες φυλές αντιπροσωπεύονταν από τους νάνους (Ντβαργκάρνα) και ότι μια σκουρόχρωμη, στρογγυλοπρόσωπη και νανοειδής ψυλή εκδιώχθηκε προς τα βόρεια, από τους όμορφους Σκανδιναβούς ή τους Αισίρ, τους θεούς που ήταν σαν άνθρωποι, εξακολουθεί να μην υπάρχει, ούτε στην ιστορία ούτε σε κανένα επιστημονικό έργο, καμιά απολύτως ανθρωπολογική απόδειξη για την ύπαρξη σε χρόνο ή χώρο μιας φυλής γιγάντων. Και όμως ο Σβάινφουρτ μπορεί να βεβαιώσει ότι υπάρχει μια τέτοια, σχετικά και *de facto* (*εκ των πραγμάτων*) δίπλα-δίπλα με νάνους. Οι Νιάμ-Νιάμ της Αφρικής είναι κανονικοί νάνοι, ενώ οι γείτονές τους (μερικές φυλές συγκριτικά ανοιχτόχρωμων Αφρικανών) είναι γίγαντες, αν συγκριθούν με τους Νιάμ -Νιάμ και πολύ ψηλοί ακόμα και μεταξύ των Ευρωπαίων, γιατί οι γυναίκες τους έχουν όλες ύφος πάνω από 2 μ. (Βλέπε τα τελευταία έργα του Σβάινφουρτ.)

Από την άλλη μεριά, στην Κορνουάλη και στην αρχαία Βρετανία οι παραδόσεις γι' αυτούς τους γίγαντες είναι υπερβολικά συνηθισμένες. Λέγεται ότι ζούσαν ακόμα και μέχρι την εποχή του Βασιλιά Αρθούρου. Όλα αυτά δείχνουν ότι οι γίγαντες ζούσαν μέχρι πιο πρόσφατα μεταξύ των κελτικών παρά μεταξύ των τευτονικών λαών.

Αν στραφούμε στον Νέο Κόσμο βρίσκουμε παραδόσεις για μια φυλή γιγάντων, η οποία πολέμησε θεούς και ανθρώπους, στην Ταρίγια στις ανατολικές πλαγιές των Άνδεων και στον Ισημερινό. Αυτές οι αρχαίες πίστεις, οι οποίες αποκαλούν ορισμένους τόπους "*Los campos de los gigantes*","*οι πεδιάδες των γιγάντων*", είναι πάντα συνακόλουθες με την ύπαρξη Παλαιολιθικών θηλαστικών και την εμφάνιση Πλειόκαινων ακτών. "Όλοι οι γίγαντες δεν βρίσκονται κάτω από το Όρος Όσσα", και θα είναι πράγματι φτωχή η ανθρωπολογία εκείνη που θα περιορίσει τις παραδόσεις των γιγάντων μόνο στην ελληνική και στην βιβλική μυθολογία. Οι Σλαβικές χώρες, ειδικά η Ρωσία, είναι γεμάτες από μύθους σχετικά με τους *bogatiry* (πανίσχυρους γίγαντες) της αρχαιότητας και οι λαϊκοί θρύλοι τους, οι περισσότεροι από τους οποίους χρησιμοποιήθηκαν σαν βάση για τις εθνικές ιστορίες τους, τα παλαιότερα τραγούδια τους και οι πιο αρχαϊκές παραδόσεις τους, μιλούν για τους γίγαντες των παλιών καιρών. Έτσι μπορούμε με ασφάλεια να απορρίψουμε την σύγχρονη θεωρία η οποία θέλει τους Τιτάνες απλά σύμβολα κοσμικών δυνάμεων. Οι Τιτάνες ήταν πραγματικοί, ζωντανοί άνθρωποι, ύψους από έξι έως τρεισήμισι μέτρων. Ακόμα και οι ομηρικοί ήρωες, οι οποίοι σε μια πολύ πιο πρόσφατη, φυσική, περίοδο της ιστορίας των φυλών, εμφανίζονται να κρατούν όπλα με μέγεθος και βάρος πέρα από την δύναμη και του πιο δυνατού ανθρώπου της σύγχρονης εποχής.

> "Ούτε δυο φορές δέκα άνθρωποι τον τεράστιο
> ογκόλιθο δεν μπορούσαν να σηκώσουν άνθρωποι
> σαν αυτούς που ζουν σε τούτες τις εκφυλισμένες ημέρες".

Αν τα απολιθωμένα αποτυπώματα που βρέθηκαν στο Κάρσον της Νεβάδα, Η.Π.Α., είναι ανθρώπινα, τότε υποδηλώνουν γιγαντιαίους ανθρώπους. Για την αυθεντικότητά τους δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία. Είναι θλιβερό το ότι οι σύγχρονες και επιστημονικές μαρτυρίες για τους γιγάντιους ανθρώπους βασίζονται μόνο σε αποτυπώματα ποδιών. Άπειρες φορές οι σκελετοί υποθετικών γιγάντων ταυτίστηκαν με σκελετούς ελεφάντων και μαστόδοντων. Αλλά όλα αυτά τα λάθη πριν από τις ημέρες της γεωλογίας, καθώς και τα ταξιδιωτικά παραμύθια του σερ Τζον Μοντεβίλ, ο οποίος λέει ότι είδε γίγαντες 17 μ. ψηλούς στην Ινδία, δείχνουν απλώς ότι η πίστη στην ύπαρξη των γιγάντων ποτέ, σε καμιά εποχή, δεν έσβησε από την σκέψη των ανθρώπων.

Εκείνο που γίνεται γνωστό και αποδεκτό είναι ότι αρκετές φυλές γιγαντιαίων ανθρώπων έζησαν και άφησαν σαφή ίχνη. Στο Περιοδικό του Ανθρωπολογικού Ινστιτούτου, (Τομ. I, 1871, σελ. 312-319, άρθρ. του δρ. Κ. Κάρτερ Μπλέικ για τα "Ανθρώπινα Λείψανα της Παλμύρας")

αναφέρεται ότι μια τέτοια φυλή υπήρξε στην Παλμύρα και πιθανώς στην Μαδιάμ, η οποία παρουσίαζε κρανιακό σχήμα εντελώς διαφορετικό από εκείνο των Ιουδαίων. Δεν είναι απίθανο να υπήρξαν στην Σαμάρεια και άλλες τέτοιες φυλές και ο μυστηριώδης λαός που έχτισε εκείνους τους πέτρινους κύκλους στην Γαλιλαία, που σκάλισε τα νεολιθικά εργαλεία στην κοιλάδα του Ιορδάνη και διατήρησε μια αρχαία σημητική γλώσσα εντελώς διαφορετική από τον τετράγωνο εβραϊκό χαρακτήρα, ίσως να είχε γιγαντιαία σωματική διάπλαση. Οι αγγλικές μεταφράσεις της Βίβλου δεν μπορούν ποτέ να θεωρηθούν αξιόπιστες, ακόμα και με την σύγχρονη αναθεωρημένη μορφή τους. Μας μιλάνε για τους *Nephilim* [Νεφιλίμ] μεταφράζοντας την λέξη σαν "γίγαντες" και στην συνέχεια προσθέτουν ότι ήταν "τριχωτοί" άνθρωποι, πιθανόν τα μεγάλα και ισχυρά πρότυπα των μετέπειτα σατύρων που με τόση ευφράδεια περιγράφονται από την φαντασία των Πατέρων, καθώς μερικοί από αυτούς βεβαιώνουν τους θαυμαστές και οπαδούς τους ότι έχουν δει οι ίδιοι "Σατύρους": άλλοι ζωντανούς και άλλοι αλατισμένους και διατηρημένους. Από την στιγμή που η λέξη "γίγαντες" υιοθετήθηκε σαν συνώνυμο της λέξης Νεφιλίμ, οι σχολιαστές τους ταύτισαν με τους γιους του Ανάκ. Οι τυχοδιώκτες που κατέλαβαν την Γη της Επαγγελίας βρήκαν εκεί έναν προϋπάρχοντα πληθυσμό που ξεπερνούσε σε ανάστημα κατά πολύ το δικό τους και τον ονόμασαν φυλή των γιγάντων. Αλλά οι φυλές των πραγματικών γιγάντων είχαν εξαφανιστεί αιώνες πριν από την γέννηση του Μωυσή. Αυτός ο ψηλός λαός υπήρχε στην Χαναάν, ακόμα και στην Μπασάν και ίσως να διέθετε αντιπροσώπους στους Ναβαταίους της Μαδιάμ. Είχαν πολύ μεγαλύτερο ανάστημα από τους μικρόσωμους Ιουδαίους. Πριν από τέσσερις χιλιάδες χρόνια το σχήμα του κρανίου τους και το μεγάλο τους ανάστημα τους ξεχώρισαν από τα τέκνα του 'Εβερ. Πριν από σαράντα χιλιάδες χρόνια οι πρόγονοί τους μπορεί να είχαν ακόμα πιο γιγαντιαίο μέγεθος και πριν από τετρακόσιες χιλιάδες χρόνια *θα πρέπει*, σε σύγκριση με τους σημερινούς ανθρώπους, να ήταν ό,τι οι Μπρόμπντιγκαγκς για τους Λιλλιπούτιους. Οι Ατλάντειοι της μεσαίας περιόδου ονομάζονταν Μεγάλοι Δράκοντες, και το πρώτο σύμβολο των φυλετικών θεοτήτων τους – όταν τους εγκατέλειψαν οι "θεοί" των θείων Δυναστειών – ήταν ένας γιγαντιαίος Όφις.

Για τον σύγχρονο συμβολολόγο το μυστήριο που καλύπτει την προέλευση και την θρησκεία των Δρυίδων είναι τόσο μεγάλο, όσο κι εκείνο των υποτιθέμενων ναών τους, αλλά αυτό δεν ισχύει για τους μυημένους Αποκρυφιστές. Οι ιερείς τους ήταν απόγονοι των τελευταίων Ατλάντειων και τα όσα είναι γνωστά γι' αυτούς, αρκούν για να μας επιτρέψουν να συμπεράνουμε ότι ήταν Ανατολίτες ιερείς, συγγενείς με τους Χαλδαίους και τους Ινδούς, αν και ήταν και κάτι περισσότερο. Μπορούμε να συμπεράνουμε ότι συμβόλιζαν την θεότητά τους όπως συμβολίζουν οι Ινδουιστές τον Βίσνου, οι Αιγύπτιοι τον *Μυστηριακό* θεό τους και όπως οι κατασκευαστές του τύμβου του μεγάλου φιδιού του Οχάιο λάτρευαν τις δικές τους: δηλαδή με την μορφή του "Παντοδύναμου Όφι", του εμβλήματος της αιώνιας θεότητας, του ΧΡΟΝΟΥ (του Ινδού Κάλα). Ο Πλίνιος τους ονομάζει "Μάγους των Γαλατών και των Βρετανών". Αλλά ήταν πολύ περισσότερα απ' αυτό. Ο συγγραφέας του έργου *Ινδικές Αρχαιότητες* βρίσκει μεγάλη συγγένεια μεταξύ των Δρυίδων και των Μπραχμάνων της Ινδίας. Ο δρ. Μπορλάς τονίζει την στενή ομοιότητα μεταξύ αυτών και των Μάγων της Περσίας.[641] Άλλοι βλέπουν μια ταυτότητα με τους Ορφικούς ιερείς της Θράκης: απλώς επειδή αυτοί, στις εσωτερικές διδασκαλίες τους, συνδέονταν με την παγκόσμια Σοφία-Θρησκεία, έτσι, παρουσιάζουν ομοιότητες με όλες τις εξωτερικές λατρείες.

Όπως οι Ινδοί, οι Έλληνες, οι Ρωμαίοι (μιλάμε για τους Μυημένους), οι Χαλδαίοι και οι Αιγύπτιοι, έτσι και οι Δρυίδες πίστευαν στην δοξασία μιας διαδοχής κόσμων, καθώς και σε κείνη των επτά "δημιουργιών" (νέων ηπείρων) και των μετασχηματισμών της επιφάνειας της Γης, όπως και σε μια επταπλή νύχτα και μέρα για κάθε γη ή σφαίρα. [Βλέπε *Εσωτερικός Βουδισμός*] Οπουδήποτε βρίσκεται ο όφις με το αυγό, εκεί θα υπάρχει ασφαλώς και η δοξασία αυτή. Τα Δρακόντιά τους αποτελούν μια απόδειξη. Η πίστη αυτή ήταν τόσο παγκόσμια, ώστε αν την αναζητήσουμε στον εσωτερισμό των διάφορων θρησκειών, θα την ανακαλύψουμε σε όλες. Θα την βρούμε μεταξύ των Άριων Ινδών και των Μαζνταίων, των Ελλήνων, των Λατίνων, ακόμα και

Αλλά οι Μάγοι της Περσίας δεν υπήρξαν ποτέ Πέρσες, ούτε καν Χαλδαίοι. Αυτοί ήρθαν από μια πολύ μακρινή χώρα, ενώ οι Ανατολιστές έχουν την γνώμη ότι η χώρα αυτή ήταν η Μηδία. Ίσως να είναι κι έτσι, αλλά από ποιο μέρος της Μηδίας; Σ' αυτό δεν βρίσκουμε απάντηση.

μεταξύ των αρχαίων Ιουδαίων και των πρώτων Χριστιανών, οι σύγχρονες ομάδες των οποίων ελάχιστα καταλαβαίνουν τώρα τα όσα διαβάζουν στις Γραφές τους.

> ... Αφού, λέει ο Σενέκας, ο κόσμος έχει διαλυθεί και έχει ξαναεισέλθει στην αγκαλιά του Δία, ο θεός αυτός συνεχίζει να παραμένει για λίγο καιρό τελείως συγκεντρωμένος στον εαυτό του και μένει κρυμμένος, κατά κάποιον τρόπο, ολότελα βυθισμένος μέσα στην θεώρηση των ιδεών του. Ύστερα βλέπουμε έναν νέο κόσμο να ξεπροβάλει απ' αυτόν, τέλειο σε όλα τα μέρη του. Τα ζώα δημιουργούνται εκ νέου... [Επιστολή IX, 16.] Και ξανά, μιλώντας για μια κοσμική διάλυση σαν περιλαμβάνουσα την καταστροφή ή τον θάνατο των πάντων, μας διδάσκει ότι όταν οι νόμοι της φύσης θα θαφτούν σε ερείπια και θα φτάσει η τελευταία ημέρα του κόσμου, τότε ο νότιος πόλος θα καταστρέψει, με την πτώση του, όλες τις περιοχές της Αφρικής και ο βόρειος πόλος θα κατακλύσει όλες τις χώρες κάτω από τον άξονά του. Ο τρομαγμένος Ήλιος θα στερηθεί το φως του, το παλάτι του ουρανού που θα πέσει σε παρακμή, θα δημιουργήσει ταυτόχρονα ζωή και θάνατο και κάποιο είδος διάλυσης θα πέσει παρόμοια πάνω στις θεότητες, οι οποίες έτσι θα επιστρέψουν στο αρχικό τους χάος. [*Ηρακλής Οιταίος*, Πράξη III, σκ. III, 1100-1117. Παράβολε Κίνελυ, *Η Αποκάλυψη του Αδάμ-Ωάνες*, σελ. 160.]

Για μια στιγμή μπορεί κανείς να νομίσει ότι διαβάζει την πουρανική διήγηση του Παρασαρά για το μεγάλο *Πραλάγια*. Είναι σχεδόν το ίδιο πράγμα, ιδέα προς ιδέα. Έχει τίποτε παρόμοιο η Χριστιανοσύνη; Έχει, λέμε εμείς. Ας ανοίξει ο αναγνώστης την Αγγλική Βίβλο και ας διαβάσει το κεφάλαιο Γ' από την Δεύτερη Επιστολή του Πέτρου, από τον στίχο 3 μέχρι 13 και θα βρει εκεί τις ίδιες ιδέες:

> Τούτο πρώτον γινώσκοντες ότι έλεύσονται έπ' εσχάτων των ήμερων εμπαίκται κατά τας ιδίας επιθυμίας αυτών, πορευόμενοι και λέγοντες πού εστίν ή επαγγελία της παρουσίας αυτού; άφ' ης γαρ οι πατέρες εκοιμήθησαν, πάντα ούτω διαμένει απ' αρχής κτίσεως λανθάνει γαρ αυτούς τούτο θέλοντας ότι ουρανοί ήστιν εκ πάλαι και γη εξ ύδατος και δι' ύδατος συνεστώσα τω του θεού λόγω, δι' ων ο τότε κόσμος ύδατι κατακλυσθείς απώλετο· οι δε νυν ουρανοί και η γη τω αυτού λόγω τεθησαυρισμένοι εισί πυρί... ήξει, δε η ημέρα... εν η ουρανοί ροιζηδόν παρελεύσονται, στοιχεία δε καυσούμενα... καινούς δε ουρανούς και γην καινήν κατά το επάγγελμα αυτού προσδοκώμεν, εν οις δικαιοσύνη κατοικεί.

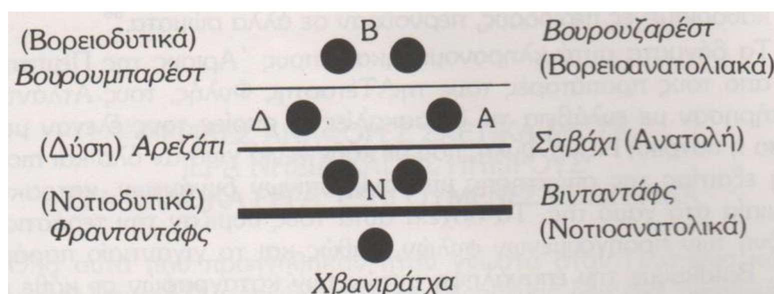
Αν οι ερμηνευτές προτιμούν να βλέπουν σε αυτό μια αναφορά στην δημιουργία, στον κατακλυσμό και στην υποσχεθείσα έλευση του Χριστού, όταν θα ζουν σε μια νέα Ιερουσαλήμ στον ουρανό, αυτό δεν οφείλεται σε λάθος του "Πέτρου". Εκείνο που εννοούσε ο συγγραφέας της Επιστολής, ήταν η καταστροφή της δικής μας Πέμπτης Φυλής από υπόγεια πυρά και πλημμύρες και η εμφάνιση νέων ηπείρων για την Έκτη Ριζική Φυλή. Γιατί όλοι οι συγγραφείς αυτών των Επιστολών ήταν γνώστες της συμβολολογίας, αν όχι των επιστημών.

Ειπώθηκε σε άλλο σημείο ότι η πίστη στην επταπλή σύσταση της "αλύσου" μας ήταν η αρχαιότερη δοξασία των πρώτων Ιρανών, οι οποίοι την πήραν από τον πρώτο Ζαρατούστρα. Είναι καιρός να το αποδείξουμε τώρα σε κείνους τους Πάρσους που έχασαν το κλειδί για το νόημα των Γραφών τους. Στην *Αβέστα*, η γη θεωρείται ταυτόχρονα επταμερής και τριμερής. Αυτό ο δρ. Γκάιγκερ το θεωρεί σαν ασυνέπεια, για τους ακόλουθους λόγους, τους οποίους ονομάζει αντιφάσεις: η *Αβέστα* μιλάει για τα τρία τρίτα της γης γιατί ο *Ριγκ Βέντα* αναφέρει "τρεις γαίες"... "Λέγεται ότι με αυτό εννοούνται τρία στρώματα ή στρώσεις, η μια πάνω στην άλλη". [*Ο Πολιτισμός των Ανατολικών Ιρανών κατά τους Αρχαίους Χρόνους*, σελ.130, 131.] Αλλά αυτός έχει ολότελα λάθος, όπως και όλοι οι εξωτερικοί αδαείς μεταφραστές. Η *Αβέστα* δεν δανείστηκε την ιδέα από τον *Ριγκ Βέντα*, αλλά επαναλαμβάνει απλώς την εσωτερική διδασκαλία. Τα "τρία στρώματα ή στοιβάδες", δεν αναφέρονται μόνο στην σφαίρα μας, αλλά και στις τρεις στοιβάδες των σφαιρών της γήινης αλύσου μας: από δυο σε κάθε πεδίο, στο κατερχόμενο και στο ανερχόμενο τόξο. Έτσι, όσον αφορά τις έξι σφαίρες ή πλανήτες πάνω από την Γη μας, την έβδομη και την τέταρτη, είναι επταμερής, ενώ όσον αφορά τα πεδία πάνω από το δικό μας, είναι τριμερής. Το νόημα αυτό συνεχίζεται και επιβεβαιώνεται από το κείμενο της *Αβέστα* και της *Βεντιντάντ*, ακόμα και από τις υποθέσεις – μια επίπονη και μη ικανοποιητική εικοτολογία – των μεταφραστών και σχολιαστών. Έπεται, επομένως,

ότι, η διαίρεση της "γης" ή μάλλον της γήινης αλύσου, σε επτά *Keshvars* [*Κεσβάρ*] δεν έρχεται σε αντίθεση με τις τρεις "ζώνες", αν αυτή η λέξη διαβαστεί σαν "πεδία". Όπως παρατηρεί ο Γκάιγκερ,

επταδική αυτή διαίρεση είναι πολύ παλιά – η αρχαιότερη απ' όλες – αφού οι *Γκάτα* μιλάνε ήδη για την "επταμερή γη" [*Bumyao haftaithe* στο *Yasna* XXXII, 3]. Γιατί "σύμφωνα με τις Γραφές των Πάρσων, τα επτά Κεσβάρ πρέπει να θεωρούνται σαν εντελώς ασύνδετα μέρη της γης", πράγμα που ασφαλώς είναι. Αφού "ανάμεσα τους κυλάει ο Ωκεανός, έτσι ώστε είναι αδύνατο – όπως αναφέρθηκε σε αρκετά αποσπάσματα – να περάσει κανείς από ένα Κεσβάρ σε ένα άλλο. [Παράβαλε για παράδειγμα, Τομ. I, σελ. 4, της Μετάφρασης του *Παχλαβί, Μπουνταχίς*, XXI, 2-3.] Φυσικά, ο "Ωκεανός" είναι το διάστημα, γιατί ονομαζόταν "Ύδατα του Διαστήματος" πριν γίνει γνωστό σαν Αιθέρας. Επίσης, η λέξη Κεσβάρ αποδίδεται συνήθως με την λέξη Ντβιπά και ειδικά το Χβανιράτα με το Τζαμπουντβίπα (Νεριοσέγγκ, ο μεταφραστής του *Γιάσνα*) [σημείωση του Νταράμπ Νταστούρ Πεσοτάν Σανγκνιάνα, μεταφραστή του έργου του δρ. Βίλχελμ Γκάιγκερ, *Ο Πολιτισμός των Ανατολικών Ιρανών*.] Αλλά αυτό δεν λαμβάνεται υπόψη από τους Ανατολιστές και γι' αυτό βλέπουμε ότι, ακόμα και ένας τόσο μορφωμένος Ζωροαστριστής και Πάρσος εκ καταγωγής όπως ο μεταφραστής του έργου του Γκάιγκερ, περνάει αδιάφορα και χωρίς καν ένα σχόλιο, τις ποικίλες παρατηρήσεις του πρώτου για τις τέτοιου είδους "ασυμφωνίες" που αφθονούν στα Μαζνταϊκά Κείμενα. Μια απ' αυτές τις "ασυμφωνίες" και τις "συμπτώσεις" αφορά στην ομοιότητα του ζωροαστρικού και του ινδικού δόγματος σχετικά με τους επτά Ντβιπά (νήσους ή μάλλον ηπείρους), όπως απαντώνται στα *Πουρανά*, δηλαδή: "Οι Ντβιπά σχηματίζουν ομόκεντρους δακτυλίους, οι οποίοι χωριζόμενοι από τον ωκεανό, περιβάλλουν τον Τζάμπου-Ντβιπά, που βρίσκεται στο κέντρο" και "σύμφωνα με την ιρανική άποψη, το Κεσβάρ Χβανιράτχα βρίσκεται παρόμοια στο κέντρο των υπόλοιπων... καθένα από τα υπόλοιπα (τα άλλα έξι Κεσβάρ) είναι ένας ιδιαίτερος ξεχωριστός τόπος και έτσι συγκεντρώνονται γύρω (πάνω) από το Χβανιράτχα" [Γκάιγκερ, *Ο Πολιτισμός των Ανατολικών Ιρανών*, σελ. 130,131]. Το Χβανιράτχα δεν είναι – όπως πίστευε ο Γκάιγκερ και ο μεταφραστής του – "η χώρα όπου κατοικούσαν οι Ιράνιες Φυλές", και τα άλλα ονόματα δεν σημαίνουν τα "γειτονικά εδάφη των ξένων εθνών στον Βορρά, στον Νότο, στην Δύση και στην Ανατολή", [Γκάιγκερ, *Ο Πολιτισμός των Ανατολικών Ιρανών*, σελ. 132], αλλά τον πλανήτη μας, την Γη. Γιατί εκείνο που εννοεί

φράση που ακολουθεί από κείνη που αναφέρθηκε, δηλαδή ότι "δυο: τα *Βουρουμπαρέστ* και *Βουρουζαρέστ*, βρίσκονται στον Βορρά, δυο: τα Βινταντάφς και Φρανταντάφς βρίσκονται στον Νότο, τα Σαβαχί και Αρεζάχι βρίσκονται στην Ανατολή και στην Δύση". Η φράση αυτή είναι απλώς η πολύ γραφική και ακριβής περιγραφή της "αλύσου" του πλανήτη μας, της Γης, η οποία στο Βιβλίο των Ντζιάν (11) αναπαριστάνεται ως εξής:

Για να γίνει ορθόδοξο δόγμα, το μόνο που χρειάζεται είναι τα μαζνταϊκά ονόματα που δίνονται προηγούμενα, να αντικατασταθούν με κείνα που χρησιμοποιούνται στην Μυστική Δοξασία. Η "Γη" (ο Κόσμος μας), επομένως, είναι "τριμερής" γιατί η άλυσος των κόσμων βρίσκεται σε τρία διαφορετικά πεδία, πάνω από την σφαίρα μας και είναι επταμερής εξαιτίας των επτά πλανητών ή σφαιρών που σχηματίζουν την άλυσο. Εξ αυτού και το περαιτέρω νόημα που δίνεται στην *Βεντιντάντ*, [Φάργκαρντ XIX, 39, (127)], όπου δείχνεται ότι, "μόνο το *Χβανιράτχα* συνδυάζεται με [την λέξη] *ιμάτ*, "αυτή" (η γη), ενώ όλα τα άλλα *Κεσβάρ* συνδυάζονται με την λέξη "*αβάτ*", "εκείνη", ή εκείνες: οι άνω γαίες". Τίποτε δεν θα μπορούσε να είναι σαφέστερο.

Το ίδιο μπορεί να ειπωθεί για την σύγχρονη κατανόηση όλων των άλλων αρχαίων πίστεων.

Επομένως οι Δρυίδες κατανοούσαν το νόημα του Ηλίου στον Ταύρο, αφού όταν όλα τα άλλα πυρά έσβηναν στην 1η Νοεμβρίου, μόνο το δικό τους ιερό και άσβεστο πυρ παρέμενε για να φωτίζει τον ορίζοντα, όπως εκείνο των Μάγων και των σύγχρονων Ζωροαστριστών. Και όταν η αρχική Πέμπτη Φυλή και οι τελευταίοι Χαλδαίοι, όπως οι Έλληνες και επίσης οι Χριστιανοί – που κάνουν το ίδιο μέχρι σήμερα, χωρίς να υποψιάζονται το πραγματικό του νόημα – έτσι κι αυτοί χαιρετούσαν το Άστρο του Πρωινού, την όμορφη Αφροδίτη-Λούσιφερ.[642] Ο Στράβωνας, *Γεωγραφικά* (Βιβλ. Τέταρτο, IV 6, V 4), μιλάει για ένα νησί κοντά στην Βρετανία, όπου "λατρευόταν η Δήμητρα και η Περσεφόνη με τις ίδιες τελετές όπως στην Σαμοθράκη κι αυτό το νησί ήταν η Ιερή Ιέρνη", όπου ένα αιώνιο φως έκαιγε. Οι Δρυίδες πίστευαν στην επαναγέννηση του ανθρώπου, όχι όπως εξηγεί ο Λουκιανός, *Φαρσάλια* (I, 452-463): "ότι το ίδιο πνεύμα θα ζωοποιήσει ένα νέο σώμα, όχι εδώ, αλλά σε διαφορετικό κόσμο", αλλά με μια σειρά επανενσαρκώσεων στον ίδιο κόσμο. Γιατί, όπως λέει ο Διόδωρος, διακήρυσσαν πως οι ψυχές των ανθρώπων, ύστερα από καθορισμένες περιόδους, περνούσαν σε άλλα σώματα.[643]

Τα δόγματα αυτά κληρονομήθηκαν στους Άριους της Πέμπτης Φυλής από τους προπάτορές τους της Τέταρτης Φυλής, τους Ατλάντειους. Διατήρησαν με ευλάβεια τις διδασκαλίες οι οποίες τους έλεγαν με ποιον τρόπο η πατρική Ριζική Φυλή, που με κάθε γενιά γινόταν όλο και πιο φιλόδοξη εξαιτίας της απόκτησης υπερανθρώπινων δυνάμεων, κατρακύλησε βαθμιαία στον χαμό της. Τα αρχεία αυτά τους θύμιζαν την τεράστια νοημοσύνη των προηγούμενων φυλών, καθώς και το γιγαντιαίο παράστημά τους. Βρίσκουμε την επανάληψη αυτών των καταγραφών σε κάθε εποχή της ιστορίας, σε κάθε αρχαίο απόσπασμα που έφτασε ως εμάς από την αρχαιότητα.

Αιλιανός, *Ποικίλη Ιστορία* (III, 18), διέσωσε ένα απόσπασμα από τον Θεόπομπο που γράφηκε επί των ημερών του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Είναι ένας διάλογος ανάμεσα στον Μίδα, από την Φρυγία και στον Σιληνό. Ο Σιληνός μιλάει στον Μίδα για μια ήπειρο που υπήρχε στους αρχαίους χρόνους και η οποία ήταν τόσο τεράστια ώστε η Ασία, η Ευρώπη και η Αφρική έμοιαζαν με ασήμαντα νησιά σε σύγκριση μαζί της. Ήταν η τελευταία που έβγαζε ζώα και φυτά γιγαντιαίου μεγέθους. Εκεί, λέει ο Σιληνός, οι άνθρωποι έφταναν στο διπλάσιο μέγεθος του πιο ψηλού ανθρώπου της εποχής του (του αφηγούμενου) και ζούσαν τα διπλάσια χρόνια. Είχαν πλούσιες πόλεις με ναούς και σε μια από αυτές ζούσαν πάνω από ένα εκατομμύριο κάτοικοι, ενώ το χρυσάφι και το ασήμι υπήρχαν σε μεγάλη αφθονία.

Η υπόθεση του Γκροτ ότι η Ατλαντίδα δεν ήταν παρά ένας μύθος προερχόμενος από μια οθφαλμαπάτη – σύννεφα σ' έναν λαμπερό ορίζοντα που έπαιρναν το σχήμα νησιών πάνω στην χρυσαφένια θάλασσα – είναι υπερβολικά αστήρικτη ακόμα και για να αναφερθεί.

***　　*　　***

Α
ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΙΕΡΑ ΝΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΕ ΗΠΕΙΡΟΥΣ ΣΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΕΡΓΑ, ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Όλα αυτά που προηγήθηκαν ήταν γνωστά στον Πλάτωνα και σε πολλούς άλλους. Αλλά επειδή κανένας Μυημένος δεν είχε δικαίωμα να αποκαλύψει και να δηλώσει τα όσα γνώριζε, οι μεταγενέστεροι δέχθηκαν μόνο νύξεις. Έχοντας σαν σκοπό να καθοδηγήσει περισσότερο σαν

Στο έργο του, *Η Αποκάλυψη του Αδάμ-Ωάνες* (σελ. 162-163), ο δρ. Κίνελυ παραθέτει τον Βάλανσι ο οποίος λέει: «Δεν ήταν ούτε μια βδομάδα που είχα αποβιβαστεί στην Ιρλανδία από το Γιβραλτάρ, όπου μελετούσα Εβραϊκά και Χαλδαϊκά από Ιουδαίους διάφορων χωρών και θρησκευμάτων, όταν άκουσα μια νεαρή χωρική να λέει σε έναν συμπατριώτη της που στεκόταν δίπλα της, "*Feach an Maddin Nag*" (*Κοίτα το Πρωινό Αστέρι*), δείχνοντας τον πλανήτη Αφροδίτη, την *Maddina Nag* των Χαλδαίων».

Βιβλιοθήκη, V, 28, 6 και επόμ. Υπήρχε μια εποχή όπου ολόκληρος ο κόσμος, το σύνολο της ανθρωπότητας, είχε μια θρησκεία και όπου μιλούσαν "μια γλώσσα". "Όλες οι θρησκείες του Κόσμου ήταν στην αρχή Μια και προέρχονταν από ένα κέντρο", λέει πολύ σωστά ο Φάμπερ.

ηθοπλάστης παρά σαν γεωγράφος και εθνολόγος ή ιστορικός, ο Έλληνας φιλόσοφος συγχώνευσε την ιστορία της Ατλαντίδος, η οποία κάλυπτε αρκετά εκατομμύρια χρόνια, μέσα σε ένα γεγονός το οποίο τοποθέτησε σε ένα συγκριτικά μικρό νησί, 3000 στάδια μήκους και 200 πλάτους (ή περίπου 576 και 38,5 χιλ. που είναι το μέγεθος σχεδόν της Ιρλανδίας), ενώ οι ιερείς μίλησαν για την Ατλαντίδα σαν μια ήπειρο τεράστια όσο "όλη η Ασία και η Λιβύη" μαζί (*Κριτίας*, 108 Ε). Αλλά οσοδήποτε αλλαγμένη κι αν είναι στην γενική μορφή της, η διήγηση του Πλάτωνα φέρει την σφραγίδα της αλήθειας πάνω της.[644] Οπωσδήποτε δεν ήταν αυτός που την επινόησε, αφού ο Όμηρος που προηγήθηκε κατά πολλούς αιώνες, μιλάει για τους Άτλαντες (τους δικούς μας Ατλάντειους) και για το νησί τους, στην *Οδύσσεια* (VII, 244-245). Επομένως η παράδοση ήταν αρχαιότερη από τον βάρδο του Οδυσσέα. Οι Άτλαντες και οι Ατλαντίδες της μυθολογίας βασίζονται πάνω στους Άτλαντες και στις Ατλαντίδες της ιστορίας. Τόσο ο Σαγχουνιάθων όσο και Διόδωρος διέσωσαν την ιστορία εκείνων των ηρώων και ηρωίδων, όσο κι αν μπερδεύτηκαν οι διηγήσεις τους με το μυθολογικό στοιχείο.

Ακόμα και στις ημέρες μας παρακολουθούμε το εκπληκτικό γεγονός τέτοιες συγκριτικά πρόσφατες προσωπικότητες, όπως ο Σαίξπηρ και ο Γουλιέλμος Τέλος, να απορρίπτονται και να γίνεται μια προσπάθεια να δειχθεί πως ο μεν ένας ήταν απλώς ένα ψευδώνυμο και ο άλλος ένα πρόσωπο που δεν υπήρξε ποτέ. Τι το περίεργο, λοιπόν, που δυο πανίσχυρες φυλές – οι Λεμούριοι και οι Ατλάντειοι – αναμίχθηκαν και με τον καιρό ταυτίστηκαν με ημιμυθικούς λαούς, οι οποίοι έφεραν όλοι το ίδιο πατρώνυμο;

Ηρόδοτος, *Ιστορία* (IV, παρ. 184), μιλάει για τους Άτλαντες: έναν λαό της Δυτικής Αφρικής που έδωσε το όνομα του στο Όρος Άτλας, οι οποίοι ήταν χορτοφάγοι και "ο ύπνος τους δεν ταρασσόταν ποτέ από όνειρα" και οι οποίοι επίσης, "καθημερινά καταριόνταν τον Ήλιο κατά την ανατολή και κατά την δύση του, γιατί η υπερβολική του θερμότητα τους έκαιγε και τους βασάνιζε.

Οι δηλώσεις αυτές βασίζονται πάνω σε ηθικά και ψυχικά γεγονότα και όχι σε φυσιολογικές διαταραχές. Η ιστορία του Άτλαντα (βλέπε ανωτέρω) μας δίνει το κλειδί γι' αυτές. Αν οι Άτλαντες δεν διατάρασσαν ποτέ τον ύπνο τους με όνειρα, είναι γιατί η ιδιαίτερη αυτή παράδοση αναφέρεται στους πρώτους Ατλάντειους, των οποίων ο φυσικός σκελετός και ο εγκέφαλος δεν είχαν στερεοποιηθεί αρκετά, με την φυσιολογική έννοια, ώστε να επιτρέπουν στα νευρικά κέντρα να δρουν κατά την διάρκεια του ύπνου. Όσον αφορά την άλλη δήλωση – δηλαδή ότι καθημερινά "καταριόνταν τον Ήλιο" – κι αυτή δεν έχει επίσης καμιά σχέση με την θερμότητα, αλλά με τον ηθικό εκφυλισμό που μεγάλωνε μαζί με την φυλή. Εξηγείται στα Σχόλια μας. "Αυτοί [η έκτη υποφυλή των Ατλάντειων] χρησιμοποιούσαν μαγικές επωδούς ακόμα και ενάντια στον Ήλιο" και όταν αποτύχαιναν σ' αυτές τον καταριόνταν. Οι αρχαιοι πίστευαν ότι οι μάγισσες της Θεσσαλίας ότι είχαν την δύναμη να καλέσουν κάτω την Σελήνη, όπως μας βεβαιώνει η ελληνική ιστορία. Οι Ατλάντειοι της τελευταίας περιόδου ήταν φημισμένοι για τις μαγικές ικανότητες και την κακία τους, για την φιλοδοξία τους και την περιφρόνηση των θεών. Γι' αυτό και οι ίδιες παραδόσεις εκφράζονται στην Βίβλο σχετικά με τους προκατακλυσμιαίους γίγαντες και τον Πύργο της Βαβέλ, οι οποίες απαντώνται επίσης και στο *Βιβλίο του Ενώχ*.

Διόδωρος, *Βιβλιοθήκη* (III, 54, 56), καταγράφει άλλα γεγονότα: οι Ατλάντειοι καυχιόνταν ότι κατείχαν την γη στην οποία γεννήθηκαν όλοι οι θεοί, ακόμα ότι είχαν τον Ουρανό για πρώτο Βασιλιά τους και ότι αυτός ήταν επίσης ο πρώτος που τους δίδαξε αστρονομία. Ελάχιστες άλλες πληροφορίες έφτασαν ως εμάς από την Αρχαιότητα.

Η ειλικρίνεια του Πλάτωνα αμφισβητείται τόσο αδικαιολόγητα όταν συζητείται η "ιστορία της Ατλαντίδος" ακόμα και από φιλικούς κριτικούς, όπως είναι ο καθηγητής Τζάουετ, ώστε φαίνεται σωστό να παραθέσουμε την μαρτυρία ενός ειδικού πάνω στο θέμα. Αρκεί αυτή για να φέρει σε πολύ δύσκολη θέση όλους τους φιλολογικούς σοφιστές:

"Αν η γνώση μας για την Ατλαντίδα ήταν περισσότερο πλήρης, χωρίς αμφιβολία θα βλέπαμε ότι σε κάθε περίπτωση που ο λαός της Ευρώπης συμφωνεί με τον λαό της Αμερικής, βρίσκονταν και οι δυο σε συμφωνία με τον λαό της Ατλαντίδος... Θα φανεί ότι σε κάθε περίπτωση που ο Πλάτωνας μας δίνει πληροφορίες αναφορικά με την Ατλαντίδα, βρίσκουμε ότι η συμφωνία πράγματι υπάρχει. Περιλάμβανε την αρχιτεκτονική, την γλυπτική, την ναυσιπλοΐα, την γραφή, το οργανωμένο ιερατείο, τον τρόπο λατρείας, την γεωργία, την κατασκευή δρόμων και καναλιών. Και είναι λογικό να υποθέσουμε ότι οι ίδιες αντιστοιχίες υπήρχαν και σε όλες τις άλλες μικρότερες λεπτομέρειες..." (Ντόνελυ, *Ατλαντίδα*, σελ. 164).

μύθος του Άτλαντα είναι μια αλληγορία που κατανοείται εύκολα. Ο Άτλας είναι οι αρχαίες ήπειροι της Λεμουρίας και της Ατλαντίδος, συνδυασμένες και προσωποποιημένες σε ένα σύμβολο. Οι ποιητές αποδίδουν στον Άτλαντα, όπως και στον Πρωτέα, μια ανώτερη σοφία και μια παγκόσμια γνώση, και ειδικά μια *απόλυτη εξοικείωση με τα βάθη του ωκεανού*: γιατί και οι δυο ήπειροι έφεραν φυλές που καθοδηγήθηκαν από θείους δασκάλους και γιατί και οι δυο μεταφέρθηκαν στον βυθό της θάλασσας, όπου τώρα κοιμούνται μέχρι την επόμενη επανεμφάνισή τους πάνω από τα ύδατα. Ο Άτλας είναι γιος μιας νύμφης του ωκεανού και κόρη του είναι η Καλυψώ: "η υδάτινη άβυσσος". Η Ατλαντίδα καταποντίστηκε κάτω από τα νερά του ωκεανού και ο απόγονός της κοιμάται τώρα τον αιώνιο ύπνο στον βυθό του. Η *Οδύσσεια* τον παρουσιάζει σαν φύλακα και "συντηρητή" των τεράστιων στηλών που χώριζαν τον ουρανό από την γη. Αυτός είναι "υποστηρικτής" τους. Και επειδή και οι δυο – η Λεμουρία που καταστράφηκε από υποθαλάσσια πυρά και η Ατλαντίδα που καταβυθίστηκε από τα κύματα – χάθηκαν στα βάθη του ωκεανού,[645] λέγεται ότι ο Άτλας αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την επιφάνεια της γης και να πάει να βρει τον αδελφό του Ιαπετό στα βάθη του Τάρταρου. [Ησιόδου, *Θεογονία,* 507-509, Ομήρου, *Οδύσσεια*, I, 52-53.] Ο σερ Τεοντόρ Μάρτιν έχει δίκιο όταν ερμηνεύει την αλληγορία αυτή λέγοντας ότι ο Άτλας "στεκόμενος στο στέρεο έδαφος του κατώτερου ημισφαιρίου του " σύμπαντος, μεταφέρει έτσι ταυτόχρονα τον δίσκο της γης και τον ουράνιο θόλο: το στερεό περίβλημα του ανώτερου ημισφαιρίου". [Πρακτικά της Ακαδημίας των Επιγραφών, Τόμος 28, μέρος 2 (1874), σελ. 176.] Γιατί ο Άτλας είναι η Ατλαντίδα που στηρίζει τις νέες ηπείρους και τους "ορίζοντές" τους πάνω στους "ώμους" της.

Ντεσάρμ στην *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας* (σελ. 314 υποσημείωση), εκφράζει μια αμφιβολία ως προς την ορθή μετάφραση από τον Πιερόν της ομηρικής λέξης *έχει* με την λέξη *sustinet*, αφού δεν είναι δυνατόν να καταλάβουμε "πώς ο Άτλας μπορεί να στηρίξει ή να κρατήσει ταυτόχρονα επτά στήλες τοποθετημένες σε διαφορετικές τοποθεσίες". Αν ο Άτλας ήταν ένα άτομο, θα επρόκειτο για φοβερό μεταφραστικό λάθος. Αλλά αφού προσωποποιεί μια ήπειρο στην Δύση, λέγεται ότι στηρίζει ταυτόχρονα τον ουρανό και την γη [Αισχύλος, *Προμηθέας Δεσμώτης*, 351-353 (ή 367), 431-433 (ή 447-449)], δηλαδή τα πόδια του γίγαντα πατούν στην γη ενώ οι ώμοι του στηρίζουν τον ουράνιο θόλο: ένας υπαινιγμός για τις γιγαντιαίες κορυφές της Λεμουρίας και της Ατλάντειας ηπείρου. Έτσι η λέξη "υποστηρικτής" αποδεικνύεται πολύ σωστή. Ο όρος "συντηρητής" από την ελληνική λέξη *έχει*, την οποία ο Ντεσάρμ – ακολουθώντας τον σερ Τεοντόρ Μάρτιν – θεωρεί ότι σημαίνει φυλάσσει και επιμελείται, δεν αποδίδει το ίδιο νόημα.

Η ιδέα οφείλετο ασφαλώς στην γιγαντιαία οροσειρά που διέσχιζε το γήινο όριο (ή δίσκο). Αυτές οι βουνοκορφές βύθιζαν τις ρίζες τους στον πυθμένα των θαλασσών, ενώ ύψωναν το κεφάλι τους προς τον ουρανό με τις κορυφές τους να χάνονται μέσα στα σύννεφα. Οι αρχαίες ήπειροι είχαν περισσότερα βουνά παρά κοιλάδες. Ο Άτλας και η Κορυφή της Τενερίφης, τα υποβαθμισμένα απομεινάρια των δυο χαμένων ηπείρων, ήταν τρεις φορές ψηλότερα κατά την διάρκεια των ημερών της Λεμουρίας και δυο φορές πιο ψηλά κατά την διάρκεια της Ατλαντίδος. Έτσι οι Λίβυοι ονόμαζαν το Όρος Άτλας, "στήλες του Ουρανού", σύμφωνα με τον Ηρόδοτο, *Ιστορία* (Βιβ. IV, 184) και ο Πίνδαρος, *Πύθιες Ωδές* (I, 19-20), χαρακτήρισε την μετέπειτα Αίτνα σαν "ουράνια στήλη". Ο Άτλας ήταν μια απρόσιτη νησιωτική κορυφή τον καιρό της Λεμουρίας, όταν η αφρικανική ήπειρος δεν είχε ακόμα προβάλει. Είναι το μοναδικό Δυτικό απομεινάρι, που επιβιώνει ανεξάρτητο, της ηπείρου πάνω στην οποία γεννήθηκε, αναπτύχθηκε και χάθηκε η Τρίτη Φυλή,[646]·γιατί τώρα η Αυστραλία αποτελεί τμήμα της Ανατολικής ηπείρου. Ο περήφανος Άτλας, σύμφωνα με την παράδοση, είχε πια βυθιστεί κατά το ένα τρίτο του μεγέθους του μέσα στο νερό, και παρέμειναν τα δυο τρίτα του σαν μια κληρονομιά στην Ατλαντίδα.

Οι χριστιανοί δεν πρέπει να αντιδρούν σε αυτήν την δοξασία της περιοδικής καταστροφής των ηπείρων από πυρ και νερό, γιατί στην Β' Επιστολή του Πέτρου αυτός μιλάει για την γη "... εξ δδατος καί δι' ύδατος συνεστώσα... δι' ων ο τότε κόσμος ύδατι κατακλυσθείς απώλετο- οι δε νυν ουρανοί και γη τεθησαυρισμένοι εισί πυρί τηρούμενοι". (Βλέπε επίσης το έργο ανωνύμου, *Βίοι Αλχημιστών Φιλοσόφων*, Λονδίνο, 1815, σελ. 4.)

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Άτλας είναι η τοποθεσία στην οποία χάθηκε, γιατί αυτό συνέβη στην Βόρεια και Κεντρική Ασία, αλλά ο Άτλας αποτελούσε μέρος της ηπείρου.

Αυτά ήταν γνωστά στους ιερείς της Αιγύπτου και στον ίδιο τον Πλάτωνα και μόνο ο απαράβατος όρκος της μυστικότητας, ο οποίος επεκτάθηκε ακόμα και στα μυστήρια του Νεοπλατωνισμού, εμπόδισε την αποκάλυψη ολόκληρης της αλήθειας.[647] Πράγματι τόσο μυστική ήταν η γνώση των τελευταίων νησιών της Ατλαντίδος – εξαιτίας των υπερανθρώπινων δυνάμεων που κατείχαν οι κάτοικοί της, οι τελευταίοι άμεσοι απόγονοι των θεών ή των θείων Βασιλέων, όπως θεωρούνταν – ώστε η αποκάλυψη της τοποθεσίας και της ύπαρξής τους τιμωρείτο με θάνατο.

Θεόπομπος αναφέρει το ίδιο στο αμφισβητούμενο έργο του *Μέρωψ*, όταν μιλάει για τους Φοίνικες σαν τους μοναδικούς ναυσιπλόους των θαλασσών που βρέχουν την Δυτική ακτή της Αφρικής και οι οποίοι ταξίδευαν με τέτοια μυστικότητα, ώστε συχνά βύθιζαν τα ίδια τους τα πλοία για να κάνουν τους υπερβολικά περίεργους ξένους να χάσουν κάθε ίχνος τους. Υπάρχουν Ανατολιστές και ιστορικοί – και αυτοί αποτελούν την πλειοψηφία – οι οποίοι, ενώ παραμένουν εντελώς ασυγκίνητοι από την μάλλον ωμή γλώσσα της Βίβλου και από κάποια γεγονότα που περιγράφονται εκεί, δείχνουν την μεγαλύτερη απέχθεια για την ανηθικότητα του Πανθέου της Ινδίας και της Ελλάδας.[648] Μπορεί να μας πουν ότι και πριν απ' αυτούς ο Ευριπίδης, ο Πίνδαρος, ακόμα και ο Πλάτωνας εξέφρασαν παρόμοιες απόψεις, ότι κι αυτοί ενοχλούνταν από τις επινοούμενες ιστορίες: "εκείνες τις άθλιες ιστορίες των ποιητών", όπως το εκφράζει ο Ευριπίδης, *Μανία Ηρακλέους*, 1346: *αοιδών οίδε δύστηνοι λόγοι*.

Αλλά ίσως να υπήρχε κάποιος άλλος λόγος γι' αυτό. Σύμφωνα με εκείνους που γνώριζαν ότι υπάρχουν περισσότερα από ένα κλειδιά στον θεογονικό συμβολισμό, θα ήταν λάθος να εκφραστεί με μια γλώσσα τόσο ωμή και παραπλανητική. Γιατί, αν ο μορφωμένος και διαβασμένος φιλόσοφος μπορούσε να διακρίνει τον πυρήνα της σοφίας κάτω από την χονδροειδή φλούδα του καρπού και γνώριζε πως αυτή έκρυβε τους μεγαλύτερους νόμους και αλήθειες της ψυχικής και υλικής φύσης, καθώς και την πηγή όλων των πραγμάτων, δεν συνέβαινε το ίδιο και με τον αμύητο αδαή. Γι' αυτόν το νεκρό γράμμα ήταν θρησκεία, η ερμηνεία: ιεροσυλία. Κι αυτό το νεκρό γράμμα δεν μπορούσε να τον εξυψώσει ούτε να τον κάνει τέλειο, βλέποντας ότι τέτοιο παράδειγμα του έδιναν οι θεοί του. Αλλά για τον φιλόσοφο – ειδικά τον Μυημένο – η *Θεογονία* του Ησιόδου ήταν τόσο *ιστορική*, όσο μπορεί να είναι και οποιαδήποτε ιστορία. Ο Πλάτωνας την δέχεται σαν τέτοια και αποκαλύπτει από τις αλήθειες της τόσες, όσες του επέτρεπε ο όρκος του.

Το γεγονός ότι οι Ατλάντειοι διεκδικούσαν τον Ουρανό σαν πρώτο βασιλιά τους και ότι ο Πλάτωνας αρχίζει την ιστορία της Ατλαντίδος με την διαίρεση της μεγάλης ηπείρου από τον Ποσειδώνα, του εγγονό του Ουρανού, δείχνει ότι υπήρχαν ήπειροι και βασιλείς και πριν από την Ατλαντίδα. Γιατί ο Ποσειδώνας, στον κλήρο του οποίου έπεσε εκείνη η ήπειρος, βρίσκει πάνω σε ένα μικρό νησί μόνο ένα ζεύγος ανθρώπων φτιαγμένο από πηλό (δηλαδή τον πρώτο υλικό ανθρώπινο άνθρωπο, η καταγωγή του οποίου άρχισε στις τελευταίες υποφυλές της Τρίτης Ριζικής

Αν ο Διοκλητιανός, το 296 μ.Χ., δεν είχε κάψει και τα εσωτερικά έργα των Αιγυπτίων μαζί με τα βιβλία τους για την αλχημεία, περί *χημείας αργύρου και χρυσού*, αν ο Καίσαρας δεν είχε κάψει τους 700.000 παπύρους στην Αλεξάνδρεια, ο Λέων Γ' ο Ίσαυρος τους 300.000 παπύρους στην Κωνσταντινούπολη (όγδοος αιώνας) και οι Μωαμεθανοί όλα όσα μπόρεσαν να πιάσουν στα ιερόσυλα χέρια τους, τότε ίσως, σήμερα ο κόσμος να γνώριζε για την Ατλαντίδα περισσότερα απ' όσα γνωρίζει. Γιατί η Αλχημεία είχε πατρίδα της την Ατλαντίδα κατά την διάρκεια της Τέταρτης Φυλής, και στην Αίγυπτο συνέβη μόνο μια *αναγέννηση*

Έχουμε μπροστά μας την διάλεξη του καθηγητή Μαξ Μύλλερ με θέμα, "Η Φιλοσοφία της Μυθολογίας". Διαβάζουμε τις αναφορές του από τον Ηράκλειτο (460 π.Χ.), όπου δηλώνει ότι ο Όμηρος άξιζε "να αποκλειστεί από τις δημόσιες συγκεντρώσεις και να μαστιγωθεί", και από τον Ξενοφάνη ο οποίος "θεωρούσε τον Όμηρο και τον Ησίοδο υπεύθυνους για τις λαϊκές δεισιδαιμονίες της Ελλάδας..." και γιατί απέδιδαν στους "θεούς οτιδήποτε είναι επονείδιστο και σκανδαλώδες μεταξύ των ανθρώπων... άνομες πράξεις, τέτοιες όπως κλοπή, ακολασία και απάτη". Τέλος ο καθηγητής της Οξφόρδης παραθέτει από την μετάφραση του έργου του Πλάτωνα που έκανε ο καθηγητής Τζάουετ, όπου ο Πλάτωνας λέει στον Αδείμαντο (*Πολιτεία*) ότι "[στο Κράτος] στον νέο δεν πρέπει να λένε πως όταν διαπράττει τα χειρότερα εγκλήματα δεν κάνει τίποτε το φοβερό και ότι μπορεί να τιμωρεί τον πατέρα του [όπως έκανε ο Δίας με τον Κρόνο]... με όποιον τρόπο θέλει και ότι κάνοντάς το θα ακολουθεί απλώς το παράδειγμα του πρώτου και μεγαλύτερου των θεών... Κατά την γνώμη μου αυτές οι ιστορίες δεν πρέπει να επαναλαμβάνονται". Στο σημείο αυτό ο δρ. Μαξ Μύλλερ παρατηρεί: "η ελληνική θρησκεία ήταν σαφώς μια εθνική και παραδοσιακή θρησκεία και σαν τέτοια μοιραζόταν τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα *αυτής της μορφής θρησκευτικής πίστης*". Ενώ η χριστιανική θρησκεία είναι "μια *ιστορική* και σε μεγάλο βαθμό ατομική θρησκεία και κατέχει το πλεονέκτημα ενός αυθεντικού κώδικα και ενός εγκαθιδρυμένου συστήματος πίστης". (Σελ. 57-62 στην έκδοση του 1881.) Τόσο το χειρότερο αν είναι "ιστορική", γιατί ασφαλώς το συμβάν του Λωτ με τις θυγατέρες μόνο να κερδίσει θα είχε αν ήταν "αλληγορικό".

Φυλής). Ο θεός παντρεύεται την κόρη τους Κλειτώ και ο μεγαλύτερος γιος τους, ο Άτλας, είναι εκείνος που παίρνει για μερίδιο το βουνό και την ήπειρο που φέρουν το όνομά του.

Όλοι οι θεοί του Ολύμπου, καθώς επίσης και εκείνοι του ινδικού Πάνθεου και οι *Ρίσι*, ήταν επταπλές προσωποποιήσεις: (1) των νοούμενων των νοημόνων Δυνάμεων της Φύσης, (2) των Κοσμικών Δυνάμεων, (3) των ουράνιων σωμάτων, (4) των θεών ή Ντιάνι-Τσόχαν, (5) των ψυχικών και πνευματικών δυνάμεων, (6) των θείων βασιλέων πάνω στην γη (ή των ενσαρκώσεων των θεών) και (7) των γήινων ηρώων ή ανθρώπων. Η γνώση του να μπορούν να διακρίνουν κάθε φορά ποια απ' αυτές τις επτά μορφές υπονοείται, ανήκε μόνο στους Μυημένους, οι αρχικοί προκάτοχοι των οποίων είχαν δημιουργήσει αυτό το συμβολικό και αλληγορικό σύστημα.

Έτσι, ενώ ο Ουρανός (ή η στρατιά που αντιπροσωπεύει αυτήν την ουράνια ομάδα) βασίλευε και κυβερνούσε την Δεύτερη Φυλή και την (τότε) Ήπειρό τους. Ο Κρόνος ή Saturn κυβερνούσε τους Λεμούριους και ο Δίας, ο Ποσειδώνας[649] και άλλοι πολέμησαν στην αλληγορία για την Ατλαντίδα, η οποία, την εποχή της Τέταρτης Φυλής, ήταν ολόκληρη η Γη. Η Ποσειδωνίς ή το (τελευταίο) νησί της Ατλαντίδος – "το τρίτο βήμα του Ιντασπάτι" (ή Βίσνου) στην μυστική γλώσσα των απόκρυφων βιβλίων – διήρκεσε μέχρι πριν από 12.000 χρόνια.[650] Οι Άτλαντες του Διόδωρου είχαν δίκαιο όταν ισχυρίζονταν ότι η χώρα τους – η περιοχή που περιέβαλε το Όρος Άτλαντα – ήταν εκείνη στην οποία "γεννήθηκαν οι θεοί": δηλαδή "ενσαρκώθηκαν". Αλλά μόνο μετά την τέταρτη ενσάρκωσή τους αυτοί έγιναν για πρώτη φορά ανθρώπινοι Βασιλείς και κυβερνήτες.

Διόδωρος, *Βιβλιοθήκη* (III, 56), μιλάει για τον Ουρανό σαν τον πρώτο βασιλιά της Ατλαντίδος συγχέοντας, συνειδητά ή όχι, τις ηπείρους. Όπως δείξαμε, όμως, ο Πλάτωνας διορθώνει την δήλωση. Ο πρώτος αστρονομικός δάσκαλος των ανθρώπων ήταν ο Ουρανός, γιατί αυτός είναι ένας από τους επτά Ντιάνι-Τσόχαν της δεύτερης περιόδου ή Φυλής. Έτσι, επίσης, στο δεύτερο Μανβαντάρα (εκείνο του Σβαροτσίσα), ανάμεσα στους επτά γιους του Μάνου, τους προεδρεύοντες θεούς ή *Ρίσι* εκείνης της φυλής, βρίσκουμε τον Γιότις, (βλέπε *Μάτσια Πουρανά,* που τον τοποθετεί μεταξύ των επτά Πρατζαπάτι της περιόδου), τον δάσκαλο της αστρονομίας (Γιοτίσα), ένα από τα ονόματα του Μπράχμα. Και οι Κινέζοι επίσης τιμούν τον Τ'ιεν (ή Ουρανό) και τον αποκαλούν πρώτο τους δάσκαλο στην αστρονομία. Ο Ουρανός γέννησε τους Τιτάνες της Τρίτης Φυλής κι αυτοί (προσωποποιούμενοι από τον Κρόνο) τον ακρωτηρίασαν. Γιατί, αφού οι Τιτάνες ήταν εκείνοι οι οποίοι έπεσαν σε γέννηση, όταν η "δημιουργία *δια της θέλησης* αντικαταστάθηκε από την φυσική γέννηση", δεν χρειάζονταν πια τον Ουρανό.

Και στο σημείο αυτό πρέπει να μας επιτραπεί και να μας συγχωρεθεί μια σύντομη παρέκβαση. Εξαιτίας του τελευταίου εμβριθούς δημιουργήματος του Γκλάντστον στο περιοδικό *Δέκατος Ένατος Αιώνας*, "Οι Μεγαλύτεροι θεοί του Ολύμπου", οι ιδέες του μέσου αναγνώστη σχετικά με την ελληνική μυθολογία παραπλανήθηκαν και προκαταλήφθηκαν. Στον Όμηρο αποδίδεται μια εσωτερική σκέψη, η οποία θεωρείται από τον Γκλάντστον σαν "το αληθινό κλειδί της ομηρικής αντίληψης", ενώ αυτό το "κλειδί" ήταν απλώς ένα παραπέτασμα. Ο Ποσειδώνας "είναι πράγματι ουσιαστικά της γης, γήινος... δυνατός και αυταρχικός, αισθησιακός και υπερβολικά ζηλότυπος και εκδικητικός". Αλλά αυτό συμβαίνει, γιατί συμβολίζει το Πνεύμα της Τέταρτης Ριζικής Φυλής, του κυβερνήτη των θαλασσών, εκείνης της φυλής η οποία ζει πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας (λίμνη), (Όμηρος, *Ιλιάδα*, XXIV, 79) και η οποία αποτελείται από τους γίγαντες, τα παιδιά του Ευρυμέδοντα, η φυλή που είναι πατέρας του Πολύφημου, του Τιτάνα και των *μονόφθαλμων Κυκλώπων*. Αν και ο Δίας βασιλεύει στην Τέταρτη Φυλή, ο Ποσειδώνας είναι εκείνος που κυβερνάει και που είναι το αληθινό κλειδί για την τριάδα των Κρόνιων Αδελφών και για τις ανθρώπινες φυλές μας. Ο Ποσειδώνας και ο Νηρέας *είναι ένα*: ο πρώτος, ο κυβερνήτης ή το πνεύμα της Ατλαντίδος πριν από την αρχή της καταβύθισης της και ο δεύτερος, μετά. Ο Ποσειδώνας είναι η τιτάνια δύναμη της ζωντανής φυλής, ο Νηρέας είναι το πνεύμα της που

Ο Neptune ή Ποσειδώνας είναι ο Ινδός Ιντασπάτι, ταυτόσημος με τον Ναραγιανά (τον κινούμενο επί των υδάτων) ή Βίσνου, και όπως ο ινδικός θεός, εμφανίζεται κι αυτός να διασχίζει ολόκληρο τον ορίζοντα με τρία βήματα. Ιντασπάτι σημαίνει επίσης "ο κύριος των υδάτων".

Η βεβαίωση του Μπαιγύ ότι, τα 9.000 χρόνια που αναφέρθηκαν από τους Αιγυπτίους ιερείς, δεν αντιπροσωπεύουν "ηλιακά έτη", είναι αβάσιμη. Ο Μπαιγύ δεν γνώριζε τίποτε για την γεωλογία και τους υπολογισμούς της, διαφορετικά θα είχε μιλήσει με άλλον τρόπο.

επανενσαρκώνεται στην επόμενη Πέμπτη ή Άρια Φυλή. Και ο μεγάλος Άγγλος μελετητής της Ελλάδας αυτό δεν κατάφερε να το ανακαλύψει ή έστω να το αντιληφθεί αμυδρά. Ωστόσο κάνει πολλές παρατηρήσεις πάνω στην "επιδεξιότητα" του Ομήρου που ποτέ δεν αναφέρει τον Νηρέα, στο όνομα του οποίου φτάνουμε "μόνο μέσω του πατρώνυμου των Νηρηίδων"!

Έτσι, λοιπόν, η τάση ακόμα και των εμβριθών Ελληνιστών είναι να περιορίζουν τις υποθέσεις τους στις εξωτερικές εικόνες της μυθολογίας και να χάνουν από τα μάτια τους το εσωτερικό νόημα. Και αυτό φαίνεται καθαρά στην περίπτωση του Ο.Ε. Γκλάντστον. Ενώ είναι μια από τις πιο αξιόλογες μορφές της εποχής μας σαν πολιτικός, είναι ταυτόχρονα και ένας από τους πιο καλλιεργημένους μελετητές που γέννησε ποτέ η Αγγλία. Η ελληνική φιλολογία υπήρξε η αγαπημένη μελέτη της ζωής του και βρίσκει χρόνο, ανάμεσα στον θόρυβο των δημόσιων υποθέσεων, για να πλουτίζει την σύγχρονη φιλολογία με συνεισφορές στις ελληνικές μελέτες, που θα κάνουν το όνομά του διάσημο στις επερχόμενες γενιές. Ταυτόχρονα, σαν ειλικρινής θαυμάστριά του, η υποφαινόμενη συγγραφέας δεν μπορεί παρά να νιώθει βαθιά θλίψη γιατί οι μεταγενέστεροι, ενώ θα αναγνωρίσουν την βαθιά μόρφωση και την έξοχη κουλτούρα του, ωστόσο – κάτω από το μεγαλύτερο φως που θα πρέπει να λάμπει τότε πάνω σε ολόκληρο το θέμα του συμβολισμού και της μυθολογίας – θα κρίνουν ότι απέτυχε να συλλάβει το πνεύμα του θρησκευτικού συστήματος το οποίο συχνά κριτικάριζε από την δογματική του χριστιανική σκοπιά. Σε εκείνη την μελλοντική εποχή θα γίνει αντιληπτό ότι το εσωτερικό κλειδί για τα μυστήρια της χριστιανικής καθώς και της Ελληνικής θεογονίας και των Επιστημών, είναι η Μυστική Δοξασία των προϊστορικών εθνών την οποία αυτός, μαζί με άλλους, την αρνήθηκε. Μόνο η Δοξασία αυτή μπορεί να αποκαλύψει την συγγένεια όλων των ανθρώπινων θρησκευτικών θεωρήσεων ή και των αποκαλούμενων *Αποκαλύψεων* και αυτή είναι που εμφυσεί το πνεύμα της ζωής στις λαϊκές μορφές πάνω στο Όρος Μερού, στον Όλυμπο, στην Βαλχάλα ή στο Σινά. Αν ο κ. Γκλάντστον ήταν πιο νέος, οι θαυμαστές του ίσως να ήλπιζαν πως οι σχολαστικές μελέτες του θα μπορούσαν να στεφθούν με την ανακάλυψη αυτής της βασικής αλήθειας. Αλλά όπως έχουν τώρα τα πράγματα, αυτός χάνει τις χρυσές ώρες των δύοντων χρόνων του σε άσκοπες λογομαχίες με κείνον τον γίγαντα ελευθερόφρονα, τον Συν. Ίνγκερσολ, πολεμώντας ο καθένας με τα όπλα της εξωτερικής οργής, παρμένα από το οπλοστάσιο της αδαούς ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΤΗΤΑΣ. Αυτοί οι δυο μεγάλοι συζητητές είναι εξίσου τυφλοί στο αληθινό εσωτερικό νόημα των κειμένων τα οποία εκτοξεύουν ο ένας στο κεφάλι του άλλου σαν σιδερένιες σφαίρες, ενώ μόνο το κοινό υποφέρει από τέτοιες διαφωνίες. Αφού, ο μεν ένας βοηθάει να ενισχυθούν οι γραμμές του υλισμού, ο δε άλλος, εκείνες του τυφλού σεκταρισμού και του νεκρού γράμματος. Και τώρα μπορούμε να επιστρέψουμε για άλλη μια φορά στο άμεσο θέμα μας.

Πολλές φορές η Ατλαντίδα αναφέρεται κάτω από άλλο όνομα, ένα όνομα που είναι άγνωστο στους σχολιαστές μας. Η *δύναμη των ονομάτων* είναι μεγάλη και ήταν γνωστή από τότε που οι πρώτοι άνθρωποι καθοδηγήθηκαν από τους θείους διδασκάλους. Και επειδή ο Σόλωνας την είχε μελετήσει, μετέφρασε τα "ατλάντεια" ονόματα με ονόματα που επινόησε ο ίδιος. Σε σχέση με την ήπειρο της Ατλαντίδος είναι επιθυμητό να έχουμε κατά νου ότι οι διηγήσεις που έφτασαν ως εμάς από τους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς περιέχουν μια σύγχυση δηλώσεων, καθώς μερικές αναφέρονται στην Μεγάλη Ήπειρο και άλλες στο τελευταίο μικρό νησί της Ποσειδωνίας. Έγινε συνήθεια να θεωρούμε ότι όλες τους αναφέρονται μόνο στο δεύτερο, αλλά το ότι αυτό είναι λάθος φαίνεται από την ασυμφωνία των διάφορων αναφορών ως προς το μέγεθος κ.τ.λ. της Ατλαντίδος.

Έτσι, στον *Κριτία* ο Πλάτωνας λέει ότι, η πεδιάδα που περιέβαλλε την πόλη, περιβαλόταν η ίδια από οροσειρές... Και η πεδιάδα ήταν ομαλή και επίπεδη, με στενόμακρο σχήμα, εκτεινόμενη βόρεια και νότια, τρεις χιλιάδες στάδια [576 χιλ.] από την μια κατεύθυνση και δυο χιλιάδες στάδια [348 χιλ.] από την άλλη... Αυτοί περιέβαλαν την πεδιάδα με ένα τεράστιο κανάλι ή τάφρο, 30 μ. βάθους, 180 μ. πλάτους και μήκους 1.900 μ.22

Σε άλλα σημεία, όμως, ολόκληρο το μέγεθος του νησιού της Ποσειδωνίας εμφανίζεται να είναι περίπου το ίδιο με αυτό που δίνεται εδώ μόνο για "την πεδιάδα γύρω από την πόλη". Προφανώς η μια σειρά δηλώσεων αναφέρεται στην μεγάλη ήπειρο και η άλλη στο τελευταίο της απομεινάρι: το νησί του Πλάτωνα.

Επίσης, ο μάχιμος στρατός της Ατλαντίδος εμφανίζεται να ανέρχεται σε ένα εκατομμύριο άνδρες και το ναυτικό της σε 1.200 πλοία και 240.000 άνδρες. Τέτοιες δηλώσεις είναι εντελώς ανεφάρμοστες για ένα μικρό νησιωτικό κράτος, με το μέγεθος περίπου της Ιρλανδίας!

Οι ελληνικές αλληγορίες δίνουν στον Άτλαντα ή Ατλαντίδα, επτά κόρες (επτά υποφυλές), τα ονόματα των οποίων είναι Μαία, Ηλέκτρα, Ταϋγέτη, Αστερόπη, Μερόπη, Αλκυόνη και Κελαινώ. Αυτά εθνολογικά, γιατί πιστεύεται ότι παντρεύτηκαν θεούς και από αυτούς έγιναν μητέρες διάσημων ηρώων, των ιδρυτών πολλών εθνών και πόλεων. Αστρονομικά, οι Ατλαντίδες έγιναν οι επτά Πλειάδες (;). Στην απόκρυφη επιστήμη οι δυο τους συνδέονται με τα πεπρωμένα των εθνών, τα πεπρωμένα που διαμορφώνονται από τα περασμένα γεγονότα των πρώτων ζωών τους σύμφωνα με τον καρμικό νόμο.

Τρία μεγάλα έθνη διεκδικούσαν κατά την αρχαιότητα άμεση καταγωγή από το Βασίλειο του Κρόνου ή Λεμουρία (το οποίο συγχεόταν ήδη αρκετές χιλιάδες χρόνια πριν την εποχή μας με την Ατλαντίδα). Και αυτά ήταν: οι Αιγύπτιοι, οι Φοίνικες (βλέπε Σαγχουνιάθωνας) και οι αρχαίοι Έλληνες (βλέπε Διόδωρος, κατά τον Πλάτωνα). Αλλά και η αρχαιότερη πολιτισμένη χώρα της Ασίας, η Ινδία, μπορεί να φανεί ότι διεκδικεί την ίδια καταγωγή. Οι υποφυλές καθοδηγούμενες από τον καρμικό νόμο ή πεπρωμένο, επαναλαμβάνουν ασυνείδητα τα πρώτα βήματα των αντίστοιχων μητρικών φυλών. Όπως οι συγκριτικά ανοιχτόχρωμοι Μπραχμάνοι – όταν εισέβαλαν στην Ινδία με τους σκουρόχρωμους Δρ βίδες – ήρθαν από τον Βορρά, έτσι και η Άρια Πέμπτη Φυλή πρέπει να διεκδικήσει την καταγωγή της από βόρειες περιοχές. Οι απόκρυφες επιστήμες δείχνουν ότι οι ιδρυτές (οι αντίστοιχες ομάδες των επτά Πρατζαπάτι) των Ριζικών Φυλών συνδέονται όλοι με τον Πολικό Αστέρα. Στο Σχόλιο διαβάζουμε:

> "Εκείνος που κατανοεί την ηλικία του Ντρουβά [στο πρωτότοπο δίνεται το αντίστοιχο αυτού του ονόματος], ο οποίος αριθμεί 9090 θνητά έτη, θα κατανοήσει τους χρόνους των πραλάγια, το τελικό πεπρωμένο των εθνών, ω Λανού".

Θα πρέπει να υπάρχει, επίσης, ένας σημαντικός λόγος για τον οποίο ένα Ασιατικό έθνος τοποθετεί τους μεγάλους προγεννήτορες και αγίους του στην Μεγάλη Άρκτο, έναν βόρειο αστερισμό. Έχουν ΠΕΡΑΣΕΙ, όμως, 70.000 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟΤΕ ΠΟΥ Ο ΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΔΕΙΧΝΕ ΠΡΟΣ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΚΡΟ ΤΗΣ ΟΥΡΑΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΡΚΤΟΥ και πολλές περισσότερες χιλιάδες χρόνια από τότε που οι επτά *Ρίσι* μπορεί να ταυτίζονταν με τον αστερισμό της Μεγάλης Άρκτου.

Άρια Φυλή γεννήθηκε και αναπτύχθηκε στον μακρινό βορρά, αν και μετά την καταβύθιση της ηπείρου της Ατλαντίδος οι φυλές της μετανάστευσαν νοτιότερα στην Ασία. Έτσι, ο Προμηθέας είναι γιος της Ασίας και ο Δευκαλίονας, ο γιος του, ο Έλληνας Νώε – ο οποίος δημιούργησε ανθρώπους από τις πέτρες της μητέρας γης – ονομάζεται από τον Λούκιο Βόρειος Σκύθης και ο Προμηθέας γίνεται αδελφός του Άτλαντα και δένεται στο Όρος Καύκασο και στα Χιόνια.[651]

Ελλάδα είχε τον *Υπερβόρειο*, αλλά και το *Νότιο* Απόλλωνα της. Έτσι, όλοι σχεδόν οι θεοί της Αιγύπτου, της Ελλάδας και της Φοινίκης, καθώς και άλλων Πανθέων, είναι βόρειας προέλευσης και γεννήθηκαν στην Λεμουρία, προς το τέλος της Τρίτης Φυλής, όταν είχε ολοκληρωθεί η πλήρης υλική και φυσιολογική εξέλιξή της.[652] Όλοι οι "μύθοι" των Ελλήνων βασίζονταν πάνω σε ιστορικά γεγονότα, αν η ιστορία αυτή είχε περάσει στους μεταγενέστερους

Ο Δευκαλίων λέγεται ότι έφερε στην Φοινίκη την λατρεία του 'Αδωνη και του Όσιρη. Η λατρεία αυτή είναι η λατρεία του Ήλιου, που χάθηκε και ξαναβρέθηκε με την αστρονομική σημασία της. Μόνο στον Πόλο ο Ήλιος πεθαίνει για ένα διάστημα έξι μηνών, γιατί σε πλάτος 68° παραμένει νεκρός μόνο για σαράντα ημέρες, όπως στην γιορτή του Όσιρη. Οι δυο λατρείες γεννήθηκαν στην βόρεια Λεμουρία ή την ήπειρο εκείνη της οποίας η Ασία αποτελούσε ένα είδος χωρισμένης προέκτασης και η οποία απλωνόταν μέχρι τις Πολικές περιοχές. Αυτό δείχνεται ικανοποιητικά στο έργο του Γκέμπελιν, *Αλληγορίες της Ανατολής*, σελ. 246, καθώς και από τον Μπαιγό, αν και ούτε ο Ηρακλής ούτε ο Όσιρης είναι ηλιακοί μύθοι, εκτός μόνο στην μια από τις επτά όψεις τους.

Οι Υπερβόρειοι, που τώρα θεωρούνται μυθικοί, περιγράφονταν σαν οι αγαπημένοι ιερείς και υπηρέτες των θεών και κυρίως του Απόλλωνα (Ηρόδοτος, *Ιστορία,* IV, 33-35, Παυσανίας, *Περιήγηση*, Βιβλ. Πρώτο, XXXI, 2· Βιβλ. Πέμπτο, VII, 8. Βιβλ. Δέκατο, V, 7-9.)

ανόθευτη από μύθους. Οι "μονόφθαλμοι" Κύκλωπες, οι γίγαντες που θρυλούνται σαν γιοι του Ουρανού και της Γης, τρεις τον αριθμό, σύμφωνα με τον Ησίοδο, ήταν οι τρεις τελευταίες υποφυλές των Λεμουρίων, η έκφραση "μονόφθαλμοι" αναφέρεται στο μάτι της Σοφίας[653] γιατί τα δυο μπροστινά μάτια αναπτύχθηκαν πλήρως σαν φυσικά όργανα μόνο στην αρχή της Τέταρτης Φυλής. Η αλληγορία του Οδυσσέα, οι σύντροφοι του οποίου κατασπαράχθηκαν, ενώ ο βασιλιάς της Ιθάκης σώθηκε βγάζοντας με ένα δαυλό το μάτι του Πολύφημου, βασίζεται πάνω στην ψυχο-φυσιολογική ατροφία του ματιού. Ο Οδυσσέας ανήκει στον κύκλο των ηρώων της Τέταρτης Φυλής και, αν και "σοφός" στα μάτια της τελευταίας, θα πρέπει να ήταν άσωτος κατά την γνώμη των βουκόλων Κυκλώπων.[654] Οι περιπέτειές του με αυτούς – μια άγρια φυλή γιγάντων, σε αντίθεση με τον καλλιεργημένο πολιτισμό της *Οδύσσειας* – είναι μια αλληγορική καταγραφή του βαθμιαίου περάσματος από τον κυκλώπειο πολιτισμό της πέτρας και των κολοσσιαίων κτισμάτων, στην πιο αισθησιακή και φυσική κουλτούρα των Ατλάντειων, η οποία τελικά ανάγκασε τους τελευταίους της Τρίτης Φυλής να χάσουν το διεισδυτικό πνευματικό μάτι τους. Εκείνη η άλλη αλληγορία η οποία εμφανίζει τον Απόλλωνα να σκοτώνει τους Κύκλωπες για να εκδικηθεί τον θάνατο του γιου του Ασκληπιού, δεν αναφέρεται στις τρεις φυλές που αντιπροσωπεύονταν από τους τρεις γιους του Ουρανού και της Γης, αλλά στους Υπερβόρειους Αριμάσπιους Κύκλωπες, την τελευταία από τις φυλές τις προικισμένες με το "μάτι της Σοφίας". Οι πρώτες άφησαν τα απομεινάρια και τα κτίσματά τους παντού, τόσο στον νότο όσο και στον βορρά, ενώ οι δεύτεροι περιορίζονταν μόνο στον βορρά. Έτσι ο Απόλλωνας – κατ' εξοχήν θεός των Ενορατικών, που καθήκον του ήταν να τιμωρεί την βεβήλωση – τους σκότωσε, οι ακτίνες του συμβολίζουν τα ανθρώπινα πάθη, πύρινα, θανατηφόρα και έκρυψε τις ακτίνες του πίσω από ένα βουνό στις Υπερβόρειες περιοχές. [Υγίνος, *Ποιητική Αστρονομία*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. XV.] Κοσμικά και αστρονομικά αυτός ο Υπερβόρειος θεός είναι ο Ήλιος προσωποποιημένος, ο οποίος κατά την διάρκεια του αστρικού έτους (25.868 χρόνια) αλλάζει το κλίμα στην επιφάνεια της Γης, κάνοντας τις τροπικές περιοχές παγωμένες και το *αντίστροφο*. Ψυχικά και πνευματικά η σημασία του είναι πολύ πιο σημαντική. Όπως παρατηρεί σχετικά ο Γκλάντστον στο έργο του "Οι Μεγαλύτεροι θεοί του Ολύμπου", οι ιδιότητες του Απόλλωνα (μαζί με της Αθηνάς) "είναι αδύνατον να δικαιολογηθούν, χωρίς να αναφερθούμε σε πηγές που βρίσκονται πέρα από τα όρια των παραδόσεων οι οποίες διερευνώνται συνήθως για την ερμηνεία της ελληνικής μυθολογίας". [*Δέκατος Ένατος Αιώνας*, Τομ. XXII, Ιούλιος 1887, σελ. 92.]

ιστορία της Λητούς, της μητέρας του Απόλλωνα, είναι η πιο περιεκτική σε διάφορα νοήματα. Αστρονομικά, η Λητώ είναι η πολική περιοχή και η νύχτα, που γεννάει τον Ήλιο, τον Απόλλωνα, το Φοίβο κ.τ.λ. Αυτή έχει γεννηθεί στις υπερβόρειες χώρες όπου όλοι οι κάτοικοι ήταν ιερείς του γιου της, γιορτάζοντας την ανάστασή του και την κάθοδό του στην χώρα τους κάθε δεκαεννιά χρόνια κατά την ανανέωση του σεληνιακού κύκλου. [Διόδωρος, *Βιβλιοθήκη*, Βιβλ. Δεύτερο, παρ. 47.] Γεωλογικά, η Λητώ είναι η Υπερβόρεια Ήπειρος και η φυλή της.[655]

Οι Κύκλωπες δεν είναι οι μοναδικοί "μονόψθαλμοι" αντιπρόσωποι της παράδοσης. Οι Αριμασποί ήταν ένας σκυθικός λαός και λέγεται επίσης ότι είχαν ένα μάτι. (Τζ. Μπ. Μπουργκουνιόν ντ' Ανβίγ, *Αρχαία Γεωγραφία συντομευμένη*, Τομ. II, σελ. 321). Αυτούς κατέστρεψε ο Απόλλωνας με τις ακτίνες του. (Βλέπε ανωτέρω.)

Ο Οδυσσέας ναυάγησε στην νήσο Αία, όπου η Κίρκη μεταμόρφωσε όλους τους συντρόφους του σε γουρούνια, εξαιτίας της φιληδονίας τους και μετά απ' αυτό ρίχτηκε στην Ωγυγία, το νησί της Καλυψούς, όπου για επτά χρόνια έζησε μαζί της με παράνομη σχέση. Η Καλυψώ ήταν κόρη του Άτλαντα (*Οδύσσεια*, Βιβ. VII, 245) και όλες οι παραδοσιακές αρχαίες αποδόσεις όταν μιλούν για την νήσο της Ωγυγίας λένε ότι βρισκόταν πολύ μακριά από την Ελλάδα και ακριβώς στο μέσον του ωκεανού: ταυτίζοντάς την έτσι με την Ατλαντίδα.

Για να διακρίνουν ανάμεσα στην Λεμουρία και την Ατλαντίδα, οι αρχαίοι συγγραφείς αναφέρονταν στην δεύτερη σαν βόρεια ή Υπερβόρεια Ατλαντίδα και στην πρώτη σαν Νότια. Έτσι ο Απολλόδωρος (*Βιβλιοθήκη*, Βιβλ. Δεύτερο, V, 11) λέει: "Τα χρυσά μήλα που πήρε ο Ηρακλής δεν βρίσκονταν, όπως νομίζουν μερικοί, στην Λιβύη, βρίσκονταν στην Υπερβόρεια Ατλαντίδα". Οι Έλληνες πολιτογραφούσαν όλους τους θεούς που δανείζονταν και τους έκαναν Έλληνες και οι σύγχρονοι τους βοήθησαν. Έτσι οι μυθολόγοι προσπάθησαν να κάνουν από τον Ηριδανό, τον ποταμό Πο στην Ιταλία. Στο μύθο του Φαέθωνα λέγεται ότι κατά τον θάνατό του οι αδελφές του έχυσαν καυτά δάκρυα τα οποία έπεσαν στον Ηριδανό και μεταβλήθηκαν σε κεχριμπάρι. Το κεχριμπάρι, τώρα, βρίσκεται μόνο στις βόρειες θάλασσες, στην Βαλτική. Ο Φαέθωνας που βρήκε τον θάνατο ενώ έφερνε την ζεστασιά στα παγωμένα άστρα των αρκτικών περιοχών, αφύπνισε στον Πόλο τον Δράκοντα που είχε παγώσει από το κρύο και κατακρημνίστηκε μέσα στον Ηριδανό, είναι μια αλληγορία που αναφέρεται άμεσα στις αλλαγές του κλίματος σε κείνους τους μακρινούς χρόνους όταν, από μια παγωμένη ζώνη, οι πολικές χώρες έγιναν μια περιοχή με ήπιο και ζεστό κλίμα. Ο σφετεριστής της λειτουργίας του ήλιου, ο Φαέθωνας, που γκρεμίστηκε μέσα στον Ηριδανό από τον κευρανό του Δία, είναι ένας υπαινιγμός για την

Όταν το αστρονομικό νόημα παραχωρεί την θέση του στο πνευματικό και στο θείο – και ο Απόλλωνας και η Αθηνά μεταμορφώνονται σε πουλιά, το σύμβολο και το ιερογλυφικό των ανώτερων θεοτήτων και αγγέλων – τότε ο λαμπερός θεός αποκτάει θείες δημιουργικές δυνάμεις. Ο Απόλλωνας γίνεται η προσωποποίηση της Ενόρασης, όταν στέλνει το αστρικό διπλό του Αινεία στο πεδίο της μάχης, [Ομήρου, *Ιλιάδα,* V, 431-453] και έχει την ικανότητα να εμφανίζεται στους ενορατικούς του χωρίς να γίνεται ορατός από τα άλλα πρόσωπα που είναι παρόντα. [Ομήρου, *Ιλιάδα,* V, 322-336]. Ένα χάρισμα που το μοιράζεται, όμως, με κάθε ανώτερο Μυημένο.

Επομένως, ο Βασιλιάς των Υπερβόρειων ήταν γιος του Βορέα, του βόρειου ανέμου και Αρχιερέας του Απόλλωνα. Η διαμάχη της Λητούς με την Νιόβη (την Ατλάντεια Φυλή) – την μητέρα επτά γιων και επτά θυγατέρων που προσωποποιούσαν τις επτά υποφυλές της Τέταρτης Φυλής και τους επτά κλάδους τους (για τον αριθμό αυτόν βλέπε στον Απολλόδωρο, *Βιβλιοθήκη,* Βιβλ. Τρίτο, V, 6) – συμβολίζει την ιστορία των δυο ηπείρων. Οι οργή των "γιων του θεού", ή της "θέλησης και του Γιόγκα", που έβλεπαν τον σταθερό εκφυλισμό των Ατλάντειων, ήταν μεγάλη. [Βλέπε Μέρος Ι, "Οι Γιοί του Θεού και το Ιερό Νησί".] Και η καταστροφή των "παιδιών της Νιόβης" από τα παιδιά της Λητούς (τον Απόλλωνα και την Άρτεμη, τις θεότητες του Φωτός, της σοφίας και της αγνότητας ή τον Ήλιο και την Σελήνη αστρονομικά, η επίδραση των οποίων προκαλούσε αλλαγές στον άξονα της Γης, πλημμύρες και άλλους κοσμικούς κατακλυσμούς), είναι επομένως πολύ σαφής.[656] Ο μύθος για τα ασταμάτητα δάκρυα της Νιόβης, η θλίψη της οποίας αναγκάζει τον Δία να την μεταμορφώσει σε πηγή – η Ατλαντίδα που καλύφθηκε από νερό – δεν είναι λιγότερο γραφικός σαν σύμβολο. Η Νιόβη, ας μην ξεχνάμε, είναι κόρη μιας από τις Πλειάδες (ή Ατλαντίδες) και επομένως εγγονή του Άτλαντα, γιατί αυτή αντιπροσωπεύει τις τελευταίες γενιές της καταδικασμένης ηπείρου. [Βλέπε, Οβίδιου, *Μεταμορφώσεις*, VI, 155 και επομ.]

Είναι σωστή η παρατήρηση του Μπαιγύ ότι η Ατλαντίδα είχε μια τεράστια επίδραση πάνω στην αρχαιότητα. "Αν αυτά τα ονόματα", προσθέτει, "είναι απλές αλληγορίες, τότε όλη η αλήθεια

δεύτερη αλλαγή που έλαβε χώρα σε εκείνες τις περιοχές όταν, για άλλη μια φορά, η χώρα όπου "άνθιζε η μανόλια" έγινε η έρημη απαγορευμένη περιοχή του απόμακρου βορρά και των αιώνιων πάγων. Η αλληγορία αυτή καλύπτει τα γεγονότα δυο *πραλάγια* και αν κατανοηθεί σωστά θα όφειλε να είναι μια απόδειξη της τρομακτικής αρχαιότητας των ανθρώπινων φυλών.

Τόσο απόκρυφη και μυστική είναι μια από τις όψεις της Λητούς, ώστε αυτή φαίνεται να επανεμφανίζεται ακόμα και στην Αποκάλυψη (ΙΒ) σαν η γυναίκα η περιβεβλημένη τον Ήλιο (Απόλλωνα) και με την Σελήνη (Άρτεμη) κάτω από τα πόδια της και η οποία έγκυος όντας, "έκραζε κοιλοπονούσα και βασανιζόμενη για να γεννήσει". Ένας μεγάλος κόκκινος Δράκοντας στέκεται μπροστά στην γυναίκα, έτοιμος να καταβροχθίσει το παιδί. Αυτή γεννάει ένα αγόρι που επρόκειτο να κυβερνήσει όλα τα έθνη, με μια σιδερένια ράβδο και το οποίο αρπάχθηκε προς τον θρόνον του θεού (του Ήλιου). Η γυναίκα φεύγει στην έρημο καταδιωκόμενη ακόμα από τον Δράκοντα, ο οποίος τρέχει ξανά και πετάει από το στόμα του νερό σαν κατακλυσμό, οπότε η γη βοήθησε την γυναίκα και κατάπιε τον κατακλυσμό. Και ο Δράκοντας πήγε να κάνει πόλεμο με τους υπόλοιπους του σπέρματός της, οι οποίοι φύλαγαν τις εντολές του θεού, κ.τ.λ. (Αποκάλυψη, ΙΒ', 14-17). Καθένας που διαβάζει την αλληγορία της Λητούς η οποία καταδιώκεται από την εκδίκηση της ζηλιάρας Ήρας, θα αναγνωρίσει την ταυτότητα των δυο αποδόσεων. Η Ήρα στέλνει τον Πύθωνα, τον Δράκοντα, να τιμωρήσει και να καταστρέψει την Λητώ και να καταβροχθίσει το παιδί της. Αυτό το παιδί είναι ο Απόλλωνας, ο Ήλιος, γιατί ασφαλώς, "το αγόρι που επρόκειτο να κυβερνήσει όλα τα έθνη με σιδηρά ράβδο", της Αποκάλυψης, δεν είναι σίγουρα ο μειλίχιος "Γιος του Θεού", ο Ιησούς, αλλά ο φυσικός Ήλιος, "που κυβερνά όλα τα έθνη". Ενώ ο Δράκοντας, είναι ο Βόρειος Πόλος, που βαθμιαία κυνήγησε τους πρώτους Λεμούριους από τις χώρες που γίνονταν όλο και περισσότερο Υπερβόρειες και ακατάλληλες για να κατοικηθούν από εκείνους οι οποίοι γρήγορα μεταβάλλονταν σε φυσικούς ανθρώπους, γιατί τώρα είχαν να κάνουν με κλιματολογικές μεταβολές. Ο Δράκοντας δεν επέτρεπε στην Λητώ να "γεννήσει": στον Ήλιο να εμφανιστεί. "Αυτή έφυγε από τον ουρανό και δεν έβρισκε μέρος όπου να μπορέσει να γεννήσει", μέχρις ότου ο Ποσειδώνας (ο ωκεανός), συγκινήθηκε, ακινητοποίησε το μετακινούμενο νησί της Δήλου (την νύμφη Αστερία, η οποία μέχρι τότε κρυβόταν από τον Δία κάτω από τα νερά του ωκεανού) και εκεί η Λητώ βρίσκει καταφύγιο και γεννιέται ο λαμπρός θεός Δήλιος, ο οποίος μόλις σχεδόν εμφανίζεται σκοτώνει τον Πύθωνα, το κρύο και τον πάγο της αρκτικής περιοχής, στις θανατηφόρες σπείρες του οποίου κάθε ζωή εξαφανίζεται. Με άλλα λόγια, η Λητώ-Λεμουρία, μεταμορφώνεται σε Νιόβη-Ατλαντίδα, πάνω στην οποία ο γιος της Απόλλωνας ή Ήλιος, βασιλεύει με σιδερένια ράβδο, πράγματι, αφού ο Ηρόδοτος εμφανίζει τους Άτλαντες να καταριώνται την υπερβολική του θερμότητα. Η αλληγορία αυτή με το άλλο μυστικό της νόημα (ένα άλλο από τα επτά κλειδιά) αναπαράγεται στο προαναφερθέν κεφάλαιο της Αποκάλυψης. Η Λητώ γίνεται, πράγματι, μια πανίσχυρη θεά και βλέπει τον γιο της να λατρεύεται (ηλιακή λατρεία) σχεδόν σε κάθε ναό της αρχαιότητας. Στην απόκρυφη όψη του, ο Απόλλωνας είναι κύριος του Αριθμού 7. Έχει γεννηθεί την έβδομη ημέρα του μήνα, και οι κύκνοι της Μυορίκης κολύμπησαν επτά φορές γύρω από την Δήλο τραγουδώντας αυτό το γεγονός, του δίνουν επτά χορδές για την Λύρα του: οι επτά ακτίνες του ήλιου και οι επτά δυνάμεις της φύσης. Αλλά αυτό μόνο στο αστρονομικό νόημα, ενώ το προηγούμενο είναι καθαρά γεωλογικό.

την οποία περιέχουν εκείνοι οι μύθοι προέρχεται από την Ατλαντίδα. Αν, όμως, ο μύθος είναι μια αληθινή παράδοση – οσοδήποτε αλλαγμένη – τότε ολόκληρη η αρχαία ιστορία περιέχεται μέσα του". [*Επιστολή περί της Ατλαντίδος*, σελ. 137.]

Πολύ περισσότερο, μάλιστα, αφού όλα τα αρχαία κείμενα, ποιητικά και πεζά, είναι γεμάτα με υπενθυμίσεις των Λεμουρο-Ατλάντειων των πρώτων φυσικών φυλών, αν και σε αριθμητική τάξη ήταν η Τρίτη και Τέταρτη. Ο Ησίοδος καταγράφει την παράδοση σχετικά με τους ανθρώπους της εποχής του Χαλκού, τους οποίους ο Δίας είχε κατασκευάσει από ξύλο μελιάς και των οποίων η καρδιά ήταν σκληρότερη κι από διαμάντι. Ντυμένοι με Χαλκό, από το κεφάλι μέχρι τα πόδια, περνούσαν την ζωή τους πολεμώντας. Με τερατώδες μέγεθος, προικισμένοι με φοβερή δύναμη, ανίκητα μπράτσα και χέρια κατέβαιναν από τους ώμους τους, λέει ο ποιητής [Ησιόδου, *Έργα και Ημέραι*, 143 και επομ.]. Τέτοιοι ήταν οι γίγαντες των πρώτων φυσικών φυλών. Οι Ιρανοί έχουν στο Γιάσνα μια αναφορά για τους τελευταίους Ατλάντειους. Η παράδοση ισχυρίζεται ότι οι "Γιοι του θεού" ή οι μεγάλοι Μυημένοι του Ιερού Νησιού, εκμεταλλεύτηκαν τον Κατακλυσμό για να καθαρίσουν την γη από τους μαύρους Μάγους μεταξύ των Ατλάντειων. Ο σχετικός στίχος, *Γιάσνα* IX, 5, απευθύνεται στον Ζωροάστρη σαν έναν από τους "Γιους του θεού". Αναφέρει: "Εσύ, ω Ζαρατούστρα, έκανες όλους τους δαίμονες [δηλαδή τους μαύρους Μάγους] οι οποίοι προηγούμενα τριγύριζαν στον κόσμο με ανθρώπινη μορφή, να κρυφτούν μέσα στην γη" (δηλαδή τους βοήθησε να καταβυθιστούν).

Οι Λεμούριοι, όπως επίσης και οι πρώτοι Ατλάντειοι, χωρίζονταν σε δυο ξεχωριστές τάξεις: τους "Γιους της Νύχτας" ή Σκότους και τους "Γιους του Ήλιου" ή Φωτός. Τα αρχαία βιβλία μας λένε για φοβερές μάχες ανάμεσα στους δυο, όταν οι πρώτοι – εγκαταλείποντας την χώρα του Σκότους, απ' όπου ο Ήλιος έφευγε για πολλούς μήνες – κατέβηκαν από τις αφιλόξενες περιοχές και "προσπάθησαν να αρπάξουν τον κύριο του φωτός" από τους πιο ευνοημένους αδελφούς τους των περιοχών του ισημερινού. Ίσως μας πουν ότι οι αρχαίοι δεν γνώριζαν τίποτε για την μεγάλη νύχτα εξάμηνης διάρκειας στις πολικές περιοχές. Ακόμα και ο Ηρόδοτος, *Ιστορία*, (IV, παρ. 25), ο πιο μορφωμένος από τους υπόλοιπους, αναφέρει μόνο έναν λαό ο οποίος κοιμόταν για έξι μήνες τον χρόνο και έμενε ξύπνιος τους άλλους έξι. Ωστόσο οι Έλληνες γνώριζαν καλά ότι υπήρχε μια χώρα στον βορρά όπου ο χρόνος χωριζόταν σε μια ημέρα και μια νύχτα διάρκειας έξι μηνών η καθεμιά, γιατί έτσι λέει ο Πλίνιος. [*Φυσική Ιστορία*, Βιβλ. Τέταρτο, κεφ. XII, 89. Επίσης Σολίνος, *Συλλογή αξιομνημόνευτων πραγμάτων*, κεφ. 16, και Πομπώνιος Μέλας, *Περί Χωρογραφίας*, Βιβλ. Τρίτο, κεφ. 5 (36).] Μιλούν για τους Κιμμέριους και τους Υπερβόρειους και κάνουν διάκριση μεταξύ των δυο. Οι πρώτοι κατοικούσαν στην *Μαιώτιδα Λίμνη* (ανάμεσα στις 45° και 50° πλάτος). Ο Πλούταρχος εξηγεί ότι δεν ήταν παρά ένα μικρό τμήμα ενός μεγάλου έθνους που είχε εκδιωχθεί από τους Σκύθες και το οποίο, αφού διέσχισε την Ασία σταμάτησε κοντά στην Ταναΐδα.

> Αυτά τα πολεμοχαρή πλήθη ζούσαν προηγούμενα στην ακτή του ωκεανού, μέσα σε πυκνά δάση και κάτω από έναν σκοτεινό ουρανό. Εκεί ο πόλος αγγίζει σχεδόν το κεφάλι, εκεί μακριές νύχτες και μέρες χωρίζουν τον χρόνο. [Πλούταρχος, *Βίοι: Μάριος*, παρ. 11.]

Όσο για τους Υπερβόρειους, οι άνθρωποι αυτοί "έσπερναν το πρωί, θέριζαν το μεσημέρι, μάζευαν τους καρπούς το απόγευμα και τους αποθήκευαν κατά την διάρκεια της νύχτας στις σπηλιές τους". [Πλίνιος, *Φυσική Ιστορία*, Βιβλ. Τέταρτο, κεφ. XII, 90.]

Ακόμα και οι συγγραφείς του Ζόσρ γνώριζαν αυτό το γεγονός, γιατί έχει γραφεί:

> Στο βιβλίο του Χαμανουνάχ, του Παλιού (ή του Αρχαίου), μαθαίνουμε από εκτεταμένες εξηγήσεις ότι η Γη γυρίζει γύρω από τον εαυτό της με την μορφή ενός κύκλου. Άλλοι βρίσκονται στην κορυφή, άλλοι κάτω... υπάρχουν μερικές χώρες της Γης που φωτίζονται, ενώ άλλες βρίσκονται στο σκοτάδι, αυτές έχουν ημέρα όταν για τις πρώτες είναι νύχτα και υπάρχουν χώρες στις οποίες είναι συνεχώς ημέρα, ή στις οποίες τελικά η νύχτα κρατάει μόνο λίγα λεπτά. [Ισαάκ Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 139, αναφορά από το *Ζοχάρ*, III, φύλ. 10α.]

νήσος Δήλος, η Αστερία της ελληνικής μυθολογίας, δεν βρισκόταν ποτέ στην Ελλάδα, μια χώρα η οποία, στην εποχή της, δεν υπήρχε ακόμα ούτε καν σε μοριακή μορφή. Αρκετοί

συγγραφείς δείχνουν ότι αντιπροσώπευε μια χώρα ή ένα νησί πολύ μεγαλύτερο από τις μικρές κηλίδες ξηράς που έγιναν Ελλάδα. Τόσο ο Πλίνιος όσο και ο Διόδωρος ο Σικελός την τοποθετούν στην Βόρεια θάλασσα. Ο ένας την ονομάζει Βασιλεία ή "βασιλική" [Διόδωρος ο Σικελός, *Βιβλιοθήκη*, Βιβλ. Πέμπτο, παρ. 23]. Ο άλλος, ο Πλίνιος, την ονομάζει Οσερίκτα, [*Φυσική Ιστορία,* Βιβλ. Τριακοστό Έβδομο, 39], μια λέξη η οποία σύμφωνα με τον Ρούντμπεκ [Όλαους Ρούντμπεκ, *Atland eller Manheim* (Ατλαντική), Τομ. I, κεφ. XIV, "Οσερίκτα", σελ. 462, 464], είχε "ένα νόημα στις βόρειες γλώσσες αντίστοιχο με το Νησί των θείων βασιλέων ή θεών -βασιλέων" ή επίσης το "βασιλικό νησί των θεών", γιατί οι θεοί είχαν γεννηθεί εκεί, δηλαδή οι θείες δυναστείες των βασιλέων της Ατλαντίδας πρόβαλαν από εκείνο το μέρος. Οι γεωγράφοι και οι γεωλόγοι ας το αναζητήσουν ανάμεσα στην ομάδα νησιών που ανακάλυψε ο Νόρντεσκολντ στο ταξίδι του με τον Βέγγα στις αρκτικές περιοχές.[657] Τα μυστικά βιβλία μας πληροφορούν ότι το *κλίμα σε κείνες τις περιοχές άλλαξε πάνω από μια φορά*, από τότε που οι πρώτοι άνθρωποι κατοίκησαν εκείνα τα τώρα σχεδόν απροσέγγιστα πλάτη. Ήταν ένας παράδεισος πριν γίνουν κόλαση. Ο σκοτεινός Άδης των Ελλήνων και η παγωμένη περιοχή των Σκιών ήταν η Σκανδιναβική Κόλαση, η θεά-βασίλισσα της χώρας των νεκρών "κυριαρχεί βαθιά μέσα στους Χελχάιμ και Νιφελχάιμ". Παρόλα αυτά, ήταν η γενέτειρα του Απόλλωνα, του λαμπρότερου από τους θεούς στον ουρανό αστρονομικά, αφού αυτός ήταν ο πιο φωτεινός από τους θείους βασιλείς που βασίλεψαν πάνω στα πρώτα έθνη, σύμφωνα με το ανθρώπινο νόημά του. Το τελευταίο γεγονός παρουσιάζεται στην *Ιλιάδα* (IV, 239-269), όπου ο Απόλλωνας λέγεται ότι εμφανίστηκε τέσσερις φορές με την δική του μορφή (σαν ο θεός των τεσσάρων φυλών) και έξι φορές με ανθρώπινη μορφή, δηλαδή σαν συνδεόμενος με τις θείες Δυναστείες των αρχικών μη χωρισμένων Λεμούριων.

Αυτοί οι πρώτοι μυστηριώδεις λαοί, οι χώρες τους (που τώρα έγιναν ακατοίκητες), καθώς και τα ονόματα που δίνονταν σε ανθρώπους νεκρούς και ζωντανούς, είναι εκείνα που έδωσαν την ευκαιρία στους αδαείς Πατέρες της Εκκλησίας να επινοήσουν μια κόλαση, την οποία μετέτρεψαν σε μια φλεγόμενη αντί για παγωμένη περιοχή.[658]

Φυσικά, είναι φανερό ότι οι Ατλάντειοί μας δεν ήταν ούτε οι Υπερβόρειοι, ούτε οι Κιμμέριοι ή οι Αριμασποί, ούτε επίσης οι Σκύθες οι οποίοι ήταν γνωστοί και επικοινωνούσαν με τους Έλληνες. Αλλά όλοι αυτοί ήταν απόγονοι των τελευταίων υποφυλών τους. Οι Πελασγοί ήταν ασφαλώς μια από τις ριζικές φυλές της μελλοντικής Ελλάδας και ένα απομεινάρι μιας υποφυλής της Ατλαντίδος. Ο Πλάτωνας υπαινίσσεται το ίδιο όταν μιλάει γι' αυτούς, το όνομα των οποίων υποστηρίζεται ότι προήλθε από την λέξη πέλαγος: μεγάλη θάλασσα. Ο Κατακλυσμός του Νώε μπορεί να είναι αστρονομικός και αλληγορικός, αλλά δεν είναι μυθικός, γιατί η ιστορία βασίζεται πάνω στην ίδια αρχαϊκή παράδοση αναφορικά με ανθρώπους – ή μάλλον με έθνη – που σώθηκαν κατά την διάρκεια κατακλυσμών, με κάνω, κιβωτούς και πλοία. Κανένας δεν θα τολμούσε να πει ότι ο Χαλδαίος Ξίσουθρος, ο Ινδός Βαϊβασβάτα, ο Κινέζος Πεϊράν – ο "αγαπημένος των θεών", οι οποίοι τον έσωσαν από μια πλημμύρα πάνω σ' ένα κανό – ή ο Σκανδιναβός Μπεργκελμίρ, για τον οποίον οι θεοί έκαναν το ίδιο στον βορρά, όλοι αυτοί είναι ταυτόσημοι σαν άτομα. Αλλά οι μύθοι τους ξεπήδησαν από την καταστροφή η οποία περιλάμβανε τόσο την ήπειρο όσο και το νησί της Ατλαντίδος.

αλληγορία για τους προκατακλυσμιαίους γίγαντες και τις επιτεύξεις τους στην μαγεία δεν είναι μύθος. Τα βιβλικά γεγονότα αποκαλύφθηκαν πράγματι. Αλλά όχι από την φωνή του Θεού εν

Τα νησιά αυτά "βρέθηκαν σπαρμένα με απολιθώματα αλόγων, προβάτων, βοδιών κ.τ.λ., ανάμεσα σε γιγαντιαία οστά ελεφάντων, μαμούθ, ρινόκερων" κ.τ.λ. Αν δεν υπήρχε κανένας άνθρωπος πάνω στην γη κατ' εκείνη την περίοδο, "πως συνέβη άλογα και πρόβατα να βρεθούν συντροφιά με τα τεράστια προκατακλυσμιαία;" ρωτάει ένας Διδάσκαλος σε μια επιστολή. (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 67, 5η εκδ.). Η απάντηση δίνεται παραπάνω στο κείμενο.

. Μια καλή απόδειξη για το ότι όλοι οι θεοί, οι θρησκευτικές πίστεις και οι μύθοι ήρθαν από τον βορρά, ο οποίος ήταν επίσης το λίκνο του φυσικού ανθρώπου, βρίσκεται σε αρκετές υπαινικτικές λέξεις οι οποίες προήλθαν από τις βόρειες φυλές και σ' αυτές παρέμειναν μέχρι σήμερα με το αρχικό τους νόημα. Αλλά αν και υπήρχε εποχή όπου όλα τα έθνη "μιλούσαν μια γλώσσα", οι λέξεις αυτές είχαν ένα διαφορετικό νόημα για τους Έλληνες και τους Λατίνους. Μια τέτοια λέξη είναι η *Manu, Man*, ένα ζωντανό ον και *Manes*, ο νεκρός άνθρωπος. Οι Λάπωνες μέχρι σήμερα ονομάζουν τα πτώματα *manes* (Ζ. Φ. Ρενιάρντ, *Ταξίδι στην Λαπωνία*). Ο *Mannus* είναι ο πρόγονος της γερμανικής φυλής, ο Ινδός *Manu*, το σκεπτόμενο ον, από την ρίζα *man*, ο Αιγύπτιος *Menes* και ο Μίνως, ο Βασιλιάς της Κρήτης, ένας από τους κριτές του κάτω κόσμου μετά τον θάνατό του, όλες προέρχονται από την ίδια ρίζα ή λέξη.

μέσω βροντών και αστραπών στο Όρος Σινά, ούτε από ένα θείο δάχτυλο που χάραξε τα λόγια πάνω στις πέτρινες πλάκες. Αλλά απλώς με την παράδοση μέσω παγανιστικών πηγών. Ο Διόδωρος, *Βιβλιοθήκη* (ΙΙΙ, 57), δεν επαναλάμβανε βέβαια την Πεντάτευχο όταν έγραφε για τους Τιτάνες: οι γίγαντες που γεννήθηκαν από τον Ουρανό και την Γη ή μάλλον, από τους Γιους του θεού, οι οποίοι πήραν για γυναίκες τις θυγατέρες των ανθρώπων που ήταν όμορφες. Ούτε και ο Φερεκύδης παρέθετε αποσπάσματα από την Γένεση όταν έδινε για κείνους τους γίγαντες λεπτομέρειες οι οποίες δεν βρίσκονται στις ιουδαϊκές Γραφές. Αυτός λέει ότι, οι Υπερβόρειοι ήταν της φυλής των Τιτάνων, που καταγόταν από τους πρώτους γίγαντες και ότι η Υπερβόρεια περιοχή ήταν η γενέτειρα των πρώτων γιγάντων. Τα Σχόλια των ιερών βιβλίων εξηγούν ότι η περιοχή αυτή ήταν ο μακρινός βορράς, οι τωρινές πολικές χώρες, η προ-Λεμούρια αρχαιότατη ήπειρος, η οποία κάποτε περιλάμβανε την Γροινλανδία, την Σπιτσβέργη, την Σουηδία, την Νορβηγία κ.τ.λ.

Αλλά ποιοι ήταν οι Νεφιλίμ της Γένεσης, Στ', 4; Υπήρχαν Παλαιολιθικοί και Νεολιθικοί άνθρωποι στην Παλαιστίνη αιώνες πριν από τα γεγονότα που καταγράφονται στο Βιβλίο των Αρχών. Η θεολογική παράδοση ταυτίζει τους Νεφιλίμ με τριχωτούς άνδρες ή σάτυρους, όπου οι τελευταίοι θεωρούνται μυθικοί για την Πέμπτη Φυλή και οι πρώτοι θεωρούνται ιστορικοί τόσο για την Τέταρτη όσο και για την Πέμπτη Φυλή. Έχουμε αναφέρει σε άλλο σημείο ποια ήταν τα πρωτότυπα αυτών των σατύρων και μιλήσαμε για την κτηνωδία της αρχικής και της τελευταίας Ατλάντειας Φυλής. Ποιο είναι το νόημα των ερώτων του Ποσειδώνα κάτω από μια μεγάλη ποικιλία ζωικών μορφών; Έγινε δελφίνι, για να κερδίσει την Αμφιτρίτη˙ έγινε άλογο, για να ξεγελάσει την Δήμητρα˙ κριάρι, για να εξαπατήσει την Θεοφάνη κ.τ.λ, κ.τ.λ. Ο Ποσειδώνας δεν είναι μόνο η προσωποποίηση του Πνεύματος και της Φυλής της Ατλαντίδος, αλλά και των παθών εκείνων των γιγάντων. Ο Γκεζένιους και άλλοι αφιερώνουν τεράστιο χώρο στην ανάλυση του νοήματος της λέξης Νεφιλίμ και όμως εξηγούν ελάχιστα. Αλλά τα Εσωτερικά αρχεία δείχνουν ότι εκείνα τα τριχωτά πλάσματα ήταν τελευταίοι απόγονοι των Λεμουρο-Ατλάντειων φυλών, οι οποίοι γέννησαν παιδιά με θηλυκά ζώα ειδών που τώρα έχουν από καιρό εκλείψει, δημιουργώντας έτσι *βωβούς* ανθρώπους, "τέρατα", όπως λένε οι Στάντζα.

μυθολογία, λοιπόν, βασιζόμενη πάνω στην *Θεογονία* του Ησιόδου, η οποία είναι μια ποιητική καταγραφή πραγματικών παραδόσεων ή προφορικής ιστορίας, μιλάει για τρεις γίγαντες, που ονομάζονταν Βριάρεως, Κόττος και Γύγης, οι οποίοι ζούσαν σε μια σκοτεινή χώρα όπου ήταν φυλακισμένοι από τον Κρόνο για την ανταρσία τους εναντίον του. Και οι τρεις, σύμφωνα με τον μύθο, ήταν προικισμένοι με εκατό χέρια και πενήντα κεφάλια, όπου αυτά τα τελευταία αντιπροσωπεύουν τις φυλές, ενώ τα πρώτα τις υποφυλές και τις φατρίες. Έχοντας κατά νου ότι στην μυθολογία σχεδόν κάθε πρόσωπο είναι θεός ή ημίθεος και επίσης βασιλιάς ή απλός θνητός στην δεύτερη όψη του[659] και ότι και τα δυο ενέχουν θέση συμβόλων για χώρες, νησιά, δυνάμεις της φύσης, στοιχεία, έθνη, φυλές και υποφυλές, τότε το εσωτερικό Σχόλιο θα γίνει κατανοητό. Λέει ότι οι τρεις γίγαντες είναι τρεις πολικές χώρες οι οποίες άλλαξαν μορφή αρκετές φορές, με κάθε νέον κατακλυσμό ή με την εξαφάνιση μιας ηπείρου για να παραχωρήσει την θέση της σε μιαν άλλην. Ολόκληρος ο πλανήτης συσπάται περιοδικά και έχει συσπασθεί με αυτόν τον τρόπο τέσσερις φορές από την εμφάνιση της Πρώτης Φυλής. Ωστόσο αν και ολόκληρη η επιφάνεια της μεταμορφωνόταν έτσι κάθε φορά, η διαμόρφωση του αρκτικού και ανταρκτικού πόλου άλλαξε ελάχιστα. Οι πολικές χώρες ενώνονται και διασπώνται μεταξύ τους σε νησιά και χερσονήσους, αλλά ωστόσο παραμένουν πάντα ίδιες. Γι' αυτό η βόρεια Ασία ονομάζεται "αιώνια ή διαρκής χώρα" και η Ανταρκτική "αθάνατη" και "κρυμμένη"· ενώ η Μεσόγειος, ο Ατλαντικός, ο Ειρηνικός και άλλες περιοχές, εξαφανίζονται και επανεμφανίζονται με την σειρά, μέσα και πάνω από τα μεγάλα ύδατα.

Από την εμφάνιση της τεράστιας ηπείρου της Λεμουρίας, οι τρεις πολικοί γίγαντες βρίσκονταν φυλακισμένοι μέσα στον κύκλο τους από τον Κρόνο. Η φυλακή τους περιβάλλεται από έναν τοίχο χαλκού και η έξοδος γίνεται μόνο μέσω πυλών κατασκευασμένων από τον Ποσειδώνα (επομένως από την θάλασσα), τις οποίες δεν μπορούν να περάσουν. Και σ' αυτήν την μελαγχολική περιοχή υποφέρουν οι τρεις αδελφοί. Η *Ιλιάδα* (VIII ,13) φτιάχνει απ' αυτήν τα Τάρταρα. Όταν οι

Έτσι, για παράδειγμα, ο Γύγης είναι ένα τέρας με εκατό χέρια και πενήντα κεφάλια, ένας ημίθεος στην μια περίπτωση και ένας Λυδός, ο διάδοχος του Κανδαύλη, βασιλιά της χώρας, σε μια άλλη παράδοση. Το ίδιο απαντάται και στο ινδικό Πάνθεο, όπου οι Ρίσι και οι Γιοί του Μπράχμα ξαναγεννιώνται σαν θνητοί.

θεοί και οι Τιτάνες επαναστάτησαν με την σειρά τους εναντίον του Δία – την θεότητα της Τέταρτης Φυλής – ο πατέρας των θεών θυμήθηκε τους φυλακισμένους γίγαντες και τους χρησιμοποίησε για να νικήσει τους θεούς και τους Τιτάνες και να γκρεμίσει τους τελευταίους στον Άδη. Ή, με άλλα λόγια, για να κατακρημνίσει της Λεμουρία εν μέσω κεραυνών και αστραπών στον βυθό των θαλασσών, έτσι ώστε να κάνει χώρο για την Ατλαντίδα, η οποία επρόκειτο να καταβυθιστεί και να χαθεί με την σειρά της.[660] Η γεωλογική ανύψωση και το πλημμύρισμα της Θεσσαλίας ήταν μια επανάληψη σε μικρή κλίμακα του μεγάλου κατακλυσμού και έχοντας εντυπωθεί πάνω στην μνήμη των Ελλήνων, αναμίχθηκε απ' αυτούς και μπερδεύτηκε μαζί με την γενική μοίρας της Ατλαντίδος. Το ίδιο και ο πόλεμος μεταξύ των Ρακσάσα της Λάνκα και των Μπαρατάν, η φιλονικία των Ατλάντειων και Άριων στον υπέρτατο αγώνα τους ή η διαμάχη ανάμεσα στους Ντέβα και Ιζέντ (ή Περί), μετά από αιώνες μεταβλήθηκε σε μάχη των Τιτάνων, που χωρίστηκαν σε δυο εχθρικά στρατόπεδα και ακόμα αργότερα σε μάχη ανάμεσα στους αγγέλους του Θεού και στους αγγέλους του Σατανά. Ιστορικά γεγονότα μεταβλήθηκαν σε θεολογικά δόγματα. Φιλόδοξοι μελετητές, άνθρωποι μιας μικρής φυλής που δεν γεννήθηκε παρά μόνο εχθές και ένα από τα τελευταία παρακλάδια της Άριας ομάδας, ανέλαβαν να ανατρέψουν την θρησκευτική σκέψη του κόσμου και το κατάφεραν. Γιατί σχεδόν για δυο χιλιάδες χρόνια, εντύπωσαν στην σκεπτόμενη Ανθρωπότητα την πίστη στην ύπαρξη του Σατανά.

Αλλά καθώς τώρα αρκετοί μελετητές της Ελλάδας έχουν την πεποίθηση – όπως είχαν ο Μπαιγύ και ο Βολταίρος – ότι η *Θεογονία* του Ησιόδου βασίζεται πάνω σε ιστορικά γεγονότα, [βλέπε Π. Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*], γίνεται ευκολότερο για τις απόκρυφες διδασκαλίες να βρουν τον δρόμο τους προς τις διάνοιες των σκεπτόμενων ανθρώπων και γι' αυτό ακριβώς παρουσιάστηκαν τα αποσπάσματα της μυθολογίας στην ανάλυσή μας πάνω στην σύγχρονη γνώση σ' αυτήν την Προσθήκη.

Τέτοια σύμβολα σαν αυτά που βρίσκονται σε όλες τις εξωτερικές πίστεις, είναι πολυάριθμοι οδοδείκτες των προϊστορικών αληθειών. Η ηλιόλουστη, ευτυχισμένη χώρα, το αρχέγονο λίκνο των πρώτων ανθρώπινων φυλών, έχει γίνει αρκετές φορές από τότε Υπερβόρεια και Κρόνια,[661] δείχνοντας έτσι την Χρυσή Εποχή και την βασιλεία του Κρόνου από πολύμορφες όψεις. Ήταν πολύπλευρη στον χαρακτήρα της πράγματι: κλιματολογικά, εθνολογικά και ηθικά. Γιατί η Τρίτη Λεμούρια Φυλή πρέπει φυσιολογικά να διαιρεθεί στην πρώτη ανδρόγυνο και στην τελευταία δισεξουαλική φυλή και το κλίμα των τόπων διαμονής και των ηπείρων της πρέπει να χωριστεί σε μια αιώνια άνοιξη και σε έναν αιώνιο χειμώνα, σε ζωή και θάνατο, αγνότητα και μιαρότητα. Ο Κύκλος των μύθων πάντα μεταμορφώνεται κατά την διάρκεια του ταξιδιού του από την λαϊκή φαντασία. Ωστόσο μπορεί να καθαριστεί από την βρωμιά που μάζεψε στον δρόμο του μέσα από τα πολλά έθνη και μέσα από τις αμέτρητες διάνοιες οι οποίες πρόσθεσαν τις δικές τους υπερβολικές προσθήκες στα αρχικά γεγονότα. Αφήνοντας για λίγο τις ελληνικές ερμηνείες μπορούμε να αναζητήσουμε μερικές ακόμα επιβεβαιώσεις τους σε επιστημονικές και γεωλογικές αποδείξεις.

Οι ήπειροι καταστρέφονται εναλλάξ από φωτιά και νερό: είτε μέσω σεισμών και ηφαιστειακών εκρήξεων, είτε με καταβύθιση και μεγάλη αντικατάσταση από ύδατα. Οι ήπειροί μας πρέπει να καταστραφούν εξαιτίας της προηγούμενης κατακλυσμικής διαδικασίας. Οι συχνοί σεισμοί του τωρινού και των περασμένων χρόνων μπορεί να είναι μια προειδοποίηση.

Ο γεωγράφος Διονύσιος ο Περιηγητής, μας λέει ότι η μεγάλη θάλασσα Βόρεια της Ασίας ονομαζόταν παγωμένη ή Κρόνιο (*Περιήγησις*, 31 φυλ.). Ο Ορφέας (*Αργοναυτικά*, 1085) και ο Πλίνιος (Βιβλίο Πέμπτο, XVI) επιβεβαιώνουν την δήλωση δείχνοντας ότι οι γιγαντιαίοι κάτοικοί της ήταν εκείνοι που της έδωσαν το όνομα. Και η Μυστική Δοξασία εξηγεί και τους δυο ισχυρισμούς λέγοντας ότι όλες οι ήπειροι σχηματίζονταν από Βορρά προς Νότο και ότι, όπως η ξαφνική αλλαγή του κλίματος νανοποίησε την φυλή που είχε γεννηθεί πάνω της, εμποδίζοντας την ανάπτυξή της, έτσι αρκετές μοίρες νοτιότερα διαφορετικές συνθήκες δημιούργησαν τους ψηλότερους ανθρώπους σε κάθε νέα ανθρωπότητα ή φυλή. Το βλέπουμε ακόμα και σήμερα. Οι ψηλότεροι άνθρωποι σήμερα βρίσκονται στις βόρειες χώρες, ενώ οι μικρότεροι είναι οι Νότιοι Ασιάτες, οι Ινδοί, οι Κινέζοι, οι Ιάπωνες κ.τ.λ. Συγκρίνατε τους ψηλούς Σιχ και Πουντζάμπ, τους Αφγανούς, Νορβηγούς, Ρώσους, Βόρειους Γερμανούς, Σκώτους και Άγγλους με τους κατοίκους της κεντρικής Ινδίας και με τον μέσο Ευρωπαίο πάνω στην ήπειρο. Έτσι, λοιπόν, οι γίγαντες της Ατλαντίδος και επομένως οι Τιτάνες του Ησιόδου, είναι όλοι Βόρειοι.

VII

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΓΕΩΛΟΓΙΚΕΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΑΡΚΕΤΩΝ ΚΑΤΑΒΥΘΙΣΜΈΝΩΝ ΗΠΕΙΡΩΝ

Ίσως δεν θα ήταν άσκοπο, χάριν εκείνων οι οποίοι ανάγουν την παράδοση μιας χαμένης Μειόκαινης Ατλαντίδος σε έναν "απαρχαιωμένο μύθο", να προσθέσουμε εδώ λίγες επιστημονικές παραδοχές πάνω στο θέμα. Είναι αλήθεια ότι η Επιστήμη σε μεγάλον βαθμό αδιαφορεί γι' αυτά τα ερωτήματα. Αλλά υπάρχουν επιστήμονες έτοιμοι να δεχτούν ότι τουλάχιστον ένας προσεχτικός αγνωστικισμός ως προς τα γεωλογικά προβλήματα που αφορούν στο απόμακρο παρελθόν, είναι πολύ πιο φιλοσοφικός από μια *a priori*, *εκ των προτέρων* απόρριψη, ή ακόμα και από βιαστικές γενικεύσεις βάσει ανεπαρκών στοιχείων.

Στο μεταξύ, δυο πολύ ενδιαφέρουσες περιπτώσεις που ανακαλύφθηκαν τελευταία, μπορούν να τονιστούν καθώς "επιβεβαιώνουν" ορισμένα αποσπάσματα της επιστολής ενός Διδασκάλου που δημοσιεύτηκε στον *Εσωτερικό Βουδισμό*. Η εγκυρότητα της αυθεντίας δεν θα αμφισβητηθεί:

Αποσπάσματα από τον *Εσωτερικό Βουδισμό*	Αποσπάσματα από μια Διάλεξη του Ο. Πέγγκελυ, Μέλος της Βασιλικής και Γεωλογικής Εταιρείας
(1) "Η καταβύθιση της Ατλαντίδος (της ομάδας ηπείρων και νησιών) άρχισε κατά την διάρκεια της Μειόκαινης περιόδου... και κορυφώθηκε, πρώτα με την *τελική εξαφάνιση της μεγαλύτερης ηπείρου, ένα γεγονός που συνέπεσε με την ανύψωση των Άλπεων*, και δεύτερον, με την εξαφάνιση του τελευταίου από τα ωραία νησιά που αναφέρεται από τον Πλάτωνα". (2) "Η Λεμουρία... δεν πρέπει να συγχέεται με την ήπειρο της Ατλαντίδος, περισσότερο απ' ό,τι η Ευρώπη με την Αμερική. Και οι δυο βυθίστηκαν και χάθηκαν, μαζί με τους ανώτερους πολιτισμούς και τους "θεούς" τους, όμως μεταξύ των δυο καταστροφών πέρασε μια περίοδος περίπου 700.000 ετών. Η Λεμουρία άκμασε και τελείωσε την καριέρα της ακριβώς στο διάστημα πριν από το πρώτο μέρος της Ηώκαινης εποχής, αφού η φυλή της ήταν η τρίτη. *Δείτε τα λείψανα εκείνου του πάλαι ποτέ μεγάλου έθνους σε μερικούς από τους πλατυκέφαλους ιθαγενείς της ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ σας."*	(1) "Υπήρχε, όπως πιστεύουν μερικοί, μια Ατλαντίδα; Μια ήπειρος ή ένα αρχιπέλαγος μεγάλων νησιών, που κατελάμβανε την περιοχή του Βόρειου Ατλαντικού; Δεν υπάρχει ίσως τίποτε το παράλογο σ' αυτήν την υπόθεση. Γιατί, αφού, όπως δηλώνουν οι γεωλόγοι, *"Οι Άλπεις απέκτησαν 1.200 και σε μερικά σημεία ακόμα και πάνω από 3.000 μ. του τωρινού ύψους τους από την αρχή της Ηώκαινης περιόδου"* [Λάιελ, *Αρχές Γεωλογίας*, 11η εκδ., Τομ. Ι, σελ. 256.] *μια μετα-Μειόκαινη συμπίεση μπορεί να έστειλε την υποθετική Ατλαντίδα στα πιο αβυσσαλέα βάθη"*.[662] Αποσπάσματα από ένα άρθρο στο περιοδικό *Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση*, (Τομ. V, σελ. 18), του καθ. Σίμαν, Δόκτορ Φιλοσοφίας, μέλος της Εταιρίας του Λινναίου (2) "Θα ήταν πρόωρο να πούμε ότι, επειδή δεν έχει ακόμα προσκομιστεί καμιά απόδειξη, ο άνθρωπος

Έχοντας δώσει ήδη αρκετά παραδείγματα των ιδιοτροπιών της Επιστήμης, είναι ευχάριστο να βρίσκουμε τέτοια συμφωνία σε αυτήν την συγκεκριμένη περίπτωση. Αν διαβαστεί σε συσχετισμό με την επιστημονική αποδοχή (που αναφέρθηκε σε άλλο σημείο της άγνοιας των γεωλόγων για την έστω και κατά προσέγγιση διάρκεια των περιόδων, τότε το ακόλουθο απόσπασμα είναι πολύ υπαινικτικό: "... Δεν είμαστε ακόμα σε θέση να ορίσουμε μια κατά προσέγγιση χρονολογία για την πιο πρόσφατη εποχή στην οποία το Βόρειο ημισφαίριο καλυπτόταν από παγετώνες. Σύμφωνα με τον κ. Ουάλας η εποχή αυτή μπορεί να ήταν πριν από εβδομήντα χιλιάδες χρόνια, ενώ άλλοι της αποδίδουν μια αρχαιότητα τουλάχιστον διακοσίων χιλιάδων ετών και υπάρχουν επίσης άλλοι που εκφράζουν ισχυρά επιχειρήματα υπέρ της άποψης ότι ένα εκατομμύριο χρόνια μόλις που επαρκούν για να προκαλέσουν τις αλλαγές οι οποίες έλαβαν χώρα από εκείνο το γεγονός". (Φισκ, *Περίγραμμα Κοσμικής Φιλοσοφίας*, Τομ. ΙΙ, σελ. 304.) Ο καθηγητής Λεφέβρ, επίσης, μας δίνει σαν δική του εκτίμηση, 100.000 χρόνια. Επομένως είναι σαφές ότι αφού η σύγχρονη επιστήμη δεν μπορεί να υπολογίσει την χρονολογία μιας συγκριτικά τόσο πρόσφατης εποχής, όπως η εποχή των Παγετώνων, τότε δύσκολα μπορεί να κατηγορήσει την εσωτερική χρονολογία των Φυλετικών Περιόδων και των Γεωλογικών Εποχών.

	δεν υπήρξε κατά την Ηώκαινο, ειδικά αφού μπορεί να δειχθεί ότι μια φυλή ανθρώπων, η κατώτερη *από όσες γνωρίζουμε, συνυπάρχει με τα απομεινάρια της Ηώκαινης Χλωρίδας η οποία επιβιώνει ακόμα στην ήπειρο και τα νησιά της Αυστραλίας"*. Απόσπασμα από την *Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 81. Ο Χαίκελ, ο οποίος αποδέχεται πλήρως την πραγματικότητα μιας προηγούμενης Λεμουρίας, θεωρεί επίσης τους Αυστραλούς σαν άμεσους απόγονους των Λεμούριων. "Επίμονες μορφές και των δυο (Λεμούριων) κλάδων (του) επιβιώνουν κατά πάσα πιθανότητα ακόμα, από μεν τους πρώτους, στους Παπούα και τους Οττεντότους από δε τους δεύτερους, στους Αυστραλούς και σε μια υποδιαίρεση των Μαλαίων".

Όσον αφορά έναν προηγούμενο πολιτισμό, του οποίου οι τελευταίοι επιζώντες απόγονοι είναι ένα τμήμα αυτών των υποβαθμισμένων Αυστραλών, η άποψη του Τζ. Γκέρλαντ είναι πολύ υπαινικτική. Σχολιάζοντας την θρησκεία και την μυθολογία των φυλών γράφει: "η δήλωση ότι ο αυστριαλιανός πολιτισμός [;] υποδηλώνει μια *ανώτερη βαθμίδα*, πουθενά δεν αποδεικνύεται καλύτερα απ' ό,τι εδώ, όπου το καθετί ηχεί σαν ένας *φθίνων απόηχος μιας προηγούμενης και πλουσιότερης εποχής*. Η άποψη ότι οι Αυστραλοί δεν έχουν κανένα ίχνος θρησκείας ή μυθολογίας είναι ολότελα λαθεμένη. Απλώς η θρησκεία αυτή έχει *εκφυλιστεί εντελώς*. (Αναφερόμενο στο έργο του Σμιτ *Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Νταρβινισμός*, σελ. 300-301.) Όσο για την άλλη δήλωση, δηλαδή ότι, οι Αυστραλοί είναι μια "υποδιαίρεση των Μαλαίων" (βλέπε τις εθνολογικές θεωρίες του στο έργο *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*), ο Χαίκελ βρίσκεται σε λάθος αν ταξινομεί τους Αυστραλούς μαζί με τους υπόλοιπους. Οι Μαλαίοι και οι Παπούα είναι μια *ανακατεμένη* ομάδα, που προέκυψε από τις επιγαμίες των κατώτερων Ατλάντειων υποφυλών με την Έβδομη υποφυλή της Τρίτης Ριζικής Φυλής. Όπως οι Οττεντότοι, είναι κι αυτοί έμμεσης λεμουρο-ατλάντειας καταγωγής. Το γεγονός ότι τώρα οι κατώτερες φυλές ανθρώπων εξαφανίζονται γρήγορα, είναι ένα γεγονός που αποδεικνύει πολλά, τουλάχιστον σε κείνους τους στοχαστές της συγκεκριμένης σκέψης οι οποίοι απαιτούν μια *φυσική* απόδειξη του *κάρμα*. Η εξαφάνιση αυτή είναι ένα φαινόμενο που οφείλεται σε μεγάλον βαθμό σε μια υπερβολική στειρότητα η οποία εμφανίζεται μεταξύ των γυναικών, από την εποχή που τους πλησίασαν για πρώτη φορά οι Ευρωπαίοι. Μια διαδικασία αποδεκάτισης λαμβάνει χώρα σε ολόκληρο τον πλανήτη μεταξύ εκείνων των φυλών των οποίων ο "χρόνος έληξε". Μεταξύ εκείνων ακριβώς των ομάδων, πρέπει να σημειωθεί, τις οποίες η εσωτερική φιλοσοφία θεωρεί σαν τους γερασμένους αντιπροσώπους χαμένων αρχαϊκών εθνών. Είναι ανακριβές να ισχυριζόμαστε ότι η εξαφάνιση μιας κατώτερης φυλής οφείλεται αποκλειστικά σε ωμότητες ή σε κακομεταχείριση που διαιωνίζεται από τους αποικιστές. Οι αλλαγές στην διατροφή, ο αλκοολισμός κ.τ.λ., κ.τ.λ., έχουν συμβάλει πολύ. Αλλά όσοι στηρίζονται μόνο σ' αυτά τα στοιχεία για να προσφέρουν μια ικανοποιητική εξήγηση του προβλήματος, δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν την φάλαγγα των γεγονότων που τώρα παρατίθενται. Ακόμα και ο υλιστής Λεφέβρ λέει: "Τίποτε δεν μπορεί να σώσει εκείνους που *τέλειωσαν την πορεία τους*... θα ήταν αναγκαίο να εκτείνουμε τον προκαθορισμένο κύκλος τους... *Οι λαοί που διασώθηκαν περισσότερο... οι Χαβανέζοι και οι Μαορί δεν αποδεκατίστηκαν λιγότερο από τις φυλές που σφαγιάσθηκαν ή μολύνθηκαν από την ευρωπαϊκή εισβολή"* [Η *Φιλοσοφία*, (1879), σελ. 497].

Πράγματι. Αλλά εδώ ακριβώς δεν επιβεβαιώνεται το φαινόμενο της λειτουργίας του ΚΥΚΛΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ, που είναι τόσο δύσκολο να εξηγηθεί βάσει των υλιστικών γραμμών; Από πού προέρχεται ο "προκαθορισμένος κύκλος" τους και η τάξη η οποία μαρτυρείται εδώ; Γιατί αυτή (καρμική) στειρότητα προσβάλλει και ξεριζώνει ορισμένες φυλές την "προκαθορισμένη ώρα" τους; Η απάντηση ότι οφείλεται σε μια "νοητική δυσαναλογία" ανάμεσα στις φυλές των αποίκων

και των ιθαγενών, είναι καταφανώς αόριστη, αφού δεν εξηγεί τις ξαφνικές "αναχαιτίσεις της γονιμότητας" που παρεμβαίνουν τόσο συχνά. Για παράδειγμα, η βαθμιαία εξαφάνιση των Χαβανέζων είναι ένα από τα μυστηριώδη προβλήματα της εποχής. Η εθνολογία αργά ή γρήγορα θα πρέπει να αναγνωρίσει, όπως οι Αποκρυφιστές, ότι η αληθινή λύση πρέπει να αναζητηθεί σε μια κατανόηση των λειτουργιών του *κάρμα*. Όπως παρατηρεί ο Λεφέβρ: "πλησιάζει ο καιρός όπου δεν θα έχουν μείνει παρά μόνο τρεις κύριοι ανθρώπινοι τύποι" (πριν προβάλλει η Έκτη Ριζική Φυλή), ο λευκός (Άρια, Πέμπτη Ριζική Φυλή), ο κίτρινος και ο Αφρικανός νέγρος, με τις διασταυρώσεις τους (ατλαντο-ευρωπαϊκές υποδιαιρέσεις). Οι Ερυθρόδερμοι, οι Εσκιμώοι, οι Αυστραλοί, οι Πολυνήσιοι κ.τ.λ., όλοι τους εξαφανίζονται. Εκείνοι που αντιλαμβάνονται ότι κάθε Ριζική Φυλή περνάει μέσα από μια γκάμα επτά υποφυλών και επτά κλάδων κ.τ.λ., θα κατανοήσουν το "γιατί". Η πλημμυρίδα των ενσαρκωνόμενων ΕΓΩ πέρασε πέρα απ' αυτούς για να συγκεντρώσει εμπειρίες μέσα σε πιο αναπτυγμένες και λιγότερο "άνοες" ομάδες και επομένως η εξαφάνιση τους είναι μια καρμική αναγκαιότητα. Ο ντε Κατρφάς (*Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 428 και επόμενες), δίνει μερικές παράξενες και ανεξήγητες στατιστικές ως προς την εξαφάνιση Φυλών. Καμιά λύση δεν μπορεί να τις ερμηνεύσει, εκτός μόνο βάσει των αποκρυφιστικών γραμμών.

Αλλά ξεφύγαμε από το άμεσο θέμα μας. Ας δούμε τώρα τι έχει να πει ο καθηγητής Χάξλεϋ πάνω στο θέμα των προηγούμενων Ηπείρων του Ατλαντικού και του Ειρηνικού.

Στο περιοδικό Nature γράφει:

> Απ' όσο ξέρω δεν υπάρχει τίποτε στις μέχρι τώρα διαθέσιμες βιολογικές ή γεωλογικές μαρτυρίες, που να κάνει αβάσιμη την υπόθεση ότι, μια περιοχή του βυθού του *μέσου-Ατλαντικού ή Ειρηνικού ωκεανού, μεγάλη σαν την Ευρώπη*, μπορεί να ήταν ανυψωμένη σε όψος όσο το όρος Μον Μπλαν και μετά να βυθίστηκε ξανά, κατά οποιαδήποτε περίοδο της Παλαιοζωϊκής εποχής, αν υπήρχαν ο-ποιοιδήποτε λόγοι για να υποστηριχθεί κάτι τέτοιο. [Άρθρο: «Ο Πρώτος Τόμος των Εκδόσεων του "Τσάλεντζερ"», 4 Νοεμβρίου, 1880, σελ. 2.]

Με άλλα λόγια, δεν υπάρχει τίποτε που να αντιστρατεύεται στις θετικές μαρτυρίες των γεγονότων τίποτε, επομένως, ενάντια στις γεωλογικές υποθέσεις της Εσωτερικής Φιλοσοφίας. Ο δρ. Σίμαν, στην *Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση*, μας βεβαιώνει ότι:

> Τα γεγονότα τα οποία συγκέντρωσαν οι βοτανολόγοι για να αναπλάσουν αυτούς τους χαμένους χάρτες του πλανήτη, είναι μάλλον κατανοητά και δεν είναι οπισθοδρομικοί όταν δείχνουν την προηγούμενη ύπαρξη αρκετών μεγάλων κομματιών ξηράς σε σημεία που τώρα καταλαμβάνονται από μεγάλους ωκεανούς. Τα τόσα εκπληκτικά σημεία ομοιότητας ανάμεσα στην τωρινή χλωρίδα των Ηνωμένων Πολιτειών και της Ανατολικής Ασίας τους οδήγησαν να υποθέσουν ότι κατά την διάρκεια της τωρινής τάξης πραγμάτων υπήρχε μια ηπειρωτική σύνδεση ανάμεσα στην Νοτιοανατολική Ασία και στην Δυτική Αμερική. Η μοναδική αντιστοιχία της τωρινής χλωρίδας των Νότιων Ηνωμένων Πολιτειών με την λιγνιτική Χλωρίδα της Ευρώπης τους οδηγεί να πιστέψουν ότι κατά την Μειόκαινη περίοδο η Ευρώπη και η Αμερική συνδέονταν με ένα πέρασμα ξηράς, υπολείμματα του οποίου είναι η Ισλανδία, η Μαδέιρα και τα άλλα ατλαντικά νησιά και ότι, πράγματι, η ιστορία της Ατλαντίδος, την οποία είπε στον Σόλωνα ένας Αιγύπτιος ιερέας, δεν είναι ολότελα φανταστική, αλλά στηρίζεται πάνω σε σταθερή ιστορική βάση... Η Ευρώπη της Ηώκαινης περιόδου δέχεται τα φυτά τα οποία εξαπλώνονται πάνω στα βουνά και στις πεδιάδες, στις κοιλάδες και στις όχθες των ποταμών [από την Ασία γενικά], όχι αποκλειστικά από τον νότο, ούτε από την ανατολή. Και η δύση επίσης προμηθεύει συμπληρώματα και αν κατ' εκείνη την περίοδο αυτά ήταν μάλλον πενιχρά, παρ' όλα αυτά δείχνουν ότι είχε ήδη αρχίσει να δομείται η γέφυρα η οποία σε μια μετέπειτα περίοδο επρόκειτο να διευκολύνει την επικοινωνία ανάμεσα στις δυο ηπείρους κατά έναν τόσο αξιοσημείωτο τρόπο. Εκείνη την εποχή μερικά φυτά της δυτικής ηπείρου άρχισαν να φτάνουν στην Ευρώπη μέσω του νησιού της Ατλαντίδος, η οποία πιθανόν μόλις τότε [;] πρόβαλε από τον ωκεανό.[663]

Άρθρο: "Η Αυστραλία και η Ευρώπη ήταν προηγουμένως Μια Ήπειρος", *Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση*, Τομ. V, σελ. 19, 25. Αναμφίβολα ένα γεγονός και μια επιβεβαίωση της εσωτερικής άποψης για την Λεμουρία, η οποία αρχικά όχι μόνο αγκάλιαζε μεγάλες περιοχές του Ινδικού και Ειρηνικού ωκεανού, αλλά προεκτεινόταν γύρω από την Νότια

Και σε ένα άλλο τεύχος της ίδιας επιθεώρησης (Τόμ. I, 1877, σελ. 151-152), ο Ο. Ντούπα Κροτς, Διδάκτωρ των Τεχνών και Μέλος της Εταιρείας του Λινναίου, σε ένα άρθρο με τίτλο "Οι Νορβηγικοί Λέμμινγκ[664] και οι Μεταναστεύσεις τους", υπαινίσσεται το ίδιο πράγμα.

... είναι πιθανόν να υπήρξε ξηρά εκεί που τώρα κυλάει ο τεράστιος Ατλαντικός; Όλες οι παραδόσεις έτσι λένε: τα αρχαία αιγυπτιακά αρχεία μιλάνε για την Ατλαντίδα, όπως μας λέει ο Στράβωνας και άλλοι. Η ίδια η Σαχάρα είναι η άμμος μιας αρχαίας θάλασσας και τα κοχύλια που βρίσκονται στην επιφάνεια της αποδεικνύουν ότι όχι πολύ πριν από την Μειόκαινη περίοδο μια θάλασσα κυλούσε εκεί που σήμερα είναι η έρημος. Το ταξίδι του "Τσάλεντζερ" απέδειξε την ύπαρξη τριών μεγάλων υφαλορράχεων[665] στον Ατλαντικό Ωκεανό,[666] η μια από τις οποίες εκτείνεται πάνω από 4.500 χιλιόμετρα και πλάγια παρακλάδια, τα οποία συνδέουν αυτές τις κορυφογραμμές, μπορεί να ευθύνονται για την θαυμαστή ομοιότητα στην χλωρίδα όλων των Ατλαντικών Νησιών...[667] Η καταβυθισθείσα ήπειρος της ΛΕΜΟΥΡΙΑΣ, εκεί που βρίσκεται τώρα ο Ινδικός Ωκεανός, *θεωρείται ότι παρέχει μια εξήγηση που λύνει πολλές από τις δυσκολίες στην διάδοση της οργανικής ζωής*, και νομίζω ότι η ύπαρξη μιας ΜΕΙΟΚΑΙΝΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΑΣ θα φανεί πως έχει μια *ισχυρή διαφωτιστική επίδραση πάνω σε θέματα μεγαλύτερου ενδιαφέροντος* [πράγματι!] από την μετανάστευση του λέμμινγκ. Τουλάχιστον, αν μπορεί να αποδειχθεί ότι σε προηγούμενες εποχές υπήρχε ξηρά εκεί που τώρα κυλάει ο Βόρειος Ατλαντικός, αυτό όχι μόνο θα είναι ένα κίνητρο για εκείνες τις φαινομενικά αυτοκτονικές μεταναστεύσεις, αλλά και μια ισχυρή επιπρόσθετη απόδειξη ότι εκείνα που ονομάζουμε ένστικτα δεν είναι παρά η τυφλή και μερικές φορές επιβλαβής κληρονομιά εμπειρίας που αποκτήθηκε προηγούμενα.

Ξέρουμε ότι σε ορισμένες περιόδους χιλιάδες απ' αυτό τα ζώα κολυμπούν στην θάλασσα και χάνονται. Καθώς έρχονται από όλα τα μέρη της Νορβηγίας, το πανίσχυρο ένστικτο το οποίο επιβιώνει μέσα στις εποχές σαν μια κληρονομιά από τους προγεννήτορές τους, τα εξωθεί να αναζητήσουν μια ήπειρο, που κάποτε υπήρχε αλλά τώρα βυθίστηκε κάτω από τον ωκεανό, και να βρουν έτσι έναν υδάτινο τάφο.

Σε ένα άρθρο που περιείχε μια κριτική για το έργο του Α.Ρ. Ουάλας, *Νησιωτική Ζωή* – ένα έργο αφιερωμένο κυρίως στο θέμα της κατανομής των ζώων, κ.τ.λ. – ο Τζ. Στάρκι Γκάρντνερ γράφει:

> Μέσω λογικής διαδικασίας, υποστηριζόμενης από μια μακριά σειρά γεγονότων διάφορων ειδών, φτάνει στο συμπέρασμα ότι η κατανομή της ζωής πάνω στην ξηρά, όπως την βλέπουμε τώρα, επιτεύχθηκε χωρίς την βοήθεια σημαντικών αλλαγών στις σχετικές θέσεις ηπείρων και θαλασσών. Ωστόσο, αν αποδεχθούμε τις απόψεις του, πρέπει να πιστέψουμε ότι η Ασία και η Αφρική, η Μαδαγασκάρη και η Αφρική, η Νέα Ζηλανδία και η Αυστραλία, η Ευρώπη και η Αμερική, ήταν ενωμένες κατά μια περίοδο όχι και πολύ απομακρυσμένη γεωλογικά, και ότι θάλασσες βάθους έως 1.800 μ. γεφυρώνονταν. Αλλά πρέπει να αντιμετωπίσουμε σαν "εντελώς αδικαιολόγητη και εντελώς αντίθετη προς όλες τις μαρτυρίες που διαθέτουμε" [!!], την υπόθεση ότι, η εύκρατη Ευρώπη και η εύκρατη Αμερική, η Αυστραλία και η Νότια Αμερική συνδέονταν κάποτε, αλλά όχι με τον Αρκτικό

Αφρική προς τον Βόρειο Ατλαντικό. Το ατλαντικό τμήμα της στην συνέχεια έγινε η γεωλογική βάση της μελλοντικής πατρίδας των Ατλάντειων της Τετάρτης Φυλής.

Κοινό όνομα των τρωκτικών λέμμος ο νορβηγικός και δικοστρόνυξ ή αρκτικός λέμμος.

Παράβαλε τις εκδομένες αναφορές της αποστολής του "Τσάλεντζερ". Επίσης το έργο του Ντόνελυ, *Ατλαντίδα*, σελ. και 46-53, κεφ. V, "Η Μαρτυρία της θάλασσας".

Ακόμα και ο επιφυλακτικός Λεφέβρ μιλάει για την ύπαρξη Τριτογενών ανθρώπων πάνω σε "ανυψωμένες ξηρές, νησιά και ηπείρους που τότε ανθούσαν, αλλά που μετά βυθίστηκαν κάτω από τα νερά", και σε άλλο σημείο εισάγει μια "πιθανή Ατλαντίδα" για να εξηγήσει εθνολογικά γεγονότα. Παράβαλε το έργο του Η *Φιλοσοφία*, σελ. 468, 493. Ο κ. Ντόνελυ παρατηρεί με σπάνια διορατικότητα ότι "ο σύγχρονος πολιτισμός είναι Ατλάντειος... η "εφευρετική" ικανότητα της παρούσας εποχής αναλαμβάνει το εντεταλμένο έργο της Δημιουργίας από εκεί που το άφησε η Ατλαντίδα πριν από χιλιάδες χρόνια" (*Ατλαντίδα*, σελ. 133). Αυτός επίσης ανάγει την αρχή του πολιτισμού στους Μειόκαινους χρόνους, θα πρέπει να αναζητηθεί, όμως, στις διδασκαλίες που δόθηκαν στους ανθρώπους της Τρίτης Φυλής από τους θείους Κυβερνήτες τους, σε μια πολύ πιο προηγούμενη περίοδο.

Μια εξίσου "περίεργη" ομοιότητα ανακαλύπτεται μεταξύ μέρους της χλωρίδας των Δυτικών Ινδιών και της Δυτικής Αφρικής.

Ανταρκτικό Κύκλο και ότι χώρες που τώρα χωρίζονται από θάλασσες βάθους άνω των 1.800 μ., ήταν κάποτε ενωμένες. Πρέπει να αναγνωρισθεί ότι ο κ. Ουάλας κατάφερε να εξηγήσει τα κύρια χαρακτηριστικά της κατανομής της υπάρχουσας ζωής, χωρίς να γεφυρώσει τον Ατλαντικό ή τον Ειρηνικό προς τους Πόλους. Ωστόσο δεν μπορώ να μην σκεφθώ ότι μερικά από τα γεγονότα ίσως θα μπορούσαν να εξηγηθούν με μεγαλύτερη ακρίβεια με την αποδοχή της προηγούμενης ύπαρξης μιας *σύνδεσης ανάμεσα στην ακτή της Χιλής και της Πολυνησίας,* [το τμήμα του Ειρηνικού της γιγαντιαίας Λεμούριας Ηπείρου βαπτίσθηκε από τον ανθρωπολόγο δρ. Κάρτερ Μπλέικ, "Πασίφικους". (Ε.Π.Μπ.)] *και της Μεγάλης Βρετανίας και της Φλώριδας,* ακολουθούμενες από τις υποβρύχιες όχθες που εκτείνονται μεταξύ τους. Δεν υποστηρίζεται τίποτε που να κάνει αδύνατες αυτές τις πιο άμεσες συνδέσεις και *κανένας φυσικός λόγος δεν παρουσιάζεται να εμποδίζει τον βυθό του Ωκεανού να ανυψωθεί από οποιοδήποτε βάθος.* Η πορεία μέσω της οποίας [σύμφωνα με την αντι-Ατλάντεια και Λεμούρια υπόθεση του Ουάλας] οι χλωρίδες της Νότιας Αμερικής και της Αυστραλίας υποτίθεται ότι αναμίχθηκαν, περιβάλλεται από σχεδόν αξεπέραστα εμπόδια και η φαινομενικά ξαφνική άφιξη ενός αριθμού υποτροπικών αμερικανικών φυτών στα δικά μας Ηώκαινα, προϋποθέτει μια σύνδεση πολύ πιο νότια από την σημερινή γραμμή των 1800 μ. βάθους... Δυνάμεις βρίσκονται ασταμάτητα σε δράση και δεν υπάρχει κανένας λόγος για *τον οποίο μια ανυψωτική δύναμη που τέθηκε κάποτε σε δράση στο κέντρο του ωκεανού, θα σταματούσε να δρα μέχρι να σχηματιστεί μια ήπειρος.* Τέτοιες δυνάμεις έδρασαν και ανύψωσαν από την θάλασσα, σε συγκριτικά πρόσφατους γεωλογικούς χρόνους, τα ψηλότερα βουνά πάνω στην γη. Ο ίδιος ο κ. Ουάλας παραδέχεται επανειλημμένα ότι θαλάσσιοι πυθμένες ανυψώθηκαν από 1800 μ. βάθος και νησιά ανέβηκαν στην επιφάνεια από βάθος 5400 μ. Και εγώ νομίζω ότι, το να υποθέσουμε πως οι ανυψωτικές δυνάμεις είναι περιορισμένες σε ισχύ είναι – για να αναφέρουμε ξανά την *Νησιωτική Ζωή* – "εντελώς αδικαιολόγητο και εντελώς αντίθετο με τις μαρτυρίες που διαθέτουμε". ["Καταβύθιση και Ανύψωση και περί της Μονιμότητας των Ωκεανών", Γεωλογικό Περιοδικό, Νέα Σειρά, Τόμος VIII, Ιούνιος 1881, σελ. 241-242, 245.]

"Πατέρας" της Αγγλικής Γεωλογίας – ο σερ Τσαρλς Λάιελ – ήταν Ομοιομορφιστής στις απόψεις του για τον σχηματισμό των ηπείρων. στην σελίδα 492 του έργου του *Γεωλογικές Μαρτυρίες της Αρχαιότητας του Ανθρώπου,* τον βλέπουμε να λέει:

Οι καθηγητές Ούνγκερ (*Περί της Βυθισμένης Νήσου Ατλαντίδος*) και Χηρ (*Τριτογενής Ελβετική Χλωρίδα*), υποστήριξαν, βάσει βοτανικών στοιχείων, την προηγούμενη ύπαρξη μιας ατλαντικής ηπείρου κατά την διάρκεια κάποιου τμήματος της Τριτογενούς Περιόδου, σαν την μοναδική λογική εξήγηση που μπορούν να φανταστούν για την ομοιότητα μεταξύ της Μειόκαινης χλωρίδας της Κεντρικής Ευρώπης και της υπάρχουσας χλωρίδας της Ανατολικής Αμερικής. Από την άλλη μεριά, ο καθηγητής Όλιβερ, αφού έδειξε πόσοι από τους αμερικανικούς τύπους που βρέθηκαν απολιθωμένοι στην Ευρώπη είναι κοινοί στην Ιαπωνία, στρέφεται προς την θεωρία, την οποία υποστήριξε αρχικά ο δρ. Άσα Γκρέυ, ότι η μετανάστευση των ειδών – στα οποία οφείλεται η κοινότητα των τύπων των Ανατολικών Πολιτειών της Βόρειας Αμερικής και της Μειόκαινης χλωρίδας της Ευρώπης – έλαβε χώρα όταν υπήρχε μια από την ξηρά επικοινωνία από την Αμερική στην Ανατολική Ασία μεταξύ πεντηκοστού και εξηκοστού παραλλήλου ή νότια του Βερίγγειου Πορθμού ακολουθώντας την κατεύθυνση των Αλεούτιων νήσων. Μέσω αυτής της πορείας μπορεί να βρήκαν τον δρόμο τους – σε οποιαδήποτε εποχή, Μειόκαινη, Πλειόκαινη ή Μετα-Πλειόκαινη, πριν από την εποχή των Παγετώνων – προς την Αμορλάνδη, στην ανατολική ακτή της Βόρειας Ασίας.

Οι περιττές δυσκολίες και περιπλοκές που εκτέθηκαν εδώ προκειμένου να αποφευχθεί η υπόθεση μιας Ατλαντικής Ηπείρου, είναι πράγματι υπερβολικά φανερές για να μείνουν απαρατήρητες. *Αν υπήρχαν μόνο οι βοτανολογικές αποδείξεις,* τότε ο σκεπτικισμός θα ήταν κατά το ήμισυ δικαιολογημένος. Αλλά στην περίπτωση αυτή όλοι οι κλάδοι της επιστήμης συγκλίνουν στο ίδιο σημείο. Η επιστήμη έκανε σφάλματα και εξέθεσε τον εαυτό της με μεγαλύτερα λάθη απ' ό,τι θα την εξέθετε η παραδοχή των δικών μας δυο αόρατων ηπείρων. Έχει απορρίψει ακόμα και το αναπόρριπτο, από την εποχή του μαθηματικού Λαπλάς μέχρι την δική μας, και αυτό μόνο πριν λίγα χρόνια.[668] Έχουμε την αυθεντία του καθηγητή Χάξλεϋ ο οποίος λέει ότι, δεν υπάρχει κανένα *a*

. Όταν ο Λ. Χάουρντ διάβασε στην Βασιλική Εταιρεία του Λονδίνου μια μελέτη για τις πρώτες σοβαρές έρευνες που έγιναν για τους αερόλιθους, ο φυσιοδίφης Πικτέ από την Γενεύη, ο οποίος ήταν παρών, ανακοίνωσε κατά την

priori απίθανο, παρά τις όποιες ενάντιες πιθανές μαρτυρίες που μπορεί να στηρίζουν την πίστη (βλέπε παραπάνω). *Αλλά τώρα που παρουσιάζεται η ΘΕΤΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ, θα δεχθεί το πόρισμα ο εξέχων επιστήμονας;*

Αγγίζοντας το πρόβλημα σε άλλο σημείο, ο σερ Τσαρλς Λάιελ μας λέει:

> Σχετικά με την κοσμογονία των Αιγυπτίων ιερέων, συγκεντρώνουμε πολλές πληροφορίες από συγγραφείς των ελληνικών σχολών, οι οποίοι δανείστηκαν σχεδόν όλες τις δοξασίες τους από την Αίγυπτο και μεταξύ των άλλων, εκείνη της προηγούμενης διαδοχικής καταστροφής και ανανέωσης του κόσμου. [Ηπειρωτικές, όχι κοσμικές καταστροφές]. Από τον Πλούταρχο μαθαίνουμε ότι αυτό ήταν το θέμα ενός από τους ύμνους του Ορφέα, τον οποίο τόσο πολύ τιμούσαν κατά τις μυθικές εποχές της Ελλάδας. Τον έφερε από τις όχθες του Νείλου και βρίσκουμε μέσα στις στροφές του –όπως και στα ινδικά συστήματα – μια καθορισμένη περίοδο για την διάρκεια κάθε διαδοχικού κόσμου. Η επιστροφή των μεγάλων καταστροφών καθοριζόταν από την περίοδο του *Annus Magnus,*
> μεγάλου έτους: ενός κύκλου που αποτελείτο από την περιστροφή του Ήλιου, της Σελήνης και των πλανητών και που τελείωνε όταν αυτά επέστρεφαν μαζί στο ζώδιο από το οποίο υποτίθεται ότι είχαν ξεκινήσει σε κάποια απομακρυσμένη εποχή... Μαθαίνουμε κυρίως από τον *Τίμαιο* [22C] του Πλάτωνα ότι οι Αιγύπτιοι *πίστευαν πως ο κόσμος υπέκειτο σε περιπτωσιακές αναφλέξεις και κατακλυσμούς*, μέσω των οποίων οι θεοί σταματούσαν την εξάπλωση της ανθρώπινης κακίας και εξάγνιζαν την γη από την ενοχή... Η σχολή των Στωικών υιοθέτησε πληρέστερα το σύστημα των καταστροφών που προορίζονταν να καταστρέφουν κατά διαστήματα τον κόσμο. Δίδασκαν ότι αυτές ήταν δυο ειδών: ο *Κατακλυσμός ή καταστροφή δι' ύδατος... και η εκπύρωση ή καταστροφή δια πυρός* [υποθαλάσσια ηφαίστεια], η οποία διαλύει τον ίδιο τον πλανήτη. Από τους Αιγυπτίους επίσης πήραν την δοξασία του βαθμιαίου υποβιβασμού του ανθρώπου από μια κατάσταση αθωότητας... [η έμφυτη απλότητα των πρώτων υποφυλών κάθε Ριζικής Φυλής]... Προς το τέλος της κάθε εποχής οι θεοί δεν μπορούσαν πια να αντέξουν την ανηθικότητα των ανθρώπων και ένα τράνταγμα των στοιχείων ή ένας κατακλυσμός τους κατέστρεφε [βλέπε τον εκφυλισμό σε μαγικές πρακτικές και την χονδροειδή κτηνωδία των Ατλάντειων]. Καταστροφή μετά την οποία η Αστραία κατέβαινε και πάλι πάνω στην γη, για να ξαναρχίσει την χρυσή εποχή [η αυγή μιας νέας Ριζικής Φυλής]. [*Αρχές Γεωλογίας*, 11η έκδ., 1877, Τομ. Ι, σελ. 12-13.]

Αστραία, η θεά της δικαιοσύνης, είναι η τελευταία από τις θεότητες που εγκαταλείπουν την Γη, όταν οι θεοί λέγεται ότι την αφήνουν και οδηγούνται ξανά στον ουρανό από τον Δία. Αλλά μόλις ο Δίας απομακρύνει τον Γανυμήδη (το αντικείμενο του πάθους προσωποποιημένο), ο πατέρας των θεών ρίχνει αμέσως πίσω στην γη την Αστραία, *η οποία πέφτει πάνω της με το κεφάλι*.

Αστραία είναι η *Παρθένος*, ο αστερισμός του Ζωδιακού. Αστρονομικά έχει ένα πολύ σαφές νόημα, ένα που δίνει το Κλειδί για το απόκρυφο νόημα. Αλλά είναι αδιαχώριστη από τον Λέοντα, το ζώδιο που προηγείται και από τις Πλειάδες και τις αδελφές τους, τις Υάδες, των οποίων λαμπρός οδηγός είναι ο Λαμπαδίας. Όλα αυτά συνδέονται με τις περιοδικές ανανεώσεις της Γης, όσον αφορά τις ηπείρους της – ακόμα και ο Γανυμήδης, ο οποίος στην αστρονομία είναι ο Υδροχόος. Ήδη δείξαμε ότι ενώ ο Νότιος Πόλος είναι ο λάκκος (ή οι χθόνιες περιοχές μεταφορικά και κοσμολογικά)· ο Βόρειος Πόλος γεωγραφικά μεν είναι η πρώτη ήπειρος, ενώ αστρονομικά και μεταφορικά ο ουράνιος πόλος, με τον πολικό αστέρα του στον ουρανό, είναι το Μερού ή η έδρα του Μπράχμα, ο θρόνος του Δία κ.τ.λ.. Γιατί κατά την εποχή στην οποία οι θεοί λέγεται ότι εγκατέλειψαν την Γη και ανέβηκαν στον ουρανό, η εκλειπτική είχε γίνει παράλληλη με τον ισημερινό και ένα μέρος του Ζωδιακού φαινόταν να κατεβαίνει από τον Βόρειο Πόλο στον βόρειο ορίζοντα. Ο Λαμπαδίας βρισκόταν τότε σε σύνοδο με τον Ήλιο, όπως συνέβη πριν από 40.000 χρόνια κατά την μεγάλη εορτή σε ανάμνηση εκείνου του Μεγάλου Έτους για το οποίο μιλάει ο Πλούταρχος (*Φιλοσοφικά Αποφθέγματα*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. XXXII). Από εκείνον τον χρόνο (πριν

επιστροφή του στο Παρίσι τα γεγονότα που αναφέρθηκαν στην Γαλλική Ακαδημία Επιστημών. Αλλά αμέσως τον διέκοψε ο Λαπλάς, ο μεγάλος αστρονόμος, ο οποίος φώναξε: "Σταμάτα! Έχουμε ακούσει αρκετούς τέτοιους μύθους και τα ξέρουμε όλα πολύ καλά", κάνοντας έτσι τον Πικτέ να νιώσει πολύ μειωμένος. Οι σφαιρικές αστραπές ή κεραυνοί έγιναν αποδεκτοί από την επιστήμη μόνο όταν ο Αραγκό απέδειξε την ύπαρξη τους. Ο ντε Ροσά λέει (*Αόριστες Δυνάμεις*, σελ. 4): «Όλοι θυμούνται την ατυχία του δρ. Ζ. Μπ. Μπουιγιώ στην Ακαδημία της Ιατρικής, όταν χαρακτήρισε το φωνόγραφο του Έντισον "ένα κόλπο εγγαστριμυθίας"»

από 40.000 χρόνια) υπήρξε μια ανάδρομη κίνηση του ισημερινού και πριν από 31.000 χρόνια περίπου, ο Λαμπαδίας βρισκόταν σε σύνοδο με το σημείο της εαρινής ισημερίας. Ο ρόλος που αποδίδεται στον *Ταύρο*, ακόμα και στον χριστιανικό μυστικισμό, είναι υπερβολικά γνωστός, ώστε δεν χρειάζεται επανάληψη. Ο περίφημος ορφικός ύμνος για τον μεγάλο περιοδικό κατακλυσμό αποκαλύπτει ολόκληρο τον εσωτερισμό του γεγονότος. Ο Πλούτωνας (στην κόλαση) απαγάγει την Ευρυδίκη, που την έχει δαγκώσει ο (πολικός) όφις. Τότε ο *Λέοντας*, το λιοντάρι, εξαφανίζεται. Όταν ο Λέοντας βρίσκεται στην *κόλαση* ή κάτω από τον νότιο πόλο, τότε η Παρθένος τον ακολουθεί, όντας το επόμενο ζώδιο. Και όταν το κεφάλι της, μέχρι την μέση, βρίσκεται κάτω από τον Νότιο ορίζοντα, τότε είναι *ανεστραμμένη*. Από την άλλη μεριά, οι Υάδες είναι οι αστερισμοί του Κριού ή *Κατακλυσμού* και ο *Λαμπαδίας* (εκείνος που ακολουθεί ή διαδέχεται τις κόρες του Άτλαντα, τις Πλειάδες) κοιτάζει κάτω από το μάτι του Ταύρου. Ακριβώς απ' αυτό το σημείο της εκλειπτικής άρχισαν οι υπολογισμοί του νέου κύκλου. Ο σπουδαστής πρέπει να θυμάται επίσης ότι όταν ο Γανυμήδης (*Υδροχόος*) ανατέλλει στον ουρανό (ή πάνω από τον ορίζοντα του Βόρειου Πόλου), τότε η *Παρθένος* ή Αστραία, η οποία είναι η *Αφροδίτη-Λούσιφερ*, κατέρχεται με το κεφάλι προς τα κάτω πίσω από τον ορίζοντα του Νότιου Πόλου ή της κόλασης, η οποία *κόλαση* ή πόλος είναι επίσης ο Μεγάλος Δράκοντας ή η Πλημμύρα. Ο σπουδαστής ας ασκήσει την ενόραση του συνδυάζοντας αυτά τα γεγονότα. Τίποτε περισσότερο δεν μπορεί να ειπωθεί. Ο Λάϊελ σχολιάζει:

> σύνδεση ανάμεσα στην δοξασία των διαδοχικών καταστροφών και της επαναλαμβανόμενης χειροτέρευσης του ηθικού χαρακτήρα της ανθρώπινης φυλής, είναι πιο στενή και φυσική απ' ό,τι μπορεί να φανταστεί κανείς με την πρώτη ματιά. Γιατί σε μια βασική κατάσταση της κοινωνίας όλες οι μεγάλες καταστροφές θεωρούνται από τον κόσμο σαν μια τιμωρία του θεού για την κακία του ανθρώπου... Κατά παρόμοιο τρόπο στην διήγηση που δόθηκε στον Σόλωνα από τους Αιγυπτίους ιερείς σχετικά με την καταβύθιση του νησιού της Ατλαντίδος κάτω από τα νερά του ωκεανού ύστερα από συνεχείς δονήσεις ενός σεισμού, βλέπουμε ότι το *γεγονός συμβαίνει όταν ο Δίας είδε την ηθική διαφθορά των κατοίκων*. [*Αρχές Γεωλογίας*, (11η εκ6. 1877), Τομ. I, σελ. 13.]

Πράγματι. Αλλά αυτό δεν οφειλόταν στο γεγονός ότι όλες οι εσωτερικές αλήθειες δόθηκαν στο κοινό από τους Μυημένους των ναών *κάτω από το ένδυμα των αλληγοριών*, Ο "Δίας" είναι απλώς η προσωποποίηση εκείνου του αμετάβλητου Κυκλικού Νόμου, ο οποίος σταματάει την καθοδική τάση κάθε Ριζικής Φυλής, μετά το φτάσιμο στο ζενίθ της δόξας της.[669] Εκτός αν υποστηρίξουμε την μοναδική δογματική άποψη του καθηγητή Τζον Φισκ ότι κάθε μύθος "είναι μια εξήγηση από τον ακαλλιέργητο νου, κάποιου φυσικού φαινομένου και όχι μια αλληγορία, ούτε ένα εσωτερικό σύμβολο, αλλά μια εξήγηση. Γιατί η ευφυία που αγωνίζεται να ανακαλύψει στους μύθους τα απομεινάρια μιας εκλεπτυσμένης αρχέγονης επιστήμης, χάνεται. [!!!] Οι πρωτόγονοι άνθρωποι δεν είχαν καμιά βαθιά επιστήμη να διαιωνίσουν μέσω της αλληγορίας [πώς το ξέρει ο Φισκ;], ούτε ήταν και τόσο φοβεροί τυπολάτρες ώστε να μιλούν με αινίγματα όταν η σαφής γλώσσα θα εξυπηρετούσε καλύτερα τοn σκοπό τους" [*Μύθοι και Μυθοπλασίες*, σελ 21]. Τολμούμε να πούμε ότι η γλώσσα των ελάχιστων *Μυημένων* ήταν πολύ πιο "σαφής" και η επιστήμη-φιλοσοφία τους πολύ πιο κατανοητή και ικανοποιητική, τόσο για τις φυσικές όσο και για τις πνευματικές ανάγκες του ανθρώπου, απ' ό,τι είναι η ορολογία και το σύστημα που επεξεργάστηκε αντίστοιχα ο

Ο Κυκλικός Νόμος της Φυλετικής Εξέλιξης είναι πολύ ανεπιθύμητος στους επιστήμονες. Αρκεί να αναφερθεί το γεγονός του "αρχέγονου πολιτισμού" για να διεγερθεί η μανία των Νταρβινιστών. Είναι φανερό ότι όσο πιο πίσω ωθείται ο πολιτισμός και η επιστήμη, τόσο πιο επισφαλές γίνεται το θεμέλιο της θεωρίας του πιθηκοειδούς προγόνου. Αλλά όπως λέει ο Ζακογιό: "Οτιδήποτε κι αν υπάρχει σε αυτές τις παραδόσεις [καταβυθισμένες ήπειροι κ.τ.λ.] και οποιαδήποτε κι αν ήταν η τοποθεσία όπου αναπτύχθηκε ένας πολιτισμός πιο αρχαίος από κείνον της Ρώμης, της Ελλάδας, της Αιγύπτου και της Ινδίας, είναι βέβαιο ότι αυτός ο πολιτισμός πράγματι υπήρξε και είναι πολύ σημαντικό για την επιστήμη να ανακαλύψει τα ίχνη του, οσοδήποτε αμυδρά και φευγαλέα κι αν είναι". (*Η Ιστορία των Παρθένων: Χαμένοι λαοί και ήπειροι*, σελ. 15.) Ο Ντόνελυ απέδειξε το γεγονός με τους σαφέστερους συλλογισμούς, αλλά οι Εξελικτιστές δεν πρόκειται να ακούσουν. Ένας Μειόκαινος πολιτισμός ανατρέπει την θεωρία της "παγκόσμιας Λίθινης Εποχής" και εκείνη μιας συνεχούς ανόδου του ανθρώπου από την ζωώδη κατάσταση! Κι όμως, η Αίγυπτος τουλάχιστον έρχεται σε αντίθεση με τις τρέχουσες υποθέσεις. Εκεί δεν υπάρχει ορατή καμιά Λίθινη Εποχή, αλλά είναι φανερός ένας πιο λαμπρός πολιτισμός όσο πιο πίσω καταφέρνουμε να φτάσουμε την ανασκόπηση μας (*Verb. sap.*) [*Των φρονίμων ολίγα*].

δάσκαλος του κ. Φισκ, ο Χέρμπερτ Σπένσερ. Τι είναι, όμως, η εξήγηση του "μύθου" από τον σερ Τσάρλς Λάϊελ; Ασφαλώς αυτός κατά κανέναν τρόπο δεν εγκρίνει την ιδέα της "αστρονομικής" του προέλευσης, όπως υποστηρίζουν μερικοί συγγραφείς.

Οι δυο ερμηνευτές βρίσκονται σε πλήρη αντίθεση μεταξύ τους. Η λύση του Λάϊελ είναι η ακόλουθη: Μην πιστεύοντας στις κατακλυσμικές αλλαγές, εξαιτίας της απουσίας (;) οποιωνδήποτε αξιόπιστων ιστορικών στοιχείων πάνω στο θέμα, καθώς και εξαιτίας μιας ισχυρής τάσης προς τις ομοιομορφικές αντιλήψεις των γεωλογικών μεταβολών,[670] αυτός προσπαθεί να αποδώσει την "παράδοση" της Ατλαντίδος στις ακόλουθες πηγές:

Βάρβαρες φυλές που συνέδεαν τις καταστροφές με έναν εκδικητικό θεό, ο οποίος υποτίθεται ότι με αυτόν τον τρόπο τιμωρούσε τις ανήθικες φυλές.

Επομένως, η αρχή μιας νέας φυλής, αν το πάρουμε λογικά είναι ενάρετη.

Η πρωταρχική πηγή της γεωλογικής βάσης της παράδοσης ήταν η Ασία: μια ήπειρος που υπόκειται σε βίαιους σεισμούς. Υπερβολικές διηγήσεις θα μπορούσαν έτσι να μεταβιβαστούν μέσα στους αιώνες.

Η Αίγυπτος, όντας η ίδια απαλλαγμένη από σεισμούς, βάσισε παρ' όλα αυτά την ασήμαντη γεωλογική γνώση της σ' αυτές τις παραδόσεις κατακλυσμών.

Μια "ευφυής" εξήγηση, όπως είναι όλες οι παρόμοιες. Αλλά η απόδειξη μιας άρνησης παροιμιακά είναι ένα δύσκολο εγχείρημα. Οι σπουδαστές της εσωτερικής επιστήμης, οι οποίοι γνωρίζουν ποιες ήταν πραγματικά οι πηγές του αιγυπτιακού ιερατείου, δεν χρειάζονται τέτοιες περίπλοκες υποθέσεις. Άλλωστε ενώ ένας ευφάνταστος θεωρητικός είναι πάντα ικανός να παρουσιάζει μια λογική λύση για τα προβλήματα τα οποία σε έναν κλάδο της επιστήμης φαίνονται να προϋποθέτουν την θεωρία των περιοδικών κατακλυσμιαίων μεταβολών πάνω στην επιφάνεια του πλανήτη μας, αντίθετα ένας αμερόληπτος κριτικός που δεν είναι ειδικός, θα αναγνωρίσει την τεράστια δυσκολία της ερμηνείας των σωρευτικών μαρτυριών – δηλαδή αρχαιολογικών, εθνολογικών, γεωλογικών, παραδοσιακών, βοτανολογικών, ακόμα και βιολογικών – υπέρ της προηγούμενης ύπαρξης ηπείρων που τώρα καταβυθίστηκαν. Όταν κάθε επιστήμη μάχεται για τα συμφέροντά της, η συσσωρευτική δύναμη των μαρτυριών στην συλλογικότητά της, σχεδόν αναπόφευκτα χάνεται από τα μάτια. Στον *Θεοσοφιστή* γράψαμε:

> Έχουμε σαν μαρτυρία τις πιο αρχαίες παραδόσεις διάφορων και πολύ απομακρυσμένων μεταξύ τους λαών: τους μύθους της Ινδίας, της αρχαίας Ελλάδας, της Μαδαγασκάρης, της Σουμάτρας, της Ιάβας και όλων των μεγαλύτερων νησιών της Πολυνησίας, καθώς και της Βόρειας και Νότιας Αμερικής. Μεταξύ των ιθαγενών, όπως και στις παραδόσεις της πλουσιότερης φιλολογίας του κόσμου – της σανσκριτικής φιλολογίας της Ινδίας – υπάρχει απόλυτη συμφωνία στην παράδοση ότι πριν από αιώνες *υπήρχε στον Ειρηνικό Ωκεανό μια μεγάλη Ήπειρος, η οποία εξαιτίας γεωλογικής αναστάτωσης σκεπάστηκε από την θάλασσα* [Λεμουρία].[671] Και είναι ακλόνητη πίστη μας ότι τα περισσότερα, αν όχι όλα τα νησιά από το Μαλαϊκό Αρχιπέλαγος ως την

Μικρότεροι βίαιοι κατακλυσμοί και τεράστιοι σεισμοί είναι καταγραμμένοι στα χρονικά των περισσότερων εθνών, αν όχι όλων. Η ανύψωση και καταβύθιση ηπείρων βρίσκονται συνεχώς σε εξέλιξη. Ολόκληρη η ακτή της Νότιας Αμερικής ανυψώθηκε και ξαναβυθίστηκε από 3 έως 4,5 μ. μέσα σε μια ώρα. Ο Χάξλευ έδειξε ότι οι Βρεττανικές Νήσοι τέσσερις φορές βυθίστηκαν κάτω από τον ωκεανό και στην συνέχεια ανυψώθηκαν ξανά και κατοικήθηκαν. Οι Άλπεις, τα Ιμαλάια και οι Κορδιλιέρες είναι όλα αποτελέσματα αποθέσεων που παρασύρθηκαν στον βυθό των θαλασσών και ανυψώθηκαν από τιτάνιες δυνάμεις στο σημερινό ύψος τους. Η Σαχάρα ήταν η λεκάνη μιας Μειόκαινης θάλασσας. Μέσα στα τελευταία πέντε ή έξι χιλιάδες χρόνια οι ακτές της Σουηδίας, της Δανίας και της Νορβηγίας ανυψώθηκαν από 60 έως 180 μ. Στην Σκωτία υπάρχουν ανυψωμένες ακρογιαλιές με απομακρυσμένους σωρούς και βράχους που ξεπερνούν σε ύψος την ακτή που τώρα έχει διαβρωθεί από τα πεινασμένα κύματα. Το βόρειο μέρος της Ευρώπης εξακολουθεί να ανέρχεται από την θάλασσα και η Νότιος Αμερική εμφανίζει το φαινόμενο των ανυψωμένων ακτών σε μήκος πάνω από 1500 χιλ., που τώρα φτάνουν σε ύψος από 30 έως 390 μ. πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας. Από την άλλη μεριά, η ακτή της Γροιλανδίας βυθίζεται με γρήγορο ρυθμό, τόσο πολύ, ώστε οι Γροιλανδοί δεν χτίζουν κοντά στις ακτές. Όλα αυτά τα φαινόμενα είναι εξακριβωμένα. Γιατί, λοιπόν, σε κάποιες μακρινές εποχές η βαθμιαία αλλαγή να μην έδωσε την θέση της σε έναν βίαιο κατακλυσμό; Αφού τέτοιοι κατακλυσμοί σε μικρότερη κλίμακα, συμβαίνουν ακόμα και τώρα (π.χ. η περίπτωση του νησιού Σούντα με 80.000 Μαλαίους).

Σχετικά με την άποψη του Λ. Ζακογιό, μετά από μεγάλα ταξίδια στα Νησιά της Πολυνησίας και για τις αποδείξεις του για έναν προηγούμενο μεγάλο γεωλογικό κατακλυσμό στον Ειρηνικό Ωκεανό, βλέπε το έργο του: *Η Ιστορία των Παρθένων: Χαμένοι λαοί και ήπειροι*, σελ. 308.

Πολυνησία, είναι τμήματα εκείνης της κάποτε τεράστιας καταβυθισμένης Ηπείρου. Τόσο στην Μαλάκκα όσο και στην Πολυνησία – οι οποίες βρίσκονται στα δυο άκρα του Ωκεανού και οι οποίες απ' όσο θυμάται ο άνθρωπος δεν είχαν ούτε και μπορούσαν να έχουν καμιά επαφή ή έστω γνώση η μια για την ύπαρξης της άλλης – υπάρχει μια παράδοση που είναι κοινή σε όλα τα νησιά και τα νησάκια: ότι οι αντίστοιχες χώρες τους εκτείνονταν μακριά, πολύ μακριά μέσα στην θάλασσα,· ότι στον κόσμο υπήρχαν μόνο δυο τεράστιες ήπειροι, μια που την κατοικούσαν κίτρινοι και μια άλλη που την κατοικούσαν σκουρόχρωμοι άνθρωποι και ότι ο Ωκεανός, με διαταγή των θεών και για να τους τιμωρήσει για τις ασταμάτητες διαμάχες τους, τις κατάπιε και τις δυο. Παρά το γεωγραφικό γεγονός ότι η Νέα Ζηλανδία και τα Νησιά Σάντουιτς και Νήσοι του Πάσχα απέχουν μεταξύ τους από 3.600 μέχρι 4.500 χιλιόμετρα και παρά το γεγονός ότι, σύμφωνα με όλες τις μαρτυρίες ούτε αυτά ούτε και τα άλλα κοντινά νησιά – για παράδειγμα τα Μαρκεζάν, Σοσάιτι, Φίτζι, Ταϊτή, Σαμόα και άλλα – θα μπορούσαν, από τότε που έγιναν νησιά και αφού οι λαοί τους αγνοούσαν την πυξίδα, να είχαν επικοινωνήσει μεταξύ τους πριν από την έλευση των Ευρωπαίων, παρ' όλα αυτά οι κάτοικοι όλων τους ισχυρίζονται ότι η χώρα τους εκτεινόταν μακριά προς την Δύση, από την μεριά της Ασίας. Επίσης με ελάχιστες διαφορές μιλούν διαλέκτους προφανώς της ίδιας γλώσσας και κατανοούνται μεταξύ τους με μικρή δυσκολία. Έχουν τις ίδιες θρησκευτικές πίστεις και δεισιδαιμονίες και σχεδόν τα ίδια έθιμα. Και αφού ελάχιστα από τα νησιά της Πολυνησίας είχαν ανακαλυφθεί πριν από έναν αιώνα και ο ίδιος ο Ειρηνικός ωκεανός ήταν άγνωστος στην Ευρώπη μέχρι την εποχή του Κολόμβου και αφού αυτοί οι νησιώτες δεν σταμάτησαν ποτέ να επαναλαμβάνουν τις ίδιες παλιές παραδόσεις από τότε που οι Ευρωπαίοι πάτησαν για πρώτη φορά στις ακτές τους, μας φαίνεται λογικό το συμπέρασμα ότι η θεωρία μας βρίσκεται πιο κοντά στην αλήθεια από οποιαδήποτε άλλη. Αν όλα αυτά οφείλονταν μόνο στην σύμπτωση, τότε η σύμπτωση θα έπρεπε να αλλάξει όνομα.

καθηγητής Σμιτ, γράφοντας για να υποστηρίξει την υπόθεση μιας προηγούμενης Λεμουρίας, δηλώνει:

Μια μεγάλη σειρά ζωολογικο-γεωγραφικών γεγονότων εξηγείται μόνο βάσει της θεωρίας για την προηγούμενη ύπαρξη μιας Νότιας Ηπείρου της οποίας απομεινάρια είναι η Αυστραλία... [η κατανομή των ειδών] δείχνει προς την χαμένη χώρα του Νότου, όπου ίσως μπορεί επίσης να αναζητηθεί η πατρίδα των *προγεννητόρων* των Μακί της Μαδαγασκάρης. [*Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Νταρβινισμός*, σελ. 238. Παράβαλε επίσης τα επιχειρήματα του Ουάλας για το θέμα, σελ. 231-235.]

Α. Ρ. Ουάλας, στο έργο του *Μαλαιϊκό Αρχιπέλαγος* (σελ. 26, έκδοση 1885), φτάνει στο ακόλουθο συμπέρασμα, ύστερα από θεώρηση του όγκου των διαθέσιμων μαρτυριών:

Το συμπέρασμα που πρέπει να συνάγουμε απ' αυτά τα γεγονότα, είναι αναμφίβολα ότι το σύνολο των νησιών ανατολικά πέρα από την Ιάβα και την νήσο Βόρνεο αποτελούν ουσιαστικά μέρος μιας προηγούμενης Αυστραλιανής ή Ειρηνικής ηπείρου, αν και μερικά απ' αυτά ίσως να μην ήταν ποτέ ενωμένα πραγματικά μαζί της. Η ήπειρος αυτή θα πρέπει να χωρίστηκε όχι μόνο πριν χωριστούν οι Δυτικές Ινδίες από την Ασία, αλλά πιθανόν και πριν το ακραίο νοτιοανατολικό τμήμα της Ασίας ανυψωθεί πάνω από τα νερά του ωκεανού. Γιατί ένα μεγάλο μέρος της ξηράς του Βόρνεο και της Ιάβας είναι γνωστό ότι γεωλογικά είναι σχετικά πρόσφατου σχηματισμού...

Σύμφωνα με του Χαίκελ:

Πιθανόν η ίδια η Νότια Ασία να μην ήταν το αρχικό λίκνο της ανθρώπινης φυλής, αλλά η Λεμουρία, μια ήπειρος που βρισκόταν Νότια της Ασίας και που βυθίστηκε αργότερα κάτω από την επιφάνεια του Ινδικού Ωεκανού. [*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 73.]

Κατά μίαν έννοια ο Χαίκελ έχει δίκιο όσον αφορά την Λεμουρία: το "λίκνο της ανθρώπινης φυλής". Εκείνη η ήπειρος ήταν η πατρίδα της πρώτης φυσικής ανθρώπινης ομάδας, των τελευταίων Ανθρώπων της Τρίτης Φυλής. Πριν από κείνη την εποχή οι Φυλές ήταν πολύ λιγότερο στερεοποιημένες και φυσιολογικά εντελώς διαφορετικές. Ο Χαίκελ παρουσιάζει την Λεμουρία να

εκτείνεται από την Νήσο Σούντα μέχρι την *Αφρική και την Μαδαγασκάρη* και ανατολικά μέχρι την *Άνω Ινδία*.

Ο καθηγητής Ρουτιμέγιερ, ο διάσημος Παλαιοντολόγος, ρωτάει:

> ... είναι ανάγκη το συμπέρασμα ότι τα σχεδόν αποκλειστικά φυτοφάγα και εντο-μοφάγσ μαρσιποφόρα, βραδύποδα, αρμαδίλλοι, μυρμηγκοφάγοι και στρουθοκάμηλοι κατείχαν κάποτε ένα πραγματικό σημείο ένωσης σε μια νότια ήπειρο της οποίας απομεινάρια πρέπει να είναι η χλωρίδα της Γης του Πυρός, του Ακρωτηρίου και της Αυστραλίας, είναι ανάγκη το συμπέρασμα αυτό να προκαλεί δυσκολίες την στιγμή που από τα απολιθώματα τους ο Χηρ αποκαθιστά μπροστά στα μάτια μας τα δάση του Σμιθς Σάουντ και της Σπιτσβέργης; [Αναφερόμενο στο έργο του Σμιτ, σελ. 238]

Αφού ασχοληθήκαμε γενικά με την πλατιά επιστημονική στάση σε αυτά τα δυο θέματα, θα βοηθούσε ίσως αν με μια αποδεκτή συντομία συνοψίζαμε τα πιο εκπληκτικά μεμονωμένα γεγονότα υπέρ εκείνου του θεμελιώδους επιχειρήματος των Εσωτερικών Εθνολόγων: την πραγματικότητα της Ατλαντίδος. Η Λεμουρία είναι τόσο πλατιά αποδεκτή, ώστε η περαιτέρω διερεύνηση του θέματος είναι περιττή. Όσον αφορά, όμως, την πρώτη βρίσκουμε ότι:

Η Μειόκαινη χλωρίδα της Ευρώπης έχει τις πιο αναρίθμητες και εκπληκτικές αναλογίες με την χλωρίδα των Ηνωμένων Πολιτειών. Στα δάση της Βιρτζίνια και της Φλόριντα βρίσκονται μανόλιες, λειριόδενδρα τα τουλιπανθή, αειθαλείς βελανιδιές, πλατάνια κ.τ.λ., κ.τ.λ., που αντιστοιχούν σε Τριτογενή ευρωπαϊκή χλωρίδα, ένα προς ένα. Πώς επιτεύχθηκε η μετανάστευση, αν αποκλείσουμε την θεωρία μιας Ατλαντικής Ηπείρου που γεφύρωνε τον ωκεανό ανάμεσα στην Αμερική και την Ευρώπη; Η προταθείσα "εξήγηση", δηλαδή ότι η μετάβαση έγινε μέσω της Ασίας και των Αλεούτιων νήσων είναι μια αβάσιμη θεωρία, η οποία καταρρίπτεται προφανώς από το γεγονός ότι ένας μεγάλος αριθμός αυτής της χλωρίδας *εμφανίζεται μόνο ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ των Βραχωδών Ορέων*. Αυτό ακυρώνει και την ιδέα μιας μετανάστευσης μέσω του Ειρηνικού. (Οι θεωρίες) αυτές τώρα αντικαταστάθηκαν από ευρωπαϊκές ηπείρους και νησιά προς το Βορρά.

Κρανία που ανακαλύφθηκαν στις όχθες του Δούναβη και του Ρήνου παρουσιάζουν μια καταπληκτική ομοιότητα με εκείνα των Καραΐβων και των Αρχαίων Περουβιανών (Λιτρέ). Στην Κεντρική Αμερική ήρθαν στο φως μνημεία τα οποία φέρουν αναπαραστάσεις αναμφίβολα νέγρικων κεφαλιών και προσώπων. Πώς αλλιώς μπορούν να εξηγηθούν αυτά τα γεγονότα, αν όχι με την υπόθεση της Ατλαντίδος; Η σημερινή Ν.Δ. Αφρική συνδεόταν κάποτε με την Ατλαντίδα με ένα δίκτυο νησιών, από τα οποία τώρα υπάρχουν ελάχιστα.

Σύμφωνα με τον Φαράρ, η "μεμονωμένη γλώσσα" των Βάσκων δεν έχει συγγένεια με καμιά άλλη ευρωπαϊκή γλώσσα,[672] *αλλά με "τις γλώσσες των ιθαγενών της αντίθετης ακριβώς ηπείρου (Αμερικής) και μόνο μ' αυτές*" [Φ. Ο. Φαράρ, *Οι Οικογένειες της Ομιλίας*, Λονδίνο, 1870] Ο καθηγητής Μπροκά έχει επίσης την ίδια γνώμη.

Όπως είπαμε προηγούμενα, ο Παλαιολιθικός Ευρωπαίος των Μειόκαινων και Πλειόκαινων χρόνων ήταν ένας καθαρός Ατλάντειος. Φυσικά, οι Βάσκοι είναι πολύ μεταγενέστερης εποχής, αλλά όπως φαίνεται οι συγγένειες τους καταφέρνουν να αποδείξουν την αρχική απόσπασή τους από τους μακρινούς προγόνους τους. Η "μυστηριώδης" ομοιότητα ανάμεσα στην γλώσσα τους και σε εκείνη των δραβιδικών φυλών της Ινδίας θα κατανοηθεί από όσους ακολούθησαν το περίγραμμα μας των ηπειρωτικών σχηματισμών και μετατοπίσεων.

Στις Κανάριες Νήσους βρέθηκαν πέτρες που *φέρουν σκαλιστά σύμβολα παρόμοια με εκείνα που βρέθηκαν στις ακτές της Λίμνης Σουπίριορ*. Ο Μπερτολέ αναγκάστηκε απ' αυτές τις μαρτυρίες να υποθέσει την ταύτιση της φυλής των πρώτων ανθρώπων των Καναρίων Νήσων και της Αμερικής. [Παράβαλε, Σάμουελ Τζ. Ο. Μπένζαμιν, *Τα Ατλαντικά Νησιά* (1878), σελ.130.]

Για περισσότερα στοιχεία ως προς την μοναδικότητα των Βάσκων στην Ευρώπη και τις εθνολογικές σχέσεις τους, παράβαλε το έργο του Ζολί, *Ο Άνθρωπος πριν από τα Μέταλλα*, σελ. 316. Ο Μπ. Ντέηβις είναι διατεθειμένος, μετά από μια εξέταση των *κρανίων των Γουάντσων των Καναρίων Νήσων και των Βάσκων*, να δεχτεί ότι και οι δύο ανήκουν σε μια *φυλή ίδια με εκείνων των αρχαίων νήσων, των οποίων υπολείμματα είναι οι Κανάριοι*!! Αυτό είναι πράγματι ένα βήμα μπροστά. Ο ντε Κατρφάς και ο Χάμυ αποδίδουν επίσης τους ανθρώπους του Κρο Μανιόν της Νότιας Γαλλίας και τους Γουάντσους *σε έναν τύπο*. Μια υπόθεση η οποία συνεπάγεται ένα ορισμένο συμπέρασμα, το οποίο αυτοί οι συγγραφείς ίσως να μην ενδιαφέροντα) να αναγνωρίσουν.

Οι Γουάντσοι των Καναρίων Νήσων είναι άμεσοι απόγονοι των Ατλάντειων. Το γεγονός αυτό θα δικαιολογήσει το μεγάλο ανάστημα που μαρτυρείται από τους αρχαίους σκελετούς τους, καθώς και από εκείνους των Ευρωπαίων συγγενών τους, των Παλαιολιθικών ανθρώπων του Κρο Μανιόν.

Οποιοσδήποτε έμπειρος ναυτικός δεν έχει παρά να περιπλεύσει τον απύθμενο ωκεανό κατά μήκος των Καναρίων Νήσων για να αναρωτηθεί πότε και πώς σχηματίστηκε αυτή η ομάδα των ηφαιστειογενών και βραχωδών νησίδων που περιβάλλονται σε κάθε πλευρά από την αχανή υδάτινη άβυσσο. Τέτοια συχνά ερωτήματα οδήγησαν τελικά στην αποστολή του διάσημου Λέοπολντ φον Μπαχ, η οποία έγινε κατά το πρώτο τέταρτο του αιώνα μας. Μερικοί γεωλόγοι υποστήριξαν ότι τα ηφαιστειογενή νησιά ανυψώθηκαν κατευθείαν από τον πυθμένα του ωκεανού, το βάθος του οποίου στην γύρω των νησιών περιοχή ποικίλει από 1.800 έως 5.400 μέτρα. Άλλοι είχαν την τάση να θεωρούν αυτές τις ομάδες – περιλαμβανομένων της Μαδέιρας, των Αζόρων και των νησιών του Πράσινου Ακρωτηρίου – σαν απομεινάρια μιας γιγαντιαίας αλλά βυθισμένης ηπείρου, η οποία ένωνε κάποτε την Αφρική με την Αμερική. Αυτοί οι άνθρωποι της επιστήμης στήριζαν την υπόθεση τους με μια σωρεία μαρτυριών παρμένων από αρχαίους "μύθους". Οι πανάρχαιες "δεισιδαιμονίες", όπως η παραμυθένια Ατλαντίδα του Πλάτωνα, ο Κήπος των Εσπερίδων, ο Άτλας που κρατάει τον κόσμο στους ώμους του, όλοι αυτοί οι μύθοι που συνδέονται με την κορυφή της Τενερίφης, δεν σημαίνουν τίποτε για την σκεπτικιστική επιστήμη. Η ταυτότητα των ζωικών και φυτικών ειδών – που δείχνει μια προηγούμενη σύνδεση ανάμεσα στην Αμερική και στις απομένουσες ομάδες των νησιών – (αφού η υπόθεση ότι παρασύρθηκαν από το Νέο στον Παλιό Κόσμο από τα κύματα, ήταν πολύ παράλογη για να σταθεί), βρήκε μια πιο σοβαρή αντιμετώπιση. Αλλά μόνο εντελώς πρόσφατα και ενώ το βιβλίο του Ντόνελυ έχει εκδοθεί από αρκετά χρόνια, η θεωρία απέκτησε μεγαλύτερες πιθανότητες από κάθε άλλη φορά να γίνει ένα αποδεκτό γεγονός. *Απολιθώματα που βρέθηκαν στην Ανατολική Ακτή της Νότιας Αμερικής αποδείχθηκε ότι ανήκουν σε Ιουρασικούς γεωλογικούς σχηματισμούς και είναι σχεδόν ταυτόσημα με τα Ιουρασικά απολιθώματα της Δυτικής Ευρώπης και της Βόρειας Αφρικής. Η γεωλογική δομή των δύο ακτών είναι επίσης σχεδόν ταυτόσημη.* Ακόμα πολύ μεγάλη είναι η ομοιότητα ανάμεσα στα μικρότερα θαλάσσια ζώα που ζουν στα πιο ρηχά νερά των ακτών της Νότιας Αμερικής, της Δυτικής Αφρικής και της Νότιας Ευρώπης. Όλα αυτά τα γεγονότα τείνουν να οδηγήσουν τους φυσιοδίφες στο συμπέρασμα ότι σε μακρινές προϊστορικές εποχές, υπήρχε μια ήπειρος η οποία εκτεινόταν από την ακτή της Βενεζουέλας, κατά μήκος του Ατλαντικού Ωκεανού, μέχρι τις Κανάριες Νήσους και την Βόρειο Αφρική και από την Νιουφάουντλαντ σχεδόν μέχρι την ακτή της Γαλλίας.

Η μεγάλη ομοιότητα ανάμεσα στα Ιουρασικά απολιθώματα της Νότιας Αμερικής, της Βόρειας Αφρικής και της Δυτικής Ευρώπης, είναι από μόνη της ένα εκπληκτικό γεγονός και δεν επιδέχεται καμιά εξήγηση, εκτός και ο ωκεανός γεφυρωθεί με μια Ατλαντίδα. Αλλά γιατί υπάρχει επίσης μια τόσο αξιοσημείωτη ομοιότητα ανάμεσα στην πανίδα (ζωική ζωή) των τώρα απομονωμένων Ατλαντικών νησιών; Γιατί τα είδη της βραζιλιανής πανίδας, που ξεθάφτηκαν από τον σερ. Τσ. Ουιβίλ Τόμσον, μοιάζουν με εκείνα της Δυτικής Ευρώπης; Γιατί υπάρχει μια ομοιότητα ανάμεσα σε πολλές από τις ζωικές ομάδες της Δυτικής Αφρικής και της Δυτικής Ινδίας; Επίσης:

> Όταν συγκριθούν τα ζώα και τα φυτά των αρκτικών και υποαρκτικών περιοχών του Παλαιού και του Νέου Κόσμου, δεν μπορεί κανείς να μην εκπλαγεί από την ομοιότητά τους. Όλα ή σχεδόν όλα, ανήκουν στα ίδια γένη, ενώ πολλά από τα είδη είναι κοινά στις δύο μεγάλες ηπείρους....
> δείχνοντας ότι διασκορπίστηκαν από ένα κοινό κέντρο [Ατλαντίδα] μετά την περίοδο των Παγετώνων. [Επιθεώρηση Ουεστμίνστερ: "Γεωγραφική Κατανομή Ζώων και Φυτών", Ιανουάριος, 1872, σελ. 19.]

Σύμφωνα με την επιστήμη, το άλογο κατάγεται από την Αμερική. Τουλάχιστον ένα μεγάλο μέρος των "ελλειπόντων κρίκων" που το συνέδεαν κάποτε με κατώτερες μορφές, ανασκάφθηκαν σε αμερικανικά στρώματα. *Πώς μπόρεσε το άλογο να εισχωρήσει στην Ευρώπη και στην Ασία αν μια δια ξηράς επικοινωνία δεν γεφύρωνε τον ενδιάμεσο ωκεανό*; Διαφορετικά, αν υποστηρίζεται ότι το

άλογο κατάγεται από το Νέο Κόσμο, τότε πώς έφτασαν για πρώτη φορά στην Αμερική μορφές τέτοιες όπως το ιππάριον κ.τ.λ., βάσει της υπόθεσης της μετανάστευσης; Επίσης:

> Μποφόν παρατήρησε ήδη την επανάληψη της αφρικανικής και αμερικανικής πανίδας, ότι, για παράδειγμα, τα λάμα είναι ένα νεανικό και αμυδρό αντίγραφο της καμήλας και ότι το πούμα του Νέου Κόσμου αντιπροσωπεύει το λιοντάρι του Παλιού Κόσμου. [*Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Νταρβινισμός*, σελ. 223.]

Το ακόλουθο απόσπασμα ταιριάζει με το Νο (2), αλλά είναι τέτοια η σημασία του και ο αναφερόμενος συγγραφέας τόσο αναγνωρισμένος, ώστε αξίζει μια ξεχωριστή θέση:

> Αναφορικά με τους *πρωτόγονους δολιχοκέφαλους της Αμερικής*, υποστηρίζω μια υπόθεση ακόμα πιο τολμηρή, δηλαδή *ότι σχετίζονται πολύ στενά με τους Γουάντσους των Καναρίων Νήσων και με τους ατλαντικούς πληθυσμούς της Αφρικής*, τους Μαυριτανούς, Τουαρέγκ, Κόπτες, τους οποίους ο Λάθαμ κατατάσσει κάτω από το όνομα Αιγύπτιο-ατλάντειους. Βρίσκουμε μια και την αυτή μορφή κρανίου στις Κανάριες Νήσους, μπροστά από την αφρικανική ακτή, καθώς και στα νησιά της Καραϊβικής, στην αντίθετη ακτή η οποία βλέπει την Αφρική. Το χρώμα του δέρματος και στις δύο ακτές του Ατλαντικού εμφανίζεται σ' αυτούς τους πληθυσμούς να είναι ερυθροκάστανο. [Ο καθηγητής Αντρέ Ρέτζιους στην *Μηνιαία Αναφορά του Σμισθόνιου Ινστιτούτου*, για το 1859 (έκδ. 1860), σελ. 266.]

Αν, λοιπόν, οι Βάσκοι και οι Σπηλαιάνθρωποι του Κρο Μανιόν είναι ίδιας φυλής με τους Κανάριους Γουάντσους, έπεται ότι οι πρώτοι σχετίζονται επίσης με τους ιθαγενείς της Αμερικής. Αυτό είναι το συμπέρασμα το οποίο συνεπάγονται οι ανεξάρτητες έρευνες των Ρέτζιους, Βιρτσόφ και ντε Κατρφάς. Οι ατλαντικές συγγένειες αυτών των τριών τύπων γίνονται καταφανείς.

Οι βυθομετρήσεις που έγιναν από τα πλοία του Βασιλιά της Αγγλίας "Τσάλεντζερ" και "Ντόλφιν", απέδειξαν το γεγονός ότι ένα τεράστιο ύψωμα μήκους περίπου 4.500 χιλιομέτρων, που προβάλλει προς τα πάνω από το απύθμενο βάθος του Ατλαντικού, εκτείνεται από ένα σημείο κοντά στις Βρετανικές Νήσους προς τα νότια, σχηματίζει καμπύλη κοντά στο Πράσινο Ακρωτήριο και συνεχίζει με μια νοτιοανατολική κατεύθυνση κατά μήκος της Ακτής της Δυτικής Αφρικής. Η προεξοχή αυτή έχει ύψος περίπου 2.700 μέτρα και ανυψώνεται πάνω από την επιφάνεια του νερού στις Αζόρες, στο Ασενσιόν και σε άλλα σημεία. Στα βάθη του ωκεανού στην γύρω κοντινή περιοχή ανακαλύφθηκαν οι βουνοκορφές ενός κάποτε τεράστιου τμήματος ξηράς. [Βλέπε σχετικά με τις έρευνες του αμερικανικού πλοίου "Ντόλφιν" και άλλων.] Οι ανωμαλίες του εδάφους, τα βουνά και οι κοιλάδες της επιφανείας του δεν θα μπορούσαν ποτέ να είχαν δημιουργηθεί σύμφωνα με οποιουσδήποτε γνωστούς νόμους για την εναπόθεση ιζημάτων ή την υποθαλάσσια ανύψωση. Αλλά αντίθετα πρέπει να ανασκάφθη καν από παράγοντες που δρουν πάνω από την επιφάνεια του νερού. [Παράβαλε *Scientific American*, 28 Ιουλίου, 1877, σελ. 48.] Είναι πολύ πιθανόν ότι προηγούμενα υπήρχαν βραχίονες ξηράς που συνέδεαν την Ατλαντίδα με την Νότια Αμερική κάπου πάνω από τις εκβολές του Αμαζόνιου και με την Αφρική κοντά στο Πράσινο Ακρωτήριο, ενώ δεν είναι απίθανο να υπήρχε ένα παρόμοιο σημείο σύνδεσης με την Ισπανία, όπως υποστήριξε ο Ντόνελυ. [Βλέπε τον χάρτη του, *Ατλαντίδα*, σελ. 46, αν και ασχολείται μόνο με ένα τμήμα της αληθινής ηπείρου.] Αν αυτό το τελευταίο υπήρξε ή όχι δεν έχει καμιά σημασία, όπως και το γεγονός ότι (η σημερινή) Ν.Δ. Αφρική – πριν από την ανύψωση της Σαχάρας και το σπάσιμο της σύνδεσης του Γιβραλτάρ – ήταν μια επέκταση της Ισπανίας. Επομένως δεν μπορεί να παρουσιαστεί καμιά δυσκολία ως προς το πώς έγινε η μετανάστευση της ευρωπαϊκής πανίδας κ.τ.λ.

Αρκετά πράγματα ειπώθηκαν ήδη από καθαρά επιστημονική σκοπιά και είναι άσκοπο, εν όψει του τρόπου που αναπτύχθηκε τώρα το θέμα βάσει των γραμμών της εσωτερικής γνώσης, να αυξήσουμε περισσότερο τον όγκο των μαρτυριών. Σαν συμπέρασμα μπορούν να αναφερθούν τα λόγια ενός από τους πιο ενορατικούς συγγραφείς της εποχής, επειδή εκφράζουν με θαυμάσιο τρόπο τις απόψεις του αποκρυφιστή, ο οποίος περιμένει με υπομονή την αυγή της επερχόμενης μέρας:

> Βρισκόμαστε μόνο στην αρχή της κατανόησης του παρελθόντος. Πριν από εκατό χρόνια ο κόσμος δεν γνώριζε τίποτε για την Πομπηία ή το Χερκουλάνουμ, για τον γλωσσικό δεσμό που

> συνδέει τα ινδοευρωπαϊκά έθνη, για την σημασία των αναρίθμητων επιγραφών πάνω στους τάφους και στους ναούς της Αιγύπτου, για το νόημα των σφηνοειδών επιγραφών της Βαβυλωνίας, για τους θαυμάσιους πολιτισμούς που ανακαλύφθηκαν στα ερείπια του Γιουκατάν του Μεξικού και του Περού. Βρισκόμαστε στο κατώφλι. Η επιστημονική έρευνα προχωράει με γιγαντιαία βήματα. Ποιος μπορεί να πει αν σε εκατό χρόνια από σήμερα τα μεγάλα μουσεία του κόσμου δεν θα στολίζονται με κοσμήματα, αγάλματα, όπλα και αντικείμενα από την Ατλαντίδα, ενώ οι βιβλιοθήκες του κόσμου δεν θα περιέχουν μεταφράσεις των επιγραφών της, ρίχνοντας νέο φως πάνω σε όλη την παρελθούσα ιστορία της ανθρώπινης φυλής και σε όλα τα μεγάλα προβλήματα τα οποία βασανίζουν τώρα τους στοχαστές της εποχής μας; [Ντόνελυ, *Ατλαντίδα*, σελ. 480.]

Και για να τελειώσουμε.

Ασχοληθήκαμε με τις αρχαίες καταγραφές των εθνών με την δοξασία των χρονολογικών και ψυχικών κύκλων, της οποίας οι καταγραφές αυτές είναι απτές αποδείξεις, καθώς και με πολλά άλλα θέματα που ίσως, με την πρώτη ματιά, να φαίνονται άσχετα με αυτόν τον τόμο.

Στην πραγματικότητα, όμως, ήταν αναγκαία. Ασχολούμενοι με τα μυστικά χρονικά και τις παραδόσεις τόσων πολλών εθνών, των οποίων η ίδια η καταγωγή ποτέ δεν βεβαιώθηκε βάσει ασφαλέστερων επιχειρημάτων πέρα από τις συμπερασματικές υποθέσεις, παρουσιάζοντας τις πίστεις και την φιλοσοφία φυλών κάτι περισσότερο κι από προϊστορικών, δεν είναι και τόσο εύκολο να χειριστούμε το θέμα μας, όσο θα ήταν αν εξεταζόταν η φιλοσοφία και η εξέλιξη μόνο μιας ιδιαίτερης φυλής. Η Μυστική Δοξασία είναι κοινή ιδιοκτησία αμέτρητων εκατομμυρίων ανθρώπων που γεννήθηκαν κάτω από διαφορετικά κλίματα, σε εποχές με τις οποίες η ιστορία αρνείται να ασχοληθεί και στις οποίες οι εσωτερικές διδασκαλίες αποδίδουν χρονολογίες ασυμβίβαστες με τις θεωρίες της Γεωλογίας και της Ανθρωπολογίας. Η γέννηση και η εξέλιξη της Ιερής Επιστήμης του Παρελθόντος είναι χαμένη στην ίδια την νύχτα του Χρόνου και ακόμα κι εκείνο που είναι ιστορικό – δηλαδή εκείνο που βρίσκεται σκορπισμένο εδώ κι εκεί μέσα στην αρχαία κλασική φιλολογία – αποδίδεται σχεδόν σε κάθε περίπτωση από την σύγχρονη κριτική, σε έλλειψη παρατήρησης των αρχαίων συγγραφέων ή σε δεισιδαιμονίες γεννημένες από την άγνοια της αρχαιότητας. Είναι, επομένως, αδύνατον να παρουσιάσει κανείς αυτό το θέμα, όπως θα παρουσίαζε την συνηθισμένη εξέλιξη μιας τέχνης ή μιας επιστήμης σε κάποιο γνωστό ιστορικό έθνος. Μόνο φέρνοντας μπροστά στον αναγνώστη μια αφθονία αποδείξεων, οι οποίες τείνουν να δείξουν πως σε κάθε εποχή, κάτω από κάθε κατάσταση πολιτισμού και γνώσης, οι μορφωμένες τάξεις κάθε έθνους γίνονταν λίγο-πολύ η πιστή ηχώ ενός ταυτόσημου συστήματος και των θεμελιωδών παραδόσεών του, μόνο έτσι ο αναγνώστης θσ μπορέσει να καταλάβει πώς όλοι αυτοί οι χείμαρροι με το ίδιο νερό, θα πρέπει να είχαν μια κοινή πηγή από την οποία να ξεκίνησαν. Ποια ήταν εκείνη η πηγή; Αν, όπως λέγεται, τα επερχόμενα γεγονότα ρίχνουν μπροστά την σκιά τους, έτσι και τα παρελθοντικά γεγονότα δεν παραλείπουν να αφήσουν πίσω τους το αποτύπωμα τους. Από αυτές, λοιπόν, τις σκιές του πανάρχαιου Παρελθόντος και τις φανταστικές σιλουέτες τους πάνω στην εξωτερική οθόνη κάθε θρησκείας και φιλοσοφίας, ελέγχοντας και συγκρίνοντας τες καθώς θα προχωρούμε, μπορούμε τελικά να ανακαλύψουμε το σώμα που τις δημιούργησε. Πρέπει να υπάρχει αλήθεια και γεγονός σε εκείνο το οποίο κάθε λαός της αρχαιότητας υιοθέτησε και το έκανε θεμέλιο της θρησκείας και της πίστης του. Άλλωστε, όπως είπε ο Χαλιμπέρτον: "άκουσε μόνο την μια πλευρά και θα είσαι στο σκοτάδι, άκουσε και τις δύο πλευρές και όλα θα ξεκαθαρίσουν". Μέχρι τώρα το κοινό είχε πρόσβαση και άκουγε μόνο την μια πλευρά, ή μάλλον τις δύο μονόπλευρες απόψεις δύο διαμετρικά αντίθετων τάξεων ανθρώπων, των οποίων οι προτάσεις ή αντίστοιχες υποθέσεις εκ πρώτης όψεως διαφέρουν πλατιά, αλλά που τα τελικά τους συμπεράσματα είναι τα ίδια: της επιστήμης και της θεολογίας. Και τώρα οι αναγνώστες μας έχουν την ευκαιρία να ακούσουν και την άλλη υπεράσπιση – του κατηγορούμενου – και να γνωρίσουν την φύση των επιχειρημάτων μας.

Αν το κοινό αφηνόταν στις παλιές απόψεις του: δηλαδή, από την μια μεριά, ότι ο Αποκρυφισμός, η Μαγεία, οι μύθοι της αρχαιότητας κ.τ.λ. ήταν όλα αποτέλεσμα άγνοιας και δεισιδαιμονίας και από άλλη, ότι καθετί έξω από τον ορθόδοξο δρόμο ήταν έργο του διαβόλου, τότε ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα; Με άλλα λόγια, αν τα τελευταία λίγα χρόνια δεν είχαν αποκτήσει δικαίωμα ακρόασης κανένα από τα θεοσοφικά και μυστικιστικά έργα, τότε το παρόν έργο θα είχε

ελάχιστες πιθανότητες για αμερόληπτη εξέταση, θα είχε χαρακτηριστεί – και από πολλούς ακόμα μπορεί να χαρακτηριστεί – σαν ένα παραμύθι υφασμένο από παράλογα προβλήματα, αιωρούμενο και βασιζόμενο στον αέρα. Φτιαγμένο από σαπουνόφουσκες που σκάνε στο παραμικρό άγγιγμα σοβαρής εξέτασης, χωρίς κανένα θεμέλιο για να βασιστεί. Ακόμα και οι "*αρχαίες δεισιδαιμονίες*" και οι "ευκολόπιστοι κλασικοί" δεν αναφέρονται σ' αυτό με σαφείς και αλάνθαστους όρους και τα ίδια τα σύμβολα δεν καταφέρνουν να μεταβιβάσουν έναν υπαινιγμό για την ύπαρξη ενός παρόμοιου συστήματος. Τέτοια θα είναι η ετυμηγορία όλων. Αλλά όταν αποδειχθεί αναντίρρητα ότι ο ισχυρισμός των σύγχρονων ασιατικών εθνών για μια Μυστική Επιστήμη και μια εσωτερική ιστορία του κόσμου βασίζεται πάνω σε γεγονότα, ότι αν και μέχρι τώρα άγνωστη στις μάζες και ένα καλυμμένο μυστήριο ακόμα και για τους μορφωμένους (γιατί αυτοί ποτέ δεν κατείχαν το κλειδί για μια σωστή κατανόηση των άφθονων υπαινιγμών των αρχαίων κλασικών), ωστόσο δεν είναι παραμύθι, αλλά μια πραγματικότητα, τότε το παρόν έργο θα γίνει ένας πρωτοπόρος πολλών τέτοιων βιβλίων. Η δήλωση ότι μέχρι τώρα ακόμα και τα κλειδιά που ανακαλύφθηκαν από μερικούς μεγάλους μελετητές αποδείχθηκαν πολύ σκουριασμένα για χρήση και ότι αυτά δεν ήταν παρά οι σιωπηλοί μάρτυρες ότι όντως υπάρχουν μυστήρια πίσω από το πέπλο που είναι απρόσιτα χωρίς ένα νέο κλειδί, η δήλωση αυτή στηρίζεται από πάρα πολλές αποδείξεις ώστε δεν μπορεί εύκολα να απορριφθεί. Σαν παράδειγμα μπορεί να αναφερθεί μια περίπτωση από την ιστορία του Ελευθεροτεκτονίσμού.

Στο έργου του *Ορθόδοξος Τεκτονισμός*, ο Ραγκόν, ένας έξοχος και μορφωμένος Βέλγος Τέκτονας, κατηγορεί, σωστά ή λαθεμένα, τους Άγγλους Τέκτονες ότι υλικοποίησαν και ατίμασαν τον Τεκτονισμό – ο οποίος κάποτε βασιζόταν στα αρχαία μυστήρια – υιοθετώντας, εξαιτίας μιας λαθεμένης άποψης για την καταγωγή της συντεχνίας, το όνομα *Freemansory* (*Ελευθεροτεκτονισμός*) και *Free Masons* (*Ελευθεροτέκτονες*). Το λάθος, λέει, οφείλεται σε κείνους που συνέδεσαν τον Τεκτονισμό με την κατασκευή του Ναού του Σολωμόντα, έλκοντας την καταγωγή του απ' αυτήν. Περιγελάει την ιδέα και λέει:

> ....Ο Γάλλος, όταν υιοθέτησε τον τίτλο του *francmaçon* [που δεν σημαίνει *maçon-libre* ή ελευθεροτεκτονισμός], γνώριζε καλά ότι δεν ήταν θέμα κατασκευής ούτε του παραμικρού τοίχου, αλλά *μύησης στα αρχαία Μυστήρια*, καλυμμένης κάτω από το όνομα *Francmaçonnerie* (Ελευθεροτεκτονισμός), η οποία μπορούσε να είναι μόνο η συνέχεια ή η ανανέωση των αρχαίων μυστηρίων˙ επρόκειτο να γίνει ένας *τέκτων* όμοιος με τον *Απόλλωνα* ή τον *Αμφίωνα*. Και μήπως δεν γνωρίζουμε ότι οι αρχαίοι *μυημένοι* ποιητές όταν μιλούσαν για την *θεμελίωση μιας πόλης,* εννοούσαν με αυτό την *εγκαθίδρυση ενός δόγματος*; Έτσι, ο *Ποσειδώνας*, ο θεός της λογικής και ο *Απόλλωνας*, ο θεός των *κρυμμένων* πραγμάτων, εμφανίστηκαν σαν τέκτονες μπροστά στον Λαομέδοντα, τον πατέρα του Πριάμου, για να τον βοηθήσουν να χτίσει την πόλη της Τροίας: δηλαδή, να εγκαθιδρύσει την τρωική θρησκεία. [*Ο Ορθόδοξος Τεκτονισμός συνέχιση της Απόκρυφης Μασονίας και της Ερμητικής Μύησης*, (Παρίσι: Ε. Ντεντύ, 1853), σελ. 44.]

Τέτοιες καλυμμένες φράσεις με διπλό νόημα αφθονούν στους αρχαίους κλασικούς συγγραφείς. Επομένως, αν γινόταν μια προσπάθεια να δείξουμε, π.χ. ότι ο Λαομέδοντας ήταν ιδρυτής ενός κλάδου των αρχαϊκών μυστηρίων στα οποία η πρόσγεια υλική ψυχή (η τέταρτη αρχή) προσωποποιόταν από την άπιστη σύζυγο του Μενελάου (την ωραία Ελένη), αν ο Ραγκόν δεν ερχόταν να επιβεβαιώσει τα όσα θα υποστηρίζαμε, μπορεί να μας έλεγαν ότι κανένας κλασικός συγγραφέας δεν μιλάει γι' αυτό και ότι ο Όμηρος εμφανίζει τον Λαομέδοντα να φτιάχνει μια πόλη και όχι μια εσωτερική λατρεία ή ΜΥΣΤΗΡΙΑ! Και ποιοι είναι σήμερα εκείνοι, εκτός από λίγους *Μυημένους*, που γνωρίζουν την γλώσσα και το σωστό νόημα τέτοιων συμβολικών όρων;

Αλλά παρά το ότι δείξαμε πως πάρα πολλά παρανοημένα σύμβολα αποδεικνύουν την θέση μας, παραμένουν ακόμα πολλές δυσκολίες για να ξεπεραστούν. Το πιο σημαντικό απ' αυτά τα αρκετά εμπόδια είναι εκείνο της χρονολογίας. Αλλά αυτό δύσκολα μπορεί να αποφευχθεί.

Σφηνωμένη ανάμεσα στην θεολογική χρονολογία και στην χρονολογία των γεωλόγων, κυκλωμένη απ' όλους τους υλιστές Ανθρωπολόγους που αποδίδουν στον άνθρωπο και στην φύση ηλικίες που ταιριάζουν μόνο με τις δικές τους θεωρίες, τι άλλο μπορούσε να κάνει η συγγραφέας εκτός απ' αυτό που έγινε; Αφού η θεολογία τοποθετεί τον Κατακλυσμό το 2448 π.Χ. και την

Δημιουργία του Κόσμου μόλις πριν από 5.890 χρόνια, και αφού οι ακριβείς έρευνες με τις μεθόδους της ακριβούς Επιστήμης οδήγησαν τους γεωλόγους και τους φυσικούς να τοποθετήσουν την δημιουργία του φλοιού της Σφαίρας μας μεταξύ 10 και 1.000 εκατομμυρίων ετών [βλέπε σερ Ουίλιαμ Τόμσον και Χάξλεϋ] (μια ασήμαυτη διαφορά, πράγματι!)·και αφού οι γνώμες των Ανθρωπολόγων ως προς την εμφάνιση του ανθρώπου κυμαίνονται από 25.000 μέχρι 50.000 χρόνια, τι άλλο μπορεί να κάνει εκείνος που μελετάει την Απόκρυφη δοξασία, εκτός από το να προβάλλει και με θάρρος να παρουσιάσει τις εσωτερικές χρονολογίες;

Αλλά για να γίνει αυτό ήταν αναγκαία η επιβεβαίωση έστω και από λίγες "ιστορικές" αποδείξεις, αν και όλοι γνωρίζουν την πραγματική αξία των αποκαλούμενων "ιστορικών μαρτυριών". Γιατί, για την αδαή ιστορία δεν έχει καμιά σημασία αν ο άνθρωπος εμφανίστηκε πάνω στην Γη πριν από 18.000 ή 18.000.000 χρόνια, αφού η ίδια αρχίζει μόλις λίγες χιλιάδες χρόνια πριν από την εποχή μας και αφού, από τότε που άρχισε, παλεύει μάταια με την κλαγγή και την αντάρα των αντιφατικών και αλληλοεξοντούμενων απόψεων γύρω της. Παρ' όλα αυτά, εν όψει του σεβασμού προς την επιστήμη με τον οποίο ανατράφηκε ο μέσος αναγνώστης, ακόμα κι αυτό το σύντομο Παρελθόν θα παρέμενε χωρίς νόημα, αν οι εσωτερικές διδασκαλίες δεν επιβεβαιώνονταν και δεν υποστηρίζονταν αμέσως, *οποτεδήποτε ήταν δυνατόν*, με αναφορές σε ιστορικά ονόματα μιας αποκαλούμενης ιστορικής περιόδου. Αυτός είναι ο μοναδικός οδηγός που μπορεί να δοθεί στον αρχάριο, πριν του επιτραπεί να περιπλανηθεί ανάμεσα στους άγνωστους (γι' αυτόν) δαιδάλους εκείνου του σκοτεινού λαβυρίνθου που ονομάζονται προϊστορικές εποχές. Ελπίζεται απλώς ότι η επιθυμία να το κάνει – η οποία οδήγησε την συγγραφέα να παρουσιάζει επίμονα αρχαίες και σύγχρονες μαρτυρίες σαν επιβεβαίωση του αρχαϊκού και σχεδόν ανιστορικού Παρελθόντος – δεν θα επισύρει πάνω της την κατηγορία πως μπέρδεψε υπερβολικά, χωρίς σειρά και μέθοδο, τις διάφορες και αρκετά απομακρυσμένες μεταξύ τους περιόδους της ιστορίας και της παράδοσης. Αλλά η φιλολογική μορφή και η μέθοδος έπρεπε να θυσιαστούν, χάριν της μεγαλύτερης σαφήνειας της γενικής παρουσίασης.

Για να πετύχει τον επιδιωκόμενο σκοπό η συγγραφέας αναγκάστηκε να καταφύγει στο μάλλον ασυνήθιστο τρόπο να χωρίσει κάθε Τόμο ή Βιβλίο σε τρία Μέρη, από τα οποία μόνο το πρώτο είναι η συνεχόμενη αν και πολύ αποσπασματική ιστορία της Κοσμογονίας και της Εξέλιξης του Ανθρώπου πάνω σε αυτήν την Σφαίρα. Αλλά αυτοί οι δύο Τόμοι πρέπει να χρησιμεύσουν σαν ΠΡΟΛΟΓΟΣ και να προετοιμάσουν τον νου του αναγνώστη για εκείνους που θα ακολουθήσουν. Παρουσιάζοντας την Κοσμογονία και ύστερα την Ανθρωπογένεση της ανθρωπότητας, ήταν απαραίτητο να δείξουμε ότι καμιά θρησκεία, από την πιο αρχαία, δεν βασίστηκε ποτέ ολότελα πάνω στην φαντασία, αφού καμιά δεν ήταν αντικείμενο ειδικής αποκάλυψης" και ότι, μόνο το δόγμα είναι εκείνο που σκοτώνει πάντα την πρωταρχική αλήθεια. Τέλος ότι καμιά ανθρώπινη δοξασία, καμιά πίστη – οσοδήποτε καθιερωμένη κι αν είναι εξαιτίας της συνήθειας ή της αρχαιότητας – δεν μπορεί να συγκριθεί σε ιερότητα με την θρησκεία της Φύσης. Το Κλειδί της Σοφίας που ανοίγει τις τεράστιες πύλες οι οποίες οδηγούν στο μυστήριο των εσώτατων ιερών, μπορεί να βρεθεί κρυμμένο μόνο μέσα στο δικό της στήθος και αυτό το στήθος βρίσκεται στους τόπους που έδειξε ο μεγάλος ενορατικός του περασμένου αιώνα, ο Εμμανουέλ Σβέντενμποργκ. Εκεί βρίσκεται η καρδιά της φύσης, εκείνος ο ναός απ' όπου πρόβαλαν οι αρχικές φυλές της πρωταρχικής ανθρωπότητας και ο οποίος είναι το λίκνο του φυσικού ανθρώπου.

Μέχρι τώρα παρουσιάσαμε τα χονδροειδή περιγράμματα των πίστεων και των δογμάτων των αρχαϊκών πρώτων Φυλών, που περιέχονταν στα έως σήμερα μυστικά Γραπτά αρχεία τους. Αλλά οι εξηγήσεις μας δεν είναι καθόλου πλήρεις, ούτε και υπονοούν ότι παρουσιάζουν ολόκληρο το κείμενο ή ότι διαβάστηκαν με την βοήθεια περισσότερων από τριών ή τεσσάρων κλειδιών από το επταπλό σύνολο της εσωτερικής ερμηνείας. Και ακόμα κι αυτό επιτεύχθηκε μόνο εν μέρει. Το έργο είναι υπερβολικά γιγαντιαίο για να το αναλάβει ένα μόνο άτομο, πολύ περισσότερο για να το ολοκληρώσει. Το κύριο μέλημά μας ήταν απλώς να προετοιμάσουμε το έδαφος. Αυτό πιστεύουμε ότι το κάναμε. Οι παρόντες δύο τόμοι αποτελούν μόνο το έργο ενός πρωτοπόρου, που άνοιξε τον δρόμο του μέσα από την σχεδόν αδιαπέραστη ζούγκλα των παρθένων δασών της Χώρας του Απόκρυφου. Έγινε μια αρχή για να κοπούν και να ξεριζωθούν τα θανατηφόρα δένδρα Ούπα της δεισιδαιμονίας, της προκατάληψης και της αλαζονίκης άγνοιας, έτσι ώστε αυτοί οι δύο τόμοι να

αποτελέσουν για τον σπουδαστή ένα κατάλληλο πρελούδιο για τους Τόμους III και IV.[673] Αν τα σκουπίδια των εποχών δεν απομακρυνθούν από τις διάνοιες των θεοσοφιστών στους οποίους είναι αφιερωμένοι αυτοί οι δύο τόμοι, είναι αδύνατον να κατανοηθεί η πιο πρακτική διδασκαλία που περιέχεται στον Τρίτο Τόμο. Επομένως, εξαρτάται ολοκληρωτικά από την υποδοχή που θα έχουν στα χέρια των θεοσοφιστών και των Μυστικιστών οι Τόμοι I και II, το αν θα εκδοθούν ποτέ οι δύο τελευταίοι τόμοι, αν και είναι σχεδόν ολοκληρωμένοι.

Satyāt nāsti paro dharmah
ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΑΝΩΤΕΡΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ.

Οι τόμοι αυτοί δεν εκδόθηκαν ποτέ, τουλάχιστον όσο ζούσε η Ε.Π.Μπ.